

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

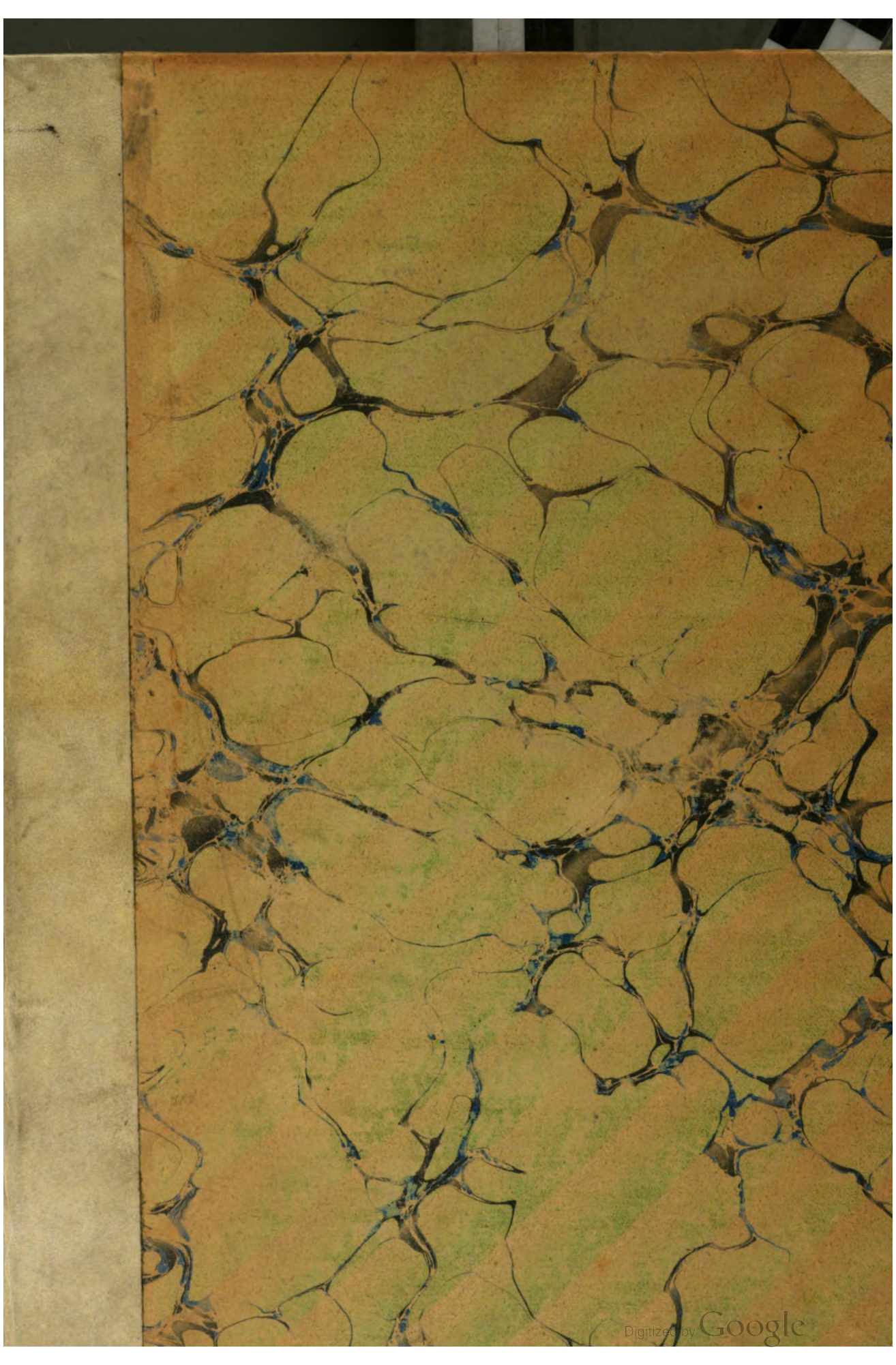
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

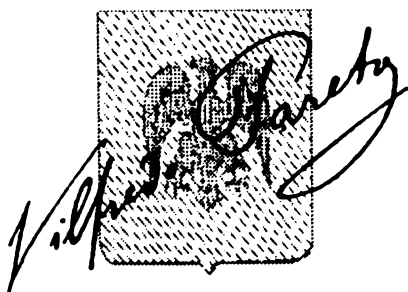
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

CANTONALE ET
UNIVERSITAIRE
BIBLIOTHEQUE
DE LAUSANNE

EX DONO
Vilfredo PARETO

1908

BCU - Lausanne

1094226105

Digitized by Google

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA.

VOLUMEN PRIMUM.

• PARISIIS. — EXCUBEANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

EPIGRAMMATUM ANTHOLOGIA PALATINA

CUM PLANUDEIS ET APPENDICE NOVA
EPIGRAMMATUM VETERUM EX LIBRIS ET MARMORIBUS

DUCTORUM,

ANNOTATIONE INEDITA BOISSONADII,
CHARDONIS DE LA ROCLETTE, BOTHII, PARTIM INEDITA JACOBSII,
METRICA VERSIONE HUGONIS GROTH, ET APPARATU CRITICO

INSTRUXIT

FRED. DÜBNER.

GRÆCE ET LATINE.

VOLUMEN PRIMUM.

KPB 67/1

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,
VIA JACOB, 56.
—
M DCCC LXIV.

100

BOISSONADII
ET
JACOBSII
DIVIS MANIBUS SACRUM.

PRÆFATIO.

Qua re factum sit ut Anthologia epigrammatum nunc demum prodeat diverso a plerisque hujus *Bibliothecæ* voluminibus ornatu, *editionis Variorum* instar (quod genus olim erat in deliciis), exponere liceat longiore forsitan narratione, sed ingenua.

Jam tricesimus agitur annus ex quo Firminus Didot veterum scriptorum græcorum collectionem amplissimam cœpit moliri, minime sane oblitus aut negligens versiculorum illorum qui totum monumentum, velut hedera aut clematidis ingentem platanum ab imo trunco in ultimos usque ramulos corymbis et flosculis vestit. Imo singularem favorem fortunæ in his tercentum poetarum reliquiis expertus et sibi gratulabatur et orbi literato, quod ille ipse vir, quem unanimi omnes suffragio ad rem gerendam delegissent, elegantiarum arbiter idem et exemplar, omnigena doctrina spectabilis BOISSONADIUS opus summe varium, duodeviginti ferme sæcula antiquitatis complexum in sese receperat edendum. His auspiciis præclarissimis adornari cœpta est Anthologiæ nova editio anno MDCCCXXXVI. Nec latine vertendi quæ Hugo Grotius nondum cognoverat epigrammata bis mille negotium recusavit vir eximius et exquisitarum rerum plenissimam annotationem texebat. Quam cum videret et admiraretur Firminus Didot, enixe obsecravit Boissonadium ut justum et quodammodo perpetuum commentarium scribere ne dedignaretur, quem lectorum omnium et plausu exceptum iri augurabatur et commodo fore summo, plurima quippe in poematis res hodie minus cognitæ sæpissime tangentibus non satis intellecturorum nisi explicationis aliquid subministraretur. Sed nullo modo, prece nulla permoveri poterat vir immortalis ut sua manu exararet et Didotum typis describere juberet quæ jam ab aliis recte dicta essent et bene exposita : nova modo et sua daturum ; aliena qui desideret, aliunde huic esse petenda ; in notis ea libris prostare. Atqui non poterant in difficilioribus tot numero locis necessaria ad interpretationem præteriri, dum vicini loci in exquisitis philologicæ et literariæ doctrinæ cuppediis luxuriarent. Ita evenit ut tum quidem res faustissimis avibus inchoata et jam multum provecta, subito abrupta omitteretur.

Quod quum ægerrimo animo ferre Didotum viderem, anno MDCCCXXXIX literis adii FRIDERICUM JACOBS, cujus ut alii omnes summam humanitatem ita

ego paternum in me animum gratus usque recordabor. Respondit « *sospitator Anthologicæ græcæ* » ipsum quidem alienum esse a nova editione suscipienda, sed libenter nobiscum communicaturum quæ nunc de singulis locis judicaret aliter ac pridem. Atque nostram in gratiam venerandus senex Anthologiæ Palatinam editionem maxima diligentia relegit, correxit, criticas notas, ubi necessarium videbatur, sua manu appinxit.

Pretiosissimo codice jacobiano (quem appellari fas est) ad nos perlato, Firminus Didot, ut solet, quæsivit qua ratione jam instituenda esset quam parabat editionem, quo literarum græcarum amantibus et studiosis quam plurimum inde commodi fieret. Ibi latina Hugonis Grotii animadvertit admirabilia quidem esse illa et prorsus antiquum spirantia, sed iis qui singula quæque accurate sequi et intelligere velint, non satis adjumenti allatura. Quocirca tota ipsi Anthologia *ad verbum* quod ajunt latine vertenda esse videbatur et eum in modum adornanda quo ceteri in hac *Bibliotheca* scriptores et poetæ conspiciuntur. Ad ejusmodi munus obeundum cui otium, doctrina et poeticarum venerum sensus esset et superesset, inventus est BORNHIUS, cujus ingenium et in poetas græcos latinosque merita nemo nescit. Absolverat tum ille et Comicarum græcorum fragmenta et Athenæi dipnosophistarum translationem, Dindorfii quæ nunc prelum exercet novæ recensionis præ Dalechampiana versione adjiciendam. Quare lætus Didoti literis sine mora Musarum prata amœnissima ingressus est, græca quoque, ut a critico viro expectari poterat, pro virili emendaturus. Labentibus annis optimum virum non ardor unquam neque alacritas, sed vita destituit opere non absoluto. Quod iterum *pendere interruptum* : iterum hærare et circumspicere Didotus.

Interea quidquid est hominum eruditorum et elegantioris doctrinæ amantium per totam Galliam tristissimo percellitur nuntio : decessisse humaniorum literarum decus et per sexaginta (*) annos magistrum tam popularibus quam exteris. At dignum tanto patre filium, GUSTAVUM BOISSONADE, quamquam in juris penétralibus habitantem, græcarum chartarum in hereditate paterna ingens thesaurus minime habuit imparatum : plurima diu neglecta et sibyllinorum ad instar foliorum dispersa suis quæque locis, suo particulas quasque operi reddidit docta et pia juvenis viri diligentia. Sic annotationem in epigrammata græca, brevibus chartulis commissam et per viginti annos a patre derelictam, tanquam Virbium undecumque collegit una cum græcis patris manu correctis, atque opus *Bibliothecæ* Didotianæ olim destinatum felici opera instauravit. Benevo-

(*) Per annos *sexaginta* ! Nam docendi initium fecisse dicendus est Boissonadius quo anno scripta dissertatione respondit Academiæ ad quætionem hujusmodi : *Rechercher les moyens de ranimer en France l'étude du grec et du latin*, ante hoc sæculum anno altero MDCCXCVIII.

lentiae autem et amicitiae, qua per totam vitam Boissonadius Didotum amplexus erat, hoc dedit filius ut chartas erudita pietate tanquam renatas Didotum potius quam librarium alium cum lectoribus φιλέλλησι communicare vellet.

Quibus, dum seposita quiescebant, accesserant quæ JACOBIUS nostra gratia ex ingenii et doctrinae copiis deprompserat, quæ BOTHIUS, denique quæ per viginti annos eximii critici de Anthologia scripserant, quorum libros, libellos, commentationes, observationes Boissonadius non viderat dum in eodem opere versabatur, quippe nondum in lucem edita. Hæc omnia quemadmodum, si viveret, minime neglexisset immortalis viri mira diligentia, ita post dolendum fatum non esse negligenda judicavit Didotus, sed commemoranda quaecumque aut interpretationem sanam adjuvare aut vitiose scripta corrigere posse videntur.

Hunc in modum re constituta, celebres apud nos reliquias CHARDONIS ROCHETTI, quæ nunc in imperiali Bibliotheca conservantur, excutiendas esse putavi. De quibus vera retulisse cognovi Piccolon nostrum (*Supplément à l'Anthol. grecque*, p. 89 seq.). Quantivis illæ pretii erant ante editum Codicem Palatinum ipsum : nunc magno labore utilia pauca eruuntur; quæ suis locis posuimus. Excipiendus codex Salmasio-Buherianus, de quo paullo post dicemus.

Planudeum codicem optimum, quo Brunckius usus est, docta manu diligentissime scriptum, hujus generis ni fallor antiquissimum, si denuo tractassem (bonarum horarum, ob ordinem diversum, dispendio summo), aut nulla aut perpauca præbiturum fuisse rei criticae adjumenta nemo dubitabit, sed epigrammatum quæ absunt a Palatinis membranis appendici quam oportet curam impendemus.

Græcorum igitur tum JACOBIANO ultimæ manus exemplo sive suprema viri in Anthologia habitantis recensione uti nobis contigit, tum BOISSONADII recensione, ipso rationes ubique exponente; denique BOTHIANA, leviori nonnunquam et inconsiderata, sed bonis inventis non carente. Tribus recensionibus ineditis admovimus præstantissimas observationes rei criticae principum : MEINKEII, HERMANNI, BERGKII, HECKERI, SCHNEIDEWINI, OTTONIS SCHNEIDERI, UNGERI, et aliorum. Ex his quæ nobis aut vera aut proxime ad verum accedere videbantur, in seriem græcam recepimus, appposito quidem, ut ipse omnibus in locis judicare possit lector, *apparatu* qui dicitur plenissimo et quam potuimus exactissimo. Qua in opera accidit nobis ut miraremur simul et admiraremur rem prorsus inexpectatam. Post Spalettium et Paulssenium, religiose singula omnia Codicis Palatini rimatos, Wechelianæ editionis exemplum cui Buherius varietatem omnem a Salmasio enotatam eleganti calamo adscribendam curaverat, sine ullo damno neglegi et seponi posse videbatur; et seposueram.

At ecce in medio fere capite septimo quum Brodæi notam quandam inspicere, casu oculus in variantem versiculi alicujus scripturam proxime allitam incidit, eamque magni sane momenti, *alio nemine hujusmodi aliquid referente*. Ne multa, apparuit juvenem SALMASIUM, qui primus codicem excussit, jam tum veteres et recentiores sive interpolatos ductus librariorum aliquoties optime distinxisse, ubi nihil viderat κομπομικρολόγος ille Paulssenius, non poterat autem videre Jacobsius in apographo formam literarum reddente, non atramenti et rasæ lotæve membranæ speciem. Quæ Salmasiana, nisi error alicubi patebat, cum pulvisculo sublegi in altera parte capitis septimi atque in Addendis. Unde liquidum confessumque fiet omnibus opus esse ut liber in terris unicus ab homine harum rerum gnarissimo examinetur DENUO, quo scriptura ex ipso olim archetypo ducta, a correctoribus nondum attrectata, certum in modum ubique pateat et ab interpolatis discernatur. De his autem correctoribus, de correctionum et variæ scripturæ fontibus, deinde de dialecticarum formarum mira prorsus in his poematiis ποικιλίᾳ, unde ea provenerit et qui pro ætate cujusque poetæ aut more modus ejus rei sit statuendus, quæstionem spissam et arduam, sed necessariam, nemodum (quod sciam) tractavit: quæ in hac *variorum editione*, etiamsi aliqua parata haberemus, tractari non poterat.

Latina capitum I, III, IV et VIII sunt BOISSONADII, qui in capite V et parte sexti ea quoque epigrammata latine reddidit quæ apud Hugonem Grotium non habentur. In sexto capite rem omisit, Gregorii Nazianzeni versibus (cap. VIII) ante cetera, ut videtur, translatis. BOTHII sunt latina capitum II et V, sed in sexto capite ille, item ut Boissonadius, telam subito abruperat, ad alia capita transiliens, nonum, undecimum, quindecimum et planudeam appendicem, quæ magna ex parte, integrum nullum, in latinum sermonem convertit. Ingentem hiatum quomodo explerem et in otio satis angusto longissimis capitum, septimo et nono, prospicerem non leviter animi sollicitus, amicissimum virum J. LAPAUME appellavi, cujus multam doctrinam et indefessum in philologicis omne genus studiis ardorem tam ex scriptis quam familiari usu cognitum habebam. Nec fefellit spes in amico posita: sine mora respondit se prompto animo rem suscepturum. Tam longe autem aberat ut oneris aliquid sentiret sibi esse impositum, ut exinde totum se daret Anthologiæ græcæ. Non ea solum quæ Boissonadius et Bothius intacta reliquerant, sed integra capita quindecim Palatinæ et planudeam appendicem « latinitate donavit. » Præterea de plurimis est commentatus et animadversionum suarum condidit fasciculos: unde, quæ fugerunt interpretes priores, excerpta proponet in altero volumine.

In annotatione integra habes Boissonadiana et Jacobsiana exempli ad nos missi, selecta autem ex Bothianis. Ceterum brevitati simul et commodis utili-

tatique legentium consulentes ipsa plerumque verba interpretum et criticorum præstantium, ad rem pertinentia, excerptimus, in locis dubiis, difficilibus aut desperatis, ut oportebat, uberiores, breves vero ubi certa et plana legi videbantur. Nam quæ Firmino Didot ab optimis viris, sicuti narravimus, commendatæ et concreditæ erant copiæ ne distraherentur aut perirent, Anthologiæ instituenda erat *editio variorum* : eam rem bene an secus administraverim, eruditi lectores judicabunt.

HASII

NOTITIA CODICIS PALATINI.

Codex in 4° membranaceus, paginis numeratis 614 quatuorque foliis membranaceis præfixis constans, in Catalogo Roma misso n. 293. Interiori parti operculi agglutinata est inscriptio æri incisa, hujusmodi : *Sum de bibliotheca, quam Heidelbergæ capta spoliū fecit, et P. M. Gregorio XV trophæum misit Maximilianus, utriusque Bavaricæ dux etc. S. R. I. Archidapifer et Princeps Elector.* Sequuntur Bavaricæ arma ut dicunt, id est insignia in scuto, cum temporis nota : *Anno Christi M. ICC. XXIII* : videlicet ex illis Bibliothecæ Palatinæ codicibus est hic noster, quos Gregorius XV papa sibi a Maximiliano Bavaricæ duce dono datos, nobiles Heidelbergicæ victoriæ manubias accepit, aliquot annis antequam Urbanus VII eandem Bibliothecam Palatinam per Leonem Allatium fere integram Romam advexit : confer Assemani præfationem generalem Catalog. Biblioth. Vatican. tom. I, pag. XXIII. Inferius calamo adscriptum legitur : *In novo Indice Palat. XXIII, olim 33.* Codex vero noster est Palatinus ille nobilissimus, Anthologiam Constantini Cephalaë continens, cujus codicis bonitatem atque vetustatem loco suo eruditi per plures innumerabilibus, ut ita dicam, scriptis celebraverunt : eundem vir magni nominis Chardon de la Rochette, a capite ad calcem descriptum, perpetuaque annotatione instructum in animo habet ut in lucem edat; vid. *Analecta Critica* Imm. G. Huschke (Jenæ et Lipsiæ. 1800. 8°) præfat. pag. XIII. Quamobrem, quamquam facile credam hunc librum inter Vaticanos pretiosorem esse quam quemquam pretiosissimum; quod idem Harlesius sentire videtur *Bibl. Gr.* vol. IV, pag. 432 : tamen pro eo, quod doctissimus vir et majorum gentium criticus, Chardonus, hanc sibi jam operam totam vindicavit, pergam tenere illam viam, quam institui : ut argumenta quidem, seriemque paginarum partitionemque Codicis diligenter perscribam, de textu vero (præter ea quæ in continuata lectione enotavi) generatim atque universe agam : nam minima quæque persequi præ tanta multitudine codicum minus commode potui. Ac de singulis epigrammatibus indicabo, quo loco inveniuntur aut in edit. Anthologiæ Venetiis apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses, impensa Melchioris Sessa, 1550. 8 (*), aut, si illa desunt, in edit.

(*) De qua vide *Bibl. Gr. Harl.* vol. IV, p. 441. Ea autem edit. sum usus, quia in ipso Cod. jam ad

Jacobsii, cujus primus tomus Lipsiæ 1794 est impressus. Loquar itaque primo de quatuor foliis præfixis, non numeratis. In quorum primo, *recto*, invenitur tabula totius Codicis argumenta continens, scriptura sæc. circiter decimi : quam tabulam huc adscribam, quod a Brunckii apographo in *Analectis* (Argentorati 1776. 8), tom. I, præfat. pag. IX seq., in plerisque differt : est autem in codice hujusmodi :

Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇδε τῇ (1) βίβλῳ τῶν ἐπιγραμμάτων.

A. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἀγίου εὐαγγελίου.

B. Παύλου ποιητοῦ, σελαντιαρίου (2), υἱοῦ Κύρου, ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλῃν ἐκκλησίαν, ἥτε (3) τὴν ἁγίαν Σοφίαν.

Γ. Συλλογαὶ ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἰς τε ναοὺς, καὶ εἰκόνας, καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.

Δ. Χριστοδῶρου ποιητοῦ, Θηβαίου, ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.

Ε. Μελεάγρου ποιητοῦ, Παλαιστίνου, στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

ς. Φιλίππου ποιητοῦ, Θεσσαλονικέως, στέφανος ὁμοίως διαφόρων (4) ἐπιγραμμάτων.

Ζ. Ἀγαθίου σχολαστικοῦ, Ἀσιανοῦ Μυρηναιου (5), συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων, ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα (6)· ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν (7) ἐπιγραμμάτων, ἧγουν διαίρεσις, οὕτως.

α'. πρώτη (8) μὲν ἡ τῶν Χριστιανῶν (9).

β'. δευτέρα δὲ ἡ τὰ Χριστοδῶρου περιέχουσα (10), τοῦ Θηβαίου.

γ'. τρῆτη (sic) δὲ, ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν.

δ'. ἡ τῶν ἀναθηματικῶν (11).

ε'. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιτυμβίων.

ς'. ἡ τῶν ἐπιδεικτικῶν.

ζ'. ἑβδόμη ἡ τῶν προτρεπτικῶν.

η'. ἡ τῶν σκωπτικῶν (12).

θ'. ἡ τῶν Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ.

ι'. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα.

ια'. ἀριθμητικὰ, καὶ γρήφα (13) σύμμικτα.

permulta Epigrammata Salmasius annotaverat, quo loco in illa invenirentur : ipsa fere ubique convenit cum Aldinis.

(1) Brunck. ἐν τῇδε.

(2) Brunck. Σελεντιαρίου, et υἱοῦ, quod sequitur, deest.

(3) Br. εἶτε.

(4) Br. ὁμοίων καὶ διαφόρων.

(5) Br. Μυρνιαίου.

(6) Br. addit τὸν Κοσμά.

(7) Br. omittit τῶν.

(8) Br. in hoc et in sequentibus omittit hujusmodi ordinales numeros literis scriptos.

(9) Br. χριστιανικῶν.

(10) Br. sic : β' δὲ Χριστοδῶρου περιέχει· et addit in fine, κ. τ. λ.

(11) Br. recte ἀναθηματικῶν

(12) Cod. σκωπτικῶν. Br. addit, καὶ διαφόρων, quod non est in Cod.

(13) Sic, forte pro γρήφοι sive γρήφα. Br. habet γρηφώδη.

ιβ'. Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ.

ιγ'. Σύριγξ Θεοκρίτου, καὶ πτέρυγες Συμμίου. Δοσιάδα βωμὸς, Βησαντίνου ὠν καὶ πέλεκος (14).

ιδ'. Ἀνακρέοντος Τητοῦ Συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρεόντια, καὶ τρίμετρα.

ιε'. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι ἐν οἷς καὶ τὰ Ἀρέθου (15), καὶ Ἀναστασίου, καὶ Ἰγνατίου, καὶ Κωνσταντίνου, καὶ Θεοφάνους κεῖνται ἐπιγράμματα.

Huic tabulæ in ima pagina antiqua manu germanica subscriptum est : *Est Bibliothecæ Palatinæ*. Unde vero Brunckius hos duos articulos sumpserit, ις'. Ἀλκίφρωνος ῥήτορος ἐπιστολαὶ τινες, et ιζ'. Ἀριστοτέλους βίος, quos in suo apographo pag. X adjecit, non video : nam in Cod. hac pagina non sunt, neque unquam videntur fuisse. Interim multa in Codice aliter atque tabula indicat haberi, et Brunckius præfat. pag. XI-XIV observavit, et ipse demonstrabo suis locis. Eodem folio verso scripta sunt epigrammata aliquot, manu recentiore quam illa cui tabulam debemus; sunt autem hæc :

I. Ἡ σάτυρος τὸν χαλκόν. Deest in edit. Sabiensi. Jacobs. Anthol. tom. IV pag. 175. Anonymi. [Plan. ep. 246.]

II. Χαῖρε θεὰ δέσποιν'. Deest in ed. Sabiensi Jacobs. tom. I pag. 119. CRATETIS. [X, 104.]

III. Δῆμος Ἀθηναίων κ. Deest ed. Sabiens. Jacobs. tom. I pag. 75. [Simonidis, Append. 77.]

IV. Ἄλσος δ' ὡς. Ed. Sabiens. fol. 195 verso. PLATONIS. [Plan. ep. 210.]

V. Εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες, ut LEONIDÆ TARENTINI. Deest ed. Sab. Jacobs. tom. I pag. 168. [Plan. 213.]

VI. Ἰεὺ ὑπὸ σκιεράν. HERMOCREONTIS. Ed. Sab. fol. 16 recto. [Plan. 11.]

VII. Ἐρχεῦ, καὶ κατ' ἐμάν. Anonymi. Ed. Sab. fol. 16 recto. [Plan. 12.]

VIII. Ἄχω φίλα μοι. Ed. Sab. fol. 189 recto. GAURADÆ. [Plan. 152.]

IX. Πλῆκτρ' ἔχει φόρμιγγος. Ed. Sab. fol. 205 recto. PAULI SILENTIARII. [Plan. 278.]

X. Σὸν μὲν κάλλος ἔδειξε. Sab. ibidem. Ejusdem. [Plan. 277.]

XI. Μουσάων δεκάτη. Sab. fol. 212 verso. LEONTII. [Plan. 283.]

XII. Οὗτις ἐπ' ἀνθρώσῃ. Sab. ibidem. Ejusdem. [Plan. 285.]

XIII. Οὖνομ' ἔχεις λιθάνου. Sab. fol. 213 recto. Ejusdem. [Plan. 288.]

XIV. Τίς λίθον ἐψύχωσε. Sab. fol. 190 verso. Anepigraphum. [Plan. 159.]

XV. Ἡ παφίη κυθέρεια. Sab. ibid. PLATONIS. [Ib. 160.]

(14) Hoc de Besantino in sequentem numerum conjicitur a Brunckio.

(15) In Cod. legitur Ἀρέθ : is vero Arethas est

presbyter ille Cæsareensis, cujus Catena in Apocalypsin et alia nonnulla exstant : vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. VII, pag. 791.

- XVI. Οὐτε σε πρᾶξιτέλης. Sab. ibid. Ejusdem. [Plan. 161.]
- XVII. Τὴν παφίην γυμνὴν. Sab. ibid. LUCIANI. [Ib. 163.]
- XVIII. Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα. Sab. ibid. Ejusdem. [Ib. 164.]
- XIX. Αὐτὸν πυθαγόραν. Sab. fol. 222 *verso*. Anepigraphum. [Plan. 326.]
- XX. Τίς πόθεν ὁ πλάστης. Sab. fol. 203 *verso*. POSIDIPPI. [Ib. 275.]
- XXI. Νικήταν δορίτολμον. Sab. fol. 173 *verso*. [Plan. 46.]
- XXII. Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν. Unus versus. [Verba ἀντιστρέφοντα, aquæ benedictæ vasculis ad fores ecclesiarum positis insculpi solita.]
- XXIII. Ὡ λῶστε μή. Jacobs. Anthol. tom. IV pag. 165. Anepigraphum. [Plan. 192.]
- XXIV. Τίς ἄδε· βάρκα. Edit. Sabiens. fol. 175 *recto*. SIMONIDIS. [Plan. 60.]
- XXV. Τόλμαν ἀλεξάνδρου. Edit. Sabiens. fol. 185 *recto*. ARCHELAI. [Ib. 120.]
- XXVI. Τὰν ἐκφυγοῦσαν. Ed. Sabiens. fol. 192 *recto*. LEONIDÆ Tarentini. [Ib. 182.]
- XXVII. Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς. Ed. Sabiens. fol. 215 *verso*. Ejusdem. [Ib. 307.]
- XXIX [sic]. Ἄγριος οὗτος. Jacobs. Anthol. tom. III pag. 198. JULIANI ÆGYP-
ΤII. [Append. ep. 43.]
- XXX. Ἰσως με λεύσω. Edit. Sabiens. fol. 174 *recto*. PHILIPPI. [Plan. 52.]
- XXXI. Ταύρου βαθὺν τένοντα. Edit. Sabiens. fol. 2 *recto*. ANTIPATRI. [VI, 256.]
- XXXII. Τὸν ἐκ σινώπης. Edit. Sabiens. fol. 113 *verso*. PHILIPPI. [Plan. 25.]
- Hactenus recensita in Codice manu recentiore sæc. XII aut XIII scripta sunt :
quæ sequuntur, sunt in numeratis foliis manu antiqua sæc. circiter noni per
totum Codicem ad finem usque continuata.
- 2°. PAULI Silentiarrii, Cyri f., *Descriptio Magnæ Ecclesiæ, seu Sanctæ So-
phiæ*. Titulus fol. 1 *recto* : Πύλου σιλεντιαρίου ἐκφρασις τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας σοφίας.
Incipit : Ἄρ' ἐστὶν εὐρεῖν μεῖζονα.

[Hic substitit vir præstantissimus, non unquam ad finem persecutus hanc
descriptionem, quippe in *verso* hoc ipso folio inchoata cernuntur quæ Bredovio
olim misit Epistolis Pariensibus inserenda. Non repetimus Jacobsiana ad Palat.
p. 3 — 5; necessaria quæque relata sunt in Annotatione.]

JACOBSII

PROLEGOMENA BREVIORA.

Veteres Græci, religiosissimi mortalium, quum omnia tam secunda quam adversa ad deos referrent, bellis feliciter gestis, hostibus devictis, non solum partem prædæ atque manubias diis, quorum se præsidio victoriam reportasse existimabant, seponere, verum etiam arma hostibus detracta in templis atque delubris eorum dedicare solebant (*). Ad hoc antiquissimum, ut videtur, donariorum genus proxime accedebat aliud, huic cognatum, quum victores præmia in publicis certaminibus, quæ et ipsa sub deorum tutela erant, proposita, tripodas, lebetas et id genus alia, diis consecrarent, simul ut grati animi significationem darent, simul ut memoriam victoriæ apud homines conservarent. Cum quibus duobus generibus jungendum est tertium, instrumentorum consecratio, quibus quis in arte aut opificio usus fuerat, armorum imprimis, quibus sæpe salutem suam debuerat, aliorumque quæ, quum aut annis et ætate confectus ab opere faciendo cessaret, aut ad aliud vitæ genus transiret, laudabili pietate in templorum vestibulis consensescere quam fortunæ casibus objici malebat.

His donariis, postquam literæ in usu esse ceperunt, inscriptiones sunt additæ, brevissimæ illæ primum et in nominibus se continentes, interdum etiam, si res ita ferret, rhythmicæ incedentes, heroico potissimum numero, ad quem postea pentameter accessit, primum apud Iones, tum etiam apud alios. Ad priscae illius consuetudinis simplicitatem compositum epigramma quod, ab impostoribus procul dubio, Amphitryonis quem vocabant tripodi Cadmeis litteris insculptum Thebis in templo Apollinis Ismenii Herodotus viderat (V, 59) :

Ἀμφιτρῶν μ' ἀνέθηκεν ἱὸν ἀπὸ Τηλεβοῶν,

et illud quod Virgilius ad eandem rationem finxit ab Ænea in Leucate clipeo Abantis inscriptum (286) :

(*) Æschyl. Agam. 560 seqq., Sept. c. Theb. 260 seqq.

Ære cavo clipeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo et rem carmine signo
ÆNEAS HÆC DE DANAIS VICTORIBUS ARMA.

Quod epigramma vel propterea est memorabile, quod in priscae simplicitatis imitatione insigne tamen acumen habet. Postquam enim in his inscriptionibus verba metri legibus cœpta sunt adstringi, fieri non potuit quin etiam orationis quidam ornatus accederet, cujus natura et ratio ita ferebat, ut nudæ rei expositioni vividior sententiæ vis succederet. Quod magis etiam tum debuit fieri, quum elegiaca disticha huic rei essent adhibita. Quum enim hoc versuum genus strophen quodammodo efficiat, sponte expectatur, ut docta quadam sententiæ conformatione totum illud, quod aures in heroici versus cum pentametro copulatione cum voluptate sentiunt, etiam animo et mente percipiatur. Quare mature factum est ut elegiaci poetæ et singula disticha et periodos ex distichis compositas sæpenumero luculenta quadam sententia aut verbo concluderent quod legentis animum pungeret et teneret. Quo brevius autem est carmen, eo magis requiritur ingeniosa sententiæ conversio, aut præceptum ad vitam utile, aut gravis quædam et sæcunda γνώμη, aut omnino quod quasi aculeum in animo relinquat. Sic itaque epigrammata, primum donariis, tum monumentis sepulcralibus, tabulis votivis, statuis, signis aliisque rebus adhibita, cum externa carminis forma naturam quoque carminis induebant. Neque tamen hoc ita velim accipi, quasi id quod in hoc genere poeticum est, totum ab externa ejus forma derivandum esse existimem. Nam in rebus quoque illis, quæ epigrammatis concinnandis opportunitatem dabant, quantum inerat ad pietatis, admirationis, grati animi sensum excitandum, quo quum incalescit pectus, sponte poeseos vis et lumen enascitur! quam crebro vota cum gratiarum actione, preces cum lætitiæ significatione jungendæ erant! quam acriter sæpe rerum ipsarum, quibus addebatur inscriptio, ut statuæ, tabulæ

pictæ aliisque similis operis præstantia ad laudem ejus auctorisque excitare debebat! In monumentis autem sepulchralibus quot et quanta fuerint ad commoti pectoris sensus expromendos invitamenta, quid attinet dicere? Quæ omnia sunt ejusmodi, ut sponte appareat quomodo factum sit ut ἐπίγραμμα, quod a nuda nominum commemoratione cœperat, satis mature angusta quibus continebatur claustra perrumpere gestiret et, quantumvis exiguis finibus circumscriptum, ad poematis tamen laudem et virtutem adspiraret.

Diu tamen in hoc genere priscus ille color, prisca simplicitas obtinuit, ita ut poetici coloris lumina ei nonnisi summa cum temperantia adhiberentur. Idque non unam ob causam. Loci enim cui destinata fuerant epigrammata, ratio: basis statuæ angustior, cippi area non admodum spatiosa, margo donarii, effusam orationem intra arctos fines cohibebat; quumque ipsa res postularet ut, qua de causa epigramma esset additum, sine mora intelligeretur, cum hoc ipsum, tum pia donarii aut monumenti epigrammate ornandi destinatio et brevitatem commendabat et ambitiosum ornatum, ut a re alienum, præcidebat. Verum ex antiquissimo hoc epigrammatum genere, quod totum pendebat a rebus quæ ei originem causamque præbuerant, aliquanto post aliud est exortum genus, materia illud a priore non diversum, forma haud paullo liberius. Cœperunt enim nonnulli ad priscarum illarum inscriptionum similitudinem epigrammata scribere, non hoc consilio ut ἀναθήμασιν ea aut monumentis aut artis operibus accommodarent, sed ut in tali argumento, quod ipsorum animos ad se advertisset, suaviter et ingeniose luderent. In ejusmodi lusibus sicuti princeps et genuina epigrammatis forma servari debuit, sic a prisco et simplici orationis genere necessario recedendum fuit. In talibus igitur epigrammatis quum uberior rei expositio, narratio explicatio, oratio floridior locum haberet, ortum est illud genus quod, quum ἀναθηματικὸν vellet videri, revera ἐπιδεικτικὸν fuit. Huic generi, cui jam Simonides videtur prælusisse, plurimi navarunt operam. Et quum post Alexandri Magni imperium, rebus per totam Græciam vehementer immutatis, poesis quoque novam quodammodo speciem novumque cultum sumpsisset, in quo simplicitatis quædam affectatio cum operosa eruditione conjuncta erat, ita ut multi curiose mallent loqui quam bene, cœperunt scribi epigrammata quæ nulla re magis quam arte et doctrina conspici et commendari vellent. Inter

hæc principem locum tenet illud genus, quod rerum a poetica tractatione quodammodo abhorrentium eique renitentium, instrumentorum potissimum omnis generis curiosa enumeratione continetur et, licet veræ poesis aut parum aut nihil habeat, artificiosa tamen tenuissimarum rerum descriptione sermonisque ad illas res ornandas egregie conformati delectu placere potest.

Jam vero huic poeseos generi *parodias* mature adhæsisse, et fere simul cum eo natas esse, nemo mirabitur qui Græcorum ingenium noverit, quorum, ut verissime observavit Welckerus (in eruditis ad Theognidem Prolegomenis p. LXXX), universa vita sermonesque omnes atque omnia convivium parodiarum lusibus abundabant. Hinc exortum est genus epigrammatum σκωπτικῶν, quod seriore ævo, quamquam etiam antiquitus, sed seriore inprimis ævo, i. e. post æram christianam, ita frequentatum atque exornatum est, ut et olim et hodie quoque longe plurimi, quum epigrammatis mentionem fieri videant, continuo aliquid quod risum moveat, sales et dicteria, sibi animo fingant.

Est autem aliud præterea genus, a præcedentibus diversum, sed a veteribus studiose excultum, quod medium quodammodo est inter elegiam et epigramma ἐπιδεικτικόν, elegiæ tamen plerumque vicinius. Quemadmodum enim inter breviores, ut hoc utar, Propertii elegias quædam reperiuntur quæ ob totam singularum partium conformationem, et inprimis ob vividiorum exitum facile epigrammatis annumerari possint, ita inter poemata quæ in Florilegiis epigrammatum leguntur, amatoria inprimis, convivalia et sententiosa, haud pauca habentur quæ pro elegiis habere et cum Mimnermi alicujus aut Solonis et Theognidis ἐλεγείαις commode jungere possis. Et hujus quidem generis longe maximus ex omni fere ætate numerus ad nostra temporis servatus est; in quo plurima sunt et inventionis laude conspicua, et orationis elegantia præstantissima, quibus factura quam in elegiacis optimi ævi poetis fecimus, quodammodo resarcitur, idque eo magis, quo verisimilius est haud pauca in iis ex limpidissimis vetustiorum elegiacorum fontibus deducta et derivata esse.

Jam reputantibus nobis quanta fuerit per totam Græciam ab antiquissima ætate publicorum privatorumque omnis generis monumentorum copia, e quibus plurima inscriptionibus instructa fuisse constat, dubitari non potest numerum epigrammatum versibus conceptorum non fuisse

exiguum. Inter hæc quum plurima essent quæ ad populorum res gestas, ad veterem urbium memoriam, singulorumque hominum vitam illustrandam momentum haberent, Græci, vetustæ rerum suarum memoriæ perscrutatores curiosissimi, nec hunc fontem neglexerunt, exstiteruntque qui ejusmodi epigrammata ex dispersis monumentis colligerent, simulque cum ipsis, ad quæ pertinebant, operibus descripta et adumbrata servarent. Commemorantur collectiones hujus generis, duobus ante ævum nostrum sæculis a Polemone concinnatæ, tum Alcetæ, Philochori et aliorum, quarum nulla ætatem tulit, quamquam satis est credibile a serioribus tum historicis tum Anthologiarum conditoribus syntagmata compilata nec pauca ex iis, fortasse optima quæque et præstantissima, ad vos servata et propagata esse (*). Cum maximo enim literarum emolumento factum est ut sæculo fere ante Christum natum MELEAGER Gadarensis, vir ingeniosus nec poeta mediocris, ex optimis omnis ævi poetis epigrammata deligeret atque in unum corpus conflaret, cui στεφάνου sive coronæ titulum fecit. Hoc elegantis industriæ exemplum centum annis post imitatus est PHILIPPUS Thessalonicensis, qui et ipse se in epigrammatico genere cum laude exercuit, novam ex poetis qui post Meleagrum epigrammatis scribendis operam navaverunt, coronam contexens. Uterque epigrammata in ordinem recepta secundum initia disposuit, ita ut literarum ordinem sequeretur, cujus ordinis manifesta supersunt vestigia. An temporis quoque et ætatis poetarum, aut argumentorum similitudinis habita sit in disponendo ratio, nunc quidem ignoramus, neque tamen probabile est (**). Ceterum uterque collectionem suam auspiciatus est præmio, in quo, quod στεφάνου sive coronæ nomen et ratio quodammodo postulabat, singuli poetæ cum singulis floribus plantisve comparantur.

Ac hi quidem Florilegiorum conditores antiquissimi nulli epigrammatum generi præ ceteris favisse, nullum de coronis suis exclusisse videntur; sed quæcumque digna censuissent ut a posteris legerentur, ea sine argumenti discrimine adoptaverant. Postea autem secuti sunt qui

argumenti ratione habita epigrammatum facerent delectum. Horum unus, STRATO Sardiæ, homo nequiter ingeniosus, sed poeta elegans, secundo, ut videtur, post Chr. sæculo exeunte, turpi consilio ex Meleagri et Philippi coronis ea excerpit quæ ad puerorum amores spectarent, multaque de suis, antiquioribus illis haud paullo flagitiosiora, admiscuit. Hunc libellum, cum Philæmidis fortasse et Elephantidis famosis operibus, cum Lusibus Priapeis, et paucis aliis antiquitatis ejusdem farinæ libris comparandum, a recentioribus autem et christianis hominibus longe longèque superatum, Μούσαν παίδων inscripsit: quæ propudiosa collectio periisset nisi christianus homo ejus ætatis, quam hodie nonnulli nobis tamquam omnis incorruptæ religionis sedem in exemplum proponunt, eam cum christiani argumenti poematis conjunctam et quodammodo circumvallatam servasset (*). Honestius consilium secutus DIOGENES LAERTIUS, Vitarum philosophorum scriptor, ea potissimum epigrammata, quæ ad philosophos spectarent, collegit et in peculiari libro condidit. De qua collectione si judicare licet ex iis quæ Diogenes inde in Vitis excitavit, longe maxima pars ejus continebatur ineptis et jejunis ipsius compilatoris poematis, vario metrorum genere conscriptis, unde totum illud syntagma Παικνέριον titulo inscripsit (**).

Proximis sæculis ob miseram Græciæ conditionem aliasque ob causas, quas hic commemorare nihil attinet, studium poeseos refrixit, donec imperii sede Byzantium translata, Græcisque literis tum in Imperatorum aula, tum in aliis etiam orbis Romani partibus novo splendore collustratis, Musæ quoque ex alto duorum fere sæculorum sopore excitari cœperunt. Exstitit tum, quinto ut videtur sæculo ineunte, NONNUS Panopolitanus, vir admirabilis, qui spisso Dionysiacorum opere omnem Bacchicarum fabularum farraginem elegantissima quidem oratione, sed incredibili loquacitate congestit.

(*) Reperiuntur hic illic in bibliothecis libri manuscripti qui initio et fine orationes sacras, preces, controversias et similia offerunt, in media sui parte autem impia et obscena, similes Nisi filix superne formosæ, sed candida succinctæ laurantibus inguina monstris.

(**) [Sed in Constantini Cephale Anthologia quam tenemus, haud ullum vestigium certum inveniri τῶν Παικνέριον recte observavit Weigandus p. 558. Addendum est autem Diogeniani Heracleotæ Anthologium, qui Meleagri et Philippi Coronis tanquam supplementum addidit quæ post illos ad Hadriani vel Antonini usque tempora scripta erant epigrammata, præsertim satyrica, velut Lucillii, Luciani, ipse quoque literarum ordinem secutus. Vide Weigand. p. 552 seqq.]

(*) [De qua re docte et copiose egit Heckerus, Commentat. crit. in Anthol. parte prima p. 66 seqq.]

(**) [Atque unum agnoscunt alphabeticum quem dicunt ordinem Passovius *Questione de vestigiis Coronarum Meleagri et Philippi in Anthologia Constantini Cephale*, Vratisl. 1827, et Weigandus *De fontibus et ordine Anthologiæ Cephale*, in Museo Rhenano a. 1845, p. 161 seqq., 541 seqq.; a. 1847, p. 276 sqq.]

Per hunc restaurata et insigniter exulta heroici versus elegantia, ita ut præter varietatem majorem nihil fere in ejus conformatione desideres, exorti sunt cum in heroico poeseos genere, tum in aliis nonnullis, poetæ qui, viam Nonni vestigiis impressam magna cum alacritate secuti, veteres fabulas haud contemnendo successu exornarent. Et epigrammatum quoque sextum post Chr. sæculum et Justiniani potissimum ætas lætum proventum habuit. Hoc enim ævo floruit *Marianus Scholasticus*, elegantium aliquot epigrammatum auctor; *Christodorus*, qui, præter epigrammata, statuarum Zeuxippi descriptionem reliquit optimis versibus concinnatam; *Julianus* cognomine *Ægyptius*, *Paulus* denique *Silentarius*, *Macedonius* consul, *Agathias Scholasticus*. Qui omnes optimorum poetarum lectione imbuti, quum se ad epigrammata scribenda dedissent, neque ullum fere argumentum eorum quæ veteres versibus tractarunt, intentatum reliquissent, plurima concinnaverunt, quæ sæculi vitia, optimo cuique inhærentia, multis virtutibus compensarunt. Inter quos homines, non ingenii tantum elegantia et eruditione, sed honoribus quoque et vitæ splendore insignes, *Agathias Myrinæus*, ob juris civilis professionem *Scholasticus* dictus, ne læta illa tum sui tum proxime antecedentis sæculi messis interiret, eam quasi in horreum inferre, id est, ad Meleagri Philippique rationem recentiorum poetarum florilegium condere instituit, ita tamen, ut omnem materiam secundum argumentorum diversitatem in plures libros digereret. Quam collectionem *Κύκλου* nomine inscripsit, hanc, ut videtur, ob causam, quod poetarum ab ipso compilatorum nomina ita implicaverat, ut se tanquam in *κυκλικῇ χορείᾳ* eodem semper ordine exciperent. Hoc consilium, capitumque in quæ totum opus descriptum est, et unius cujusque capitis argumentum *Agathias* exposuit in proœmio quod corpori a se conflato, ut Meleager olim et *Philippus coronis* suis, præfixit (*).

Quum jam, præter *Stratonis* et *Diogenis* collectiones, tria exstarent epigrammatum *Florilegia*, antiquissimum poetæ *Gadareni*, et duo alia, hujus tanquam supplementa, *Philippi* et *Agathias*, tertio post *Agathiam* sæculo, quo tempore

Constantinus Porphyrogeneta, ut ingentem veteris eruditionis materiam in compendium redigeret, ex historicis, medicis, æconomicis aliisque scriptoribus excerpta facienda eamque farraginem secundum argumentorum varietatem in capita redigendam curabat, alius quidam *CONSTANTINUS* cognomine *CEPHALAS*, ignotus ceteroquin homo, simili quodam consilio vetera illa *Florilegia* compilanda et ex epigrammatis inde selectis novum syntagma, ad *Agathias*, ut videtur, exemplum in plura capita descriptum, condendum et concinnandum suscepit. Post hoc opus vetustiores *Anthologiæ* evanuerunt, nec multum aberat quin *Constantini* quoque *Florilegium* idem fatum subiret, postquam sæculo decimo quarto *MAXIMUS PLANUDES*, homo industrius neque indoctus, *Constantini Anthologiam* denuo compilaverat in aliumque ordinem redegerat. Quum enim *Constantinus* omnem epigrammatum numerum secundum argumentorum rationem in generalia quædam capita digessisset, ita ut *dedicatoria*, *satyrica*, *amatoria*, *convivialia* ceteraque junctim legerentur, nullo præterea alio discrimine; *Maximus Planudes* et librorum ordinem immutavit et singulos libros in plurima capita discerpit, excepto septimo qui *amatoria* complectens distributionem per locos communes minus ferebat. Ceterum *Planudes* in hoc opere quod *Ἀνθολογίαν διαφόρων ἐπιγραμμάτων* inscripsit, nihil aliud egit nisi ut *Constantini syntagma* in compendium redigeret. Ex alio enim fonte non hausit, nisi quod libro quarto plurimas habet in statuas, tabulas pictas, aliaque artis opera, quorum in *Constantini* opere, quale hoc in *Palatinis* membranis servatum habemus, nullum est vestigium: unde suspicamus *Planudem* illius *Anthologiæ* habuisse exemplum uno hoc de artis operibus capite auctius (*). Ceterum magnum epigrammatum numerum omisit, et quidem, præter *puerilem Musam* *Stratonis*, omnia quæ lascivioris essent argumenti, tum quæ ob graviores scripturæ depravationes haud facile possent intelligi. Si quid autem vel ex hoc vel ex altero genere in ordinem recepit, in his plerumque verba lasciva et obscena cum castioribus commutavit, in depravatis autem verba corrupta aut omisit aut pro virili sua parte emendare conatus est. Quum autem neutrum horum ei satis feliciter

(*) [Addenda est *Palladæ* vel *Palladii* epigrammatum collectio, de qua vide *Heckerum* ad cap. VII, epigr. 339, infra p. 458. Etiam *Leonidæ Alexandrini* ἱσοψήφων et *Nicodemi* Ἱερακλεολῶν ἀντιστρέφων collectiones extitisse videntur, de quibus *Weigand*. p. 565, 566. Idem de *Gregorii Magistri* inscriptionem a se multis in locis repertarum collectione dixit p. 564, cum *Heckero* *Comment. crit.* I, p. 166 seqq.]

(*) [Sui similis *Harduinus* in his quæ *Buherius* suo exemplo adscripsit: « *Planudem* *Anthologiæ* non repurgatorem tantum, ut vulgo putant, sed verius auctorem credebat *Jo. Harduinus*, *Soc. Jes.* Vide ejus *Oper. Select.* p. 494. »]

cessisset, factum est ut, Constantini Anthologia ex tenebris, quibus per plura sæcula obruta fuerat, in lucem protracta, Planudis opera, cujus ratio et modus tum demum cognosci et intelligi poterat, a doctissimis hominibus non sine causa, sed, ut mihi quidem videtur, majore quam par erat acerbitate reprehensionibus et conviciis proscinderetur.

Sicut autem, quod diximus, Constantini Florilegio antiquiores illi στέφανοι una cum χύλων Agathiæ manibus hominum excussi fuerunt, ita ipsum Constantini syntagma Planudis opere in oblivionem adductum est. Nam post renatas sæculo decimo quinto literas Planudis Florilegium, post primam editionem a JANO LASCARI Byzantino Florentiæ factam (*), crebro per alios cum in eadem urbe, tum Venetiis et alibi typis repetitum (**), commentariis etiam a duobus Francò-Gallis, JOANNE BRODÆO, Turonensi, et VINCENTIO OPSOPÆO (***) illustratum est. In quibus editionibus atque commentariis quid ad emendandam illustrandamque Anthologiam sit præstitum, exponere conati sumus in Prolegomenis primo Animadversionum nostrarum præfixis volumini; unde petant quorum hæc nosse interest. Ad nostrum consilium sufficit commemorasse HENRICI STEPHANI operam in Florilegio Planudis cum auctariis notisque criticis eleganter edendo præstitam; quam editionem, Parisiis excusam anno 1566, non longo intervallo secuta est ea quæ a Wechelii heredibus meliore consilio quam effectum procurata est Francofurti anno 1600. Ibi textui Stephaniano apposita sunt scholia a recentioribus Græcis e vulgaribus libris corrasa (†), subjecti autem commentarii Opsopæi et Brodæi, et hi quidem cum accessionibus a Brodæo profectis.

Post hanc editionem per duo fere sæcula nulla

(*) Anno 1494, forma 4^a, editio uncialibus quas vocant literis expressa. Vide Wolfii *Analect. litt.* fasc. I, p. 237 seqq.

(**) Apud Aldum a. 1503, 1521 et 1550; apud Juntam Florentiæ a. 1519; ap. Badium Ascens. Parisiis a. 1531; apud Nicolinos Sabienses, Venet. 1550.

(***) *Opsopæi* commentarius in tres priores Anthologiæ libros et in septimum primum prodiit Basileæ a. 1540; *Brodæi* observationes in integrum Florilegium ibidem ap. Froben. a. 1549.

(†) Millerus meus *Delectus* duos epigrammatum ostendit mihi a Byzantinis hominibus commentario instructos verboso, grammaticas nugæ et omne genus ineptias narrante, ex eadem, ut videtur, officina unde prodierunt scholia quæ speciosos codices Oppianæorum onerant. Talia cum tadio summo percurruntur. Similis fuerit codex Vaticanus, olim Parisiis n. 20, de quo Hasius: « Continet epigrammata cum scholiis maximam partem ad rem grammaticam pertinentibus. »

suscepta est quæ in censum venire possit. Sed quum eruditi quidam homines, qui græcæ poesos studium cum Musis latinis conjunxerant, epigrammata haud pauca, ludentes plerumque et aliud agentes, in latinum sermonem vertissent, non omnes eodem successu, sed multi satis probabiliter (*), sæculo decimo septimo exstitit HUGO GROTIUS, vir eximius et in illo quoque sæculo, nobilium ingeniorum feracissimo, a paucis superatus, qui post eclogas poeticas ex utroque Joannis Stobæi opere excerptas, alteramque illam collectionem locorum illustrium ex Tragicis Comicisque græcis, quæ omnia eodem metrorum genere latinis versibus expresserat, Anthologiam quoque integram eadem ratione vertendam suscepit. Quod ab eo, sene sexagenario, summa cum arte nec minore diligentia perfectum esse omnes uno ore fatentur. Verum hoc tam eximium opus quum una cum textu græco plurimis a se locis rectius constituto editurus esset, editionemque instantis fati quadam præsentione urgeret, morte præventus est (**). Hinc factum est ut textus a Grotio ad criticam rationem emendatus periret, latina autem interpretatio diu in bibliothecarum tenebris lateret, donec exemplar ejus ex bibliotheca P. Burmanni Secundi (***), qui plurima inde in commentariis suis excitavit, ad Hieronymum DE BOSCH, virum cum totius antiquitatis, tum latinæ inprimis poesos amantissimum, delatum talis editionis, qualem Grotius mente conceperat, consilium pareret. Prodiit hæc editio, spectabili formarum magnitudine, chartarum nitore, typorum elegantia oculis se præ multis aliis commendans, inde ab anno 1795 tribus voluminibus, totum Planudæ Florilegium cum Mantissis nonnullis præstantissimis, omnia cum Grotii interpretatione græco textui e regione posita, complectentibus. His adjectum est anno 1810 quartum volumen, quod præter ineditas *Fride-*

(*) Obiter hoc loco commemorabimus editionem Anthologiæ ab *Andrea Rivino* susceptam, quæ singulis epigrammatis Florilegii Planudæi, quod in *Chiliadas* divisit, addidit omnes interpretationes metricas undecumque corrasas: titulus libri *trecentos et triginta* poetæ omnium nationum famigeratissimos commemorat. Prima *Chiliad* prodiit Gothæ anno 1651; reliquæ duæ manu exaratæ servantur in Bibliotheca Universitatis Lipsiensis.

(**) Specimen editionis, cujus curam Grotius Isaaco Vossio demandaverat, missum est Parisios mense januario anni 1645, commemoraturque in Grotii *Epistolis* p. 740. Hoc ipso anno, paucis post mensibus, vir summus defunctus est Augusti m. die 28.

(***) De hoc operis præstantissimi exemplari alisque quibusdam apographis accurate tradidit Chardonus de la Rochette, *Mélanges*, t. I, p. 372 seqq.

riet Sylburgii et Claudii Salmasii notas, editoris commentarios in librum I et II continet; quinto ne inchoatum opus absolveret vir præstantissimus morte est prohibitus, quæ eum anno 1811 senem septuagenarium literis et amicis eripuit. Sed telam a Boschio exorsam, ne imperfectum relinqueretur opus, detexuit eruditissimus David Jacobus VAN LENNEP, qui, adjectis quæ ad hoc negotium adhuc deessent, partim ex Boschii schedis, partim ex sua ipsius penu instructissima, edito anno 1822 volumine quinto, quod desiderabatur, insignem apud græcæ latinæque poeseos amantes gratiam iniit.

Sed diu ante quam Boschius præclaro hoc opere Grotii Manibus quodammodo litaret, nova Anthologiæ græcæ lux exorta erat per BRUNCKIUM, virum græcæ doctissimum, multisque operibus editis de bonis literis immortaliter meritum. Sed priusquam de Brunckii in Anthologiam meritis exponamus, redeundum est nobis ad illud tempus quo CLAUDIUS SALMASIUS, duodeviginti annorum puer, sed jam tum supra vulgarem modum eruditus, anno 1606 Heidelbergæ in bibliotheca Palatina unicum Anthologiæ Constantini codicem, pretiosissimum illius thesauri *καμύλιον*, invenit. Quo libro semel in manus sumpto quum statim intellexisset quanto hæc Anthologia altera esset uberior, eum non prius deposuit quam totum excussisset. Ab eo inde tempore hoc Florilegium doctorum sermonibus celebrari cæpit. Editionem ejus promiserat Salmasius, neque ullus fere est ex ejus libris, ubi non hoc promissum iteraverit; verum quo erat fervore, ab alio ad aliud opus delatus plurimisque districtus laboribus fidem datam non exsolvit. Interea pretiosissimis illis membranarum per funestissimum triginta annorum bellum, anno 1623 Romam in Vaticanam bibliothecam delatis, unde post duo sæcula per victrices Franco-Gallorum legiones Parisios sunt missæ, excerpta a Salmasio facta cupide expetebantur, et a quibusdam descripta in multorum manus venerunt. Ex hujusmodi apographis, vitiosis illis plerumque et interpolatis, superiore sæculo quædam veteris illius Anthologiæ capita cultu plerumque parum eleganti, neque ea qua par erat diligentia in lucem protrusa sunt (*), integrum opus, licet

a pluribus susceptum et promissum (**), nescio qua fortuna semper intra bibliothecarum claustra retentum est. Tandem BRUNCKIUS felici quodam casu, quum jam virilem ætatem attingisset, inter ipsos belli Borussiae tumultus, græcis literis admotus, vix e limpidissimis illis fontibus gustaverat, quum incredibili ardore dies noctesque hoc unum ageret, ut sitim gustando excitatam largis haustibus restingeret. Forte in ejus manus apographa quædam Anthologiæ ineditæ inciderant. Non ignorabat quanto desiderio hoc opus per tot jam annos expeteretur, et quam sæpe spes de eo concitata cecidisset irrita; quare illud maxime judicabat idoneum unde nominis illustrandi merendique de literis auspiciis faceret. Quod consilium ita exsecutus est, ut quæcumque epigrammata cum ex Salmasii excerptis, tum ex Planudis Florilegio aliisque ex libris et inscriptionibus corrasisset, ea omnia ad auctores suos relata, cum nonnullis aliis, Solone, Tyrtaeo, Callimacho, Bucolicis aliisque, brevibus ad omnia observationibus adjectis, in tria volumina digesta, sub ANALECTORUM titulo ederet Argentorati anno 1776. Hoc opus, ut omnia quæ vir præstantissimus lucrique ex literis faciendi contemptor generosissimus typis exscribenda curavit, externo nitore ultra modum illius temporis conspicuum, quamquam magno et merito eruditorum plausu exceptum, non tamen ex omni parte satisfecit eorum desiderio, qui in ejusmodi opere, ex uno fonte maximam partem derivato, non tam id requirent quod facile esset intellectu, eique lectorum generi, quod nihil præter voluptatem sectatur, nulla impedimenta objiceret, quam textum ad veterum librorum fidem certamque critices normam diligenter et accurate constitutum. Qua in re quantopere vacillet Brunckiana editio, et alii monuerunt, et nos exemplis allatis docuimus cum in Prolegomenis nostris (p. CLXV—CLXXXI), tum in præfatione ad Anthologiam Palatinam, ubi de Brunckii in Anthologiam meritis data opera disputavimus. Ex qua disputatione hoc posuisse suffecerit, virum ingeniosissimum, quum genuinis Palatini olim, tum

(*) Bene tamen non uno nomine de Anthologia meruit REISKIUS, qui partem τῶν ἐρωτικῶν in Miscellaneis Lipsiensibus novis, vol. IX, anno 1752, deinde excerpta ex capitibus V, VI et VII in peculiari libro edidit, multis eruditisque observationibus adjectis. [*Anthologiæ græcæ a Constantino Cephalæ conditæ libri tres*. Lips. 1754. Anno 1764 *Chr. Ad. Klotz* edidit caput XII :

Stratonis aliorumque veterum poetarum græcorum epigrammata, Altenburgi. Utrique libro adhibendum est a Jo. G. Schneidero editum a. 1772 *Periculum criticum in Anthologiam Constantini Cephalæ tum editam tum ineditam*.]

(**) A. DORVILLE inprimis, qui magnam vitæ partem huic operi impenderat. Ejus apparatus cum aliis manuscriptis in bibliothecam Bodlejanam migravit. Vid. Wyttenb. Bibl. crit. vol. III, part. 3, p. 160 seqq.

Vaticani codicis lectionibus careret, neque earum nanciscendarum opportunitatem haberet, sexcentis in locis pravas conjecturas pro membranarum lectionibus habuisse, neque minus sæpe, ut quæ corruptelis horrerent lævigaret, violentas et temerarias conjecturas suas in textum invexisse.

Sed hos elegantissimi viri errores suspitione tum magis præcipere quam certis argumentis convincere poteramus, quum puriores fontes paucissimis tantum paterent, qui otiosi ad eos sedebant. Quare quum nulla spes esset subsidia quibus Brunnckius caruerat, aliis oblatum iri, divenditis autem *Analectorum* exemplaribus nova editio a literarum amantibus cupide expecteretur, quam, Gallia bellis civilibus et externis vehementer vexata, ab ipso editore procuratum iri ne expectari quidem poterat, ad exitum superioris sæculi *Analectorum* textum, omissis quæ ab *Anthologia* aliena essent, emendatisque quæ Brunnckius ipse in notis adjectis correxisset, Lipsiæ quattuor voluminibus repetendum curavi. Ad hæc mox quintum accessit, Indices copiosissimos continens, et octo alia quæ Animadversiones complectebantur cum *Paralipomenis* (*). Horum enim haud exiguus mihi numerus succreverat cum aliunde, tum ex ipso Vaticano codice, quem Uhdenius, vir illustris, qui tum Romæ negotia potentissimi Borussiae regis procurabat, ab Heynio ad eam rem excitatus, in meam gratiam excusserat; cujus præstantissimi viri opera paulo post integri codicis apographum, ab Josepho Spaletti, scriptore olim bibliothecæ Vaticanæ, singulari diligentia factum, in bibliothecam publicam Gothanam illatum est. Ex hoc demum libro, qui, si a paucis erroribus discesseris, autographi instar haberi poterat, totus *Anthologiæ* Palatinæ habitus, antea fere ignoratus, carminum ordo et dispositio, summaque codicis in plurimis rebus præstantia cognosci poterat. Quæcumque enim in *Prolegomenis* nostris (p. LXI-LXXIX) de *Anthologia* Constantini Cephalaë, de ejus concinnatore, de toto denique codice disputavimus, ea omnia ex illius apographi velut fonte hausta sunt: unde et plurima epigrammata a Salmasio

(*) Titulus operis est: *Anthologia græca, sive Poetarum græcorum lusus. Ex recensione Brunnckii*. Tom. I-IV. Lipsiæ, a. 1794. Indices, tom. V, a. 1795. *Jacobsii Animadversiones in epigrammata Anthologiæ græcæ secundum ordinem Analectorum Brunnckii*, vol. I, pars I (in qua *Prolegomena*), a. 1798; pars II, eod. anno. Vol. II, pars I, a. 1799; pars II, a. 1800; pars III, a. 1801. Vol. III, pars I, a. 1802; pars II, a. 1803; pars III, a. 1814.

prætermissa et a nobis in *Paralipomenis* exhibita, una cum editorum epigrammatum variis lectionibus, profluxerunt. Habebam igitur quod mihi gratularer propter ejusmodi adjumentum, insperato oblatum, et ad rem quam agebam longe utilissimum; quod nisi tardius in manus meas venisset, totum illud *Analectorum* repetendorum consilium aut evertisset, aut magnopere immutasset.

Verum vel sic res *Anthologiæ* græcæ inchoata magis quam perfecta et profligata videri debebat. Requirebatur editio quæ omnem Constantini Cephalaë *Anthologiam*, qualis libro Vaticano continetur, cum omnibus ejus accessionibus repræsentaret, textumque epigrammatum a Planudis interpolationibus non minus quam a præposteris recentiorum criticorum correctionibus purgatum exhiberet. Talis editionis et ad criticæ severioris leges exactæ et copiosissimis commentariis instructæ spem excitaverat, conspectu etiam publice edito (*), vir elegantis doctrinæ multarumque literarum — utinam tam felix quam doctus! — CHARDONUS de ROCHETTIS, qui *Anthologiam* græcam sua manu de membranis Vaticanis descriptam in sinu et oculis gestabat, et per longum annorum cursum omnia studia sua ad hoc opus exornandum et elimandum direxerat. Et jam res ad exitum videbatur esse perducta, quum Chardonus, gravissimo simul et senectutis et egestatis onere oppressus, tandem eo est redactus, ut omnem ad *Anthologiam* apparatus, omnes copias, indefessa tot annorum opera conquisitas et congestas, exigua, ut fertur, pecunia, qua ad vitam sustentandam opus erat, venderet. Quo thesauro quid factum sit, aut ad quem pervenerit, prorsus ignoratur (**). Sed spes a Chardono excitata quum evanuisset, neque alius esset qui rem ab eo destitutam suscipere vellet, ipse consilium, quod ab eo inde tempore quo apographum Spalettianum ad nos delatum esset, mecum agitaveram, *Anthologiæ*

(*) Habetur is in libro bonæ frugis pleno, cui titulus. *Mélanges de critique et de philologie* (Paris, 1812, tribus vol.) vol. I, p. 117 seqq. Novem decemve volumina huic operi destinaverat, omnem complectentia materiam quam nos in *Anthologia* Palatina congessimus: una cum commentario, historia *Anthologiæ* græcæ, et notitia poetarum qui epigrammata scripserunt.

(**) [Ignorabatur anno 1826, quo Jacobsius hæc scribebat. Sed ineunte anno 1838 emersit «thesaurus» et ilico pretium quod poterat offerebat Jacobsius; sed majore dato obtinuit Bibliotheca nostra Imperialis, in qua jam omnibus literarum antiquarum studiosis ad usum patet. Lege Piccolon, *Supplément à l'Anthologie gr.*, p. 89 seqq.]

Constantini Cephalæ ad hujus apographi fidem edendæ denuo suscepi. Hæc quoque editio Lipsiæ prodiit, annis 1813 et 1814, duobus voluminibus comprehensa, quæ præter textum membranarum, in XV libros sive capita distributum, supplementa habet epigrammatum Florilegii Planudei quæ in Vaticano libro desiderantur, appendicem præterea eorum quæ in aliis libris editis et in marmoribus leguntur. Ad duo hæc volumina accessit anno 1817 tertium, quod omnem ad epigrammata apparatus criticum, tam ex codicibus quam ex veteribus grammaticis doctorumque virorum operibus derivatum, complectitur; hisque adjectus est libellus præstantissimus lectionum ex ipsis membranis quæ, dum nova editio typis exscribebatur, bello feliciter profligato, ex bibliotheca Vaticana Heidelbergam redierant, per *Antonium Jacobum Paulsen* incredibili fere diligentia erutarum (*). Qua conjuncta opera supplementisque utilissimis jam voluntati eorum qui in Animadversionum nostrarum voluminibus accuratorem lectionum commemorationem et æstimationem requisiverant, satisfactum videri poterat, posito, quo *Anthologia* prius caruerat, fundamento solido, in quo qui huic operi aut illustrando et depravatis in eo locis, qui plurimi sunt, emendandis operam navare velint, securi et confidenter vestigia ponere possunt.

Neque tamen ab aliis post hanc editionem, si ab emendationibus nonnullis obiter prolatis, explicationibusque locorum quorundam disceseris, insignior in illo Florilegio opera collocata esse videtur. Observationes enim a viro eruditissimo, *FRID. GRÆFIO*, qui ante hos quindecim annos *Meleagri* carmina egregie illustravit (Lips. 1811), non ultra octoginta paginas procur-

rerunt, neque spes affulget eas continuatum iri; et in *Thomæ Gaisfordii*, viri celeberrimi, Poetis minoribus, qui et alia plurima et epigrammata etiam *Simonidis*, *Theocriti*, *Callimachi*, aliorum complectuntur, ad commentarios ibi ex nostris repetitos pauca admodum ex propriis clarissimi editoris thesauris accesserunt.

Hæc *JACOBIUS* scripsit anno 1826, quo prodiit Gothæ *Delectus epigrammatum græcarum*, opus dignissimum tanti nominis viro. Perdura- vit autem quam tum significabat rerum conditio usque ad annum 1842, quo *AUGUSTUS MEINEKE*, vir eximius, Berolini edidit *Delectum poetarum Anthologiæ græcæ cum adnotatione critica*, qui præstantissimorum criticorum advertit animos et incendit studia: *GOD. HERMANNI*, *OTT. SCHNEIDERI*, *SCHEIDEWINI*, *UNGERI*, *GEISTII* et aliorum quos suis locis memoramus. Eodem tempore juvenis rara et doctrinæ copia et mentis perspicacitate ornatus, *ALPHONSUS HECKER*, scripsit uberem *Commentationem criticam de Anthologia græca*, quæ Lugduni Bat. prodiit a. 1843. Decennio post eidem retractatæ *quæstiones epigraphicas* et alia nova plurima addidit, quæ hoc indice publici juris fecit: *Commentationis criticæ de Anthologia græca PARS PRIOR*. Lugd. Bat. 1852. Partem alteram dolenda mors auctoris abrupuit. Breviores aut minoris momenti libellos non est ut hic memoremus, indicatos in *Bibliotheca scriptorum classicorum Engelmanni* p. 67-70 ed. septimæ. Ubi omissum elegantissimi viri *N. PICCOLI* *Supplément à l'Anthologie grecque contenant des épigrammes et autres poésies légères inédites, précédé d'observations sur l'Anthologie*, etc. Paris. 1853.

Integram *Anthologiam palatinam*, quo ordine edidit *Jacobsius*, magno et felici studio primus gallice vertit vir tam literis quam humanitate inter paucos conspicuus, *F. D. DEBÈQUE*, Paris. 1863, voluminibus duobus.

Hæc quo die typhothetis misi, delectabar dulcissimis in *Anacreontica* prolegomenis *Firmini Didot*, splendidissimæ quam parat editioni præmittendis. Ibi p. 29 commemoratur epigramma quo *Antipater Sidonius* *Anacreontem* mortuum alloquitur, cap. VII, ep. 27. Cujus iterum inspecti versu octavo nunc me pœnitet horum: « λείβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων *Heckerus*; legebatur θλίβων, imagine ridicula. » Tautologa sunt enim ut quæ maxime ἀμφίβορος εἶματα

(*) [Quo magis mirabar quom in *Buheriano* exemplo *Wecheliana* editionis casu conspicerem aliquid, quod omnes numeros veritatis habere videbatur, jam a *Salmasio* annotatum, a *Spalettio* et *Paulsenio* prorsus neglectum; narraui supra.]

βάκχῳ et ἄκρητον νέκταρ λείβων ἀπὸ στολίδων. Imo poeta vestes adeo madidas vino fingit, ut manu sicubi eas tetigerit Anacreon imposita, exprimeret nectar vel faceret ut nectar destillaret, sicuti mel destillat ex κηρίοις θλιβομένοις. Nam aperte respicitur (de quo admonendum erat) Thracum mos singularis, quem his verbis tetigit Plato : Σκύθαι καὶ Θράκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, γυναῖκές τε καὶ αὐτοὶ, καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νανομίκασιν. In re Græcis omnibus nota Xenophon (Anab. VII, 3, § 32) : ὁ Σεύθης συνεξέπιδε καὶ κατεσκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρασ. Quod sic explicat Photius : ἔθος ἦν Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν. Deinde commemorat locos Xenophontis et Platonis, Leg. I, p. 637, E.

Ejusdem capitis epigr. 42 de versu quarto Meinek. in Callim. p. XXII : « Non credo turpissimum hiatum admisisse perelegantis carminis auctorem, qui scripsit, opinor, ἀμφὶ καὶ ἀθανάτους, ἀμφὶ καὶ ἡμιθέους. »

In *Philodemi* vel *Argentarii* epigrammate, VI, ep. 246, v. 2, jam hæc habe Lobeckianis certiora. Narrat Conzsius, *Reise auf den Inseln des thrakischen Meeres* (Hannov., 1860), p. 28 : « Quo vehebar mulus sacculo coriaceo inclusum dentem suis vel apri in fronte gestabat; agagiota autem meus sine hoc amuleto morituum esse jumentum serio affirmabat (χωρὶς αὐτὸ ἀπεθαίνει τὸ χαϊβάνι); tales sacculos mala averruncantes fieri Constantinopoli et in alias regiones inde exportari. Quæ superstitione haud dubie antiqua prorsus refert illum ἐν στέρνοις κόσμον ὁδοντοφόρον, de quo videndus Otto Jahn in *Berichten der sächs. Gesellschaft. der Wiss. zu Leipzig*, 1855, p. 42, not. 48. »

Ejusdem cap. VI epigrammate 120, v. 8, quod Codex præbet αὐλοθετεῖ tuetur Hermannus, collatis αἰδοθέτης et ὑμνοθέτης, neque Minervam musicis certaminibus præsidere et ἀθλοθετεῖν, sed Apollinem. Idem Hermannus in capitis V epigr. 206, v. 1, recte observavit τανήλικας esse *provectas ætate*, non « proceras corpore », uti vertebant Jacobs. et Boissonadius.

Capitis *primi* in epigr. 71 scribendum est cum Heckero p. 116 : Εὐχὴ Ἐλισσαίου Σωμανίδι δις πορὲν υἱόν, pro vocativo male correpto Σωμανίτι.

Sero vidimus quæ supra p. XVIII, b, de *Diogenis Laertii* epigrammatum sylloge dicta sunt jam correcta fuisse a Benndorfio (De Anthologiæ gr. epigrammatis ad artes spectantibus) p. 34, 35. Omnes siquidem neglexerant ipsius Diogenis verba I, § 39, *primum* modo *librum* operis τῶν ἐπιγραμμάτων, in quo libro ipse loquitur (ibid. § 63) ἡ Πάμμετρος inscriptum fuisse testantis. Unde jure suo effecit Benndorfius « in reliquis libris *aliorum* infuisse poetarum epigrammata neque ulla Diogenis ipsius. » Jam quum præter ea quæ in Vitas philosophorum receperat sua, perpauca epigrammata Anthologiæ sonent Diogenem, videri poterat Cephalas Vitarum opere solo esse usus, quod nunc non potest.

ANTHOLOGIA

EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

CAPUT I.

ΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς τὸ κιβώριον τῆς ἁγίας Σοφίας.

Ἄς οἱ πλάνοι καθεῖλον ἐνθάδ' εἰκόνας
ἀνακτες ἐστήλωσαν εὐσεβεῖς πάλιν.

2. Ἐν ταῖς ἀψίδι τῶν Βλαχερνῶν.

Θεῖος Ἰουστίνος, Σοφίης πόσις, ᾧ πόρε Χριστὸς
πάντα διορθοῦσθαι, καὶ κλέος ἐν πολέμοις,
Μητρὸς ἀπειρογάμοιο δόμον σκάζοντα νοήσας,
σπθρὸν ἀποσκειδάσας ταῦξέ μιν ἀσφαλέως.

3. Εἰς τὸ αὐτὸ ἐν ταῖς αὐταῖς.

Ὅ πρὶν Ἰουστίνος περικαλλέα δειμάτο νηὸν
τοῦτον Μητρὶ Θεοῦ, κάλλει λαμπόμενον·
ὀπλότερος δὲ μετ' αὐτὸν Ἰουστίνος βασιλεύων
κρίσασσα τῆς προτέρης ὥπασεν ἀγλαΐην.

4. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου ἐν τῷ Στουδίου.

Τοῦτον Ἰωάννη, Χριστοῦ μεγάλῳ θεράποντι,
Στούδιος ἀγλαὸν οἶκον εἰδείματο· καρπαλίμως δὲ
τῶν κάμεν εὗρετο μισθόν, ἐλὼν ὑπατηΐδα βράβδον.

5. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ ἐν ταῖς Ἀμαντίου.

Τόνδε Θεῷ κάμεις οἶκον, Ἀμάντιε, μασσὸθι πόντου,
τοῖς πολυδινήτοις κύμασι μαρνάμενος.
Οὐ νότος, οὐ βορέης ἱερὸν σέο δῶμα τινάζει,
νηῷ θεσπεσίῳ τῷδε φυλασσόμενον.
Ζῶσις ἤματα πολλά· σὺ γὰρ νεοθλέα Ῥώμην,
πόντῳ ἐπαΐξας, θήκαο παιδοτερήν.

6. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἐν ταῖς Σφωρακίου.

Σφωράκιος ποίησε φυγῶν φλόγα μάρτυρι νηόν.

7. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σφωράκις, ζῶντι φίλα θρεπτήρια τίνων

ANTHOLOGIA. I.

CHRISTIANORUM POETARUM EPIGRAMMATA.

1. In tabernaculum S. Sophiæ.

Quas impii dejecerant hic imagines,
imperatores erexerunt pii rursus.

2. In arcibus Blachernarum.

Divinus Justinus, Sophiæ sponsus, cui dedit Christus
cuncta restituere, et laudem in proeliis,
Matris quæ fuit nuptiarum-expers ædem labantem intuitus,
ruinosis-partibus disjectis, struxit eam stabiliter.

3. In idem (templum) ibidem.

Justinus prior pulcherrimam extruxit ædem
hanc Matri Dei, pulchritudine effulgentem;
junior vero post ipsi Justinus imperator
majorem pristino impertivit splendorem.

4. In ecclesiam Præcursoris in Studii tractu.

Hanc Joanni, Christi inclyto famulo,
Studius præclaram ædem struxit; post autem brevi
laborum invenit mercedem. accipiens consulares fasces.

5. In ecclesiam S. Apostoli Thomæ in Amantii tractu.

Hanc Deo fabricavisti ædem, Amantie, in medio mari,
multum-vorticosis fluctibus decertans.
Non Notus, non Boreas sanctam tuam domum quatiet,
templo divino hocce defensam.
Vivas dies multos! namque tu Novam Romam,
in mare irruens, fecisti clariorem.

6. In ecclesiam S. Theodori in Sphoracii tractu.

Sphoracius fecit, ex incendio elapsus, martyri ecclesiam.

7. In eundem Sphoracium.

Sphoraci, vivo cara nutrimenta reddens

γήθειεν Ἀντόλιος, σὸς ἀνεψιός· οἰχομένῳ δὲ
αἰεὶ σοι γεραρὴν τελείη χάριν· ὥστε καὶ ἄλλην
εὖρε, καὶ ἐν νηϊ σ' ἀνεθήκατο, τὸν χάμες αὐτός.

8. Εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου,
πλησίον τοῦ ἁγίου Σεργίου εἰς τὰ Ὁρμίσδου.

Χριστὸν παμβασιλῆα φίλοις καμάτοισι γεραίρων,
τούτων Ἰουστινιανὸς ἀγαχλέα δείματο νηὸν
Πέτρῳ καὶ Παύλῳ· θεράπουσι γὰρ εὐχος ὁπάζων
αὐτῷ δὴ τις ἀνακτι φέρεי πολυκυδέα τιμῇ.

Ἐνθάδε καὶ ψυχῇ καὶ ὁμῳασι κέρδος ἐτοίμον·
εὐχάισιν μὲν ἕκαστος δ' τι χρέος ἐστὶν ἐλέσθω,
τερπέσσω δὲ δρῶν κάλλος καὶ δώματος αἴγλην.

9. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Βοθρέπτῳ.

Καὶ τότε σὼν καμάτων παναοίδιμον ἔργον ἐτύχθη,
Γερρῆαδιε κλυτόμητι· σὺ γὰρ περικαλλέα νηὸν
ἀγγελικῆς στρατιῆς σημάντορος αὐτῆς ἐδείξας.

10. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου.

Εὐδοκίη μὲν ἄνασσα θεὸν σπεύδουσα γεγαίρειν,
πρώτῃ νηὸν ἔτευξε θεοφραδέος Πολυεύκτου·
ἀλλ' οὐ τοῖον ἔτευξε καὶ οὐ τόσον· οὐ τιμὴν φειδοῖ,
οὐ κτεάτων χατέουσα — τίνος βασιλεία χατίζει; —

ἀλλ' ὥς θυμὸν ἔχουσα θεοπρόπον, ὅττι γενέθλην
καλλεῖφει δεδαυῖαν ἀμείνονα κόσμον ὁπάζειν.

Ἐνθεν Ἰουλιανῇ, ζαθέων ἀμάρτυμα τοκήων,
τέτρατον ἐκ κείνων βασιλῆιον αἶμα λαχούσα,

ἐλπίδας οὐκ ἔφειυσε ἀριστῶδινος ἀνάσσης·

ἀλλὰ μιν ἐκ βαιοῖο μέγαν καὶ τοῖον ἐγείρει,
κῦδος ἀεζήσασα πολυσκήπτρων γενετήρων·
πάντα γὰρ ὅσα τέλεισεν ὑπέρτερα τεύξε τοκήων,
ὁρθὴν πίστιν ἔχουσα φιλοχρίστοιο μενοιῆς.

Τίς γὰρ Ἰουλιανῇ οὐκ ἔκλυεν, ὅττι καὶ αὐτοὺς

εὐκαμάτοις ἔργοισιν εὐδὲς φαίδρυνε τοκήας,
εὐσεβίης ἀλέγουσα; μόνῃ δ' ἰδρωτὶ δικαίῳ
ἄξιον ὅκον ἔτευξεν ἀειζών Πολυεύκτω.

Καὶ γὰρ αἰεὶ δεδάχκεν ἀμειψία δῶρα κομίζειν
πᾶσιν ἀθλητῆρσιν ἐπουρανίου βασιλῆος.

Πᾶσα γλῶσσιν βοᾷ, πᾶσα πόλις, ὅττι τοκήας
φαιδρύτερους ποίησεν ἀριστοτέροισιν ἐπ' ἔργοις.

Ποῦ γὰρ Ἰουλιανῇ ἁγίοις οὐκ ἐστὶν ἰδέσθαι
νηὸν ἀναστήσασαν ἀγαχλέα; ποῦ πρὸ μούνης
εὐσεβέων οὐκ ἐστὶν ἰδεῖν σημεῖα χειρῶν;

ποῖος δ' ἔπλετο χώρος, δὲ οὐ μάθε σείο μενοιῆς
εὐσεβίης πλήθουσιν; ὅλης γλῶσσος ἐνναετῆρες
σοὺς καμάτους μέλπουσιν ἀειμνήστους γεγαῶτας.

Ἔργα γὰρ εὐσεβίης οὐ κρύπτεται· οὐ γὰρ ἀέθλους
λήθη ἀποσβέννυσιν ἀριστοπόνων ἀρετῶν.

Ὅσα δὲ σὴ παλάμη θεοπείθεα δόματα τεύχει
οὐδ' αὐτὴ δεδάχκεν· ἀμετρήτοις γὰρ, οἷον,
μούνη σὺ ζῦμπασαν ἀνὰ γλῶσσαν δείματο ναυός,
οὐρανίου θεράποντας αἰεὶ τρομέουσα θεοῖς.

Ἰχνησε δ' εὐκαμάτοις ἐρεσπομένη γενετήρων

gaudebat Anatolius, tuus patruelis : defuncto autem
semper tibi inclytam solvit gratiam, ita ut etiam aliam
inveniret; et in ecclesia te posuit, quam fecisti ipse.

8. In ecclesiam SS. Apostolorum Petri et Pauli, prope sancti
Sergii aedem in Hormisdæ tractu.

Christum late-regem propriis laboribus ornans,
hoc Justinianus gloriosissimum aedificavit templum
Petro ac Paulo. Famulis enim gloriam tribuens
ipsi profecto aliquis principi praeclarum defert honorem.
Hic et animæ et oculis lucrum paratum :
precibus quisque id quo opus fuerit adipiscatur; [rem.
gaudeat autem intuens pulchritudinem et aedificii splendo-

9. In ecclesiam Archangeli in Pascuis.

Et hoc tuorum laborum percelebre opus est structum,
Gerrhadi consilio nobilis : tu enim pulcherrimum templum
angelicæ militiæ ducis rursus ostendisti.

10. In ecclesiam S. martyris Polyucti.

Eudocia imperatrix, Deum prægestiens honorare,
prima templum exstruxit ejus-cui-fuit-os-divinius Polyucti;
sed non tale exstruxit nec tantum : non parsimonia aliqua,
non pecuniis carens (qua imperatrix re caret?),
sed quasi mentem gerens divinam, scilicet fore ut prolem
relinquat doctam præstantiorem ornatum præbere.

Unde Juliana, divorum splendor parentum,
quartum ex ipsis regii sanguinis ordinem-tenens,
spes non fellellit principis optimorum-liberorum-matris;
sed ex parvo magnum ac tale erigit,

gloriam augens regnantium-late parentum.
Cuncta enim quæ perfecit, majora fecit parentibus,
rectam fidem servans christianæ mentis.

Nam quis Julianam non auditavit ipsos
egregiis operibus suos illustravisse parentes,
pietatis studiosa? ac sola honesto cum sudore
dignam fecit domum immortalī Polyucto.

Etenim semper didicit inculcata dona ferre
athletis omnibus cælestis Regis.

Omnis terra clamat, omnis civitas, eam parentes
illustriores fecisse nobilioribus operibus.

Nam ubi Julianam Sanctis non est videre
templum erexisse perillustre? ubi tui unius
piarum non est videre signa manuum?

ac quis fuit locus qui non noverit tuam mentem
pietate refertam? omnis regionis incolæ
tuos labores canunt usque-memorabiles natos.

Opera scilicet pietatis non latent; nec enim labores
oblivio restinguit operantium-præclara virtutum.

Ac quot tua dextra Deum-quæ-placent ecclesias aedificat
nec ipsa novisti. Innumeris enim, reor,
sola tu universam per terram exstruxisti templa,
cælestis servos semper metuens Dei.

Vestigia vero feliciter-laboriosa insequuta parentum

35 πᾶσιν, δεικνύουσιν ἐν τεκμήνῳ φύλῃν,
 εὐσεβείης ζύμπασαν αἰὲ πατέουσα πορεύειν.
 Τοῦνεκά μιν θεράποντες ἐπουρανίου βασιλῆος,
 δσσοὶς ὁῶρα δίδωσιν, ὅσοις ὁμησάτο νηοῦς,
 προφρονέως ἐρῦσεθε σὺν υἱεῖ, τοιοῦ τε κούραις·
 40 μέμνοι δ' ἄσπετον εὖχος ἀριστοπόνοιο γενέθλης,
 εἰσόκεν ἥελιος πυριλαμπέα δῖφρον ἐλαύνει.

Ποῖος Ἰουλιανῆς χορὸς ἀρχιός ἐστιν ἀέθλοις,
 ἢ μετὰ Κωνσταντίνον ἐξ ἡ κοσμήτορα Ῥώμης,
 καὶ μετὰ Θεοδοσίου παγγρύσειον ἱερὸν ὄμμα,
 45 καὶ μετὰ τοσαυτῶν προγόνων βασιληΐδα ῥίζαν,
 αἶνον ἧς γενεῆς καὶ ὑπέρτερον ἦνυσεν ἔργον
 εἰν ὀλίγοις ἔτεσιν; χρόνον ἦδ' ἐδίησατο μούνη,
 καὶ σοφίην παρέλασεν ἀειδομένου Σολομῶντος,
 νῆον ἀναστήσασα θεηδόχον, οὐ μέγας αἰῶν
 50 οὐ δύνῃται μέλψαι χαρίτων πολυδαίδαλον αἴγλην·
 οἷος μὲν προβέβηκε βαθυβρῖζοισι θεμέλοις,
 νέρθεν ἀναθρώσκων καὶ αἰθέρος ἀστρα διώκων·
 οἷος δ' ἀντολῆς μηχανέται ἐξ ὅσιν ἐρπων,
 ἀβρῆτοις Φαέθοντος ὑπαστράπτων ἀμαρυγαῖς,
 55 τῇ καὶ τῇ πλευρῇσι· μέσης δ' ἐκάτερθε πορείης
 κίονες ἀβρῆτοις ἐπὶ κίονιν ἐστηῶτες
 χρυσοφόρου ἀκτίνας ἀετράζουσι καλύπτρης.
 Κόλποι δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἀψίδεσσι χυθίντες·
 φέγγος ἀειδίνητον ἐμαυώσαντο σελήνης·
 60 τοῖχοι δ' ἀντιπέρηθεν ἀμετρήτοισι κελεύθοις
 θεσπεσίους λειμῶνας ἀνεζώσαντο μετᾶλλων,
 οὓς φύσις ἀνθήσασα μέσοις ἐνὶ βένθεσι πέτρης
 ἀγλαΐην ἔκλεπτε, θεοῦ δ' ἐφύλασσε μελάρθοις,
 δῶρον Ἰουλιανῆς, ἵνα θέσκαλα ἔργα τελέσῃ
 65 ἀχράντοις κραδίης ὑπὸ νεύμασι ταῦτα χαμοῦσα.
 Τίς δὲ φέρων θοὸν ἵγνος ἐπὶ ζεφυρηΐδας αὔρας
 ὕμνοπολος σοφίης, ἑκατὸν βλεφάροισι πεποιθώς,
 τοξεύσει ἐκάτερθε πολύτροπα δῆνεα τέγνης,
 οἶκον ἰδὼν λάμποντα, περὶδρομον, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ,
 70 ἐνθ' ἵνα καὶ γραφίδων ἱερῶν ὑπὲρ ἀντυχὸς αὐλῆς
 ἔστιν ἰδεῖν μέγα θαῦμα, πολύτρονα Κωνσταντίνον,
 πῶς προφυγὼν εἰδῶλα θεημάχον ἔσβεσε λύσσην,
 καὶ Τριάδος φάος εὔρεν ἐν ὕδασι γυῖα καθήρας.
 Τοῖον Ἰουλιανῆ, μετὰ μυρίον ἐσμὸν ἀέθλων,
 75 ἦνυσε ταῦτον ἀέθλον ὑπὲρ ψυχῆς γενετήρων,
 καὶ σφετέρου βίοτοιο, καὶ ἔσσομένων καὶ ἐόντων.

11. Εἰς τοὺς ἀγίους Ἀναργύρους τοὺς εἰς τὰ Βασιλίσκου.

Τοῖς σοῖς θεράπουσιν ἢ θεράπεινα προσφέρω
 Σοφία τὸ δῶρον. Χριστέ, προσδέχου τὰ σὰ,
 καὶ τῷ βασιλεῖ μου μισθὸν Ἰουστίνῳ δίδου,
 νίκας ἐπὶ νίκαις κατὰ νόσων· καὶ βαρβάρων.

12. Εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν τὴν Ὀλυβρίου.

Εἰμὶ δόμος Τριάδος, τριστὴ δέ με ταῦτε γενέθλη·
 πρώτη μὲν πολέμους καὶ βάρβαρα φῶλα φυγοῦσα
 ταῦτα καὶ μ' ἀνέθηκε θεῷ ζωάγρια μόχθων
 Θεοδοσίου θυγάτηρ Εὐδοξία· ἐκ δέ με κείνης

cuncta, immortalem sibi peperit progeniem,
 pietatis omnem semper calcans viam.
 Quapropter illam, servi cœlestis Regis,
 quibuscumque munera donat, quibuscumque erexit templa,
 propensa-mente protegit cum filio ejusque filiabus;
 duret et immensus honor præclara-gerentis progeniei,
 usquedum sol igne-coruscum currum agitabit.

Quis Julianæ chorus sufficiet certaminibus,
 quæ post Constantinum suæ exornatorem Romæ,
 et post Theodosii aureum sanctumque lumen,
 ac post tot majorum regiam radicem,
 dignum ortu suo ac sublime absolvit opus
 intra paucos annos? tempori hæc vim intulit una,
 et sapientiam prætergressa est decantati Salomonis,
 templum quæ-erexit Dei-capax, cujus longum ævum
 non potest celebrare gratiæ artificiosissimum splendorem:
 qualis processit ex profundis fundamentis,
 ab-imo prosiliens et ætheris astra insequutus,
 qualis et ab-oriente extenditur in occidentem procurrens,
 infandis Phaethontis coruscans-sub fulgoribus,
 hinc et illinc per-latera; et medio utrimque aditu
 columnæ infragilibus in columnis stantes
 auro-contignati radios attollunt tegumenti.
 Recessus autem ab-utraq-ue-parte in arcubus patentes
 lumen semper-mobile generabant lunæ;
 et parietes ex-adverso infinitis meatibus
 divina prata cincti sunt metallorum, petræ
 quæ prata natura florentia-edens mediis in penetralibus
 splendorem relabat Deique servabat domibus,
 donum Julianæ, ut divina opera elaboraret
 puris mentis sub nutibus hæc operata.
 Quis vero ferens rapidum pedem ad Zephyrios flatus
 vates doctrinæ, centum oculis fretus,
 jaculabitur ab-utraq-ue-parte varia consilia artis,
 domum cernens fulgentem, rotundam, aliam super alia,
 ubi et penicillorum sacrorum super fornice vestibuli
 est videre insigne miraculum, sapientem Constantinum,
 quomodo fugiens idola Deo-adversantem exstinxit rabiem,
 ac Trinitatis lumen reperit, in aquis membra ubi-purgarat?
 Tale Juliana, post infinitum examen certaminum,
 perfecit hoc certamen pro anima parentum
 ipsæque sua vita, et eorum qui erunt ac sunt.

11. In S. Anargyros qui sunt in tractu Basilicæ.

Tuis servis serva affero
 Sophia donum. Christe, accipe tua,
 et imperatori meo mercedem Justino tribue,
 victorias super victoriis de morbis et barbaris.

12. In S. Euphemiam de Olybrio.

Sum domus Trinitatis; ac terna me fabricavit generatio:
 prima, bella et barbaras tribus fugiens
 ædificavit et me dicavit Deo, pretium-exantlatorum labo-
 Theodosii filia Eudovia. Ex illa autem genita me [rum,

5 Πλακιδίη κόσμησε σὺν ὀλίβισσι παρακοίτη·
 Εἰ δέ που ἀγλαΐης ἐπεδεύετο κάλλος ἐμείο,
 τὴν δέ μοι ὀλβιόδωρος ὑπὲρ μνήμης γενετήρων
 δῶκεν Ἰουλιανῇ, καὶ ὑπέρτατον ὥπασε κῦδος
 μητέρι καὶ γενέτῃ καὶ ἀγακλεῖ μητρὶ τεκούσης,
 10 κόσμον ἀεξήσασα παλαιότερον. Ὡδ' ἐμὸν ἔργον...

13. Εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν ἐνδοθεν τοῦ περιδρόμου.

Κάλλος ἔχον καὶ πρόσθεν ἐπήρατον· ἀλλ' ἐπὶ μορφῇ
 τῇ πρὶν ἀρειότερην νῦν λάχον ἀγλαΐην.

(14. Ἄλλο.)

Οὕτω γῆρας ἐμὸν μετὰ μητέρα καὶ μετὰ τηθὴν
 ἔϋσεν Ἰουλιανῇ, καὶ νέον ἄνθος ἔχω.

15. Ἄλλο.

Ἦν ἄρα καὶ κάλλους ἔτι κάλλιον· εὖτ' ἐμὸν ἔργον,
 καὶ πρὶν ἐὼν περίπυστον, δοιδιμον ἐς χθόνα πάσαν,
 ἀγλαΐης προτέρης ἐς ὑπέρτερον ἤγαγε κάλλος
 τόσσον Ἰουλιανῇ, ὅσον ἀστράσιν ἀντιπερίζειν.

16. Ἄλλο.

Αὐτὴν ἐργοπόνοις ἐπιπνεύουσιν ἀρωγὴν
 εἶχεν Ἰουλιανῇ μάρτυρα νηοπόλον·
 οὐποτε γὰρ τοῖόν τε τόσσον τ' εὐδαίδαλον ἔργον
 ἦνυσεν, οὐρανὴς ἐμπλυν ἀγλαΐης.

17. Ἄλλο.

Οὐκέτι θαυμάζεις προτέρων κλέος· οὐ διὰ τέχνης
 εὖχος ἐν ὀφειγόνοις λίπον ἀσπετον, ὁσαύτιόν περ
 κῦδος Ἰουλιανῆς πινυτόφρονος, ἥ χάριν ἔργων
 ἀρχηγόνων νίκησε νοήματα πάνσοφα φωτῶν.

18. Εἰς Ἀκούδιτον. Εἰς Βαῆν.

Τῆς ἀγαθῆς ἀγαθὸς μὲν ἐγὼ κύκλος Ἀγαθονίχης.

* * * * *
 Ἄνθετο δ' ἀγράντω μάρτυρὶ με Τροφίμω.

19. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν σωτῆρα.

Ὡ πυρὸς ἀενάοιο σοφὴν ὠδῖνα φυλάσσω,
 ἐμδεδαὸς κόσμοιο παλινδίνητον ἀνάγκην,
 Χριστέ, θεοβόρητοιο βίου φυσίζω πηγῇ,
 πατὴρ δ' ἀσημάντοιο θεοῦ πρωτόσπορε φωνῇ,
 5 δς μετὰ μητρώων τοκετῶν ἐγκύμονα φόρτον
 καὶ γόνον αὐτοτελεστον ἀνυμφεύτων ὑμεναίων
 στήσας Ἀσσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσας,
 ὄργια δ' εἰδώλων κενεῶν ψευδώνυμα λύσας,
 αἰθέρος ἀμφιθέδρα καὶ ἐπ' ἐπτάζωνον ὀχῆα,
 10 ἀγγελικαῖς πτερύγεσσι ἐν ἀβρῆτοις θαλάσσαι·
 Ἰλαθι, παγγενέταο θεοῦ πρεσβῆϊον ὄμμα,
 φρουρὲ βίου, σῶτερ μερόπων, αἰῶνος ἀνάσσω.

Placidia ornavit cum felicissimo sponso.
 Sicubi autem splendoris indigebat pulchritudo mea,
 eam mihi beata-dona-donans pro memoria parentum
 dedit Juliana, et maximum tribuit decus
 matri ac patri et illustri matri matris,
 honorem augens pristinum. Talis mea fabrica...

13. In eandem ecclesiam intus in cinctu.

[ter formam
 Pulchritudinem habebam etiam olim amabilem; sed præ-
 pristinam præstantiorem nunc obtinui splendorem.]

(14. Aliud.)

Sic senectutem meam post matrem et aviam
 erasit Juliana, et novum florem habeo.

15. Aliud.

[meum opus
 Fuit profecto et pulchritudine adhuc pulchrius, quando
 et olim celebre, memorabile in terram universam,
 splendore pristino in majorem adduxit pulchritudinem
 tantam Juliana, quantum possit astris decertare.]

16. Aliud.

Ipsam artificibus afflantem auxilium
 habuit Juliana martyrem templi-incclam :
 nunquam enim taleque tantumque beno-fabricatum opus
 absolvisset, cœlestis plenum splendoris.

17. Aliud.

Non amplius admiraris priorum gloriam : non per artem
 laudem inter posteros reliquerunt ingentem, quantum
 decus Julianæ prudentis, quæ gratia operum
 majorum victi consilia peritissima virorum.

18. In accubitu.

Bonæ bonus ego sedile (?) Agathonicæ.

* * * * *
 Consecravit autem puro martyri me Trophimo.

19. CLAUDIANI.

In Salvatorem.

O ignis æterni sapientem fecunditatem custodiens
 insedens mundi retrovolubili necessitati,
 Christe, a-Deo-promissæ vitæ vivifice fons,
 Patris ineffabilis Dei primum-seminatum verbum,
 qui post maternorum partuum gravidum onus
 et partum a-se-perfectum sponso-carentium hymenæorum,
 cohibens Assyriæ generationis heterodoxam rabiem,
 orgiaque idolorum vanorum pseudonyma dissolvens,
 ætheris ascendisti in septemzonalem balteum,
 angelicis alis in ineffabilibus sedens :
 propitius esto, omnium genitoris Dei venerandum lumen,
 custos vitæ, salvator mortalium, ævi regnans.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν δεσπότην Χριστόν.

Ἄρτιφανές, πολιοῦχε, καλαίγενές, υἱὲ νεογνέ,
αἰὲν ἔὼν προεὼν τε, ὑπέρτατε, ὑστάτε, Χριστέ,
ἀθανάτοιο πατρὸς τε δμῶγρονε, πάμπαν δμοῖε.

21. Εἰς τὸν αὐτόν.

Παῖ, γέρον, αἰώνων προγενέστερε, πατρὸς δμῆλιξ.

22. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πατρὸς ἐπουρανίου λόγε πάνσοφε, κοίρανε κόσμου,
δ βροτέην γενεὴν τιμήσας εἰκόνι σεῖο,
σὴν χάριν ἄμμιν ὄπαζε καὶ ὀλιόδωρον ἀρωγὴν·
εἰς σέ γὰρ εἰσορόωσιν ἐν ἑλπίσιν ὀμματα πάντων.

23. [MAPINOT.] Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀθανάτου πατρὸς υἱὲ συνάχρονε, κοίρανε πάντων,
αἰθερίων μεδέων, εἰναλίων, χθονίων,
ὀμῶι τεῷ, τῷ τήνδε βίβλον γράψαντι, Μαρῖνον
ὁδὸς χάριν εὐεπίης καὶ λογικῆς σοφίας.

24. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σύνθρονε καὶ σφανάρχε τεῷ πατρὶ, πνεύματι τ' ἐσθλῷ,
οἰχομένων ὄντων τε καὶ ἐσσομένων βασιλεύων,
τῷ ταῦτα γράψαντι τετὴν χάριν αὐτὸς ὀπάζεις,
ὄφρα καὶ σῆς ἐφετηῆσι καλῶς βίου οἶμον δδεύοι.

25. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χριστέ, θεοῦ σοφίη, κόσμου μεδέων καὶ ἀνάσσων
ἡμετέρην τὸ πάροιθε πλάσας μεροπηίδα φύτλην,
ὁδὸς με θέειν βίου οἶμον ἐν ὑμετέραις ἐφετηῆσι.

26. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὑψιμέδων θεοῦ υἱέ, φασσφόρον αἰδίδιον φῶς,
σὴν μοι ὄπαζε χάριν καὶ νῦν καὶ ἔπειτα καὶ αἰεὶ,
ὥς προδελυμὸν ἔοῦσαν δτιω καὶ δπη κατανεύσεις.

27. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πανσθενὲς υἱὲ θεοῦ, Χριστέ, προάναρχε ἀπάντων,
πᾶσιν ἐπιχθονίοις σωτήρια νάματα βλύζων,
μητρὸς ἀπειρογάμοιο τηῆς λιτέων ἐπακούων,
σὴν χάριν ἄμμιν ὄπαζε καὶ ἐν μύθοις καὶ ἐν ἔργοις.

28. [MAPINOT.] Εἰς τὸν αὐτόν.

Χριστέ, θεοῦ σοφίη, χάριν ὥπασον εὐεπιάων,
καὶ λογικῆς σοφίης ἐμπέραμον τέλεσον,
ὅς τόδε τεῦχος ἔγραψεν ἐαῖς χεῖρσσι Μαρῖνος,
φάρμακον ἀφραδίας, πρόξενον εὐφραδίας.

29. Εἰς τὸν αὐτόν μονόστιχα.

Χριστέ, τὴν προτάλλε χάριν καμάτοισιν ἐμεῖο.

20. EJUSDEM.

In Christum dominum.

[genite.

Præsens, civitatis-protector, antiquitus-genite, fili recens-
semper existens et ante omnia, supreme, ultime, Christe,
immortalisque patris coæve, ei omnino similis.

21. In eundem.

Puer, senex, temporibus antiquior, patris coæve.

22. In eundem.

Patris cælestis Verbum sapientissimum, rex mundi,
qui humanum genus honoravisti imagine tui,
tuam gratiam nobis imperti et felicia-dans-dona auxilium;
in te enim intuentur in spe oculi cunctorum.

23. [MARINI.] In eundem.

Immortalis patris fili pariter-sempiternæ, rex cunctorum,
æthereorum regnans, marinorum, terrestrium,
servo tuo, qui hunc librum descripsit, Marino
da gratiam eloquentiæ et oratoriæ doctrinæ.

24. In eundem.

[pariter-principio-carens,

Cum Patre tuo Spirituque bono sedens-in-eodem-throno et
mortuorum viventiumque et futurorum regnans,
illi qui hæc scripsit tuam gratiam ipse dones,
ut tuo jussu recte vitæ iter peragam.

25. In eundem.

Christe, Dei sapientia, mundi regnans et imperans,
nostram olim qui formasti humanam generationem,
da me currere vitæ iter sub tuis jussis.

26. In eundem.

Altipotens Dei fili, luciferum æternum lumen,
tuam mihi da gratiam et nunc et in posterum et semper,
quippe quæ pro-primo-fundamento sit cui et qua annues.

27. In eundem.

Omnipotens fili Dei, Christe, qui principio-carens-præcedis
omnibus mortalibus salutifera fluentia effundens, [omnia,
Matris nuptiarum-expertis tuæ preces exaudiens,
tuam gratiam nobis imperti et in sermonibus et in actis,

28. [MARINI.] In eundem.

Christe, Dei sapientia, gratiam imperti eloquentiæ,
et oratoriæ doctrinæ peritum perfice eum
qui hunc librum scripsit suis manibus, Marinus,
remedium imperitiæ-dicendi, conciliatorem eloquentiæ.

29. In eundem monosticha.

Christe, tuam antè infunde gratiam laboribus meis.

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡμοῖς ἐπιτάβροθος ἕσεται ἔργοις.
Χριστὸς ἡμοῖς καμάτοισιν ἀρχιγὸν χεῖρα τιταίνει.
Χριστέ, σύ μοι προβάλλε τὴν πολυόλβον ἀρωγὴν.
Χριστέ, τὴν καμάτοισιν ἡμοῖς χάριν αὐτὸς ὀπάζεις.

30. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χριστέ μάκαρ, μερόπων φάος ἀφθιτον, ἐλπίς ἀπάντων,
ἐσθλὰ δίδου χατέουσι, τὰ δ' οὐ καλὰ νόσφιν ἐρύκοις.

31. Εἰς τὴν ὑπερῆχην Θεοτόκον.

Παμμεδέοντα, ἄνυσσα, θεοῖο, γόνον τεδὸν, υἱόν,
ἄγγελον ὃν τρομέουσι, τεῆς παλάμῃσι κρατοῦσα,
πρευμαενέα πραπίδεςσιν ὑπὲρ μερόπων τελέουσα,
ῥύεο συντηροῦσα ἀπήμονα κόσμον ἅπαντα.

32. Εἰς τὸν ἀρχάγγελον Μιχαήλ.

Ὡδε ταλαιπαθέων χραισιμήϊα θέσκελα καίται
ἢ ὅμας ἢ κραδίην τειρομένων μερόπων·
καὶ γὰρ ἀνιάζουσα πόνων φύσις αὐτίκα φεύγει
οὖνομα σὸν, Μιχαήλ, ἢ τύπον, ἢ θαλάμους.

33. ΝΕΙΛΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀρχαγγέλου.

Ὡς θραυὸ μορφοῦσαι τὸν ἀσώματον· ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
ἐς νοερὴν ἀνάγει μνηστὶν ἐπουρανίων.

34. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐν Πλάτῃ.

Ἄσκοπον ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἶδε μορφῆς,
ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάστατο·
ἔμπης οὐκ ἀχάριστον, ἐπεὶ βροτὸς εἰκόνα λεύσσω
θυμὸν ἀπιθύνει χρέσσονι φαντασίῃ·
οὐκέτι δ' ἄλλοπρὸς ἄλλον ἔχει σέβας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ
τὸν τύπον ἐγγράψας ὡς παρόντα τρέμει·
ὄμματα δ' ὀτρύνουσι βυθὺν νόον· ὁδὲ δὲ τέχνη
χρῶμασι πορθηθεῖσαι τὴν φρενὸς ἱεσίην.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐν τῷ Σωσθενίῳ.

Καρικὸς Αἰμιλιανὸς, Ἰωάννης τε σὺν αὐτῷ,
Ρουφίνος Φαρίης, Ἀγαθίης Ἀσίας,
τέτρατον, ἀγγελίαρχε, νόμων λυκάδαντα λαχόντες,
ἀνθεσαν εἰς σέ, μάκαρ, τὴν σφετέρην γραφίδα,
αἰτοῦντες τὸν ἔπειτα καλὸν χρόνον· ἀλλὰ φανείης
ἐλπίδας ἰθύνων ἐσσομένου βίотου.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρίου καὶ δις ἀνθυπάτου, ἐν
ᾗ γέγραπται παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχόμενος τὰς
αἰχάς ἐν Ἐφέσῳ.

Ἰλαθὶ μορφοῦεις, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ

Christus et meis auxiliator erit operibus.

Christus meis laboribus auxiliatricem manum porrigat.

Christe, tu mihi mittas tuum valde-fortunatum auxilium.

Christe, tuam laboribus meis gratiam ipse impartire.

30. In eundem.

Christe felix, hominum lux incorrupta, spes cunctorum,
bona tu dona egentibus, et quæ non bona procul arceas.

31. In sanctissimam Deiparam.

Omnipotentem, regina, Dei, progeniem tuam, filium,
angeli quem tremunt, tuis palmis tenens,
clementem animi in mortales reddens,
tuere conservans incolumem mundum universum.

32. In archangelum Michael.

Hic ærumnosorum remedia divina reposita sunt
vel corpus vel mentem afflictorum mortalium :
etenim contristans laborum natura confestim fugit
nomen tuum, Michael, aut effigiem, aut domos.

33. NILI SCHOLASTICI.

In imaginem Archangeli.

Quam audax informare incorporeum ! sed et imago
in intellectualem sursum-ducit memoriam celestium.

34. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In eandem apud Platen.

Invisibilem angelorum ducem, incorporeum specie formæ,
ah ! valde audax cera effinxit. [intuens
Attamen non insuave est, quandoquidem homo imaginem
mentem dirigit præstantiore cogitatione ;
nec jam ambiguum habet venerationem, sed, in se ipso
imaginem insingens, ut præsentem reformidat ;
oculique incitant profundum animum : novit autem ars
coloribus transmittere mentis supplicationes.

35. EJUDEM.

In eundem (Archangelum) in Sosthenio.

Caricus Æmilianus, Joannesque cum illo,
Rufinus ex Pharia, Agathias ex-Asia,
quartum, Archangelem, legum annum tenentes,
dicarunt tibi, beate, tuam pictam imaginem,
poscentes futurum bonum tempus : atque appareas
spes dirigens futuræ vitæ.

36. EJUDEM.

In imaginem Theodori Illustris et bis proconsulis, quia depic-
tus fuit ab Archangelo accipiens insignia Ephesi.

Propitius esto efformatus, Archangele ; tua enim facies

ἄσχοπος· ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε·
ἐκ σέο γάρ Θεόδωρος ἔχει ζωστήρα μαγίστρου
καὶ δις ἀεθλεύει πρὸς θρόνον ἀνθυπάτων·
τῆς δ' εὐγνωμοσύνης μάρτυς γραφίς· ὑμετέρην γὰρ
χρῶμασι μιμηλὴν ἀντετύπωσε χάριν.

37. Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Σάλπιγγες, στεροπαί, γαῖα τρέμει· ἄλλ' ἐπὶ μήτηρ
παρθενικὴν κατέβης ἄψορον ἴχνος ἔχων.

38. Εἰς τὸ αὐτό.

Οὐρανὸς ἡ φάτνη, καὶ οὐρανοῦ ἔπλετο μεζῶν·
οὐρανὸς ἐργασίῃ τοῦδε πέλει βρέφος.

39. Εἰς τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς ἀγγέλους.

Εἷς χορὸς, ἐν μέλος ἀνθρώποισι καὶ ἀγγελιώταις,
ὁννεκεν ἀνθρωπος καὶ θεὸς ἐν γέγονε.

40. Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Οὐρανὸς ἡ φάτνη, καὶ οὐρανοῦ ἔπλετο μεζῶν,
ὁννεκεν ὅνπερ ἔδεκτο ἀναξ πέλεν οὐρανιῶνων.

41. Εἰς τοὺς μάγους.

Οὐκέτι δῶρ' ἀνάγουσι μάγοι πυρὶ ἡλίῳ τε·
ἡλίῳ γὰρ ἔτρυξε τὸδε βρέφος, ὡς πυρὸς αὐγὰς.

42. Εἰς τὸ Βηθλεέμ.

Δέχυστο, Βηθλεέμ, ὃν προέειπε προφήτης ἱεθλὸς
ἔσεσθαι, λαῶν ἡγούμενον ἐκ σοῦ ἀπάντων.

43. Εἰς τὴν Ῥαχὴλ.

Τίπτε, Ῥαχὴλ, γούσσα πικρὸν κατὰ δάκρυον εἶδεις;
Ὀλλυμένῃν δρώσσα γονὴν κατὰ δάκρυον εἶδω.

44. Εἰς τὸν εὐαγγελισμόν.

Χαῖρε, κόρη χαρίεσσα, μακαρτάτη, ἄφθορε νύμφη·
ὦα θεοῦ λαγόνεσσιν ἄτερ πατρὸς ἐμβρυον ἔξεις.

45. Εἰς τὸν ἀσπασμόν.

Ἐνδοθεὶ γαστρὸς ἐὼν σκιρτήμασιν εἶδε προφήτης
σὸν γόνον ὡς θεὸς ἐστι, καὶ ἤνεσε πότνια μήτηρ.

46. Εἰς τὴν ὑπαντήν.

Πρεσβύτα, παῖδα δέχοιο, Ἀδὰμ προγενέστερον ὄντα,
ὃς σε βίου λύσει τε καὶ ἐς βίον ἀφθιτον ἄξει.

47. Εἰς τὴν βάπτισιν.

Πατρὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μεγασθενὲς ἤλυθε πνεῦμα,
υἱὸς ἐπεὶ βαπτίζετ' Ἰορδάνου ἀμφὶ ρέεθρα.

48. Εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Ἀδὰμ ἡῶζο...

49. Εἰς τὸν Λάζαρον.

Χριστὸς ἔφη, Πρόμολ' ὦδε· καὶ ἔλλιπε Λάζαρος ἄδην,
αὐχάλεω μυκτῆρι πάλιν σὸν ἄσθμα κομίζων.

invisibilis : sed mortalium dona sunt hæc.

Ex te enim Theodorus tenet cingulum Magistri,
et bis molitur ad sedile proconsulum;
grati autem animi testis pictura; tuum enim [rem.
coloribus imitantibus-expressum vicissim-effluxit deco-

37. In Christi nativitate.

Tubæ, fulgura; terra tremiscit : sed in alvum
virginalem descendisti tacitum vestigium habens.

38. In idem.

Cælum præsepe, et cælo erat præstantius;
cælum opera hujusce est pueruli.

39. In pastores et angelos.

Unus chorus, unum canticum hominibus et angelis,
quod homo ac deus unum factus est.

40. In Christi nativitate.

Cælum præsepe, et cælo erat præstantius,
quod quem suscepit rex fuit cælestium.

41. In magos.

Non jam dona afferunt magi igni solique;
solem enim fecit hicce puerulus ut ignis splendore.

42. In Bethleem.

Accipe, Bethleem, quem prædixit propheta bonus
venturum esse, gentium ducem ex te cunctarum.

43. In Rachel.

Cur, Rachel, gemens amaram lacrimam fundis? —
Pereuntem cernens progeniem, lacrimam defundo.

44. In Annuntiationem.

Ave, Virgo gratia-plena, felicissima, incorrupta sponsa,
filium Dei in visceribus absque patre factum habebis.

45. In Visitationem.

Intra ventrem existens subsultationibus vidit propheta
tuum filium ut deus est; et laudavit veneranda mater.

46. In Occursu.

Senex, puerum admittas, Adamo antiquiorem,
qui te vita solvet, et in vitam incorruptam ducet.

47. In Baptismum.

Patre ab immortalis potentissimus venit Spiritus,
Filius quando baptizabatur Jordanis in fluentis.

48. In Transfigurationem.

Adam erat...

49. In Lazarum.

Christus dixit, « accede huc », et reliquit Lazarus oreum,
arida nare rursus saluum spiritum trahens

50. Εἰς τὸν αὐτὸν ἐν Ἑφέσῳ.

Ψυχὴν αὐτὸς ἔτευξε, δέμας μόρφωσεν ὁ αὐτός·
Λάζαρον ἐκ νεκρῶν ἐς φῶς αὐτὸς ἄγει.

51. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέταρτον ἡμᾶρ ἦν, καὶ Λάζαρος ἔγρετο τύμβου.

52. Εἰς τὰ Βατα.

Χαῖρε, Σιών θύγατερ, καὶ δέρκεο Χριστὸν ἀνακτα
πόλιν ἐφεζόμενον, καὶ ἐς πάθος αἴψα κιόντα.

53. Εἰς τὸ Πάσχα.

Ἄμνον ἐπαυσε νόμου καὶ ἀμβροτον ὥπασε θῦμα
Χριστὸς, ἔων ἱερεὺς, αὐτὸς ἔων θυσίη.

54. Εἰς τὴν σταύρωσιν.

Ὁ πάθος, ὦ σταυρὸς, παθέων ἐλαττήριον αἷμα,
πλυνὼν ἐμῆς ψυχῆς πᾶσαν ἀτασθαλίην.

55. Εἰς τὴν αὐτήν.

Παρθένου υἱὸν ἔφη τὸν παρθένον, ἄλλον ἑαυτόν.
Ἰλαθὶ τῆς καθαρῆς δέσποτα παρθενίης.

56. Εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Χριστὸς ἔων θεὸς εἶλε νέκυς ἐξ ᾧδου πάντας·
μοῦνον δὲ βροτολογιὸν ἀκήριον ἔλλιπεν Ἄδην.

57. Εἰς τὸν ἄμνον τοῦ θεοῦ.

Ψυχῆς ἐν φιλίῃσιν ἐμῆς σωτήριον αἷμα
ἀμνοῦ· ὀλοθρεύων, φεῦγε, μὴ ἐγγὺς ἴθι.

58. Εἰς τὸν πόκον Γεδεὼν.

Ἢς πόκος ὁμῶρον ἔρει· λεκάνῃ ὁρόσον ὥπασεν αὐτὸς,
ἄβρογος αὐτὸς ὄδε· κρίπτει νόμῳ κρίψια.

59. Εἰς τὸν Μωσῆν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα Φαραῶ.

Αἰγυπτίη, κρίφιόν τε βρέφος, καὶ ἐγγύθεν ὕδωρ·
ἂ προτυποὶ μούνοις εὐσεβέεσσι Λόγον.

60. Εἰς τὸν αὐτὸν ὅτε τὰς παλάμας ἐξέτεινε τροπούμενος τὸν
Ἀμαλήκ.

Σταυροφανῶς τανύεις παλάμας τίνος εἵνεκα, Μωσῆ;
Τῷδε τύπῳ Ἀμαλήκ ὀλλυται ἀμφοτέρως.

61. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥύεο σὴν ἐθνικὴν νύμφην παρὰ ὕδασι, Μωσῆ,
νυμφίου ἀψευδοῦς οὐνεκεν ἐσσί τύπος.

62. Εἰς τὴν κιβωτὸν ὅτε τὸν Ἰορδάνην ἐπέρασεν.

Λάρνακι χρυσεῖη ῥόος εἶκαθεν. Ἰλαθὶ, Χριστέ·
σὸς τύπος ἡ λάρναξ, τῇδε λουσσομένου.

63. [Εἰς τὴν Ἀγρ.]

Ἐξ ἐθνῶν καὶ Ἀγρ· τί δὲ ἄγγελος; ἢ τί τὸ ὕδωρ;

50. In eundem Ephesi.

Animam ipse fecit; corpus formavit idem :
Lazarum e mortuis in lucem ipse ducit.

51. In eundem.

Quartus dies aderat, et Lazarus surrexit e tumulo.

52. In Palmas seu Palmarum festum.

Salve, Sion filia, et contemplare Christum regem
pullo insidentem, et ad passionem confestim euntem.

53. In Pascha.

Agnum abolevit legis et immortalem præbuit hostiam
Christus, qui est sacerdos, ipse qui est hostia.

54. In Crucifixionem.

O passio, o crux! cupiditatum propulsator sanguis,
lava meæ animæ cunctam improbitatem.

55. In eandem.

Virginis filium dixit virginem, alterum se :
Propitius est, puræ possessor virginitatis.

56. In Resurrectionem.

Christus qui est deus sustulit mortuos ex orco cunctos,
et desolatum homicidam imbecillum reliquit Orcum.

57. In agnum Dei.

Animæ in limine meæ es/ salutaris sanguis
agni. Exterminator, fuge; ne propius accedas.

58. In vellus Gedeonis.

Unum vellus rorem habet; conchæ rorem præbuit ipsum,
siccum ipsum hoc: occule mente occulta.

59. In Moysen et in filiam Pharaonis.

Ægyptia, et puerulus latens, et vicina aqua :
quæ præfigurant solis piis Verbum.

60. In eundem, quando manus extendebat fugans
Amalec.

Crucis ad instar extendis palmas : cujus causa, Moyses?
Hocce typo Amalec perit uterque.

61. In eundem.

Defende tuam gentilem sponsam ad puteum, Moyses,
sponsi veridici quoniam es typus.

62. In Arcam, quando Jordanem transiit.

Arcæ aureæ fluentum decessit. Propitius sis, Christe :
tuus typus arca hac lavaturi.

63. In Agar.

Ex gentibus et Agar. Quid autem angelus, vel quid aqua?

ἔξ ἔθνῳν καὶ ἐγὼ· τοῦνεκεν οἶδα τάδε.

64. Εἰς τοὺς ο' φοῖνικας· καὶ τὰς ιβ' πηγάς.

Ἑπτάκι τοὺς δέκα φοῖνικας, δυοκαίδεκα πηγὰς
Χριστοῦ τοσσατίων ἰσθι τύπους ἐτάρων.

65. Εἰς τὸν Ἀβραάμ.

Ἀβραάμ υἱὸν ἀγει θυσίην θεῷ· ἴλαθι, ποίην
νοὺς δράφ θυσίην, ἥς τόδε γράμμα τύπος.

66. Εἰς τὸν Μελχισεδέκ διδοῦντα τῷ Ἀβραάμ οἶνον καὶ
ἄρτους.

Μελχισεδέκ βασιλεῦ, ἱερεῦ, ἄρτους τε καὶ οἶνον
ὥς τίς ἔων παρέχεις; Ὡς τύπος ἀτρεκίης.

67. Εἰς τὸν Ἀβραάμ ὅτε ὑπεδέξατο τὸν θεόν.

Μορρὴν ἐνθάδε μοῦνον ἔχει θεός· ὕστερον αὐτε
ἐς φύσιν ἀτρεκίως ἤλυθεν ἀνδρομένη.

68. Εἰς τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ ὅτε αὐτὸν ἠλόγησεν.

Πνοίην μὲν διὰ πνεῦμα, ὀέρας δὲ λάχον διὰ γράμμα·
εὐφραίνει πατέρα νοὺς θεὸν εἰσπορῶν.

69. Εἰς τὴν Ῥεβέκκαν.

Νυμφίε μουνογενές, νύμφη ἔθνικῇ σε φιλοῦσα
κάτθορεν ἐξ ὕψους σώματος οὐ καθαροῦ.

70. Εἰς τὴν αὐτήν.

Τηλόθεν οὐχ ὑδάτων μνηστεύετο πότνα Ῥεβέκκα,
νύμφης ἐξ ἔθνῳν οὔνεκεν ἐστὶ τύπος.

71. Εἰς τὴν Σωμαντίτιν.

Εὐχὴ Ἐλισσαίου, Σωμαντί, οἷς πόρεν υἱόν,
πρῶτα μὲν ἐκ γαστρὸς, δεύτερα δ' ἐκ νεκύων.

72. Εἰς τὴν μηλωτὴν Ἠλίου.

Τοῦτο ὀέρας προλέγει ἀμνὸν θεοῦ εἵνεκα πάντων
ἀνθρώπων ζωῆς τῆδε λοεσσόμενον.

73. Εἰς τὸν Δαβὶδ χριόμενον.

Ἐν νῷ ἔχων πέφρικα πατὴρ τίνος ἔκλυε Δαβὶδ
οὗτος, δν εἰσοράς ἐνθάδε χριόμενον.

74. Εἰς τὸν τυρλόν.

Οὐνομα τῇ πηγῇ Ἐσταλμένος· ἀλλὰ τίς ἐκ τοῦ
ἰσταλται νοεῖς, ὅρα τέλεια βλέποις;

75. Εἰς τὴν Σαμαριτανήν.

Οὐ τύπος, ἀλλὰ θεὸς καὶ νυμφίος ἐνθάδε νύμφην
σώζει, τὴν ἔθνικην, ὕδατος ἐγγὺς ἰδών.

76. Εἰς τὸν γάμον.

Τεῦξε μὲν ἀτρεκίως οἶνον θεός· ὅσα δὲ κρυπτά

ex gentibus et ego; idcirco novi ista.

64. In LXX palmas, et XII fontes.

Septies decem palmas, duos et decem fontes
Christi tot noveris typos discipulorum.

65. In Abraham.

Abraham filium ducit sacrificium Deo. Fave! quale
mens intuetur sacrificium, cujus hæc pictura typus!

66. In Melchisedec dantem Abrahamo vinum et
panes.

Melchisedec rex, sacerdos, panesque et vinum
ut quis existens præbes? Ut typus veritatis.

67. In Abraham, quando exorcit Deum.

Formam suam hic tantum habet Deus; serius posthac
in naturam vere venit humanam.

68. In Isaac et Jacob, quando huic ille benedixit.

Fragrantiam ob spiritum, pelliculam vero sumserunt ob
hilarat patrem mens Deum intuens. [literam:]

69. In Rebeccam.

Sponse unigenite, sponsa te gentilis amans
desiluit desuper de corpore non puro.

70. In eandem.

Non procul ab aquis quæsit-a fuit-in-matrimonium vene-
sponsæ gentilis quoniam est typus. [randa Rebecca,

71. In Sunamitidem.

Supplicatio Elissæi, Sunamitis, bis dedit filium,
prius quidem ex ventre, posterius ex mortuis.

72. In pallium Eliæ.

Hæc pellis prædicat agnum Dei causa omnium
hominum vitæ hic lavaturum.

73. In Davidem qui ungitur.

In mente habens tremui pater cujusnam audiat David
hicce, quem intueris hic dum-ungitur.

74. In cæcum.

Nomen fonti Missus. Sed quis unde
missus fuit an reputas, ut perfecta cernas?

75. In Samaritanam.

Non typus, sed deus et sponsus hic sponsam
servat gentilem, aquam juxta cernens eam.

76. In Nuptias.

Fecit vere vinum deus: quæ autem arcana

θαύματος, εἰ Χριστοῦ πνεῦμά σ' ἔχει, νοεῖς.

77. Εἰς τὴν χήραν τὴν τὸν Ἥλιον θρέψασαν.

Βλύζει ἐλαιερὴ κάλις καὶ κίστη ἀλεύρου,
ἐμπεδὸν ἡ χήρῃ οὐνεκα πίστιν ἔχει.

78. Εἰς Πέτρον τὸν ἀπόστολον.

Πάντων ἀρχιερεὺς Πέτρος θεοῦ ἀρχιερέων,
ὃς θεοῦ ἐκ φωνῆς ἔλλαχε τοῦτο γέρας.

79. Εἰς Παῦλον τὸν ἀπόστολον.

Παῦλος ἐπεὶ θεῖον σέλας οὐρανοῦ ἔδρακεν ἄντην,
φωτὸς ἀπειρεσίου γαῖαν ἐπλησεν ὅλην.

80. Εἰς Ἰωάννην τὸν ἀπόστολον.

Ἀρχιερεὺς Ἐφέσιοι θεηγόρος ἐκ θεοῦ εἶπεν
πρῶτος Ἰωάννης, ὡς θεὸς ᾤν ὁ λόγος.

81. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ λαλέοντος ἀκουσε Λόγου καὶ πέφραδεν αὐτὸς
πρῶτος Ἰωάννης, ὡς θεὸς ᾤν ὁ λόγος.

82. Εἰς τὸν αὐτὸν ἀπόστολον Ἰωάννην.

Οὐρανίης σοφίης θεοτερπὲς δῶμα κιχίσας
εἶπεν Ἰωάννης, ὡς θεὸς ᾤν ὁ λόγος.

83. Εἰς τὸν Ματθαῖον.

Γράψε θεοῦ σαρκώσιος ἔξοχα θαύματα πάντα
Ματθαῖος σελίδεσσι, ἐπεὶ λίπε δῶμα τελώνου.

84. Εἰς τὸν Λουκᾶν.

Ἀθανάτου βιώτοιο τελεσφόρα ἔργματα Χριστοῦ
πυκτίου ἐν λαγόνεσσι σαφῶς ἐνέπασσέ γε Λουκᾶς.

85. Εἰς τὸν Μάρκον.

Οὐ κατ' ἐπωνυμίην Αἰγύπτιον ἔλλαχε λαὸν
ὄρρη, ἐπεὶ φωνῆς Μάρκου ἔδεκτο φάος.

86. Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον.

Παρθενίην Βασίλειος Ἰωάννου σοφίην τε
ἔλλαχεν, ἴσα λαχὼν καὶ τάδε Ἰρηγορίῳ.

87. Εἰς τὸν ἅγιον Πολύκαρπον.

Οἰκτίρμων Πολύκαρπος, ὃ καὶ θρόνον ἀρχιερέως
ἔσχε καὶ ἀτρεκέως μαρτυρίης στεφάνους.

88. Εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον.

Οὐρανίων θιάσων ἱεραρχικὰ τάγματα μέλψας,
μορφοφανῶν τε τύπων κρύφιον νόον εἰς φάος ἔλκων,
ζωοσόφων λογίων θεοτερπεῖα πυρσὸν ἀνάπτεις.

89. Εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον.

Νικόλεων Πολύκαρπος ἔχει σκεδὸν, οὐνέκεν ἄμφω
εἰς ἔλεον παλάμας ἔσχον ἐτοιμοτάτας.

miraculi, si Christi spiritus te habet, intelligis.

77. In viduam quæ Eliam pascebat.

Scaturit olearis lecythus et hydria farinae,
firmam vidua quoniam fidem habet.

78. In Petrum apostolum.

Omnium summus-pontifex est Petrus Dei summorum
qui ex Dei ore obtinuit illud munus. [pontificum,

79. In Paulum apostolum.

Paulus, postquam divinum fulgur cæli conspexit coram,
lumine infinito terram complevit universam.

80. In Joannem apostolum.

Summus-pontifex Ephesi divina-loquens ex Deo dixit
primus Joannes, deum esse Verbum.

81. In eundem.

Et loquens audivit Verbum, et dixit ipse
primus Joannes, deum esse Verbum.

82. In eundem apostolum Joannem.

Cælestis sapientiæ gratum-Deo palatium qui-attigit
dixit Joannes deum esse Verbum.

83. In Matthæum.

Scriptis Dei incarnationis præcipue miracula cuncta
Matthæus paginis, postquam reliquit domum telonarii.

84. In Lucam.

Immortalis vitæ perfectos actus Christi
voluminis in penetralibus perspicue intexuit Lucas.

85. In Marcum.

Non pro cognomento Ægyptium habuit populum
nocturnum, postquam vocis Marci acceperat lucem.

86. In S. Basilium.

Virginitatem Basilius Joannis sapientiamque
obtinue, similiter obtinens et illa Gregorio.

87. In S. Polycarpum.

Misericors Polycarpus, qui et sedem summi-pontificis
habuit et vere martyrii coronas.

88. In S. Dionysium.

Cælestium thiasorum hierarchicos ordines qui celebrasti et
figuratorum typorum arcanum sensum in lucem protrahis,
vitam-quæ-faciunt-sapientem oraculorum Deo-gratam fa-
[cem accendis

89. In S. Nicolaum.

Nicolaum Polycarpus habet in-vicinia, quoniam ambo
in misericordiam palmas habuerunt paratissimas.

90. ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ἹΕΡΟΣΟ-
ΛΥΜΩΝ.

Εἰς Κύρον καὶ Ἰωάννην.

Κύρω, ἀκεστορίης πανυπέρτατα μέτρα λαχόντι,
καὶ τῷ Ἰωάννῃ, μάρτυσι θεσπεσίοις,
Σωφρόνιος, βλεφάρων ψυχάλγέα νοῦσον ἀλύξας,
βαῖον ἀμειδόμενος τήνδ' ἀνέθηκε βίβλον.

91. Εἰς Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα ἐν Ἐφέσῳ.

Ἰουστινιανὸν καὶ ἡγαθέην Θεοδώρην
στέφεν Ἰωάννης Χριστοῦ ἐφημοσύνας.

92. [ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ.]

Ἐν Καισαρείᾳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

Ἦν ὅτε Χριστὸς Ἰαυεν ἐπ' ὀλκάδος ἔμφυτον ὕπνον,
τετρήγει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἀήταις,
δείματί τε πλωτῆρες ἀνίαχον· Ἐγρεα, σῶντερ·
ὀλλυμένοις ἐπάμυνον. Ἀναξ δὲ κέλευεν ἀναστὰς
ἀτρεμῆν ἀνέμους καὶ κύματα, καὶ πέλεν οὕτως·
θαύματι δὲ φράζοντο θεοῦ φύσιν οἱ παρεόντες.

93. Εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Ζωογόνων ἀρετῶν τετρακτύος εἰκόνα λεύσσω,
σεῦε νόον πρὸς μόγθον ἐκούσιον· εὐσεβίης γὰρ
ἰδῶτες δεδάσιν ἀγήραον ἐς βίον ἔλκειν.

94. Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου.

Νεύμασι θεσπεσίοιο μετάρσιοι ἤλυθον ἄρῶν,
ἐς δόμον ἀχράντοιο ἀμωμήτοιο γυναικὸς
κεχλόμενοι μαθηταὶ * ἀλλήλοισιν αἰγλήντες,
οἱ μὲν ἀπ' ἀντολῆς, οἱ δ' ἐσπερίοισιν γαίης,
ἄλλοι μεσημβρίας, ἕτεροι βραῖνον δ' ἀπ' ἀρκτύων,
διζήμενοι κηδεύσαι σῶμα τὸ σωσιχόσμοιο.

95. Ἐν Ἐφέσῳ.

Σοὶ, μάκαρ, ἐκ σέο ῥῶκα τάπερ πόρες ἄμιν ἄρῃ.

96. Εἰς σκήπτρον.

Τοῦτο γέρας λάχεν ἐσθλὸς Ἀμάντιος, ὡς βασιλῆϊ
πιστὸς ἐὼν, Χριστὸν δὲ θεουδείησιν ἱαίνων.

97. Ἐν τῇ Μελίτῃ.

Νηὸς ἐγὼ κύδιστος Ἰουστίνου ἀνακτος,
καὶ μ' ὕπατος Θεόδωρος, δ χαρτερὸς, δ τρίς ὕπαρχος,
ἀνθετο καὶ βασιλῆϊ, καὶ υἱεῖ παμβασιλῆος,
Ἰουστινιανῷ, στρατιῆς ἡγήτορι πάσης.

98. Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Ἔργον ὄρας περίπυστον Ἰουστίνου βασιλῆος,
Ἰουστινιανοῦ τε μεγαθενέος στρατιάρχου,
λαμπόμενον στεροπῇσιν ἀμετρήτοιο μετάλλου·

90. SOPHRONII PATRIARCHÆ HIEROSO-
LYMITANI.

In Cyrum et Joannem.

Cyro, artis-medicae supremam mensuram possidenti,
et Joanni, martyribus divinis, [quum effugisset
Sophronius, palpebrarum animus-quo-cruciabatur morbum
paululum referens gratiam huncce consecravit librum.

91. In Justinianum imperatorem, Ephesi.

Justinianum et admirandam Theodoram
coronavit Joannes Christi jussu.

92. [GREGORII NAZIANZENI.]

Caesarea in ecclesia S. Basilii.

Fuit ubi Christus dormiebat in navi naturali somno,
conturbabatur autem mare procelliferis ventis;
praeque metu nautae clamabant : « Expergiscere, salvator
« pereuntibus fer opem ». Dominus vero jussit surgens
quiescere ventos et fluctus : ac factum est ita.
Miraculo autem intellexerunt Dei naturam qui aderant.

93. In eadem ecclesia.

Vitalium virtutum quaternionis imaginem cernens,
incita mentem ad laborem voluntarium : pietatis enim
sudores noverunt non-senescentem ad vitam trahere.

94. In Dormitionem sanctissimæ Deiparæ.

Jussis divinis sublimes venerunt per alta,
in domum puræ inculpatae mulieris
vocati discipuli vestimentis fulgidi,
illi quidem ab ortu, hi ab hesperia terra;
alii a meridie, alii veniebant a borealibus plagis,
cupientes sepelire corpus salvatricis mundi.

95. Ephesi.

Tibi, beate, ex te dedi quæ dedisti nobis bello.

96. In scipionem.

Hoc munus obtinuit bonus Amantius, ut imperatori
fidus exsistens, Christumque pietate exhilarans.

97. In Melita.

Ecclesia ego-celeberrima Justini imperatoris,
ac me consul Theodorus, fortis vir, ter praefectus,
dicavit et imperatori, et filio summi imperatoris,
Justiniano, exercitus duci cuncti.

98. In eodem loco.

Opus cernis late-celebre Justini imperato:is,
Justinianique magnipotentis exercituum ducis,
coruscans fulguribus immensi metalli.

τοῦτο κάμει Θεόδωρος αἰδέϊμος, δὲ πόλιν ἄρας
τὸ τρίτον ἀμφιβέβηκεν ἔχων ὑπατιδίαν τιμὴν.

99. Ἐν τῷ κίονι τοῦ ὁσίου Δανιὴλ ἐν τῷ ἀνάπλω.

Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἵσταται ἀνὴρ,
πάντοθεν ὀρνυμένους οὐ τρομέων ἀνέμους.

Ἰχθια ριζώσας κίονι διχθάρια·
λιμῶ δ' ἀμβροσίᾳ τρέφεται καὶ ἀπήμονι δίῃ,
υἷα κηρύσσων μητρὸς ἀπειρογάμου.

100. Εἰς Νεῖλον μοναχὸν τὸν μέγαν ἐν τοῖς ἀσκηταῖς.

Νεῖλου μὲν ποταμοῖο ῥόος χθόνα οἶδε ποτίζειν,
Νεῖλου δ' αὖ μοναχοῖο λόγος φρένας οἶδεν ἱαίνειν.

101. MENANDROΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ.

Εἰς Πέρσην μάγον, γεγόμενον χριστιανὸν καὶ μαρτυρήσαντα.

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάγος Ἰσβοζήτης,
εἰς ὅλην ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας·
εὔτε δὲ πυρρὸς ἔδοκτεν ἐμὴν πόλιν, ἦλθον ἀρῆξαι,
ἦλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανσθενέος θεράπων·
κεῖνῳ δ' ἐσβέσθη δύναμις πυρρός· ἀλλὰ καὶ ἐμπης
νικηθεὶς νίκην ἤνυσσα θειοτέρην.

102. Εἰς τὸν σωτήρα καὶ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν
τοῦ θεοῦ.

Ὡ πάντων ἐπέκεινα—τί γὰρ πλεόν ἄλλο σε μέλψω;—
πῶς σὲ τὸν ἐν πάντεσσιν ὑπείροχον ἐξονομήνῃ;
πῶς δὲ λόγῳ μέλψω σὲ τὸν οὐδὲ λόγῳ περιληπτόν;

103. Εἰς ὑπέρθυρον οἴκου ἐν Κυζίκῳ σωθέντος ἀπὸ
πυρρός.

Μῶμε μαιφόνε, σὸς σε κατέκτανε πικρὸς διστός·
ῥύσατο γὰρ μανίης με τεῆς θεὸς ὀλβιον οἶκον.

104. Εἰς τὴν θήην τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου
καὶ Ἀλεξάνδρου.

Μάρτυρος Ἀκακίου, Ἀλεξάνδρου θ' ἱερῆος
ἐνθάδε σώματα κεῖται, τάπερ χρόνος ὀλβιος ἔθηκε.

105. Εἰς Εὐδοκίαν τὴν γυναῖκα Θεοδοσίου βασιλέως.

Ἡ μὲν σοφὴ δέσποινα τῆς οἰκουμένης,
ὑπ' εὐσεβοῦς ἔρωτος ἡρεθισμένη,
πάρεστι δούλῃ, προσκυνεῖ δ' ἐνὸς τάφον,
ἢ παῖσιν ἀνθρώποισι προσκυνουμένη.

Ὁ γὰρ δεδωκὼς τὸν θρόνον καὶ τὸν γάμον
τέθνηκεν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ζῇ θεός·
κάτω μὲν ἡνθρώπιζεν· ἦν δ' ὡς ἦν ἄνω.

106. Ἐν τῷ χρυσοτρικλίνῳ Μασαρινῷ.

Ἐλαμψεν ἀκτίς τῆς ἀληθείης πάλιν,
καὶ τὰς κόρας ἡμέλυνε τῶν ψευδηγόρων·
ἠύξησεν εὐσέβεια, πέπτωκε πλάνη,
καὶ πίστις ἀνθεὶ καὶ πλάτυνεται χάρις.

Id fecit Theodorus inclutus, qui urbem extollens,
tertium eam protexit tenens consulare dignitatem.

99. In columna S. Danielis in Anaplo.

In medio terræque et cœli stat vir,
undeque ruentes non metuens ventos.

vestigia radicitus-inficiens columnæ duplicia :
fame vero ambr. sia nutritur et innocua siti,
filium proclamans Matris nuptiarum-expertis.

100. In Nilum monachum magnum inter ascetas.

Nili quidem fluvii unda terram novit adaquare,
Nili autem monachi sermo mentes novit demulcere.

101. MENANDRI PROTECTORIS.

In magum Persam, deinde christianum et martyrem

Eram elim inter Persas ego magus Isbozetes,
ex perniciose fraude spes qui-suspenderam; [turus,
quum autem læda corripere meam urbem, veni auxilia-
venit et simul Christi omnipotentis famulus.
Per illum extincta fuit vis flammæ; sed tamen etiam
victus victoriam perfecti diviniorem.

102. In Salvatore et dominum nostrum Jesum Christum
filium Dei.

Cunctis superior (quid enim majus aliud de te canam?)
quomodo te inter omnes supremum nominabo?
quomodo autem oratione canam te oratione minime coin-
[prendendum?

103. In superno limine domus Cyzici servatæ ab incendio.

Mome sanguinarie, tuum te interfecit crudele telum :
defendit enim a furore me tuo Deus felicem domum.

104. In capsam reliquiarum S. martyris Acacii et Alexandri.

Martyris Acacii Alexandrique sacerdotis
hic corpora jacent, quæ tempus felix invenit.

105. In Eudociam uxorem Theodosii imperatoris.

Sapiens domina orbis
pio amore incensa
adest famula, adoraturque unius sepulcrum
ipsa ab omnibus hominibus adorata.
Qui enim dedit thronum et torum
mortuus est ut homo, sed vivit deus.
In terra quidem homo factus, erat tamen ut erat in-cœlis.

106. In Chrysotriclinio Mazarini.

Effulsit radius veritatis rursus
et oculos perstrinxit mendaciloquorum;
crevit pietas, cecidit error,
ac fides floret ac lætescit gratia.

- 6 Ἰδοὺ γὰρ αὖθις Χριστὸς εἰκονισμένος
λάμπει πρὸς ὕψος τῆς καθέδρας τοῦ κράτους,
καὶ τὰς σκοτεινὰς αἱρέσεις ἀνατρέπει.
Τῆς εἰσόδου δ' ὑπερβεν, ὡς θεία πύλη,
στηλογραφεῖται καὶ φύλαξ ἡ Παρθένος,
10 ἀναξ δὲ καὶ πρόεδρος ὡς πλανοτρόποι
σὺν τοῖς συνεργοῖς ἱστοροῦνται πλησίον·
κύκλῳ δὲ παντὸς ὅλα φρουροὶ τοῦ δόμου,
νόες, μαθηταὶ, μάρτυρες, θρηπόλοι,
ὅθεν καλοῦμεν χριστοτρίκλινον νέον,
15 τὸν πρὶν λαχόντα κλήσεως χρυσωνύμου,
ὡς τὸν θρόνον ἔχοντα Χριστοῦ κυρίου,
Χριστοῦ δὲ μητρὸς, χριστοκρυάκων τύπους,
καὶ τοῦ σοφουργοῦ Μιχαὴλ τὴν εἰκόνα.

107. Εἰς τὸν αὐτὸν χρυσοτρίκλινον.

Ὡς τὴν φαινήν ἀξίαν τῆς εἰκόνης
τῆς πρὶν φυλάττων, Μιχαὴλ αὐτοκράτωρ,
κρατῶν τε πάντων σαρκικῶν μολυσμάτων,
ἐξεικονίζεις καὶ γραφῇ τὸν δεσπότην,
ἐργῇ κρατύνων τοὺς λόγους τῶν δογμάτων.

108. Ἀδέσποτον εἰς τὸν Ἀδὰμ.

Ὁὐ σοφίης ἀπάνευθεν Ἀδὰμ τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο,
τέσσαρα γράμματα ἔχων εἰς τέσσαρα κλίματα κόσμου.
Ἄλφα γὰρ ἀντολίης ἔλαχεν, δύσεως δὲ τὸ Δέλτα,
Ἄλφα πάλιν δ' ἄρκτοιο, μεσημβρίας δὲ τὸ λοιπόν.

109. IGNOTIO

τοῦ Μαγίστορος τῶν γραμματικῶν.
Εἰς τὸν ναὸν τῆς παναγίας Θεοτόκου εἰς τὴν πηγὴν.

Πρωθέντα κοσμεῖ τὸν ναὸν τῆς Παρθένου
Βασιλείος τε σὺν Κωνσταντίνῳ Λέων.

110. Εἰς τὸν αὐτὸν εἰς τὸν τροῦλλον, ἐν τῇ ἀναλήψει.

Ἐκ γῆς ἀνελθὼν πατρικὸν σου πρὸς θρόνον,
τὸν μητρικὸν σου, σῶτερ, οἶκον δεικνύεις
πηγὴν νοττὴν κρειττόνων χαρισμάτων.

111. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς τὴν σταύρωσιν.

Ὁ νεκρὸς Ἄδης ἐξεμεῖ τεθνηχότας,
κάθαρσιν εὐρών σάρκα τὴν τοῦ δεσπότης.

112. Εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν, εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Λάμπας δὲ Χριστὸς ἐν Θαβὼρ φωτὸς πλέων,
σκιὰν πέπαυκε τοῦ παλαιτάτου νόμου.

113. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς τὴν ὑπαντήν.

Ὅρωμενος νῦν γεραί πρεσβύτου βρέγος
παλαιός ἐστι δημιουργὸς τῶν χρόνων.

114. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς χαίρετισμόν.

Προοιμιάζει κοσμικὴν σωτηρίαν,

Ecce enim denuo Christus imagine-expressus
fulget in superiore-parte throni imperialis,
et caligantes hæreses dissipat.
Introitu autem super, velut divina porta,
exhibetur et custos Virgo,
imperator vero ac præses ut erroris-domitores
cum sociis operis repræsentantur juxta;
circaque totius velut custodes domus,
spiritus, discipuli, martyres, sacerdotes,
unde vocamus Christotriclinium novum
quod prius obtinuit appellationem ab auri-nomine,
velut thronum quod-possidet Christi domini,
Christique matris, Christi præconum typus,
et sapientis-auctoris Michaelis imaginem.

107. In idem Chrysotriclinium.

Ut splendidum honorem imaginis
pristinæ conservans, Michael imperator,
victorque omnium carnalium macularum,
repræsentas et pictura Dominum,
re confirmans verba dogmatum.

108. :nonymum in Adam.

Non absque sapientia Adam olim vocatus fuit,
quatuor literas habens ad quatuor climata mundi :
Alpha enim ab ortu obtinuit, occasu vero Delta,
Alphaque rursus ab ursa, ab meridie vero reliquam.

109. IGNATHI

Magistri grammaticorum.
In ecclesiam Iulianæ ad fontem.

Dilapsam ornat ecclesiam Virginis
Basilii et cum Constantino Leo.

110. In eadem in trullo, in tabula Ascensionis.

E terra assurgens patrium tui ad thronum,
maternam tui, Salvator, domum ostendis
fontem intellectualem præstantiorum donorum.

111. In eadem ecclesia, in Crucifixionem.

Mortuus Orcus evomit mortuos,
purgaticnem qui-ceperit carnem Domini.

112. In eadem ecclesia, in Transfigurationem.

Resplendens Christus in Thabor luce magis
umbram abolevit veteris legis.

113. In eadem ecclesia, in Occursum.

Qui cernitur nunc in manibus senis puerulus
antiquus est fabricator temporum.

114. In eadem ecclesia, in Salutationem.

Præfatur mundi salutem

εἰπὸν τὸ Χαῖρε ταῖς γυναῖξί δεσπότης.

115. Εἰς τὴν θεοτόκον.

Παρθένος υἱέα τίκτη· μεθ' υἱέα παρθένος γεν.

116. Εἰς τὸν Σωτῆρα.

Χριστέ μάκαρ, μερόπων φάος ἄφθιτον, υἱά θεοῖο,
δῶρ' ἀπὸ κρυστάλλων, δῶρ' ἀπὸ σαρδονύχων
δέχνυσο, παρθενικῆς τέκος ἄφθιτον, υἱά θεοῖο,
δῶρ' ἀπὸ κρυστάλλων, δῶρ' ἀπὸ σαρδονύχων.

117. Εἰς τὸν τυφλόν.

Ἔδλεψε τυφλὸς ἐκ τόκου μεμυσμένος,
Χριστὸς γάρ ἦλθεν ἡ πανόμματος χάρις.

118. Εὐχτικά.

Ἦγειρεν ἡμῖν τῶν παθῶν τρικυμῖαν
ἐχθρὸς κάκιστος, πνευματώσας τὸν σάλον,
δθεν ταρασσεῖ καὶ βυθίζει καὶ βρέχει
τὸν φόρτον ἡμῶν ψυχικῆς τῆς δλκάδος·
ἀλλ', ὦ γαλήνη καὶ στορεστὰ τῆς ζάλης,
σύ, Χριστέ, δείξεις ἀδρόχους ἀμαρτίας,
τῷ σῷ πρὸς δρμῷ προσφόρως προσορμίσας,
ἐχθρὸν δὲ τοῦτον συμφοραῖς βεδρεγμένον.

119. Ὑπόθεσις, ἀπολογία εὐφημος. Ὁμηροκέντρω.

Βίβλος Πατρικίου θεοῦδός ἀρητῆρος,
δς μέγα ἔργον ἔρεξεν, διηρείης ἀπὸ βίβλου
κυθαλίμων ἐπέων τεύξας ἐρίτιμον ἀοιδῶν,
πρήξιας ἀγγέλλουσας ἀνιχέτοιο θεοῖο·
ὡς μόλεν ἀνθρώπων ἐς διμήγυριν, ὡς λάθε μορφήν
ἀνδρομένην, καὶ γαστρός ἀμεμφές ἐνδοθὶ κούρης
κρύπτετο τυτθὸς ἔων, δν ἀπείριτος οὐ γάδε κύκλος·
ἡδ' ὡς παρθενικῆς θεοκύμονος ἔσπασε μαζῶν
παρθενίοιο γάλακτος ἀναδύζοντα ῥέεθρον·
ὡς κτάνεν Ἡρώδης ἀταλάφρονας εἰσέτι παῖδας
νήπιος, ἀθανάτοιο θεοῦ διζήμενος οἶτον·
ὡς μιν Ἰωάννης λοῦσεν ποταμοῖο ῥεέθροις·
ὡς τε δωδέκα φῶτας ἀμύμονας ἔλλαδ' ἐταίρους·
δσσων τ' ἄρτια πάντα θεὸς τεκτῆνατο γυῖα,
νούσους τ' ἐξελάσας στυγεράς βλεφάρων τ' ἀλαωτῶν,
ἡδ' ὅπως ῥέοντας ἀπέσβεσεν αἵματος ὀλοκούς
ἀφαιμένης ἐκνοῖο πολυκλαυτοῖο γυναικός·
ἡδ' ὅσους μοίρησιν ὑπ' ἀργαλέησι θαμέντας
ἤγαγεν ἐς φάος αὔθις ἀπὸ χθονίοιο βερέθρου·
ὡς τε πάθος ἀγίου μνημῆα κάλλιπεν ἄμμιν·
ὡς τε βροτῶν ὑπὸ χερσὶ τάθη κρυεροῖς ἐνὶ δεσμοῖς,
αὐτὸς ἐκίων· οὐ γάρ τις ἐπιγυθνίων πολεμίζοι
ὑψιμέδοντι θεῷ, ἔτε μὴ αὐτός γε κελεύοι·
ὡς θάνεν, ὡς Ἀῖδαο σιδήρεα ῥῆζε θύρετρα,
κεῖθεν δὲ ψυχὰς θεοπειθείας οὐρανὸν εἴσω
ἤγαγεν ἀχράντοιςιν ὑπ' ἐννεσίῃσι τοκῆος,
ἀνσῆς ἐν τριτάτῃ φασισμβρότῳ ἡριγενεῖῃ
ἀρχέγονον βλάστημα θεοῦ γενετῆρος ἀνάρχου.

dicens « ave » mulieribus Dominus.

115. In Deiparam.

Virgo filium genuit; post filium virgo erat.

116. In Salvatorem.

Christe beate, hominum mortalium lux incorrupta, fili
dona ex crystallis, dona ex sardonychis [Dei,
accipias, virginis progenies incorrupta, fili Dei,
dona ex crystallis, dona ex sardonychis.

117. In cæcum.

Vidit cæcus a nativitate lumen-ademptus;
Christus enim venit, oculatissima gratia.

118. Preces.

Excitabat in nos cupiditatum decumanos-fluctus
hostis pessimus, flatibus-inflans salum,
unde conturbat et demergit et inundat
onus nostrum animalis navis.
Sed, o requies ac sopitor tempestatis,
tu, Christe, ostendas sicca peccata,
tuam ad stationem feliciter ea applicans,
hostem vero illum calamitatibus immersum.

119. Argumentum. Apologia probabilis. Homero-cento.

Liber Patricii pii sacerdotis,
qui magnum opus effecit, Homero ex libro
clarorum versuum componens gloriosam cantilenam,
acta nuntiantem invicti Dei:
ut venit hominum in cætum; ut sumpsit formam
humanam, et ventrem inculpatum intra virginis
latuit parvulus, quem infinitus non capiebat orbis;
et ut virginis Deo-gravidæ traxit mammam
virginiei lactis emittentem fluentum;
ut interfecit Herodes tenellos adhuc ipsantes
insanus, immortalis Dei quærens exitium;
ut eum Joannes lavit fluvii undis;
utque duodecim viros inculpato sumpsit socios;
quotque-hominum integra cuncta Deus effecit membra.
morbosque pellens tristes oculorumque tenebras;
et quomodo fluentes restinxit sanguinis rivos
tangentis vestimentum mœstissimæ mulieris;
et quot fati sævis domitos
duxit ad lucem rursus ex profundo barathro;
utque passionis sanctæ monumenta reliquit nobis;
utque hominum manibus tortus fuit crudelibus in vinculis
ipse volens: non enim aliquis mortalium decertarit
altipotentī Deo, quando non ipse quidem jussit;
ut mortuus est, ut Orci ferreas fregit portas,
hincque animas Dec-parentes cælos intra
duxit puris sub jussis patris,
resurgens tertia qua-mortales-illuminantur aurora
primitium germen Dei patris principio-carentis.

120. Ἐν Βλαχέρναις. Ἰαμβοί.

Εἰ φρικτὸν ἐν γῇ τοῦ θεοῦ ζῆτεῖς θρόνον,
 ἰδὼν τὸν οἶκον θαύμασον τῆς παρθένου·
 ἡ γὰρ φέρουσα τὸν θεὸν ταῖς ἀγκάλαις,
 φέρει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ τόπου σέβας·
 5 ἔνταῦθα τῆς γῆς οἱ κρατεῖν τεταγμένοι
 τὰ σκῆπτρα πιστεύουσι τῆς νίκης ἔχειν·
 ἔνταῦθα πολλὰς κοσμικὰς περιστάσεις
 ὁ πατριάρχης ἀγρυπνῶν ἀνατρέπει·
 οἱ βάρβαροι δὲ προσβαλόντες τῇ πόλει,
 10 αὐτὴν στρατηγίσασαν ὡς εἶδον μόνον,
 ἔκχμψαν εὐθὺς τοὺς ἀκαμπεῖς αὐχένους.

121. Εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Ἦδε γενέσθαι δευτέραν θεοῦ πόλιν
 τῆς παρθένου τὸν οἶκον, ὡς καὶ τὸν τόκον·
 κιθωτὸς ὤρθη τῆς πρὶν ἐνθεοστέρα,
 οὐ τὰς πλάκας φέρουσα τὰς θεογράφους,
 5 ἀλλ' αὐτὸν ἔνδον τὸν θεὸν δεδεγμένη.
 Ἐνταῦθα κρουνοὶ σαρκικῶν καθαρσίων,
 καὶ ψυχικῶν λύτρων ἀγνοημάτων·
 ὅσαι γὰρ εἰσι τῶν παθῶν περιστάσεις,
 βλύζει τοσαύτας δωρεὰς τῶν θαυμάτων.
 10 Ἐνταῦθα νικήσασα τοὺς ἐναντίους,
 ἀνείλεν αὐτοὺς ἀντὶ λόγῃς εἰς ἔδωρ·
 τροπῆς γὰρ ἀλλοίωσιν οὐκ ἔχει μόνη,
 Χριστὸν τεκοῦσα καὶ κλονοῦσα βαρβάρους.

122. ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ.

Εἰς τὴν Θεοτόκον βαστάζουσαν τὸν Χριστόν.

Αὕτη τεκοῦσα παρθένος πάλιν μένει·
 καὶ μὴ θροηθῆς· ἐστὶ γὰρ τὸ παιδίον
 θεὸς, θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον.

123. ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ.

Εἰς τὸν Κρανίου λίθον ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Πέτρα τρισμακάριστε, θεόσσυτον αἶμα λυγροῦσα,
 οὐρανὴ γενεὴ σε πυρίπνοος ἀμφιπολεύει,
 καὶ χθονὸς ἐνναετῆρες ἀνάκτορες ὑμνοπολοῦσι.

120. In Blacherris. Iambi.

Si tremendum in terris Dei quaeris thronum,
 cernens domum admirare Virginis.
 Ipsa enim ferens Deum in ulnis,
 fert eundem in hanc loci majestatem.
 Hic terrae qui dominari jussi sunt
 sceptrā credunt victricia tenere;
 hic multos mundanos casus
 patriarcha vigilans avertit;
 Barbarique impetu-ruentes in urbem,
 ipsam exercitus-ducentem ut conspexerunt tantum,
 flexerunt statim inflexibilia colla.

121. In eadem ecclesia.

Oportebat fieri alteram Dei portam
 Virginis domum ut et partum.
 Arca apparuit pristina diviniore,
 non tabulas gerens a-Deo-exaratas,
 sed ipsum intus Deum complexa.
 Hic scaturigines carnalium purgationum,
 et mentalium abolitio errorum.
 Quot enim sunt calamitatum casus,
 effundit tot dona miraculorum.
 Hic quum debellasset adversarios,
 pessumdedit illos pro lancea in aquis:
 transformationis enim mutationem non experitur sola,
 quae Christum peperit et fugat Barbaros.

122. MICHAEL CHARTOPHYLAX.

In Deiparam gestantem Christum.

Hæc quæ peperit virgo rursus manet.
 Ac ne conturberis: est enim infans ille
 deus, qui-voluit assumere carnem.

123. SOPHRONII.

In Calvariae rupem Hierosolymis.

Rupes ter-felix a-Deo-profusum sanguinem quæ-acceptisti
 celeste genus te ignem-spirans circumversatur,
 ac terræ incolæ principes hymnis-concelebrant.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT I.

Capiti in Codice præmissum hoc veluti præcæmium : τὰ τῶν Χριστιανῶν προτετάχθω εὐσεβῇ καὶ θεῷ ἐπιγράμματα, κἀν οἱ Ἕλληνες ἀπαρίσκωνται.

I. Notissima est S. Sophiæ ecclesia Constantinopoli. « Κιβώριον vel κιβώριον non est illud vasculum quod in ecclesiis catholicis *ciboire* dicimus; sed ædícula illa altari superimposita, tabernaculum, *tabernacle*, vulgo vocata, qua ciborium custoditur inclusum. » B.

II. Blachernæ, suburbium Constantinopoleos, ubi sanctæ Virginis fuit ecclesia. — 1. « Est Justinus Secundus, Justiniani successor. De quo Zonaras Annal. XIV, 10 : τὰς ἀψίδας ἄμωρ τῷ ναῷ τῷ ἐν Βλαχέρναις προσέθετο ἐκ καὶ νῆς, ὥς εἶναι τοῦτον σταυροειδῆ. Conf. Ducang. CP. Christ. IV, p. 83, § 6. » B. Quod opus de plurimis esse consulendum quæ in his epigrammatibus commemorantur, semel monuisse sufficit.

III. — 1. « Non a Justino primo, sed a Pulcheria, Arcadii filia, Marciani uxore, ædificatam fuisse illam ecclesiam Zonaras narrat Annal. XIII, 24, p. 46. Magnus est scriptorum consensus, quos vide ap. Ducang. l. c. » B.

IV. Studium, vir patricius, monasterium et ecclesiam in honorem S. Joannis Præcursoris sive Baptistæ extruxit Constantinopoli.

V. Amantius cubicularius imperante Anastasio ædificavit vel reædificavit S. Thomæ ædem, in eo tractu urbis qui ab domo ejus vocabatur τὰ Ἀμαντίου. Codinus : ὁ δὲ ἄγιος Θωμᾶς ὁ τὰ Ἀμαντίου καλούμενος οἶκος ἦν Ἀμαντίου.

VI. « Sphoracius fuit consul a. 452. Qui quum ex incendio salvus evasisset, Theodoro martyri, Tironi dicto, ecclesiam extruxit; vide Ducang. p. 139, § 102. » B.

VII. Εἰ; τὸν αὐτόν, videlicet Σφωράκιον. Additum est lemmati : ἐν ᾧ τὸ λογάριον εὐρέθη. Hoc enim monstrare videntur compendia ductuum, a Jacobæo tamen sic lecta : ἐν ναῷ τοῦ Λογαριαστοῦ εὐρέθη. « Quodsi repertum fuerit a compilatore id epigramma in Logariastæ monasterio, videtur eo fuisse serius translatus : nam inscriptum fuit Sphoracii sepulcro vel imagini in ipsa Theodori Tironis æde, ab Anatolio patrueli gratum animum testificaturo. — 3. Gratiam *aliam invenit*, scilicet apud Deum. » B. Fortasse ἄλλῃ invenerat vel scriptum esse opinabatur (oppositum sequentibus καὶ ἐν νηῷ) qui scholiolum exaravit lemmati additum : μῦθρον enim nunc huc ea notula sit referenda.

VIII. Justinianus ad Hormisdæ palatium duas ecclesias extruxerat, unam Petro et Paulo, alteram Sergio et Baccho.

IX. « Archangelus est peculiariter S. Michael. Varias Archangeli ecclesias recenset Ducang. IV, p. 186, 187. » B. Βόθρεπτον quæ sit regio ignoratur. (*Pascua* vertit Boiss.) Ad *Bosporum* Archangeli ædem memorat Gyllius in Topogr. CP. Jac.

X. — 1. *Ælia Eudocia*, prius Athenais, Theodosii junioris uxor. — 7. « *Juliana* non fuit Valentiniani primi filia (ut est ap. Ducang. p. 133, § 81, ubi de Polyæucti ecclesia disserit), multo minus matrona quædam Constantinopolitana (quæ fuit Gregorii Turonensis sententia), sed Placidia, Eudocia filia, filia. Inde τῆς τῶν αἰμα λαγοῦσιν intelligas, quod, numerata Eudocia, gradu genealogico Juliana sit quarta, hac scilicet serie : Eudocia uxor Theodosii; Licinia Eudoxia uxor Valentiniani tertii; Placidia uxor Anicii Olybrii; Juliana Anicia, de qua nunc agitur, « cujus pietas (ait Ducang.) apud Theophanem in excitis Constantinopoli sacris ædibus celebratur. » B. — 29. Huic versui in Cod. adscriptum : μένουσιν ἄριστοι (error ex ἀριστοπώνων natus, quo hæc referuntur. Boissonadius ἄριστα) πάντα μέχρι τῆς σήμερον ἔτισι πεντακοσίοις. Decimo igitur sæculo collectio hæc epigrammatum instituta est. — 31. Codex in margine : τὰτα μὲν (a versu 30) ἐν τῷ ναῷ ἐνδοθεν κύκλῳ περιγράφονται. Ibid. ἀμειψήτοις, innumerabilibus (videlicet sanctis et martyribus) : sic Codex et Jacobsius, rejecto quod olim ediderat ἀμειψήτους. — 35. πᾶσιν non videtur integrum. — 39. Ἰδέι. « Ex Juliana, quæ Areobindo nupsit, nati Olybrius junior et Dagalaifus. Quorum uter respiciatur nescio. Ταῖς; κόυραις intelligendum de Olybrii junioris aut Dagalaifi filiabus; sed utriusque unam tantum filiam nunc cognitam habemus. Vide Ducang. Fam. Byz. p. 74. » B. — 42. Cod. in marg. : ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἔξωθεν τοῦ νάρθηκος πρὸς τὴν ἀψίδα. — 47. Marg. : ἐν τρισίν ἔτεσιν ἐτελέσθη ἅπαν ἔργον τοῦ ναοῦ. Codex ἔτεσι χρόνον δ'. Jacobsius ἡδ', proponens etiam ὧδ'. Boiss. ἔτεσσι scribere malebat. — 59. ἐμμήσαντο Salmasius. — 60. Cod. in marg. : τέσσαρες εἰσι πίνακες ἐν οἷς ταῦτα περιγράφονται ἀνὰ στίχους πέντε ἡ καὶ ἑξ. — 62. ἀδῆγησα conjecit Boissonadius, aut ὧν (μυτᾶλλον) φύσις. Neutrum necessarium. Active tum dicebatur ἀνθῶ. — 63. ἀγλατὴν ad utrumque verbum pertinet, quasi κλέψασα ἀγλατὴν ἐφύλασσε μιᾶθροι; θεῶ. — 64. τελέσθη Jacobsius. Cod. τελέσθη. In margine : ἔσχατος ἐστὶ πίναξ ὁ πρὸς τοῖς δεξιῶς μέρσι τῇ; εἰσόδου, ἐν ᾧ ἐπιγράφεται ταῦτα. Nimirum versus 66 et seq.; conf. schol. ad v. 60. — 68. δῆνα Jacobsius; Codex λίνα. — 70. « Forsan nonnihil excidit. Aut scribendum ὁ-θ'. » Boiss. — 72. κατὰ Cod., superscripto λύσαν.

XI. Ἀνίργυροι vocabantur SS. Cosmas et Damianus, quibus Justinus secundus et Sôphia uxor ecclesiam extruxerant Constantinopoli in loco dicto τὰ Βασιλίσκου.

XII. « De æde S. Euphemie ab Olybrio dictæ vide Ducang. IV, n. 6, § 13 et Morcell. ad Kalend. t. I, p. 153. — 4. Theodosii junioris filia. — 5. Placidia, Eudocia et Valentini tertii filia, Anicii Olybrii uxor. — 8. Juliana, de qua ep. 10. — 9. Μητέρι, Placidia; γενέτρῃ, Olybrio; μητρὶ τεκούσῃ, avia, Eudocia. » B. Versu 7 non opus ut τήνδε scribatur. — 10. ὧδ' an ἐξ δ' sit in Codice, incertum. His si adjungas tres posteriores versus epigrammatis 15, integrum esse poemation videtur. Pares versiculorum exitus ὧδ' (ἐξ δ') ἐμὸν ἔργον et εὐτ' ἐμὸν ἔργον turbatum hic fuisse evidenter ostendunt; præterea epigramma 15 pro integro poematio haberi non potest, sed clausulæ est simillimum : ut primum ejus versum ἀεσχυροῦ esse prope persuadeam mihi. Boissonadius quo-

que conjungenda esse hæc epigrammata judicat, nisi plura desint, hunc fere in modum :

κρίμον ἀεξήσασα παλαιότερον ἐς τόδε κάλλους.
Ἦν ἄρα καὶ κάλλους ἐτι κάλλιον...

Præterea tale est lemma epigrammatis 15 in Codice : καὶ ταῦτα ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Εὐφημίας ἐν τοῖς Ὀλυβρίου. Ἄλλο.

XIII. Titulus non ut lemma, sed quasi scholion in margine scriptus in Cod., et distichon superioribus continuatum, Κάλλος tamen majuscula pictum. Cum sequenti disticho (cui lemma ἄλλο in Cod.) conjunxit Jacobsius, probante Boissonadio. — 3 τηβὴν, v. ad ep. 12, v. 9.

XV. Vide ad ep. 12.

XVI. Etiam hoc tetrastichon ut epigrammata duo in Cod. scriptum. — 2 μάστρα, S. Euphemia. Νηροπόλις alibi de sacerdotibus vel ædituis dicitur.

XVII. Item in duo epigrammata dividit Cod. — 2. « Αἶπον, id est, οὐκ εἶπον οἱ πρότεροι ἐν ὀφειγόναις διὰ τέχνης εὖχος ἀσπετον, ὅσαν περ κῦδος Ἰουλιανῆς. » Boiss., recte improbens conjecturam λίπεν quæ edebatur.

XVIII. « De ἀκουσίῳ Ducang. in Gloss.; sed quid nunc sit, mutilo poematio, non facile dictu. Est forsitan sedile, si versu primo κύκλος pro sedili rotundo potest accipi, quo utebatur Agathonica. Pro βαῖν haud dubie legendum βαῖνῃ vel βαῖν, pro βαῖον (quod v. in Thes. p. 47). — 2 in Cod. lacuna quattuor versuum capax, cum scholio ζητεῖ τὰ λείποντα τοῦ ἐπιγράμματος. Et ultimum versum ad idem epigramma pertinere, evincit Trophimi mentio : nam ad diem 13 octobris socii celebrantur Paulus, Trophimus et Carpus, vel Carpus, Papyrus, Agathodorus et Agathonica; v. Morcell. ad Kalend. t. I, p. 190. » B.

XIX. Monet scholiasta : οὗτος ὁ Κλαυδιανός ἐστιν ὁ γράψας τὰ πάτρια Ταρασοῦ, Ἀναζάρβου, Βηρύτου, Νικαίας. (Quæ notatio addenda Historicis Mülleri, vol. IV, p. 362.) Hunc ipsum dicere videtur Euagrius Hist. Eccl. I, 19, Κλαυδιανὸν καὶ Κύρον τοὺς ποιητὰς sub Theodosio secundo nomen adeptos narrans. Immerito autem septem epigrammata ex Anthologia Palatina suscepta leguntur in editionibus Claudii Claudiani, latini poetæ, cujus non sunt. « Falsam opinionem peperit tum nominum paritas, tum turgida utriusque poetæ oratio. » B. — 5 μετὰ Jac.; μέγα Cod. 7. « Assyrium nomen, ob bella cum Judæis gesta, veri Dei hostes in universum significat; nec cogitandum de una Dea Syria. » Jac.

XX. « Forsan est continuatio præcedentis poematii. V. 1 Jacobsius cogitavit de ποιοῦντι, idque verisimillimum est. » B.

XXII. — 3 ἀγωγὴν in apogr. Paris.

XXIII. « Descriptum hoc epigramma, et quod sequitur XXVIII, ex libro a Marino quodam exarato. » Jac. « Inserendus erit Marinus antiquarius catalogo Marinarum in Bibl. Gr. tom. IX. » B.

XXV. — 3. « Expectabas ἐν ὑμετέρῃσιν ἐφετμαῖς. » Jac. Vide ad epigr. 36, 3.

ANTHOLOGIA. I.

XXVI. — 1 φωσφόρον Cod. — 3 ἔωσαν ὅτε Jac.; οὐσαν οὕτω (sic) Cod.

XXVIII. Vide ad ep. 23. « Liber a Marino descriptus exposuisse videtur præcepta rhetoricæ. » B. — 3 χεῖρσαι Jac.; χερσὶ Cod.

XXIX. — 1 προῖ ἄλλοις Cod. In quo cuique versuum sequentium adscriptum Ἄλλο.

XXX. — 2. « Ἐσθλὰ ζῆζου. Ductum hoc ex disticho ap. Platon. Alcib. sec. p. 143, A. Theocritus VII, 128 : τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. » Jac. « Similes ethnici hominis ad Jovem preces leguntur infra X, ep. 108. » B.

XXXI. « Inscriptum videtur tabulæ pictæ S. Mariam exhibenti Christum infantem in ulnis gestantem. Conf. infra ep. 122. De eodem argumento versus edidi Anerd. t. 2, p. 477. — 1 vulgo θεοῦ γόνον, τὸν υἱόν. Conf. ep. 45, 2, unde aliter distinxi. » B. — 3 τελέουσα Jac.; τελέουσα Cod.

XXXII. — 1 Ὡς Cod. In ecclesia Archangeli. — 4. « Sunt nunc θάλαμοι ædes, ecclesiæ. » B.

XXXIII. — 1. « Est ἀσώματο; epithetum Angelorum, quod sæpe ipsum fit eorum nomen; v. ad Psellum p. 298 seq.; Ducang. CP. Christ. IV, p. 187, § 32. Joannes Euchaitensis in eundem Archangelum, p. 15 :

Ὡ πῖστις, οἷα θαυματοργεῖν ἰσχύεις!
Ὡς ῥᾶστα μορφοῖς τὴν ἀμόρρωτον φύσιν! » B.

XXXIV. « Est Πλάτη insula; v. Gyllium De Bosphoro III, c. 12; Zonar. Ann. XVII, 14, p. 236, B. — 1. Ἀσκοπος Suidas interpretatur ὃ μὴ ἐστὶ τύπος. » B. — 2 ἀπεκλάσας malit Jac. — 7 βαρὺν Brunnicius tacito.

XXXV. « Σωσθέσιον locus fuit prope Byzantium, nunc quoque Ἀσωμάτω dictus, teste Ducangio CP. Chr. IV, p. 187, § 132. Vide Chevalier Iter Proponticum t. I, p. 264. Agathias ac tres ejus condiscipuli, expleto quarto in scholis juris anno, Archangeli imaginem pictam in ejus templo apponebant. » B.

XXXVI. Post v. 3 in nova pagina Cod. lemma sic repetitum : ταῦτα ἐν Ἐξέσω γέγραπται ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ Θεολόγου. « Est theologus hic intelligendum de Joanne apostolo, qui fuit episcopus Ephesi (conf. ep. 80 et lemma IX, ep. 48) et cognomine theologi ornatus. Ἰλλούστριο; Illustris, nomen dignitatis, de quo Ducang. Gloss. — 2 ἄσκοπος, ut ep. 34, 1. — 3 ζωστήρα, zonam Magistri officiorum. — 5 ὑμετέρην est pro σὴν, quod apud Agathiam frequens et alios; conf. ep. 25, 3. » B.

XXXVII. « Hoc et sequentia epigrammata tabulis pictis subscripta fuisse suspicor, aut picturis in codice aliquo Novi et Veteris Testamenti. » B. — 2 παρθενικῆς in apogr. Paris.

XLII. Secundum illa Matthæi II, 6 : καὶ σὺ, Βηθλεὲμ, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἰ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα : ἐκ σοῦ γὰρ ἐγενήσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. — 2 ἱεσθαὶ Cod.

XLIII. Secundum illa Matthæi II, 18 : φωνὴ ἐν Παμδῇκούσῃ, θρῆνος καὶ κλαυθμός καὶ ὀδυρμός : πολὺς, Παχὴλ

κλαίονσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσί.

XLIV. Verba Gabrielis ad S. Virginem, Luc. I, 28-35.

XLV. — 1. Προφήτης, S. Joannes Prodromus. Luc. I, 41. — 2 ἐστὶ apogr. Paris.

XLVI. In occursum Symeonis, Luc. II, 25 seqq. Conf. ep. 113. — 2 λέγει ε Cod.; τ add. Jac.

XLVII. Vid. Matth. III, 16.

XLVIII. « Cod. Ἀδὰμ ἡῶζο, apogr. Par. ἦν ζο., sequente lacuna. Si quis amissum epigramma desideraverit, se soletur legendis non inanis de simili argumento Joannis Euchaitensis versibus p. 5. Videat et ep. 112. » B.

XLIX. — 1. Πρόμολ' ὦδε, Hom. II. Σ, 392. — 2 παλίνσouv Cod., corr. Jac. Boiss. vertit *retro*.

L. Ἐν Ἐφέσω, conf. ad ep. 34.

LI. Τεταρταῖος· γὰρ ἐστὶ, Martha ap. Joann. XI, 39.

LII. Lemma : εἰς τὰ βατὰ ἤτουν (εἰτουν Boiss., ἤγουν Jac.) τὴν βασιόρρον (scil. ἡμέραν vel κυριακήν), Palmarum festum vel dominicam. Secundum Matth. XXI, 5 : εἰπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἐρχεται σοι πρὸς καὶ ἐπιθεσθῶς· ἐπὶ ὄνον. — 2 τε καὶ mavult Jac.

LIV. — 1 παθίων τ' mavult Jac.

LV. « Cod. εἰς τὸν αὐτόν, Jac. εἰς τὸν Σωτήρα. Respicitur crucifixio, σταυρώσεις, sermo scilicet pendentis Christi ad matrem ap. Joann. XIX, 26. — 1. Τὸν παρθένον, nam virgo fuit Joannes evangelista. Germanus In Mariæ dormit. p. 104 : Ἰωάννης ὁ ἀπόστολος καὶ τὴν Παρθένον ὡς μῆτέρα ὁ παρθένος· εἰς τὰ ἴδια διαπαράλκων [corr. παραλ.] ἐξ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Hieronymus lectione 4 in officio S. Joannis ad d. 6 maii : *Joannes apostolus..., quem fides Christi virginem repererat, virgo permansit... Jesus stabat in litore, nec sciebant apostoli quem viderent : solus virgo virginem agnoscit, et dicit Petro : Dominus est*. Conf. ep. 86; XV, ep. 28, 4. Sensus : Dixit Virginis (Mariæ) filium esse virginem (Joannem). Ἐφ' ἧ, scil. Christus, quo nomine verbum carere poterat; nam tabulam pictam, cui fuit id epigramma inscriptum, insipienti quis loqueretur manifestum erat. Versus 2 poeta sunt verba. » B.

LVI. — 1 ἄβου ἀπαντας malit Jacobsius. — 2. « Ἀδὴν, Setanam. Ἀκρίων esse puto imbecillum, jam non lædentem homines. Memini Apostoli eloquentissimi dicentis : κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος· ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδῃ, τὸ νίκος; » B.

LVII. « Ἰδὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, Joannes Baptista ait de Christo, ap. Joann. I, 29. — 1. Ψυχῆς ἐν φλιζοι, respectu ad Exod. XII, 7, 13, 23, ubi narratur de agni paschalis sanguine superliminaribus domuum et postibus illito. — 2. Ὁλοβρέων, scil. ὦ Διάβολε. Basilus Seleuc. Orat. 13, p. 74 : αἶμα προβάτου θυρῶν ἐπιχρῶμενον ἔξω μένειν τὸν ὀλοβρευτὴν κατηγάγκασε, καὶ ἄγγελος θανάτω καθωπλισμένος· αἵματος θεία πρὸς φυγὴν ἀπηλάνετο. » B.

LVIII. « De vellere Gedeonis miraculoso vide Judic. VI, 36-40. Αὐτοῖς, scil. ὁ πόκος ipse. — 2. (Cod. αὐτοσώδε, corr.

Jac.) Κρύφια, nam ineptientes allegoristæ sub illo vellere immensa latere mysteria credunt, de Deo, de Maria virgine; conf. not. ad Anecd. mea t. 3, p. 25, n. 6. » B.

LIX. « Vide Exod. II. — 1. Αἰγυπτίη, scil. ὦ (?) θυγατερ Φαραῶ. — 2. Πρωτοποι, nam in multis fuisse Moysem Christi typum allegoristæ putant. In vulgato λόγους (sic Cod.) hæreo. Forsan νόους. Confer ep. 76, 2. Recepi Λόγον. » B. Quod haud dubie verum.

LX. Vide Exod. XVII. « Nulla facile alia Veteris Testamenti historia, ex iis quæ ad typos referuntur, frequentius commemoratur. » Jac. Cujus copiis Boissonadius addit Gregor. Naz. Orat. I, p. 35; 30, p. 495; Eustath. Opusc. p. 11, 31; Theodor. Prodr. Tetrast. p. 42 ed. Suvigny.

LXI. « Respicitur Exod. II, 16-21. Quo ex loco venit verbum ῥύσο, quum ibi sit ἐρρύσατο αὐτάς, filias nempe Jothor Moyses. Ad ἐθνικὴν νόμῳν conf. epigr. 69, 70, 75. — 2. Notum νομοῖος esse inter mystica Christi nomina. » B. Qui Μωσῆς, scribebat. Μωσῆς Cod.

LXII. Vide Josue IV, 10-24. — 2. Cod. λοεσσόμενον. « Recte Jacobsius λοεσσόμενον, ut in Horatiano : quum mea nemo Scripta legat vulgo recitare *timentis*. » B.

LXIII. « In Codice prave lemma idem est ac sequentis epigrammatis. Jacobsius posuit Ἄλλο. Aliud feci. Ad ipsam rem vide Genes. XVI. » B.

LXIV. Vide Exod. XV, 27. — 1. ἑὸς καὶ δέκα apogr. Par., quod præfert Boiss.

LXV. Vide Genes. XXII. « Frequens hujus quoque typi commemoratio. » Jac. — 1. « Ἰαθῶ nunc fere simile nostræ exclamationi vernaculæ, *misericorde! misericors deus!* » B.

LXVI. « Codex ἄρ' compendio ancipiti. Quare, pro vulg. ἄρτον, dedi ἄρτον; jubente ipso poeta et Genes. XIV, 18. In Vulgata tamen versione est *panem et vinum*, et ap. Clem. Al. Str. 4, § 163, τὸν οἶνον καὶ τὸν ἄρτον. Typus erat Melchisedec Veritatis quæ est Christus. » B. Vide Jacobs. p. 17, qui v. 2 ἐὼν scripsit; ἔχω Cod., quod potest defendi.

LXVII. — 1. Sic Jacobs., vel ἐλθὲ ἔχει μοῦνην. Cod. violate metro μοῦνην ἔχει.

LXVIII. Vide Genes. XXVII. Loquitur Isaac. — 1 « Πνοὴν capiendum esse puto pro ὁσμῇ. Genes. v. 27 : ὡσφράνθη τὴν ὁσμὴν τῶν ἱματίων αὐτοῦ. Opponuntur, ut solet, πνεῦμα καὶ γράμμα, Spiritus et Litera. » B. Ex epigr. 72 suspicari licet, δέρας, pellem qua indutus Jacobus patrem decepit, ad Christum a nonnullis relatum fuisse. Jac. — 2. Boiss. confert Proverb. X, 1 : υἱὸς σαυρὸς εὐφραίνει πατέρα.

LXIX. — « Malim σε ἰδοῦσα. Legitur enim Genes. XXIV, 64 : καὶ ἀναβλέψασα Ῥεβέκκα τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἶδε τὸν Ἰσαάκ, καὶ κατεπήρξεν ἀπὸ τῆς καμήλου. » Chardonus. — 2. Σώματος· οὐ καθαροῦ, cameli; v. Levit. XI, 4. Boiss. citat Philonem De agric. § 30 : τὸν κάμηλον οὐχ ὀρεῖ· ὅτι ἀκάθαρτόν φησιν εἶναι ζῷον ὁ νόμος, ἐπεὶ δὲ μηχανᾶται μὲν, οὐ διγυλᾷ δέ;

LXX. 1. Pro οὐ τῆς ὕδατων. « *Juxta puteum aquarum*, Genes. XXIV, 11. Non procul ab aquis uxor gentilis quæ sita fuisse dicitur, scilicet, ut puto, ut esset in vicinia fons baptismalis. Conf. ep. 75. » B.

LXXI. Vide Regum IV, c. 4.

LXXII. In lemmate Cod. ἡλιοῦ. — 2. « Τῇδε, in Jordane, qui videlicet pictus erat in tabula. Conf. ep. 62. Jordanem Elias percussit τῇ μῆλωτῇ, Reg. IV, c. 2, s. » B.

LXXIII. — 1. « Τίτος, Christi nempe, qui passim dicitur filius David secundum carnem. » B.

LXXIV. — 1. Joannes in narratione de cæco quem Christus sanavit, IX, 7 : νῆσαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Conf. ep. 117

LXXV. Vide Joann. IV, 6 et seqq.

LXXVI. In nuptias Canæ, Joann. II. — 2 σ' addidit Heckerus Comm. 1, p. 349; πνεῦμα ἔχεις Jac.

LXXVII. Vide Reg. III, c. 17. — 1. « Codex λαϊκῆρῃ, quod sensu caret. Legendum esse εἰλαινῇ demonstravi ad Theoph. Simoc. p. 268. Est εἰλαινῇ κάλπῃς in Reg. v. 14 dicta ὁ κῶπῃς τοῦ ἐλαίου, in Vulgata *lecythus olei*. » B.

LXXVIII. — 2. Θεοῦ ἐκ φωνῆς, v. Matth. XVI, 18.

LXXIX. Vide Act. Apost. IX, 3; XXVI, 13.

LXXX. Conf. ad ep. 36.

LXXXI. — 1. Δῶμα. « Fuisse videtur δόγμα. » Jac. Nihil mutem facile. Æthereas arces et ipsius Dei palatia ingressus videbatur Joannes ille Theologus. Epigramma, Maximi forsan, ante ipsius scholia in Dionysium Areop.:

Ἀγγελικῇ; σοφίης ἀμαρύγματα πολλὰ κηρύσσας. » B.

LXXXII. — 2. « Sedebat enim Matthæus in telonio, quum eum ad se Christus vocavit, Matth. IX, 9. » B.

LXXXIV. — 1. Ἀθένατοι Cod., correxit Jac. — 2. « Quam absonum illud γε! Saltem si dedisset, ἐνέπασσεν ὁ Λουκᾶς. » B.

LXXXV. — 1. « Ægyptus habebatur regio caliginis. » Jac., quem v. p. 18. S. Augustinus Enarr. Psalm. 77, t. IV, p. 832: « Ægyptus in hebræa lingua *Tenebras* vel Tribulationes significat. » Boisson. : « Andreas Cretensis ap. Jacobs. : αὐτῇ τοίνυν (ἡ Αἴγυπτος) ὁ σκοτασμός; πρὸς τῇ γραφῇ καλουμένη. Scribendum videtur πρὸς τῇ γραφῇ. At non succurrit Scripturæ locus, ni de eis cogitaverit locis ubi Nilus dicitur aut dici putatur *Schichor*. Plutarchus. De fluv. c. 16, 1: Νεῖλος... ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον Μῶα; , ubi v. Maussac., et intt. ad Hesych. v. Αἰγυπτῶσαι. — 2. Evangelium Alexandriæ Marcus prædicavit. Vide mea Anecd. t. 5, p. 44 et 490. » (Euseb. H. E. II, 16, ibique Vales. Jac.)

LXXXVI. — 1. « Conf. ad epigr. 55. — 2. Γρηγορίω, non Nysseno, sed Nazianzeno. Gregorius Presb. in Vita Naz. : τί δ' ἂν λέγοιμι σωτροσύνην, ἥ μέχρι παντός αὐτοῦ;

τοῦ βίου ἀγνοῦς καὶ καθαροῦς συνετήρησεν; videlicet Basilium et Nazianzenum. In Cod. est dittographia Γρηγορίω, Γρηγόριος. Potest ambigi. Reliqui dativum qui prior scriptus fuit. Sæpe repertum ἴσα cum dativo. » B.

LXXXVII. « Fuit Polycarpus Smyrnæ episcopus, impetrante Commodo martyrium passus. » B. Qui ὁ (i. e. ὁ;) scripsit; ὁ Cod.

LXXXVIII. *Dionysium Areopagitam*. — 1 « ἐπερχία Codex et apogr. Paris.; quod quum non bene græcum sit, de recipiendo ἐπερχία nulla fuit cunctatio : sic codex Dionysii Florentinus ap. Bandin. I, p. 31. Et sic Chardon de la Roch. Miscell. t. I, p. 268, quem videas. Primo versu respicitur Dionysii liber περὶ τῆς οὐρανίας ἐπερχίας, secundo liber περὶ μουσικῆς θεολογίας. » B. — 3 ἀνάπτει cod. Flor.

LXXXIX. — 1. « Intelligendum ἔχει σχεδὸν de imaginē Nicolai quæ imagini Polycarpi vicina erat; vel de pictis in eadem tabula ambobus sanctis; vel de ædium utriusque vicinitate. — 2. Polycarpus fuit οἰκτιρμῶν dictus (epigr. 87), et Nicolaus Myrensis (nam de hoc agi omnino videtur) *viduis et orphanis pecunia, consilio, opera non defuit, oppressos sublevavit*, quod narratur in sexta ejus officiū lectione. Ab Nicephoro Chumno θερμός; τῶν ἐπιδομένων προστάτης vocatur, in Anecd. meis t. V, p. 348, ubi v. not. » B.

XC. « Sophronii episcopi commemoratur panegyricus Joannis et Cyri martyrum, in Fabr. Bibl. t. X, p. 216, quem vide de Sophronio t. IX, p. 164. Tetrastichon nostrum illi panegyrico præfixum fuisse videtur. » Jac. Addit Boiss. : « De Cyro et Joanne multus est Morcellius ad Kalend. t. II, p. 48 et 139, Ducang. CP. Chr. IV, p. 122, § 31. — 2 καὶ τῷ Codex. Quum nullus hic sit tali emphasi locus, scripsi καὶ τῷ, ad Psellum p. 197. »

XCI. « Inscriptionem fuisse opinor tabulæ adulterioræ, qua exhibebatur Theologus Joannes ὁ παρθένος impuram Theodoram et Justinianum coronans. Conf. ep. 80. » B.

XCI. Lemmatis additum in Cod. : ἡγουν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. Eic his capiendum pro ἐν, item in sequenti lemmate, et alibi in his non raro. Epigramma legitur in Greg. Naz. Opp. t. II, p. 179. Unde nomen addidit Boiss. — 1. De Christo in navicula dormiente Matth. VIII, 24; Marc. IV, 38; Luc. VIII, 23. Vocis ὀκνά; leni spiritu scriptæ exempla dedit Jac. — 4 δ' ἐκείθεν apogr. Par. et ed. Greg., 6 δ' ἐπράξ. Greg.

XCI. « Scriptum forsan in imaginem S. Basilii in ecclesia illa pendentem. — 1. Intellige quattuor virtutes cardinales. Vide ad Planud. epigr. 201. » B.

XCI. — 1 « Apogr. Par. νύμμαι θεσπεσίαι; , quod præfero alteri, titubante licet versu. Nam qui sequuntur plerique non incedunt rectius. Sunt pessimi hexametri, quales fecerunt Theodorus Metochita et recentiores nonnulli, qui quum a politico metro recedebant antiqua metra tractaturi, passim ad quantitates syllabarum turpiter offendeant. Capiendum νύμμαι θεσπεσίαι; , vel θεσπεσίαι; , de jussu Christi, cui parentes B. Mariæ mox dormitura ex cunctis terrarum partibus repente discipuli adstiterunt. Vide enarrantem id miraculum Germanum p. 96 et 101, coll. Anecdotis meis t. II, p. 134. — 3. Non intelligo ἀλλήλοισιν. Apogr. ἀλλήλοισιν. Ἄν ἀγγέλους

συν? an ἀμύμισιν? Hoc verti. — 4. Forsan ἐσπερίοιο. » B.

XCIV. Argumentum videtur ex rebus Justiniani eruendum; conf. ep. 91. Chardonius adscriptit: « Vid. inscript. ap. Bandurium t. I, p. 180. »

XCVI. « An Amantius ille de quo ad epigr. 5? » B — 2 θεωδύησιν Cod.

XCVII, XCVIII. « Erat tunc Theodorus tertium consul, τὸ τρίτον ἔχων ὑπατιδίδα τιμὴν, ac Justinianus summus exercituum dux, στρατιῆς ἡγέτωρ πάσης, μεγασθενής στρατιάρχης. Hæc fuit, regnante Justino, Justiniani Cæsaris dignitas. Zonaras XIV, 5, p. 59: στρατηλάτης τῶν στρατευμάτων ὁ Ἰουστινιανός; προεχειρίστω. Constantinus Porph. Them. I, 12, p. 1441: Ἰουστινιανός... μονοστράτηγος τῶν Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων, Καίσαρ ὢν, ἐχρημάτισε. Jam quum sit in Fastis ad a. 525 consul Fl. Theodorus Philoxenus, tempus definitum puto. De loco Μελίτη nihil nunc memini. Fuisse puto intra Byzantii muros vel in suburbiis, propter verba πόλιν ἄρας. » B.

XCIX. Lemma in margine ἐν τῷ στυλῷ τοῦ ὅς. Δ. « De S. Daniele Stylita v. Fabr. Bibl. Gr. t. X, p. 217. Est ἀντίπλους proprie Bospori litus Europæum; v. Ducang. CP. Chr. IV, p. 187, § 32. Codinus p. 58: τότε δὲ (sub Leone Macela) καὶ ὁ ὁσίους Δανιὴλ ἐν τῷ Ἀνάπλῳ ἦν· ubi Lamb. » B. Alia Jac. p. 19. — 3. In Cod. et in apogr. unius versus lacuna. — 4 διχθιδίω Cod., quod correxit Boiss.: « Non in duplici columna pedum plantis quasi radicitus inhærescentibus stabat fanaticus heros, sed in una columna binis pedum plantis. » — 5. Dicebatur etiam ἡ λιμός, de quo multa in Thes. »

C. « Salmasius, præf. ad Nilum Thessal. p. 12, hoc epigramma recte refert ad Nilum Cpolitanum, de quo plura Fabr. Bibl. Gr. t. X, p. 3, et Morcell. ad Kalend. t. II, p. 20. Ante Nili opera Possinus edidit e Menologio versus non valde dissimiles:

Αἰγυπτον ἄρδαι Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ κτίσιν
λόγῳ κατάρδει, καὶ θανόν, Νεῖλος μέγας. » B.

CI. Menander Protector sub Mauricio imperatore floruit. « Exstat hoc epigramma inter Menandri Historiarum fragmenta p. 432, c. 24, cum præviis hisce verbis: ἐτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζῆτος (sic) τοῦ ἐν Πεσοῦδι σταυρωθέντος, τραγωδίαν θέμενος καὶ τὸν ἄνδρα ἰστοῖ ἀγασθεῖς. » « Ἐν γὰρ ἐδαλομένη ὡς καὶ ἀξίον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἐξαίρετῳ ἐπίγραμμα λέξαι· καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπίγραμμα τόδε. » Hv... Ἰσαοζήτης... » B.

CII. Simillimos versus Gregorii Naz. t. II, p. 252, B, citat Jacobs.

CIII. — 1. « Μῶμος; sæpe de diabolo. » Jac. « Ignoratur argumentum distichi. Μῶμος si sit diabolus, οἶκος fuerit ecclesia quam impius quidam homo voluit incendere. » B.

CIV. « Referendum videtur ad Acacium Melitenensem, de quo Ducang. CP. Chr. IV, p. 118; Fabr. Bibl. t. X, p. 187; Morcell. ad Kalend. t. I, p. 148. De Alexandro hæreo. — 2. Reliqui Codicis scripturam τάπερ, quum sæpe recentiores κείται pro trochæo habuerint, decepti pronuntiatione κείτε, adeo ut sæpe etiam κείτε in lapidibus reperiat. Adde notanda ad XV, ep. 31. » B.

CV. In altero lemmate ... γυναικᾶ Θεοδοσίῳ τοῦ μικροῦ, i. e. τοῦ νέου, ut apud alios appellatur. — 3. Ἐνός, Christi. — 7. Ἦν ὡς ἦν, ad suam, i. e. divinam, naturam rediit.

CVI. Sequitur in lemmate: τοῦ μεγάλου παλατίου κύκλῳ τῇ; ὁροφῇ. Quæ ad versum 12 pertineret putat Jacobs. « Constantinopoli in magno palatio triclinium fuit, peculiariter dictum χρυσοτρίκλινον, de quo fuse agit Ducang. CP. Chr. II, p. 117, § 3. De illo nunc agi patet et ex lem-mate, etsi nomen Μαζαρινού non habeam unde illustrem, et ex v. 15. Quum fuisset ab imperatore Michaelē instauratum, occasionem versuum adulteriorum inde ceperunt poetastri aulici. Sed quis et quotus Michaelum? Michael III, Theophili filius. Scholiastes enim e regione v. 12: ἐγράψαν μετὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπὶ Μιχαὴλ αὐτοκράτορος υἱοῦ Θεοφίλου. Τὴν ὀρθοδοξίαν intelligo abolitam iconoclastarum hæresim et imaginum restitutionem. Fuitque inde prima quadragesima dominica ὀρθοδοξία vocata: v. Ducang. Gloss. — 2. Ψευδὴγόροι sunt iconoclastæ. — 3 εὐσεβεία Cod. et apogr. — 5, 9. In Chrysotriclinio has Christi et Mariæ virginis imagines Leo Sapiens Constantino monstra-bat: ἐν τῷ μέλλειν (Cedrenus ait p. 604) ἀπὸ τοῦ Χρυσο-τρικλίνου εἶέναι τὸν Κωνσταντίνον, ... ὑποστρέψαι κειεύσας αὐτόν, ἐνατενίσας πρὸς τὰς ἐστηλωμένas ἀνωθεν τῇ; πύλῃ; εἰκό-νας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ; Θεομήτορος, ὁ βασιλεὺς... — 10. Πιρό-ερος: quis peculiariter nunc sit non facile dicam. Forsan patriarcha Constantinopolitanus Methodius, vel Theoctistus Patricius, ille potius. — 12. Scholion habes supra. — 13. Νόες sunt Angeli; v. Jac. p. 20, Holobolium in Anecd. meis t. v, p. 168, 169, 181, not. ad Marin. p. 94. — 15. Schol. : ἔως ὧδε τῇ; χρυσοτρίκλινου. Vel τοῦ scribendum, vel καμάρas; est subauditum. » B. — 16. χριστόν Codex, corr. Jac.

CVII. — 4 γραφῇ Cod. « Τὸν δεσπότην, Dominum Christum, cujus imaginem restituerat Michael, imagini τῇ πρὶν similem, quam iconoclastæ aboleverant. » B.

CVIII. — 2. « Commentum illud de nomine Ἀδάμ tetragrammo, quod tamen hebraice tres tantum habet literas, erudite tractavit Diller. Farragine rituum sacrorum et secular. III, c. 19. » B.

CIX. Lemma aliud in margine: ἐν τῷ ναῷ τῆς πηγῆς. « De B. Mariæ æde Ad fontem Ducang. CP. Chr. II, p. 183, § 13. — 2. Edebatur ex Cod. Κωνσταντινολέων. Apogr. κωνσταντίνω λέων. Agitur de tribus imperatoribus, templi instauratoribus. Est τε pro καί. Sic sæpe balbutiebant eorum temporum poetastri. Euphræmius Chron. 10134: Ἦσυχία τε γωνία μᾶλλον πρέπων, pro καὶ γωνία. Conf. ejusd. vv. 2756, 2837, 2975, etc. » B.

CX. « Est τροῦλλος (antiquis ὄσλος) quod nos cypolam vocamus; v. Ducang. Gloss. et Coraen Ἀτάκτων t. I, p. 251. » B.

CXI. « Fuisset melius εἰς τὴν ἀνάστασιν, quod lemma fert de eodem argumento epigramma 56. » B.

CXII. — 2. Legem veterem et novam Patres figurate vocant σκιάν et φῶς.

CXIII. Apogr. Par. ὑπαπάντην. Conf. ep. 46. — 2. Πρεσβύτου, Symeonis. — 3. In Epigr. cit., Puer Ἀδάμ προγενέστερος ὢν.

CXIV. « Apogr. εἰς τὸ χαῖρε. Est saepius χαιρετισμός *Annuntiatio Mariæ*; est nunc *Salutatio*, respectu ad Christum dicentem ταῖς γυναῖξιν (Mariabus duabus) χαίρετε, ap. Matth. XXVIII, 5, 9. » B.

CXV. — Cod. τίκτει, corr. Jac. « Μετ' οὐία, *post filium* scilicet genitum et ex utero prosilientem. De hoc usu præpositionis cum insigni brevitate dicam ad Plan. ep. 88. » B.

CXVI. « Codex εἰς τὸν αὐτόν, quod re postulante mutavi. — 3 τόκος Cod. In fine versus 4 adscriptum εὐκτικά, quod ad sequens epigramma pertinet; sequitur autem illud quod supra dedimus n. 30, cum lemma εἰς τὸν σωτήρα. » Jac.

CXVII. Vide Joann. IX, de τυφλῷ ἐκ γενετῆς; et conf. ep. 74. — 2. Christus ibi v. 5 : ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, τῷ; εἶμι τοῦ κόσμου.

CXVIII. — 7 προφρόνως malit Jac.

CXIX. « Lemma Codicis non plenum satis vel non satis planum. Cod. εὐχ^a. Apogr. Par. εὐφημος. Nonnihil fuerat apologiæ ab auctore Homero-centonis, quod librarius omisit. Superest argumentum narrationum. — 1. De Pelagio Patricio, qui Homero-centones ante Eudociam composuit, vide Fabr. Bibl. t. I, p. 554 seq. — 7. Conf. similia in Anecd. meis t. V, p. 161, n. 11. — 23. Forsan ὅτι μή. » B. — 24 ῥῆξαι Cod.

CXX. Hos versus et sequentes n. 121 tanquam Georgii Pisidæ edidit Ducang. ad Zonar. p. 65, « *ex cod. Reg.*, quem esse puto n. 1630, ubi leguntur p. 166, 1. » B. De Blachernis v. ad epigr. 2. — 3 τὸν θεὸν Cod. et apogr. ap. Dorvill. ad Charit. p. 332 = 401. Ap. Ducang. ἡ γὰρ φέρουσα τὸν θεὸν ἐν ἀγκάλαις, ut solent esse dodecasyllabi illi iambi; secundum antiquiorem mensuram τὸν θεὸν ἐν ταῖς ἀγκ. in Append. nova Corp. Scriptt. Byz. (Rom. 1777) p. 334. — 9 δὲ ὑπερβᾶλλοντες (ὑπερβαλόντες App.) τῇ πόλει

Ducang. « Qui male fuit usus codice in quo legi δὲ προσβαλόντες τῇ πόλει. Atque sic reformandam puto codicis Palatini lectionem editam. [Qui περιβαλόντες τὴν πόλιν, etiam solutione quam istiusmodi versus ægerrime admittunt.] Barbari illi sunt Avaræ; vide Ducang. l. c. — 10 μόνον Ducang. ex cod., rectius quam μόνην Palatini. » B.

CXXI. Vide ad epigr. præcedens. « Codex 1630 lemma exhibet ἄλλοι, non ἄλλω; quod scripsit Duc. Ad ἄλλοι subaudi σίχρει vel ἰαμβοί. — 1. Ἐδεῖ idem cod., non δεῖ ut Duc. Idemque πύλιν. Conf. ep. 106, 8. — 3 τῆς πρίν, scil. arcæ forderis. Allegorice B. Maria saepius est arcæ comparata; v. Anecd. inea t. III, p. 23. — 7 ψυχικῶν λύτρωσις; edidi ex cod. 1630. Male Duc. ψυχικαὶ λύτρωσις. Codex Palat. βλύζουσιν (pro λύτρωσις), quod ex interpretatione videtur irrepsisse. — 8 ὅσαι γὰρ εἰσι προσβολαὶ παθymάτων Ducang. [Hoc quoque melius. Accedat hic locus aliis non paucis qui interpolationem collectionis Palatinæ arguunt.] — 9 τοσαύτων (sic) Duc., qui si diligentius fuisset, poterat in codice legere τοσαύτας. — 10 τῶν ἐναντίων cod. Pal., in margine correctum. — 11. Videntur in aquis barbari periisse. — 12 μόνην cod. Pal.; μόνη Duc., quod recepit Jac. Sensus erit quem expressi versione; sed quæ sententiarum est connexio? Vertit Fabricius in Bibl. Gr. t. 10, p. 615 : *Nec enim vicem fugæ experitur sola quæ Deum generavit et fugavit barbaros.* Forsan scribendum τρόποις, sono eodem : moribus et indole non mutatur, semper est bona et propitia. » B. Chardonus adscripsit : « Editi μόνη, quod minus rectum : innuit enim poeta non unum Deiparæ inesse hostes fugandi modum. »

CXXII. Conf. epigr. 31, 2. — 2. Codicis lectionem μὴ θρογθῆς; cum Reiskio recte tuetur Boissonadus : « Sensus est : ne turberis nimium paveasque audito tam stupendo ostento; sed potius bono sis animo, quum deus sit infans, ad homines descendens homo factus. » Jac. de conj. ediderat καὶ μητροθήκης, *virgo quidem, sed materno animo prædita.*

CXXIII. Κρανίου λίθος est qui apud evangelistas Γολγοθᾶ, Κρανίου τόπος, Calvariae locus.

CAPUT II.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Θηβαίου Κοπτίτου

Ἐκφρασις τῶν ἀγαλακτῶν τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.

CHRISTODORI POETÆ

Thebani ex urbe Copto

Descriptio statuarum quæ exstant in publico gymnasio quod a Zeuxippo nomen habet.

Δηίφοβος μὲν πρῶτος ἐγγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ
ἵστατο, τολμήεις, κεκορυθμένος, ὀβριμος ἥρως,
ταῖος ἔων, οἷός περ ἐπορνυμένην Μενελάῳ
περθομένων ἤντησεν ἔων προπάραιθε μελάρων.
Ἰστατο δὲ προβιβῶντι πανεῖκελος· εὖ δ' ἐπὶ κόσμῳ
δόχμιος ἦν, μανίῃ δὲ κεκυφότα νῶτα συνέλκων
ὀριμὸν μένος ξυνάγειρεν· ἔλισσε δὲ φέγγος ὀπωπῆς,
οἷά τε δυσμενέων μερόπων πεφυλαγμένος ὄρμην.
Λαιῇ μὲν σάκος εὐρὺ προΐσγετο, δεξιτερῇ δὲ
φάσγανον ὑψόσ' ἀείρεν· ἔμελλε δὲ μαينوμένην χεῖρ
ἀνέρος ἀντιβίοιο κατὰ χροὸς ἄορ ἐλάσσαι·
ἀλλ' οὐ γαλκὸν ἔθηκε φύσις πειθήμενα λύσσει.
Κεκροπίδης δ' ἤστραπτε, νοήμονος ἀνθεμα Πειθοῦς,
Αἰσχίνης· λαοίης δὲ συνεῖρε κύκλα παρειῆς,
οἷα πολυτροχάλοισιν ἀεθλεύων ἀγορῇσιν·
στείνεται γὰρ πυκνῇσι μεληδόσιν· Ἄγχι δ' ἐκείνου
ἦεν Ἀριστοτέλης, σοφίης πρόμος· ἱστάμενος δὲ
χεῖρε περιπλέγδην συνεργαθέν, οὐδ' ἐνὶ γαλκῷ
ἀφθόγγῳ φρένας εἶχεν ἀεργέας, ἀλλ' ἐτι βουλὴν
σκεπτομένῳ μὲν ἔϊκτο· συνιστάμεναι δὲ παρειᾷ
ἀνέρος ἀμφιέλισσαν ἐμαντεύοντο μενοινῆν,

Deiphobus quidem primus in bene-exsculpta ara
stabat, audax, galeatus, validus heros,
talis, qualis ingruenti Menelao
ante ædes dum vastabantur suas obviam-ivit.
Stabat autem procedenti similis, et decore
obliquus erat, furioseque curvatum tergum contrahens
acrem vim colligebat, etolvebat lumina visus,
quasi ab inimicorum mortalium impetu cavens.
Sinistra quidem scutum latum ante-se-tenebat, dextra
ferrum attollebat, rabiosaque manus in-eo-erat [autem
ut viri hostilis corpus ense transfoderet,
sed gladium non fecit natura obedientem sævitæ.
Cecropida fulgurabat, prudentis donarium Suadae,
Æschines, et villosæ tollebat genæ ambos-orbes,
velut cum mobilissimis certans concionibus:
urgebatur enim multiplicibus curis. Prope hunc autem
erat ARISTOTELES, scientiæ princeps, stabatque
manus junctas et implicatas-tenens; neque in ære
muto mens viri quiescebat, sed adhuc cogitationem
meditari videbatur, genæque contractæ
viri anceps studium vaticinabantur,

HUGONIS GROTHII TRANSLATIO.

I. De Deiphobo.

Primus stat galeam vibrans fortissimus heros
Deiphobus, cælo sculptam super arduus aram,
Qualis in Atridæ sese tulit arma minoris
Obvius, ante suos, dum flagrant igne, penates.
Jam dicas inferre gradum; nam corpore curvo
Cernuus adsliterat, dorsum citus erigit ardor,
Conglomeratque minas; ardentia lumina circum
En rotat, incautum ne qua ferus opprimat hostis.
Scutum læva tenet, gladiumque attollit in altum
Dextra: per infestum corpus quin protinus ense

Transigeret lymphata manus; natura sed æris
Obstat, magnanimoque negat parere furori.

II. De Æschine oratore et Aristotele.

Atticus eloquio multum florente coruscant
Æschines; velutique foro certaret in ipso
Impiger, hirsutos malarum contrahit orbes.
Tanta est cura viro bene dicere. Proximus illi
Aulstat Aristoteles, sapientum primus honore.
Consertas tenet eere manus, nec in ære quietem
Mens habet; in muta meditatür imagine magnam
Nescio quid: stantesque genæ nutantia produnt
Pondera, et ambiguum quo se sententia vertat

καὶ τροχαλαὶ σήμαινον ἀολλέα μῆτιν ὀπωπαί.

Καὶ Παιανιέων δημηγόρος ἔπρεπε σάλπιγξ,
ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ σοφός, ὁ πρὶν Ἀθήναις
25 Πειθοῦς θελξινόοιο νοήμονα πυρσὸν ἀνάψας.
Ἄλλ' οὐκ ἡρεμίων διεφαινετο, πυκνὰ δὲ βουλὴν
ἐστρώψα, πυκινὴν γὰρ εἶδετο μῆτιν ἐλίσσειν,
οἷα κατ' εὐόπλων τεθωμένους Ἥμαθιῶων.

Ἦ τάχα κεν κοτέων τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνήν,
30 ἄπνοον αὐδῆντα τιθεὶς τύπον· ἀλλὰ ἔ τέχνη
χαλκείης ἐπέδωκεν ὑπὸ σφραγίδα σιωπῆς.

Ἰστατο δ' Εὐρύποιο φερώνυμος· ὥς δὲ δοκεῖω,
λάβρη ὑπὸ κραδίην τραγικαῖς ὁμίλει Μούσαις,
ἔργα σκορροσύνης διανεύμενος· ἦν γὰρ ἰδέσθαι
35 οἷά τέ που θυμέλῃσιν ἐν Ἀτθίσι θύρσχα τινάσσων.

Δάφνη μὲν πλοκαμίδα Παλαίφατος ἔπρεπε μάντις
στεφάμενος, δόκεεν δὲ γέειν μαντώδεα φωνήν.

Ἡσίοδος δ' Ἀσκραῖος ὀρεαῖσιν εἶδετο Μούσαις
φθειγγόμενος, χαλκὸν δὲ βιάζετο θυιάδι λύσση,
40 ἐνθεον ἱμεῖρον ἀνάγειν μέλος. Ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
μαντιπόλος πάλιν ἄλλος ἔην φοιτητὶ δάφνη
κοσμηθεὶς Πολύειδος· ἀπὸ στομάτων δὲ τινάζει
ἤθελε μὲν κελεύθου θεοπρόπον· ἀλλὰ ἔ τέχνη
δεσμῷ ἄφωνήτῳ κατερτύειν. Οὐδὲ σὺ μολπῆς
45 εὐνάτας ἄβρὸν ἔρωτα, Σιμωνίδῃ, ἀλλ' ἔτι χορδῆς
ἱεῖρεις, ἱερὴν δὲ λύρην οὐ χερσὶν ἀράσσεις.

Ὄφρην δὲ πλάσσας σε, Σιμωνίδῃ, ὥφρην χαλκῷ
συγχεράσαι μέλος ἦδ' ὅς δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδῆς
αἰδόμενος, ῥυθμοῖσι λύρης ἀντήχῃ μολπῇν.

50 Ἦν μὲν Ἀναξιμένης νοερός σοφός· ἐν δὲ μενοινῇ
δαίμονις ἐλέλιξε νοήματα ποικίλα βουλῆς.

Θεστορίδης δ' ἄρα μάντις εὖσκοπος ἵστατο Κάλχας,

et volubiles visus significabant grave consilium.

Et Pæanensium popularis fulgebat tuba (DEMOSTHENES),
bene-sonantis orationis pater sapiens, qui pridem Athenis
Suadæ flexanimæ prudentem facem accendit. [nem]

At minime tranquillous apparuit, sed frequenter cogitatio-
animo versabat, solidum consilium volventi similis,
velut in bellicosos Macedones invectus.

Fortasse iratus citam emisisset vocem, [eum
cassam-spiritu imaginem reddens loquentem; verum ars
devinxit abenei sub sigillo silentii. [opinor,

Adstabat cui ab Euripo nomen fuit (EURIPIDES); ut autem
clam corde cum tragicis Musis conversabatur,
opera castitatis percensens : adspectus enim erat
velut thyrsos vibrantis in Atticis theatris.

Laurea coronatis crinibus splendeat PALÆPHATUS
vates, et fatidicam vocem fundere videbatur.

HESIODUS ASCRÆUS similis fuit montanas Musas
alloquenti, vimque æri afferebat insano furore,
divinum cupiens carmen expromere. Prope illum
rursus alius erat vaticinator Phœbea laurea
ornatus, POLYIDUS; ab ore quidem vibrare
cogitabat vaticinii sonum; sed ars ipsum
vinculo muto colubuit. Neque tu carminum [dam
sopivisti tenerum amorem, SIMONIDES, sed adhuc chor
desideras, lyram vero sacram manibus haud pulsas.

Debebat, qui te finxit, Simonides, debebat æri
revertitum, rhythmis citharæ tuæ respondisset cantu.

Fuit ANAXIMENES sapiens philosophus, et in animo
divinæ volvebat multiplices cogitationes mentis.

Thestoris hinc filius, propheta sagax, adstitit CALCHAS,

Velocesque oculi sollers testantur acumen.

III. De Demosthene.

Ex Pæaniadis populi tuba surgit in usum,
Qui pater eloquii cum majestate sonantis
Lumina Suadæ mediis accendit Athenis:
Nulla quies animo, nunc huc nunc versat et illuc
Consilium, tales agitans sub pectore curas,
Qualis erat, Macetum cum non exhorruit arma.
Forsan et in voces audax perrumperet ira,
Exprimeretque sono quod volvit corde, sed artis
Imperio tacet æs, et iussa silentia servat.

IV. De Euripide.

Euripi qui nomen habet mirare poetam:
Nunc quoque cum tragicis loquitur, sed corde, Camænis
Casti moris amans; talis tantusque videri
Attica vibravit qualis per pulpita thyrsus.

V. De Palæphato.

Cæsariem lauri sibi fronde Palæphatus ornat:
Fatidicis sonitura putes jam vocibus æra.

VI. De Hesiodo et Polydo vate et Simonide.

Disserere Hesiodum Musis habitantibus Ascræ
Summa putes: ipsum quin æs quoque cogere tentat
Edendos ad voce sonos. Stat proximus illi
Frondis Apollinæ Polyidus honore superbus,
Oraque conatur fatis aperire canendis:
Ars vetat; adstringunt captivam vincula linguam.
Nec tibi cantandi decessit blanda cupido,
O Musis adamate Simonida: nunc quoque cordi
Est lyra, sed digiti nervos pulsare recusant;
Atque utinam dulces fector potuisset in ære
Admiscere modos: tamen æs tibi se approbat ipsum,
Et sonitum mota quavis testudine reddit.

VII. De Anaximene.

Mentis Anaximenes sapientis acumine pollens
Versabat varios divino pectore sensus.

VIII. De Calchante.

Egregius vatum natus de Thestore Calchas

οἷά τε θεσπίζων, ἰδόκει δὲ τε θέσφατα κεῦθει,
 ἢ στρατὸν οἰκτεῖρων Ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ
 55 δαιμαίνων βασιλῆα πολυχρῆσοιο Μυκήνης.
 Δέρκεό μοι σκύμονον πτολιπόρθιον Αἰακιδάων,
 Πύρρον Ἀχιλλεΐδην, ὅσον ἤθελε χερσὶν ἑλίσσειν
 τεύχεα χαλκήεντα, τὰ μὴ οἱ ὤπασε τέχνη·
 γυμνὸν γάρ μιν ἔτευξεν· ὁ δ' ὤψοσε φαίνετο λεύσσων,
 60 οἷά περ ἠνεμόεσσαν ἐς Ἴλιον ὄμμα τιταίνων.
 Ἦστο δ' Ἀμυμώνη βοδοδάκτυλος· εἰσοπίσω μὲν
 βόστρυχον ἀκρήδεμνον ἑξὺ συνέεργεν ἐθείρης·
 γυμνὴν δ' εἶχε μέτωπον· ἀναστέλλουσα δ' ὀπωπὰς
 εἰνάλιον σκοπίαζε μελαγχραΐτην παρακοίτην.
 65 Ἐγγύθι δ' εὐρύστερνος ἐφαίνετο Κυανοχαΐτης
 γυμνὸς ἔων, πλόκαμον δὲ καθειμένον εἶχεν ἐθείρης,
 καὶ διερὸν δελφῖνα προΐσχετο, χειρὶ κομίζων
 δῶρα πολυζήλοιο γάμων μνηστήρια κούρης.
 Πιερίκη δὲ μέλισσα λιγύθροος ἔξετο Σαπφῷ
 70 Λεσβιάς, ἠρεμέουσα· μέλος δ' εὐῦμονον ὑφαίνειν
 σιγαλείαις δοκέεσκεν ἀναψαμένη φρένα Μούσαις.
 Φοῖβος δ' εἰστήκει τριποδῆλαος· ἦν δ' ἄρα χαΐτης
 εἰσοπίσω σφίγξας ἀδετον πλόκον· ἀλλ' ἐνὶ γαλκῷ
 γυμνὸς ἔην, ὅτι πᾶσιν ἀνειρομένοισιν Ἀπόλλων
 75 γυμνῶσαι δεδάσκειν ἀληθέα δῆναε Μοίρης,
 ἢ ὅτι πᾶσιν ὁμῶς ἀναφαίνεται· ἥλιος γάρ
 Φοῖβος ἀνάξ, καθαρὴν δὲ φέρει τηλέσκοπον αἴγλην.
 Ἄγχι δὲ Κύπρις ἔλαμπεν· ἔλειβε δὲ νόροπι χαλκῷ
 ἀγλαΐης βραδύμυχας· ἀπὸ στέρνοιο δὲ γυμνῇ
 80 φαίνετο μὲν, φᾶρος δὲ συνήγαγεν ἄντυγι μηρῶν,
 χρυσεῖη πλοκαμῖδας ὑποσφίγξασα καλύπτρη.
 Κλεινιάδην δὲ τέθηπα, περιστλιβοντα νοήσας

velut vaticinans; videbatur autem oracula celare,
 sive exercitum miseratus Græcum, sive adhuc apud-se
 metuens regem auro-abundantis Mycenes.

Specta mihi prolem urbium-expugnatricem Aecidarum,
 PYRRHON Achilliden, quasi vellet manibus versare
 arma ænea, quæ non præbuit ei ars,
 nudum enim finxit. Tollens autem oculos cernebatur,
 quasi ventosum in Ilium vultum tendens.

Sedebat AMYMON roseis-digitis; a-tergo quidem
 crines suos colligaverat sine fascia;
 nudamque frontem habuit; et oculis tollens
 marinum speculabatur atricapillum conjugem.
 Prope autem apparebat lato-pectore NEPTUNUS,
 nudus, et comæ cincinnos promissos habebat,
 madidumque delphinum ante-se-agebat, manu afferens
 dona nuptialia puellæ a-multis-expetitæ.

Pierica clara-voce apis sedebat SAPPHO
 Lesboa, quieta; melos autem canorum texere
 videbatur, animo ad silentes Musas intento.

Stabat autem e-tripode-loquens PHOEBUS, a tergo
 alligatis crinibus solutis; sed in ære
 nudus erat, quia omnibus ad-ipsam-referentibus Apollo
 nudare scit vera Parcæ consilia;
 vel quia omnibus simul apparet: quippe sol est
 Phœbus rex, puramque fert faciem late-conspiciam.

Prope nitebat CYPRIUS, instillabatque splendido æri
 fulgores venustatis: pectore autem nuda
 cernebatur, sed vestem contraxit bullâ femorum,
 aureo capillos subligans velo. [dentem

Cliniæ filium (ALCIBIADEM) admiratus sum, forma splen-

Lymphato similis, tamen intus fata recondit:
 Seu Danaum miserans mala ob impendentia gentem,
 Sive Mycenæi metuens sibi regis ab ira.

IX. De Pyrrho qui et Neoptolemus.

Aspice qui patrem factis imitatur Achillem,
 Magnanimum Eaciden: hostilia moenia flagrant
 Ecce manus æquare solo: prohibentur ab arte
 Quæ nudum stultuit: sursum tamen arduus acre
 Spectat, in Iliacas oculos ceu dirigit arces.

X. De Amynone Danaï filia.

Hic sedet, et manibus roseis a vertice retro
 Stringit Amymone sparsos sine lege capillos:
 Fronte sed intacta longe sua lumina mittit,
 Si videat dominum maris adventare maritum.

XI. De Neptuno.

Nec procul ipse Jovis nudo cum corpore frater,
 Horrida velatus demissis crinibus ora,
 Advenit, æquoreo vectus delphine per undas,
 Et sibi dilectæ fert dona jugalia Nymphæ.

XII. De Sappho.

Hic apis Aonidum nil moto corpore Lesbis
 Docta sedet vates; quantumque ex ore videre est,
 Dulce parat carmen taciturnis enthea Musis.

XIII. De Apolline.

Stat Phœbus tripodum custos, retroque solutum
 Ipse tenet crinem: nudusque apparet in ære;
 Vel quia fatorum quicquid secreta recondunt
 Consilia, id populo nudat consultus Apollo:
 Vel quia sol, idem Phœbi quoque nomine dictus,
 Irradiat terras, et puro lumine lustrat.

XIV. De Venere.

Huic vicina Venus fulgenti stillat in ære
 Dulce decus formæ: spectandaque pectore toto
 Nuda, toros femorum contracto tegmine velat;
 Aurea contortos adstringit spira capillos.

XV. De Alcibiade.

Cliniaden miror: tanta illi gratia formæ,

ἀγλαΐῃ· χαλκῷ γὰρ ἀνέπλεκε κάλλεος αὐγὴν,
 τοίος ἔων, οἷός περ ἐν Ἀθίδι, μητέρι μύθων,
 85 ἀνδράσι Κεκροπίδῃσι πολύφρονι μῆτιν ἀγείρων.
 Χρῦσης δ' αὖθ' ἱερεὺς πέλας ἴστατο, δεξιτερῇ μὲν
 πῆντρον ἀνασχόμενος Φοιβήϊον, ἐν δὲ καρήνῃ
 στέμμα φέρων· μεγέθει δὲ κεκασμένος ἔπρεπε μορφῇς,
 οἷα περ ἡρώων ἱερὸν γένος· ὥς δοκέει δὲ,
 90 Ἀτρεΐδῃν ἰκέτευσ'· βαθὺς δέ οἱ ἦνθες πώγων,
 καὶ ταναῆς ἀπλεκτος ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης.
 Καίσαρ δ' ἐγγὺς ἔλαμπεν Ἰούλιος, ὃς ποτε Ῥώμῃν
 ἀντιβίων ἔσπεφεν ἀμετρήτοισι βοείαις.
 Αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἐπωμαδὸν ἦεν αἵρων,
 95 δεξιτερῇ δὲ κεραυτὸν ἀγάλλετο χειρὶ κομίζων,
 οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούων.
 Εἰστέχει δὲ Πλάτων θεοείκελος, ὃ πρὶν Ἀθήναις
 δεῖξας κρυπτὰ κέλευθα θεοκράντων ἀρετῶν.
 Ἄλλην δ' εὐπατέριαν ἴδον χρυσῇν Ἀφροδίτην,
 100 γυμνὴν παμφανώσαν· ἐπὶ στέρνων δὲ θαίνης
 αὐχένος ἔξ ὑπάτοιο χυθεῖς ἐλελίετο κεστός.
 Ἰστατο δ' Ἑρμαφρόδιτος ἐπὶ ῥατος, οὐθ' ὅλος ἀνὴρ,
 οὐδὲ γυνή· μίκτον γὰρ ἦν βρέτας· ἦ τάχα κοῦρον
 Κύπριδος εὐκόλοιο καὶ Ἑρμῶνος ἐνίψει·
 105 μαζοὺς μὲν σφριγδόντας ἐδείκνυνεν, οἷα τε κούρη·
 σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς,
 ξυνῆς ἀγλαΐης κεκερασμένα σήματα φαίνων.
 Παρθενικὴ δ' Ἥρινα λιγύθροος ἔζετο κούρη,
 οὐ μίτον ἀμπαφώσα πολὺπλοκον, ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
 110 Πιερίκῃς βραθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης.
 Μῆτε λίπης Τέρπανδρον εὐθρονον, οὐ τάχα φαίης
 ἔμπνοον, οὐκ ἄρβογγον ἰδεῖν βρέτας· ὥς γὰρ οἶω,
 κινυμένας πρᾶπιδασσιν ἀνέπλεκε μύστιδα μολπῇν,

Membrorumque vigor juvenilis in ære coruscat
 Talis adest, qualis spectatus in Attide turba
 Consilio prudente tribus linguaque trahebat.

XVI. De Chryse.

Non procul inde gerit Chryses Phœbea sacerdos
 Sceptra manu, sacra crines velante corona :
 Tautus frontis honor, tanto se corpore tollit :
 Heroum patet esse genus : ni fallor, Atridae
 Supplicat ; ad pectus demittitur hispida barba,
 Et gravis inculto pendet de crine corymbus.

XVII. De Julio Casare.

Julius hos sequitur Cæsar, quo præside Roma
 Hostibus ereptos scutorum vidit acervos :
 Torva tuens humeris ingentibus insidet ægis :
 Fulminis horrisonum minuitur dextera telum :
 Alter hic est patriæ Latialis Jupiter urbi.

XVIII. De Platone.

Stat Plato par Superis, qui, quod sub nocte latebat,
 Divinæ virtutis iter præluxit Athenis.

videns : æri enim admiscebat pulchritudinis radium,
 talis stans, qualis in Attica, matre sermonum,
 viris Cæcropidis prudens consilium serens.

CHRYSES rursus sacerdos prope stetit, dextra quidem
 sceptrum tenens Phœbeum, in capite autem
 coronam gestans (grandi ille forma eminebat,
 quali sacrum heroum genus) ; utque opinor,
 Atriden implorabat ; proluxa autem ei florebat barba,
 et longæ incomta trahebatur uvæ cæsariei.

JULIUS CÆSAR prope splendebat, qui aliquando Romanum
 hostium innumeris decoravit coriis bubulis.
 Ægida quidem horribilem humero gestabat,
 dextra vero manu fulmen exsultabat ferens,
 quasi alter Jupiter novus dictus inter Ausonios.

ADSTITIT PLATO quoque divinus, qui pridem Athenis
 occultas monstravit vias cœlestium virtutum.

Aliam inde videbam, claro-patre-natam, auream VEN-
 nudam, totam-nitentem ; sed in pectore deæ
 ex summa cervice fusus concutiebat cestus. [RKM.]

Stabat ibi et HERMAPHRODITUS amabilis, neque totus vir,
 neque mulier : mixta enim erat imago : sane facile puerum
 Cypridis mammosæ et Mercurii dices :

mammas quidem turgentes monstrabat, ut puella ;
 sed formam generantem virilis pudendi omnibus ostendo-
 communis speciei mixta signa monstrans. [bat.]

Virgo autem ERINNA sedebat, canora puella,
 non fila tractans multipliciter-nexa, sed silentio
 Pieriæ guttas apes destillaans. [dicas.]

Neve transeas TERPANDRUM suaviloquum, cujus facile
 spirantem, non mutam, videre imaginem : ut enim opinor
 cominotis præcordiis fingeat mysticum cantum,

XIX. De Venere alia.

Altera conspecta est etiam Venus aurea nobis,
 Digna Jovis soboles, formoso corpore toto
 Nuda, sed ex tenera cestus cervice fluebat.

XX. De Hermaphrodito.

Hermaphroditus adest, nec vir, nec femina totus.
 Mixta sed effigies : conspectu corporis ipsum
 Mercurio dices et pulchra Cypride natum.
 Monstrat virgineo turgentes more papillas,
 Monstrat ab inguinibus partes sine veste paternas.
 Mixta gerens gemino de sexu signa decoris.

XXI. De Erinna.

Hic Erinna sedet, virgo cantare perita :
 Pensa manu non tractat ; apes sed sedula more
 Pierium tacito destillat pectore nectar.

XXII. De Terpandro.

Sed neque Terpander tibi prætereundus ; in ipso
 Ære virum spirare putes : ita vividus ecce
 Dulcia divinis meditatur carmina curis :

ὥς ποτε δινήεντος ἐπ' Εὐρώτῳ βράων
 115 μυσσιπόλῳ φόρμιγγι κατεπρήνεν ἀείδων
 ἄγχεμάχων κακότητος Ἀμυκλαίων ναετήρων.
 Ἥγασάμην δ' ὁρών σε, Περικλέες, ὅτι καὶ αὐτῷ
 χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτεις,
 ὥς ἐτι Κεκροπίδῃσι θεμιστεύων πολιήταις,
 120 ἢ μόθον ἐντύνων Πελοπήϊον. Ἰστάμενος δὲ
 ἔπρεπε Πυθαγόρας, Σάμιος σοφὸς, ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ
 ἐνδιαίνει ἐδόκευε, φύσιν δ' ἐδιδάξετο χαλκοῦ,
 πλημύρων νοερῇσι μεληδόσιν· ὥς γὰρ οἶω,
 οὐρανὸν ἀχράντοισιν ἐμέτρεε μῶνον ὀπωπαῖς.
 125 Στῆσιχρον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὃν ποτε γαῖα
 Σικελικὴ μὲν ἔφερβε, λύρης δ' ἐδίδαξεν Ἀπόλλων
 ἁρμονίην, ἐτι μητρός ἐνὶ σπλάγγνοισιν ἔοντα·
 τοῦ γὰρ τικτομένοιο καὶ ἐς φάος ἄρτι μολόντος
 ἔκποθεν ἡερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἀγῶν
 130 λάθρη ἐφεζομένη λιγυρὴν ἀνεβάλλετο μολπὴν.
 Χαίρε μοι Ἀβδηρῶν Δημόκριτε κῦδος ἀρούρης,
 ὅτι σὺ καλλιτοκοῖο φυτὸς ἐφράσσαο θεσμούς,
 λεπτὰ διακρίνων πολυῖδμονος ὄργια Μούσης·
 αἰεὶ δὲ σφαλερὰς ἐγέλας βιότοιο κελύθους,
 135 εὖ εἰδὼς ὅτι πάντα γέρον παραμείβεται αἰών.
 Ἡρακλῆς δ' ἀνιούλον ἐδείκνυε κύκλον ὑπῆνης,
 αἴτλα λεοντοφόνῳ παλάμῃ χρύσεια κομίζων,
 γαίης ὀλβία δῶρα Λιβυστίδος. Ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
 Παλλὰδος ἀρήτειρα παρίστατο, παρθένος Αὐγῆς,
 140 φᾶρος ἐπιστεῖλασα κατωμαδόν· οὐ γὰρ ἐθειρας
 χρηδῆμνῳ συνέργεν· ἑὰς δ' ἀνετίνετο χεῖρας,
 οἷά τε κικλήσκουσα Διὸς γλαυκῶπιδα κούρην,
 Ἀρκαδικῆς Τεγέης ὑπὸ δεिरάδος. Ἰλαθι, γαίης
 Τρωϊάδος βλάστημα σακεσπάλον, Ἰλαθι, λάμπων
 145 Αἰνείας Τρώων βουληφόρε· σαῖς γὰρ ὀπωπαῖς

sicut aliquando fluctuantis Eurotæ apud undas
 festa cithara placabat canens
 prope-pugnantium inimicitias incolarum Ainyclæorum.

Tum te admiratus sum videns, PERICLES, quod ipsi
 æri elingui concionantis naturam inducis,
 quasi adhuc jus dicens Cecropidis civibus,
 aut bellum instruens Peloponnesiacum. — Stans autem
 nitebat PYTHAGORAS, Samius sapiens; sed in Olympo
 versari videbatur, vimque-faciebat naturæ æris,
 cogitabilibus curis abundans: ut enim opinor,
 celum intemeratis oculis metiebatur solum.

STESICHORUM quoque vidi clarisonum, quem olim terra
 Sicilia nutriebat, citharæ vero Apollo docuit
 harmoniam, quum-etiamnum esset matris in visceribus:
 modo enim nati et in lucem editi
 undecunque veniens-per-aerem labiis lusciniæ
 clam insidens clarum cantum ordiebatur.

Salve mihi, DEMOCRITE, Abderitanæ gloria telluris,
 quia tu pulchra-parientis naturæ leges exploravisti,
 tenuia discernens multiscie orgia Musæ.
 Semper autem lubricos ridebas vitæ tramites,
 bene gnarus, annosum tempus omnia præterire.

HERCULES barbæ circulum ostendebat sine-lanugine,
 dextrâ, quæ-leonem-occiderat, aurea mala ferens,
 beata dona terræ Libystidis. Prope illum
 Palladis sacerdos stabat, AUCE virgo,
 vestem humeris induens; nequedum enim capillos
 fasciam collegerat; et manus suas tendebat,
 quasi Jovis cæsiæ-oculis gnatam invocans,
 Arcadicæ Tegeæ sub iugo. Propitius esto, terræ
 Trojanæ germen scutigerulum! propitius esto, qui splendet
 ÆNEA, inter Troum senatores: tuis enim luminibus

Qualis ad Eurotæ respersas vortice ripas,
 Arcana moderans nervos testudinis arte,
 Corruptas vitilis ad recta reduxit Amyclas.

XXIII. De Pericle et Pythagora.

Multum te, Pericles, miror, quod in ære videndus
 Hic etiam servas vultumque habitumque deserti,
 Qualis eras quondam vel legum suasor Athenis
 Vel belli in Pelopis populos. Cui proximus adstat
 Pythagoras Samius. Vultus decet iste; videtur
 Naturam contra æris in ipso vivere cælo:
 Sic animum curis, hominem superantibus, implet
 Sic puris ingentem oculis metitur olympum.

XXIV. De Stesichoro.

Stesichorum agnosco Siculæ telluris alumnus,
 Viscera cujus adhuc intra materna latentis
 Ingenium ad citharæ cantus formavit Apollo:
 Unde etiam, lucis cum primum venit in oras,
 Daulias infantis tenero consedit in ore,

Præsaگو tremulos immulgens gutture cantus.

XXV. De Democrito.

Abderæ decus eximium, Democrite, salve;
 Tu namque æternas Naturæ pandere leges
 Ausus es, et minimas animo discernere partes.
 Non injusta tibi vitam ridere voluptas,
 Quando longa dies vi turbinis omnia versat.

XXVI. De Hercule, de Auge et de Ænea.

Alcides investis adhuc, quibus ante leonem
 Perculerat, manibus telluris dona Libysæ
 Aurea mala gerit. Juxta formosa videri
 Stat sacra belligeræ servans Tritonidis Auge,
 Dejiciens humero vestem, nam tota soluti
 Colla tegunt crines: at palmas tollit in altum,
 Tamquam vota ferens ad magnæ Pallados aras
 Fumantes Tegeæ super iuga. Tu quoque salve,
 Iliados terræ germen, patriæque fidele
 Consilium, Ænea, bellis celeberrime, cujus

ἀγλαΐης πνέουσα σοφὴ περιλείβεται αἰδῶς,
θίσκελον ἀγγέλλουσα γένος χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Ἦγασάμην δὲ Κρέουσιν ἰδὼν πενθήμονι κόσμῳ,
σύγγαμον Αἰνείαο κατάσκιον· ἀμφὶ γὰρ αὐταῖς
150 ἀμφοτέραις κρήδεμονον ἐφελκύσασα παρειαῖς,
πάντα πέριξ ἐκάλυψε ποδηνεκίῃ χροῖα πέπλῳ,
οἷά τε μυρομένη· τὰ δὲ χάλκεα δάκρυα νύμφης
Ἄρει δουρίκτιον ἐμαντεύοντο τιθήνην,
Ἴλιον Ἀργείοισιν ἐελέμενον ἀσπιδιώταις.

155 Οὐθ' Ἐλενος κοτέων ἀπεπαύετο· πατρίδι νηλῆς
φαίνεται δινεύων ἔτι που χόλον· ἦν μὲν αἰείρων
δεξιτερῇ φιάλῃν ἐπιλοΐδιον· ὥς δοκέω δὲ,
ἐσθλὰ μὲν Ἀργείοις μαντεύετο, καδὲ τιθήνης
ἀθανάτοις ἥρᾳτο πανύστατα πῆματα φαίνειν.

160 Ἀνδρομάχῃ δ' ἔστηκε ροδόσφυρος Ἥτιωνήν,
οὔτι γόνον σταλάουσα πολυστόνον· ὥς γὰρ οἶω,
οὔπω ἐνὶ πτολέμῳ κορυθαίολος ἤριπεν Ἐκτωρ,
οὐδὲ φερεσσακῆων ὑπερήνορες ὕψες Ἀχαιῶν
Δαρδανίην ζύμπασαν ἐληΐσαντο τιθήνην.

165 Ἦν δ' εἰσίδειν Μενέλαον ἀρήϊον, ἀλλ' ἐπὶ νίκῃ
γηθόσυνον· σγεδῶθεν γὰρ ἐθάλπτο χάρματι πολλῷ
δερκόμενος ροδόπτηχυν ὁμόφρονα Τυνδαρεΐωνην.

Ἦγασάμην δ' Ἐλένης ἐρατὸν τύπον, ὅττι καὶ αὐτῷ
χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανήμερον· ἀγλαΐῃ γὰρ
170 ἔπνεε θερμὸν ἔρωτα καὶ ἀψύχῳ ἐνὶ τέχνῃ.

Πυκναῖς δὲ πραπίδεσσιν ἀγάλλετο διος Ὀδυσσεύς·
οὐ γὰρ ἔην ἀπάνευθε πολυστρέπτοιο μενοινῆς,
ἀλλ' ἔτι κόσμον ἔφαινε σοφῆς φρενός· ἦν δ' ἐνὶ θυμῷ
καγχαλῶν· Τροίην γὰρ ἐγῆθεε πᾶσαν ὀλέσας
175 ἦσι δολοφροσύνησι. Σὺ δ' Ἐκτορος ἔννεπε μῆτερ,
τίς σε, πολυτλήμων Ἐκάθῃ, τίς δάκρυα λείβειν
ἀθανάτων ἐδίδαξεν ἀφωνήτῳ ἐνὶ κόσμῳ;

Ex oculis pariter pudor et prudentia manant,
Divinumque almae Veneris genus esse loquuntur.

XXVII. De Creusa.

Suspicio cultu luctum testante Creusam,
Æneæ dignam thalamo : sic oculis ora,
Purpureasque genas tenui sibi velat amictu,
Nullaque demissam vestem pars corporis extra est.
Quam sævus dolor est! apparet fletus in ære.
Nam gemit hostili patriam sub Marte teneri
Ilion, et Priami Danaos per tecta vagari.

XXVIII. De Heleno.

Priamiden Helenum neque nunc trux ira relinquit;
Sævus adhuc patriæ est; en ut libamine plenam
Dextra tenet pateram. Si quid mihi credis, Achivos
Omine prosequitur læto, superosque precatur,
Signa laboranti dent exitalia Trojæ.

XXIX. De Andromache.

Adstat et Andromache regum nurus Eetione,
Nec flet, nec gemitum ducit de pectore : nondum,

decorem spirans, prudens circumfunditur pudor,
divinum aureæ Veneris nuntians genus.

Et CREUSAM admiratus sum, conspectam cultu lugubri,
Æneæ conjugem, obumbratam : circa ipsas enim
genas ambas deduxerat velum et
omne corpus circumtexit ad-pedes demisso peplo,
ut dolens; æneæque lacrimæ mulieris
Marte expugnatam vaticinabantur nutricem (patriam).
Ilium pressum ab Argivis scutiferis.

Neque HELENUS cessabat ab ira : in patriam immisericors
apparebat etiamnum volutans stomachum. Tollebat quidem
dexterâ pateram ad libandum, et, sicut opinor,
fausta vaticinabatur Argivis, adversus nutricem vero
precabatur immortales ut postrema mala afferrent.

ANDROMACHE autem roseis-pedibus stabat, Eetionis filia,
non stillans querelam multum-gementem; ut enim suspicor,
nondum in bello galeatus ceciderat Hector,
nec scutorum superbi filii Argivorum
Dardanium totam deprædabantur nutricem.

Spectare poteras etiam martium MENELAUM, sed victoriâ
lætum : prope enim incalescebat magno gaudio
conspiciens unanimum Tyndaridem roseis-ulnis.

Admiratus sum Helenæ amabilem formam : quippe ipsi
aëri decorem dabat desideratissimum : venustas enim
calidum amorem spirabat etiam inanima in arte.

Callidis præcordiis gaudebat dius ULYSSES :
neque enim erat sine illa cogitatione summe-versatili,
sed adhuc decus monstrabat doctæ mentis; et apud se
ridebat, gaudens videlicet omnem se Trojam perdidisse
suis astutiis. Tu vero dic, Hectoris mater,
quis te, miserrima HECUBA, quis immortalium
lacrimas effundere docuit in hac muta imagine?

Ut reor, Æmonius raptaverat Hectora currus;
Nondum Dardaniæ campos vastarat, et urbes
Victor in Argolicis fulgens exercitus armis.

XXX. De Menelao.

Vis micat in vultu Menelai Martia, sed sunt
Gaudia mixta simul, quoniam victoris ad ulnas
Spectatur veniens pulcherrima Tyndarione.

XXXI. De Helena.

At facies Helenæ vere mirabilis; ipsi
Namque aëri dedit illa decus; naturaque in arte est,
Et labor exanimis flagrantis spirat amores.

XXXII. De Ulysse et Hecuba.

Multiplices inter curas exsultat Ulysses,
Consilii vacuum numquam : se monstrat in ore
Majestas animi : taciturno pectore lætus
Ridet adhuc, Trojana suis cecidisse triumphans
Mœnia vasta dolis. Sed te, mœstissima mater
Hectoris, in muta cum stes spectanda figura,
Quis Superum docuit tantos emittere fletus?

οὐδέ σε χαλκὸς ἔπαυσεν οἷζύος, οὐδέ σε τέχνη
 ἄπνοος οἰκτείρασα δυσαλθέος ἔσχεθε λύσσης·
 180 ἄλλ' ἔτι δακρυχέουσα παρίστασαι· ὥς δὲ δοκεῖω,
 οὐκέτι δυστήνου μόρον Ἑκτορος, οὐδὲ ταλαίνης
 Ἀνδρομάχης βαρὺ πένθος δδύρεαι, ἀλλὰ πεσοῦσαν
 πατρίδα σὴν· ψᾶρος γὰρ ἐπικρεμές ἀμφὶ προσώπῳ
 πῆματα μὲν δείκνυσιν, ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι
 185 πένθος ὑποβρύχιον κεχαλασμένοι ἄχρι πεδῶν·
 ἄλγει γὰρ πυμάτῳ δέδεσαι φρένα, καδὲ παρειῆς
 δάκρυα μὲν σταλαίης, τὸ δὲ δάκρυον ἔσβεσε τέχνη,
 ἄπλετον ἀγγέλλουσα δυσαλθέος αὐχμὸν ἀνίης.

Κασσάνδρην δ' ἐνόησα θεοπρόπον, ἄλλ' ἐνὶ σιγῇ
 190 μειφομένη γενετῆρα, σοφῆς ἀνεπιπλατο λύσσης,
 οἶά τε θεσπίζουσα πανύστατα πῆματα πάτρης.

Πύρρος δ' ἄλλος ἔην πολυπόρθιος· οὐκ ἐπὶ χαίτης
 ἱππόκομον τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἐλίσσων,
 ἄλλ' ἄρα γυμνὸς ἔλαμπε, καὶ ἄχρουν εἶχεν ὑπὲρ νῆν·
 195 δεξιτερὴν δ' ἀνέτεινεν ἔνν, ἐπιμάρτυρα νίκης,
 λοξὰ Πολυξείην βαρυδάκρυον ὀμμάτι λεύσσω.

Εἰπέ, Πολυξείη δυσπάρθενε, τίς τοι ἀνάγκη
 χαλκῷ ἐν ἀφθόγγῳ κεκρυμμένα δάκρυα λείβειν;
 πῶς δὲ τῷ κρηδεῖμον ἐπειρύσασα προσώπῳ
 200 ἴστασαι, αἰδομένη μὲν ἀλίγκιος, ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 πένθος ἔχεις; μὴ δὴ σε τὸν πολυέθρον δλέσσας
 ληΐδα Πύρρος ἔχοι Φθιώτιος; οὐδὲ σε μορφῇ
 ῥύσατο τοξεύσασα Νεοπτόλεμοιο μενοινῆν,
 ἥ ποτε θηρεύσασα τοῦ γενετῆρα φονῆος
 205 εἰς λίνον αὐτοκῆλευστον ἀελπείας ἦεν ὀλέθρου.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν χαλκῷ νοερόν τύπον, εἴ νύ σε τοίγῃ
 ἔδρακε Πύρρος ἀναξ, τάχα κεν ξυνήονα λέκτρων
 ἦγετο, πατρῶης προλιπὼν μνημῆϊα μοίρης.

Ἥγασάμην δ' Αἴαντα, τὸν ὀβριμόθυμος Ὀϊλεὺς

neque æs finivit lamenta tua, neque ars [hibuit;
 non-spirans, commiserata, te ab ægre-sanabili furore co-
 sed adhuc laorimans adstas. Ut autem opinor,
 nondum infelicitis Hectoris fatum, nec miseræ
 Andromachæ gravem luctum deploras, sed lapsam
 patriam tuam : quippe velum vultui circumpendens
 damna quidem ostendit, sed nunciant pepla
 usque ad plantas demissa luctum in-profundo-animi :
 dolor enim extremus animum tuum-vinxit, de genaquo
 lacrimas destillas, at lacrimam ars exstinxit,
 immensum significans vix-ferendæ squalorem mœstitiæ.

CASSANDRAM quoque vidi vatem; sed, silentio
 patrem objurgans, sapiente replebatur insaniam,
 velut prædicens ultimas patriæ calamitates.
 PYRRHUS alius erat urbium-vastator. Non habebat [brabat,
 in capite crinibus-equinis-ornatam galeam, nec hastam vi-
 sed nudus splendebat, et sine-lanugine habuit superius-
 dextram vero tetendit suam, testem victoriæ, [labrum;
 oblique spectans oculo Polyxenam graviter-lacrimantem.

Dic, POLYXENA, infelix-uirgo, quænam tibi necessitas
 in muto ære occultas lacrimas effundendi?
 et cur velo tuam in faciem deducto
 stas, pudenti quidem similis, in animo autem
 luctum habes? an ne tua urbe perditâ,
 prædam te habeat Pyrrhus Phthiotius? nec tamen forma te
 servavit feriens Neoptolemi animum,
 qua pridem captus genitor tui percussoris
 in rete spontaneum insperati exitii agebatur.
 Næ per sollertem in ære effigiem, si te talem
 conspiceret rex Pyrrhus, cito lecti particeps n
 duceret, paterni fati memoria ommissa.

Suspexi etiam AJACEM, quem fortissimus Oileus

Finjtus nec in ære dolor tibi, muta nec artis
 Effigies mœstos fecit cessare furores :
 Stas miserum plorans heu nunc quoque. Non tibi luctus
 Causa jacens Hector, tantoque orbatâ marito
 Andromacha infelix, sed Achivis ignibus hausta
 Patria. Quippe latens obducto tegmine vultus
 Grande malum loquitur, tormentaquo sæva sub alto
 Corde pedes dejecta fluit quæ vestis ad imos.
 Nil dolor hic, quo crescat, habet : cadit orbe genarum
 Lacryma, sed docta subito sorbetur ab arte,
 Et pateat quanto luctus gravis ardeat æstu.

XXXIII. De Cassandra.

Cassandram video vatem : tacet atque tacendo
 Multa patrem culpâ sapienti plena furore,
 Quæ patriæ ventura super, præsaga malorum.

XXXIV. De Pyrrho.

Ecce ferox Pyrrhus captis modo mœnibus, hastam
 Non vibrat, aut pennis cristata casside fulget.

Armis corpus habet, malas lanugine nudas;
 Attollensque (placet tantum victoria) dextram
 Aspicit obliquo te, mœsta Polyxena, vultu.

XXXV. De Polyxena.

Quæ tandem te causa, Polyxena, cogit in ære
 Sic positam lacrymis rorare latentibus ora?
 Cur oblecta genas vis erubuisse videri?
 Sed mœres magis, et condis sub corde dolore,
 Indignans si te patriæ tot causa malorum
 Phthiam Pyrrhus agat : sed non crudelia quivit
 Corda Neoptolemi dulcis tua forma domare,
 Ipsius ut quondam, cui tu sis victima, patrem
 Traxerat in minime speratæ retia mortis;
 Juro sed hanc ipsam, quæ fulget in ære, figuram :
 Si talis conspecta fores, te conjuge ducta
 Pyrrhus Achilleæ monitis contemneret umbræ.

XXXVI. De Ajace Laero.

Juvis et Ajacem generosum visere, sevit

- 210 Λοκρίδος ἐσπέρμηνε· πελώριον ἔρκος ἀρούρης.
Φαίνεται μὲν νεότητι κεκασμένος· οὐδὲ γὰρ ἦεν
ἄνθει λαγνῆντι γενειάδος ἄκρα χαράζας·
γυμνὸν δ' εἶχεν ἅπαν στιβαρὸν δέμας· ἡγορέη δὲ
βεβριθῶς ἐλέλιξε μαχήμονος οἴστρον Ἑνυοῦς.
215 Οἰώνῃ δὲ γόλῳ φρένας ἔζεεν, ἔζεε πικρῷ
ζήλῳ θυμὸν ἐδοῦσα, Πάριν δ' ἐδόκευε λαθοῦσα
ὁμῆματι μαينوμένῳ· κρυψίην δ' ἡγγεῖλεν ἀπειλήν,
δεξιτερῇ βαρύποτον ἀναινομένη παρακοίτην.
Αἰδομένῳ μὲν ἔοικεν ὁ βουκόλος, εἶχε δ' ὀπωπὴν
220 πλαζομένην ἐτέρωσε δυσίμερος· αἶδετο γάρ που
Οἰώνῃν βαρύδακρυν ἰδεῖν, Κεβρηνίδα νύμφην.
Αὐαλέῳ δὲ Δάρης ἐζώνοντο χεῖρας ἱμάντι,
πυγμαχίης κήρυκα φέρων χολόν· ἡγορέης δὲ
ἔπνεε θερμὸν ἄημα πολυστρέπτοις ὥπασιν.
225 Ἐντελλος δὲ, Δάρηςτος ἐναντίον ὁμῆμα τιταίνων,
γυσιόρους μύρμηκας ἐμαίνετο χερσὶν ἐλίσσων·
πυγμαχίης δ' ὥδινε φόνον διψῶσαν ἀπειλήν.
Ἦν δὲ παλαισμοσύνην δεδαημένος ὄβριμος ἀνὴρ·
εἰ δὲ Φίλων ἤκουε πελώριος, εἴτε Φιλάμμων,
230 εἴτε Μίλων Σικελίης ἔρμυα χθονός, οἶδεν Ἀπόλλων·
οὐ γὰρ ἐγὼ δεδάηκα διακρίναι καὶ αἰεῖσαι
οὔνομα θαρσαλέου κλυτὸν ἀνέρος, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ἔπνεεν ἡγορέης· λᾶσιος δὲ οἱ εἶχετο πύγων,
καὶ φόβον ἡκόντιζον ἀθλητῆρα παρειαί.
235 καὶ κεφαλῆς ἐφρίσσον θειράδες· ἀμφὶ δὲ πυκνοῖς
μυῖνες μελέεσσιν ἀνοιδάινοντο ταθύντες
τρηχάλεοι, δοιοὶ δὲ, συνισταμένων παλαμάων,
εὐρέες ἐσφρακῶντο βραχίονες, ἥύτε πέτραι,
καὶ παγὺς ἀλκῆντι τένων ἐπανάστατο νώτῳ,
240 αὐχένος εὐγνάμπτου περὶ πλατὺν αὐλὸν ἀνέρπων.
Δέρκεό μοι Χαρίδημον, δὲ Ἀτθίδος ἡγεμονεύων

seminavit, Locridis terræ ingens vallum.

Apparebat quidem juventute decorus : neque enim
lanuginis flore summa menti signaverat ;

nudumque habebat omne validum corpus ; sed virtute
gravis volvebat bellicosæ fur rem Bellonæ. [mascula

CENONE irā æstuabat animo, æstuabat acerbā
zelotypiā animum suum comedens ; et furtim speculabatur
oculo furente ; clam autem nuntiabat minas, [Paridem
dextra infortunatum recusans conjugem. [tem

Pudenti quidem similis fuit bubulcus (PARIS), visum au-
vagantem alio direxit infelix-amator ; verebatur enim
plorantem CEnonen aspirare, Cebrenidem nympham.

At DARES sicco loro circumligabat-sibi manus,
pugilatus præconem adducens iram, et roboris
calentem halitum spirabat volubilissimis oculis.

ENTELLUS vero, adversum Dareti visum tendens, [saniebat,
membra-forantes formicas (cæstus) manibus versans in-
et pugilatus movebat cordis sitientem minationem.

Erat et *alius* palæstræ doctus vir validus ;

utrum autem PHILO audierit immanis, an PHILAMMON,
an MILO Siculæ telluris munimentum, scit Apollo :
non enim ego didici dignoscere et canere
nomen celebre audacis viri ; sed prorsus
spirabat fortitudinem ; villosaque trahebatur ei barba,
et terrorem certaminis jaculabantur genæ,
capitisque horrebant crines ; et circum solida
membra tensi turgebant muscoli
duri, duo autem, junctis in pugnum manibus,
lati constringebantur lacerti, *erstantes* velut petræ,
et crassus robustum nervus tergum insistebat,
cervicis flexibilis circa latam fistulam ascendeus.

Specta mihi CHARIDEMUM, qui Atticæ dux,

Quem fortis, tutela Loeræ telluris, Oileus :
Integer, in primo vernabat flore juvenæ,
Vestitus tenera nondum lanugine malas.
Arma procul ; sed sic etiam (fiducia tanta
Corporis) ingenti bellum clamore vocabat.

XXXVII. De CEnone.

CEnones sub corde graves accenderat iras
Spretus amor : furtim violenta furentibus ecce
Luminibus spectat Parin, et sine voce minatur,
Rejicit infidum manus indignata maritum.

XXXVIII. De Paride.

Ecce pudens alio divertit lumina pastor
Captus amore novo ; nec sustinet ore tueri
CEnonen madidam lachrymis Cebrenida nympham.

XXXIX. De Darete.

Cruda boum sumit duro nigrantia plumbo
Terga Dares, jactansque manus vim suscitât ira,
Et calidum spirans huc lumina torquet et illuc.

XL. De Entello.

Impiger Entellus contra tenet ora Daretem,
Exploratque furens immani pondere cæstus,
Vulneribusque cupit pasci, cædemque minatur.

XLI. De luctatore incertum quo.

Ecce vir invictus duro certamine luctæ,
Sive ille est valido Philo corpore, sive Philammon,
Seu Siculæ telluris honos Milo, norit Apollo :
Nam neque nosse mihi nomen, neque dicere promptum est,
Eximii virtute viri : quicumque sed ille est,
Ingens instar habet ; mento cadit hispida barba,
Debellant terrore genæ ; stat vertice toto
Horrens sylvæ comæ ; turgent ingentia vastis
Membra toris, validosque artus exstantia tendunt
Vincula : de geminis manibus funduntur in amplum
Brachia, ceu scopuli pelago cœloque minantes,
Robustosque humeros inter se tollit obesus
Flexibilique locat colli se limite nervus.

XLII. De Charidemo.

Hic Charidemus hic est, dux missus ab Atthide terra,

Κεκροπίδην στρατὸν εἶχεν ἔξῃς πειθόμενα βουλῆς.

Ἡ κεν ἰδὼν ἀγάσαιο Μελάμποδα· μαντιπόλου μὲν
ἱερὸν εἶδος ἔφαινε, εἴκει δὲ θέσπίδος ὁμῆς
245 σιγγλοῖς στομάτεσσι θεοπρόπον ἄσθμα τιταίνων.

Πάνθοος ἦν Τρώων βουληφόρος, ἀλλ' ἔτι δεινὴν
οὐπώ μῆτιν ἔπαυσε κατ' Ἀργείων στρατιάων.

Δημογέρων δὲ νόημα πολὺπλοκον εἶχε θυμοίτης
ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐελέμενος· ἦ γὰρ εὔχει
250 σκεπτομένῳ τινά μῆτιν ἔτι Τρώεσσιν ὑφαίνειν.

Λάμπων δ' ἀγνυμένῳ ἐναλίγκιος ἦεν ἰδέσθαι·
οὐ γὰρ ἔτι φρεσὶν εἶχε κυλινδομένοιο κυδοιμοῦ
τειρομένοις Τρώεσσι τεκεῖν παῖθ' ὄνα βουλήν.

Εἰστήκει Κλυτίος μὲν ἀμήχανος· εἶχε δὲ δοῖας
255 χεῖρας ὁμοπλεκέας, κρυφίης κήρυκας ἀνίης.

Χαῖρε φάος ῥήτρης Ἰσόκρατες, ὅτι σὺ γαλκῶ
κόσμον ἄγεις· δοκέεις γὰρ ἐπίφρονα μῆδεα φαίνειν,
εἰ καὶ ἀφωνήτω σε πόνῳ χαλκεύσατο τέχνη.

Ἔστανε δ' Ἀμφιάρεος ἔχων πυριλαμπέα χαίτην
260 στέμματι δαρναίῳ· κρυφίην δ' ἐλέλιεν ἀνίην,
θεσπίζων, ὅτι πᾶσι βοόκτιτος ἀνδράσι Θῆβη
ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ὑπότροπον ἦμαρ ὀλέσει.

Ἀγλαὸς εἰστήκει, χρησὶν ἡγήτορας, ὅντινα φασὶν
μαντιπόλου γενετῆρα θεοφραδέος Πολυεῖδου·
265 εὐπετάλῳ δὲ κόμας ἐστεμμένους ἔπρεπε δάφνη.

Εἶδον ἀκερσεκόμην Ἑκατον θεὸν, εἶδον αἰοδῆς
κοῖραν, ἀδμήτοισι κεκασμένον ἄνθεσι χαίτην·
εἶχε γὰρ ἀμφοτέρωσι κόμης μεμερισμένον ὦμοις
270 βόστρυχον αὐτοέλικτον· ἔλισσε δὲ μάντιν ὀπωπὴν,
ὅα τε μαντοσύνη μεροπῆϊα πῆματα λύων.

Cecropidarum exercitum obedientem habuit suis consiliis.

Sane, si vidisses, admirareris MELAMPUM. Prophetae
sacram speciem monstrabat, et videbatur fatidicæ vocis
silenti ore divinum spiritum intendere.

PANTHOUS fuit Troium senator, sed nondum a formidandis
cessavit consiliis in Argivorum copias. [tabat

Populi-consiliator THYMOETES implicatum quiddam cogi-
silitii undis inersus : sane enim videbatur [texendam.
meditari etiamnum aliquam machinationem pro Trojanis

LAMPON autem similis visu erat lugenti :
non enim adhuc mente sua, volente tumultu-belli, potuit
afflictis Trojanis parere salubre consilium.

Adstitit CLYTUS perturbatus ; habebat autem ambas
manus junctas, occultas præcones ægritudinis.

Salve, eloquentiæ lumen ISOCRATES, quod tu æri
decus affers : videris enim prudentia promere consilia,
etsi ars muto te labore procudit.

Gemebat AMPHARAUS, continens rutilum capillitium :
laurea corona ; clam autem versabat mœrorem,
vaticinans Thebas bovis-augurio-structas omnibus
viris Argivis redivit diem perdituras esse.

AGLAUS adstiterat propheta, quem dicunt
divini genitorem vatis Polyidi ;
foliosa autem capillos coronatus laurea nitebat. [cantus

Vidi comis-intonsum Hecatium deum (APOLLINEM), vidi
dominum, libero ornatum flore cæsariæ :
habuit enim ambobus humeris divisos comæ
per-se-crispos cincinnos ; spectabatque fatidico visu,
velut vaticinio mortalia damna solvens.

Agmina Cecropidum facili qui rexit habena.

XLIII. De Melampode.

Hunc quoque gaudebis spectare Melampoda ; vatem
Casta notat facies : quin, quamvis ore tacente,
Nuntia venturi depromere verba videtur.

XLIV. De Panthu.

Consilio Panthus Trojam sapiente juvabat ;
Nunc quoque nescio quid contra meditatur Achivos.

XLV. De Thymate.

Vatra senatori versatur cura Thymætæ ;
Alta virum mersere silentia : texere credas
Illum aliquos et nunc Trojæ queis consulat actus.

XLVI. De Lampone.

Tristitiam Lampon vultu præferre videtur,
Quod Phrygiis tanto bellorum in turbine rebus
Consilio medicam non possit ferre salutem.

XLVII. De Clytio.

Consilii stat inops Clytius, dextramque sinistræ
Conserit, ostendens quanto mœrore coquatur.

XLVIII. De Isocrate oratore.

Isocrates salve suadæ flos integer : æri
Tu decus es ; præfersque animi molimina magna,
Quamlibet elingui damnatus ab arte labori.

XLIX. De Amphiarao.

Gestans laureaserta super caput Amphiarao
Triste gemit, tacitumque tenet sub corde dolorem,
Præscius a structa sonitu testudinis urbe
Omnibus Argivis redeundi jura negari.

L. De Aglao.

Aglao hic adstat fatorum gnarus et ipse,
Quem celebrat vatis Polyidi fama parentem,
Quam bene frondenti redimitur tempora lauro.

LI. De Apolline.

Visus et arcitenens nobis intonsus Apollo,
Carminis arte potens : vernat coma floribus ex æ
Progenitis ; humeros namque ornat duplici cirro
Plexo sponte sua : fatorum conscia torquet
Lumina, tanquam hominum generi solatia portet.

Γυμνὸς δ' ὀβριμόθυμος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
μήπω πρῶτον ἴουλον ἔχων· ἐκέκαστο δὲ μορφῆς
ἀνθεσι πατρός· πλοκάμους δ' ἐσφίγγετο μήτρη·
οὐ γὰρ ἔην τυρφέλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἑλίσσων,
275 οὐ σάκος ἑπταβόειον ἐπωμαδὸν, ἀλλὰ τοκῆος
θαρσαλέην ἀνέφαινε ἀγγορήν Τελαμῶνος.

Ἰστατο Σαρπηδῶν, Λυκίων πρόμος· ἠγορή μὲν
φρικτὸς ἔην· ἀπαλοῖς δὲ νεοτρεφέεσσιν ἰούλοις
οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος· ἀμφὶ δὲ χαίταις
280 εἶχε κόρυν· γυμνὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλ' ἐνὶ μορφῇ
σπέρμα Διὸς σήμαινε· ἀπ' ἀμφοτέρης γὰρ ὀπωπῆς
μαρμαρυγὴν ἀπέπεμπεν ἑλευθερίου γενετήρος.

Καὶ τρίτος εὐχαίτης τριποδῆλαος ἦεν Ἀπόλλων,
καλὸς ἰδεῖν· πλόκαμος γὰρ ἑλὶς ἐπιδέδρομεν ὅμοις
285 ἀμφοτέροις· ἐρατὴ δὲ θεοῦ διεφαίνετο μορφή,
χαλκῷ κόσμον ἄγουσα· θεὸς δ' ἐτίταινε ὀπωπὴν,
οἷά τε μαντιπόλοισιν ἐπὶ τριπόδεσσι δοκεῦν.

Καὶ τριτάτην θάμβησα πάλιν χρυσῇν Ἀφροδίτην,
φάρει κόλπον ἔχουσαν ἐπίσκιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς
290 κεστὸς ἑλὶς κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνένηγετο κεστῷ.

Αἰχμητὴς δ' ἀνιούλος ἐλάμπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
γυμνὸς ἔων σαγέων· ἐδόκευε μὲν ἔγχος ἑλίσσειν
δεξιτερῇ, σκαιῇ δὲ σάκος χαλκεῖον αἰρεῖν,
σχῆματι τεχνήντι· μόθου δ' ἀπέπεμπεν ἀπειλὴν
295 θάρσει τολμήντι τεθηγμένος· αἶ γὰρ ὀπωπαὶ
γνήσιον ἦθος ἔφαινον ἀρήϊον Αἰαχιδάων.

Ἦν δὲ καὶ Ἑρμείας χρυσόρραπις· ἱστάμενος δὲ
δεξιτερῇ πτερόεντος ἀνείρου δεσμὰ πεδίλου,
εἰς δόον αἶξαι λελιγμένος· εἶχε γὰρ ἤδη
300 δεξιὸν ὀκλάζοντα θοὸν πόδα, τῷ ἐπὶ λαίην
χεῖρα ταθεῖς ἀνέπεμπεν ἐς αἰθέρα κύκλον ὀπωπῆς,
οἷά τε πατρὸς ἄνακτος ἐπιτροπῶντος ἀκούων.

Nudus fuit magnanimus AJAX Telamonius,
nondum prima lanugine, decorus formæ
floribus paternæ, crinibusque mitra vinctis;
neque enim galeam habebat, neque hastam vibrabat,
nec scutum septemplex-bubulum in humeris, sed parentis
audacem ostendebat fortitudinem Telamonis.

Stabat SARPEDON, Lyciorum princeps : virtute quidem
horrendus fuit; sed tenera recens-nutrita lanugine
summa vinicolaris barbæ signabat; circa comas autem
habebat cassidem, et nudus quidem erat corpore, sed formæ
Jovis semen monstrabat : quippe ex utroque lumine
radios emittebat nobilis genitoris.

Et tertius bene-comatus erat in-tripode-loquens APOLLO,
pulcher adspectu : crispī enim capilli circumfluebant hu-
utrumque; amabilisque apparebat dei figura, [merum
æri decus afferens; deusque tendebat visum,
velut vaticinis super tripodibus speculans.

Tertiam quoque rursus miratus sum auream VENEREM,
pectus veste obumbrantem; ac circum mammas
laxe-volutus-erat cestus, et gratia innatabat cesto.

Hastatus sine-lanugine splendebat dius ACHILLES,
nudus armis : speculabatur quidem gladium vibrare
dextra, sinistra vero scutum æneum erigere
schemate artificiali; pugnae autem minas edebat,
animo audaci stimulatus : oculi enim
genuinam indolem bellicosam ostendebant Æacidarum.

Fuit ibi etiam MERCURIUS aurea-virga; stans autem
dextrâ alati attrahebat sandalii vincula,
in viam evolare cupiens : jam enim
citum pedem dextrum habebat inflexum, cui sinistram
manum intendens in ætherem erexit circulum visus,
velut patrem dominum jussa-dantem audiens.

LII. De Ajace Majore.

Fortibus est nudus membris Telamonius Ajax,
Nondum pube genas pictus; sed in ore paterna
Forma viget : cohibet formosos mitra capillos :
Non hastam tenet ille manu, non vertice conum,
Non humero septem taurorum terga; sed arma
Sunt genitor Telamon, animusque hoc semine dignus.

LIII. De Sarpedone.

Ductor adest Lycius Sarpedon, robore jam nunc
Terribilis, quamquam prima lanugine nigre
Velantur malæ : crinem premit ærea cassis,
Cætera nudus agit : vultu sub teste probatur
Certa Jovis soboles; geminis namque acre coruscat
Luminibus, patrique imitatur fulminis ignes.

LIV. De Apolline.

Tertius en etiam, gratissima forma videri,
Phœbus adest. Humeros tortus se cirrus in ambos
Deicit : ambrosio vultus fulgescit honore
Æri grande decus. Sic torquet lumina, tamquam

Fata super tripodas reserans arcana sederet.

LV. De Venere.

Tertia se nobis etiam Venus aurea monstrat
Veste levi velata sinus; sicut ubera circum
Cestus, et in summo diffusa est gratia cesto.

LVI. De Achille.

Fulget flore genas nondum velatus Achilles,
Armis absque levis, sed dextra protinus hastam
Tollere conatur, clypeumque ex ære sinistra,
Artis ab imperio; bellumque immane minatur
Audaci fidens animo : spirantia Martem
Lumina demonstrant verum genus Æacidarum.

LVII. De Mercurio.

En tibi Mercurius, de fulvo virga metallo
Quem gestata decet, dextra talaria nectit
Intentus celerare viam : jam poplite dextro
Nititur incumbens, manus est protenta sinistra.
Ipse oculos tollit templa ad cœlestia, tamquam
Auribus hausurus magni mandata parentia.

Καὶ νοσρῆς ἀφθέγκτα Λατινίδος ὄργια Μούσης
ἀζετο παπταίνων Ἀπολῆϊος, ὄντινα μύστην
305 Αὐσονίς ἀβρήτου σοφίης ἐθρέψατο Σειρήν.

Φοίβου δ' οὐρεσίφοιτος ὁμόγνιος ἴστατο κούρη
Ἄρτεμις, ἀλλ' οὐ τόξον ἐκηβόλον, οὐδὲ φαρέτρην
ἰοδόκην ἀνέγουσα κατωμαδόν· ἦν δ' ἐπὶ γούνων
παρθένιον λεγνῶτον ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα.

310 καὶ τριγὺς ἀκρήδεμνον ἀνιεμένη πλόκον αὖραις.

Ἐμφρονα χαλκὸν Ὀμηρος ἐδείκνυνεν, οὔτε μενοινῆς
ἀμμορον, οὔτε νόου κεχρημένον, ἀλλ' ἀρα μούνης
φωνῆς ἀμβροσίης, ἀνέφαινε δὲ θυιάδα τέχνην.

Ἡ καὶ χαλκὸν ἔχευεν δμῆ θεὸς εἶδε μορφῆς·

315 οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν δίομαι ὅτι μιν ἀνὴρ
ἐργονόος χάλκευσε παρ' ἐσχαρῶνι θαλάσσω,·
ἀλλ' αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη
εἶδος ἐπισταμένη τόπερ ὤκεεν· ἐν γὰρ Ὀμήρῳ
αὐτὴ καιεταύσα σοφὴν ἐφθέγγετο μολπὴν.

320 Σύννομος Ἀπόλλωνι πατὴρ ἐμὸς, ἰσῆος φῶς
ἴστατο θεῖος Ὀμηρος· εἶκτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
γῆραλέω· τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκύ· τοῦτο γὰρ αὐτῷ
πλειοτέρεον ἔσταζε χάριν· κεκέραστο δὲ κόσμῳ
αἰδοῖόν τε φίλῳ τε· σέβας δ' ἀπελάμπετο μορφῆς.

325 Αὐχένι μὲν κύπτοντι γέρον ἐπεσύρετο βότρυς
χαίτης, εἰσοπίσω πεφορημένος, ἀμφὶ δ' ἀκουὰς
πλαζόμενος κεχάλαστο· κάτω δ' εὐρύνετο πύγων
ἀμμιταθεῖς, μαλακὸς δὲ καὶ εὐτροχος· οὐδὲ γὰρ ἦεν
ὀξύτενης, ἀλλ' εὐρύς ἐπέπτατο, κάλλος ὑφαίνων

330 στῆθεϊ γυμνωθέντι καὶ ἱμερόεντι προσώπῳ.

Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον, ἐπ' ἀποκαμῷ δὲ μετώπῳ
ἦστο σαοφροσύνη κουροτρόφος· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφρύς
ἀμφοτέρως προβλήτας εὐσκοπὸς ἐπλασε τέχνη,
οὔτι μάτην· φαίμων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

335 Ἀλλ' οὐκ ἦν ἀλαῶν ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι·

Et sapientis muta Latine Musæ orgia
venerabatur spectans APULEJUS, quem mystam
ineffabilis sapientiæ Ausonia educavit Siren.

Phœbi cognata montivaga adstitit virgo
DIANA, sed neque arcum longe-ferientem, nec pharetram
recipiendis sagittis habens in humero; verum ad genua
adductam habebat virgineam tunicam virgatam,
criniumque textum sine-vitta permittebat auris.

Intelligens ostendebat æs HOMERUS, neque cogitationis
expers, nec mente privatum, sed sola
voce humana, exhibuitque bacchicam (*poeticam*) artem.
Sane etiam æs fudit deus perinde ac finxit corporis formam:
non enim ego opinor animo, virum eam
operarium procudisse ad focum sedentem,
sed ipsa prudens formavit manibus Minerva
scienter speciem, quam incolebat: nam in Homer. ipsa
inhabitans sapientem edebat cantum.

Apollinis socius pater meus, vir diis-æqualis,
astabat divinus Homerus. Similis quidem fuit viro
senili; at senectus erat suavis: hæc enim in ipsum
majorem effundebat gratiam, ornatum decore
venerabili et grato, majestasque splendebat et forma.
Cervici curvatæ innatabat vetus corymbus retrorsum
capillitii rejectus erat et circum aures
errans laxatus erat; inferius vero dilatabatur barba
ambiens, verum mollis et rotunda: neque enim erat
acuminata, sed lata extendebatur, venustatem texens
pectori nudato et amabili faciei.

Nudam habuit frontem, et in calva fronte [cilia
sedebat temperantia juvenes-alens; circum autem super-
ambo prominentia finxit ars perspicax,
nec temere: nam cava-oculorum carebant luminibus.
Attamen visu non erat similis viro cæco:

LVIII. De Apulejo Mago.

Ausonix Musæ nulli vulganda profano
Orgia conspexit sapiens Apulejus, alumnum
Imbuit arcanis studiis quem Romula Siren.

LIX. De Diana.

Stat Phœbi germana, jugis assueta ferisque,
Non arcum Diana gerens, non tela tenentem
Ex humeris pharetram: genibus sed nititur alte
Virgineam cingens, ambit quam simbria, vestem,
Datque rapi sentis nulla sub lege capillos.

LX. De Homero.

Æs vita vegetum nobis ostendit Homerum:
Non animus, non sensus abest, sed solius ille
Vocis eget: mirum quo vis processerit artis.
Quis deus hoc nobis dedit æs, et in ære figuram?
Non etenim, si quid dignum est me judice credi,

ANTOLOGIA. I.

Hoc vir opus faciens aliquis desedit ad ignem
Diva sed ipsa suis inanibus Tritonia finxit
Corporis insessi quondam non immemor: ipsa
Quippe per os magni cantus edebat Homeri
Consors, Phœbe, tibi. Sic quem vice patris adoro
Mæonides stetit hic. Senium præferre videtur,
Dulce sed hoc senium est, et ab illo ditior ori
Gratia; conveniunt gravitas et amabile quiddam.
Blanda verecundo majestas lucet in ore:
Innatat in curva canus cervice corymbus
Vertice descendens et circumfunditur aures.
Mento barba cadens spatio dispescitur amplo,
Mollibus illa pilis multoque volumine, nec se
Cogit in angustum, sed late excurrit, et infra
Et vestis simul est ea pectoris et decus oris.
Nuda comis frons est: et adest sapientia fronti
Unde sibi mores ducat puer: exstat utrimque
Umbra supercilii: namque ars hoc provida vallum
Addiderat, vacui suberant quia luminis orbes.
Adspiciens cæcum non posses credere; tanta

ἔζετο γὰρ κενεοῖς χάρις ὁμασιν· ὥς δὲ δοκεῖν,
 τέχνη τοῦτο τέλεσεν, ὅπως πάντεσσι φανείη
 φέγγος ὑπὸ κραδίην σοφίης ἄσβεστον αἰέριον.
 Δοίαι μὲν ποτὶ βαιὸν ἐκοιλαινόντο παρειαί,
 310 γήραι δὲ κινῆνται κατὰ χεῖρας· ἀλλ' ἐνὶ κείναις
 αὐτογενής, Χαρίτεσσι συνέστιος, ἔχεν Αἰδώς·
 Πιερίκῃ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἄλᾳτο,
 κηρίον ὠδίνουσα μελισσταγές. Ἀμφοτέρας δὲ
 χεῖρας ἐπ' ἀλλήλαισι τιθεὶς ἐπερείδετο βράδῳ,
 245 οἷά περ ἐν ζωοῖσιν· ἐὴν δ' ἔκλινεν ἀκοῦν
 δεξιτερὴν, δόκεεν δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἀκοῦειν,
 ἢ καὶ Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. Ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 σκεπτομένῳ μὲν ἔϊκτο, νόος δὲ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
 ἐξ ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπτοιο μενοινῆς,
 320 Πιερίκῃ Σειρήνος ἀρήϊον ἔργον ὑφαίνων.

Καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνην Φερεκύδης
 ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεοῦδ' ἀκέντρα νομεύων,
 οὐρανὸν ἐσχοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.

Καὶ σοφὸς Ἡράκλειτος ἔην, θεοείκελος ἀνὴρ,
 325 ἔνθεν ἀρχαίης Ἐφέσου κλέος, ὃς ποτε μῦθος
 ἀνδρομέης ἔκλαεν ἀνάκτιδος ἔργα γενέθλης.

Καὶ τύπος ἄβρὸς ἔλαμπεν ἀριστονόοιο Κρατίνου,
 ὃς ποτε δημοδόροισι πολισσούχοισιν Ἰώνων
 θυμοδακεῖς ἐθώσεν ἀκοντιστήρας ἰάμβους,
 300 κῶμον ἀεζήσας, φιλοπαίγμονος ἔργον αἰοιδῆς.

Εἰστήκει δὲ Μένανδρος, ὃς εὐπύργοισιν Ἀθήναις
 δπλοτέρου κώμοιο σελασφόρος ἔπρεπεν ἀστήρ·
 πολλῶν γὰρ ἔρωτας ἀνέπλασε παρθενικῶν,
 καὶ Χαρίτων θεράποντας ἐγέλνато παιδας ἰάμβους,
 325 ἄρπαγας οἰστρήντας ἀδωνῶτοιο χορείης,
 μῖξας σεμνὸν ἔρωτι μελίφρονος ἄνθος αἰοιδῆς.

Ἀμφιτρώων δ' ἤστραπεν, ἀπειρογάμῳ τρίχ' ἀδ' ἀρνῇ
 σταψάμενος· πᾶσιν μὲν εὖσκοπος εἶδετο μάντις·

quippe vacuis insidebat gratia oculis; utque opinor,
 ars hoc ita perfecit, ut omnibus ille appareret
 lucem sub corde sapientiæ inextinguibilem efferens.
 Duæ quidem genæ paululum cavabantur,
 senectute rugosa occupatæ; sed illis
 ingenitus, Gratiarum contubernalis, insidebat Pudor.
 Pieria autem apud circa os divinum errabat,
 quæ favum parit mellifluum. Ambabus vero
 manibus altera alteri impositis innitebatur virgæ,
 velut inter viventes; auremque suam inclinat at
 dextram, ita ut videretur Apollinem audire,
 vel etiam Pieridum aliquam, ex propinquo. In animo autem
 meditantis similis fuit; et mens illi huc atque illuc
 ex adytis ferebatur agilis cogitationis,
 Pieriæ Sirenis martium opus texens.

Et Syrius temperantia splendebat **PHERECYDES**
 qui adstat: nam sapientiæ divinos regens stimulos,
 cœlum observabat, sublimem oculum tendens.

Etiam sapiens ibi fuit **HERACLITUS**, vir divinus,
 inspiratum antiquæ Ephesi decus, qui pridem solus
 humani generis facta invalidi deplorabat.

Formaque delicata effulgebat probissimi **CRATINI**,
 qui aliquando populum vorantibus Ionum ductoribus
 mordaces acuit, jaculis similes, iambos,
 comœdiam augens, ludum amantis opus poescos.

Et **MENANDER** ibi stetit, qui bene-turritis Athenis
 junioris comœdiæ fulgens excellebat astrum:
 multarum enim puellarum amores finxit,
 et Gratiarum ministros genuit iambos,
 raptos furiosos virginitatis indotatæ,
 venerabili flore dulcis cantos amoris admixto.

AMPHITRYO fulgurabat, innupta crinem laurea
 coronatus, omnino perspicaci similis vati,

Obscuris oculis admixta est gratia: felix
 Hoc vitium est, labesque oculorum profuit arti,
 Ut magis ex imo veniens lux corde pateret.
 Nonnihil introrsum sese cavat utraque mala,
 Utraque sulcatur rugis: sed utrique venustus
 Est decor, in socia recipit qui sede pudorem.
 Errat apud circum divino vatis in ore,
 Pierios paritura favos. Manus altera palmam
 Alterius portat; baculus sustentat utramque,
 Viventi mos qualis erat: sed et arrigit auris
 Dextera se, Phœbum cupiens audire loquentem,
 Aut de Pierio Nympham grege: volvere secum
 Multa animo manifesta fides: namque edita cura
 Ex adyto mentis, nunc huc nunc vertitur illuc,
 Texat ut arisonæ Sirenis nobile carmen.

LXI. De Pherecyde.

Stat Syrius sancti Pherecydes moris in ore
 Signa ferens, pascitque animi sapientis acumen,
 Templaque sublimi spectat cœlestia vulgus.

LXII. De Heraclito.

Par Superis animus magno fuit Heraclito,
 Unde Epheso clarum surgit decus; unus hic olim
 Humanos flevit tenera pietate labores.

LXIII. De Cratino, comœdiarum scriptore.

Ingenio pulchri pulchra est et forma Cratini,
 Qui male rem Cecropis populi tractantibus asper
 Torsit iambeo circumlita tela veneno,
 Et coluit solitas in scena ludere Musas.

LXIV. De Menandro, comœdiarum scriptore.

Hic Pandionis stat gentis fama Menander,
 Quo ceu lucifero nova se comœdia jactat.
 Ille puellarum varios effinxit amores,
 Et Venerum famulos ex se generavit iambos
 Ignea furtivæ rapientes gaudia noctis,
 Lusibus Idaliis recti præcepta maritans.

LXV. De Amphitryone.

Fulget et Amphitryon redimitus virgine lauru
 Cæsariem: poterat vates hac teste videri,

ἀλλ' οὐ μάντις ἔην· Ταφίης δ' ἐπὶ σήματι νίκης
370 στέμμα πολυστρέπτοις ἐπάρμενον εἶχεν ἐθείραις,
Ἀλκμήνης μενέχαρμος ἀριστοτόκου παρακοίτης.

Θουκυδίδης δ' ἐλέλιξεν ἐόν νόον· ἦν δὲ νοῦσαι
οἷά περ ἱστορίας δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων·
δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, ὥς πρὶν αἰδῶν
375 Σπάρτης πικρὸν Ἄρῃα καὶ αὐτῶν Κεκροπιδῶν,
Ἑλλάδος ἐμνητῆρα πολυθρέπτοιο τιθίνης.

Οὐδ' Ἀλικαρνησοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀηδὼν,
Ἡρόδοτος πολυτίδρις, δε ὠρυγίων κλέα φωτῶν,
δσσα περ ἡπείρων δῶα ἤγαγεν, δσσα περ αἰῶν
380 ἔδρακεν ἐρπύζων, ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις,
μῖζας εὐεπίησιν Ἰωνίδος ἀνθεα φωνῆς.

Θήβης δ' Ὀγυγίης Ἑλικωνίως Ἰστατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος, δν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἔτρεφε Βωιωτοῖο παρὰ σχοπιῇν Ἑλικωνῶν,
385 καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο· τικτομένοιο γὰρ
ἐξόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσιν μέλισσαι
κτῆρον ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Ξεινοφῶν δ' ἤστραπτε, φεράσπιδος ἀστὸς Ἀθῆνης,
δς πρὶν Ἀχαιμενίδαι μένος Κύριοι λιγαίνων,
390 εἶπετο φωνήεντι Πλατωνίδος ἡβεί Μούσης,
ἱστορίας φιλάεθλον ἀριστῶδινος δπώρην
συγκεράσας βαθάμιγξι φιλαγρύπνοιο μελίσσης.

Ἰστατο δ' Ἀλκμῶν κεκλημένος οὐνομα μάντις·
ἀλλ' οὐ μάντις ἔην ὁ βούμενος, οὐδ' ἐπὶ γαίτης
395 δάφνης· εἶχε κόρυμβον· ἐγὼ δ' Ἀλκμῶνα δοκεῖω,
δς πρὶν εὐφρόνοιον λύρης ἡσυχάσατο τέχνην,
Δωρίον εὐκελάδοις μέλος χορῶσιν ὑφαίνων.

Καὶ πρόμος εὐκαμάτων Πομπήϊος Αἰσονιῶν,
φαιδρὸν ἰσαυροφόνων κειμήλιον ἡγορέων,
400 στειδωμένας ὑπὸ ποσσὶν Ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας,

sed non erat vates; verum in signum Taphiæ victoriae
infulam aptam cincinnis crinibus multis habebat,
Alcmenæ bellicosus heroes-enixæ maritus.

THUCYDIDES vibrabat mentem suam; cerni poterat
tanquam historiæ concionatoriam indolem fingens:
nam dextram extollebat sublimem, utpote olim canens
Spartæ amarum martem et ipsorum Cecropidarum,
messorem Græciæ multorum-alumnorum nutricia.

Neque Halicarnassi me præterit divina lusciniæ,
Herodotus doctissimus, qui veterum clara-lacta virorum,
quæ duplex continens adduxit, quæ ævum
serpens aspexit, novem dedicavit Musis,
Ionicæ vocis flores sua suaveloquentia miscens.

Stabat et Ogygiarum Thebarum Heliconius cygnus,
PINDARUS dulcissima-voce, quem Apollo arcu-argenteo-
alebant ad speculam Boeotici Heliconis, [insignis
et cantum modulatissimum docuit; nascentis enim
in labellis sonoris sedentes apes
favum finxerunt, testem docti cantus.

XENOPHON fulgebat, bellicosæ civis Athenes,
qui primum Achæmenidæ Cyri fortitudinem cecinit,
deinde Platonicæ Musæ disertum ingenium sequebatur,
historiæ heroes-producentis bellicosam messem
miscens cum fulgoribus apibus lucubrantis.

Stabat et ALCMÆON dictus nomine vates;
sed non erat vates famigeratus, neque in crine
lauri habebat coronam; verum ego Alcmænem suspicor,
qui olim vocalis lyræ exercuerat artem,
Doricum carmen texens chordis sonoris.

Tum et princeps bene-operantium Ausonum POMPEIUS,
lactum Isauros-cædentium virtutum decus,
sub pedibus calcabat Isaurorum gladios,

Nec tamen est vates : Taphii sed signa triumphii
Flexilibus gestat Phœbeia sarta capillis
Inclutus Alcmenæ felices prole maritus.

LXVI. De Thucydide.

Thucydides animi torquet molimina, tamquam
Inserat historiæ sermonis verba diserti:
Dextram quippe manum sic tollere cernitur, ut cum
Spartæ Cecropidis contraria scriberet arma,
Arma quibus juvenum detonsa est Græcia frugem.

LXVII. De Herodoto.

Non Halicarnassi bona laus mea nomina fugit
Herodotus, veterum prudens qui facta virorum,
Quos terræ genuere duæ, quos ordine longo
Sæcula viderunt, Musis fert sacra novenis,
Ionio dulcem contextens flore loquelam.

LXVIII. De Pindaro.

Adstat et Ogygia Thebarum olor editus urbe,
Pindarus argutum cantans, quem nutriit ipse
Arcienens inter colles Heliconis Apollo,

Concordesque modos docuit. Cum prodiit alto
Matris, apes tenero pueri super ore sedentes
Mella laborarunt docti presagia cantus.

LXIX. De Xenophonte.

Fulget et armigeris Xenophon prognatus Athenis,
Maxima Achæmenidæ qui Cyri facta celebraus
Æmula composuit facundo scripta Platoni,
Et gravis historiæ partu nascentia poma
Condivit liquidis ab Hymetti nectare guttis.

LXX. De Alcmæone.

Fatidico stat et hic Alcmæon nomine clarus;
At non fatidicus tamen est, nec laurea crinem
Serta premunt. Alcmanæ puto, qui pollice quondam
Mulcebat doctæque sono testudinis aures,
Doricaque argutis aptabat carmina nervis.

LXXI. De Pompejo.

Pompejum spectate ducem, qui tela gubernans
Ausonidum, domitis peperit sibi nomen Isauris.
Hinc pede barbaricas calcabat victore machæras.

σημαίνων ὅτι δοῦλον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένῳ Ταύρου
 εἵρυσεν, ἀρβήκτῳ πεπεδημένον ἀμυατὶ Νίκης.
 Κεῖνος ἀνὴρ, δς πᾶσιν ἔην φάος, δς βασιλῆος
 ἡγαθέην ἐφύτευσεν Ἀναστασίῳ γενέθλην.
 405 Τοῦτο δὲ πᾶσιν ἐδείξεν ἐμὸς σκηπτοῦχος ἀμύμων,
 δηώσας σαχέεσσιν Ἰσαυρίδος ἔθνεα γαίης.
 Ἰστατο δ' ἄλλος Ὀμηρος, δν οὐ πρόμον εὐεπιάων
 θέσκελον υἱά Μέλητος εὐβρεΐοντος οἶω,
 ἀλλ' ὃν Θρηκίῃσι παρ' ἧρόσι γείνατο μήτηρ
 410 Μοιρῶ κυδαλίμῃ Βυζαντιάς, ἣν ἔτι παιδὸν
 ἔτρεφον εὐεπίης ἡρωίδος Ἰδμόνα Μοῦσαι·
 κεῖνος γάρ τραγικῆς πινυτὴν ἡσχίσατο τέχνην,
 κοσμήσας ἐπέεσσιν ἔην Βυζαντίδα πάτρην.
 Καὶ φίλος Αὔσονίοισι λιγύθροος ἔπρεπε κύκνος
 415 πνεῖων εὐεπίης Βεργίλλιος, δν ποτε Ῥώμης
 Θυμβριάς ἄλλον Ὀμηρον ἀνέτρεφε πάτριος Ἥχώ.

Hic famulare jugum magnis cervicibus alti
 Imposuit Tauri, legesque inscripsit heriles.
 Hic quondam jubar orbis erat, de sanguine cujus
 Fluxit Anastasii divinus principis ortus :
 Rem dedit auctorem magna se gente creatum
 Scepstriger, ipse etiam nam vim confregit Isauram.

LXXII. *De Homero.*

Alter Homerus adest, non, ut reor, ille Melete
 Progenitus, cujusque bibunt de fonte poetæ,

significans, sub jugum servile se Tauri cervicem
 traxisse, in fragili catenatam vinculo Victoriæ.
 Vir ille est, lumen tunc omnibus, qui regis
 Anastasii nobile genus procreavit.
 Hoc vero cunctis ostendit meus sceptruchus egregius,
 clipeis gentes Isauricæ terræ populatus. [corum
 Adstitit etiam alius HOMERUS, quem non principem Epi-
 divinum, Meletis bene-fluentis filium, puto,
 sed quem Thraciis prope littoribus peperit mater
 celebris Mæro Byzantina, quam adhuc infantem
 educabant heroicæ facundiæ peritam Musæ :
 ille enim tragicæ poeseos ingeniosam artem exercuit,
 carminibus ornans Byzantinam patriam suam.
 Et Ausonidis gratus conspiciebatur clarisonus olor
 eloquentiam spirans VIRGILIUS, quem olim Romæ
 Tiberina alterum Homerum alebat Echo patria.

Sed quem Threiciæ Myro prope littora ponti
 Edidit in lucem Byzantia, quam modo natam
 Heroos ipsæ numeros docuere Camænæ;
 Ille etenim cecinit sublimi digna cothurno,
 Nobilitans tragicis patriam Byzantida Musis.

LXXIII. *De Virgilio.*

Auribus hic olor est cecinit qui dulce Latinis
 Virgilius felix animi, quem, maxime Tibris,
 Lingua tibi Romana novum produxit Homerum.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT II.

Christodorus, Panisci filius, sub Anastasio imperatore vixit. Schol. ad v. 402 : ὁ θαυμαστός οὗτος Χριστόδωρος ἐπὶ Ἀναστασίου ἦν βασιλείῳ τοῦ διαδεξαμένου τὸν Ζήνωνα et schol. ad VII, ep. 698. Oriundus erat ex urbe Copto. Quæ quum ad nomen Thebaicum pertineret, dictus est poeta Θηβαῖος Κοπίτης. In lemma cod. Planud. γυνάσιον τὸ ἐπικαλούμενον τὸ Ζευξίππου. « Quod plerumque loutprōn audit. Quum memorasset τὸν Ζευξίππον Gregorius Naz. Orat. 25, p. 436, annctat Basilii scholiis ineditis hæc : ἡ τὸν ἐν ᾧ τοὺς ἵππους ζευγνύουσι τόπον αἰνίττεται, ἔχουν τὸ ἵπποδρόμιον, ἡ τὸ θρυλλοῦμενον τοῦ Ζευξίππου λοστρόν, τὸ τῆς περιωνύμου Χαλκῆς ἐγγυτάτω, πάλαι μὲν καὶ μεγέθει καὶ κάλλει πολλῶν ὑπερφέρειν, νῦν δὲ ὀνόματι μόνον γνωρίζομενον. Multus est de illo splendidissimo adficio Ducang. CP. Chr. I, p. 88. » B. Zeuxippi a Severo conditi magnificentiam laudat Cedrenus, anno quinto Justiniani, quo anno, seditione orta, igne consumptus est : τότε ἐνεπρήσθη τὸ λεγόμενον Ζευξίππος, ἐν ᾧ ποικίλη τις ἦν θεωρία καὶ λαμπρότης τεχνῶν, τῶν τε μαρμάρων καὶ λίθων καὶ ψηφιδῶν καὶ εἰκόνων διὰ χαλκοῦ πεποιημένων, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀνδρῶν ἔργα, μόνον τὸ μὴ παρῆναι αὐταῖς φυγὰς τῶν εἰς οὓς ἐγένοντο. Deinde addit : στήλαι δὲ ἦσαν ἐκ χαλκοῦ πεποιημέναι τῶν σοφῶν ἀπάντων, τῶν ὑψηλῶν καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων, καὶ δοσι ἐπ' ἀνδρείᾳ ἐγένοντο διαβόητοι. In carmine autem Christodori (Heynius inquit) non tam artis notationes deprehendas, quam potius versificatoris studium ornandi singula poetica licentia; ordo narrandi nihil habet certæ rationis; potest itaque videri adumbratus ex ipso statuarum ordine in Zeuxippo. Jac.

1—12. *Deiphobi* statua, in ipso introitu, ut videtur, Zeuxippi posita. Cod. in marg. : εἰς τὸ ἀγαλμα Δηϊφόβου. Tum : οὗτος ὁ Δηϊφόβος υἱὸς Πριάμου, ἀδελφός Ἑκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου. — 1. « Βωμῶ dictum est pro βάσει. Hom. Od. 7, 100 : ἐὺδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἔστασαν » schol., ἐπὶ βάσεων. — 4. Capta Troja, Deiphobi domum Ulyssem ac Menelaum summa vi oppugnavisse Demodocus canit Odys. 8, 517. » B. — 5. Variavit homericum εὐ κατὰ κόσμον. — 6. Δόγμιος, ut Amycus ap. Theocr. 22, 120 : δοχμός ἀπὸ προδοῖης; κλινθεῖς. Ex eodem poeta fortasse sequentia adumbrata. Jac. « Non recte Grotius : *dorsum citus erigit ardor*. Imo incurvatum dorsum quasi contrahebat, quod sapius faciunt qui stant in procinctu, nec vel progrediens se erigebat. » B. Μανίη dictum ut μανικῶς. — 11 ἑλάσσειν Plan.

13—16. *Eschines*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος. — 13 δ' ex Plan. sumptum, qui ἄνθεα, ut Pal. cod., sed hic superscripto μ. « Ἄνθεμα cum Jacobsio (quem v. p. 24) pro ἀνάθεμα habeo, ut ipsa Suada oratorem dedicaverit. Sic v. 316 dicit poeta non artificem, sed ipsam Minervam finxisse Homeri statuem. » B.

17—22. *Aristoteles*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου. « Aristotelis statuæ descriptionem gallice vertit et illustravit Visconti Iconogr. gr. t. I, c. 4, p. 188. » B. — 21. Conf. Wernick. ad Triphiod. 667.

23—31. *Demosthenes*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Δημοσθένους τοῦ μεγάλου ῥήτορος τοῦ Παιανιεύς. De metaphora vocis σάπιξ vide citata a Boiss. ad Psellum p. 284. — 26. *Bothius* malebat δὴ ἐφαίνετο. — 28. Stephanus Byz. : Ἡμαθία, . . . ἡ νῦν Μακεδονία. — 29. Apud Homerum Menelaus ἐπιτροχάδην ἀγόρευε.

32—35. *Euripides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Εὐριπίδου τοῦ

τραγικοῦ. — 32. Δοκεύω, v. Thesaur. — 34. Διανεύμενος, quod solet dici διερχόμενος. « Respiciuntur casti Euripidis mores, quos in tragædiis suis adumbrans, scenam sanctimoniae et pudicitiae disciplinam reddidit. » Jac.

36, 37. *Palæphatus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Παλαιφάτου. « De Palæphato vate vide editionem Palæphati Fischerianam p. LVI, LXIII. Ceterum vix puto ignorabilem vatem fuisse ab aliquo sculptore statua ornatum. Christodorus vatis statuæ aut poetæ alicujus, lauro coronati et anonymi, Palæphati nomen conjectura vanissima dederit. Ἐπρεπε, *conspicius erat*, etiam v. 88, 121, 265, 362. » B. — 37 στεφόμενος; Plan.; στεφόμενος; apogr. Fabric. Bibl. t. I, p. 182.

38—40. *Hesiodus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἡσιόδου. Hesiodum sub Helicone agnos pascentem alloquuntur Musæ in Theog. 23. — 39 δ' ἐδίαζετο Plan. « et apogr. Par. Vide Wernick. ad Tryphiod. 448. Alia est ratio v. 122, ubi δ' ἐδίαζετο non mutandum. » B.

41—44. *Polydus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πολυεῖδου. « Vates Polydus in fabulis celebratus, jam ap. Hom. Il. E, 148, ubi v. Heyn. et ad Apollodor. p. 544 seqq., Bæckh. ad Pind. Explic. p. 218. Conf. infra 264. » B. — 42 τινάζει Plan.; τινάζει Pal.

44—49. *Simonides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σιμωνίδου. — 46 οὐ χειρὶν. « Digitis in lyram intentis fictus esse videtur, fere ut Amphion ap. Philostr. jun. Icon. X, p. 778 : ἡ ἑτέρη χεὶρ τένει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. » Jac. — 48 ἀναιδής; αὐδόμενος. . . ἀνήγχε Codex, ter lapso librario; postremum etiam Plan., a Brunckio correctum.

50, 51. *Anaximenes* physicus. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀναξίμενου.

52—55. *Calchas*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Κάλχαντος. — 52 δ' ex Plan. Θεστ., Hom. Il. A, 69. — 54. « Οἰκτεῖρων, prævidens quippe simultatem regum et mala inde imminientia exercitui Græco. Christodorus ei silentii causæ, quam ex Iliade sumpsit A, 78—83, 109 seqq., gloriosiore alteram addidit. » Jac.

56—60. *Pyrrhus* Achillis. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πύρρου. Alia Pyrrhi statua describetur v. 192. — 58 τὰ μὲν οἱ Planud. (v. Jacobs. præf. I, p. XXVIII, n. 39); τὰ μὲν οἱ Pal. et apogr. Par.

61—64. *Anymone*. Quattuor versus omisi in cod. Pal. — 64. Μελαγχαίτην, qui Homero κυανοχαίτης, Neptunum.

65—68. *Neptunus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ποσειδῶνος. — 67. Hyginus Poet. Astron. 17 : *Qui Neptuno simulacra faciunt, delphinum aut in manu aut sub pede ejus constituere videmus, quod Neptuno gratissimum esse arbitrantur*. « Hujusmodi imagines Neptuni indicat Welcker. ad Philostr. Imag. I, 8. » B.

69—71. *Sappho*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σαπφούς τῆς λυρικῆς. — 70 ὑφαίνει, 71 ἀναψαμένην Pal.

72—77. *Apollo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου. Alias Apollinis statuas duas describet infra 266, 283. — 75 εἵνεα Pal. — 77 τηλεσκόπος vult Bothius.

78—81. *Venus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀφροδίτης. Aliæ Veneris statuæ duæ describentur v. 99, 288. — 78 εἵλεθε. « Ab are venustas videbatur destillare. — 80. Ἄντ' αὖτ' ἑπτὰ novæ dictum de femoris formoso tumore surgentibus et sese rotundantibus. » Jac.

82—85. *Alcibiades*, Clitiae filius. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀλ-

κιδιάδου τοῦ ἑρωμένου Σωκράτους. — 84. Μύθων, eloquentiæ. — 85 ἐγείρων scribit Bothius.

86-91. *Chryses*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Χρύσου τοῦ ἱερέως. Conf. initium Iliadis. — 88. « Patet ex hoc loco Christodorum in Homero non legisse στέμματα ἔγων, pluralem (nam et i se id poterat scribere), sed singularem στέμμα Jam, non servato τε, verbum mutare oportuit. — 89. Hesiod. Op. 158 : Ἀνδρῶν ἑρώων ἱερὸν θεῖον γένος. » B.

92-96. *Julius Casar*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἰουλίου Καίσαρος. — 93. Βοείαις, scutis (victorum hostium), ut Il. E, 452, al. — 94 ἀγείρων Pal., alterum Plan. Βλοσ., v. Il. A, 36. — 96 νέος in marg. habet Pal.

97, 98. *Plato*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. — 97 εἰστέχει Jac., ut supra 72. Codex fere ἔστ.

99-101. *Venus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἄλλης Ἀφροδίτης. Conf. 78, 288. — 101. « Cestus describi videtur similis loro, unde milites gladium suspensum gerunt. » Jac.

102-107. *Hermaphroditus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἑρμαφροδίτου. — 103 οὐδὲ nunc Jacobs. ex Pal.; vulgo οὐτε ex Plan. — 107 φαῖνον Plan.

108-110. *Erinna*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἑρίνης (sic).

111-116. *Terpander*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Τερπανόρου.

— 111 μὴ με ῥίπης Pal., μπετ Plan. — 112. Conf. 123. — 113 κινουμένης Pal. — 115. « Terpantrum ad seditionem musicis ope sedandam a Lacedæmonis advocatum fuisse narrat Plutarch. Mor. p. 1146, B, et Diodorus in fragm. p. 639, 16 Wess. Conf. Perizon. ad Elian. V. H. XII, 50. » Jac. — 116 Ἀμυκλίων Pal. Ex hoc loco Amyclæenses seditionem illam excitasse suspicabatur Jacobsius. Sed Boiss. : « In nomine Ἀμυκλαίων nihil forsitan eruditius est querendum, et potest de ipsis Lacedæmonis intelligi. »

117-120. *Pericles*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Περικλέους.

120-124. *Pythagoras*. Lemma : εἰς ἀγαλμα φιλοσόφου Πυθαγόρου. — 124. « Ἀγράντοιςιν ad mentis et corporis puritatem referendum videtur, quam Pythagoræ disciplina commendabat. » Jac. « Μῶνον non nitide dictum est : oculis tantum ad metienda vasta cæli spatia utebatur. Fere malina μόνος. » B. Ino dicit, cælum solum et harmoniam mundi, nihil de terrenis et quotidie pereuntibus.

125-130. *Stesichorus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Στησιχόρου. — 126 σκελεῖη codd. « Corrige Σκελεῖη, adjectivum enim necessario requiritur. » Hecker. Correxit etiam L. Dindorf. in Thes. — 128 μοῖοντος Plan. Quare μοιούντος, quod est in Pal., removimus, etsi seriores ea forma usi sunt.

131-135. *Democritus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Δημοκρίτου φιλοσόφου. — 133. « Ὅργια Μούσῃ ipsum philosophiæ studium esse videtur, nisi a aliis accipere de illis artibus quas veteres *musicas* appellare solebant; eas et calluisse et scriptis illustrasse Democritum constat. » Jac. Vide Mullach. Philosophorum fragm. I, p. 336 seqq. — 134 ἐγείρας Pal.

136-138. *Hercules*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Ἡρακλείου. — 138 λιβύτιδος codd.

139-143. *Auge*, Telephi mater ex Hercule. Lemma : εἰς ἀγαλμα τῆς Αὔγης. — 140 ἐπιστεῖλασα. « Hermannus corripbat ὑπαστεῖλασα, sed postea aliter sensit. (Conf. infra 183, φάρος ἐπὶ χειρὶ.) Grotius : *Deiciens humero vestem*. Mihi placet Scharferi versio, *componens vestem*. Scilicet, post vim quam passa est, vestem quæ fluxerat ab humeris componit, nondum reposito capillorum vinculo. Brunckius scripsit οὐδ' ἀρ', citra necessitatem, ut opinor. Mirum videri potest quod Hercules nunc poma Hesperidum manu teneat. Sed forsitan poetæ falsa est interpretatio, et mulier, quam pro Auge habuit, una fuit Hesperidum. Vel non erant eidem basi impositæ statuæ Herculis et Auges, fuitque Auge tantum Herculi proxima. Sic 16, 40, ἀγγί, ἐγγύθι de vicinia tantum. » B. Ib. ἐβείρας Pal. — 143 ἀπὸ δειράδος malit Boiss.; ὑπὸ δειράδα Plan.

143-147. *Aeneas*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Αἰνείου. — 144 ἄμπεον Pal. — 146 σοφὴ αἰδώς, nimirum σύν σοφία αἰδώς vel αἰδώς καὶ σοφία. Recte cepisse video Grotium. Male Both. σοφίς.

148-154. *Crensa*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Κρενώσης. — 149. « Omnino displicet αὐταῖς. An αὐτῇ? an αὐταῖς, *sic-cis*? Sunt in descriptione similis habitus Hecubæ v. 183—7 quæ hanc conjecturam firment. » B. Perperam Both. αὐτῆς. — 150 ἀγέλκ. Pal., uterque codex simpliciter σ. — 153. Τύχη-ην, *pariam*, ut mox 158, 164, 376.

155-159. *Helenus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἑλένου. « De Heleno vate quædam collegi ad Philostr. Her. p. 581, plura Schraderus Emend. p. XI, in quibus et quæ ad hanc Heleni in Græcos propensionem faciunt. — 155 πατρί δὲ νηλῆς; codices, in quo merito hæret Jacobsius, quum de Heleni cum Priamo similitate nemo tradiderit. Scripsi πατρίδι, Grotii secutus latina. » B. Ib. ἀπαυέτω Plan. — 159 πύματα Heckerus, coll. v. 191. Perperam edebatur σῆματα.

160-164. *Andromacha*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀνδρομάχης. Hom. Il. Z, 395 : Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡτίωνος. — 162 κορυβαίολος Pal.

165-167. *Menelaus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Μελέανου. — 166. « Lætatur, utrum de victis Trojanis ac recuperata Helena, an de victis prociis et ducta pulchra virgine? Hæc potior videtur sententia, propter ὁμόφωνον, quod Helen v. post Paridis et Deiphobi amores Menelao redditæ, vix convenire videtur. » B.

168-170. *Helena*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἑλένης.

171-175. *Ulixes*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ὀδυσσεύς. — 174 ἐγγήθεν Pal.

175-188. *Hecuba*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἑκάβης τῆς γυναικὸς Ἡλιάμου, μητρὸς δὲ Ἑκτορος. — 117. Κοσμοῦ, statu vel habitu decoro; nisi usus est tanquam synonymo vocis ἀγαλματι. — 179 δυσαλγέος Plan. « Forsan ἄπνον. Major sic esset vis. » B. Αὐτοσς de vehementissimo dolore, quo quæ abripiuntur, cum Bæchabus et Mænadibus comparantur, ut Andromache in Il. X, 460. Jac. — 182 πεισοῦσα Pal.

189-191. *Cassandra*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τῆς Κασάνδρας (sic etiam in versu). — 190. « Fato Trojano imperio instante, Priamus Cassandram, ut furibundam, in carcerem conjici jussit; v. Tzet. ad Lycophr. 350. » Jac.

192-196. *Pyrrhus Achilles*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἑτέρου (melius ἑτέρων) Πύρρου. Alia statua ejus descripta fuit v. 56. — 195. ἐν om. Pal. « Heynius censet Pyrrhum sublata manu non victoriam testari, sed Polyxenæ inferis destinatæ fatum denuntiare. » Jac. — 196 ἔμυασι Plan.

197-208. *Polyxena*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Πολυξένης τῆς ἀδελφῆς Ἑκτορος. Et paullo inferius : τζούτη; ἡρώσθη Ἀχιλλεύς; διὸ καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ ἐπαργίαςαν αὐτῶν ἔβληνες ἐν τῷ ἀπόπῳ. — 200. Interrogationis signum cum Grotio Boissonadius, non post ἔχεις, sed post ἀλίγκιος; ponit, μη jungens cum πένθος. — 202 ἔχοι Jacobs. et Boiss.; ἔχη codd.; ἔχη Bothius. — 204. Notum est Neoptoleum Polyxenam immolari jussisse in tunulo Achillis. « Cujus in Polyxenam amorem et inter sponsalia mortem narrat Philostr. Her. p. 738. » B. — 207 ἐν-ήτιον Pal.

209-214. *Ajax Oilci*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μικροῦ Αἰάντος τοῦ Λοκροῦ. — 210 πελώριος Plan. « Sed displicet ὀβριμόθυμος; Ὀϊλέυ; πελώριος. Planudea lectio nata ex loco Homeri Il. H, 211, quem imitatus est Christodorus : τοῖος ἀρ' Αἴας ὥρτο πελώριος, ἔρκοι; Ἀχαιῶν. At Homerus πελώριος; de Ajace, Planudes male de Oileo. — 212. Conf. 2-9, et infra Plan. epigr. 344. » B. — 214. « Ἐλέμει, circumvol-vebat, i. e. huc et illuc inferebat. » Both.

215-218 (quæ in Plan. leguntur post v. 221). *Cenone*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τῆς Οἰνώνης γυναικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ

Πάριδος. — 216. Zelotypia in Helenam. Uterque codex δ' ἐκείνου, quod correxit Heckerus; ἐπέλευσε post Huetium Brunkius. — 217 ἡγγελλεν mavult Both. — 218. « Βαρυποτρων. Hoc referendum ad ea tempora, quum Paris, morti proximus, Cēones auxilium frustra implorabat. » Jac.

219-221. *Paris*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀλεξάνδρου. — 221. Cebrenis, fluvii Phrygii, filiam. *Cebrenida* etiam Ovid. Met. XI, 769.

222-227. *Dares et Entellus*, notissimi ex Virgilio *Æn*. V. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ πυγμάχου Δάρητος. Nimirum Palatini codicis librarius a versu 222 aberravit in versum 225 : Αὐαλίφ δὲ Δάρητος ἔναντιον, omisiss mediis. — 222. Αὐαλίφ ἱμάντι, cæstu. — 223. « Κήρυκα, *nuntium*, quo sensu ἄγγελον frequentius ponunt poetæ. Pindarus Nem. 8 iuit. : Ὅρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσίαν φιλοτάτων. (Conf. mox 255.) — 224. Compositio ἔπνεεν ὀπωπαῖς æsculum, quo Christodorus scripsit, vehementer redolet. » Jac. — 226. Μύρμηκες; Hesychio sunt, ἔξω τοῦ ζῶντος, καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. Conf. Pollux III, 150. Boissonadius citat Burret. in *Mémoires de l'Acad. des inscr.* t. III, p. 266. — 227 φόνον διψώσαν Pal.; φόνου διψώσαν Plan. Hoc ediderat et tuebatur p. 29 Jacobsius, postea prætulit φόνον coll. Philippi epigr. in Plan. 137, v. 3.

228-240. *Vir pugil* incertus, cuius nomen basi statuæ insculptum distincte legi non poterat. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἀθλητοῦ Φιλωνος, μάλλον δὲ Μιλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. — 229. Philo, Corcyrensis pugil, a Simonide memoratur in Appendice epigr. 85; Philammon Atheniensis a Demosthene in Orat. de corona p. 331, et Themistio Or. 21, p. 249, ubi v. Harduin. p. 503. Milo notissimus. — 240. « Πασεῖται hic sunt ἀντι τοῦ ὀφθαλμοῦ, ut sæpe *genæ* pro oculis apud Latinos poetæ; conf. Serv. ad Virg. *Æn*. VI, 686. » B. — 236 μυνῶν; Jac.; μυῶν; codd. His versibus tribus imitatur Theocritum XXII, 48 seq. — 240 εὐγνώμιο Plan., probante Wernick ad Triphiod. 205; ἐγγνώμιο Pal. « Ἀλλός de angusto tramite usurpatur. » Jac. 241, 242. *Charidemus*, orator et dux Atheniensium. Lemma : εἰς ἀγαλμα Χαριδήμου. — 242 ἐή; π. βουλή; codd.; ἐαῖς π. βουλαῖς; Wernick. ad Triph. p. 111.

243-245. *Melampus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως Μελάμπεδος. — 245 τιταίνεν Plan.

246, 247. *Panthus Trojanus*. Hic et tres qui sequuntur δημογείροντες; in Iliade Γ, 146, 147. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Πάνθου. — 247 μῆριν vana hariolatio Bothii.

248-250. *Thymætes*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Θυμοῖτου. — 249. « Confusus sive compulsus in dubitationes, i. e. Nescius quid diceret. » H. Steph. in Thes. v. Εἰδω. Vetiorea habet Grotius in latinis. — 250 ἐνι Τρώεσσι suspicatur Heynius, comparans Virg. *Æn*. II, 30, ubi Thymætes Trojanos, ut equum durateum intra urbem ducerent, primus hortatur.

251-253. *Lampo*. « In Iliade Λάμπος, sed Λάμπων idem vocatur ap. Apollodor. III, 12, 3. » Jac. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Λάμπωνος.

254, 255. *Clytiis*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Κλυτίου. — 254 ἐστίκει et εἰσχε Pal.

256-258. *Isocrates*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ῥήτορος Ἰσοκράτους. — 258. Ἀφωνήφ πόνος sonat laborem quo eloquentissimus vir fingeretur mutus.

259-262. *Amphiaræus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. — 261 βόκνιτος; Græfius, collato Nonno Dion. XXV, 415. Nota fabula vel ex Ovidio *Metam.* III. Cod. Pal. βρόκνιτος, Plan. λυρόκνιτος (quod reddit Grotius). — 262 ὑπότρομον Pal. Alterum utrum ἀνδράσι haud dubie vocis alius locum obtinet.

263-265. *Aglaus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως

Ἀγλάου. « Ἀγλαός codd., sed Ἀγλαος; scripsi secundum regulam in nominibus propriis. Omnes tamen patrem Polyidis vatis *Caranum* appellare solent. Quare Christodorum epitheton per errorem pro nomine proprio habuisse suspicatur Heynius. » Jac. Codd. ἐστίκει. — 264 μαντιπόλον Pal.

266-270. *Apollo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος. — 267 ἀτμήτοις Plan., quod editur. « Ego prætulī Palatinam scripturam. Esse ἀνέστι non de floribus proprie dictis capiendum monstrat sequens conjunctio γάρ. Sunt mihi ἀνέστει ipsi comarum cincinnati. Servato ἀτμήτοις, male post ἀκερσεκόμην ejusdem rei imago exhibetur. Intelligo ἀδμήτοις de capillis quos calamistra et pectines non domuerunt in cirros et helices, sed qui sunt natura, non arte, ornati. » B. Brunkius γαίτης; Boissonadiana in hoc caput reliqua intercidisse videntur. — 270 πλῆματα Pal.

271-276. *Ajax Telamonius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μεγάλου Αἰάντος τοῦ Τελαμωνιάδου τοῦ ἐκ Σαλαμῖνος. Falsum nomen æri adscriptum fuisse suspicatur Heynius. — 273 δ' om. Pal.

277-282. *Sarpedon*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σαρπηδόνο; τοῦ Λυκίου, ὃς ἦλθεν ἐν Τροίᾳ μετὰ Γλαύκου. — 282 ἀνεπ. Plan.

283-287. *Apollo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἑτέρου Ἀπόλλωνος.

288-290. *Venus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἑτέρας Ἀφροδίτης. — 290. « Ex hoc loco Heynius judicat diversum fuisse *cestum* a cingulo quo vestis circa latera constringebatur. » Jac.

291-296. *Achilles*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀχιλλεύως. — 292 σακίων codd.; σαγίων (i. e. ὀπλων) restituit Boisson. ad Theoph. Sim. p. 310. — 294 ἀνέπ. Plan. — 295 οὐ γάρ Pal.

297-302. *Mercurius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ. — 297 Ἑρμείης, 302 ἐπιτροπέωντος; Plan.

303-305. *Apuleius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀποληίου. — 303 ὄργια Μούσης, conf. 133. Ἀφθεγκτα Brodæus ad magicam scientiam Apuleii referebat. — 304 Ἀπυλῆιος; Plan. — 305. *Siren* de Musa, ut infra 350.

306-310. *Diana*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. — 308 ἰοδόκον κατέχουσα Plan. — 309. « Ducta hæc ex Callimacho, Hymn. in Dian. 11 : ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζῶν νυσθαὶ λεγνῶτόν, ἔν' ἀγρία θηρία καίνω ubi v. Spanhem. Erat vestis virgata, virgulis aureis aut purpureis utrumque in veste adsutis aut intextis; v. Pollux. VII, 14. » Jac. — 310 ἀνειμένῃ πλοκάμω αὐρῇ; Pal.

311-350. *Homerus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ὅμηρου. Cui infra additum : ἐκφρασι; τοῦ ἥθους καὶ τοῦ σχήματος; αὐτοῦ.

— 313. « Θυσίᾳ; τέχνη, facultas poetica; quia male sani poetæ. De Hesiodo v. 39, χαλκὸν ἐβιάζετο θυιάδι λύσση. » Jac. — 314 ἡτ' et ὄνη (sic) Pal.; ὁμοῦ Plan. ineptissime; ὁμῇ hic est pro ὁμῶς, similiter vel perinde ac corporis Homeri formam efflaxerat. — 318 τό τ' ἐφῆκεν Plan. *Minnerva bene noverat formam viri, in quo ipsa habitabat*, Jac. Malim ἐπισταμένη jungere cum ἀνέπλασε, ut solet ἐπισταμένης. — 320 δ' ἐμός Plan. Schol. : ἡράσθης, ὦ φίλος, τοῦ καλλοῦς καὶ τῶν λόγων Ὅμηρου, καὶ τοῦτον πατέρα σὸν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν εὐμουσίαν, καὶ ναὶ μά τοῦς λόγους, οὐ μακρὰν εἰ τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. — 323 ἐσταζε Plan. — 325 βότερυ; v. 91. — 328 μαλακός τε καὶ εὐτρυγός Bothius, postreimum male. — 332 κουροτρόφος, nam pueri Homericorum carminum lectione instituebantur. — 334. Schol. : τυρῖος ἦν ὁ πλάσας αὐτόν, ἐπεὶ Ὅμηρος πολλῶν ἀνδρῶν ἐδίδετο κρείττον. Sic Velleius I, 5 : *Homerum si quis cæcum genitum putat, omnibus sensibus orbis est*. — 336. Pro ἐνέζετο. — 339. In prosa πρὸς ὀλίγον. — 342 seq. « Cogitasse puto Chri-

stodorum de fabula quæ de Pindaro infante circumferre-
batur, et ab ipso refertur v. 387 seqq., apes in ejus ore
mellificasse. » *Jac.* — 344. Schol. : ὡς θαυμαστὸν τὸ τῆς
εἰκόνης σχῆμα. — 346. *Apollinem* versus dictantem.

351-353. *Pherecydes*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου
Φερεκύδους. — 352. « Imago ducta videtur ab auriga vel
agricola, stimulo jumenta regente, et dici : vir in philo-
sophia regnans. Corlum spectat tanquam sedem sapien-
tiæ. » *Jac.* Bothius adscripsit : « κέντρζ, astronomorum
apices. »

354-356. *Heraclitus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου
Ἡρακλείτου. — 356 ἀνδρομένης Pal.

357-360. *Cratinus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Κρατίνου τοῦ
κωμικοῦ. — 358. Intelliguntur demagogi Atheniensium,
qui origine sunt Ἴωνες.

361-366. *Menander*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Μενάνδρου
τοῦ κωμικοῦ. Codd. ἐστίκει. — 365. Significat novæ comæ-
diæ argumentum prope solitum, vitiatas virgines. Haud
insulsum epitheton, quum virginitas auferatur tam ἐδνωτή
quam ἀεὶδωτος, ante nuptias sive post nuptias. — 366
μελίερον malebat Bothius.

367-371. *Amphitruo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀμψι-
τρυῶνος. — 367. Lauro (cujus epitheton ex nota fabula)
coronati yates. — 369. Nota ex Plauto illa victoria de
Taphiis vel Telebois. — 370 πολυστέπτοισιν ἐφάρμ. Pal.,
ut modo 367 ἤσταπτεν in eodem. — 371. Alcmenes nuptiæ
pretium erant illius victoriae.

372-376. *Thucydides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἱστορι-
κοῦ Θουκυζίδου. — 374 ἀνίστης Bothius. Rhapsodi sublata
manu recitabant.

377-381. *Herodotus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἱστορικοῦ
Ἡροδότου. — 377 ἀνιδός Plan. — 379 δοῖας Pal. A veteribus
nonnullis totus orbis terrarum in duas partes sive conti-
nentes dividebatur. — 380 om. Pal.

382-387. *Pindarus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ λυρικοῦ
Πινδάρου.

388-392. *Xenophon*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ξενοφῶ-
τος. Pal. Ξενοφῶν. — 389 λιγαίνειν Pal. De Cyropædia
potius quam de Anabasi accipiendum. — 392. « Φιλῶν-
πνος μέλισσα sapientiæ studium esse videtur. Philosophiæ
igitur cum historia conjunctionem miratur in Xenophontis
opere. » *Jac.*

393-397. *Alcman*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ λυρικοῦ Ἀλ-
κμάνος. — 393 Ἀλκμάνων Plan. Alcmaeon, Amphiarai
vatis filius, et ipse vates habebatur Thebis. — 394. οὐ ἐπὶ
Pal.

398-406. *Pompeius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πομπηίου, cui
additum Καίσαρος, quod aut ex errore natum est, aut
inutilum, si Anastasius imperator respicitur. « Poeta Pom-
peii Magni laudem cum laude Anastasii connectit. Fictus
erat ille gladios pedibus calcans, quod de victoria de
Isauris interpretatur noster, ut inde occasionem caperet
laudandi Anastasii, qui de Isauria triumphaverat. Attin-
gebat Isaurica regio Pamphyliam et Ciliciam, cujus pro-
vinciæ partem Isauri, gens bello et latrociniiis dedita,
invaserant. Jam quum Pompeius de piratis Cilicibus
triumphaverit, idem a Christodoro victoriam de Isauris
reportasse dicitur. A Pompeio autem descendisse Anasta-
sium, commentum est sive poetæ sive aulicorum. Nam
obscura erat hujus imperatoris origo, de qua v. Ducang.
Fam. Byz. 85. » *Jac.* — 406 ἐβρα Pal.; ἤθεα conj. *Jac.*

407-413. *Homerus Byzantius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ
ποιητοῦ Ὁμήρου. — 409 παρήϊος γείν. Pal. — 410 Μυρῶ
Plan.; καὶ ἀλῆμη a pr. m. et ἐπὶ πεδὸν Pal. De hoc Homero
vide Fragmenta Tragicorum ed. Didot. p. 149, Meinek.
Com. II, p. 585 seq. Matris epigrammata quædam super-
sunt in Anthologia.

414-416. *Virgilius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ποιητοῦ
Βιργιλίου τοῦ γραψάντος τῇ τῶν Ῥωμαίων διαλέκτῳ τὴν κα-
λουμένην Αἰνείδα ἐν ἑπείσι θαυμασίοις. — 415 Βεργ. Pal.,
Βεργ. Plan. — 416 θυβριάς Pal. Ὀμβριάς, Umbrica, Bo-
thius, nescias quare.

CAPUT III.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝ ΚΥΖΙΚΩ.

Ἐν τῷ Κυζίκῳ εἰς τὸν ναὸν Ἀπολλωνίδος, τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, Ἐπιγράμματα, ἃ εἰς τὰ στυλοπινάκια ἐγέγραπτο, περιέχοντα ἀναγλύφους ἱστορίας, ὡς ὑποτέτακται.

CYZICENA EPIGRAMMATA.

Cyzici in templo Apollonidis, matris Attali et Eumenis, epigrammata tabulis columnaribus inscripta, exhibentibus sculptas historias, ut infra ponitur.

1. Εἰς Διόνυσον, Σεμελὴν τὴν μητέρα εἰς οὐρανὸν ἀνάγοντα, προηγουμένου Ἑρμοῦ, Σατύρων δὲ καὶ Σιληνῶν μετὰ λαμπάδων προπεμπόντων αὐτούς.

Τάνδε Διὸς θαμνεῖσαν ἐν ὠδίνεσσι κεραυνῷ,
καλλίκομον Κάδμου παῖδα καὶ Ἀρμονίης,
ματέρα θυρσοχαρῆς ἀνάγει γόνος ἐξ Ἀχέροντος,
τὴν ἄθεον Πενθεῖς ὕβριν ἀμειβόμενος.

2. Ὁ Β κίων ἔχει Τήλεφον ἀνεγνωρισμένον τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ.

Τὸν βαθὺν Ἀρκαδίης προλιπὼν πᾶτον εἵνεκα ματρὸς
Αὐγῆς, τᾷσδ' ἐπέβη γὰρ Τεῦθραντιάδος,
Τήλεφος, Ἡρακλέους φίλος γόνος αὐτὸς ὑπάρχων,
ὅρρα μιν ἄψ ἀγάγῳ ἐς πέδον Ἀρκαδίης.

3. Ὁ Γ ἔχει τυφλούμενον Φοῖνικα ὑπὸ πατρὸς Ἀμύντορος,
καὶ κωλύουσαν Ἀλκιμέδην τὸν οἰκεῖον ἄνδρα.

Ἀλκιμέδῃ ξύνευον Ἀμύντορα παῖδος ἐρύκει,
Φοῖνικος δ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου,
ὅττι περ ἤλθετο πατρὶ σαόφρονος εἵνεκα μητρὸς,
παλλακίδος δούλης λέκτρα προσιεμένῳ·
καίης δ' αἷ' δολίοις ψιθυρίσμασιν ἤλθετο κούρῃ,
ἦγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν.

4. Ὁ Δ ἔχει Πολυμήδην καὶ Κλυτίον τοὺς υἱοὺς Φινέως τοῦ
Θρακῆος, οἵτινες τὴν Φρυγίαν γυναῖκα τοῦ πατρὸς ἐφόνευ-
σαν, ὅτι τῇ μητρὶ αὐτῶν Κλεοπάτρᾳ αὐτὴν ἐπεισῆγεν.

Μητρυῖαν Κλυτίος καὶ κλυτόνοος Πολυμήδεος
κτείνουσι Φρυγίην, ματρὸς ὑπὲρ σφετέρως.
Κλειοπάτρῃ δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀγάλλεται, ἥ πρὶν ἐπείδεν
τὴν Φινέως γαμετὴν δαμναμένην δόϊως.

1. In Bacchum, Semelen matrem in cælum ducentem, antambulone Mercurio, et Satyris Silenisque cum tædis prosequentibus eos.

Hanc in puerperii-doloribus domitam Jovis fulmine,
pulchricomam Cadmi filiam et Harmoniæ,
matrem thyrsogaudens proles reducit ex Acheronte,
impiam Penthei contumeliam rependens.

2. Altera columna habet Telephum agnitum a matre sua.

Profundum Arcadiæ callem quum reliquisset ob matrem
Augen, hanc sum ingressus terram Teuthrantidem,
Telephus, Herculis proles cara ipse qui sim,
illam ut retro abducam in campum Arcadiæ.

3. Tertia habet Phœnicem, dum excæcatur a patre Amyntore, quem retinet uxor Alcimedea.

Alcimedea conjugem Amyntorem a nato arcet,
inque Phœnicem vult sedare iram genitoris,
quippe infensus erat patri castæ causa matris,
pellicis servæ cubile non-aspernato;
ille vero dolosis susurrationibus fidens infensus erat juveni
admovebatque oculis facem naticidam.

4. Quarta habet Polymedem et Clytium, filios Phineæ Thracis, qui Phrygiam uxorem patris interfecerunt, quod ipsorum matri Cleopatæ ille eam superinduxerat.

Novercam Clytius et inclytus-animi Polymedes
interimunt Phrygiam, matris gratia ipsorum.
Cleopatra autem super his lætatur, quæ ante videbat
Phineæ nuptam interemptam pie.

5. Ὁ Εἶχε Κρεσφόντην ἀναιρούντα Πολυφόντην τοῦ πατρὸς τὸν φονέα· ἐπὶ δὲ καὶ Μερόπῃ βράκτρον κατέχουσα καὶ συνεργούσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν.

Κρεσφόντου γενέτην πέφνες τὸ πάρος, Πολυφόντα, κουριδίης ἀλόγου λέκτρα θέλων μιάναι· ὀψέ δὲ σοι παῖς ἔχε φόνῳ γενέτῃ προσαμύνων, καὶ σε κατακτείνει ματρὸς ὑπὲρ Μερόπας. Τούνεκα καὶ δόρυ πῆξε μεταφρένω, ἃ δ' ἐπαρήγει, βριθὺ κατὰ κροτάφων βράκτρον ἐρειδομένα.

6. Ὁ Σῆγε Πυθῶνα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἀναιρούμενον, καθότι τὴν Λητώ πορευομένην εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τὸ κατασχεῖν [τὸ] μαντεῖον ἐπιφανεῖς διεκώλυσεν.

Γηγενέα Πυθῶνα, μεμιγμένον ἐρπετοῦ δλοῖς, ἐκνεύει Λατῶ, πάγγυ μυσαστομένη· σκυλᾶν γὰρ ἐθέλει πιτυτὰν θεόν· ἀλλὰ γε τόξῳ θῆρα καθαιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς. Δελφῶν, οὗ θήσει τρίπον ἔθρον· ἐκ δ' ὅδ' ὀδόντων πικρὸν ἀποπνεύσει βοῶντων ὀδυρόμενος.

7. Ὁ Ζεὺς, περὶ τὰ ἀρκτῶα μέρη, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου ἱστορίαν· προσάπτυντες ταύρῳ τὴν Δίρκην, ὅτι τὴν μητέρα αὐτῶν Ἀντιόπην, διὰ τὴν φθορὰν Λύκῳ ἀνδρὶ αὐτῆς ὑπὸ Νυκτεῖος τοῦ πατρὸς αὐτῆς [προαδοθεῖσαν], ὀργῇ ζηλοτύπῳ ἐνσχεθεῖσα, ἀμετρῶς ἐτιμωρήσατο.

Ἀμφίων καὶ Ζήθε, δύο σκυλαχέυματα, Δίρκην κτείνετε τάνδ' ὀλέτιν ματέρος Ἀντιόπας, δέσιμον ἦν πάρος εἶχε διὰ ζηλήμονα μῆνιν· νῦν δ' ἰκέτις αὐτῇ λίσσεται· ὀδυρόμενη. Ἄγε καὶ ἐκ ταύροις καθάπτετε διπλάχα σειρήν, ὅφρα δέμας σύρῃ τῆσδε κατὰ ζυλόχου.

8. Ἐν τῷ Η ἡ τοῦ Ὀδυσσεὺς νεκυομαντεία· καθέστηκε τὴν ἰδίαν μητέρα Ἀντίκλειαν περὶ τῶν κατὰ τὸν οἶκον ἀνακρίνων.

Μᾶτερ' Ὀδυσσεὺς πιτυτόφρονος Ἀντίκλειαν, ζῶσα μὲν εἰς Ἰθάκην οὐχ ὑπέδεξο παῖν· ἀλλὰ σε νῦν Ἀχέροντος ἐπὶ βηγμῖσι γεγῶσαν θιμβεῖ, ἀνὰ γλυκερὰν ματέρα δερκόμενος.

9. Ἐν τῷ Θ Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνέλεξανται, οἱ Ποσειδῶνος παῖδες, ἐκ δεσμῶν τὴν αὐτῶν μητέρα βυόμενοι, ἣν πρώην ὁ πατὴρ μὲν Σαλμωνεὺς διὰ τὴν φθορὰν ἔτρεν· ἡ δὲ μητρὶς αὐτῆς Σιδῆρῳ τὰς βασάνους αὐτῇ ἐπέτεινεν.

Μητέρα τρηχέιοισιν ἐπὶ * σπείρημα σιδήρῳ Σαλμωνεὶ γενέτα τῷδ' ὑποτασσομένῳ·

οὐκέτι γὰρ δουλοῦσαι ἐν ἔρκεσιν, ἐγγύθι λεύσσωιν Νηλέα καὶ Πελίαν τούσδε καθέζομένους.

10. Ἐν δὲ τῷ κατὰ δύσιν πλευρῷ ἐστὶν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ι πίνακος Εὐνοὺς γεγλυμμένος καὶ Θόας, οὗς ἐγέννησεν Ἰψιπύρῃ, ἀναγνωριζόμενοι τῇ μητρὶ, καὶ τὴν χρυσὴν δεικνύντες ἀμπελον, ὅπερ ἦν αὐτοῖς τοῦ γένους σύμβολον, καὶ βυόμενοι αὐτῇ τῆς διὰ τὸν Ἀρχεμόρου θάνατον παρ' Εὐρυδίκη τιμωρίας.

Φρίνε, Θόαν, Βάχχοιο φυτὸν τὸδε· ματέρα γάρ σου

5. Quinta habet Cresphontem, qui interficit Polyphontem, patris occisorem; adest etiam Merope, scipionem tenens et adjuvans filium in viri peremptione.

Cresphontis genitorem interfecisti prius, Polyphontes, legitimæ sponsæ lectum volens temerare; sed tandem tibi venit filius cæde genitorem ulciscens, et te necat pro matre Merope.

Propterea et hastam infixit dorso; hæc vero fert-auxilium gravem temporibus baculum impingens.

6. Sexta habet Pythonem ab Apolline et Diana occisum, propterea quod Latonam Delphos proficiscentem ad occupandum oraculum, apparens impedit.

Terrigenam Pythonem, mixtum serpentis spiris, devitat Latona, prorsus abominata:

spoliare enim volebat prudentem deam; verum arcu feram cruentat Phoebus ex specula

Delphorum, ubi ponet tripodem divinum: at ille de dentibus acerbum expirabit sibilum gemens.

7. Septima habet circa septentrionales partes Amphionis et Zethi historiam, qui tauro alligant Dirceam, quia matrem ipsorum Antiopen, ob furtivum concubitum (cum Jore) Lyco marito ejus (Dirces) a Nycteo patre ejus (Antiope) traditam, ira zelotypæ possessa, immodice puniverat.

Amphion et Zethe, duo juvenculi, Dirceam hanc occidite, perditricem matris Antiopæ, quam prius in-vinculis habuit ob zelotypam iram; nunc autem supplex ipsa precatur gemens.

Eia etiam ex tauro deligate duplicem funem, quo illa trahatur hecce per fruticetum.

8. In octava inest Ulyssis necyomantia: adest matrem suam Anticleam de rebus domesticis interrogans.

Mater Ulyssis intelligentis, Anticlea, viva quidem in Ithacam non recepisti gnatum; sed nunc te Acherontis in litoribus degentem miratur, dulcem matrem revisens.

9. In nona Pelias et Neleus incisi sunt, Neptuni filii, matrem ipsorum vinculis exsolventes, quam pridem pater Salmonus vinxerat propter furtivum concubitum, et noverca ejus Sidero etiam tormenta illi intendebat.

Matrem asperis in vinculis Sidero tenet Salmonæo patri huic subditam (?)

Neque enim amplius servitū addicet in vinculis, prope vineleum et Peliam hosce ipsum cohibituos. [dens]

10. In occidentali latere est, initio decimæ tabulæ, Eunous sculptus et Thoas, quos peperit Hypsipyræ; agnoscuntur a matre, et ostendunt vitem auream, symbolum generis ipsorum, illamque ab irrogata ab Archemori mortem pœna apud Eurydicen vindicant.

Ostende, Thea, hanc Bacchi plantam: quippe matrem tuam

ῥύσῃ τοῦ θανάτου, οἰκίειν Ὑψιπύλαν·
 ἃ τὸν ἀπ' Εὐρυδικᾶς ἔτλη χόλον, ἥμος δρούσας
 ὕδρος ὁ γὰρ γενέτας ὤλεσεν Ἀρχέμορον.
 Στείχε δὲ καὶ σὺ λιπὼν Ἀσωπίδος * νέαν κούραν,
 γειναμένην ἄζων Ἀῆμονος ἐς ἡγαθέην.

11. Ἐν τῷ ΙΑ Πολυδέκτης ὁ Σεριφίων βασιλεὺς ἀπολιθούμενος
 ὑπὸ Περσέως τῇ τῆς Γοργόνης κεφαλῇ, διὰ τὸν τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ γάμον ἐκπέμψας τοῦτον ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν,
 καὶ δὴ καθ' ἑτέρου θάνατον ἐπένοει γενέσθαι, τοῦτον αὐτὸς
 κατὰ τὴν πρόνοιαν τῆς Δίκης ἐδέξατο.

Ἐτλῃς καὶ σὺ λέγῃ Δανάης, Πολυδέκτα, μαινέιν,
 δυστήμοις εὐναῖς τῷ Διὶ μεμψαμένης·
 ἄνθ' ὧν ὀμματ' ἔλυσεν τὰ Γοργόνης ἐνθάδε Περσεύς,
 γυῖα λιθορρήσας, ματρὶ χαριζόμενος.

12. Ἐν τῷ ΙΒ Ἰξίον Φόρβαντα καὶ Πολύμηλον ἀνιρῶν διὰ
 τὸν εἰς τὴν μητέρα τὴν ἰδίαν Μέγαραν γεγεννημένον φόνον·
 μηλοπότερον γὰρ αὐτῶν προσιόντα γῆμαι, ἀγανακτήσαντες
 ἐπὶ τούτῳ ἐφόνευσαν.

Φόρβαν καὶ Πολύμηλον δ' Ἰξίον βάλε γαίῃ,
 ποινὰν τᾶς ἰδίας ματρὸς ἀμυνόμενος.

13. Ὁ δὲ ΙΓ Ἡρακλῆα ἀγοντα τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἀλκμήνην
 εἰς τὸ Ἥλυσιον πεδῖον, συνοικίζοντα αὐτὴν Ῥαδαμάνθυϊ,
 αὐτὸν δὲ εἰς θεοῦ, δῆθεν ἐγκρινόμενον.

Ἀλκίδας δ' ὁ θρασὺς Ῥαδαμάνθυϊ μάτερὰ τάνδε,
 Ἀλκμήναν, ὄσιον πρὸς λέχος ἐξέδοτο.

14. Ἐν δὲ τῷ ΙΔ Τίτυς ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος το-
 ξευόμενος, ἐπειδὴ τὴν μητέρα αὐτῶν Λητώ ἐτόλμησεν
 ὑβρίσαι.

Μήρῃς καὶ ἀπροσύνῃ μεμεθυσμένη, τίπτε βιαίως
 εἰς εὐνὰς ἐτράπης τᾶ· Διὸς εὐνέτιδος;
 ὅς σε δὴ αἵματι φύρσε κατάξια, θηροὶ δὲ βορβᾶν
 καὶ πτανοῖς ἐπὶ γᾶ εἶπασε νῦν ὄσιως.

15. Ἐν δὲ τῷ ΙΕ Βελλεροφόντης ὑπὸ τοῦ παιδὸς Γλαύκου σω-
 ζόμενος, ἥνικα κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ Πηγᾶσου εἰς τὸ Ἀλῆιον
 πεδῖον, ἐμελλεν ὑπὸ Μεγαπένθους τοῦ Προΐτου φονεῦσθαι.

* Οὐκέτι Προΐτου παιδὸς φόνον ἔσχεθε Βελλεροφόντης,
 τοῦδ' * ἐκ τοῦ παιδὸς τειρομένου θάνατον.

Γλαύκου * κρανταγένους Ἰοδαίου δ' ὑπαλύζει,
 οὕτως γὰρ Μοιρῶν * ἐπέκλωσε λῖνα.

Καὶ σὺ πατρός φόνον αὐτὸς ἀπήλασας ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 καὶ μύθων ἐσθλῶν μάρτυς ἐπεφράσας.

16. Κατὰ δὲ τὰ· θύρας τοῦ ναοῦ προσιόντων ἐστὶν Αἰολὸς καὶ
 Βιωτὸς, Ποσειδῶνος παῖδες, ἐνυόμενοι ἐκ δεσμῶν τὴν μη-
 τέρα Μελανίππην τῶν περιτεθέντων αὐτῇ διὰ τὴν φθορὰν ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Αἶελε καὶ Βιωτῆ, σοφὸν φιλομήτορα μόχθον
 πρήξατε, μητέρ' ἐὼν ῥυόμενοι θανάτου·
 τοῦνεκα γὰρ καὶ [κάρτα] πεφνήνατε ἄλκιμοι ἄνδρες,
 ὃς μὲν ἀπ' Αἰολίης, ὃς δ' ἀπὸ Βιωτίτης.

17. Ἐν δὲ τῷ ΙΖ Ἀναπίς καὶ Ἀμφινόμος, οἱ ἐκραγέντων τῶν

servabis a morte, famulam Hypsipylem,
 quæ Eurydices iram passa est, quum proruens
 hydrus terrigena perdidit Archemorum.
 Vade et tu, relinquens Asopidis, Eunoe, campum,
 matrem ducturus in Lemnum beatam.

11. In undecima Polydectes, Seriphiorum rex, Gorgonis capite
 in lapidem mutatus a Perseo, propter matris ejus (*Danaes*)
 connubium miserat eum ad afferendum Gorgonis caput;
 itaque, qua morte alterum afflicere meditabatur, eam ipse
 Justitiæ providentiâ subiit.

Ausus tu quoque es, Polydecta, lectum Danaes temerare
 ob probrosas nuptias Jovi conviciatæ:
 quapropter hic oculis Gorgonis solvit (*retextit*) Perseus,
 membra in-silicem-convertens, matri gratificatus.

12. In duodecimo est Ixion Phorbantem et Polymelum interfici-
 ens ob occisam ab iis matrem ipsius Megaram: irati enim
 propterea, quod neutri horum nubere voluit, eam interfece-
 runt.

Phorbantem et Polymelum hic Ixion afflixit solo,
 poenas has in ultionem propriæ matris reposcens.

13. Decima autem tertia exhibet Herculem qui matrem Alce-
 nam ad Elysium campum ducit, Rhadamantho eam nuptium
 collocans, et ipsum inter deos scilicet adoptatum.

Alcides audax Rhadamantho matrem hanc suam
 Alcenam sanctum ad cubile tradidit.

14. In decima quarta Tityus Apollinis et Dianæ sagittis perit,
 quia matri eorum Latonæ vitium offerre ausus fuerat.

Vesane et dementiâ ebrie, quid violenter
 ad cubile accessisti Jovis conjugis?
 qui te sanguine tuo perfudit sane merito, et feris pabulum
 volatilibusque in terra nunc reliquit juste.

15. In decima quinta Bellerophon a filio Glauco servatus, quum,
 dejectus a Pegaso in Aleium campum, in eo esset ut a Mega-
 penthe, Præti filio, occideretur.

Non amplius, Præti fili, cædem a se avertisset Bello-
 hocce absque nato defendente ipsum a morte [phontes,
 Glauco. Et Antææ dolum Iobætæque effugiet:
 sic enim Parcarum ipsi nevere fila.

Et tu a patre cædem solus repulisti propius accedens,
 et fabularum egregiarum testis eas in-mente-reposuisti.

16. Ad fores autem templi accedentibus spectantur Æolus et
 Bæotus, Neptuni filii, matrem Melanippen liberantes a vinculis,
 impositis ei a patre ob stuprum quod passa erat.

Æole et Bæote, scitum plenam-pietatis-in-matrem laborem
 perfecistis, matrem vestram liberantes a morte:
 propterea etiam valde strenuū esse apparuistis viri,
 hic quidem ex Æolia, ille vero ex Bæotia.

17. In decima septima Anapís et Amphinomus, disruptis Siciliæ

κατὰ Σικελίαν κρατήρων διὰ τοῦ πυρός οὐδὲν ἕτερον ἢ τοὺς
ἐαυτῶν γονεῖς βαστάσαντες ἔσωσαν.

Πυρὸς καὶ γαίης * * *

18. Ἐν δὲ τῷ ΙΗ Κλέοβις ἐστὶ καὶ Βίτων, οἱ τὴν ἐαυτῶν μητέρα
Κυδίππην ἱερωμένην ἐν Ἀργεὶ Ἦρας, αὐτοὶ ὑποσχόντες
τοὺς αὐχένας τῷ ζυγῷ διὰ τὸ βραδύναι τὸ σκεῦος τῶν
βοῶν, ἱερουργῆσαι ἐποίησαν, καὶ ἡσθεΐσα, φασίν, ἐπὶ τούτῳ
ἐκείνῃ ἤλξατο τῇ θεῷ εἰ τι ἐστὶ κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις,
τοῦτο τοῖς παισὶν αὐτῆς ὑπαντῆσαι· καὶ τοῦτο αὐτῆς εὐξα-
μένης ἐκείνοι αὐτονουκτὶ θνήσκουσιν.

Οὐ ψευδὴς δὲ μῦθος, ἀληθείη δὲ κέκασται,

Κυδίππης παίδων εὐσεβίης ὁ δόσις.

Ἴδουχαρὴς γὰρ ἔην κόπος ἀνδράσι γ' ὄριος οὗτος,
μητρὸς ἐπ' εὐσεβίῃ κλεινὸν ἔθεντο πόνον.

Χαίροιτ' οὖν ἱεροῖσιν ἐπ' εὐσεβίῃ κλυτοὶ ἄνδρες,
καὶ τὸν ἅπ' αἰῶνων μῦθον ἔχοιτε μόνου.

19. Ἐν δὲ τῷ ΙΘ Ῥῆμος καὶ Ῥωμύλος ἐκ τῆς Ἀμολίου κο-
λάσεως βυόμενοι τὴν μητέρα Σερβίλιαν ὀνόματι· ταύτην
γὰρ ὁ Ἄρης φθείρας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησεν, καὶ ἐκτεθέντας αὐ-
τοὺς λύκαινα ἐθρεψεν. Ἀνδρωθέντες οὖν τὴν μητέρα τῶν
δεσμῶν ἔλυσαν, Ῥώμῃν δὲ κτίσαντες Νομήτορι τὴν βασι-
λείαν ἀπεκατέστησαν.

Τόνδε σὺ μὲν παίδων χρύφιον γόνον Ἀρεῖ τίτεις,

Ῥῆμόν τε ζυνῶν καὶ Ῥωμύλον λεγέων,

θῆρ δὲ λύκαιν' ἀνδρῶσεν ὑπὸ σπηλυγγι τήηνος,
οἳ σε δυσηκέστων ἤρπασαν ἐκ καμάτων.

crateribus, per flammās nihil aliud quam parentes suos aspor-
tantes servarunt.

Incendio * * *

18. In decima octava est Cleobis et Biton, qui matrem suam
Cydippen Junonis Argivæ sacerdotem, tardante apparatu
boui, quum sacrificare vellet, collis jugo suppositis ipsi eo
traxerunt : qua re gavisā illa, ut ajunt, a dea filiis precata
est id quod pulcherrimum sit in hominibus ; ad quas preces
matris illi eadem ipsa nocte moriuntur.

Non mendax ille mythus, sed veritate decorus,
de Cydippes filiis et sancta pietate :

Lætabilis enim viris et tempestiva fuit fatigatio ista,
matris ob pietatem gloriosum susceperē laborem.

Quare gaudete sacris ob pietatem celebres viri,
et perennis per sæcula sit fabula de vobis solis !

19. In decimo nono Romulus et Remus matrem, Serviliam no-
mine, Amulii punitione liberant, quippe hac corrupta illos
genuit Mars, et expositos lupa nutrit. Adolescentes ig-
tur facti matris vincula solverunt, Romaque condita, regnum
Numitori restituerunt.

Hanc tu quidem filiorum clandestinam sobolem Marti pri-
s, Remum communi et Romulum lecto,
feraque lupa nutritrix in spelunca eos roboravit,
qui te ægre medicabilibus eripuerunt ex laboribus.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT III.

Clara fuit Apollonidis sive Apolloniadis, Attali regis Pergami uxoris, et filiorum pietas, de qua sic narrant Polybius et Plutarchus. Prior Hist. XXIII, 18 (huc pertinentia excerpimus latine) : « Apollonias Cyzico oriunda erat mulier plurimas ob causas memoria et laude digna. Plebeia quum esset, tamen regina adscita est, idque fastigium usque ad exitum vitæ retinuit optimis artibus, modestia, morum gravitate quadam civili et probitate, in filios autem, quos peperit quattuor, incredibilem benevolentiam et amorem ad extremum usque spiritum conservavit, quamvis diuturno tempore marito superstes vixerit. Ceterum Attalus cum Eumene fratre, in illo adventu in urbem Cyzicum, obsequio atque honore matri (ut par erat) præstito, maximam laudem adeptus est. Matrem enim ambo mediam utraque manu deducentes, templa et cetera urbis loca cum comitatu regio perlustrant. Proinde omnes qui aderant, spectaculo vehementer delectati, adolescentes summopere laudabant, et Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes, studia utrurnque inter se conferebant (conf. epigr. 18). » Plutarchus autem, in libello De fraterno amore (§ 5, p. 480, B) : « Apollonidem Cyzicenam, Eumenis regis matrem ac trium præterea filiorum, Attali, Philetæri et Athenæi, prædicasse subinde se beatam diisque egisse aiunt gratias, non propter divitias vel imperium, sed quod tres filios videret natu maximi esse satellites, eumque in medio ipsorum gladios hastasque gerentium absque metu versari. » Huic igitur filii templum struxerunt Cyzici et anaglyphis exornarunt, pietatis liberorum in parentes, imprimis matres, exempla e fabulis petita exhibentibus. Anaglypha columnis (στύλοις) inserta, unde *στυλοπινάκια* vocata, his versibus describuntur, quorum partem ferme dimidiam gallice vertit et eleganti commentario explicuit Chardonus de la Rochette, *Mélanges* vol. II, p. 272 seqq., post Jacobium, qui primus ediderat a. 1797, in *Exercitationibus criticis*, vol. II. Nos ea tantum ponimus quæ necessaria sunt ad intelligenda epigrammata, de mythis autem si qua sunt reconditiora. Anonymi poetæ voluntatem et studium potius laudabis quam ingenium et facultatem. Multa in his peccavit librarius, sedulo tamen cavimus ne a poeta abstergeamus sæculi sui notas. — In marg. Cod. : ταῦτα ἐν Κυζίκῳ ἐν τῷ θυμωμένῳ ναφ̄ τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμενοῦς (sic etiam in lemm.) τῶν Περγαμηνῶν. — His scriptis reperta est Boissonadii nota accuratior : « Scripsit Jacobius Εὐμένους. Sed temerarium in talibus est accentum mutare a codice exhibitum. Corayus Plutarchum edens ejusdem nominis accentum retraxit, quod non probandum. — Est *στυλοπινάκιον* nomen obscurum. Vertit Viscontius ad Inscr. Triop. p. 122 : *epigrammi iscritti nelle cartelle delle colonne*. Fuerunt tabule lapideæ (vide lemma epigrammatis moni) ex ipso columnæ scapo exstantes et opere anaglypho ornatae vel oneratae. Nam tales columnarum appendices puram artis severitatem violare videntur. De *στυλοπινάκιοις* dixit et Letronnius *Appendice à la lettre d'un antiquaire* p. 104. Sed potuerunt anaglypha Cyzicena etiam in columnarum stylobatis sculpta fuisse, quæ fuit opinio grammatici qui alterum lemma tertii et quarti epigrammatis scripsit. Cui anaglyphorum positioni et ipsi

conveniet nomen *στυλοπινάκιον*. In ipso anaglyphi spatio collocatas fuisse inscriptiones non est credendum, quum nec oratio felici et antiquæ ætati respondeat, et repugnet variis versuum numerus. In tali opere poeta ipse, non minus quam sculptor, legibus debuit symmetriæ parere et æquale in unoquoque anaglypho versibus spatium dare; nam inæqualitas oculos valde læsisset. Puto serius fuisse composita hæc epigrammata, ac libello forsitan collecta quem ædituus visitoribus divendebat. » Commode animadvertit Heckerus, epigrammata Cyzicena videri in usum Constantini Cephalæ descripta fuisse Cyzici ab illo Gregorio, quem commemorat scholiasta ad epigr. 334 capitis VII.

I. In lemm. σιλήνων Cod. — 2 παῖδα κάμου καὶ ἀρμονῆς (sic) Cod., corr. Jac. — 4 Πενθεύς Chardonus, ionice contractum ex Πενθείος. Cod. πένθεός. Intelligenda est constructio qua Pentheus affecerat Semelen, non Bacchum, qui apud Eurip. sic loquitur, v. 41 : ἔσθ'...

Σμέλης τε μητρὸς ἀπολογήσασθαι μ' ὕπερ φανέντα θνητοῖς δαίμον', ὃν τίκεται Διί.

II. — 1. Βαθὺν πάτον, periphrastice de *vallibus*. — 2 τευθρ. Cod. Regio a Teuthrante regnata, Mysia. — 3 φίλιος Wakefieldus, frustra. Ita mox ἔνευσεν longo u, et alias διχρόνους ob accentum productas habebis in hoc poeta. Neque tangenda dialectorum mira confusio. — 4. ἀνγάγω ἐς πεδίον Cod., corr. Jac., improbens quod in tertia editione posuerat ἀνάγω.

III. Τυρλούμενον, scilicet καταφευσαμένης φθορὰν Φθίας, τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος, ut loquitur Apollodorus III, 13. « In marg. Cod. : ὁ τρίτος πῖναξ τοῦ τρίτου στυλοβάτου. Videntur itaque illa anaglypha columnarum basibus, τοῖς στυλοβάτοις, inserta fuisse. » Jac. — 1. « Prima longa nominis ἔνευσεν, non raro exemplo. Monui ad Theocr. 28, 25 ed. sec. » B. — 2 Φοῖνικος ἥδ' vel ὅδ' ἐθέλει Cod., corr. Chardonus. Frustra Bothius παῦσαι ἐρίν. « Est παῦσαι trochæus, nec id raro malorum poetarum exemplo : v. infra ad XV, ep. 31 (et supra ad I, ep. 104). » Boiss. Est γόλος γενέτου, Phœnicis ira in patrem, ob injuriam Aicimedæ matri illatam. Videndus Hom. II. I, 448 seqq. (ubi v. 459 et illa, παῦσαι γόλον). » Jac. ad quam Boissonadius : « Malui eam syntaxin ad genitivum Φοῖνικος adhibere : *iram patris in Phœnicem*, atque sic olim fere sentiebat ipse Jacobs. Possit γενέτου jungi cum Φοῖνικος, *iram in Phœnicem filium*, quin et sæpe inveniatur γενέτης ἀντὶ τοῦ νόος (sicut infra, ep. 10, 4). Etenim nunc de sedanda Phœnicis ira non agebatur, sed de vi ab eo propulsanda. Cur iratus fuerit Phœnici Amyntor, declarat versus tertius : Phœnix videlicet matrem despectam fuisse ob servulam formosiorē non patienter ferebat, et male ferre narrabatur, et, ut fit, mixta cum veris commenta senem inflammaverant. » — 4. προίεμένο, 6 παιδολέτην Cod., corr. Heynius. Heckerus præfert παιδολετήρ.

IV. In marg. ὁ τέταρτος πῖναξ τοῦ αὐτοῦ στυλοβάτου.

* Id est τοῦ τετάρτου στυλοβάτου. Quod moneo ab Paulsenio, qui p. 6 de tertio stylobate intellexit putavitque in una columnæ basi fuisse plura anaglypha. » B. — 1. In κλυτόνους post Κλυτὸς Chardonus recte vidit alliterationem; v productum ut in quadrisyllabo. — 2 πατρός Cod., lapsu. — 3 ἢ πρὶν « ineptum est, sed fortasse non depravatam, quamvis aut ἦπερ aut cum Chardono ἦτις corrigi possit. » Jac. Voluisse videtur: antequam ipsa mali quid pateretur. Bothius conjiciebat ἢ, *qua ratione*, his allitis: « Utrumque libens adspexisse dicitur Cleopatra, simplex mulier, et novercam occisam et antea compressam a Phineo, sed sancte, id est legitime, uxorem, non pellicem. » — 4 γαμέταν Cod.

V. Ἐκδημίαν Chardonus exponit *mortem*, ut est apud Patres, sed in notis mss. addit: « Suspecta tamen mihi videtur lectio, pro qua quid reponendum sit non video. » Verum vidisse credo Boissonadium, qui ἐκδημίαν proposuit Anecd. II, p. 127, nunc addens: « Dindorfius in Thes. non offendisse videtur ad ἐκδημίαν, quod de *obitu* intelligit. Sed hic hujus nominis usus non est ferendus. Ac præterea est ἀνδρός; de viro, de sponso capiendum, quod ad Polyphontem non apte pertineret. » — 1 Κρεφόντου Cod., in lemmate κρεφόντην. — 2 « μίαναι audaci systole, in versum gratiam facta. » Jac. Ἀλόχου, Merope. — 3. « Est οὐ καὶ; pro αὐτοῦ καὶ; syntaxi dativi valde usitata. In fine versus quamvis suspecto nihil moveam. » B. Recte Heckerus οὐκ εἰ σοι pro οὐ quod edebatur, finem versus ipse quoque tuitus.

VI. — 1 ἐρπετόν Cod. « Ad Zachariam Mityl. p. 368 proposui, nec pœnitet, ἐρπετοῦ. Pytho monstrum serpentis spiris mixtum erat, scilicet ex homine et serpente conflatum. Sic intellexit Heynius. Sed et aliter potest intelligi. » B. Græfius corrigebat Πυθῶν, ἀνελγμένον ἐρπετόν ὀλκοῖς, aut γηγενέων Πυθῶνα μεμιγμένον ἐρπετόν ὀλκοῖς, « cuius forma e serpentibus terræ filiorum mixta et composita. Serpentes enim gigantibus pedum erant loco. » Probabilissima Boissonadii correctio, censente etiam Jacobso. — 3 σκύλαν Cod., corr. Chardon. Jacobsius malit γάρ πινυτὴν εἶλεῖν θεόν (sic etiam Both.), et potest ab librario esse quod editur. Ibid. τόξω Jac.; τόξον Cod. Nisi præstabat λοξὸν θῆρα scripsisse cum Heckerio. Immemorable Boissonadii τόξον θηρὶ καθαμάσσει. — 5 Δελφῶν, οὗ Jacobsius, sublata distinctione post σκοπιῆς, egregie, nisi insolita συνῆπειρα distichorum dubitationi locum relinqueret. Cod. Δελφῶν δ' οὐ. In fine versus Codex ἐκ δὲ δρακόντων, quæ varie tentant critici. Jacobsius δὲ δ' ἀρ' ὀδόντων, in notis mss. ἐκ δ' ὀδ' ὀδόντων, quod recepimus. « Respicitur ad τὸν ὀδοντισμὸν, de quo Pollux IV, 80 et 84, ubi de nomo Pythio: ἐν δὲ τῷ λαμβικῷ μάχεται (Apollo) ἔμπεριεῖληκε δὲ τὸ λαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος; ἐν τῷ τετοξεύσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας. Conf. Clem. Alex. Cohort. p. 2, 8. » In quibus πικρὸν ῥοῖζον, « haud dubie intelligendum de stridore sagittarum quibus Pytho interfectus est (II. II, 381), » perperam accipi scribens Heckerus, hæc *post* θῆσαι τρίποδα posita esse magis advertere debbat. Ipse conjecit:

Δελφῶν δ' εὐ θῆσαι τρίπον ἐνθεον· δὲ δ' ἀρ' ἀκόντων
πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος;

interpretans: Phœbus Delphicum tripodem oracula fundentem *bene regem*, ἀκόντων *de sagittis* intelligens, et ἀποπνεύσει, *vertens morietur*; quocum verbo facile feret junctum ὀδυρόμενος ῥοῖζον sagittarum.

VII. In lemmate προσκπόντων corrigit Chard. Deinde Cod. διόρκην, apogr. Paris. διορκ τὴν μητ., vacuo spatio. Παραδοθείσαν addidit Heynius; ἐνσχεθείσα Jaco. Cod. ἐνσχεθείσα, quod servari poterat. « De Antiopes obscura hystoria vide quæ dedit Matthias ad cognominem Euripidis fabulam, Clavier. ad Apollodor. t. II, p. 379. » B. — 1 σκυλεύματα δίκης Cod.; prius corr. Jac., alterum Chard. Tymnes infra VII, 433: Ἔρρα κακὸν σκυλάκειμα, κακὰ μερίς, Lacænæ matris verba ad filium. — 3 ἢ πάρος, 4 ἰκίτης Cod., corr. Jac. — 5. Ἄγε non infrequens sequente plurali; α productum ob accentum. Melius erat scripsisse Ἄλλ' ἄγετ' ἐκ, quod conjecit Jac. Codex καθάπτεται.

VIII. — 2 ὑπεδέξατο Cod., corr. Heynius. Apogr. Πατρίων. — 4 θαμβεῖ, τὰν γλῶκ. conj. Jac.; alia alii. « Tmesin esse puto verbi ἀναδερκόμενος, nec tentandum locum. Vide not. in Anecd. meis IV, p. 400. » B. Sic et Bothius.

IX. In lemm. Σιδήρω Cod.; fine ἐνέτεινεν Heynius. « Doleo Mezeriacum, qui ad Ovidii Epistolas tom. II, p. 27, docte Sideronis et Salmonei filiorum res enarrans, lemmate est usus, ipsum epigramma non attigisse. Sed satius habuit relinquere quod desperabat tractatum posse nitescere. » B. — 1, 2 sic Codex. « Obscurum distichon, in quo adjectivum τρηχέως offendit, alibi non obvium, et σπείρημα pro σπειρῇ positum. Hæc tamen si sincera fuerint, sensum restitueris scribens:

Μητέρα τρηχέισιν (τρηχάλεισιν) ἐπὶ σπειρήμασι Τυρώ
Σαλμωνεὶ γενέτα τῶδ' ὑποτασσομένην.

Matrem Tyro duris in vinculis patri Salmoneo hinc adstanti subjectam (vides aut spectra). Tunc distichon excidisse videtur. » Jac. Idem in notis mss.: « Epigrammatis ob distichon in medio omissum obscurissimi versus 1 sic possit corrigi:

Μητέρα τρηχέισι; συνέχει σειράσι Σιδηρώ.

In sequentibus nomen Τυρώ excidit. Conf. Welcker. De tragodiis græcis I, p. 313. » Etiam Boiss. « unum saltem distichon periisse » judicat, item Heckerus. Græfius conjiciebat:

Μὴ τρέμε τρηχέισιν ἐπὶ σπείρησι Σιδηρούς,
Σαλμωνεὶ γενέτῃ τῶδ' ὑποτασσομένης

ut poeta Tyronem alloquatur. Et versu 3: Οὐ σ' εἶτι γὰρ δουλώσει (pater) etc., non statuens lacunam. Idem est autem σιδηρῶι quod Σιδηρῶ, nam ita vetusti codices, testante etiam Pseudo-herodiano (quem citat Hecker.) Bekk. Anecd. p. 1205: τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εἰς ὧ ληγουσαῖς εὐθείαι; εἶχον τὸ ἐ προσγεγραμμένον οἶον ἢ Λητώι, ἢ Σαπφώι. — 4 καθεζόμενος Heckerus. Cod. καθεζόμενος, « ineptissime, quasi sedentes in anaglypho Neleus et Pelias representati essent. »

X. In lemmate Cod. σύμβουλον et αὐτὴν διὰ τῆς (sic) Ἀρχ. θάνατον τῆς παρ', corr. Jac. In marg. : ὅτι Εὐνῶς; καὶ Θῶας ἀδελφοὶ ἐξ Ὑψιπύλης. Verum nomen esse Εὐνῶς, monuit Welcker. De tragodiis gr. II, p. 559, ubi confirmat hæc Jacobsii: « Quæ hic de aurea vite traduntur, apud alios, quod sciam, non obvia, ducta fortasse ex Euripidis Hypsipyle, in qua Bacchi quædam partes fuerunt. » Boissonadius hæc annotavit: « Lemmatis initium citavit Mezeriac. ad Ovid. Epist. t. II, p. 115, orthographiam tractans

nominis Eunoï. In Philostrati Her. p. 176 scripsi Εὐνω, debebam forsitan Εὐνώ. Est Εὐνω; dictus scholiastæ Pindari Arg. Nem. Et pariter Eudocia Viol. p. 236 : ἐκ τῆς Ὑφικλῆς τῆς Ἀθηνῆας Εὐνω; ἢ Εὐνός; sic Villosionus, sed codex recte habet Εὐνός. Forma Εὐνω; exstat in Etym. M. sub Εὐνέει. Eunei et Thoantis seniore ætate reperio nomina in familia Attica : narrat scilicet Plutarchus Thes. c. 26 habuisse Theseum in bello contra Amazonas socios τρεῖς νεανίσκους ἐξ Ἀθηνῶν ἀδελφεὺς ἀλλήλων, Εὐνῶν καὶ Θόωντα καὶ Σολῶντα. — Habuerunt ergo isti Iasonidæ insigne gentilitium vitem auream, ut Pelopidæ humerum eburneum, ut Sparti lanceam. Vulgatum παρ' Εὐρυδικῆς in genitivum muto παρ' Εὐρυδικῆς. » Eurydice, mater Archemori ex Lycurgo. — 2 ῥύση τὸν πατέρα Cod., corr. Jac. Qui et ἱκέτιν propenit, quum αἰκέτις pro δουλή non dicatur absolute, in notis mss. Ὑφικλῆς ἱκέτιν. » Speciosius quam verius. Nam serva fuit Hypsipyle : παραθεῖσα ἐλάτρενε παρὰ Λυκούργῳ (Eurydices conjuge), ait Apollodor. III, 6, 4. » B. — 3 ὁρούσας; Jacobsii conjectura, ΟΡΟΥCΑC pro ΑΦΟΥΘΑΡ, ἀρούθαρ Cod. « Quod varie tentatum fuit. Græfius ἀρ' εἶθαρ. Forsan ἐπ' εἶθαρ, juncta præpositione cum adverbio, ut in κατευτικά, παραυτικά. Forsan ἀρ' ὤρων, procul a custodibus. Forsan Ὁρέλιον, quum bina sint pueri nomina Ὁρέλιος et Ἀρχέμορος, quorum hoc fuit proprie cognomen. » B. Ingeniose Heckerus ἦμος ὁ σῦμα ὤρεος. » Substantivum σῦμα (inquit), ὑπεργεγραμμός; ap. Lycophr. 793 et Sophronem, fere inservit diræ belluæ devotendæ. » Quæ correctio ceteris verisimilior. — 4 ὁ γαγενέας Hecker. Conf. ad ep. 3, 2. — 5 ἀσώτιδος Cod. » Scribendum videtur : Ἀσωπίδος, Εὐνο', ἀσούραν, i. e. Argolidem. Post Thoantem enim, versu primo compellatum, etiam Eunoï mentio fieri debebat. » Jac. Idem in notis mss. Ἀσωπίδος, Εὐνοί, κράναν. Græfius tentabat Ἀσωπίδος ἐλθρα κοῦρας, Heckerus Ἰνδία, « recentiorum usu tritum de sedibus, aula, domo. Unam literam transponens νεαν, ENAN, habes ENAIA, ductus simillimos. — 6 ἀξων Jacobsius; ἔξω Codex. Heckerus ἀξαι infinitivo, jungendo cum στείχε. Sequitur hemistichium homericum, II, Φ, 58.

XI. In marg. : περί Πολυδέκτου τοῦ Σερέων (sic et in lemm.) βροσίειος, ὃν ἀπέκτεινε Περσεύς. Res narrata ap. Apollodor. II, 4, 3. — 2. » Versus non nitidus. Conjunctio καὶ sententiam primi versus aperire videtur. Polydectes, qui ob probrosum Danaes amorem in Jovem convicia jecerat, ipse etiam Danaes amore flagravat. » B. Versu 2, pro μεμψαμένος, præstat μεμψαμένως corrigere cum Heckerō : « habuit Danae fluctibus marinis jactata quare de Jove quereretur. Nonnus Dion. VIII, 136 :

Οὐ Δανάη παύειν τὸ δεύτερον ὕτιος Ζεὺς,
ἀλλὰ σινηροδόρῳ μετὰ σπρηγίδα μελᾶθρου,
μεμρομένη χρυσοῖσι γάμοις, ναυτίλλετο νόμῳ. »

Ut non omnino necessarium videatur ab eodem propositum δυσφήμους εἰνᾶς.

XII. In marg. : περί Φόρβαντος καὶ Πολυμήλου, οὓς ἀπέκτεινε Ἰξίω. In fine lemmatis Cod. ἐπὶ τούτῳ. Fabula ab alio nemine memorata et prorsus incognita. — 1 γαῖη Cod., corr. Jac. » Φόρβαν forma alias inusitata poetæ recentioris. » Both. — 2 ἀμυρόμενος, supple αὐτῇ, πονή autem i. q. τιμωρία.

XIII. » Alcmenam post Amphitryonem Rhadamanthio nupsisse narrat Apollodor. II, 4, eamque ad hoc a Mercurio in beatorum insulas esse delatam, ex Pherecyde tradit Antonin. Lib. c. 33. » Jac. — 2 λάχο; apogr. Par.

XIV. In lemmate vitiose Cod. τοῦ; (pro Τίτῳ; quod restituit Zoega), deinde τοξευομένου; et ἐτοίμασαν. Unde error in scholio marg. : περί τῶν υἱῶν Νιόβης, οὓς ἀπέκτεινε Ἀπόλλων. — 3. » O; Jupiter, liberos suos Titio inmittens. » Jac. Codex βορβάν, ob metrum. De qua scriptura hæc Boissonadius : « Dindorf. in Thes. s. Βορά cogitavit de transpositione, θηρεῖ βορβάν δέ, qua evitaretur insolita scriptura. Nec tamen correctionem necessariam putat. Ego ne duplicationem quidem velim fieri. Librarii sic sæpe metrum juvare monitis oculis voluerunt, scribentes ὄρρα, παρὰ ῥρόον, pro ὁ ῥα, παρὰ ῥόον, ac similia, quæ representare editores recentiores neglexerunt merito. Quare hic quoque productionem literæ caninæ docto lectori relinquo. » Nec raro noster falsa analogia duci deprehenditur, Attali temporibus multo inferior habendus.

XV. In marg. : περί Γλαύκου καὶ Βελλεροφόντου τῶν ἡρώων. » De Bellerophontis casu schol. Pind. Ol. XIII, 130 : γέγεται ὅτι ἀναπτῆναι βουλῆθεις τῷ Πηγάσῳ, κούρῳ παρ-κινδυνεύσας, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς οἰσטרηθέντος τοῦ Πηγάσου, ἐκπίπτει καὶ χωρίζεται καὶ πλανᾶται διὰ τὸ Ἀλγίον χωλός. Quod ductum ex Hom. II, Z, 200 seqq. Reliquam fabulam anaglyphi nemo veterum attigit. Megapenthem, Præti filium, memorat Apollodor. II, 2. Pausan. II, 16, nihil habet quod ad epigramma nostrum illustrandum faciat, cui historiæ ignoratio et librorum errores densissimas tenebras offluderunt. Conferendus Welcker. De tragœdiis græcis II, p. 796 seqq. » Jac. — 1 οὐκέτι (sic) Cod. Jac. conj. Οὐ Προῖτου παιδός etc., vel Οὐκέτι Προῖτου παῖδα σόνου σγέθε, vel Οὐκέτι, Προῖτου παῖ, σόνου ἐσγέθε, subaudito ἄν. Heckerus p. 236 ὁδ' ἐσγέθε, jungens θάνατον, ut alibi πότμον ἔχαι, Non est mortuus, interfectus a Megapenthe, reliqua quidem distichi parum excediens. — 2 Jac. conj. τοῦδ' ἐκτός παιδός τινοῦμένου θάνατον Γλαύκου. » Bellerophontes Præti filium (Megapenthem) a cæde ipsi inferenda non colibuisse, absque suo filio Glauco fuisset, paternæ cædis (intentatæ) ultore. Vel ῥουγῶνον. — 3. » Versus fortasse insanabilis. Suspiciamus : κῆρα κακὴν δ' οὐδ' Ἰοδάτας ὑπαλύζει. » Jac. Conf. Welck. p. 797. Heckerus tentat : κράντα (a κράντης, rex) ἀγεννοῦς Ἰοδάτου δ' ὑπαλύξεν, sc. θάνατον ex superioribus rejctendum : Et tamen necem ab imbelli rege Iobata sibi imminuentem effugit. — 4 τῶδ' ἐπέκλ. Jacchs, in notis mss. ἢ ἐπέκλ. » Id epigramma insigniter corruptum non potuit adhuc corrigere criticorum virorum industria. Latina quæ apposui respondent conjecturis hisce meis et aliorum valde dubiis :

Οὐκέτι, Προῖτου παῖ, σόνου ἐσγέθε Βελλεροφόντης,
τοῦδ' ἐκτός παιδός βουομένου θανάτον
Γλαύκου· κ' Ἀντεῖα; δόλον Ἰοδάτου θ' ὑπαλύζει·
οὕτω γὰρ Μαιρῶν οἱ ἐπέκλωσε λίνα.

Glauco Bellerophontis filius non est aliunde notus; nam Glauco homericus ejus erat nepos. Anteia, quam intrudo, Præti conjux, et sceler Iobates Bellerophontem perdere voluerunt. Sed hariolationes istæ sunt levissimas. Præterea id me moratur, nec parum, quod hæc tabula exemplum pietatis erga matrem non exhibeat. » B. — 5 ἀπὴ λαυσα; Cod., corr. Jac. — 6 ἐπεπράτατο Cod., corr. Jac., probatus ab Heckerō et Welckero p. 798, qui intelligit bona exempla pietatis filiorum in patres, ipsi narrata; » μέγας improprie de audiente. » Aliter Græfius cepit, qui ponit μάγαν. Heckerus : « Quum Glauco, cæde a patre propulsa, Megapenthem non interfecerit, probabile est eum Bellerophontem et Præti filium ad concordiam reducere voluisse, idque revera ei cecidisse. Ut corrigi posse videntur μῶθων ἐσθλῶν καὶ τοῦ ἐπεπράτατο, Villisti quid c'licere possent μῶθων ἐσθλῶν. » Denique Boissonadius :

« Si ἐπεγράφατο integrum est, *testem* intelligo artificem qui egregiam et pulchram historiolum representavit. Forsan ἀπεγράφατο. »

XVI. — 1 μῦθον Codex, corr. Jac., et tenebat Boissonadius. Sed Bothius μῦθον servat, cum Chardono qui vertit, *vous avez fourni matière à un beau récit*. — 2 μητέρην λυόμενοι Cod., corr. Chard. — 3 κάρτα illato Bothius probabilissime explevit metrum. Τοῦνεκα καρτερόγειρε περὶ νάτε κάλκιμοι conj. Jac., addens : « Sed lenius quid reperiri velim. » Heynius περὶ νάτον. — 4. « Poeta recentior ω in Boιωτίης pro ο μικρῶ habebat, ut ep. 19 in Ῥωμύλου. Vel, quod etiam pejus, pro postulato choriambo ponebat mollosum, facta synizesi in τίης. Recentiores nonnunquam in altero pentametri ordine spondeos substituunt dactylis. » B.

XVII. In marg. : περὶ Ἀνάπειος καὶ Ἀμφινόμου τῶν Σικελιωτῶν. De piis fratribus Catanensibus diserte narravit Pausanias X, 28, § 2, cum aliis multis, quos collegit Wernsdorf. ad Poet. lat. minor. tom. IV, vol. I, p. 371. « Nic. Heinsius ad Claudiani versus,

Cur non Amphinomo, cur non tibi, fortis Anapi,
Æternum Siculus templa dicavit honos?

lemmata hujus epigr. ex ipso codice protulit, quorum in fine : ζήτει τὸ λείπον ἐπίγραμμα. Codex habere videtur λείπον sine acc., apogr. Par. λοιπόν, ut Chardon. p. 293 (?). Ac placet hoc, quum prima verba etsi corrupta supersint. Ex spatio relicto in apographo videtur duobus epigramma

constitisse distichis. » B. — 1 Πυρκαϊῆς conj. Jac.

XVIII. In lemmate medio Cod. φησίν. Paulo ante Jac. conjicit τὸ ζεύγος τῶν βοῶν. Et habet apogr. Par. σχεῦος pro σχεῦος. — 2 εὐσεβίης θυσίην Codex, corr. Jac. — 3 ἡδὺ χάρις γ. ἤην σκόπος ἀνδράσιν ὥριος; Codex, corr. Jac. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, 31, secutus textum Chardoni, qui bene scripsit v. 2 παίδων εὐσεβίης θυσίην, *pietas in sacrificium*. Idem v. 3 ἡδύχαρις... — 4. Μητρός ἐπ' εὐσεβίῃ Jacobsio significant *pietate erga matrem*, mihi *pietatis maternæ in deos asserendæ causa*. Matrem scilicet ad deæ templum vehentes ιερουργῆσαι ἐποίκσαν, fecerunt ut debito ac pio sacerdotii munere fungeretur. Modo εὐσεβίῃ ἐς θυσίην eorum memorabatur. » B. Ne hiet oratio, scribam μητρός ὅτ' εὐσεβίῃ. Jac. — 5. Χαίροιτ' εἰν ἐνέροισιν conj. Jac. « Si verba sana sunt, quod Jacobsius non putat, illis ut heroibus sacra fiebant. » B. — 6. « Perennem nec ullo tempore interituram laudem. » Jac.

XIX. In lemmate Codex Σερβήλειαν. « Salmasius hoc lemma edidit Exercitt. Plin. p. 11, ut doceret Rheam Silviam ab aliis Serbiliam sive Serviliam fuisse appellatam. Heynius tamen Σερβήλειαν vitiose scriptum suspicatur pro Σιλούταν vel Σιλβίαν. » Jac. In marg. : περὶ Ῥήμου (inter lin. Ῥέμου) καὶ Ῥωμύλου τῶν υἱῶν Σερβιλίας, οἵτινες πρῶτοι τὴν μεγάλην Ῥώμην ἔκτισαν. — 2 ξυνή καὶ βωμύλων Cod., corr. Jac. De Ῥωμ. correpto conf. ad ep. 16, 4. — 3 τιθηνός Cod. Suidas : Τιθηνός, κυρίως ἐπὶ γυναικὸς τῆς τιθηνούσης καὶ τρεφούσης.

CAPUT IV.
ΤΑ ΠΡΟΟΙΜΙΑ
ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΩΝ.
PRÆFATIONES
DIVERSARUM ANTHOLOGIARUM.

1. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Μούσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος, ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνθησε χάριν,
πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα, πολλὰ δὲ Μοιροῦς
λείρια, καὶ Σαπφούς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα·
νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων,
καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω·
σὺν δ' ἀναμίξῃ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος, ἥς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἑρως·
τῇ δ' ἄμα καὶ σάμψυχον ἀπ' ἡδυπνόοιο Ῥιανοῦ,
καὶ γλυκὺν Ἑρίνης παρθενόχρωτα κρόκον,
Ἀλκαίου τε ἀλάθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροῦς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασσάλκου τε κόμας δξύτορου πίτυος·
βλαισὴν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἶμης,
σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος,
Τύμνεω τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερὸν τε σίσυμβρον
Νικίου, Εὐφήμου τ' ἀμμότροπον πάραλον·
ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, Ἴον μέλαν, ἡδὺ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν αἰὲ μέλιτος,
λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἰδ' ἐν Μούσαις κυκλάμινον,
ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην.
Τῆσι δ' ἄμ' Ἠγήσιππον ἐνέπλεκε, μαινάδα βότρυν,
Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμυσησάμενος,
σὺν δ' ἄμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
καὶ ῥοιτὶς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος,
σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου, ἡδὲ Φαέννου
τέρμινθον, βλωθρὴν τ' ἀγράδα Σιμμίει·
ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμυμητοῖο σελίνου
βαιὰ διακνίζων ἄνθη Παρθενίδος,
λείψανά τ' εὐκαρτεῦντα μελιστάχτων ἀπὸ Μουσέων,
ξανθοὺς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω στάχυν·
ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεῖοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα,

ANTHOLOGIA. I.

I. MELEAGRI CORONA.

Musa cara, cui hoc fers lanci-saturæ-simile carmen?
vel quis poetarum etiam struxit coronam?
Absolvit quidem Meleager, et præstantissimo Diocli
memoriæ-causa hoc concinnavit munus,
multa innectens Anytes lilia, multaque Mæros
basilica, et Sapphus pauca quidem, sed rosas;
et narcissum Melanippidis, sonoris gravidum hymnis,
et novum vitis ramulum Simonidis;
simulque miscens et implicans odoratam pulchro-flore irin
Nossidis, cujus tabulis ceram liquans-induxit Amor;
comitemque ei et sampsuchum a dulce-spirante Rhiano,
et suavam Erinnes virginalem crocum,
Alcæique vocalem inter vates hyacinthum,
et Samii laureæ ramulum nigro-folio;
in iisque Leonidæ virides hederæ racemos,
et Mnasalcæ comas acutæ pinus;
platanumque crispam (?) decerpit Pamphili carminis,
innexam nucis germinibus Pancratis, [sybrium
Tymnisque venustis-foliis populum-albam, et virens si-
Niciæ, et Euphemi in-arena-nutritum tithymalum;
et pariter in illis Damagetum, violam nigram, dulcemque
Callimachi, acerbi mellis semper plenam, [myrtum
et lychnidem Euphoriohis, et in Musis cyclaminum,
eum qui a Dioscuris nomen habuit.
Simulque cum illis Hegesippum implicuit, ebriam uvam,
et Persæ suaveolentem juncum demessum,
conjuncto etiam dulci malo a ramis Diotimi,
et mali-punici flores primos Menecratis,
smyrnæaque germina (myrrham) Nicæneti, et Phaenni
terebinthum, et proceram pīrum-silvestrem Simmiæ;
et inibi etiam ex prato haud-vituperando apii
paucos decerpens flores Parthenidis,
bonosque relictos fructus mellifluarum Musarum,
flavas e calamo spicas Bacchylidis;
et ibi simul Anacreontem, dulce quidem illud canticum,

49

4

νεκταρείους δ' ἐλέγους, ἄσπορον ἀνθέμιον·
 ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς σχολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
 Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ·
 τοῖς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρηκας ἐλαίης,
 40 ἥδ' Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
 Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἦκε, Πολύστρατον, ἄνθος αἰοιδῶν,
 φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου·
 καὶ μὴν καὶ Συρίαν σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
 ὕμνοθέταν, Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον·
 45 ἐν δὲ Ποσειδίππῳ τε καὶ Ἡδύλῳ, ἄγρι' ἀρούρης,
 Σικελιδεῷ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
 Naὶ μὴν καὶ χρύσειον αἰ θεῖοιο Πλάτωνος
 κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον·
 ἄστρον τ' Ἴδριν Ἀρατον ὁμοῦ βάλεν, οὐρανομάχευς
 50 φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἑλικας,
 λωτόν τ' εὐχαιτήν Χαϊρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
 Φαιδίμου, Ἀνταγόρου τ' εὐστροφον ὄμμα βοῶς,
 τάν τε φιλάκρητον Θεοδορίδew νοθαλῇ
 ἔρπυλλον, κυάμειν τ' ἄνθεα Φανίew,
 55 ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα· τοῖς δ' ἄμα Μούσης
 καὶ σπετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκοῖα.
 Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύστικας
 κοινὸς δ' τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

β'. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Ἄνθεά σοι ὀρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρον
 Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
 καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, ἀντανέπλεξα
 τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἱκελὸν στεφάνοις.
 5 Ἀλλὰ παλαιότερων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμειλλε,
 γνῶθι καὶ δπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.
 Ἀντίπατρος πρέφει στεφάνῳ στάχυς· ὡς δὲ κόρυμβος
 Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφίλος,
 Τύλλιος ὡς μελιλωτον, ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
 10 μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης·
 κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζωνᾶς κρίνα· ὄρυς δὲ Βιάνωρ·
 Ἀντίγονος δ' ἐλάη, καὶ Διόδωρος ἴον·
 Ἡῡννον δάφνη, συνεπιπλεκτοὺς δὲ περισσοὺς
 εἰκασον οἷς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ
ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ

Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμαμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν
 Κωνσταντίνου πόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκου-
 ρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προοίμια
 μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκεῖνο
 καιροῦ γενομένας.

Οἶμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες, ἐμπεπλησμένους
 ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδασίας,
 ἔτι που τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγάνειν·
 καὶ δὴ καθύστε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·

verum et nectareos elegos, non-sativum anthemum;
 ibidemque ex pascuis curvis-crinibus cardui flores
 Archilochii, parvas guttas ab oceano;
 et cum iisdem Alexandri nova germina olivæ,
 et Polycleti purpuream cyanum.
 Immisit etiam amaracum, Polystratum, poetarum florem,
 et phœniceam novam cyprum ab Antipatro;
 et sane etiam Syriam posuit spicatis-crinibus nardum,
 poetam, Mercurii donum decantatum;
 et imposuit Posidippum atque Hedylum, agrestia ruris,
 Sicelidæque ventis genitos flores (*anemonas*).
 Ac sane etiam semper aureum divini Platonis
 surculum, præstantia sua ubique splendentem;
 unaque astrorum gnarum Aratum indidit, in-cælum-eimi-
 palmæ demessis primis claviculis, [nensis
 lotumque bene-comatam Chæremonis, flammæ miscens
 Phædimi, et Antagoræ volubilem bovis oculum,
 et merum-amans Theodoridis nove-virens
 serpyllum, et fabarum flores Phaniæ,
 aliorumque germina multa nuper picta, et his juncta musæ
 etiam nostræ præmatura quædam leucoia.
 Jam amicis meis gratum-donum assero: estque mystis
 communis hæc Musarum suaviloqua corona.

II. PHILIPPI CORONA.

Floribus tibi decerpitis Heliconiis, et arboribus-claræ
 Pieriæ tonsis primogenitis calicibus,
 foliisque novi demessa spica, contranexui
 Meleagris hanc ut similem coronis;
 sed antiquiorum quum scias famam, præclare Camille,
 nosce et recentiorum poetarum parva-carmine.
 Antipater, ut arista, coronæ conveniet; ut ramus autem
 Crinagoras; fulgebit ut uva Antiphilus;
 Tullius ut melilotum; ut amaracum Philodemus,
 et ut myrta Parmenio; ut rosa Antiphanes,
 hederæ Automedon; Zonas alba lilia, et quercus Bianor,
 tum Antigonus olea, et viola Diodorus;
 Evenum laureæ, et simul-innexos plurimos
 compara quibus vis floribus recens-ortis.

III. AGATHIÆ SCHOLASTICI ASIANI
MYRINÆI

Sylloge novorum epigrammatum, exposita
 Constantinopoli ad Theodorum decu-
 rionem, Cosmæ filium. Dicta sunt autem
 procemia post crebras recitationes circa
 id temporis habitas.

Puto quidem vos, viri, exsaturatos
 tantis sermonum epulis,
 adhuc forte cibos præ-satiatate eructare;
 ac sane sedetis helluinatione infercilli

- 6 λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων
πολλοὶ προθέντες παμμιγεῖς εὐωχίας,
περιφρονεῖν κείθουσι τῶν εἰθισμένων.
Τί δὲ νῦν ποιήσω; μὴ τὰ προὔξειργασμένα
οὕτως ἑάσω συντετῆχθαι κείμενα;
- 10 ἢ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ,
παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν;
Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἐμῶν ἀνέξεται;
τίς δ' ἂν πρίαιτο τοὺς λόγους τριωδόλου,
εἰ μὴ φέροι πως ὧτα μὴ τετροημένα;
- 15 Ἄλλ' ἐστὶν ἑλπίς εὐμενῶς τῶν δρωμένων
ὑμᾶς μεταλαβεῖν, κοῦ κατεβλακευμένως·
ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ
τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία.
Καὶ πρὸς γε τούτῳ δεῖπνον ἡρανισμένον
- 20 ἤκω προθήσων ἐκ νέων ἡδυσμάτων.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἐμοῦ μόνου
ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἀνδρες, ἀξίας τροφῆς,
πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου,
καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾶν πλέον.
- 25 Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
ἐξ ὧν τρυφῶσι· καὶ παραλαβὸν γνησίως
ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρυάττομαι.
Τοῦτο δὲ τις αὐτῶν προσφόρως, δεκνὺς ἐμέ,
ἴσως ἔρει πρὸς ἄλλον· « Ἀρτίως ἐμοῦ
- 30 « μάζαν μεμαχότος μουσικῇν τε καὶ νέαν,
« οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. »
Ταῦτ' οὖν ἔρει τις, οὐδὲ τῶν σφωτάτων,
τῶν ὀλοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
εἶναι τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαίσιας.
- 35 Θάρβῶν γὰρ αὐτοῖς λιτόν οἰκοθεν μέρος
καὐτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἄλλ' ἐξ ἐκάστου σμικρὸν εἰσάγω μέρος,
ἔσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
- 40 τυχεῖν τις ἀπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,
ἴστω γε ταῦτα κατ' ἀγορὰν ζητητέα.
Κόσμον δὲ προσθείς τοῖς ἐμοῖς πονήμασι,
ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι·
ἅπαντα γὰρ μοι δεξιῶς προθήσεται.
- 45 Καὶ μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένων
εὐρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.
- Μὴ τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστήρα λεπάδνου
βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιημάχον δμαα τανύσση·
μηδ' ἔτι Περσίς ἀναλκίς ἀναστεύλασα καλύπτρην
- 50 ὄρθιον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίῃ,
καὶ λόφον αὐχέεντα καταγνάμπουσα τερόντων,
Αἰσονίοις ἀκλήτος ὑποκλινόιτο ταλάντοις.
Ἑσπερίῃ θεράπεινα, σὺ δ' ἐς κρηπίδα Γαδείρων,
καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὠκεανίτιδα Θούλην,
- 55 ἤπιον ἀμπνεύσειας, ἀμοιβαίῳ δὲ τυράννων
κράατα μετρήσασα τετὴ κρυφθέντα κονίῃ,
θαρσαλέαις παλάμησι φίλην ἀγκάξω Ῥώμην·

sermonum enim nobis sumptuosorum ac variorum
multi qui apposuerunt omnigenas epulas,
ut-despiciamus persuadent solita.
Quid igitur nunc faciam? num ante parata
sic sinam consumi jacentia?
vel etiam proponam in medio foro,
propolis vili-pretio venundans?
Et quis venire-in-partem meorum sustinebit?
quis emet hos sermones triobolo,
nisi forte aures ferat non perforatas?
Sed spes est benevole vos quae-paravimus
accepturos esse, neque remisso-animo:
mos enim est vobis ex solo studio
vocantium metiri (æstimare) cibos.
Ac præterea collaticiam cenam
adsum appositurus ex novis condimentis.
Quippe quoniam non est ut ex me solo
vos participes fiat, viri, dignæ dapibus,
multis persuasi ut socii-fierent mihi laboris,
et una-sumptus-erogarent et una-acciperent rosi lautius.
Et sane large præbuerunt divites
ex iis- quibus affluunt; et acceptis ingenue
in eorum placitis ferocio.
Hoc vero aliquis eorum apte, me monstrans,
forsitan dicet alteri: « Quum nuper ego
« mazam pinsuissem musicamque et novam,
« hic apposuit quam ego pinsueram. »
Hæc igitur dicet aliquis, neque ex doctissimis,
obsonatorum, quorum gratia videor solus
esse tam-magni rex convivii.
Fidens enim illis tenuem domo portionem
etiam ipse admiscui, ne prorsus viderer
hospes quidam esse inter eos quos congregavi.
Ceterum ex unoquoque parvam appono partem,
quantum-satis ad gustandum; reliqua vero si velit
quis obtinere tota iisque frui ad satietatem,
scito, hæc in foro esse quærenda.
Cosmum (ornatum) vero addens meis lucubrationibus
ex Imperatore præloquium faciam:
cuncta enim sic mihi dextre procedent.
Ac mihi, qui maxima facta canto,
reperire contingat etiam verba grandia.
Ne quis cervicalis lori cingulo relicto
barbarus in imperatorem violentum-armis oculos intendant,
neve amplius Persis invalida sursum-retrahens mitram
rectis-oculis eum intueatur, sed poplite procumbens humi
et cristam superbam inclinans-sub cervicem,
Ausoniis, nullo-vocante, submittat-se lancibus.
Hesperia famula, tu vero ad crepidinem Gadium,
et apud fretum Ibericum Oceanique Thulen,
leniter respices, et sese-excipientium tyrannorum
capita dimensa in tuo condita pulvere,
fidentibus palmis caram amplectere Romam!

Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι Κυταίῃ,
 ὁππότῃ ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι γαλκῶ
 80 σκληρὰ σιδηρεῖς ἐλακίζετο νῦτα κόνις,
 σύννομον Ἀδρυάδεσσιν ἀναπλέξσα χορείην
 Φασιὰς εἰλίσσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφῃ,
 καὶ καμάτους μέλπειε πολυσκήπτρου βασιλῆος,
 μόθον ἀπορρίψαα γιγαντείου τοκετοῖο.
 85 Μηδὲ γὰρ αὐγῆσειεν Ἰωλκίδος ἔμβολον Ἀργοῦς,
 ὅττι πόνους ἥρωος ἀγασσαμένη Παγασαίου
 οὐκέτι Κολχίς ἄρουρα, γονῇ πλησθεῖσα Γιγάντων,
 εὐπολέμοις σταγύεσσι μαγνύμενα βῶλον ἀνοίγει.
 Κεῖνα γὰρ ἡ μῦθος τις ἀνέπλασεν, ἥ διὰ τέχνης
 70 οὐχ ὁσίως τετέλεστο, πόθων δτε λύσσαν ἐλεῦσα
 παρθενικὴ δολέεσσα μάγον κίνησεν ἀνάγκη·
 ἀλλὰ δόλων ἔκτροσθε καὶ ὀρνθαῖο κυκεῶνος
 Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δούπησε βελέμοις.
 Οὐκέτι μοι γῶρός τις ἀνέμβατος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 75 Ὑρκανίου κόλποιο καὶ ἐς βυθὸν Αἰθιοπῆα
 Ἰταλικαῖς νήεσσιν ἐρέσεται ἡμερον ὕδωρ.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν, ἀφύλακτος ὄλῃν ἡπειρον ὁδεύων,
 Αὐσονίῃ, σκίρτησον, ὁδοιπόρε· Μασσαγέτην δὲ
 ἀμφιθέων ἀγκῶνα καὶ ἄξενά τέμπεα Σούσων,
 80 Ἰνδῶν ἐπίβηθι κατ' ὀργάδος, ἐν δὲ κελεύθοις
 εἶποτε διψήσεις, ἄρῃο δούλον Ἰθάσπην·
 ναὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύνιν ἄτρομος ἔρπων
 κρύβεις Ἀλκείδαο μετέρχῃο· θαρσαλέως δὲ
 ἔχῃον ἀμπαύσεις ἐπὶ φαμάθοισιν Ἰθέρων,
 85 ὁππότῃ, καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβίδα θαλάσσης,
 δίζυγος ἡπειροῖο συναντήσασα κερατὴ
 ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὐνῃσε πορείης.
 Ἐσχατὴν δὲ Αἰθῦσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
 ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλλαις
 90 ἐς κλίσιν ἀντίπρῳρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος,
 καὶ ψαφάρην ἀμπωτῖν ὑπερ, ῥηγμῖνι ἀλίπλῳ
 ἀνδράσι δὲ θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
 Οὐδὲ γὰρ ὀθνεῖς σε δεδῆξεται ἤθεα γαίης,
 ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὁμιλήσεις βασιλῆος,
 95 ἐνθα κεν αἴξεις, ἐπεὶ κυκλώσατο κόσμον
 κοιρανὴν· Τανάϊς δὲ μάτην ἡπειρον ὀρίζων
 ἐς Σκυθίην πλάζοιτο καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.
 Τοῦνεκεν, ὁππότῃ πάντα φίλης πέπληθε γαλήνης,
 ὁππότῃ καὶ ξεινοῖο καὶ ἐνδαπίοιο κυδοιμοῦ
 100 ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ' ἡμετέρῳ βασιλῆϊ,
 δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγῶνα
 παίγνια κινήσωμεν ἀοιδόποιο χορείης.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ἀέθλον ἐμόχθεον· εἰς σὲ δὲ μύθων
 ἐργασίην ἤσκησα, μῆτι δ' ἐπὶ σύζυγι βίβλῳ
 105 ἐμφορὴν ἤθροισα πολυξεινοῖο μελίσσης,
 καὶ τόσον ἐξ ἐλέγιοι πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας,
 στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιποίης,
 ὡς φηγὼν Κρονίῳ καὶ ὀλκάδας Ἐννοσιγαίῳ,
 ὡς Ἀρεῖ ζωστήρα καὶ Ἀπόλλωνι φαρέτρην,
 110 ὡς γέλυον Ἑρμῶνι καὶ ἡμερίδας Διονύσῳ.
 Οἶδα γὰρ ὡς ἀλλήκτον ἐμῆς ἰδρῶτι μερίμνης

Caucasio autem in jugo et in littore Cytæo,
 ubi taurini pedis sonoro ære
 dura ferrei pulveris scindebantur terga,
 sociam-cum Hamadryadibus plectens choream
 Phasiaca se-torqueat amico tripudio nymphe,
 et labores canat late-regnantis imperatoris,
 a rumnam aspernat gigantei partus.
 Neque enim jactaverit Iolciacæ rostrum Argus
 quod labores herois admirata Pagasæi
 non amplius Colchica terra, Gigantum semine repleta,
 bellicosis aristis pugnacem glebam aperit.
 Quippe illa aut mythus aliquis finxit, aut per artem
 non piam peracta sunt, quando cupidinum furore concepto
 virgo dolosa magicam movit necessitatem :
 at sine dolis et caliginosa potione
 Bactrius nostris gigas fragorem-edidit *cadens* telis.
 Non amplius mihi aliquid locus inaccessibilis, sed in mari
 Hyrcanæ sinus et ad profundum Æthiopicum
 Italicis ratibus remigatur placidus fluctus.
 At age nunc, incustoditus totam continentem peragrans,
 Ausonie viator, exsulta; Massagetique
 circumcursans anfractum, et inhospitas valles Susorum,
 Indicum scande in arvum; et in itineribus
 si quando sitias, hauri servum Hydaspen;
 næ etiam atrum super occasum intrepide gradiens
 columnas Alcides visita, audenterque
 vestigium sistas in arenis Iberorum,
 ubi, pulchrifluens super lumen maris,
 duplicis continentis occurrens cornu
 spem hominibus pervii consopivit itineris.
 Atque recessus Libycos calcans Nasamonum
 procede etiam ad Syrtin, ubi, australibus procellis
 in clima adversum refractus Boreæ,
 et aridum æstuarium supra, in littore vadoso
 viris divinus Oceanus viam terrestrem aperit.
 Non enim peregrina te excipient domicilia terræ;
 ed sapientis in possessionibus versabere imperatoris,
 quocumque tu fereris, siquidem mundum cinxit
 imperio, Tanaisque frustra continentem *Asiam* limitans
 in Scythiam erraverit et in Mæotidem paludem.
 Quare, quum omnia caræ plena sint serenitatis,
 quum et externi et intestini tumultus
 spes fractæ sint sub nostro imperatore,
 age, beate Theodore, docto instituto certamine,
 lus moveamus choreæ poeticæ; [num
 tibi enim ego laborem evantlavi, et tibi mittendum sermo-
 opus elaboravi, inque uno ex-pluribus-compacto libro
 merces congregavi multæ et peregrinæ apes,
 tantoque ex elegis passim-disseminato flore collecte
 coronam tibi doctiloquæ accommodavi Calliopes,
 ut fagum Saturnio, et naves-onerarias Concussori-terræ,
 ut Marti cingulum et Apollini pharetram,
 ut testudinem Mercurio et vitium-arbusta Baccho :
 quippe scio quod indesinens meæ sudori curæ

εὐχος ἐπιστάξειεν ἑπωνυμίῃ Θεοδώρου.

- Πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
 115 ὅσσα περ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς
 ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνείμενα· καὶ γὰρ ἐῷκει
 γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάττει.
 Ἀλλὰ πάλιν μετ' ἐκεῖνα παλαιότερον εὐχος ἀγείρει
 ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαράζχμεν ἢ τινι χώρῳ,
 εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
 120 τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.

Καὶ τριτάτην βαλῆϊδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου
 ὅσσα θέμις, τύμβοσι τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
 ἐκτελέειν νέυσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκοι.

- Ὅσσα δὲ καὶ βιάτοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
 125 γράψαμεν, ἀσταθέος δὲ τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
 δέρεός μοι βίβλοιο παρὰ κρηπίδα τετάρτην.

- Ναὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλλειεν ἀέθλου,
 ὁππότῃ κερτομέοντες ἐπεσθόλον ἔχον ἀοιδῆς
 γράψαμεν. Ἐκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
 130 εἰς ὁάρους ἑλέγοιο παρατρέψειε πορείην
 καὶ γλυκεροῦς ἐς ἔρωτας. Ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσση
 εὐφροσύνας Βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
 καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὀλβία δειπνα νοήσεις.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες, εὐφροσύνης μὲν
 αἵτια τοῖς ταῦτα κτησαμένοις μεγάλης,
 ἀλλ' ἐς ὅσον ζώουσι· τὰ γὰρ κενὰ κῦδεα φωτῶν
 ψυχᾷς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται·

- 8 ἢ ὁ ἀρετῇ σοφίης τε χάρις καὶ κεῖθι συνέρπει,
 κἀνθάδε μιμνάζει μνήστιν ἐρελκομένην.
 Οὕτως οὔτε Πλάτων βρενθύεται οὔτ' [ἔρ'] Ὀμηρος
 χρώμασιν ἢ στήλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.
 Ὀλβιοὶ ὦν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
 10 ἀλλ' οὐκ ἐς κενὰς εἰκόνας ἐνδιᾶει.

decus instillavit praescriptum-nomen Theodori.

Primo autem tibi seligam, antiquos æmulatus,
 quæcumque scripserunt novæ patres cantilenæ
 ut veteribus diis consecrata; siquidem decuit
 literarum antiquarum doctam imitationem servare.

Sed rursus post, illa antiquius votum colligit, [quem,
 quæcumque vel in picturas scripsimus, vel in locum ali-
 sive in affabre-factam statuam, sive et alius
 artis laboriosæ passim-sparsa opera.

Et tertios carceres novi sortita sunt libri
 quanta fas fuit, sepulcris quæ deus in carmine
 perficere annuerit et revera persequatur.

Quanta autem in vitæ multifariam-dispersas semitas
 scripsimus, instabilisque fortunæ in lubricas lancus,
 spectâ mihi ad quartam libri crepidinem.

Næ forte etiam quinti alliciat te gratia laboris,
 ubi conviviantes probrosam vocem cantilenæ
 scripsimus. Sextum cantum furtim-sibi-surnens Venus
 ad amatoria-colloquia elegiæ declinet gressum
 et dulces ad amores. In septima vero ape
 gaudia Bacchi, merumque-amantes choreas,
 et temetum, et cratera, et lauta convivia videbis.

4. EJUSDEM AGATHIÆ.

Columnæ, et picturæ, et inscriptæ-tabulæ, lætitiæ quidem
 magnæ causa hæc nactis,
 sed donec vivunt: vana enim decora hominum
 animas defunctorum non sane comitantur:
 sed virtus sapientiæque gratia et illuc una-vadit,
 et hic quoque manet memoriam concilians.
 Sic neque Plato superbit neque Homerus
 coloribus aut columnis, sed solâ sapientiâ.
 Beati quorum memoria sapientium in voluminibus libro-
 sed non in vanis imaginibus habitat. [rum

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT IV.

I. Schol. : οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοινῆς ἦν ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεων. (Et paullo inferius : ὅτι ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν, τὸ γένος Σύρος· ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.) Ἐποίησεν δὲ τὸν θαυμασίον τουτονὶ τὸν (sic apogr. Par. pro τῶν) τῶν ἐπιγραμμάτων στέφανον· συνέταξεν δὲ αὐτὰ κατὰ στοιχεῖα· ἄλλα Κωνσταντίνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεραλῶς συνέχεεν αὐτὰ ἀφορίσας εἰς κεφαλαία διάφορα, ἥγουν ἐρωτικά ἰδίως καὶ ἀναθεματικά καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπιδεικτικά, ὡς νῦν ὑποτίθεται ἐν τῷ παρόντι πικτίῳ. — « Recensentur hoc carmine nomina poetarum, e quorum lusibus Meleager *Coronam*, id est syntagma suum concinnaverat, et quidem ita, ut singuli poetæ cum singulis floribus et arboribus comparerentur : quo ducebat ipse operis titulus. In nonnullis poeta similitudinem aliquam aucupatus est, nec in omnibus tamen nec ubique; ut qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumpta, vix tamen quidquam præter argutias prolaturus sit. » Jac. — 2 ὕμνοισιν Reiskius, recte, puto, quanquam adjective capi potest, ut μουσολόγων στέφανον Meleager dixit XII, ep. 257, 6. Etiam Græfius ὕμνοισιν, qui mutavit « doricas formas in prioribus carminis distichis obvias, quum in toto fere reliquo carmine Codex constanter ionicam dialectum exhibeat. » Adde ejusdem præfationem de quæstione ambigua et difficili, quæ in hac editione non potest tractari. — 3. « Διοκλῆς μναμόσυνον, conf. XII, ep. 257, 5. » B. — 5 Μυρῶς Bruck. — 7 τορῶν Reiskius; χορῶν Cod., quod Græfius tuetur. Bothius χορῶν Μελανιπιδίου, ἐγκύου ὕμνων. Melanippides clarus dithyramborum poeta memoratur a Xenophonte Comment. I, 4, 3, et aliis. — 10 δέλτος Cod., corr. Reisk. — 11. « Σαμψύχου (ex floribus coronariis) nomen illustrat Reiskius ad Cerim. p. 239, et confert epigr. App. 120. » B. Τοῖς δ' ἄμα Heckerus, frustra. — 12. « Παρθενόχροτα χρόνον accipio de tenellis croci filis, ita tamen ut ad Erinnae virginitatem respiciatur. — 13. Hyacinthum λάληθρον, quippe literis αἰ αἰ inscriptum, dixit præeunte Moscho II, 6 : νῦν, ὤκινθε, λαλεῖτε τὰ σά γράμματα. — 14. Σαμίου, alibi Σάμου scripti, duo epigrammata supersunt in Anthologia Cephalæ. Δάφνης κλώνα μελαμπέταλον habet etiam Philippus IX, ep. 307, 2. — 16. Ὀξύτορος πύτος vocatur ob formam arboris acuminatam. Hermannus de foliis acutis pinus intelligebat. — 17. Βλασίην de platan. *patulis ramis diffusa* accipio, quæ alibi dicitur ἀμυλὰφής. Eodem sensu Simulias dixit βλασιός Ἀχαρνίτης κισσός. » Jac. Sed recte observat Geelius, platanum non habere, sicut vitem et hederam, flexos ramos ac tortiles. Quare Heckerus p. 403, βλασιός...οἶνης, « platanum Pamphili demit viti ei incumbenti; » alibi (I, p. 86) βλασίην τε...οἶνης, « passive, ut platanus dicatur manibus (?) tortilibus vitis adstricta esse. » Cod. οἶνης. Græfius οἶμης, *carminis*, quod receperunt Both. et Boiss., qui addit : « Forsan etiam legi poterit φῶδης. » Reiskius ὕμνους, Jac. οὔλους conjiciebant, cum sequenti ἐρνεσι struendum. — 18 Παγκρατέως; apogr. Par. — 19 χροσόν, 20 ἀμμοτρόπον Cod. — 21 sic Cod., ut v. 25 et alibi; sed malis Δαμαγῆτου cum Reiskio. — 22 Στυρελόν mel Callimachi dici putant ob iambos, choliambos et Ibidem; Reiskius referebat ad « copiam vocum rariorum et enunciationum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas vetustate fabulas, ob quæ dudum est quod Callimachus grammaticorum crux audit; » oblitus præcedentis ἡδύ. Recte Heckerus (I,

p. 87) : « Sed ut myrtus arbor est Veneri sacra, ita verba stυρελὸν μέλι unice ad amorem referri possunt. Epigrammata igitur Callimachi pro majore parte fuerunt amatorii argumenti. Amorem πικρὸν μέλι dixit idem Meleager XII, ep. 82, 1, et γλυκερὴς ἄχθος ὀδύνης ep. 99, 6. Et ipse deus ὁ γλυκύπικρος Ἴερος. » Marcellus Comes corrigebat ἡ καὶ τε μύρτον, coll. v. 41 — 23 μουσισιν ἄμινον Codex. Editur Μούσῃσιν ἄμινον ex Græfi et Heynii correctione. « Corruptum hemistichium jam correxeram ad Zachar. Mityl. n. 163, p. 391, ibique meam scripturam, repudiata Heyniana, adstruxi. Post Heynium criticus Anglus in Diario classico tom. 33, p. 5, ἄμινον iterum invenit; quo tamen consensu non dimoveor. » B. — 24. Periphrasis nominis *Dioscorides*. — 26 σχῖνον Reisk. Salmasius intelligit florem junci odorati. — 28 ἀνθεα καὶ βοτῆς; corrigi Græf. — 29 μυρῶνηαῖος Cod., corr. Salmas. — 30 βλωθρήν Heckerus (I, p. 88 seq.); βρωτῆν Cod., idemque σμῖα. Σι μῖα apogr. Par. — 31 σελίνου Heckerus, coll. Hom. Od. E, 72 : λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελίνου. Cod. ὀέλινα. Idem sequenti versu διακνίξας potius requiri observat. — 32. « *Parthenidis* memoria apud solum superest Martialem VII, 68 (69), ubi cum Sapphone componitur. » Jac. Sed ibi codd. plerique *Panthenis*, nunc *Pantænis* legitur. — 33 εὐκαρπνεύοντα et μουσῶν Cod. — 36 νεκτάρους δ' ἐλέγους G. Hermannus; νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους Codex. Et lyrica carmina et elegias Anacreontis se recepisse dicit. « Fabricius et Martinus Ἀνθῆμιον habuerunt pro nomine poetæ; et sic censuit scholiastes infra apponendus. Aliter intelligunt, videlicet de flore, Jacobs., Græf., Huschk., qui etiam confert Agathia Proöm. v. 60 : καὶ τῶσόν ἐξ ἐλέγιο πολυσπερὲς ἄθος ἀγρίρας. Speciose quidem; eoque versu simul confirmatur conjectura editorum εὐσπορον pro scripto ἄσπορον. Ego puto de flore dici posse ἄσπορον pro nativo, non sato, non arte culto et educato. Quod epitheton apte convenit Ἀνθῆμῳ flori, siquidem *nigellam* esse putant, plantam elegantem, quæ sponte, nec exspectata agricolæ manu, per segetes luxuriatur. » B. Ingeniose Heckerus εἰς δ' ἐλέγους ἄσπερος Ἀνθῆμιον, de flore, coll. Nicandro ap. Athen. XV, p. 684, C, sed εἰς ἐλέγους non explicans. — 37 ἐκ δὲ Cod. Ἀθος ἀκάνθης, de carduo. Ante ἄθος virgula distinguit Græfius : « placet præmitti illud, ἐκ φορβῆς σκολιότριχος, *de herba hirsuta*, quum mirum videri debeat herbam hispidam et hirsutam inter flores coronarios commemorari. Sumpsit de omni spinosa carminum Archilochi silva unum atque alterum, *exiguum pleno de mari aquæ*, ut dicit Ovid. » Sed hanc clausulam ad Bacchylidem, Anacreontem et Archilochum simul pertinere puto; quomodo Jacobsius quoque sensisse videtur. « magis ad genus quam ad numerum carminum selectorum a Meleagro respici » monens. — ἐκ φορβῆς si sanum est, capiendum ut supra ἐκ λειμῶνος v. 31. Brunckius scribebat ἐκ φοβερῆς... ἀκάνθης, ut est IX, ep. 185, de Archilocho φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης. Probat Heckerus I, p. 89, quem video de versu 38 prorsus aliter sentire : « Ex λεῖψαν v. 33 et versu 38 liquet jam Meleagri ætate numero paucissimas *inscriptions* ex permultis quas Bacchylides et Archilochus scripserunt, servatas fuisse. Dicit enim se ex spinosorum carminum Archilochi corpore selegisse flores inscriptionum, earum vero ingenti numero ab ipso poeta æqualibus scriptarum paucissimas

superstites invenisse. Inscriptiones autem partim ipse descripsit Meleager, partim ab amicis et familiaribus hospitibusque acceptas primus publici juris fecit. » — 39 τοῖς δ' Cod., correxit Heckerus. — 40 ὅρπικας ἑλῖς Cod. — 40. Schol. Πολύκλητος. Poeta ignotus. Bothius κύμων. — 41. « Amaracum inter herbas unguentarias præcipuum locum tenet. (Ille quoque malis Πολυστράτου.) » — 42. Antipater *Sidonius* significatur per φοίνισσαν κύπρον, quam Ascalone et Canobo provenire docet Dioscor. I, 124. — (43 ἐν μὲν καὶ Heckerus, sed præpositio subauditur ex v. 41.) — 44. *Hermodori* nomen significari acute perspexit Martinus. Qui unde oriundus sit quum ignoremus, nescitur quid tribuendum sit interpretationi Reiskii, qui Syria nardo poetæ patriam indicari censebat. Grævis ὑμνοθετῶν. — 45, 46. Poetis qui in hoc disticho memorantur, *agrestes campi flores* tribui, quod ex bucolicorum numero fuerint, acute coniecit Reiskius, qui et Σικελίδω nomen de *Asclepiade* interpretatur, rectius quam Martinus de Theocrito. Qui Σικελίδω mentionem facit Idyll. VII, 40, ubi schol. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς οἶόν Σικελίδα. » *Jac.* Cod. ποσιδίππον (ut scripsissime) et ἡδύλον. — 47 χρυσίον Cod. « Junge ἀεὶ χρύσειον, ut flores dicuntur ἀειθαλεῖς, arbores ἀειρύλλοι. (Quærendum scientibus harum rerum quæ planta subindicetur.) Respicitur autem eloquentiæ splendor, per omnia Platonis opera fusus. » — 50. Πρωτογόνους ἑλικας intelligo leviora carmina. — 51. In φλογί, quod iridis genus est a flammeo colore dictum, poeta ad etymologiam nominis Φαιδῖμου a verbo φαίνεσθαι respicere videtur. — 52. Ὀμυρ βοὸς est flos vulgo βούβαλμος dictus, recentiorum βαλαμίνη. » *Jac.* — 53 τὰν (non τήν) τε φαλάκρητον Cod., corr. Reiskius. Sic serpyllum dicitur ob usum in computationibus. « Quum sit parum serpyllo conveniens epitheton φαλάκρητον, præferebat lectionem apographi Giessensis φαλακρήτου Suringar. in Prolusione a. 1811, p. 10 (et Bothius). Mihi arridet audacia, nec illa nimia, quæ est in φαλάκρητον ad herbam ipsam translato. » *B. Græf.* νεοθηλῆ. — 54 ἐρπυλον κυανῶν Cod.; κυάμιον *Purgoldus*, quod probant Græf., *Jac.*, Boiss., Heck., Both. Vulgo κυάμων. — 55. Ἄλλων τ'. « Igitur non omnium poetarum, quos in Coronam intexuerat, nomina recensuit, sed antiquiorum modo. In νεόγραφῳ immemor fuit allegoriæ, ut v. 35. » *Jac.* Recentes et æquales poetas indicat. — 56. « Recte λευκία dixit πρώικα, quippe quæ inter eos flores referuntur, qui primum ver annuntiant. Ea carmina innuere videtur, quæ adolescens vere ætatis cecinerat. » *Græf.* — 57. « Frequenter artes eruditæ μυστήρια, ὄργια, quique in eas incumbunt, μύσται vocantur a sophistis præsertim et qui sophisticum dicendi genus sectantur. » *Jac.* — In paginæ hujus margine scriptum scholium hic apponimus : οἱ τῶν ἐπιγραμμάτων ποιηταί, οὓς συνήξεν Μελέαγρος ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ πλακέντι Στεφάνῳ Σιμωνίδης, Ῥιανός, Ἀλκαίος, Λεωνίδης, Ἀνύτη, Μυρῶ, Σαπφῶ, Μελέαντιπος, Νοσσίς, Ἡρίννα, Σαμμία, Μνίσταλξ (sic apogr. Par.; in Cod. pro ξ est sigla numerali similis notæ 7), Πάμφιλος, Παγκράτης (apogr. Par. Παγκράτιος), Τύμνης, Νηκίας, Εὐφημος, Δαμάγχιος, Καλίμαχος, Εὐτορίων, Ἠγήσιππος, Περσεύς, Διότιμος, Μενεκράτης, Νικαινετός, Σιμμία, Παρθενίς, Βαχυλίδης, Ἀνακρίων, Ἀνθέμιος (v. ad v. 36), Ἀρχιλόχος, Πολύκλειτος (Ap. Πολύκλητος), Ἀντίπατρος, Ποσιδίππος, Ἡδύλλος, Σικελίδα, Πλάτων ὁ μέγας, Ἀρατος, Χαρχύμων, Φαίδιμος, Ἀνταγόρας, Θεόδοριδας, Φανίας, καὶ αὐτὸς Μελέαγρος. Ἐγραψεν δὲ τὸν Στέφανον πρὸς Διοκλέα. — Ζήτηι τὴν πόλιν Μελέαγρου ἐν τῷ Στεφάνῳ (scilicet cap. VII, 417, 418, 419). Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐαυτοῦ (sic apogr.; in Cod., ut videtur, ἐαυτὸν) ἐμνημόνευσεν. Ἦκμασεν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου.

II. Scholium : Ἐτερος Στέφανος Φιλίππου Θεσσαλονικεύς, ὃν ἐποίησεν κατὰ μίμησιν Μελέαγρου· συνήξεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἐμπερομένων ποιητῶν· ἐξ Ἀντιπάτρου, Κριναγόρου, Ἀντιφίλου, Τυλλίου, Φιλοδήμου, Παρμενίωνος, Ἀντιφάνους, Αὐτομέδοντος (sic), Ζωνᾶ, Βιάνθρος, Ἀντιγόνου, Διοδώρου, Εὐήνου, καὶ αὐτοῦ Φιλίππου. Ἐγραψεν δὲ οὗτος ὁ Φίλιππος τὸν στέφανον πρὸς τινὰ Κάμιλλον. — 1. Pieria κλυτόθενδρος, « nobilibus consita arboribus, quibus comparantur poetæ. » *Jac.* — 3 νεανῆς Cod.; ἀνανεπίαξ apogr. Par. — 6. « Ὀλιγοστιγίη sive de brevioribus carminibus, qualia sunt epigrammata, sive de collectione non adeo ampla accipiendum. Post hunc versum in Cod. spatium relictum, et versui 7 adscriptum Ἄλλος, quasi novi esset carminis initium. » *Jac.* — 9 τυλλίας, 11 ζωνάς, 12 ἐλαίη Cod. Quod præcedit δ' fortasse abest ab apogr. Par.; Boissonadius delevit, hæc annotans : « Restitui scriptam lectionem. Productio syllabæ ος non debet esse offensionem. » — 13 sic egregie correxit Heckerus. Cod. εὐνήν (εὐκνήν apogr. Par., editur *Εὐνήν*) δάξην συνεπίπλεκε· τοὺς δὲ π. « Sic Camillum patrum in societatem operam vocaret Philippus, quod ineptum. »

III. Scholium : Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου οὐ στέφανος, ἀλλὰ συναγωγὴ νέων ἐπιγραμμάτων. (« Συναγωγή, sicuti στέφανος, figurate capiendum; respicitur ad collectionem symbolarum et apparatus convivii. Pollux III, 26 : Τὰ δὲ πράγματα... συλλογὴ, συναγωγὴ, ἔρανος, σύστασις. » *Huschkius*.) Ἦκμασεν δὲ οὗτος ὁ Ἀγοθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου· ἔγραψεν δὲ καὶ Ἱστορίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Δαρνακὰ. Ἐγραψε δὲ ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον δεκουρίωνα. Quibus adde hæc Suidæ : συνέταξε δὲ... καὶ Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνήξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν et ipsius Agathii in proœmio Historiæ : ἰδοὺ δὲ μοι πρότερον κάκεινο ἀξιεπαίνον τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι καὶ γυθὸν οὕτως παρ' ἐνίοις ὑποψιθυρόμενα ἀγείραμι τε ὡς οἶόν τε εἰς ταῦτό καὶ ἀναγράψαιμι ἕκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. « Per totum hoc proœmium Agathias allegoria utitur a Platone inde pervulgata λόγων ἐράνου et ἐστιάσεων, cujus convivii singula ornamenta ab omnibus ibi tempore florentibus poetis acceperat. » *Hecker*. — 3 ἐρυγκάνειν Cod. — 8 τι δαί νῦν ποιήσομεν; τὰ Cod.; δὲ Salmas.; ποιήσω; μὲν Jacobsius; ποιήσω; μὴ Bothius recte. Ποιήσομεν invitis rhythmis tenens Boissonadius annotat : « Numerorum mutatio non habet quod offendere debeat. Exempla multa protuli ad Diogenis Epistolas in Notitiis. Mss. t. 10, p. 266 et ad Eur. Or. 111. Adde Rufinum infra V, ep. 74; Paulum Sil. IX, ep. 764, 2; Agathiam ib. 766, 6. Ovidius Trist. II, 30 : nec me meruisse negabo; Non adeo nostro fugit ab ore pudor. » — 14 πῶς Cod., πῶς apogr. Par. « De aurium lobo perforato eruditior hoc loco fuit *Huschkius* (hæc tractans in Anthologia H. de Bosch. vol. V, p. XL seqq.). Nam de ipso auditu agit et de surdis, quibus in cavo aurium foramen nullum est, ideoque audiendi usu carent. » *B.* Imitatur Aristophanem, Pac. 21. — 16. καὶ τεβλακευμένω; item ex Aristophane, Plut. 325. — 18. « Pro suspecto ἐμμετρεῖν, Ἰορσαν ἐκμετρεῖν, quod ducit perpetua præpositionum illarum confusio. — 19. Forsan καὶ πρὸς γε τούτῳ. » *B.* Quod recepi pro τούτῳ. Illud vero si mutandum est, tu συμμετρεῖν potius scribe. — 31 ἐπ' ἐμοῦ apogr. Par. Hæc quoque ex Aristophane expressa, Eq. 55 seqq. — 32 ταῦτ' οὖν *Huschkius*; ταῦτι μὲν οὖν Codex; quo relicto Salmas. σοφῶν, Jacobsius τις, οἷός, τὴν σοφῶν, « non sine temeritate », *judice Boiss.*, et delevit ipse *Jac.* in nott. mss. Τὰ μὲν οὖν ἐρεῖ τις ὧδε (*hic*, Byzantii) τῶν σοφωτάτων *Hecker*. — 38 ἐσχάτω *Heckerus*; ἐσχάτω Cod., ἐσχάτω *Jacobs*. et alii.

47. In margine Cod. : τοῦ αὐτοῦ. Sunt turgida potius quam ἐπηρμένα. Ibi ἐπαυχεῖοιο Huschkius et Nækius, quo modo veteres sanius, et defendit Hecker. p. 19 seq. — 48. « βυγμάχων (pro βυγμ.) scripsi, subindicante Dindorfio in Thes. — 49. μὴ δέ τι apogr. Par. Malim μὴδέ τι. » B. — 50. ὁ-θίων (sic) Cod.; ὁθρίων apogr.; γαίη Cod. « Malim ὑποκλίζουσα. Paulus Sil. in Epiphra 112 : δεξιτερὴν ὠρεῖν ὑποκλίζουσαν ἐγείρων. Conf. ib. 278. » Chardon. — 54. θούλλην Codex. — 55. « Ἀμοιβάσιον, sibi succedentium. Intelligendi videntur successores Theodorici, cum quibus Justinianus per viginti fere annos bella gessit, quibusque devictis, Italia sub Romanorum imperatorum potestatem rediit. » Jac. Nescio an sint Totilas et Teias, qui uno eodemque anno 553 occubuerunt. Huschk. — 56. « Μετοῦσσα pro ἀριμύσσα, ut ap. Theoc. XVI, 60. » Jac. At quum non sit facile metiri aut numerare capita abscondita, κρυθθεντα, propono equidem ῥυθθέντα. Boiss. Agathias intellexit quos dejectos et neglectos sensim pulvis obruit. — 57. Πρώμην novam, Constantinopolim. — 58. Κυνταίη Salmasius et Viscontius pro νικταίη. Est Κύτα, vel Κύτσια potius, urbs Colchica, « Medearum patria, » inquit Steph. Byz., unde adj. Κυνταίος et Κυνταίη. Noto usu præpositio alteri de duobus nominibus apposita, ad prius quoque refertur. — 59, 60. De Iasone tauris χαλκόπτεσσι arum arante, Apollon. Arg. III, 1331 seqq. — 61. « Jacobs. edidit Ἀδριαδέσσιν, intelligens, ut videtur, nymphas Hadriæ, de quibus et Huschkius cogitat. Reliqui Codicis scripturam ἀδριαδέσσιν, apogr. ἀδριαδ., de nymphis Hamadryadibus. » B. Imo Viscontii esse illud ita scribentis : « Phasida nympham ad choreas cum Hadriæ nymphis nectendas invitat, utpote quæ regiones ejusdem principis imperio subjectas incolant. Jam amplè de Colchis et Iasonis fabulis digressionis origo forte ad Justininiani de Alanis qui eum tractum tenebant, victoriam referenda; forte etiam poetam, ut hic paulo diutius immoraretur, alliciebant fabulæ Argonauticæ, quæ regiones hæc tot Græcis carminibus nobilitaverant. » Quibus addit Huschkius : « Digressio illa spectat ad bella in Lazica, regione Colchidis, gesta contra Persas; v. Procop. II, c. 10 et 15-29; Eutr. IV, 25, 26. » — 62. πασίας et νύκρη Cod. — 63. Justiniani. — 64. Γρανταίου, de progenie draconis, quam γηγενέων ἀνδρῶν στάχυν appellat Apollon. I. c. 1339. Conf. mox 67 seq. — 65. Ἄργο; Cod., corr. Viscontius, probantibus Huschki et Boiss. — 66. Pagasa, Magnesi c. urbs, unde solvit Iason cum Argonautis. — 70. οὗχ ὅσιν τέχνη, magica ars. Deinde Cod. λύσαν ἐλοῦσαν, corr. Jac. — 73. Βακτρὸς γίγας vocatur Parthi. « Viscontius ἡμετέροις, quod est in Cod., probabiliter mutavit in ὑμετέροις. » B. Qui sequenti versu mavult Οὐκετι σοι. — 80. κατοργάδος Cod., quod corr. Jacobs. in not. mss., cum Viscontio. Hom. II. Ω, 81, Quintum VI, 50 confert Hecker. — 81. ὕαπιν Cod., corr. Viscontius, Boiss. comparat Claudian. Ruf. II, 243 : *Auriferum veniam poturus Hydaspem*. — 83. Columnas Herculis. Per abusum, nam κύβει: sunt columnæ quibus leges inscriptæ. — 86. Κεραιή, duplex promontorium, Europæ et Africæ. — 87. Βατῆς. Commode meminit Huschkius loci a Suida servati ex ignoto scriptore, v. Γάδερα : Μέγρι τούτων ἐλθὼν ὁ Πρακλῆς καὶ μὴ δυνάμενος διεῖθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγγυρῶν λαβὼν ἰδρύσαστο, ἐπὶ τῶν δὲ αὐτῶν, ἀγρί τῶν τῆδε βατῆν εἶναι τὴν γῆν καὶ θάλασσαν. — 88. Conf. VII, ep. 626, 1. — 91. « Apogr. ὑπερρηγμῖν. Distinxi post ὑπέρ. Reverberabatur mare super arenam, quæ vel cum ἀμπάτιδι non profunda est et fere arida, ita ut litus vadosum et velut natans, ἀλίπλοον, possit sine navi esse iter viatoribus. De nomine ἀμπάτις vide ad Anecd. mea t. 2, p. 428. » B. « Jacobs. *zadosum* vertens citat Hesychium : Ἀλίπλοα, ὑποθεύχια, οἱ ἡ θάλασσα ἐπιπολάζει. Sed ei glossæ fidem detrahendam esse patet ex Hom. II. M, 26 : ὅρρα κε θάσσον ἀλίπλοα τεῖχος βεῖη, i. e. *mari innatantia*, ut dicitur

ἀλίπλοος de piscibus, navibus, nautis. Totum autem locum egregie illustrant versus Apollonii Rh. IV, 1232 seqq. Eadem Agathias quoque in hac Syrtis descriptione dicere debuit : « Tutus perages, o viator, recessus Libyæ et terram Syrti adjacentem, ubi mare repulsum ab australibus Boreæ procellis ad siccum refluxum, nautas cogit iter marinum relinquere et terra redire. » Hinc locum Agathias ita constituum :

καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπη νοτίῃσι θυελλαῖς
ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος
καὶ ψαταρῆν ἀμπάτιν, ὑπὲρ ῥήγμινος ἀλίπλοος
ἀνδράσι δια θάλασσα πόρον χειραῖον ἀνοίγει,

i. e. θάλασσα ἀνακλασθεῖσα θυελλαῖς Βορῆος ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον καὶ ἀμπάτιν ψαταρῆν. Sic περικλασθεῖσα θάλασσα idem Agathias X, ep. 14, 3. » Hecker. Quæ vera esse loci sententia et scriptura videtur. Nos cum nota Boissonadiana etiam latina ejus reliquimus. — 96. κοιρανίη Cod., quod servat Boiss. Recte Huschkius ἡπειρον intelligit Asiam : « Inprimis Asia, qua late patet, » Hæpiros dicitur Herodoto IV, 81, et aliis. Eximie Persis ita designatur apud oratores et Xenophontem, sicut ἡπειρώται sunt gentes Asiaticæ regi Persarum obnoxiae, monente ad Harpocrationem Valesio p. 87.... Plenius loquitur Dionysius Perieg. 14 :

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τανάϊς διὰ μέσσον (al. μέσσοι) ὀρίξει·
ὅς ἐξ ὁ', ἐλισσόμενος γαίης διὰ Σαυροματάων,
συρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαϊωτίδα λίμνην. »

— 99. ξένιοι Cod. — 104. Μὴ σύζυγι, vult « uno volumine comprehensam. » — 105. « Μέλισσα πολύθενος, apes multæ et hospitæ, multi poetæ peregrini (?). Infra v. 131 μέλισσα sensu non facile obvio ponitur pro libro carminum. » B. — 106. τοσόν, 107. καλλιοπῆς, 111. ἀληκτον Cod. — 113. « Valde mihi placet lectio Vavassoris, Πρώτα δὲ συλλέξαιμι. » B. — 115. « Προτέρους μακάρεσσιν, Diis gentilium. Antiquitatis reverentia se morem hunc servasse proficitur, a Christiano homine alienum scilicet. Intelligitur ex his et seqq. talem institutum fuisse ab Agathia novorum epigrammatum in septem libros descriptionem : *primus* complectebatur carmina dedicatoria; *secundus*, regionum, statuarum, tabularum, aliorumque artis operum descriptiones; *tertius*, sepulchralia; *quartus*, carmina in varios vitæ humanæ casus; *quintus*, epigrammata satyrica; *sextus*, amatoris; *septimus*, ea quæ ad vitæ fructum et lætitiā exhortantur. » Jac. — 117. εὖχος ἀργαί Codex et apogr., inter lin. γρ. ἀγείρει. « Εὖχος; videtur positum pro ἀνάθημα, de libro ἀνατεθέντι Θεοδώρῳ. V. Huschk. Anal. crit. p. 133. Deinde fort. τὸ δεύτερον εὖχος ἀγείρει. » Jac. Ego velim scribi παλαιότερα τε εὖχος (volumen) ἀγείρει. Boiss. Huschkius εὖχος ἀγείρει. « Nam veterum (inquit) laudis contentio non ἀγείρει ea quæ recentiores in eo genere scripserunt, sed ἐγείρει, *excitat* ea, in memoriam revocat, colligere jubet per æmulationem. » Heckerus ἀγείρει, coll. IX, ep. 461, 3 : ἡγορή ὑπέρτερον εὖχος ἀείρω, et παλαιότερον εὖχος Nonn. Dion. XXVII, 340. — 118. χαρὰζαμένη τινὶ χώρῳ Cod., corr. Jacobs. Γραφίδεσσιν, in pictas tabulas, ut mox v. 120 ἀεθλοῖς, 124 κελεύθοις. « Ἄλλης τέχνης ἀεθλοῖς referri possunt ad gemmas sculptas. » Huschk. — 122. « Distinxi, nescio an melius, Ὅσσα θέμις τύμβοις (quæ jungebantur). » B. — 123. Herere me fateor in hoc versu. Huschkius : « ... quæ quidem deus tum versibus perficere annue-rit, tum revera sive accurate persequi; ut fere cepit Vavassor, legens διώκειν. Recte. Ceterum totam hanc epigrammatum in septem libros vel classes distributionem Agathias ita describit, ut in animo habuisse videatur

missum certaminis curulis; de quo vix dubitabit qui hos versus comparaverit cum Hom. Il. Ψ, 257 seqq. Fingit enim auctor se cum antiquioribus epigrammatum scriptoribus et Anthologiarum conditoribus de principatu contendere et in eodem stadio decurrere. Hinc ἐπίων 113, βαλδιδᾶ 121, κρηπίδα 126, quod de Circi *crepidine* sive *spina* vel *Euripo* dicitur; 127, πέμπτος· ἀεθίος, *quin/us missus*. — 127 θέλει σ' conj. Jacobsius, valde probabiliter. — 128 « Suavius foret ἐπιστόλου ἤχοι· ἀοιδῆς, et sic Agathiam scripsisse existimo. — 129, 130. Sensus: Venus, quæ sibi sextum librum vindicavit, elegiacos numeros ad amatorios sermones dulcesque convertat cupidines. Ἐλέγοιο πορσίη, ut ἐπίων οἶμος et similia. » Jac. — 131. Vide ad v. 105.

IV. — « Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis consequatur, omnibus statuis et imaginibus esse præferendam. — 1. Κύριες hoc loco sunt tabulæ publice propositæ cum titulis et honoribus inscriptis. — 4. De συμφέεται vide Hermannum ad Soph. Phil. 1074. » Jac. — 5. Scholium in Codice: ὅτι μόνη ἀρετὴ καὶ σοφία ἐπακολουθεῖ (ἐπακολουθοῦσι apogr. Par.) τοῖς ἔχουσιν (ἐχομένοις Ap.) αὐτὰ; ἐντεῦθεν ἀποικοινοῦνται (ἀπεσχομένοις Ap., voluit ἀπεργ.). Sensim καὶ ἐτι pro ἐκεῖτος in usum venit, et vice versa ἐ; pro ἐν, quarum exempla memorat Jac. p. 49. — 6 μνήστι, 7 οὔτε δημρο; Cod. Hiatus sustulit Jacobs.; Brunck. οὔτε γ'. — 10. Ἐς, v. ad 5.

CAPUT V.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

1. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νέοις ἀνάπτων καρδίας σοφὴν ζέειν,
ἀρχὴν Ἑρωτα τῶν λόγων ποιήσομαι·
πυρσὸν γὰρ οὗτος ἐξανάπτει τοῖς λόγοις.

2. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον,
τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσοῦ ἐρεττομένην,
γυμνὴν μοι διὰ νυκτὸς δλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι φίλης ἡοῦς προῖκα χαριζομένην.
Οὐκέτι γονάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
κλαύσομαι, ὕπνον ἔχων κεῖνα χαριζόμενον.

3. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ὅρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἡῶς ἀλέκτωρ
κηρύσσων φθονερὴν Ἑριγένειαν ἄγει.
Ὅρνιθων ἔρβοις φθονερώτατος, δὲ με διώκεις
οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἡϊθέων ὄάρους.
Γηράσκεις, Τιθωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἡῶ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

4. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
λύχρον ἔλαιρῃς ἐκμεθύσασα δρόσου,
ἔστι· μαρτυρίην γὰρ Ἑρως μόνος οὐκ ἐπίλησεν
ἐμπνουν· καὶ πηκτὴν κλεῖς, Φιλαινί, θύρην.
Καὶ σὺ φίλει, Ξανθό, με· σὺ δ', ὦ φιλεράστρια κοίτη,
ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

EPIGRAMMATA AMATORIA

DIVERSORUM POETARUM.

1. ANONYMI.

Juvenibus accendens corda docto fervore,
initium Amorem sermonum faciam :
ignes enim hic accendit sermonibus.

2. ANONYMI.

Cives-incendentem Sthenelaidem, grave-pretium-poscen-
quæ a volentibus pro-auro subigitur, [tota,
nudam mihi per noctem totam acclinavit somnium
usque ad caram auroram gratis præbentem.
Jam non procumbam-ad-genua barbaræ, nec me ipse
deslebo, somnum qui-habeam illa gratificantem.

3. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Diluculum venit, Chrysilla, dudumque matutinus gallus
præconem-agens invidiosam Auroram ducit.
Avium tu invidiosissimus, pereas, qui me pellis
domo in multos juvenum sermones!
Senescis, Tithone : quid enim concubinam tuam Auroram
adeo matutinam pepulisti e cubili?

4. PHILODEMI.

Silentem, Philæni, consciam secretorum
lucernam oleario rore postquam-inebriaveris,
exi; (testimonium enim solus Amor non amat
spirans;) et tabulis-compactam claude, Philæni, Januam.
Atque tu osculare me, Xantho! tu vero, o amantium
jam Paphiæ scias quæ sunt reliqua. [amans lecture,

HUGONIS GROTHII VERSIO.

2. INCERTI.

Urere quæ totas urbes Sthenelais amabat
Ingenti pretio sueta licere viris,
Hanc tota mihi nocte novum jubar usque dederunt
Somnia : nec merces ulla petita fuit.
Non ego crudelis supplex ero, non ego flebo,
Tam facilis veniat cum mihi leno sopor.

3. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Lucescit, Chrysilla : suis jam cantibus ales

Invidus Auroræ prævia signa dedit.
Ah pereas generis pennati pessime, qui me
Pellis, et ad juvenum cogis abire choros.
Fis Tithone senex : nam cur ita lutea conjunx
Matutina tuo pellitur e thalamo?

4. PHILODEMI.

Actibus arcanis testem sine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philæni, rigans,
Egreditor : vivens nam conscius omnis Amori
Est odio : atque ipsas claude, Philæni, fores.
Intactam quæso sine me, Philerastria. Quin tu
Fœdere de Paphio discas quod est reliquum.

5. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἀργύρεον νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων
οὐ πιστῇ λύχνον Φλάκκος ἔδωκε Νάπη,
ἧς παρὰ νῦν λεγέεσσι μαραινόμεαι, * τῆς ἐπιόρκου
παντοπαθῆ κούρης αἰσγέα δερκόμενος.
Φλάκκε, σὲ δ' ἄγρουπον χαλεπαὶ τείρουσι μέριμναι·
ἄμφω δ' ἀλλήλων ἀνδιχα καϊόμεθα.

6. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ῥομοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτε κείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
Ῥομοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
δρκους μὴ δύνην οὔτ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

7. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Λύχνε, σὲ γὰρ παροῦσα τρίς ὤμοσεν Ἡράκλεια
ἤξειν, κοῦχ ἤκει· λύχνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
τὴν δολίην ἀπάμυνον· ὅταν φίλον ἐνδὸν ἔχουσα
παίξῃ, ἀποσθεσθεὶς μηκέτι πῶς πάρεχε.

8. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νύξ ἱερὴ καὶ λύχνε, συνίστορας οὔτινας ἄλλους
δρκους, ἀλλ' ὁμείας· εἰλόμεθ' ἀμφοτέροι·
γὼ μὲν ἐμὲ στέρεξιν, κείνον δ' ἐγὼ οὐ ποτε λείψιν
ὠμόταμεν· κοινήν δ' εἶχετε μαρτυρίην.
Νῦν δ' ὁ μὲν δρκία φησὶν ἐν ὕδατι κείνα φέρεσθαι,
λύχνε, σὺ δ' ἐν κόλποις αὐτὸν δρῆς ἐτέρων.

9. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ῥουφίνος τῇ μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι πολλὰ
χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται.
Οὐκέτι βαστάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον
καὶ τὴν μουνολεχῇ σείο διαζυγίην·

5. STATYLLII FLACCI.

Argenteum me, nocturnorum fidelem conscius amorum,
lychnuchum infideli Flaccus dedit Napæ,
cujus nunc apud lectum conficior ægritudine, perjura
puellæ omnifariam libidinosæ flagitia intuens.
Te autem, Flacce, insomnem duræ conterunt sollicitudines,
amboque alter-ab-altero procul urimur.

6. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi, nunquam se illā
habiturum-esse amicum potiorē neque amicam.
Juravit; sed vere dicunt, amantium
juramenta non penetrare in aures immortalium.
Nunc ille quidem virili calefit igne; miseræ autem
nymphæ, ut Megarensium, « nec ratio nec numerus. »

7. ASCLEPIADÆ.

Lucerna, per te enim ter juravit præsens Heraclea
se venturam, neque venit. Tu vero, lucerna, si dea es,
dolosam ulciscere: quando amicam in intus habens
ludit, tu extincta ne lucem præbe amplius!

8. MELEAGRI.

Nox sacra, et tu, lumen, conscios alios nullos
præter vos juramentis nostris sumpsimus ambo;
et ille quidem me amaturum, egoque illum nunquam re-
juravimus, et commune habebatis testimonium. [cturam
Nunc vero ille jurajuranda ista dicit, in aqua ferri,
lumen; tu autem in sinibus eum aliarum vides!

9. RUFINI.

Rufinus meæ dulcissimæ Elpidi multum
gaudere, si gauderè sine me potest.
Non fero diutius, per tuos oculos, solitudinis-amantem
et secubitûs disjunctionem abs te;

6. CALLIMACHI.

Callignotus amans jurat Ionidi: Non te
Carior ulla mihi, non puer ullus erit.
Jurat: vere sed dicitur, id quod amanti
Juratum est, aures non penetrare Deum.
Jam puerum perit: at tamquam Megarensibus, illi
Heu miseræ, non est aut locus, aut pretium.

7. ASCLEPIADÆ.

Ter mihi te jurans mox Heraclea venire
Dixit: abest: at tu si qua, lucerna, dea es,
Sume doli pœnas; et cum colludet amico,
Tu face ut extincto lumine nil videat.

8. MELEAGRI.

Testibus est vobis, o nox sacra, tuque lucerna,
Jurando inter nos jure sacrata fides.
Ille mei fore semper amans, ego fallere numquam,
Polliciti (testes estis uterque) sumus.
Raptari sed aquis nunc fœdera dicit, et ipsam
In gremio alterius tute lucerna vides.

9. RUFINI.

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere si sine me dulciter ipsa potes.
Juro tuos oculos, instar mihi numinis, ultra
Dissidium lecti non queo ferre tui.

6 ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος ἢ π' ἐπὶ Κορησσὸν
 ἔρχομαι ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος.
 Αὖριον ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται· ἐς δὲ σὸν δμμα
 πτήσομαι, ἐρβῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος.

10. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἐχθαίρω τὸν Ἑρωτα· τί γὰρ βαρὺς οὐκ ἐπὶ θῆρας
 ὀρνυται, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν ἰοβόλει κραδίην;
 Τί πλέον, εἰ θεὸς ἄνδρα καταπλέγει; ἢ τί τὸ σεμνὸν
 ὀρώσας ἀπ' ἐμῆς ἄθλον ἔχει κεφαλῆς;

11. ΑΔΕΣΠΟΥ.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, καὶ με τὸν ἐν γῇ
 ναυαγὸν, φίλῃ, σῶσον ἀπολλύμενον.

12. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
 ἔλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰρόμενοι.
 Βαῖος ὁ χαϊρόντων ἐστὶν βίος· εἴτα τὰ λοιπὰ
 γῆρας κωλύσει, καὶ τὸ τέλος θάνατος.

13. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐξήκοντα τελεῖ Χαρίτων λυκαβαντίδας ὥρας,
 ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμην,
 καὶ ἡν στέρνοις ἔτι καίνα τὰ λύγδινα κύνια μαστῶν
 ἔστηκεν, μήτρης γυνὰ περιδρομάδος,
 καὶ γρῶς ἀρβυτιδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ
 πᾶσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
 Ἀλλὰ πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγεται ἔρασταί,
 δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

14. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εὐρώπης τὸ φέημα, καὶ ἦν ἄχρι χεῖλεος ἔλθῃ,

Semper eunt lacrymæ. Cupio perjurus haberi,
 Cras nisi Dianæ limina sancta peto.
 Patria me accipiet. Citus ad tua limina curram,
 Et repetam centum vocibus illud ave.

10. ALCÆI.

Est odio mihi sævus Amor. Cur nulla ferarum
 Corpora, sed telis cor petit usque meum?
 Quid tam grande, virum si scit deus urere, vel quæ
 Expectat nostro præmia de capite?

11. INCERTI.

Alma Venus, servas si quos mare jactat, amoris
 Naufragus in terris quin tibi servor ego?

12. RUFINI.

Sumamus, Prodicæ (nam lavimus ambo), coronas

sed, lacrimis semper sedatus, vel ad Coressum
 abeo, vel magnæ ad templum Dianæ.
 Cras vero patria me recipiet, ad tuumque oculum
 advolabo, millies valere te optans.

10. ALCÆI.

Odi Amorem : cur enim ille gravis non in feras
 ingruit, sed meum sagittat cor?
 Quid porro, si deus exurit virum? aut quod magnificum
 certaminis-præmium de meo capite devicto habet?

11. ANONYMI.

Si in mari navigantes servas, Cypri, me quoque in terra
 naufragum, amica, serva pereuntem.

12. RUFINI.

Postquam-laverimus, Prodicæ, coronemur, et merum
 ducamus, pocula capientes majora.
 Brevis gaudentium est vita; dein cetera
 senectus impedit, et tandem mors.

13. PHILODEMI.

Sexaginta exigit Charito annua tempora,
 sed adhuc cyaneorum syrma manet crinium,
 et in pectore adhuc illi candidi mammarum coni
 stant, mitra nudi ambigente;
 cutisque non rugosa adhuc ambrosiam, adhuc suadam
 omnem, adhuc stillat gratiarum myriadas. [tores.
 Agite-igitur, quotquot turgentia desideria non fugitis ama
 buc ite, hujus annorum decadis obliti!

14. RUFINI.

Europæ osculum, et quum usque ad labium pervenit,

Plenaque ducamus grandia pocla meri.
 Gaudia quæ patitur vita est brevis : inde senectus
 Impedit, et finem mors inimica facit.

13. PHILODEMI.

Sex decies Charito jam jamque peregerat annos;
 Et tenor est nigræ, qui fuit ante, comæ.
 Stant etiam rectæ niveo sub pectore mammæ,
 Cum strophium nullum, quo teneantur, habent.
 Nec rugosa cutis : suadelaque durat et oris
 Cinnama, et innumeris Gratia culta jocis.
 Ite rudes, nullus quos ignis adussit, amantes,
 Queis facile annorum non meminisse decem.

14. RUFINI.

Europes equidem sunt oscula dulcia, tantum

ἡδύ γε, καὶ ψαύσῃ μούνον ἄκρου στόματος·
ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χεῖλεσιν, ἀλλ' ἐρίσασα
τὸ στόμα τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Πολυκλείτου,
αἱ ταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαρίζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
ὄμματα καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίῃ
μορφῇ νηδὸν ἔχειν, ὥς μακάρων ἱσάνω.

16. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μήτην χρυσόκερως, δέρκευ τάδε, καὶ περιλαμπεῖς
ἀστέρες, οὐς κόλποις Ὀκεανὸς δέχεται,
ὡς με μόνον προλιποῦσα μυρόπνοος ὤχετ' Ἀρίστη·
ἐκταίην δ' εὐρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
Ἄλλ' ἐμπης αὐτὴν ζητήσομεν· ἢ β' ἐπιπέμψω
Κύπριδος ἱγνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

17. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἀγχιᾶλου βῆγγμινος ἐπίσκοπε, σοὶ τάδε πέμπω
ψαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολῆς·
αὐρίον Ἰονίου γὰρ ἐπὶ πλάτῃ κῦμα περήσω,
σπεύδων ἡμετέρης κόλπον ἐς Εἰδοθέης·
οὐρίος ἀλλ' ἐπίλαμψον ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἰστῷ,
δεσπότῃ καὶ θαλάμῳ, Κύπρι, καὶ ἡϊόνων.

18. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρίων τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
οἱ μὴ τοῖς σπατάλοις κλέμμασι τερπόμενοι.
Ταῖς μὲν χρώς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα,
καὶ μετὰ κινδύνου * ἐσπομένη σύνοδος·
ταῖς δὲ χάρις καὶ χρώς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἐτοῖμον,
δώροις ἐν σπατάλοις οὐκ * ἀλεγιζόμενον.
Μιμοῦμαι Πύρρον τὸν Ἀχιλλεύς, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκέτι παιδομανὴς ὡς πρὶν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι

Summa licet taugat labra vel ora tibi :
At non sic tamen illa : sed os ita ductat, ut ipsam
Extrahat ex imis unguiculis animam.

15. EJUSDEM.

Nunc ubi Praxiteles ille inclitus, et Polycleti
Viva potens olim ponere signa manus?
Nam quis odoratos Melites in imagine crines,
Ignitosque oculos, pulchraque colla dabit?
Marmoris artifices ceræque ubi? debuit aris
Hæc facies, superum ceu simulachra, coli.

dulce est, et quum tangit extremum modo os :
sed *Europe* non tangit extremis labiis, verum impresso
ore animam ex unguibus sursum-trahit.

15. EJUSDEM.

Ubi nunc Praxiteles? et ubi ~~sunt~~ Polycleti manus,
quæ antiquis operibus-artis spiritum largiuntur?
quis comas Melites suaveolentes, aut ardentia
lumina et colli splendorem effinget?
ubi fectores, et ubi sunt lapicidæ? decuit talem
formam templum habere, ut immortalium imaginem.

16. MARCI ARGENTARII.

Luna cornibus-aureis, hæc vide, et vos, circum-lucentia
astra, quæ sinibus excipit Oceanus,
ut me solo relicto unguenta-spirans abiit Ariste;
sexto-jam-die invenire magam non possum.
Nihilominus tamen quæremus eam : profecto immittam
Cypridis vestigatores canes argenteos.

17. GÆTULICI.

Maritimi littoris inspectrix, *Venus*, tibi has mitto
placentulas et tenuis dona sacrificii :
cras enim Ionii *maris* vastos fluctus trajiciam
properans nostræ in sinum *Idotheæ*.
Secunda vero affulge meo et amori et malo,
domina et thalamorum, Cypri, et littorum!

18. RUFINI.

Potius quam superbas *matronas* eligimus servas, nos
qui luxuriosis furtis non delectamur.
Illis quidem cutis olet unguentum, arrogansque est ferocia
et cum periculo furtivus concubitus;
his vero est gratia, et propria cutis, et lectus paratus,
pretiosis donis non insanientium.
Imitor Pyrrhum Achillis filium, qui præferebat
Hermionæ uxori ancillam Andromachen.

19. EJUSDEM.

Non amplius puerorum-amator, ut olim, sed nunc vocor

16. MARCI ARGENTARII.

Luna vides et vos flammantia sidera cæli,
Oceani refugo quos capit unda sinu :
En nectar redolens solum me linquit Ariste :
Improba sex totos non mihi visa dies.
Scrutari certum tamen est : mittemus in illam
Cypridos, argenti pondera cusa, canes.

19. RUFINI.

Ante quidem pueri, sed nunc mea cura puellæ;

θηλυμανῆς, καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον·
ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροὸς ἤρесе γύψου
χρῶματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον.
Βοσκήσει δελφίνας ὁ δεινροκόμης Ἐρύμανθος,
καὶ πολὺν πόντου κύμα θοᾶς ἐλάφους.

20. ONESTOI.

Οὔτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος, οὔτε γεραιῆς·
τὴν μὲν ἐποικτεῖρω, τὴν δὲ καταιδέομαι.
Εἴη μήτ' ὀμφαξ, μήτ' ἀσταφίς· ἡ δὲ πέπειρος
εἰς Κύπριδος θαλάμους ὥρια καλλοσύνη.

21. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, « γηράσκωμεν »· οὐ προεφώνουν·
« ἤξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι »;
Νῦν ρυτίδες καὶ θριξὶ πολλῇ καὶ σῶμα βραχῶδες,
καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκέτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοί, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
λίσσεται; ὥς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοί με λάτριν γλυκύδωρος Ἔρως παρέδωκε, Βοῶπι,
ταῦρρον ὑποζεύξας εἰς πόθον αὐτόμολον,
ἠὲ τοθελῇ, πάνδουλον, ἐκούσιον, αὐτοκείμεστον,
αἰτήσοντα πικρὴν μήποτ' ἐλευθερίην
ἔχρι, φιλῇ, πολιτῆς καὶ γήραος ὅμμα βαλοὶ δὲ
μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη.

23. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οὕτως ὑπνώσας, Κωνώπιον, ὥς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις·
οὕτως ὑπνώσας, ἀδικωτάτῃ, ὥς τὸν ἔραστὴν
κοιμίζεις· ἔλεος δ' οὐδ' ὄναρ ἦντίσασα.
Γείτονες οἰκτεροῦσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. Ἡ πολιτὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

Discus erat cordi tunc mihi, nunc crotalum.
Pro tenera vacuaque doli cute, nunc mihi gypsus
Incipit atque emtum forma placere bonum.
Delphinas jam fronde virens Erymanthus habebit,
Et celeres cervos æquora cana ferent.

20. ONESTÆ.

Sit mihi juncta toro nec anus, nec cruda puella :
Hæc miseranda mihi est, illa verenda nimis.
Ad Venerem nec acerba facit, nec passula, sed quæ
Matura in medio tempore forma viget.

21. RUFINI.

Non monui, Prodice, te, nostra, Senescimus? et non
Dixi, Dissidii semina jam venient,
Rugæ cumque comis pannucea pectora canis,
Quique ægre fracto truditur ore sonus.

mulierum, et nunc discus mihi est crepitaculum;
ac pro puerorum non-dolosa cute mihi placuerunt gypsi
colores, et fuci flos, *formæ* interpolatio.
Pascet delphinos arborum-coma-decorus Erymanthus,
et canus ponti fluctus veloces cervos.

20. ONESTÆ.

Neque virginis me delectant nuptiæ, neque anuis :
illius me miseret, hanc revereor.
Sit neque præcox-uva, neque passa, sed matura
venustus Cypridos thalamis est tempestiva.

21. RUFINI.

Nonne dicebam, Prodice, « Senescimus? non prænun-
« Venient cito quæ amicos-disjunct, *rugæ* »? [tiabam,
Nunc rugæ, et canus crinis, et lacerum corpus,
et os prioribus jam carens gratiis.
Num quis, superba, ad te venit, aut adulans
precat? Non, sed velut sepulcrum, nunc te præsterimus.

22. EJUSDEM.

Tibi me ministrum suavius-donator Amor tradidit, Boopi,
taurum subjugans in amorem spontaneum,
voluntarium, penitus-servum, libentem, proprio-jussu,
nunquam posciturum acerbam libertatem,
amica, usque ad canitiem ac senectutem; oculum autem
conjiciat in spes nostras invidia. [ne unquam

23. CALLIMACHI.

Ita tu dormias, Conopion, ut me facis
dormire ad frigida hæc vestibula;
ita dormias, injustissima, ut amatorem [expertus sum.
sopis : nam misericordiam ne in-somnio quidem a te
Vicini miserrantur, tu vero ne in-somnio quidem. Sed cana
aliquando admonet horum te omnium coma.

Nemo fores adit ecce tuas, neque supplicat ullus
Jam tibi : transimus te quasi busta viri.

22. EJUSDEM.

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipse Cupido :
Transfuga qui fueram, sub juga missus eo.
Sponte mea servus tibi sum cupiensque volensque :
Libertas valeat : non placet illa mihi.
Constitui tuus esse, tuus canescere : tantum,
Ne spes, oro, malus fascinet has oculus.

23. CALLIMACHI.

Sit talis somnus, Conopion, et tibi, qualem
Me super hoc gelidum limen habere facis.
Sic injusta cubes, ut me requiescere cogis.
Quippe nec umbra levis de pietate tibi est.
Vicinos miseret, sed te nihil. Advenit alba,
Quæ te horum immemorem non sinit esse, coma.

24. * ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψυχὴ μοι προλέγει φεύγειν πόθον Ἡλιοδώρας,
δάκρυα καὶ ζήλους τοὺς πρὶν ἐπισταμένη.
Φησὶ μὲν· ἀλλὰ φυγεῖν οὐ μοι σθένος· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
αὐτὴ καὶ προλέγει, καὶ προλέγουσα φιλεῖ.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅσσάκι Κυδίλλης ὑποκόλπιος, εἴτε κατ' ἡμαρ,
εἴτ' ἀποτολήσας ἤλυθον ἐσπέριος,
οἷδ' ὅτι πᾶρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἷδ' ὅτι ριπτῶ
πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεὶν ἐμῆς.
Ἀλλὰ τί μοι πλέον ἐστί; τί γάρ; θρασὺς, ἡδ' ἔταν ἔλκη
πάντοσ' Ἔρωσ, ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἷδε φόβον.

26. ΔΕΞΕΠΟΤΟΝ.

Εἴτε σε κυανέησιν ἀποστλιδουσαν ἐθειραῖς,
εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἀνασσα, κόμαις,
ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. Ἡ ρά γε ταύταις
θριξὶ συνοικῆσει καὶ πολιτῆσιν Ἔρωσ.

27. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ποῦ σοι κεῖνα, Μέλισσα, τὰ χρύσεια καὶ περίοπτα
τῆς πολυθρυλήτου κάλλεα φαντασίης;
ποῦ δ' ὄφρυνες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχὴν,
καὶ σοβαρῶν ταρῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
Νῦν πενυχρῇ ψαφαρῇ τε κόμη, παρὰ ποσὶ * τραχεῖα,
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν μοι «χαῖρε» λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλ-
κεῖνο, τὸ τῆς λύγδου, βάσκανε, λειότερον· [θεν
νῦν μοι προσπαίξεις, ὅτε τὰς τρίχας ἡφάνικάς σου,
τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.

24. PHILODEMI.

Mens ab amore mihi caveam monet Heliodoræ,
Conscia quos æstus senserit et lacrymas.
Recta monet : sed nulla fuga est : namque absque pudore
Et monet et contra quam monet ipsa facit.

25. EJUDEM.

Sum quoties ausus Cydilles, tempore lucis,
Tempore vel furvæ noctis, adire sinus;
In scopulos recta ferri scio, jactaque nostro
Quin sit non dubium est alea de capite.
Sed quid agam? fera res amor et simul undique cœpit
Flare, nec in somnis novit habere metum.

26. INCERTI.

Sæpe mihi nigris visa es regina capillis,

24. PHILODEMI.

Anima mihi præcipit fugere amorem Heliodoræ,
lacrimarum ac studiorum memor priorum.
Dicit quidem; sed fugiendi non est mihi vis; quippe impu-
ipsa et præcipit hoc, et præcipiens amat. [dens

25. EJUDEM.

Quoties Cydillæ sub-sinum, seu die,
sive audentior veni vespertinus,
novi me juxta præcipitium inire viam, novi me jacere
omnes talos de capite semper meo. [trahit
Sed quid me juvat? quid enim? audax Amor, et quando
quovis, prorsus ne in-somnio quidem novit metum.

26. ANONYMI.

Sive te cyaneis splendentem crinibus,
sive rursus flavis, domina, videbam comis,
par ab utrisque fulget gratia. Sane cum hisce
crinibus habitabit etiam canis Amor.

27. RUFINI.

Ubi sunt tibi, Melissa, istæ aureæ et valde-consp. cum
celebris speciei venustates?
et ubi supercilia, et fastosi spiritus, et elata cervix,
superborum pedum auratum-gestans luxuria?
Nunc pauperculæ est et sordida coma et ante pedes...
hic luxuriosarum finis concubinarum.

28. EJUDEM.

Nunc mihi «Salve» dicis, quum tua facies ablit
illa, illa lygdo, o invidiose, lævior;
nunc mihi alludis, quum crines abstulisti tuos,
qui superbas cervices circumerrant.

Sæpe etiam flava conspicienda coma.
Dispare sub cultu par est tibi gratia : crines
Hos, ego, nec cauos, credo, relinquet Amor.

27. RUFINI.

Fortunæ radians ubi fulgor et inclita forma,
Fundorum pretiis culta, Melissa, tibi?
Cumque superciliis fastidia, rectaque cervix,
Et circum niveos aurea vixit pedes?
Pauper es et squalens subter, calvastra superque :
Iste sequi finis scorta superba solet.

28. EJUDEM.

Invida, dicis ave mihi nunc, cum vultus abivit,
Marmore qui Pario purior ante fuit.
Arrides eadem mihi nunc, cum cernere non est
Amplius effusas per tua colla comas.

Μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχαιο, μηδὲ συνάντα·
ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

29. ΚΙΛΛΑΚΤΟΡΟΣ.

Ἄδὺ τὸ βινεῖν ἐστὶ· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἑλλεβορόου.

30. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πάντα καλῶς, τό γε μὴν, χρυσῇν δτι τὴν Ἀπποδίτην,
ἔσχα καὶ πάντων εἶπεν ὁ Μαιονίδα.
Ἦν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρης, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
ἐν ποσὶν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται·
ἦν δ' ἐτέρως ἔλθης, καὶ ὁ Κέρβερος. Ὡς πλεονέκται,
οὐ πλοῦτον, πενήτην δ' ὡς ἀδικεῖται μόνον.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρῦσεος ἦν γενεὴ καὶ χάλκεος ἀργυρὴ τε
πρόσθεν· παντοίη δ' ἡ Κυθέρεια τανῦν,
καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χάλκεον ἀνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὐ ποτ' ἀποστρέφεται.
Νέστωρ ἡ Παφίη. Δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς
οὐ χρυσός, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

32. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ποιεῖς πάντα, Μέλισσα, φιλανθέος ἔργα μελίσσης·
οἶδα καὶ ἐς κραδίην τοῦτο, γύναι, τίθεμαι.
Καὶ μέλι μὲν στάσεις ὑπὸ χεῖλεσιν ἡδὺ φιλεῖσα·
ἦν δ' αἰτῆς, κέντρῳ τύμμα φέρεις ἀδικόν.

33. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἐς Δανάην ἔρρευσας, Ὀλύμπιε, χρυσός, ἦν ἡ παῖς
ὡς δώρῳ πεισθῇ, μὴ τρέσῃ ὡς Κρονίδην.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ, καὶ γὰρ δὲ σὲ χρυσοῦ·
πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

35. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἴλοντο γὰρ αὐταί,

Stulta nec accedas, moneo, nec te obvia monstres :
Pro tenera spinam non ego sumo rosa.

30. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Omnia Mæonides cecinit bene : nil tamen umquam
Tam bene, quam quando est aurca dicta Venus.
Si tuleris nummos, nullus te janitor intus
Ire vetat, vinctus nec canis ante fores.
Si nihil, ipse fugat vos Cerberus. O perinius

ANTHOLOGIA. I.

Ne amplius, o celse, ad me accede, neu veni-obviam :
pro rosa enim ego rubrum non accipio.

29. CILLACTORIS.

Suave est futuere; quis negat? sed quando poscit
æra, amarius fit helleboro.

30. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Cuncta pulchre, hoc vero, auream quod Venerem dixit,
eximie præ omnibus dixit Mæonides.
Quum enim signatum fers, es amicus, neque janitor
impedit, neque canis tibi in vestibulis alligatus est;
sin autem aliter venisti, ipse Cerberus ibi est. O avari,
non opes, sed pauperiem solum quanta afficitis injuria!

31. EJUSDEM.

Aureum fuit genus et æneum argenteumque
antehac; omnigena vero est Cytherea nunc,
et aureum honorat et æneum virum osculatur,
et argenteos nunquam aversatur.
Nestor Paphia est. Puto autem, ad Danaen quoque Jovom
non aurum, sed aureos centum ferentem venisse.

32. MARCI ARGENTARII.

Facis omnia, Melissa, opera florum-amantis melissæ
scio, et in pectus, o mulier, hoc demitto : [(apis),
Et mel quidem stillas sub labiis suaviter osculans;
sed quando poscis, aculeo ictum infers iniquum.

33. PARMENIONIS.

In Danaen fluxisti aurum, Olympie, ut puella
velut dono moveatur, non tremat ut te Saturnium.

34. EJUSDEM.

Juppiter Danaen auro habuit, et ego quoque te auro :
plus enim dare quam Juppiter non possum.

35. RUFINI.

Pygas ipse judicavi trium : ceperant enim ipsæ judicem,

Divitiæ, facitis quot mala pauperibus!

33. PARMENIONIS.

Aureus in Danaen fluxti, ne territa tamquam
A Jove, sed tamquam munere flexa daret.

34. EJUSDEM.

Ut Danaen auro quæsit Juppiter, auro
Sic ego te. Possem qui dare plura Jove?

δείξασαι γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων.
 Καί β' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις
 λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίη·
 τῆς δὲ διαιρομένης φοινίσσετο χιονέη σὰρξ,
 πορφυρέοιο βόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη·
 ἡ δὲ γαληνιώσα χαράσσετο κύματι κωφῷ,
 αὐτομάτῃ τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
 Εἰ ταύτας δ' κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεήσατο πυγὰς,
 οὐκέτ' ἂν οὐδ' εἰσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦρισαν ἀλλήλαις Ῥοδόπη, Μελίτη, Ῥοδόκλεια,
 τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρίεσσονα μηριόνην,
 καί με κριτὴν εἰλοντο· καὶ ὡς θεαὶ αἱ περιδλεπτοὶ
 ἔστησαν γυμναί, νέκταρι λειβόμεναι.
 Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτμος
 οἷα βροδὸν πολλῷ σχιζόμενος Ζεεῦρω·.....
 Τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὕδρομέτωπος,
 οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὴς ζῶανον.
 ἀλλὰ σαφῶς ἂ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς,
 τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺ συνεστεράνουν.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήτ' ἰσχνὴν λίην περιλάμβανε, μήτε παχεῖαν·
 τούτων δ' ἀμφοτέρων τὴν μεσότητα θέλε.
 Τῇ μὲν γὰρ λείπει σαρκῶν χύσις, ἡ δὲ περιστῇ
 κέκτρηται· λείπον μή θέλε, μήδ' ἐπλεόν.

38. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εὐμεγέθης πείθει με καλὴ γυνή, ἂν τε καὶ ἀκμῆς
 ἀπτητ', ἂν τε καὶ ῥῆ, Σιμόλυε, πρεσβυτέρη.
 Ἡ μὲν γὰρ με νέα περιλήψεται· ἦν δὲ παλεύη
 γρατὰ με καὶ ῥυστή, Σιμόλυε, λειγᾶσεται.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἀποθνήσκειν δεῖ με; τί μοι μέλει, ἦν τε ποδα-
 ῖν τε δρομεὺς γεγονὼς εἰς Ἀἴδην ὑπάγω; [γρὸς
 πολλοὶ γὰρ μ' ἀροῦσιν. Ἐὰ χυλόν με γενέσθαι·
 τῶνδ' ἔνεκεν γὰρ ἴδ' ὡς οὔ ποτ' εἴω θιάσους.

35. RUFINI.

Cui patuere deæ, clunes si cerneret istas,
 Numquam respiceret quas habuere deæ.

36. EJUDEM.

Certabant Rhodope, Melite, Rhodoclea puellæ,
 Cui femoris pulchri gratia prima foret.
 Judice me steterunt spectandæ more dearum,

monstrantes nudum fulgorem membrorum.
 Et una quidem, rotundis signata gelasinis,
 candido natum florebat mollique-contactu;
 illius autem divaricatæ rubescebat nivea caro,
 purpurea rosa magis rubicundior;
 tertia tranquilla-in-superficie sulcabatur fluctuatione muta,
 sponte delicata cute palpitans.
 Si hasce judex ille dearum spectavisset clunes,
 ne aspicere quidem amplius vellet priores.

36. EJUDEM.

Certarunt inter se Rhodope, Melite, Rhodoclea,
 quænam ex tribus habeat potiore lumbum;
 ac me judicem elegerant; et ut deæ illæ speciosæ,
 steterunt nude, nectare delibutæ. [spectabilis,
 Et Rhodopes quidem effulgebat medius inter-senora
 velut rosarium valido scissum zephyro·.....
 Rhodocleæ autem vitro similis, uda-fronte,
 velut in templo recens-sculpta imago.
 At bene gnarus eorum quæ Paris perpessus-est ob judi-
 tres immortales illas ego statim simul-coronavi. [cium,

37. EJUDEM.

Neque macilentam nimis amplectere, neque pinguem,
 illarum vero ambarum quod est-medium cupias.
 Illi enim deest carnis copia, hæc vero nimiam
 habet. Quod-deficit ne cupias, neu nimium.

38. NICARCHI.

Procera pellicit me formosa mulier, seu flore-ætatis
 gaudeat, seu sit etiam, Simule, senior.
 Juvenis enim me circumplectetur; si vero allicit
 anus me et rugosa, Simule, fellabit.

39. EJUDEM.

Non est moriendum mihi? Quid ad me, sive podagricus
 sive cursor ad Inferos pergo?
 multi enim tum me tollent. Sine claudum me fieri:
 ob hoc quidem vide me minime jam renunciare thiasis.

Quodque illis deesset, nil nisi nectar erat.
 Arbitrium Paridis me terruit: hinc tribus illis
 Cœlitibus per me cuique corona data est.

39. NICARCHI.

Quidquid agam, mors certa manet. Refertne podager,
 An cursor Ditis limina nigra petam?
 Multi me tollent. Fiam sine claudus: ob illud
 Ne dulces thiasos sit mihi deserere.

40. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Τῆς μητρὸς μὴ ἄκουε, Φιλουμένη· ἦν γὰρ ἀπέλω
καὶ ὁῶ ἀπαξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως,
τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῆς λόγον, ἀλλὰ γ' ἐκείνοις
ἐμπαῖξας, ἀρξαι πλεῖον ἐμοῦ τι ποιῖν·
πάντα λίθον κίνει. Σαυτὴν τρέφε, καὶ γράφε πρὸς με
εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας.
Εὐτακτεῖν πειρῶ· τὸ δ' ἐνοίκιον, ἦν τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον.
Ἦν ἐν γαστρὶ λάβης, τέκε, ναὶ τέκε· μὴ θορυβηθῇς·
εὐρήσει πόθεν ἔστ', ἔλθῃν ἐς ἡλικίην.

41. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπε;
Μοιχὸν ἴσως ἠῦρῃκεν ἀκαίρως κείνος ἐσελθών.
Γινόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποοῦσι, τέκνον.
Πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν εἴς τις ἔσω, κείνος δ' ὅταν ἔξω,
τὸ πρόθυρον σφίγῃ, μὴ πάλι ταῦτο πάθῃς.

42. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Μισῶ τὴν ἀφελῇ, μισῶ τὴν σώφρονα λῖαν·
ἡ μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.

43. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἐκβάλλει γυμνὴν τις, ἐπὶν εὕρῃ ποτὲ μοιχὸν,
ὥς μὴ μοιχεύσας, ὥς ἀπὸ Πυθαγόρου;
Εἴτα, τέκνον, κλαίονσα κατατρίψεις τὸ πρόσωπον,
καὶ παραριγώσαις μαινομένου προθύρου;
ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χευρήσομεν ἄλλον,
τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

44. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Λίμβιον, ἡ δ' ἑτέρα Κερκούριον, αἱ δὲ ἑταῖραι
αἰὲν ἐφορμοῦσιν τῷ Σαμίων λιμένι.

40. EJUSDEM.

Matri ne ausculta, Philumena. Quando enim abiero,
et posuero semel pedem extra urbem,
irridendum ne habeas rationem, sed tu illis
illudens, incipe plus quam ego proficere :
omnem lapidem move. Nutri te, et scribe mihi,
in quam acta lætitiis-plena adfueris.
Modestiam-præferre tenta; sed mercedem-habitationis,
sit, et mihi prospice vestem. [si quid reliqui,
Si ventrem ferre-incipias, pare, pare inquam : ne sis anxia :
inveniet ille ex-quos sit, quum pervenerit-ad pubertatem.

41. RUFINI.

Quis ita nudam te ejecit ac verberavit?
quis animam lapideam habuit, nec videbat-oculis?
Mœchum fortasse reperit ille, intempestive ingressus :
Fit hoc; omnes-mulieres hoc faciunt, filia.
Verum ab hodierno-die, si quis intus est, et ille si foris,
vestibulo pessulum-injice, ne rursus idem patiaris.

42. EJUSDEM.

Odi facilem, odi castam nimis :
hæc enim tarde, illa autem vult cito.

43. EJUSDEM.

Ejicitne quisquam uxorem nudam, si quando mœchum
invenit, quasi nunquam mœchatus, quasi Pythago-
Tum tu, filia, plorans pessumdabis faciem, [reus?
et algebis-apud insani vestibula?
Absterge lacrimas, ne plora, filia; et inveniemus alium,
qui haud sciat et videre et mulcare.

44. EJUSDEM.

Lembion, atque altera Cercurion, duæ meretrices,
semper stationem-habent in Samiorum portu.

40. EJUSDEM.

Ut tu temet alas? nihil umquam parce movere,
Euphrosynum, et quo sis littore, scribe mihi.
Composite gere te : fac possit pensio solvi :
Tum si quid superest, et mihi tegmen eme.
Si capias utero, segura fer et pare : ad annos
Venerit, unde loci venerit, inveniet.

41. RUFINI.

Ille quis est, nudam qui te expulit atque cecidit?
Qui facere hoc potuit, saxeus ille fuit.
An reperit veniens alieno tempore mœchum?

Humanum est, fieri denique, nata, solet.
Sed posthac intus quoties erit ille, vir extra,
Claude fores; rursus ne patiaris idem.

42. EJUSDEM.

Nec nimium simplex mihi sit, nec casta puella :
Hæc nimium tarde nam dat, et illa cito.

43. EJUSDEM.

Estne ob adulterium nudam qui eliminet, ipse,
Pythagorista velut, purus adulterii?
Tunc ideo plorans lacerabis, filia, vultum,
Frigoraque insani pro fore dura feres?

Ἄλλὰ, νέοι, πανδημί τὰ ληστρικά τῆς Ἀφροδίτης
φεύγεθ'· ὁ συμμίζας καὶ καταδὺς πίεται.

45. ΚΙΛΛΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικά κούρα τὰ ἄ κέρματα πλείονα ποιεῖ,
οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς φύσιος.

46. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

α. Χαῖρε σύ. β. Καὶ σύ γε χαῖρε. α. Τί δεῖ σε καλεῖν;
[β. Σὲ δέ; α. Μὴ πω
τοῦτο * φιλόσπουδος. β. Μὴ γε σύ. α. Μὴ τιν' ἔχεις;
β. Ἄεὶ τὸν φιλέοντα. α. Θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
δειπνεῖν; β. Εἰ σὺ θέλεις. α. Εὖγε· πόσου παρέση;
β. Μηδέν μοι προδίδου. α. Τοῦτο ξένον. β. Ἄλλ'
[ὅσον ἄν σοι
κοιμηθέντι δοκῇ, τοῦτο δός. α. Οὐκ ἀδικεῖς. [ἤξει;
Ποῦ γίνῃ; πέμψω. β. Καταμάνθανε. α. Πηνίκα δ'
β. Ἦν σὺ θέλεις ὥρην. α. Εὐθὺ θέλω. β. Πρόαγε.

47. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πολλάκις ἠρξάμην σε λαβὼν ἐν νυκτί, Θάλεια,
πληρῶσαι θαλερῇ θυμὸν ἐρωμανίη·
νῦν δ' ὅτε [μοι] γυμνὴ γλυκεροῖς μελέεσσιν πέπλησαι,
ἔκλυτος ὑπναλέω γυῖα κέκμηκα κόπῳ.
Θυμὲ τάλαν, τί πέπονθας; ἀνέγρεο, μὴ δ' ἀπόκαμνε·
ζητήσεις ταύτην τὴν ὑπερευτυχίην.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ὄμματα μὲν χρύσεια, καὶ ὑαλόεσσα παρειῇ,
καὶ στόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος,
δειρὴ λυγδινέη, καὶ στήθεα μαρμαίροντα,
καὶ πόδες ἀργυρέης λευκότεροι Θετίδος.
Εἰ δέ τι καὶ πλοκαμῖσι διαστίλδουσιν ἄκανθαί,
τῆς λευκῆς καλᾶμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι.

49. ΓΑΛΛΟΥ.

Ἦ τρισὶ λειτουργοῦσα πρὸς ἐν * τάχος ἀνδράσι Λύδη,
τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ' ὀπιθεν,
εἰσδέχομαι φιλόπαιδα, γυναικομανῆ, φιλυβριστήν.
Εἰ σπεύδεις, ἔλθων σὺν δυοῖ, μὴ κατέχου.

50. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Καὶ πενίη καὶ ἔρως δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἶσω

At vos, o juvenes, cunctim prædatorias-naves Veneris
fugite : qui accessit etiam mersus mare bibet.

45. CILLACTORIS.

Virgo puella suos nummulos multiplicat,
non ab arte, sed a natura.

46. PHILODEMI.

a. Salve tu. b. Et tu quidem salve. a. Quo oportet te
[yocare? b. Ac te? a. Nondum
hoc nimis propera. b. Ne tu certe. a. Nunquam habes?
b. Semper eum qui amet. a. Visne una hodie nobiscum
cœnare? b. Si tu vis. a. Euge! quanti aderis?
b. Nihil mihi in-antecessu-des. a. Hoc novum. b. Sed,
[quantum tibi
post-concubitus videbitur, hoc da. a. Non injuria es.
Ubi habitas? mittam. b. En! discite. a. Quando autem ve-
b. Qua tu vis hora. a. Statim volo. b. Præi. [nies?

47. RUFINI.

Sæpe votis-expetivi ut te amplexus per noctem, Thalia,
explerem animum florente amoris-insania :
nunc autem, quum nuda mihi dulcibus membris accubas,
solutus veteriosa languo lassitudine.
Miser anime, quid passus es? expergiscere, neu fatiscas :
quæres aliquando hanc supremam-felicitatem!

48. EJUSDEM.

Lumina sunt aurea, et vitrea gena,
et os purpurea delectabilis calyce (rosæ),
collum lygdineum, et pectus splendens,
et pedes argentea albiores Thetide.
Quodsi paullum inter-capillos tralucent dumi (cani),
albam stipulam minime curo.

49. GALLI.

Tribus inserviens ad unum lectum (?) viris Lyde,
huic supra ventrem, illi subter, alii a postico, [rem.
" Admitto, inquit, pædiconem, mulierosum, irrumatō-
Etiamsi festinas, ingressus cum duobus, ne abstineas."

50. ANONYMI.

Et paupertas et amor duo mihi mala; et alterum feram

Invenies alium (deterge et comprime fletus)
Qui nec te cædat, filia, nec videat.

48. RUFINI.

Aureus est oculis decor, et gena proxima vîtro,

Et rubor est ori qui solet esse rosis.
Pectus habet radios, et vincit marmora cervix,
Sunt, Thetidos quales vix reor esse, pedes.
Quod si per medios fundit se spina capillos,
Hac ego nil alba terreor a stipula.

κούφως πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

51. AΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡράσθην, ἐφίλουν, ἔτυχον, κατέπραξ', ἀγαπῶμαι·
τίς δέ, καὶ ἥς, καὶ πῶς, ἡ θεὸς οἶδε μόνῃ.

52. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς Ἀρσινόην ἑταίραν Σωσιπάτρου.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὄρκος δ' πιστὴν
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φίλῃν.
Ἄλλ' ἡ μὲν ψευδὴς κενὰ δ' ὄρκια, τῷ δ' ἐφυλάχθη
ἡμερος· ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
Θρήνους, ὦ Ὑμέναιε, παρὰ κληῖσιν ἀκούσας
Ἀρσινόης, παστῶ μεμψάμενος προδότῃ.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πιθανὴ μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη, φίλ' Ἀδωνι,
κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα παρ' καλύβῃ.
Εἰ δώσει ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἦν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλουν σύμμε λαβὼν ἀπάγου.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήποτε γαστροδαρῇ * πρὸς σὸν λέχος ἀντιπρόσωπον
παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.
Μεσσόθι γὰρ μέγα χῦμα καὶ οὐκ ὀλίγος πόνος ἔσται,
τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου.
Ἀλλὰ πρὶν στρέψας ῥοδοειδέϊ τέρπεο πυγῇ,
τὴν ἀλοχὸν νομίσας ἀρσενόπαιδα Κύπριν.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας
ἔψεσιν ἐν γλοεροῖς ἀθάνατος γέγονα.
Ἡ γὰρ ὑπερφύεσσι μέσον διαβᾶσα με ποσσίν,
ἔνυσεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον,
ὀμμασι νοθρὰ βλέπουσα· τὰ δ' ἤνυτε πνεύματι φύλλα,
ἀμφισαλευομένης, ἔτρεψε πορφύρεα,
μέχρις ἀπεσπείσθη λευκὸν μένος ἀμφοτέροισιν,
καὶ Δωρίς παρέτοις ἐξεγύθη μέλεσι.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκμαίνει χεῖλῃ με ῥοδόχροα, ποικιλόμυθα,
φυγοτακῇ στόματος νεκταρέου προθύρα,
καὶ γλῆναι λασίαισιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτουσιν,
σπλάγγων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες,

51. INCERTI.

Exarsi, petii, tenui, successit, amat me.
Quis, quæ, quove modo? scit dea sola Venus.

56. DIOSCORIDÆ.

Me furiant, animumque liquant arguta labella,

facile, sed Cypridis ignem ferre non possum.

51. ANONYMI.

Amavi, osculabar, consecutus sum, patravi, amor :
sed quænam, et cuius, et quomodo, dea scit sola.

52. DIOSCORIDIS.

In Arsinoen, Sosipatri amicam.

Juramentum commune Amori dedicavimus; juramentum
Arsinoes spondens Sosipatro amicitiam. [fidelem
At illa mendax, vanaque jurejuranda; sed ab hoc custo-
amor; deorum autem non conspicua potestas. ditus est
Gemitus, o Hymenæe, pro foribus audias
Arsinoes, thalamum incusans proditorem.

53. EJUSDEM.

Suada me vulneravit Aristonoe, care Adoni,
plangens tuam pectora ad pergulam.
Si præstabit hanc etiam mihi gratiam, quum exspiravero,
haud mora, convectorem tecum me sumens abduc.

54. EJUSDEM.

Ne unquam utero-gravidam, accedens lectum, adversam
inclines liberum-procreatrice venere te-oblectans :
in-medio enim ingens fluctuatio nec parvus labor erit,
remigante illa, teque jactato.
Sed antea conversæ roseis gaude natibus,
uxorem reputans masculam esse venerem.

55. EJUSDEM.

Doridem roseis-natibus super cubile ubi-distendi,
membris in virentibus immortalis sum-factus. [bus
Illa enim pulcherrimis medium varicitus inscendens pedi-
absolvit recta Veneris stadium,
oculis languidum tuens; hi autem, velut vento folia,
dum-crebra-subsilit, tremebant purpurei,
donec effusum est album robur ambobus,
et Doris solutis fusa-jacuit membris.

56. EJUSDEM.

Insanire-faciunt labra me rosea, variorum-sermonum,
animam-resolventia oris nectarei vestibula,
et pupulæ crinitis sub superciliis fulgurantes,
viscerum nostrorum retia et laquei,

Oris nectarei limina picta rosis :
Quique superciliis rutili cohibentur ocelli,
Subdola visceribus retia tensa meis :
Lacteolæque pares tumidæ, res blanda, papillæ,
Major purpureis queis decor est foliis.
Sed quid nos canibus juvat ossa ostendere? quam nil
Celatum maneat, testis arundo Midæ.

καὶ μαζοὶ γλαρόεντες, εὐζυγες, ἡμερόεντες,
εὐφυέες, πάσης τερπνότεροι κάλυκος.
Ἄλλὰ τί μὴνὺα κυσὶν δοτῆα; μάρτυρές εἰσιν
τῆς ἀθυροστομίας οἱ Μίδεοι κάλαμοι.

57. MELEAGROI.

Τὴν πυρὶ * νηγομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίης,
φεύζετε, Ἔρωσ' καυτὴ, σθέντι, ἔχει πτέρυγας.

58. APXIOY.

Νήπι' Ἐρωϊς, πορθεῖς μὲ τὸ κρήγυνον· εἰς μὲ κένωσον
πᾶν σὺ βέλως, λοιπὴν μηκέτ' ἀφείς γλυφίδα,
ὥς ἂν μούνον ἔλοις ἰοῖς ἐμέ, καὶ τίνα χρῆζων
ἄλλον οἴστεῦσαι, μηκέτ' ἔχοις ἀκίδα.

59. TOY ATTOY.

Φεύγειν δεῖ τὸν Ἔρωτα; κενὸς πόνοσ' οὐ γὰρ ἀλύξω
περὶς ὑπὸ πτηνοῦ πικρὰ διωκόμενος.

60. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παρθένος ἀργυρόπεζος ἔλουετο, χρύσεια μαζῶν
χωρτὶ γαλακτοπαγεῖ μῆλα διανομένη·
πυγαὶ δ' ἀλλήλαις περιγίγες εἰλάσσοντο,
ὑδατος ὑγροτέρῳ χωρτὶ σαλευόμεναι.
Τὸν δ' ὑπεροιδαινόντα κατέσχεπε πεπταμένη χεὶρ
οὐχ ὄλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἡδύνατο.

61. TOY ATTOY.

Τῇ κυανοβλεφάρῳ παίζων κόνδακα Φιλίππη,
ἔξ αὐτῆς κραδίης ἤδ' ὑγρῶν ἐπόουν·
« Δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὐρίον ἄλλα βαλῶ σοι,
« ἢ πλέον, ἢ ἐπάλιν δώδεκ' ἐπιστάμενος. »
Ἰῆτα κελευομένη * ἤλθεν· γέλασας δὲ πρὸς αὐτήν·
« Εἶθε σε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην ἐκάλουν. »

62. TOY ATTOY.

Οὐπω σοὺ τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
λείψανα τῆς προτέρης σώζεται ἡλικίης,
καὶ χάριτες μίμνουσιν ἀγήραοι, οὐδὲ τὸ κάλλος
τῶν ἱλαρῶν μῆλων ἢ ῥόδου ἐξέφυγεν.
Ὡ πόσσους κατέπλεξε τὸ πρὶν θεοείκελον ἄνθος,
[ἦνίκα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.]

63. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὥς δ' ἐγενήθης
Αἰτωλῇ, καγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.

mammæque lactæ, bene-jugatæ, gratia-plenæ,
formosæ, omni suaviore florib. calyce.
At cur indico canibus ossa? testes sunt
garrulitatis illi Midæ calami.

57. MELEAGRI.

Flammæ innatantem (?) animam si sæpius uras,
fugiet, Amor; et ipsa, miselle, habet alas.

58. ARCHIÆ.

Parvule Amor, vastas me ex vero : in me exhauri
omne tu telum, reliquam minime linquens sagittam,
ut solum conficias spiculis meme, et quendam cupiens
alium ferire, jam non habeas cuspidem.

59. EJUSDEM.

Fugere oportet Amorem? vanus labor : non enim effugiam
pedes alatum, usque persequentem.

60. RUFINI.

Virgo argenteis-pedibus lavabat, aurea mammarum
cute lacti-alligato-simili poma irrigans;
clunesque invicem rotundæ torquebantur,
undis undosiore cute agitatæ.
Extuberantem vero obtegebat expansa manus
Eurotam, non totum, sed quantum poterat.

61. EJUSDEM.

Cum nigra-oculis ludens condacem Philippa,
ex ipso corde suaviter ridere eam feci :
« Duodecim tibi jactus-misi, et cras alios mittam tibi,
aut plus, aut rursus duodecim, peritus. »
Dein jussa venit; ridensque ego ad eam,
« Utinam te etiam noctu venientem invitasscm! »

62. EJUSDEM.

Nondum tibi pulchritudinem tempus exstinxit, sed adhuc
reliquiæ prioris servantur ætatis; [multæ
et gratiæ manent non senescentes, neque venustas
e lætis mammis aut rosario evanuit.
Oh! quot-viros adussit pristinus ille divinus flos,
[quando prima-tela-jaculantibus fulgebat ex oculis!]

63. MARCI ARGENTARII.

Antigone, Sricula prius eras mihi; ut vero facta es
Ætola, et ego Medus en sum factus.

59. ARCHIÆ.

A Veneris puero nulla est fuga. Quo miser ibo,

Perpetuo peditem cum premat ales Amor?

64. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νίψε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σείε νέφη.
Ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι· ἦν δέ μ' ἀφῆς ζῆν,
καὶ διαθείς τούτων χείρονα, κωμάσομαι·
ἔλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὃ ποτε πεισθείς,
Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδους θαλάμων.

65. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην,
κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τὴν Ἑλένην.
Οὕτως ἀμφοτέρ' ἐστὶν ἀσύγκριτα· τῶν δύο δ' αὐτῶν
ἄλλοις ἄλλο δοκεῖ κρεῖσσον, ἔμοι τὰ δύο.

66. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην ἱκέτευον,
καὶ τῶν ἀμβροσίων ἀψάμενος γονάτων,
« Σῶσον, ἔφη, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρὸν,
« καὶ φεύγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι. »
Ταῦτα λέγοντος· ἔκλαυσεν· ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπέββαλεν.

67. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
ὥς ἄτερ ἀγκίστρου νηρόμενον δέλεαρ.

68. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ.

Ἦ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρωσ, δλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
πρόσθεσ, ἔν' ἢ λύσης τὸν πόθον, ἢ κεράσης.

69. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παλλὰς ἰσαθρήσασα καὶ Ἥρῃ χρυσοπέδιλος

64. ASCLEPIADIS.

Ninge, grandina, fac tenebras, fulgura,
obscurantia omnia terræ incute nubila.
Si enim me occidis, tunc desinam; sed si me sinis vivere,
in me consulens his etiam pejora, comissabor:
nam trahit me qui, tibi quoque imperat deus, cui olim obe-
Juppiter, in æneis aurum penetrasti thalamos! [dicens,

65. ANONYMI.

Aquila Juppiter venit ad dium Ganymedem
cygnus ad flavam matrem Helenæ.
Sic utrumque non est discernibile: horum autem duorum
aliis aliud videtur præferendum, mihi ambo.

66. RUFINI.

Opportune solam videns Prodicen implorabam,
et ambrosia amplexus genua,
« Serva, » dixi, « hominem pæne perditura,
« et fugientem vitæ halitum tu mihi gratificare! »
Hæc me dicente ploravit; abstersa autem lacrima,
delicatis nos manibus leniter-ejecit.

67. CAPITONIS.

Venustas sine gratiis delectat tantummodo, sed non retinet,
ut sine hamo natans esca.

68. LUCILLII, aliis POLEMONIS PONTICI.

Vel amare dele, Cupido, totum, vel amari
adde, ut aut solvas desiderium, aut misceas.

69. RUFINI.

Pallas et Juno aureis-calceis conspectâ

64. ASCLEPIADÆ.

Fac tenebras, sævi nive, grandine, et igne corusca:
Cuncta super terras nubila nigra quate:
Desino si occidis: sin tractas me male vita
Sospite, pergo meæ visere limen heræ.
Nam trahit ille deus, quo tu cogente pluebas,
Juppiter, æratos aureus in thalamos.

65. INCERTI.

Juppiter ob Ledam fit olor; Ganymedis amore
Dum calet, ipse sui fulminis ales erat:
Hæc suprema putans duo gaudia. Sunt quibus illud
Plus cordi est, aliis istud; utrumque mihi.

66. RUFINI.

Cum Prodicen solam, nullo comitante, viderem,

Lapsus ad ipsius, supplice more, pedes,
Serva hominem, dixi, cui mors gravis imminet, et fac
Muneris hanc animam, quæ fugit, esse tui.
Flebat, ut audierat: sed flentia lumina siccans
Nos a se tenera reppulit illa manu.

67. CAPITONIS.

Forma sine illecebris placet, at nequit una tenera;
Æra nisi subsint, quid facit esca natans?

68. LUCILLII.

Aufer amare meum, vel amari junge, Cupido;
Ut fax vel vivat mixta vel intreat.

69. RUFINI.

Muronida aspexit cum Pallas et aurea Juno,

Μαιονίδ', ἐκ κραδίης ἴαχον ἀμφοτέραι·
 « Οὐκέτι γυμνούμεσθα· κρίσις μία ποιμένος ἀρκεῖ·
 « οὐ καλὸν ἡττῆσθαι δις περὶ καλλοσύνης. »

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλλος ἔχεις Κύπριδος, Παιθοῦς στόμα, σῶμα καὶ
 εἰαρινῶν Ὠρῶν, φθέγμα δὲ Καλλιόπης. [ἀκμὴν
 νοῦν καὶ σωφροσύνην Θέμιδος, καὶ χεῖρας Ἀθήνης·
 σὺν σοὶ δ' αἱ Χάριτες τέσσαρές εἰσι, φίλη.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, εἰ δὲ ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΕΩΣ.

Πρωτομάχου πατρὸς καὶ Νικομάχης γεγαμηκὸς
 θυγατέρα, Ζήνων, ἐνδὸν ἔχεις πόλεμον.
 Ζῆτει Λυσίμαχον μοιχὸν φίλον, ὅς σ' ἐλέησας
 ἐκ τῆς Πρωτομάχου λύσεται Ἀνδρομάχης.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό· τρυφὴ βίος. Ἐρρέτ' ἀνία·
 ζωῆς ἀνθρώποις ὀλίγος χρόνος. Ἄρτι Λύαιος,
 ἄρτι χοροὶ, στέφανοί τε φιλανθέες, ἄρτι γυναῖκες·
 σήμερον ἐσθλὰ πάθω· τὸ γὰρ αὔριον οὐδενὶ ὄγλον.

73. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Δαίμονες, οὐκ ἤδειν ὅτι λούεται ἡ Κυθήρεια,
 χερσὶ καταυγενίους λυσαμένη πλοκάμους.
 Ἰλῆχοις, δέσποινα, καὶ ὀμμάσιν ἡμετέροισι
 μήποτε μηνίσῃς, θεῶν ἰδοῦσι τύπον.
 Νῦν ἔγνων· Ῥοδόκλεια, καὶ οὐ Κύπρις. Εἴτα τὸ κάλλος
 τοῦτο πόθεν; σὺ, δοκῶ, τὴν θεὸν ἐκδέδουκας.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τὸδε στέφος, ἀνθεσι καλοῖς
 αὐτὸς ὕψ' ἡμετέrais πλεζάμενος παλάμαις.
 Ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερὴ τ' ἀνεμώνη,
 καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
 Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μέγαλαυχος ἐοῦσα·
 ἀνθεὶς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

75. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην, Ἀφροδίτη,

Hos simul ex imo corde dedere sonos :
 Stabimus haud iterum nudæ : satis illud in Ida ;
 In formæ vinci lite his est nimium.

70. EJUSDEM.

Os Suadæ, Veneris species tibi, corpus in Horis
 Quale viget vernis ; vox tibi Calliopes :
 Sancta, Phile, Themidis meus, et manus ipsa Minervæ,

Mæonide, ex animo clamabant : [sufficit.
 « Haud nudabimur amplius : judicium pastoris unum
 non est pulchrum vinci bis certantes de pulchritudine. »

70. EJUSDEM.

Venustatem habes Cypridis, Suadæ os, corpus ac florem
 vernarum Horarum, vocem Calliopes,
 mentem et temperantiam Themidis, manusque Minervæ :
 tecum Gratia sunt quattuor, amica.

71. EJUSDEM, aliis PALLADÆ ALEXANDRINI.

Protomachi patris et Nicomachæ qui-duxisti
 filiam, Zeno, domi habes bellum.
 Quære Lysimachum mœchum amicum, qui, tui misertus,
 a Protomachi filia liberabit Andromacha.

72. EJUSDEM.

Hoc est vita, hoc ipsum ; deliciæ vita. Facessite, curæ :
 vitæ hominibus breve tempus. Nunc Lyæus,
 nunc chori, coronæque florum-amiciæ, nunc feminae :
 hodie bonis fruar ; crastina enim dies nemini nota.

73. RUFINI.

Dii, non noram lavare Cytheream,
 manibus per-colla-pendulos solventem cincinnos.
 Propitia sis, domina, et oculis nostris
 noli irasci, divinam qui-viderunt formam.
 Nunc intelligo : Rhodoclea est, et non Venus. Jam pulchri-
 illa unde ? tu, reor, deam exspoliasti. [tudo

74. EJUSDEM.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc coronam, floribus pulchris
 quam ipse meis nexi manibus.
 Est liliū-album, roseaque calyx, et humida anemone,
 et narcissus udus, et cyanea viola.
 His-te coronans desine superbire :
 flores et deflorescis et tu et corona.

75. EJUSDEM.

Vicinam habebam virginem Amymonēn, o Venus,

Teque sibi quartam Gratia terna vocat.

74. RUFINI.

Floribus e pulchris mitto tibi, pulchra, coronam,
 Composui manibus quam, Rhodoclea, meis.
 Est narcissus ibi, rosa nec minus est anemone,
 Albaque cæruleis lilia cum violis.
 His redimita caput noli, precor, esse superba :
 Sic es ut hoc sertum : floret et inde perit.

ἥ μου τὴν ψυχὴν ἐφλεγεν οὐκ ὀλίγον.
 Αὕτη μοι προσέπειτ'ε, καί, εἴ ποτε καιρὸς, ἐτόλμων
 ἡρυθρία. Τί πλέον; τὸν πόνον ἡσθάνετο·
 ἦνυσα πολλὰ καμῶν. Παρὰ κήκοα νῦν ὅτι τίττει·
 ὥστε τί ποιοῦμεν; φεύγομεν ἢ μένομεν;

76. TOY AYTOY.

Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος,
 εὐσφυρος, εὐμήκης, εὐσφρυς, εὐπλόκαμος·
 ἡλλάχθη δὲ χρόνῳ καὶ γήραϊ καὶ πολιαίσι,
 καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει,
 ἀλλοτριὰς δὲ τρίχας, καὶ ῥυσῶδες τὸ πρόσωπον,
 οἷον γηράσας οὐδὲ πίθηκος ἔχει.

77. TOY AYTOY.

Εἰ τοίην χάριν εἶχε γυνὴ μετὰ Κύπριδος εὐνήν,
 οὐκ ἂν τοι κόρον ἔσχεν ἀνὴρ ἀλόχοισιν ὁμιλῶν.
 Πᾶσαι γὰρ μετὰ Κύπριν ἀτερπείες εἰσὶ γυναῖκες.

78. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χεῖλεσιν ἔσχον·
 ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβητομένη.

79. TOY AYTOY.

Τῷ μῆλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκοῦσα φιλεῖς με,
 δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μεταδός·
 εἰ δ' ἄρ' ὃ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
 σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

80. TOY AYTOY.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις. Ἄλλ' ἐπίνευσον,
 Ξανθίππη· καὶ γὰρ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

quæ meam animam inflaminabat non leviter. [bam :
 Hæc mihi alludebat, et, si quando tempus-tulit, aude-
 erubescerebat. Quid multa? laborem sentiebat;
 perfecit multum conisus. Subaudiui nunc eam parere.
 Jam quid agimus? fugimus an manemus?

76. EJUSDEM.

Hæc pridem erat amabilis-corpore, vernis-papillis,
 pulchris-pedibus, procera, pulchris-superciliis et comis;
 mutata vero est tempore et senecta et canis,
 atque nunc priorum nihil, ne somnio quidem, habet,
 sed alienos crines, et rugosam faciem,
 qualem ne simius quidem senex habet.

77. EJUSDEM.

Si talem gratiam haberet femina post concubitus,
 non sane satietate caperetur vir cum mulieribus consues-
 Omnes enim post venerem injucundæ sunt feminae. [cens.

78. PLATONIS.

Animam meam, Agathonem osculans, in labris habui :
 venit enim audax ut transitura in illum.

79. EJUSDEM.

Malo te peto : tu vero si sponte amas me,
 eo accepto, tuæ me virginitatis participem-facito.
 Si vero id quod ne fiat! cogitas, hoc eodem sumpto
 reputa, pulchritudo quam sit brevis-temporis.

80. EJUSDEM.

Malum ego sum; conjicit me aliquis te amans. Agg., annue,
 Xanthippe : et ego et tu marcescimus.

75. EJUSDEM.

Contiguas ædes habuit Venus altera nobis :
 Per quam non leviter mens furcata mea est.
 Illusit mihi blanda : foret cum sola, rogavi :
 Erubuit; verum tacta ab amore fuit.
 Sero tamen feci. Gravidæ nunc audio partus
 Imminet : heu fugiam rectius, an maneam?

76. EJUSDEM.

Hæc cute pulchra prius, surisque superciliisque,
 Longa satis, vernans ulbera, flava comam :
 Tempore mutata est a canescentibus annis,
 Umbraque de specie nulla priore manet.
 Fmta coma est illi, facies disperdita rugis,
 Qualem vix habeat simia, cum vetula est.

78. PLATONIS.

Sensi animam in labris, Agathon suavia dum do :
 Nam transire volens venerat huc misera.

79. EJUSDEM.

En malo peto te. Tu si me diligis, istud
 Accipe, daque tuæ virginitatis opes.
 Si tibi, quod nolim, mens altera, sic quoque sume,
 Quamque parum duret forma, vel inde vide.

80. EJUSDEM.

Malum ego : rivalis me dejecit; annue tandem;
 Xanthippe, tibi flos quippe mihiq; perit.

81. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ἡ τὰ ῥόδα, ῥοδόεσσαν ἔχεις χάριν· ἀλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτήν, ἢ τὰ ῥόδα; ἢ συναιμφοτέρα;

82. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα, τί δὴ ποτέ μ' ἐκπυρα λούεις;
πρὶν μ' ἀποδύσασθαι, τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.

83. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δὲ [δὴ] στεῖχουσα παρ' ἀγὰς
στήθεα γυμνώσαιο, καὶ με πνέοντα λάβοις.

84. ΑΛΛΟ.

Εἴθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὅρα με χερσὶν
ἀρσαμένη χάρισι στήθεσι χιονέοις.

85. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Φαίδῃ παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἄδην
ἔλθοῦς· εὐρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.
Ἐν ζωῷσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
ὀστέα καὶ σποδὴ, παρθένη, κεισόμεθα.

86. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Ἰλαθί μοι, φίλε Φοῖβε· σὺ γὰρ θαλὰ τόξα τιταίνων
ἐβλήθης ὑπ' Ἔρωτος ὑπ' ὠκυπόροιςιν ὀϊστοῖς.

87. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιὰς, ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγ' ὥς βελών δεξάμενον φαρέτρην,
καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἀστατος ἀσθματος ὀρυμνὴ,
καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰοτυπεῖς βάσιες.
Ἀλλὰ, Πόθοι, πρὸς μητρὸς εὐστεφάνου Κυθερείης,
φλέξατε τὴν ἀπιθῆ, μέχρις ἐρεῖ « Φλέγομαι ».

81. DIONYSII SOPHISTÆ.

Tu quæ rosas *tenes*, roseam habes gratiam : sed quid
tene-ipsam, an rosas? an utraque? [vendis?

82. ANONYMI.

O ardens balneatrix, quid tandem me lavas calida?
veste nondum exuta ego sentio ignem.

83. ANONYMI.

Utinam ventus fierem, tu vero obambulans ad litus
pectora nudares, et me spirantem reciperes!

84. ALIUD.

Utinam rosa fierem subpurpurea, ut me manibus
decerpam donares papillis niveis!

85. ASCLEPIADÆ.

Parcis virginitati : et quid juvat? non enim, Orcum
ingressa, reperies amantem, o puella.
Apud vivos *sunt* gaudia Veneris; in Acheronte autem
ossa et cinis; o virgo, jacebimus.

86. CLAUDIANI

Propitius mihi sis, care Phœbe : tu enira veloces arcus
sauciatus es ab Amore celeribus sagittis. [tendens

87. RUFINI.

Infitiatur amorem Melissias; sed corpus
clamat se telorum accepisse pharetram;
et gressus vacillans, et inconstans halitus;
et cavi *velut* sagittis-icti oculorum fundi.
At, Amores, *precor* per matrem pulchra-corona Cy-
urite inobedientem, donec dicat « Uror ». [theream,

81. DIONYSII SOPHISTÆ.

Ista rosas clamans, rosea est tibi gratia : sed dic
Vendere visne rosas? tene? an utrumque simul?

82. INCERTI.

Tam calidum cur me lavis, o quæ balnea curas?
Sto nondum positus vestibus, ignis adest.

83. 84. INCERTI.

O utinam ventus sim, tu frigus amicum,
Ut sitiens nudo pectore me capias.
O utinam vernans rosa sim, digitisque tenellis
Prensa micem niveis dulce sub uberibus.
O ego liliolum si sim, satietque cupito

Corpore, gestatum candidiore manu.

85. ASCLEPIADÆ.

Esse intacta cupis : qua spe? Moriere, nec ullus
Tunc tibi de populo Ditis amator erit.
Dulce Venus, sed enim vivis : Acheronte sub imo
Ossa erimus tantum, virgo, levisque cinis.

87. RUFINI.

Inficiatur amare Melissias : arguit ipsam
Corpus, habens plena vulnera de pharetra.
Hoc gradus inconstans, hoc clamat anhelitus oris,
Et defossa cavis lumina sub ciliis.
Vos duram, per vos Veneris rogo numen Amores,
Urite adhuc, donec perclita dicat, Amo.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσθι φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
τὴν ἐνὶ καιομένην ἢ σβέσον ἢ μεταθες.

89. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρωσ, εἰ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν
βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος τοῖς
στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρωσ, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
τέρπει τοὺς κρίνειν εἶδος· ἐπισταμένους.

90. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρω τὸ μύρον θεραπεύων,
ὥς Βρομίου σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

91. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρω παρέχων χάριν, οὐ σοί·
αὐτῇ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

92. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Υφούται Ῥοδόπη τῷ κάλλει· κῆν ποτε «χαῖρε»
εἶπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρῦσιν ἡσπάσατο.
Ἦν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὑπερ' ἐκκρεμάσσωμαι,
ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴγνεσιν.
Ὡ ρυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θᾶσσον,
σπεύσατε· κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡπλισμαι πρὸς Ἐρωτα περὶ στέρνοισι λογισμὸν,
οὐδέ με νικήσει, μούνος ἔων πρὸς ἓνα·
θανατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι· ἦν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς οὐ ἐγὼ δύναμαι;

88. EJUSDEM.

Si duo corda nequis incendere, flammifer, ignem
Aufer, vel transfer quem miser unus habet.

89. MARCI ARGENTARIJ.

Non amor est, oculis si quis sapientibus usus,
Corpore quam pulchro cernit, habere velit:
Sed turpem si quis videat, visamque cupiscat,
Pectora de tali plena furoris habens;
Hic amor, hæc flamma est: nam, si qua est pulchra puella,
Cunctis judicium queis valet, illa placet.

90. INCERTI.

Quæ mihi es unguentum, te unguento muneror isto:
Sic aliquis Bromio pocula dat Bromii.

91. Aliud.

Quod tibi suavis odor datur, hoc præstat odor,

88. EJUSDEM.

Si duobus non valuisti parem flammam, tædifer Amor,
uni incensam aut exstingue aut transfer. [incendere,

89. MARCI ARGENTARIJ.

Non est hic amor, si quis venusta forma præditam
vult habere, prudentibus oculis obsecutus;
sed ille amat qui deformem ubi-viderit, incitatus sagittis
diligat, insano animo flagrans.

Hic amor est, hic ignis: pulchra enim pariter omnes
delectant qui judicare speciem sciunt.

90. ANONYMI.

Mitto tibi unguentum suave, unguento unguentum mi
sicut Bromio libans liquorem Bromii. [nistrans,

91. ANONYMI.

Mitto tibi unguentum suave, unguento afferens gratiam,
ipsa enim ungere vel unguentum potes. [non tibi:

92. RUFINI.

Superbit Rhodope venustate sua, et si quando «Salve»
dico, fastosis superciliis salutare solet.

Si quando etiam coronas super vestibula suspendo,
irata calcat eas fastosis plantis.

O rugæ, et senectus immisericors, venite ocius,
properate: vos saltem flectetis Rhodopen.

93. EJUSDEM.

Succinctus-sum circa pectus ratione contra Amorem,
neque me vincet, unus stans contra unum;
at mortalis immortalis puguabo; sed si adjutorem
Bacchum habet, quid unus adversus duos ego valeo?

Non tibi: plus de te sumet odoris odor.

92. RUFINI.

Dat facies animos Rhodopæ: si forte salutem,
Torva superciliis vix mihi reddit ave.
Ipsius exornem sertis si limina, flores
Calcat inhumano protinus ista pede.
Triste veni senium, rugæque æccutrite: vobis
Aut nulli Rhodopen flectere posse datum.

93. EJUSDEM.

Arma in corde meo rectæ rationis, Amori.
Objiciens uni par satis unus ero.
Mortalis certabo deo: sed si comes illi
Bacchus erit, contra quis ferat arma duos?

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων δ' βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

95. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι·
Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μοῦσαι, Χάρις, Παφίη.

96. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἴδὼν ἔχεις τὸ φιλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἦν εἰσδῆς, καίεις· ἦν δὲ θίγης, δέδεκας.

97. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισιν, Ἔρως, ἴσα τόξα τιτάνεις,
εἴ θεός· εἰ δὲ βρέπεις πρὸς μέρος, οὐ θεὸς εἶ.

98. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Ὅπλιζεν, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυγος ἔλθῃ
ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔγω τραύματος οὐδὲ τόπον.

99. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦθελον, ὦ κιθαρωδέ, παραστὰς, ὡς κιθαρίζεις,
τὴν ὑπάτην κροῦσαι, τὴν τε μέσσην χαλάσαι.

100. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰ μοι τις μέμποιτο, δαεῖς ὅτι λάτριν Ἔρωτος
φοιτῶ, θηρευτὴν ὀμμασιν ἱδὼν ἔχων,
εἰδείη καὶ Ζῆνα, καὶ Αἶδα, τὸν τε θαλάσσης
σκηπτούχον, μαλερῶν δοῦλον ἰόντα πόθων.
Εἰ δὲ θεοὶ τοιοῖδε, θεοῖς δ' ἐνέπουσιν ἔπεσθαι
ἀνθρώπους, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

EJUSDEM.

Oculos habes Junonis, Melite, manus Minervæ,
mammas Paphiæ, pedes Thetidis.
Felix qui te aspicit; ter-beatus qui audit;
semideus qui osculatur; immortalis qui ducit-uxorem.

95. ANONYMI.

Quattuor sunt Gratiae, Veneres duæ, et decem Musæ:
Dercylis in his omnibus, Musa, Gratia, Venus.

96. MELEAGRI.

Viscum habes basium, oculosque, Timarion, ignem:
si aspicias, uris; si vero tangis, alligasti.

97. RUFINI.

Si tu in ambos quidem, Amor, pares sagittas tendis,
es deus; sin autem vergis in partem, non es deus.

98. INCERTI; aliis ARCHIÆ.

Sume, Venus, arcum, et in scopum tranquilla tendu
alium: ego enim ne locum quidem habeo vulneri.

99. INCERTI.

Vellem, o citharæde, adstans, tu ut citharizas,
summam (chordam) pulsare, mediam vero laxare.

100. INCERTI.

Si quis me reprehendat, guarus quod minister Amoris
ambulo, venaticum viscum oculis gereus,
sciat etiam Jovem, et Plutonem, et maris
regem, violentorum servum esse cupidinum.
Quodsi dei sunt tales, deosque jubentur sequi
homines, quid pecco quum dii quæ-faciunt didici?

94. RUFINI.

Lumina Junonis tibi sunt, Venerisque papillæ,
Pes Thetidis, Melite, Palladiæque manus.
Felicem aspectus tuus, affatusque beatus,
Semideum faciunt oscula, noxque deum.

95. INCERTI.

Bina Venus, Musæque decem, his Gratia bina:
Dercylis est etenim Gratia, Musa, Venus.

97. RUFINI.

Si jactu duo corda pari petis, es deus: hac si

Vergunt tela, deus jam mihi non es Amor.

98. ARCHIÆ.

Tende arcum, Cytherea; feri quodcumque minaris:
Non habet in nobis jam nova plaga locum.

100. INCERTI.

Si mihi quis vertat vitio, quod servus amoris
Erro, tenax oculis quod mihi viscus inest,
Ætherium, Stygiumque Jovem, Dominumque profundū
Noverit Idalio colla dedisse jugo.
Si talis gens est nobis imitanda Deorum,
Quæ, si discipulus Dis ego, culpa mea est?

101. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

α. Χαῖρε κόρη. β. Καὶ δὴ σύ. α. Τίς ἡ προῖοῦσα; β. Τί
[πρὸς σέ;
α. Οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. Δεσπότης ἡμετέρη. [ρεῖς τι;
α. Ἐλπίζειν ἔστι; β. Ζηταῖς δὲ τί; α. Νύκτα. β. Φέ-
α. Χρυσίον. β. Εὐθύμει. α. Καὶ τόνον. β. Οὐ δύνασαι.

102. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Τὴν ἰσχνὴν Διόκληϊαν, ἀσαρκωτέραν Ἀφροδίτην,
ὄψαι, ἀλλὰ καλοῖς ἤθεσι τερπομένην.
Οὐ πολὺ μοι τὸ μεταξὺ γενήσεται· ἀλλ' ἐπὶ λεπτὰ
στέρνα πεσὼν, ψυχῆς κείσομαι ἐγγυτάτω.

103. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μέχρι τίνος, Προδίκη, παρακλαύσομαι; ἄχρι τίνος σε
γυνάσσομαι, στερεή, μηδὲν ἀκούσιμος;
Ἦδη καὶ λευκαὶ σοι ἐπισκικτῶσιν ἔθιραι,
καὶ τάχα μοι δώσεις ὡς Ἐκάβη Πριάμῳ.

104. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα, κακὸς χολε, μὴδ' ἐπιτηδὲς
ἰσχίον ἐρχομένη σύστρεφε, Λυσιδίκη.
Οὐ σε περισφίγγει λεπτὸς στολιδῶμασι πέπλος,
πάντα δέ σου βλέπεται γυμνά, καὶ οὐ βλέπεται.
Εἰ τότε σοι χάριν καταφαίνεται, αὐτὸς ὁμοίως
ὀρθὸν ἔχων βύσσω τοῦτο περισκεπάσω.

105. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ὁ Μηνοφίλας λέγεται παρὰ μαχλάσι κόσμος,
ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γεύεται ἀκρασίης.
Ἄλλ' ἴτε Χαλδαῖοι κείνης πέλας· ἦ γὰρ ὁ ταύτης
οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους.

106. ΔΙΟΤΙΜΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ.

Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὕλακτεῖς,

101. ANONYMI.

a. Salve puella. b. Et tu sane. a. Quænam hæc prodit? b.
[Quid ad te?
a. Non temere quæro. b. Domina nostra.
a. Estne sperare? b. Quid quæris? a. Noctem. b. Fers quid?
a. Aurum. b. Bono es animo. a. Tantum. b. Non potes.

102. MARCI ARGENTARII.

Gracilem Diocleam, admodum-macram Venerem,
videbis, sed pulchra animi-indole gaudentem.
Non multum mihi intervallum erit; sed tenui
pectori incidens, *pulchræ animæ proximus cubabo.*

103. RUFINI.

Quousque, Prodice, flebo-prope te? quousque tua
ad-genua-procumbam, dura, non exauditus?
Jam et cani tibi insiliunt crines,
et mox mihi dabis ut Hecuba Priamo.

104. MARCI ARGENTARII.

Tolle retia ista, male-cessans, nec de-industria
coxam, quum-veneris, contorque, Lysidice.
Non te circumcingit tenue velamine-suo peplum;
cunctaque tua cernuntur nuda, ac non cernuntur.
Si id tibi lepidum videtur, ipse pariter
hoc erectum habens bysso circumvelabo.

105. EJUSDEM.

Alius Menophilæ hic apud scorta dicitur mundus,
alius, quippe *illa* omnem degustat impudisitiām.
At vos, Chaldæi, ad hancce accedite: sane enim hujus
cælum intus habet et canem et geminos.

106. DIOTIMI MILESII.

Anus, cara nutrix, quid me accedente latras,

101. INCERTI.

Vive puella. Et tu. Quænam venit illa? Quid ad te?
Non tamen hoc frustra scitor. Hera illa mea est. [rum.
Spesne aliqua est? Quid vis? Noctem volo. Quid geris? Au-
Sume animum: tantum num dabis? Hoc nimium est.

102. MARCI ARGENTARII.

Est gracilis Dioclea, Venus sine carne sed omni,
At certe gaudet moribus illa bonis.
In pectus tenue, ut me sit nihil inter et illam,
Incumbens, anima sic propiore fruar.

103. RUFINI.

Quo vis usque fleam, Prodice, genubusque residens

Fundam, quas surda rejicis aure preces?
Jam circumsiliunt albi tua tempora crines:
Sic Hecuba ut Priamo, jam mihi, credo, dabis

105. MARCI ARGENTARII.

Alter Menophiles est mundus, cum subat: alter
Cum fruitur plenis pasta libidinibus.
Chaldæi prope tunc accelite: quippe supernis
Partibus illa canem tunc habet et geminos.

106. DIOTIMI MILESII.

Quid n.e. cara, tuis terres latratibus, altrix?

καὶ χαλεπὰς βάλλεις δις τόσον εἰς δόνας;
Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιδαίνων
ἔγχεσι τὴν ἰδικὴν οἶμον ἰδ' ὥς φέρομαι,
εἶδος ἱσχυγάζων μούνον γλυκύ. Τίς φθόνος ὄσων,
δύσμορε; καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν.

107. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

« Γινώσκω, χάρισσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα,
« καὶ πάλι γινώσκω τὸν με δακόντα δακαῖν·
« μὴ λύπει με λίγη στέργοντά σε, μηδ' ἐρεθίζειν
« τὰς βαρυοργήτους σοι θέλε Πιερίδας. »
Τοῦτ' ἐβόων αἰεὶ καὶ προὔλεγον· ἄλλ' ἴσα πόντῳ
Ἰονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
Τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὤδε μέγα κλαίουσά βαύζεις·
ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἤμεθα. Ναϊάδος.

108. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἶπω;
Δειλαίη! τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
Οἶχεται, ὦ χάρισσα γύναι, καὶ ἐς εἶδος ὥρην
τάκτρα καὶ εἰς φυγῆς ἥθος ἐνεγκαμένη.
Πρώτῃ σοὶ ὄνομα ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

109. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φοβηθεὶς
μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν, ἔχε,
καὶ στρωμνὴν παρέχουσαν ἀμειψέα, χῶπότε χειμῶν,
ἀνθρακας. Ἡ βὰ μάτην, Ζεῦ φίλε, βοῦς ἐγένου.

110. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἐγχει Λυσιδίχης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἓνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
Φήσις Λυσιδίχην με φιλεῖν πλέον. Οὐ μὰ τὸν ἥδυν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαδροποτῶι κύλικι·
ἀλλὰ μοι Εὐφράντη μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
ἀστέρας ἐν μηνὲς φέγγος υπερτίθεται.

Tormentum duplicas cur, anus, oro, mihi?
Pulchra tibi virgo comes est: vestigia sector
Illius; an populi non licet ire via?
Quæ tandem invidia est, me dulci lumina forma
Pascere? spectamus sic quoque sæpe deas.

107. PHILODEMI.

Bella, meus mos est, et amorem reddere amanti,
Et qui me lædat, lædere dente truci.
Cum te fidus amem, nec me contemne, nec in te
Pieridas, namque est his gravis ira, voca.
Hæc tibi clamabam toties; sed inania. Nam te

et in dolores me conjicis duplo graviore?
Virginem enim ducis pulcherrimam, cujus insistent
vestigis vide quomodo propria ferar via, [oculis,
faciem tantummodo adspiciens dulcem. Quid invides
misera? etiam immortalium formas spectamus.

107. PHILODEMI.

« Novi, suavis-femina, prorsus amare eum qui me amat,
et rursus novi eum qui me mordet mordere:
ne afflige me qui nimis diligo te, nolique irritare
in te graviter-irascens Pieridas. »
Hæc clamabam semper et prædicebam; sed sicut mare
Ionium, sic sermones audiebas nostros.
Proinde nunc tu quidem sic graviter lamentans latres;
nos vero in sinu sedemus Naiādis.

108. CRINAGORÆ.

Misera, quo te primo nomine, quo ultimo alloquar?
Misera! hoc in omni malo verum.
Obiisti, o grata-mulier, et in vultus pulchritudine
summum-fastigium et in animæ moribus nacta.
Prote (Prima) tibi nomen erat verum: erant enim cuncta
secunda inimitabilibus tuis gratiis.

109. ANTIPATRI.

Drachma Europen Atticam, nec metuens
quemquam, nec alias renuentem, habe, [fuerit,
ac cubile præbentem non-spernendum, et quando hiems
prunas. Næ frustra, Juppiter care, hos factus es.

110. MARCI ARGENTARII.

Infunde mihi Lysidices decem cyathos, sed desiderabilis
Euphrantes unum mihi, famule, da cyathum.
Dices me Lysidicen magis amare. Non sane, per dulcem
Bacchum, quem in hac cupide-poto calice;
sed mihi Euphrante una valet decem: etenim innumera
astra unum lunæ lumen superat.

Non erat Ionii surdior unda maris.
Ergo tu merito nunc ploras et gemis: at me
Pulcher habet teneræ Naidos ecce sinus.

110. MARCI ARGENTARII.

Lysidices infunde decem, sed amabilis unum
Euphrantes cyathum da mihi, fide puer.
Lysidicen plus, inquit, amas. Non est ita: sic me,
Cujus larga bibo pocula, Bacchus amet.
Euphrante valet una decem. Sic ætheris ignes
Innumeros uno sidere Luna premit.

111. ANTIΦΙΛΟΥ.

Εἶπον ἐγὼ καὶ πρόσθεν, δὲ ἦν ἔτι φίλτρα Τερείνης
νήπια, « Συμφλέξει πάντας ἀεζομένη. »
Οἱ δ' ἐγέλων τὸν μάντιν. Ἰδ', ὁ χρόνος δὲν ποτ' ἐφώνουν,
οὗτος· ἐγὼ δὲ πάλαι τραύματος ἡσθανόμην.
Καὶ τί πάθω; λεύσσειν μὲν, δλαι φλόγες· ἦν δ' ἀπονεύσω,
φροντίδες· ἦν δ' αἰτῷ, « παρθένος. » Οἰχόμεθα.

112. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡράσθην· τίς δ' οὐχί; κακώμακα· τίς δ' ἀμύητος
κώμων; ἀλλ' ἐμάνην· ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
Ἐρρίφθω· πολὶ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
θριξ ἡδῆ, συνετῆς ἀγγελος ἡλικίης.
Καὶ παίζειν δτε καιρὸς, ἐπαίξαμεν· ἡνίκα καὶ νῦν
οὐκέτι, λωιτέρης φροντίδος ἀψόμεθα.

113. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὧν
οὐκέτ' ἐρῶς· λιμὸς φάρμακον οἶον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῖσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σου τοῦνομα πυνθάνεται,
« Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν, πόθι τοι πτόλις; » Ἡ μολὶς ἔγνωσ
τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

114. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Ἡ γαλεπὴ κατὰ πάντα Φιλίστιον, ἡ τὸν ἐραστὴν
μηδέποτε· ἀργυρίου χωρὶς ἀνασχομένη,
φαίνεται· ἀνεκτοστέρα νῦν ἡ πάρος. Οὐ μέγα θαῦμα
φαίνεσθ'· ἡλλάχθαι τὴν φύσιν οὐ δοκέω.
Καὶ γὰρ περὶ ἡνιότερη τότε γίνεται ἀσπίς ἀναιδής;
δάκναι δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίην.

115. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα·

111. ANTIPHILI.

Cum vidi illecebras in adhuc infante Terena,
Dixi, Mox omnes uret adulta viros.
Tunc ego ridebar vates : nunc illa sed adsunt
Tempora. Præsenti vulnus id ante diu.
Quid faciam ? si adsum, fax est mera ; si procul absum,
Cura. Peto ? virgo est. Undique sic pereō.

112. PHILODEMI.

Arsi. Nam quis non ? Ina convivia. Quis non ?
Causa furoris erat quæ mihi ? nonne deus ?
Hæc valeant posthæc : jubet hoc sapientior ætas,
Quam coma pro nigra cana venire monet.
Iusimus, hoc ætas donec tulit : hæc quia non fert,
Vertimur ad studii jam melioris opus.

113. MARCI ARGENTARII.

Dives amavisti, desisti pauper amare,

111. ANTIPHILI.

Dixi ego jam pridem, quando lenocinia Terinæ adhuc
infantia : « Uret hæc omnes adulta. » [erant
Atque illi ridebant vatem. Ecce tempus, quod olim effabar,
adeat : ego vero dudum sentiebam vulnus.
Et quid agam ? ad aspiciendum, merus est ignis ; si alio-
curæ ; si precor, « Virgo est. » Perimus. [convertar,

112. PHILODEMI.

Amavi ; quis non ? Comissatus sum ; quis non-initiatus
comissionum ? At insanivi. Per quem ? nonne deum ?
Facessat ! canus enim ingruit pro nigro
jam crinis, prudentis nuntius ætatis.
Et ludere ubi tempus fuit, lusimus ; et nunc ubi
non est amplius, meliorem curam amplectemur.

113. MARCI ARGENTARII.

Amavisti, dum-dives-eras, Sosicrates ; sed pauper factus
non-amplius amas : fames medicinam quantam continet !
Quæ vero te antea vocabat unguentum et dulcem Adonin,
Menophila, nunc nomen tuum quod sit sciscitatur :
« Quis unde es gentium ? ubi civitas tibi ? » Sane vix di-
hoc verbum : Nemo nihil habenti amicus. [dicisti

114. MÆCII.

Illa dura in omnibus Philistion, illa quæ amatorem
sine argento nunquam patiebatur,
videtur tolerabilior nunc quam olim. Non est valde mirum
eam videri : naturam esse-mutatam non puto.
Etenim quando mitior fit aspis impudens ?
atqui mordet non aliter ac letali-morsu.

115. PHILODEMI.

Amavi Demo Paphiam genere ; non valde mirum :

Sosicrates. Quanta est proh medicina fames !
Quæ prius unguentum, quæ te vocitabat Adonin.
Menophile, nomen jam rogat illa tuum :
Ecquis es, unde domo ? quæ patria ? Jam, puto, verum
Esse vides, Inopi nullus amicus erit.

114. MÆCII.

Aspera tractari prius illa Philistion, illa,
Carus amans pretio cui sine nullus erat,
Visa fuit nobis aliquid mitescere. Visam
Non nego : mutatum non reor ingenium.
Sic, quamvis placidis spectetur moribus aspis,
Letiferum in morsu tunc quoque virus habet.

115. PHILODEMI.

Civis amata Paphi Demo mihi : non ita mirum ;

καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερόν· οὐχὶ μέγα·
καὶ πάλιν Ὑσσιακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.
Αὐταὶ που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὥς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχει με πόθος.

116. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Θῆλυς ἔρως κάλλιστος ἐνὶ θνητοῖσι τέτυκται,
ὅσοις ἐς φιλήν σεμνὸς ἔνεστι νόος.
Εἰ δὲ καὶ ἀρσενικὸν στέργεις πόθον, οἶδα διδάξαι
φάρμακον, ᾧ παύσεις τὴν δυσέρωτα νόσον.
Στρέψας Μηνοφίλαν εὐτύχιον, ἐν φρεσὶν ἔλπου
αὐτὸν ἔχειν κόλποις ἀρσενα Μηνόφιλον.

117. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Θερμαίνει μ' ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι
τοῦτο τὸ φῶς, ἥδη πῦρ μέγα γιγνόμενον.

118. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἰσῖας ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσσεις,
ἔγρεο καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον,
δν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἡῶ
ὄψαι, ὑμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

119. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κῆν ῥίψης ἐπὶ λαῖα, καὶ ἦν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψης,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὑπερθε λέχους,
εἰ μὴ σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
γνώση κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

120. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευον
ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.
Τοῦνεκ' ἐν ἀπρήκτοις καθήμεθα, κοῦχ' ἡ λαλεῦντες
εὐδομεν, ὥς εὐδῶν τοῖς φιλοῦσι θέμις;

121. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικρὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
οὐλοτέρη, καὶ μονῷ χρῶτα τερεινότερη,

Altera nata Samo deinde secunda : nec hoc ;
Ex Asia Demo mox tertia : seria narro ;
Argolis hanc Demo quarta secuta fuit.
Ipsa mihi nomen Philodemi fata dederunt ;
Inde puto est, Demo cur ego semper amem.

117. ΜΑΙΚΙΙ.

Me tenet os pulcher Cornelius : hoc ego lumen
Sed metuo : facta est maxima flamma brevi.

118. ΜΑΡΚΙ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΙ.

Quamquam Arabum messes somnus tuus, Isias, halat,
Sis vigil, et capias hæc, rogo, certa manu.

et Samiam Demo secundo-loco : nec hoc valde mirum ;
et rursus Hyssiacam Demo, tertio-loco ; minime hæc
joca sunt ; et Argolidem Demo quarto-loco.
Ipsæ, puto, Parcæ me nominarunt Philodemum,
quia semper Demus alicujus fervens me tenet amor.

116. MARCI ARGENTARII.

Femineus amor pulcherrimus inter mortales exstitit
quibuscumque ad amandum honesta inest mens.
Si vero et masculum diligis desiderium, scio docere
remedium quo sedabis impotentis-amoris morbum.
Invertens Menophilam pulchriclunem, mente puta
ipsum tenere in-sinu marem Menophilum.

117. ΜΑΙΚΙΙ.

Incendit me pulcher Cornelius ; sed timeo
hoc lumen, jam in ignem magnum evadens.

118. ΜΑΡΚΙ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΙ.

Isias suave-spirans, etiamsi decies unguentum oles,
expergiscere et accipe manibus amicis coronam,
quam nunc quidem florentem, sed sub auroram marces-
conspicies, tuæ symbolum ætatis. [centem

119. CRINAGORÆ.

Sive conjeceris sinistrorsum, sive dextrorsum conjeceris
te, Crinagora, vacuo super lecto,
nisi tibi amabilis accumbat Gemella,
nosces te dormire non somnum, sed lassitudinem.

120. PHILODEMI.

Et nocte media meo furtim-relicto conjuge
veni, et densa madefacta imbre.
Idcircone otiosi sedemus, nec lassi
dormimus, ut dormire amantes fas est

121. ΕΥΣΔΕΜ.

Parva et nigricans Philæinion, sed selinis
crispior, et cutem prima-lanugine tenerior,

Si sapis, hæc nostræ tibi sunt ætatis imago :
Sic hodie florent, cras sine honore jacent.

119. CRINAGORÆ.

Seu latus in dextrum versabere, parte sinistra
Seu tua, Crinagore, membra cubile premant,
Ni jaceat tecum forma præstante Gemella,
Sic dormire dolor, non tibi somnus erit.

121. PHILODEMI.

Parva quidem est et fusca Philinnion : attamen agnâ
Mollior, et viridi crispior est apio.

καὶ κεστοῦ φωνεῖσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὖρω
ἄλλην, ὃ χρυσή Κύπρι, τελειότερην.

122. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἶδεται * ὅσων
ἀμφοτέρων, κλεινοῦ κοῦρε Μεγιστοκλέους,
κῆν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος, ἀμφιδονοίης
τὸν καλόν· οὐ γὰρ ὁ παῖς ἥπιος οὐδ' ἄκακος,
ἀλλὰ μέλων πολλοῖσι, καὶ οὐκ ἀδίδακτος ἐρώτων.
Τὴν φλόγα ῥιπίζειν δεῖδιθι, δαιμόνιε.

123. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Νυκτερινή, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων·
αὐγάζε χρυσήν Καλλίστιον· ἐς τὰ φιλεύντων
ἔργα κατοπτεῦειν οὐ φθόνος ἀθανάτη.
Ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἐφλεγεν Ἐνδυμίων.

124. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐπω σοι καλύκων γυμνὸν ὤρος, οὐδὲ μελαίνει
βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας·
ἀλλ' ἤδη βοά τόξα νέοι θήγουσιν Ἑρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν, δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

125. ΒΑΣΣΟΥ.

Οὐ μέλλω ρεύσειν χρυσὸς ποτε· βοῦς δὲ γένοιτο
ἄλλος, ὥς μελίθρους κύκνος ἐπηρόσιος.
Ζηνὶ φυλαστέσθω τάδε παίγνια· τῇ δὲ Κορίννῃ
τοὺς ὀβολοὺς δώσω τοὺς δύο, κοῦ πέτομαι.

126. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα,
καὶ βινεῖ φρίσσειν, καὶ μὰ τὸν οὐδὲ καλὴν·
πέντε δ' ἐγὼ δραχμὰς τῶν δώδεκα Λυσιανάσῃ,
καὶ βινῶ πρὸς τῷ κρείσσονα καὶ φανερώς.
Πάντως ἤτοι ἐγὼ φρένας οὐκ ἔχω, ἢ τό γε λοιπὸν
τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν.

et loquens quæ illiciant majore vi quam cestus *Veneris*, et
omnia, et poscere sæpe parcens. [præbens
Talem diligam Philænion, donec invenero
aliam, o Venus aurea, perfectiorem.

122. DIODORI.

Ne tute, ne si quidem tibi multo præstantior videtur oculis
ambobus (?), illustris fili Megistoclis,
nec si niteat a Gratiis lavatus, circumvolites
formosum illum : non est enim puer mitis nec innocens
sed multorum cura, et minime rudis amorum.
Flammam ventilare metuas, o bone.

123. PHILODEMI.

Nocturna, bicornis, amans-pervigilii, fulge, Luna,
fulge, per bene-foratas radians fenestras;
illumina auream Callistium. In amantium
furta inspicere non est invidia immortalis.
Felices-prædicas et hanc et me, novi, Luna;
nam et tuum animum ussit Endymion.

124. EJUSDEM.

Nondum tibi est calicibus nuda æstas, neque nigrescit
uva virginales primum-pullulans gratias :
verum jam celeres sagittas novi acunt Amores,
o Lysidice, et ignis gliscit occultus. [nervo :
Fugiamus, infortunati-amatores, dum telum non est in
vates ego magni mox eventuri incendii.

125. BASSI.

Non ego unquam fluam aurum, et bos fiat
alius qui vult et mellita-voce cygnus in-littore.
Jovi servantor hæc ludicra : ego autem Corinnæ
obolos dabo duos, et-non volito.

126. PHILODEMI.

Quinque dat pro uno concubitu cuidam feminae quidam
et fuit tremens, et hercle ne formosam quidem : [talenta,
quinque autem ego drachmas pro duodecim Lysianassæ,
et futuo insuper formosiore et palam.
Omnino aut mentem ego non habeo, aut deinceps
illius securi oportet testes auferre.

Illex vox illi cesto magis; amplius addam :
Cum sit promta nihil non dare, pauca petit.
Sit mihi talis amica Philinnion, aurea Cypri;
Succurrat potior donec amica mihi.

124. PHILODEMI.

Nuda tua est foliis nondum rosa : cærulea nondum
Dulce tibi Veneris parturit uva merum.
Cote tamen jam tela parat grex parvus Amorum,

ANTHOLOGIA. I.

Lysidica, et clauso fumus ab igne venit.
Heus fugite heus miseri, dum nondum spicula nervo
Sunt data : vaticinor : maxima flamma prope est.

125. BASSI.

Non ego bos fiam, non aurea gutta : sit alter
Qui volet in ripæ gramine dulcis olor.
Juppiter hos habeat lusus : ego vero Corinnæ
Non plus quam tresses do duo, nec volito.

127. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Παρθένον Ἀλκίππην ἐφίλου, μέγα, καὶ ποτε πείσας,
αὐτὴν λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ.
Ἀμποτέρων δὲ στέρνον ἐπάλλετο, μὴ τις ἐπέλθῃ,
μὴ τις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσοτέρων.
Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν * κείνης ἄλλον· ἀλλ' ἐσιδοῦσα
ἐξαπίνης, « Ἐρμῆς κοινός », ἔφη, « θύγατερ ».

128. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στέρνα περὶ στέρνοις, μαστῶ δ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
χείλεά τε γλυκεροῖς χεῖλεσι συμπίεσας
Ἀντιγόνης, καὶ χρῶτα λαβὼν πρὸς χρῶτα, τὰ λοιπὰ
σιγῇ, μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο.

129. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίης ὀρχηστρίδα, τὴν κακοτέχνοισι
σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινουμένην ὀνύχων,
αἰνέω, οὐχ ὅτι πάντα παθαίνεται, οὐδ' ὅτι βάλλει
τὰς ἀπαλὰς ἀπαλῶς ὥδε καὶ ὥδε χέρας·
ἀλλ' ὅτι καὶ τρίβακον περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι
οἶδε, καὶ οὐ φεύγει γηραλέας ρυτίδας.
Γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει· ἦν δ' ἐπιρίψῃ
τὸ σκέλος, ἐξ ἄδου τὴν κορύνην ἀνάγει.

130. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Τί στυγὴ; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
σχύματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμμάτων;
μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχον' ὑποκόπιον ἄλλην;
εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρύεις, οὐ φῆς δὲ· μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

131. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμός, καὶ λαλιή, καὶ κωτῖλον δμμα, καὶ ὥδῃ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
ὦ ψυχὴ, φλέει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
οὐκ οἶδα· γνώση, δύσμορε, τυφομένη.

132. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ ποδός, ὦ κνήμης, ὦ τῶν ἀπολώλα δικαίως

127. MARCI ARGENTARII.

Virginem Alcippen amabam valde; et aliquando quum
clanculum eam habui in lecto. [persuasisssem,
Amborum autem pectus palpitabat, ne quis accederet,
ne quis videret desideriorum secreta maximorum.
Matrem tamen non latebat lecti sonus; sed ubi-vidit,
statim : « Communis Mercurius », inquit, « o filia. »

128. EJUSDEM.

Pectus ad pectus, mammamque ad mammam applicans
labiaque dulcibus labiis apprimens
Antigonæ, et corpus contingens corpore : cetera
taceo, testis ad quæ lucerna inscribatur.

129. AUTOMEDONTIS.

Asiaticam saltatricem, nefarie-artificiosius
figuris ex teneris moventem-se unguculis,
laudo, non quod omnes affectus-exprimat, nec quod jactet
molles molliter huc et illuc manus;
sed quod et pannosum circa clavum saltare
novit, et non fugit seniles rugas.
Lingua-nectit-basia, vellicat, amplectitur; si vero apprimat
femur, ex orco clavum reducit.

130. MÆCII.

Quid afflicta es quid sibi volunt comæ hæc inutiles, Phi-
lacerationes, et odorum turbatio ocellorum? [læni,
An amatorem vidisti habentem in-sinu aliam?
dic mihi : doloris remedia scimus.
Lacrimas, nec dicis : frustra negare conaris :
oculi lingua sunt fide-digniores.

131. PHILODEMI.

Cithara et sermo et argutus oculus et cantus
Xanthippes et ignis modo incipiens,
o anima, uret te : sed ex quo, aut quando, et quomodo,
ignoro : scibis, infelix, dum-ureris.

132. EJUSDEM.

O pedem, o femur, o quibus merito perii

127. MARCI ARGENTARII.

Virginis Alcippes insanus amore, precatus
Multa, tori furtim parte receptus eram.
Nostra duum trepido saliebant pectora motu,
Arcanus ne quo teste pateret amor.
Garrula mater adest, interpellansque jacentes
Communis, dixit, filia, Mercurius.

130. MÆCII.

Quid mœres? tua cur lacrymis confusa, Philæni,
Lumina? cur laceras has ego cerno comas?
Dic, gremione fovens aliam tibi visus amator

Est tuus? in nobis est medicina mali.
Fles dicisque nihil : frustra cupis ipsa negare :
Quam linguæ est oculis major habenda fides.

131. PHILODEMI.

Ars fidium, cantus, et vox, oculique loquaces
Xanthippes, et quæ jam nova flamma subit,
O anime, incendunt hæc te. Quo, quomodo, quando
Nescio, tu vero tactus ab igne scies.

132. EJUSDEM.

O crura, atque pedes, et quo, sed jure, peribam,

μηρῶν, ὧ γλουτῶν, ὧ κτενὸς, ὧ λαγόνων,
ὧ ὤμων, ὧ μαστῶν, ὧ τοῦ βραδινοῦ τραχήλου,
ὧ χειρῶν, ὧ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
ὧ κατατεχνωτάτου κινήματος, ὧ περιάλλων
γλωττισμῶν, ὧ τῶν * θύομαι φωναρίων!
Εἰ δ' ὀπικὴ παῖς Φλώρα καὶ οὐκ ἄδουσα τὰ Σαπφοῦς,
καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

133. ΜΑΙΚΙΟΥ.

* Ὄμοσ' ἐγὼ, δύο νύκτας ἀφ' Ἡδύλου, Κυθήρεια,
ὄν κράτος, ἥσυχάσειν· ὥς δοκέω δ', ἐγέλας,
τοῦμὸν ἐπισταμένη τάλανος κακόν· οὐ γὰρ ὑποίσω
τὴν ἐτέρην, ἔρκους δ' εἰς ἀνέμους τίθεμαι.
Αἰροῦμαι δ' ἀσεβεῖν κείνης χάριν, ἣ τὰ σὰ τηρῶν
ἔρχε' ἀπονήσκειν, πότνι', ὑπ' εὐσεβίης.

134. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Κεκροπὶ βραῖνε λάγυνε πολὺδροσον ἱμάδα Βάχου,
βραῖνε· δροσίεσθω συμβολικὴ πρόποσις.
Σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἃ τε Κλεάνθους
μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος ἔρως.

135. ΑΔΗΑΟΝ.

Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, μονούατε, μακροτράχηλε,
ὑψύχη, στενωῖ φθειγομένη στόματι,
Βάχου καὶ Μουσέων ἱατρὴ λάτρι καὶ Κυθερείης,
ἡδύγελως, τερπνὴ συμβολικῶν ταμὴ,
τίφθ' ὀπίσταν νήφω, μεθύεις σύ μοι, ἦν δὲ μεθυσθῶ,
ἐκνήφεις; ἀδικεῖς συμποτικὴν φιλήν.

136. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

* Ἐγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν « Ἠλιοδώρας »
εἰπέ, σὺ δ' ἀκρήτω τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα·
καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χητίζον ἔοντα,
μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὐνεκα κείαν
ἄλλοθι, κοῦ κολποῖς ἀμετέροις ἔσορᾷ.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ἐγχει τὰς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἠλιοδώρας,
καὶ πάλι τὰς αὐτὰς ἀδολόγω Χάριτος.
Αὐτὰ γὰρ μ' ἔμοι γράφεται θεὸς, ἃς τὸ ποθεινὸν
οὐνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγχεράσας πίομαι.

138. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

* Ἴππον Ἀθήνιον ἦσεν ἔμοι κακόν· ἐν πυρὶ πᾶσα

lumbos, o nates, o pectinem, o ilia,
o humeros, o mammas, o gracile illud collum.
manus, o quibus insanio ocellos,
o artificiosissimum motum, o eximias
exosculationes, o quibus commoveor brevia-verba!
Si es Opica puella Flora neque canens Sapphus carmina,
etiam Perseus Indam amavit Andromeden.

133. MÆCII.

Juravi ego per tuam potentiam, Cytherea, duas noctes
me ab Hedylio secubiturum: sed, ut existimo, ridebas,
sciens meum miseri malum; non tolerabo enim
alteram noctem, et jurajuranda do in ventos. [ta tibi
Malo autem impius-in-te-esse illius gratia, quam præsenti-
servans jurajuranda mori, domina, per pietatem.

134. POSIDIPPI.

Cecropia, sparge, lagena, rorulentum liquorem Bacchi,
sparge: roretur collatitia propinatio.
Taceatur Zeno, sapiens cynus, ac Cleanthis
Musa; curæ autem sit nobis dulcarnarus amor.

135. INCERTI.

Rotunda, bene-tornata, uniauris, longicollis,
alticervix, angusto garriens ore,
Bacchi ac Musarum hilaris famula et Cytheræ,
dulce-ridens, grata collatitiarum-compotationum proma,
cur tandem, quando sobrius-sum, ebria-es tu mihi; sin
fis-sobria? lædis compotatoriam amicitiam. [sum-ebrius,

136. MELEAGRI.

Infunde, et iterum dic, iterum, iterum « Heliodoræ »
dic, et mero tu dulce misce nomen;
et mihi madentem unguentis, et hesternæ quæ-est,
memorem illius, impone coronam.
Plorat amica-amantium en rosa, quod illam
alibi et non in gremio nostro videat.

137. EJUSDEM.

Infunde cyathum Suadæ et Veneris Heliodoræ,
et rursus ejusdem dulciloquæ Gratiae.
Ipsa enim una mihi scribitur (est) dea, cujus cupitum
nomen in mero miscens bibam.

138. DIOSCORIDIS.

Equum cecinit Athenion mihi malum: in igni tota

133. MÆCII.

Hedylio geminas jurantem me abfore noctes
Per te, risisti, sic puto, magna Venus.
Nam scis quo tenear morbo, dea: crux mihi nox sit
Altera: do rapidis verba ferenda notis.
Impius ob dominam fieri magis eligo, servans
Quam tibi, diva, fidem, præ pietate mori.

O femur, o pubes, o natis, o latera;
O humeri, collum tenerum, nivæque papillæ,
O digiti, o noster, lumina bina, furor;
Et vos nequitiae motus, consertaque linguæ
Basia, voxque o me quæ facis exanimem!
Quod si opica et flava est, nec novit carmina Sapphus,
Andromeden Perseus arsit, et Inda fuit.

Ἴλιος ἦν, καὶ γὰρ κείνη ἄμ' ἐφλεγόμην,
οὐ δέϊσας Δαναῶν δεκάτῃ πόνον· ἐν δ' ἐνὶ φέγγει
τῷ τότε καὶ Τρῶες καὶ γὰρ ἀπώλομεθα.

139. MELEAGROΥ.

Ἄδὺ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπει,
Ζηνοφίλα, ναὶ Πᾶν', ἄδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντῃ με περιστρίγουσιν Ἔρωτες,
οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαῖον ἔῴσι χρόνον.
Ἥ γὰρ μοι μορφή βάλλει πόθον, ἥ πάλι μοῦσα,
ἥ χάρις, ἦ... τί λέγω; πάντα· πυρὶ φλέγομαι.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
σὺν Πειθοί, καὶ Ἔρως καλὸς ἔφ' ἡνιόχῳ,
Ζηνοφίλα, σοὶ σχήπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεὶ σοὶ
αἱ τρισαῖ Χάριτες τρεῖς ἔδωσαν χάριτας.

141. MELEAGROΥ.

Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας
φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λατοΐδew κιθάρας.

142. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς, ῥόδον δ στεφάνος Διονυσίου, ἢ ῥόδον αὐτὸς
τοῦ στεφάνου; δοκέω, λείπεται δ στεφάνος.

143. MELEAGROΥ.

Ὁ στεφάνος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας·
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στεφάνος.

144. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡδὺ λευκοῖον θάλλει, θάλλει δὲ φιλομέτρος
νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσφόριτα κρίνα·
ἦδὴ δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἡδὺ τέθλε ῥόδον.
Λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἐπὶ φαίδρᾳ γελᾶτε;
ἃ γὰρ παῖς κρέσσων ἄδυπνῶν στεφάνων.

Troja erat, et ego cum illa flagrabam,
non cum-metu-perpessus Danaorum decennem laborem,
illa et Troes et ego perimus. [sed in una luce

139. MELEAGRI.

Dulce carmen, per Pana Arcadem, pectide canis,
Zenophila, per Panem, dulce pulsas carmen.
Quo te fugiam? ubique me cingunt Amores,
nec vel tantillum ut-respirem me sinunt tempus.
Vel enim mihi forma injicit cupidinem, vel rursum musa,
vel gratia, vel... quid dicam? cuncta! igni uror.

140. EJUSDEM.

Dulce-canentes Musæ cum pectide, et sermo prudens
cum Suada, et Amor pulcher in-potestate aurigæ,
Zenophila, tibi sceptra Cupidinum tribuerunt, quod tibi
triplices Gratia tres dedere gratias.

141. MELEAGRI.

Per Amorem, mavolo ad aures dictam ab-Heliadora
vocem audire quam Latonæ-filii citharæ

142. INCERTI.

Quid, utrum corona Dionysii est rosa, an ipse est rosa
unde-corona-nexa? autumno, vincitur corona.

143. MELEAGRI.

Corona circa caput Heliodoræ marcescit,
ipsa vero effulget coronæ corona.

144. EJUSDEM.

Jam leucoium floret, floretque pluviae-amans
narcissus, et florent monticola lilia:
jam etiam amantibus-cara, inter flores flos maturus,
Zenophila floret, Suadæ dulcis rosa.
Prata, quid temere de comis vestris lætumi ridetis?
quippe puella hæc potior odoratis coronis.

139. MELEAGRI.

Dulce canis, mea Zenophile, testudine mota,
Sic Arcas faveat Pan mihi, dulce canis.
Ah quo te fugiam? circum metantur Amores,
Nec requies puncto temporis ulla datur.
Hinc decor, hinc cantus tuus, hinc me gratia torquet;
Omnia quid verbis persequar? Ignis ego.

140. EJUSDEM.

Dulces cum cithara Musæ, sapientia dicta,
Sed lepida, et doctus frena, Cupido, pati,
Zenophile, regnum tibi dant in amoribus, ipsa
Cui tribuit donum Gratia terna triplex.

141. EJUSDEM.

Me male perdat Amor, ni cantus Heliodoræ
Plus amo, quam citharæ carmen, Apollo, tuæ.

142. INCERTI.

Suntne corona rosæ Dionysio, an ipse coronæ
Est rosa? sic credo: victa corona jacet.

143. MELEAGRI.

Serta quidem marcent circa caput Heliodoræ,
Sed sertis sertum verius ipsa viget.

144. EJUSDEM.

Jam pluvias narcissus amans, jam lactea florent
Montibus in summis lilia, jam violæ:
Flos etiam florum maturis vernat in annis
Zenophile, dulci plena tepore rosa.
Prata quid o vano ridetis honore comarum?
Zenophilæ par est nulla corona meæ.

145. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσιν ταῖσδε κρέμαστοι
 μέμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
 οὐς δακρυόεις κατέβρεξα· κάτωμ' εἰς γὰρ ὀφθαλμοὺς ἔρῳ·
 ἀλλ', ὅταν οἰγομένης αὐτὸν ἴδῃτε θύρης, [των·
 στάξ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὕετον, ὡς ἂν ἄμεινον
 ἢ ξανθὴ γέ κόμη τὰμὰ πῆν δάκρυα.

146. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρεῖς κείναις
 ἄρτι ποτεπλάσθη, κῆτι μύροις νοτεῖ
 εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίσταλος Βερενίκα,
 ἥς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταῖς Χάριτες Χάριτες.

147. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Πλέξω λευκοῖον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἄμα μύρτοις
 νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
 πλέξω καὶ κρίνον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
 πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
 ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροδοστρύχου Ἡλιοδώρου
 εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

148. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὐλαον Ἡλιοδώραν
 νικάσειν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

149. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίαν παρέδειξεν ἑταίρων;
 τίς μίαν ἐκ τριῶν ἡγάγε μοι Χάριτα;
 ἦ ῥ' ἐτόμως ἀνὴρ κεχαρισμένον ἄνυσεν ἔργον,
 δῶρα διδοὺς, καὶ τὰν τὰν Χάριν ἐν χάριτι.

150. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὁμολόγησ' ἤξειν εἰς νύκτα μοι ἡ πύθοτος
 Νικῶ, καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον·
 οὐχ ἤκει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. Ἄρ' ἐπιτοκεῖν
 ἤθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

151. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὁξυδῶσαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν

145. ASCLEPIADÆ.

Hic mihi, coronæ, apud has valvas suspensæ
 manete, haud temere folia-vestra concutientes,
 quas lacrimis rigavi; pluviosa enim amantium lumina:
 verum quando apertâ illum videritis janua,
 stillate in caput ejus meam pluviam, ut melius
 flava coma meas bibat lacrimas.

146. CALLIMACHI.

Quattuor sunt Gratiae: nam una tribus illis
 modo adjuncta est, et adhuc unguentis madet
 felix, inter omnes invidenda Berenica,
 sine qua ne ipsæ quidem Gratiae sunt Gratiae.

147. MELEAGRI.

Nectam leucoion, nectamque tenerum cum myrtis
 narcissum, nectam et ridentia lilia,
 nectam et crocum suavem; tum innectam hyacinthum
 purpureum, nectam et caras-amentibus rosas,
 ut in temporibus unctæ-cinnos Heliodoræ
 pulchre-comatam cæsariem floribus-conspergat corona.

148. EJUSDEM.

Affirmo aliquando in sermonibus disertam Heliodoram
 victuram ipsas Gratias gratiis suis.

149. EJUSDEM.

Quis mihi Zenophilam argutam monstravit amicorum?
 quis unam ex tribus adduxit mihi Gratiam?
 Næ vere ille vir læstabile fecit opus,
 dona dans et ipsam Gratiam adeo gratiis.

150. ASCLEPIADÆ.

Consensit adfuturam-esse in noctem mihi famosa
 Nico, et venerabilem adjuravit Legiferam (Cererem);
 neque adest, et custodia præterit. An pejerare
 volebat? Lucernam, pueri, exstinguite!

151. MELEAGRI.

Clamosi culices, impudentes, sanguinis hominum

145. ASCLEPIADÆ.

His mihi suspensæ foribus remanete coronæ,
 Nec folia in terram tam cito decutite,
 Tincta meis lacrymis (namque humida semper amantum
 Lumina): sed veniet cum meus ille foras,
 Tunc stillate meum supra caput illius imbrem,
 Ipsa meos fletus ut coma flava bibat.

147. MELEAGRI.

Plectam ego narcissum, plectam Cythereia myrta,
 Albaque formosis lilia cum violis;
 Cumque croci foliis hyacinthum suave rubentem:
 Adnectam teneræ suavia texta rosæ:

Lætius unguento spirantis ut Heliodoræ
 Aspergat pulchras flore corona comas.

148. EJUSDEM.

Heliodora, tuis tam blanda est gratia verbis.
 Ipsa sit ut præ te Gratia grata parum.

149. EJUSDEM.

Zenophile facunda mihi, proh Jupiter! a quo
 Venit, ut Idaliis de tribus una soror?
 Quicumque ille fuit scivit dare munera grata,
 Ipsa per hunc gratis Gratia quippe data est.

151. EJUSDEM.

Clamosi culices, humano sanguine pasti,

σιφῶνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
βαῖον Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
εὐδειν, τὰμὰ δ' ἰδοὺ σαρκοφαγεῖτα μέλη.
Καίτοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἀτεγκτοὶ
τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.
Ἄλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγετε τολμῆς,
ἢ γνῶσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

152. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
Ζηνοφίλας ψάσας προσψιθύριζε τάδε·
« Ἀγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ', ὦ λήθαργε φιλούντων,
« εὐδεις ». Εἶλα, πέτευ· ναί, φιλόμουσε, πέτευ·
ἥσυχά δὲ φθέγγαι, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας
κινήσης ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους δδύναις.
Ἦν δ' ἀγάγης τὴν παιῖδα, δορᾷ στέψω σε λέοντος,
κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν βόταλον.

153. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικαρέτης τὸ Πόθοις μεμελημένον ἥδ' ὀφρύων
πυκνὰ δι' ὑφορόφων φαινόμενον θυρίδων,
αἱ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροις ἐμάρανεν,
Κύπρι φίλῃ, γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί.

154. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ναὶ τὰν νηξαμένην χαροποις ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς ἅ Τρυφερά τρυφερά.

155. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὐλαον Ἥλιοδώραν
ψυχὴν τῆς ψυχῆς αὐτὸς ἐπλάσσειν ἔρωτος.

156. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ φίλερως χαροποις Ἀσκληπιάς οἷα Γαλήνης
δύμασι συμπεῖθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.

157. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' ἔρωτος ἀνέτραφες Ἥλιοδώρας·

siphones, noctis feræ binis-alis,
paulum, precor, Zenophilam sinite tranquillum somnum
dormire, mea vero en membra vorate-carnivori!
Quaquam quid frustra vociferor? etiam belluæ duræ
gaudent delicata cute tepesieri.
Verum nunc etiam prædico, malæ bestię, desistite audaciā,
aut cognoscetis manuum zelotyparum vim.

152. EJUSDEM.

Vola mihi, culex, celer nuntius, et auribus primoribus
Zenophilæ, tangens eas, insusurra hæce: [amantium
« Insomnis manet te; tu autem, o sicut-veterno-oblita
dormis. » Eja, vola! næ, Musæ-amice, vola,
ac placide fare, ne etiam conjuge excitato
moveas in me zelotypos dolores.
Si autem adduxeris puellam, pelle cingam te leonis,
o culex, et dabo manu ferre clavam.

153. ASCLEPIADÆ.

Nicaretæ a Cupidinibus dilectam faciem dulcem,
sæpe per altas apparentem fenestras,
cæsia Cleophontis in vestibulis tabefecerunt,
o Venus amica, fulgura ex-suavissimo oculo.

154. MELEAGRI.

Per eam quæ natavit glaucis in undis Cyprin,
est etiam formâ Tryphera τρυφερά (luxurians).

155. EJUSDEM.

In meo corde argutam Heliodoram
animæ animam ipse sinxit Amor.

156. EJUSDEM.

Amorem-colens Asclepias cæsiis velut Galenæ Nereidos
oculis persuadet omnibus amoris-mare-navigare.

157. EJUSDEM.

Durus unguis ab Amore eductus es Heliodoræ:

Nocturnæ volucres, absque pudore feræ,
Zenophilæ placidum modico date tempore somnum,
Id precor; en membris vos satiate meis.
Sed quid ego hæc frustra queror? et crudelia monstra
Lætantur tenera luxuriosa cute.
Turpe pecus; rursus moneo, desistite: vel jam
In vos zelotypa sæviet ira manu.

152. EJUSDEM.

Parve culex, pro me celer, i, rogo, nuntius, atque hæc
Zenophilæ pulchræ perfer ad auriculam:
« Te vigil ille manet: tu nunc in amore veternus
Dormis. » Quæso vola, quæso canore vola.
Sed placide dic hæc, ne vir simul excitus in me
Zelotypæ moveat virus amaritiæ.

Si dominam adducas, corium tibi grande leonis,
Et manibus dabitur clava gerenda, culex.

154. EJUSDEM.

Sic mihi sit facilis sævo nans æquore Cypris:
Vim Formosa sui nominis ore probat.

155. EJUSDEM.

Dulce loquens, quam pinxit Amor sub pectore nostro,
Nunc anima ipsa animæ est Heliodora meæ.

156. EJUSDEM.

Ista procellosis oculis Asclepias, ac si
Suda foret, cunctos in mare amoris agit.

ταύτης γὰρ δύνει κνίσμα καὶ ἐς κραδίην.

158. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἐρμιόνη πιθάνῃ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχούση
ζωνίων ἐξ ἀνθέων ποικίλων, ὦ Παφίη,
χρύσεα γράμματα' ἔχον· « Διόλου δ', ἐγγράπτο, φίλει με·
» καὶ μὴ λυπηθῆς, ἣν τις ἔχῃ μ' ἕτερος ».

159. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Βοίδιον ἡὺλῃτρις καὶ Πυθιάς, αἶ ποτ' ἔρασταί,
σοὶ, Κύπρι, τὰς ζώνας τὰς τε γραφὰς ἔθεσαν.
Ἐμπορε καὶ φορτηγῇ, τὸ σὺν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἶ ζῶναι καὶ πόθεν οἶ πίνακες.

160. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δημῶ λευκοπάρειε, σὲ μὲν τις ἔχων ὑπὸ * χρῶτα
τέρπεται· ἃ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει κραδία.
Εἰ δέ σε σαββατικὸς κατέχει πόθος, οὐ μέγα θαῦμα·
ἔστι καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμὸς Ἔρως.

161. ΗΓΥΛΟΥ, οἱ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εὐφρώ καὶ Θαΐς καὶ Βοίδιον, αἶ Διομήδους
γραῖαι, ναυκλήρων ὀλκάδες εἰκόσσοι,
Ἄγιν καὶ Κλεοφῶντα καὶ Ἀνταγόρην, ἐν' ἐκάστη,
γυμνοὺς, ναυηγῶν ἥσσονας, ἐξέβαλον.
Ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ ληστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης
φεύγετε· Σειρήνων αἶδε γὰρ ἐχθρότεροι.

162. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἡ λαμυρὴ μ' ἔρωσε Φιλαίνιον· εἰ δὲ τὸ τραῦμα
μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δούεται εἰς ὄνυχα.
Οἶχομ', Ἐρωτες, ὀλωλα, διοίχομαι· εἰς γὰρ ἑταίραν
νυστάζων ἐπέβην, ἥδ' ἔθιγον τὰτ' ἰδα.

163. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀνθοδαίτε μέλισσα, τί μοι χρόος Ἡλιοδώρας
ψαύεις, ἐκπρολιπούς· εἰαρινὰς κάλυκας;
Ἡ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον,
πικρὸν αἶε κραδία, κέντρον Ἐρωτος ἔχει;
Ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας. Ἰὼ, φιλέραστε, παλίμπους
στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

huius enim penetrat vellicatio usque in cor.

158. ASCLEPIADÆ.

Cum Hermione facile-persuadente aliquando ego ludebam,
zonulam ex floribus variam, o Paphia, [habente
aureas literas habentem; scriptum erat: « Perpetuo ama
neu affligaris si quis habeat me alius. » [me,

159. (SIMONIDIS.)

Bædion tibicina et Pythias, olim illæ amatæ,
tibi, Venus, hæc zonas et hæc tabulas dedicarunt.
Mercator et bajule, tuum marsupium novit,
et unde hæc zonæ, et unde hæc picturæ.

160. MELEAGRI.

Demo candidis-genis, te quidem aliquis sub corpore ha
delectatur; meum vero intus cor nunc suspirat. [bens
Sin te sabbaticum tenet desiderium, non valde mirum:
inest etiam frigidis sabbatis calidus Amor.

161. HEDYLI, aliis ASCLEPIADÆ.

Euphro et Thais et Bædion, Diomedis
vetulæ, nauclerorum corbitæ vigintiremes,
Agin et Cleophonem et Antagoran, unum quæque,
nudos, naufragis miseriore, eiecerunt.
Vos vero cum ipsis navibus prædatorias-scaphas Veneris
fugite: Sirenibus enim hæc hostiliores.

162. ASCLEPIADÆ.

Lepida me vulneravit Philæanion; quodsi vulnus
non est manifestum, at dolor penetrat ad unguem.
Peri, Amores, interii, nullus-sum: etenim in meretricem
dormit ns. incidi, et tetigi Orcum.

163. MELEAGRI.

E-floribus-vivens apis, quid mihi corpus Heliodoræ
tangis, relictis vernis calicibus?
An tu indicas eam et dulcem et ægre-tolerabilem,
amarum semper cordi meo, stimulum Amoris habere?
Næ, existimo, hoc enunciasti. Io, amantium-amica, pede-
abi: dudum tuum noveramus nuntium. [converso

159. SIMONIDÆ.

Corpora amata diu tibicina Pythias atque
Bucula dant tabulas cingulaque ista, Venus.
Unde sed hæc tabulæ sint istaque cingula vestra,
Institor et nautæ scire crumena potest.

161. HEDYLI.

Tres Diomedis anus sunt Bucula, Thais, et Euphro:
Naves quas agitant corpora quinque quater.
Tres sunt naufragio nudati tristius omni

A tribus his Cleophon, Apis et Antagoras;
Abreptæque rates. Minus a Sirene periculum:
Fac vites Veneris nauta latrocinium.

163. MELEAGRI.

Flores nata sequi, quid corpus ad Heliodoræ
Nunc apis oblitis floribus advolitas?
Hoc an significas, pariter quod corde sub illo
Dulcia, quæque ferat nullus, amara latent?
Hoc erat, ut credo: satis est, nec abire vetaris:
Jamdudum venit nuntius iste mihi.

164. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νύξ· σὲ γὰρ οὐκ ἀλᾶν μαρτύρομαι, οἳ μ' ὑβρίζει
 Πυθιάς ἢ Νικοῦς, οὔσα φιλεξαπάτις·
 κληθεῖς, οὐκ ἀκλήτος, ἐλήλυθα. Ταῦτά παθοῦσα
 σοὶ μέμψαιτ' ἐτ' ἐμοῖς σῆσθα παρὰ προθύροις.

165. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

* Ἐν τόδῃ, παμμήτειρα θεῶν, λίτομαί σε, φίλη Νύξ,
 ναί λίτομαι, κόμων σύμπαν, πότνια Νύξ,
 εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
 θάλλεται, ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλαινόμενος,
 κοιμάσθω μὲν λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
 ριπτασθεὶς καίσθω δεύτερος Ἐνδυμίων.

166. ΤΟΥ ΑΠΤΟΥ.

* Ὡ νύξ, ὦ φιλάγρυπνος ἐμοὶ πόθος Ἡλιοδώρας,
 καὶ σχολίων ὀρθρων κνίσματα δακρυχαρῆ,
 ἄρα μένει στοργῆς ἐμὰ λείψανα, καὶ τὸ φίλημα
 μνημόσυνον ψυχρᾷ θάλλετ' ἐν εἰκασίᾳ;
 ἄρ' ἄ γ' ἔχει σύγκριτα τὰ δάκρυα, κάμὸν δνειρον
 ψυχαπάτῃν στέρνοιο ἀμφιβαλοῦσα φιλεῖ;
 ἢ νέος ἄλλος ἔρως, νέα, παίγνια; Μήποτε, λύχνε,
 ταῦτ' ἐσίδης, εἴης δ' ἧς παρέδωκα φύλαξ.

167. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

* Ἐτὸς ἦν καὶ νύξ, καὶ [τὸ] τρίτον ἄλγος· ἔρωτι,
 οἶνος· καὶ βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος.
 Ἄλλ' ὁ καλὸς Μόσχος πλέον ἴσχυεν. « Ἄχρη τίνος, Ζεῦ,
 Ζεῦ φίλε; σιγήσω· καυτὸς ἐρᾶν ἔμαθες. »
 Τῷ δὲ τοσαῦτ' ἐβόησα βεβρεγμένος· « Αἰ σὺ γὰρ οὕτως
 ἔλυσες, οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσυχάσας. »

168. ΑΔΗΑΟΝ.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ
 βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἔλκε καὶ εἰς πελάγη·
 τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις καὶ ἔρωτι δαμέντα
 οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

169. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

* Ἦδὺ θέρους διψῶντι χιῶν ποτόν· ἦδὺ δὲ ναύταις
 ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν ζέφυρον·
 ἦδιον δ' ὀπότεν κρύψῃ μίᾳ τοὺς φιλέοντας
 χλαῖνα, καὶ αἰνῆται κύπρις ἐπ' ἀμφοτέρων.

170. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

* Ἀδίων οὐδὲν ἔρωτος, ἀ δ' ὀλβια, δεύτερα πάντα

168. INCERTI.

Me nive, me flammis pete, quin et fulmine, si vis,
 Perque maris fluctus, per scopulosque trahe :
 Quippe fatigatum victumque Cupidinis armis
 Nil Jovis irati lædere tela queunt.

164. ASCLEPIADÆ.

Nox, te enim baud illunem testor, qualibus me afficit in-
 Pythias Nicōs filia, fraudis illa amans : [juriis
 vocatus, non invocatus, veni. Similia experta, [bulum.
 de-te-utinam queratur aliquando meum stans ad vesti-

165. MELEAGRI.

Unum hoc, mater-cunctorum deorum, rogo te, amica Nox,
 nā rogo, commissationum errabundarum-socia, vene-
 si quis sub læna recubans Heliodoræ [randa Nox :
 foveetur, qua-somnus-fallitur cute tepefactus,
 obdormiscat lucerna; ille autem in gremio ejus
 fusus jaceat alter Endymion.

166. EJUSDEM.

O nox, o pervigil mihi desiderium Heliodoræ,
 et perfidi diluculi cruciatus lacrimis-gaudentes,
 manentne amoris mea vestigia, ac basium
 memor frigida foveetur in imagine?
 habetne socias-lecti lacrimas illas, et meum insomnium
 animum-fallens pectore amplexata osculatur?
 an novus amor alius, novi lusus? Ne unquam, lucerna,
 hæc aspicias, sisque ejus-quam tradidi tibi custos.

167. ASCLEPIADÆ.

Pluvia erat et nox, et tertium malum amoris,
 vinum; atque Boreas frigidus, ego vero solus. [Juppiter,
 Sed pulcher Moschus plus valuit. « Usquequo, aiebam,
 Juppiter care? tacebo cetera; etiam ipse amare didicisti. »
 Illi vero hæc-modo inclamavi madidus : « Utinam tu ita
 oberrares, ne ad unam quidem januam quiescens. »

168. INCERTI.

Et igne et nivibus me, et, si vis, fulmine
 feri, et in præcipitia trahe et in maria :
 nam defessum laboribus et ab-Amore domitum
 ne Jovis quidem atterit ignis injectus.

169. ASCLEPIADÆ.

Dulcis æstate sitiēti nix est potio, et dulce nautis
 post hiemem videre vernal Zephyrum :
 dulcius vero, quando una occulit amantes
 læna, et probatur venus ab ambobus.

170. NOSSIDIS.

« Dulcius nihil amore, et quæ beata habentur, secunda

169. ASCLEPIADÆ.

Dulce nivem bibere est calido sub sidere : nautis
 Post hyemem vernas dulce videre rosas.
 Sed nil dulcius est, quam cum duo vestis amantes,
 Laudantes pariter te, Venus, una tegit.

ἔστιν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι. »
Τοῦτο λέγει Νοσσίς· τίνα δ' ἂ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
οὐκ οἶδεν κήνας τάνθεα ποῖα ῥόδα.

171. MELEAGROY.

Τὸ σκύφος ἀδὺ γέγηθε, λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλιοῦ στόματος.
Ὁλβιον! εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χεῖλεσι χεῖλεα θεῖσα
ἀπνευστί ψυχάν τάν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

172. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁρθε, τί μοι, δυσέραστε, ταχύς περὶ κοῖτον ἐπέστης
ἄρτι φίλας Δημοῦς χωρὶτὶ χλαινομένῳ;
Εἶθε πάλιν στρέψας ταχινὸν δρόμον Ἔσπερος εἴης,
ὥ γλυκὺ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
Ἦδη γάρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνῃ Διὸς ἦλθες
ἀντίος· οὐκ ἄδαής ἐσσι παλινδρομήης.

173. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁρθε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσση,
ἄλλος ἐπεί Δημοῦς θάλαπθ' ὑπὸ χλανίδι;
ἀλλ' ὅτε τάν βραδινὰν κόλποις ἔχον, ὥκως ἐπέστης,
ὥς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχειρέακον.

174. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐδαίς, Ζηνοφίλα, τρυφερὸν θάλος. Εἴθ' ἐπὶ σοὶ νῦν
ἀππερος εἰσῆειν Ὑπνος ἐπὶ βλεφάροις,
ὥς ἐπὶ σοὶ μὴδ' οὗτος, ὁ καὶ Διὸς ὄμματα θέλγων,
φοιτήσαι, κάτεχον δ' αὐτὸς ἐγὼ σε μόνος.

175. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάστων
μηνύει μυρόπνους ἄρτιδρεχῆς πλόκαμος,
μηνύει δ' ἄγρυπνον ἰδοῦ βεβαρημένον ὄμμα,
καὶ σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος·
ἔσкулται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένους ἄρτι κίκιννος,
πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
Ἐρῶ, γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
πηχτις καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεινὸς Ἔρω, δεινός. Τί δὲ τὸ πλέον, ἦν πάλιν εἶπω,
καὶ πάλιν, οἰμῶζων πολλάκι, « δεινὸς Ἔρω; »
Ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεῖς
ῥέσσεται· ἦν δ' εἶπω λοῖδορα, καὶ τρέφεται.

omnia sunt; ex ore etiam mel *quandoque* expui. »
Hoc dicit Nossis. Quem autem Cypris haud est osculata,
is nescit illius flores quales *sint* rosae.

171. MELEAGRI.

Poculum dulce lætatur et ait se amore-gaudentis
Zenophilæ tangere garrulum os.
Beatum *poculum*! utinam meis nunc labris labra suppo-
uno-spiritu animam meam propinet! [nens.]

172. EJUSDEM.

Lucifer, quid mihi, amantibus-infeste, citus circa lectum
modo caræ Demūs cute qui-fovebar? [adstitisti,
Utinam invertens rapidum cursum Vesper fias,
o dulce lumen mittens in me amarissimum!
Jam enim et quondam in Alcmena Jovi te-obtulistī
obvius: non ignarus es retroacti-cursus.

173. EJUSDEM.

Lucifer, quid nunc, amantibus-infeste, lentus circa mun-
alius quando Demūs fovefetur sub læna? [dum volveris,
at quando gracilem illam sinu tenebam, citus adstitisti,
tanquam mittens in me lumen malis-lætum.

174. EJUSDEM.

Dormis, Zenophila, delicatum germen. Utinam in te nunc
non-alatus descenderem Somnus in palpebras,
ut super te ne ille quidem, qui etiam Jovis oculos mulcet,
veniret, sed ipse ego haberem te solus.

175. EJUSDEM.

Scio mihi vanum esse jusjurandum *tuum*, nam tuam ne-
prodit unguento-fragens modo-rigata coma, [quitiam
prodit insomnis en gravatusque oculus,
et vinctum coronarum circa capillos licium;
scissusque fuit lascive sœdatus modo cincinnus;
cunctaque a meraco membra jactata geris.
Abi, mulier promiscua: vocat te enim amica-comissationum
lyra et crotalorum manu-pulsatorum strepitus.

176. EJUSDEM.

Nequam Cupido, nequam! Quid autem juvat, si iterum
et iterum, sæpe lamentans, « Nequam Cupido »? [dicam,
Sane enim puer hæc ridet, et frequenter increpatus
gaudet, quumque ei maledico, etiam nutritur.

171. MELEAGRI.

Dulcia Zenophiles quoniam modo contigit ora,
Gaudet et hoc sese jactat honore calix:
Laudo: sed o utinam labris sua labra maritans
Illa meis totam combibat hanc animam.

176. EJUSDEM.

Sævus Amor, sævus: sed quid tamen utile, si sic
Sæpius et plorans dixero, sævus Amor?
Ridet enim, dicique sibi male gaudet, et ipsis
(Quis putet?) opprobriis pascitur ille puer.

- 5 Θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κύματος, ἐξ ὕγρου, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

177. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

- Κηρύσσω τὸν Ἑρωτα, τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
ὀρβρινὸς ἐκ κοίτας ὥχετ' ἀποπτάμενος.
Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀεῖλαλος, ὠκύς, ἀταρβής,
σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.
5 Πατὴρ δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθέρ,
οὐ Χθὼν φησὶ τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος·
πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. Ἄλλ' ἐσορᾷτε
μή που νῦν ψυχᾶς ἄλλα τίθησι λίνα.
Καίτοι κείνος, ἰδοῦ, περὶ φωλεόν. Οὐ με λείληθας,
10 τοζότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

178. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

- Πωλείσθω, καὶ ματὴρ ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων,
πωλείσθω. Τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον, ἄκρα δ' ὄνου
κνίξει, καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
6 πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἀτρεπτον, ἀεῖλαλον, ὅξυ δειδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τίθασόν·
πάντα τέρας. Τοιγὰρ πεπρασέσθαι. Εἴ τις ἀπόπλους
ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
Καίτοι λίσσειτ', ἰδοῦ, δεδακρυμένους. Οὐ σ' ἔτι πωλῶ·
10 θάρσει· Ζηνοφίλα σύντροφος ὧδε μένει.

179. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

- Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἑρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας,
τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην·
φλέξω, ναί. Τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρῶς
μυχιζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
6 Ἥ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύπτερα κόψας,
χαλκοδέτον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
Καίτοι Καδμείον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον

Mirum vero est mihi, quomodo tandem tu quæ in cœrulo
fluctu, ex humore, Venus, ignem pepereris. [apparuiſti

177. EJUDEM.

Præconor Amorem, serum illum : modo enim, modo
prima-luce ex cubili avolavit. [dus ;
Est autem puer dulce-lacrimans, garrulus, celer, impavi-
aduncis-naribus-ridens, alatus terga, pharetram-gestans.
Patris vero non habeo dicere cujus sit : nec enim Æther,
non Tellus ait se peperisse audacem, non Pelagus
ubique enim et omnibus invisus est. At speculamin
ne forte nunc animis alia tendat retia.
Atqui eccum illum ! circa cubile. Non latuisti me
sagittarie, Zenophilæ in oculis te-occultans.

178. EJUDEM.

Vendatur, quamvis matris adhuc in sinu dormiens,
vendatur ! Quid me juvat ut hoc audax nutriam ?
namque simum natum-est et alatum, et acerrime unguibus
vellicat, et sæpe dum-plorat interim ridet ;
præterea etiam pertinax est, garrulum, acerbè spectans,
serum, neque ipsi etiam matri suæ cicurum :
omnino monstrum. Itaque vendetur. Si quis averturus
mercator emere puerum vult, accedito. [vendo ;
Quamquam precatur, ecce, lacrimabundus. Non jam te
habe-bonum-animum : Zenophilæ conviva hic mane.

179. EJUDEM.

Næ per Cyprin, Amor, comburam igne tua omnia,
sagittas, et Scythicam quæ-tela-continet pharetram :
comburam, næ ! Quid inaniter rides et aduncis-naribus
muttis ? mox, puto Sardonium ridebis. [ringens
Sane enim tibi, quæ Cupidines ducunt, alis desectis
æneam stringam tuos circa pedes compedem. [mesticum
Quamquam Cadmeam victoriam reportabimus, si te do

Hoc potius miror, pelagi Venus orta profundo
Ex ipsius ignem qui generavit aquis.

177. EJUDEM.

Se subduxit Amor prima modo luce cubili
Advolitans : index illius, eja, quis est ?
Sima puer ridet, celer, intrepidusque, loquaxque :
Dulce flet et pennis inclitus et pharetra.
Non dicam quo patre satus : genuisse ferocem
Et Polus, et Tellus, et Maris unda negant.
Omnibus omnino gravis est : attendite, ne qua
Incautis animis nunc quoque fila paret.
En latebras ! an me sperabas fallere, nequam,
Spicula Zenophiles qui jacis ex oculis i

178. EJUDEM.

Væneat, in matris quantumvis dormiat ulnis :

Væneat : hunc sævum cur ego semper alam ?
Simus enim pennisque celer, summisque timendus
Unguibus est, mediis ridet et in lacrymis.
Garrulus est, audax, et vibrans lumina, mater
Ipsa potest ejus de feritate queri.
Prodigium totus : jam væneat : huc ades, eja,
Mercator puerum si quis habere cupis.
En rogat et lacrimat : parcam te vendere, gaude,
Sed cum Zenophile vive manequæ mea.

179. EJUDEM.

Per Venerem flammis uram crepitantibus arcus,
Et pharetram, quæ fert tela, Cupido, tuam.
Cur etenim simum torquens, puer improbe, nasum
Rides ? Sardonicus jam tibi risus erit.
Quid, tibi si pennas resece, quibus aera sulcas,
Et dura religem compede crura tibi ?
Sed Cadmea foret victoria ; si mihi tecum

ψυχῇ συζεύξω, λύγκα παρ' αἰπολίοις.
 Ἄλλ' ἴθι, δυσνίκητε, λαβῶν δ' ἐπὶ κοῦφα πέδιλα
 10 ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἐτέρους πτέρυγας.

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ξένον, εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
 βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὁμμασι πικρὰ γελᾷ;
 Οὐ μήτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
 Ἀφαιστοῦ, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;
 ματρός δ' οὐ μήτηρ ἀνέμων μαστιγί· Θάλασσα
 τραχὺ βοᾷ; γενέτας δ' οὔτε τίς οὔτε τίνος.
 Τοῦνεκεν Ἀφαιστοῦ μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὄργαν
 στέρεξεν ἴσαν, Ἄρεως δ' αἰματορύφτρα βέλη.

181. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τῶν *καρίων ἡμῖν λάθε *κώλακας (ἀλλὰ πόθ' *ῥξει;),
 καὶ πέντε στεφάνους τῶν βοδίνων *τε τόπαξ.
 Οὐ φῆς κέρματ' ἔχειν; διολώλαμεν. Οὐ τροχίει τις
 τὸν Λαπίθην; ληστήν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.
 5 Οὐκ ἀδικεῖς; οὐδέν; Φέρε τὸν λόγον· ἔλθε λαβοῦσα,
 Φρύνη, τὰς ψήφους. Ὡ μεγάλου κινάδους.
 Πέντ' οἶνος δραχμῶν· ἀλλὰς δύο...
 ὧτα λέγεις. σκόμβροισι θέσμουκας χάδονες.
 Αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα· νῦν δὲ πρὸς Αἴσχραν
 10 τὴν μυρόπωλιν ἰὼν, πέντε λάδ' ἀργυρέας.
 Εἰπὲ δὲ σημειὸν, Βάκχυν' ὅτι πέντ' ἐφίλησεν
 ἐξῆς, ὧν κλίνῃ μάρτυς ἐπεγράφετο.

182. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

[Εἰπέ Λυκαίνιδι, Δορκάς· « Ἰδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
 ἦλως· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος. »]
 Ἄγγελον τάδε, Δορκάς· ἰδοὺ πάλι δεῦτερον αὐτῇ
 καὶ τρίτον ἄγγελον, Δορκάς, ἅπαντα. Τρέχε· [σχες.
 5 μηκέτι μέλλε, πέτου—βραχὺ μοι, βραχὺ, Δορκάς, ἐπί-
 Δορκάς, ποὶ σπεύδεις, πρὶν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
 πρόσθε δ' οἷς εἶρηκα πάλαι—μᾶλλον δέ (τί ληρῶ);
 μηδὲν θλως εἶπες—ἀλλ' ὅτι—Πάντα λέγε·
 10 μὴ φείδου τὰ ἅπαντα λέγειν. Καίτοι τί σε, Δορκάς,
 ἐκπέμπω, σὺν σοὶ καὶ τὸς, ἰδοὺ, προάγων;

183. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίσσαρες οἱ πίνοντες· ἐρωμένη ἔρχεθ' ἐκάστῳ·
 ὀκτὼ γινομένοις ἐν Χίον οὐχ ἱκανόν.
 Παιδάριον, βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον, εἰπέ τὸ πρῶτον
 ἡμιδεὲς πέμψαι· χοῦς γὰρ ἄπεισι δύο

animæ conjugabo, lyncem gregi-caprino.
 At age, difficillime-ad-vincendum, assumptis etiam levibus
 extende celeres in alios pennas. [talaribus]

180. EJUSDEM.

Quid mirum si mortalium-perditor Amor ignem-spirantes
 jacit; et impudentibus oculis acerbum ridet? [sagitta s
 Nonne mater ejus amat Martem, uxorque est
 Vulcani, communis et igni et ensibus? [flagellis
 et matris mater, Thalassa (Mare), nonne sub ventorum
 raucum clamat? genitor vero nec quis nec cujus scitur.
 Quare Vulcani quidem habet flammam, fluctibus autem
 sovet similem, et Martis sanguine-soeda tela. [irana]

181. ASCLEPIADE.

Caricarum nobis sume pernas (sed quando veniet?)
 ac quinque coronas, ex rosaceis omnino.
 Non habere te dicis æra? Perimus. Non rota-torquebit
 Lapitham? prædonem, non famulum habemus. [aliquis
 Non contra-jus-agis? in-nulla-re? Fer computum: veni
 Phryne, calculis. Eh egregium nebulonem! [sumtis
 Quinque vinum drachmis: farcimina duo...
 ova, lepores, scombros, sesama, favos.
 Cras hoc recte supputabimus: nunc vero ad Æschram
 unguentariam vadens, quinque sume argenteas.
 Dicque signum, Bacchonem quod quinques amplexa-sit
 ex-ordine, cujus rei lectulus testis citabatur.

182. MELEAGRI.

[Dic Lycænidī, Dorcas: « Ecce ut simulate amans
 deprehensa-es: non occultat fictum amorem tempus. »]
 Nuncia hæc, Dorcas. En rursus iterum ipsi
 et tertium nuncia, Dorcas, omnia. Curre; [subsistas.
 ne amplius cesses; vola—paulum mihi, paulum, Dorcas,
 Dorcas, quo festinas, priusquam tu cuncta sciveris?
 Adde autem iis quæ dixi-prius—potius vero (quid nugor?)
 nil omnino dicas—sed quod—Cuncta dicito;
 ne parcas universa dicere. Quamquam quid te, Dorcas,
 mitto, tecum et ipse en procedens?

183. POSIDIPPI.

Quattuor sunt potiores: amica venit unicuique:
 octo quum-siant, unum Chium ceramium non sufficit.
 Servule, accedens ad Aristium, dic eum primum
 semiplenum misisse: congiū enim absunt duo

Sit domus, hoc sit ovem consociare lupo.
 Jam restator abi: pedibus talaria necte,
 Inque alios alas plaudere discas tuas.

180. EJUSDEM.

Quid mirum, si nil miserans jacit ignea tela

Argutoque loquens lumine ridet Amor?
 Nonne parens pueri cum Martis amica sit, uxor
 Mulciberi, flammam temperat et gladios?
 Quæ genuit matrem, non a truce concita vento
 Unda fremit? taceo de patre; nemo patet.
 Mulciberi flammam ideo puer, æquoris iras,
 Tincta cruore virum spicula Martis habet.

- δ' ἀσφαλῶς οἶμαι δ' ὅτι καὶ πλέον. Ἀλλὰ τρώχας·
ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροίζομεθα.

184. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἔγνων, οὐ μ' ἔλαθες· τί θεοὺς; οὐ γὰρ με λέληθας·
ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον.
Ταῦτ' ἦν, ταῦτ', ἐπίορκες· μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς;
ὦ τόλμης! καὶ νῦν, νῦν ἔτι φησὶ, μόνη.
Οὐχ ὁ περίθλεπτός σε Κλέων; καὶν μὴ.... τί δ' ἀπειλῶ;
ἔρβε, κακὸν κοίτης θηρίον, ἔρβε τάχος.
Καίτοι σοι δώσω τερπνὴν χάριν· οἶδ' ὅτι βούλει
κεῖνον δρῆν· αὐτοῦ δέσμιος ὦδε μένε.

185. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντου
γλαυκίσκους αἶτει, καὶ δέκα φυκίδια·
καὶ κυφὰς καρῖδας (ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός)
εἰκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαδὼν ἀπιθι.
Καὶ παρὰ Θαυβορίου ροδίνους ἐξ πρόσλαβες
καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

186. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Μὴ με δόκει πιθανοῖς ἀπατᾶν δάκρυσσι, Φιλαίνι.
Οἶδα· φιλεῖς γὰρ ὅλως οὐδένα μείζον ἐμοῦ,
τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέλκισαι χρόνον· εἰ δ' ἑτερός σε
εἴχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μείζον ἐκείνον ἐμοῦ.

187. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰπέ Λυκαινίδι, Δορκάς· « Ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
« ἥλως· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος. »

188. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἀδικέω τὸν Ἔρωτα. Γλυκὺς· μαρτύρομαι αὐτῇν
Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέρκος,
καὶ πᾶς τεφροῦμαι θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον, λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰσβολῶν.
Χῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν — εἰοικεν θνητὸς ὁ δαίμων·
τίσσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος;

189. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νυξ μακρὴ καὶ χεῖμα, μέσον δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει·
καὶ γὰρ παρ' προθύροις νίσσομαι ὕμενος,

certissime, credoque etiam amplius. Sed curre :
hora enim quinta omnes congregamur.

184. MELEAGRI.

Novi; non me latuisti. Quid deos *testaris*? non enim me
novi. Ne amplius nunc jura : omnia novi. [latuisti :
Hæc erant igitur, hæc, perjura? sola tu rursus, sola dormis?
O audaciam! et nunc, nunc adhuc ait, « sola. »
Non spectabilis te Cleon...? ac si non... sed quid minor?
abi, mala lecti bestia, abi ocyus.
Atqui tibi largiar jucundam gratiam : scio te velle
illum videre : hic vincta sic mane.

185. ASCLEPIADÆ.

In forum progressus, Demetri, tres ab Amynta
glauiscos pete et decem phycidia ;
ac gibbosas squillas (numerabit autem eas tibi ipse)
viginti et quattuor ubi-sumpseris huc redi.
Et a Thauborio rosaceas sex insuper-sume coronas;
[propera] et Trypheram ocyus in transitu voca.

186. POSIDIPPI.

Ne me puta persuadentibus fallere lacrimis, Philæni.
Novi : amas enim omnino neminem magis quam-me,
hoc omni quo apud me cubas tempore; si vero alius te
haberet, amare diceres illum magis quam-me.

187. MELEAGRI.

Dic Lycænidi, Dorcas : « Ecce ut simulate amans
« deprehensa-es; non occultat fictum amorem tempus. »

188. LEONIDÆ.

Non offero-injuriam Amori. Dulcis est; testor ipsam
Venerem; sed percussus sum ex doloso arcu, [jacet
et totus in-cinerem-redactus; calidam autem super calidam
sagittam, nec vel tantillum cessat jaculans. [deus.
Ac mortalis peccatorem *invenit* : mortalis apparuit ille
Ulciscar : reusne ero si-me-defendam?

189. ASCLEPIADÆ.

Nox longa et hiems est, quæ media Pleiadem occidere-
et ego ad vestibula obambulo pluvia-madens, [facit;

187. MELEAGRI.

Quam bene Dorcas ait, Dum fingis amare, Lycæni,
Deprensa es; non fert tempora falsus amor.

188. LEONIDÆ.

Per Venerem, res dulcis Amor, quem lædere nolim,
Sed qui me ferit perfidus arcus erat.

Sum cinis en totus. Tamen ecce sagitta sagittam
Subsequitur, pharetræ nec datur ulla quies.
Mortales domuere ferum : mortalis et ipse est.
Experiar : vim vi pellere jura sinunt.

189. ASCLEPIADÆ.

Nox longa est et hyems : mediam mare Pleiada condit,
Cum miser infidæ compluor ante fores.

τρωθείς τῆς δολίης κείνης πόθῳ· οὐ γὰρ ἔρωτα
Κύπρις, ἀνιρρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἔχε βέλος.

190. MELEAGROI.

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,
ποῖ φέρομαι; πάντα δὲ φρενῶν ὀλακες ἀφείνται.
Ἦ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἐποφόμεθα;

191. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρο, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κώμων σύμπανον ὀργάνιον,
ἄρά γε τὴν φιλάσωντον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ' ἀποκλαομένην;
Ἦ τιν' ἔχει σύγκοιτον, ἐπὶ προθύροις δὲ θάνας
δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
ἐν τῷ ἐπιγράψας· « Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
« σὼν κώμων, στοργῆς σκύλα τὰδ' ἐκρέμασεν ».

192. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γυμνὴν ἦν ἐσίδης Καλλίστιον, ὦ ξένε, φήσεις·
« ἥλλακται διπλοῦν γράμμα Συρακοσίων ».

193. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἦ τρυφερὴ μ' ἤγρευσε Κλεῶ τὰ γαλάκτιν', Ἄδωνι,
τῇ σῇ κοψαμένη στήθεα παννυχίδι.
Εἰ δώσει καμοὶ ταύτην χάριν, ἦν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλουν σὺν με λαβὼν ἀγέτω.

194. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων,
ἐκ τριχὸς ἄχρῃ ποδῶν ἱερὸν βάλος, οἷά τε λύγδου
γλυπτὴν, παρθενίων βριθομένην χαρίτων·
καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἡθέοισιν οἴστους
τόξου πορφυρέης ἦκαν ἀφ' ἀρπεδόνης.

195. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἱ τρισαὶ Χάριτες τρισὸν στεφάνωμα * σύνευναι
* Ζηνοφίλαν, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας·
ἀ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, ἀ δ' ἐπὶ μορφᾷ
ἱμερον, ἀ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.

saucius dolosæ illius desiderio : non enim amorem
Cypri, sed doloris-plenum ex igne misit telum.

190. MELEAGRI.

Fluctus acerbus Amoris, et irrequiete spirantes
Zelotypiæ, et comissionum hiemale pelagus,
quo feror? ubique enim mentis gubernacula dimissa sunt.
Num rursus luxuriosam Scyllam conspiciemus?

191. EJUSDEM.

Astra, et amantibus pulchre fulgens Luna, [mentum,
et Nox, et comissionum errabundarum-socium instru-
num illam amicam-nequitiae adhuc in lecto videbo
vigilem, ad-lucernam multa gementem? [rigans
Profecto aliquem habet concubitorem; ego ad vestibulum,
eas lacrimis, religabo supplices coronas,
hoc unum ubi-inscripsero : « Cypri, tibi Meleager, mystes
« tuorum sacrorum, amoris exuvias hasce suspendit. »

192. EJUSDEM.

Nudam quando aspexeris Callistion, o hospes, dices :
« Immutata est duplex litera Syracusiorum. »

193. DIOSCORIDIS.

Delicata me venata est Clio, lactea, Adoni,
tuo plangens pectora in pervigilio.
Si dabit etiam mihi hanc gratiam, quum exspiravero,
nulla cunctatio, convectorem me assumptum abducat.

194. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Ipsi teneram Irenion viderunt Amores,
Veneris ex aureis prodeuntes thalamis,
a crine usque ad pedes sacrum florem, velut e lygdo
sculptam, virginalibus abundantem gratias :
ac multas tum manibus in juvenes sagittas
arcus a purpureo miserunt nervo.

195. MELEAGRI.

Triplices Gratiae triplicem coronam * * dederunt
Zenophilæ, triplicis symbola pulchritudinis :
hæc in cute ponens desiderium; illa in forma
cupidinem; tertia in sermonibus dulciloqua verba.

Nam crux illa mea est : non in me misit amoris
Tela, sed ignito tincta dolore Venus.

190. MELEAGRI.

Quos dat Amor fluctus et flans furor æmule sævum
Semper, et hyberni vis maris in cyathis,
Quo ferimur? nam clavus abest a mente revulsus.
An iterum est tenera Scylla videnda mihi?

192. MELEAGRI.

Nudam si videas Callistion, hospes, In illam

Litera, clamabis, versa Syracosia est.

194. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Ireni tenerum viderunt corpus Amores,
Egressi nitido Cypridos e thalamo.
A capite ad calcem tamquam de marmore Lygdi
Facta, puellaris plena decoris erat.
Tunc de purpureo corda in juvenilia nervo
Jecerunt manibus spicula multa suis.

Τρισάκις εὐδαίμων, ἄς καὶ Κύπρις ὤπλισεν εὐνάν,
καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρωος.

196. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζηνοφίλα κάλλος μὲν Ἔρωος, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

197. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα χίκιννον,
ναὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
ναὶ πάλιν Ἰλιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυνον
λύχρον, ἐμῶν κώμων πολλὰ πiónτα μελῆ,
βαῖον ἔχω τό γε λειψθὲν, Ἔρωος, ἐπὶ χεῖλεσι πνεῦμα·
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτ', εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι.

198. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ πλόκαμον Τιμοῦς, οὐ σάνδαλον Ἡλιοδώρως,
οὐ τὸ μυρόβραντον Δημαρίου πρόθυρον,
οὐ τρυφερὸν μείδημα βοώπιδος Ἀντικλείας,
οὐ τοὺς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας στεφάνους·
οὐκέτι σοὶ φαρέτρη περὶόντας δίστους
κρύπτει, Ἔρωος· ἐν ἐμοὶ πάντα γὰρ ἐστὶ βέλτ.

199. ΗΔΥΛΟΥ.

Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκοίμισαν Ἀγλαονίχην
αἱ δόλαι, καὶ ἔρωος ἡδὺς δὲ Νικαγόρως,
ἥς παρά Κυπρίδι ταῦτα μύροις ἐτι πάντα μυδῶντα
κεῖνται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων,
σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μαστῶν ἐνδύματα, μίτραι,
ὑπνου καὶ σκυλῶν τῶν τότε μαρτύρια.

200. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁ χρόκος, οἷ τε * μύροις ἐτι πνεύοντες Ἀλεξοῦς
σὺν μίτραις κισσοῦ κυάνεοι στέφανοι
τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ κατελλώποντι Πριήπῳ
κεῖνται, τῆς ἱερῆς ζείνεια παννυχίδος.

201. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἦγρύπνησε Λεοντίς ἕως πρὸς καλὸν ἔφρον
ἀστέρα, τῷ χρυσίῳ τερπομένη Σθενίῳ·
ἥς παρά Κυπρίδι τοῦτο τὸ σὺν Μούσαισι μελισθὲν
βάρβιτον ἐκ κείνης κεῖτ' ἐτι παννυχίδος.

202. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ἢ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Πορφυρέην μάλιστα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Πλαγγὼν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων,

Tripliciter felix, cujus et Cypris instruxit lectum,
et Suada sermones, et dulcem venustatem Amor.

196. EJUDEM.

Zenophilæ venustatem quidem Amor, concumbendi autem
Cypris dedit habere, Gratia vero gratiam. [dulcedines

197. EJUDEM.

Næ per bene-comatum Timus cinnnum amabilem, [rem
næ per unguenta-spirans Demus corpus somni-decepto-
næ rursus per Iliadis gratos lusus, næ per libenter-insomnem
lucernam, quæ meorum festorum multa bibit cantica,
parvum habeo quod quidem relictum est, Amor, in labris
sed si hunc quoque vis, loquere, et exspuam. [halitum :

198. EJUDEM.

Nou per cinnnum Timus, non per sandalium Heliodoræ,
non per unguentis-stillans Demarii vestibulum,
non per tenerum risum magnæ-oculos Anticleæ,
non per recens-florentes Dorotheæ coronas,
non amplius tibi pharetra [aurea] alatas sagittas
condit, Amor : in me enim fixa cuncta sunt tela.

199. HEDYLI.

Vinum et propinationes consopivere Aglaonice
dolosæ, et amor dulcis Nicagoræ :
ab qua Cypridi ista unguentis adhuc cuncta madentia
appendent, virginearum uvida spolia cupidinum,
sandalia, et molles, mammarum tegumenta, zonæ,
somni et lacerationum tunc factarum testes.

200. INCERTI.

Crocus, et unguenta adhuc spirantes Alexus
cum ricis hederæ nigrantes coronæ
dulci et muliebrit-pathiceque-adnictanti Priapo
appendent, sacri xenia pervigilii.

201. INCERTI.

Vigilavit Leontis usque ad pulchrum matutinum
sidus, aureo delectata Sthenio :
ab qua Cypridi hocce cum Musis modulatum
barbiton ex illo pendet adhuc pervigilio.

202. ASCLEPIADÆ vel POSIDIPPI.

Purpureum flagellum et habenas eximii-operis
Plangon equestribus posuit in vestibulis,

196. MELIAGRI.

Zenophilæ formam dat Amor; Venus aurea lecti
Illecebras, dotes Gratia terna suas.

197. EJUDEM.

Per Timus teneros animorum vincla capillos,

Per Demus somnos fallere corpus amans,
Isidosque meæ lusus, vigilemque lucernam,
Quæ mea post vinum carmina sæpe bibit,
Restat, Amor, modicum labiis mihi vulnus in ipsis.
Hoc quoque, dic verbum, nil moror exspuere.

νικήσασα κέλῃτι Φιλαινίδα τὴν πολὺχαρμον,
 ἑσπερινῶν πῶλων ἄρτι φρουασσομένων.
 5 Κύπρι φίλῃ, σὺ δὲ τῇδε πόροις νημερτέα νίκης
 δόξαν, ἀείμνηστον τήνδε τιθεῖσα χάριν.

203. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Λυσιδίκη σοι, Κύπρι, τὸν ἵππαστῆρα μύωπα,
 χρύσειον εὐκνήμου κέντρον ἔθηκε ποδός,
 5 ὃ πολὺν ὑπτιον ἵππον ἐγύμνασεν· οὐ δέ ποτ' αὐτῆς
 μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τινασσομένης·
 τὴν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος· οὐνεκεν δπλον
 σοὶ κατὰ μεσσοπύλης χρύσειον ἐκρέμασεν.

204. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκέτι Τιμάριον, τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλῃτος
 πῆγμα, φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην·
 ἀλλ' ἐπὶ μὲν νύτοισι μετάρρηνον, ὡς κέρας ἱστῶ,
 κυρτοῦται, πολὺς δ' ἐκλέλειται πρότονος·
 5 ἰστία δ' αἰωρητὰ χαλὰ σπαδονίσματα μαστῶν·
 ἐκ δὲ σάλου στρεπτὰς γαστρός ἔχει ρυτίδας·
 νέρθε δὲ πᾶνθ' ὑπέραντλα νῶς, κοίλῃ δὲ θάλασσα
 πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος.
 Δύστανός τοι ζωὸς ἔτ' ὦν Ἀχερουσίδα λίμνην
 10 πλεύσεις· ἄνωθ' ἐπιβάς γραδὸς ἐπ' εἰκοσώρῳ.

205. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἴνγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἔλκειν
 ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
 χρυσῶν ποικίλλουσα, διαγυῖος ἐξ ἀμεθύστου
 γλυπτῇ, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον,
 πορφυρέης ἁμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσα δεθείσα,
 τῆς Λαρισσαῖς ξείνια φαρμακίδος.

206. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μηλῶ καὶ Σατύρῃ τανυήλικες, Ἀντιγενεΐδω
 παῖδες, ταὶ Μουσῶν εὐχολοὶ ἐργάτιδες·
 Μηλῶ μὲν Μούσαις Πιμπληΐσι τοὺς ταχυχειλεῖς
 αὐλοὺς καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδόκην·
 ἡ φίλερως Σατύρῃ δὲ τὸν ἑσπερον οἶνοποτῆρων
 σύγκωμον, κηρῶ ζευξαμένη, δόνακα,
 ἥδον συριστῆρα, σὺν ᾧ πανεπόρφν' ἐς ἡῶ
 "ἠύγασεν αὐλείοις" οὐ κοτέουσα θύραις.

207. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αἱ Σάμιαι Βιττώ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
 φοιτῆν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις,
 εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν, ἀ μὴ καλὰ. Δεσπότι Κύπρι,
 μῖσει τὰς κοίτης τῆς παρὰ σοὶ φυγάδας.

quum-vicisset equo-desultorio Philænida pugnacissimam
 vespertinis equis adhuc freudentibus.
 Cypri cara, tu vero huic tribuas sincera n victoria
 gloriam, immortale hoc reddens decus.

203. ASCLEPIADÆ.

Lysidice tibi, Cypri, equestre calcar,
 aureum scitæ-tibiæ-hærentis stimulum posuit pedis,
 quo sæpe supinum equum exercuit; nec unquam ejus
 femur cruentatum est agiliter motæ.
 Erat enim quæ sine-stimulo cursum-absolveret. Idcirco
 tibi in media-janua aureum suspendit. instrumentum

204. MELEAGRI.

Non amplius Timarion, quondam elegantis celocis
 compages, sustinet in-navigando Cypridis remigationem,
 sed in dorso spina, ut antenna malo,
 incurvatur, canusque volitat rudens (*capillus*);
 et ut vela pensilia laxat eunuchi-scroto-similes mammas:
 et ex quassatione tortas ventris habet rugas. [pelagus
 Inferius autem cuncta sunt submersa naviculæ, inque cavo
 exundat, genibusque tremula inest succussio.
 Infelix profecto qui vivus adhuc Acherusiam paludem
 navigabit desuper inscendens vetulæ in vigintiremem.

205. INCERTI.

Iynx Nicûs, etiam transmarinum trahere
 virum et ex thalamis pueros docta,
 auro variegata, pellucidâ ex amethysto
 cælata, tibi appendet, Cypri, cara supellex,
 purpureæ agnæ molli lana per-medium revincta,
 Larissææ xenia veneficæ.

206. LEONIDÆ.

Melo et Satyra procera-corpore, Antigenidas
 filia, illæ Musarum faciles artifices:
 Melo quidem *dedicat* Musis Pimpleisi citis-labiis-inflandas
 tibias et hanc buxeam tibiæ-capsam;
 amoris-amica Satyra autem vespertinum vini-potorum
 in-comissando-socium, cera quem junxit, calamum,
 suavem sibilatorem, quicum per-totam-noctem ad auroram
 cecinit *juvenibus* primas oppugnantibus fores.

207. ASCLEPIADÆ.

Samia Bitto et Nannion Veneris templum
 adire ipsius legibus nolunt,
 sed in diversa transfugiunt, quæ non bella. Domina Cyris
 aversare istas quæ cubile tuum fugiunt.

207. ASCLEPIADÆ.

Nannion et Bitto Samiæ celebrare recusat

Legibus his Venerem, quas Venus ipsa dedit,
 Et cupiunt quæ fas nec dicere. Tu fugitivas
 Detestare tui forderis alma Venus.

208. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ μοι παιδομανῆς κραδίᾳ τί δὲ τερπνὸν, Ἔρωτες,
 ἀνδροβατεῖν; ἢ μὴ δούς τι λαβεῖν ἐθέλει;
 ἃ χεῖρ γὰρ τὰν χεῖρα. Καλὰ με μένει παράχοιτις·
 ἔρρω πᾶς ἄρσιν ἀρσενικαῖς λαβίσιν.

209. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Σῆ, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ἧν εἶδε Κλέανδρος
 Νικοῦν ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένην·
 καίόμενος δ' ὑπ' Ἐρωτος ἐν φρεσὶν ἀνθρακας ὠνῆρ
 ξηρούς ἐκ νοτερῆς παιδὸς ἐπεσπάσατο.
 Χῶ μὲν ἐναυάγει γαίης ἐπὶ τῇ δὲ, θαλάσσης
 ψεύουσιν, πρῆεις εἶχσαν αἰγιατοί.
 Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλίης πόθος· οὐκ ἀτελεῖς γὰρ
 εὐχαι, τὰς κείνης εὖξαι· ἐπ' ἧτόνος.

210. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τῷ θαλερῷ Διδύμῃ με συνήρπασεν· ὦ μοι! ἐγὼ δὲ
 τήχομαι, ὡς κηρὸς παρ πυρὶ, κάλλος ὀρῶν.
 Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἀνθρακες· ἀλλ' ὅτ' ἐκείνους
 θάλψωμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδευαι κάλυκες.

211. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

* Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἄραι
 ἐκ πυρός, εἰς ἐτέρην Κύπριδος ἀνθρακὴν;
 Λήγω δ' οὐ ποτ' ἔρωτος· αἰεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
 ἄλγος ὁ μὴ κρίνων καίνων ἄγει τι πόθος.

212. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰεὶ μοι δινεῖ μὲν ἐν οὐασιν ἦχος Ἐρωτος,
 ὄμμα δὲ σῖγα Πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει·
 οὐδ' ἢ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
 ἥδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.
 Ὡ πτανοί, μὴ καὶ ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἐρωτες,
 αἶδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε;

213. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Πυθιάς, εἰ μὲν ἔχει τιν', ἀπέρχομαι· εἰ δὲ καθεύδει

209. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Nicūs forte genas nuper, Cytherea, Cleander
 Viderat : in Paphiis illa natabat aquis :
 Et subito siccas sensis sub pectore prunas,
 Virgine de madida quas jaciebat Amor.
 Naufragus in terra fuit hic, cum sic mare virgo
 Tangeret, ut pariter littore tuta foret.
 Nunc illos communis amor ligat : irrita quippe
 Non fuerant illo vota sacra loco.

210. ASCLEPIADÆ.

Flore suo Didyme me surpuit : inde ego totus
 Liqueor, ut accensis addita cera focis.
 Nigra sed est. Quid tum? carbo quoque. Si tamen igne

208. MELEAGRI.

[Amores,

Non mihi in-pueros-furiosa mens est. Quid jucundum,
 virum-inscendere? an non dans aliquid sumere vult?
 Manus enim manum lavat. Pulchra me manet uxor :
 abeat-in-malam-rem omnis mas cum masculis forcipibus.

209. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Tuum, Paphia Cytherea, prope litus Cleander vidit
 Nicnem puellam in cæruleis fluctibus natantem ;
 incensus autem ab Amore in animo carbones vir
 siccos ex humida puella in-se-traxit. [mare
 Et ille quidem naufragium-faciebat in terra ; illam vero,
 tangentem, molles habebant oræ.
 Nunc par ambobus amicitia optatum : quippe non irritæ
 preces, quas illo precatus erat in litore.

210. ASCLEPIADÆ.

Flore suo Didyme me rapuit : vœ mihi ! egoque
 liquor, ut cera ad ignem, venustate visâ. [quando eos
 Si vero nigra est, quid hoc? etiam carbones sunt ; sed
 calefacimus, splendent ut roseæ calyces.

211. POSIDIPPI.

Lacrimæ et comissiones, quid me excitatis, priusquam
 ex igne, in alium Cypridos foculum? [pedes sustulerim
 Cessabo nunquam ab-amore ; sed semper mihi ex Venero
 dolorem non discernens amor novum adducit aliquem.

212. MELEAGRI.

Semper mihi versatur in auribus sonus Amoris,
 oculus autem tacite Desideriis dulcem lacrimam fert ;
 neque nox, non lux sopit, sed philtis
 jam fere cordi nota inest imago.
 O alati Cupidines, an forte advolare quidem
 scitis, avolare vero ne tantulum quidem valetis?

213. POSIDIPPI.

Pythias, si quidem habet aliquem, abeo ; si vero dormit

Hunc foveas, roseis concolor est foliis.

211. POSIDIPPI.

O jocus, o fletus, mihi cur, cum pes sit in igne
 Noster adhuc, flammæ additis ambo novas?
 Me Venus exercet semper : succedit amori
 Illicet ex causa qualibet ortus amor.

212. MELEAGRI.

Semper in aure mihi sonus observatur amoris :
 Clamque illi lacrymas lumina nostra ferunt.
 Non tenebris, non luce quies venit : ardeo tantum
 Picta sit ut dominæ corde figura meo.
 Pennati pueri mihi dicite Cypridis, ad nos
 Ire licet vobis, non et abire licet?

ᾧδε μόνῃ, μικρὸν, πρὸς Διὸς, ἑσκαλέσας.
Εἶπε δὲ σημεῖον, μεθύων ὅτι καὶ διὰ κλωπῶν
ῆλθον, Ἐρωτι θρασεῖ χρώμενος ἡγεμόνι.

214. MELEAGROY.

Σπαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω σοὶ δ', Ἡλιοδώρα,
βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομέναν κραδίαν.
Ἄλλ' ἄγε συμπαίκτην δέξαι Πόθον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
ρίψαις, οὐκ οἶσω τὰν ἀπάλαιστρον ὕβριν.

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λίσσομ', Ἐρως, τὸν ἀγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρας
κοίμισον, αἰδεσθεὶς Μοῦσαν ἐμὴν ἱκέτιν.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλειν
ἄλλον, αἰ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλῃ,
εἰ καὶ με κτείναις, λείψω φωνὴν προϊέντα
γράμματ'· « Ἐρωτος δρα, ζεῖνε, μαιφονίην ».

216. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰ φιλείς, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσης
θυμὸν ὀλισθηρῆς ἐμπλεον ἱεσίνης·
ἀλλὰ τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένω.
Ἔργον γάρ τι γυναῖξιν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν
καὶ κατακαυγάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
Κεῖνος δ' ἔστιν ἄριστος ἔρωτικὸς, ὃς τάδε μίξει
ὀϊκτον ἔχων ὀλίγη ξυνὸν ἀγνηγορίη.

217. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρῦσεος ἀψάστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας
Ζεὺς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμί λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε· « χάλκεα νικᾷ
τείχεα καὶ δεσμούς χρυσὸς ὃ πανδαμάτωρ. »
Χρυσὸς θλους ρυτῆρας, θλας κληῖδας ἐλέγχει,
χρυσὸς ἐπιγνάπτει τὰς σοβαροβλεφάρους·
καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὃδε φρένα. Μὴ τις ἐραστὰς
λίσσέσθω Παφίαν, ἀργύριον παρέχων.

sic sola, paululum, per Jovem, me intro-voces.
Ac dicito hoc signum : quod ebrius et per fures insi-
veni, Amore audaci usus duce. [diantes

214. MELEAGRI.

Pila-ludere-peritum Amorem alo : tibi vero, Heliodora,
jacet quod in me palpitat cor. [te me
Sed age collusorem sume Cupidinem. Si autem procul-abs
jacias, non feram palæstræ-contrariam-legibus injuriam.

215. EJUSDEM.

Precor, Cupido, insomne mihi desiderium Heliodoræ
sopi, reveritus Musam meam supplicem.
Sane enim per illas tuas sagittas, quæ non didicere ferire
alium, sed semper in me funduntur alata tela,
si me etiam occidas, relinquam vocem edentes
litteras : « Amoris vide, hospes, homicidium. »

216. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Si amas, ne prorsus inclinatam laxes
animum se-submittentis plenum supplicationis :
sed etiam firmitus quiddam cogita, tantum ut-er-gas
supercilia, quantum est spectare oculo parcenti. [temnere
Opus enim est mulieribus fere conveniens, superbos con-
et deridere nimis miserabiles. [scebit,
Is autem est optime ad-amorem-comparatus, qui hæc mi-
flebile-quid habens cum tenui junctum superbia.

217. PAULI SILENTIARI.

Aureus intactæ rupit vinculum virginitalis
Juppiter, penetrans in Danaes aheneos thalamos.
Ajo ego eum mythum hæc dicere : « æneos vincit
muros et vincula aurum quod omnia-domat. »
Aurum omnes habenas, omnes claves reddit-irritas,
aurum flectit feminas fastosis-superciliis ;
etiam Danaes flexit hic animum. Ne quis amator
exoret Paphiam, qui argentum præbet.

215. MELEAGRI.

Fac curam, qua me coquit Heliodora, Cupido,
Dormiat : hoc supplex te mea Musa rogat.
Juro tuos arcus, alios qui lædere nullos
Cum soleant, in me spicula semper habent :
Si per te moriar, scripta hæc ego verba relinquam :
Hospes, Amor quam sit trux homicida, vides.

216. AGATHIÆ ORATORIS.

Quisquis amas, nimium demittere supplice ritu
Temet, et ad servas parce venire preces :
Sed tollens animos oculis parcentibus ipsam
Aspice et intrepidum tolle supercilium.

ANTHOLOGIA. I.

Feminei generis mos est odisse superbos,
Et ludum fracti cordis habere viros.
Qui sublime aliquid simul et miserabile præfert,
Inter amatores is mihi primus erit.

217. PAULI SILENTIARI.

Ingressus Danaes ærata cubilia, clausæ
Juppiter effregit vincla pudicitia.
Fabula non dubium est sibi quid velit : ærea tecta
Omnipotens aurum vinclaque cuncta domat.
Auro claustra patent, aurum frena abnuat : auro
Flectitur et prisci si qua supercilii est.
Vicerat hoc Danaen. Auri cui copia dandi est,
Nil opus est Paphiæ supplicet ille deæ.

218. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμῷ Μενάνδρου
 κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
 δπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
 βόστρυχα παντόμοις χερσὶν ἔλθισατο,
 5 καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
 μάστιξεν ῥαδινῆς ἀψα θηλυτέρης.
 Ζηλομανὲς τὸ κόλασμά· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
 εἰ με κατοικτεῖρειν ἤθελε τειρόμενον;
 Σχέλιος! ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
 10 βλέμματος ἐνστήσας αἰδοπα βασκανίην.
 Ἄλλ' ἐμπης τελέθει Μισούμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Δύσκολος, οὐχ ὁρώων τὴν Περιχειρομένην.

219. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
 καὶ περιδῆριτον Κύπριδος ἐργασίην.
 Ἢδὺ λαθεῖν, φυλάκων τε παναγρέα καθὼν ἀλύξαι·
 φώρια δ' ἀμπαδίῳ λέκτρῳ μελιγρότερα.

220. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰ καὶ νῦν πολὴ σε κατεύνασε, καὶ τὸ θαλυκρὸν
 κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης,
 ὦφελες, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνοῦς,
 νῦν καὶ ἐποικτεῖρειν δπλοτέρων ὀδύνας,
 5 μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κομαίων
 τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι.
 Ἀντὶ πατρὸς τῇ παιδί πάρος μεμῆλθο ταλαίνῃ,
 καὶ νῦν ἐξαπίνης ἀντίπαλος γέγονας.

221. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μέχρι τίνος φλογόεσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπὴν
 φώριον ἀλλήλων βλέμμα τιτυσκόμεθα;
 λεκτέον ἀμπαδίην μελεδήματα· κῆν τις ἐρύξῃ
 μαλθακὰ λυσιπόνου πλέγματα συζυγίης,
 φάρμακον ἀμφοτέροις ξίφος ἔσσειται· ἥδιον ἡμῖν
 5 ξυὼν αἰεὶ μεθέπειν ἢ βίον ἢ θάνατον.

218. AGATHIÆ ORATORIS.

Antiquo Polemoni, facit quem scena Menandri
 Uxoris teneras dissecuisse comas,
 Alter idem fecit Polemon, pulchræque Rhodanthes
 Abripuit crines vertice sæva manus.
 Comica res fuerat : tragicos superaddidit ausus,
 Femineam flagris nam scidit ille cutem.
 Trux facinus : quid enim tantum peccaverat illa
 Ærummas fuerat si miserata meas?
 Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri
 Mutua fert : tantus pectora livor habet.
 Verum est ille tamen Misumenos : ast ego certe
 Dyscolos, heu segrex a Periciromene.

220. EJUSDEM.

Quamquam longa dies te jam sedavit, et ille

218. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Superbum Polemonem, qui in scena Menandri
 tondet suaves conjugis suæ crines,
 junior Polemon imitatus est, et Rhodanthes
 cinnnum audacissimis manibus vastavit,
 et cum tragicis doloribus comicum factum permutans,
 flagellavit gracilis membra mulieris.
 Insanæ-Zelotypiæ hæc verbera : quid enim tantum pecca-
 si commiserari me voluit afflictum? [vit virgo.
 Miser! et ambos sejunxit, usque ad ipsum
 visum interposita ardenti invidia.
 Nihil tamen effecit nisi quod jam est Odiosus, at ego
 Tristis, non videns Circumtonsam.

219. PAULI SILENTIARII.

Furemur, Rhodope, oscula et amabile,
 de-quo etiam pugnandum-est, Cypridis opus. [vitare;
 Suave latere et custodum cuncta-deprehendentem oculum
 furtiva autem apertis connubia sunt mellita-magis.

220. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Etsi nunc canities te sopivit, et fervidus
 ille hebetatus-est stimulus amatorii-furoris,
 debebas, o Cleobule, amorum juventutis recordatus,
 nunc etiam commiserari natu-minorum dolores,
 nec de communibus irasci vehementer, nec ccmarum
 decore gracilem puellam penitus privare.
 Ἀντὶ πατρὸς (ut pater) huic puellæ antea curæ-eras miseræ,
 et nunc subito ἀντίπαλος (adversarius) factus es.

221. PAULI SILENTIARII.

Quousque, ardentem occultantes obtutum,
 furtivum in-nos-mutuo oculum jacimus?
 aperte dicendæ-sunt curæ; et si quis impediât
 teneros doloribus-exsolventis amplexus connubii,
 remedium amobus erit ensis : suavius nobis
 consortem perpetuo sequi vel vitam vel mortem.

Fervidus ex omni pectore cessit amor,
 Debueras, Cleobule, tuæ memor esse juventæ,
 Atque ætas, placide ferre, quod illa jubet,
 Non indignari, si quid fit tale, puellam
 Continuo raptis nec spoliare comis.
 Quæ modo te patrem velut observaverat, illi
 Hostis tam subito quî, precor, esse potes?

221. PAULI SILENTIARII.

Ecquis, in alterius flammantes alter ocellos
 Quod furtim jacimus lumina, finis erit?
 Cura fatenda palam est : et nobis dulcia si quis
 Vincla soporiferi fœderis impediât,
 Ambobus feret ensis opem : nam suavius illud,
 Participes vitæ vel necis esse duos.

222. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς Ἀριάδην κιθαριστρίδα.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαρήσατο πλῆκτρον ἰλοῦσα
 κούρη, Ἐρψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
 εἴ ποτε δὲ τραγικῷ βροζήματι ῥήξατο φωνήν,
 αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο·
 εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἴστατο, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
 Κύπρις ἐνίκηθη, κἀνεόδικαζε Πάρις.
 Σιγῇ ἐφ' ἡμεῖων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
 τῶν Ἀριαδνεῶν ζῆλον ἔχοι λεγέων.

223. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Φωσφόρε, μὴ τὸν Ἐρωτα βιάζω, μὴδὲ διδάσκου,
 Ἄρει γειτονέων, νηλεὲς ἦτορ ἔχειν·
 ὥς δὲ πάρος, Κλυμένης δρόων Φαίθοντα μελάρω,
 οὐ δρόμον ὠκυπόδην εἶχες ἐπ' ἀντολίης,
 οὕτω μοι περὶ νύκτα, μόγις ποθέοντι φανεῖσαν,
 ἔρχεο δηδύνων, ὥς παρὰ Κιμμερίοις.

224. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λῆξον Ἐρως κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
 βάλλειν, ἄλλο τί μου τῶν μελῶν μετάρω.

225. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔλκος ἔχω τὸν ἔρωτα· ῥεῖε δέ μοι ἔλκος ἰχώρ,
 δάκρυον, ὥτειλῃς οὐποτε τερσομένης.
 Εἰμὶ γὰρ ἐκ κακότητος ἀμήχανος, οὐδὲ Μάχων
 ἤπια μοι πάσσει φάρμακα δευομένην.
 Τηλεφός εἰμι, κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
 κάλλει σὺ παῦσον τὸν πόθον, ὥς ἔβαλες.

226. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὀφθαλμοί, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ Ἐρώτων,
 κάλλος ἀκρήτου ζωροπόται θρασέες;

222. AGATHIÆ.

In Ariadnen citharistriam.

Si quando citharæ plectrum sumptum tetigit
 puella, Terpsichores cantu-respondebat chordis
 si quando autem tragico strepitu rupit vocem,
 ipsius Melpomenes bombum expressit; [ipsa etiam
 et si etiam de venustate iudicium constitueretur, potius
 Cypris vinceretur et Paris reformaret iudicium-suum.
 Tacite inter nos hæc dicamus, quo ne Bacchus audiens
 Ariadnei hujus zelotypiam concipiat lecti.

223. MACEDONII.

Lucifer, ne Amori vim-affer, neu disce,
 Marti vicinus, immisericors habere cor,
 sed sicut pridem, Clymenes in domo videns Phaethontem,
 cursum non habebas celeripedem versus ortum,
 sic mihi circa noctem, quæ cupienti vix apparuit,
 veni cum-longa-mora, sicut apud Cimmerios.

224. EJUSDEM.

Cessa, Amor, a corde et jecore *feriendo*; sin cupis
 ferire, in aliud meorum membrorum transi.

225. EJUSDEM.

Ulcus habeo amorem; fluitque mihi ulceris serum,
 lacrima, vulnere non-unquam siccato.
 Sum enim ex eo malo ægerimus, nec Machaon
 lenia mihi inspergit medicamenta indigenti *iis*.
 Telephus sum, virgo, tu autem fias fidus Achilles:
 venustate tua seda desiderium, ut injectisti

226. PAULI SILENTIARII.

Oculi, quousque hauritis nectar Amorum,
 meræ pulchritudinis potatores audaces?

222. AGATHIÆ ORATORIS,

de Ariadne fidicina.

Virgo fidem quoties plectro percussit eburno,
 Terpsichoræ filis æmula fila movet.
 In tragicos eadem vocem si solvat hiatus,
 Non it Melpomenæ major ab ore sonus.
 Quod si de forma fuerint certamina, vincet
 Et Venerem, iudex sit licet ipse Paris.
 Sed tacuisse mihi melius, ne, si audiat Evan,
 Rursum Ariadneos appetat ipse toros.

223. MACEDONII CONSULTIS.

Ne de vicino tibi sit truculentia Marte,
 Phosphore, nec turba dulcis amoris opus:
 Sed velut Eoum venisti tardus ad axem
 In Clymenes thalamo Sole trahente moras,

Sic mihi vix tandem sperata nocte potito,
 Serus, Cimmerio qualis in orbe, veni.

224. EJUSDEM.

Dum jecur intactum mihi corque Cupido relinquo,
 De membris aliis elige quod ferias.

225. EJUSDEM.

Est mihi vulnus amor: sanies de vulnere manat
 Lacryma: siccari plaga profunda negat.
 Nec revalescendi spes est super: ipse Machaon
 Nil, virus tantum quo medicetur, habet.
 Telephus en tibi sum: mea tu, mihi te fac Achillem;
 Et flammam seda, quam tua forma facit.

226. PAULI SILENTIARII.

Quis modus aut finis, bibitis quod nectar amorum
 Ebria de formæ lumina flore mero?

Τῆλε διαθρέζωμεν ὅπῃ σθένος· ἐν δὲ γαλήνῃ
νηφάλια σπείσω Κύπριδι Μειλιχίῃ.

- 5 Εἰ δ' ἄρα που καὶ κεῖθι κατάσχετος ἔσσομαι οἷστρω,
γίνεσθε κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι,
ἐνδίκον ὀτλήσοντες αἰεὶ πόνον· ἐξ ὑμέων γάρ,
φεῦ, πυρὸς ἐς τόσσην ἤλθομεν ἐργαστήν.

227. MAKHAONIΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἥμεριδ' ἀστυγώσιν ἐτήσιον, οὐδὲ τις αὐτῶν
τοὺς ἑλικας, κόπτων βότρυν, ἀποστρέφεται.
Ἀλλὰ σε τὴν ῥοδόπῃχυν, ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης,
ὕγρον ἐνιπλέξας ἄμματι δεσμὸν ἔχω,
καὶ τρυγῶ τὸν ἔρωτα· καὶ οὐ θέρος, οὐκ ἔαρ ἄλλο
οἶδα μένειν, ὅτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
Ὡδε καὶ ἡβήσεας ὅλον χρόνον· εἰ δέ τις ἔλθῃ
λοξὸς ἑλὶξ ῥυτίδων, τλήσομαι ὥς φιλέων.

228. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰπέ τίني πλέξεις ἔτι βόστρυχον, ἢ τίني χεῖρας
φαιδρυνέεις, ὀνύχων ἀμφιτεμῶν ἀκίδα;
ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἀλιανθεῖ φάρακα κόχλῳ,
μηκέτι τῆς καλῆς ἐγγὺς ἰὼν Ῥοδόπης;
Ὅμμασιν οἷς Ῥοδόπῃν οὐ δέρκομαι, οὐδὲ φαινήs
φεγγὸς ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον Ἠριπόλης.

229. MAKHAONIΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἰδὼν ποτε βουκόλος ἀνὴρ
θάμβεεν, εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος·
αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὁμίχλῃν
ἔμπνοος Εὐίππης οὐκ ἐλάτρε λίθος.
Αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔρωις, ὄγχετ' ἄνις
τῇ Νιόβῃ τεκέων, αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

230. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρυσῆς εἰρύσασσα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης,
οἷα δορικτῆτους ὤρσεν ἐμεῦ παλάμας·
αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάζαι
Δωρίδος ἱερτῆς εὐμαρὲς οἰόμενος·

Longinqua cursu-pelamus quanta vis nobis est; in quiete
sobria-sacra libabo Cypridi Placidæ. [autem
Quodsi etiam illi, nescio qua, tenebor æstro.
vos fiat frigidis lacrimis humidi,
meritum semper perlaturi laborem: per vos enim,
heu! in tantam ignis incidimus officinam.

227. MACEDONII CONSULIS.

Vites vindemiant quotannis, neque quisquam eorum
capreolos, uvam secans, designatur.
Sed ego te roseam-ulnas, meæ decus curæ,
lentum intexens nodo vinculum, teneo,
ac vindemio amorem; ac non æstatem, non ver aliud
novi expectare, quod tu mihi tota plena-es gratiarum.
Sic etiam juventa-floreas per omne tempus! si vero quis
crispus capreolus rugarum, feram ut qui-amem. [venerit

228. PAULI SILENTIARII.

Dic cui plectes adhuc cinnamum, aut cui manus
mundabis, unguium resectis acuminibus?
et cur ornabis purpurea vestes concha,
quum non-amplius ad pulchram accedas Rhodopen?
Quibus oculis Rhodopen haud conspicio, his ne splendidæ
lucem videre volo auream Auroræ. [quidem

229. MACEDONII CONSULIS.

Nioben flentem forte videns vir bubulcus
valde-mirabatur si stillare lacrimam sciret lapis:
at me, gementem tam-longæ noctis per tenebras,
spirans Euhippes non miserabatur saxum.
Causa utrisque amor, sollicitudinis adductor
Niobæ ob-liberos, at mihi ob-affectum.

230. PAULI SILENTIARII.

Auræ evulso uno crine Doris cæsariæ
velut bello-captas ligavit palmas rægas;
at ego primum quidem cachinnavi, vincula excutere
Doridos anabilis facile existimans;

Quin potius longe, quantum via ducit, eamus,
Tutus ubi Veneri sobria sacra feram.
Si tamen hoc æstrum, vadam quocumque, sequetur,
Vos semper madidos fletibus esse volo:
Hæc, oculi, vos pœna manet justissima, per quos
Nos tam difficili vexat ab igne labor.

228. PAULI SILENTIARII.

Cui jam dispositos certo regis orbe capillos?
Absecto nitidas cui facis ungue manus?
Cui jam Sidonio curas prætexere vestem
Murice, formosa tam procul a Rhodope?
Quando oculis pulchram Rhodopen mihi cernere non est,
Jam nec ego Auroræ cernere curo jubar.

229. MACEDONII CONSULIS.

Ad Nioben pastor plorantem substitit olim,
Miratus posset si lacrymare lapis.
At nihil Evippe tota me nocte gemente
Flectitur, Evippe quid nisi viva silex?
Causa amor est utrique: fluunt hoc fonte dolores,
Quos Niobæ proles fecit, amica mihi.

230. PAULI SILENTIARII.

Traxerat aureolum Doris de fronte capillum;
Hoc mihi captivam strinxit utramque manum.
Principio risi, nodos divellere pulchræ
Doridos in facili dum reor esse mihi:

ὥς δὲ διαβρῆξαι σθένος οὐκ ἔχον, ἔστενον ἤδη,
οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.
Καὶ νῦν δ' τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἡέρτημαι,
δεσπότης ἐνθ' ἐρύση, πυκνὰ μεθελκόμενος.

231. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸ στόμα ταῖς Χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσι θάλλει,
ὄμματα τῇ Παφίῃ, τῷ χέρεϊ τῇ κιθάρῃ.
Συλεύεις βλεφάρων φάος θυμᾶσιν, οὔρας αἰοῖδῃ·
πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἡϊθέους.

232. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἴππομένην φιλέουσα, νόον προσέρεϊσα Λεάνδρῳ·
ἐν δὲ Λεανδρείοις χεῖλεσι πηγνυμένη,
εἰκόνα τὴν Ξάνθιο φέρω φρεσὶ· πλεζαμένη δὲ
Ξάνθον, ἐς Ἴππομένην νόστιμον ἦτορ ἄγω.
Πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλατε δ' ἄλλον
αἶν ἀμοιβαίους πῆγχει δεχνομένη,
ἐφρείλῃ Κυθέρειαν ὑπέρχομαι. Εἰ δέ τις ἡμῖν
μέμφεται, ἐν πενήτῃ μιμνέτω οἰαγάμῳ.

233. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

• Αὐρίον ἀθρήσω σε. » Τὸ δ' οὐ ποτε γίνεται ἡμῖν,
ἡθάδος ἀβολίης αἶν ἀεζομένης.
Ταῦτά μοι ἱμεῖροντι χαρίζεται· ἄλλα δ' ἐς ἄλλους
δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πίστιν ἀπειπάμενης.
• Ὅψομαι ἐσπερίῃ σε. » Τί δ' ἐσπερός ἐστι γυναικῶν;
γῆρας ἀμετρήτῳ πληθόμενον βυτίδι.

234. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀμαλθάχτοισιν ὑπὸ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἡβῇ
οἰστροφόρου Παφίης θεσμόν ἀπειπάμενος,
γυιοδόροις βελέεσσι ἀνέμβχτος δ' πρὶν Ἑρώτων,
αὐχένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
Δέξο με καυχᾶλώσα, σοφὴν ὅτι Παλλάδα νικᾷς
νῦν πλέον ἢ τὸ πάρος μῆλ' ἔρ' Ἑσπερίδιον.

235. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἥλθες ἐμοὶ ποθέοντι παρ' ἐλπίδα· τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ

At gemui, postquam sensi non solve posse,
Ceu premeret palmas dura catena meas.
Nunc miser ex uno suspensus crine superbæ
Ad nutum dominæ, quo cupit illa, trahor.

231. MACEDONII CONSULIS.

Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornat,
Ipsa oculos Cypri diva, manumque chelys.
Sic oculos oculis prædaris, cantibus aures:
Et captat juvenes portio quæque tui.

232. PAULI SILENTIARII.

Osculor Hippomenem, mens est obversa Leandro:
Leandro quoties oscula blanda fero,

ut vero discindere non valebam, jam suspirabam,
velut æneo adstrictus vinculo-insolubili.
Ac nunc ego ter-infelix e crine suspensus-sum,
domina quocumque duxerit, eo statim pertractus.

231. MACEDONII CONSULIS.

Tuum os Gratiis, vultus floribus nitet,
oculi Venere, manus cithara.
Prædam-facis palpebrarum lucem oculis, audit in cantu:
ab-omni-parte venaris miseros juvenes.

232. PAULI SILENTIARII.

Hippomenem osculans animum applicui Leandro,
et Leandri labris affixa
Xanthi imaginem in mente fero; complexa autem
Xanthum, ad Hippomenem animum reducem appello.
Unumquemque qui in manibus est repudio, et alias alium
semper variantibus ulnis recipiens
opulentam venerem subeo. Si quis hoc nobis
exprobat, in paupertate maneto monogama.

233. MACEDONII CONSULIS.

« Cras te videbo. » Hoc autem nunquam evenit nobis,
consueti procrastinatione semper crescente.
Hæc mihi cupienti gratificaris; alia vero in alios
dona confers, meam fidem repudians.
« Videbo vespertina te. » Quid vero vesper est mulierum?
senectus infinitis repleta rugis.

234. PAULI SILENTIARII.

Qui pridem inflexibili mente suavam in juvenia
stimulantis Paphiæ legem excusserim, [ressus,
membra-consumentibus telis Amorum ego pridem inac-
cervicem tibi submitto, Cypri, semicanus.
Recipe me cachinnans, sapientem quod Minervam vincis
nunc magis quam olim in pino Hesperidum.

235. MACEDONII CONSULIS.

Venisti mihi cupienti præter spem, et in mente

Effigiem Xanthi gero pectore: basia sumit
Xanthus, ad absentem mens redit Hippomenem.
Quisquis adest, sordet: sed ad hunc et rursus ad illum
Dum feror, amplexus me variare juvat,
Nummatamque sequi Venerem. Cui displicet istud,
Semper amans uni serviat illa viro.

234. EJUSDEM.

Ille ego qui quondam, dum ver mihi floruit ævi,
In Paphiæ leges corde rebellis eram;
Ille ego qui vixi telis intactus Amoris,
Submitto senior jam tibi colla, Venus.
Suscipe me rideque: magis jam Pallada vincis,
Quam cum de malo lis fuit Hesperidum.

ἐξασάλας δλην θάμβει φαντασίην,
καὶ τρομέω, κραδίη τε βυθῷ πελεμίζεται οἴστρω,
ψυχῆς πνιγομένης κύματι κυπριδίῳ.
5 Ἄλλ' ἐμὲ τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἡπείροιο φανέντα
σῶε, τεῶν λιμένων ἐνδοθὶ δεξαμένη.

236. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ναὶ τάχα Τανταλέης Ἀχερόντια πῆματα ποινῆς
ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.
Οὐ γὰρ ἰδὼν σέο κάλλος, ἀπείργετο γέιλα μίξαι
χειλεῖ σῶ, ῥοδέων ἀβροτέρῳ καλύκων,
Τάνταλος ἀκριτόδακρυς, ὑπερτέλλοντα δὲ πέτρων
δεΐδιεν· ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον οὐ δύναται.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς μὲν ἔων κατατήκομαι οἴστρῳ,
ἐκ δ' ὀλιγοδρανίης καὶ μόρον ἐγγὺς ἔγω.

237. ΑΓΑΘΙΟΥ ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὔτε δ' ἐπέλθῃ
ὁ θῆρος ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπεριτρύχουσι γελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
5 Ὅμματα δ' οὐ * λάοντα φυλάσσειται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
αὔθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.
Ὡ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
τὴν Φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην·
ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὐρεα, καὶ γοάοιτε
10 εἰς ἔποπος κραναὴν αὐλὴν ἐφεζόμεναι,
βσιὼν ἵνα κνώσσοιμεν· ἴσως δέ τις ἤξει ὄνειρος,
ὃς με Ῥοδανθείοις πῆχυσιν ἀμφιβάλοι.

238. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸ ζῆρος ἐκ χολεοῦ τί σύρεται; οὐ μὰ σέ, κόυρη,
οὐ, ἵνα τι πρήξῃ Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' ἵνα σοι τὸν Ἄρρα, καὶ ἀζαλέον περ ἔοντα,
δείξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
Οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου
δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι αὐτὸν ἐγώ·
καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔρωτι. Σὺ δ' ἦν ἀπ' ἐμεῖο λάθῃαι,

exagitavisti omnem miratione cogitationem,
ac tremo, corque funditus aestuat aestro,
animā suffocatā fluctu venereo.
Sed me naufragum in terra visum
serva, tuos intra portus recipiens.

236. PAULI SILENTIARIII

Næ fortasse Tantalī Acherontia tormenta parnæ
nostris cruciatibus sunt leviora.
Non enim, visa tua venustate, prohibebatur a labris mi-
cum tuo labro, roseis calycibus formosiore, scendis
Tantalus perpetuo-lacrimans, sed inpendens saxum
timebat; atqui iterum mori non potest.
Verum ego vivus dum-sum consumor aestro,
et ex infirmitate etiam fatum vicinum habeo.

237. AGATHIÆ MYRINÆI SCHOLASTICI.

Totam ego per noctem ejulo; quando autem advenit
diluculum, paulum requiescere concedens,
circum-fritinniant hirundines, et me in lacrimas
conjiunt, dulcem soporem excutientes.
Atque oculi non clausi (?) manent, Rhodanthēs autem
rursus meo pectori cogitatio observatur.
O invidiosæ, garrulæ-aves, desinite; neque enim ego
Philomelæ linguam exsecui;
sed Itylum defleatis in montibus, ac lamentemini
upupæ petroso cubili insidentes,
ut paulum obdormiamus! fortasse aliquod veniet somnium,
quod me Rhodanthēs brachiis amplectatur.

238. MACEDONII CONSULIS.

Ensis e vagina cur educitur? non, per te, virgo,
non, ut agam aliquid a Cypride alienum,
sed ut tibi Martem (*ferrum*), quamvis sit rigidus,
ostendam molli Cypridi obtemperantem.
Hic mihi amanti est socius-itineris; nec speculo
indigeo, sed in eo me ipsum ego conspicio,
et formosus est ut in amore. Tu vero si mei obliviscaris,

236. EJSDEM.

Sic reor, ad Stygias quæ fert mala Tantalus undas.
Omnia sunt nostris inferiora malis.
Nam si te videat, labris tua, credo, sinatur
Tangere labra, quibus cedat et ipsa rosa,
Tantalus infelix. Sed ab impendente pavescit
Rupe: quid hoc? iterum nam nequit ille mori.
Ast ego perpetuo vivus depascor ab igne,
Et mors attritis viribus ipsa prope est.

237. AGATHIÆ ORATORIS.

Nocte queror tota: simul ac caput extulit Fes,
Et refici modico membra sopo dedit,
Undique hirundinibus properis circumsonor: illæ
Ad lacrymas somno me fugiente vocant.

Garrula parce loqui, parce invida: non Philomela:
Est quondam manibus lingua resecta meis.
Ite, per umbrosos Itylum plorate recessus,
Per quæ vasta ferus culmina servat epops,
Ut paullum dormire sinar: mihi forte Rhodanthēs
Amplexus somni mollis imago dabit.

238. MACEDONII CONSULIS.

Vagina gladius cur exit? te tibi juro,
Non ego ut indignum Cypride quid faciam.
Sed tibi sic Martem, quamvis trux ille ferusque est,
Ostendo Veneris mollia jussa pati.
Hic comes, hic usum speculi mihi præbet amanti
Ensis: in hoc videor pulcher et ipse mihi,
Quantum sivit Amor. Sed, si me deseris, ibit

τὸ ξίφος ἡμετέραν δύσεται ἐς λαγόνα.

239. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐσβέσθη φλογεοῖο πυρὸς μένος· οὐκέτι κάμνω,
ἀλλὰ καταθνήσκω ψυχόμενος, Παφίη·
ἤδη γὰρ μετὰ σάρκα δι' ὅστέα καὶ φρένας ἔρπει
παμφάγον ἀσθμαίνων οὗτος ὁ πικρὸς Ἔρως.
Καὶ φλόξ ἐν τελευταῖς ὅτε θύματα πάντα λαφύζει,
φορβῆς ἡπανή ψύχεται αὐτομάτως.

240. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωτα μετέρχομαι· οὐ γὰρ ἀρότρω
ἔργα μελισσάων γίνεται ἡ σκαπάνη,
ἀλλ' ἔαρὶ ὄροσερῳ· μέλιτός γε μὲν Ἀφρογενείης
ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλος ἐργατίνης.

241. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

« Σώξέ » σοι μέλλων ἐνέπειν, παλίνορσον ἰωὴν
ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω·
σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλήτα διάστασιν οἶά τε πικρὴν
νύκτα καταπτήσω τὴν Ἀχεροντιάδα·
ἡματι γὰρ σέο φέγγος ὁμοῖον· ἀλλὰ τὸ μὲν που
ἄφθογγον· σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις,
καί νιν τὸ Σειρήνων γλυκεριώτερον, ὃ ἐπι πᾶσαι
εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

242. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὡς εἶδον Μελίτην, ὥχρός μ' ἔλε· καὶ γὰρ ἀκοίτης
καί νιν ἐφωμάρτει· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων·
« Τοῦ σοῦ ἀνακροῦσαι δύναμαι πυλεῖνος ὀχῆας,
« διχλίδος ὑμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας,
« καὶ δισσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπίδα περῆσαι,
« ἄκρον ἐπιβλήτος μεσσόθι πηξάμενος ; »
Ἥ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρα λοῖζόν ἰδοῦσα·
« Τῶν προθύρων ἀπέχου, μή σε κύων ὀλέσῃ. »

• ensis hic nostra in ilia penetrabit.

239. PAULI SILENTIARII.

Extincta est ignis flammei vis : non-amplius laboro,
sed eniorior frigore, Paphia : [serpit
jam enim post carnem consumptam per ossa et animum
voracitatem anhelans hic acerbis Amor.
Etiam in sacrificiis flamma quando hostias omnes devoravit,
nutrimenti inopia frigescit (extinguitur) sponte.

240. MACEDONII CONSULIS.

Auro amorem persequor : neque enim aratro
apium opera fiunt, aut pala,
sed vere roscido ; ac mellis quidem Spumâ-natâ
aurum est multiplex operator.

241. PAULI SILENTIARII.

« Vale » tibi dicturus, retroactam exclamationem
rursus refreno, ac denuo prope te maneo :
tuam enim ego terribilem disjunctionem velut amarâ
noctem exhorresco Acherontiam.
Diei enim tuum lumen simile est ; at illius lumen fere
mutum est, tu vero mihi etiam sermonem affers,
illum sermonem Sirenibus suaviorem, ex quo omnes
animæ meæ sunt spes suspense.

242. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Ut vidi Meliten, pallor me cepit : etenim maritus
illi comes-erat ; talia vero dixi tremens :
« Tuene retrudere possum portæ obices,
valvæ tuæ pessulum laxans,
et duplicum vestibulorum udam crepidinem penetrare,
summum pessuli in medio figens ? »
Illa autem ait ridens, et virum oblique intuens :
« Vestibulis abstine, ne te canis perdat. »

In nostrum mucro protinus iste latus.

239. PAULI SILENTIARII.

Deseruit jam me mea flamma, nec uror, ut ante,
Tabe sed a Veneris frigidus interco.
Carnibus absumptis per cor mihi serpit et ossa
Exitiumque imis partibus afflat amor.
Sic ubi perfectis cinefacta est victima sacris,
Sponte, simul caruit fomite, flamma cadit.

240. MACEDONII CONSULIS.

En auro captatur Amor mihi : non dare novit
Incurvus vomer, non ligo mellis opus,
Sed ver rore madens. Variis sic artibus aurum
Unum est quod Veneris dulcia mella colat.

241. PAULI SILENTIARII.

Jam tibi, vita, vale cupiebam dicere : victus

Sed revoco vocem sustineoque gradum.

Non adeo nigri nox formidatur Avernî,
Quam mihi dissidium res metuenda tuum est.
Clara, dies veluti, lux est tua : sed caret omni
Voce dies ; a te blanda loquela venit,
Cui neque Sirenium valeant contendere cantus,
Unde est spes animæ pendula tota meæ.

242. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Pallidus aspexi Meliten, comes illa marito
Namque erat ; et trepidus talia verba dedi :
Possum aperire seram, per quam tua janua clausa est,
Est mihi qui peragat pessulum istud opus,
Vestibulique fores possum transire madentes,
In medias summus si mihi vectis eat.
Reddidit illa mihi, spectans obliqua maritum :
Ne caput amittas, tangere parce fores.

243. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν φιλοπουλυγέλῳτᾳ κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὀνειρῶν
 ἔχον, ἐπισφίγξας πῆγῃσιν ἡμετέροις.
 Πείθειτό μοι ξύμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν, ἐμεῖο
 κύπριοι παντοίῃ σώματος ἀπτομένου·
 ἀλλὰ βαρύζηλός τις Ἔρως καὶ νύκτα λοχῆσας
 ἐξέχεεν φιλίην, ὕπνον ἀποσκαεάσας.
 Ὡδὲ μοι οὐδ' αὐτοῖσιν ἐν ὑπναλέοισιν ὀνειρῶν
 ἀφρονός ἐστιν Ἔρως κέρδεος ἡδυγάμου.

244. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτειᾳ καὶ ἔμφορᾳ, μαλθακὰ Δημῶ,
 Δωρίς ὀδακτάζει. Τίς πλέον ἐξερέθει;
 Οὐατα μὴ κρύνωσι φιλήματα· γευσάμενοι δὲ
 τρηχαλέων στομάτων, ψῆφον ἐποισόμεθα.
 Ἐπλάγχθης, κραδίη· τὰ φιλήματα μαλθακὰ Δημοῦς
 ἔγνωσ καὶ δροσερῶν ἡδὺ μέλι στομάτων·
 μῖμν' ἐπὶ τοῖς· ἀδέκαστον ἔχει στέρος. Εἰ δέ τις ἄλλῃ
 τέρπεται, ἐκ Δημοῦς ἡμέας οὐκ ἐρύσει.

245. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Κιγλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἰεῖσα·
 ἥσυγά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.
 Ὡμοσα τὴν δυσέρῳτᾳ κόρην, τρισὶν ὥμοσα πέτραις,
 μήποτε μελιγχοῖς ὀμμασιν εἰσιδέειν.
 Παῖζε μόνῃ τὸ φίλημα· μάτην πόμπυζε σεαυτῇ
 χεῖλεσι γυμνοτάτοις, οὐ τινι μισγομένοις.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐτέρῃν δδὼν ἐρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
 κρέσσονες εὐλέκτρον Κύπριδος ἐργάτιδες.

246. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μαλθακὰ μὲν Σαπφῶς τὰ φιλήματα, μαλθακὰ γυῖον
 πλέγματα χιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη·
 ψυχὴ δ' ἐξ ἀδάμαντος ἀπειθέος· ἄχρι γὰρ οἶων
 ἐστιν ἔρως στομάτων, τᾶλλα δὲ παρθενίης.
 Καὶ τίς ὑποταίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσης
 δῖψαν Τανταλέην τλήσεται εὐμαρῶς.

247. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Παρμενὶς οὐκ ἔργῳ· τὸ μὲν οὖνομα καλὸν ἀκούσας
 οἰσάμην· σὺ δέ μοι πικροτέρῃ θανάτου·
 καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις,
 ὅρρα πάλιν κείνον καὶ φιλέοντα φύγῃς.

243. MACEDONII CONSULIS.

Amicam-multi-risus puellam in insomnio noctis
 habebam, comprimens ulnis nostris.
 Parebat mihi in-omnibus, ac non curabat, me
 venere omnimoda corpus tangente : [datus
 sed gravi-zelotypia-percitus aliquis Amor etiam nocte insi-
 conturbavit amorem, somnum dissipans.
 Sic mihi ne ipsis quidem in somniculosis visis
 non-invidet Amor lucrum dulcis-concubitus.

244. PAULI SILENTIARII.

Longa dat-oscula Galatea et sonora, mollia Demo;
 Doris pressat-dentibus. Quænam plus stimulat?
 Aures ne judicent oscula : gustatis autem
 asperis labiis, calculum feremus.
 Erravisti, cor : basia mollia Demus
 novisti et roscidi suave meloris; [Si vero aliquis alia
 subsiste in illis : non emptam-muneribus habet coronam.
 delectatur, a Demo nos non avellet.

245. MACEDONII CONSULIS.

Furtim-cachinnas, hinnitum nuptiarum prævium edens;
 placide mihi nutas : omni-modo stimulas incassum.
 Juravi me puellam misere-amantem, cum-tribus juravi
 nunquam blandis oculis adspecturum. [saxis,
 Lude sola basium; incassum tibi ipsa poppysinum-edo
 labiis nudissimis, nemini junctis.
 At ego aliam viam eo : sunt enim aliæ
 præstantiores bene-concumbentis Veneris operatrices.

246. PAULI SILENTIARII.

Mollia quidem Sapphonis basia, molles artuum
 plexus niveorum, mollia cuncta membra :
 anima vero ex adamante duro facta : usque en'm ad sola
 est amor labra, cetera vero sunt virginitalis.
 Ac quis hæc ferat? fortasse aliquis, fortasse, hoc qui-
 sitim Tantaleam sustinebit facile. [sustinuerit

247. MACEDONII CONSULIS.

Parmenis (manens-apud-me) non es revera : nomine pul-
 existimavi; sed tu mihi es amarior morte; [chro audito
 et fugis amantem, et non amantem persequeris,
 ut rursus illum etiam amantem fugias.

245. MACEDONII CONSULIS.

Lascivum ridens Veneri proludis, adhinnis :
 Annuis, annietas : omnia vana moves.
 Juravi manibus capiens tria saxa, procacem
 Luminibus placidis nec semel adspicere.
 Lude tibi, teque ipsa juo poppysmate lacta,
 Nemo tegat labris dum tua labra suis.
 Altera nunc ineunda mihi via : te meliores

Sunt alie, facilis Cypridis artifices.

247. EJVADEM.

Parmenis es non re. Verum te nomen habere
 Credideram : sed tu plus nece dura mihi.
 Si quis amat, fugis hunc, et amas qui te fugit, ut si
 Hic te rursus amet, rursus et hunc fugias.
 Hamus, sed furians, os est tibi : morsus ab illo
 Attamen a labris pendeo purpureis.

- 8 Κεντρομανὴς δ' ἀγχιστρον ἔφω στόμα, καὶ με δακόντα
εὐθὺς ἔχει ῥόδου χεῖλος ἐκκρεμεία.

248. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὡ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσειον ἔτλης
ἀπρίξ δραξαμένη βόστρυχον αὐερύσαι·
ἔτλης! οὐκ ἐμάλαξε τὸν θράσος αἰλινος αὐδὴ,
σκύλαμα κόμης, αὐχὴν μαλθακὰ κεκλιμένως.
Νῦν θαμνοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις·
οὐκέτι γὰρ μαζοῖς σὸν θάναρ ἐμπελάσει.
Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τόσῃν μὴ λάμβανε ποινήν·
μᾶλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

249. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Ὡ σοδαρὴ Ῥοδόπη, Παφίης εἴσαα βελέμνοισι
καὶ τὸν υπερφίλον κόμπον ἀπωσαμένη,
ἀγκὰς ἑλοῦσά μ' ἔχεις παρὰ σὸν λέχος· ἐν δ' ἄρα δεσμοῖς
κείμει, ἐλευθερίας οὐκ ἐπιδουμένως.
Οὕτω γὰρ ψυχὴ τε καὶ ἐκχυτὰ σώματα φωτῶν
συμφέρεται, φίλης ρεύμασι μινύμενα.

250. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἡδὺ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαίδος· ἡδὺ κατ' αὐτῶν
ἡπιονήτων δάκρυ χεῖρι βλεπάρων.
Χηρὰ μοι ἀπροφάσιτον ἐπίστενε, ἐγκλιδὸν ὤμῳ
ἡμετέρῳ κεφαλὴν δηρὸν ἐρεισαμένη·
μυρομένην δ' ἐφίλησα· τὰ δ' ὥς ὁροσερῆς ἀπὸ πηγῆς
δάκρυα μινυμένων πίπτε κατὰ στομάτων.
Εἶπε δ' ἀνειρομένη, « Τίνος εἵνεκα δάκρυα λείβεις; »
« Δεῖδια μὴ με λίπης· ἐστὶ γὰρ ὀρχαπάται. »

251. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Ὅματα δινεύεις κρυφίῳν ἰνδάλματα πυρσῶν,
χεῖλα δ' ἀκροθαφῇ λοῖζα παρεκτανύεις,
καὶ πολλὰ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐδόστρυχον αἰγλήν,
ἐκχυμένας δ' ὁρώ τὰς σοδαρὰς παλάμας.
Ἄλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑφαύχενος ὠκλασεν ὄγκος·
οὐπω ἐθελύνθης, οὐδὲ μαραινόμενη.

252. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα· γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
ἐμπελάσει γυῖοις γυῖα περιπλοκάδην·
μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκείνο
τεῖχος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ὕψωμα σέθεν·
στῆθεα δ' ἐλεύχθω, τὰ [τε] χεῖλα· τάλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέον· ἔχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

253. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Τίπτε πέδον, Χρύσιλλα, κάτω νεύουσα δοκεύεις,

Stimulo-pungens hamus est os tuum, et me mordentem
statim habet ex roseo labro suspensum.

248. PAULI SILENTIARII.

O manus quæ-omnia-audeat, tu totum-aureum sustinuisti
tenaciter corripens cinnamum retrahere;
sustinuisti! non mollivit tuam audaciam flebilis vox,
laceratio comæ, cervix molliter inclinata.
Nunc spissis ictuum-plausibus frustra frontem feris:
non amplius enim mammis tua vola appropinquabit.
Ne, precor, domina, tantam ne sumas penam:
potius ego sustineam gladium lubenter.

249. IRENÆI REFERENDARII.

O superba Rhodope, Paphiæ cedens sagittis
et arrogantem fastum amolita,
ulnis complexa me tenes in tuo lecto: ego igitur in vinculis
jaceo, libertatis non egens.
Sic enim animaque et effusa corpora hominum
concurrunt, amoris fluctibus commixta.

250. PAULI SILENTIARII.

Suavis, amici, risus Laidos; suavem etiam de
leniter-motis lacrimam fundit palpebris.
Hæret mihi sine-cause ingemisebat, incline humero
nostro caput diu fulciens:
plorantem vero osculatus-sum; et velut roscido de fonte
lacrimæ commixta cadebant per ora.
Dixit vero sciscitanti, « Cujus causa lacrimas fundis? »
« Metuo ne me deseras: estis enim perjuri. »

251. IRENÆI REFERENDARII.

Lumina circumagis, occultorum simulacra ignium,
labraque in-summo-tincta valgitur obtorques,
et multum cachinnans quatis pulchrorum cinnamorum
effusasque video magnificas p almas. [splendorem],
Sed minime tui animi superbi fastus consedit;
nondum mollis-facta-es, ne deflorescens quidem.

252. PAULI SILENTIARII.

Abjiciamus, formosa, vestes; nuda vero nudis
admovebuntur membris membra circumplexum:
nihil sit medium. Semiramidis enim ille
murus mihi videtur tenuis linteolum tuum.
Pectora autem jungantur labiaque. Cetera vero silentio
celare-oportet: odi incontinentiam-oris.

253. IRENÆI REFERENDARII.

Cur terram, Chrysilla, deorsum nutans despectas,

251. IRENÆI REFERENDARII.

Lumina bina rotas flammæ simulachra latentis:
Labra sed obliquum quæ trahis arte rulent.

Rides cirrigeros quatiens lasciva capillos:
Sed fluit in laxa pelle superba manus.
Dura manes, animoque tumor discedere non vult:
Marcida es, et nondum cor muliebri geris.

καὶ ζώνην παλάμῃς ὤϊά περ ἀκρολυτεῖς;
 Αἰδώς νόσφι πέλει τῆς Κύπριδος· εἰ δ' ἄρα σιγῆς,
 νεύματι τὴν Πάφην δείξον ὑπερχομένη.

254. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἦμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν, ἀργέτι κούρη,
 ἄγρι θυωδεκάτης, ὧ πόποι, ἡριπόλης·
 οὐ δ' ἔτλην ὁ τάλας· τὸ γὰρ αὖριον ἄμμι φάνθη
 τηλοτέρω μῆνης, ναὶ μὰ σέ, θυωδεκάτης.
 Ἀλλὰ θεοὺς ἱκέτευε, φίλη, μὴ ταῦτα χαράσαι
 ὄρκια ποιναίης νῦτον ὑπερ σελίδος·
 θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μὴ δέ με μάστιγ,
 πόντα, κατασμύζῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

255. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
 δηρὸν ἐν ἀλλήλοισι χειλέα πηξάμενοι,
 οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀπειδέος· ἱέμενοι δὲ,
 εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι ἐς κραδίην,
 5 ἀμφασίης ὅσον ὅσον ὑπεπρήνουν ἀνάγκην,
 ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἐσάμενοι.
 Καὶ β' δὲ μὲν ἦν Ἀχιλλῆϊ πανείκελος, ὅσος ἐκεῖνος
 τῶν Λυκομηδείων ἐνδον ἐπὶ θαλάμων·
 κούρη δ' ἀργυφῆς ἐπιγουνίδος ἄγρι χιτῶνα
 10 ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
 Καὶ πάλιν ἡρήρεστο τὰ χεῖλεα· γυιοδόρον γὰρ
 εἶχον ἀλωφῆτου λιμὸν ἐρωμανίης.
 Πρεῖα τις ἡμερίδος στελέγῃ δύο σύμπλοκα λύσει,
 στρεπτά, πολυχρόνιω πλέγματι συμφύεα,
 15 ἢ κείνους φιλέοντας, ὑπ' ἀντιπόροισι τ' ἀγοστοῖς
 ὑγρὰ περιπλέγδην ἄψχα δεσμεύουσιν.
 Τρίς μάκαρ, ὅς τοίοισι, φίλη, δεσμοῖσιν ἐλίγθῃ,
 τρίς μάκαρ! ἀλλ' ἡμεῖς ἀνδιχα καίόμεθα.

256. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δικλίδας ἀμπετινάξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις
 ἔσπερος, ὕβριστὴν μῦθον ἐπευξάμενη.
 « Ὑβρις ἔρωτας ἔλυσε. » Μάτην δὲ μῦθος ἀλᾶται·
 ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
 Ἦμοσα γὰρ λυκάδαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης·
 ὦ πόποι! ἀλλ' ἱκέτης πρῶτος εὐθὺς ἔβην.

257. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νῦν καταγιγνώσκω καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀνεράστου,

ac zonam manibus tanquam solutura-extremis-tangis?
 Pudor procul est a Cypride. Jam vero si taces,
 nutu certe Paphiam monstra te colere.

254. PAULI SILENTIARII.

Juravi procul a-te manere, candida puella,
 usque ad duodecimam, o dii! lucem.
 Non sustinui ego miser : crastinum enim nobis apparuit
 longinquius luna, nā te attestor, duodecima.
 At tu deos precare, amica, ne hæc inscribant
 jurajuranda codicis pōnalis in tergo; [lum
 sed et demulce tuis gratiis meam mentem; neu me flagel-
 alia, perurat simul et tuum et immortalium.

255. EJUSDEM.

Vidi ego amantes : ex intolerabili autem furore,
 diu altero-in-os-alterius labia figente,
 non satietatem capiebant amoris immodici; cupientesque
 si liceret, alter-in-alterius penetrare cor,
 impossibilitatis aliquantulum sublenibant tormentum,
 altero-alterius molles vestes induente.
 Et hic quidem erat Achilli omnino-similis, qualis ille
 Lycomedes intra fuit thalamos;
 virgo autem argenteum usque ad genu tunicaza
 succincta, Phœbes speciem referebat.
 Ac rursus inhæserant labia-labiis; nam membra-depascent-
 habebant indesinentis famem et-furiosi-amoris. [ten
 Facile-magis aliquis vitis stipites duos complicitis solvet
 contortos, diuturno flexu coalitos,
 quam illos osculantes, in oppositisque brachiis
 lenta circumplexu membra vincientes.
 Ter beatus qui talibus, amica, vinculis est involutus,
 ter beatus! at nos seorsum urimur.

256. EJUSDEM.

Valvas circumquassavit Galatea meo vultui
 vespertina, superbas voces imprecata.
 « Superbia solvit amores. » Frustra hoc verbum vagatur :
 superbia meum irritat magis furorem-amatorium.
 Juravi enim me annum mansurum procul-ab illa;
 o dii! at supplex mane ivi actutum.

257. PALLADÆ.

Nunc agnosco etiam Jovem ut ab-amore-alienum,

254. PAULI SILENTIARII.

Juratus fueram bissex (proh numina) lues
 Candida conspectu virgo carere tuo.
 Non potui : bissex mihi mensibus altera visa est,
 Juro tuos oculos, longior ire dies.
 Sed jurata mihi ne chartæ vindicis albo
 Inscribebant, pro me tu venerare Deos.
 Deinde tuo pectus mulce mihi, pulchra, lepore,
 Ne tibi supplicium cœlitibusque luam.

256. EJUSDEM.

Sub noctem Galatea fores mihi clausit amanti,
 Insuper et quædam non bona dicta dedit.
 Especto ut dicas, Injuria solvit amorem;
 Erras : quin stimulos subijcit illa mihi.
 Abfore juravi totum temerarius annum :
 Proh superi! primo mane precator eo.

257. PALLADÆ.

Damno Jovem : malus est judex in amoribus : aut cur

μη μεταβαλλομένου τῆς σοδαῖς ἔνεκα·
οὔτε γὰρ Εὐρώπης, οὐ τῆς Δανάης περὶ κάλλος,
οὔθ' ἀπαλῆς Ἀφροδῆς ἔστ' ἀπολειπομένη·
εἰ μὴ τὰς πόρνας παραπέμπεται· οἷα γὰρ αὐτὸν
τῶν βασιλευουσῶν παρβενικῶν φθορέα.

258. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πρόκριτός ἐστι, Φίλινα, τῇ ῥυτίς ἢ ὀπὸς ῥέτης
πάσης· ἡμεῖrow δ' ἄμφις ἔχειν παλάμαις
μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρτερόντα κορύμβοις,
ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.
Σὸν γὰρ εἶτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἶπρος ἄλλης,
χειμᾶ σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον ἥρεος.

259. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅμματά σου βαρύνουσι, πόθου πνεύοντα, Χαρικλοῦ,
οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης·
ἔσκυλται δὲ κομῇ, ῥοδέτης δ' ἀμάρουγμα παριῖς
ὄχρος ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλείεται.
Κεῖ μὲν παννυχίῃσιν διμλήσασα παλαιστραῖς
ταῦτα φέρεις, ὁδοῦ παντὸς υπερπέτεται·
ὅς σε περιπλέγον ἔχε πύχαι· εἰ δὲ σε τίχει
θερμὸς ἔρωις, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

260. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τὴν τρίχα· τήκομαι οἷστρω
Ῥεῖης πυργοφόρου δείκλον εἰσορόων.
Ἄσπερος ἐστὶ κάρηνον· ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης
ἐκχυντον ἐκ στέρνων ἐξετόδησα νόον.
Ἀργενναῖς ὀδόνῃσι κατήρα βόστρυχα κεύθεις·
οὐδὲν ἑλαφρότερη φλόξ κατέχει κραδίην.
Μορφὴν τριθαλίην Χαρίτων τριάς ἀμφιπολεύει·
πᾶσα δὲ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει.

261. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόσινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
πρῶτα σὺ γευσομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
Εἰ γὰρ ἐπιφύσεις τοῖς ἡμίλεισιν, οὐκέτι νήφειν
εὐμαρὲς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἶνον·

quum non transfiguret-se hujus superbæ causa·
neque enim Europæ, non Danaæ, circa venustatem,
nec teneræ Leda illa cedit·
nisi forte meretrices spernit· nam novi cum
regiarum virginum corruptorem.

258. PAULI SILENTIARII.

Præstabiliior est, Philinna, tua ruga quam succus juventæ
omnis, cupioque circum tenere manibus
ego magis tua poma nutantia capitulis,
quam mamman juvenilis stantem artatulae.
Tuus enim adhuc autumnus potior est vere alius;
hiems tua aliena calidior æstate.

259. EJUSDEM.

Oculi tui gravantur, cupidinem spirantes, Chari.lo,
quasi e lecto modo exsuscitatae;
lacerataque est coma, roseæque lumen genæ
pallor habet albidus, et corpus plane-dissolutum est.
Jam si pervigiliis usa palæstris
hæc refers, felicitatem omnem supervolat
qui te circumplexus tenebat ulnis; si vero tabefacit te
calidus amor, sis in me tabefacta.

260. EJUSDEM.

Reticula vinciunt tuum crinem? pereō amare,
Rheæ turrigeræ imaginem dum-aspicio.
Inoptum est caput? ego flavo-colore cæsariei
effusam ex pectore excussi mentem.
Albis linteis dependentes crines abscondis?
nihilō levior flamma cor occupat.
Triplicem formam Gratiarum trias circumdat;
omnis autem mihi forma ignem proprium profundit.

261. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non sum quidem amans-vini; si autem me vis inebriare,
primum tu gustans porrige, et accipio.
Si tu enim attiges labris, non jam manere-sobrium
est facile, neque fugere suavem pocillatorem:

Egregiam non se mutat ob hanc faciem?
Quæ teneram timeat nihil in certamine Ledam,
Nec minor Europa, nec minor est Danae.
Scorta nisi spernit: nam, si bene novimus illum,
In regum natas illius hincuit amor.

258. PAULI SILENTIARII.

Quod ver est aliis, tuus est autumnus, et ipsa
Æstate alterius plus tua torret hyems.

260. EJUSDEM.

Reticulo substricta coma en tibi! torqueor igne:

Turrigeram talem suspicor esse deam.
Intectum caput est? effusa ex pectore toto
Mens abit: usque adeo me coma flava capit.
Candela suspensos retinent velamina cirros?
Non minor in nostro pectore flamma calet.
Quippe triplex triplicem comitatur Gratia formam,
Nullaque non in me plus satis ignis habet?

261. AGATHIÆ ORATORIS.

Non sum vinosus: si vis tamen ebrius ut sim,
Da mihi, sed labris pocula tacta tuis.
Hoc tu si facias, non possum sobrius esse,
Nec fugere est adeo dulce ministerium.

- 5 πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλις παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
καὶ μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβεν.

262. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μείλιχον ὁ φθόνος εἵργει,
βλέμμα τε λαθριδίως φθεγγομένων βλεφάρων·
ἰσταμένης δ' ἄγχιστα τεθήπαμεν ὄμμα γεραιῆς,
οἷα πολύγληνον βουκόλον Ἰναχίης.
Ἰστασο, καὶ σκοπιάζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμμα τεὸν τανύσεις.

263. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μήποτε, λύχνε, μύκητα φέροις, μὴδ' ὄμβρον ἐγείροις,
μὴ τὸν ἐμὸν παύσης νυμφίον ἐρχόμενον.
Αἰεὶ σὺ φθονεῖς τῇ Κύπριδι, καὶ γὰρ δὴ Ἡρώ
ἤρμωσε Λειάνδρῳ... θυμὲ, τὸ λοιπὸν ἔα.
Ἡφαίστου τελείεις· καὶ πείθομαι, ὅττι χαλέπτων
Κύπριδα, θωπεύεις δεσποτικὴν ὁδύνην.

264. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

- Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεται, δυματὰ θ' ὕγρα
δάκρυσιν; ὑμετέρων παῖγνια ταῦτα πόθων·
φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθου τάδε, ταῦτα βελέμων
σύμβολα, καὶ ὀλιγῆς ἔργα νυγεγρεσίης.
5 Καὶ γὰρ που λαγόνεσαι ῥυτίς παναώριος ἤδη,
καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.
Ὅππόσον ἡδάσκει φλογὸς ἄνθεα, τόσσον ἐμεῖο
ἄψα γηράσκει φροντίδι γυιοδόρῳ.
Ἄλλὰ κατοικτεῖραςα δίδου χάριν· αὐτίκα γάρ μοι
10 χρῶς ἀνθηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

265. ΚΟΜΗΤΑ ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΥ.

Ὅμματα Φυλλίς ἐπεμπε κατὰ πλόον· ὄρκος ἀλήτης
πλάζετο, Δημοφῶν δ' ἦεν ἄπιστος ἀνὴρ.
Nūn δέ, φίλη, πιστὸς μὲν ἐγὼ παρὰ θίνα θαλάσσης
Δημοφῶν· σὺ δὲ πῶς, Φυλλίς, ἄπιστος ἔφες;

266. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἀνέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῶ

transvehit enim mihi calix abs te basium,
ac mihi nunciat gratiam quam accepit.

262. PAULI SILENTIARII.

Heu, heu, etiam loquelam dulcem arcet invidia,
et obtutum clam loquentium palpebrarum;
stantis autem proxime adstupimus vetulæ oculum,
ceu luminibus-scatentem Inachiae (Iūs) bubulcum.
Sta, et speculare, incassum vero cor tuum pungis:
non enim ad animam usque oculo tuo penetrabis.

263. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ne unquam, lucerna, feras fungum, neu imbrem excites,
ne meum impediās sponsum quominus-veniat.
Semper tu invides Cypriæ: quippe etiam quum Hero
se-junxit Leandro..... anime, cetera omittit.
Vulcani es; atque credo, quod, dum-ladis
Cypriam, adularis herili dolori.

264. PAULI SILENTIARII.

Cinnnum mature-canum quid exprobras, oculosque
lacrimis? vestrorum ista lusus amorum; [inadidos
sollicitudines successu-carentis desiderii ista; ista sagit-
signa et diuturni opus pervigilii. [tarum
Etenim jam fere lateribus ruga prorsus-præmatura,
et laxa collo cutis circumpendit.
Quantum juvenescunt flammæ flores, tantum mea
membra senescunt cura edaci.
Sed miserata da gratiam; statim enim mihi
cutis reflorescet, capite nigrescente.

265. COMETÆ CHARTULARII.

Oculos Phyllis misit navigatum; jusjurandæ vagum
errabat, Demophonque erat infidus vir.
Nunc vero, amica, fidus ego ad litus maris sum
Demophon; tu vero quomodo, Phyllis, infida facta es?

266. PAULI SILENTIARII.

Virum canis furioso veneno (rabidi morsu) ictum

Namque accepta mihi de te fert basia, quæque
Gaudia decerpit, nuntiat iste calix.

262. PAULI SILENTIARII.

Impedit heu livor dulcis commercia linguæ,
Mutaque furtivi verba supercilii.
Nos taciti stantes vultum miramur anilem,
Tam vigil Inachidos vix, puto, pastor erat.
Sta, speculare, tuum tibi cor ede: nam tua certe
In nostros animos lumina non penetrant.

263. AGATHIÆ ORATORIS.

Ne tibi concrecant pluviæ præsagia fungi,
It meus huc: noli ferre, lucerna, moram.
Lædere amas Venerem: nam cum condixerat Hero
Leandro — sed cor cætera parce loqui.
Mulcibero servis: dominique ita credo dolori
In Paphiam studium gratificare tuum.

266. PAULI SILENTIARII.

Qui rabido, fert fama, canis sunt dente petiti,

ὑδασι θηρεῖν εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
 Λυσσῶν τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
 εἰς ἐμέ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληΐσατο·
 σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπῆρατον εἰκόνα φαίνει,
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόον.

267. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

α. Τί στενάχεις; β. Φιλῶ. α. Τίνα; β. Παρθένον.
 [α. Ἡ βὰ γε καλήν;
 β. Καλὴν ἡμετέροις ὀμμασι φαινομένην.
 α. Ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; β. Ἐκεῖ ποτὶ δαΐπνον ἐπελ-
 ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι. [θῶν
 α. Ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; β. Ναί, ναί, φίλος· ἀμπαδίην δὲ
 οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην. [ἔγνων,
 α. Τὸν νόμιμον μάλλον φεύγεις γάμον. β. Ἀτρεκέ
 ὅτι γε τῶν κτεάνων πούλὺ τὸ λειπόμενον.
 α. Ἐγὼ; οὐ φιλέεις, ἐψεύσαο· πῶς δύναται γὰρ
 10 ψυχὴ ἔρωμανεῖν ὀρθὰ λογιζομένη;

268. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι τις πῆξῃς πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
 εἰς ἐμέ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὄλην.
 Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπῆλυσιν· ἐξότῃ γάρ μοι
 λάξ ἐπιβάς στέρνοις πικρὸν ἐπῆξε πόδα,
 ἀστεμφής, ἀδόνητος ἐνέζεται, οὐδὲ μετέστη,
 εἰς ἐμέ συζυγίην χειράμενος πτερύγων.

269. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Δισσῶν θηλυτέρων μούνης ποτε μέσσοις ἐκείμην,
 τῆς μὲν ἐφιμέρων, τῇ δὲ χαριζόμενος·
 εἶλε δέ μ' ἡ φιλέουσα· πάλιν δ' ἐγὼ, οἶάτε τις φῶρ,
 χεῖλει φειδομένῳ τὴν ἐτέρην ἐφίλουν,
 ζῆλον ὑποκλέπτων τῆς γείτονος, ἥς τὸν ἐλεγχον
 καὶ τὰς λυσιπόθους ἔτρεμον ἀγγελίας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρ' εἶπον· « Ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ φιλεῖσθαι
 « ὥς τὸ φιλεῖν χαλεπὸν, δισσὰ κολαζομένῳ. »

His in aquis sese monstrat imago canis.
 Credo, furens in me crudeli dente venenum
 Exspuit, atque animo me spoliavit Amor.
 Quippe tuos vultus, referunt mihi pontus et amnes,
 Et quæ vite sato pocula rore madent.

267. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Quid gemitus ita ducis? amo. Quæ causa? puella.
 Pulchrane? certe oculis pulchra ea visa meis.
 Dic ubi novisti? genialis tempore cœnæ,
 Communes premeret cum mihi juncta toros.
 Spesne frui? spes est: sed ne lône fallere, cordi
 Est mihi furtivus non manifestus amor.
 Legitimasne fugis tædas? bona scilicet ejus
 Scivi divitiis esse minora meis.
 Scisti? non es amans; mendax deprendere: nam non
 Ille amor est, uti qui ratione potest.

in-undis ferinam imaginem aiunt videre.
 Furens fortasse Amor acerbum infixit dentem
 mihi, et insaniis animum meum prædam-egit:
 tuam enim et pontus jucundam imaginem ostendit,
 et fluminum vortices, et poculum pocillatorum.

267. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

α. Quid gemis? b. Amo. α. Quem? b. Virginem. α. Anne
 [pulchram?
 b. Pulchram nostris oculis visam.
 α. Ubi vero eam animadvertisti? b. Illic, ad cœnam in-
 communi reclinatam vidi in strato-junceo. [gressus,
 α. Sperasne successum? b. Næ, Næ, amice: manifestum
 haud quæro amorem, sed furtivum. [tamen
 α. Legitimum potius fugis matrimonium. b. Plane novi,
 quoniam possessionibus ejus multum deest.
 α. Noveras hoc? i, non amas, mentitus es: quomodo
 anima recte ratiocinans amore-insanire? [enim potest

268. PAULI SILENTIARII.

Ne quis amplius metuat desiderii telum: quippe phare-
 in me impetuosus Amor exinanivit totam. [tram
 Ne alarum tremat aliquis adventum: nam ex quo mihi
 calcibus impositis pectori durum infixit pedem,
 immotus, inquassatus insidet, neque discessit;
 in me enim-detondit-sibi par alarum.

269. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Duarum mulierum unus aliquando in medio decumbebam,
 alterius quidem cupidus, alteri autem gratificans:
 atque attraxit me altera, osculans; contraque ego, ceu fur
 labio parcente alteram osculabar, [aliquis,
 zelotypiam fallens vicinæ, cujus objurgationem
 et amorem-dissolventes nuncios tremebam.
 Suspirans igitur dixi: « Mihi forte et amari,
 sicut amare, grave est, qui dupliciter puniatur. »

268. PAULI SILENTIARII.

Flammea ne quisquam timeat jam tela: pharetram
 In mea nam vacuum vulnera fecit Amor.
 Nec penna metuat de præpete: nam ferus ex quo
 Imposito pressit pectora nostra pede,
 Insidet immotus: quin, ne discedere posset,
 En etiam pennas abscidit ipse sibi.

269. AGATHIÆ ORATORIS.

Binarum medius nuper cum forte jacerem,
 Nempe favens votis illius, hanc et amans:
 Illa procax dum me sua ductat ad oscula, furtim
 Alterius labris oscula parca dabam,
 Zelotypas fugiens vicinæ virginis iras,
 Indicio ne nos proderet illa suo.
 Ingenui, dixique, Duplex mihi pœna parata est,
 Et quod amo, pariter sum miser, et quod amor.

270. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ούτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
 οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
 χρυσὸς ἀπεκτῆτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
 Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει γάριν αἰθοπος αἴγλης,
 ἀλλὰ τῶν λογάδων πολλὸν ἀφανροτέρην·
 χεῖλα δὲ θροσόνετα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 στήθεος ἀρμονίη, κεστός ἔφω Παφίης.
 Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὀμμασι μούνοις
 θέλωμαι, οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιδάει.

271. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΨΑΤΙΚΟΥ.

Τὴν ποτε βαρχεύουσιν ἐν εἰδῇ θηλυτεράων,
 τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλη,
 γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμειλίχος· οἱ δὲ φιληταί,
 οἱ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι,
 νῦν μέγα πεφρίκασιν· τὸ δ' αὖτοσέληνον ἐκείνο
 ἐξέλιπεν, συνόδου μηκέτι γινομένης.

272. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μαζοὺς χειρὶν ἔχω, στόματι στόμα, καὶ περὶ δειρὴν
 ἄσχετα λυσσῶνιν βόσχομαι ἀργυρέην,
 οὐπω δ' Ἀφρογένειαν δλην ἔλον· ἀλλ' ἔτι κάμνω,
 παρθένον ἀμφιπέπων λέκτρον ἀναινομένην.
 Ἥμισυ γὰρ Παφίη, τὸ δ' ἄρ' ἥμισυ δῶκεν Ἀθήνη·
 αὐτὰρ ἐγὼ μέσσοις τήχομαι ἀμφοτέρων.

273. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
 σειομένη πλεκτὰς, καὶ σοβαρευομένη,
 ἡ μεγαλυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
 * χεῖρας ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφ᾽ ἧκε χάριν.
 Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, δαμα τέττηται,
 χεῖλα βαμβάινει φθέγματι γηράλει.
 Τὴν πολιτὴν καλέω Νέμεσιν Πόθου, δέτι διχάζει
 ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

270. PAULI SILENTIARII.

Nec rosa coronis indiget, neque tu peplis,
 neque gemmatis, alma, reticulis;
 margaritæ tuo colori cedunt, neque fert
 aurum impexi tui crinis splendorem;
 Indicaque hyacinthus gratiam quidem habet flamme.
 sed tuis oculis longe inferiorem; [fulgoris.
 labiaque roscida, et mellea ista
 pectoris harmonia, cestus est Veneris.
 Hisce omnibus ego subigor : oculis solis
 mulceor, quos spes mellea incolit.

271. MACEDONII CONSULARIS.

Illam bacchantem aliquando specie mulierum,
 illam luxurie ut-aureo-crotalo se-jactantem,
 senectus tenet et morbus implacabilis; amatores autem,
 qui olim triplici-prece in conspectum-ejus veniebant,
 nunc eam vehementer abhorrent : luna vero illa crescens
 defecit, dum congressio non-amplius sit.

272. PAULI SILENTIARII.

Mammas manibus premo, ore os; ac collum
 immodice furens circum depascor-argenteum;
 nondum vero venerem totam cepi, sed adhuc laboro
 virginem circum-occupatus lectum detrectantem.
 Dimidiam enim partem Paphiæ, dimidiam vero dedit Mi-
 ast ego medius tabefio inter-utramque. [nervæ;

273. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Illa prius venustatibus superba, illa comas
 jactans plexas et altos-spiritus-gerens,
 illa gloriata de nostra sollicitudine,
 nunc senectute rugosa priorem perdidit gratiam.
 Mamma inclinata-est, ceciderunt supercilia, oculus inta-
 labra balbutiunt loquela senili. [buit,
 Canitiem invoco, Nemesin Amoris, quia judicat
 legitime, superbas citius invadens.

270. PAULI SILENTIARII.

Nec sertis rosa dulcis eget : nec veste decora,
 Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
 Candidior Rubri bacca tu littoris : aurum
 Provocat impexæ gratia flava comæ.
 Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
 Qui venit : est oculis sed minor ille tuis.
 Corporis atheriam compagem et roscida labra,
 Hæc Veneris cestum, si voco, jure voco.
 Omnibus his pereor. Sed enim solantur ocelli,
 Constituit sedem spes ubi blanda suam

271. MACEDONII.

Egregias inter facie bacchata puellas,

Quæ circum aureolis se tulit in crotalis,
 Morbis et senio tristi consumitur : at quæ
 Obvia se quondam turba ferebat amans,
 Ut videt, horrescit, congressus desiit : inde
 Illa habet, unde queat crescere luna nihil.

273. AGATHIÆ ORATORIS.

Illa placens immaue sibi, formæque superba
 Laudibus et plexis luxuriata comis :
 Illa ferox nostras curas illudere, florem
 Perdidit, et rugis pallet arata manus.
 Frontis honor cecidit, subsidunt ubera, marcent
 Lumina, dant tremulos arida labra sonos.
 Canities vindex est numen amoribus : æquum
 Judicat, et tumidis ocior illa venit,

274. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν Ἔρως [θρασύς] εἰκόνα μορφῆς
 ἡμετέρης θερμῷ βένθει σῆς κραδίης,
 φεῦ φεῦ, νῦν ἀδόκητος ἀπέπτυσας· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης.
 Τοῦτον καὶ Φαίθοντι καὶ Ἄϊδι, βάρβαρε, δείξω,
 Κρήσαν ἐπισπέρχων εἰς σέ δικασπολίην.

275. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκράτις ἐκχυτος ὕπνῳ
 καίτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἐλιξαμένη·
 τολμήσας δ' ἐπέβην λεγέων ὕπερ. Ὡς δὲ κελεύθου
 ἤμισυ κυπριδὶς ἦνυσ ἀσπασίως,
 ἢ παῖς ἐξ ὕπνοιο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
 κράτος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην·
 μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος.
 Ἡ δ' ὑποπιυπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
 « Σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας θ τοι φίλον, ᾧ ἐπὶ πουλὺν
 « πολλὰκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην·
 « οἰχόμενος δ' ἄλλην υποκόλπιον εὐθὺς ἐλίξεις·
 « ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου κύπριδος ἐργατῖναι ».

276. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον, ἐμὴ μνήστειρα, κομίζω,
 χρυσεοπηγῆται λαμπόμενον γραφίδι·
 βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοισιν· ἐρεσσαμένη δ' ὑπὲρ ὤμων
 στήθεϊ παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην·
 ναὶ ναὶ στήθεϊ μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἴη
 ἀμφιπεριπλέγδην εἰς σέ κεδαννύμενον.
 Καὶ τόδε μὲν φορέοις ἄτε παρθένος· ἀλλὰ καὶ εὐνήν
 λεύσσοις καὶ τεκέων εὐσταχὺν ἀνθοσύννην,
 ὅφρα σοι ἐκτελέσαιο καὶ ἀργυρῆν ἀναδέσμην
 καὶ λιθοκολλήτων πλέγματα κεχυράλων.

277. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄρσενας ἄλλος ἔχει· φιλείην δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκα,
 ἐς χρονίην φιλίην οἷα φυλασσομένας.
 Οὐ καλὸν ἴδωτῆρες· ἀπεχθαίρου γὰρ ἐκείνην
 τὴν τρίχα, τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φουμένην.

278. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Αὐτὴ μοι Κυθέρεια καὶ μερόντες Ἔρωτες
 τήξουσιν κενετὴν ἐχθομένην κραδίην,

274. PAULI SILENTIARII.

Quam prius inculpavit Amor [audax] imaginem formæ
 nostræ in calido fundo tui cordis, [ego
 eam, heu, heu, nunc præter-expectationem aversaris; at
 inscriptum habeo in mente mea tuæ typum venustatis.
 Hunc et Phaethonti (Soli) et Plutoni, o barbare, ostendam,
 Creticam improperans tibi iustitiam.

275. EJUSDEM.

Vespertino grata Menecratis fusa somno
 jacebat, circa tempora brachium torquens :
 audens ego accessi super lectum; quumque spatii
 dimidium veneri decurrerem lubenter,
 puella e somno evigilavit, manibusque candidis
 capitis nostri totam lacerabat comam ;
 sed ipsa-dimicante reliquum confecimus opus amoris.
 Oppleta autem lacrimis dixit talia : [quod multum
 « Scelestè, nunc quidem fecisti quod tibi gratum, propter
 « sæpe o-tua manu aurum juravi-me-non-accepturam;
 « discedens autem aliam in-sinu ocysus volutabis :
 « estis enim insatiabilis veneris opifices. »

276. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tibi hancce ricam, mea sponsa, fero
 auro-intexta fulgentem pictura ;
 injiceque tuis capillis. Induens autem super humeros,
 pectori candidissimo hancce des fasciam :
 næ næ pectori potius, ut pro pectorali sit
 circumcirca-flexu in te fusa.
 Et hanc quidem gestes ut virgo; attamen etiam torum
 spectes et liberorum in-pulchra-segete florem,
 ut tibi conficiam et argenteum redimiculum
 et gemmatorum plexus reticulorum.

277. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Masculos alius habeat; ego mulieres amare scio,
 in longam amicitiam velut seryatas.
 Turpe pubescentes; odi enim istam
 comam, invidiam illam, illam cito crescentem.

278. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ipsa mihi Cytherea et dulces Amores
 liquefacient vacuum cor inviso,

274. PAULI SILENTIARII.

Quam formam pridem tua sub præcordia nostram
 Sculptorum princeps efugiarat Amor,
 Exspuis heu subito : contra mihi corde profundo
 Hæret adhuc vultus pulchra figura tui.
 Hanc ego nunc Soli, posthac dabo cernere Diti,
 Rex ferat ut de te Gnosius arbitrium.

277. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Sint aliis sua flamma mares : mihi femina cordi est ;

Durat et ætatem fert bene talis amor.
 Tetrica res puber factus puer : invida flori
 Labitur, et celeres fert brevis hora pilos.

278. AGATHIÆ ORATORIS.

Ipsa Venus Veneremque chorus comitatus Amorum
 Irati perdant cor mihi tabe mala,
 Si meus in pueros it amor : nec perfruar umquam,
 Nec mihi sim tanti conscius ipse mali.

ἄρσενας εἰ σπεύσω φιλέειν ποτέ· μήτε τυχῆσω,
μήτ' ἐπολισθῆσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.
Ἄρκια θηλυτέρων ἀλιτήματα· κείνα κομίσσω,
καλλείψω δὲ νέους ἄφρονι Πιτταλάκῳ.

279. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δηθύνει Κλεόφαντις· ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη
λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος.
Αἶθε δὲ καὶ κραδίης πυρός· συναπέσβετο λύχνος,
μηδὲ μ' ὕπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.
Ἄ πόσα τὴν Κυθέρειαν ἐπώμοσεν ἔσπερος ἦξεν!
ἀλλ' οὐτ' ἀνθρώπων φείδεται, οὔτε θεῶν.

280. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἥ βρά γε καὶ σὺ, Φιλίνα, φέρεις πόνον; ἦ βρά καὶ αὐτὴ
κάμνεις, αὐαλέοις ὀμμασι τηκομένη;
ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται οὔτ' ἀριθμός;
Εὐρήσεις τὰ ὅμοια, τὴν δ' ἀμέγαρτε, παρῆν
ἀθρήσω θαμνοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα παλίγκοτος· ἐν δὲ τι καλὸν
ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.

281. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χοιζά μοι Ἑρμώνασσα φιλακρήτους μετὰ κόμους
στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας
ἐκ κυλικῶν ἐπέχευεν ὕδωρ· ἀμάθουν δὲ χαίτην,
ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύχην.
Ἐφλέχθην δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ὕδατος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
λάβριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν στομάτων.

282. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡ βραδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
τὴν ἀπὸ τῆς ἡβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν,

masculos si amare studebo unquam : neu attingam,
neve incidam peccatis majoribus.
Sufficiunt peccata cum-mulieribus : illa feram,
juvenes autem relinquam stolido Pittalaco.

279. PAULI SILENTIARII.

Cunctatur Cleopantis, ac tertium jam cepit
inclinari lumen, sensim consumptum.
Utinam vero et cordis flamma cum lumine exstingeretur,
neque me insomnibus diu ureret desiderii.
Ah, quoties Cytheream adjuravit se vespere venturam-esse!
sed neque hominibus illa parcit, neque diis.

280. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

An tu quoque, Philinna, sustines laborem? an etiam ipsa
laboras, siccis oculis tabescens?
aut tu quidem somnum habes dulcissimum, nostras autem
sollicitudinis neque ratio est neque numerus?
Invenies aliquando eadem, tuamque, misera, genam
conspiciam frequentibus tinctam lacrimis :
Cypris enim in ceteris quidem infesta est, sed hoc bonum
sortita est, ut odio-habeat superbas.

281. PAULI SILENTIARII.

Hæc in-me Hermonassa, post merum-amantes comissa-
coronis redimentem aulæ fores, [tiones
e calicibus fundebat aquam, et perdebat cæsariem
quam ægre in tertiam nexueramus vespem. [lius
Incensus vero sum etiam magis ab illâ aquâ : nam ex il-
dulci ore occultum calix habebat ignem.

282. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Gracilis Melite longæ senectutis in limino
ex juvena natam non deposuit gratiam,

Culpa sit in teneris mea peccavisse puellis :
Pittalacus pueros stultus habeto sibi.

279. PAULI SILENTIARII.

Cunctatur Cleopantis. At hæc mihi tertia jam nunc
Deficit emoriens igne lucerna suo.
Deficiatque utinam mea fax, defecit ut illa,
Fax vigili torret quæ mihi corda face.
Vespere per Venerem toties jurata venire,
Non homines flocci, non facit illa deos.

280. AGATHIÆ ORATORIS.

Tene etiam jam cepit amor, sævique dolori
Sedit edax oculis flamma, Philinna, tuis?
An potius dormis jam suavius, et tibi curæ
Nulla est in toto pectore cura meæ?

[Illud idem invenies. Te namque, superba, videbo
perpetuo lacrymis commaculare genas.
Sæva quidem Venus est; pulchrum tamen hoc habet
odit tollentes alta supercilia.] unum :

281. PAULI SILENTIARII.

Hermonassa, mero titubans, dum limina servo
Ipsius, et vinctis floribus orno fores;
Me cyatho perfudit aquæ : turbata repente,
Vixque sibi trina reddita luce coma est :
Plus ab aquis calui, quis crederet? intus habebat
Vim flammæ dominæ tactus ab ore calix.

282. AGATHIÆ ORATORIS.

Mollis init Melite senii jam limina; primæ
Nec tamen ætatis perdidit illa decus.

ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηίδες, ὄμμα δὲ θέλγει
οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκάς οὐκ ὀλίγη·
8 μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. Ἐνθάδε δ' ἔγνω
ὅτι φύσιν νικᾷν ὁ χρόνος οὐ δύναται.

283. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δάκρυά μοι σπένδουσιν ἐπ' ἡράτον οἶκτρά Θεανὸν
εἶχον ὑπὲρ λέκτρων πάννυχον ἡμετέρων·
ἔξοτε γὰρ πρὸς Ὀλυμπον ἀνέδραμιν ἔσπερος ἀστήρ,
μέμφετο μελλούσης ἄγγελον ἡριπόλης.
Οὐδὲν ἐφημερίοις καταθύμιον· εἴ τις Ἑρώτων
λάτρης, νύκτας ἔχειν ὄφειλε Κιμμερίων.

284. ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΥ.

Πάντα σέθεν φιλέω· μῶνον δὲ σὸν ἀκριτόν ὄμμα
ἐχθαίρω, στυγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

285. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰργομένη φιλεῖν με κατὰ στόμα διὰ Ῥοδάνθην
ζώνην παρθενικὴν ἐξετάνασσε μέσην,
καὶ κείνην φιλέσκειν· ἐγὼ δὲ τις ὡς ὀγετηγὸς
ἀρχὴν εἰς ἐτέρην εἶλκον ἔρωτος ὕδωρ,
αὐερύων τὸ φιλημα· περὶ ζωστῆρα δὲ κούρης
μάσταχι ποππύζων, τηλόθεν ἀντεφίλου.
Ἦν δὲ πόνου καὶ τοῦτο παραίφασις· ἡ γλυκερὴ γὰρ
ζώνη, πορθμὸς ἦν χειλέος ἀμφοτέρου.

286. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Φράζεό μοι, Κλεόφαντις, ὅση χάρις, ὅπποτε δοιοὺς
λάβρον ἐπαιγίζων ἴσος ἔρωις κλονέει.
Ποῖος ἄρης, ἡ τάρβος ἀπειρίτων, ἥ τις αἰδὼς
τούσδε διακρίνει, πλέγματα βαλλομένουσιν;
6 Εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνιος ἤρμωσεν ἄκμων
δεσμὰ, καὶ Ἡφαίστου πᾶσα δολοβράφη·
μῶνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τὸν δέμας ἀγκὰς ἐλίξας
θελγομένην ἐπὶ σοῖς ἄφροις βουλομένης.
Δὴ τότε καὶ ξεινός με καὶ ἐνδάπιος καὶ δόιτης,
10 πότνα, καὶ ἀρτήρ, γῆ παράκοιτις ἴδοι.

287. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σπεύδων εἰ φιλεῖ με μαθεῖν εὐώπις Ἐρευθώ,

Quamquam etenim multos digitis jam computat annos,
Illecebra est oculis salva nitorque genis.
Ipsa puellaris manet illa ferocia. Tempus
Vincere naturam non quit, ut hic video.

284. RUFINI DOMESTICI.

Cuncta tui peramo: solus corruptus ocellus
Dispicet, infames cui placuere viri.

286. PAULI SILENTIARII.

Quæ, Cleophanti, vide binis sit gratia, nexos
ANTHOLOGIA I.

sed adhuc splendent genæ, oculusque mulcere
non est-oblitus: annorum tamen decas non parva;
manet etiam fremitus ille juvenilis. Hic autem intellexi
quod naturam vincere tempus non potest.

283. PAULI SILENTIARII.

Lacrimas mihi fundentem amabilem miserabiles Theano
habebam super lecto meo per-totam-noctem:
ex-quo enim ad Olympum adscenderat hesperum sidus,
objurgabat futuræ nuncium auroræ.
Nil mortalibus ex-animi-sententia evenit. Si quis Amorura
famulus, noctes habere debuit Cimmericorum.

284. RUFINI DOMESTICI.

Omnia tua diligo; solum vero non-discernentem oculum
odi, qui invisus viris delectatur. [tuum]

285. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non-permissa osculari me ore suo divina Rhodanthē
zonam virginalem extendit utriusque mediam,
ut eam osculabatur. Ego vero, aliquis ceu aquilex,
fontem ad alium raptabam amoris aquulam,
retrorsum-trahens id basium; circaque zonam puellæ
labellis edito-poppysmo, eminens invicem-oscularar.
Erat autem morbi et hoc solamen: dulcis enim
zona trajectus erat labii utriusque.

286. PAULI SILENTIARII.

Reputa mihi, Cleophantis, quanta sit gratia, quum duos
vehementer irruens par amor volutat!
Quale bellum, aut tericulum ingens, aut quis pudor
hosce separat, complexus ineuntes?
O si essent meis membris quæ Lemnia composuit incus
vincula et Vulcani omnis dolositas!
solum ego, jucunda, tuum corpus brachiis amplexus
demulcear in tuis membris volentis.
Tunc sane et hospes me et indigena et viator,
alma, et sacerdos, et conjux ipsa videat.

287. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Studens an me amet discere formosa Ereutho,

Quos simul insano turbine versat amor:
Qui metus, aut belli rabies, aut cura pudoris
Divellat nodis talibus implicitis?
Vincula me stringant quæ Lemnia protulit incus,
Aut aliud si quid Mulciber artis habet:
Dum mihi sit pulchris decerpere gaudia membris,
Fundereque amplexus in tua colla meos.
Incola tunc, hospes, civis, rigidusque sacerdos
Ut me conspiciant, uxor et ipsa, velim.

287. AGATHIÆ ORATORIS.

Esset amansne mei formæ præstantis Ereutho,

- πείραζον κραδίην πλάσματος κερδαλέω·
 « Βήσομαι ἐς ξείνην τινά που χθόνα· μίμνε δὲ, κούρη,
 « ἀρτίπος, ἡμετέρου μνήστιν ἔχουσα πόθου. »
 5 Ἡ δὲ μέγα στονάχῃσιν καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
 πληξέ, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
 καὶ με μένειν ἰκέτευεν· ἐγὼ δὲ τις ὡς βραδυπειθῆς
 ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.
 Ὀλβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
 10 πάντως, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

288. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα Χαρικλῶ.
 λάβρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
 πῦρ ὅλον δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι
 εἶχεν, δ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδῃ.

289. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

- Ἡ γραῦς ἡ τριχόρωνος, ἡ ἡμετέρους διὰ μόχθους
 μοίρης ἀμβολίην πολλὰκι δεξαμένη,
 ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγεται οὐτ' ἐπὶ χρυσῶ,
 οὔτε ζωροτέρῳ μείζονι χισσούδι·
 5 τὴν κούρην δ' αἰεὶ περιδέχεται· εἰ δέ ποτ' αὐτὴν
 ἀθρήσει χρυφίοις ὄμμασι βεβομένην,
 ἃ μέγα τολμήσασα! βραπίσμασιν ἀμφὶ πρόσωπα
 πλησσει τὴν ἀπαλὴν οἰκτρὰ κινυρομένην.
 Εἰ δ' ἐτέον τὸν Ἀδωνιν ἐφίλαο, Περσεφόνη,
 10 οἰκτεῖρον ξυνῆς ἄλγεα τηκεδόνος.
 Ἔστω δ' ἀμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραῖης
 ῥύεο τὴν κούρην, πρὶν τι κακὸν παθῇεν.

290. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὅμμα πολυπτοίητον ὑποκλέπτουσα τεκούσης,
 συζυγίην μῆλων δῶκεν ἐμοὶ ῥοδέων
 θηλυτέρῃ χάριεσσα. Μάγον τάχα πυρσὸν ἐρώτων
 λαθριδίως μῆλοισι μίξεν ἐρευθομένοις·
 εἰμὶ γὰρ ὁ τλήμων φλογὶ σύμπλοκος· ἀντὶ δὲ μαζῶν,
 ὦ πόποι, ἀπρήκτοις μῆλα ζέρω παλάμαις.

291. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ ποτ' ἐμοὶ, χάριεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
 ὤπασας, ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην·
 εἰ δ' ἐπὶ τοῖς μίμνεις, ἀδικεῖς, ὅτι λάβρον ἀνῆψας
 πυρσὸν, ἀποσθέσαι τοῦτον ἀναινομένην.
 Τήλεφον δ' ἐτρώσας καὶ ἀκέσσας· μὴ σύγε, κούρη,
 εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

Hunc reperi, possem certus ut esse, dolum.
 Externas abeo, dixi, longinquus ad oras;
 Tu tamen o nostri vive puella memor.
 Subsiliens gemitum dedit et sibi conscidit ora,
 Et cirrum rapuit de rutilante coma:
 Et rogat ut maneam: passus me multa rogari
 Vix oculis solis signa cupita dedi.
 Fortunatus amans ego sum: pro munere magno

tentabam cor ejus callido commento: [virgo,
 « Ibo in peregrinam aliquam terram; tu autem mane,
 integra, nostri memoriam servans amoris. »
 Illa autem vehementer ingemuit, et exsiluit, et vultum
 ferit, et bene-plexi capilli uvam laceravit,
 et me ut-manerem obsecrabat: ego vero, ut ægre-persuassus
 oculo fastidioso annui solum. [aliquis,
 Beatus sum amore: quod enim sane cupiebam facere
 omnino, velut magnam hoc concessi gratiam.

288. PAULI SILENTIARII.

Ex-quo mihi bibenti colludens Chariclo
 clam proprias circumjecit coronas, [quiddam
 ignis perniciosus me devorat: nam illa corona, ut arbitror,
 habuit quod etiam Glaucen Creontis-filiam dellagravit.

289. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Anus, quæ trium-vixit-cornicum-sæcla, quæ nostras pro-
 fati procrastinationem sæpe obtinuit, [pter molestias
 sævum cor habet, et emollitur neque auro,
 neque meraciore majoreque poculo
 sed puellam semper circumspectat. Si vero forte eam
 videbit furtivis oculis evagantem,
 ah valde audacem! colaphis in facie
 ferit tenellam miserabiliter gementem.
 Si autem vere Adonin amavisti, Persephone,
 miserere communis sollicitudines ægritudinis.
 Esto ambobus beneficium unum, ab anu autem
 libera puellam antequam malum aliquod passa-fuerit.

290. PAULI SILENTIARII.

Oculum valde-sollicitum clam-fallens matris
 par malorum dedit mihi roseorum
 femina anabilis. Magicam forsam facem amorum
 furtim malis miscuit rubentibus.
 Sum enim miser flammæ complicitus; et pro mammis,
 o dii, otiosis mala fero manibus.

291. EJUSDEM.

Si mihi, grata puella, tuarum hæcce symbola mamma-
 dedisti, prædico beneficium hoc ut magnum. [ruin
 Si vero in eis subsistis, inique-facis, quod violentam ac-
 facem, extinguere eam recusans. [cendisti
 Telephum qui vulneravit etiam sanavit: ne tu, puella,
 erga me hostibus fias crudelior.

Expensum, volui sponte quod ipse, tuli.

288. PAULI SILENTIARII.

Ex quo (nam memini) consors vinique jocique
 Imposuit Chariclo clam sua sarta mihi,
 Igne cremor totus: sertis ni fallor in illis,
 Illud quo perit Glaucia Creontis, erat.

292. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ,

πέραν τῆς πόλεως διάγοντος· διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων
ὑπομνηστικὸν πεμπθέν πρὸς Παῦλον Σιλεντιάριον.

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθιγλότη βῆλος δράμνῃ
φυλλάδος ἐοκάρπου πᾶσαν ἔδειξε χάριν·
ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
ὄρνιθες δροσερῶν μητέρες ὄρταλίχων·
καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες· ἡ δ' ὀλολυγὼν
τρύζει, τρηχαλαίαι ἐνδιάουσα βάτοις.
Ἄλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν
ἤθελον ἡ κιθάρης χρούσματα Δηλιάδος;
Καὶ μοι δισσοὺς ἔριος περικίθναται· εἰσοράν γὰρ
καὶ σέ, μάκαρ, ποθέω, καὶ γλυκερὴν δάμαλιν,
ἧς με περισμύχουσι μεληδόνας· ἀλλὰ με θεσμοὶ
εἵργουσιν βραδίνῃς τηλόθι δορκαλίδος.

293. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ

ἀντίγραφον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν.

Θεσμὸν Ἔριος οὐκ οἶδε βιημάχος, οὐδὲ τις ἄλλη
ἀνέρα νοσφίζει πρῆξις ἐρωμανίης.
Εἰ δέ σε θεσμοπόλοιο μεληδόνας ἔργον ἐρύκει,
οὐκ ἄρα σοὶ στέρνεις λάβρος ἐνεστιν ἔριος.
Ποῖος ἔριος, ὅτε βαιὸς ἄλδος πόρος οἶδε μερίζειν
σὸν γρῶα παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης;
Νηρόμενος Λεϊανδρος ὅσον κράτος ἐστὶν ἐρώτων
δείκνυεν, ἐν νυχτίου χύματος οὐκ ἀλέγων·
σοὶ δέ, φίλος, παρέασι καὶ ὀκνάδες· ἀλλὰ θιμίζεις
μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Κύπριν ἀπωτράμενος.
Θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφῆν πόθον. Εἰπέ· τίς ἀνὴρ
εἰν ἐνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφῇ;

294. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἡ γρᾶς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ
δόγματιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρείσασμένη,
προβλής ὥς τις ἐπαλξίς ἀνέμχτος· οἷα δὲ πύργος
ἔσχεπε τὴν κούρην ἀπλοῖς ἐκταδίῃ.

292. AGATHIÆ SCHOLASTICI,

cum e regione urbis ageret, ut de jure responderet, ad
PAULUM SILENTIARIUM carmen, quo sui memoriam ei
resuscitat.

Hic patulos fundens viridi de cespite ramos,
Fronduibus innumeris luxuriatur humus:
Inter et aerias clangit sublime cupressus
Observans pullos candida mater avis.
Hic matutinis acedula vocibus instat;
Quodque rubis tenerum stridat, acanthis habet.
Sed quid in his mihi dulce, tuas audire loquelas
Qui cupiam, præ quam pulsat Apollo chelyn?
Nunc desiderii duplex mihi causa, videre,
Optime, dum flagro te, Damalimque meam,
Quæ mihi cor urit: sed legum nunc labor arceat

292. AGATHIÆ SCHOLASTICI,

in oppositis urbi partibus habitantis propter leges enoian-
das libellus missus Paulo Silentiario.

Hic quidem virens florente ramo gleba
frondium fertillum omnem ostendit gratiam;
hic etiam clangunt sub umbrosis cupressis
aves, roscidorum matres pullorum;
et clare fritinniunt cardueles; turtur autem
gemit, asperis insidens rubis.
Sed quæ mihi ex-his delectatio, quando tuum sermonem
mallem quam citharæ sonos Deliæ? [audio
Atque duplex amor me circumvagatur: adspicere enim
et te, beate, cupio, et dulcem juvencam,
cujus sollicitudines me consumunt; verum leges me
procul arcent a gracili dorcade.

293. PAULI SILENTIARII

Responsum de eodem argumento ad amicum Agathiam.

Legem haud novit Amor violentus, neque alia ulla
actio virum sejungit a-furore-amatorio.
Si vero te ad-leges-spectantis curæ opus impedit,
non inest proinde tuo pectori impetuosus amor.
Qualis quæso amor, quando brevis trajectus maris valet
tuam personam a virgine procul tua? [dividere
Natans Leander, quanta sit potentia amorum,
monstravit, nocturnum fluctum haud curans;
tibi vero, amice, adsunt etiam naves vectoriæ; sed fre-
magis Minervam, Venere rejecta. [quantas
Leges Pallas habet, amorem Venus. Dic: quis vir
simul serviet Palladi et Veneri?

294. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Anus invida accubuerat vicinæ puellæ,
curvum in lecto dorsum suffulciens,
projectum ut aliquod munimentum inaccessible; et sicut
tegebat puellam simplex-vestis ampla. [tutris

Me procul a tenero corpore Dortalidis.

293. PAULI SILENTIARII

Responsum.

Jus nescit violentus amor: divellere ab illo
Officii ratio non valet ulla virum.
At te si possunt retinere negotia legum,
Jam tua vix modicus pectora tentat amor.
Equis namque amor est, si te prohibere puellæ
Sufficit aspectu tam brevis unda freti?
Monstrat Abydenus, quæ vis in amore, natator,
Quem nocturna nihil terruit ira maris.
At tibi sunt naves etiam. Sed in arte Minervæ
Totus es: hæc Veneri non sinit esse locum.
Cum Venus affectus habeat, Tritonia leges,
Quis, precor, huic pariter serviat et Veneri?

- καὶ σοβαρὴ θεράπεινα πύλας σφίγγασα μελάθρου
 καίτω χαλικρήτω νάματι βριθομένη.
 Ἐμπης οὐ μ' ἐφόβησαν· ἐπεὶ στρεπτήρα θυρέτρου
 χερσὶν ἀδουπήτοις βαιὸν ἀειράμενος,
 φρυκτοὺς αἰθαλόεντας ἐμῆς ῥιπίσμασι λώπης
 10 ἔσθεσα· καὶ διαδὺς λέγχιος ἐν θαλάμῳ
 τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκρυγον· ἦκα δὲ λέκτρον
 νέρθεν ὑπὸ σχοίνοις γαστέρι συρόμενος,
 ὠρθούμην κατὰ βαιὸν, ὅπη βατὸν ἐπλετο τεῖχος·
 ἄγχι δὲ τῆς κούρης στέρνον ἐρείσάμενός,
 15 μαζοὺς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρύφθη δὲ προσώπῳ,
 μάστακα πιαίνων χεῖλος εὐαφίη.
 Ἦν δ' ἄρα μοι τὰ λάφυρα καλὸν στόμα, καὶ τὸ φίλημα
 σύμβολον ἐννυχίης εἶχον ἀεθλοσύνης.
 Οὐπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης,
 20 ἀλλ' ἔτ' ἀδρήριτω σφίγγεται ἀμβολίη.
 Ἐμπης ἦν ἐτέρω μοῦθου στήσωμεν ἀγῶνα,
 ναὶ τάχα πορθήσω τεύχεα παρθενίης,
 οὐ δ' ἔτι με στήσουσιν ἐπάλξεις. Ἦν δὲ τυχήσω,
 στέμματα σοὶ πλέξω, Κύπρι τροπαιοφόρε.

295. ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ψαῦε μελισταγέων στομάτων, δέπας· εὖρες, ἄμελγε·
 οὐ φθονέω, τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

296. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ἡγέτα βόμβος
 γαστέρα μαντιῶου μάξατο κισσυδίου,
 ἔγνω ὡς φιλείς με· τὸ δ' ἀτρεκέως αὐτίκα πείσεις
 εὐνῆς ἡμετέρης πάννουχος ἀπτομένη.
 Τοῦτό σε γὰρ δεῖξει παναληθεία· τοὺς δὲ μεθυστάς
 καλλεΐψω λατάγων παίγμασι τερπομένους.

297. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰθὲσις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὀππόσος ἡμῖν
 ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
 Τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν δημήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
 ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,
 παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυῖας
 * πλάζονται γραφίδων χρώμασι βρεβόμενοι·
 ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
 κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμενα.

295. LEONTII.

Tange calix ὁ dulce favo magis : en tibi, sugē :
 Non equidem invideo, sed, quod es, esse velim

297. AGATHIÆ ORATORIS.

Non tanti juvenum divexant corda labores

Ac ferox famula, soribus constrictis cubiculi,
 jacebat meraco liquore gravata.
 Attamen non me terruere : nam cardine januæ
 manibus strepitum-vitantibus paululum sublevato,
 ignes ardentes (*lucernæ*) mei ventilatione pallii
 extincti; et penetrans obliquus in cubiculum
 custodem dormientem effugi, clamque lecti
 inferius sub institis ventre repens,
 erigebam-me paulatim qua pervius erat murus;
 et propior puellæ ad-pectus enitens,
 inmmas prehendeabam, et luxuriabam in ore,
 labium-virile pascens labii mollitudine.
 Erat utique mihi spoliū pulchrum os, et basium
 pignus nocturni habebam certaminis.
 Nondum autem dripui caræ propugnaculum virginitatis,
 sed adhuc prælium-repudiante clauditur dilatione.
 Attamen si alius pugnae inibimus certamen,
 nunc cito vastabo muros virginitatis, [cutus ero,
 neque me amplius arcebut munimenta. Si autem asse-
 coronas tibi plectam, Cypri tropæa-portans.

295. LEONTII.

Tange melliflua ora, poculum! reperisti, sugē :
 non invideo; sed ipse tuam vellem sortem habere.

296. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ex quo *vinī* sicut-telephili crepitantis stridulus strepitus
 ventrem fatidici tetigit poculi, [suadebis,
 novi te esse-amicam mihi. Quod verum sit statim per-
 cubilis nostri integram-per-noctem particeps.
 Id te enim monstrabit omnino-veracem. Illos autem po-
 mittam laticum-cadentium lusu oblectantes-se. [tatores

297. EJUSDEM.

Juvenibus non est tantus *animi* labor, quantus nobis,
 delicatis mulieribus, incidit.
 Illis enim adsunt æquales, quibus curæ
 dolores narrant fidente oratione,
 et ludicra tractant solantia, et per vias
 delectantur picturarum coloribus vagantes :
 nobis vero ne lucem quidem videre fas est, sed in-ædibus
 occultamur, obscuris sollicitudinibus nos-consuantes.

Heu quāti miseras nos muliebres genus.

Sunt illis æquæva cohors, quorum audet in aures
 Libera vox curas exonerare suas;
 Sunt varii lusus : et nunc per compita cursant,
 Nunc animos ad se picta tabella vocat.
 Nobis nec lucem fas cernere : condimur intra
 Claustra domus, tabes nos ubi cæca vorat.

298. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ
ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἰμερτὴ Μαρὶν μεγαλίζεται· ἀλλὰ μετέλθοις
 κείνης, πότνα Δίκη, κόμπων ἀγηνόρης·
 μὴ θανάτῳ, βασιλείᾳ· τὸ δ' ἐμπαλιν, ἐς τρίχας ἤξοι
 γήραος, ἐς ρυτίδας σκληρὸν ἔκοιτο βέθος·
 τίσιαν πολιαὶ τὰδε δάκρυα· κάλλος ὑπόσχοι
 ψυχῆς ἀμπλακίην, αἴτιον ἀμπλακίης.

299. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

« Μὴδὲν ἄγαν, » σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
 ὡς καλὸς, ἡέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
 καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμείο
 κείσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδάλειης·
 5 ἡ δ' ὑπερῆρθη, σοβαρὴν θ' ὑπερέσχεθεν ὄφρυν,
 ὥσπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.
 Καὶ νῦν δ βλοσυρὺς πῶς, δ χάλκεος, δ βραδυπειθής,
 δ πρὶν ἀρσιπότης, ἤριπον ἐξαπίνης·
 πάντα δ' ἐναλλα γέγοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρη
 10 ἔαχον· « ἰλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης. »

300. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὁ θρασὺς ὑψαύχην τε, καὶ ὄφρυν εἰς ἐν ἀγέρων
 κεῖται παρθενικῆς παύγνιον ἀδρανέος·
 δ πρὶν ὑπερβασίῃ δοκέων τὴν παιδα χαλέπτειν,
 αὐτὸς ὑποδμηθεὶς ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη.
 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἱκεσίοις πεσὼν θηλύνεται οἴκοις·
 ἡ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἄρσενά μῆνιν ἔχει.
 Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἐνδοίκον αἶθες,
 σβέσσον ἀγηνόρην, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν.

301. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ τηλοτέρῳ Μέρους τεδὼν ἔχνης ἱρεῖσεις,

298. JULIANI EX PRÆFECTIS
ÆGYPTII.

Desiderabilis Maria superbit; sed tu punias
 illius, o alma Justitia, fastum insolentiae,
 non morte, o regina: sed contra, ad crines deveniat
 senectutis, in rugas dura abeat gena:
 vindicent cani has lacrimas; pulchritudo luat
 animae crimen, ipsa causa criminis.

299. AGATHIÆ SCHOL.

« Ne quid nimis, » sapiens dixit, et ego, ut aliquis ama-
 ut venustus, efferebar superbiis, [bilis,
 animamque existimabam totam in manibus meis
 positam-esse virginis, forsitan callide-simulatæ;
 illa vero nimium-efferebatur et fastosum extollebat superci-
 quasi pristinis moribus (facilitati) succensens. [lium,
 Et nunc ego ille ferox-adspectu, æneus, ægre-persuasus,
 ille prius alte-volans, corruui subito;
 atque omnia immutata sunt; cadensque in genua, puellæ
 clamabam: « Propitia sis! erravit juvenis. »

300. PAULI SILENTIARII.

Ille audax, et alta-cervice, et superciliis in unum contrac-
 nunc jacet, virginis ludus infirmæ; [tis,
 ille qui antea putabat-se superbia puellam pungere.
 ipse subactus, spe excidit.
 Atque hic quidem prostratus supplicibus effeminatur la-
 illa autem in oculis virilem iram gerit. [mentis;
 Virgo leonis-animo, etiam si justa ira flagrares,
 restingue superbiam, prope specta Nemesisin.

310. EJUSDEM.

Etiam si ultra Meroen tuum vestigium figes,

298. JULIANI ÆGYPTII

ex genere præfectorum Augustalium.

Pulchra quidem Maria est, sed juncta superbia formæ:
 Tu fastum juris Diva retunde potens.
 Non tu morte tamen: quin canos vivat in annos,
 Et cutis in rugas ducta loquatur anum.
 Vindicet has lacrymas senium grave: crimina mentis
 Non, nisi quæ sevit crimina, forma luat.

299. AGATHIÆ ORATORIS.

Est dictum sapiens, Ne quid nimis: ast ego tamquam
 Digna puellarum cura, superbus eram;
 Inque meis animum manibus me rebar habere
 Virginis. Ah quanto vafrior illa fuit!
 Cæpit enim vitæ mores mutare prioris,
 Elatoque ferox ire supercilio.
 Et nunc ille ego trux, ille æreus, ille domari

Nescius, ille tumens grande, repente caelo.
 Mutavere vices: genubusque allapsus amicæ,
 Parce, precor, dixi, stulta juvenia fuit.

300. PAULI SILENTIARII.

Ille superciliis trucibus, cervice superba,
 Ludibrium teneræ virginis ecce jacet.
 Ille diu visus præ se sprevisse puellam,
 Jam domitus, nec spem, qua foveatur, habet.
 Ille ciet supplex muliebres ore querelas;
 Illa oculis animos monstrat et ore mares.
 Parce ferox, licet ira tibi sit justa, virago,
 Parce: manent duræ facta superba vices.

301. EJUSDEM,

cum puellæ piscem mitteret.

Tu licet ulterius Meroen vestigia ponas,

- πηγὸς Ἴριος πτηνὸν κεῖσέ μ' οἷός τε φέρειν.
 Εἰ καὶ ἐς ἀντολήν πρὸς δυόχρουν ἔξει Ἡὼ,
 πεζὸς ἀμετρήτοις ἔφουαι ἐν σταδίοις.
 6 Εἰ δέ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, Ἰλαθι, κούρη,
 εἰς σὲ θαλασσαῖα τοῦτο φέρει Παφίη,
 κάλλει νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντος,
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαίῃ θάρσος ἀποσαμένη.

302. AGATHIOY SCHOLASTIKOY.

- Ποῖν τις πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; ἐν μὲν ἀγυαῖς
 μαγλάδος αἰμώξεις χρυσομανεῖ σπατάλη·
 εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῇ πελάσει λέρως, ἐς γάμον ἤξεις
 ἔννομον, ἢ ποινὰς τὰς περὶ τῶν φθορέων.
 5 Κουριδίαις δὲ γυναῖξιν ἀτερπέα κύπριν ἐγείρειν
 τίς κεν ὑποτλάει, πρὸς χρέος ἐλκόμενος;
 Μοῖχια λέκτρα χάκιστα, καὶ ἔκτοθεν εἰσὶν ἐρώτων,
 ὧν μετὰ παιδομανῆς καίσῃ αἰτροσύνη.
 Χέρη δ', ἡ μὲν ἄκοσμος ἔχει πάνδημον ἐραστὴν,
 10 καὶ πάντα φρονεῖ δῆνεα μαγλοσύνης·
 ἡ δὲ σοφρονέουσα μόλις φιλοτῇ μιγεῖσα
 δέχεται ἀστόργου κέντρα παλιμβολίης,
 καὶ στυγείη τὸ τελεσθέν· ἔχουσα δὲ λείψανον αἰδοῦς,
 ἂψ ἐπὶ λυσιγάμους χρίζεται ἀγγελίας.
 15 Ἦν δὲ μιγῆς ἰδίῃ θεραπαινίδι, τλήθῃ καὶ αὐτὸς
 δοῦλος ἐναλλάγδην δμῳίδι γινόμενος·
 εἰ δὲ καὶ ὀνείρη, τότε σοὶ νόμος αἴσχος ἀνάψει,
 ὕβριν ἀνιχνεύων σώματος ἀλλοτρίου.
 Πάντ' ἀρα Διογένης ἔφυγεν τάδε, τὸν δ' Ὑμέναιον
 20 ἤειδεν παλάμη, Λαῖδος οὐ χαιτέων.

303. ADHAON.

Κλαγγῆς πέμπεται ἥχος ἐς οὐατα, καὶ θόρυβος δὲ
 ἀσπετος ἐν τριόδοις, οὐδ' ἀλέγεις, Παφίη;
 ἐνθάδε γὰρ σέο κοῦρον ὁδοιπορέοντα κατέσχον
 ὅσσοι ἐνὶ κρηδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου.

304. ADHAON.

Ὅμφαξ οὐκ ἐπένευσας· δὲ τῆς σταφυλῆς, παρεπέμψω.

Illuc ales Amor me feret, ales Amor.
 Seu loca visis, ubi surgit tibi concolor Eos;
 Immensis spatiis vel pedes ipse sequar.
 Jam cape, sed facilis, mitto quod ab æquore, munus,
 Ipsa tibi donat quod Venus orta mari:
 Quæ, superata tui divino corporis astro,
 Non ultra faciem jactat, ut ante, suam.

302. AGATHIÆ ORATORIS.

Quod quis amoris iter capiat? Per compita magnum
 Fiet onus meretrix luxuriosa tibi.
 Quod si concubitus inecas cum virgine, justus
 Jam torus, aut stupri pona parata tibi.
 Quis tolerare potest noctes quas exigit uxor?
 Res pertriciosa est debita jure venus.
 Turpis adulterii torus est, et amoribus expers:

alatus Amor alatum me factum illuc ferre valet.

Etiam si versus orientem ad similem-colore Auroram per-
 pedes te sequar innumeris stadiis. [venies,
 Si vero aliquod tibi mitto ex-profundo donum, fave,
 ad te marina hoc fert Paphia, [puella!
 pulchritudine victa corporis tui amabilis,
 pristina confidentia venustatis suæ-rejecta.

302. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Qualem aliquis ad amores ingrediatur callem? in plateis
 meretricis gemas auro-insanientem luxuriam;
 si autem ad virginis accedes lectum, in nuptias venies
 legitimas, aut ad penas corruptoribus constitutas.
 Uxoribus autem legitimis insuavem venerem excitare
 quis ferat, ad debitum tractus?
 Mercharum concubitus pessimi, suntque extra amores
 quibuscum pæderastici-furoris ponatur seditas. [positi;
 Vidua autem, hæc quidem indecore quemvis-ex-populo
 et omnes callet dolos meretricii; [amatorem habet,
 illa vero, quæ pudica est-et vix amore miscetur,
 recipit stimulos aversæ-ab-amore penitentiaæ,
 et odit patratum; reliquias autem habens pudorie,
 retrocedit ad nuncios nuptias-dissolventes [divortii].
 Quodsi rem-habes cum ancilla propria, patere ipse quoque
 vicissim servus fieri famulae;
 sin vero cum extranea, tunc infamiam tibi lex infliget,
 viin-illatam alieno corpori investigans.
 Omnia igitur hæc effugit Diogenes, et hymenæum
 cantabat palma, Laide non egens.

303. INCERTI.

Soni sonitus accidit ad aures, et turba
 immensa in triviis: et tu non curas, Paphia?
 hic enim filium tuum viam-facientem corripuerunt
 omnes-qui in corde facem habent desiderii.

304. INCERTI.

[sisti me.

Immatura non annuisti; quando eras uva-matura, transmi-

In pueros sceleris non sine labe furor.
 Si vidua est petulans, vulgo sibi querit amantes;
 Urticamque lupæ, nec minus artis habet:
 Si proba, vix primis Cytheræ cognita furtis
 Absilit, et retro fert fugitiva pedem:
 Quique animo superest factum damnante pudore,
 Spargit dissidii semina prima moras.
 Ancillariolus si sis, quaque ureris, illa
 Est tua; dic, servæ quid nisi servus eris?
 Sin aliena, probro te lex hoc nomine signat,
 Et dicit, Juris non erat illa tui.
 Fugit Diogenes hæc omnia, pellice læva,
 Qui sibi sat felix, Laide non eguit.

304. INCERTI.

Abnueras nili cruda, sed et maturior uva,

Μὴ φθονέσῃς δοῦναι καὶν βραχὺ τῆς σταφίδος.

305. ΑΔΗΛΟΝ.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφ' ἑσπερα χεῖλεσιν ὑγροῖς.
Νέκταρ ἦν τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει·
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

306. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἔλεεινά λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
ζηλοτυπεῖς, ἄπτη πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐρώντος· ὅταν δ' εἴπω « παράκειμαι »,
καὶ σὺ μανῆς, ἀπλῶς οὐδὲν ἐρώντος ἔχεις.

307. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Χεῦμα μὲν Εὐρώτα Λακωνικόν· ἃ δ' ἀκαλυπτος,
Λήδα· χὼ κύκνῳ κρυπτόμενος, Κρονίδας.
Οἱ δέ με τὸν δυσέρωτα καταίθετε, καὶ τί γένωμαι;
ὀρνεον· εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος.

308. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ἢ μᾶλλον ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡ κομψή, μεῖνόν με. Τί σοι καλὸν οὖνομα; ποῦ σε
ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν. Οὐδὲ λαλεῖς.
Ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινά. Μή τις ἔχει σε;
ὦ σοβαρὴ, ὑγίαιν'. Οὐδ' ὑγίαινε λέγεις;
καὶ πάλι καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι· ὅδ' αὖ μαλάσσει
καὶ σοῦ σκληροτέρας. Νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.

309. ΔΙΟΦΑΝΟΥΣ ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ.

Τρίς ληστής ὃ Ἔρως καλοῖτ' ἂν ὄντως·
ἀγρυπνεῖ, θρασὺς ἐστὶν, ἐκδιδύσκει.

Ne inideas nunc dare paulum saltem de passa.

305. INCERTI.

Puella quædam me basiavit sub vesperam humidis labris.
Nectar erat basium : nam os spirabat nectar ;
et ebrius sum basio , multum amorem qui-biberim.

306. PHILODEMI.

Fles, miserabilia faris, curiose inquiris ,
zelotypus-es, tangis sæpe, frequenter oscularis. [*tibi* »;
Hæc quidem sunt amantis ; quum autem dico : « Accumbi
etiãmsi insanias, prorsus nihil amantis habes.

307. ANTIPHILI.

Flumen quidem est Eurotæ Laconicum ; et quæ veste-
Leda ; et qui in cycno occultatur, Saturnius. [non-velata,
Vos autem qui me infelicitèr-amantem uritis, quid ego fiam?
avis : si enim Juppiter cycnus, ego ero alauda.

308. EJUSDEM, sive potius PHILODEMI.

O tu festiva, mane me. Quod tibi est pulchrum nomen ?
licet videre? quod vis dabimus. Ac non loqueris! [ubi te
Ubi habitas? mittam tecum aliquem. Num aliquis te habet?
O superba, vale. Ne « vale » quidem dicis?
Et rursum et rursum te aggrediar : novi mitigare
etiam duriores quam-tu es; nunc vero vale, mulier.

309. DIOPHANIS MYRINÆI.

Trifur juste appelletur Amor :
insomnis-est, audax est, exuit.

De passa saltèmi nunc cedo, quæso, parum.

305. *Aliud.*

Uda mihi labiis dedit oscula vespere virgo.
Oscula nectar erant, spirabant nectare labra
Ebrius hinc ego sum, multo perfusus amore.

306. PHILODEMI.

Fles miseranda loquens, introspicis, ureris igne
Zelotypo, palpas, conseris ora mihi.
Hactenus est ut amans credere : sed ut, Culbo, dixi
Cunctarisque, nihil prorsus amantis habes.

307. ANTIPHILI.

Amnis hic est Eurota Laconicus : hæc sine veste
Leda, sub hoc cycno Juppiter ipse latet.
Uritis heu miserum : fieri quin ales et ipse.
Non olor, ut superum rex, sed alauda velim.

308. EJUSDEM, sive potius PHILODEMI.

Bella, mane. Quod nomen habes ? ubi quæso licet
Visere te? quantum vis dabo. Nec loqueris?
Degis ubi? num mittam aliquem? num propria cuiquam es?
Dura vale. Reddis nec mihi voce vale?
Sæpius accedam : didici magis aspera corda
Flectere; sed mihi nunc est satis ut valeas.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT V.

« Præcedunt in Cod. verba nescio cuius hominis : Φεύγετε, νέοι, παῖδα Κυθήρας τοξοβόλον Ἔρωτα : quæ Reiskius Misc. Lips. nov. t. IX, p. 100, ita vertit : *Fugite, o juvenes, filium Veneris sagittarium Cupidinem*, Agathiaë tribuens, cujus non queunt esse. Tribuenda potius sunt librario semidocto, qui forsau meminerat legisse initium epigrammatis, nunc Append. 379 :

Φεύγετε τοξοβόλον τοῦτον τὸν Ἔρωτα· τιτρώσκει.

« Tres qui sequuntur senarii, n. I, ejusdem Agathiaë nomine ediderunt Reisk. ib. p. 101 et Steinhel. in Symb. Liter. Bren. t. I, p. 29, hic ex codice Offenbachii. Sunt subobscuri. — 1. Potest καρδιά; esse genitivus et accusativus, qui casus præstare videtur. » Boiss. Compiler, Constantinus fortasse Cephalas, collectionem suam ab ἐρωτικαῖς carminibus auspicabatur, quo juvenes ad reliqua quoque legenda alliceret. Hoc discendi et legendi studium σοφὴν ζῆσιν appellat, quam se Amoris ope incensurum esse pollicetur. Jac. — 3. « Illic latet difficultas. Amor accendit tædam ex sermonibus, ex literis, ex versibus : quæ sententia primum obvia vix loco ipsi conveniet. Nam qui vult juvenum mentes sapiente vel docto calore fervere, nunc ipsis versus apponet legendos quibus amoris accenduntur incendia? Sed quum Amor calorem queat et ignem et ardorem inspirare sermonibus, literis, versibus, collector, qui cupit docto fervore juvenes implere, ab amatoris versibus syllogem inchoat. » B.

II. Lemma : εἰς Σθενελαΐδα τὴν ἑταίραν. In Planudea *Meleagro* tribuitur. — 1. « Meretricem omnem civitatem amore sui incendente facete appellat καταρλεξίπολιν, fortasse ex simili cognomine quod Lamiaë, Demetrio Poliorcetæ amicæ, tribuebatur, *ἐλέπολις*. » Jac. Plan. πολύμυθον. — 2 χρυσὸν ἐρεττομένην restitui; conf. infra ep. 54, 4, et alia in Thes. Codex et Plan. χρυσὸν ἐρευγομένην, quod Meinek. Del. p. 187 intelligebat de Sthenelaide « iis qui ejus consuetudinem appetere divitias suas ex corporis quæstu collectas jactante, quo majus amatoribus concubitus pretium extorqueret. » Contra quem recte disputat Hecker. I, p. 111 seqq., ipse ponens elliptice dictum τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρυγγα νέμεν, « meretricem relinquendam illis qui aurum exomere, i. e. magna mercede noctem redimere volunt. » Conf. eundem in Comment. p. 27 seq. Boiss. : « Βούλεσθαι, θέλω explicui ad Philostr. Epist. p. 171, ad Aristanet. p. 303, ubi et χρυσὸν ἐρευγομένην verti assidue et pulide numeros usque loquentem, et illustravi exemplis. » Jacobs. conjecerat ἀμετρώμενην, quod probabat Korchly. — 4 χαρίζομενος Plan. Justo morosior Heckerus p. 71 εἰδης : « plane ineptum » vocat et κχιῆ; conjicit. Quot locos mutabit qui hoc epitheton apud poetas ubique velit urgere! — 5 ἐπ' ἐμυτῶ non videtur esse sincerum; ἐν ἐμυτῶ malit Heck. — 6 ἔγω κείνο Plan.

III. Lemma : εἰς Χρυσέλλαν τὴν ἑταίραν. — 3 εἰθερώτατε Plan. — 4. « Hæc vix aliter possunt accipi quam de puerorum cœtu, qui poete, grammatici videlicet aut rhe-

toris, scholas frequentabant. Ovidius Amor. J, el. 13, 17, ad Auroram :

Tu pueros somno fraudas tradisque magistris.

Ubi et hæc occurrunt cum proximis comparanda :

Quum refugis (Titthonum), longo quia grandior ævo
Surgi ad invisas a sene mane rotas :
Cur tibi plector amans, si vir tibi marcet ab annis?

Ab Antipatro tamen Titthionus conjugem primo mane e lecto conjugali exturbare fingitur. » Jac. — 5. « Nicetas Eugen. VI, 620, hæc imitatus sic scribatur :

Τῷ ὧνέ, γηρά; (cod. γήρας)· τὴν σὴν Ἥῳ, τὴν φίλην
σὴν εὐνέτιν, ἤλασας ἐκ τοῦ σοῦ λέχου; » B.

IV. Lemma : εἰς Φιλαινίδα τὴν νεωτέραν. « Puto Philenidem esse Xanthüs ancillam, quæ dominam ad poetæ domum sit comitata, illique vestes deponenti præsto fuerit. Cujus peracto ministerio, testem jam importunam foras abire poeta jubet. — 2. De verbo μεθεῖν sensu implendi v. ad Simoc. p. 218; infra ep. 135. » B. — 4 πρ-κτὴν Bruckius; πυκτὴν Cod.; πυκτὴν Plan. « et Wernick. ad Tryphiod. p. 139. An πυκτὴ θύρα est pro πυκτῇ, *janua valvata*? » Jac. — 5 φίλη (superposito εἰ) ξανθῷ με Cod., postrema vox ab alia m. Huscchi p. 152 tenet καὶ σύ φίλη ξανθῷ με..., cum aposiopesi; posterius p. 247 correctorem Codicis non improbars. Deinde Codex (deest hoc distichon in Plan.) φίλεραστρ' ἀκοιτίς, quod emendarunt Guil. Schneider. et Lennep. Alia legit Grotius. — 6. « Notum Ovidii illud Am. I, 5 : *Cetera quis nescit*? Similia contuli ad Aristæn. I, 16, p. 466. Colardæus post Popium : *Couvre-moi de baisers; je rêverai le reste*. Conf. et ep. 252. » B.

V. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά. Lucerna loquitur. — 2 ἔδωκεν ἀπνὴ Cod., corr. Salmas. Nomen Νάπη est apud Longum. — 3 πάρα Cod., in quo hæc postrema disticha duo bis scripta, a diversis manibus. Holstenius in margine apographi sui : « In Msto habetur lacuna trium versuum, quam aliquis recentior quatuor versibus subsequentibus iterum adscriptis ineptissime replevit. » Scitum est μαραινόμεναι, Mærore conficior, quum et proprie dicatur de lucerna, quando oleum deficit. Sed miramur in Statyllio Flacco correptum αἰ. Nihil ejusmodi in ceteris quæ exstant hujus poetæ; debile autem videtur quod Bothius conjecit εἰς ἐπιόρκου.

VI. Lemma : εἰς Ἰωνίδα ἑταίραν Καλλίγνωτου (sic). « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theor. p. 409. » B. — 1 καλλίγνωστος Cod., « quæ insolens in his compositis forma est : conf. Ἀρίγνωτος, Ποιόγνωτος, alia. » Meinek., qui μήποτε κείνης. Edebatur μήποτ' ἐκείνης. — 2 χραισσοῖα Meinek. tacite. — 4 βραίνει Plan., sed δύνειν etiam ap. Stob. Flor. XXVIII, 3. « De perjuriis amantium in multis multa protuli ad Aristæn. II, 20, p. 729, ad Gnomicos p. 287. Gregorius Naz. Epist. 150 : οἱ δεινοὶ τὰ ἐρωτικά παρ' Ἑλλήσιν οὐ θύουσι μόνον ὡς θεῶ τῷ πάθει, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁσχοῖς συγγνώμην νέμονται τοῖς δι' ἔρωτα. » B.

— 6. Vide Theocriti notum locum XIV, 48 seq., ejusque interpretes. « Conf. ep. 280, 4; XIV, 73, et mea ad Theocr. l. c. » B. Scribendum erat cum Brunck. et Meinek. οὐτ' ἀρ.

VII. Lemma : εἰς ἑταίραν Ἡράκλειαν. — 2. « Lucernis numen quoddam tribuebat et omina inde petebat veterum superstitione. Comicus anonymus ap. Plutarch. Mor. p. 513, F :

Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαίμον λόγνε·
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκεῖς.

— 3 ἐπάμυνον Plan. — 4. Conf. ep. 165, 5. Sic enim in caeco venus corrumpitur molu, ut est ap. Propertium II, el. 12, 9. » Jac. 15

VIII. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά. « Manifesto falsum lemma. Aut puella de amante perjura conqueritur, aut ad pueriles amores referendum epigramma. » Jac. In Plautodea Philodemo tribuitur. — 5. « Proverbium est. Sophocles : Ὀρκους δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράζω. Scriptor quidam in meis Anecd. I, p. 96 : χρῆ τὴν μὲν ἐλθεῖν εἰς ὕδωρ γράζειν, ἵνα ταχέως ἀρνηζήται· τὴν δὲ φίλιαν εἰς γαλκὸν, ἵνα διὰ παντὸς μένῃ. Conf. ibid. p. 5, 11. » B.

IX. Lemma : εἰς ἐλπίδα, εἴτε ἑταίραν τινά, εἴτε τὴν οὕτω καλεωμένην ἑρωτικόν. Est epistola Epheso scripta ab Rufino, « qui Elpidis amicæ desiderium non ferens in patriam redire statuit, ut puellæ aspectu iterum fruatur, et iterum iterumque ei valedicat. » Jac. — 1. « Ἐλπίδι scribendum putat Jac., quum sit nomen proprium. Sed nihil mutandum videtur potius; v. supra ad Christodor. v. 263. Vix notandum Grotium alio loco in versione pro oplat maluisse opto. — 2 δύνασαι Plan. De lusu circa verbum χαίρειν in salutationibus ego pluribus ad Aristænet. I, 22, p. 526, ad Aristoph. Ach. 839. Plautus Merc. II, 4, 28 : Bene vale. — Non edepol possum priusquam tu ad me redieris. Conf. Eurip. Ion. 519, 520; Philemon Ἀνακαλύπτωντι p. 108 ed. Didot. » B. — 5 ἡ πὶ Κορυσσὸν egregie restituit Heckerus. Est pars Ephesi urbis in monte sita; vide Schneider. ad Xenoph. H. Gr. I, 2, 7, Siebelis. ad Pausan. V, 24, p. 274. Cod. et Plan. ἡ ἐπισκορήσων. H. Stephanus ἡ πιορκῶ, quod sequitur Grotius.

X. Lemma : εἰς Ἐρωτα. Jac. comparat hæc Tibulli I, 6, 3 :

Quid tibi, sæve puer, necum est? an gloria magna
Insidias homini composuisse deum?

XI. — 1. De Venere in mari opitulante conf. epigr. 17. — 2 φίλης Plan. « Τὸν ἐν γὰρ ναυαγόν, conf. ep. 209, 5; 235, 5. » B.

XII. Lemma : εἰς Προδίκην ἑταίραν. — 1 προδόχη Cod., sed inter lin. correctus, et Suid. v. Πουκάζειν. « De hoc verbo conf. Strato XI, ep. 19, 3, et de ἐκκεῖν in bibendi sensu vide not. ad Nicet. Eugen. p. 236. Conf. XI, ep. 28, 3. » B. — 2 ἀρμένει Plan. — 3, 4. Comparandus Tibull. I, el. 1, 69 seqq.

XIII. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά Χαριτῶ (sic, etiam v. 1 a sec. m., et χρῶ; v. 5) θαυμάσιον. — 1 λυκαλάντας ἐς ὥρας Plan. — 3 κῖν Cod., corr. Brunck. Ἀγδῖνα, conf. ep. 28, 48, 194. » B. — 4. Lucilius a Toupio comparatus :

Ille corpus solidum invenies, hic stare papillas
Pectore marmoreo.

« De papillis stantibus vide not. ad Nicet. Eugen. p. 150. Conf. ep. 258. » B. — 6 πάσαν Cod., πᾶσαν apogr. Par.; πᾶσα; Plan. Margo Cod. : γρ. ἀπὸ σταῖσι. Plan. ἐπιστάζει. Passovius : ἐτι πειθῶ πᾶσαν ἀποστᾶζει, μυσ. — 7 φεύγεται Salmasius; φέλεται Cod. « Ἠθόδοι ὀργῶντες sunt prurientis velut cupiditates, quas poeta inter reliquias ejus illecebras amantibus pollicetur. » Jac. — 8. Τῇ; δεκάδος, ejus in qua versatur, sextæ. Frustra Bothius τῆς. Conf. ep. 282, 4 : τῶν δ' ἐτέον ἡ δεκάς οὐκ οὐίγγ.

XIV. Lemma : εἰς Εὐρώπην τὴν ἑταίραν. — 1 φίλημα Plan.; φίλαμα Cod. — 2 ἤζει κᾶν ψαύη Plan. Deinde recepinus Jacobsii emendationem, ἀκροῦ στόματος. Libri ἄχει στ. — 3 ἐρείσσα, al. ἐρύσσα Plan. Vide Thes. v. Ἐρείδω p. 1993. Boiss. apponit Aristæu. I, 16 : ἐκβαλκευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασε τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα καὶ περὶ ἤκεν οὕτω προσφύσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπᾶσαι τὰ χεῖλη, καὶ κατατέτριπέ μου τὸ στόμα.

XV. Lemma : εἰς Μελίτην ἑταίραν. — 2 αἱ ταῖ; reduxi ex Plan.; αὐταῖς Cod. — 5. Πλάσται. « Intelligi videntur χαλκοπλάσται, æris fundendi artifices, qui et χαλκοουργοί. » Jac. — 6 ἑσάνω Salmas.; ἑσάνων Cod.; ἑσάνων Plan. « Similiter juvenis de puella amata ap. Plaut. Pœnul. V, 4, 101 : O Apella, o Zeuxis pictor, cur numero estis mortui? hinc exemplum ut pingeretis. » Jac.

XVI. Lemma : εἰς Ἀρίστην τὴν ἑταίραν. — 1 δέρκευ Heckerus p. 55; δέκευ Cod.; δέρχη Plan. Qui περιλάμπεις, ut editur. Sed Cod. περιλάμπει, « quod, nimirum περιλάμπεις, rectius hic poni videtur, astra quæ circum lunam fulgent. » Heck. — 2 ἀστέραι, 3 ὥς γε Cod.; sed recte ὥς με Plan., qui μυρίπνοος. — 4. « Non difficile quidem intellectu est nomen μάγος de meretrice, quæ amatorem lenociniis miris tenet irretitum, ut maga. Postest etiam conferri vernaculum vocabulum sorcière, quod sermo familiaris pro mala femina cum odio et contemptu usurpat. Puto tamen scripsisse poetam τὴν μαχλὼν. » B. — 5 ἡ ῥ' Jacobsius; ἡν Cod. et Plan. — 6 κάλυκα; Cod., lapsu librarii; illud Plan. Glossa codicis ap. Alduin : ἀργύριον, δῶρα.

XVII. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά ἑρωτικόν. « Nonnulla huc facientia vide in Larcheri Diss. de Venere p. 119. » B. Cnidiorum Venerem εὐφλοῖαν memorat Pausan. I, 1, et templum ejus in Piræeo. — 2 Ψασία Suidæ ἀλφίτα ὑπὸ μολῆς κάτεψημένα, et ἀλφίτα ἐλαίω καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ἀπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς ἡ πέμψα, ἡ εἶδος; πλαιοῦντος. « Pauperiorum hæc munera fuisse docent interpretes ad Aristoph. Plut. 138 et 660. » Jac. — 3. Ἰοῖου, sc. maris, ut Virgilius : Insula Ionio in magno. — 4 ἡμετέρης; Heinsius; ὑμετέρης; (ποις a pr. in.) Cod. Nam Idothea est amicæ Gætulici nomen. Hinc haud dubie Suidas : Ἰδοθεῖα ὄνομα κύριον.

XVIII. Lemma : Πουσίνοῦ ἑρωτικὸν προκρίνον τὰς δούλας τῶν εὐθερώων. ἔστι δὲ ἡ τοῦ γράμματος ἑννοία ὡς ἀρίστα ἔχουσα. In eodem argumento versatur bona pars satirarum secundæ Horatii, 37 seqq. — 1. « Regnardus Aleatore : Moi, j'aime à pourchasser des beautés mitoyennes. » B. — 2 σπατάλων Plan. cod. Barberini, nisi erratum a Chardone est et ad v. 6 referendum. Σπάταλα κλέμματα dicuntur furtiva Veneris quæ in matronis superbis, ταῖς σοβαράις, magno sumptu, in ancillis minimo constant. — 3 χρῶς Cod., atque ita sapius. — 4 μετὰ Heckerus recte pro μέγρε κινδύνου, quod edebatur apto sensu nullo. Mire Bothius : « Uxores usque ad periculum comitari dicit

viros, tunc autem deserere. » Deinde ἐσπομένη Cod., corr. Brunck.; ἐσσομένη cod. Flor. Planudeæ, quod « fere malit » Boiss., vertens : « et usque ad periculum progressa conversatio. » Piccolos ἐσσομένη. Ob hiatum Reiskius κινδύνων. Ego καὶ μετὰ κινδύνου κλέπτωμένη σύνους a poeta scriptum fuisse credo. — 6 ἐν σπατάλοις Boissonadius ad Nicetam p. 61; ἐκ σπατάλοις Cod.; ἐκ σπατάλης cod. Flor. et Salmasius. In fine Jacobsius conj. ἀγλαϊζόμενον, vel μεγαλιζόμενον, vel ἀγοραζόμενον. Heckerus οὐκ ἀλογιζόμεναις, « ancillis quæ luxuriosis donis non corrumpuntur et superbæ in amatores sunt. Vide de hoc verbo Lobeck. ad Phryn. p. 569. » Poterat, ni fallor, οὐκ ἀλογιζόμενων. Piccolos imagino conatu λέκτρον ἐτοῖμον Χλωροῖς ἐν πετάλοις, οὐ μαλακίζόμενον. — 7, 8. « Idem argumentum pluribus exemplis ex antiquitate de heroum in ancillas amoribus allatis exornavit Horatius Carmine IV libri II, ex græco haud dubie poeta. » Jac.

XIX. Lemma : ἐρωτικὸν ἀλλόκοτον. — 2. Ex Suidæ glossa Κρόταλος turbata non efficitur lectum a quoquam fuisse δίσκος...κρόταλος. « Discus puerorum exercitum, κρόταλον mulierum παιδιά. Notæ mulieres *crotalistræ* et κρόταλα semivirorum Gallorum. » Jac. — 4 χρίσματα Plan. — 5, 6. Nota sunt de re prorsus insperata et incredibili Horatianum

Delphinum silvis appingit, fluctibus aprum;

et Virgili :

Ante leves ergo pascentur in æquore cervi.

XX. Lemma : ἐρωτικὴ παραίνεσις. — 1 γηραιῶς Cod., illud Plan. — 3. « Sic, *Tolle cupidinem immilis uva*, de puella nondum matura agens Horatius Carm. II, od. 5, 3. Conf. ep. 304. Contra Lucilius ap. Nonium exsuccos et macilentos senes *passos* vocavit. Est versus proverbialis : Ἀνδρὶς γέροντος ἀσταρὶς τὸ κρανίον (Zenob. I, 96). » Jac. — 4. « Scribendum ὥρια, quum brevis sit ultima. Non displicet, quam et ipse feceram, Passovii conjectura : ὥρια ἐξ Κύπριδος καλλοσύνη θαλάμους. » B. Jacobsius : « Fortasse sine transpositione : ὥρια ἀνθοσύνη. »

XXI. Lemma : εἰς Προδόκην ἐταίραν. — 1 προδόκη Cod., ut in ep. 12; alterum Plan. — 5 κολακεύων Plan.; κολακευτῶν Cod. Conf. ep. 28, 5. — 6. « Sic Timon de assentatoribus suis : ὥσπερ τινὰ στήλην παλαίου νεκροῦ ὑπτιὰν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀντετραμμένην περιέρχονται, Lucian. Tim. 5. » Jac.

XXII. Lemma : εἰς Βωώπιν τὴν ἐταίραν. — 2 ταῦρον Brunckius; γαῦρον Cod. et Plan. « Nata allegoria ex nomine Βωώπις, quod pro appellativo habebat Grotius, qui αὐτόμοιον *transfugam* vertit (cum ταῦρον jungens). At h. l. cum significat qui sponte jugum subiit. Melius autem et allegoriæ aptius πόνον legeris pro πόθον, præsertim quum illud quoque de amoris cruciatibus usurpari soleat. » Jac. Conf. var. in ep. 168, 3. — 5. « Jungit ποῖαν καὶ γῆρας. Sic ep. 76, 3. Codex uterque εἰλης. Sed scripsi cum Jacobsio ἄγρι, εἰλης, πολῆς, favente Peerlkampio (Novæ Bibl. crit. IV, p. 51). Conf. ep. 70, 4; 254, 5; 255, 17; 265, 3. » B. Hic quoque ἄγρι εἰλης πολῆς tuear equidem; amat senectutem ad quam in longo et perpetuo amore Boopidis sit perventurus. Quod sentit exprimit, neque quærit acumen, de quo Jacobs. in Delectu p. 154 : « Si sic accipias, ut poeta dicat se puellæ canis non solum ab ejus amore non abstractum iri, sed hos canos etiam amaturum esse, acumen habiturus sis nive frigidus. » — 5, 6. Suidas v. Ηλακμήδης; hæc citat, δῶμα βάλλαι (unus cod.

βάλλοι) δὲ etc., cum alius poetæ hemistichio, εἴη μοι βίσιος πανεπάρκιος, contaminata; ubi Bentleius δῶμα δὲ βάλλοι. Notissima superstitio veterum de fascino oculorum.

XXIII. Lemma : εἰς Κωνώπιον τὴν ἐταίραν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 419=137. » B. Propertius a Jac. comparatus I, 3, 39 :

O utinam tales producas, improbe, noctes,
Me miseram quales semper habere jubes.

— 4 ὄναρ (sic et seq. v.) ἡντίασας Cod. « Conjeci, nec male, puto, ad Herodian. Epim. p. 235, ἡντίασα. Significat enim ἡντίασας Conopium non obtinuisse misericordiam. » B. Sic etiam Bothius correxit. Ob membrorum parilitatem Heckerus inavult ἀντίασας, quod non omnino necessarium. De dictionis caractere legas Meinekium ad Callim. p. 255. — 8. Pergit Boiss. : « Formulam οὐδ' ὄναρ tractavi ad Simoc. p. 270. Conf. ep. 25, 76; XI, ep. 361, 5. » — 6 αὐτίς Heckerus; Cod. αὐτίχ', « quod ineptissimum, quasi statim Conopium vetula fieret. » Propertius III, el. 23, 33 :

Vellere tum cupies albos a stirpe capillos...
Exclusa inque vicem fastus patiere superbos,
Et quæ fecisti, facta quæreris anus.

XXIV. Lemma : εἰς Ἡλιοδόρην τὴν ἐταίραν. « Quamvis etiam in Plan. hoc carmen Philodemo tribuatur, Heliodoræ tamen amicæ nomen et totus scribendi character efficit ut illud *Meleagri* esse suspicer. » Jac. — 4 αὐτῇ Plan.

XXV. Lemma : εἰς Κυδίλλην τὴν ἐταίραν. Sed ob periculum capitis, quod ad eam iturus incurrere se Philodemus ait, Jacobsius Cydillam suspicatur fuisse matronam. Quod non statim credam : nam potuit meretricula in divitis amatoris, militis forsan, domo habitare, ad quam accedere non erat tutum. » B. — 3 sic Plan.; παρακρημνὸν Cod. « Proverbii speciem habet de iis qui caput inagnis periculis obijciunt. *Non ego per præceps et acula cacumina vadam*, Ovidius Art. am. I, 381. » Jac. — 5 πλῆξ ἐστι γὰρ θρ. Cod.; ἐστὶ γὰρ οὖν θρ. Plan., corr. Jacobs. — 6 sic Plan.; πάντοτ' et φόβον Cod., « quod videtur hominis ἀρχὴν substantive accipientis. » Jac. « Velim legi οἶδα. Sententia tunc hæcce fuerit : Audax, vel quum me quovis trahet Amor, ne in insomnia quidem novi metum. » B. Rem eodem redire apparet et altero modo exponi elegantius. Sed præcedentia, θρασὺς, γὰρ ὅταν ἔλκη, sana esse mihi non persuadeo. Fortasse : θρασὺς, ὃ ποτ' ἂν ἔλκη, πάντοτ' ἔρως.

XXVI. Lemma : εἰς κόρην εὐμορφον. — 1, 2. « Ad matronam Romanam videtur scriptum, quæ capillos modo flavos gestabat, modo nigricantes, aut galeris diversi coloris usa, quod verisimillimum, aut coloribus crines infuscans. Utrumque morem Bortigerus illustravit *Sabina* p. 121 seqq. Epigramma *Rufini* esse putaverim. » Jac. — 3 sic Plan.; ἐπαμφοτέρων Codex.

XXVII. Lemma : εἰς Μελισσαν τὴν ἐταίραν. — 2 πόλυθρον Cod. « Φαντασία de specie adscita accipiendum, quæ novis præsertim et elegantibus vestium formis conciliatur. » Jac. — 3. « Μῆγας αὐγὴν, signum arrogantiae ac fiducia, ut alibi ὑψηλὸς αὐγὴν vel τραχηλός. Philo De more. n. eret. § 2 : προσέρχεται...τὸν αὐγὴν ἐπαίρουσα, πλέον τῆς φύσεως ἐκυτὴν ἐπορθιάζουσα. Conf. Barth. ad Claudianum Ruf. I, 52 : *Concordia, Virtus, Cumque Fide*

Pielas alta cervice vagantur. Vide et quæ collegi alia ad Philostr. Epist. 68, p. 177. Adde ep. 300. » B. — 4. « Ταρσῶν de pedibus accipio cum Grotio. Pedes autem et crura aureis armillis et catellis ornasse mulieres notum. » Jac. — 5 πενιγρῇ Heckerus; πενιγρῇ legebatur. Deinde Plan. κόμη τ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα, Brunckius ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα, Jacobsius περὶ ποσσὶ τε τρύχη, « *pedes pannis involuti*, qui opponuntur τῇ χρυσοφόρῳ σπατάλῃ σοφῶν ταρσῶν. » Idem postea περὶ ποσσὶ παχεῖα, conferens Archilochi versum ap. schol. Aristoph. Av. 1619 : περὶ στυρόν παχεῖα μιστῇ γυνή, Suidæ glossam, Μυσάχῃ πορὴ καὶ παχεῖα, et παχύνημος; Aristol. b. Plut. 560, παχυσελῆς Plut. Mor. p. 1101, F, ad convivium formæ dicta. Probat Meinek. ad Cratini fr. inc. 78, p. 203, sed περὶ πόδας requiri observat Hecker. Qui recte vidit παρὰ ποσσὶ, *ante pedes (esse), imminere, inslere*, aptum esse sequenti versui; corrigebat autem νῦν πενιγρῇ ψαφρῇ τε κόμῃ, παρὰ ποσσὶ τ', ἀρρεῖα (o stulta), deinde prætulit νῦν πενιγρῇ ψαφρῇ τε κόμῃ παρὰ ποσσίν, ἀρρεῖα, etc. Mihi librarius in alium versum aberravisse videtur et excidisse distichon; nam quæ versu 5 memorantur breviter nimis et tenuia esse apparet, si clausulam, ταῦτα τὰ τέρματα compares cum distichorum quæ præcedunt ubertate. Boissonadius hæc scripserat : « Vaticana scriptura variis fuit modis tentata, sed nihil inventum quod sit valde probabile. Neque sensu omnino caret : roma squalida et aspera circa pedes pendet, quæ olim inollis, lævis, unguentis delibuta et elegantibus cœcercita vittis, humeris et dorso pendula involitabat; nunc pedes ipsos ineleganter tangit; ita ut capillorum longitudo, quæ fuit prius ornamento, jam sit dedecori et farditatem augeat. »

XXVIII. Lemma duplex : εἰς μετράχων. Et : εἰς πόρνην γηράσαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑποκταθαίνουσαν. Exoleto melius convenire quam meretrici judicat Brunck. In Plan. epigramma est ἀδέσποτον. — 2. « Λειότερον. De puero agi, ex hoc præsertim vocabulo, et ex iis quæ mox de coma abrasa dicuntur, probabile fit. Nam ἱεῖος de pueris proprium, quorum genus nondum barba obumbrat. — 3. Ephebi comas, quas pueri nutriverant, tondere solebant. » Jac. Qui præter alia optime cum his comparat illa Theocriti, Idyll. V, 90 :

κῆμ' γὰρ ὁ Κρατῖδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
ἐλμυίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείει' ἔθειρα.

— 5. Μετέωρε, conf. ep. 21, 5. — 6. « Eadem ῥόδου καὶ βάλτου oppositio habetur XI, ep. 53. » B.

XXIX. Sine nomine poetæ ap. Suidam v. Βινεῖν, τὸ συνουσιάζειν. « Ad αἰτῇ forsā subaudiendum pronomen, non illepide, et sine lacuna : Quando ille vel illa poscit æra. Et sumi potest etiam ab αἰτέουαι : Quando flagitas æra. Calliector meretriculam alloquitur. Sic ἦν δ' αἰτῆς mox ep. 32. » B. — 2. Catullus XCIX, 13 : *Suaviolum tristi tristi helleboro.*

XXX. Lemma : ὅτι πόρνη τὸν χρυσὸν μᾶλλον ἢ τοὺς ἐραστὰς ἀπώσκει. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theoc. p. 445. Sunt quæ faciant ad epigrammatis sententiam in Duportii Gnomologia p. 274. » B. — 2 μαιωνίδας Cod. — 3 sic Plan.; εἰρεῖς Cod. Χάραγμα, i. e. τὸ κεχαρμένον, monetam, numos. Conferenda cum his Tibulliana II, el. 4, 29 seqq., quæ Jac. citat. — 5 ὁ Κέρβερος, repete ἐν προθύροις δίδεται. — 6 οἱ πλούτου Plan.; οἱ πλούτοι, hac terminatione a correctore in ov vel ou mutata, Codex. Hinc Heckerus οἱ πλούτοι, quod pro οἱ πλουτοῦντες, οἱ πλούσιοι dici persuasit sibi exemplis minime similibus

p. 32 seq. Meinek. p. 208 ἀπλοῦτον πένιν (quocum O. Schneiderus comparat ἀπτόμων πένιν Theoc. XVI, 33). Piccolos τῶ πλούτῳ. Mehlhornius ad Anacr. p. 176 ὁ πλούτος. His omnibus probabilior Jacobsiana emendatio : οὐ πλούτον, πένιν δ' (hoc de suo addit) ὡς ἀδικεῖτε, « *quanta injuria afficitis non tam divitias* (dum divites pecunia emungitis) *quam paupertatem*, quam ab aditu prohibetis. » Quibus addit Boiss. : « Non poterat omnino μόνον (sic Cod. et edd.) servari, quum πλεονέκται sint πόρνη. Hoc dicit : O avaræ et cupidæ feminae, non divitias, paupertatem tantum quanta afficitis injuria ! Bis intelligendum ἀδικεῖτε : οὐ πλούτον ἀδικεῖτε ὡς πένιν ἀδικεῖτε μόνον. » Nimirum δ' haud admittebat, quo ægre careas in Jacobsii scriptura. Schneiderus quoque μόνον desiderabat. Denique Ungerus *Beitræge* p. 36 : οἱ πλούτῳ πένιν ὡς ἀδικεῖτε μόνον. Quibus explicationis aliquid adjectum velles ab optimo viro. An intelligendum : divitiis ad sublevandum paupertatem aliorum natis, quantum vos soli abutimini ad deprimendam !

XXXI. Lemma : οἱ πῖσας τὰς ὕλας ἢ ἡλόη ἀσπάζεται καὶ χωρὶς χρυσοῦ ἑταῖρα οὐχ ἀλίσκεται. « Epigrammatis ἰδέα nata videtur ex epitheto homerico Veneris, χρυσῆ, quod diverso, quam a poeta fuit positum, sensu acceptum effecit ut etiam de ἀργυρέῃ καὶ χαλκίῃ Venere cogitaretur. — 3. Χρυσῶν ἀνδρα de bene nummato accipe, quum alibi sint bene morati, quales fuerunt sæculi auri homines. — 5. Sensus : Nestori similis hodierna Venus, quæ tres ætates et ipsa, auream, ferream argenteamque, simul complectitur. — 6. Danaes fabulam in eundem modum interpretantur Horatius Carm. III, od. 16, et Ovidius Amor. III, el. 8, 30. » Jac. Conf. ep. 33, 34; XII, 219. B.

XXXII. Lemma : εἰς Μύισαν τὴν ἑταῖραν. Ludit in nomine amicæ. — 4. Vide ep. 29.

XXXIII. Παρμενίωνος Cod. — 1 Εἰς Plan. — 2. « Μὴ τρέση. Ap. Lucian. D. deor. 2 conqueritur Jupiter quod mulieres mortales, quas amat, τὸν μὲν ταῖρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνάσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. » Jac.

XXXIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ δμοῖον. — 1. Χρυσῶ, scilicet εἴχε.

XXXV. Lemma : εἰς πόρνας, ἀναίσχυντον καὶ σαπρὴν καὶ δλον γέμον ἀναίδειαν. « Recentiorum est illa syntaxis verbi γέμειν. Georgides initio Gnomologii a me editi : γνῶσιν γέμον. Conf. lemma 116, 255. » B. Similis de pigram præstantia certaminis mentionem fecerunt Athenæus XII, p. 554, C, et Alciphron I, ep. 39. Jac. Ad Choricium p. 44 hæc narrat Boissonadius : « Hoc epigramma Gallico sermone conversum fuit a Larchero ad Charitonem p. 153; cujus petulantia quum serius optimum virum pœniteret, noluit notam paulo proterviorem in altera editione repeti, quæ lucem vidit anno 1797, et scripsit misitque commentationis aliquid novæ. Sed qui illam curabat Chardo Rochettius, homo librorum ab omni obscurnitate expurgatorum osor, pudorem senectutis risit meticulousioris, et posteriorem notæ recensionem, quam dixit ad se delatam serius, appendici inseruit; qua quidem appendice exemplaria carent plurima. — 1 αὐταῖ Brunckius; αὐτῃ Cod. — 3. « Hinc Suidas : Γελασίνος, γρημμάτις τῆς ἐκ τοῦ γελᾶν γινόμεναις. Erant illæ fossulæ, non in genis, sed in natibus. » B. Conf. Pseudo-Lucian. Amor. c. 14. — 4 sic Salmasius; λευκὴ et εὐαφίη Cod. et Suidas. — 5. « Rosarum cum nive conjunctio passim occurrit in floridi coloris descriptione. Sic Musei v. 58 : ἀπρα δὲ χιόων

φοινίσσεται κύκλα περὶ αὐτῶν, ὡς ῥόδον ἐκ καὶ κύκλῳ διδυμόχορον, ubi v. Heinrich. p. 83. » Jac. — 6. « Μάλλον ἐρυθροτέρη, pleonasmo adverbii, de quo v. ad Simoc. p. 277, ad Aeneam p. 176. » B. — 7. Γαληνιώσσα, ap. Alciph. l. c. ὑπομετιώσσα. Tertiæ puellæ pyga similis tranquillo mari, quod lenibus ventis crispatur. — 9 ἐθεάσατο Plan., ubi hoc solum distichon.

XXXVI. Lemma : ὁμοιον, ἀναίσχυντον καὶ σαπρότατον. — 2 ἔχει κάλλος ἀρεϊότερον Plan. « Ludit in nomine herois Homericæ Μηριόνης dicti, vocabulum obscæne detorquens ad μηρούς et interferendum. Conf. Patipatrum XII, ep. 97. » B. — 4 μούνη vel, ut in cod. Barber., οἶμη (pro γυναικί) Plan., qui omisit quattuor sequentes versus. « Jacobsius coniecit λειδόμεναι. Codicis scriptura λειπόμεναι sensum fundit exiliorem : ut *der essent, tantum neclat deerat*. Sic Aristænetus I, ep. 2 : μόνῳ γε τῷ ἀριμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων, quanquam hac explicatione admissa articulum additum velis. Sed illi emendationi imprimis favet Nossis VI, ep. 275. » Heck. — 6 ῥόδων πολλῶν Codex. « Jacobsius olim οἷα ῥόδων λείψ, quod postea repudiavit, quia de una rosa, non de rosario hic agatur, et ῥόδων πολλῶν; proposuit. In rosario singulæ rosæ afflatu Zephyri huc illuc vergunt; quæ comparatio hic aptissima, et scribendum ῥόδων πολλῶν. Pro λείψ iustabat ἀπλῶ [quod Jac. proposuit in notis mss.]. Poeta autem nostro loco μῆρον cum rosario comparans, paululum a priori sententia deflectens, in voce ῥόδων sine dubio respexit ad nequiorum significationem, de qua Hesych. : ῥόδον, Μιτυληναῖος τὸ τῆς γυναικός. Sic et ῥοδωνία, schol. Theocr. XI, 10. » Hecker. Eadem sententia Boissonadii, qui Heckeri librum non viderat. Addit notulæ : « Sic Molierii Jordanus : *Madame, je vous souhaite toute l'année votre rosier fleuri*. » Post hunc versum excidisse distichon de Melite dudum observavit Jacobsius. — 7. « Vitri similitudo ad levitatem referenda est (conf. ep. 48, 1), quo pertinet etiam comparatio cum recente simulacro. » Jac. — 8. Post hunc versum legitur distichon extremum epigrammatis 60, nescias quomodo huc delatum. — 10 sic Plan.; εὐδύς Cod., etiam Barberinus Plan.

XXXVII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ, ὁμοίως.

XXXVIII. Lemma : ὅτι τὰς εὐμεγέθεις μᾶλλον δεῖ φιλεῖν. — 3 ἦν (sic) μὲν Cod., in marg. γρ. ἦ (sic) μὲν. Deinde ἦ δὲ παλ. Bruck. — 4 λειχάσεται Toupus, a λειχᾶζω, *fello*. Sic enim, non λικιάσεται, Jacobsius refert in not. mss. et Chardo. Quod haud dubie verum. Codex δικάσεται. Bruckius λικιάσεται. Ahreschius et Heckerus συκάσεται, allata gl. Hesychii : Συκάζειν, τὸ κνίζειν ἐν ἑρωτικαῖς ὁμιλίαις. Sed παλαιῇ quoque, utpote nimium et per se et post πρᾶσθαι, merito offendit O. Schneiderum, qui ingeniose conjecit ἦν δὲ παλιεύῃ Γραῖα με, coll. Lycophr. 405. Quod verum est. Sero cognitum stereotypicis formis inferendum curavi.

XXXIX. Lemma : πρὸς ἔρωτα καὶ τοὺς θιάσους. — 3 μ' ἀρούσιν Meinek. p. 179, « quod prima producta dici adhuc nonnisi Atticorum poetarum exemplis constabat. » Jacobs. in not. mss. : « lege μ' ἀνθρώπων. » Cod. αἰρούσιν. Plan. ερεουσιν. « Efferent ad sepulchrum. Vide Jacobs. Lectt. Stob. p. 13. » B. Sententia causalis priore loco orationis enunciatæ; qua de re vide Matth. Gramm. p. 906. *Both*. — 4 γὰρ ἴσω; Cod. et Plan.; γαρτοῦς vel γ' ἐτάρω conj. Jacobs. « Potuisset fortasse lenius Χαρίτων, nisi id pro persona dicentis paullo verecundius esset. Itaque vide an ita scribendum sit : τῶνδ' ἔνεκεν γὰρ ἰδ' ὡς οὐποτ' ἐὼ θιάσους, quo modo Diotimus locutus est ep. 106 : τὴν ἰσυχὴν

οἶμον ἰδ' ὡς φέρομαι, et alii ap. Jac. ad Plan. 182. » *Meinek*. Quod recepi. Boissonadius tentabat « ἴσους, epitheto sumpto ex formula homerica θαῖτὸς ἔσσης; » Bothius vidit sententiam haud ferre pluralem, et τοῦδ' ἔνεκεν esse scribendum. Graviora movit Ungerus *Stud.* VII, alterum distichon observans non satis aptum esse priori, et talia potius expectari : « Nonne aliquando ad inferos devenire oportet, sive podagricus sim sive cursor? Voluptatibus ergo fruar vitæ, etiamsi me claudum sint reddituræ. »

Πῶλοι γὰρ μ' αἰρούσιν· ἔα χυλὸν με γενέσθαι
τῶνδ' ἔνεκεν, Χάρι, σοὺς οὐποτ' ἐὼ θιάσους;

scribit, πῶλους intelligens ἑταίρας, coll. Hesych. v. Πῶλος, et θιάσους Χάρτες; ut Έρωτος, de ἀφροδισίῳ χάρις; fortasse respexisse poetam etiam ad *claudi* Vulcani uxorem Gratiæ. Neque hæc sine offensione esse satis apparet, et fatendum est ignorari hodie ipsam rem quæ salem olim, ut probabile est, adspergebat huic epigrammati.

XL. Lemma : πρὸς ἐταίρην Φιλομένην παραινεῖς. Immo uxorem viri nequam, qui loquitur. Quattuor priores versus omisit Plan. — 2 ἀπᾶξ Cod. — 3 ἀλλὰ γ' ἐκείνοι; Reiskius, probante Boiss.; idem etiam ἀλλ' ἐς ἐκείνους, probante Bothio. Cod. ἀλλεκίνους (sic). Jacobs. ἀλλὰ σὺ κείνους. « Οἱ καταπαίζοντες videntur esse cognati et vicini, qui marcham, viri absentia fruentem, diceris incessant. » Jac. — 4. « Tenui Codicis ποιεῖν. Hic scribendi modus ex Aristophane notus in tali epistolio placebat. Conf. ep. 41, 4; 61, 2; XI, ep. 160, 4. Πλεῖον ποιεῖν illustretur ex epigr. 45. Conf. Græv. Lectt. Hesiod. c. 15, ad v. 602. » B. Sensus : incipe plura lucrari, quam equidem poteram. Jac. — 5. « De proverbio πάντα λίθον κινεῖν vide ad Aneid. mea IV, p. 232. Adde Plin. Epist. I, 20, § 15. — 6. Præpositio εἰς cum verbo quiescendi γεροντας exemplis firmatur similibus, ac notione ipsa motus quo utendum fuit ὥστε γερονταὶ ἐν ἀκτῇ. » B. Dicuntur ἀκταί, in quibus luxuriosi homines convivari solebant, de locis luxuriæ et voluptati destinatis. Jac. Bruckius posuit εὐφρόσυνος, quod minus aptum. Grotius pro nomine proprio cepit. — 7. « Maritus, uxoris leno, monet ut honestam modestamque speciem præ se ferat, quæ ad inflammandos adulteros non minimum confert. » Jac. Qui literam ε' addidit. Supple εὐφρόσυνον. Codex τὸ ἐνοίκιον ἐν τι. — 9 τέκε καὶ τέκε Cod., corr. Salmasius. « Conf. not. ad Nicet. Eug. p. 361. » B. Edebatur ex Piersoni conj. τέκε καὶ τρέρε. In Plan. λάβε καὶ τέκε. — 10. Verum patrem aliquando inveniet.

XLI. Lemma : πρὸς τινὰ πόρνην, γλευσαστικόν. « Mulierem formosam, quam maritus nudam et male mulcatam eiecerat, consolatur, salubri consilio addito. Hoc quoque carmen, ut haud pauca istorum poetarum, et sophistarum epistolæ plurimæ, ex comediæ quadam scena ductum videtur. » Jac. — 2. Tibullus I, el. 10, 59 :

Ah, lapis est ferrumque suam quicumque puellam
Verberat.

« Καὶ οὐκ ἔδωκεν; et oculis caruit? et excus fuit? Conf. ep. 43, 6. Alia promam ad XII, ep. 189. » B. — 4. Γνωμεὶ οὐκ (ἐστὶ), *fieri hoc solet*; at Boiss. : « Ita scilicet evenit; ita esse factum concedo. » De qua dicendi formula dubitantes Jacobsius μοιχόν... κρυπτόμενον, *latere volentem*; Heckerus κλινόμενον, coll. ep. 54, 2. « Τέκνον, ut vernacula dicimus *mon enfant, ma fille*. Conf. ep. 43, bis. Ac sic Latini. Apuleius Met. IX, p. 196 : *Nihil triste de me tibi, fili, metuas*. » B. — 5 εἰ τι; Heckerus; ἦ τις; Jacobsius. Codex solæce δὲτιν ἰσὶν.

XLII. Lemma : εἰς πόρνας (πόρναν Cod.). — 1. « Τὴν ἀφελή Suidas interpretatur τὴν ἀπόνηρον καὶ ὠσιπυγον. Conf. ad XII, ep. 200. » B. Ausonius epigr. 39 :

Hanc volo quæ non volt; illam quæ volt ego nolo.

XLIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως (ut ep. 41). — 1 ἐπὶ Plan.; ἐπ' ἂν Cod. — 2. « Quasi germanus Pythagoræ discipulus. Pythagoras enim οὐδεπώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν, οὔτε ἀρροδισιάων, οὔτε μεθυσθεὶς, ut Suidas ex Diog. L. VIII, 19. Præsertim autem Rufini ætate ii qui se Pythagoræ successores et discipulos existimari volebant, commercium cum mulieribus turpe putabant. V. Porphy. De abst. IV, 20. » Jac. — 3 κατατρίψεις Cod., quod nunc præfert Jac. in nott. mss., itemque Bothius. Edebatur ex Plan. κατατρίψεις. — 6 τὸν μὴ κέτι βλ. Cod.; μηκέτι τὸν τὸ βλ. Plan., corr. Jacobs., qui annotat : « Indulgentem illi optat maritum et ad uxoris flagitia conniventem, qualem Juvenalis descripsit Sat. I, 56. »

XLIV. Lemma : εἰς τὰ; ἑταίρας (Cod. τὴν ἑταίραν) Λέμβιον καὶ Κερκυρίουν εἰσι δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σαναδάλιον. Navicularum species. « In codice Philaræ bis scribitur hoc epigramma, et primum Nicarcho tribuitur, deinde vero Rufino. » Chardon. — 3. Imitatur pseudo-Simonidem infra ep. 161, 5.

XLV. — 1 τὰ ἄ κέρμ. Brunckius; τὰ κέρμ. Cod. — 2. « Lusus est in nomine φῶσιος, quæ intelligi potest natura arti opposita, intelligi nunc debet natura seu loca naturalia. De quo sensu H. Stephanus De latin. falso susp. p. 21, Elmenhorst. in Indice Apuleii. » B.

XLVI. Lemma : πρὸς ἑταίραν κατὰ πῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. « In hoc epigramma commentatus sum ad Nicet. Eug. p. 158. Conf. ep. 101. » B. — 1, 2. Reiskii, Brunckii, Jacobsii explicationes aut conjecturas minime esse probabiles recte observat Heckerus, ipse hæc tentans : β. σὲ δέ; α. μὴ πω τοῦτο φίλος πω δός. β. μήτε (sic Cod.) σύ. « Quum rogasset Philodemus mulierem, quo nomine appellanda esset, hæc non respondet, sed vicissim poetæ nomen scire cupit, ad quæ ille : « Ne me nomine meo appelles, amici nomen des », cui μήτε σύ optime convenit. Quum καλεῖν sit ὄνομα δίδοναι, omnino recte τοῦτο simpliciter verbo δός; adjicitur, substantivo καλεῖν repetito. » Rectissime μήπω τοῦτο dat poetæ; reliqua non nauci. Boiss. : « Olim φιλόσπουδος mihi significare videbatur, Impatiens sum moræ; scilicet volebam scribere φιλόσπουδος, vocabulum valde suspectum. » Qui deinde μὴ γε σύ, pro μήτε σύ. Aptius μὴδὲ σύ præcedentibus μήπω τοῦτο (ἐρωτήσῃ;) φιλόσπουδος; quæ Chardo quoque poetæ tribuit, vertens : « Nondum de hac re (scil. de nomine meo) sollicita sis. Gallice : ne vas pas si vite en besogne sur cet article. » — 4 εἰτα πόσον π. Valckenar. Diatr. Eur. p. 286. — 7. « Κατάμάνθανε Reiskius ita accipit quasi puella amanti domicilium suum digito indicet. Si res Londini Parisiisve ageretur, meretriculam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et mansio perscripta esset. » Jac. — 8. « Velim θέλῃς vel θέλω; » B.

XLVII. Lemma : εἰς Θάλαϊαν τὴν ἐνυτοῦ ἑταίραν. — 2. « Scripto θαλερῇ poeta ludere voluit in nomen Θαλαίας. — 3 μοι addidit Reiskius. Πέπλησαι α πείλω, πελάω. Particinium ejus perfecti exstat in Od. 12, 108 : Σκύλλῃ σκυπέλω πέπλημίνω; » B. — 5 τάλας superscripto v Cod.

XLVIII. Lemma : εἰς κόρην ἑπαίνος τοῦ κάλλους αὐτῆς. — 3. Αυγενέη, conf. ad ep. 13, 3. Varro ap. Jac. : *Collum procerum, fictum lævi marmore*. — 4. « Primum hujus brevisquentiæ exemplum fuerit ap. Hom. Od. B, 121 : τῶν οὔτις ὁμοῖα νόηματα Πηνελόπειῃ ᾗδῃ. » Jac., plura addens p. 66. Boiss. citat VII, ep. 407, 9; IX, ep. 190, 3; Psellum Opusc. p. 51 : τὸν ἄδρα τοῖς Λυσιακοῖς καὶ Θεουκυδιδεῖσι συγγράμμασι παραβάλλοντες, et multa alia, etiam latina Ovidii Trist. V, el. 5, 43; Martial. XII, 44; Orosium III, 18 : *sua opera patri prapponentem*. — 5 πλοκάμοι Plan.; ἀκανθᾶς (sic) Cod. « Notanda metaphora de canis. Est enim vocis ἀκάνθης; usus in omnibus rebus, quæ, ut minus gratæ, animum pungunt et sollicitant. » Jac. — 6 οὐδὲ Cod. a pr. m.

XLIX. Lemma : τοῦ δικαίου Γάλλου ἐπίγραμμα ἀδικώτατον. « Nomen fuit forsitan poetæ Αἰλίου vel Διδίου Γάλλου [Reiskii ea conjectura], quod male scriptum male legit δικαίου glossator et addito articulo lusit opponens τοῦ δικαίου et ἀδικώτατον. Sic lusit in lemmate epigrammatis 55. Plurima similia collecta vide in mea nota ad Psellianum Μάνεντος τοῦ μανέντος p. 194. — 1. Chardo Rochett. qui hoc epigramma tractat Miscell. t. II, p. 328-331, habet τάχος; pro τάχιστα (conf. ep. 184, 6) : ἡ τάχος; τρεῖς λειτουργοῦσα πρὸς ἐν. Quod vix placet; nam quis illa legens non jungat statim adjectivo ἐν nomen τάχος;? Jacobsii conjectura τέλο; est probabilis; probabilis et Toupii legentis λέχος, probabilior forsitan mea, scilicet νίκος. Est νίκος, δέρμα, σισύρα, pellis, loddix. » B. Ἡ δὲ σὶ λ. Reiskius et Brunck. « Sed tres sunt; primus φιλοβριστής (irrumator), qui partes superiores, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδὺν, petit; alter legitimæ veneri litat ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὀπίθεν sibi vindicat. » Jac. — 2 τῶι ὀπίθεν Cod., corr. Tyrwhittus, et ante eum Salmasius, unde legitur etiam in Philaræ codice. — 4. « Obscurum est μὴ κατέχοι. Si festinas et, cum duobus veniens, metuis ne nimum circa vos tres morer, noli metuere; ne abstineas. Nam tribus non longiore tempore quam uni gratificari queo. Sunt verba Apuleii huc conferenda, Met. IX, p. 196 : *ut sine ulla controversia vel dissensione tribus nobis in uno conveniat lectulo*. » B. Est idem quod μὴ χάτεχε σεαυτὸν : minime opus, etiamsi veneris tertius.

L. Tribuitur Rufino in adjectis Planudæ codici Barberino. — 1 μοι in Codice recentiore m. supra versum. — Bis hoc epigramma vertit Claudianus, ep. 89 :

Paupertas me sæva domat, dirusque Cupido :
Sed toleranda fames, non tolerandus amor.

Et ep. 90 :

Esuriens pauper telis incendor Amoris.
Inter utrumque malum diligo pauperiem.

LI. — « In nuptias clandestinas cum puella ipsi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud grammaticos. Quæsit auctor elegantiam in eo, quod primum versum ex singulis verbis, iisque trisyllabis præter ultimum, composuit; alterum autem hemistichium ex monosyllabis. » Jac. — 2. Ἡ θεός; Venus.

LII. Ex lemmate, εἰς Ἀρανόην ἑταίραν Σωσιπάτρου, male intellecto Sosipater inter epigrammatographos relatus erat, de qua re narrat Chardo Roch. Miscell. I, p. 114-116. — 1. De jurejurando loquitur ut de donario, nove, si sana est scriptura. Heckerus ὄρκον ζωνόν Ἐρωτὸς ἐήγαμεν, collato θεῶν v. 4. Dativus Ἐρωτὸς non addubitatus a Meinekio p. 78. Hermannus ad Orph. p. 767

"Ὅρα φ' κοινὸν ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν. Nominativus qui sequitur vim habet et affectum majorem quam qui esset in appositione ἔρωτ'. — 3. κατὰ θ' Bothius. — 4. « Οὐ φανερή, quandoquidem nulla *juris pejerati parna* Arsinoæ nocuit, ut Horatius loquitur in simili re Carm. II, 8. Conf. Ovid. Amor. III, 3. — 5. Inauspicatas Arsinoæ nuptias precatur, in quibus non carmina et voces bene auspicatæ, sed lamentationes audiantur, futura novis maritis mala præsagientes. » Jac. Κληῖδες, *fores*, auctoritatem aliam habere non videtur præter Hesychii glossam : ἐνίστα δὲ κληῖδες· αἱ θύραι παρὰ τὸ ἐπικλείεσθαι. Heckerus (post Jacobsium in Add. t. XII, p. 448 extrema) παρὰ φληῖσιν, qui θρήνους Sosipatri intelligere videtur ad postes Arsinoes excubantis, sicuti Boissonadius, qui sequenti versu μεμφαμένον scripsit, de Sosipatro. Edebatur μεμφαμένους· e Reiskii conj., sed apertissimum μεμφόμενος· Codicis.

LIII. Lemma : εἰς Ἀριστονόη. Conf. ep. 193. « De puella in festo Adonidis inter plangentes cum muliere visa. Jacebat enim Adonidis simulacrum ἐν καλύδῃ, pergula in thalami speciem exornata, mulieribus circa plantum edentibus, κομπομέναις, quod proprium in hac re verbum. Aristoph. Lys. 395 : ἡ γυνὴ κόπτεσθ' Ἀδωνίαν φησιν. » Jac. — 1. Πιθανή, conf. ep. 158, 1. Aspirate εἰλ' Ἀδωνι Meinekius, quem v. p. 160, ut Codex alibi. — 4. Σύμπλου in Charonis cymba. Deinde « σύν metri causa divulgum a λαδών pronomini adhæsit, more satis antiquo, de quo Dorvill. ad Charit. I, 4, p. 228 Lij's. » Chardo. Bothius σοὶ με, « ob tantologiam, » inquit. Codex ἀπαγον, quod correxit Jac. Adde quæ dicentur in epigrammate 193, iisdem fere verbis concepto.

LIV. Lemma : φίλαρις πρὸς ὁμοίους αὐτοῦ, πῶς δὲ μετὰ γυναικί· ἐγκύμονος συγκαθεύδεν. « Ὅμοιους αὐτῷ ἀπογρ. Paris., quod habet etiam Chardo, quem vide Miscell. I, p. 115. » B. — 1. Versus depravatus. Jacobsius γαστροδορὰς προσώων λέχος, « quod vereor ut sufficiat. » Meinek. Heckerus versu 2 κινῆθης, omnes λέχος de conjuge accipientes, quod in tali loco durissimum non aptis exemplis defensum ivit Heck. p. 40. Lenissime corrigi poterat πρὸς σὸν hoc modo : προσώων λέχος, quod est homericum λέχος δὲ κίων. His scriptis repperi in schedis Jacobsii : « Fort. Μῖποτε γαστροδορεῖ προσώων, λέχος· ἀντιπρ. », ita quidem distincta. — 3. Rectissime Boissonadius : « Non puto κύμα esse pro κύμα, quod metaphoram sequentem, ἐρετσομένης, σαλευομένης. Conf. epigr. sequentis versum 6. » Codex ὀλγροῖς (sic), et vocem μεγα inter lin. — 5. Nescias quare πῶν (etiam Meinekio probatum) offenderit plures, qui Salmasianum πάλιν, vel Toupium περιστρέψα· re-vocant. Etiam Boiss. : « Πάλιν, proscripto πρῶν, est optima emendatio. »

LV. Lemma : εἰς Ἀριόδα τὴν πόρην, πορνικώτατον. — 2. ἀψεν in optime Heckerus, et recipere non dubitavi ob similima illa Ὀαριστύος· Theocriteæ, 65 :

Ὡς οἱ μὲν γλοερσίον ἱαινόμενοι μελέσσειν
ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο εὐφρος εὐνή.

Codex ἀνθεσιν, « quod non proprio sensu accipiendum ; in toro enim res agitur ; sed referendum ad ῥοδόφυτον : in ipsis, puta, Doridis artubus, floribus comparandis. » Jac. Ἀθύντος, conf. ep. 94. — 3. Διαβῆσα, ut eques. Describitur schema quod κέλτα appellatur, « et turpis Apuleius (Metam. II, p. 32) dixit *pendulam venerem*. Cui quum contraria sit in primo versu facta descriptio : ὑπὲρ λεγέων διατείνας, tenendum est primum distichum circa præ-ludia quædam ac velitationem amatoriam versari. » B.

— 4. ἦνυσεν· Codex ; edelatur ἦνυσεν. « Δόλιχον, stadium. Ruhnkenius (qui totum carmen illustravit Epist. crit. I, p. 71) comparat Lucret. IV, 1196 : *communis quærens Gaudia sollicitat spatium decurrere amoris*. Ap. Machonem Athen. XIII, p. 581, E, meretrix κέλτος· schemate usa καθιππάζειν dicitur. Ἀκλινώς, Hesychio interprete ἀρεπώς, in neutram partem inclinata, quippe firmiter equo inhærens. » Jac. Boiss. vertit *recta*. — 5. « Jungo φύλλα πορφύρεα, ut Reiskius et olim Jacobs, non δμυατα. Sunt φύλλα πορφύρεα, rosæ folia. Conf. ep. 36, 6. » B. Nimirum in Palatina Jac. : « Ὅρματα πορφύρεα, *nigri ocelli*. Φύλλα, *flores*; v. Theoc. XI, 26. » Hermannus tentabat γυῖα pro φύλλα. — 6. ἀμφι σαλ. Cod. — 7. Tertullianus De anima c. 27 : *In illo ipso ultimo voluptatis actu, quo genitale virus expellitur, nonne aliquod de anima quoque sentimus exire, atque adeo marcescimus atque devigescimus, cum lucis detrimento*. Boiss. laudat Tafel. Dilucid. Pindar. p. 663.

LVI. Lemma : ποίφ' κάλλει θηρεύεται, καὶ τίσιν ἀλίσσεται ἀνὴρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. — 3. λασίησιν Plan. Sed in *hirsutis supercilii* puellæ fere omnes offenderunt. Jacobsius conj. γαλεραῖσιν, « *serenitis*. Etym. M. : Γαλερόν, λαρόν, ἥδῃ, πρῶτον. τάσσεται δὲ ἐπὶ βλεμμάτων· καὶ γαλερωπός, ὁ γαλερόν καὶ ἐπιτερεπὲς βλέπων. Serenitas autem præcipue circa supercilia sedet. Pindar. Pyth. 9, 65 : ἀγανὰ χλιαρόν γέλας ὀρεῦ. » Heckerus λαρίσσι, Geelius βραχίνασι. Piccolos λιαρῶσι vel λαυρῶσι. Denique hanc Boissonadius : « Mirum encomium in puella læsai ὀρεῖ. Sed non audio glossatorem, qui de feminis in genere agi putat ; puto equidem peculiarem ac sibi amicam poetam laudare puellam, quæ spissa habebat supercilia. » Etiam Piccolos defendit : « *On peut supposer que, dans la pensée de l'auteur, ce mot avait un sens adouci, peut-être même louangeur, tel, par ex., que celui de riche, bien nourri. On sait, du reste, qu'aujourd'hui même les sourcils épais sont regardés dans le Levant comme une beauté ; aussi les femmes qui les ont trop fins tachent-elles d'y suppléer par la peinture*. » — 5. Ἑόρως, quæ Plauto sororiantes. — 7. ὥστια Cod. Proverbialis locutio, e Natonis, ut videtur, ducta epigrammate VII, 100, 3. Junium Adag. IX, 33, citat Boiss. — 8. Μίσειοι, ion. et æol. pro Μίσειοι, de qua re Jac. p. 66, Meinek. Del. p. 163 seq.

LVII. Lemma : πρὸς τὸν Ἑρώτα. « Hoc distichon fragmentum esse majoris carminis non dubito. » Hecker. — 1. τηρουμένην Salmasius ; Jacobsius χηραμένην, in notis mss. γ' ἔδομένην, ut πυραύστης χαίρει τῇ λαμπρόνι τῷ πυρὶ· καὶ προσπέτεται τοῖς λύχοις (Ælian. XII, 8), unde μωρὸς πυρὸς τὸν μόρος apud Æschylum. Marcellis Comes τὴν πυρὶ τυρομένην. Heckerus τὴν περιηγουμένην, quod velim explicuisset. Si sanum est τηρουμένην, hærebis in πωλλάκι, pro quo *magis etiam, vehementius usque* postulat sententia. De re multis disputat Græfius p. 91 seqq., unde hæc habeto : « Notum est animam sub forma papilionis representatam in artis operibus frequentari. Talem igitur ψυχὴν, veluti vivum animæ simulacrum, cogita ab Amore subjecta face torreri, et totam in igne natare : quæ imago non raro in antiquis monumentis occurrit. Ita illud φεύζατα bene convenit. Nescio an huc pertineat signum pueri alati, abjectis arcu et phætra, et demissa face, sub cuius igne papilio prorepat, apud Sponium Miscell. p. 7, fig. 9. In eo signo evenit illud quod apud Meleagrum ψυχὴ minatur. Deus ita eam flammis petiit, ut jam aufugerit : id est, qui eo sepulcro contigitur, infelici amore consumptus perit. Ceterum ut in

nostro epigrammate Amor papilionem, quæ anima est, igne torret, ita alibi per lusum torquet. — 2 ἔχεις Cod., corr. Reisk.

LVIII. Lemma : εἰς Ἐρωτα. — 1 τὸ κρύνον Cod., corr. Reisk. Superscriptum vocabulo γρ. τὸ κήρινον, emendandi conatu infelici, qualibus abundat Planudea. Est pro κρηγῶς, i. e. ἀληθῶς. « Πορθεῖν de personis illustrat Lobeck. ad Sophoclea Aj. 1187 : κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπων. Euripides Peliasin fr. 5 : φίλους τε πορθεῖν. Pindar. Nem. IV, 42 et Dissen. Explic. ad Nem. III, 37. — Εἰς μὲ κένωσον, conf. ep. 198, 7; 268, 2, et quæ attuli similia ad Nicet. Eugen. p. 101. Lebrun, III, od. 24 : O Venus, puis-je aimer sans cesse? Dois-je seul de ton fils épuiser le carquois? Waller : Here Love takes stand, and, while she charms the ear, Empties his quiver on the listening deer. In sanctiore argumento Joannes Chrys. t. I, p. 10 Matth. : μυρία βέλη δεχόμενος (Jobus), οὐκ ἐνεξίζου, ἀλλ' ἐκένωσε μὲν τοῦ διαβόλου τὴν βελοθήκην. » B. — 4 ἔχεις Cod., corr. Jac.

LIX. Lemma : ὁμοίως. Incerti est in Plan. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Bion. p. 87=396; illustravit Menag. ad Tassum p. 262. » B. — 1 εἶ Codex, et sic Meinek., recte verba distinguens p. 201. Vulgo ex Plan. : Φεύγειν δὲ τὸν Ἐρωτα κενός· πόνος. Δὲ tenere malit Piccolos p. 3.

LX. Lemma : εἰς παρθένον λουομένην. — 1. « Χρύσρα, pulchra, ut in χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, quocum arcte jungendum χωρὶ γαλακτοπαγεῖ, tenello ut massa lactis modo alligati, Martial. VIII, 64. » Jac. Aristænetus II, 7 : τοῦ στέρνου τὰ μῆλα. Conf. ep. 62, 4. Boiss. — 3 εἰλ. Cod. Fateor me hæere in ἀλλήλαις. — 4. « Conf. ep. 35, 8. Hæ imagines nihil habent venusti. Fuit virginis illius corpus obesa pinguitie completum, ferensque ad turpitudinem. — 5. Apuleius Metam. II, p. 32 : paulisper etiam glabellum feminal rosea palmula potius obumbrans de industria quam legens verecundia. » B. — 6. Conf. ad epigr. 36, 8. « Falso Suidas : περί αἰδοίου ἀνδρός ὁ λόγος. In nomine Εὐρώτας respicitur ad originem vocis, repetendæ ab εὐρύς. Adduntur hæc a poeta in vituperium puellæ, ceterum formosæ, sed a nimio veneris usu εὐρυτώσεως. De Ulysse similiter, sed in laudem, ut de viro, in Lusib. priap. LXX, 17 :

Hujus et Alcinoi mirata est filia membrum
Frondenti ramo vix potuisse legi. » Jac.

LXI. Lemma : εἰς Φιλίππην τὴν ἑταίρην. — 1 κόνδαξα Cod. « In lusu κόνδαξ sive κόνταξ dicto palus ita jaciebatur, ut summo capite in terra humectata et emollita figeretur, idemque sic depactus alio deinde palo dejiendus erat. Vincebat, ut par est, is qui palum et rectius defixerat et defixum citius everterat. Sic certe Pollux IX, 120, describit τὸν κυνδαλισμόν, quem a κόνδακι nihil discrepasse verisimile est. Κύνδαλοι enim paxilli sunt, sicut κόντοι. In ea voce nequiores ludunt, ut in πάσσαλος Aristoph. Eccl. 1012, Eq. 374 seqq. » Jac. De ipso ludo poterit consuli Adrysus Dict. ludorum in v. Contomono-bole. Boiss. Χαῖζων dictum videtur pro συμκαῖζων, cujus usus exemplum aliud non habeo; durissimum certe est in his mente supplere λέγων. — 2 ἐπόουν, ut ποεῖν ep. 40, 4. Apographa quædam ἐδόκουν, quod posuit Both. — 4 ἐπισταμένως præferam cum Hecker. Sequens distichon quum a tribus viris sagacibus consensu judicaretur alienum ab hoc carmine, idem Heckerus ejusque ignarus Boissonadius sententiam explicantes recte defenderunt.

Ille : « Gloriatur se, quum jam duodecies cum Philippa Veneri operatus esset, rursus postero die eundem numerum expleturum; sed quum hæc postero die venisset, se vel eadem nocte illud facere potuisse dixit. » Boiss. : « Quandoquidem condacis ictus lusura et visura venis, utinam te ad alios alius conti ictus noctu feriundos invitavissem. » Vides ubi dissentiant duumviri optimi; nequior Rufinus Heckeri. — 5 κλεινομένη γ' in apogr. Guyeti. Vix ferendus hiatus. « Conf. Horat. Sat. I, 2, 121 : neque cunctetur, quum est jussa, venire. Dura initio verbi ἔλεγον ommissio hic iterum occurrit, haud dubie ab ipso profecta Rufino. » Heck.

LXII. Lemma : εἰς ἀνώνυμόν τινα γυναῖκα. — 1 τὸ καλὸν ὁ χρόνος; Cod., corr. Salmas. — 2 σῶιζεται Cod., ut antiqui et probi fere omnes. — 3 τὸ κάλλος; Jacobsius; τὸ καλὸν Codex, qui versu 5 κάλλος; præbet ubi metrum obstat, ut ex hoc versu videri possit irrepsisse. Quare recipere non dubitavi. — 4 ἡ ῥόδον Heckerus p. 35; vide ad ep. 36, 6. Codex ἡ ῥόδον, « quod omnino non scripsit Rufinus. Melius est οὐ ῥόδον : an verum, dubitari potest. — 5 ὦ scripsi; ὦ Codex; apographa quod editur ἀ. In fine Cod. κάλλος; quod cum Bruncchio mutavi in ἔσθος. — 6 lacuna in Codice, addito ζ (ζῆται). Ad marginem recentiore manu ponuntur versus duo : primum;

ὁπότε πρωτόπλου ἐτρεχε; ἥλικήν,

deinde, cum ἄλλως, ille quem recepi. Vix videtur esse Rufini, sed nolui lectorem lacuna remorari properantem. » B. Versu 3-4 Bothius hariolabatur τὸ κοῖτον τῶν ἰδανῶν μῆλων, in quibus non inficetum ἰδανῶν, i. e. ἐναιδέων, Callimachea vox.

LXIII. — 2. « Αἰτωλὴ quasi αἰτοῦσα, et Μῆδος quasi μηδούς. Conf. XII, ep. 174, 3. Id manifestum est, et fere facietur; sed esse etiam in Σκελῇ lusum, quasi σισίς ἱκέτη, σισικέτη, i. e. θεσεκέλος; id mihi non persuasit vir doctus (Bothius ap. Jac. p. XXXIII) : nam lusus longius quæsitus est difficilior, et quem nemo fere intelligat, de quo saltem nemo fere possit cogitare. » B.

LXIV. Lemma : πρὸς τὸν Δία περὶ τοῦ Ἐρωτος. « Poeta amans, ut alter Prometheus, se Jovis arma contemnere ait præ Amoris potentia. » Jac. — 1 νεῖτε Cod., etiam alibi, et edidit Meinek. — 2. « Pro ἔσσειτε γῆνι. Πορφυροντα, atras nubes. Cogitandum de Jove νεφεληγερέτῃ. » Jac. — 3, 4 μ' ἀρείης καὶ διαθῆς Plan.; ἀρεῆς ζῆν καὶ διαθῆς Suidas. « Si sanum est διαθῆς, locus ejusmodi exemplis tutandus qualia attuli Comic. Græc. vol. IV, præf. p. 10. Nescio tamen an præstet κἂν διαθῆς. » Meinek. p. 106 — 5, 6. « Gallicis versibus hæc reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 299. » B.

LXV. — 2 τῆς Ἑλένης Plan. Margo Pal. τὴν λίδ' (i. e. Ἀθήνην). « Nunc flava dicitur, sed Leda fuit nigra conspicienda coma, si fides Ovidio Am. II, 4, 42. » B. — 3. Αὐτῶν pro τούτων.

LXVI. Lemma : εἰς Προδίκην ἑρωμένην. « Poeta quum puellam supplice prece ad lacrimas concitasset, et se jam voti damnatum iri existimaret, a lacrimante domo ejectus est. » Jac. Idem alibi observaverat ἐν τῷ παραδόξῳ inesse acumen hujus poematii. Aliter sentiebat Heckerus, cujus en ipsa verba : « Ultimum vocabulum sine dubio corruptum; nam quum sensus requirat significationem amplectendi, illo contrarium plane dicitur. Fortasse ὑπεξέλαβον sufficit, ex confusione frequentissima verbis

mutatis, sed lubentius reponerem ἡμᾶς χερσὶ περίεξ ἑλαιν. »

LXVII. Lemma : εἰς κάλλος. In Plan. *Nicarcho* tribuitur.

LXVIII. Lemma in codice Parisino ap. Chardon. : εἰς Ἑρῶτα. Plan. *Lucillio* soli inscribit. — 1. « Περίγραφον. Schol. Wech. ἐξάλειψον. Καὶ περιγράφαι, ἀποκτείνει· ἐπεὶ οἱ ἀποθάνοντες· περιγράφονται ἢ ἐξαιρούνται τῶν ἀρχαίων. Conf. Ruhnck. ad Tim. p. 82, hoc ipsum epigramma tractans. » B. Simile Ausonii epigr. LXXIX :

Hoc quod amare vocant, misce aut dissolve, Cupido :
Aut neutrum flammis ure, vel ure duos.

LXIX. Lemma : εἰς Μαιονίδα κόρη. — 2 Μαιονίν Plan. — 3 γυμνούμεθα Pal. — 4. « In verbis οὐ καλὸν ἐπὶ καλολοσύνῃ; acumen a poeta quæsitum. » Jac.

LXX. Lemma : εἰς ἑταίραν εὐμορφον. — 2 εἰσαριανῶν, 4 φίλοι Codex, utrumque recte in Plan. « Rhianus fr. 1, 14 dixit εὐπληχὸν Ἀθήνην. Callimachus Lav. Pall. 5 : Οὐ ποτ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενέψατο πάχει. Ibi Spanh., coll. Euelio Synt. de Minerva p. 124; et epigr. 94. In fine scripsi φίλη, non, ut Grotius et alii, Φίλη. Et glossatoris mihi favet lemma. Conf. ep. 21. » B.

LXXI. Lemma : σκωπτικὸν εἰς γυναῖκα Ζήνωνος. « Rufino tribuit Bruckius; mihi magis Palladæ ingenium spirare videtur. » Jac. Et Boiss. : « Cum iis facio qui epigramma Palladæ potius tribuunt; nam sic circa nomina ludere amabat. » — 3. *Λυσίμαχον*, qui huic domestico bello finem faciat. — 4. « Nomina propria nunc sunt pro epithetis sumenda, uxoris quæ pugnam inchoat et viro decernat, quæ est πρώτη ἐν μάχῃ, καὶ ἀνδρὶ μάχεται. » B.

LXXII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ἐπινοῦντος τὸν ἡδὺν καὶ ἀνέτον βίον. « Hoc certe Palladæ est. » Jac. — 1 τρυφή βίος Salmasius; Codex τρυφή βίος, quod revocabat Boiss., et Chardonem quoque tenuisse video. — 3. Bothius distinguit ἄρτι χοροὶ στέφανοί τε, φίλανθες ἄρτι γυναῖκες. — 4. Πάθω esse ut in φέρ' ἴδω, semet cohortantis, recte observat Jac. « Πάθω pro futuro, quo sensu sapissime id tempus adhibent recentiores. Vid. not. ad Aristæm. I, 2, p. 258; Has. ad Lyd. p. 316. » B.

LXXIII. Lemma : εἰς Ῥοδόκληαν τινὰ ἑταίραν ὡραίαν. καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα Ῥουφίνου. « Puellam lavantem conspiciat, pro Venere eam habens, iram deæ deprecatur. » Jac. — 1 ἡ omisum in Cod. — 4 μνήσης et ἰδοῦσα Cod., utrumque corr. Salmas. « Tiresiam, adspecta Minerva quæ lavabat, oculis fuisse orbatum narrat Callimachus Hymno in lavacra Palladis. Servius ad Virg. Ecl. VIII, 102 : nolunt se videri numina nisi ex nimia necessitate. In Euripidis Ione, adveniente Minerva, Φεύγωμεν, ὦ τιχοῦσα, Ion ait, μὴ τὰ δαιμόνων ὀρώμεν, εἰ μὴ καιρὸς ἐσθ' ἡμᾶς ὀρῶν. Ibi Barnes., Musgrav. et Jodrell. Adde Borger. in Epist. ad Galatas p. 222. Conf. IX, ep. 606, 625. » B. — 6 ἐνδεδυκας in quibusdam apographis.

LXXIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν Ῥοδόκληαν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 132. » B. — 1 ἀνθεσι πλήεας, 2 ἐρεψάμενος Plan.; αὐτὸς Pal. « Abundat præpositio ante dativum ablativi vim habentem. » Jac. — 3. « Illos flores in descriptionibus jungere amabant. Libanius t. IV, p. 203 : ῥόδων ὀλίγων

καὶ ἴων καὶ κρίνων. Hom. Hymn. Cer. 6. Adde mea ad Anecd. t. IV, p. 451. » B.

LXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Ῥουφίνου εἰς τινὰ παρθένον φθαρείσαν ὑπ' αὐτοῦ. — 1 Ἀρροδίτη Scaliger et Huetius; Ἀμυμώνην Ἀρροδίτην Codex et Plan., quod vertit Grotius, et tenebat Chardo Roch., collato epigr. 102. — 2 ἐρίεξεν Cod. — 3 προσέπαιξε et ἐτόλμα Plan., male. Initio Bothius αὐτῇ, quod fortasse verum. Et ποτε καιρός, scil. ἦν. Mileris Chardonem, palatinæ lectionis ubique tenacissimum, hic annotare : « Reposui εἰ ποτε καὶ ῥὸν ἐτόλμων. Soph. Aj. 32 : καιρὸν ἐρήχεις. Eur. Hel. 487 : καιρὸν γὰρ οὐδ' ἐν (sic) ἦλθες. Pindar. Pyth. I, 57 : καιρὸν εἰ φηγέται. » Infra ep. 112, 5 : καὶ παίζειν δτε καιρός, sc. ἦν. — 4. τὸν πόον Grotius et Jacobsius de amore accipiant quem puella sentiebat. Legens equidem intelligebam quod statim sequitur, πολλὰ καμών. — 6. De indicativis vide Jacobs. p. 69. Non eadem latini sermonis velocitas.

LXXVI. Lemma : εἰς πόρνην γηράσσαν, σκωπτικόν. — 1. Bothius conj. Αὐγῇ. — 3 ποίησι Plan., omittens ultimum distichon. — 5 ῥυτῶδες Cod. et τὸ inter lin.; corr. Jacobs.

LXXVII. Lemma : εἰς τὰς τῶν γυναικῶν ὁμιλίας. — 2 κόρον ἔσχεν Jacobsius ante Meinekium p. 223; χρονίσσεν Cod. Perperam Salmas. φρονέσσειεν.

LXXVIII. Lemma : εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Habet etiam Diog. L. III, 32, et Gellius N. A. XIX, 11. « Gallice vertit Chardo Roch. Miscell. I, p. 209. » B. Bothius : « Cave ob Agathonis mentionem hæc profecta putes a Platone Socratico, quo sunt indigna. » De hac quæstione vide Bergk. Lyric. p. 489 seq. et quos citat. — 1 εἶχον Diog. — 2 ἴλθε γὰρ ἡδὺς ἔρως (ἡ δυσίρω; Bergk.) ὡς διαθεσσομένην (-ν) cod. Cram. Anecd. Par. IV, p. 384. « Multa sunt huc facientia in notis ad Aristæm. II, 19, p. 720. Adde Barth. ad Claudian. p. 790; Gronov. Olserv. III, 21; Medenb. Amæn. p. 4, et quem de ea re non putes consulendum, Sched. De diis Germ. p. 319. Conf. ep. 255, 4. » B.

LXXIX. Lemma : εἰς ἑταίραν τινὰ δυσπιθῇ (δυσπειθῇ). Item ap. Diog. L. III, 32. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 204. — 1. Malorum jactus in amoris significationem vel e Virgilio notissimus. Notavi multa ad Aristæm. I, 25, p. 563 et ad Philostr. Epist. 66, p. 171. Conf. ep. 80, 96; IX, 606; Plan. 144. » B. Non memorat quod ad eund. Philostratum scripserat p. 105 : « Vix placet ἔκοῦσα. Forsan ἔχοῦσα, noto idiotismo, λέγεις ἔχων, φίλεις ἔχων, » ut postea rejecisse videatur. Bene factum. Allevrat Piccolos : « Nil mutandum. Babrius : ἡς τίς οὐχ ἔχων ἦρα; » — 3. Pro εἰ δὲ μισεῖς με, attico euphemismo dixit εἰ δὲ νοεῖς ὁ μὴ γίνοντο, at si sentis id quod deus a me avertat (odium tuum). Ita Cod. a pr. m. et Diog.; recens corrector Codici intulit μισεῖς, quod fervide amplexus est Chardo, « νοεῖς; insulsum atque inficetum » esse pronuncians. Sed Heckerus quoque non esse sanum locum existimat, quo jure ab ipso percipe : « Verbo μισεῖς reclamatur metrum. Sed νοεῖς, quod Menaggio corruptum visum est, æque minus aptum est; nam δ μὴ γίνοντο, δ μὴ τόχοι, sunt avertendi formulæ, quibus semper (!) ipsius infortunii, quod deprecatur aliquis, adjicitur mentio. (Sequuntur exempla.) Ab eo igitur, qui Codicis lectionem adulteravit, non tam νοεῖς; quam aliud quoddam verbum, cujus μισεῖς est interpretamentum, est oblitteratum, fortasse ἔχθεις : εἰ δ' ἄρ', δ μὴ γίνοντο', ἔχθεις. Geelii, cui hoc longius a νοεῖς recedere vido-

batur, conjecit ὄνοσαι, sed requiritur *odii* significatio amoris opposita, non *reprehendendi*, nec *viluperandi*. »

LXXX. Apud Diog. L. ibidem. In Plan. *Philodemo* tribuitur. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 204. » B. Malum loquitur ab amante in Xanthippam missum. — 2. Clemens Alex. ap. Jac. : ἀμφω γὰρ παραινεσθον καὶ τὸ ἀνθος καὶ τὸ κάλλος.

LXXXI. — 1. Ἡ τὰ ῥόδα, supplent πωλοῦσα, rectius fortasse ἔχουσα, φέρουσα, eleganti usu accusativi græci. — 2 ἢ τὰ ῥόδ', ἢ σαυτὴν Hermannus, probante Jac. « Punctum posui post τὰ ῥόδα, ut fiat legentis mora. Verba ἡ συναμψότερα pronunciat emptor non continuo, sed relicto pauxillo intervallo. Sic brevitatis syllabæ ultimæ, et hiatus, quod vitium gravius est, habebunt excusationem. » B.

LXXXII. Lemma : ἀδέσποτον εἰς βαλάνισσαν. Hoc epigramma cum sequentibus duobus in Plan. *Dionysio Sophistæ* tribuitur. — 1 ὅποτε om. Cod. Bothius ἐμπύρα. — 2 πρὶν ὃ ἄπ. Plan.

LXXXIII. Lemma : ἀδέσποτον εἰς ἐρωμένην. — 1 ὃ ἂν addidit Jac.; σὺ δὲ γε Plan.; καὶ σὺ στ. schol. Dionis Chrys. II, p. 556 Reisk. Deinde omnes παρ' αὐγὰς, quod correxerunt Schneidewinus et Ungerus; vide Thes. I, p. 289—90. Præverat Meinekius p. 229, παρ' ἀκτῶς scribens, « in littore maris obambulans et frigoris caplandi gratia sinum auræ recipiendæ denudans. » Hermannus conjiciebat πρὸς αὐγὰς, coll. πρὸς φῶς Ite Æsch. Eum. 991. — 2 πνεύοντα Cod., alterum Plan.

LXXXIV. Lemma : ἀδέσποτον ὁμοίως. — 2 ἀραμένη Plan. et schol. Dionysii I. c. — In Grotianis adjunctum epigramma 35 capitis XV.

LXXXV. Lemma : εἰς τινὰ παρθένον μὴ πειθομένην. Adespoton ap. Planud. — 4 ὅστις Cod.

LXXXVI. — 2. Ferendam puto repetitionem præpositionis, ab ipso forsitan poeta quæsitam. Boiss. : « Cui non displicebit repetita præpositio? Fortasse ἀπ' Ἐρωτος, quod proposui ad Psellum. Helnsius (vel Allatius) ἐπ' Ἐρ., pejus. » Brunckius ἐν ὧκπ.

LXXXVII. Lemma : εἰς Μελισσιὰδα (sic) τὴν ἑταίραν. In puellam flammæ pectore conceptas male celantem. — 1 Μελισσιὰς Plan.; μελυσιάς Cod. — 2 κέκραγ' Blomfield in Gloss. ad Æsch. Prom. 768, et alii; κέκραγεν libri. — 3. « Displicuit Brunckio ἀστατος post verbum ἀστατεύουσα. Miror tacuisse de nomine repetito βάσις, βάσις. » B. Bothius ponebat ἀκρατεύουσα. « Sensus aptissimum ἀστατος. Ducta imago a ventis ἀστατοίς, quæ ad dubium animi statum significandum adhibetur ap. Philonem p. 54, Α : σαλεύων καὶ κλονούμενος ἀεὶ καὶ πνεύματος τρόπον ἀστάτου διαφορούμενος. » Jac. — 4. « Ἰστυπεῖς vere dictum : cutis enim palpebræ inferioris, præsertim circa canthum, sulco nigricante et violaceo deprimitur. Metaphora nominis τυπεῖς, utimur qui dicimus *des yeux battus*. » B. In latinis habes H. Stephani interpretationem.

LXXXVIII. — 2. ἡ σάου ἢ μ. Plan. Imitatur Ausonius Epigr. 80 :

Aut restingue ignem quo torreo, alme Dione,
Aut transire jube : vel face utrumque parem.

ANTHOLOGIA. I.

LXXXIX. Lemma : ἐρωτομανές. In Plan. *Rufino* inscriptum. « Verum amorem in deformium puellarum desiderio cerni facete docet. — 3 οἰστρω Plan., quod verbo πεζορρημένος melius convenit. » Jac.

XC. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus et illustravit ad Bion. p. 365=30. » B. — 1. « Lusus hic inde pendet, quod vocabulum μύρον inter blanditias amantium est. Vide infra ep. 113, 3. Bion. I, 78 : ἀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὦλετ' Ἀδωνίς. » Jac.

XCI. « Similiter ineptit Philostratus Epist. 30 : πέποιμένα σι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαρίζομενος τοῖς ῥόδοις. » Jac.

XCII. Lemma : εἰς Ῥοδόπην τὴν ἑταίραν. « Gallice vertit Longopetræus ad Theocr. p. 117. » B. — 2. « Salutem reddit, non verbis, sed superciliis altius et cum fastu erectis. Est enim in voce ὀρρῦς superbiæ significatio. — 3 προθυρῶν ὑπερεκκρ. Cod.; πρὸ θυρῶν ὑπερεκκρ. Plan. Scripsi ὑπερ, propter rhythmum bucolicum. » Jac. — 6. « Κἂν ὑμεῖς, *et vos saltem*. Quo sensu sæpius κἂν apud recentiores præsertim. Conf. ep. 304. In Soloniis fragm. 1 κἂν sic positum vindicat Hermann. ad Menandrea p. 121 : Εἰσελθε κἂν νῦν. » Boiss., ipse nubem exemplorum colligens ad Philostr. Epist. p. 97. Bothius πείσεται, de quo etiam Jacobs. cogitaverat.

XCIII. Lemma : πρὸς Ἐρωτα. — 1. « Ὀπλισμαὶ λογισμών, ratione tanquam scuto, ἔπλω, me tueor. — 2: Pro vulgari μόνος πρὸς μόνον, vel εἰς πρὸς ἓνα. — 3 συνελεύσομαι Plan., ex conjectura procul dubio, quod συνίστασθαι vulgo *opitulandi* sensu accipitur. Hoc loco autem *pugnandi* et *adversandi* significationem habet, ut γῶμαι συνεστηκῶται, *sententiæ contrariæ*, ap. Herodot. VII, 142. — 4. Μόνος, πρὸς δύο proverbiale est. Liban. vol. I, p. 28, 10 : δυοῖν γὰρ ἓνα οὐκ εἶναι κρατεῖν οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. » Jac.

XCIV. Lemma : εἰς Μελίτην ὥραιαν. (Sic Boiss. In Cod. ὥραι, quod alii perperam legebant ὥρατον, *pulchrum* epigramma.) — 1. « Χεῖρας. Si aliunde constaret, Minervæ manus pro eximie pulchris fuisse habitas, hoc certe loco de pulchritudine accipere malis quam de dexteritate et peritia Ἐργάνης. » Jac. « Ego χεῖρας verterim fete *brachia* potius quam *manus*. Nam fuit Minerva ἐπιτυχς. Vide ep. 70 et notam. — 2. Σφυρὰ Θέτιδος, conf. ep. 48, 4. — 4 (ἡθεος Cod., sed recte Plan.) Ἀθάνατος, conf. ep. 55, 2. Qui est in epigrammate Rufini voluptatis climax, illustratur collato Classico Valpyi Diario tom. XV, p. 214: » Boiss.

XCV. In márg. Cod. ω, i. ē. ὥρατον. In Planud. *Rufinō* tribuitur.

XCVI. — 2 ἦν γε Cod., corr. Huschk. et Græf.; ἔτ δὲ jam est in supplemento codicis Barberini. Probabiliter Jacobsius cum hoc disticho conjungendum esse suspicatur quod inepte legitur ejusdem Meleagri in μούσῃ παιδικῇ, XII, 113, ut hujusmodi poemation exeat :

Ἴδὼν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὁμματα, Τιμάριον, πῦρ
ἦν εἰσίδης, καίεις· ἦν δὲ θίγης, δίδεκας·
καυτός Ἐρω· ὁ πτανός ἐν αἰθέρι δέσμιος ἤλω,
ἀγρευθεὶς τοῖς σείς ὁμμασι, Τιμάριον.

XCVII. Comparat Jac. Theophyl. Simoc. Epist. 45 : οὐκ ἰσόρροπον ἔχουσιν οἱ Ἑρῶτες τὴν πλάστιγγα... εἰ μὲν οὖν ἀγκυρῶσιν, θεοὶ μὴ κεκλήσθωσαν· εἰ δὲ τὴν προσηγορίαν οὐ ψεύδονται, καὶ τὰς ἀληθῆνας ἐμοὶ κατὰ δίκαιον μεριζέτωσαν.

XCVIII. In Plan. hoc distichon perperam subicitur disticho Capitonis (ep. 67) et utrumque *Nicarcho* tribuitur. — 1. Ἄν ἔλκε? — 2 ὧδε τόπον male Plan. Jac. confert Propertium II, el. 9, 18 : *Si pudor est, alio trajice tela tua.*

XCIX. Lemma : εἰς γυναικα ὀργηστρίδα (Cod. op) ἀδελον. « Suspiciuntur viri docti scriptum esse in virum. Sed tum τὸν ὑπατον et τὸν μέσον scribi oportuit, et sic perisset locus, qui circa τὴν ὑπάτην chordam et τὴν μέσην versatur. Si factum in feminam, uterque epithetorum sensus reperitur. » B. Chardo in schedis hæc adscripsit : « Anonymus poeta Gallus :

Je voudrais bien, belle brunette,
voyant votre sein rondelet,
jouer dessus de l'épINETTE,
et au-dessous du flagéole.

Addit idem in epistola quam Millerus mecum communicavit : « *Ce vieux poète a imité, sans le savoir, un distique de Méléagre. L'ὕπατη n'est autre que le sein qu'il faut simplement pincer, pulsare, jouer dessus de l'épINETTE, tandis qu'il cherche à déprendre, χαλᾶσαι, la corde du milieu, rigidam tentigine vulvam.* »

C Lemma : πρὸς τὸν μεμφομένον ὅτι ἐρᾷ. — 1 μέφοιτο Bothius; μέμφοιτο edd. — 2. « Oculos quasi visco unctos habens, et ipsos pulchris omnibus inherentes, et pulchra aucupantes. » Jac. — 3. « Aeneas Sylvius, Euryalo p. 665, in parili argumentatione nominibus novis utitur : *Scis quia nec sanctissimum David, nec sapientissimum Salomonem, nec Sampsonem fortissimum ista passio dimisit immunem.* » B. — 4 μαλακῶν scribit Bothius. « Δούλον. Pluralis expectabatur : sequitur numerus attractionis quam vocant leges. » Jac. — 5 τοιοῖδε Cod.

CI. Lemma : ἀδέσποτον, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. « Philodemi esse carmen Schneiderus recte suspicatus est propter ep. 46; add. simile ejusdem ep. 308. Est colloquium Philodemi et ancillæ quæ meretricem aliquam comitatur. » Hecker. « Tractavit et vertit gallice Chardo Miscell. I, p. 255. Vide et mea ad Nicet. Eugen. p. 160, n. 1. — 1. Est κόρη dictum ad ancillam meretricis. De ancillarum ministerio in negotiis id genus legi possunt quæ notavi ad Aristæm. p. 304 et 718. » B. Codex προσιοῦσα, correxit Jacobs. : *quæ* (in publicum) *prodit*, probante Hecker. — 3. « Codex ἐλπίζειν ἔξεστι· ζητεῖς. Recepi Jacobsii conjecturam. Conjecerat Dousa, idque Chardon placuit : ἐλπίζειν ἔξεστι; αἰτεῖς δὲ τί; sed cur amator substituit in vocabulo imperfecto? an divinavit ancillam esse responsum inchoaturam per vocalem, ut prudens sic elisione vitaret hiatum? Novi esse poetarum locos qui mihi possent obijci : novi quoque non danda esse e conjectura poetis menda. » B. In fine Cod. φέρεις τί, ut non raro librarii ubi τὸ suum locum habet. Propertius : *Muneris ecquid habes?* — 4. Audita voce χρυσίων, statim amatorem sperare jubet ancilla. Jam ille monstrat quantum ferat, καὶ τόσον dicens; conspecto pretio prorsus contemnendo ancilla breviter : Οὐ δύνασαι, et abit. Aprica hæc, nec referam quæ commenti sunt Jac. p. 73 et Hecker. p. 46. Ille in notis mss. : « Fort. β. γέ-

ρει; τι χρυσίων; α. εὐρήμει· μὴ τόσον. β. οὐ δύναται. » Plan. οὐ δύναμαι, quod reddit Grotius.

CII. Lemma : εἰς Διόκλειαν τὴν Ἰσχυροτάτην. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 327. — 1. Videbis, Marce, videbis alteram illam Venerem, paullo quidem graciliorem. Non displicet Huetii sententia dialogum esse statuentis. Etenim ὄψεαι, quod ipsum ad Marcum sese alloquentem apte refertur, ob mutationem orationis quæ est in pronomine μοι et verbo κείσασθαι, jam fit durius. Si dialogus institueretur, persona erit respondentis ponenda ad verba ἀλλὰ καλοῖς ἤθεσι τερπεμένην, calidius interrupto alterius sermone qui Diocleam carpebat. » B. Jacobs. malebat δόμου, et ipsum ab Huetio propositum; in notis mss. autem hæc posuit : « Fort. distinguendum : Ἀφροδίτην ὄψεαι; *visum ibis?* Tum sibi ipse respondet. » Male Plan. Ἀφροδίτης, et versu 3 γνήσεται : εἰ δὲ ποθεῖν. — 4 ψυχεῖς et ἔγγυτάτω Cod. Glossator Wech. : ὡς ἐμποδῶν οὐσῃ; τῇ; παχύτης τοῦ τῇ ψυχῇ πλησιάζειν.

CIII. Lemma : εἰς Προδίκην. — 1. προδόκη Cod., ut ep. 12; in Plan. Προδίκη. Bothius : « Scribendum Ἀγρίτινος, quum sequatur ἀγρί τίνος, repetitione emphatica. de qua Elmsleius ad Medeam 1240. » — 4. « Sensus est quem explicat Lucian. Merc. cond. § 7 : εἰς ἔλαθον ἀμφω γηράσαντες, ἔξωροι γηρόμενοι, καὶ οὕτως τοῦ ἔρᾶν, κἀκείνος τοῦ μεταδιδόναι. » Jac.

CIV. Lemma : εἰς Αὐσιδίην. — 1. Τὴ δίκτυα, vestem tenuissimam, quæ quum corpus male tegat, desiderium ipsa nuditate vehementius inflammat. Κακόσχολε, *male me morans*. Sic ap. Aesch. Agam. 193, πνοαὶ κακόσχολοι. Nisi potius ludificationis ex petulantia notio inest, ut in κακόσχολεῦσθαι » Jac. — 3. λεπτοστολιώμασι Cod., corr. Jacobs. cum Piersono, ferri tamen illud posse annotans ipse et Chardo. — 5. Χαρίεν. Jac. bene comparat Catullianum : *Hoc salum esse putas?* — 6. « Τοῦτο dicebat protervus homo cum gestu. Sic vernacule pronomine *ça* in lusibus id genus sunt qui abutuntur. » B.

CV. Lemma : εἰς Μινορίαν (sic). In Plan. est ἰδίποτον. — 1 edebatur Ἄλλος ὁ Μηνόφιλα λέγεται παρὰ μαχλαῶν κόσμος. « Revocavi Codicis [et Plan.] scripturam, quam critici mutaverunt. Erat ὁ Μηνόφιλα; κόσμος; inter facta impurarum mulierum dicta. » B. — 3 ἀλλ' ὅτι Plan. — 4. « Idem lusus circa nomen ὠρανός, *cælum ac palatum*, infra VI, ep. 17, 4. Hesychie κύων δηλοῖ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μορίον καὶ τὸ ἀστρον. Sunt δίδυμοι, Gemini celestes et testes. Conf. infra ep. 126, 6. » B. Jam'a voce κόσμος, versu 1, incipit lusus.

CVI. Lemma : εἰς παρθένον ὠράειν. — 1. Alloquitur vetulam, puellæ quam poeta deperit comitem. « Expressit homericum φίλη τροφός. Accedit quod μαῖα, τροφός, τιθήνη et similia in blanditiis habendæ sunt, quibus utebantur etiam ii qui illarum alumni non essent. Quare in θρέπτειν sine genitivo nihil offensionis. » Meinek. p. 140. — 2. δὴ τόσον conj. Meinek.; δύσμορον vel δύσποτμον Jacobs. Editum optime tuetur Ungerus *Beitræge* p. 32. — 4. ἰδίην Cod., corr. Jac. Brunkius et Both. ἰδίην. « Sic vernacule diceret similis nugator : *vois comme je suis mon chemin*. De ἐπιβιβάζων ἴχνεσι vide ad XII, ep. 84. — 6. Proverbium est gallicum : *un chien regarde bien un évêque*. » B.

CVII. Lemma : εἰς ἑταίραν ὑπερήφανον. In Plan. est ἀδελον. — 1. Γινώσκω Cod. — 3. ἐρέβιζε Plan. — 5, 6. « Sic

Horatius : *Scopulis surdior Icarī voces audit*, Od. III, 7. Conf. Eurip. Med. 28. — 7. βαύζει; Plan. 'Ὄδε βαύζει; gravius dictum : *jam iā, quod facis, plora solitudinem tuam*. » Jac. — 8. ἡμεραι (superposita nota depravationis) αἰάδος; Cod.; ἡμεθα νηάδος; Plan. *Naias*, nomen alius mulierculæ.

CVIII. Lemma : εἰς κόρην καλουμένην Πρώτην. — 1 δὲ vel δέ σ' ὕστατον apographa quædam per interpolationem. — 3. γύναι in margine Cod. repetitum. — 4. ἀκρα Cod.; corr. Jacobs. in Delectu p. 147. — 5 σοί γ' ὄνομ' Hermannus et Jac. « Nihil mutandum videbatur, præsertim in hac versus sede. » B. Et conf. v. 2. — 6. Ἀπαντα δεύ-τερα, conf. ep. 170, 1. Τῶν ἐπὶ σοί, i. q. τῶν σῶν.

CIX. Lemma : εἰς πόρνην τινὰ καλουμένην Εὐρώπην. — 1. φεβηθῆς Cod., corr. Valckenarius. — 4. « Repete πα-ρέχουσαν. Ego Europam minoris habeo quam tu, Juppi-ter. » B.

CX. Lemma : εἰς δύο πόρνας, τὴν μὲν Ἀσσιδικήν, τὴν δὲ Εὐρράτην καλουμένην.

CXI. Lemma : εἰς κόρην τινὰ Τερεινὴν ὀνομαζομένην, κά-λος ἀμύχανον ἔχουσαν. — 3. « Τὸν μάτιν. Conf. ep. 124, 6. Propertius II, el. 13, 59 : *Horum ego sum vates*. » B. — 4. καίματος; malit Jac.

CXII. Lemma : οἱ ἐν νεότητι ἐρωτόληπτοι; ὧν ἐν τῷ γράφ μόνι; ἐσωγράφησε. — 3. « Ἐρρίθω, scilicet ταῦτα πάντα. » 4. Conf. XI, ep. 46, 4. B. — 5. « Καὶ νῦν referendum ad præcedens καί. Tum junge : καὶ νῦν ἡνίκα οὐκέτι καιρός. » Jac. — 6 ἰωστέρης; Plan.

CXIII. Lemma : εἰς Σωσικράτην πλοῦσιον ὄντα καὶ διὰ τὸ ἀκατάσχετον τῶν ἐρώτων πένθητα γεγόμενον. In Plan. *Philodemo* inscribitur, falso. — 2. « Ex Cratetis præcepto, fr. 1 : ἐρωτα παύει λιμός. » Jac. Conf. IX, ep. 197. Sequens distichon gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Bion. p. 31 = 366. » B. — 3 κλοῦσα Plan. Vide ad epigr. 90. — 4 νῦν τοι Plan.; seu Brunck. — 5 ἥ; (pro εἰς;) et ἡ (pro ἡ) Cod. Notus versus Homeri. — 6. « In hanc rem videsis quæ notavi ad Choricii fragm. p. 294. » B.

CXIV. Lemma : εἰς πόρνην βαρύμισθον ἐν τῇ νεότητι, γηράσασαν δὲ πᾶσιν ὑποκύπτουσαν. In Plan. *Philodemo* tribuitur. — 1 φιλοσιόνη τὸν Cod.; φιλήσιον ἡ Plan.; corr. Brunck. — 4 ἑλλάχθα; Plan.; ἡλλάχται Cod., in quo post εἶσιν distinctum. — 5 πότε Heckerus, et est interr. gandi signum in Codice post ἀναίτης. Edebatur ποτὲ γινέται; ἀσπί; ἀναίτης, quod nunc præfero et malim fuisse reli-ctum. Etiam alibi, ut ep. 130, 5, etc. perperam in Codice notatur interrogatio. Alian. N. A. I, 54 : ἀσπίδος; ἀκούω μόνον δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρείττον. « Putat Lacæpædius *aspidem* veterum speciem esse viperæ, viperam Ægyptiacam. Alii aliter. » B. — 6 οὐκ ἄλλω; Plan.; οὐ καλῶς; Cod., et in marg. glossa : οἱ τὸ τῶν γυναικῶν κακῶν κέν μικρόν ᾧ ἰσὺν ἔστιν ἀσπίδος; δῆγμα. « Exornavit poeta vulgarem locutionem : δῆγμα ἀσπίδος; θανατηφόρον ἐστὶ. » Jac. Qui de sententia comparat locum simillimum Dionis Chrysost. Or. LXXIV, p. 397, 15.

CXV. Lemma : Φιλοδῆμον γραμματικῷ πολλὰς Δημοῦς φιλήσαντος, διὰ τοῦτο (cod. του) καὶ φιλοδῆμου. « Philo-demos nominis sui causam reddit, quod sibi quasi fatale esset puellas Demūs nomine appellatas amare. » Jac. — 3 edebatur ὑπὸ ταῆς, de quo Paulssen. : « Litera τ in Codice

ita est incerta, ut τ an σ an π an ς sit, discernere ne-queas. » Ὑσσιακῆς Boissénadius, annotans : « De lectione Ὑσσιακῆς; pro Ἀσσιακῆς, quod est in Plan. et veritit Gro-tius, monui ad Nicetam p. 53. Jacobsius edendum suavitè πάλιν αὐτ' Ἰακῆς. » Chardo in Codice legebat Ὑπιακῆς; et adscribit : « *Hypia* urbs fuit sub Heraclea Pontica, ut monet Steph. Byz. » — 6 ἔχει; Plan.; ἔχοι; Cod. « Ibidem significavi placere mihi quidem magis ἔχει; quam ἔχοι. » Et ἔχει est in Tauchnitziana, forsàn casu, sed bono. » B.

CXVI. Lemma : ἐρωτικόν, οἱ δὲ θῆλυς ἔρωτος εὐάρμοστον, ὃ δ' ἄρβην ἀνάρμοστον καὶ ἀσέβεις. Ad ejusdem epigramma-tis ultimum distichon pertinet quod sequenti epigrammati adscriptum in codice : ἐρωτομανὲς καὶ γέμον ἀσέβειαν (v. ad lemma ep. 35). — 5. « Idem remedium ab uxore sibi monstratum tanquam futile traduxit Martialis XI, 44. » Jac.

CXVII. — 1. « Poeta, ni fallor, respexit nomen pueri Κορνῆλιος, quod ab ἥλιος derivat, ut Meleager ludit in nomine Φανίου amasiæ, XII, ep. 82. » Jac. — 2 γιν. Cod., alterum Plan. « Pariter opponit πῦρ καὶ φῶς; Aristænetus I, 7 : τὸ τῶν ἀστρων πῦρ μᾶλλον ἐστὶν ἢ φῶς. Conf. Philostr. Epist. 59, ubi citavi Mascarionem : *Pour faire que ce qui est lumière dans l'esprit devienne feu dans la volonté*! Scriptor quidam : *Si les partis jettent feu l'un contre l'autre, ils jettent en même temps flamme et lumière pour le public*. Quod quidem est ineleganter et solore scriptum. » B.

CXVIII. Lemma : πρὸς τινὰ ἐρωμένην, ζῆτι καὶ στέ-φανον ἐκ βόδων ἀπέστεινεν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 132. — 1. Proposui, post Huschium, μύρου ὁσδεῖ, ad Æneam Gaz. p. 207, citra necessitatem. » Bolss. « Si doricum ὁσδεῖ genuinum est, scribendum etiam ἀδύνευστε; ἀώ, etc. Quanto jam lenior Planudis lectio εὐδεῖ, quod et elegans est et sensum habet optimum. Suavia omnia et jucunda μύρον appellant vete-res; ut μύρον εὐδεῖν de suavissimo somno dicatur. » Jac. Quod rectè, opinor, repudiabat Chardo. Expressit Gro-tius, ut pleraque planudea, quamquam aliquot locis ha-bebat varietatem palatinam. — 4 ἡμετέρης; Plan.

CXIX. Lemma : εἰς τὴν αὐτοῦ ἐρωμένην Γέμιλλαν. — 3 Γέμιλλα Plan. — 4. Accusativi cum κοιμηθεῖς jungendi.

CXX. Lemma : εἰς τὴν ἑαυτοῦ μοιχαλλίδαν (sic) νυκτὰ; πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν. Quas loquitur. — 2. « Ψαχαῖ, conf. VII, ep. 195, 8. In oraculo ap. Phlegontem c. 2, p. 142, pro vulgato ψεκάδες; φονικαὶ recipienda codicis lectio ψακάδες; φόνικαι. — 4. Quum εὐδομεν et εὐδεῖν videat-ur contrarium sententiæ, mutare fuerat animus in ἐρδο-μεν et ἐρδεῖν. » B. Ἐν ἀπρακτοῖσι dictum pro ἀπρακτοῖ, ut Phryne a philosopho ἀπρακτος ἀνέστη, narrante Diogene ap. Jacobs., qui recte desiderat ἀρα post τοῦνεκα, sed τοῖ; συγγένουσι conjicit improbabili-ter. Vitium est in λαίνυντες, pro quo requiritur lassi, velut χαμόντες. Ovidius in notis-sima elegia : *lassi requievimus ambo*. Ac delenda vide-tur interrogationis nota; cum amara ironia mulier dieit : *c'est pour celui que...* Heckerus casce λαίνυντες; εὐδέμεν, melius ἐπ' ἀπρακτοῖς, ut Theocr. I, 51. Idem aliter cepit sententiam carminis : « Venerat illa clam viro nocte in-tempesta per medias pluvias, adeo ut tota madida et fessa Veneris gaudiis frui non potuerit. »

CXXI. Lemma : εἰς Φιλένιον (sic) ἑταῖραν ἑπαινο; θαυ-μάσιος. — 1 Φιλάνιον Plan.; φιλένιον Cod., sed rectè

versu 5. Φιλόνιον Brunck. cum Grotio. « Cantic. Cant. I, 5 : μέλαινα εἰμι ἐγὼ καὶ καλὴ. Conf. ep. 210, 3. — 2 καὶ μνοῦ Codex. (Pollux X, 38 : εἰποις δ' ἂν οἶμαι καὶ γχοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν.) Et sic Suidas in Μνοῦς ἡ ἀπαλὴ θρίξ. Sed habet idem κάμνοῦ (Plan. καὶ ἄμνοῦ) in Μαγώ- τερα, θελακτικώτερα. Hoc vertit Grotius, ac vehementer probabat Ruhnkienius; nam memorata, in Epist. ad Valen- ken. p. 51, lectione altera Suidæ καὶ μνοῦ, exclamat : « Incredibilem hominis stuporem! » Et vernacule sic lo- quimur. Scurillis Scarro de comædo Rancuna : *il estoit doux comme un agneau*. Dalainval Schola Plebelorum : *je veux l'amadouer, le rendre traitable, doux comme un mouton*. Sed quum in epigrammate non animus Phi- lenii, sed corpus describitur, præferendum καὶ μνοῦ. » B. — 4. « Hoc dicit : pecuniam minime poscens, gratis sæpissime copiam corporis sui faciens. » Brunck. — 5. « Optativus στέργωμι pro futuro, quod sæpius observavi in Simocattæ opusculis. » B. Quo nihil opus.

CXXII. Lemma : ἐπ' ἔρωτι παρρίνεσις. « Male olim id epigramma tributum fuit *Heliodoro*; de quo errore vide Chardonem Roch. Miscell. t. II, p. 19. » B. — 1, 2. Nondum sanatum est hoc distichon. Brunckius ex Salma- sii vel Guyeti conj. εἶδει ὅσσε ἀμφοτέρω. Jacobsius εἶδ' ἂν' ὅσων ἀμφοτέρων, si tibi ab oculis etiam *Megistocle* *melior*. Nam distinguunt φέρτερος... κλεινοῦ, κόρυς, Μεγιστοκλέους. In quibus Meinekio (p. 189) « per- mirum videtur nec nomen amati pueri a poeta esse ap- positum, et eum qui insidiatur illi, ipsi quoque appel- lari κόρυς. Quo accedit quod ἀμφοτέρων nullam plane hoc loco vim habet et plane iners oculorum epitheton est. » Scribit :

Μὴ σύ γε μὴδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἶδ' ἂν' ὅσων
Ἀμφοτέρως κλεινοῦ, Κύρη, Μεγιστοκλέους.

Κῦρε etiam Chardonii placuisse video. Verum Heckerus jungit κλεινοῦ κόρυς Μεγιστοκλέους, « qua paraphrasi enun- ciavit poeta filii nomen Μεγακλείδης. » Deinde defendit ἀμφοτέρων exemplo ὁρᾶν ἀμφοτέροις alisque haud aptiori- bus, sed subjungens conjecturam : πολὺ φίλτερος ὅσων ἀμφοτέρων, collato Catullo CIII, 2 :

male dicere vitæ,
Ambobus mihi quæ carior est oculis.

Pergit : « Sed ita εἶδεται parum aptum est, pro quo ma- lim ἄδεται, hoc sensu : etiamsi tibi poetarum more ambo- bus oculis carior esse a te ipso dicatur pulcher ille juve- nis. » Hæc memoravi ut in loco vehementer laborante. — 3. « Quæ venustate et pulchritudine conspiciuntur, ea Gratiarum manibus tractata dicuntur. Rhianus infra XII, ep. 38 : Ὡρὴ σὺ Χάριτες τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον. Theocritus I, 150 : Ὡρὴν πεπλόσθαι νιν ἐπὶ κρᾶναισι δοκη- σίς. » Jac. Deinde Codex ἀμφοδοναίης, « pro quo ἀμφοδοναίης proposueram ad Theoph. Simoc. Epist. 82, p. 321. » Boiss. Idemque Heckerus, « verbum aptissimum, sive imaginem desumptam putes ab apibus quæ circum flo- res vagantur, sive a culicibus aliisque ejus generis bestio- lis quæ flammam lucernæ circumvolitant. » Brunckius ἀμφοδοκεύς, quod probant Meinek. et Both. — 5. « Conf. Anacreontis fr. 93 : ὥφανε δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις. » Heck.

CXXIII. Lemma : εἰς Καλλίστιον τὴν ἑταίραν. — 2. Boiss. comparat Propert. I, el. 38, 31 :

Donec diversas percurrrens luna fenestras,
Luna moraturis sedula luminibus.

— 4. φθόμος (sic) ἀθανάτη Cod. Unde Jac. ἀβανάτη. Boiss. : « Malui vocativum scribere. » Reduxi ἀθανάτη inter duos vocativos Σελήνη. — 5. Ἠμέας pro ἐμέ. Jac. comparat Ovid. Heroid. XVIII, 61 seqq.

CXXIV. Lemma : εἰς Αυσιδίχην παρθένον. — 1, 2. « De puella primum loquitur ut de rosæ flore, qui nondum totus e calyculo erupit, nondum decerpendus; unde τί- ρος; deinde eandem comparat cum uva nondum ma- tura nec nigrescente. Puellares autem hæc veneres nunc primum efflorescere dicuntur, unde πρωτοβολῶν. Infra VII, ep. 217 : ἡδὴς ἄνθος πρωτοβόλου. » Jac. — 3. « Τόξα θήγουσι, nam sunt sæpe poetis τόξα pro sagittis. Eurip. Ion. 524 : εἰσὺν τόξα πνευμόνων λαβεῖν. » B., alia multa addens de re nota. Horatius Carm. II, od. 8, 14 : *Cupido Semper ardentis acuens sagittas Cote cruenta*. — 4. « Τύρεσθαι de clandestinis ignibus, etiam amoris, ut XI, ep. 41; XII, ep. 63. » Jac. — 6 ἐγὼ πολλῆς Plan. « De μαντίς conf. ad epigr. 111. Πυρκαϊῆς, conf. VII, ep. 217, 4. » B.

CXXV. Lemma : εἰς Κορίνναν (sic) ἑταίραν. — 2 μέλο- θους Cod.; alterum Plan., qui deinde ἐπ' ἥϊονος, ut ipse Pal. a pr. m., nam « i post v est nigriori pigmento, di- verso ductu. » Paulss. Χῶ μελ., et notus ille ... De qua vi articuli v. Heindorf. ad Plat. Charmid. p. 62. Jac. — 4. « Scortis vulgaribus duo oboli vel tres dabantur; etiam unus. Libanii declamans meretrix quæ valedixerat vitæ liberiori : οὐκέτι δύο καὶ τριῶν ὀβολῶν τῷ προσιόντι πιπρά- σκομαι. Philemon Adelphis : ἔχεις Ἑστυνότω; πω; ἡ θύρα 'στ' ἀνεσφγμένη' Εἰς ὀβολός. Diogenes Cynicus ap. Laert. VI, 4, quum cerneret mærchum fugientem, « Ὡ δυστυ- χής, » εἶπε, « πηλίχον κίνδυνον ὁδοῦ διὰφυγῆν ἐδύνασο; » Antipater fuit paulo liberalior, qui supra ep. 109 narravit Europam drachma esse venalem. Melius etiam se gessisse videtur Philodemus, qui, scripto epigr. 126, ultimam posteritatem docere voluit se quinque drachmas Lysia- nassæ dedisse, et qua conditione. Qui matronarum cup- pitor erat, carius peccabat. Noverat Philodemus iste, homo nequam, mærchum quendam qui periculosum et unum honestioris feminæ amplexum quinque talentis emebat. » B.

CXXVI. Lemma : τωθαστικὸν ἐπὶ τινι ἔρῳτι σαπρῷ καὶ πολλὰ παρεχομένῳ ταῖς ἑταιρίαις. « Falso glossator primum distichon de meretricum sectatore interpretatus est. De mæcho agitur, qui in matronas insanit. Conf. Horat. Sat. I, 2, v. 38 seqq. » Jac. — 1 τῇ δαίνα Cod. « Quod non potui servare. Scripsi ex usu τῇ δαίνα. Fit quidem hiatus. Proposuit Jacobs. bene τῇ δαίνα. [Quod in nott. mss. rejici- cere videretur.] — 2 Ellipticam formulam μὰ τὸν, scilicet θεόν, illustravi ad Theoph. Simoc. p. 178. Vid. Schæfer. Ellips. in θεός, qui, hoc ipso Philodemii exemplo usus, ad hiatum τῇ δαίνα ὁ δαίνα non videtur offensus. » B. — 3. δραγμᾶς et τῇ Αυσ. Codex, corr. Brunck. — 4 πρὸς τῷ Cod., superposita nota depravationis. Jac. recte explicat *prætereā*, ut πρὸς τούτοις.

CXXVII. Lemma : ἐπὶ παρθένῳ Ἀλκίππῃ. — 3 στέρον Cod. — 4 περισσότερον Cod., corr. Meinek. Jacobsius conjecerat περισσώτερος, *curiosior*. — 5 ἔλαθον Plan. « Si λάθον sit epitheton matris, fere ineptum est. Fere intel- ligam κείνης; λάθον, ejus voces, ejusque in amplexu gan- nitus, aptaque verba joco. » B. Mihi valde placet Jacobsii κλίνης σάλος, « illa tremuli lecti agitatio et ambulatio, ut loquitur Catullus VI, 9. » Huschk. in Analectis litt. p. 44 κλίνῃ λάλος. Utrum præferam incertus editam scri-

pturam reliqui — 6. Marg. Cod. : κοινὸς Ἑρμῆς παροιμία. « Apud Erasmus II, 1, 85, *Communis Mercurius*. » B.

CXXVIII. Lemma : εἰς ἑταίραν Ἀντιγόνην. — 1 Pro ἐπιρρίσας. Boiss. scribit μαστῶ δ' ἔπι. — 2. « Aristænetus I, 16 : περιλήκην οὕτω προσφύσα μανικῶς, ὥστε μολίς ἀποσπᾶσα τὰ χεῖλη καὶ κατέρριφέ μου τὸ στόμα. » B. — 3 πρόσ-χρωτα Heckerus ad epigr. 160, 1. — 4. « Τὰ λοιπὰ σιγῶ, vide ad epigr. 4, 6. Ruhnkenius Epist. ad Valck. p. 37 se nullo pacto concoquere posse ait istud ἐπεγράφετο. Sed conf. ep. 181, 12. » B. Et Pierson. ad Mærin p. 442.

CXXIX. Lemma : εἰς πόρνην ὀρχηστρίδα. — 1 κατατέχνους Bothius, ut ep. 132, 5, ubi v. Boiss. Quod fortasse recipiendum erat. — 2. « Plutarchus De educ. : τὸ δὲ λεγόμενον, ἐξ οὐχὺν ἀπαλῶν ἀγαπῶνται τὰ τέχνη, ubi multa interpretes. » B.—3. « Laudatur pantomima, quod omnes affectus artis ope præclare exprimat et imitetur. Παθαίνεσθαι proprie dicuntur oratores affectu concitati. » Jac — 5. « Copiose explicat hunc versum Salmas. ad Achill. Tat. p. 732=684 ed. Boden. » Schneid. — 6. « Laudatur quod nec senes respuat, in his quoque libidinis scintillas excitans. » Jac., qui bene comparat Martialis epigramma VI, 71 : *Edere lascivos etc.* — 7. Γνωτίζει de impudicis osculis. « Κνίζει, conf. XI, ep. 73, 7. Ἦν ἐπὶρίψη τὸ σκέλος conferam cum Tibullianis : *Puella nec jocosa te levi manu Fovebit, adprimetve lucidum femur.* » B. Brunnk. ἐπὶρίψη. « Est ῥίπτειν τὸ σκέλος, metaphora ab arte saltatoria sumpta, nihil aliud quam Aristophaneum illud, Lys. 229 : πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατείνειν τὰ περσικά, vel προσκινεῖσθαι. » Chardo. — 8. Κορύνη de αἰδοίῳ etiam Nicander Alex. 408. Jac. Vix monendum respici ad Herulem.

CXXX. Lemma : Μαυρίου (sic a pr. m.; a correctore Maxxiou) εἰς τὴν ἑταίραν Φιλαινίδα. — 1 ἡγάτα Cod. a pr. m. — 4 εἶπον Cod ; εἶπὼν Plan. — 5 θαυρούς ; οὐ φῆς δέ ; ita distinctum in Cod. — 6. In proverbium ferme abiierunt Herodotea, ὧτα τυγχάνει ἀνθρώποισι ἰόντα ἀπιστότερα ὀρθαίμων, I, 8.

CXXXI. Lemma : εἰς Ξανθόπην ὁμοίως. — 1 λαλῇ et καλῶν Cod., recte Plan. — 3, 4. « Plane huc facit Propertius II, el. 1, 75 :

... nec causam, nec apertos cernimus ictus,
Unde tamen veniant tot mala, caeca via est.

Τυρομένη, conf. ad ep. 124, 4. » Jac.

CXXXII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ξανθόπην, μανίας μεστόν καὶ θαυμαστικόν. Fallitur de Xanthippa, ut per se patet et ex v. 7. — 1 ὦ Codex per totum epigramma ; ὦ recte Plan. — 2. « Κενός. Psellus Opusculis p. 40 : ὁ γυναικεὶς κτεῖς οὕτω γὰρ ὀνομάζουσι τὴν αἰδῶ ἀσχυνόμενοι. Ibi not. » B. — 3 ὦμον Cod. sine ὦ. Synizesis statuenda videtur ; aut eum Bothio delendum ὦ ante μαστῶν. — 5 κακοτεχνότατου Plan. « Quod ferme prætulit Jac. [et Hecker.] : ego non item. Nam est in κακότηχος vituperium ; et omnia laudat Philodemus, omnia admiratur. Adjectiva ex nomine et præpositione κατὰ composita abundantiam rei significant ; vide Walck. Parerg. p. 52 ; Reisk. ad Constant. Porphy. p. 527. Barkerus in Epist. crit. aliquot id genus vocabula tractavit. Est igitur κατατεχνότατου *artificiosissimus*. — 6. Codex τῶν θύμε. Quod varie fuit tentatum. Mibi corruptum verbum lectionem θύσαι, ex observatione facillimarum permutationum, facillime obtulit : *O ræces quibus raptor, quibus quasi amens efferor !* Sed

esse metricum vitium fateor, excusandum tamen exemplis non paucis similis in diphthong finali ante consonantem brevitatis. Vide ad XV, ep. 31. » B. Sic μαραινόμεναι τις notavimus in Statyllo Flacco supra ep. 5, 3. Jacobius τῶν θύμεθα, *quibus uror et ardeo* : constat autem terminationem θα fere superposito θ indicari in codd., ut una modo litera sit mutata. Heckerus, τῶν θύψ' ἰ μὲ φωναρίων, « suada loquelæ qua me totum ussit. Hesych. : θύψαι, τυρώσαι, et θύψαντα θύψαι Etym. M. p. 458, 43. Clem. Alex. Str. V, 8, 49 : θύψαι τε τὸ καρυνῶν φέλει. » Hoc ceteris probabilius. — 7 ὀπικῇ (cum nota depravationis) καὶ φλωρα Cod. ; ὀπικῇ καὶ φλωρὰ Plan. Recepti correctionem Heckeri, καὶ in πικῇ vertentis : « Et quænam intelligenda *Flora* monstravit Seidlerus ex Plutarcho, hetera nempe Pompeii ætate Romæ nobilissima, » et cetera, quæ disputat similiter Boissonadio, qui hæc : « In nomine φλωρα corrigendo critici sudant. Sustuli καὶ et nomen latinam *Flora* amicæ dedi Philodemi. In quo mihi verum vidisse videor, ob id etiam quod scortulum dicitur ὀπικῇ. Fuit enim *opicus* appellatio qua Græci in Romanos præcipue ridiculi causa utebantur. *Flora* igitur, ut Romana, erat Opica, nec Sapphus odaria cantillare bona erat ; sed eam amabat Philodemus. Quidni ? amavit Perseus homo Græcus barbaram mulierem ac plus quam barbaram, Andromedam Indam. Sed vocula καὶ mox producta nonnihil habet offensionis. » Grotius φλωρα vertit *flava*, quocum Jacobus. in nott. mss. confert « *flora lanugo*, id est flava, apud Pacuvium. » Bothius φλωρα, referens ad ἄδουσα. — 8. Confer Ovidium Heroid. XV, 35, et Art. am. II, 643.

CXXXIII. Lemma : εἰς Ἡδύλλιον (sic) ἑταίραν. — 1. Junge ὧμοστα σὸν γράτος. — 2 δὲ γέλαξ Plan. — 3 πάντως κακὸν Plan. non male, sed rectissime idem v. 4 ἐτέρην, ubi Pal. ἐτάρην, et versu 6 ὅρμι, ubi Pal. ὅρμι'.

CXXXIV. Lemma : Ποσειδέππου (sic solet Cod.) εἰς λάγυνον οἰνηράν. « Omissis rigidæ sapientie præceptis, poeta Baccho et Amori indulgere statuit. » Jac. — 1 Κέκροπι Cod., corr. Brunck. « Vasa e terra Attica (præsertim ex argilla Coliadis) ficta in laudatissimis olim fuerunt. Vide Dissen. Explic. ad Pind. Nem. X, 35. Conf. VII, ep. 455, 3. » B. — 2 βαινέ Cod., corr. Reiskius. « Συμβολικῇ de compositione quæ siebat collatis symbolis. Terentius Andr. I, 1, 61 : *symbolam dedit*. Ibi Westerf. Conf. ep. 135, 4. — 3. Dici videtur Zeno cygnus, non ob canitiem [quæ erat Reiskii sententia], sed ob eloquentiam. Et habuit Musam sibi faventem Cleanthes, cujus supersunt Hymnus et tetrastichum aureum : Ἄγω δέ μ', ὦ Ζεῦ... » B. Erat Cleanthes *Zæonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus*, ut loquitur Cic. Acad. IV, 126. — 4. « De amore γλυκύπικρον v. not. ad Aristæm. p. 659 ; intt. ad Musæi 166 : γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἑρώων. Conf. et XII, ep. 109, 154. » B.

CXXXV. Lemma : εἰς λάγυνον ὁμοίως οἰνηράν. Conferendum epigr. Marci Argentarii IX, 229. — 3 μουσῶν Cod. — 4. « Συμβολ., v. ad ep. præced., 2. — 5. Μεθύεις, vino plenus ; quæ autem vino plenus, est ebrius. Lusus, alias frigidissimus, est in tali argumento ferendus, etiam fere bonus. — 6. Hunc usum verbi ἀδικεῖν illustravi ad Zachar. n. 42. » B.

CXXXVI. Lemma : εἰς κόρην Ἠλιοδώραν, ἑρωτικόν. « Prima verba vertit et illustravit Longopetræus ad Theocr. p. 401. » B. Confer Callimachum XII, ep. 51. — 2 σὺ δ' ἄκρ. Heckerus ; σὺν ἄκρ. Codex. Jac. conjecerat καὶ ἄκρ. « Quum sententiæ hient, proposui ad Simoc.

p. 307 : σύν ἀρχήν τε γλ. Sed id est fere durius, etiam pro Meleagro, qui non ubique lavissimus est. » B. — 3. « Hinc apparet non tam infrequens fuisse quod tanquam exemplum rusticæ et ineptæ magnificentiæ commemorat Plutarchus Mor. p. 713, E : ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοπρόσχη πρὸς Ἀνταλκίδα τὸν Λάκωνα δεινῶς ἀπειροκαλὸς ἐφάνη καὶ ἀγροίκος, ὁπρὶνα ῥόδων καὶ χρόου μεμιγμένον στέφανον εἰς μύρον βάψας ἐπέμψεν αὐτῷ. τὸ σύμμετρον καὶ ἴδιον καλὸν ἀποσδέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἀνθεσιν. » Jac. Ad quæ recte Græfius p. 121 : « Idem comparat ep. 200 : οἱ μύραισιν ἐπὶ πνεύοντες Ἀλεξίου; ... στέφανοι. At ἐπὶ satis ibi ostendit hæc sarta propterea tantum unguentum redoluisse, quia Alexo ea in capite unguentis madido gestaverat. Eadem ratio in Meleagri carmine obtinet. » — 5. « Nonui ibidem pro vulgato κείνῃν legendum esse κείνῃ. Habet oculos rosa, si quidem plorat; sed non tam cernit acutum ut Heliodoram videat in aliena domo ludentem : amica abest, nec eam in sinu videt domini. Hiatus nimis metus et verbum ἑσορᾶ in causa fuerunt cur κείνῃν corrigereetur. Ad ἑσορᾶ subaudio αὐτήν. » B. Servavi κείνῃν.

CCXXVII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, ὁμοίως. — 1, 2. « Heliodora triplex dea, quum et Veneris sit instar, et Gratiæ, et Suadæ, quæ ipsa est una Gratiarum. » Jac. — 2 ἀδὺ λόγου γάρτε; Cod., corr. Bentleius.

CCXXVIII. Lemma : εἰς Ἀθήνιον κόρην, τραγωδῶν. Athenium incendium Trojæ canens poetæ animum amore incenderat. — 1. Ἐμοὶ κακὸν, non Trojanis. — 2 κείνη Cod. — 3. Οὐ δέισας; utcumque explicui in latinis. Aliter Piccolos : « Par les mots οὐ δέισας Δαναῶν πόνον le poète veut donner à entendre ὅτι δέκα ἐπὶ ἔληξε et compara sa bravoure à celle des héros grecs. » Aliter etiam Heckerus : « Simul cum Troja incendio absumptus sum, licet non per decem annos Græcorum expugnationem timuissem, i. e. licet Trojanus non essem. » Conjecturam οὐ δέισας, quæ edebatur, Jacobsius delevit. Meinek. p. 161 dubitanter οὐδὲ ἴσας; « ignarus decennis oppugnationis, quippe uno die expugnatus »; in quo Δαναῶν plane superfluum esse observat Heck.

CCXXIX. Lemma : εἰς Ζηνοσίαν τὴν κιθαροφῶν. — 2 Ζηνοσίαν λιγίαν ἀδὺ Cod.; ζ. λιγίη ἀδὺ Plan.; λιγὺ κρέκει Suidas in Κρέκειν, κυρίως τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. » Recepti Græcii conjecturam ΝΑΙ ΠΑΝ προ ΑἴΓΙΑΝ. » Boiss. Jacobsius cum Schneidero λίαν ἀδὺ. Piccolos Ζηνοσίαν σειρήν, « cui glossator fortasse aliquis adscripserit ὡς λιγεία σειρήν. » Marcellus Comes λίγην ἀδὺ, κρέκει; τε μ. — 4 κοῦδ' ὅσον Jacobsius valde probabiliter. — 5 ἡ γὰρ Cod., corr. Wyttenb.; ἡ γὰρ μοι μορφὴ βάλλει πόθεν; Plan. Schol. in marg. Cod. : ὅτι ἡ μορφή βάλλει τὸν πόνον ὀφθαλμῶν θακόνῳ χρωμένῃ. — 6 πάντα πυρὶ φλ. Chardo; sed ceteri consensu Reiskium sequuntur post πάντα distinguentem. Grotius τί λέγω πάντα; quod probabat Boiss.

CXL. Lemma : εἰς κόρην Ζηνοσίαν. — 1 μούσας Cod., sed puncto superposito alteri σ ut delendo. — 2 Καλὸς ἐπ' ἡνίοχῳ (sic Cod. et Plan. consensu) explicat Lennepius p. 249 : pulcher quando est in potestate aurigæ. Cui assentitur Jacobs. in nott. mss. Bothius ὑπ' ἡνίοχῳ, quod erat in Toupii apographo. Boiss. et alii probant emendationem Græcii (quam apud Chardonem quoque video) κάλλος ὑπ' ἡνίοχῳ. « Quod ita vi diversa dictum ab ea de qua dixerunt Lehrs. Aristarch. p. 115 et Lobeck. ad Soph. Aj. 1105. Significat enim habens regens. » Hecker. I, p. 218. — 3. « Quinam ἀπένειμν? Id quaeritur, et alii

aliud respondent. Puto esse sententiam : Μοῦσαι, Παῦδῳ, Ἐρῶς ἀπένειμν σοὶ σκῆπτρον Ἠθῶν. Et cur? quia tres Gratie in te una tres adunarunt gratias; scilicet Μουσῶν cum lyra, Suadæ cum oratione prudenti, Amoris cum pulchritudine. » B. Similiter Jacobs. p. 81. Græfius p. 113 cum Hermanno supplebat εἰσι in primo disticho, et Χάριτες; subjectum dedit verbo ἀπένειμν, addens : « Ordo verborum paulo exquisitior obscuravit epigramma sic vere elegans. » Denique Heckerus l. c. hæc disticha epigrammati 195 præponenda putavit, ubi not.

CXLI. Lemma : εἰς Ἡλιοδώρην, ὁμοίως. * Nomen auctoris non adscriptum; sed recte Meleagro tribui in Plan., Heliodoræ nomen dubitare non patitur. — 1 νῆ τὸν Plan.; οὔσαι Cod. Imitatur Agathias ep. 292, 7, 8. » Jac. Quæ in initio ostendit versu 2 intelligendum esse ἡ τὸ τῆς κιθάρης φθέγγυ. Lobeck. ad Aj. p. 332. — 2 πατρίδῳ Cod., sed recte Plan.

CXLII. Lemma : εἰς στέφανον ῥόδων Διονυσίου. — 2. « Λέπειται, vincitur. Vide ad Ecphras. Eugen. p. 348. Sic ἀπολείπεσθαι ep. 257, 270. » Boiss. Qui ad Niceph. Chumnum p. 348 : « Sic instituenda syntaxis sententiæ non nitidissimæ : τίς λείπεται; ἡ ῥόδον, ὁ στέφανος, λείπεται Διονυσίου; ἡ Διονύσιος αὐτός, ῥόδον ὧν, λείπεται στέφανου; ὁ στέφανος λείπεται. »

CXLIII. Lemma : εἰς ἑτέρον στέφανον ῥόδων Ἡλιοδώρας. Meleagri nomen iterum suppediavit Plan. — 2. « Τοῦ στέφανου στέφανος. Simili acuminis Philostratus a Jac. collatus, Epist. 29 extrema : περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σί. » B.

CXLIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς κόρην Ζηνοσίαν ἑπαινος ἀπὸ τῶν ἀνθῶν ἡ σύγκρισις. « Verno tempore hoc epigr. concinnatum finge. » Jac. — 1 λευκὸν ἴον Plan. — 2. « Οὐρερίζεται, quod ἐν οὐρεσιν οἰκοῦντα dicit Philostr. Imag. 1, 9. Simili audacia IX, ep. 27, 24 : ποίην γλῶφ' εὐλᾷδὲ γλῶφ' ἔδουσιν, herbam per pratum virentem et illud impletem. » Jac., quem vide p. 82. — 3. « Ἡ εὐλᾷστος Ζηνοσίαν non est pro vocativo, quod excidit viro d., sed nominativus unde tethela pendet. » B. — 5 ἐπὶ Plan.; ἐπὶ Cod. « Φαίδρᾳ γελάτε, de jucundo prati adpectu florumque splendore. » Jac.

CXLV. Lemma : εἰς στέφανον ἐκ ῥόδων πλακέντα ἕνεκεν κόρης τινός. « Vel loquitur puella, vel carmen hoc ad musam Stratonis relegandum. » Chardo. Hoc verum. Loquitur amator corollas, lacrimis suis irrigatas, ad pueri januam appendens. Jac. — 3 ἐρώτω (sic) Cod., alterum a correctore et in Plan. — 4 ὅταν εἴγ. Jacobs.; ὅτ' ἀνογομένης Cod.; ὅτ' ἀνοίγ. Plan., ut edebatur. Deinde in Cod. rerentior m. ἡ posuit supra ultimam syll. vocis αὐτόν. — 5. « Ἐμὸν ὑπὸν. Scriptor celeberrimus, de lacryma : orages du carur, est-ce une goutte de votre pluie? » B. — 6 ἄκρῳ πῆγ Plan., unde Dorville. et Bruck. ἄκρῳ τὰμ πῆγ. Locum simillimum Xenoph. Ephesii I, 9, comparavit Jac.

CXLVI. Lemma : εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερνίκην. — 2 μύραισιν in Cod. cum nota corruptelæ. « Si de viva Berenice hæc intelliguntur, non perspicitur quomodo probabilis verborum interpretatio institui possit. Obscure et contorte Jac. Berenicen, ut adderetur Gratiis, formatam esse dicit deorum manibus, ideoque adhuc unguentis madere; deorum enim omnia esse fragrantia. His ambagibus non opus est, si de σῳα Βερνίκης agi ponimus, quæ

recens ex officina sculptoris exierat. Unguentis statuas delibutas esse non ex hoc tantum loco discitur; conf. Anyte IX, ep. 144, de Veneris statua in littore maris posita: λιπαρόν δερκόμενος ξοάνον. » *Meinek.* Diatrib. in Callim. p. 290. — 3. ἀείζητος; Cod., corr. Brunck. — 4. ἀρετ and τ' αἱ Cod. Conf. IX, ep. 515.

CLXLVII. Lemma : εἰς στήσανον ἐκ βόλων δοθέντα Ἥλιο-
δώρῳ. — 1 ἀπαλοῖς; Plan. — 6 ἀνθεολογῇ superposito ei
Cod. « In ἀνθεολογῇ cogitandum de honore φυλλοβολίας,
quem non homines solum, sed natura ipsa sponte sua
diis hominibusque colendis praeſtabat. De Fanno Horatius
Carm. III, od. 18, 14: *spargit agrestes tibi silva frondes*;
ubi v. Mitscherl. » *Jac.* Et Boiss. ad Pachymer. p. 248.

CLXLVIII. Lemma : εἰς Ἥλιοδώρῳ.

CLXLIX. Lemma : εἰς Ζηνοφίαν. « In pictam Zenophilæ
imaginem scriptum videtur. » *Jac.* — 1 λαλῶν scribendum
erat; v. Thes.; λαλῶν Cod., λαλῶν Plan., ἐταίρην uterque.
« Editi ἐταίραν. Revocavi ἐταίρην, et sic putō scripsisse
poetam, ne ter repetitus sonus an aures laderet. » *B.*
Scripsi ἐταίρων, quod Grævius suasit : « nam quæri po-
test an hi poetæ puellam, quam a se adamatam carmine
celebrant, ἐταίραν vocare soliti sint. » — 3 ἀρ' (ἀν apo-
graphum Barberinum) ἐτοιμῶς; ἀνὴρ Cod.; ἢ ῥ' ἐτοιμῶς;
ἀνὴρ Plan. « Scripsi ἀνὴρ. [Item Bothius.] Intelligendum
de picture qui Zenophilæ a se pictam imaginem poetæ
dederat. » *B.* — 4 καὺτῇν τῇν Plan.

CL. Lemma : εἰς Νικῶ. — 3. « Φυλαχῇ, monente Reis-
kio, est prima vigilia, quæ ad mediam fere noctem
extendebatur. Ad id tempus mendacem puellam exspe-
ctans *somno* denique *aufertur* (Horat. Sat. I, 5) : quare
lucernam, Veneris ministrum, exstingui iubet. » *Jac.*

CLI. Lemma : εἰς Ζηνοφίαν τὴν αὐτοῦ ἐρωμένην. —
2. « Κνώδλλα vocavit Nicander Ther. 759 tenues muscas.
Vide Cler. ad Axioc. p. 86, et Fischer. in Indice; item
notam ad VI, ep. 101. » *B.* — 3 sic Plan.; παρὰ ῥ' ἥσυχον
ὑπνωι Cod., in quo ὑπνω εὐδαιν aptis exemplis tuetur
Hecker. — 4 σακκοραγῆται Cod. — 5. Paulsen. : « ante
versum 5 corruptionis nota, cum sigla in margine » quæ
ζῆτει ostendere videtur. Codex καίτοι περαγῆκα (sic) τῇν.
Plan. καὶ τί προσηγάτην. Ex quibus verum eruit Scal-
iger; v. *Jac.* p. 83. In fine versus ἀτεγκτοι Plan., ἀτεκνοι
Cod. — 6. Conf. ep. 105, 4.

CLII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, προαγωγῷ σταλέντος κώ-
νοπος. « Ut in hoc poematio culex, sic apis amoris ministra
inter nympham et Rhæcum, ap. schol. Apoll. Rh. II,
477. » *Jac.* — 1 πταίης; Plan.; in Cod. cernitur πταῖ σ,
« cum rasuræ vestigiis; » etiam in marg., ut videtur, γρ.
πταῖσ. — 4 εἰς πέτεν Plan.; ἱα (sed prior litera ductu valde
simili compendio ei) πετεῦ Cod. — 6 κινῆσαι; Cod. —
7 δορᾷ Piersonus, Brunck. et alii; δοραῖ; uterque codex,
quorum in talibus, δοραῖ στέψω, nulla auctoritas. « Her-
culis ornamenta promittit culici, bellicosæ et gloriæ ap-
petenti bestię, qualem describit Æsop. Fab. 149 et
Achilles Tat. II, 22. » *Jac.*

CLIII. Lemma : εἰς Νικαρέτην. — 1 πόθοις βεβλημένον
Cod. « Pro quo non dubitavi recipere, quam jam receperat
Brunckius [et Meinekius p. 18], Salmasii conjecturam
πόθοις μεμλημένον. In codicibus sæpe sunt simillimæ li-
teræ β et μ, adeo ut possint confundi. Nihil est notius.
Participiū μεμλημένο; exempla vide VII, ep. 199; VIII,

ep. 148; IX, ep. 103, 531; et quæ innumera collegit Tafel.
Diluc. Pindar. p. 55. » *B.* Sed minime spernendum esse
« ποθόμενον πρόσωπον sæpe lectum ap. Nonnum, qui ab
antiquiore poeta sumpsisse videatur. » Conf. Comm.
I, p. 230. Adeoque vox πικρά et distichon alterum faciunt
ut mihi quoque praeſtare videatur Codicis scriptura, im-
merito mutata. — 2 ὑπολόρων Cod., superscripto γρ. ὑψη-
λῶν. Correxuit Reiskius. « Quæ ex altis ædium fenestris
prospicitur Nicarete non erat, quod de ea dictum est,
meretrix, sed virgō seu mulier honestior. Apud Nicetani
Eugen. II, 69, Calligone virgo cum parentibus severis
habitans ἐκ θυρίδων se amatorum videndam exhibet. » *B.* —
3. « Ἐμάρανν. Dicere videtur, jam pueri illius desiderio
puellam pallescere et consumi. » *Jac.*

CLIV. Lusus in nomine *Tryphera*. — 1 νῇ τὴν νηξαμένην
Plan. — 2. μορᾶς Cod. superposito η. Τρυφερά *Jac.* « No-
mini Τρυφερά relinquo Codicis accentum, ut ep. 185, 6.
Non omnia nomina propria retrahunt accentum. Vide ad
Christodor. 263. Lusus etiam est vividior scripto Τρυφερά
τρυφερά. » *B.*

CLV. Lemma : εἰς Ἥλιοδώρῳ. — 2 ἐπλασεν Cod., corr.
Salm.; ἐπλασεν αὐτὸς Ἑρῶς; Plan., quod scripsisse Melae-
grum, potius quam illud, nemini non erit probabile.
« Sic plane Plutarch. Mor. p. 759, C : Κάτων ἔλεγε τῇ
ψυχῇ τοῦ ἐρώντος ἐνδοκτεῖσθαι τῇ τοῦ ἐρωμένου. » *Jac.*

CLVI. Lemma : εἰς Ἀσκληπιάδα. — 1 & Cod. superposito
η, deinde χαλεποῖς, Plan. χαροποῖς, « quod sæpenumero
usurpatur de mari et fluctibus, » *Jac.*, quem vide p. 85.
In fine Plan. male γαλήνῳις. « Junge δμῆσαι χαροποῖς, οἷα
Γαλήνης. Asclepias oculis cæreuleis, quales Galene habet,
placido mari simillimis, omnes ad Amoris navigationem
pellicit. Notum est has mulierculas cum navis comparari
(ut supra ep. 44), quo totum carminis acumen nititur.
Helenæ γρόνημα νημέμου Γαλάνας laudat Æschylus Agam.
735. » *Græf.* Tyrwhittus malebat οἷα Γαλήνη.

CLVII. Lemma : εἰς Ἥλιοδώρῳ. « Inter amantium ne-
quitias est κνίσμα, cuius vim, ad intimas usque medullas
pertendentem, poeta expertus, Heliodoræ unguibus hanc
potentiam a Cupidine tributam fingit. » *Jac.* — 1 ἀνατραπῆς
Cod., corr. Brunck. : *crevisi*, ut Callim. H. in Jov. 55.
— 2 ταῦτα; Cod., corr. Brunck.; deinde εἰς Cod., non εἰς.

CLVIII. Lemma : εἰς Ἑρμιόνην ἐταίραν. « Gallice red-
didit Larcher. Diss. de Venere p. 44. — 1. Πῆλαρῃ, conf.
ep. 53. » *B.* Ap. Brunckium Ἑρμιόνη ποτ' ἐγὼ πῆλαρῃ. —
2 ὡς Παρὶν malebat Passov. — 3 γρύσια Cod., sed ε inter
lin. Deinde δι' ὅλου ediderunt Reisk. et Ruhnken. Distin-
ctionem editorum διόλου δ' ἐγγράπτο φῖλει emendavit
Heckerus. Poemation sic imitatur Ausonius ep. 94 :

Punica turgentes redimibat zona papillas
Hermiones; zonæ textum elegion erat :
Qui legis hunc titulum, Paphie tibi mandat, ames me,
Exemploque meo neminem amare vales.

CLIX. Lemma : εἰς Βοίδιον τὴν αὐλητρίδῃ. « Simonidis
esse dubito. Conf. ad ep. 161. Agitur de donariis, quæ
meretriculæ, mercatoribus et nautis probe emunctis,
nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris *Hedyli* epigramma
esse, quem donaria quæ in Arsinoe templo sua estate
visabantur, descripsisse constat. » *Jac.* *Ascleptadæ* tri-
buendum putat Bergk. Lyric. p. 924. « Auctorem Pseu-

dosimonidem vocat L. Dindorf. in Thes. v. Βαλάντιον. » B. Quos contra Hecker. I, p. 104, « vere Simonideum » judicat. — 1 αὐλητρὶς Plan., sine art. « Pro ἐρασται, i. e. ἐράσμαι, ἐπέραστοι, Bruncnius haud aptissime correxit αὐτὸς ἐταῖραι. Puellam meritoriam ἐραστὴν καὶ πρόχειρον γυναικα appellat Lucianus Philops. § 15. » Lobeck. Aj. p. 274, alia addens Paralip. I, p. 272. — 3 βαλάντιον Plan.

CLX. Lemma : εἰς Ἀνθὺ τὴν ἐταῖραν. — 1. « Pro ὑπὸ χρωτᾶ Græfius conjecit ὑπὸ χλαίνα, Jacobsius ὑπὸ λώπα, quod Hesych. explicat ἱματίον, περιδελμα. Sed fortasse scribendum ὑπόχρωτα, ut σύγχρωτα, et ep. 128, 3, χρωτὰ λαῖων πρίσγρωτα, pro edito πρὸς γρωτὰ. » Hecker. « Τίς iste fuit Judæus, cui frigida sabbata cordi, verbis Rutilii Itin. I, 389, ubi v. interpr. Sed quod addit Rutilius, sed cor frigidius religione sua est, jam in sabbatarium illum non cadit. » Boiss. Ita Jacobsius quoque accepit, et Bothius, recte, ut nobis videtur. Aliter Græfius p. 110 : « Verum quum sic carmen non bene coeat, videndum ne alia interpretatio verior sit. Quid? si Demo Judæa fuisset, quæ sabbati religionem prætexens, ut Isidis sacra Romanæ mulieres, in alius viri complexus properabat. Jam πόθος σαδδαικὸς satis epide diceretur de desiderio sabbati sacra celebrandi, quum poeta simul ad amores Demonis alluderet. Meleagrum Syrum amasse puellam legi Mosaicæ deditam, nihil certe absurdi habet. » — 4. Ψυχροίς, ob junium quod die sabbati agit.

CLXI. Lemma : εἰς Εὐρῷ καὶ Θαῖδα καὶ Βοῖδιον. Iterum scribitur in Codice cap. XI, post epigr. 9, ubi Simonidi tribuitur. Jacobs : « Ejusdem est qui scripsit epigramma 159, » ubi vide. — 1. « Αἱ Διομήδους γράται. Allusione ad mythicas illas Diomedis equas. Schol. Aristoph. Eccl. 1029 : Διομήδεια· ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἐχὼν θυγατέρας, τοὺς περιόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνείναι, ἕως οὐ κέρων σγῶσι καὶ ἀναγκωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ἅ· καὶ ὁ μῦθος ἱπποῦς ἀνδρωπορόγους εἶπεν. Adde Arsen. Viol. p. 181, v. Διομήδεις ἀνάγκη. » B. — 2 ὀλαῖδες Cod., v. ad I, ep. 92, 1. « Εἰκόδοροι, nam communia illa navigia a multis subagitantur remigibus. Conf. ep. 204, 10. Grotii versionem vix intelligo. » B. Lepida sane appellatio ineretricum in emporio negotiantium, ναυκλήρων ὀλαῖδες, ut poetæ mentem pervertere videatur Heckerus I, p. 105, qui scribit ναυκλήρους ὀλαῖδος εἰκοσόρου, Ἄγιν ... γυνούς ἐξέβαλον. — 3 ἄγιν Cod. hic, sed cap. XI, ἄπιν. Plan. Ἄπιν. « Ἄγι· est in Hedyli epigrammate XI, 123. » Jac. Cod. hic ἐκαστή, sed recte altero loco. — 5. Eadem fere Nicarchus ep. 44, 3. « Sensus : omnis navigatio periculosa est : sed in ipsa quoque terra facies naufragium, nisi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. » Jac. — 6 sic Cod. altero loco et Plan.; hic ἐλθρόταται, littera p erasa.

CLXII. Lemma : εἰς Φιλάνιον — 1. « Εἰς ὄνυχ. Vernacula formula non eleganti : jusqu'au bout des ongles. — 4. In meretricem aliud agens ac fere dormitans incidi, ut qui incautus latentem in herba serpentem calcat, et ipsum tetigisse Orcum mihi visus sum. » Boiss., scribens ἦδ' (Codex ἡ δ') ἐθιγόν τ' Αἰῶα, ut olim Jacobsius, qui addebat : « τὲ post ἦδ' positum intendit, et etiam. » Bruncnius τὰτα. Bothius ἦδ' ἐθιγόν γ' Αἰῶα. In Palatina Jacobsius proponit ἡ δ' ἐθιγ' εἰς αἰῶα vel αἰῶαν, « ἐθιγε pro ἔδωκε. De meretrice poeta loquitur ut de aspidē, quæ imprudenter calcantem mortali vulnere læserit. » Meinek. p. 104, ἐπέδην τινδ' ἐθιγόν τ' Αἰῶα. Multo elegantius Piccolos, ἐπέδην, οἶδα θιγόν τ' Αἰῶα. Perperam Hecker. ἡ δ' ἐθιγ' ἂν τ' Αἰῶα, « illa me Plutonis instar tetigit mortuæ tradidit. »

CLXIII. Lemma : εἰς Ἡλιοδόραν. — 3 ἡ Passovius; ἡ codd. In fine δυσσοιστον Bruncnius; εὐσοιστον Cod.; δύσπιστον Plan. « Tenendum est apes exempli loco haberi, quo probetur dulcissima quæque nonnihil amaritudinis habere. Petronius p. 409 Burnm. : *Apes ideo pungunt, quia ubicunque dulce est, ibi et acidum invenies.* Hinc Meleager φανταζεται apis similitudinem cum Heliodora sua. » Græfius. — 5. εἰπας ὦ Cod., correxit Græf.; τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φ. Plan. In margine Cod. : μέλισσα ὑπουρός. Conf. ep. 152. — 6 στείγε Cod. cum nota depravationis, et alia manu in στίγε mutatum.

CLXIV. — 1 οὐκ ἄλλην Cod. Meinek. p. 104, οὐκ ἄλλον, « languidius. Conjectio οὐκ ἄλ' ἄν, ut non unam Noctem, sed Lunam quoque clare in caelo fulgentem obtestetur poeta. Confer incerti poetæ verba ap. Charis. IV, p. 234, coll. Næk. Opusc. I, p. 351 :

Luna, deum quæ sola vides perjuria vulgi,
Seu Cretea magis seu tu Dictynna vocaris,
Huc descende.

Et ἄλ' ἄν emendavit, nisi memoria fallor, ante me Ungorus. » Hecker. Qui non hoc, sed σὲ γὰρ εὐκάλην sive εὐκλήν μαρτ. conjecerat *Slud.* VIII, coll. Theocr. II, 166 : ἀστέρες εὐκάλιο κατ' ἀντυγα νυκτὸς ὀπαδοί, addens : « Lucramur femininum εὐκλήν, non agnatum Arcadio p. 55, 13, sed e cod. redditum Apollonio Rh. II, 395 : εὐκλήνιν ἐνευδιῶν περὶ γέσσειν, et probatum Buttmanno Lexil. I, p. 143. » In fine versus οἷζ' μ' ὕβριζει Salmasius; οἷαν (sic) ὕβριζει Cod. — 2 φιλεξπάτης Meinek. : « Ac ne φιλεξπάτης requiras, vide Lobeck. Paralip. p. 269, ejus exemplis adde Meleagrum XII, ep. 81 : φυγαπατήν ... φλόγα. » Idem Lobeckius Rhematico p. 171, not., conjecit φιλορκαπάτης. Codex οὐσαπὶλ' (sic) ἐξ ἀπάτης. Edebatur οὐσα φίλ' ἐξ ἀπάτης. Sed donec melius probetur ille, de quo Lobeck., « irrationalis » usus, cum Ungero tenui φιλεξπάτης. — 3 ταῦτα Codd., corr. Brunck. — 4 σοὶ μέμψαι' ἐπ' ἐμοῖς Cod. Recepi emendationem Jacobsii in notis mss. prolatain; de ἔτι, *posthac, aliquando*, etiam Bothius cogitaverat. Idem sensisse Ungerum et exemplis probare nunc video. Bruncnius σοὶ μέμψαι' ἐπ' ἐμοῖς στάτ' α ποτε προθύροις; « ex Bulier. apographo, in quo tamen an ποτὲ invenerit ambigo. » Chard. Meinek. μεμψαίαι' ἐμοῖς στάσα παρὰ πρ. « De optativo μεμψαίαι in singulari numero v. ad Euphorion. fr. 161. Usitatus quidem ἐπὶ θύραις στήναι, sed nec παρὰ θύραις contra usum; v. Callimach. Ep. 73, 2, Paulum Silent. VI, ep. 71, 5, et ipsum Asclepiadem infra 189, 2. » Heckerus « unice verum » putat σοὶ μέμψαι' ἐπ' ἐμοῖς σ. π. πρ., sed ἐμοῖς eripi poetæ nemo non ferat inique.

CLXV. Lemma : εἰς Ἡλιοδόραν τὴν ἐταῖραν. « Optat ut puellæ suæ, alium amplexu foventi, lucerna exstincta et amante alto sopore oppresso, fructus amoris pereat. » Jac. — 1 λίσσεται Cod., sed recte v. 2. « Nox dicitur deorum mater respectu ad Hesiodi Theog. 107. — 3. Ὑπὸ χλαίνα, conf. 163, 3, not. ad Nicet. Eugen. p. 120, Blomf. Gloss. ad Agam. 1077. » B. Hoc *vesticontubernium* facere dicit Petron. c. 11. Jac. Codex βεδλημένον, superposito σ. — 4. « Conf. ep. 197, 2; 151, 6; 172, 2; XII, ep. 63, 4; 536, 2. » B. Marcellus Comes ὀρκαπάτην requirebat. — 5 μὲν δ' ὀλυχος Brunck., frustra. Conf. ep. 7. — 6. Eudymion ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαῶν Theocrito III, 49, ubi v. schol., et schol. Apoll. Rh. IV, 57. « Arsenius p. 233 : Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδει· ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὑπνολῶν· ἐπειδὴ ὁ ὕπνος ἐρασθεὶς μεραχίου Ἐνδυμίωνος ἔτι καὶ νῦν κατέγειν αὐτὸν λέγεται κοιμώμενον. » B.

CLXVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, θαυμασίον, ἔρωτος ἐμπύων. — 2 ὁρθῶν Cod., superposito p. In fine idem δακρυχαρῆ. « Recepta est conjectura [Salmasii vel Guyeti] δακρυχαρῆ, cui et favere videntur editores Thesauri. [Vide Græfium p. 122 seq.] Cogitavi de δακνοχαρῆ, δακνοχερῆ. » B. Brunckius δηγχαρῆ. « Conf. Kusterum ad Hesych. v. Δάκκ, p. 878. » Chard. Græfius : « Ὁρθῶν σχολιοὺς Reiskius explicat *tortuosas, longas, tardas*. Videtur eo respexisse, quod σχολίων, i. e. quidquid a recta via deflectit, longius est; ὁρθῶν igitur quum tardius appropinquat, quasi per ambages prodire videatur. Nimis arguta interpretatio. Σχολίων est etiam *pravum, subdolum, perfidum*; ut σχολιόφρων, σχολιτὴ βουλή, etc. Quoniam autem qui per insomnem noctem curis agitantur (v. Theocr. XXI, 22 seqq.) se male haberi et velut illudi putant a tarda luce, recte ὁρθῶν dicit σχολιοὺς; illisque κνίσματα δακρυχαρῆ tribuit. Vexat eum lux veluti iniqua et lacrimis ejus lætatur. Vide ep. 173, 1. » Heckerus conj. σκοτίων, vertens « *clandestinorum*. » — 3 ἐμὰ an ἐμαὶ in Codice sit obscurum. Deinde κοττι (cum nota depravationis) φίλημα, corr. Jacobs. Græfius κατὶ φ. — 4 ἐν εἰκασίᾳ Purgoldus Observ. critt. p. 289. Repererunt Græf. et Jac. Hesychius : εἰκασία· ὁμοίότης. Sic ep. 212, 4, τύπος. Codex ἐν οἰκισίᾳ. Heckerus ἐνοικισίᾳ, « ut μετοικισίᾳ Leonidæ VII, ep. 731, 4, πανοικισίᾳ, » etc. Ἐποικισίᾳ margo apogr. Guyeti. Schneiderus ἐνί κλισίᾳ, probante Wyttenb. — 5. « Dicit τὰ δάκρυα, definite, de lacrimis quas ipse discedens profudit : hæc sunt σγῆκοιτα, cum ea cubantia, quum aut vigilantia aut somniantia observantur. Deinde Wyttenb. voluit καμ' ἂν ὄνειρον vel καμὲ γ' ὄνειρῳ, quasi non idem insit vulgatis elegantius. Ὀνειρον imaginem dicit in somniis repræsentatam. Conf. XII, ep. 125. » Græf. Minus impeditum est et sanius sonat quod Heckerus scribit,

καμ' ἐν ὄνειρῳ

ψυχαπάτη στέρνους ἀμφιβαλοῦσα φιλεῖ,

et debebat fortasse recipi.

CLXVII. Lemma : καὶ αὐτὸ ἐρωτικόν. Poeta media nocte, imbre et ventis sævientibus, ferne ebrius ad amasii domum commissatur. — 1 τὸ addidit Brunckius. « Sed inauditum est τὸ τρίτον, quarto accedente. De qua re admonuit Geelius in Bibl. crit. nova III, p. 95, οἶνος corruptum esse statuens, ut in verbis οἶνος καὶ lateat epitheton ad αἴγος referendum, fortasse αἰνότατον : frigus autem infestissimum voluptati; at vinum, quod poetæ semper amoris iungant, grave amoris esse non posse. Verum intelligit τὴν μέθην, leniori vocabulo utens. » Hecker. Recte omnia; sed quum in ipsa verba vix cadat corruptelæ suspicio, distincti post οἶνος. Nimirum quæ sequuntur, ventus boreas et platearum solitudo, quodammodo insunt memoratis ὑετῶ et νυκτί, quæ turn solito fuisse graviora et plus terroris habuisse his additis demonstratur. His scriptis Ott. Schneiderum video ut τὸ τρίτον αἴγος ἐρῶντι (sic emendat probabiliter) jungere οἶνον καὶ βορέην, « inustus ardorem ex vino, extra frigus boreæ, æqua vi utrumque compellens in amicæ amplexus. » Quod præferendum distinctioni a me positæ. Piccolos καὶ δὴ τρίτον. — 3 Μόσχος scribo cum Meinekio et Boissonadio, qui illius librum non viderat. Potest dici puella καλὸς μόσχος, sed hic lector quomodo scrire poterat puellam esse intelligendam? Ceterum duo disticha, 3-6, præclare sanavit Piccolos (1853) transpositione et optima conjectura; ante Piccolon meræ in his erant tenebræ. Codex et edd. :

ἀλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἴσχυεν (sic)· καὶ σὺ γὰρ οὕτως ἦλθες, οὐδὲ θυρῆν πρὸς μίαν ἡσυγῆσας (sic).

Τῇ δὲ τοσαύτ' ἐδόκησα βεβρεγμένος· ἀχρὶ τίνος, Ζεῦ, Ζεῦ φίλε, σίγησον· καὶ τοῦτο ἐξ ἡμᾶς.

Voculis τῇ δὲ signum corruptelæ appositum in Codice. Transpositionem eandem ignotus Piccolus proposuerat Geistius, Annal. antiq. stud. 1844, m. Aug. p. 717, sed emendationem non perfecerat. — 4 σιγήσω Hermannus et Heckerus, qui sic disputat : « Scilicet amasius plura dicturus erat de vi amoris in homines insigni, per quam pericula nihil morantur, sed Jovem allocutus melius hæc taceri reputat, dicta quippe ad deum unum omnium hujus rei gnarum amorisque vim expertum. Emendationem plane firmat simillimum epigramma Callimachi XII, ep. 230. Futuro σιγήσω utuntur Archias IX, ep. 27, 4, Nonnus Dion. V, 497. » Miror σιγήσον tacito tenuisse Piccolon. Jacobsius vertit : *quiescas denique*, ut de pluvio Jove. — 5 τῷ ἐξ scribendum erat, τῷ Μόσχῳ, ob v. 3. Sensisse videtur corrector Codicis. Jacobs. τῷδε, *ibi, tum*. Βεβρεγμένος de pluvia simul et vino intelligendum videri annotat Heck. Deinde αὶ Piccolos pro καὶ et sequenti versu ἦλθες; pro ἦλθες, egregie utrumque. Verum non « clausas fores offendisse poetam » statuo, sed temulentum errare et nondum attigisse fores pueri. — 6 ἡσύχασας Brunck. et alii, qui puellam dici putant v. 3. Restat ut O. Schneideri interpretationem asseram epigrammatis quale legitur in Codice et edd., Annal. antiq. stud. 1845, m. Sept. p. 820 : « Mihi quidem in his nihil offensioni est præter ἐδόκησα. Quod si mutes in ἐνόησα et verbis καὶ σὺ γὰρ οὕτως ἦλθες; poetam parenthetice alloqui statuas τὸν καὶ ὄν μόνον, hic erit ordo sententiarum : *Plus valuit apud puellam pulcher ille puer (nam is quoque eodem consilio huic venit), nec sensi totum me hic (τῷδε), dum eidem semper portæ astarem, madefactum esse : (hic quidem poeta videtur domum voluisse redire, sed impedit ardens amor; restans, sperans usque :) Quousque tandem, Jupiter, plues? siste pluviem, nam et ipse amoris vim expertus es.* »

CLXVIII. Lemma : ἐπ' ἔρωτι μαινομένη. — 3 πόνοις Cod., superposito ὅ ead. m., ut esset πόθοις. « Ἀπαυδῆσαι πόνοις dicuntur qui laboribus obruti spei renunciant. » Jac.

CLXIX. In Planud. ἀέσιποτο. « Gallicis versibus reddidit Longopetrus ad Theocr. p. 300. » B. — 2. Ελαρινὸν στέφανον Cod. et Plan. Jac. intelligit præta floribus picta. Quod non probabile. Verum tetigisse videtur Heckerus, qui citat Paucratem Athen. XV, p. 677, E, Oppian. Hal. III, 244, etc., ubi idem epitheton Zephyri, et Meleagrum IX, ep. 363, 10. — 3 ἡλείων (ἡλείων?) Cod., in marg. ἡλίστον, quod edebatur. Plan. ἡδὺ δὲ καὶ ὀπότεν. — 4 recte Plan; αἰνεῖται Cod., cujus in margine positum ζῆται, ut corrector hoc epigramma non habuisse pro integro videatur. Nisi pertinet ζῆται ad vocem ἡλίστα (conf. ad ep. 165, 3), cui nota corruptelæ appoia.

CLXX. Lemma : εἰς ἔρωτα. — 1 τὰ δ' Codex, corr. Bentleius. — 3 τίνος δ' Cod., non τινὰ δ'. « Bentleius τὰν δ' ἀ, immemor Callimachi Epigr. 20, 2 : οὐδὲ κελεύθῳ χάρῳ τίς πολλοὺς ὥδε καὶ ὥδε φέρει. Mirus sane hic usus pronominis τίς pro ὅστις, sed Alexandrinis poetis tanto minus eripiendus, quum etiam Attici non prorsus quidem eodem, sed simili tamen modo pronomine illo usi esse reperiantur. » Meinek., quem v. pag. 94 seq. Sed in Callimacho, qui nunc ipsum mihi affertur, re denuo examinata p. 281 seq., vir eximius p. 309 Bentleium vere emendasse τὰν δ' ἀ judicat. In fine Cod. ἐπὶ ἡσεν. — 4 κήνας τὰνθεα Met.

nek; κηναν' (cum nota corruptelæ) ἀνθεα Cod. Jam Reiskius κηναν: « Pro muneribus Veneris rosam posuit, præstantissimum florem, Veneri sacrum. » Jac.

CLXXI. Lemma : εἰς Ζηνοφῶν — 2 ὁδίου codd. — 3 ἐμοί; χειλέσσι Plan., sine vñ. Junge ὑποβίβασα. — 4. « Osculanti- bus enim anima in labiis sedet; quod animam labris drponere dicit Propert. I, el. 13, 17. Conf. ep. 78. » Jac.

CLXXII. Lemma : εἰς Δρυὶ τὴν οὐτοῦ ἐρωμένην. — 2. Conf. Boiss. ad ep. 165, 4. — 3. Uenam cursu celeriter inverso ex Lucifero Hesperus fias! — 4 ὡς γλ. Cod., correctum in apographis. — 5 ἐπ' Ἀγκυρῶν Cod., corr. Reiskius. « Jovi via conversa te obtulisti tum, quum ille in Alcmene amplexibus tres noctes junxit. » Jac.

CLXXIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Δρυὶ. — 4 ἐπὶ χειρε- κατόν Cod., corr. Brunck. Jac. confert Ovidianum :

Noxque fuit præceps et ceptis invida nostris.

CLXXIV. Lemma : εἰς Ζηνοφῶν. « Poeta videns dormientem Zenophilam optat ut loco Somni pulchros puellæ ocellis sibi licuisset intrare, deo hanc possessionem invidens. Somnus, juvenili venustate deus, unam e Gratiis ceperat; unde profecto timendum erat, ne hujus quoque Gratiæ venustis oculis nimis se insinuaret. » Graf. p. 114. — 1. Θάλας, conf. ep. 194, 3. — 2 εὐπτερο; Salmas., male; v. Graf. Jacobs. citat Wernick. ad Triphiod. p. 131. « Etsi caream alis. » Boiss. — 4. Pro κατῆχον.

CLXXV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ζηνοφῶν. « Puellam convivio et comissione noctem cum alio transexisse, quamvis negantem, certis signis arguit. » Jac. — 3 μὴναι δ' ἀγρυπνον ἰδοῦ scripsi audacter; μὴναι ἀγρυπνον μὲν ἰδοῦ Codex, in quibus plurima tentarunt critici, nihil satis probabiliter. Δ exciderit ante ΑΠΡ. et μὲν huc aberraverit ad prius μὴναι supplendum et aliquo supplementum. — 5 ἐσκούται, conf. ep. 259, et Tibull. I, el. 10, 53. Ἀκόλαστα, namibus ἀκόλαστοις. — 8. Conf. Virgilii *Copam* iuit.

CLXXVI. Lemma : εἰς Ἑρώτα. — 1. Τί τὸ πλέον; conf. ep. 85, 1. — 4. « Etiam nutritur, h. e. augetur. » Both. — 5 γλυκοῖο Cod., sed recte in Plan. Boissonadius scribebat ἄρα, ann tans : « Non est necesse ut ἄρα, quum primam longam habet, circumflexe efferatur. »

CLXXVII. Lemma : εἰς Ἑρώτα, πῶς τὰ ἰδιώματα τούτου. « Talis est proclamatio ap. Moschum Id. I, Ἑρῶ; δραπέτης (infra IX, 440), et in Luciani *Fugitivis* § 27. » Jac. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 116=411; illustravit Menagius ad Tassum p. 114. Non fictum programma de servo fugitivo edidit e papyro Ægyptiaca et docte explicavit Letronnius in Appendice Aristophanis Didotiani p. 14 seqq. B. — 2 ὁρθῶς Græfius et vir d. in Museo Cantabr. vol. II, p. 315. — 3. Noli cum Heckero scribere γυναικῶσι. Melius idem in fine versus ἀτασθῆς posuit. Edebatur ἀδρυμῶς, quod nunc vellem reliquisse; nam commodam explicationem admittit. — 4. Conf. ep. 179, 3, et Boiss. ad ep. 178, 3. — 5. Plato Conviv. p. 178, B : γονεῖ; Ἑρώτος οὐτ' εἰσὶν οὐτε λέγονται ὑπ' οὐδενός οὐτε ἰδιώτου οὐτε ποιητοῦ. « Vid. ep. 180, 6; Antagoras ap. Diog. L. IV, 26, cum nota Jacobssii Anal. t. VII, p. 181; Barker. in Class. Diar. t. XIII, p. 172. » B. — 7 ἐσθράϊτε Cod. Bothius mavult ἐσθράϊτε. — 9. « Περὶ φωνῶν, ut fere aliqua in lustris prætereuntibus insidias faciens. » B.

CLXXVIII. Lemma : ὁμοίως ἐπεργαστικὸν εἰς Ἑρώτα θαυμαστόν. « An ἐπεργαστικόν? Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 116=413. » B. — 2 sic Cod.; edebatur τί δ' ἐμοί. Conf. XII, ep. 68. — 3 δούξ Plan. « Nasum *simum* indicium esse aiunt physiognomici libidinis et adulterii, ut est ab Aristotele, Adamantio, Melampode traditum; et importunæ curiositatis, versutiae ac malitiæ, docente Joanne Mauropo inter meas ad Marinum notas p. 131 : ὅς; σιμὰ τὸν περίεργον καὶ ποικίλον καὶ ποικυρὸν δολοῖ. Sed in pueris, ut est Amor, nihil indicationi id genus poeta tribuisset, si Aristotelis meminisset, qui Problem. XXXIV, 10, τὰ παιδία πάντα σιμὰ esse ait. Sed est σιμὴν nunc idem ac σιμὰ γέλων, σιμὰ σεση- ρώς, epp. 177, 179, qui ridens naso suspendit aduoco quos lesit. » B. — 5. « Πρὸς δ' ἐπὶ λοιπὸν ἀτρέπτον. Pro λοιπὸν, quod mirifice languet, succurrit significantius λερὸν sive ὕδρον, id est ἀναίδες. Vide Apollon. Lex. t. II, p. 522. » Lobbeck. ad Ajac. p. 159 ed. sec. Jacobs. : « In verbis πρὸς δ' ἐπὶ λοιπὸν est abundantia quædam, familiaris sermonis negligentia tribuenda, qualia sunt μετὰ ταῦτα ὅσπερ, ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, etc. » Deinde Codex ἀτρέπτον, Plan. ed. pr. ἀτρέπτον, « *pertinacem*, qui flecti nescit; multo rectius quam ἀτρέστον (quod H. Steph. et Brunck. eviderunt), *imperfectum*. Nam illud apertius in reprehensionem dicitur; hoc etiam ad laudem trahi potest. » Graf. p. 121. — 6. « Adeo est parum matri morigerus, ut ipsam sagittis ausus sit ferire. Vide not. ad Aristot. I, 8, p. 346. » B. — 7 τοὶ γὰρ πεκράσεται Cod.; recte Plan. — 8 βάλω Plan. — 9 οὐτὶ σε πῶλῶ Plan.

CLXXIX. Lemma : εἰς Ἑρώτα, περίεργον, ὥρατον. — 2. « Theocritus XII, 56 : ματωτὶς εὐκαμπέα τόξα. Ibi de arcu Scythico monui. » B. — 3. « Fortasse scribendum εὐέξω, καὶ — ut poeta, videns Amorem ridere, abruptat orationem, additurus καὶ τὴν Κύπριν, ut initio. » Graf. p. 85. Deinde Codex γελᾷ, sed Plan. recte. « In sequentibus expressisse videtur Theocritum, XX, 13 : χεῖλεσι μυχθίζουσα... καὶ τι σεσαρὸς καὶ σοδάρων μ' ἐνέλα- ξεν. » Jac. — 4. Σαρδάνιον, ut Hom. Od. I, 302. Plan. σαρδόνιον. « De risu Sardonio v. ad Zachar. n. 397. Conf. Plan. ep. 86, 6. » B. Meleager γελᾷσι potius scripserit. — 5 ἢ γὰρ Cod.; εἰ γὰρ Plan., corr. Scaliger. « Epitheto a deo ad alas translato, τὰ ὀκνητέρα vocantur ποδὶ γὰρ Πόδων, quia Amor, Cupidinum dux, ποδὶ γὰρ agnien præcedit. » Jac. — 7 παρ' οἶκον uterque cod., corr. Scaliger. De victoria *Cadmea*, id est ipsis victoribus pernicio- sa, multa paracentiographi. « Dixi ad Zachar. n. 44. » B. — 8 λύγχα (quod in codd. fere λύγχα scribitur) Jacobsius; λύγχα in utroque codice, sine sensu. Bruckius ὄγχα. Boissonadius : « Qui veritatem *consociare lupo*, Grotius videtur de eadem correctione cogitasse quam, ejus versionem ignorans, proposui et firmavi ad Zachar. p. 337 : ὡς λύκον αἰπλῶς. Possit et scribi αἰπολῶσι λύ- κων. » — 9. « Ἐπὶ λάβων, præter alas etiam *taluria* sume ut Mercurius, quo celerius aufugias. » Jac.

CLXXX. Lemma : εἰς τὸν Ἑρώτα, ὅτι μητέρα μὲν ἔχει τὴν Ἀφροδίτην, πατέρα δὲ οὐδ' ἓνα, πάντων δὲ γαίμη τῶν κακῶν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theoc. p. 130. » B. Morum et ingenii Amoris causæ explicantur. Jac. — 1. Βροταῖοιγός; Martis epitheton homericum. « Τόξω, vide ad ep. 124, 3. — 2. Αμυρόν Suidas vertit εὐαλόν, εὐράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν, et hunc locum allegat. » B. Plan. πυκνὰ γελᾷ. — 4 ἡφαῖ- στου κοινὴ, 5 μητρός...μητῆρ Plan. — 6 γενεῖς; uterque Cod., sed in Pal. a superscriptum; deinde οὐτε τις, οὐτε τινός, quod corr. Jac. — 7 Ἥφρ., 8 Ἄρα; Plan. « Βέλη, repete ἔχει, licet aliud verbum sit interpositum. » Jac.

CLXXXI. Lemma : τοῦτο οὐκ ἐρωτικόν, ἀλλὰ κατηλιχόν καὶ κώμου μεστόν « Elegans carmen et fere mimicum, sed valde corruptum. Poeta in convivii apparatu occupatus ostenditur, quum servo nonnulla mandat, rationem emptorum ab eo postulat, cum eo rixatur, etc. Jac. » — 1. Servum alloquitur. In nomine Καρίων, ejus prima producit, « media syllaba immutes it », quod verbo indicatum a Jacobsio tom. XII, p. 423, multis exemplis docet Heckerus p. 59 seq., sed cetera ejus in hunc versum immemorabilia. Κωλάκας: quid sint, ignoratur. Salinas: « Κωλάδας hic seu κωλάκας, utrumque enim scribitur, intestinorum quid esse videtur et τῶ γολάδες cognatum. » Boissonadius: « Verti quod habet apogr. Lips. καρίων κωλάδας. Ruhnkenius, qui protulit id epigramma Epist. ad Valerian. p. 52, reperit τῶν καρύων κωλάδας. Et Jacobsius conjectit facile καρύων. Sed nemo dixit quid sint καρύων κωλάδες vel κωλάκας. Adjectivum καρίων videtur firmari ex paritate sequentis membri, κωλάδας τῶν καρίων, στεφάνους τῶν ῥοδίων » Meinek. p. 106: « Jacobsius tentat τῶν καρύων ἡμῖν λαβε σῶρακον· ἀλλ' ἀπόρρητον [in nott. mss. ἀλλ' ἄνε, ὁρέον]. Sed nuce hic minus apte commemorantur. Non potest dubitari quin in verbis τῶν καρίων servi nomen lateat. Possis Ζωπυρ' ἰὼν ἡμῖν λαβε, vel Ζωπυρίων. Sed verum videtur Ζωαρίων, formatum ut Πυγμαρίων, Τιμαρίων et alia id genus plura. In κωλάκας autem non edulii nomen latere videtur, sed alius rei ad convivii luxuriam necessariae. Ad canam quae requirebantur, ea jam emisse servum ex sequentibus intelligitur. Verba ἀλλὰ πόθ' ἔχει nescio an scribenda sint ἀλλ' ἀπολέξει: vel ἀπολέξει. Quibus monet dominus servum ut delectos et eximios κωλάκας afferat. » — 2. « Monuit glossator Codicis τόπας esse ἀντὶ τοῦ (sic) ἀπαξ. Ruhnkenio videbatur esse silentii nota. Equidem habui pro τὸ πᾶν vel τόπαν. » B. Brunkius δ' ἀπόπαξ, Jac. in nott. mss. et Bothius τ' ἀπόπαξ. Hesychio ἀπόπαξ est σύμπαν. « Scribendum potius τῶν ῥοδίων δέ· τί πάξ; vel τῶν ῥοδίων· τί τό πάξ; Fingit poeta servum domini mandata deprecari et ut finem jussis faciat cum monere. Id qui facerent, uti poterant interjectione πάξ, i. e. *Ohe jam satis est*. Conf. Diphilum ap. Athen. II, p. 67. » B. « Meinek. Reiskius conjecerat πέντε στεφάνους: τῶν ῥοδίων τέσσαρες, ut ep. 185, 4 seq. — 4. De Λαπίθης convicio vide Thes. in Απαθή; et Λαπιστής, p. 112. — 5. Οὐδὲν servo dat Meinek., sed recte observare videtur Jacobs., neminem praeter herum loqui. « Possis etiam οὐκ ἀδικαίς οὐδὲν; » Mein. Qui cum seqq. confert Alexidis fragmentum ap. Athen. III, p. 117, E. — 7 ἄλλος δύο Cod., quod optime correxit Meinek.; οἶνον Reisk. Propter lacunam margini Codicis ζῆται appictum. — « Versum 8 intactum reliqui. In fine σχαδόνες haud dubium. [« Quod fuit in apographo Ruhnkenii. » B.] Favos autem cum ovis et placentis jungebant veteres in mensis secundis: hinc conjeci:

ὥα, λάγως, σκόμβροι, σησαμίδες, σχαδόνες,

vel propius a ductibus σίσμα καὶ σχαδόνες. » Jac. In notis mss. tentat initio νόγχια (coll. Antiphane Athen. III, p. 47, D), κτείς, σκ. Heckerus σθεσμονες vertit in σταίς, μύρα καὶ σχ. « Sed ὥτα fortasse servari potest, si in fine superioris versus scriptum fuisse ponas πέντε ὅ' ὤτα, vel simile quid. Aures suillas in deliciis fuisse quum aliunde constat tum ex Alexide ap. Athen. III, p. 107, B. Reliqua recte emendavit Jac. » Meinek. — 9 αἰσχρόν (non αἰσχράν) Cod. Αἰσχρὸν Brunk. « Αἰσχρὸν nomen est proprium unguentariae, vel ejus cognomen quae erat vultu deformi. Hinc malo Αἰσχρὸν scribere. Est Αἰσχρὴ nomen nutritricis infra VII, ep. 458. — 10 μυρόποιον Cod. Ἀργυρίας, subaudi ληκύθους. — 11. « Εἰπέ δὲ σημεῖον, ut in

epigr. 213, 3: *Dic quo signo quis te miseril agnoscat.* » B. Edebatur Βαχχῶν, sed Codex βαχχῶν, « quod certissimum est esse nomen proprium ejus qui loquitur. Sic, inquit, me illum esse Bacchonem qui nuper quinquies illam deosculatus est. Ad πέντε confer Philodemum XI, ep. 30. » Meinek. Addit Heckerus: « Sed haereo in ἐτίησεν nude posito; corrigo Βαχχῶν' ἐτι πέντ' ἐτίησεν, scil. Aeschra. » Quod recepinus. — 12 κλίνη Pierseus aut Heringa; καὶνή Cod. De ceteris confer epigr. 128, 4; 5, 4.

CLXXXII. Lemma: ἐρωτικόν καὶ μανίας μεστόν. Autore Wyttenbachio Bibl. crit. I, 2, p. 29, praefiximus huic epigrammati distichon quod legitur n. 187, idem commendantibus Mansone, Beckio, Graefio, Heckerio. — 1 εἶπε Cod. et Plan., iidemque ἐπίκτητα. Correx. Brunkius: « ἐπίκτητα φιλεῖν, non amare ex animo, simulatum amorem praese ferre. Cicero Ad Atticum VII, 1, § 5: *Omnia illa prima, quae etiam tuis literis in celum ferebas, epicteta fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio!* » Lobeckius Pathol. proleg. p. 519 praestare putabat « ἐπίκηρα, hoc est *fugitiva, defunctoria* et non ex animo oblata. » Dorcas, servae nomen. — 3 ἰδοὺ πάλιν Cod., corr. Brunk. — 5 μὴ κέτι μέλλετε τοῦ Codex, corr. Salmasius. « Ut Dorcada mittit et revocat poeta, sic Voltarii Orosmanes suum Corasminum:

Cours chez elle à l'instant; va, vole, Corasmin.
Montre-lui cet écrit... ah! cher ami, demeure,
Demeure; il n'est pas temps.

— 7. Editur ex Codice μᾶλλον δ' ἐτι ληρῶ. Malui quod habet apographum Reiskianum μᾶλλον δέ, τί ληρῶ; Jungo μᾶλλον δὲ μῦθον εἶπη. Formulam μᾶλλον δὲ tractavi ad Aristan. I, 21, p. 523. Vide et Kræbing. ad Synes. Aegypt. p. 216; Palair. Observ. p. 432. Tertullianus Apolog. c. 49: *illi honorandi; nos irridendi, immo eo amplius et puniendi.* » B. — 9 τὰ ἀπαντα λέγειν Heckerus, ut τὰ δὲ κέρματα ep. 41, 1, et alia quae citat. Codex μὴ κείδου τὰ πάντα λέγε. Reiskius (quem tacito sequitur Brunk.) μὴ κείδου σὺ τὰ π. λέγε·ν, Jacobs. τάδε (Both. τὰ γε) πάντα λέγειν, alii rursus aliter plura mutant. Ibid. Cod. τίς pro τί σε. — 10 σύν om. Codex, inter lineas suppletum.

CLXXXIII. Lemma: καὶ αὐτὸ κώμου καὶ κατηλιχῆς (sic) μεστόν. « Convivium instruens poeta puerum mittit, qui majorem vini copiam potaturis apportet. » Jac. — 2 ἐγχρῶν Cod. sine accentu et cum nota corruptelae. Brunkius Χῶν ἐν, quod adjectivum a Χῖος derivatum producit; sed v. Thes. v. Χῖος, p. 1507, C. D. — 3. « Βαδίσα; vide ep. 185. Sed in τὸ πρῶτον subhaereo. Nam quid deinde dicit servulus, aut quid postea mittit ἀνοπὸλα Aristius? — 4 ἡμιδῆς Cod.; sed Suidas: ἡμιδῆ; πῖθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων, nostrum versum subjiciens. Jubetur Aristius semiplenum mittere ceramium; quod ceramium semiplenum continet congius duo et fere amplius, sitque id satis orto convivis. Vel corrupta verba sunt vel mutila. » B. Sed verba illa Suidae absunt ab optimis quibusque codicibus, et delevit Gaisfordus. Versus ibi citatur sub ἡμιδῆς, ἡμιχαυστο; cum ἡμιδα; et ἔναισι, prorsus ut est in Codice. Ex iis quae disputavit Boissonadius, plane apparet recipiendum fuisse Salmasii emendationem ἀπεισι. Praeterea intelligo: εἰπέ τῷ Ἀριστίῳ, τὸ πρῶτον (χεράμινον) πέμψαι αὐτὸν ἡμιδῆς.

CLXXXIV. Lemma: εἰς ἐπίσκοπον ἐταίρων. — 1 θεοῦς

(sic) Cod. Affectus plena aposiopesis. *Quid deos testes invocas?* — 2. « Conf. XII, ep. 237, 3. » B. — 3 πάλ: Cod., v. superposito. — 4 ὦ Cod., corr. Boiss. — 5 ὁ περίδελτος ἐκλαίων Codex. « Recepi Bothii conjecturam, σε Κλέων. » B. In eandem inciderat Chardo Roch., cuius hanc reperio notam: « Acutissime viderunt Salmas. et Brunck. mœcho tribuendum esse τὸ περίδελτος: alias frigidum et putidum est. Mœchi autem nomen sub voce ἐκλαίων mihi latere videtur, sic levissima mutatione restitutum: »

οὐχ ὁ περίδελτος σε Κλέων....κάν μή τι γ' ἀπείδω;

Nonne sane famosus ille Cleon te...etiamsi ne tantillum quidem oculos a foribus tuis avertam, i. e. semper intentos habeam ad tuas fores, ne quis irrepat. » Jacobsius in notis mss.: « Fort. οὐχ ὁ περίδελτος σ'; ἐκλύν. Nonne pulchellus ille te...? *audivi enim.* » Minus probabilia Græfius p. 97. Pergit Boiss.: « Ad κᾶν μὴ potest subaudiri λείπης αὐτῶν, vel λήγης; αὐτὸν δεχομένη, vel aliud quid. » In fine Codex τιδ' (sic) ἀπείδω, correctum a viro docto anonymo a. 1812. — 8. Conf. ep. 178 extr.

CLXXXV. Lemma: ἐπὶ πόρῃν, ὀφώνιον. Reiskius corrigebat ἐπὶ παρασκευῇ ὀφώνιον. — 2. « De glaucisco, pisce incerto, vide Artedum; Jacobs. ad Ælian. N. A. I, 16. De phyco, Jacobs. ibid. XII, 29. — 3 κύρα: καρίδα: Cod., corr. Jac. Si sit καρίς piscis crustaceus, vernacule dictus *salicque* et *crevette*, epitheton κυρή aptissimum illius gibbositate esse videtur. De illo pisce vide ad Anecd. mea III, p. 441. » B. — 5 Θεουβόριου Reisk. « Neque δεισμούς: cum Toupio, neque πλόχμου: cum Reiskio addi potest: neutrum enim de corollis dici usitatum est. Neque omnino opus est ad ῥοδίνους addi substantivum; ornittitur στεφάνους. Versus ita potius explendus videtur: ῥοδίνους ἔξ πρόσλαβ' ἐπέγρου καὶ Τρωφ. » Meinek. p. 108. Cod. πρὸς λαβῆ. — 6 τρωπεράν Cod., quod servat Boiss.; conf. ad ep. 154, 2.

CLXXXVI. Lemma: εἰς Φιλαινίδα πόρῃν. — 1 πιθα- νῶς...δακρυσι Cod., corr. Reiskius; δακρύοισι Bothius, qui recte post Φιλαινί distinxit.

CLXXXVII. Vide ad ep. 182.

CLXXXVIII. Lemma: εἰς Ἐρωτα τοξότην. Sententia epigrammatis esse videtur: Nihil pecco in Amorem, dulcem deum; attamen amore prope pereō. Unde hoc? — en depreheadi noxiū: deus quem iustum putabam, apparuit mortalī inīustus. Ulciscar; quis me accusabit? — 1 ἀδικῶ Plan. Γλυκύ:, videlicet ἰσθὶν ὁ Ἐρως. Recte Jac.: « Dulcis deus, » et matrem ipsam testatur, non sine ironia, tela ejus non semel expertam. Male Heckerus ad Leonidam refert: « ego, qui semper mitissima sum indole, cuius ipsam Venerem testem invoco, erga Amorem non sum inīustus. » — 3 θερμῷ δ' ἐπὶ θερμόν Plan. — 4. Ἀτρακτον Suidas explicat βέλος, hoc loco usus. Commode Jac. meminit Thucydidis IV, 40. — 5. Huic versui lucem attulit Piccolos, primus tot interpretum memor proverbii εὖρε θεός τὸν ἀλιτρών, de quo schol. Theocr. X, 17: παροιμία: εἰσι τὸ εὖρε θεός τὸν ἀλιτρών, καὶ τὸ εὖρε θεός τὸν αἰτίον τὸ δὲ εὖρε θεός τὸν ἀλιτρών λέγεται ἐπὶ τῶν διζόντων δικήν τῆς ἀμαρτίας. Quod ingeniose invertit Leonidas: γὰρ θνητὸς τὸν ἀλιτρών, et subaudiendum relinquitur εὖρε, ut sit in proverbii, ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον, ἡ χεὶρ τὰν γείρα (ep. 208), et aliis plurimis. Non debebat vir elegantissimus addere ἐγώ. (Nunc demum video etiam

Ungerum Beitr. p. 31 meminisse proverbii illius, sed jungere γὰρ θνητὸς τὸν ἀλιτρών τίσσομαι.) Codex et Plan.: γὰρ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐσὼ καὶ θνητὸς ὁ δαίμων. Improbabilia tentarunt Brunck., Lennep., alii. Heckerus: ἐσέκει, vel, monente Ottone Schneidero, rectius εἰσικεν θνητὸς ὁ δαίμων, pro θνητὸς ὦν, loco dativi, non raro usu. Quod probabilius visum iis quæ proposuerunt Meinek. p. 122: γὰρ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐγώ, καὶ θνητὸς (?) ὁ δαίμων τίσσομαι. O. Schneiderus: καὶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐσώκει — ἄδμητος ὁ δαίμων — τίσσομαι, hac sententia: *Non poteram ego, mortalis homo, punire deum invictum*, de se loquens persona tertia, quam item cum prima jungunt Hom. II. E, 878, Aristoph. Lys. 42 seq., Thuc. I, 128. Denique Ungerus, comparans Platonica (Ἐρως) τύραννος ἐνδον ἐνοικῶν Rep. IX, p. 573, D, et similia, sic scribit

γὰρ θνητὸς τὸν ἀλιτρών — ἐσέκει θνητῷ ὁ δαίμων — τίσσομαι: ἐγὼ καὶ σμῶ δ' ἐσσομαι ἀλεξόμενος.

— 6. Versum a multis tentatum distinctione sanavit Meinek, plaudentibus Heckero et Piccolo. Dudum annotaverat Boiss.: « Interrogationem feci sensu bono: *Ulciscar: reusne fuero, me si defendam?* » Lennepius conjecerat τίσσομαι ἀνέγκλητος δ' ἐσσομαι ἀλεξόμενος.

CLXXXIX. In Plan. *Meleagro* inscribitur. — 1 μέσον δ' Heckerus, scil. χεῖμα: *media hiems condit Pleiadem*, cuius occasus mense decembri: ἐπιδύνει active, neutraliter aoristus ap. Hom. II. B, 413. Codex et Plan. μέσῃν δ', quod explicari non potest. Boissonadius: « Νῦν μακρῇ. Horatius Od. I, 25, 7: *Me tuo longam pereunte noctem*, ubi v. Bentl. et conf. Ovid. Am. I, el. 2, 3. Ad δύνει Jac. subaudit vñ. Subaudiri malim nomen ἥλιος: *medias inter Pleiadas occidit sol*. Hiems significatur. Hyginus Astrop. II, 21: *In Pleiadum signo occidente sole hiems ostenditur*. Δύνει sic absolute positum exstare quidem non memini; sed est ἥλιος inter nomina quæ sæpe patiuntur ellipsin. » — 2 νεῖσομαι Cod.; νεῖσσομαι Plan. — 3 κείνης Cod.; Ἑλένης Plan., ex manifesta interpolatione. Κλεινοῦ: Meinek. p. 105: « Simili errore Κλίνην in libris Athenæi X, p. 425, E, quæ alio loco ab ipso Ath. vocatur Κλεινῶ. » Heckerus Κλείνης, coll. varietate in Anytes epigrammate VII, 486, 1. « Scripsi Κύννης. Meretrix quædam nomine Κύννα memoratur in Vespis 1027. Vide Valcken. in Adonias. p. 361. Et id forte voluit Jacobsius, qui Κύννης proposuit. » B. In Palatinæ exemplo nobiscum communicato Jacobsius et asteriscum sustulit et conjecturas in margine posuit. Bothius quoque: « Dele (inquit) asteriscum, quum nihil desit aut laboret. » — 4. « Κύπρις arcu et sagittis armata ap. Theocr. XI, 15: ἔχων ὑποκάριον ἔλκος Κύπρις ἐκ μεγάλας, ἡ οὐ ἡπατι πᾶζε βέλεται. Arcte jungenda ἀνιτρών ἐκ πυρός, i. e. πυρὶ φλεκτον et ἀνιτρών. » Jac.

CXC. Lemma: εἰς Ἐρωτα δριμύτατον. — 1 ἀκοιμήτουν τε Græfius, probabiliter, quamquam πολὺς πνέων con- ferri potest. — 2 ἔγλω Plan.; ἔγλων Cod. « Κώμων πέλαγος. Hæc ex antiquiore poeta petita esse colligere licet ex Cicerone de metaphoris agente in libro De oratore III, 41: *Nolo esse aut majus quam res postulet*, tempestas commissationis; *aut minus*, commissatio tempestatis. » Jac. — 4. ἀποφύμεθα Cod. et Plan., sed in illo ἡ inter versus positum. « Scriptum est carmen in Trypheram, de qua supra questus est ep. 154. Hic *Scyllam* vocat, sive propter pericula in quæ in ejus consuetudine incurrebat, sive etiam propter rapacitatem. Præclare huc facit Anaxilæ comici fragm. Νεοττίδης; v. 15:

ἢ δὲ Νάννιον τί νυνὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
οὐ δὲ ἀπονήξας ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται;
εἰτε λαθεῖν; » *Jac.*

CXCI. Lemma : εἰς ἑταῖραν ἄσπυτον, ζηλότυπον καὶ μανίαν μεστόν. Poeta ad amicam comissatur, incertus num puellam expectantem et vigilantem sit inventurus, an cum alio cubantem. Postremo hoc cognito, coronam lacrimis suis madefactam ad postes fugit. Jacobs. citat Clearchum ap. Athen. XV, p. 670, D : στεφανοῦσι τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, ἵτοι τιμῆς χάριν, καθάπερ τινας θεοῦ τὰ προθύρα· ἡ οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἔρωτι ποιοῦμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθειν. » — 1 φαινοῦσα Cod. — 2 Tibiam potius quam faciem esse intelligendam observat Jacobs. — 4. ἀπὸ θαυμάστῃν Cod.; ἀποκλασμένην Huschkus, quod receperunt Græfius et Boiss.; ἀποδυρομένην Jacobsius; ἐπαρσμένην Salmas. et Brunck. — 5. In his nullum esse nexum cum sequentibus recte observavit Græfius p. 98, qui scripsit ἐπὶ προθύροις δὲ μαράνας..., signo interrogandi in fine epigrammatis posito. Legebatur ἢ τιν' ἔχει σύγκοιτον; De quibus Boissonadius ita disserit ad Georg. Pachym. Declam. p. 195 : « Interrogatio male videtur sequentibus convenire. Fortasse, ἢ τιν' ἔχει σύγκοιτον, *Profecto habet...* Putandus est poeta per rimas januæ aliove modo vidisse amatorem rivalem intus ab amica admissum. Reliqua dicit despondens. Januæ sæpius male clausæ meretricibus nocuerunt. Sic supra epigr. 41 Rufinus scripsit ad mulierculam incautiorem. Possit etiam legi : εἰ τιν' ἔχει σύγκοιτον, ἐπὶ προθ. [Hoc Chardonem coniecisse video in schedis.] Sed id minus bene; nam ita si esset in Codice, proponerem ἢ τιν'. » Emendationem perfectit Heckerus μαράνας, etiam per se non satis aptum, mutans in δὲ θάνατος. — 6 ἐκδήσας Salmas. et Reisk.; ἐκδήσας Cod. — 8 στοργάς; (inter lln. στοργῆς;) σκύλα τὰ δ' ἐκρέμασε Cod. Boiss. στοργάς. « Σὺν κώμων dictum sine peculiari respectu ad comissionem. Κῶμος hoc loco *sacra* Veneris significat; quæ dea quum, ut alia numina, mysteria sua habeat, μύστης κώμων Veneris is est, qui his mysteriis initiatus deam cultu et honore prosequitur. » *Jac.*

CXCII. Lemma : Μελεάγρου εἰς Καλλιόστιον. — 2. « Duplex litera Syracusanorum est X, quam invenit Epicharmus, quum olim scriberetur KH. Jam quæ nominanda fuerat Καλλιόστιον, ob pulchra femora, ἰσχία, ea vocata fuit Καλλιόστιον. Ergo mutatum fuit X, duplex litera, in simplicem T. Sic recte Græfius p. 99 non valde obscurum distichon est interpretatus. » *B.*

CXCIII. Lemma : εἰς Κλειὸν κόρην ἐρωμένην. Simillimum epigrammati 53, ubi v. annot. Recte Heckerus I, p. 221 : « In his quæ diversa leguntur, tantum correctorum præpostera cura temere interpolata sunt, quum pristina species non diversa fuerit. » — 1 τὰ γαλάκτιν' Reiskius; ἀγαλάκτιν' Cod., idemque ἄζωνι hoc loco, non ἄδ. — 4 προτάσαι; Cod. Brunck. ἀπαγε, sed alterum, *me secum abducat* (Adonis), *Jac.* tuetur exemplis ejusmodi transitus a prima secundave persona ad tertiam.

CXCIV. Lemma : εἰς κόρην Εἰρήνην παρθένον. — 1. « Venustorum deorum adspectus iis, quibus favent, venustatem conciliat. Sic IX, ep. 64. » *Jac.* Qui sequenti versu ἐρωμένην coniciebat, virginem prodeuntem ex thalamo Veneris, ubi ornata et donata esse fingatur. — 3. « Θάλας, conf. ep. 174, 1. De ἐκ τῆς ἀγρὸς ποδῶν conf. Abresch. ad Aristæn. I, 12, p. 399. Plautus Epid. V, sc. 1, 17 : *Usgue ab unguiculo ad capillum summum est*

festivissima. Λύδου, conf. epigr. 13. Et γλυπτὴν addit ob frequentem pulchrorum corporum cum status comparationem, quam monstravi ad Eunap. p. 380. » *B.* — 5, 6. « Junge ἐπὶ cum ἦσαν : ἐφῆκαν ἡμέρας πολλοὺς οἰστοὺς χροσίν. Bene hic habere χροσίν, licet sequatur ἀπὸ τοῦτου ἀρπεδόνης, docent exempla ab Huschkio exprompta ad Tibull. I, el. 3, 4, p. 74 seq. Πορφυρέης, pulchræ et splendide, ut Amoris. » *Jac.*

CXCV. Lemma : εἰς τὴν ἐαυτοῦ ἐρωμένην Ζηνοφίλαν. — 1, 2 sic Codex. Toupius Ζηνοφίλα, ut desit verbum; proposuerunt Jacobs. ἀπένειμαν vel ἐπένειμαν, Lobeckius συνήνουν, vir doctus anonymus συνεῖραν (quod consensu recipiebant Boiss. et Both.). Addit Boiss. : « Cogitaveram de legendo σύνειμι Ζηνοφίλα, quæ cum *Zenophila in eodem lecto recubant*, subaudito verbo dandi, offerendi. In sequente epigr. sunt Zenophilæ σύγκοιτα φίλτρα [diverso quidem hæc sensu]. » Heckerus probabiliter sane σύνειμι Ζηνοφίλα, verbum petens primum quidem ex epigr. 140, deinde ex sequenti 196, huic epigrammati præpositis, hunc in modum :

Ζηνοφίλα, κάλλος μὲν ἔρωτος, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκε σ' ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν
αἱ τρισαὶ Χάριτες, τρισάσων...

Paullo melius nostrum epigramma subjungi videatur huic versui epigrammatis 140 :

αἱ τρισαὶ Χάριτες, τρεῖς ἔδωσαν χάριτας,

sed neutrum epigramma, qualia ex binis composuit Heckerus, ita scriptum fuisse a Meleagro legenti cuique statim patebit. — 2 Ζηνοφίλαν τρισαῖς Cod. — 3 ἀ μὲν superposito ἢ et μορφῆς superposito ᾧ Cod. — 4 ἡμερον δὲ Cod. omisso ᾧ. « Ter repetitum vocabulum ejusdem significationis, λόγος, μῦθος, ἔπος, non ferendum; quamobrem conieci :

ἡμερον, ἀ δ' ὁ ἄριστος τὸ γλυκύθυμον ἔπος.

Animadvertite etiam, si epigramma per se integrum habeatur, dativum λόγοις sive ἔποισι; non habere quo referatur, quum præcedat θεμένα ἐπὶ μορφῆς. In conjunctis redibis ad ἔδωσαν. » Hecker. — 5 τρισαῖς αὐτῷ δὲ μόνως καὶ κύπριδος ὥπλ. Cod., ingeniose et feliciter correxit Jacobs., probante Wytenbachio, Heckerio, aliis, dubitante Græfio p. 117, qui inter alia : « Contortum est, quod, quum ante Gratiarum donum diceretur γλυκύθυμον ἔπος, nunc Παῖδω μῦθους instruxisse perhibetur. [A nonnullis vero illa, ut Hermesianacte, inter Gratiarum referebatur.] Fortasse omnes conjecturæ vanæ sunt in epigrammate lacero aut male consarcinato. » — 6 μῦθους; (sic) Cod.

CXCVII. Lemma : εἰς Ζηνοφίλαν. — 1 Ζηνοφίλα Cod. Conf. ad epigr. præcedens.

CXCVII. Lemma : εἰς Τιμῶν καὶ Δημῶν τὰς ἑταίρας. — 2 καὶ Schæfer. et Græf.; καὶ libri. Ὑπν., conf. ep. 165, 4. — 3. « Glossator in margine Cod. : ἐγὼ νομίζω ὅτι καὶ τὸ Ἰλιάδος ὄνομα ἑταίρας ἐστίν. Et recte νομίζει. » *B.* Brunckius Ἰστιάδος. Quod est ap. Grotium. En Marcelli Comitis lusu : « *Je lis pâlir χιλιάδος, qu'explique parfaitement la suite de l'épigramme. C'est le pendant d'Anacréon et ses deux mille amours de l'île de Rhodes* : Ῥόδου τε χιλίους ἔρωτας. » — 5 πνεύμα Meineccius (non Meinek.); τραῦμα Cod. et Plan., quod reddidit Grotius. — 6 εἰ γ' ἐθ. Plan.

CXCXVIII. Lemma : εἰς Ἡλιδώρην. Τιμάριον, Ἀντίκλειαν, Δωροθίαν. — 1 οὐ πλόα: Cod., superposito μά, quod intelligitur. — 2 τιμαρίου Cod. « Scripsi cum Græfio Διμαρίου. Fuit quidem Τιμάριον Meleagri amica; v. ep. 204. Sed Τιμάριον forma diminutiva tantum differt a præcedente Τιμοῦ. Posset et scribi [cum Brunnio] Δημοῦ; pro Τιμοῦ, servato Τιμαρίου. Sed ep. 197, 1, capilli laudantur Τιμοῦ. Fuit autem Δημῶ vel Δημάριον amica Meleagri, nota nobis ex ep. 172, 173, 197. Philodemus, qui et Δημῶ amabat, eam vocat in eodem epigrammate Δημῶ et Διμαρίου, XII, ep. 173. Infra VI, ep. 61, lemma Παμφίλην vocat quæ in ipso contextu Παμφίλιον vocatur; et VII, ep. 298, Λυκαίνην mulierem quæ in epigrammate dicta est Λυκαίνιον. Et ibid. ep. 487 parile exemplum Φυλαίνιος et Φυλαίνιον. Sic Aristæneto II, 14, eadem muliercula Μελίττα vocatur ac Μελισσάριον, ubi v. not. p. 697. Adde Allat. ad Method. p. 387; Murator. Anecd. p. 64 et 127. » B. Miratur Marcellus Comes « πρόθυρον cité parmi les attraitis personnels des adorées : comment ce vestibule de Dime serait-il une flèche de l'amour? » Recte miratur, sed correctionem tacere præstat. Intellego πρόθυρον in quo prostabat Demo (v. ep. 173), salse memoratum a Meleagro. — 5 post φερέτη in Codice vox erasa; cernuntur literæ πρ. ω. εν. « Librarius videlicet bis scripserat περέντας. Excidit vocabulum. » Jac. Brunnio supplet χρυσίη, Græfius πρό; ένα, Bothius πρώην, de quo invento Boissonadius ad Choricum p. 343 : « Nuperime vir doctus, adunatis literis istis, scripsit πρώην, malo, ni fallor, successu; nam sagittæ debent esse nunc, ut antea, volucres. Propono λίαν περέντας, sagittas veloces nimium, quas nec compescere valuit pharetræ operculum. Multa possunt alia tentari : φερέτη, (βλέφον) περ., vel duplici epitheto, quod frequens est : πυρινούς περ., πικρούς περ. » Et πρόσθεν περέντας Marcellus Comes. — 6 κρύπτει Cod., corr. Brunnio.

CXCIX. Lemma : εἰς Ἀγλαονίχην ἑταίραν. « Aglaonice puella, cui, si recte video, post epulas a Nicagora quodam flos virginitatis ereptus fuerat, Veneri quædam donaria ponit. » Jac. Conf. Hecker. I, p. 105. — 3 οἱ; male Suidas in Μυδῶντες, quod exponit βρέχοντες, διτυγχανέμενοι, σπαίντες. — 4 κείται Suid., sed meliores codd. κείνται, ut Pal. — 5 ἐνδύματα Heckerus; edebatur ἐκδύματα.

CC. Lemma : εἰς κόρην τινὰ Ἀλεξῶ. Hoc ἔτ sequens epigramma ejusdem Hedyli esse putat Hecker. I. c. — 1 πνεῖον τες (sic) Cod. Vitiosus μύροις dativus, pro quo μύροιο Heckerus, hiatum defendere studens p. 69. Præterea « χρόκο: ipsunne crocum, an unguentum crocinum? Neutrum satis comode. An pro χρωκωτός, lutei coloris indumento, dictum? » Jac. — 3 Θῆλυ adverbialiter capiendum, Salmasius græce adscripsit : μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐπὶ τῷ τὰ; γυναίκα; καὶ τοὺς παῖδα; ἀπατᾶν. — 4 κείται Cod., corr. Reisk.

CCI. Lemma : εἰς ἑταίραν τινὰ Λεοντίδα. — 3 μελισσὴν Heckerus; μελὴν Cod.; σὺν Μούσαι; μελετήθην Salmas. Conf. Theocr. VII, 12.

CCII. Lemma : εἰς Πλαγγὼ ἑταίραν. « Gallice vertit Larcher. not. ad Charit. t. II, p. 193. » B. De Πλαγγόνι meretrice famosa Athenæus XIII, p. 594, B. « Hæc donaria dedicata esse in templo Veneris Arsinoes Equestris statuo, quod aperte firmat versus 2, εὐίπων ἐπὶ προθύρῳ, ubi de Neptuno cogitari posse putabat Jacobsius. » Hecker. — 2 πλαγγών, non πλαγγῶ, Cod. — 3, 4. « In certamine equestri, sed metaphorico duarum scelestissimarum tribadam victrix fuerat Plango meretrix, pudentisque

tulerat coræ præmia. Putat Tafel. Dilac. Ind. p. 19 videram in arte equitandi fuisse duarum muliercularum concertationem; cui non assentior. Πλόα: in metaphora illa continuata sunt Plango ipsa et Philanis, adhuc a lucta frementes. Dicuntur ἑσπερινοί, quod vespertinum fuit certamen. Notum est sic usurpari temporis epitheta pro adverbis et rem temporis ad personam transferri, ut Servius ait ad Virgilii *Aeneas se matutinus agebat*, VIII, 463. Aristoph. Lys. 283 : τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοι. Est ὀρθρίοι; optime in cod. 2712. Nihil hic viderat Larcher. [Sequitur exemplorum ingens nubes ex Anthologia et criticorum scriptis.] Si veri sunt πόδοι, si verum certamen, epitheton ἑσπερινῶν, cujus sensus non erit alius, erit alienum. Nam non credo equestrem ludum vespere fuisse peractum. » B. Mire Heckerus jungit hos genitivos cum Κοπρί φίλη, *Venus amica equorum Zephyri late(?) hinnitium*, cogitans de Veneris Arsinoes sacello in Zephyrio promontorio, de quo agit p. 72-75. — 6 τήνδε τιθεῖσα Schneidewinus; τήνδ' ἐπιθεῖσα Cod. et edd.

CCIII. Lemma : εἰς Αυσιδίχην. « Qui latinam Reiskii versionem repetivit Larcher. Diss. de Venere p. 285, gallice vertit not. ad Charit. t. II, p. 193. — 1. Et in hoc epigrammate de venere pendula agi non dubit. Audivi exoletos ac fæde probrosos viros qui, ut suscitaretur nestoreorum nervorum debilitas, flagris essent lacerandi et aculeis pungendi. De venereo flagrorum usu libellum scripsit latinum Meibomius, quem latine ac gallice edidit ante hos XL annos Mercierius Compendianus, cui ob morum atque libellorum spurcitiem Pediculus cognomen fuit inditum. Μύωψ λέγεται Suidæ, qui hoc epigramma allegat, ἡ μάστιξ τοῦ ἱπποῦ, τὸ στήθιον δ' ἐπὶ τοῦ πιδόος φοροῦσι κεντούντες τοὺς ἱπποὺς. Sed videtur proprie sumendum adjectivum, et μύωψ instrumentum fuisse quo tardiores motus in hoc ludo viri supini vel femine excitabantur. » B. Quibus addo hæc ex schedis Chardonis : « Brunnio epigramma nostrum de tribade intelligendum existimabat, postea vero in notis ad Lysistratam p. 47 sententiam « e-liorem amplexus videtur : hic agi nempe de venere pendula; quod unice verum. Vid. Ruhenkinius ad Rutil. Ruf. p. 260. — 3 οὐδέπο (sic) ταύτης Cod., corr. Salmas. Initio versus « Larcher. pro ὧ vult ὅ, quod et voluerat Reiskius. Sed nihil mutandum. Sensus sequentium : Et quando ipsa supina equi vice fungebatur, sedente femina, nunquam ipsi fuit admotum calcar, ut femur cruoere tingeretur. — 5. Tafel. I. cit. ad Pindarica Ol. I, 32, δεμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, hunc versum apposit et interpretatus est aliter, non recte, si quid video. » B.

CCIV. Lemma : εἰς Τιμάριον ἑταίραν, τωθαστικόν. « Jam vetulam factam cum navigio fluctibus et ventis quassato comparat. » Jac. — 1. « Etymol. M.: κέλη..., εἶδος πλοίου ληστρικοῦ. Et Suidas huc respiciens, εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. Aptā metaphora meretrici. Notum Julii Augustæ filiae dictum : *nunquam nisi navi plena tollo vectorem*. — 2. Εἰρεσίην. Continuatur metaphora. Sic ἑρεσομένη in re venerea epigr. 54, 4. » B. Meinekio p. 171 : « πλωτὼν ita intelligendum ac si divisset poeta Τιμάριον οὐκέτι πλωτὼν ἐστὶν οὐδὲ φέρει Κύπριδος; εἰρεσίην. Verborum tamen collocatio huic interpretationi parum favel; itaque nescio an πλωτῶν poeta scripserit, a recto casu πλώτης. Sic Meleager τὸν νόστιν XII, ep. 167, et τοὺς πλωτῆρας Aristoph. Eccl. 1086. — 3 νόστιοι Meinekio; legebatur νόστιοι. — 4. Πρόστονος intelligendum de capillis. — 5, 6. « Distichon sic construe : χαλὰ δὲ (active, scil. Τιμάριον) σπαδονίσματα μαστῶν, ἰστίῃ αἰωρητὰ (non secus ac vela pendulia), ἔχει δὲ (eadem) στρεπτάς βυτίδας γαστρός ἐκ σώλου. » Græf. p. 103. Ad σώλου Boiss. : « Eodem tropo

σαλευόμενος ep. 54. » — 7 κοίτη Cod., corr. Græfius. — 8 ἐντροπος conj. Heckerus, quod nemo probabit; nec opus mutatione, quum ἐστὶ dicatur ut ἐνεστι. — 9 δούσανός τε τζωός; ἐτ' ὦν δ' ἄχ. Codex; δούσανός τοι ζ. Salmasius et Græf.; δούσανός γ' ὅς ζ. Brunckius, et alii aliter relativum inferentes, « quod in tali verborum junctura (inquit Meinek.) non esse necessarium docet Homerus : δούστηνων δέ τε παίδες ἐμῷ μένει ἀντιώσωιν. » Nostro tamen loco ambiguitatem habet δούστηνος, ac si de uno quopiam diceretur. — 10. Ἄνωθ' ἐπίδας, pleonasmus poeticus, quod exemplis docet Græf. p. 104. « Εἰκοσόρωφ, conf. ep. 161, 2. Et inest respectus ad nomen σορός, i. e. ὁ ταράς, interprete Moschopulo II. σχεδ. p. 53. » B. Atque ipsi vetuli vetulæve σοροὶ dicebantur.

CCV. Lemma : εἰς Νικῶν ἐστι δὲ ἀναθεματικόν. Puella Thessala Veneri rhombum magicum dedicat. — 1 ἡυξή-νικωσ. (sic) Cod.; ἡυξή ἢ νικῶσ' Suidas. In fine versus Cod. ἡσκειν, cum signo corruptelæ et in marg. ζήτει. « Recte Bisetus et Salmas. ἔλκειν, CAKEIN—EAKEIN, intercalarem versus Pharmaceutriæ Theocriteæ memorantes; H autem adhæsit ex præcedente N. Ἰύγγα illustrat Vossius ad Virgilio Ecl. VIII, 68. » Jac. Boiss. citat « notas ad Marinum p. 122 seq., Creuzer Commentt. Herod. t. I, p. 260, S. Sacyum ad Sancerucii Mystera t. I, p. 193. » — 3. Ποικίλλουσα sine exemplo, non sine analogia neutraliter accepisse videtur Boiss., qui annotavit : « Lectio conjecturalis ποικιλιθεῖσα a Brunckio recepta mihi erit pro glossmate genuinæ ποικίλλουσα. » Ingeniose Jacobsius γρυσωπὸς στιθούσα. In notis mss. idem : « Fort. ποικίλη οὔσα. Conf. IX, ep. 332, 2. » Quod posuit etiam Heckerus, ex ποικίλα οὔσα ortum putans ποικίλλ. — 4. γλυπτή σοι Cod. — 5 μλαχι Cod. « Πορφυρέης. Is color magnam vim habere existimabatur in re magica. Theocr. II, 2 : φοινικέω εὖς ἄνωφ (ubi vide Boiss. in ed. sec.). Ad veneficium prohibendum στέμμα ἐρίου λευκοῦ ἢ φοινικοῦ commendatur in Geopon. XV, 8. » Jac. — 8. « Thessalæ mulieres ob incantationum peritiam famosæ. Vide Grang. ad Prudentii verba Contra Symm. I, 89 : Nec non Thessalicæ doctissimus ille magiæ. Conf. XI, ep. 259, 2; XIV, ep. 140, 2. » B.

CCVI. Lemma : εἰς Μηῶν καὶ Σατύρην τὰς αὐλητρίδας. — 1. « De Antigenida musico v. Burretium in *Mém. de l'Acad.* vol. XIX, p. 470 seqq., ubi tamen diversæ ætatis Antigenidæ non distinguuntur. » Jac. — 2 παίδες; θ' αἱ μουσῶν Cod., corr. Reiskius; καὶ Brunck. « Εὐχολοί, simplices et minime malæ Musarum artifices. Intelliguntur αὐλητρίδες pecunia parables. » Heck. I, p. 107. — 3 πύμπληστοι Cod. « Ταχυχειλεῖς intelligo οἷς ἀκώλυτα διατρέχουσι τὰ χεῖλη, ut Longus ait II, 35. Reiskius ταχυχειλεῖς, non improbate Schneidero. » Jac. Osannus ταχυχειλεῖς, « quod præferam Reiskiano. Utrique tamen præstare putem ταχύχειρας αὐλούς. Pollux IV, 72 : ἀπόδεξαι καὶ τὴν αὐλητοῦ ταχυχειρίαν καὶ εὐγέρεται. Ita Telestes Athenæi XIV, p. 617, B, tibiurum laudat πνεῦμα ἀγλαῶν σὺν ὠκύτατι χειρῶν. » Heck. — 6. ζευξαμένη Meinek. p. 111; legebatur τευξαμένη, « sed tibix ex cera non conficiuntur, sed cera junguntur. Conf. IX, ep. 823, ζευκτῶν δοῦκων. » Ungerus *Beitræge* p. 21 malebat πηξαμένη. — 7 πανεπόρρην ἐς ἧν egregie restituit Heckerus; παν ἐπόρρηνος ἧν Codex. — 8 sic Codex, depravate. Quomodo ἧς; luceat πανεπόρρηνος; « Si sana est edita lectio, verbis οὐ κοτιέουσα facilitatem et patientiam exprimi dixeris, qua tibicina totam per noctem usque ad solis ortum comissantibus aderat, foribus quæ oppugnabantur non irata. Multo tamen aptius in contrariam partem diceretur Satyra comissantibus juvenibus ita favisce, ut ipsa etiam

foribus quæ effringendæ essent irascetur. Nimirum θυροκοπικὸν μέλος canebat, quod αὐλήσειω; genus memorat Trypho ap. Athen. XIV, p. 618, C. Hoc si teneas, leni manu refingas αὐλείοις συγκατέουσα θύραις. » Meinek. His usus Heckerus versusum ita scripsit probabiliori sententia

σὺν ᾧ πανεπόρρην' ἐς ἧν
ἡ ὕλη ἡσ' αὐλείοις ἐγκροτέουσι θύραις,

per totam noctem ad auroram eccini juvenibus qui fores insultant effracturi. Aliter Dorvill et Brunck. ἐγκροτέουσα scripserant; Boissonadius συγκατέουσα. Ne quid omittam, Jacobs. in nott. mss. : « Fort. ἡγῶσ', ἐν αὐλείοις εὐ κροτέουσα θύραις. » O. Schneiderus πανεπόρρηνος ἡ γῶ ἡγῶσεν, quod non est stili hujus. Chardo comparat Theocr. XVIII, 7.

CCVII. Lemma : εἰς Βιττῶ καὶ Νάνιον. « In tribadas Veneris iram provocat. » Jac. — 1 καὶ ἄνιον Plan. — 2 αὐτῇ; Plan.; αὐτοῖς Cod. male. — 3 & ex Plan. supplementum. « Εἰ; ἕτερα. Unde Lucillius *cinædum* vocat ἑτεροζήλον. » Jac. — 4 τὰς κοίτας τὰς π. Plan.

CCVIII. Lemma : ἀποτρεπτικὸν παιδοφορίας. — 1. Conf. ep. 19. — 2 ἡ μή... ἐθέλει Boissonadius ad Nicetam p. 79, probante Jacobsio; ἡ μή... ἐθέλοι Cod.; εἰ μή Brunck. — 3. Dictum est Epicharmi :

Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δὸς τι καὶ λάβε τι.

« Memorat Nicephorus Gregoras in *Anecd. meis* III, p. 198, ubi v. notam. Ferme intelligo nexum hujus sententiæ cum præcedente; sed tacere placet. » Boiss. Qui sequentia ita constituit probabiliter delectu in Græfii conjecturis facto. Codex κατὰ μένειν παρὰ κοίταις (inter lin. κοίταις) εἰν πᾶς, cum hac nota in margine : ζήτει τὴν ἔννοιαν. Pro μένειν Jac. tentabat μέν ἐστ, Heckerus μέν ἐάν, Græfius εἰ εἰ μοι. Debilius videtur quod coniecit Heckerus, μένων πᾶς ἄρσην. « Ἀρσενικαὶ λσθίδες quid sit, illustratur Stratonis carmine XII, 7. » Græf.

CCIX. Lemma : εἰς Νικῶν τινα κόρην. Posidippo soli tribuitur in Plan. Νικῶν amicam Asclepiades memorat supra ep. 150. « Quod debile est argumentum quo epigramma ei adscribitur. Non unius fuit meretricis id nomen, nec unius viri Nico meretriv. Dabiturne etiam Asclepiadæ epigramma 205? » B. — Cleander Nicus in mari natantis amore captus, votis ad Venerem factis assecutus est ut ea potiretur. — 1 Ἐν παρῇ (Plan. παρῇ) καθ. παρ' ἡγῶν δὲ (Plan. παρῆον εἶδε) κλέανδρος Cod., quod egregie emendavit Jacobsius; nimirum EN et CH in vetustis codd. simillima. — 2 νικούς uterque codex, sed in fine νηγομένην Pal., νηγομένης Plan., corr. Jac. — 3 καιομένους uterque cod., corr. Schneiderus et Brunck. In fine ἄνθρ Plan., pro ἄνθρ. — 4 ὑπεσπάσατο mavult Bothius, et versu 6 ψάσασαν. — 7. Ἀτελεῖς, conf. Soph. Phil. 780.

CCX. Lemma : εἰς Διδύμην. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 327. » B. — 1 τῷ θαλῶ Cod. et Plan., ille cum nota in margine : ζήτει τὴν ἔννοιαν. « Conjeci et scripsi τῷ θαλέρῳ. » Boiss. Sic Grotius : *Flore suo*. Ungerus quoque, *Stud.* IX, Τῷ θαλέρῳ Δ. με συνήρπασεν ὥ μ φ, conferens τὸ θαλέρῳ μὲν Martis II. O, 113, sed non favent quæ sequuntur. Alii aliter : Meinek. p. 106 τῷ καλῶ, sive potius τῷ κάλλει, « quod alter versus fere flagitat »; τῷ ψαλῶ Geelius; τῷ

φθαλμῷ Jacobsius coll. Propertiano, *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis*; τῷ φθαλμῷ Διδύμης με συνήσπασαν Ruhnkenius; ἡ θαλλῷ Διδύμης Jos. Scaliger, ut Didyme ait mater puellæ. Heckeri p. 85 conatum tacere præstat. Piccolos τῷ θαλλῷ tuetur comparatione locutionis Platonice θαλλὸν προσείπειν τινί. — 2. « Κηρὸς παρ πυρὶ, conf. XII, ep. 72, 4; Plan. ep. 80, 6. Callimachus Cer. 92. — 3. Μέλαινα, conf. ad ep. 121, 1. » B. Conferri potest etiam Theocr. X, 26 seqq. In fine versus Cod. ἀλλὰ τὸ (superposito α) κείνου (superposito ης). Plan. ἀλλ' ἂν ἐκείνους. Jacobsius ὅτε, cujus compendium in codd. facillime legitur το.

CCXI. Lemma : ἐπὶ τὸ ἐρωτικῶς διακεῖσθαι. — 1 δάκρυα μὲν καὶ Cod., sed Plan. sine μὲν. « Corruptum est δάκρυα, quoniam lacrimæ hominem in amorem perducere nequeant. Desidero ad sententiam vocabulum quale est καρδία, sed hoc metro aptari nequit. » Hecker. Imo epitheton potius vocis κῶμαι, fortasse ab ἀκρο- incipiens, hic quærendum esse indicat scriptura Codicis. Qui in fine versus αἰρη, superscripto γρ. ἀραι. Plan. ἀρω. — 2 « Ἀνδρακινή, conf. XII, ep. 17, 2, ac modo ep. 209, 3. — 4 ἄλγος ὁ μὴ (hoc Cod. inter lin.) κρίνων κοινὸν ἄγοντι πόθος Cod. et Plan. Scripsi κοινὸν ἄγει τι πόθος, hoc ordine : αἶε δὲ πόθος ἐξ Ἀφροδίτης, πόθος ὁ μὴ κρίνων, ἄγει μοι τι κοινὸν ἄλγος. Est ὁ μὴ κρίνων amor qui non discernit inter ea quæ sunt amanda aut non, cui omnia promiscue placent. Scholiasta Wech. legebat ἄγει, cujus hæc sunt verba : αἶε μοι ὕμνην προξενεῖ ὁ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, ἥτοι ἔρως ὁ μὴ κρίνων τὸ κοινὸν κτλ. » B. Eandem conjecturam protulerant Boschius in literis ad Jacobsium (vol. XII, p. 463) et Meinekius p. 195. Heckerus tentabat ὁ μ' ἐκρίνων, ut Alciphro dixit III, 67, πρὶν ἢ ἐκρίνηθῃαι τοῖς πόθοις, secundum emendationem certam Boissonadii ad Philostr. Epist. p. 80. O. Schneiderus ἄγοντι leniter mutabat in ἄλόντι, sed contorta sententia : Πόθος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἄλόντι μοί ἐστιν ἄλγος.

CCXII. Lemma : καὶ τοῦτο διὰ τὸ περιπαθῶς ἔχειν πρὸς ἔρωτα. — 1. « Pro δύνει recepi Hermannianam emendationem διναί. [Item Jacobs. in nott. mss.] Puto Grotium *obversatur* voluisse scribere, non *observatur*. » B. Haud dubie scripsit. De sententia Græfius p. 86 : « Cunctis sensibus totoque animo amorum suorum vivam imaginem contineri. Quidquid amantes audiunt, id ad suos quisque amores referunt; atque sic in omnibus inest ἦχος ἔρωτος. Desiderio amorum suorum acti dilectam ubique imaginem oculis nantantibus quærent; ita ὄμμα Πόθοις δάκρυ φέρει. Eademque imago, bene cognita, animo impressa est. Sic intellige γνωστὸς τύπος. » — 3 ἐκοίμισεν Plan.; ἐκοίμανεν Cod. — 5 ἐρήπτασθαι Cod.

CCXIII. Lemma : εἰς Πυθιάδα. — 1 ἔχεις et καθεύδεις Cod. « Videtur puero quem ad Pythiadem mittit, ipsa verba dictare quæ quasi heri loquentis immutata referat. Sed id brevis est, et, ni mutilum sit epigramma, malim quod Jacobsius proposuit ἔχει, καθεύδει. » B. Quæ item receperunt Meinekius p. 196 et Bothius. Ancillæ nomen est Pythias, ut in Eunuchio Terentii. — 2 ἐσκαλέσαις Meinek.; ἐσκάλεισον Brunck.; ἐκκάλεισαι Cod., aperto vitio. — 3. Conf. ep. 181, 11. Codex διακλωπῶν, correxit Reiskius. « Tibullum confer I, eleg. 2, 23 seqq., ubi hæc attulit Heynius. » Chardo. — 4 ἤλθον Brunck.; ἤλθεν Cod.

CCXIV. Lemma : εἰς Ἡλιοδώραν. « Mutuum sibi a puella amorem exoptans, Amorem suum cum pilæ lusore comparat, pro pila corde utente. — 2 τὰν...παλλομέ-

νην κραδίην Codex, superpositis α. Commode delectum verbum πάλω, quod et de pila et de corde subsultante usurpatur. » Jac. — 3. « Est Ἡδός; idem nunc atque Ἐρως jam nominatus. » B. — 4 ἀπαλαιστρον Reiskius; ἀπαλαιστέρων Cod. « Secundum palæstræ leges is ad quem mittebatur pila, eam debebat remittere; projiciens eam lusumque recusans, alterius contemptum significabat. Talem ὕδριν, a palæstræ usu abhorrentem, poeta depræcatur. » Jac.

CCXV. Lemma : Μελεάγρου εἰς Ἡλιοδώραν, διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα· παθητικόν. Posidippo tribuitur in Plan. Bis scribitur in Palatina sub *Meleagri* nomine, hic et XII, 19, nonnullis mutatis. « In puerum a poeta videtur esse compositum; tum nomine paululum immutato puellæ accommodatum est. » Jac. Sed recte Græfius observat *Heliodori* pueri nusquam mentionem fieri in Meleagreis. — 2 ἔμην Cod., superposito ἡ : ἔμην Plan. — 3 βαλλήν (sine acc.) Cod., superposito εἰ. — 4 πτανᾶ Cod. — 5 voci προίεντα in Cod. superscriptum : γρ. ἴεισαν (sic). Plan. κτείνης. Aptè comparat Jac. Theocritum XXIII, 47 et Tibullum III, el. 2, 29.

CCXVI. Lemma : παραινετικὸν πῶς δεῖ (cod. δὲ) ἔρᾶν. — 1 sic Plan.; χαλᾶς Cod. — 2. « Ἐμπλεος; mihi placeat magis, commate post θυμὸν positio. » 3. Jacobsius στεγανώτερον intelligit de animo firmiore, bene munito, undique tuto. Grotii conversio, *tollens animos*, est liberior, ut poetæ. Exprimere videtur στεγανώτερον taciturnitatem et compositi vultus tristitiam quandam, qua motus mentis velantur et στέγονται. Hesychius : στεγανώτερον· σιωπηλότερον. Idem : στεγανόν· δύναμενον στέγειν τοὺς λόγους, πυκνόν, σφιγκτόν. Suidas, ipsum respiciens hunc locum : στεγανώτερον· πεπυκνωμένον, συνε/έστερον. Ac vernacule dicimus un *homme serré* de eo qui raro et perpauca loquitur, cui rarus sermo est et magna tacendi libido. Aptè Salmasius ad Solinum c. 32 : Comicus : *Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo*, adscripsit : οὐ στεγανὸς εἰμι. — 4. De superba arduorum superciliorum elatione plurima congesti ad Nicetam pag. 124, 190; ad Aristænetum p. 172; ad Herodianum p. 104. Petronius c. 91 : *supercilium altius susulit*, ubi interpretes, et Burmann. ad Anthol. Lat. V, 1 : *Conveniens Latio pone supercilium*. Conf. ep. 91, 4, et Pauli Silentiarii sequens epigramma. Præivit Strato XII, ep. 21 : τὰ λαθραῖα Νεύσομεν ἀλλήλοισι ὁμμασι φειδομένοις. Conf. ep. 269, 4. » B. — 5. Ἐργον τι γυναῖτι, suum fere putant esse, solent. — 6. « Qui conjiciebat οἰκτροῦ ἄλων, statim ipse vidit Jacobsius ἄγαν cum superlativo jungi aptissime et apposuit exempla p. 102. Sic scholiastes Platonis p. 36 Ruhnck. : καὶ τυφλῷ ὄλλον· ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. Memini Joannis Chrys. dicentis alicubi οἱ ἄγαν πολεμιώται. Et alia adverbia pariter augendo superlativo inseruiunt. Polyænus I, 13 : *θεραπαινὴ τῇ μάλιστα καλλίστῃ*, ubi non debebat offendere Corayus. Atque ita Homerus olim de Thersite :

Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεὶ μάλιστα· ἦν ἤδ' Ὀδυσσεύϊ,

quod ut improprie dictum notabat H. Stephanus, notandus ipse. Notandi ob eandem severitatem Herodianus et Thomas Magister. Ad Theocritum VII, 100 : Ἀριστις, ἐσθλός· ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, scholiastes : ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἀριστός· ποιητῶν δὲ καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικὸς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. Addendum καὶ τῶν λογογράφων ταύτην εἶναι ἐξουσίαν. Olim ad Eunapium verba εἰς ὑπερβολὴν superlativo jungi posse vix credebam. Nunc exercitator

lego ap. Damascium Vita Isidori p. 1044 Gregorium quemdam fuisse δέυτατον εἰς ὑπερβολήν, nec hæreo. Non aliter Latinorum optimi Cicero, Livius, qui dixerunt, ille Verr. II, 66, *maxime remotissimi*; hic XLI, 23, *maxime gravissimam*; vide ibi interpretes. » B. — 7 ἔστιν Cod. — 8 Οἶκτον Jac. recte interpretatur τὸ εἰς οἶκτον ἄγον.

CCXVII. Lemma : εἰς χρυσῷ ἡττῶνται γυναῖκες. « Summam in amore vim esse pecunie. Putes Paulum, qui latinos poetas cognitos habuisse videtur, Horatium resperxisse, Carm. III, od. 16. » Jac. — 1 sic Plan.; ἄμμα κορείας Cod., superposito η. « Conf. VI, ep. 164, 4; 182, 2. Suidas, Pauli versiculum allegans, ἄμματα, δεσμά. » B. Suidæ cod. Leid. ἀδραστοιο, in v. Κάσιον. — 4 δάπεδα καὶ Plan. — 6 ἐπιγνάμπτει Plan. — 7 Ἐλύγῳσε Suidas exponit ἔξαμψεν, hoc versu usus. — 8 παρίην Plan.; παρίαν Cod. superposito η.

CCXVIII. Lemma : ἐπὶ Πολέμῳ κείραντι τὴν γαμετὴν μοιχείας ἔνεκα. « Imo in virum qui puellam, ob poetæ amore verberibus exceptam, crinibus spoliavit, similis Polemoni in Menandri Περιχειρομένην. » Jac. Vide fragmenta Menandri p. 40 ed. Didot., et Meinek. Reliq. p. 136 seqq. — 2 γλυκερός Plan.; γλυκεράς Cod., unde Scaliger Γλυκεράς, quo nomine fuisse τὴν περιχειρομένην minime est probabile. « Scribunt Γλυκεράς viri docti, ut in nomine proprio. Sed hæc de accentu retrahendo regula non ubique valet. In illo ipso nomine diserte Arcadius : τὸ δὲ γλυκερὰ δέχεται, εἴτε κύριον εἴτε ἐπιθετικὸν εἶη. Vide not. ad Christodor. 263. » B. — 3. Dictu vix opus est hinc glossatorem nomen hominis collegisse suo plane periculo. Conf. ad ep. 220 initio. — 5. « Comica sæpe appellantur ea quæ in comædiis fiunt. Sic *aurum comicum* pro fabis; *senex comicus*, qualis in comædiis exhibetur. Hoc loco clandestinus mulieris amor videtur significari, quo amoris genere nihil in comædiis frequentius. Nisi forte malis accipere de abscissis capillis. » Jac. Quod verum. — 9. « Interpuncti ita ut σχετίλος cum indignatione pronuntiandum esse monerem. — 10. Suidas : αἰθῶπα, ἀντὶ τοῦ διάπυρον, φλεγμαινούσαν, versumque recitat. » B. — 11. Margo Codicis : θαυμαστὴ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου. « Sensus : Nihil inde lucratus est, nisi quod ipse *odiosus* sit factus, dum ego *tristis* sum de puella turpiter *tonsa*. Hanc sententiam satis facite per tres fabularum Menandrearum titulos extulit. In Μισομένῳ enim primæ partes erant militis, qui portentosa jactantia puellæ, quam depribat, odium in se concitavit; in Δυσκόλῳ autem hominis alicujus morosi et fastidiosi, δυσκόλου καὶ δυστρόπου, cui Smicrines nomen. Ipsum lusum præierat Fronto XII, epigr. 233. » Jac.

CCXIX. Lemma : εἰς Ῥοδόπην. — 2 περιδῆριτῃν (sic) Cod., superposito τον. « Dicit *difficilem* et custodibus circumseptam. *Inciat* enim *custodia*, inquit Ovidius Art. am. III, 601, et

Quæ venit ex tuto minus est accepta voluptas. »

Jac. — 4. Φώρα Suidas hinc petiit exponit λαβραία, κλοπιμαία. Conf. ep. 221.

CCXX. Lemma : ἐπὶ τινὶ Κλεοβούλῳ τὴν παλλάκην ἀποκείραντι. Non præstiterim equidem confidenter hæc Jacobsii : « Ad eundem qui puellæ, de qua in ep. 218 agitur, capillos absciderat. Senem illum fuisse hinc intelligitur, Cleobulum nomine, et puellam Rhodanthen. » Eadem sententia Boissonadii. — 1 vocὶ θαλκρόν in Cod. superpositum γρ. μελκρόν. Suidas exponit διάπυρον, hoc

versu usus. — 5. Ξυνά, quæ omnibus sunt communia hominibus, humana peccata. — 7 ἀντίπατος Cod. « Revocavi veterum editionum scripturam pro recepta nunc Ἀντίπατος. Lusus est perspicuus in oppositione vocabulorum ἀντίπαλος et ἀντὶ πατρός, qui lusus diducit modeste lectoris labia, idque satis est. Scripto Ἀντίπατος, quasi esset nomen proprium, fit ænigma obscurius et fere sensu carens. » B.

CCXXI. Lemma : ἐρωτομανής. « Furtivi amoris impatiens poeta palam, licet cum vitæ periculo, amare statuit. » Jac. — 4 λησιπῶνου Cod., superposito υ. Huic versui Plan. substituit suum talem :

δράσας ἡ λέξας ἐχθρὸς ἐρωτος ἀνὴρ.

CCXXII. Lemma : εἰς Ἀρεζὼν (sic) τραγῳδὸν καὶ κιθαριστρίδα. — 1 ἔχουσα Plan. — 3. « Ποίημα, gravis tragœdiæ spiritus et sonus. Etiam in oratione ῥοίζος καὶ πνεῦμα laudatur. » Jac. — 6 κἀνεδείκαζε Erfurdtius, quod probaverunt Hermannus, Reisig, Jac. et Boiss.; edebatur κἀν εἰδικαζε, quod tenent Schæfer. ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII et Peerlkamp. Nov. Bibl. crit. IV, p. 50, vertitque Grotius. — 7 σιγῇ Plan. et Cod. a pr. m., σιγῇ a sec. « Σιγῇ ἐπ' ὁμιλίῳν, formula ex Homero petita, II. H, 195. Silentio, ait, premamus vocem admirantis animi, ne auditâ Bacchus Ariadnæ hujus amplexum appetat. » Jac. — 8 ἔχῃ Brunn.

CCXXIII. Diu exoptatam noctem nactus tandem poeta Luciferum rogat ut morari valde eamque extendere velit. — 2. « In cælo Luciferi aut Veneris stella stellæ Martis vicina est. » B. — 3. Margo Codicis : ζῆται τὴν ιστορίην περὶ τῆς Κλυμένης. « Nota fabula de Solis et Clymenes amoribus; sed quinam noctem tum a Sole protractam esse finxerint, id quod ex hoc loco apparet, ignoro. Nonnus XXXVIII, 131 seqq., ubi Clymenes cum Sole nuptias describit, Luciferum carmen nuptiale cecinisse, Lunam facie præluxisse narrat. » Jac. — 4 « Scripsi ἐπ' ἀντολή; pro vulgato ἀν'. Lucifer, noctu contemplatus Solem cum Clymene recubantem, non ad orientem properaverat, sed περὶ νόκτα ἐδῆθονεν. » B. — 6. Conf. ep. 283, 6.

CCXXIV. — 1. Ad λῆζον Jac. ex sequenti versu supplet βάλλον, homerica structura, δίστευσον Μενελάου, etc. Cui haud consulto satis refragari videtur Boiss. : « Imo structura est per se bona et integra. Sic [?] supra ep. 211 : λήγω δ' οὐ ποτ' ἐρωτας. De jecore sede amoris multa dedi in Nicetam p. 162. »

CCXXV. Lemma : εἰς ἔρωτα, διὰ τὸ πολλὰ πάσχειν ἔνεκα τῆς ἐρωμένης. — 1. Conf. Hom. II, E, 339. — 3 εἰμῃ, superposito ι, Cod. — 4. Respicitur ad Hom. II, Δ, 218. Δευομένη, scil. αὐτῶν. — 5. « De Telepho vide ep. 291, 5; not. ad Nicet. Eugen. p. 166; Behot. Apophor. I, c. 2. » B.

CCXXVI. Lemma : ἐπὶ ὑποθέσει ἐρωτικῇ. — 2. Sic Plautus Trucul. I, sc. 1, 22 :

Si semel amoris poculum accepit mere,
Eaque intra pectus se penetravit potio.

— 3 ὅποι Cod.; ὅποι Plan. — 4. « Hinc catalogum Venerum augere poterat Larcherus. Veneris *Placidæ* (an Μιλιχιά?) templum memoratur a Gyllio De Bosporo II, c. 6, ex Dionysii Byzantii Anaplo. » B. — 5. « Καθ.

referendum ad τῆς, v. 3, in remotioribus terris. » Jac. — 7. Hinc Suidas : Ὀτλήσαντες, ὁπομενοῦντες, κακοπαθεῖσιν.

CCXXVII. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ ἐρωμένη. « Comparat auctor puellam, quam deperit, cum vile, se ipsum cum vindemiatore. » Jac. — 2. « Ἐλικες non sunt sarmenta, sed cirri uvarum. » B. — 3. Ἀνάθημα μερίμνης, i. q. ἀγχαλμα vel κόσμημα ἐρωτός : v. Jac. p. 104. Brunck. ex Salmasii conj. ἀπάτημα. — 4 ἐνὶ πλέξαι Cod., ut sæpe. Chardo autem ἐνὶ πλέξαι ἀμματα, cum hac nota : « ἐν ἀμμαι intellegitur de vinculo illo quod innectit amans dum corpus amicæ amplectitur, ita ut, junctis manibus, ex lacertis unum efficiatur vinculum. » Brunck. ἐπιπλέξαι. Jac. : « ὑγρόν δεσμὸν, molle vinculum brachiorum. » Conferendus Paulus Sil. infra ep. 255, 15 seqq. — 5. « Τρυγῶν. Vocabulum vindemiatoribus proprium sic transulit Aristænetus II, ep. 1 : οὐ δὲ τῆρεϊν ὀπώραν δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώνας τὴν ὥραν τρυγῶν. In sequentibus hoc dicit : nulla puella est neque vernantibus annis, neque paullo provector ætate, quam habere malim. » Jac. — 6. « Οὐκ οἶδα μένειν. Hic est οἶδα fere pro βούλομαι, δύναμαι. Gallice : *je ne saurais*, id est *je ne puis*. » B. Deinde ἐτι μοι Codd., corr. Salmas. — 7 ἔλθοι Brunck. et Chardo, sed nihil mutandum.

CCXXVIII. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ Ῥοδόπη. « A puella exclusus omnibus munditiis renuntiat. Se ipsum alloquitur. » Jac. — 2 φαῖδρυνεῖς (sic) Cod., corr. Brunck. Quamquam Jac. et Boiss. tenent φαῖδρυνεῖς. Ille annotat : « Dixeris Nostrum ante oculos habuisse Tibulli locum, I, el. 8, 9 :

Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos,
Sæpeque mutatas disposuisse comas?
Quid fuco splendente genas onerasse? quid ungues
Artificis docta subsecuisse manu? »

— 6. Suidas : Ἡριπόλη, ἡ ἡμέρα, hoc versu allato. Conf. ep. 254, 2.

CCXXIX. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ Εὐπίπη. — 5. « Sustuli distinctionem post ἀνίης, ne constructione jungatur ἔρω; ἀνίης. Nunc est rectius ὀγχετῆγος ἀνίης ἐνεκα τεκνέων, ἐνεκα παῖδων. » B.

CCXXX. Lemma : εἰς Δωρίδα τὴν ἑταίραν. Jac. : « Natum carmen ex proverbiali locutione ex τριχὸς κρίματα, » de qua ad v. 7. — 1 sic Plan.; εἰρύσσασα Cod. « Suidas : Ἐθεῖραι· αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελούμεναι τρίχας. Et exempla affert hunc versum et VI, ep. 279, 1. » B. — 2 δορικτ. Cod., non δοροκτ. Plan. ἐμάς παλ. Wakefield. δορικτῆτος. — 3. « Τινάξει Suidas hinc exponit διαρρήξει, κόψει. — 7. Alludit ad proverbium ἐκ τριχὸς κρίμαται, dictum ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων, de quo v. intt. ad Aristæ. II, 1, p. 613. Josephus Iscan. V, 5 : *Eheu, quam tenui nutant mortalia filo!* Jam Ennius p. 54 :

Hac noctu filo pendebit Etruria tota ;

ubi Columna. Adde Meurs. Spicil. ad Theocr. Id. 14; Zorn. De fabula Parcarum § 2; Lindembrog. ad Ammian. Marc. XIV, 5, p. 16. » B.

CCXXXI. Lemma : Max. ὑπατικοῦ ἐπὶ γυναικὶ κθαρωδῶ. — 1 sic Plan.; πρόσωπα τὰδ Cod. Deinde idem βάλλει, Plan. male βάλλει; Jacobsius in notis mss. βάλλει, probabilius quam quæ ab aliis tentata sunt. Græcius προσώπατα δ' ἀνέσσο Κάλλει, « sed significatione longe diversa

ἀνατίθεσθαι ad ultima verba τῆ κθαρήν erit repetendum. Pro hoc conjicio : τὴν χέρα Τερψιχόρη. Gratiis os, Pulchritudine frons, Venere oculi, Terpsichore manus digna esse dicitur. » Hecker. Piccolos πρόσωπα παρ' ἀνέσει βάλλη, « ἤγουν, τὸ μὲν στόμα παραβολῇ ταῖς Χάρισι, τὰ δὲ πρόσωπα τοῖς ἀνέσει, τὰ δ' ὄμματα τῇ Παρξί, τὴν δὲ χεῖρα τῇ κθαρή. » O. Schneiderus, qui similem sententiam requirit, τὴν χέρα τῇ Κυθέρη, pro Κυθέρει (Meinek. Anal. Alex. p. 46), de duabus status vel imaginibus Veneris cogitans. — 2 τῷ χέρε Jacobsius; legebatur τὴν χέρα. — 3 σκυλεύεις Plan.

CCXXXII. Lemma : εἰς τινὰ γυναικὰ πολλοὺς ἐραστὰς ἔχουσαν : Ἰππομένην, Λεάνδρον, Ξάνθον. « Epigramma perelegans ex antiquioris poetæ fontibus derivatum esse nullus equidem dubito. » Jac. — 4 dubium hoc an Ἰππομένη sit in Codice. — 5 ἐγκαλιησιν Cod., superposito αι. — 8. « Intellegit Grotius ἀρνητὴν de divite et nummata, quod potest defendi; jam πενίη ei non capiendum fuit de paucitate amatorum, sed de paupertate meretricis univiræ, et scribendum *semper egeas*. » B.

CCXXXIII. Lemma : Max. ὑπατικοῦ (sic compendio) ἐπὶ γυναικὶ παλμθούλῳ. « Antiquiorem poetam expressisse Macedonium satis verisimile est. » Jac. — 2. Hinc Suidas. ἀμβολία, ἡ ὑπέρθεσις. — 3. Ταῦτα, vana hæc promissa. — 5 ἐσπερίη Toupius; ἐσπερίη Cod. « Sic Thetis ἡερίτ ἀνέθη μέγαν οὐρανόν, II. A, 497; add. Od. I, 51, Apoll. Rh. III, 915. Euphorion (?) ap. Plutarch. Mor. p. 557, D : ἡοῖαι σαίρεισκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν. » Chardo. Amans autem ἐσπερίη accipit figurate. De qua re Jac. apte comparat Aristot. Poet. c. 21 : ὁμοίως ἐχει ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. Ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἐσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἐσπέραν. — 6 ἀμετρήτων. βυτιδων Reiskius et Toup. Sed πλήθω cum utroque casu struitur.

CCXXXIV. Lemma : ἐπὶ τῷ (τὸ Cod.) ὀψέ αὐτὸν ἡττηθέντα ὑπ' ἐρωτος ἀρεσθαι ἐρᾶν. Conf. Meleagri epigr. XII, 23. — 1 ἐνὶ ἐρεσι Plan. — 2. Ἀνέμβατος hic Suidas exponit δυσχερῶς δεχόμενος. — 6. De judicio Paridis. Edebat-
tur ἐφ'.

CCXXXV Lemma : Max. ὑπατ. (sic; vult ὑπατικοῦ) ἐπὶ τινὶ κόρη παρὰ κλησίαν. — 2. « Ἐσσεῖσθαι, id est μετακίνησας, interprete Suida. » B. Ad syllabam σα hujus verbi interpolatio notatur in Codice. Chardo. — 3 κραδίτι δὲ βυθῶι πελ. οἰστρου Cod., corr. Jac., βυθῶ exponens ἐν βυθῶ. Brunck. cum Salmasio κραδίη; δὲ βυθός πελ. οἰστρω. — 4 πνηγομένης Cod. — 5. Conf. ep. 209, 5. — 6. Αἰμένων ambigue dici intelligitur. « Allegoriæ auctor fuisse videtur Empedocles, de quo schol. Eurip. Phœn. 18 : Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησι σχιστοῦς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένσεις ἐσσι. » Jac.

CCXXXVI. Lemma : ἐπὶ κόρη ἀπειθεῖ. — 1. « Πῆμα nihil aliud est quam πάθημα, a prototheto πάω, quod assumpto theta (πάθω) duplici ratione ad usum accommodari poterat, vel productione vocalis πῆθω vel interpolatione consonæ πένθω. » Lobeck. Rhemat. p. 70. — 2 ἐστιν Cod. — 5. ὑπερέλλοντα, v. Porson. ad Eur. Or. 6.

CCXXXVII. Lemma : Ἀγαθίου...σχετλιάζοντος ἐπὶ τῷ Ῥοδάνθῃ ἐρωτι ταῖς χειλιδόσιν. « Epigramma hoc ex odario Anacreontico XVI tractum videtur. » Jac. — 2 ἐλινύσαι Cod.; ἐλινύσασιν Plan.; recte libri Suidæ v. Ἐλινύον.

τες. « Qui inter nonnulla exempla nostrum locum asserens, exponit διατρέβειν, ἐγγρορίζειν, χρονίζειν. » B. — 5 sic Codex; in fine ῥοδάνῃ, adjecto σ a recentiore manu. Edidit Jacobsius e conjectura ῥομπατα δὲ σταλάοντα, « quod sine substantivo adjecto recte dici posse equidem non credo; quare conjicio ῥομπατα δ' οὐ μύοντα, coll. Nonno Dion. XXVI, 132. » Hecker. — 7. « Οὐ γάρ... Supple cogitando : non est cur mihi infestæ sitis; non enim sum Tereus. Anacreon l. c. : τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρέυς ἔχεινος, ἐκθριβίω. » Jac. — 9. « Ἴτυλος idem est ac Ἴτυς. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 343. » B. — 10 εἰς αἶπο; Plan. « Mutatus est Tereus in upuram, quæ avis nidum ponit ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὕψηλοις, » Elian. N. A. III, 26. » Jac. — 11 κνώσσοιεν Cod. « In Grotianis erat dormire sinas. Correxī mendum calami vel typorum. » B.

CCXXXVIII. Lemma : Max. ὕπα (compendio ambiguo) καὶ αὐτὸ ἐρωτικόν· ὅτι καὶ ξίφος ἐπερέτετο, ἐν ᾧ τὴν μορφήν ἐπεσκόπει, ἅμα δὲ καὶ ἀσφαλεία; ἔνεκα. « Quare nudum ensem gerat, poeta docet hoc epigrammate, quod omnibus Macedonii carminibus facile præstulerim. » Jac. — 1 κοῦρη Plan.; κοῦρα Cod. — 3. « Ἀρης de ferro explicandum, ut dicitur VII, ep. 531, 2; IX, ep. 431, et 311, 7. » Meinek. p. 178, et Heck. — 5 κατοπτρου Plan.; κάτοπτρον Cod. — 6 δέρομαι ἐμαντίον mavult Hermannus, sequentia καὶ καλὸς ὦν non ad Macedonium, sed ad Ἄρη (cum Opsopo-) referens : « Gladius, quem formæ et venustatis gratia gesto, pulcher est. » — 7 ἀπ' ἐμῆιο λαβῆναι Cod.; λυθείης male Plan. « Melius mihi correxisse visus sum scripto λιασθῆς. » B. Idem Jacobsius in notis mss. multo ante annum 1842 ad me missis, et Meinek. Veram vidit Otto Schneiderus scribens ἀπ' ἐμῆιο λάβῃ η α ι, i. e. ἀπολάβῃαι.

CCXXXIX. « Se Amoris flamma tantum non consumptum esse queritur. » Jac. — 2 καταθνήσκω Cod.; καταθνήσκω Plan.; uterque Παρίη. — 3. « Μετὰ σάρκα, carne consumpta. » Jac. Qui ad versum 4 in notis mss. : « Fort. ἀσθήμα νέμων. » — 5 λαοῦξιν Plan. et Suid. — 6 φορδῆς (cum nota corruptelæ in Cod.) ἡ μανίη Cod., Plan. et Suid. Correxīt Toupius; ἡπᾶντα Hesychius interpretatur ἀπορία. Suidas : Ψύχεται ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται, μαραινέται. In fine versus αὐτόματο; Plan.

CCXL. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 445. » B. — 2 σκαπάνη Plan.; σκαπάνη Cod.

CCXLI. In Plan. *Agathia* inscribitur. — 1. Prolepsin in καλινόρσον ostendit Lobeck ad Soph. Ajac. p. 278. — 2. « Ἀνασειράζω bis explicat Suidas, ἀνθελίω, ἀνατρέπω, alibi ἀνχαλινῶ, ἀνακόπτω. — 3. Δασπλήτα, Suidæ τὴν ἐπὶ κακῷ προσπαλάζουσιν. — 7. De illa Sirenium comparatione plurima dedi ad Zachar. n. 86. » B.

CCXLII. *Agathia* tribuitur apud Plan. « Cui fraudi fuerit *Scholastici* titulus, huic *Eratostheni* cum *Agathia* communis. Ceterum non exstat in edit. Flor. neque in codice Barberino : ut non ab ipso Planude, sed ex collaris, qualia multi codices et veteres editiones multæ præbent, in *Wehelianam* p. 605 fluxisse videatur, a Planudæ collectione alienum. » Chardo, alia hujus rei exempla asserens. « Tecte mæchus mulieri, coram marito, impudici amoris vota significat. » Jac. — 1, 2 ἀκούτης κείνη Brunckius, nunc probante Jacobsio; ἀκούτη κείνη Cod. In appendice codicis Barber. ἀκούτης, non ἀκούτη. Ωζρο; conf. ep. 259, 4. — 3 seqq. Verbo indi-

casae sufficiat ambiguitatem vocabulorum, quæ ad rem obscenam deforquenda sunt. — 4. « Δικιλίδος, vide ad epigr. 256. Parui Reiskio ὑμετέρη; legenti pro ἡμετέρης. Pronomen ὑμέτερος pro σός et similia tractavi ad Theoph. Simoc. p. 264. Est βάλανος pro μόχλος, et proprium in hac re verbum χαλᾶν. Aristophanes Lys. 310 : τοὺς μόχλους χαλᾶσιν αἱ γυναῖκες. » B. — 5 περάσαι append. codicis Barber. — 6. « Interrogationis notam addidi. Vicinos fuisse puto poetam et Meliten. » Jac. — 8 μὴ σκευὴν ὀλέσθι Codex; ὀλέσθης Barber.; μὴ κεφαλὴν ὀλέσθης Plan., ex interpolatione. Σκευὴν dici « partem qua viri sumus » notum est; conf. Plan. ep. 243, 4. « Brunckius edidit μὴ σκευὴν ὀλέσθης, diæresi inaudita. Malui relinquere σκευὴν, donec melior codex reperitur. Et nihil forsitan querendum. Recentiores illi poetæ nonnunquam ultimos pentametri pedes contra artem mutaverunt. » B. In *Addendis* Jacobsius : « Utraque lectione, σκευὴν et κεφαλὴν, inter se comparata facile adducar ut poetam σκυτάλην scripsisse existimem. Ambigua significationis vocabulum, quod quam apte ad partem obscenam transferatur, per se patet; magis etiam patebit comparantibus Aristoph. Lys. 991 seq. Scitissimum vero quid postea conject vir eximius, in notis mss. relatum : μὴ σε κῶν ὀλέσθης, ambigue de marito. Hoc omnibus præstat, et recepi. Nihil enim in præcedentibus quod σκευὴν quandam ferentem poetam ostendat. »

CCXLIII. « Quinque priores versus habet appendix Barberina, inscripto *Eratosthenis* nomine. » Chardo. Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 236. B. — 3. Οὐκ ἀλέγιζεν, non curabat, facile patiebatur. — 5. Νύκτα λοχίσας fortasse dictum ut νύκτα φυλάζας ap. Eurip. Or. 57; aut νύκτα est pro noctu. » Jac. Prius præstare videtur; alterum vertit Boiss. Brunckius cum Reiskio κατὰ νύκτα.

CCXLIV. « Duo priora disticha, tanquam integrum epigramma, his leguntur in appendice Barberina, utroque loco velut *Eratosthenis*. » Chardo. De trium puellarum oculis judicat. — 2 δακτάζει Cod., corr. Heinsius et alii. — 4. « Mutatum est nomen τρηχάλων in τριχθαδων [quod edebatur]. Omnino male. De *Galatæa* basis sonoris ait poeta, non debere aurium de basis esse iudicium; et sic excluditur *Galatæa*. De duris *Doridis* labiis quæ mordent iudicabit, quum ea fuerit expertus. Sed se a tali consilio revocat, et mollibus, roscidis, melleis quæ novit *Demus* basis contentus, in eis acquiescit. » B. Barber. his τριγαλέων. — 5 ἐπλάγῃς Cod. — 7 τοῖσδ' Brunck., frustra; vide ep. 191, 3; VI, ep. 27, 5, et al.

CCXLV. « Ad puellam frustra ipsum tentantem illecebris. » Jac. — 1 ἱεῖσα Cod. Γάμου de concubitu. « *Hinc* Suidas κηλίζειν, τὸ γελᾶν ἀτάκτως. — 3. Τρισὶν ὥμοισα πέτραι. Schol. Wech. : ὡς ἔθους ὄντο; τὸ παλαιὸν τὸν ἐπομνίντα τρισὶ λίθοις τὸν ὄρκον πιστοῦσθαι. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἔθος ἐπεκράτησε καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων· εἰ γάρ τις τῶν πολιτευομένων ψήφισμά τι τοῖς πολίταις εἰσενεγκὼν δύναιτο κτήσεται παρ' αὐτοῦ [leg. παρὰ τοῦ] δήμου, ὡς μὴ δοῖεν αὐτῷ εὖ ἔχειν μηδὲ συμπερίεν τῇ πόλει τὸ κυρωθῆν, τὸ πλῆθος ὡς ἐναγῇ τὸν τοιοῦτον ἀνακαλοῦντες, λίθων σωρούς κατὰ τριόδους συνάγουσιν, ᾧ ὅτ τῶν παριόντων ἑκάστος τρεῖς λίθους προστιθῇσι καταρώμενος τῷ ἀνδρὶ, ὡς τοῦ ἱεῖου μᾶλλον ἢ τοῦ κοινοῦ συμπερόντος στοχαζομένων. Quæ nescio unde sumpta leviter correxī; sed nihil ad rem faciunt, neque multa alia a doctis viris prolata, nisi forsitan locus *Plutarchi* Sull. c. 10. » B. Jacobsius : « De hoc ritu aliunde non satis constat. Arabum iuramentum per septem saxa san-

guine uncta describit Herodotus III, 8. Plutarchus, Sull. c. 10, de Cinna narrat : ἔχων ἐν τῇ χειρὶ λίθον ὤμνουν, εἰτα ἐπαρασάμενο; ἑαυτῷ μὴ φυλάττοντι τὴν πρὸς ἐκείνον (Syllam) εὐνοίαν, ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως, ὥσπερ λίθος διὰ τῆς χειρὸς, κατεβῶλε χαμάζε τὸν λίθον. In qua re similitudo quædam cum eo ritu, quem a facialibus observatum commemorat Livius I, 24. Τρισὶ πέτραις fortasse dicit per hyperbolen : non uno, quod vulgo fieri solebat, sed, si quis voluerit, vel tribus saxis manu captis. » De tribus diis et victimis in jurandi ritu aliqua affert Hecker. p. 88 seq., quæ huc non pertinent. Lennepius Ποινὰς conjecit, refutatus a Passovio Scriptt. misc. p. 219. Struendum ὡμοσα μὴ εἰσιδεῖν τὴν δ. κόρην. — 5. « Labiis cum sono compressis osculum puella, virum ut alliceret, imitabatur. » Jac. Hinc Suidas πῶπυζε· κολάκιον, κῆλει. — 6. « Γυμνοτάτοις mutari vult Astius in σεμνοτάτοις, pudicissimis, castissimis; sed quum is sensus a persona talis feminæ valde sit alienus, voluit sane cum acri ironia epithetum efferri. » B. — 8. Conf. ep. 275, 12; IX, ep. 26, 4.

CCXLVI. « In appendice codicis Barber. hoc quoque epigramma *Eratostheni* diserte tribuitur. » Chardo. Scriptum in puellam tenerrimi corporis, sed animæ duræ et castissimi moris. Jac. — 3. « De adamante metallo vide ad *Æneam* Gaz. n. 422. » B. — 4. « Speciose Cornelius de Pauw παρβενή. Sed nihil mutandum : in reliquo toto corpore dominatur ἡ παρβενή. Sequens distichon suspectum habebat Salmasius, cum epigrammate 50 jungat Schneiderus. Optime sane nostrum terminaretur in versu 4; sed Paulus, ut plurimi istius ætatis versificatores, modum tenere et abundantiam vitare vix noverat. — 5. De optativo sine ἀν vide Hermann. ad Vig. p. 729, Opusc. IV, p. 365. Τοῦτο, abstinentiam a vero et solido voluptatis fructu. » Jac. — 6 τὰν ταλάνη Cod. « De siti Tantalea vide ad Nicet. Eugen. p. 336. » B.

CCXLVII. — 1. Παρμένιος, lusus in nomine puellæ ex etymo, quasi παραμένονσα. — 3. « Versus ductus ex Theocrito VI, 17, ad quem hoc distichon gallicis versibus reddidit Longopetræus p. 223. » B. — 5 κεντροπαγίς Brunck. et Both. « In compositione — μανής rem valde intendit. Est igitur vehementer aculeatum, longe acutissimum. Omissum hoc distichon in Planud. dubitare possis an ad nostrum carmen pertineat. Nexus certe tenuissimus; nisi forte hæc fuit auctoris sententia : Levissima quidem es et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum. » Jac. — 6 χεῖλους ἐκτρέμεθα Cod., quæ correxit Brunckius. Conf. ep. 241, 8.

CCXLVIII. « Puellæ, quam ira accensus male acceperat verberibus, similitatem deprecatur. Conf. ep. 218 et 220. » Jac. — 2 « Hinc Suidas αὖ ἐρύσαι, εἰς τοῦπίσω ἐλκύσαι. (In Cod. αὐερ. ita ut dubium sit de circumflexo, hic et ep. 285, 5.) — 3. Hinc idem : αἰλινος· δούρετι, θρηνητικῇ. Conf. VI, ep. 348. — 5 θαμνοῖ Cod., sed recte Suid. — 7. Hinc idem : ποινή· δίχη μεταποίνιος. » B. Qui τοῖην, non τόσην.

CCXLIX. « Ad puellam quæ, pristina superbia deposita, poetam amplexibus tenebat. » Jac. — 5 ἐκλυτα Reiskius, quod corporibus magis conveniat quam ἐχτυτα.

CCL. — 1 ᾄδῃ φιλομυτῷ superposito μειδῇ Cod., corr. Jac.; ᾄδῃ εἰλης μειδῆμα Brunck. — 2. « Vulgo θακερυγέει. Malui dividere ut est in apographo Par. [et Heinsii]. » B.

— 3 ἐγκλινόμεναι (sine acc.) Cod., corr. Jacobs. Post hunc versum in Cod. legitur versus tertius epigrammatis sequentis, errore librarii. Ap. Chardonem Holstenius in margine apographi testabatur « versum expunctum postea fuisse. » — 5 δὲ φίλ. Cod. — 7 οὐνεχα Brunck.

CCLI. — 2. « Ἀκροβατῇ. Labia fucata intelligo. Adumbrata hæc videntur ex Theocrito Id. XX, 12 seqq. — 3. Κιχλίζειν dicitur de meretricio risu. — 4. Manus effusas, ἐκκεχυμένας, accipio de brachiorum jactatione, qua vividiore mulieres utuntur. Longe aliter suminus Grotius, qui omnino in horum versuum interpretatione a veritate aberrasse videtur. » Jac. — 5. « Ὑψαύγερος, vide not. ad ep. 27, 3. » B. In margine Codicis : γρ. ὀγκᾶς. Quod non facile dixeris quid sibi velit. « Sententiarum nexus hic est : Quamvis micantibus oculis, ore, risu, brachiorum motu animum amore inflammatum prodere videris, fallentur tamen qui te faciliem fore existimabunt : nondum fracta est animi tui superbia, neque, marcescens licet, emollita es. » Jac. — 6 οὐπο Cod.

CCLII. Marci Argentarii epigramma, supra 128, comparat Ruhnkenius Ep. crit. I, p. 75, et meliora quæque inde a Paulo subiecta demonstrat. — 2 ἐμπελάσαι Ruhnken., postea cum Reiskio ἐμπελάσῃ. « Sed lectio Codicis ἐμπελάσαι potest retineri, quod et Jacobus sensit p. 111. — 3. Σεμράμιδος τεῖχος. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 338. Manasses Chron. p. 114, 7 :

Ἄλλ' ὅτε πᾶνθ' ὁ Ῥωμανὸς ἔβη κατοχυρώσας
καὶ τεῖχος Σεμράμιδος ἀντικρυς κρητιδῶσας.

Sunt viri docti in culpanda illa Pauli hyperbole valde severi. Fateor, ut sunt varia de rebus istis judicia, mihi non inficetam videri nec illepidam in re tenui verborum illam exaggerationem. — 5 (τε inseruit Salmasius vel Guyetus.) Τάλλα δὲ σιγῇ, conf. not. ad ep. 128, 3. » B. — 6 κρυπτεῖ Cod., corr. Jacobs.; κρυπτεῖω Brunck. ex marg. Guyeti. Sed Boissonadium sua manu reduxisse video Codicis scripturam κρυπτεῖω et in latinis posuisse celo, ductus fortasse analogia eorum quæ tetigit Lobeck. Rhematio p. 147; aliquid hic annotationis relictum; a viro optimo fuisse velis.

CCLIII. Ad puellam pudore impeditam quominus ad amantis preces respondeat. — 1 Χρύσιλλα hic quoque Cod., non Χρυσίλλα, quod editur. « Est Χρύσιλλα epigr. 3, quæ accentus sedes præstare videtur. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 61; de πάτω νέειν not. ad XI, ep. 329. » B. Male Bothius πείδω. — 2. « Ἀκρολυτεῖν est nodum zonæ ita vexare, ut nihil proficiatur in solvendo, neque appareat, solvere velis necne. » Reisk. « Hinc Nicetas III, 166 :

Ζώνην δὲ τὴν σὴν ἀκρολυτεῖς ἀθρόον,

ubi vide not. Aristænetus I, 15 : τῇ ἀμπεχόνῃ ἀκροῖς δακτύλοις ἐραπτομένη τῶν χρυσῶν. Quod fere simile est. Furetierius de homine pudico ac valde timido : il estoit mesme si honteux qu'en parlant à l'un il regardoit l'autre; il tournoit ses glans ou ses brutoins. — 3. Codicis scripturam πῶλει firmat imitator Nicetas III, 170 : Οὐκ οἶδεν αἰδᾷ Κύπρις... » B. Reiskius malebat πῶλοι.

CCLIV. « Quum citius quam juraverat ad puellam reddisset, perjurii pœnas deprecatur. » Jac. — 1 ἀργεῖ Plan.; ἀργεῖτη κοῦρη Codex, et a superpositum ultimo η. — 2 ἡ:πόλις Cod. a pr. m., sed τς correctura manu item antiqua. In marg. glossa hæc : τῇ; ἡμέρας τῆς περὶ τὸν θόρον

πολύσης. Conf. ep. 228, 6. — 4 τηλοτέρω Cod. — 5, 6. « Hominum peccata ἐν Διὶ δέλτων πτυχαί; notari dixit Euripides in Menalippae fragm. 3, et ap. Callimachum H. in Cer. 57 Nemesis impias hominum voces γράφασθαι dicitur. Alia Valckenar. Diatribe p. 184 seq. et ad Herodot. V, p. 400. — 8 σείο Plan.; σείο Cod. Κατασμίξῃ, *urat*, proprie de igne intestino. » Jac. Sed pro κατασμίξῃ positum esse statuit Lobeck. Rhemat. p. 69.

CCLV. Lemma : ἀρηγηματικόν : πᾶσαν γίμον ἔρωτος ἀκοσμίχιν. Conf. Boiss. ad lemma ep. 35. « Sejunctus a puella quam deperibat, arctos amantium amplexus, quales ipse cupit, vividis coloribus describit. » Jac. — 1 ἀπλήστοιο malit Jacobsius, simillima comparans p. 111; sed sequitur οὐ κόρον εἶχον. — 2. Conf. ep. 232, 2. — 3 ἀρ' ἔδεος Cod., corr. Salmas. — 4. Inter ea quae Jac. larga manu hic praebet, confer imprimis Lucretium IV, 1106 seqq. — 5. « Est ἀμρασίη i. q. ἀμχανία, et ἀμρασίης ἀναγκή, ἡ τοῦ ἀμχανίου ἔρωτος βία. (Append. Barber. ἀμρασίης.) Ὅσον δσον, *aliquantillum*, explicat Hermann. ad Vig. p. 726 extr. — 6. Ἀλλήλων, quippe mutatis invicem vestibus. » Jac. — 9. Conf. Apoll. Rh. III, 874. — 11 γυιοδόρων Cod. In margine glossator : τοιαῦτα τὰ τῆς ἔρωτικῆς παλαιότητας μηχανουργήματα. — 15 ἀντιπόροισιν ἀγ. Brunn. post Heinsium.

CCLVI. « Contumeliose a puella tractatus, contumelias intellexit amoris flammam non restinguere, sed excitare. » Jac. — 1 γαλατία Cod., superposito ε. — 2. Ἐσπερος pro ἑσπερία, ut infra ep. 279, 5 : ἐπώμοσεν ἑσπερο; ἤκειν. » Schol. Wech. : ἡ ἑσπέρας. Vide not. ad ep. 202, 4. » B. — 3. Non sunt Galatæe verba. Ipse meminit proverbialis locutionis, quam suo exemplo non esse veram didicit. Plan. ὁδε, Cod. ὁ δέ μ. — 4. Catullus LXXII, 7 :

amantem injuria talis
Cogit amare magis, sed bene velle minus.

CCLVII. — 1. Bene vertisse Opsopæum et Grotium probat imitatio Nicetæ Eugen. VI, 589 :

Καὶ τοῦ Διὸς δὲ νῦν κατήγορος μένω
ὡς ἀνέραςτου. » B.

Nihilominus vera habenda est Jacobsii interpretatio in latinis expressa. — 2 Evexen Plan. — 3. « Vetus editio οὐτε Δαντζῆς. Quod placet fere, adeo displicet articulus τῆς. Metro nec timendum erit. » B. Imo valde timendum. Jac. conjiciebat οὐ τοι Δ., Hermannus οὐτ' οὖν, sed nihil mutandum.

CCLVIII. « In mulierem annis jam paullo provectionem, sed junioribus præferendam. » Jac. — 1. « Lectionem ὁπός, quam habet etiam Suidas et interpretatur τὸ τῶν διενδρων δάκρυον καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος, firmat etiam imitatio Nicetæ Eugen. VI, 593 :

Σοὶ καὶ ῥυτίς μολοῦσα τῷ χρόνῳ μόλις
ῥῆξῃ ὅπου πρόκριτος. »

Boiss. Heckerus, qui sanum non putaret ἢ post πρόκριτος, tentabat ἡνοπος ῥῆξῃ. — 2 ἱμείρων Cod. Alterum habet appendix Barber. — 3. « Hinc Suidas : κόρυμβοι· κλώνες ἢ ἄκροι. Forsan ἄκρα. — 4. De mammis *stantibus* vide supra ad ep. 13. » B. — 5. Hoc distichon Plan. habet solum, initio mutatum : Ἥ σὸν ἐστὶ. Meminerat Paulus Archelai verborum de Euripide Agathonem ἤδη γενειῶντα osculante : Μὴ θαυμάσητε· τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλὸν ἐστὶ (Plut. Apophth. p. 177, A).

CCLIX. « Puellam poeta describit sive nocturnis orgiis, sive amoris et cupiditatis flamma marcescentem. Expressum ex Meleagri epigrammate supra 175, quod vide. » Jac. — 1 σεῦ Cod. — 3 ἀμαρύγματα Cod., etiam append. Barber. « Sic *Albus ora pallor inficit*, Horat. Epod. VII, 15. Homerica verba II. Γ, 35 : ὦχρος; δέ μιν εἶλε παρειὰς; hic a Paulo exornata habemus. » Chardo. — 4 υπερπέτεται Cod., cum α inter lin. Quare edebatur υπερπέταται. Ὀδός Suidas hinc citatum exponit εὐδαιμονία, Ammonius p. 73, τελεία εὐδαιμονία. Brunkius ὄδω πάντας ὑπ., ex Salmasii conj. inutili.

CCLX. His similia in Latinis poetis comparat Jac., Ovid. Art. am. II, 295 seqq., Tibull. IV, el. 2, 9 seq., Propert. II, el. 1, 5 sqq. — 1. « Κεχροῦαλοι, v. schol. ad ep. 270, 2. Conf. VI, ep. 206. — 2. Hinc Suidas : δέικλον· ἀγάμα, ἡ δμοῖωμα. — 4. Hinc idem : ἐξεσθήσα, ἐξεδίωξα. De hoc verbo Ilgen. Opusc. t. I, p. 151. » B. — 5 κατήγορ Cod., non κατή. Crines *descentes*, non comptos intelligit. — 7. Conf. Meleagrum supra ep. 140, 4. — 8. « Πῦρ ἰδίων. Conf. Wernick. ad Tryphiodor. 140, p. 165. » Jac.

CCLXI. « Puellam rogat ut, si ipsum vino beneolutum videre velit, oscula ipsi per poculum mittat. Frequens hic amantium lusus, cujus plurima sunt apud Milesiarum fabularum scriptores exempla. Unum sufficiat Aristæneti, ex antiquioribus, ut omnia apud hunc scriptorem, fontibus derivatum, I, 25 : τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων υπερερίλυν ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χεῖλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον. » Jac. — 1 ἰδέλῃσ μεθύσαι Cod., et inter lineas et in margine suppleto με. Brunn. μεθύσαι ex duobus Regiis Planudeæ. Bothius scribit οὔτε φίλιος. — 2. Γενωμένη, scil. τοῦ οἴνου ἀπὸ τῆς κύλικος. — 4. Οἶνοχόον de poculo intelligendum. Male vertitur *pocillatricem*. — 5 ἐμοὶ γε Cod. — 6. Ἀπαγγέλει, conf. ep. 171, 1.

CCLXII. « In vetulam invehitur, quæ puellæ aspectum ei invidabat. Conf. Diotimi epigramma supra 106. » Jac. — 3. Ante hunc versum in Codice scriptus erat tertius sequentis epigrammatis : αἰεὶ σῦ..., deinde inducta linea deletus et noster tertius subjectus, cum nota σζ, quam Paulsa. explicat συζευκτός, et parva cum lacuna, cui vetus manus inscripsit : οὐδὲν λείπει πλὴν διὸ ὁ γράφων ἦν ἀνόητος. Cod. et Plan. ἰσταμένοι. « Prætulī variantem [ex marg. ed. Wech.] ἰσταμένης, duce Brunkio; quum mox ἰστασο ad anum illam dicatur. — 4. Hinc Suidas : ποῖός γληνον, πολυόμματος. Constantinus Manasses fragm. II, 84 : ὄμμα δὲ δίκης,

ὃ πάντοθεν ἐφέπεται τὸν δυσσεβῆ διῶκον,
ὡς Ἄργος ὁ πολύγληνος τὴν Ἰναχίαν κόρην. »

Boiss. — 6 ψυχὴν Plan.

CCLXIII. — 1 ἐγείροις Plan. et Cod., hic cum η inter lin. « Verba sunt puellæ procum expectantis ad lucernam. Hinc Suidas μύκητα· καὶ μύκητες, ἀναστήματα τινα σπογοειδῆ περὶ τὴν θρυαλλίδα. Ad nostrum locum eruditam apposuit notam Brodæus p. 600; vid. et Forster. ad Arat 244. Hodie adhuc ineptiores mulierculæ e fungis qui circa ellychnium concrescut pluviam augurantur, ut Agathias puella, vel hospitis adventum, alia. » B. — 3 δι' ἥρω Cod., al. ἥρω, recte ed. princeps Flor. — 4 ἰαί Cod. Reliqua effari non audeat, ne malum omen faciat. — 5. « Scilicet δοῦλος· ταλῆεις. Euripides Ione 324 : Λοεῖον κεκλήμεθα. Dixerat modo Ion : τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος. »

Boiss. — 6 κύπριδι Plan. Ὀδύνην, de zelotypia Vulcani.

CCLXIV. « Quum impotentis amoris vehementia et flammis ante tempus senuisset, sperat fore ut, votis apud puellam potitus, denuo revirescat. — 1. Ὀμογέρων, *senex ante tempus* [ut recentes quidam explicabant; vide Thes.], de re dictum, ut χαλκός γέρον VI, ep. 52; σάκος γέρον Hom. Od. X, 184, etc.; vide Boisson. ad Nicet. Eug. p. 382. (Brunckius cum Salmas. ἡμιγέροντα.) — 2. Παιγνία cum sarcasmo in sævam puellam, amantis cruciatus pro lusu habentem; fere ut homines dicuntur τύχη; εἶναι παίγνια. — 3. Φροντίδες, res pro effectu : nam curis ob vanum suum et irritum amorem poeta canos debebat. » Jac. Qui, post πόδων, hic πόνον legi malebat. — 5. Hinc Suidas : πανωρίος, πρὸ τῆς ὥρας. Vox homerica, Il. Ω, 540. — 6. Αγαρὼν, Suidas hinc ὑπόκενον. — 10 μελαινόμενον Cod., corr. Salmas. « Aut σύν supplendum, aut jungendum cum μοι. Tum malis χράτα. Aut sunt dativi absoluti, de quibus Wesseling. ad Diodor. XVII, 36, p. 187. » Jac. Hoc recte, nec abest vis dativi.

CCLXV. Lemma : εἰς ἐαυτὸν ἐκδεχόμενον κύρην. « Puto quam expectabat puellam Phyllidem vocatam fuisse. Hinc antiquæ illius heroinæ historiam ipsi accommodat. » B. Conf. Ovidii Heroid. II. — 1. Ὅρκος ἀλήτης. Ovidius v. 25 :

Demophoon ventis et verba et vela dedisti :
Vela queror reditu, verba carere fide.

CCLXVI. — 2. « Sic hydrophobiam eorum qui rabie canina laborant, explicabant nonnulli veterum. Theophranes Nonnus c. 271 : τὸ ὕδωρ εὐέγονται ὀρώντες; τε καὶ προσφερόμενοι, ὡς οἰεσθαι τὸν δακνόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰσπορεύεσθαι ubi v. Bernard. p. 324. » Jac. — 3 πικρὸς superposito v Cod.; πικρὸν Plan. — 6 οἰνοχόον Plan., quod nunc præfert Jac. cum Brunckio; οἰνοχῶν Cod.; οἰνοχόου Both.

CCLXVII. — 1 ultimæ vocis in Cod. superscriptum : γρ. καλῇ, male. — 7. « Bene Grotius verba ἀπρεκές ... λειπόμενον alteri personæ tribuit. [Item Heckerus et Bothius.] Brunckius, Jacobsius quoque septimum versum priori dant personæ, male, ni fallor; nec recte ἔγνω; alteri, οὐ φιλέεις priori. » B. — 9 ἔγνω Cod.; ἔγνω Plan. Prius defendit Hecker. ut epanalepsin, cujus hic non est locus. Optime Bothius ἔγνω; priori ut Boiss. dans personæ, interrogative effert. Quod apud Grotium quoque video.

CCLXVIII. « Amorem, in suo unius pectore quippe hærentem totum, nemini jam timendum esse docet. » Jac. — 2. « Conf. not. ad ep. 58. » B. — 4. « Ἀδὲ ἐπιθάς, victoris more pedem victo imponentis. Conf. XII, ep. 48. » Jac. — 5 ἐνέζεται Plan., male. — 6. Εἰς ἐμέ intelligendum ut ἐν ἐμοί vel ἐν' ἐμοί.

CCLXIX. — 1 μέσσα καθήμην Plan. Hoc ipsum sibi volebat ἐκείμην, in cæna accumbens, sed prave accepisse videtur Planudes. « Μέσος cum genitivo illustrat Bastius Epist. crit. p. 134. Monui etiam ad Tzetzæ Allegorias p. 337. Psellus Opusc. p. 107, de Areopago : μέσον δὲ μύθου καὶ ἀληθείας ἐστὶ τὸ ὄνομα. Conf. ep. 172, 4. — 2. Malim in versione Grotii *hanc cupiens* [pro his : *hanc et amans*], quod proprius græco verbo ἐπιμείρων, ac nunc proprium magis. De χαρίζεσθαι vide quæ scripsi ad Philostr. Epist. p. 61. » B. — 3 εἰδικέ με δ' ἡ Wernickius ad Triphiod. p. 166. Cod. ζῶρ. Bothius οἷα γέ τι. — 4. Conf. ep. 216,

4. — 7 ὠχθήσα; Cod. « Ducta hæc videntur ex Anacreonticis, od. 46 :

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι. » Jac.

CCLXX. In marg. Cod. : ὠραῖον. Illecebras amicæ celebrat. — 2. Ad κεκρυφάλων in Cod. scholium recentiori m. adscriptum : ὁ λεγόμενος κεκρυφάλος νῦν καλεῖται βετόν. Conf. ep. 260, 1. — 4 super ἀπεκρίτου in Cod. : γρ. εὐτίχτου. « Num corrector εὐπλέκτου voluit? Alterum Suidas exponit ἀκτενίστου. » Jac. — 5. In nova pagina Codicis iterum adscriptum : ὠραῖον, et : θαυμαστὸν καὶ πλῆρες; χάριτος; τὸ ἐπίγραμμα. — 6. Λογάδες hinc allatum Suidas explicat οἱ ὀφθαλμοί. Conf. Thes. p. 345, D. Ap. Suid. πολλὸν γ' ἄραυρ. — 8 στήθεος Heckerus, qui de corporis pulchritudine sola agi in toto epigrammate recte observat; ἥθεος Cod., ἐνθεος Plan. — 10. Hinc Suidas : ἐνδίαει· ἐνεστι, ἐνδιατρίβει.

CCLXXI. — 1 ἐν εἰδεῖ Cod., quod apographa nonnulla verterunt in ἐν εἰδοσι. « Nicetas Eug. III, 15 :

Τὴν πολλὰ βακχεύουσιν ἐν κάλλει πάλοι.

Respexit Macedonium, et vides quomodo intellexerit ἐν εἰδεῖ. Et nomen θηλυτέρων callide neglexit, quod jam non erit valde nitidum. Ad Nicetam dixi (p. 147) mihi videri ἐν εἰδεῖ θηλυτέρων dictum pro ἐν γυναικῶν γένει, ἐν γυναικῶν φύλῳ. Grotii latina non probō. » B. Jacobsius conjecerat ἐν εἰσὶ θηλ., coll. ep. 258, 4, et aliis locis; Heckerus ἐν ἰδεῖ, Callimacheum vocabulum, quod grammatici exponunt : ἰδὸς τὸ θέρος ἢ τὸ θερινὸν κατὰστημα. Sed idem vir doctissimus postea scripsit : « Sæpius ἐν εἰδεῖ dictum invenias hoc sensu : *in speciem, ad imaginem*, » et sequentem versum ita correxit : θηλυτέρων

τῶν χρυσοκροτάλῳ σευομένων σπατάλῃ,

probabiliter sane, quamquam repetitum τὴν... suam vim habet et ægre desideratur. Nec σείσμαι potest offendere in Macedonio. — 2 χρυσοκροτάλῳ (sic) et σπατάλῃ Cod. Illud cum Jacobsio figurate dictum puto, de inani strepitu se in auro jactantis, non de saltante cum crotalis. — 3. Νοῦσος corruptum esse censet Heck. Mihi καὶ videbatur epexegeticum esse et respici ad notum illud, apud Sophoclem et alios, *senectutem ipsam esse morbum*. Ex hoc versu φιλήται Suidæ οἱ φιλοῦντες. — 4 τριλίσιως Cod.; τριλίσιω γ' Bothius. — 5. « Αὐξοσέληνον, facies illa pinguis et plenæ illæ genæ ut luna plena. Gallice quoque vultum ex genarum pinguitie rotundum plenæ lunæ comparamus. — 6. Est in σύννοδος ambiguitas, quum significet lunæ ac solis congressus, et reditus, pecuniam, πρόσ-οδον. Possit et facile obscœnior τῇ; συνόδου sensus inveniri. » B.

CCLXXII. De puella omnia præter concubitum concedente. — 1, 2. « Jungam περιδόσκομαι, etsi eadem sine compositione in loco simili Achilles Tat. II, 37 : τοῖς ὀδοῦσι συμβάλλεται καὶ περὶ τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκειται. » B. Et in latinis expressit. — 3 χάρων, 4 ἀμπίπτον Cod., corr. Reiskius. — 6 ἀμφοτέρων Cod.

CCLXXIII. — 2 παικτὰ; codd. aliqui Planudæ. — 4 χεῖρας ἐρικνύθη Cod. et Plan., « quod non esse tentandum monui ad Nicetam Eugen. p. 149. » B. Difficile negare assensum Jacobsio scribenti : « Et asyndeton ferri non potest, nec rugæ in manibus tantum commemoratæ placent. Et hoc quidem sustulit Piersonus γὰρ corrigens; alterum

nos γράει ῥιζώνος scribentes. Conf. Christodor. Euphr. 340. « Nec quicquam de *manuum* rugis ap. Nicetam, qui totum epigramma παραρρίξει III, 176 seqq. Hæc quoque Boissonadius : « Offendunt viri docti ad χεῖρας ἐρρινωθή, et Jac. edidit γράει ῥιζώνος, audacter nimium. Sed χεῖρας poeta dicit non rugosas tantum, quod viri critici opinabantur, at deformes et turpiter distortas; nam hæc est verbi vis. » — 5 μαζός Cod. a pr. m., οὐς correxit recentior m. — 7. « Philostratus Epist. 19 juvenem pulchrum et ferociorem increpans : Ταχέως σε θεασαίμεν γενειῶντα... καὶ ἔρωσ καὶ Νέμεσις ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, *celerēs dīi qui circumēunt quærentes quem castigant.* Automedon XI, ep. 356, Connicho cuidam : καὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσις. » B.

CCLXXIV. « Inconstantiam puellæ exprobrat eique pœnas apud Inferos minatur. » Jac. — 1 θρασὺς accessit ex Plan.; aptius vocabulum excidisse patet. — 5 καὶ αἰδοῖ Cod., corr. Scaliger; καὶ αἰδοί Plan. — 6 Κρήσσαν, Minoium iudicium.

CCLXXV. Ex Latinis profecisse Paulum non temere existimant Ruhnk. et Huschkius, velut Propert. I, el. 3, Ovid. Her. V, 140 seqq. — 3 κλέυθον Cod., corr. Salmas. — 7 ἀνύσασμεν Cod., corr. Ruhnk. — 10. « Ἀπομόσασθαι hic est *repudiare jurejurando addito.* Conf. Dion. Chrys. Or. VII, p. 243, 34. » Jac. — 12. Conf. ep. 245, 8.

CCLXXVI. « Mulieri quam deperit comæ reticulum et pallam donat, alia in nuptias promittens. » Jac. — 5. « Verba obscura sunt, quod usus proprius talium vestimentorum nunc ignoratur. Hanc esse sententiam opinor : quum posset ἀμπερόχην ab humeris in pectus descendere, vult pectus potius illa circumcingi. Nec in sequentibus multum video. » B. — 8. Conf. VII, ep. 589. — 9, 10. « Ἀναδέσμη et κεκρύφαλον junguntur etiam Hom. II. X, 469. Agathiæ tempore ex his apparet hunc nuptiarum fuisse ornatum. » Jac.

CCLXXVII. — 2. « Metaphora a fructibus ducta, quorum alii cito marcescunt, alii in futurum usum reponuntur. » Jac. — 4. De *in vidis* pilis non raro μούσα παιδική, ut XII, ep. 27, 3, etc.

CCLXXVIII. — 1 αὐτῇ Cod. — 2 ἔχθρομένῳ scripsi; ἔχθρομενοι Cod.; edebatur ἄχθρομενοι ex Plan. — 3. « Μῆτε τυγχίσω. Ne compos fiam voti, opto, si puerum petivero. » Jac. — 4. « Hinc fortasse Suidas : ἀμπλακίαις ἀμαρτίαις. — 5. Idem Suidas : ἀλίημα ἀμάρτημα. Id nomen placuit Agathiæ. » B. — 6. In marg. Cod. : τί σημαίνει πιττάλακας; Erat homo impurus memoratus ab Æschine in Or. contra Timarchum p. 8 = 79, § 54 seqq. : ἐστὶ τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆς πόλεως· οὗτος εὐπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδῶν τοῦτον ἐν τῇ διατρ.βῇ, ἀντέλαβεν αὐτόν καὶ εἶχε παρ' ἐαυτῷ. « Et ibi plura de Pittalaco Æschines, hæc etiam fortasse, quæ velut Æschinea recitat Demosthenes De falsa legatione § 245, nunc non repetenda in Timarchea : τὸν εἰς τοὺς ὄρνεις εἰσιόντα καὶ μετὰ Πιττάλακου περιμόντα, ἀγνοεῖτε ποῖόν τινα ἡγεῖσθαι δεῖ. Vide Ruhnk. Epist. ad Wyttenb. p. 73. » B.

CCLXXIX. — 1 κλεοφάντης Cod. recte; vulgo Κλεοφάντης ex Plan. — 2. « Ὑποκλᾶζειν dicitur lucerna cujus ellychnium deficit. Hesychius in Ὑκλασαν, hoc verbum usurpari dicit ἐπὶ τῶν ἀπειρηκότων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μηκέτι ἀντεχόντων. » Jac. — 5 ἔειν Cod., corr. Brunck.;

ἔθειν Plan. Ἑσπερος, vide ad ep. 256, 2. — 6. Φεύζεται, ut alibi κήζεται, de qua re videndus Jac. p. 116.

CCLXXX. « De hoc epigr. vide Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 382. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 408. » B. — 1 πόνον Codex; edebatur πόθον ex Plan. — 2. « Ἀυαλείος, siccis, ob noctes insomnes, aut etiam ob flammās quibus intus torretur. Sic ἔρρι κόραι ap. Eur. Or. 389, etc. » Jac. Æschylus Theb. 693 : φίλου γὰρ ἔχθρὰ μοι πατρός· τελεῖ' ἀρὰ Ξηροῖς ἀκλαύτοις δαμασιν προσιζάνει· ibi Blomf., collata Matthiæ nota ad Orestem 379. B. — 4. Conf. ad ep. 6, 6. — 5 τὰ δομοῖα uterque codex, quod servat Boiss. et exemplis tuetur Heckerus p. 63. Ob hiatum Jacobsius τὰχ' δομοῖα, « quod in combinationibus satis frequens. Conf. Wernick. ad Tryphiod. p. 262. Ἀμέγαρτε, i. q. δύστηνε, ut apud Homerum proci appellant Eumæum, ἀμέγαρτε σὺδῶτα. » — 5 seqq. « Duo postrema disticha Grotius non convertit. Supplementum Boschianum mutuatus sum; poteram uti versibus Florentis Christiani, qui inter epigrammata Anthologiæ a se latine versa et hoc Agathiæ epigramma recepit. — 7. Suidas cum respectu ad hunc locum : καλὶχτος ὀργίλος, στυγνός, φοβερός, ἐναντίος. » B. — 8 ἔχθαιρει Cod. a pr. m., bene; ἔχθαιρει a correctore, ut Plan. « Aristænetus II, I, p. 130 : οἶσθα δὲ ὅσον ἔρω; ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. Ibi Abresch. Aristænetea inopportune contulit Alberti cum verbis Jacobi Epist. IV, 6 : ὁ θεός ὑπερηγάνους ἀντιτάσσεται. » B.

CCLXXXI. — 1. Χθιζὰ « pro πρόην esse positum, fere ut in formula χθές καὶ πρόην » putabat Jac. ob versum 4, quem postea ipse expedit p. 117, eodem modo quo Boiss. — 4 ἐστρίσιν Cod., superposito altero σ. « Capillos quos operose torseram ac crispaveram, ut ad tres dies compositi durarent. Hæc esse videtur sententia. » B. — 6. Comparatur in Philostratus Epist. 23 : εἰ δὲ καὶ ἀποπίεις ποτὲ πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἀσθματι.

CCLXXXII. — 1. « Suidas, hunc locum allegans : ῥαδινὴ· ἀσθενής, λεπτή. Est ἐπὶ γήραος οὐζῷ hemistichium homericum vel a prosæ scriptoribus usurpatum; vide ad Æneam Gaz. p. 237, ad Choricum p. 48. » B. Homeri verbum alii de initio, quasi introitu, senectutis accipiunt, alii de ἐξόδῳ καὶ τέρματι. Agathiam hoc alterum probasse apparet ex epitheto ταναοῦ. Jac. — 3 δέλγον Plan. præter edit. princ. — 4. « Prævit, monente Gaisfordio ad Hephestionem c. 15, 8, p. 92, poeta anonymus, cujus hunc allegat versum elegiacum scriptor Enchiridii :

Παῖσατε τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκάς οὐκ ὀλίγη.

Supra ep. 13, 8, Philodemus : τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος. Videtur animadvertendum, δεκάδα esse numerum annorum ad digitos computatorum, atque οὐκ ὀλίγην septimam fortasse, aut octavam. » B. Confer Grotium v. 3. — 6 δτι Cod., corr. Plan.

CCLXXXIII. — 4. Conf. ep. 254, 2. — 6. Κιμμέριων, conf. ep. 123, 6.

*CCLXXXIV. In Plan. Ῥούφου δομestικοῦ.

CCLXXXV. — 1 με inter lin. Cod. — 4. « Εἰς ἐτέρην ἀρχήν, *in alium fontem*, id est in aliud os, in os meum, attrahebam, labiis eum sugendo, amoris rorem. Est ἔρωτος ὕδωρ salivæ nonnihil, humidulum quid Rhodanthes

labellis zonæ impressum. De sensu metaphora ὀχνητοῦ dubitare non sinit. » B. — 5 αὐτῶν Cod., ut videtur; v. ad ep. 248, 2.

CCLXXXVI. — 1 κλειράντης Codex, altero accentu eraso. « Recentiores nonnunquam male confuderunt φράζω et φράζομαι, quorum illud est *dico*, hoc *obseruo*, *considero*. Theocritus VI, 13 :

Φράζω μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνέμασιν ὀρούσῃ.

Ibi scholiastes unus, σκόπει, bene; alter male, φώνησον τὴν κνύα. Vide Stanl. ad Æsch. Eum. 130; Didot. ad Theocr. II, 69. Non minimus est error hominis ejusdam, qui verba oraculi,

Φράζω τὸν πάντων ὑπατον θεὸν ἔμμεν Ἰσώ,

vertit ita ut φράζω in activum φράζω tacite mutet, quasi æque dixerint Græci φράζω et φράζω. Saltem Opsoporus hic et in Oraculorum syntagmate p. 91, vulgari modo peccaverat, latinum *dic* græco φράζω opponens. » B. Jac. vertit : *audi, perpende*. — 2 λαύρον Plan. — 4 διακρινέει Brunck.; διακρίνει Bothius. Cod. βυλλομένοις, Plan. quod editur. — 5 εἴ μοι μελ. recte tuetur Heckerus. Græfius ἐμοί; μελ. Respicit ad Mercurii verba, de irretitis a Vulcano Venere et Marte, Odys. Θ. 339 seqq. — 8 βουλομένης Heckerus; βουλόμενος Cod. et Plan. Edebatur βουλόμενος de conjectura Jacobsii, coll. ep. 272, 2 et Achillis Tatii loco ibi allato (ubi v. Jac. p. 602 seq.), probantibus Boiss. et Peerlkampio in Bibl. Crit. Nova t. IV, p. 51. — 9 δὴ Cod. a pr. m., δαί a correctore. Hæc quoque secundum homericam, l. c. 341 seq.

CCLXXXVII. — 2 σπέρζων Cod. a pr. m., εἰ a sec.; quod ex ἐπείρζων ortum. — 3. Supple εἶπον, quod præcedentia quodammodo indicant. Uterque cod. τίνα πόν, Pal. κόρυα. — 4 ἀρτίπος om. Plan., in nonnullis edd. λέω, marg. Wech. δεξας; Ἀρτίπος; Agathias infra IX, ep. 644, 5, de sano et valente corpore dixit, hic accipiunt *integra et incorrupta*, ut ἀρτίος; quidni firma, non labens, Gallis *sans faux pas?* « Suidas : μνήστις : μνήμη. Atque citat Sophoclem Aj. 515 : Ἄλλ' ἴσχε χέμου μνήστιν ubi glossatur quem vidi : φροντίδα, μνήμην. — 5. Suidas, huc forte respiciens : ἤλατο ἐπὶ ἔδῃσεν. » B. — 6. « Βότρυς κόμης, cincinnos artificios compositos et uvæ quodammodo speciem referentes; conf. Christod. Ecphr. 91. » Jac. Legitur ibi in descriptione statuæ Chrysæ sacerdotis : ταναῖς ἀπλεκτος; ἐσώρετο βότρυς ἐθείρης. Ex nostro loco propono εὐπλεκτος; B. — 7 ἱκέτευσεν Brunck., sine ulla necessitate. Τίς ὧς, ut ep. 285, 3. — 8 μόνον Cod. (qui συνκατ. a pr. m.); μένειν Plan., quod præferebat Peerlkamp. Nova Bibl. crit. IV, p. 52. « Jacobsius jungendum esse innotet μόνον cum θρυπτομένῳ, quasi *invitus cedere*. Equidem μόνον jungo omnino cum κατένευσα, *annuitum*, nil amplius, non verbum addens et oculis vix consentientibus, ac fastidiosi quid significantibus. Herodianus Epim. p. 61 : θρυπτομαι τὸ ἀκκίζομαι ibi plurima apposui. Leo Diaconus Hist. II, 6 : γύναιον ἐταιρικόν, ἀκκίζομένον τε καὶ θρυπτομένον. Glossæ Medicæ ap. Pricæum in Epist. Pauli ad Tim. I, c. 5, 11, verbum καταστρηγιάσωσι reddunt synonymis καταδρακνυθῶσι, καταθρυγθῶσι, non καταθρυθῶσι quod habet Albertius Gloss. p. 217. — 9 ἀνύσσαι Cod. Schell. Wech. : ὅπερ ἐγὼ ἐπὶ θούον ἀνύσαι, ἔχουν τὸ μένειν καὶ ἀντερᾶσθαι, τούτου τῆς κόρης παρακαλούσης ἐπένυχον. » B. — 10 πάντων Cod., superposito σ, ut esset πάντως, quod Jac. in notis mss. et Boiss. unice probant; πάντων Plan. Posterius tamen hæc scribebat Boiss.

« Pro πάντων est varietas πάντως. Servandum πάντων, quod non habuerim pro πάντων μάλλον, sed pro ἀντι πάντων. »

CCLXXXVIII. — 1 συνεσιόουσα Plan. « Hinc Suidas : συνεσιόουσα συμπαίζουσα. Est ἀψία, ἡ διὰ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἐπω ἐψω, ὁ ἐνλοῖ τὸ λέξω, tradente Lexico περί πνευμ. p. 220. » B. — 3 τί Plan. Scilicet τὶ τοιοῦτον, οἶον... — 4. Jac. comparat Philostrati Ep. 38 : τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοί γὰρ δοκεῖ τῆς Κολχίδος ὁ ὄρεος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἐπεμψε, ῥόδα ἦν πεπαρμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκασυθὴ λαβοῦσα.

CCLXXXIX. « De vetula conqueritur, puellæ quam deribat nimis diligenti observatrice. » Jac. — 1. « Τριχόρωνος, conf. XI, ep. 67, 69, 361, 388. Fundus proverbialis locutionis est Hesiodus fragm. 50 :

Ἐννέα τοι ζώει γενεάς λαχρύζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων· ἑλαρος δέ τε τετρακόρωνος.

Babrius Fab. 46, de cervo vetulo : μήπω κορώνῃ δευτέρῃ ἀναπλήσας; ubi mea notula. Joannes Chrys. Eclog. p. 429 : κορώνη... πλείονα χρόνον ἀπολαύει τῆς παρουσίας ζωῆς; ubi v. Matthæi. Nicetas Chon. præf. p. 2, C : οἱ πολυετείς τῶν ἀνθρώπων καὶ Τιθωνοῦ παλαιότεροι καὶ τριχόρωνοι; ubi Hieron. Wolfius : *Notum est quod Virgilius ex Hesiodi auctoritate de cornicis ævo fabuletur his versibus :*

Ter binos deciesque novem super exit in annos,
Justa senescendum quos implet vita virorem;
Hos novies superat vivendo garrula cornix.

Legere quis credat concinnam tersamque Virgilii latinitatem? Bonus Wolfius aliud agebat, et nuperus Nicetæ editor, homo primarius, sed commentatorum paullo fastidiosior, talia curare non solet. Versus sunt Ausonii Idyllio decimo. Lucretius V, 1083 : *cornicum secla vetusta*. Constant. Manasses de Michaelē Stratiotico 6333 : ὅς κατὰ μὲν τὸν χρόνον

ἀμετροβόιοις ἤριζε κορώναις μακρογῆρας.

Malim μακρογῆρας. Etenim displicet duplex epithetum cornicibus datum, præsertim quum posterius sit inutile prorsus et priore quoque debilius. Michael fuit μακρογῆρας, teste Cedreno Hist. p. 792, qui eum fuisse dicit eo tempore quo imperator est declaratus, παρηγηκώς; καὶ τῆς πρεσβυτικῆς; ἀψίμενος; ἡλικίας; ἣ τὴν συμμέρειν τὴν ἀπαρμυσίνην Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ἀπερῆνατο. Qui locus Archilochi effugisse videtur Liebelii diligentiam, in prima saltem qua utor editione. » B. Neque memorat Berghius. — 6 ἀβρήσει cum superscripto η Codex. « Ἐμδωμένην, circumvagam, circumspicientem. Plutarch. Mor. p. 521, C : δαί δὲ μὴ καθάπερ θεράπαινεν ἀνάγων ἐξω ῥέμβεσθαι τὴν αἰσθησιν. Et ῥέμβωδες ὁμῶς idem p. 45, D. » Jac. — 8 πλῆσαι Cod. a pr. m. — 9 ἄδωνιν Cod., conf. ep. 53, 1. « Proserpinam amore incensam Adonidem Veneri eripuisse plures tradiderunt; v. schol. Theocr. XV, 86; Clem. Alex. Cohort. p. 29. » Jac. Ἐρίλαο. « Eadem quantitate Callimachus Pall. 58 : πολὺ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τὰν ἐταρᾶν. Conf. notulam ad Babrii Fab. CVII, 10. » B. Qui versu 11 ponebat τῆς γε γεραῖης.

CCXC. — 2. Poma amoris symbolum putabantur; v. ep. 79, 80, al. — 4 ἐρευνόμενης Cod. a pr. m.

CCXCI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. — 1 εἶπον ἐμοί Cod., superposito μὲν syllabæ πον, ut esset εἰ μὲν ἐμοί,

quod edidit Jacobsius; in notis mss. vero corrigi εἰ ποτ', verissime; quo in εἶπον corrupto, ex tertio versu, εἰ δ', antiquus corrector medicinam petebat. Sunt ἰ. cma. — 3. « Ἐπὶ τοῖς, conf. ep. 244, 7; et τῶν pro τούτων ep. 292, 7. » B. Bothius volebat ἐπὶ σοῖς, « tuis conditionibus, repulsa. » Codex ἀνῆψαι, corr. Brunck. — 5. De Telepho conf. ad ep. 225, 5.

CCXCII. Lemma in ipsa versuum serie positum in Codice. Ibi πέρην τῆς πόλεως intelligitur Asiæ pars Constantinopoli opposita; λυσίμα autem Niebubrius recte ad λύτα retulit, de quibus ex Turnebo H. Steph. Thes. voce Πρὸς ὑπὸν. — 1 ὁράμναι Cod.; ὅρ. Suidas. Expressit Agathias in tota hac descriptione Theocritum VII, 138 seqq., qui conferendus est. — 5 ὁλοῦργων Cod. — 8 κρούματα Plan. Conf. Meleagrum supra ep. 141, 2, quem imitatur.

CCXCIII. — 4 σοὶ στέρνοις Plan., ut est ep. 286, 5. — 6. Nota ὑμέτερος pro σῆς; præcedente licet σόν. — 9 θαμίσεις Cod., a correctore inter lineas posito ν (θαμίσειν). — 12. « Εἰν ἐν, id est ὁμοῦ. Sic etiam VI, ep. 65, 9; Plan. ep. 370, 2. » Jac.

CCXCIV. Lemma : ἀπηχηματικόν. — 3. Anum in anteriore lecti parte cubuisse puta. « Hunc locum allegans Suidas : ἐπάλξεις· προμαχέωνες· οἱ τῶν τοιγύνην καὶ τῶν πύργων. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 22; Leon. ad Jo. Chrysost. De sacerdot. p. 19; Lindenbr. ad Ammian. Marc. p. 11. » B. In fine οἱ δὲ πύρρι Codex et Suidas v. Ἀπλοῖδα. Salmasius πύργος, quod unice verum esse copiose demonstret Jacobsius. Similis hyperbole ep. 252, 3, ubi vide Boiss. Brunckius ex Toupii conjectura ediderat οἱ δ' ἐπ' ἡρῆ, quod in hoc loco vim nullam habet. — 6. Χαλικρήτω Suidas hinc exponit μὴ κεκρυμμένω. — 7 ἐπὶ Cod. a pr. m. — 8 ἀδονήτους Cod. — 9. « Lucernam facete appellat φρυκτοῦς, ut persistat in metaphora a bellis et urbium expugnationibus ducta. — 12. Σφίγγεται autem imagini convenire non videtur. Expectabas φράγγονται vel tale quid. » Jac. — 21 μῦθος Cod. a pr. m. « Μῦθος ἄγωνα. Sic Eurip. Heracl. 798 : μέγχις ἄγωνα. Quod et dixit Sophocles Trach. 20, ubi v. Apitz. Adde Schæf. et Lobeck. ad Ajac. 1152. — 24 στέμματά σοι Cod. Venerem τροπαιοζόρον qui ex hoc loco memorat Larcherus Diss. de Venere p. 214, satis inepte ἀρεταλογεῖ. » B.

CCXCV. Lemma : ἐπὶ ποτηρίῳ προσφερομένην κόρη. Alloquitur poculum. — 1. « Ἀμέλγε, scil. τὸ μὲν τοῦ στόματος. Vide VI, ep. 239, 3. » Jac. — 2 τυχεῖν a pr. m., ἔχειν ex correctione Codex; ἔχειν etiam Suidas v. Αἶσα, ἡ μοῖρα.

CCXCVI. — 1. Cottabi augurio utitur sicuti τηλεφίλου ille comastes Theocriti III, 50 :

ἔγνω πρὶν, ὅτε μεν μεμναμένω εἰ φιλεῖς με,
οὐδὲ τὸ τηλεφίλον ποιημαζόμενον πλατάγησεν.

Unde ductum esse totum colorem poematii, vidit Jacobsius. Vini in poculum cadentis clarum crepitum, qui amantibus pro bono augurio erat, poeta appellat ἡχέτην βρόμβον τηλεφίλου πλαταγήματος, adjective dicto τηλεφίλου, verbo etiam, μέγατο, ex Theocrito assumpto. — 6 παίγμια:

Jacobsius egregie, nam poeta plus querit quam παίγμια. Codex πλέγμια, Suidas etiam libri meliores in Λάτα, ortum ex peccato antiqui librarii qui vel πέγμια vel ΠΑΙΓΜ. exaraverat. In Codice superscriptum : γρ. πνεύμασι, conjectura absurda. Vulgo legebatur ap. Suidam πλῆγμια, qua auctoritate moti Jacobs. in notis mss. et Boiss. παίγμια deserebant, πλῆγμια ponentes. Omnibus numeris præstat prior sententia Jacobsii, qui comparat Callimachi fragm. 102 :

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἦσαν ἔραζε
οἰονόταται Σικελίᾳ ἐκ κυλίκων λάταγα.

CCXCVII. « Puella de misera mulierum conditione conqueritur, virorum sortem longe præferendam esse judicans. » Jac. — 1. « Hinc Suidas ἡθεο; [temere] exponit ἀθαρτο; πρὸς γυναῖκας. » B. — 2. « Ἐχραε, id est ἐπέσκηψε, μετὰ βλάβης; ἐπῆλθεν, interprete schol. Hom. Od. E, 396. » Jac. — 4. « Ex narratione quippe malorum oritur consolatio. Vide ad Nicet. Eugen. p. 137; ad Aristen. I, 16, p. 459. Notavi et ad Choricium p. 73. » B. De amantium curis loquitur poeta. — 6. « Per pictas imagines vagantur iisque oculos pascunt. Ne hæc nimis jejune interposita videantur, cogita de tabulis pictis amatorum aliquod argumentum representantibus. Vide in primis Burmann. ad Propert. II, 5, p. 251. » Jac. Qui supplendum putat ἐν, ἐν γρασίον. Sed πλάζονται ego depravatum puto et alius verbi locum occupare, indicantis fere quod in latinis posui. Jungendum κατ' ἄγνοιαν; βρῆμενοι.

CCXCVIII. Imprecatio in puellam superbam. — 3 ἤξει etiam Plan. « Tuetur Schæfer. ad Theocr. p. 220, contra Brunckium, qui ἔλθοι. At duplex verbum ἤξει et ἔλθοι vehementer friget. Suspiscabar : ἐ; τρίχας, ὡ Ζεῦ, γήρας... ἔλκοτο. Ὡ Ζεῦ lætantis est de futura quam sperat ultione. » Jac. Nisi quidem, quum vis aliqua insit in perveniendi notione, ipse eam poeta repeti voluit.

CCXCIX. « Pro continuatione habendum rei in epigr. 287 narratæ. Superbiæ quam ob felicem doli successum sumpserat, quam grave puellæ pœnas dederit narrat. » Jac. — 1. « Ἡ δ' εὐλῆδα καὶ τὸ μὲν ἄγαν ἀριστον, Plutarchus ait Vita Camilli c. 6. Conf. VII, ep. 683; IX, ep. 110; Append. ep. 206, Anecdota mea I, p. 138 et 144 cum notis; Wytt. ad Plut. De ei p. 275; Lozinsk. ad Herm. p. 67. » B. Cum sequentibus Jac. comparat simili ironia dicta hæc Ciceronis : Prætor interea, ne pulchrum se et beatum putaret..., ei quoque carmen compositum est, Pro Murena c. 12. — 6. « Schol. Wech. : παρὰ τὸ

Ἐμπλιν αἰδομένη, σφετέρους δ' ἐπεμύμετο μῦθος.

Qui versus est Musæi 195. » B. — 7 ὁ βραδυν. Plan.; ἡ βρ. Cod. — 8. Eustathius ap. Jac. : ἀίρεισθαι ἐστὶ τὸ εἰς ἄερα κουρίζεσθαι· ἀπ' οὗ καὶ ἀερσιπότῃτος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδω. — 9 ἀνάλλα male corrector Codicis. « Sunt Theocriti I, 134 : πάντα δ' ἐνάλλα γένοιτο. Ex imitatione Agathias non sequitur habuisse eum in Theocriti suo codice γένοιτο. Non poterat non scribere γένοιτο. » B. In fine κόρη; Cod.; κόρη; Plan. Dedi κόρη, correctionem Heckeri : nam « πίπτειν ἐπὶ γυνασί τινος; significat super alicujus genua considerare, quod hic aptum non est. »

CCC. Recte lemma : εἰ; τὸ αὐτό. — 1. « Ὑψάχην, vide ad epigr. 27. Ἀγείρειν ὄρρυ; de superbis illustravi ad Nicet. Eug. p. 124. Conf. not. ad Aristen. p. 472. Formula εἰ; ἐν non rara est. Diogenes L. VIII, 10 : κατεβήθητο τὰ;

οὐσία; εἰ; ἐν ποιοῦμενοι. Longus II, 5 : ἥνικα ἂν αὐτοὺς εἰς ἐν συναγάγω. Nilus Narrat. p. 48 : συνάγει πάντας; ἡμᾶς; εἰ; ἐν ἐστία καὶ τράπεζα. Dositheus § 15 : τὴν εὐκταίαν εἰς ἐν θρησκείῃσαι. Adde Pl. an. ep. 45; Rhœr. Fer. Dav. p. 111; mea ad Æsch. Choeph. 293. — 2. De adjectivo ἀδρανῆς vide not. ad Simoc. p. 279. » B. — 3 παιδαγα λέπτυν Cod.; a correctore superscriptum λέπτειν. — 6 ἔχει Plan. et corrector Codicis, qui ἔχοι a pr. m. — 7 ἐνδίκον ἔσχει; Plan. — 8 ἰδε; Codex, quod tuetur Wernick. ad Triphiod. p. 268. « Verbi σδεννύειν eadem metaphora VI, ep. 343, 3; IX, ep. 375, 6. » B.

CCCI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ πέμψαντος ἰχθὺν κόρη. Vide ad versum 4. — 1 τηλοτέρω Cod. « Ἰχνο; ἐρείσεις; conf. XII, ep. 84, 2. » B. — 2 κείσθι με ὥστε φέρειν Cod., corr. Hermannus. Plan. sic interpolavit : πτηνῷ κείσθι τάχει με φέρει. — 3. Et Amor et Aurora ῥοδόχροοι. — 4. « Hæc cum præcedentibus non nitide coherens. Videtur poeta amicam in longinquiore regionem profectam secutus esse et assecutus; et in adventus signum ipsi piscem misisse. » B. — 6. Venus marina etiam ap. Horat. Carm. III, od. 26, 5.

CCCII. « Ad imitationem Posidippi, IX, ep. 359, incommoda exponit, in quæ incurrere debet qui mulieribus animum adjicit. » Jac. — 2 χρυσομανῆ σπατάλην Plan. — 3 πλώσεις Plan., quod cum Brunckio tenet Boiss.; πέλσεις Cod. — 4. « De insuavitate uxorii lecti conf. XI, ep. 7. » B. — 7 μοιχίς Cod. « Ἐκτοθεν ἑρώτων, aliena ab amoribus; non amoribus annumeranda, sed delictis. » Jac. — 8 μετὰ π. Cod. — 11 μόγις Cod., superposito λ; Plan. μόλις. — 12. Παλιμβολίης; penitentia. Quod præter expectationem dici videtur, quum alia κέντρα eam sentire putes. — 14 ἀγγέλλας Cod.; in margine : γρ. ἀμβολίας, quod habet Plan. Recte Jac. : « Illud tuetur Agathias supra ep. 269, 6 : καὶ τὰς λυσίποδους ἔτρεμον ἀγγέλλας. » — 15 ἦν δὲ Plan.; εἰ δὲ Cod., « errore initio versuum creberrimo. » — 17 ὀβινίη an ὀβνίην sit in Cod. obscurum, qui omittit νόμος; recentiori m. inter lineas positum. — 18 σώματος Plan.; δώματος Cod.; « quod verum putarem si de virgine ingenua ageretur, qua vitata dedecus in totam domum redundat. » Jac. — 20 ἤρειδεν Bothius, qui non vidisset locum Galeni jam a Brodæo allatum : Διογένης; ὁ κυνικός; ἑταῖρα ποτὲ συνθέμενος, ὡς φασίν, ὅπως; πρὸ; αὐτὸν ἀρίκηται, βραδυνοῦσης; αὐτῆς; ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα προσπατόμενος τῇ χειρὶ τὸ αἰδοῖον; καὶ μετὰ ταῦτα παραγενομένην ἀπέπευψεν, εἰπὼν τὴν χεῖρα φθίσαι τὸν ὀμνέμενον ἄσαι. » Videas de illa Diogenis feditate Notitt. manuscr. tom. X, part. 2, p. 213. » B.

CCCIII. « Ad Venerem, ut Amori ab amantibus ira in eum accensis deprehensio opem ferat. Ejusmodi argumentum tractatum ab Ausonio in Amorecruci affixo. » Jac. Non integrum esse videtur epigramma. — 2 οὐκ ἀλέγει; Reiskius; οὐδ' ἀλέγει; Heckerus, quod concitatus est et accedit ad ductus Codicis : οὐ λαλέει.

CCCIV. — 1. Ὀμπαί, conf. ep. 20, 1. Immilis uva ap. Horat. Carm. II, od. 5, 3. Male et vett. edd. παραπέμψω et Bothius παρέπεμψα.

CCCV. — 1 ὕψ' ἐσπέρα Cod. — 2. Conf. Horat. Carm.

I, od. 13, 15. — 3. « Hunc versum tentavi satis temere ad Simoc. p. 218. » B.

CCCVI. Puella loquitur amanti. — 4 καὶ σὺ μένει; ἀπλῶς; Codex. Chardo : « Ἀπλῶς μένειν, ἀπλῶς ἔχειν est se tenir coi, rester comme un benêt, vel, ut Itali loquuntur, starsi colle mani alla cintola. » Sed recte Jacobs. jungit ἀπλῶς οὐδέν. Meinekius p. 184 confidenter proposuit « παράκειμαι, καὶ σὺ μ' ἔχεις » (ut puellæ verba), cujus conjecturæ incommoda explicarunt Heckerus et Piccolos. Quorum prior læva, alter dextera manu vulnus tetigit. Recepimus Piccolou emendationem : « Ainsi le poète suppose que les transports de l'amoureux vont jusqu'au délire, afin de rendre plus piquant le contraste de l'exaltation sentimentale avec l'impuissance physique. » Boissonadius hæc apposuit ex Schol. Wech. : ὅταν δὲ σοι κατανεύσω, οὐδὲν ἐρώντο; ἔχεις; τουτέστιν, οὐ τοῦ πεθυμένου θέλεις καρποῦσθαι. Εἰσι γὰρ οἱ, ἀπροσδοκῶτως καταπεισθείσης; τῇ; ἐρωμένης; ὑπὸ τε τῆς τοῦ μιγῆναι ὁρμῆς καὶ τοῦ τρόμου τοῦ περὶ τὰ μέλη κεχυμένου, ἀπρακτοὶ μένουσι.

CCCVII. « In tabulam pictam, quæ Ledam cum cycno exhibebat. » B. — 1 κρονίδης; Cod., inter lin. κρονίδης; ut Plan. — 3 κατέσθετε Cod., vitiose. Amores compellat. — 4. « Dictum ex oppositione frequente κύκνου καὶ κορυδῶ. Conf. IX, ep. 380; XI, ep. 195, 6. » B. Qui tacite distinctionem correxit. Legebatur καὶ τί γίνωμαι ὄρεον; Heckerus sine interrogatione : καὶ τί γίνωμαι ὄρεον, hoc sensu : Vos me uritis; age et ego avis flam.

CCCVIII. « Puellam obviam sibi factam poeta verbis pellicit, nihil tamen ab ea responsi ferens. » Jac. — 1 τί τοι Plan. — 2 λαλέεις; Plan., interrogative. — 3. « Conf. ep. 46, 7. Forsan μετὰ σέ. Numeri paulum laborabunt. » B. Imo dicit : mittam tecum qui domum tuam tacentis exploret. Jac. — 4. « Conf. XII, ep. 186, 2. » B. — 5 πρὸς ἐλούσομαι Cod., sic, nisi typographi est peccatum. — 6. « Nūν δ' ὕγιαίνε, ambigue fortasse dictum, ut in notissima historia de Menecrate medico ap. Plutarch. Mor. p. 123, A. » Jac.

CCCIX. In Codice versus 1 ab antiqua manu scriptus, quæ in margine posuit læπει, alter versus ab alia m. additus. Chardo Roch. huic epigrammati adscripsit : « An sub Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti erant hi hendecasyllabi? » — 1. Codex ψιλληστή; ὁ ἔρω; et in marg. : ζῆται ψιλληστής. « Vocem ληστής latere, nullus dubito; sed quid priori syllaba faciendum, obscurum est. Amorem in omnibus latronem referre, Diophanes affirmat. » Jac. Brunckius φίληστής. « Quod Jac. in Palatina recipere non debebat. Apogr. Lipsiense ap. Reisk. Misc. Lips. nov. t. IX, p. 697, ψιλληστής. Vertit Reiskius latro spoliator. Quum sit certo certius in fine voc. latere ληστής, scripsi τρι; ληστής, fortasse debebam τριληστής; (τριλληστής), ut τρίβουλος; τριγέρων, alia. Non fur, sed trifur, Plautus ait Aulularia, græce vertendum οὐ ληστής; ἀλλὰ τριληστής. » B. Iliatum sublaturus Jac. : « Fort. ὁ γ' ἔρω; ». — 2. Ἐκδιεύσκει, quod vulgo dicitur λωποδυνί. Boisson. ad Choricium p. 338 : « Salmasius pessime conjiciebat ἐκδιδράσαι. Non valde timendus erit fur audaci mente, ut videtur, sed pedibus fugacibus, timendus qui est audaci manu obviosque spoliatur. »

CAPUT VI.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

1*.

Εἷς λίθος ἀστράπτει τελετὴν πολύμορφον Ἰάχχου
καὶ πτηνῶν τρυγῶντα χορὸν καθύπερθεν Ἑρώτων.

1. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἥ ποτ' ἐρασῶν
ἐσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίῃ μὲν δρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω, οἷα δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῶ Ἀθηναίης κεῖται ὑπὸ ῥόμφαι,
πολλάκι δὲ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαί φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

3. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἡράκλεες, Τρηχίνα πολὺλλιθον δς τε καὶ Οἶτην
καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης,
τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονυσίος αὐτὸς ἐλαίης
γλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμῶν ῥάπαλον.

4. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

* Εὐκαμπὲς ἀγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
χωρμίην, καὶ τὰς ἰχθυόδους σπυρίδας,
καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα
κύρτον, ἀλιπλάγκτων εὐρεῖα δικτυόλων,
τρηγὺν τε τριόδοντα, Ποσειδαῖον ἔγχος,
καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διγθαδίους ἐρέτας,
ὁ γριπεὺς Διοφάντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας,
ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνουσάνας.

EPIGRAMMATA DEDICATORIA.

1*.

Unus lapis radiat sacrum multiforme Iacchi
et alatorum vindemiantem chorum suprā Amorū.

1. PLATONIS.

Quæ superbūm irrisit Græciam, quæ olim amatorum
examen juvenum in vestibulis habebam, Laie,
Paphiæ hoc speculum *dedico*: quia talis *ut sum* me-spectare
nolo; qualis autem eram ante, non possum.

2. SIMONIDIS.

Tela hæc a-bello dimissa lacrimoso
in-æde Minervæ suspensa-sunt sub-tecto,
sæpe, gementem per tumultum in pugna virorum,
Persarum equestrium sanguine lota.

3. DIONYSII.

Hercules, Trachinem lapidosam qui et Cætam
et densum silvosæ promontorium calcas Pholoes,
hanc tibi ex agresti Dionysius ipse olea
viridem falce demetens posuit clavam.

4. LEONIDÆ.

Hamos bene-curvatos, et contos longos,
et lineam, et piscibus-recipiendis sportas,
et hanc natantes ad pisces *capiendos* excogitatam
nassam, mare-pervagantium inventum retiariorum,
durumque tridentem, Neptunium telum,
et hos e celocibus binos remiges (*remos*),
piscator Diophantus domino posuit artis,
ut par erat, veteris reliquias artificii.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. PLATONIS, *Laidis nomine.*

Ante fores habui quæ grande examen amantum
Cum mihi magnificæ Græcia ludus erat,
Hoc tibi mitto, Venus, speculum. Me cernere nolo,
Sum qualis, quando non queo, qualis eram.

2. SIMONIDÆ.

Hæc postquam sævum requierunt spicula Martem
Pulcher Palladia servat in æde tholus,

Quæ prius, adversæ cum certavere phalanges,
Sæpe suo tinxit sanguine Medus eques.

4. LEONIDÆ.

Has sætas, hæc curva simul cum corbibus æra,
Hoc ferrum de quo vulnera piscis habet;
Et genus æquoreum claudentem vimine nassam,
Errantis pelago nobile gentis opus;
Præterea validum, Neptuni sceptrum, tridentem,
Et remos cymbam qui rapuere duos:
Hæc piscatorum domino Diophantus, ut est fas,
Dedicat, hæc artis signa prioris erunt.

5. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δούνακας ἀκροδέτους, καὶ τὴν ἄλινην χῶπην,
 γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαίμοδακεῖς ἀκίδας,
 καὶ λίνον ἀκρομολιβδόν, ἀπαγγελητῆρά τε κύρτου
 φελλόν, καὶ δισσὰς σχοινοπλεκεῖς σπυρίδας,
 καὶ τὸν ἐγερσιφαῖ πυρὸς ἐγκυον ἐμφολογα πέτρον,
 ἄγκυράν τε, νεῶν πλαζομένων παγίδα,
 Πείσων δ' ἡριπεὺς Ἑρμῇ πόρεν, ἔντρομος ἤδη
 δεξιτερὴν, πολλοῖς βριθόμενος καμάτοις.

6. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀμφιτρώων μ' ἀνέθηκεν ἐλὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

7. ΑΛΔΟ.

Σκαῖος πυγμαχέων με ἐκῆβόλω Ἀπόλλωνι
 νικήσας ἀνέθηκε τειν περικαλλές ἄγαλμα.

8. ΑΛΔΟ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸς εὐσκόπων Ἀπόλλωνι
 μουναρχέων ἀνέθηκε τειν περικαλλές ἄγαλμα.

9. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
 δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέματα·
 ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
 ἐν κραδίαις, ὅλοα ξείνια δυσμενέων.

10. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τριτογενές, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα,
 Πάλλας, ἀπειροτόκου δεσπότι παρθενίης,
 βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος,
 Φοιβείαν ἱαχὴν φθειγγομένου στόματος.

11. ΣΑΤΥΡΙΟΥ.

Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε δίχτυον ἄνθετο Δᾶμις·
 Πίγρης δ' ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην,

5. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Arundines superne-ligatas, et in-mari-natantem remum,
 curvorumque hamorum gulam-mordentes cuspides,
 et rete superne-plumbatum, et nuncium nassæ
 corticem, duasque e-junco-plexas sportas,
 et qui-lucem-suscitat lapidem igne et flamma gravidum,
 et ancoram, navium vagantium pedicam,
 Piso piscator Mercurio dedit, jam tremens
 dextrâ, multis gravatus laboribus.

6. ANONYMI.

Amphitruo me dedicavit postquam-cepit a Telebois.

7. ALIUD.

Scæus me longe-jaculanti Apollini in-pugilatu
 victor dedicavit, tibi perpulcrum decus.

8. ALIUD.

Laodamas tripodem ipse bene-collineanti Apollini
 monarchus dedicavit, tibi perpulcrum decus.

9. MNASALCÆ.

Tibi quidem curvi arcus, et sagittis-gaudens pharetra,
 dona a Promacho, Phœbe, hæc suspensa-sunt;
 sagittas autem alas in pugna viri acceperunt
 in cordibus, exitiosa xenia hostium.

10. ANTIPATRI.

Tritogenia, Sospitatrix, Jovis filia lecti-genialis-inimica,
 Pallas, puerperii-expertis domina virginittatis,
 aram tibi cornibus-instructam posuit hanc Seleucus,
 Phœbeam vocem edente ore.

11. SATYRII.

Venator longum hoc retē dedicavit Damis,
 Pigres vero avium subtiliter-textam nebulam (rete),

5. PHILIPPI.

Ad caput annexos calamos remosque natantes
 Æquore, et insidias æra recurva gulæ;
 Linaque cum plumbo, fragmentaque, nuntia nassæ,
 Suberis, et sportas juncea texta duas;
 Et silice inclusum sponsorem luminis ignem,
 Quæque vagas retinent ferrea vincla rates;
 Mercurio Piso dedit hæc monumenta, labore
 Piscandi fessus membra, tremente manu.
*Inscriptiones Tripodum trium, qui Thebis sunt in æde
 Apollinis.*

6. Ismenii, in primo tripode.

Telebois satus Amphitryo me rite dicavit.

7. In secundo.

Ad sua cum Scæus remeavit limina, victor

Cæstibus, arcitenens dedit hoc tibi munus Apollo.

8. In tertio.

Laodamas regni solium qui possidet, isto,
 Phœbe sagittipotens, pulchro te munere donat.

9. MNASALCÆ.

Hanc pharetram tensoque minacia cornua nervo
 Suspendit Promachus miles, Apollo, tibi.
 Aligeras retinet bellatrix turba sagittas
 Corde suo, quod fas munus ab hoste dari.

11. SATYRII,

de tribus fratribus.

Hæc protensa dicat venator retia Damis;
 At Pigres nebulam qua capiuntur aves;

τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας δ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ
τῷ Πανί, τρισσῶν ἐργατίνῃ καμάτων.

Ἰλαος εὐσεβέεσσιν ἀδελφείοις ἐπίνευσον
πηγῇ, καὶ ἀγροτέρων κέρδεα καὶ νεπόδων.

12. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ.

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
δέχνησο, Πάν· Πίγρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων
ταῦτα φέρει, θηρῶν Δάμις, Κλείτωρ δὲ θαλάσσης.
Καὶ σφι δὸς εὐαγρεῖν ἡέρα, γαίαν, ὕδωρ.

13. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οἱ τρισσοὶ τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν δμαιοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης·
ὦν ἀπὸ μὲν πτηνῶν Πίγρης τάδε, ταῦτα δὲ Δάμις
τετραπόδων, Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος εἰναλίων.
Ἄνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἡέρος εὐστοχον ἀγρην,
τῷ δὲ διὰ δρυμῶν, τῷ δὲ δι' ἡτόνων.

14. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Πανὶ τάδ' αὐθαίμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνας·
Δάμις μὲν θηρῶν ἄρκυν ὀρειονόμων,
Κλείτωρ δὲ πλωτῶν τάδε δίκτυα, τὰν δὲ πετηνῶν
ἀρρήκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδαν·
τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἡέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνας
οὐ ποτε σὺν κενεοῖς οἴκος ἔδεκτο λίνους.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΖΩΣΙΜΟΥ.

Εἰναλίων Κλείτωρ τάδε δίκτυα, τετραπόδων δὲ
Δάμις, καὶ Πίγρης θῆκεν ἀπ' ἡερίων
Πανί, κασιγνήτων ἱερῇ τριάς· ἀλλὰ σὺ θήρη
ἡέρι κῆν πόντῳ κῆν χθονὶ τοῖσδε νέμε.

mullorem autem tunicas (*retia*) nocturnus-remex posuit
Pani, trium horum operatori laborum. [Clitor
Propitius piis fratribus annue
volatilia, et ex-feris lucra et ex-piscibus!

12. JULIANI ÆGYPTII EX PRÆFECTIS

Fratrum trium ex triplici venatione retia,
Pan, accipe : Pigres enim tibi ex volucris
hæc fert, ex-feris Damis, et Clitor ex-mari.
Atque da iis ut-bene-venentur aerem, terram, aquam.

13. LEONIDÆ.

Tres tibi hæc retia dedicarunt consanguinei,
o agrestis Pan, alius ab alia venatione :
quorum a volatilibus quidem Pigres hæc, hæc autem Damis
a-quadrupedibus, et Clitor tertius a-marinis.
Pro quibus alii quidem per aerem mitte prædam dextro-
alii per silvas, alii denique per littora. [ferienti,

14. ANTIPATRI SIDONII.

Pan! hæc consanguinei tres posuerunt instrumenta artis :
Damis quidem ferarum rete monticolarum,
Clitor autem natantium hæc lina, volucrum vero
infractum Pigres hunc laqueum-collarem; [mari,
quippe hunc a-densis-silvis, illum ab-aere, tertiumque a-
nunquam cum vacuis domus recepit plagis.

15. EJUSDEM, aliis ZOSIMI.

Ex-marinis Clitor hæc retia, ex-quadrupedibus autem
Damis, et Pigres dedicavit ex aeris
Pani, fratrum sacra trias : at tu prædam
in aere, et in ponto, et in tellure hisce præbe

Noctivagus Clitor mullos retinentia fila,
Pan, tibi dat : triplicis dona laboris habe.
Redde suæ pretium pietatis fratribus, et da
Pisces, da volucres, fallere daque feras.

12. JULIANI ÆGYPTII,

*ex genere præfectorum Augustalium,
de eodem.*

Fratrum lina trium ternis venatibus apta
Accipe, Pan : Pigres hoc dat ab alitibus ;
A silvis aliud dat Damis ; ab æquore Clitor :
Fac prædam his aer, terra fretumque ferant.

13. LEONIDÆ,

de eodem.

Hæc tibi tres pariter fratres, Pan præses agrorum,
De triplici præda retia terna ferunt :
A volucris Pigres quæ rettulit agmine, Damis
A grege quadrupedi, Clitor ab æquoreo.

Tu fac ut ille gravem deportet ab aere prædam,
Hunc saltus, illum littora curva beent.

14. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Fatribus a ternis artis sua quæque supellex
Pani datur : Damis retia tensa feris ;
Clitor squammigeri generis fert vincula, Pigres
Alitibus solitos stringere colla dolos.
Quorum hic a silvis, hic ab aere, tertius undis
Lina sine eventu nulla tulere domum.

15. ZOSIMI,

de eodem.

Retia squammigeri Clitor gregis ista, ferarum
Hæc Damis, Pigres tertia, quæ volucrum,
Pan, fratrum tibi triga dicat : tu plurima fratres
Fac capiant terris, aereque et pelago.

16. APXIOY.

Σοὶ τάδε, Πάν σκοπιῆτα, παναίολα δῶρα σύναιμοι
 τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης·
 δίκτυα μὲν Δάμις θηρῶν, Πίγρης δὲ πετηνῶν
 λαιμοπέδας, Κλείτωρ δ' εἰναλίφοιτα λίνα·
 ὦν τὸν μὲν καὶ ἐσαῦθις ἐν ἡέρι, τὸν δ' ἔτι θείης
 εὖστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

17. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Αἱ τρισαί τοι ταῦτα τὰ παίγνια ἤχκαν ἐταῖραι,
 Κύπρι μάχαιρ', ἄλλης ἄλλῃ ἀπ' ἐργασίης·
 ὦν ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὐφρώ τάδε, ταῦτα δὲ Κλειὼ
 ὡς θέμις, ἡ τριτάτῃ δ' Ἀθίς ἀπ' οὐρανίων.
 Ἄνθ' ὦν τῇ μὲν πέμπε τὰ παιδικὰ, δεσπότι, κέρδη,
 τῇ δὲ τὰ θηλείης, τῇ δὲ τὰ μηδετέρης.

18. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Λαῖς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλία μορφήν,
 γηραλέων στυγέει μαρτυρίην ρυτίδων·
 ἐνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
 ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
 « Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθήρεια, δέχου νεότητος ἐταῖρον
 « δίσκον, ἐπεὶ μορφή σὴ χρόνον οὐ τρομέει. »

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλλος μὲν, Κυθήρεια, χαρίζεαι· ἄλλα μαραίνει
 ὁ χρόνος ἐρπύζων σὴν, βασιλεία, χάριν.
 Δώρου δ' ὑμετέριοιο παραπταμένου με, Κυθήρη,
 δέχυσσο καὶ δώρου, πότνια, μαρτυρίην.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων
 Λαῖς ἤχκεν ἐφ' ἀλλεῖ ληϊδῶν·
 μούνην ἐνίκηθῃ δ' ὑπὸ γῆραϊ, καὶ τὸν ἔλεγχον
 ἄνθετο σοι, Παφίη, τὸν νεότητι φίλον·

16. ARCHIÆ.

Tibi hæc, Pan speculator, omnigena dona consanguinea
 tres-juncti ex triplici posuerunt venatione :
 Damis quidem, retia ferarum ; Pigres autem, volucrum
 laqueos-collares ; et Clitor, mare-permeantia lina :
 quorum hunc etiam posthac in aere, illum autem fac
 feliciter-tendentem in mari, tertium vero in quercetis.

17. LUCIANI.

Tres tibi hæc ludicra posuerunt meretrices,
 Cypri beata, alio alia ab officio :
 quarum a clunibus Euphro hæcce, ista vero Clío
 qua fas-est, tertia autem Atthis a palato.
 Pro quibus illi mitte puerilia, domina, lucra, [neutrius.
 hunc vero quæ sunt femineæ-voluptatis, tertiæ quæ sunt

18. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTII

Lais, tempore extincta maxima-formæ venustate,
 senilium odit testimonium rugarum :
 quamobrem acerbè convincens aversata speculum
 dedicavit dominæ prioris pulchritudinis.
 « At tu mihi, Cytherea, accipe juventutis socium
 discum, siquidem tua forma tempus non tremit. »

19. EJUSDEM.

Pulchritudinem quidem, Cytherea, gratificaris ; sed exstint
 tempus serpens tuæ, regina, gratiæ-munus. [guit
 Donum vero tuum quum me prætervolaverit, Cythere,
 accipe doni, domina, etiam testimonium.

20. EJUSDEM.

Græciam, quæ-vicerat superbum scutum Medorum,
 Laïs suæ pulchritudinis fecit prædam,
 solâque victa est a senectute, et documentum
 dedicavit tibi, Paphia, juventuti suæ amicum ;

16. ARCHIÆ,
de eodem.

Pan scopulos servans, tres hæc tria munera fratres
 Ad variam prædam facta tulere tibi :
 Damis nempe feris, scindentibus aera Pigres,
 Equoreo Clitor rejia tensa gregi.
 Tu fac ut hic felix cælo sit, in æquoris ille
 Fluctibus, umbroso tertius in nemore.

18. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium,
de Laide.

Laïs ut amisit decerptam tempore formam,
 Rugarum indicium triste videre timet.
 Censuram speculi, qua sæpe superbiit, odit :
 Sume, ait, hoc pulchræ tu Dea culta mihi.

Te decet hic orbis socius, Cytherea, juventæ :
 Quippe potest ætas nulla nocere tibi.

19. EJUSDEM,
de eadem.

Das formam formosa Venus : sed senior ætas
 Illud perpetuum non sinit esse bonum.
 Cum tua defugiant me munera, quo mihi testis
 Muneris ? hunc etiam tu tibi, Diva, cape.

20. [LUCIANI,]
de eadem.

Quæ fera scutiferi devicerat agmina Medi,
 Laïdi formosæ Græcia præda fuit.
 Hanc quoque devicit senium ; nunc dat tibi, Cypri,
 Indicium hoc facies quod juvenilis amat.

ἥς γὰρ ἰδεῖν στυγείε πολιῆς παναθηθεά μορφήν,
τῆςδε συνεχθαίρει καὶ σκίοεντα τύπον.

21. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σκάπτειραν κήποιο φιλυδρήλοιο δίκελλαν,
καὶ δρεπάνην καυλῶν ἄσχυλον ἐκτομίδα,
τὴν τ' ἐπινωτῖδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀριωγόν,
καὶ τὰς ἀβρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς,
5 τὸν τε δι' εὐτρήτοιο πέδου δύνοντα κατ' ἰθὺ
ἀρτιφυοῦς κράμβης πάσσαλον ἐμβολέα,
καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασίην διψεύσαν ἐγείρειν
αὐχμηροῖο θέρεος οὐ ποτὲ παυσάμενον,
σοὶ τῷ κηπουρῷ Ποτάμων ἀνέθηκε, Πρίηπε,
10 κτησάμενος ταύτης ὄλβον ἀπ' ἐργασίης.

22. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἀρτιξανῆ βοιάν τε, καὶ ἀρτίχουν τὸδε μῆλον,
καὶ ρυτιδόφλοιον σῦκον ἐπομφάλιον,
πορφύρεόν τε βότρυν μεθυπίδαχα, πυκνοβόρῃα,
καὶ κάρυον χλωρῆς ἀρτιδόρον λεπίδος,
ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθῳγγι Πριήπῳ
ῥῆκεν ὁ καρποφύλαξ, δενδριακὴν θυσίην.

23. ΑΛΛΑΟ.

Ἑρμεία, σήραγγος ἀλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις
εὐστιβὲς αἰθυαῖς ἰχθυόλοισι λέπας,
δέξο σαγηνάιοιο λίνου τετριμμένον ἄλμη
λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὸν ἐπ' ῥήϊοναν,
γριπούς τε, πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον,
καὶ φελλὸν κρυφίῳ σῆμα λαχόντα βόλων,
καὶ βαθὺν ἱππεΐης πεπεδημένον ἄμματι χαίτης,
οὐκ ἄτερ ἀγχίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα.
* * * * *

24. ΑΛΛΑΟ.

Δαίμονι τῇ Συρίῃ τὸ μάττην τριβὴν Ἑλιόδωρος

nam cuius videre odit canæ verissimam formam,
ejus simul-abominatur etiam umbram imaginis.

21. ANONYMI.

Fodientem horti aquam-amantis bidentem,
et falcem curvam (?) quæ caules excindit,
et quæ-tergo-imposita pluvias arcet, pannosam,
et infractos soccos ex-rudibus-boum-pellibus,
et, quæ bene-foratum per humum recta subit,
modo-genitæ brassicæ taleam injectricem,
et scapha ex canalibus porrum sitiens suscitare
in sicca æstate nunquam cessans,
tibi hortorum-custodi Potamon dedicavit, Priape,
acquisitis hac ex opera divitiis.

22. INCERTI.

Recens-ruptum malum-granatum, et lanugine-recens-te-
et rugoso-cortice ficum umbilicatum, [ctum hoc malum
purpureamque uvam vino-turgentem, multis-baccis,
et nucem viridi modo-ablato cortice,
agresti huic ex-stipite-uno-facto Priapo
posuit fructuum-custos, arboreum sacrificium.

23. ALIUD.

Mercuri, speluncæ qui hanc mari-pulsam habitas
petram, frequentatam mergis pisces-captantibus,
accipe everriculi lintei tritas salsugine
reliquias, in sordidis tractam littoribus,
et retia, et natantium laqueum, rotundam nassam,
et suberem, qui occultorum (depressorum) signa acce-
et altum equini ligatum vinculo crinis, [pit retium,
non sine hamis, palustrem calamum.
* * * * *

24. ALIUD.

Deæ Syriæ frustra tritum Heliodorus

Quippe suos adeo formidat visere canos,
Ipsa facit, vitro quæ datur umbra, metum.

21. INCERTI.

Frondiferam solitum terram versare ligonem,
Et virides falcem scindere cauliculos;
Et fidam tergo pluvias arcere lacernam,
Et pedibus tegmen tergora cruda boum;
Et recta per humi tractuctum viscera palum,
Possit ut impingi brassica nata recens;
Æstibus et rapidis lymphas qui spargit aqualem,
Lætior edomita surgit ut herba siti:
Ista, Priape, tibi multo jam trita labore
Fert Potamo, cultus cui dedit hortus opes.

22. ΖΩΝÆ.

Mala modo enatæ lanuginis, et nova poma
Punica, et hæc rugis ficus arata suis;

Densaque purpureis manat quæ roribus uva,
Nuxque interposita pelle putamen habens:
Hæc sunt dona suis sata quæ fert villicus hortis,
Simplice de ligno structe Priape, tibi.

23. INCERTI.

Qui colis hoc ictum, Cyllenie, fluctibus antrum.
Multus ubi pisces fallere mergus amat;
Accipe cæreulo detritam rore sagenam,
Quæ tibi de sicco littore flava venit;
Retiaque et pisces claudentem carcere nassam,
Et suber jaculi signa latentis habens;
Et quæ longa satis setam sustentat equinam
Insidiatricem canna, palustre genus.

24. INCERTI.

Diva Syra, hoc-frustra quod triverat Heliodorus

δίκτυον ἐν νηοῦ τοῦδ' ἔθετο προπύλοις·
ἀγνὸν ἀπ' ἰχθυόδου θήρας τόδε· πολλὰ δ' ἐν αὐτῷ
φυκί' ἀπ' εὐόρμων εἴλκυσεν αἰγιαλῶν.

25. IOULIANOU AP0 YΠAPX. AIG.

Κεκημῶς χρονίη πεπονηχότα δίκτυα θήρη
ἀνθετο ταῖς Νύμφαις ταῦτα γέρων Κινύρης·
οὐ γὰρ ἔτι τρομερῇ παλάμῃ περιγηέα κόλπον
εἴγεν ἀκοντίζειν οἰγομένοιο λίνου.
Εἰ δ' ὀλίγου δώρου τελέθει δόσις, οὐ τόδε, Νύμφαι,
μέμψις, ἐπεὶ Κινύρου ταῦθ' ὅλος ἔσκε βίος.

26. TOY ATTOY.

Ταῖς Νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον· οὐ γὰρ αἰερίει
γῆρας ἀκοντιστὴν μύχθον ἐκηβολίης.
Ἰχθύες ἀλλὰ νέμοισθε γεγηθότες, ὅτι θαλάσση
δῶκεν ἔχειν Κινύρου γῆρας ἐλευθερίην.

27. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἰχθυόδον πολυωπὲς ἀπ' εὐθήρου λίνον ἄγρης,
τῶν τ' ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων,
καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλῶν,
καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούσματι πυρσοτόκον,
ἀγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς ἐγενήϊδα, δεσμὸν ἀέλλης,
στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυοπαγῇ στόματα,
δαίμοσιν ἀγροδότῃσι θαλασσοπόρος πόρε Βαίτων,
γῆραι νοουσόφρῳ βριθομένης παλάμης.

28. IOULIANOU AP0 YΠAPXΩN AIGY-
PTIOY.

Καμπτομένους δόνακας, κώπην θ' ἄμα, νηὶς ἱμάσθλην,
γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν,
εὐκόλπου τε λίνου περιπλεα κύκλα μολίδῳ,
καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
ζευγὸς τ' εὐπλεκίων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
τήνδε λίθον, νηὶν θ' ἔδρανον ἀσταθέων
ἀγκυραν, γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε Βαίτων
δῶρα φέρει, τρομεροῦ γῆρας ἀντιάσας.

Dedicat in templi limine rete tibi,
Piscibus innocuum : solum quod cepit in illo
Multa procellisoni littoris alga fuit.

25. JULIANI AEGYPTII,
ex genere praefectorum Augustalium.

Lina maris longo jam delassata labore
Hæc Cinyres Nymphis attulit, ipse senex,
Cum jam non ultra dextra trepidante valeret
Mittere diffuso retia pansa sinu.
Sit leve quantumvis donum, ne spernite Nymphæ;
Hic Cinyræ census totaque vita fuit.

26. EJUSDEM,
de eodem.

Hæc Nymphis Cinyres suspendit fila : senectus

rete in templi hujus posuit vestibulis :
purum a piscium venatione hoc est; sed multum in illo
fucum ab excensionis-aptis traxit littoribus.

25. JULIANI EX PRÆFECTIS AEGYPTII.

Fessus longa venatione defatigata retia
hæc dedicavit Nymphis senex Cinyras :
neque enim amplius tremula manu circumactilem sinum
valebat jaculari aperti lini.
Si vero parvi muneris est donum, hoc, Nymphæ, non est
reprehendendum, quoniam Cinyræ hæc tota res erat.

26. EJUSDEM.

Nymphis Cinyras hoc rete *dedicat* : neque enim suscipit
senectus jaculandæ laborem jaculationis-longæ.
Pisces, vos vero jam pascite læti, quoniam mari
dedit habere Cinyræ senectus libertatem.

27. THEÆTETI SCHOLASTICI.

Pisces-jaculans linum multis-foraminibus a fausta vena-
et hamatarum par arundinum, [tione,
fidumque profundarum tendicularum indicem suberem,
et silicem qui collidenti ictu ignem-gignit, [pestatis,
et ancoram præter hæc naves-tenentem, vinculum tem-
curvorumque hamorum ora pisces-figentia,
diis prædam-dantibus mare-navigans præbuit Bæton,
palma ejus onere morbosæ senectutis gravata.

28. JULIANI EX PRÆFECTIS AEGYPTII.

Incurvatos calamos, remumque simul, navis flagellum,
aduncorumque hamorum reflexam extremitatem,
vastique retis circum-refertas oras plumbo,
et suberes nassarum testes marinarum,
parque fabre-textarum fiscellarum, et matrem tædarum
hanc silicem, naviumque fundamen instabilium
ancoram, piscator, boni-parens-deus (*Mercuri*), tibi hæc
dona fert, tremulam senectutem assecutus. [Bæton

Eminus effusum mittere rete vetat.
Gaudete o pisces, et pascite; namque per annos
Imbelles Cinyræ libera sunt maria.

27. THEÆTETI ORATORIS.

Multifora in pisces semper felicia lina,
Binaque de calamis æra ligata suis,
Pollicitumque plagas suber monstrare latentes,
Et silicem ferro quæ parit icta facem,
Vinclaque ventorum, navis retinacula dentem,
Et quæ perniciem piscibus æra ferunt,
Bæto maris cursor dis, quorum in numine præda est,
Jam senio dextram debilitante, dedit

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑρμείη Βαίτων ἄλινηχέος ὄργανα τέχνης
 ἀνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην·
 ἀγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας θ' αἶμα φελλῶ,
 ἀγκιστρον, κώπην, καὶ λῖνα καὶ δόνακας.

30. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Δίκτυον ἀχρομόλιβδον Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
 ὤησε γέρων, ἄλιων παυσάμενος καμάτων,
 ἐς δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἄλμυρόν οἶδμα θαλάσσης
 εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων·
 « Οἶσθα, μάκαρ· χέκυμχα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἤμῃν
 « ἄλλυτος ἡδάσκει γυιοταχῆς πενίη.
 « Θρέψον ἐτι σπαῖρον τὸ γερόντιον, ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
 « ὥς ἐθέλει, μεδέειν κὰν χθονὶ κὰν πελάγει. »

31. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Αἰγιβάτῃ τόδε Πανὶ, καὶ εὐκάρπῳ Διονύσῳ,
 καὶ Διοὶ Χθονίῃ ξυνὸν εἶηκα γέρας.
 Αἰτέομαι δ' αὐτοὺς καλὰ πῶα καὶ καλὸν οἶνον,
 καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχύνων.

32. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Δικραίῳ δικέρῳτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν,
 Ἴταλον εὐσκάρθμῳ, λόγμιον ὕλοβάτα,
 Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
 κναχὸν ὑπηγήτα τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

33. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αἰγιαλῖτα Πρίηπε, σαγγευτήρες εἶηκαν
 δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τὰδ' ἐπωφελίης,
 θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι βόμβον
 φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγους,
 φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
 βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα,

29. JULIANI.

Mercurio metuens imbellem Bæto senectam
 Hæc bona fallendis piscibus arma dicat.

30. MACEDONII CONSULIS.

Plumbifera ad trifidam religavit Amyntichus hastam
 Retia, defunctus sæva pericla maris,
 Aspiciensque truces violenti gurgitis undas
 Fudit ad æquoreum talia verba deum :
 Multa laboravi, scis hoc pater : ipse senex sum :
 Paupertas eadem est, et juvenile virescit.
 De sene quod restat misero tu pasce : sed oro,
 Ex terra, terræ quippe herus atque maris.

31. NICARCHI.

Frugiproma Ceres, capripes Pan, vitifer Evan,
 Hoc ego vos uno munere macto meo.

ANTHOLOGIA. I.

29. EJUSDEM.

Mercurio Bæton marinæ instrumenta artis
 dedicavit, metuens senectutis ignaviam :
 ancoram, rotundumque silicem, et sportas una-cum su-
 hamum, remum, et lina et arundines. [bere,

30. MACEDONII CONSULIS.

Rete in-extremo-plumbatum Amyntichus tridenti circum-
 ligavit senex, a-marinis desistens laboribus ;
 et ad Neptunum salsumque fluctum maris *conversus*
 dixit, destillans lacrimam ex palpebris :
 « Scis, beate, laboravi ; et in mala senectute nobis
 « juvenescit inseparabilis, membra-conficiens paupertas.
 « Nutri adhuc palpitantem seniculum, sed ex terra,
 « ut cupit, tu qui-regnas et in tellure et in pelago. »

31. INCERTI, aliis NICARCHI.

Capras-ineunti Pani hoc et fertili Baccho
 et Cereri telluris-deæ commune posui donum ;
 rogoque eos bonos greges, et bonum vinum,
 et bonum fructum metendum ab aristis.

32. AGATHLÆ SCHOL.

[præditum,
 Bicorni bicornem, hirta-femora-habenti hirta-cæsarie-
 celerem bene-salienti, silvicolæ fruticeta-quærentem,
 Pani scopulorum-amico frondosam apud collem Charicles
 fulvum hunc barbatum dedicavit hircum.

33. ΜΑΕΧΙ.

Littoralis Priape, piscatores posuerunt
 dona tibi hæc a reditu ex-ora-maritima, [missu
 thynnorum celerem-motum bene-nexi lini profundo-de-
 cohibentes glaucis in angustiis pelagi,
 fagineum craterem, et ex-erica non-arte-factum
 scabellum, et vitream recipiendo-vino calicem,

Et precor egregios detis mihi messis acervos !
 Egregias pecudes, egregiumque merum !

32. AGATHLÆ ORATORIS.

Umbrivagum umbrivago dat, cornigerumque bicorni,
 Qui salit hirtipedem, qui salit hirtipedi,
 Monticolæ Fauno frondoso in monte Charicles,
 Barbato, cui sunt vellera flava, caprum.

33. ΜΑΕΧΙ.

Littora qui servas, piscatrix turba, Priape,
 Hæc tibi de quæstu dona dedere maris ;
 Agmina thynnorum postquam clausere profundis
 Retibus, æquoræ qua sinuantur aquæ,
 Et scamnum quod erica dedit, crateraque fago
 Excisum, et vini pocula facta vitro ;

ὡς ἂν ὑπ' ὀρχησμοῦν λελυγισμένον ἔχοπον ἔχνος
ἀμπαύσῃς, ξηρὴν δῖψαν ἐλευνόμενος.

34. PIANΟΥ.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰσθόλον Πολύαινος
τόξον καὶ κάπρου τούσδε καθῆψε πόδας,
καὶ ταῦταν γωρυτὸν, ἐπαυχένιον τε κυνάγχαν
θῆκεν ὀρειάρχῃ δῶρα συναγρεσίης.
Ἄλλ', ὦ Πᾶν σκοπιῆτα, καὶ εἰτυπίσω Πολύαινον
εὐαγρον πέμπους, υἷέα Σιμύλειω.

35. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τούτω χιμαιροβάτῃ Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ
τὸ σκύλος ἀγρείας τεῖνε κατὰ πλατάνου,
καὶ τὰν βαιδοκράνον εὐστόρουγγα κορύναν,
ἃ πάρος αἰμωποῦς ἐστυφέλιξε λύκους,
γαυλούς τε γλαγοπήγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν,
καὶ τὰν εὐρίνων λαίμοπέδαν σκυλάκων.

36. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δράγματά σοι χώρου μικραύλακος, ὦ φιλόπυρε
Δηοί, Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
εὐσταχυν ἀμύσας τὸν νῦν σπόρον· ἀλλὰ καὶ αὐτῇς
ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλύ φέροι δρέπανον.

37. ΑΔΗΛΟΝ.

Γῆραι δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φήγινον ὄζον
οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον·
Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες δῶν' ἐπὶ καλὸν ἄθυρμα
κάτθεσαν, ὠραίων ῥύτορι βουκολίων.

38. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δίχτυά σοι μολίβῳ στεφανούμενα, δυσιθάλασσα,
καὶ κύπην, ἄλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι,
κητοφόρον τε τρῖαιναν, ἐν ὕδασι καρτερόν ἔγχος,
καὶ τὸν αἰετὸν κύντον ἐλεγχόμενον,
ἄγκυράν τε, νεῶν στιβαρὴν χέρα, καὶ φιλοναύτην
σπέρμα πυρὸς σῶζειν πέτρον ἐπιστάμενον,
ἀρχιθάλασσε Πόσειδον, Ἀμύντιχος ὕστατα δῶρα
θῆκατ', ἐπεὶ μογερῆς παύσαθ' ἀλιπλανίης.

Ut tibi cum fuerint vestigia lassa choreis,
Hæc tibi sit requies et medicina siti.

35. LEONIDÆ.

Capripedi Fauno Teleson has donat agresti
Extendit platano qua super exuvias,
Et capite incurvo valido de robore clavam,
Qua toties sævos perculit ipse lupos,
Sinum lactis ad hæc et quæ venatica collo
Vincula, quæque trahunt fortia lora canes.

36. PHILIPPI.

Hunc tibi, parva soli genuit quem gleha, manipulum
Sosiclees ruris dat sator, alma Ceres,

ut a saltibus varie-inflexum vestigium fessum
sistas et aridam sitiin pellas.

34. RHIANI.

Clavam Pani et sagittas-mittentem Polyænus
arcum et apri hosce nodo-suspendit pedes;
et hanc pharetram, collareque quod-can-es-angit,
posuit montium-regnatori dona ex-aprorum-venatu.
Sed, o Pan specularum-incola, etiam deinceps Polyænum
capturæ-felicem remittas, filium Simylæ.

35. LEONIDÆ.

Hasce capras-scendenti Teleson Pani caprinis-ungulbus
exuvias silvestri tetendit in platano,
et inflexo-capite clavam ex-bono-stipite,
quæ pridem sanguinarios ferit lupos,
et situlas lacti-coagulando, et ducendis canibus-collare,
et sagacium gula-vinculum catellorum.

36. PHILIPPI THESSAL.

Manipulos tibi agri exigui, o quæ-triticum-amas
Ceres, Sosicles posuit agricola,
fertili nunc aristarum segete demessa; verum et porro
ex calamorum-desectione hebetem referat falcem.

37. INCERTI.

Senecta profecto etiam huncce curvatum fagineum ramum
in-montibus agrestes bubulci exciderunt,
Panique illum rasum via super bellum ludicrum
posuerunt, nitidorum defensori armentorum.

38. PHILIPPI.

Retia tibi plumbo coronata, mare-subeuntia,
et remum, aqua-marina ebrium adhuc,
et cete-necantem tridentem, in aquis validum telum,
et subere semper proditam nassam,
ancoramque, navium firmam manum, et caram-nautis
petram quæ semen ignis servare scit,
o maris-rex Neptune, Amyntichus ultima dona [mari.
tibi dedicavit, quia a-laboriosa cessavit vagatione-in-

Messe recens facta; sed tu, Dea, sæpius illi
Fac hebetet falcem spicea secta seges.

38. PHILIPPI.

Retia quæ plumbo subeunt demersa profundum,
Et remum, madidum nunc quoque rore sali,
Lethalemque feris, sævi maris arma, tridentem,
Et quæ detegitur subere nassa suo,
Quæque manum ratibus facit anchora, quique recondit
Flammarum nautis semina grata silex:
Hæc, pelagi bone rector, Amyntichus ultima dona
Dat tibi, jam cessans æquoris ire vias.

39. APXIOY.

Αἱ τρισαῖ, Σατύρη τε, καὶ Ἡράκλεια, καὶ Εὐφρώ,
 θυγατέρες Ξούθου καὶ Μελίτης, Σάμιαι·
 ἃ μὲν, ἀραχναίοιό μίτου πολυδίνεια λάτριν,
 ἄτρακτον, δολιγῆς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας·
 ἃ δὲ πολυσπαθέων μελεδήμονα κερκίδα πέπλων
 εὐθροον· ἃ τριτάτα δ' εἰροχαρῇ τάλαρων·
 οἷς ἔσχον χερνήτα βίον δηναιόν, Ἀθῶνα
 πότνια, ταῦθ' αἱ σοὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.

40. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Τῶν βόε μοι· σίτον δὲ τετεύχων· Ἰαθι, Διοῖ,
 δέχυσσο δ' ἐκ μάξης, οὐκ ἀπὸ βουκολίων·
 ὅς δὲ βόε ζῶιν ἐτύμω, καὶ πλησὼν ἀρούρας
 ὀράγματος, δλβίστην ἀντιδιδούσα χάριν·
 Σῶ γὰρ ἀρουροπόνω φιλαλήθει τέτρατος ἦδη
 ὀκτάδος ἐνδεκάτης ἐστὶ φίλος λυκάδας,
 οὐδέποτε' ἀμήσαντι Κορινθικόν, οὐ ποτε πικρᾶς
 τῆς ἀφιλοσταχύου γευσάμενῳ πενίης.

41. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Χαλκὸν ἀροτρητὴν, χλασιθῶλακα, νειοτομῆα,
 καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ὑπαυκενίην,
 καὶ βούπληκτρον ἀκαιαν, ἐχετλήεντα τε γόμφον
 Διοῖ Καλλιμένης ἀνθετο γειοπόνος,
 τιμῆς εὐαρότου βᾶλιν ὀργάδος· εἰ δ' ἐπινεύσεις
 τὸν στάχυν ἀμήσαι, καὶ δρεπάνην κομίσω.

42. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
 τοῦ φιλοκαρποφύρου γευσάμενος θέρεος,
 ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ γέρα Πανὶ κομίζων,
 εἶπε· « Σὺ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίαις·
 ὦν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης

39. ARCHIE.

Trinæ, Satyra, et Heraclea, et Euphro,
 filia Xuthi et Melites, Samiæ,
 prima quidem araneosi fili crebro-conversam famulam,
 fusum, non sine longa colo;
 altera autem dense-textos peplos curantem radium,
 bene-sonantem; tertia vero lana-gaudentem quasillum:
 quibus egenam vitam sustinebant diu, Minerva
 domina, hæc tuæ tibi posuerunt operatrices.

40. MACEDONII.

Hi duo-boves mei; frumentum autem paraverunt. Fave,
 et sume eos ex massa, non a boum-gregibus; [Ceres,
 daque boves veros vivere, atque imple agros
 manipulis, beatissimam retribuens gratiam:
 tuo enim aratori veraci quartus jam
 undecimæ octadis adhæret annus,
 qui nunquam messuit Corinthium solum, nunquam acer-
 aristas-non-amanter, gustavit pauperiem. [bam,

41. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Æs arans, glebifragum, vervactum-secans,
 et, quo taurus-ligatur, lorum sub-cervice,
 et boves-ferientem stimulum, et stivæ cuneum
 Cereri Callimenes dedicavit agricola,
 scisso arabilis dorso arvi: quodsi annues mihi
 aristam metere, etiam falcem afferam.

42. ANONYMI.

Alcimenes pauper, in parvo quodam horto
 fructus-libenter-ferentem gustare-solitus æstatem,
 caricam et malum et aquam munera Pani afferens,
 dixit: « Tu mihi vitæ honorum arbiter;
 quorum alia ex horto, et alia de tua petra

39. ARCHIE.

Euclie, Satyre, atque Euphro, tria corpora, mater
 Queis Melite, genitor Xuthus, origo Samos,
 Prima dedit fusum, qualem versabat Arachne,
 Et devolventem mollia pensa colum;
 Altera velocem radium percurrere telas;
 In calathò, quem dat tertia, lana fuit.
 Hæc, sibi queis victum pepererunt tempore longo,
 Dant tibi nunc famulæ, casta Minerva, tuæ.

40. MACEDONII CONSULIS,

ab agricola donarium Cereri.

Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non
 Dat stabulum, sed dat nostra polenta, Ceres.
 Da veros superesse boves: da turgida rura
 Messibus, optati quæ mihi summa boni.
 Hæc post undecies septem (nil mentior) annos
 Ætas agricolæ quarta futura tuo,

Ex quo nulla mihi messis de pulvere, nulla
 Pauperiem domino fecit iniqua seges.

41. AGATHIÆ ORATORIS.

Arvi secare solens et glebas frangere ferrum,
 Burimque, et stimulum, quem metuere boves;
 Quæque viri tergo sederunt tergora tauri,
 Callimenes Cereri dona dat agricola,
 Vomere tellurem postquam scidit: addere falcem
 Promittit, dederis si Dea messe frui.

42. INCERTI.

Alcimenes parvis regnat qui pauper in hortis,
 Nactus ut æstatis tempora læta fuit:
 Aridulam ficum, malum quod fragrat, aquamque
 Do tibi, Pan, nostris auctor habende bonis.
 Ex hortis nempe illa, tua de rupe sed istam

« δέξο, καὶ ἀντιδοῦς ὁδὸς πλεόν ὦν ἑλαβες. »

43. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμυριον, ὑγρὸν αἰοδὸν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῶ * μορφώσας τις ὀδοιπόρος εὖχος ἔθηκε,
καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσάμενος.
Πλαζομένη γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρον αἰέσας
κοιλιάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι·
[φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὀδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
εὖρε πόσιν γλυκερῶν ὦν ἐπόθη ναμάτων].

44. ΑΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡ.

Ἰλευκοπόταις Σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρώναξ πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσούς ἱερώσατο τούσδε,
ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους·
ὦν ἡμεῖς σπείσαντες, ὅσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροισι, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

45. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὅξεσι λαχνήντα δέμας κέντροισιν ἔχινον
βαρολόγον, γλυκερῶν σίντορα θελιοπέδων,
σφαιρηδὸν σταφυλῆσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας,
Κώμαυλος Βρομίῳ ζῶν ἀνεκρέμασεν.

46. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν πρὶν Ἐνυαλίῳ καὶ Εἰράνας ὑποῤατιν,
μέλπουσαν κλαγγὰν βάρβαρον ἐκ στομάτων,
γαλκοπαγῇ σάλπιγγα, γέρας Φερένικος Ἀθάνᾳ,
λῆξας καὶ πολέμου καὶ θυμέλας, ἔθετο.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κερκίδα τὴν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ
ἀνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,

Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

43. PLATONIS.

Nympharum famulam, mediis quæ cantat in undis,
Et gaudet pluvia rana madere levi,
Hic ex ære dicat, gaudens pepulisse, viator,
Illius auxilio, sole calente, sitim.
Nam fesso monstravit opem de valle madenti,
Guttur dum strepitum seminatante canit;
Clamoremque duce[m] feliciter ille secutus
Invenit dulces, quas cupiebat, æguas.

44. LEONIDÆ TARENTINI.

Mustibibis Satyris et Baccho vitisatori
Culturæ partem primitiasque suæ
Consecrat Heronax, vino bene plena recenti
Hæc de vinetis pocula terna tribus.
Quæ nos cornigero libantes rite Lyæo

en accipe, et reddens data da plus quam accepisti! »

43. PLATONIS.

Nympharum ministrum, imbrum-amantem, in-humidis
laticibus levibus gaudentem ranam [cantorem,
ære formatam viator quidam votum posuit,
in-calore invisissimam sitim ubi-sanaverat.
Circumerranti enim rana monstravit aquam, opportune
ore amphibio ex roscido cavo : [canens
[vocemque ductricem viator non relinquens
reperit potum dulcium quæ optavit fluentorum].

44. INCERTI, aliis LEONIDÆ TARENT.

Musti-potoribus Satyris et vitium-satori Baccho
Heronax primitias plantati-agri,
ex tribus vineis tres sacravit hosce,
impletos vino primum-fuso, cados :
a-quibus nos ubi-libaverimus quantum fas est vinicolori
et Satyris, plus quam-Satyri bibemus. [Baccho

45. INCERTI.

Acutis hirsutum corpore stimulis echinum
baccas-colligentem, dulcium populatorem vinearum,
globose uvis incursantem insidiatus,
Comaulus Bromio vivum suspendit.

46. ANTIPATRI SIDONII.

Pridem Mavortis et Pacis interpretem,
canentem ex ore sonum barbarum,
ex-ære-junctam tubam, donum Pherenicus Minervæ
posuit, desinens et a bello et a scena.

47. EJUSDEM.

Radium canorum Minervæ dedicavit Bitto
donum, famelicæ instrumentum operæ,

Et Satyris bibimus, plus quoque quam Satyri.

45. INCERTI.

Insidiatorem Bacchæ vallis echinum,
In cute tela sua qui vice crinis habet,
Agmine contortum Comaulus cepit in uvis
Et fecit vivus pendeat ut Bromio.

46. ANTIPATRI SIDONII.

Quæ bona tam bello fuerat quam pacis ad artes,
Exiit e cujus barbarus ore sonus,
Tibia sacratur, Pherenico dante, Minervæ,
Postquam ille et Martem desiit et thymelen.

47. EJUSDEM.

Hunc radium, solata fuit quem carmine Bitto,
Sancta Minerva, tibi dat famis arma suæ,

εἶπε δέ· « Χαῖρε, θεά, καὶ τήνδ' ἔχε· χήρη ἐγὼ γὰρ
 « τέσσαρας εἰς ἐτέων ἐρχομένη δεκάδας,
 5 « ἀρνεῖμαι τὰ σά δῶρα· τὰ δ' ἔμπαλι Κύπριδος ἔργων
 « ἀπτομαι· ὥρης γὰρ κρεῖσσον δρῶ τὸ θέλειν. »

48. ΑΔΗΛΟΝ.

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίη θέτο Βιτῶ
 ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,
 πάντας ἀποστύζασα γυνὴ τότε τοὺς ἐν ἐρίθους
 μόχθους καὶ στυγεράς φροντίδας ἱστοπόνων·
 εἶπε δ' Ἀθηναίη· « Τῶν Κύπριδος ἄφθομαι ἔργων,
 « τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη. »

49. ΑΛΛΟ.

Ἀνάθημα Διομήδους.

Χάλκεός εἰμι τρίπους· Πυθοὶ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
 καί μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 νικῆσας ἵπποισιν ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποντον.

50. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες ῥώμῃ χειρὸς, ἔργῳ Ἄρτος,
 εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
 Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον
 ἰδρύναντο Διὸς βωμὸν Ἑλευθερίου.

51. ΑΔΗΛΟΝ.

Μῆτερ ἐμὴ Γαίη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
 Δίνδυμον ἥς μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
 σοὶ τὰδε θῆλυς Ἀλεξίς ἐξ ἰστροπήματα λύσσης
 ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,
 5 κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
 αὐλῶν, οὐς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε χέρας,
 τυμπανά τ' ἡχέεντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
 φάσγανα, καὶ ξανθὰς, τὰς πρὶν ἔσεισε, κόμας.

Resque tuas tibi dicit habere : viduata cubili

Bina quater vitæ computo lustra meæ.

Dona tua abjicio, Venerisque revertor ad actus :

Plus annis in me namque Cupido valet.

48. [INCERTI,]

ejusdem argumenti.

Hunc radium, tenues solitum percurrere telas,
 Palladi nunc Bitto dedicat, arma famis,
 Artifices lanæ mulier pertæsa labores,
 Et percurrentes stamina lassa manus,
 Da veniam, dixit, Tritonia : Cypridos actus
 Præfero; judicium est hoc mihi, quod Paridi.

49. DONARIUM APOLLINI,

ab Achille.

Ære tripus solido Pythus penetralibus adsto,
 Februa quem faciens Patroclo sacravit Achilles.

et dixit : « Salve, dea, atque hunc habere : vidua enim ego,
 quattuor ingressa annorum decadas,
 repudio tua dona, et in-contrarium, Veneris opera
 aggredior : quippe ætate potentius esse video velle. »

48. INCERTI.

Radium laboriosum Minervæ dedicavit Bitto
 donum, famelicæ instrumentum operæ,
 omnes exosa tunc mulier mercenarios
 labores et invisas curas textorum;
 atque dixit Minervæ : « Cypridis aggrediar opera,
 quum Paridis de te sententiam et ipsa-tulerim. »

49. ALIUD.

Munus Diomedis.

Æneus sum tripus, et Delphis dedicatus sum ornamentum,
 posuitque me in Patrocli-memoriæ pedibus velox Achilles;
 Tydei autem filius me dedicavit bello bonus Diomedes,
 equis victor apud latam Hellespontum.

50. SIMONIDIS.

Hanc olim Græci vi manuum, opere Martis,
 audaci animi impetui obtemperantes,
 Persas quum-expulissent, libertatis ornatum Græciæ
 statuerunt aram Jovis Liberatoris.

51. INCERTI.

O mater mea Tellus, Phrygiorum nutrix leonum,
 cujus mystis Dindymus mons non incalcatus,
 tibi hos semivir Alexis sui insanix-instrumenta furoris
 dedicavit, ære-pulso-excitata cessans a-rabie,
 cymbala acuti-soni, gravisque-vocis jubilum
 tibi arum, quas vituli obliquum flexit cornu,
 et tympana sonora, et sanguine rubro-infectos
 gladios, et flavas, quas pridem jactavit, comas.

DONARIUM DIOMEDIS.

Tydidēs dedit hoc Diomedes voce tremendus,
 Cum vicisset equis Phryxei ad littora ponti.

50. SIMONIDÆ.

Grajugenæ cordis generosi jussa secuti,
 Intrepida Persas cum pepulere manu,
 Assertæ patriæ decus en altare datori
 Hoc Libertatis constituere Jovi.

51. INCERTI.

Nostra parens Phrygios nutris quæ Terra leones,
 Cujus sunt semper Dindyma plena choris,
 Semivir ista sui dicat arma furoris Alexis,
 Ut quater insana desiit arma manu :
 Argutos strepitus edentia cymbala; quæque
 Grande sonant flatu cornua curva bovis;
 Tympanaque et multo maculatum sanguine ferrum,
 Et flavas, solitus quas agitare, comas.

10 Ἴλαος, ὃ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
γῆραλέον προτέρης παῦσον ἀγρισύνης.

52. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὕτω τοι, μελίξ ταναᾶ, ποτὶ κίονά μακρὸν
ἦσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτὰ τε τέτρυσαι
πυκνὰ καρδαινόμενα δαίῳ ἐν πολέμῳ.

53. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Εὐδήμος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιστοτάτῳ Ζεφύρῳ·
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαόος, ὅρρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταγύων.

54. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει
Εὐνομος, ἀθλοσύνας μνάμα φιλοστεράνου.
Ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος· ὃ δ' ἀντίος ἴστατο Πάρθιος·
ἀλλ' ὅκα δὴ πλάκτρῳ Λοκρὶς ἐκρεξε χέλυς,
6 βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπατε χορδὰ·
πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὐποδὸς ἀρμονίας,
ἀβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὑπερ' ἔξετο τέττιξ,
καὶ τὸν ἀποιοχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτου,
τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχῶ
10 πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας.
Τῷ σε, μάκαρ Αἰτωίε, τεῷ τέττιγι γεραίρει,
χάλκεον ἰδρύσας ῥόδον ὑπὲρ κιθάρας.

55. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΚΑΛΛΟΥ.

Πειθοὶ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων
τᾶς καλυκοστεράνου νυμφίος Εὐρυνόμας
Ἑρμοφίλας ἀνέθηκεν ὁ βωκόλος· ἀλλὰ δέχεσθαι
ἀντ' αὐτὰς πακτὰν, ἀντ' ἐμέθεν τὸ μέλι.

Tu, Dea, tu clemens hunc, cui lymphata juventa est,
Liber ab hac facias sit feritate senex.

52. SIMONIDÆ.

Nixa super celsam sic sta gravis hasta columnam,
Clara gubernanti sidera sacra Jovi.
Et ferrum vetus est et trita laboribus ipsa,
Belligera toties quippe vibrata manu.

53. BACCHYLIDIS.

Ventorum Zephyrus pinguisissimus hoc sibi fanum
Eudemi dono possidet agricolæ.
Namque is dum fruges Cerealis ventilat arvi,
Illius egrégiam flamine sensit opem.

54. PAULI SILENTIARII.

Dedicat hanc Phœbo Locrus Eunomus ære cicadam,

Propitia, o domina, hunc-qui in juventute insanivit,
senem a priore libera feritate.

52. SIMONIDIS.

Sic igitur, fraxine procera, ad columnam longam
inclinata-sis, Panomphæo Jovi manens sacra :
jam enim et æs vetus, ipsaque contrita-es
sæpe quassata in hostili bello.

53. BACCHYLIDIS.

Eudemus hanc ædiculam in agro statuit
omnium ventorum fidissimo Zephyro :
precato enim ei venit auxiliator, ut quam-citissime
fructum ventilando-separaret maturis ab aristis.

54. PAULI SILENTIARII.

Æneam cicadam Lycorensi Apollini Locrus dicat
Eunomus, certaminis coronam-amantis monumentum.
Erat enim commissio citharæ, et adversarius stabat Parthis;
sed quando plectro Locra insonuit testudo,
raucum stridens crepuit-fissa lyræ chorda; [harmonia;,
priusquam vero claudicaret carmen pedibus-modulatæ
tenerum accinens super cithara sedebat cicada,
et in perditum sonum successit ipsa fili (chordæ),
atque prius strepentem in lucis agrestem echo (vocem)
ad modum nostræ-lyram-pulsandi-artis convertit.
Quamobrem te, beate fili-Latonæ, tua cicada honorat Eu-
æneam statuens cantricem super cithara. [nomus,

55. JOANNIS BARBUCALLÆ.

Suadæ et Paphiæ caseum-mollem et favos alveorum
rosis-coronatæ sponsus Eurynomæ
Hermophilas dedicavit bubulcus : accipite igitur
pro illa caseum, pro me autem mel.

Non sine divina qui fide vicit ope.
Cum commissus ei fuit in certamine Parthis,
Nam Locra vix sonuit pectine tacta chelys,
Absiluit rauco ruptus modulaminē nervus :
Sed ne parte sui clauda Camena foret,
Insedit citharæ tenera cum voce cicada,
Proque dedit chorda deficiente sonum ;
Quæque prius nemorum cantare solebat in umbris,
Cæpit cum lyricis fœdus iniire modis.
Propterea tibi, Phœbe, datur tua parva volueris
Ærea, quæ citharam stat bene facta super.

55. JOHANNIS POSTÆ BARBUCALLÆ.

Suadelæ Venerique favos cum lacte coacto
Suave coronatæ vir dedit Eurynomes,
Hermophiles pastor : vos Divæ roscida mella
Pro me, pro domina lac capitote mea.

56. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΙΚΟΥ.

Κισσοκόμαν Βρομίω Σάτυρον σεσαλαγμένον οἶνῳ
ἀμπελοεργὸς ἀνὴρ ἀνθετο Ληναγόρας·
τῷ δὲ καρηβαρέοντι δορὴν, τρίχα, κισσὸν, ὀπώρην,
πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλύεται·
καὶ φύσιν ἀφθόγγοις τύποις μιμήσατο τέχνη,
ὕλης ἀντιλέγειν μὴδὲν ἀνασχομένης.

57. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τόδε πενταίχμοισι ποδῶν ὠπλισμένον ἀκμαῖς,
ἀκροχανές, φοινῶ κρατὶ συνεξερύσας,
ἀνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγিপόδη Πάν,
Τεῦκρος Ἀραψ, καὶ τὰν ἀγρότιν αἰγανέαν.
Αἰχμῇ δ' ἡμιθρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
ἃ ἐπὶ βρυχητὰν θῆρ ἐκένωσε χόλον.
Ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν ὕλονόμοισι χορείαν
σᾶσαν, ἐπεὶ καὶ τὰς πολλὰς ἐξεφόβει.

58. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΒΟΛΒΥ-ΘΙΩΤΟΥ.

Λέκτρα μάτην μίμνοντα καὶ ἀπρήκτου σκέπας εὐνῆς
ἀνθετο σοὶ, Μήνη, σὸς φίλος Ἐνδυμίων,
αἰδόμενος· πολὴ γὰρ δλου κρατέουσα καρήνου
οὐ σῴζει προτέρης ἔχνην ἀγλαΐης.

59. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμίδα,
Ἀρτέμιδι ζώνῃ ἀνθετο Καλλιρόη·
εὖρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἥδην
σώφρονα, καὶ τεκῶν ἄρσεν ἐτικτε γένος.

60. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀντὶ βοός χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε
θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους·
ἢ δὲ θεὸς τούτοις γάνυται πλέον, ἢ περ Ἀπόλλων

56. MACEDONII CONSULARIS.

Hedera-redimitum Satyrum, commotum vino, Baccho
vir vinitor dedicavit Lenagoras : [fruges,
illi autem ebrietate-nutanti pellem, crinem, hederam,
omnia dicas ebria-esse : omnia simul-soluta-sunt ;
atque naturam mutis signis imitata-est ars,
materia obloqui minime audente.

57. PAULI SILENTIARII.

Tibi hanc quinque-cuspidum aciebus pedum armatam,
in-summo-biantem, una-cum rufo capite detractam
pellem leonis dedicavit in-summa pinu, capripes Pan,
Teucer Arabs, atque ipsum agreste venabulum.
In lancea autem semicomesa vestigia manent dentium,
in quam frendentem fera effudit iram.
Fluviatiles vero Nymphæ cum silvicolis choream
instituerunt, quoniam et ipsas sæpe exterrebat.

58. ISIDORI SCHOLASTICI BOLBY-THIOTÆ.

Lectum frustra manentem et infecti stragulum concubitus
dedicavit tibi, Luna, tuus amicus Endymion,
cum-pudore : nam canities totum occupans caput
non servat pristinæ vestigium pulchritudinis.

59. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Paphiæ deæ coronas, Palladi comarum-plexum,
Dianæ zonam dedicavit Callirhoe.
reperit enim procum quem volebat, et nacta-est juven!am
temperantem, et liberorum masculam pariebat sobolem.

60. PALLADÆ.

Pro bove et aureo donario Isidi hosce
dedicavit Pamphilion unctos cincinnos ;
dea vero his gaudet magis quam Apollo

56. MACEDONII CONSULIS.

Plenum rore tuo Satyrum, redimite corymbis
Evie, vitis amans dat tibi Lenagoras.
Aspicias ut marcent hederæ, cutis, uva, capilli,
En ut cuncta notas ebrietatis habent.
Naturam mutis ars est imitata figuris :
Materia est digitis ausa negare nihil.

57. PAULI SILENTIARII.

Has tibi, quas quino munitas ungue leoni
Abstulit exuvias sanguineumque caput,
Hac, Pan semicaper, pinus sub fronde reponens,
Addit agreste simul missile Tencer Arabs.
Nunc quoque signa manent semesa in cuspidis dentis,
Quam tulit in partem se trucidis ira feræ.
Tunc cum silvicolis Nymphæ saltatis aquarum,
Non semel illius territa turba minis.

58. ISIDORI ORATORIS.

Hos sine amore toros, et inertis strata cubilis,
Luna, tibi Endymion dedicat ille tuus :
Quam pudet, albentes quod per caput omne capilli
De veteri forma nil superesse sinunt !

59. AGATHIÆ ORATORIS.

Serta dat hæc Veneri, desectos Palladi crines,
Callirhoe zonam, Delia diva, tibi :
Quod vir ei, qualem voluit ; transacta pudice
Ætas, et geniti pignora cara mares.

60. PALLADÆ.

Isidi Pamphiliū pro magni ponderis auro,
Pro bove florentes dat speciosa comas.
Has v!uris Dea magna facit, quam fecit Apollo

χρυσῷ, ὃν ἐκ Λυδῶν Κροῖσος ἔπειψε θεῷ.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ᾧ ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν ὀλβιον, ᾧ πλοκαμίδας
 κειραμένη πλεκτὰς ἀνθετο Παμφίλιον,
 οὐ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· παρ δὲ καμίνῳ
 Ἡφαίστου, χρυσέην σφῦραν ἀειραμένην
 ἢ λιπαροκρήδεμνος, ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον,
 χειρὰ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπώνησε Χάρης.

62. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κυκλοτερῇ μόλιθον, σελίδων σημάτωντορα πλευρῆς,
 καὶ σμίλαν, δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,
 καὶ κανονίδ' ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θύνα χίστην,
 αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον,
 Καλλιμένης Μούσαις, ἀποπαυσάμενος καμάτοιο,
 θῆκεν, ἐπεὶ γῆρα κανθὸς ἐπεσκέπετο.

63. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Γραμμοτόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιθον
 καὶ κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα,
 καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο βέβηρου,
 ἄκρα τε μεσσοτόμους εὐγλυφίας καλάμους,
 6 τρηχάλειν τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον,
 ἐνθα περιτριβέων ὅζῳ γάραγμα πέλει,
 καὶ γλύφανον καλάμου, πλατέος γλωχίνα σιδήρου,
 ὅπλα σοὶ ἐμπορίης ἀνθετο τῆς ἰδίης
 10 κεκμηῶς Μενέδημος ὑπ' ἀχλὺς ὄμμα παλαιὸν,
 Ἑρμεία· σὺ δ' αἰεὶ φέρβεις σὸν ἐργατήν.

64. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Γυρὸν κυανέης μόλιθον σημάτωντορα γραμμῆς,
 καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχάλειν καλάμων,
 καὶ πλατὺν ὀξυντήρα μεσσοχιδίων δοναχίων,

auro illo quod a Lydis Cræsus misit deo.

61. EJUSDEM.

O novacula cælestis, novacula beata, qua detonsos
 capillos plexos dicavit Pamphilion,
 non te aliquis mortalium procudit, sed apud focum
 Vulcani, aureum malleum tollens,
 splendenti-infula-ornata, ut secundum Homerum loquamur,
 propriis te manibus elaboravit Gratia.

62. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Plumbum rotundum, quod foliorum signat latus,
 et cultellum qui calamorum acutam-cuspidem fingit,
 et regulam summam, et illum ad litora pumicem,
 aridum ponti multicavum lapidem,
 Callimenes Musis, desinens a-labore,
 posuit, quia senectute oculus obvelabatur.

63. DAMOCHARIDIS.

Literas-parientis nigroris plenum plumbum-rotundum,
 et regulam, stilorum ut-sint-rectissimi custodem,
 et scriptorii receptacula nigerrimi fluenti,
 et in-summo medios-fissos, affabre-sectos calamos,
 et asperum lapidem, arundinum bene-acuens ornamentum,
 ubi obtusarum acris affrixu-acuminatio fit,
 et scalprum calami, lati aciem ferri,
 hac instrumenta tibi commercii sui dedicavit
 Menedemus, fesso sub nebula oculo vetulo,
 Mercuri: tu autem semper pascere tuum operarium.

64. PAULI SILENTIARII.

Rotundum cyanæ plumbum indicem lineæ,
 et durorum cotem asperam calamorum (pumicem).
 et latum instrumentum-acuens fissas-in-medio arundines,

Quas dives Cræsi regia misit opes.

61. EJUSDEM,

de re eadem.

O cælo delapsa novacula, qua sibi dempsit
 Pamphilium pulchras hic positura comas,
 Mortalis te nemo faber, sed finxit ab auro
 Malleus ad flammæ antraque Mulciberi,
 Quem redimita comas, qualem descripsit Homerus,
 Sustulit ipsa sua Gratia pulchra manu.

62. PHILIPPI.

Particulam plumbi teretem, qua charta notatur,
 Cultellumque, aciem qui dat arundinibus,
 Regula queis se dat comitem cum pumice lævi,
 Multiforem sævi quem maris acta dedit,
 Callimenes Musis sacrat hæc, ut desiit artem

Fessa tenebrosus lumina præ senio.

63. DAMOCHARIDIS.

Fæta figurarum quod pingit sæpia plumbum,
 Cui monstrat certam regula juncta viam,
 Et nigrum capiunt quæ dolia parva liquorem,
 Et calamos bifidi qui decus oris habent,
 Et duram silicem calamis quæ donat acumen,
 Cum male detrita litera parte fluit,
 Et latum calamos aptat quod cuspidem ferrum:
 Hæc operis longi dedicat arma tibi,
 Lumina jam tectus Menedemus nocte senili:
 Artificem, Maja tu sate, pascere tuum.

64. PAULI SILENTIARII.

Cæruleas plumbum solitum signare figuras,
 Et silicem calamus quem vice cotis habet,

καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμῖν,
 5 καὶ χρόνιον γλυπτοῖσι μέλαν πεφυλαγμένον ἀντροῖς,
 καὶ γλυφίδας καλάμων ἄκρα μελαινομένων,
 Ἑρμεῖη Φιλοδήμος, ἐπεὶ χρόνῳ ἐκπρεμεῖς ἤδη
 ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισχύνιον.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τροχόντα μόλιδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν
 ὀρθὰ παραξύνειν ἰθυτενῇ κανόνα,
 καὶ χάλυβα σκληρὸν καλαμῶνα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
 5 ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα,
 καὶ λίθον ὀκρίδεντα, δόναξ ὅθι δισσὸν ὀδόντα
 θήγεται ἀμβλυθεὶς ἐκ δολιχογραφίας,
 καὶ βυθίην Τρίτωνος ἀλιπλάγκτοιο χαμεύνην,
 σπόγγον, ἀεστορίην πλαζομένης γραφίδος,
 καὶ κίστην πολυώπια μελανόδοκον, εἰν ἐνὶ πάντα
 10 εὐγραφέος τέχνης ὄργανα βυομένην,
 Ἑρμῇ Καλλιμένης, τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνῳ
 χεῖρα καθαρμοῦσιν ἐκ δολιγῶν καμάτων.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄβροχον ἀπλανέος μόλιδον γραπτῆρα κελεύθου,
 ἥς ἐπὶ ῥιζοῦται γράμματος ἀρμονίη,
 καὶ κανόνα τροχαλοῖο κυβερνητῆρα μόλιδδου,
 καὶ λίθακα τρητὴν σπόγγῳ εἰδομένην,
 5 καὶ μέλανος σταθεροῖο δογχίον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 εὐγραφέων καλάμων ἀκροθαφεῖς ἀκίδας,
 σπόγγον, ἀλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης,
 καὶ γαλκὸν δονάκων τέκτονα λεπταλέων,
 ἐνθάδε Καλλιμένης φιλομειδέσιν ἀνθετο Μούσαις,
 10 γήραϊ κεκμηῶς δῖματ' αἰ παλάμην.

67. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας

Et latum chalybem qui donat acumine cannam,
 Et quæ lineolas regula justa regit,
 Et veterem nigrum laticem quem sculpta caverna
 Occulit, et calami quem bibit asper apex,
 Mercurio donat Philodemus, cui gravis ætas
 Rugosa texit lumina pellicula.

65. EJUSDEM.

Orbiculum plumbi qui radere novit amussim,
 Et rectam cœpit quam semel ire viam,
 Et durum chalybem quo canna voratur, amussi
 Cum duce, quam gaudet litera ducta sequi,
 Et seivum lapidem, geminos spicatur arundo
 Quo dentes, hebuit si qua notando diu,
 Quæque cubile fuit Tritonis spongia somno,
 Non bene scripta sua qui medicatur ope,
 Multiforemque arcam quæ cum loligine totum,
 Quo pulchrum scribens indiget, intus habet,

et regulam lineæ rectæ curatricem,
 et diu servatum in excavatis atramentum antris,
 et crenas calamorum in-summo nigratorum,
 Mercurio Philodemus *dedicavit*, quoniam tempore jam
 in oculos descendit rugosum supercilium. [pendens

65. EJUSDEM.

Rotundum plumbum, quod viam scit incidere
 rectâ radens directam regulam,
 et chalybem durum calamos-rodentem, sed et ipsam
 duce lineæ non-aberrantis regulam,
 et lapidem asperum, arundo ubi duplicem dentem
 suum-acuit hebetata ex longa-scriptura,
 et profundum Tritonis mare-pervagantis cubile,
 spongiam, remedium errore-labentis stili,
 et cistam multiforam atramento-recipientem, in uno omnia
 bene-scribentis artis instrumenta servantem,
 Mercurio Callimenes *dedicavit*, tremulam a senectute otio
 manum reponens post longos labores.

66. EJUSDEM.

Non-rigatum haud-aberrantis plumbum delineatorem viæ,
 in qua ut-radice-fundatur scripturæ æquabilitas,
 et regulam rotundi gubernatricem plumbi,
 et lapidem perforatum spongiæ similem,
 et nigredinis permanentis receptaculum, imo et ipsorum
 bene-scribentium calamorum acies superne-tinctas,
 spongiam, maris progeniem, liquidi ponti pratum,
 et æs, arundinum artificem tenuium,
 hic Callimenes libenter-subridentibus *dedicavit* Musis,
 senectute fessus oculis et palma.

67. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTII.

Non-declinales stilis dirigens vias

Dat tibi Callimenes, Majæ puer, otia postquam
 Accepit senio jam tremebunda manus.

66. EJUSDEM.

Siccum, errore vagans quo figitur orbita, plumbum,
 Unde capit certos litera pieta modos,
 Quæque regit plumbi moderatrix regula cursum,
 Multiforisque velut spongia scabra silex,
 Urceolusque atra loligine plenus, et illa
 Quæ leviter summa cuspidè canna madet,
 Spongiaque ipsa maris diffusum gurgite pratum,
 Et faber argutis culter arundinibus;
 Omnia Callimenes data sunt pietate Camenis,
 Jam senio fracti lumina, jamque manus.

67. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

Hoc plumbum, quod scripta vetat deflectere justo

τόνδε μόλιδδον ἄγων, καὶ μόλιβου κανόνα
 σύνδρομον θνιοχῆα, πολυτρήτου τ' ἀπὸ πέτρης
 λαῶν, δς ἀμβλείαν θῆγε γένυν καλάμου,
 εὖ σὺν δ' αὐτοῖς καλάμοισι μέλαν, μυστήρια φωνῆς
 ἀνδρομέης, σμίλης τ' ὀζυτόμον κοπίδα,
 Ἑρμείη Φιλόδημος, ἐπεὶ χρόνος ὀμματος αὐγὴν
 ἀμβλύνας παλάμη δῶκεν ἔλευθερίην.

68. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Αὐλακας ἰθυπόρων γραφίδων κύκλοισι χαράσσω
 ἄνθεμά σοι τροχόεις οὗτος ἐμὸς μόλιθος,
 καὶ μόλιβω χρωστῆρι κανὼν τύπον ὀρθὸν ὀπάζων,
 καὶ λίθος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων,
 εὖ σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
 αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιομένων·
 δέχχυσσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ὃ θρασὺς Ἄρης
 σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην,
 Ἑρμείη· σὰ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου
 ἰθὺνε ζωὴν, λειπομένοιο βίου.

69. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντας,
 ἔμπεδον ἐς νηοῦ πέζαν ἐρείσάμενος,
 αὖρτος οὐκ ἀλέγουσαν ἐπὶ γῆρονός· ἥς ἐπὶ Κράντας
 εὐρύς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

70. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Νῆά σοι, ὦ πόντου βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης,
 ἀντίθεμαι Κράντας, μηκέτι τεγγομένην,
 νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πτερὸν, ἥς ἐπὶ δειλὸς
 πολλάκις ὠϊσάμην εἰσελάαν Ἄϊδη·
 πάντα δ' ἀπειπάμενος, φόβον, ἔλπιδα, πόντον, ἀέλλας,
 πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἔχρινον ἠδρασάμην.

71. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διατεγμᾶτα μυρία φύλλων,

Limite, cui consors semper amussis adest,
 Dux eademque viæ, lapidemque e rupe forata,
 Qui calami obtusas non sinit esse genas,
 Et calamos potumque nigrum, mysteria vocis
 Humanæ, et chalybem scindere non hebetem,
 Mercurio Philodemus, habet quia tempore longo
 Offusos oculos, et vacat inde manus.

68. EJUSDEM.

Quæ solet in charta directos ducere sulcos,
 Hæc semesa tibi plumbea gleba datur;
 Quæque coloranti plumbo dat regula formam,
 Quique acuit calami rostra retusa lapis;
 Cum calamis potusque simul niger: his dare tempus
 Venturis ævi dicta prioris amat;
 Arcipe et hoc scalprum, cui Mars ferus Aonidumque
 Turba ministerium quisque dedere suum.
 Nam tua sunt arma hæc, Cyllenie. Tu Philodemi
 Jam vitam questu deficiente rege.

hoc plumbum ferens, et regulam plumbi
 conitem aurigam, et a multifora petra
 lapidem, qui hebetem acuebat genam calami,
 cumque ipsis calamis nigredinem, mysteria vocis
 humanæ, et scalpri acuens cultrum. [lucem
 Mercurio Philodemus *dedicavit*, quoniam tempus, oculi
 hebetans, palmæ dedit libertatem.

68. EJUSDEM.

Sulcos recta-gradientum stilorum circulis suis incidens
 rotundum hoc meum plumbum, tibi munus,
 et plumbo tingenti typum justum dans regula.
 et lapis bene-fissos acuens calamos, [servat
 unaque-cum calamis et vas nigredini-recipientæ, quibus
 longum-ævum posteris vocem defunctorum, *accipe*;
 accipe etiam scalptorem ferreum, cui audax Mars
 cum Musis proprium dedit munus,
 Mercuri: tua *sunt* enim arma; tu vero debilis Philodemi
 rege vitam, deficiente victu.

69. MACEDONII CONSULIS.

Navem Neptuno vagus dedicavit Crantas,
 firmam in templi crepidine statuens,
 quæ *jam* auram non curat in terra; in qua *terra* Crantes
 latus decumbens intrepidum somnum habet.

70. EJUSDEM.

Navem tibi, o ponti rex et dominator terræ,
 dedico Crantas, non-amplius tinctam,
 navem, multum-vagantium ventorum alam, in qua miser
 sæpe præsagiebam *me* ingressurum Orcum:
 sed cunctis renunciâns, metui, spei, ponto, procellis,
 fidum super terra vestigium stabilivi.

71. PAULI SILENTIARII

Tibi hæc ex-coronis folia mille discerpta,

69. MACEDONII CONSULIS.

Nauta ratim Crantes Neptuno rite sacravit,
 Immotamque pia fixit in æde solo,
 Spernentem ventos Crantes porrectus in ipsa
 Quantus erat somno nil metuente jacet.

70. EJUSDEM,

de eodem.

Terrarum domitor, regnator magne profundi,
 Hæc datur a Crante jam tibi sicca ratis,
 Ventorum levis ala prius, qua sæpe timebam
 Ditis ad horrendi pallida regna vehi.
 At nunc firma super terras vestigia figo:
 Tempestas, pelagus, spesque, metusque, vale.

71. PAULI SILENTIARII.

Has tibi discerptas in partes mille coronas

σοὶ τὰ νοσπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης,
 βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῆδε κωνίη
 σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρα,
 σοὶ τάδε, Λαίς, ἅπαντα· παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
 τοῖσδε σὺν ἀκρήδαις πολλάκι παννυχίας,
 οὐκ ἔπος, οὐ χάριεσαν ὑπόσχουσιν, οὐδὲ μελιχρῆς
 ἐλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπέσπασατο·
 φεῦ φεῦ, γυιοτακῆς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
 μέμφεται ἀστρέπτου κάλλει θηλυτέρης.

72. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶχα καθήμενον ἐγγὺς ὁπώρας
 βακχιάδος, πούλυν βότρυν ἀμεργόμενον·
 ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊδὸς δὲ
 ἐγκέφαλον πλῆξας ἐξεκύλισε λίθῳ.
 Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος· « ἂ τάχα Βάκχῳ
 « λαιδῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας. »

73. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Δάφνις ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμωνιν,
 χεῖρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομένης
 Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
 γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
 Εἰσέτι γὰρ σύρτηγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνὰ
 ἄτρομος ἐν τρομερῷ σώματι ναιετάει.
 Ἀλλὰ λύκοις σίντησιν ἂν' οὔρεα μὴ τις ἐμείο
 αἰπόλος ἀγγεῖλῃ γήραος ἀδρανίην.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Βασσαρίς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε τὰύρων
 πολλὰ τανυκράϊων στέρνα χαραξαμένη,
 ἥ μέγα καγχάζουσα λεοντοφόνοις ἐπὶ νίκαις,
 παίνγιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη,
 ἰλήκοις, Διόνυσε, τεῆς ἀμέλῃσα χορείης,
 Κύπριδι βαχγεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.

Turbantisque animum pocula fracta meri,
 Hos madidos nardo, nunc sedos pulvere, crines
 Eger amore tuo jecit Anaxagoras.
 Cuncta tibi, tibi Lai : tuo nam limine sæpe
 Cum juvenum cætu pervigil ille miser,
 Non placidum salve, non pollicitantia dicta,
 Non quæ spem possint ludere, verba tulit :
 Fessus at ista sui monumenta reliquit amoris
 Multa querens sexus dulcis amaritiem.

72. AGATHIÆ ORATORIS.

Uvifera leporem vidi sub fronde sedentem
 Calcantemque suo Bacchica dona pede :
 Quem simul aspexit me significante colonus
 Effregit saxo nil miserante caput.
 Addidit exsultans : En ut libamine mixto
 A me cæsa tibi victima, Bacche, datur.

tibi hæc insanæ confracta pocula ebrietatis,
 capilli tibi hi unguentis delibuti, hoc in-pulvere
 spolia amore-tacti jacent Anaxagoræ,
 tibi hæc, Lais, omnia. Ad vestibula enim miser
 hæc cum adolescentulis sæpe pernoctans,
 non verbum, non gratam promissionem, nec melleæ
 spei sermonem superbum abstulit-sibi :
 heu, heu ! sed enervatus, relictis his signis comissionum,
 maledicit inflexibilis pulchritudini feminæ.

72. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Vidi ego leporem sedentem prope fruges
 bacchicas, multam uvam decerpentem ;
 agri-cultori autem indicavi, et vidit : improvisus vero
 cerebrum ei jaculatus excussit lapide.
 Dixitque inde gaudens agricola : « Ah ! forte Baccho
 libationis et sacrificii mixtum dedi munus. »

73. MACEDONII CONSULIS.

Daphnis tibicen, tremula senectute laborans,
 manu molesto-otio gravata, hanc
 Pani agros-amanti rusticam dedicavit clavam,
 per-senectutem a-pastoralibus desistens laboribus.
 Adhuc enim tibia modulator, adhuc vox
 sine-tremore in tremulo corpore habitat.
 Verum lupis raptoribus per montes ne quis mea
 caprarius nunciet senectutis infirmitatem.

74. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Baccha Eurynome scopulos-percurrens, quæ olim taurorum
 longis-cornibus multa pectora laceravi, [rum
 ego illa alte cachiinnans leones-occidentibus in victoriis,
 lusum habens non-sustinendæ feræ capita,
 (propitius-sis, Bacche !) tuam saltationem neglexi,
 Veneri potius bacchari festinans.

73. MACEDONII CONSULIS.

Daphnis arundinibus tritis, et corpore trito,
 Hanc, quam vix retinet dextera, pondus iners,
 Agricolæ Fauno clavam sacro fessus agrestem,
 Pascere quem pecudes curva senecta velat.
 Nunc quoque canto tamen, calamisque immurmuro, nam
 In quamvis trepido corpore firma manet. [vox
 Sed sævis in monte lupis ne dicite, quæso,
 Pastores, senio quam mihi membra labent.

74. AGATHIÆ ORATORIS.

Bassaris Eurynome, solis dum montibus errat
 Pectora magnorum docta ferire boum,
 Oh domitos immane solens ridere leones,
 Et sectum manibus ludificare caput,
 Da veniam, Lenæ, tuas oblita choreas
 Ad Veneris lusus jam nova Mænas eo.

Θῦκα δὲ σοὶ τάδε ῥόπτρα· παραρρίψασα δὲ χισσὸν,
χεῖρα περισφίγῃω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ.

75. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἀνδροκλος, ὦ πολλον, τόδε σοὶ κέρας, ὅρ' ἐπὶ πουλὺν
θῆρα βαλὼν, ἄγρας εὐσκοπον εἶχε τύχην.
Οὐποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξῆλτο κεραίας
ἰὸς ἐπ' ἡλεμάτῳ χειρὸς ἐκηβολία·
ὅσσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέτις ἔαχε νευρὰ,
τοσσάκις ἦν ἀγρεὺς ἡέρος ἢ ζυλόχου.
Ἄνθ' ὧν σοὶ τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον δπλον ἀγινεῖ,
χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδέαις.

76. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σὸς πόσις Ἀγχίσης, τοῦ εἵνεκα πολλάκι, Κύπρι,
τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἡτόνα,
νῦν μολίς εὔρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφοιν τρίχα κόψαι,
θῆκε δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλὰ, θεά, δύνασαι γάρ, ἢ θῆνητῆρά με τεῦξον,
ἢ καὶ τὴν πολιτὴν ὡς νεότητα δέχου.

77. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο, Βάχχε·
δέχνησο δ' εὐμενέως ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὼς τρητὼς δόναχας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
ἄνθεσο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλῳ.
ὦ Πάν, δέχνησο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ
καὶ μολπὰν φιλέεις καὶ δύσερως τελέθεις.

79. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄσπορα, Πάν λοφιῆτα, τάδε Στρατόνικος ἀροτρεὺς
ἀντ' εὐεργεσίης ἀνθετὸ σοὶ τεμένη. [χώρην
• Βόσκε δ', » ἔφη, » χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ εἰς
• δέρκεο τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.
• Αἶσιον εὐρήσεις τὸ ἐπαύλιον· ἐνθάδε γάρ σοι

Hos tibi do baculos; hederis per compita jactis,
Ambibunt nostras aurea vincula manus.

75. PAULI SILENTIARII,

donarium Apollini ab Androclo.

Androclus hoc cornu tibi dat, jaculator Apollo,
Cujus ope innumeras percussit ille feras.
Nam numquam curvo celer exsultavit ab arcu
Falleret ut cupidam missa sagitta manum :
Sed quoties sonitum nervus dedit, illicet ille
Aut cælo prædam detulit aut nemore.
Propterea geminis innectens aurea vincula
Finibus, arma dicat Lyctia, Phœbe, tibi.

76. AGATHIÆ ORATORIS.

Vir tuus Anchises, olim quem propter ad ldes

Posui autem tibi hæc tympana, hederæque abjecta
manum cingam auro-vincta luxuria (aureis armillis).

75. PAULI SILENTIARII.

Androclus, o Apollo, hunc tibi arcum *dedicat*, quo multas
feras jaculatus, venationis faustam habuit fortunam.
Quippe nunquam aberrans curvo exsiluit cornu
sagitta, telo de-manu incassum misso-longinque :
quoties enim arcus omnia-capiens insonuit nervus,
toties erat venator aeris aut silvæ.
Pro quibus hoc tibi, Phœbe, Lyctium telum affert,
aureis cinctum munus annellis.

76. AGATHIÆ SCHOL.

Tuus conjux Anchises, cujus causa sæpe, Cypri,
olim in Idæum currebas litus,
nunc ægre invenit nigrum quem a temporibus desecaret
posuitque tibi prioris reliquias ætatis. [capillum,
Age igitur, dea, (potes enim,) vel puberem me facito,
vel etiam canitiem ut juventutem accipe.

77. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI

Vini-potor Xenophon vacuum dolium *dedicavit tibi*,
accipe benigne; aliud enim nihil habet. [Bacche :

78. EJUSDEM.

Foratas arundines, pellem hanc atque clavam
dedica Pani caro, Daphni mulierum-amator.
O Pan, accipe dona Daphnidis; æque enim ac ille
et cantum amas et infausto-amore flagras.

79. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non-consitas, o Pan qui-colles-frequentas, Stratonicus
pro beneficio consecravisti tibi partes-agri. [arator has
• Pasce, dixit, lætus tuos greges, et tuam terram
• contemplare, ære *aratri* non-jam-amplius scissam
• Faustum invenies stabulum : ibi enim tibi

Sæpe cucurristi littora, pulchra Venus;
Has tibi reliquias juveniles *dedicat*, ægre
Nigrum quem reperit per caput omne pilum.
Aut juvenem me redde precor, Dea, nam potes : aut tu
Canitiem, sicut ver prius illud, ama.

77. ERATOSTHENIS ORATORIS.

Dolia quæ Xenophon tibi, Liber, inania donat,
Sume favens : aliud nil, tibi quod det, habet.

79. AGATHIÆ ORATORIS.

Hæc inculta tibi Stratonico jugera dante,
Pan, bene pro meritis, collis amator, habet.
Pasce tuas hic, inquit, oves : hæc libera tellus,
Nulla timens ferri vulnera, tota tua est.
Hic pecori longe gratissima terra, nec Echo

• Ἦχῳ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει •.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαφνιακῶν βιβλίων Ἀγαθία ἡ ἐννεὰς εἰμι·
ἀλλὰ μ' ὁ τεκτὴνας ἀνθετο σοί, Παφίη·
οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσον Ἐρωτι,
ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σείο παρήνῃ
ἢ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

81. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἀσπίδα ταυρεῖην, ἔρυμα χροὸς, ἀντιθίων τε
πολλάκις ἐγγχείην γευσαμένην χολάδων,
καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμον ἀπὸ στέροιο χιτῶνα,
καὶ κόρυν ἱππεῖαις ὀριξὶ δασυνομένην
ἀνθετο Λυσίμαχος γέρας Ἀρεῖ, γηραλέον νῦν
ἀντὶ πανοπλίας βάκτρον ἀμειψάμενος.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐλὸς Πανὶ Μελίσκος· ὁ δ' ἐννεπε μὴ γέρας αἶρειν
τούτοις· « Ἐκ καλάμων οἶστρον ἐπεσπασάμην. »

83. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΙΑΤΟΥ.

Τὴν κιθάρην Εὐμόλπος ἐπὶ τρίπόδων ποτὲ Φοῖβῳ
ἀνθετο, γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφομένης,
εἶπε δέ· « Μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι, μὴδ' ἐθελήσω
« τῆς πάρος ἀρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν.
• Ἦθέοις μελέτω κιθάρης μίτος· ἀντὶ δὲ πλήκτρον
« σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισάμεθα ».

84. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ζηνὶ τόδ' ὀμφάλιον σάκεος τρύφος, ᾧ ἐπὶ λατὰν
ἔσχεν ἀριστεύων, ἀνθετο Νικαγόρας·
πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν ἄκοντες, ἰσθριθμός τε χαλάζη,
χερμάς καὶ ξιφῶν ἐξέκολλα γένους.

« Echo gaudens etiam nuptias perticiet. »

80. EJUSDEM.

Daphniacorum librorum Agathiae sum enneas :
sed qui me condidit, consecravit tibi, Paphia :
non enim Musis tantum curæ-sum, quantum Amori,
orgia tot amorum complectens.
Precatur autem pro curis, ut per te contingat ipsi
aut non amare aliquam, aut cito morigeram.

81. PAULI SILENTIARII.

Scutum taurinum, corporis tutelam, et quæ hostium
sæpe gustavit viscera, hastam
et tela-prohibentem a pectore thoracem,
galeamque equinis crinibus densam
dedicavit Lysimachus donarium Marti, senili nunc
baculo cum gravi-armatura commutato.

82. EJUSDEM.

Tibias Pani Meliscus *dedicat*; at ille dixit se non tollere
his *verbis* : « E fistulis furorem imbibere. » [munus

83. MACEDONII CONSULIS.

Citharam Eumolpus Phæbo in tripodibus olim
dedicavit, senilem manum despiciens,
et dixit : « Ne tetigerim porro lyram, neu velim
« prioris harmoniæ exercendæ-instrumentum ferre.
« Juvenibus curæ-esto citharæ chorda : nos pro plectro
« scipione tremulas manus fulcire-incepimus.

84. PAULI SILENT.

Jovi hoc frustum scuti cum-umbilico, cui sinistra
innitebatur fortiter-pugnans, dedicavit Nicagoras;
omne vero reliquum jacula, grandinique par-numero
silex et gladiatorum gena excidit.

Connubium fugiet garrula Nympha tuum.

80. EJUSDEM.

Daphniacum sumus hic ter terna volumina, scriptor
Dedicat Agathias quæ, Cytherea, tibi.
Nam non Aonidas quantum curamus amores,
Scilicet arcanis plena Cupidineis.
Præmia pro tanto non invidiosa labore
Poscit; amet nullam da, Dea, vel facilem.

81. PAULI SILENTIARII.

Tutelam domini taurinum tergus, et ense,
Viscera qui toties pastus ab hoste fuit,
Pectoreque arcantem celeres thoraca sagittas,
Et galeam setis quæ decoratur equi,
Lysimaehus Marti dicat hæc : pro fortibus armis
Scipio grandevo jam satis unus erit.

82. EJUSDEM.

Pani Melissus avet calamos dare, sed negat ille
Sumere; namque æstrum ne trahat inde, timet.

83. MACEDONII CONSULIS.

Eumolpus digitos accusans multa seniles
Ad tripodas citharam fixit Apollineos;
Ne mihi moliri posthac sit amabile carmen,
Ne mihi sit, dicens, tangere fila lyrae.
Vos juvenes pulsate chelyn : pro pectine nobis
Sit baculus trepidæ firma columna manus.

84. PAULI SILENTIARII.

Umbonem clypei, quem læva interrita gessit,
Nicagoras sacrum jam jubet esse Jovi.
Cætera saxorum grando, volucresque sagittæ,
Et gladii malis abripuere suis :

- 5 Ἀλλὰ καὶ ἀμφίδρυπτον ἐὼν τόδε χειρὶ μεναίχμα
 σώζετο Νικαγόρα, σῶζε δὲ Νικαγόραν.
 Θεσμὸν τὸν Σπάρτας μενεφύλοπιν ἀμφὶ βοείᾳ
 τῇδ' ἐτις ἀθρήσει πάντα φυλασσόμενον.

85. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνάθημα πεπαιγμένον.

Τὸν θῶ, καὶ πὰς κνή, τάν τ' ἀσπίδα, καὶ δόρυ, καὶ κρᾶ,
 Γορδιοπριλᾶριος ἄνθετο Τιμοθέω.

86. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΙΑΛΟΥ-
ΣΤΡΙΟΥ,

εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ.

Κνημῖδας, θώρηκα, σάκος, κόρυν, ἔγχος Ἀθήνη
 Ροῦφος Μειμιάδης Γέλλιος ἐκρέμασεν.

87. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄνθετο σοὶ κορύνην καὶ νεβρίδας ὑμέτερος Πάν,
 Εὔιε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
 Ἦχώ γὰρ φιλεῖ, καὶ πλάζεται· ἀλλὰ σὺ, Βάκχε,
 λαθὶ τῷ ξυὴν ἀμφιέποντι τύχην.

88. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὐτῇ σοὶ Κυθήρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν,
 Ἰνώ, λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν,
 ὡς ἂν θελξινόοισιν αἰεὶ φίλτροισι δαμάζῃς
 ἀνέρας· ἐχρήσω δ' εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

89. ΜΑΙΚΙΟΥ ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκταίης νησιδος ἀλιζάντοισι, Πρίηπε,
 χοιράσι καὶ τρηχεὶ τερπόμενε σκοπέλῳ,
 σοὶ Πάρις δστρακόδερμον ὑπ' εὐθήροισι δαμέντα
 ὃ γριπεὺς καλάμοις κάραβον ἐκρέμασεν·
 σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑπ' ἡμίβρωτον ὀδόντα
 θεὸς μάκαρ, αὐτὸ δὲ σοὶ τοῦτο πόρε σκύβαλον.

Sic tamen ambesus domini virtute manebat,
 Et domino semper causa salutis erat.
 Quotquot militiæ Sparte dedit horrida leges,
 Servatas omnes cernis in hoc clypeo.

85. PALLADÆ.

Tib et tho clypeumque simul cum casside cum gal
 Gordiopriliarius consecro Timotheo.

86. EUTOLMII ORATORIS, viri illustris,
de simili.

Insem, ocreas, clypeum, galeam, thoraca Minervæ
 Rufus Memmiades Gellius hic posuit.

87. INCERTI.

Nehridas et clavani tibi Pan dicat, Evie, quipœ

Verum etiam circum-laceratum hoc manu bellicosa
 servabatur a-Nicagora, et servabat Nicagorum.
 Legem Spartæ de resistendo-in-acie in scuto
 hoc aliquis videbit totam observatam.

85. PALLADÆ.

Dedicatio ludicra.

Τὸν θῶ (*loricam*) et τὰς κνή (*ocrealia*) et scutum et hastam
 Gordiopriliarius dedicavit Timotheo. [et κρᾶ (*galeam*)

86. EUTOLMII SCHOLASTICI ILLU-
STRIS,

in illum lusum Palladæ.

Κνημῖδας, θώρηκα, scutum, galeam, hastam Minervæ
 Rufus Gellius, Memmiæ-filius, suspendit

87. INCERTI.

Dedicavit tibi clavam et hinnuleorum-pelles tuus Pan,
 Evie, relicto choro tuo per Paphiam:
 Echo enim amat, et vagatur; at tu, Bacche,
 propitius-sis communi sorte utenti!

88. ANTIPHANIS MACEDONIS.

Ipsa tibi Cytherea deliciosum a mammis,
 Ino, solum cestum dedit habere,
 ut animum-delinientibus semper philtris domes
 viros; usa vero es omnibus in me solum.

89. MÆCII QUINTI.

Litoralis insulæ mari-tritis, Priape,
 cautibus et aspero gaudens scopulo,
 tibi Paris carabum lapidea-pelle sub felicibus
 calamis domatum piscator suspendit.
 Carnem quidem ex-igne sub semicorrosus dentem
 posuit beatus, solum autem tibi hoc præbuit putamen.

Deserit ille tuos captus amore choras.
 Echo per nemorum quærit vagus avia, Bacche,
 Ars illi est eadem quæ tibi, da veniam.

88. ANTIPHANIS.

Ino, se propriis quem solverat ipsa papillis.
 Hunc, Cytherea, tibi ceston habere dedit,
 Multa virum posses flammare, ut pectora: solus
 Scil tibi sum tanta fraude petitus ego.

89. MÆCII.

O cui sint cordi scopulorum saxa, Priape,
 Et brevia insans quæ mare radit aquis,
 Tegmine cum duro pendet tibi carabus iste,
 Quem Paris insidiis cepit arundineis.
 Ipse quidem carnem semeso dente voravit,
 Felix: exuvias sat putat esse tibi.

Τῷ σὺ δίδου μὴ πολλὰ, δι' εὐάγρου δὲ λίνιοι,
δαίμον, ὑλακτούσης νηδύος ἡσυχίην.

90. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἄγκυραν ἐμβρούκιον, ἐρυσινηίδα,
κώπας τε δισσάς τὰς ἀπωσιχυμάτους,
καὶ δικτύους μόλιθδον ἠψιδωμένον,
κύρτους τε φελλοῖς τοὺς ἐπεσφραγισμένους,
καὶ πῖλον ἀμφίερνον ὑδασιστεγῇ,
λίθον τε ναύταις ἐσπέρης πυρσὸς τοκον,
ἄλως τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
ἔθηκε, λήξας τῆς ἐπ' ἡόνων ἄλης.

91. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ.

Ἀσπίδα μὲν Πρόμαχος, τὰ δὲ δούρατα ὅηκεν Ἀκοντεὺς,
τὸ ξίφος Εὐμήδης, τόξα δὲ ταῦτα Κύδων,
Ἴππομέδων τὰ χαλινὰ, κόρυν δ' ἀνέθηκε Μελάντας,
κνημίδας Νίκων, κοντόν Ἀριστόμαχος,
τὸν θώρηκα Φιλίνος· αἰεὶ δ', Ἄρες βροτολογίᾳ,
σπύλα φέρειν δώης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

92. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Αὐλὸν χαμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον,
ρίνην τε κνησίγρυσον ὀξυδῆκτορα,
καὶ τὸν δίγχιλον καρκίνον πυραγρέτην,
πτωκὸς πόδας τε τούσδε λειψάνηλόγους,
ὁ χρυσοτέκτων Δημοφῶν Κυλληνίῳ
ἔθηκε, γῆρα κανθὸν ἐζορωμένους.

93. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἄρπαλίῳ δὲ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτίς, οὐπιλινευτῆς,
τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ ὅηκέ με τὸν σιδύνην,
ἐκ πολλοῦ πλειῶνος ἐπεὶ * βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσθενον, εἰς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

94. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Ἀραξόχειρα ταῦτά σοι τὰ τύμπανα,
καὶ κύμβαλ' ὀξύδουπα κοιλοχείλεια,
διδύμους τε λωτοὺς κεροβόας, ἐφ' οἷς ποτὲ
ἐπωλόλυξεν αὐχένα στροβιλίσας,
λυσίφλεβῇ τε σάγαριν ἀμφιθηγέα,
λεοντεῖδιφρε, σοὶ, Ῥέη, Κλυτοσθένης
ἔθηκε, λυσσητῆρα γηράσας πόδα.

95. ΑΝΤΙΦΙΛΙΟΥ.

Βουστρόφον, ἀχροσίδαρον, ἀπειλητῆρα μύωπα,

Redde vicem, Deus, et capiant, da, retia tantum,
Unde viri stomachus desinat esse latrans.

92. PHILIPPI.

Hanc in camino flabra amantem tibiā,

Cui tu da non multa quidem, sed per faustum rete,
o dæmon, latrantis stomachi requiem!

90. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ancoram muscorum-incolam, retinaculum-navis,
remosque duos quibus-unda-repellitur,
ac retibus plumbum in-circuitu-appensum,
nassasque suberibus supersignatas,
et pileum caput-ambientem, imbres-arcentem,
silicemque nautis vespere ignes-parientem,
maris regnator, tibi, Neptune, Archicles
posuit, desinens a vagatione ad littora.

91. THALLI MILESII.

Clypeum Promachus, jacula autem posuit Aconteus,
ensem Eumedes, arcus vero hosce Cydon,
Hippomedon fræna, galeamque appendit Melantas,
ocreas Nico, contum Aristomachus,
loricam Philinus. Semper autem, Mars hominum-perniciēs,
spolia reportare dones cunctos de hostibus.

92. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Tubum caminum-excitantem, ventum-amantem,
et limam aurum-radentem, celeriter-mordentem,
et bifurcum cancrum, forcipem,
leporisque pedes hos reliquiis-colligendis
aurifex Demophon Cyllenio (*Mercurio*)
posuit, senecta oculum obscuratus.

93. ANTIPATRI SIDONII.

Harpalio senex, totus ruga, observator-linorum,
hocce apud Herculem posuit me jaculum,
ex longo ævo quoniam ad-pondus non-jam manus
valebant, inque caput ipse transiit canius.

94. PHILIPPI THESSAL.

Manibus-pulsanda hæc tibi tympana,
et cymbala acuti-soni, concavis-labris,
geminasque tibiās cornu-reboantes, ad quæ quondam
ululavit cervicem contorquens,
et venas-rumpentem securiculam utrimque-acutam,
leonibus-insidenti tibi, Rhea, Clytosthenes
dedicavit, furibundum qui-consenuit pedem.

95. ANTIPHILI.

[lum

Boves-qui-convertit, in-summo-ferreum, minacem stimu-

Aurique edacem morsibus limam suis,
Igneque rapidas ungulas cancri duas,
Pedesque leporis colligendas ad scobes,
Hæc fusor auri Demophon Cyllenio
Oculos senecta jam tenebrescens dicat.

καὶ πῆραν μέτρου σιτοδόχον σπορίμου,
γαμφόν τε δρέπανον σταχυητόμον, δῖον ἀρούρης,
καὶ * παλιουρόφορον, χεῖρα θέρεως, τρίνακα,
καὶ τρητοὺς ποδεύνας ὁ γατόμος ἀνθετο Διοῖ
Πάρμις, ἀνιερῶν παυσάμενος καμάτων.

96. ERYCII.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὖρεσι βουκολέοντες,
Ἀρχάδες ἀμφοτέροι, τὸν κεραὸν δαμάλην
Πανὶ φιλωρεῖτα Κυλληνίῳ αὐερύσαντες
ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα χέρα
ἄλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
εὐρείαν, νομίῳ καλὸν ἀγαλμα θεῶ.

97. ANTIPHILI BYZANTII.

Δούρας Ἀλεξάνδροιο· λέγει δέ σε γράμματ' ἐκείνων
ἐκ πολέμου θέσθαι σύμβολον Ἀρτέμιδι
δῖον ἀνικήτοιο βραχίονος. Ἄ καλὸν ἔγχος,
ὦ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ.
Ἰλαθι, δούρας ἀταρβές· αἰεὶ δέ σε πᾶς τις ἀθήσας
ταρβήσει, μεγάλης μνησάμενος παλάμης.

98. ZONA.

Διοῖ λικμαίη καὶ ἐναυλακοφοίτισιν Ὀραις
Ἡρώναξ πενιχρῆς ἐξ ὀλιγηροσῆς
μοῖραν ἀλωῖτα στάχους, πάνσπερμά τε ταῦτα
ὄσπρι' ἐπὶ πλακίνου τοῦδ' ἔθετο τρίποδος,
ἐκ μικρῶν ὀλίγιστα· πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

99. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκεν
Πᾶνα Φιλοξενίδης, ὁ κλυτὸς αἰγελάτης,
οὐσας αἰγιόατην πολλὸν τράγον, ἐν τε γάλακτι
πρωτογόνῳ βωμοὺς τοὺς ἱεροὺς μεθύσας.
Ἄνθ' ὧν ἐν σηκοῖς διδυμητόκοι αἶγες ἔσονται
γαστέρα, φεύγουσαι τρηχλὺν ὀδόντα λύκου.

100. KRINAGORÆ.

Λαμπάδα, τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν, ὡκὺς ἐνέγκας,
οἷα Προμηθεΐς μνήμα πυροκλοπίης,
νίκης κλεινὸν ἄεθλον, ἔτ' ἐκ χερὸς ἔμπυρον Ἑρμῇ
θῆκεν· ὁ μωνυμῇ παῖς πατὸς Ἀντιφάνης.

101. PHILIPPI.

Ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαιμητόμα

97. ANTIPHILI.

Hasta es Alexandri : te litera monstrat ab ipso
Palladi post belli prospera multa datam.
Fraxinus o felix validis vibrata lacertis,
Uttraque cui tellus cessit et unda maris.

et peram mensuræ frumenti serendi capacem, [cum,
aduncamque falcem spicis-secandis, instrumentum rusti-
et paliuriferum (?), marum æstatis (messis), tridentem,
et pertusus perones agricola dedicavit Cereri
Parmis, tristibus quiescens a laboribus.

96. ERYCII.

Glaucon et Corydon, in montibus bubulcitanes,
Arcades ambo, cornutum iuvenum
Pani montium-amanti Cyllenio cervice-retracta
immolaverunt, et ejus duodecim-palmarum cornua
clavo trabali ad platanum affixerunt
patulam, pastoralis pulchrum oblectamentum deo.

97. ANTIPHILI BYZANTII.

Hasta Alexandri; dicitque te inscriptio illum
post bellum posuisse Dianæ symbolum
invicti brachii hæc arma. Ah, pulchra lancea,
cui pontus et terra cedebat vibratæ!
Salve, hasta intrepida! ac semper quisquis te conspicatus
contremiscet, magnæ memor palmæ.

98. ZONÆ.

Cereri vanni-præsidi et sulcorum-visitatricibus Horis
Heronax paupere ex agelli-aratione
portionem ex-area aristarum, et omnigena hæc
legumina super marmoreo hocce posuit tripode,
ex parvis paucissima: possederat enim non magnum hoc
patrimonium in sterili hocce colliculo.

99. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Sectum ex fago te non-dempto-cortice posuit
Panem Philoxenides, celebris caprarius, [exque lacte
postquam-immolaverat caprarum-maritum canum hircum,
primiparæ-matris altaria sacra inebriaverat.
Pro quibus in stabulis gemelliparæ capellæ erunt
uterum, devitantes durum dentem lupi.

100. CRINAGORÆ.

Lampadem, juvenibus sacrum certamen, celer qui-tulerat,
quasi Promethæi monumentum in-igne-rapiendo-furti,
victoriæ insigne præmium, adhuc de manu ardentem Mer-
posuit cognominis filius patri Antiphanes. [curio

101. PHILIPPI.

Enses qui multarum bestiarum gulas-perfoderunt,

O invicta fave, quam nemo nunc quoque cernit,
Intrepidæ dextræ quin memor ipse tremat.

101. PHILIPPI THESSAL.

Cultros madentes a fœrarum cædibus

πυριτρόφους τε βριπίδας πορηνίμους,
 ἡθμόν τε πουλύτρητον, ἡδὲ τετράπους,
 πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρηδόχον,
 ζωμῆρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον,
 • δμοῦ κρεάγρη τῇ σιδηροδακτύλῳ,
 βραδυσκελὲς Ἥραστει, σοὶ Τιμασίῳ
 ἔθηκεν, ἀκμῆς γυῖον ὠρπανωμένους.

102. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραίόφλοια τε σύκα,
 καὶ βοδέας σταφυλῆς ὤμῶν ἀσπασάδιον,
 μῆλόν θ' ἡδύπνου λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνη,
 καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,
 καὶ σίκυον χνοάοντα, τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην,
 καὶ πέρκην ἥδῃ χρυσοχίτων' ἐλάτην,
 σοὶ, * φιλοδίτα Πρίηπε, φυτοσκάφος ἀνθετο Λάμῳ,
 δένδροισι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν.

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στάθμην ἰδυτενῇ μολιβαγθέα, δουριτυπῇ τε
 σφῦραν, καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας,
 καὶ στιβαρὸν πέλεκυν στελεχγτόμον, ἰδυδρομόν τε
 πρόνα, μιλτεῖω στάγματι πειθόμενον,
 τρύπανά θ' ἑλκεσίχειρα, τέρετρά τε, μιλτοχαρῇ τε
 σχοῖνον, ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι,
 σοὶ, κούρη γλαυκῶπι, Λεόντιχος ὥπασε δῶρον,
 ἄνθος ἐπεὶ γυίων πᾶν ἀπέδουσε χρόνος.

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπερμοφόρον πῆρην ὠμαχθέα, κῶλεσίβωλον
 σφῦραν, καὶ γαμφὰς πυρολόγους δρεπάνας,
 καὶ τριβόλους δξείας ἀχυρότριβας, ἰστοβόην τε
 σὺν γυροῖς ἀρότροις, καὶ φιλόγαιον ὕνιν,
 κέντρα τ' ὀπισθονυγῇ, καὶ βουστράφα δεσμὰ τενόντων,
 καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνων,
 γυῖ' ἄτε πηρωθεὶς Λυσίξενος αὐλαχι πολλῇ

Follesque flammæ ventilantes spiritum,
 Columque multis pervium meatibus,
 Ignisque pontem quadrupedem craticulam,
 Et auferentem carnibus spumas tuam,
 Digtos habente ferreos cum fuscina,
 Vulcane claude, dat tibi Timasio,
 Jam membra et ipse destitutus robore.

102. PHILIPPI.

Grandævas ficus et punica cortice flava,
 Et cum palmitibus quæ venit uva suis,
 Et gratum quod olet tenera lanugine malum,
 Quasque aperit leviter bina carina nuces,
 Et viridem multa cucumim sub fronde jacentem,
 Quæque auro prope jam concolor est olea :
 Ista, Priape, tibi dans Lamon dona colonus
 Florere et membris optat et arboribus.

ANTHOLOGIA. I.

et ignem-alentes folles ventum-ministrantes,
 columque multiforum, et quadrupedem,
 ignis pontem, foculum carnibus-recipiendis,
 et cochlear adipi despumando,
 una-cum harpagone ferreis-digitis,
 tardipes o Vulcane, tibi Timasio
 posuit robore in-membris orbatu.

102. EJUSDEM.

Malum-punicum fulva-veste, et senili-corti e ficus,
 et roseæ vitis crudum surculum-abscisum, [lere,
 malumque dulce-spirans, tenui lanugine tertum-ut-vel-
 et nucem e viridibus elucentem corticibus,
 et cucumerem virentem, qui humi-jacet in foliis,
 et maturescentem, jam aurea-veste, oleam,
 tibi, amice-hortorum Priape, plantarum-fossor dicavit
 arboribus et membris precatus florem. [Lamon,

103. EJUSDEM.

Amussim rectam, plumbo-gravatam, lignumque-serientem
 malleum, et curvas utrinque-vinctas arides,
 et fortem asciam, quæ-truncos-secat, et recta-currentem
 serram, rubricæ stillis obedientem,
 terehrasque manu-tractas, aliasque, et rubrica-gauden-
 restim, summo-ungue-tacta vibrantem regula, [tem
 tibi, virgo cæsiis-oculis, Leontichus præbuit donum,
 quia florem membrorum omnem ei exiit tempus.

104. EJUSDEM.

Semina-ferentem peram, humero-onus, et glebas-solventem
 malleum, et curvas triticum-colligentes falces,
 et tribula acuta, quæ-folliculos-fricant, et temonem
 cum curvis aratris, et terræ-amicum vomerem,
 stimulosque a-tergo-pungentes, et boves-flectentia vincula
 et tridentes ligneos, manus aratorum, [crurum,
 utpote membra truncatus Lysixenus aratione multa

103. EJUSDEM.

Malleus hic lignum feriens, perpendiculumque
 Plumbisequum et fines vincta scobina duos,
 Roboraque incussu discindere nata securis,
 Et minio factis æmula serra notis;
 Et ferrum quod ligna forat, terebræque, rubensque
 Restis ab extrema tactus amusse latus :
 Hæc tibi sunt, Pallas, quæ dona Leontichus offert,
 Deservit quoniam tempore membra vigor.

104. EJUSDEM.

Pendere ex humeris solitam cum semine peram,
 Malleolumque, et quæ falce resecta Ceres,
 Et paleis fruges purgantia tribula, cumque
 Vomere temonem scindere nata solium,
 Et stimulos colloque boves versantia lora,
 Et furcam vestras, rustica turba, manus :
 Corpore et ipse ferens sulcos Lysistratus omni,

ἐκρέμασεν Δηροὶ τῇ σταχυοστεφάνῳ.

105. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι, λιμενίτι
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι Μῆνις δ' δικτυόλος,
καὶ ζωρὸν, κεράσας ἰσοχειλέα, καὶ τρύφος ἄρτου,
αὔον ἐπιθραύσας, τὴν πενιγρὴν θυσίην·
ἀνθ' ἧς μοι πλησθέντα δίδου θηράμασιν αἰὲν
δίκτυα· σοὶ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λῖνα.

106. ΖΩΝΑ.

Τοῦτο σοί, ὕληκοῖτα, κατ' ἀγριάδος πλατάνοιο
δέρμα λυκορραΐστης ἐκρέμασεν Τελέσων,
καὶ τὰν ἐκ κοῖτινιο καλαύροπα, τὰν ποκα τῆνος
πολλάκι βομβητὰν ἐκ χειρὸς ἡκροβόλει.
Ἄλλὰ τὸ, Πάν βουνίτα, τὰ μὴ πολυόλβ' αὖτε δέξαι
δῶρα, καὶ εὐαγρεῖ τῷδε πέτασσαν ὄρος.

107. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὑψηλότῳ με Πανὶ θηρευτῆς Γέλων
ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος
ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνων πολυστρόφων
γεραῖα τρύχη, καὶ πάγας δεραγχείας,
νευροπλεκεῖς τε κνωδάλων ἐπισφύρους
ὥκεις ποδίστρας, καὶ τραχηλοδεσπώτας
κλοιοὺς κυνούχους· γυῖα γὰρ δαμείς χρόνῳ
ἀπείπεν ἤδη τὴν ὀρεινόμενον πλάνην.

108. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι, κεραοὶ χοροπαίχται,
Πᾶνες, βουχίλου κράντορες Ἀρκαδῆς,
εὐχρον θεΐτε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον,
δεξάμενοι λαμπρῆς δῶρα θυηπολίας.

109. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γηραλέον νεφέλας τρύχος τόδε, καὶ τριέλιχτον
ἰχνοπέδαν, καὶ τὰς νευροτενεῖς παγίδας,
κλωβούς τ' ἀμφιβρῶγας, ἀνασπαστούς τε δεράγγας,
καὶ πυρὶ θηγαλέους δξυπαγεῖς στάλικας,
καὶ τὰν εὐκαλλον δρυὸς ἱκμάδα, τὸν τε πετηνῶν
ἀγρευτὰν ἱξῷ μυδαλέον δόναχα,

Hæc tibi suspendit munera, magna Ceres.

105. APOLLONIDÆ.

De portu fucam, mullumque prope ignibus ustum
Piscator Theris dono, Diana, tibi;
Poculaque ad labrum spumantia, frustaque panis
Arida, de vita pauperiore sacra.
Pro quibus æquoreis tu da mihi ditia prædis
Retia, linorum nam genus omne tuum est.

106. ZONÆ.

Hanc tibi sub platano Teleson suspendit agresti
Deductam pellem de moriente lupo,

suspendit Cereri aristis-coronatæ.

105. APOLLONIDÆ.

Mullum a carbonibus et phycidem tibi, portuum-præses
Diana, dono Menis qui-retia-jacio,
et merum, temperatum usque ad-labra poculi, et fru-
siccum intritum, pauperis sacrificium : [stum panis,
pro quo mihi plena da venatibus semper
retia : tibi, beata, data-sunt omnia lina.

106. ZONÆ.

Hoc tibi, silvicola Pan, de rustica platano
vellus suspendit luporum-occisor Teleso,
et ex oleastro factum pedum, quod olim ille
sæpe turbinis-in-modum e manu jaculabatur.
At tu, Pan colles-habitans, et hæc minime magnifica accipe
dona, et fausto-eventu-venanti huic aperi montem.

107. PHILIPPI.

Nemorum-inspector me Pani venator Gelc
posuit hastam, cujus decussit tempus
cuspidem inter opus, ac linorum versatilium
vetusta fragmenta, et laqueos qui-collum-angunt,
nervis-que-textas ferarum malleolis-aptandas
celereres pedicas, et cervicibus-imperantia
collaria quæ-canēs-continent. Membra enim domitus ævo
valedixit jam montivagis erroribus.

108. MYRINI.

Excelsorum montium inspectores, cornuti chorearum-lu-
Panes, pascuosæ domini Arcadiæ, [sores,
agnorum-divitem facite et divitem-capellarum Diotimum,
accipientes splendidi dona sacrificii.

109. ANTIPATRI.

Vetulum hunc avium-retis pannum, et trinis-liciis-fletam
pedicam, et nervis-junctos laqueos,
caveasque circum-laceratas, et sursum-trahenda colli-vin-
et igne acutas, acriter-pungentes palos, [cula,
et bene-glutinantem quercus humorem (viscum), et vo-
venaticam, visco madentem, arundinem, [latilium

Apposuitque simul sub fronde virentis olivæ
Hoc, sua quod solita est dextra rotare, pedum.
Tu juga, Faune, tenens, contentus paupere dono,
Fac sit in hoc illi prospera præda jugo.

109. ANTIPATRI.

Hos veteres nebulæ pannos, frangique neganteim
Ex nervis laqueum, vinclaque tergemina,
Et ruptas caveas et subsultantia fila,
Et quæ de flamma venit acuta sudes,
Quodque fluit lentum de robore, quæque volucres
Captat, et ex visco semper arundo madet,

καὶ κρυψίου τρίκλωστον ἐπισπαστήρα βόλοιο,
 ἄρχυν τε κλαγεῖν λαιμοπέδαν γεράνων,
 σοὶ, Πάν ὦ σκοπιῆτα, γέρας θέτο παῖς Νεολάδα
 10 Κραυγὶς δ' ὠρευτάς, Ἀρκὰς ἀπ' Ὀρχομενοῦ.

110. ΛΕΩΝΙΔΑ, οἱ δὲ ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τὸν ἔλαφον Κλεόλαος ὑπὸ κναμοῖσι λοχῆσας,
 ἔκτανε Μαϊάνδρου παρ' τριέλικτον ὕδωρ,
 ὅγκτῳ σαυρωτῆρι· τὰ δ' ὀκτάρριζα μετώπων
 φράγμαθ' ὑπὲρ ταναάν ἄλος ἔπαζε πῖτον.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸν ἔλαφον, Αἰδῶνα καὶ ἀμφ' Ἐρυμάνθιον ὕδωρ
 νῦτά τε θηρονόμου φερδομένην Φολόας,
 παῖς δ' Θεαρίδew Λασιώνιος εἶλε Λυκόρμας
 πλήξας ῥομβωτῶ δούρατος οὐριάχῳ·
 δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρυγγα μετώπων
 σπασσάμενος, κούρα ἔθηκε παρ' ἀγρότιδι.

112. ΠΕΡΣΟΥ.

Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοι, Ἄπολλον,
 ἄγκεινται κεφαλαὶ Μαῖναλίων ἐλάφῳ,
 ἃς ἔλον ἐξ ἱππων Γύγεω χέρε Δαίλοχος τε
 καὶ Προμένης, ἀγαθοῦ τέκνα Λεοντιάδου.

113. ΣΙΜΜΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο δαούτριχος ἱξάλου αἰγὸς
 δοῖον ὄπλον χλωροῖς ἐστεφόμαν πετάλοις·
 νῦν δέ με Νικομάχῳ κεραοζόος ἤρμωσε τέκτων,
 ἐντανύσας ἑλικος καρτερὰ νεῦρα βόος.

114. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δέρμα καὶ ὀργυιᾶ κέρα βόος ἐκ βασιλῆος
 Ἀμφιτρωνιάδᾳ κείμεθ' ἀνὰ πρόπυλον,
 τεσσαρακαίδεκάδωρα, τὸν αὐχέντα Φιλίππῳ
 ἀντόμενον κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων,

et occulti jactus trilix attractorium,
 et cassidem qua-gula-angitur clare-crepantium gruum,
 tibi, o Pan speculator, donum posuit filius Neolaidæ,
 Craugis venator, Arcas ex Orchomeno.

110. LEONIDÆ, aliis MNASALCÆ.

Cervam Cleolaus in saltibus insidiatus
 peremit, Mæandri prope ter-conversam aquam,
 acuta hasta; atque octo-radibus-instructa frontis
 muni.enta in procera clavus fixit pinu.

111. ANTIPATRI.

Hanc cervam, circa Ladonem et Erymanthiam aquam
 et dorsa feras-alentis Pholoes pascentem,
 filius Thearidæ Lasionius occidit Lycormas,
 feriens rhombiformi hastæ extremitate;
 pellem autem et bicornem cuspidem a-fronte
 abscissam posuit apud virginem venatricem.

112. PERSÆ.

Tria immania cornibus sub porticibus tibi, Apollo,
 appendent capita Mænaliurum cervorum,
 quos cepere ab equis Gygis manus, Dailochusque
 et Promenes, boni progenies Leontiadæ.

113. SIMMIÆ GRAMMATICI.

Antea quidem agrestis, pilosi, salientis capræ
 duplex cornu viridibus coronabar foliis:
 nunc autem me Nicomacho cornua-poliens artifex aptavit
 intensius camuri bovis fortibus nervis.

114. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Pellis ac ternorum-cubitorum cornua bovis feri ab rege
 Amphitryoniadæ posita-sumus in vestibulo,
 quatuordecim-palmas-longa: quem gloriantem, Philippo
 dum-obviam-it, sub terram egit hujus terribile jaculum,

Quique plagas nodi triplices strinxere latentes,
 Quæque in clamosos noxa parata grues,
 Venator Crambis Neoladæ filius ista
 Pan tibi sacro, senex Arcas ab Orchomeno.

110. LEONIDÆ aut MNASALCÆ.

Insidiis cervam cinxit Cleolaus, et hasta
 Perculit, in saltu dum latet illa suo,
 Ad vada Mæandri; sub pinu collocat alter
 Quæ ramos octo fragmina frontis habent.

111. ANTIPATRI.

Cervam quæ Pholoes dorso Ladonaque circum,
 Atque Erymantheas propter agebat aquas,
 Patre Thearide Lasionius ille Lycormas

Cepit, ab hastili cum foret icta suo.
 At pellem celsæque simul duo cornua frontis
 Silvarum dominæ donat habere deæ.

113. SIMMIÆ.

Que capitis montes ramorum pressimus umbra,
 Pascua tondentis, cornua bina, capræ,
 Jam nos Nicomacho faber efformavit in arcum
 Subtensus valido de bove nervus adest.

114. [SAMII.]

Hæc bovis Herculeo suspendit cornua posti
 Bissenis palmis ardua et exuvias:
 Quem cum se rueret contra rex ipse Philippus
 Cusoidis invictæ vulnere fudit humi,

- βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. Ἄ πολυόλβος
Ἡμαθίς, ἀ τοίῳ κραινεται ἀγεμόνι.

115. ANTIPATROΥ.

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον,
τὸν πρὶν ἐρημωτὰν ὄγῃρα Μακεδονίας,
Δαρδανέων δλετήρ, δ κεραύνιος εἶλε Φίλιππος,
πλήξας αἰγανέα βρέγμα κυναγέτιδι·
καὶ τάδε σοὶ βριαρᾶς, Ἡράκλεες, οὐ δίχα βύρσας
θῆκεν, ἀμαιομακέτου κρατὸς ἔρεισμα, κέρα.
Σᾶς τοι δδ' ἐκ ρίζας ἀναδέδρομεν· οὐ οἱ ἀεικίς
πατρώου ζαλοῦν ἔργα βοοκτασίας.

116. ΣΑΜΟΥ.

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μινυαμάχε, τοῦτο Φίλιππος
δέρμα ταναϊμούκου λευρὸν ἔθηκε βοὸς
αὐτοῖς σὺν κεράεσσι, τὸν ὕβρεϊ κυδιήωντα
ἔσθεσεν Ὀρβηλοῦ τρηγὺν ὑπὸ πρόποδα.
Ὁ Φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέξει
ρίζα Βεροιαίου κράντορος Ἡμαθίας.

117. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἐκ πυρὸς δ ραιστήρ, καὶ δ καρκίνος, ἧ τε πυράγῃ
ἀγκεινθ' Ἡφαίστῳ, δῶρα Πολυκράτεος,
ᾧ πυκνὸν κροτέων ὑπὲρ ἄκμονος εὔρετο παῖσιν
δλβον, δίζυρην ὠσάμενος πενήνῃ.

118. ANTIPATROΥ.

Ἄ φόρμιγξ, τὰ τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ
Σώσιδος, ἐκ τε Φίλας, ἐκ τε Πολυκράτεος.
Χῶ μὲν δῖστευτήρ κεραὸν βίον, ἀ δὲ λυρωδὸς
τὰν γέλυν, ὡγρευτὴς ὥπασε πλεκτὰ λῖνα·
ἀλλ' ὁ μὲν ὠκυβόλων ἰὼν κράτος, ἀ δὲ φέροιτο
ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχοι πρῶτα κυναγεσίας.

boves-pascentem circa pedem Orbeli. Ah beatissima
Emathia, quæ tali gubernatur regi!

115. ANTIPATRI.

In Orbeli olim qui mugit jugis, taurum,
feram antea vastatricem Macedoniæ,
Dardanorum perdomitor, fulmineus cepit Philippus,
qui ferit jaculo sinciput venatorio;
atque hæc tibi, Hercules, valida non sine pella
posuit, ingentis capitis firmamen, cornua
Tua sane ex radice hic emicuit: haud illi indecens
paterni imitari facta bovicidii.

116. SAMI.

Tibi donum, Alcide Minyarum-impugnator, hanc Philippus
pellem lævem longe-mugientis posuit bovis
ipsis cum cornibus, quem insolenter gloriantem -
exstinxit Orbeli sub asperum propedem.
Invidia tabescat! sed tuam gloriam adhuc auget
quod es origo Berææ regis Emathiæ.

117. PANCRAÏS.

Ex igne malleus, et carcinus, et forceps,
dedicata sunt Vulcano, munera Polycratis,
quo malleo frequenter pulsans super incudem liberis in-
opes, lamentabilem repellens pauperiem. [venit

118. ANTIPATRI.

Cithara, et arcus, et flexuosa retia hæc Phæbo
dedicata sunt a Soside, et Phila, et Polycrate;
et sagittarius quidem corneum arcum, lyraque-canens-fe-
testudinem, venator præbuit plexa lina: [mina
atque hic quidem velocium telorum victoriam, illaque au-
summa lyræ, tertius habeat prima venationis. [ferat

Qua pedis Orbeli sunt pascua. Terra beata
Emathia est, tali quæ duce freta viget.

115. ANTIPATRI,
de eodem.

Qui prius Orbeli taurus mugivit in agris,
Pinguia depopulans arva Macedoniæ,
Dardaneum domitrix caput illi immane Philippi
Martia fulminea percudit hasta manu;
Cornuaque excelsæ decus et munimina frontis
Consecrat, Alcide, non sine pelle tibi.
Quippe tua de stirpe genus deduxit, et ipsum
De bove confecto laus proavita decet.

116. SAMI,
de eodem.

Hæc dedit indomiti tauri tibi terga Philippus,
Alcide Minvis cognite clade sua,

Cornuaque ipsa simul, quem sævum ac triste frementem
Obvius Orbeli sub pede fudit humi.
Tabente invidia crescat tua gloria, sanguis
Clare Berææ principis Emathiæ.

117. PANCRAÏS.

Malleus hic, cancer forcepsque, Polycrate dante,
Ignipotens, tibi sunt ecce dicata, pater.
Illo sæpe super feriens incude fugavit
Pauperiem, et natis arte paravit opes.

118. ANTIPATRI.

Natus matre Phila, genitore Polycrate Sosis
Arcum, Phæbe, tibi, rete, fidemque dicat.
Venator dat rete, pater jaculator at arcum,
Mater at ipsius ludere docta fidem.
Hic alios vincat venatibus, ille sagittis,
Et cithara cunctis doctius illa canat.

119. ΜΟΙΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ

Κεῖσθαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ παστάδα τὰν Ἀφροδίτας,
βότρυ, Διωνύσου πληθόμενος σταγόνη·
οὐδ' ἔτι τοι μάτηρ ἔρατον περὶ κλῆμα βλαοῦσα
φύσει ὑπὲρ κρατὸς νεκτάρων πέταλον.

120. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ἐπὶ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
αἰδεῖν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθίτησιν αἰοδός,
θηλείης ἔρατος ἱμαδά γευόμενος·
ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρί
τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦνερ, ἐφεζόμενον.
Ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
ἐξ ἡμέων ἡ γὰρ παρθένος ἀλλοθετεῖ.

121. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κυνθιάδες, θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμη
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμῶν ἐκένωσεν δρος μέγα. Νῦν δὲ πέπαυται,
αἴγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

122. ΝΙΚΙΟΥ.

Μαινὰς Ἐνυαλίου, πολεμαδόκε, θοῦρι κράνεια,
τίς νύ σε θῆκε θεᾷ δῶρον ἐγερσιμάχα;
• Μήνιος· ἡ γὰρ τοῦ παλάμας ἀπο ρίμψα θοροῦσα
ἐν προμάχοις Ὀδρύσας δῆτον ἀμπεδίον. »

123. ἈΝΥΤΗΣ.

Ἔσταθι τεῖδε, κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν
χάλκεον ἀμψ' ὄνυσσά σάτρε φόνον δαΐων·
ἀλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθάνας,
ἄγγελ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

124. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἄσπις ἀπὸ * βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἄμμαι
ναῶ ὑποβροφία Παλλάδος ἀλχιμάχας,
πολλὰ σιδαρείου κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο,
τόν με φέροντ' αἰεὶ βυομένα θανάτου.

119. MÆRUS BYZANTIÆ.

Jaces nunc aureo sub thalamo Veneris,
uva, Bacchi plena liquore;
nec tibi amplius mater amabilem circumdans palmitem
gignet super caput nectareum folium.

120. LEONIDÆ.

Non modo excelsis in arboribus sedens scio
canere, fervido ardore solis calefacta,
gratuito homines viatores cantu-demulcens,
fecundi roris liquorem gustans;
sed etiam bene-galeatæ Minervæ in hasta
me cicadam spectabis, o vir, insidentem.
Quantum enim nos a Musis diligitur, tantum Minerva
a nobis : quippe virgo musica-certamina-instituit.

121. CALLIMACHI.

Cynthiæ capræ, confidete : nam Cretensis Echeminæ
arcus jacet in Ortygia apud Dianam, [quiescit,
quo vestri vacuum-reddit montem magnique. Sed nunc
o capræ, quando inducias ipsa dea fecit.

122. NICIÆ.

Baccha Martis, bella-excipiens, impetuosa corne (*hasta*),
quisnam te posuit deæ donum pugnas-concitantis?
• Menius. Utique enim ejus de manu celeriter exsiliens
in prima-acie Odryssas cecidi per planitiem. »

123. ANYTES.

Sta hic, corne (*hasta*) homicida, neque amplius tristem,
æream circa aciem, stilla cruorem hostium;
sed in marmorea æde collocata sublimique Minervæ,
nuntia fortitudinem Cretis Echecratidæ.

124. HEGESIPPI.

Clypeus a fortibus humeris Timanoris affixus-sum
sub-tecto in æde Palladis bellicosæ,
multum ex ferreo bello conspersus-pulvere,
me ferentem semper eripiens morti.

120. LEONIDÆ.

Non modo frondosa cantare sub arbore novi,
Dum calida æstivo me sovet aura die,
Musa viatores mea dum delectat inemta,
et teneri pascor nectare roris ego.
Sed super invictam torvæ quoque Pallados hastam
Hic tibi conspicio parva cicada sedens.
Diligitur quantum Musis, et Palladi : postquam
Nos audivit, ei tibia displicuit.

121. CALLIMACHI.

Vivite Cynthiades, siquidem jam Cretis Echeminæ

Dianæ sacer est arcus in Ortygia,
Quo juga vastavit. Posthac requiescite, capræ,
Nam dea nunc vobis otia certa dedit.

122. HEGESIPPI.

Qui modo mortales texi Timanoris artus,
In templo clypeum me sibi Pallas habet.
Sordidus ex multo violenti turbine belli,
Servator domini semper ab hoste fui

125. MNASAAKOY.

Ἦδη τῇδε μένω πολέμου δόξα, καλὸν ἀνακτος
στέρνον ἐμῷ νούτῳ πολλάκι ρυσαμένα.
Καίπερ τηλεβόλους τοὺς καὶ χειρμάδι' αἰνὰ
μυρία καὶ δολιγὰς δεξαμένα κάμακας,
οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάχεια πᾶχυν
φαμί κατὰ βλοσυρὸν φλοίσβον Ἐνυαλίου.

126. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμα τόδ' οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύττου
* ἄλλος ἀπὸ Κρήτης θυῖρος ἀνὴρ ἔθετο,
Γοργόνα τὴν λιθοεργὸν ὁμοῦ καὶ τριπλόα γούνα
γραφάμενος· δῆλοισ τοῦτο δ' εἰκοι λέγειν·
« Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδῃς με,
* καὶ φεύῃς τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσίν. »

127. ΝΙΚΙΟΥ.

Μέλλον ἄρα στυγερὰν κήγῳ ποτὲ δῆριν Ἄρης
ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων αἶειν
Ἀρτέμιδος περὶ ναόν, Ἐπίξενος ἐνθα μ' ἔθηκεν,
λευκὸν ἐπεὶ κείνου γῆρας ἔτειρε μέλη.

128. ΜΝΑΣΑΑΚΟΥ.

Ἦσο κατ' ἡγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννὰ,
ἀνθεμα Λατώα δῆϊον Ἀρτέμιδι.
Πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χειρὶν
μαρναμένα χρυσέαν εὖ κεκόνισαι ἔτυν.

129. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὅκτώ τοι θυρεοὺς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ἕφαντοὺς
θώρακας, τόσσας θ' αἰμαλέας κοπίδας,
ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν Κορυφασίᾳ ἔντε' Ἀθάνᾳ
Ἀγνὼν Εὐάνθευς θῆχ' ὁ βιαιομάχας.

130. ΑΛΛΟ.

Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ
Πύρρῳ ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατᾶν,
πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα
αἰχμηταὶ καὶ νῦν καὶ πάρος Αἰακίδαι.

131. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Αἰδ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἱ δὲ χαλιννοὶ

125. MNASALCÆ.

Jam hic maneo sine bello *clypeus*, qui pulchrum regis
pectus meo tergo sæpe defendi :
quamvis eminus-missas sagittas, et lapides diros
innumeros, longaue excipiens jacula,
nego me unquam Cliti deseruisse prælongum
cubitum in horrido strepitu Enyalii.

126. DIOSCORIDIS.

Signum hoc minime vanum in scuto filius Polytti
Laus ex Creta bellicosus vir sibi-posuit,
Gorgonem saxificam simul ac tria genua
pingi-curans. Hostibus autem hoc videbatur dicere :
« Clypeum o in meum vibrans jaculum, ne aspicias me,
et fuge tribus celerem hunc virum pedibus. »

127. NICLE.

Debui igitur invisam et ego aliquando pugnam Martis
derelinquens choros virginales audire
Dianæ circum ædem, Epixenus ubi me posuit,
cana postquam senectus ejus gravavit membra.

128. MNASALCÆ.

Reside in divina hac æde, clypee splendide,
donarium Latoniæ bellicum Dianæ.
Sæpe enim in prælio Alexandri inter manus
dimicans aureum multo pulvere-oppletus-es umbonem.

129. LEONIDÆ.

Octo sane scuta, octo galeas, octo textos
thoraces, totidemque cruentas secures,
hæc a Lucanis arma Coryphasie Minervæ
Hagnon Euanthis filius dicavit, validus-pugnator.

130. ALIUD.

Scuta Molossus Itoniæ donum Minervæ
Pyrrhus ablata audacibus suspendit Galatis,
omni deleto Antigoni exercitu : non valde mirum :
pugnatores et nunc et pridem Æacidæ.

131. LEONIDÆ.

Hæc a Lucanis scuta-magna, et hæc frena

125. MNASALCÆ.

Hic maneo nunc Marte procul, qui regis honestum
Defendi pectus tergo sæpe meo.
In me pennigeræ quamquam cecidere sagittæ,
Hastæque ingentes, innumerusque lapis ;
Intrepidus umquam Cliti liquisse lacertos
Adversas acies Marte movente nego.

129. LEONIDÆ.

Octo truces gladios, totidem de vertice conos,
Loricæ numeri comparis et clypeos,

Belliger, o sertis florens, Coryphasie Pallas,
Agnon Lucano fert tibi Marte redux.

130. EJUSDEM.

Scuta Molossorum princeps, Dea præses Itoni
Pyrrhus ab edomitibus hæc tibi fert Galatis,
Antigoni postquam scidit agmina. Nec nova res est,
Pugnaces et nunc et prius Æacidæ.

131. LEONIDÆ TARENTINI.

Sunt a Lucanis hæc binæ cuspidis hastæ,

στοιχῶδόν, ζεσταί τ' ἀμφίβολοι κάμακες
δέδμηγνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι· τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχεναν θάνατος.

132. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἔντεα Βρέττιοι ἄνδρες ἀπ' αἰνομόρων βάλλον ὤμων,
θεινόμενοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ὠκυμάχων,
ὧν ἀρετὰν ὑμνεῦντα θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κείνται,
οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχρας, οὐς ἔλιπον.

133. ΑΡΧΙΑΙΟΧΟΥ.

Ἀλκιδίη πλοκάμων ἱερὸν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίῳ εὖτ' ἐκύρσεν γάμων.

134. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἡ τὸν θύρτον ἔχουσι Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη, Γλαύκη τ', εἰς χορὸν ἐρχόμεναι,
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διώνυσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πῖνα καὶ χίμαρον.

135. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὗτος Φειδολᾶ ἵππος ἀπ' εὐρυχώροιο Κορίνθου
ἀγκείται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

136. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρηξιόχῃ μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύστηρις
εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόφρων, Ἀργυροτόξῃ, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτῃ, εὐχολὰς τὰς δ' ὑποδεξάμενος.

138. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλῃς μ' ἰδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἐχγονοὶ ἐστάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

139. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱὸς· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παιδί φιλοστεφάνῳ Σεμέλας [μ'] ἀνέθηκε Μελανθὸς
μνᾶμα χοροῦ νίκας, υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

141. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσάχρους ἐκ πολέμοιο,

ex-ordine, politæque hastæ quæ-utrimque-jaciuntur,
inhiantes equis simul et viris, exstructæ-sunt
Palladi; ipsos autem viros atra voravit mors.

132. NOSSIDIS.

Scuta Brutii viri a fæde-cæsis abjecerunt humeris,
contusi Locrorum sub manibus in-pugnando-celerium;
quorum virtutem celebrantia deorum sub penetralibus ja-
nec desiderant ignavorum brachia quæ deseruere. [cont,

133. ARCHILOCHI.

Alcibie capillorum sacrum appendit velum
Junoni, legitimas quando sortita est nuptias.

134. ANACREONTIS.

Quæ thyrsus habet, Heliconias, et quæ prope ipsam,
Xanthippe, Glaucæque, ad chorum venientes,
e monte procedunt, et Baccho ferunt
hederam et uvam, pinguem et caprum.

135. EJUSDEM.

Hic Phidolæ equus ab vasta Corintho
dedicatus-est Saturnio, monumentum pedum virtutis.

136. EJUSDEM.

Praxidice quidem fecit, meditata autem fuerat Dysæris
vestem hanc: conjuncta vero utriusque ars.

137. EJUSDEM.

Propitius, argenteum-qui-tenes-arcum, da gratiam Æschyli
Naucrati, vota hæc accipiens. [filio]

138. EJUSDEM.

Quondam Calliteles me posuit; hunc vero ejus
posterii statuerunt, quibus gratiam vicissim-tribuas.

139. EJUSDEM.

Praxagoras hæc dona deis dedicavit, Lycæi
filius; fecit autem opus Anaxagoras.

140. EJUSDEM.

Filio coronarum-amanti Semeles me dedicavit Melanthus
monumentum choricæ victoriæ, filius Areiphili.

141. EJUSDEM.

Qui servavit Pythonem horrisono ex bello,

Frenaque et aggeribus structa lupata suis,
Sacra tibi Pallas: sed equosque virosque requirunt,
Quos nunc absorptos mortis hiatus habet.

134. ANACREONTIS.

Thyrstienens hæc est Heliconias: ad latus illi

Xanthippa et Glaucæ concelebrare choros.
Ut veniunt de monte, caprum tibi, Liber, opimum,
Uvas atque hederam, munera grata, ferunt.

ἀσπίς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

142. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγαθὸν ἄστει κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἄρχος Ἐχεκρατίδας.

143. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐχέο Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἥπιον, δς μ' ἐρατοῖς ἀγλαίῃν προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσαστο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστών καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

144. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἀγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίῃν τῷ προσιόντι λέγω.

145. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βωμοῦς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
δς πλείστον Μούσης εἴλε κλέος τραγικῆς.

146. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαϊνίδος ἔλθε καλεύσης,
εὐλοχος, ὠδίνων ὄδε σὺν εὐκολίῃ·
ἥς τότε νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὑπερ' ἀντί δὲ παιδός
ὑστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

147. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέρεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικός
Δημοδίκης Ἀχέσων ὤφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκεις· ἦν δ' ἄρα λάθῃ καὶ τίμον ἀπαιτῆς,
φησὶ παρῆσθαι μαρτυρίην δ πίναις.

148. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ με Κανωπίτῃ Καλλίστιον εἴκοσι μῦσαι
πλούσιον, ἃ Κριτίου, λύχων ἔθηκε θεῶ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγῃ
ἀθρήσας φήσεις· « Ἑσπερε, πῶς ἔπεσες! »

149. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φησὶν δ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίας
ἀγκείσθαι γάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι·
πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

150. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰναχίης ἔστηκεν ἐν Ἰσίδος ἢ Θάλω παῖς
Αἰσχυλὶς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχέσῃ.

151. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος δ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν
τόνδ' ἐς Ἀθαναΐας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,

clypeus Minervæ in templo suspensus-est.

142. EJUSDEM.

Tuumque honorem, Bacche, et splendidum urbi decus
Thessaliæ me dedicavit princeps Echekratidas.

143. EJUSDEM.

Precare Timonacti deorum præconem fieri
propitium, qui me amabili decus vestibulo
Mercurioque potenti posuit. Qui autem voluerit
civium et hospitem, *cum* in gymnasium admitto.

144. EJUSDEM.

Stræbi fili, hanc statuam, Leocrates, quando posuisti
Mercurio, pulchricomas non latuisti Gratias,
neque Academiam lætitia-plenam, cujus in sinu
tuum beneficentiam accedenti cuique dico.

145. EJUSDEM.

Altaria hæc diis Sophocles struxit primus,
qui plurimam Musæ adeptus-est laudem tragicæ.

146. CALLIMACHI.

Et rursus, Ilithya, Lycænide veni vocante
lenis-obstetrix, partuum huc cum facilitate;
cujus hocce nunc *habe*, regina, natæ causa; pro filio au-
postea odorata aliud quid ædes habeat. [tem

147. EJUSDEM.

Debitum te accepisse, Æsculapi, quod pro uxore
Demodice Aceson debuit ex-voto-concepto,
scis: si vero oblitus-fueris ac pretium repetas,
ait se præbituram testimonium tabula.

148. EJUSDEM.

Me Canopitæ Callistium viginti ellychniis
divitem, Critiæ filia, lucernam posuit deo,
votum-faciens pro filia Apellide. In mea autem lumina
intuens dices: « Hespere, quam cecidisti! »

149. EJUSDEM.

Dicit qui me statuit Euwænetus (non enim ego
scio) victoria me pro sua
dedicatum esse æneum gallum Tyndaridis.
Fidem-habeo Phædri filio filii-Philoxeni.

150. EJUSDEM.

Inachiae stat in Isidis *xde* Thaletis filia
Æschylis, Irenes matris ex-promisso.

151. TYMNIS.

Miccus Pellanaeus Martis gravem tibi
hanc in Minervæ *xde* suspendit Iliacæ,

Τυρσηνὸν μελέδαμα, δι' οὗ ποκα πολλὰ ἐδόασεν
ὠνὴρ εἰρήνας σύμβολα καὶ πολέμου.

152. AGIDIS.

Καὶ σταλίκας καὶ πτηνὰ λαγωῦθλα σοὶ τάδε Μείδων,
Φοῖβε, σὺν ἱξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις,
ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν ἣν δέ τι μείζον
δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

153. ANYTES.

Βουχανδῆς δ' ἑβῆς· ὁ δὲ θεὸς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβοτος· ἅ πάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα·
τάθ' ἂν δὲ τὸ δῶρον Ἀριστοτέλης δ' ἐπόησεν
Κλειτόριος, γενέτα ταῦτο λαγῶν ὄνομα.

154. LEONIDÆ TARENTINOY, οἱ δὲ ΓΑΙΤΟΥ-
ΛΙΚΟΥ.

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανὶ καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
πρέσβυς καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων·
Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρός,
κισσοῦ δὲ Βρομίου κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης,
φύλλα τε πεπταμένων αἰματόεντα ῥόδων.
Ἄνθ' ὧν εὐδρόν, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
αὐξετε, Πάν γλαγερὸν, Βάκχε πολυστάφυλον.

155. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἄλικες αἶ τε κόμαι καὶ ὁ Κρωδύλος, ἅς ἀπὸ Φοίβῳ
πέξατο μολπαστῆ κῶρος ὁ τετραετής·
αἰχμητῶν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα, καὶ πλακόεντα
παῖς Ἡγησιδίκου πίονα τυροδόρον.
Ὡ πολλόν, θεῖς τὸν Κρωδύλον εἰς τέλος ἄνδρα,
οἴκου καὶ κτεάνων χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχων.

156. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καλῶ σὺν τέττιγι Χαρίξενος τρίχα τήνδε
κουρόσυνον κούραις θῆκ' Ἀμαρυνθιάσι
σὺν βοῇ χερνιβθέντα· παῖς δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει,
πωλικὸν ὡς ἵππος γυνὴν ἀποσεισάμενος.

Tyrrenum studium, per quam quondam multa insonuit
ille vir pacis signa atque belli.

152. AGIDIS.

Et palos et volucra peda tibi hæc Midon,
Phæbe, cum aucupatoriis suspendit calamis:
ex opere tenui tenue donum; si vero majus quiddam
donabis, pendet his multoties-plura.

- 153. ANYTES.

Bovis-capax lebes; qui vero posuit est Eriaspidae filius
Cleobotus; patria autem ejus vasta Tegea.
Minervæ datum donum; Aristoteles vero fecit
Clitorius, patri idem sortitus nomen.

154. LEONIDÆ TARENTINI, aliis GÆTU-
LICI.

Agresti hæc Pani et bacchanti Lyæo
et Nymphis senex Arcas posuit Biton:
Pani quidem recens-editum caprum, matris collusorem,
hederæque Bromio surculum late-diffusæ; [tis
Nymphis autem umbrosæ pervarium florem autumnita-
et folia apertarum sanguinolenta rosarum.
Pro quibus bene-rigatam, Nymphæ, hanc domum senis
augete, Pan lactis, Bacche vitis-plenam.

155. THEODORIDÆ.

Æquales et hæ comæ et Crobylus, quas Phæbo
detondit cantori puer quadrimus;
et pugnatorem præterea-immolavit gallum, et placentam
pinguem caseo-conspersam, filius Hegesidici.
O Apollo, facias Crobylum in perfectum virum evadere,
domum ejus et bona manibus tuis protegens.

156. EJUSDEM.

Pulchra cum cicada Charixenus crinem hunc
detonsum puellis posuit Amarynthiadicis,
cum bove sacro-fonte-conspersa: puer velut sidus splen-
lanuginem excussit qui juvenilem ut pullus. [det,

152. AGIDIS.

Hos tibi suspendit varos, baculumque volucrem
Cum calamo Medon aucupe, Phæbe potens.
Nempe ex arte levi levia hæc fert munera: si quid
Majus ei dederis, tu quoque plura feres.

154. LEONIDÆ TARENTINI.

Nymphis et Bromio, sectantique avia Fauno
Dona senex Arcas dedicat ista Biton:
Hædum matris adhuc qui ludit ad ubera Faunus,
Errantes hederas Bacchus habeto sibi;
Nymphæ multiplici decerptos arbore flores,
Et folia ex pulchris quæ cecidere rosis.
Vos senis ergo domum, Nymphæ, manantibus undis,

Et tu lacte bea Faune, Lyæe mero.

155. THEODORIDÆ.

Sunt ætate pares crines et Crobylus, illos
Ille tibi sacrat, Phæbe, quadrimus adhuc,
Patre Hegesidico: simul et de corte maritus
Additur, et presso lacte placenta tibi.
Da, Deus, ut plenos attingat Crobylus annos,
Et res a proavis ipse domumque regat.

156. EJUSDEM.

Aureola hæc cum crine Charisthenis ecce cicada
Sacra deæ vobis sunt Amarynthiades,
Cum bove mactato. Puer ipse, ut stella, relucet:
Sic tener, excussa est cui juba, ludit equus.

157. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτεμις, ἥ Γόργοιο φύλαξ κτεάνων τε καὶ ἀγροῦ,
τόσῳ μὲν κλώπας βάλλε, σάου δὲ φίλους·
καὶ σοὶ ἐπιβρέξει Γόργος χιμάριοι νομαίης
αἶμα καὶ ὠραίους ἄρνας ἐπὶ προθύροις.

158. ΣΑΒΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πανὶ Βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ,
τρίσσόν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
Δαΐμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι, αὖτε δ' αἶψα
Πάν ἀγέλην, Νύμφαι πίδαχα, Βάχχε γάνος.

159. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἄ πάρος αἱματόεν πολέμοιο μέλος ἐν δατ' σάλπιγγι
καὶ γλυκύν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον,
ἄγχειμαι, Φερένικε, τὸν Τριτωνίδι κούρα
δῶρον, ἐριβρύχων παυσασμένα κελάδων.

160. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κερκίδα τὰν ὀρθρινά, χελιδονίδων ἄμα φωνᾷ,
μελπομένην, ἱστῶν Παλλάδος ἄλκυόνα,
τόν τε καρηβαρέοντα πολυβροίδητον ἄτρακτον,
κλωστῆρα στρεπτᾶς εὐδρομον ἀρπεδόνας,
καὶ πήνας, καὶ τόνδε φιληλάκτον καλαθίσκον,
στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος ἃ φιλοεργὸς
εἰροκόμων Κούρα θήκατο δεσπότηδι.

161. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
σκυλοφόρος κραναῆς τέλσα πάρ' Ἰταλίας,
ξυθὴν πρῶτον ἔκειρε γενεαῖα· βούλετο πατρίς
οὕτως, καὶ πέμψαι παῖδα καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

162. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄνθεμά σοι Μελέαγρος ἐδὼν συμπαίστορα λύχον,
Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων.

157. EJUSDEM.

O Diana, Gorgi custos et bonorum et agri,
arcu quidem fures feri, sed amicos serva
et immolabit tibi Gorgus capræ pabulantis
sanguinem et justa ætate agnos in vestibulis.

158. SABINI GRAMMATICI.

Pani Biton caprum, Nymphis rosas, thyrsum Lyæo,
triplex donum sub pulchris-foliorum comis posuit.
Ac vos, dii, accipiat is læti, et augete usque
Pan gregem, Nymphæ fontem, Bacche delicias.

159. ANTIPATRI SIDONII.

Quæ quondam sanguineam belli cantilenam in prolio tuba
et suavem pacis effundebam modum,
appendeo, Pherenice, tuum Tritoniæ virgini
donum, grandisonorum desinens clangorum.

160. EJUSDEM.

Pectinem mane, simul-cum hirundinum voce,
canentem, jugorum Palladis halcyonem,
et capite-gravatum, strepitosum fusum,
textorem celerem torti funis,
et fila, et, qui-fusum-amat, hunc calathiscum,
fili bene-fabricati et glomeris custodem,
filia boni Dioclis Telesilla, laboris-amans,
lanariorum dominæ Virgini dedicavit.

161. CRINAGORÆ.

Ab-occidentali Marcellus rediens bello
cum-præda ad petrosæ fines Italiæ,
primo flavum totondit mentum: sic patria
voluit, et mittere puerum, et virum recipere.

162. MELEAGRI.

Donum tibi Meleager suum collusorem lychnum,
Cypri amica, mystam tuorum posuit pervigiliorum.

157. EJUSDEM.

Arcitenens Gorgi custos Dea rebus et agro,
Mitte tua in fures tela, tuere bonos.
Ad tua formosos sic limina perferet agnos
Gorgus, et accedet victima justâ caper.

158. SABINI.

Hædum Pani, rosas Nymphis, thyrsosque Lyæo,
Sub viridi ponit munera fronde Biton.
Accipite hæc Divi faciles, dominumque beate
Semper aquis Nymphæ, Pan grege, Bacche mero.

159. ANTIPATRI SIDONII.

Hunc radium simul atque auditur hirundo, canentem

Mane novo, doctæ Palladis halcyonem;
Stridentemque gravis capitis vertigine fusum,
Mollia qui secum currere fila docet,
Et villos calathumque, colus quem semper amavit,
Stamina servantem lanitiique globos,
Nata boni Dioclis Telesilla, haud parca laborum,
Hæc dat lanificæ munera grata Deæ.

161. CRINAGORÆ.

Advenit Hesperio victor Marcellus ab orbe,
Itala quo tellus limite clausa jacet,
Prima genis cecidit cui purpura Patria, gaude:
Misisti puerum; vir redit ecce tibi.

163. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς τᾶδε μοι θηητὰ περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε
 σκύλα, παναισχίστην τέρψιν Ἐνυαλίου;
 οὔτε γὰρ αἰγανείαι περιαγέες, οὔτε τι πῆληξ
 ἄλλοφος, οὔτε φόνω χρανθέν ἄρρηρε σάκος·
 ἀλλ' αὐτως γανώνοντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδάρω,
 οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα·
 οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον· θπλα δὲ λύθρων
 λειβόμενα βροτέω στήκος Ἄρης ἔχει.

164. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκω καὶ Νηρηΐ καὶ Ἰνώω Μελικέρτῃ,
 καὶ βυθῶν Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθραξι θεοῖς,
 σωθεῖς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὥδε κέχαρμαι
 τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

165. ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσιοι μύωπα,
 καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω,
 καὶ κορυθαντείων λαχέματα χάλκεα ῥόπτρων,
 καὶ θύρσου γλοερὸν κωνοφόρου κάμακα,
 καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον, ἥδ' ἐφορηθέν
 πολλάκι μιτροδέτου λίκνον ὑπερθε κόμης,
 Εὐάνθη Βάκχῳ, τὴν ἐντρομον ἀνίκα θύρσοις
 ἀτρομον εἰς προπόσεις χεῖρα μετημφίασεν.

166. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ᾧδ' ἀνέθηκεν,
 σωθεῖς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος·
 τοῖς μηροῖς αὐτὴν γὰρ ὑπερδῆσας ἐκολύμβω.
 * Ἔστω καὶ κήλης ἐν τιτῖν εὐτυχίη.

167. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίναμε, παράκτιον ἐς περιωπὴν
 τὸν τράχον, ὃ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας —
 σοὶ γὰρ καστορίδων ὕλα καὶ τρίστομος αἰχμὴ
 εὐαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγωσφαγίης,
 δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμευτὰς

163. MELEAGRI.

Quis spolia apposuit nostris laquearibus ista,
 Qualia Gradivo dona placere nefas?
 Non ingens datur hasta mihi nec saucia cassis,
 Nec quæ de multo sanguine scuta madent;
 Sed nitida atque ipso nimium ridentia ferro:
 Bellorum non sunt ista, sed arma chori.
 Hæc datæ nuptarum thalamis: manantia tabo
 Tela virum templum Martis habere decet.

164. LUCIANI.

Glauce tibi et Nereu, Matutæque et Melicertæ
 Saturnoque Sami Threiciæque Deis,
 Sospes ab insano Lucillius æquore crines

163. EJUSDEM.

Quis hæc mihi speciosa circum septa templi suspendit
 arma, turpissimum oblectamentum Enyalii?
 neque enim jacula hinc-illinc-fracta, neque galea
 sine-crista, nec cæde fœdum scutum affixum-est,
 sed sic splendentia et inconcussa ferro,
 qualia non pugnae sunt, sed chororum instrumenta:
 quibus thalamum decorate nuptialem; sed arma cruore
 humano stillantia fanum Mavortis habeat.

164. LUCIANI.

Glauco, et Nerei, et Inonis-filio Melicertæ,
 et maritimo Jovi (Neptuno), et Samothracum diis,
 servatus ex mari Lucillius, sic mihi-totondi
 crines de capite: aliud enim nihil habeo.

165. PHALÆCI.

Tortum rhombum Bassarici thiasii stimulum,
 et pellem qua-totus-contectus-fuit maculosam cervi,
 et corybantiorum sonitus æneos crotalorum,
 et thyrsi viridem coniferi stipitem,
 et levis gravem tympani fremitum, ac gestatam
 sæpe mitrâ-vinctos vannum super capillos,
 Evanthe Baccho dicat, tremulam quando thyrsis gerendis
 non-tremulam ad computationes manum traduxit.

166. LUCILLII.

Imaginem herniæ Dionysius huc dedicavit,
 ex nautis quadraginta servatus solus:
 lun-bis enim eâ superligatâ natabat.
 Est igitur etiam herniæ in quibusdam bona-fortuna.

167. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tibi, beate Capripes, ad speculam in-littore-positam
 hunc caprum, o duplicis moderator venationis —
 nam tibi castoridum latratus et tricuspis hasta
 placet, et celeris opera leporum-cædis,
 et retia in undis expansa, et hamator

Tondeor hic, aliud quippe ego nil habeo.

166. LUCILLII.

Hernia picta patet: sacrat hanc Dionysius, unus
 De nautis decies quattuor incolomis.
 Quippe ligans ipsam supra femora ambo natavit.
 Est quando ruptum (quis putet?) esse juvat.

167. AGATHIÆ ORATORIS.

Littoris ad scopulum venatu duplici lætus
 Hirsutum, capripes, fert tibi, Faune, caprum.
 Namque tibi latrans canis et venabula ternâ
 Cuspide sunt cordi, prædaque parva lepus,
 Retiaque in fluctus immersa et sedulus auceps,

κάμνων, καὶ μογερῶν πείσμα σαγηνόβολων —
ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγρην
ἄνυσ, καὶ πτώκας πολλάκις ἐξεσώθει.

168. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βοτρυῶν ἀκάμαντα φυτῶν λωδήτορα κάπρον,
τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
πολλάκις ἐξερύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν δδόντων
δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότα χაίτας,
ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος,
χαλκῶ Ξεινόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ φηγῷ
θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας.

169. ΑΔΗΑΟΝ.

Κώμαυλος τὸν ἐχίνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
ῥῆγας, ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θειλοπέδῳ,
αὐτῆνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ
τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα λειζόμενον.

170. ΘΥΙΑΛΟΥ.

Αἱ πετέλαι τῷ Πανὶ, καὶ αἱ ταυνομήκεες αὔται
ἰτέει, ἥ θ' ἱερὰ κάμφιλαφῆς πλάτανος,
χαὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
ἀγκείται, οἷψης φάρμακ' ἀλεξικάκα.

171. ΑΔΗΑΟΝ.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὀλυμπον ἐμακύναντο κολοσσὸν
τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἄελιε,
χάλκεον ἀνίκᾳ κῦμα κατευνάσαντες Ἐννοῦς
ἔσπεψαν πάτρην δυσμενέων ἐνάροις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγους μόνον * ἄνθυσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾶ,
ἄβρον ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας
τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀεζηθεῖσι γενέθλας
πάτριος ἐν πόντῳ κῆν γῆθον κοιρανία.

172. [ΑΓΑΘΙΟΥ.]

Πορφυρίς ἡ Κνιδίη τὰ στέμματα, καὶ τὸ δίθυρσον
τοῦτο τὸ λογγωτόν, καὶ τὸ περισφύριον,
οἷς ἀνέδην βάχγευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα
κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη,

Et τότο pisces amne sagena trahens.
His te muneribus merito Cleonicus honorat,
Felix in lepores, nec minus ille mari.

169. INCERTI.

Uvas ferre videns tergo Comaulus echinum
Intulit erranti plana per ista necem :
Et tibi siccatum merito, Lenæe, sacrauit,
Quippe tuas fuerat qui populatus opes.

171. INCERTI,

de imagine Soli sacrata a Rhodiis.

Eductum cælo, Sol, admovere Colossus

laborans, et funis sagenam operose jacentium —
dedicavit Cleonicus, quandoquidem et maritimam prædā
agebat, et lepores sæpe agitabat.

168. PAULI SILENTIARIU.

Racemosarum plantarum indefessum vastatorem aprum,
audacem alticomarum incolam arundinum,
sæpe qui-evulsit rapidorum mucronibus dentium
arbores, et pastorios fugavit canes,
obviam-factus fluvium propter, horrentem setis,
modo et silvæ ex profundo egressum recessu,
ære Xenophilus interfecit, et ad fagum
belluæ immitis Pani religavit pellem.

169. INCERTI.

Comaulus quum erinaceum vidisset in tergo ferentem
acinos-uvæ, interemit hac in vinea ;
et siccatum dedicavit merum-amanti Baccho
Bacchi dona prædantem.

170. THYILLI.

Ulmi Pani, et procerae hæ
salices, ac sacra late-luxurians platanus,
et fontes, et hæc pastoritia pocula Pani
sacra-sunt, sitis remedia malæ-depulsoria.

171. INCERTI.

Ipsi tibi usque-ad Olympum eduxerunt colossus
hunc Rhodi habitatores Doricæ, Sol,
æneum quando fluctum consopiverant Bellonæ et
coronaverunt patriam spoliis hostium. [terra,
Non enim super pelago solum accenderunt, sed etiam in
pulchrum non-subjugatæ lumen libertatis :
quippe illis, qui ex Herculis creverunt sobole,
paterna est in ponto et in terra dominatio.

172. AGATHIÆ.

Porphyrus Cnidia coronas et duplicem-thyrsum
hunc hastilia-referentem, et tibiale, [bat
quibus effrenate bacchabatur, quando ad Bacchum vade-
hedera-ornatam pectori pellem-capræ afflixam-habens,

Hunc tibi gens habitans Doridos urbe Rhodi,
Ære probo, sævo reduces cum Martis ab æstu
Suspendere suis hostica signa tholis.
Quippe redonarunt pariter terræque marique
Liberæ nullius subdita jura jugo.
Herculeo siquidem patrium est de semine natis
Imperium terris, imperiumque mari.

172. AGATHIÆ.

Porphyrus orta Cnido, gemina cum cuspidē thyrsum,
Sertiaque, et hæc circum vincula ducta pedes ;
Læta quibus Bromii sese jactabat ad aras,
Partim hedera, partim nebride cincta latus ;

ε αὐτῷ σοί, Διόνυσε, πρὸ παστᾶδος ἠώρησε
ταῦτα τὰ [καί] κάλλεος κόσμια καὶ μανίης.

173. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἀχρυλὶς ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας
πολλάκι τὰς ἱεράς γευμαμένη πλοκάμους,
γαλλαίῳ Κυβέλης δολούγμῃ πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε θεῇ χαιτάς περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρεῖα,
θερμὸν ἐπεὶ λύσεως ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

174. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Παλλάδι ταὶ τρισσαὶ θέσαν ἄλικες, ἴσον ἀράχνα
τεῦξαι λεπταλέον στάμον' ἐπιστάμεναι,
Δημῷ μὲν ταλαρίσκον ἐπὶ πλοχόν, Ἀρσινόα δὲ
ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἡλακᾶταν·
κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις,
Βακχυλὶς, εὐκρέτους ᾧ διέκρινε μίτους·
ζῶειν γὰρ δίχα παντὸς ὄνείδεος ἤθελ' ἐκάστα,
ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνημένα βίστον.

175. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιτόμονα θήρης,
ἔξεσε μὲν Λεύκων, ἀνθετο δ' Ἀλκιμένης.
Ἀλκιμένης δ' οὐχ εὖρε τί μέμψεται· ὥς δ' ἴδ' ὁμοίην
εἰκόνα παντοίῳ σχήματι φαινομένην,
κλοιὸν ἔχων πέλας ἤλθε, λέγων Λεύκων κελεύειν
τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πεῖθε γὰρ ὥς ὑλάων.

176. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὰν πῆραν τε καὶ ἀγκυλόδοντα σίγυνον,
Πανὶ τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν·
τὸν κύνα δὲ ζῶοντα πάλιν ποτὶ ταῦτιον ἄζω,
ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἔταρον.

177. [ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.]

Δάφνης δ λευκόχρως, δ καλᾷ σύριγγι μελίσδων

Ista suæ formæ simul et monumenta furoris,
Bacche, tibi thalami dedicat ante fores.

173. RHIANI,

de Baccha quadam.

Implevit quæ sæpe feris ululatibus aures,
Dum Cybeles toto pectore numen habet,
Dedicat hos dominæ montano in limine crines:
Nam pedibus desit hic vetus ille furor.

174. ANTIPATRI.

Tres ætate pares, tenuatum ducere doctæ
Stamen, Arachneum quod superaret opus,
Dat calathum Demo lento de vimine; donat

ipsi tibi, Bacche, ante thalamum erexit
hæc et venustatis suæ ornamenta et insanæ.

173. RHIANI.

Achrylis, Phrygia neocora, quæ circum tædas
sacras sæpe effudit capillos,
Gallos-decente Cybeles ululatu sæpe mittens
gravem ad aures sonum ex ore,
hosce deæ capillos montanæ circa fores posuit,
servidum postquam a-furore hic cohibuit pedem.

174. ANTIPATRI.

Palladi dedicaverunt trinæ æquales, simile araneæ
texere filum tenue scientes,
Demo quidem quasillum bene-textum, Arsinoæ autem
laboriosam bene-plexi filii colum;
radium vero bene-fabricatum, lusciniæ inter texentes,
Bacchylis, quo probe-pulsata fila distinguebat:
vivere enim sine omni opprobrio volebat quæque,
hospes, victum ex manibus sibi-parans.

175. MACEDONII CONS.

Canem hunc, omnis validæ venationis peritum,
Leucon formavit, dedicavit autem Alcimenes.
Et Alcimenes non invenit quod reprehenderet; sed ut vi-
omnimoda specie apparentem imaginem, [dit similem
collare habens accessit, Leuconi dicens, Imperet
cani ut etiam eat. Hoc enim persuasit illi, quasi latrans.

176. EJUSDEM.

Canem, peramque et adunco-dente venabulum
Panique et Nymphis dedico Dryadibus;
canem tamen vivum retro ad stabulum ducam,
siccas ad offas communem ut-habeam socium.

177. THEOCRITI.

Daphnis alba cute, qui pulchra syringe modulatur

Arsinoe solitum pensa tenere colum;
Bacchylis argutum radium dat, aedona lanæ,
Digerit in partes qui nova fila suas.
Elegere etenim vitam quæ labe vacaret,
Victum qui satis est sufficiente manu.

175. MACEDONII CONSULIS.

Indagare canem solitum genus omne ferarum
Efflinxit Leucon, dedicat Alcimenes.
Vidit ut Alcimenes, vitio culpaque carentem
Effigiem cunctas corpore ferre notas;
Vincta tenens queis colla liget: Jam dic age Leucon
Currat, ait: latrans nam tua jussa manet.

177. THEOCRITI.

Candidus hæc Daphnis Fauno dat munera, Daphnis

βουκολικούς ὕμνους, ἀνθετο Πανὶ τὰδε·
τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωδόλον, ὄξυν ἄκοντα,
νεβρίδα, τὰν πῆραν, ἧ ποτ' ἐμαλοφόρει.

178. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὄπλον,
ὄφρα, ποτὶ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα,
γηραλέα τελέθωμι, χορῶν αἴουσα καὶ ὕμνων·
ἀρκεῖτω στυγερά δῆρις Ἐνυαλίου.

179. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἀγραύλῳ τὰδε Πανὶ βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
αὐθαίμοι τρισσοὶ δῶρα λινোসτασίης,
Πίγρης μὲν δειραχθῆς ἐβδρόχον ἄμμα πετανῶν,
Δᾶμις δ' ὑλονόμων δίκτυα τετραπόδων,
ἄρκυν δ' εἰναλίων Κλείτωρ πόρεν· οἷς σὺ δι' αἶθρας
καὶ πελάγευς καὶ γᾶς εὐστοχα πέμπε λῖνα.

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης
τρεῖς γνωτοὶ τέχνης σύμβολα, Πάν, ἔθεσαν·
ταῦτα μὲν εἰναλίων Κλείτωρ λῖνα, κείνα δὲ Πίγρης
οἰωνῶν, Δᾶμις τὰ τρίτα τετραπόδων·
οἷς ἄμμα χερσαίαισιν, ἄμ' ἡερίαισιν ἐν ἄγραις,
Ἀγρεῦ, ἄμ' ἐν πλωταῖς, ὥς πρὶν, ἀρωγὸς ἴθι.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρίζυγες, οὐρεσίοιτε, κασίγητοι τὰδε τέχνας
ἄλλος ἀπ' ἀλλοίας σοι· τὰδε, Πάν, ἔθεσαν,
καὶ τὰ μὲν ὀρνίθων Πίγρης, τὰ δὲ δίκτυα θηρῶν
Δᾶμις, ὃ δὲ Κλείτωρ εἰναλίων ἔπορεν·
τῶν δ' μὲν ἐν ξυλόχοισιν, ὃ δ' ἡερίησιν ἐν ἄγραις
αἰὲν, ὃ δ' ἐν πελάγει εὐστοχὸν ἄρκυν ἔχοι.

182. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ.

Πίγρης ὀρνίθων ἀπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρεῖων,

Dulce canens tritis carmen arundinibus :
Nebria cum ternis calamis, jaculumque, pediumque,
Et peram, quondam qua sua poma tulit.

179. ARCHII.

Agricolæ Fauno tres præda vivere sueti
Fratres, quisque operis dona tulere sui :
Pigres alitibus nodant quæ vincula fauces,
Damis silvicolis lina timenda feris,
Quæ pisces capiunt Clitor. Tu dexter adesto,
Ut pelago, terris, aere rem faciant.

180. EJUDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres de montibus, aere, ponto
Instrumenta operis, Pan, posuere sui.
Retia fluctivagi Clitor gregis, altera Pigres

bucolicos hymnos, Pani dedicavit hæc :
perforatas arundines, pedium, acutum jaculum,
capræ-pellem, peram qua olim mala-ferebat.

178. HEGESIPPI.

Accipe me, Hercules, Archestrati sacrum clypeum,
ut, politum ad vestibulum reclinatus,
senescam; choros audiens et hymnos :
satis-sit exosa contentio Martis.

179. ARCHII.

Agresti hæc Pani alius ab alia victum-ministrante
venatione-retiaria germani tres dona, [lum avium,
Pigres quidem cervicem-premens bene-laqueatum vincu-
Damis autem silvestrium retia quadrupedum,
cassidem vero marinorum Clitor dedit : quibus tu in æ-
et pelago et terra felicia mitte lina. [there

180. EJUDEM.

Hæc tibi et ex montibus, et ex æthere, et ex mari
tres fratres, artis symbola, o Pan, posuerunt :
hæc quidem marinorum lina Clitor, illa autem Pigres
avium, Damis tertia quadrupedum.
Quibus cum in terrestribus, tum in aeriis venationibus,
deus Venator, et in natantibus, ut prius, adjutor veni !

181. EJUDEM.

Terni fratres, o monticola deus, hæc arte
alius ab alia tibi, Pan, dona posuerunt :
et avium quidem Pigres, ferarum autem retia
Damis, Clitor denique marinorum præbuit.
Quorum hic quidem in lustris, ille autem in acriis venatio-
semper, tertiusque in pelago, felix rete habeat. [nibus

182. ALEXANDRI MAGNETIS.

Pigres ab avibus retia, Damis a montanis,

Alituum, Damis tertia quadrupedum.
Tu bonus ut semper facilis fac præda sit illis,
Quæ volat, et quæ se fert pede, quæque natat.

181. EJUDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres studio diversa professi,
Pan, habitas montis qui juga, dona ferunt :
Alituum Pigres, Damis dat fila ferarum,
Clitor quæ fatum piscibus esse solent.
Ile fac e silvis deportet, ab aere prædam
Alter, ab insanis tertius æquoribus.

182. ALEXANDRI MAGNETIS,

de eodem.

Fila Pigres avium, Clitor vada salsa natantum,

Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν,
 ξυνὸν ἀδελφείοι θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
 ἴδρι τὰ καὶ γαίης, ἴδρι τὰ καὶ πελάγευς.
 5 Ἄνθ' ὧν τῷ μὲν ἄλός, τῷ δ' ἡέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
 πέμπε κράτος ταύτη, δαίμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

183. ΖΩΣΙΜΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Σοὶ τάδε, Πάν, θηρευταὶ ἀνηρτήσαντο σύνκιμοι
 δίκτυα, τριγθαδῆς δῶρα κυναγείης·
 Πίγρης μὲν πτανῶν, Κλείτωρ ἄλός, ὅς δ' ἀπὸ χέρσου,
 Δάμις, τετραπόδων ἀγκυλὸς ἰγνελάτης.
 Ἄλλὰ σὺ κῆν δρυμοῖσι, καὶ εἰν ἄλι, καὶ διὰ μέσης
 ἡέρος εὐαγρον τοῖσδε δίδου κάματον.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρισσὰ τάδε τρισσοὶ θηραγρέται, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
 τέχνης, πρὸς νηῷ Πανὸς ἔθεντο λῖνα·
 Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφείς βόλον, ἐν δ' ἁλίοισιν
 Κλείτωρ, ἐν θηρσὶν Δάμις ἐρημονόμοις.
 Τοῦνεκα, Πάν, τὸν μὲν γε δι' αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λόχμης,
 τὸν δὲ δι' αἰγιαλῶν θῆς πολυαγρότερον.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἀνθετο θηρῶν
 Δάμις, καὶ Πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην,
 ἀπλότατον δ' ἄλι τοῦτο μιτοῖσθ' ἀμφίβληστρον
 Κλείτωρ, εὐθήρη Πανὶ προσευξάμενοι.
 Τοῦνεκα, Πάν, κρατερῷ πόρε Δάμιδι λήϊδα θηρῶν,
 Πίγρη δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

186. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Δίκτυα σοὶ τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν * οἶκος ἀδελφῶν
 οἱ τρεῖς, ἐξ ὁρέων, ἡέρος, ἐκ πελάγευς.
 * Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἡϊόνων κροκάλαισιν·
 * θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγχεσι θηροτόκοις·

Clitor ex degentibus-in-profundis, hæc tibi, Pan, posu-
 commune fratres venationis præmium, alius ab alia, [ere,
 perite eorum quæ sunt terræ, perite et quæ pelagi.
 Pro quibus tu huic ex mari, illi ex aere, tertio ex nemo-
 mitte victoriam, o dæmon, hanc ob pietatem. [ribus

183. ZOSIMI THASII.

Tibi hæc, Pan, venatores suspenderunt consanguinei
 retia, triplicis dona venationis : [a continente,
 Pigres quidem volatiliū, Clitor autem a mari, tertius
 Damis, quadrupedum astutus investigator.
 At tu et in nemoribus, et in mari, et in medio
 aere prædæ divitem hisce præbe laborem.

184. EJUSDEM.

Tria hæc tres venatores, alius ab alia
 arte, ad fanum Panis posuere lina :
 Pigres avibus immittehs rete, piscibus
 Clitor, feris Damis solivagis.
 Propterea, Pan, illum per ætherem, hunc vero a saltibus,
 tertium per litora facito venationis-feliciorem.

185. EJUSDEM.

Grave quidem hoc silvestrium rete dedicavit ferarum
 Damis, et Pigres aves-perdentem nubem,
 simplicissimum (?) autem mari hoc ex-filis-consutum rete
 Clitor, bene-venantem Pana venerantes.
 Quapropter, Pan, forti Damidi para prædam ferarum,
 Pigræque avium, et Clitori marinorum.

186. JULII DIOCLIS.

Retia tibi hæc, Pan, dedicavimus votum fratrum,
 qui sumus tres, ex montibus, aere, pelago.
 Et reti-piscari huic dona ad littorum lapillos,
 illique feras-ferire in vallibus ubi-feræ-gignuntur

Damis quadrupedum quæ juga celsa tenent;
 Tres tibi, Pan, fratres donant, sua quisque periti,
 Hic nubes, hic aquas, hic spoliare solum.
 Pro pietate vicem tu fratribus, optime Divum,
 Per saltus, per aquas, et per inane refer.

183. ZOSIMI THASII,

* de eodem.

Suspendere tibi tres, Pan venatice, fratres,
 Quæ de venatu triplice dona ferunt;
 Nempe Pigres avium, sed Clitor ab æquore, Damis
 A terris, sollers exagitare feras.
 Tu fac ut huic aer, fac ut isti saltus, et illi
 Plus solito prædæ littora curva ferant.

185. EJUSDEM,
de eodem.

Rete quod implicuit cervorum corpora Damis,
 Alitibus nebulam vincula certa Pigres;
 Verriculum pelagi de textu simplice Clitor,
 Juncta piis precibus munera Pani ferunt.
 Tu, Pan, redde vicem : multos fac Clitora pisces,
 Fac Pigræ volucres, Damini habere feras.

186. JULII DIOCLIS,
de eodem.

Hæc fraterna domus tibi, Pan Tegemæ, sacramus
 Retia de cælo, montibus, atque mari.
 Tu fac piscator felix sit in æquoris undis,
 Ille leves capiat per juga vasta feras :

τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπὶ βλεπε· τῆς γὰρ ἀπάντων,
δαίμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίας.

187. ΑΛΚΑΙΟΥ (ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ).

Πανὶ κασιγνήτων ἱερῇ τριάς, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
ἄνθετ' ἀπ' οἰκείης σύμβολον ἐργασίης,
Πίγρης ὀρνίθων, ἁλίων ἀπομοίρια Κλείτωρ,
ἔμπαλιν ἰθυόντων Δᾶμις ἀπὸ σταλίκων.
Ἀνθ' ὧν εὐαγρίην τῷ μὲν χθονός, ᾧ δὲ διδοίης
ἐξ ἁλός, ᾧ δὲ νέμοις ἥερος ὤρελιν.

188. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὁ Κρής Θηρίμαχος τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ
ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.
Ἀλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δῶρων χάριν, ἀγρότα δαίμον,
χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ,
ἐν τε συναγκαίαισι παρίστασο δεξιτερῇ οἱ,
πρῶτα διδοὺς ἀγρης, πρῶτα καὶ ἀντιπάλων.

189. ΜΟΙΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Νύμφαι Ἀνιγριάδες, ποταμοῦ κόραι, αἱ τὰδε βένθη
ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν αἶι,
χαίρετε καὶ σώζετε Κλεώνυμον, ὃς τὰδε καλὰ
εἶσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι, θεαί, ξόανα.

190. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Λάξεο, τιμήεσσα Κυθηριάς, ὕμνοπόλοιο
λιτὰ τὰδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω·
πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρύγεια, καὶ μελιηδέες
πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων,
καὶ ταύτην ἀπέττηλον ἁλινήκειραν ἐλαίην,
καὶ ψαιστῶν ὀλίγον ὀράγμα πενιχραλέων,
καὶ σταγόνα σπονδῆτιν, αἶι θυέεσσιν ὀπηδόν,
τὴν κύλικος βαίῳ πυθμένι κευθομένην.
Εἰ δ', ὥς εὐ βαρύγυιον ἀπώσσω νοῦσον, ἐλάσσεις

Tertius alitibus redeat gravis, o pater : omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

187. ALPHÆI MITYLÆNI,
de eodem.

Faune, favens prædis fraternæ munere trigæ,
Quæ tibi quisque suæ dona dat artis, habe :
Quæ retulit Clitor de fluctibus, alite Pigres
A grege, varorum Damis ab insidiis.
Tu facito felix captura sit aeris isti,
Ille, dato, terras, hic populetur aquas.

188. LEONIDÆ TARENTINI.

Rupibus Arcadicis suspendit Pani Lycæo
Therimachus lepores docta ferire peda.
At tu Therimacho Deus hoc pro munere dona
In bello certa mittere tela manu,
Auxiliumque illi dextris convallibus adsta

tertium adspice inter volatilia : omnium enim
nostrum, o daemon, habes tensionis-linorum dona.

187. ALCÆI (MITYLENÆI).

Pani fratrum sacra trias, alius ab alia,
dedicavit symbola ab opera consueta :
Pigres avium, marinorum particulas Clitor,
rursus Damis a palis recta-serie-positis. [illi des
Pro quibus faustam-venationem huic quidem ex tellure,
ex mari; et tertio tribuas ex-aere fructum.

188. LEONIDÆ TARENTINI.

Cretensis Therimachus peda Pani Lycæo
hæc in Arcadicis suspendit scopulis.
At tu, agrestis daemon, Therimacho donorum causa
manum dirigas arcitenentem in bello,
et in saltibus assiste ei dextera tua,
prima dans ex-venatione, prima et ex-inimicis.

189. MÆRUS BYZANTIÆ.

Nymphæ Anigriades, fluvii *Anigri* puellæ, quæ hæc pro-
immortales roseis calcate pedibus semper, [funda
salvete et servate Cleonymum, qui has pulchras
statuit sub pinis vobis, deæ, imagines.

190. GÆTULICI.

Accipe, veneranda Cytherias, hymnorum-poetæ
tenuia hæc a tenui dona Leonidæ :
quinque uvas bonis-acinis, et mellea-dulcedine
ficum maturam a foliosis ramis;
atque hanc quæ-sine-foliis in-marina-aqua-natabat oleam,
et placentarum exiguum manipulum pauperularum,
et guttam libationis, semper sacrificiis comitem,
calicis in parvo fundo occultatam. [abiges
Quodsi, ut illi membra-gravantem expulisti morbum,

Ut spoliū victo primus ab hoste ferat.

189. MYRUS BYZANTINÆ.

Formosæ Dryades natæ de flumine, cujus
Atteritis ripas luxuriante pede,
Incolumem præstare Cleonymon, optima vobis
Pinetum supra qui simulacra dedit.

190. GÆTULICI.

Accipe quæ mittit tibi dona Leonida vates,
Diva, Cytheriacis suspicienda jugis :
Cærulea in quinis tibi ponitur uva racemis,
Præcoquaque umbrosis ficus ab arboribus,
Jamque immersa sali sine tegmine frondis oliva,
Libaque non ditis victima parva manus :
Guttaque libatrix comes indivulsa sacrorum :
In calicis fundo perbrevis illa latet.
Si mihi quæ morbum potuisti pellere, pellas

10 καὶ πενίην, δώσω πιαλίον χίμαρον.

191. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΛΟΓΓΟΥ.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθ', ἀκραϊφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις, ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω·
πορφυρέην ταύτην ἐπιφυλλίδα, τήν θ' ἀλίπαστον
* δρύπεπα, καὶ ψαιστῶν τὴν νομίμην θυσίην,
σπονδὴν θ', ἣν ἀσάλευτον ἀφύλισα, καὶ τὰ μελιχρὰ
σῦκα. Σὺ δ', ὡς νούσου, βύεο καὶ πενίης·
καὶ τότε βουθυτέοντά μ' ἐσώψει. Ἀλλὰ σὺ, δαΐμων,
σπεύδοις ἀντιλαβεῖν τὴν ἀπ' ἐμεῦ χάριτα.

192. ΑΡΧΙΟΥ.

Ταῦτα σαγηνάσιοιο λίνου δηναῖα Πρίηπῳ
λείψανα καὶ κύρτους Φιντύλος ἐκρέμασεν,
καὶ γαμψὸν χαίτησιν ἐφ' ἱππεΐῃσι πεδηθέν
ἀγκιστρον, κρυφίην εἰναλοῖσι πάγην,
καὶ δόνακα τριτάνουστον, ἀβάπτιστόν τε καθ' ὕδωρ
φελλὸν, αἰὶ κρυφίῳ σῆμα λαχόντα βόλων·
οὐ γὰρ ἔτι στεῖθει ποσὶ χοιράδας, οὐδ' ἐπιαύει
ἡϊόσιν, μογερῶ γῆραϊ τειρόμενος.

193. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πρίηπ' αἰγιαλῖτα, φυκογέιτον,
Δαμοίτας ἀλιεύς, ὁ βυσομέτρης,
τὸ πέτρης ἀλιπλήγος ἐκμαγεῖον,
ἢ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοθήρης,
σοὶ τὰ δίκτυα τὰμφίδηστρα ταῦτα,
δαΐμον, εἴσατο, τοῖς ἔθαλπε γῆρας.

194. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῶζε, θεὰ Τριτοῖ, τὰ θεθέντα [τε] τόν τ' ἀναθέντα.

195. ΑΡΧΙΟΥ.

Τρωάδι Παλλαναῖος ἀνηέртησεν Ἀθάνᾳ
αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίου,
ᾧ ποτε καὶ θυμέλῃσι καὶ ἐν πολέμοισιν ἐμελῆεν
πρόσθε, τὸ μὲν στοναχᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίας.

196. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ῥαιδοσκελῇ, δίχαλον, * ἀμμοδοῦσαν,
ὀπισθοβάμον', ἀτράχην, ὀκτάπουν,
νήκταν, τερεμνόνωτον, δσπραχόχρα,

etiam pauperiem, dabo tibi pinguem caprum.

191. CORNELII LONGI.

Ex paupertate, ut scis, vera, sed justa,
Cypris, hæc accipe dona Leonidæ :
purpureum hunc racemum-ex-reliquis, et sale-conspersam
druppam, et placentarum legitimum sacrificium,
et libamen, quod quietum de-fæce-defudi, et melleas
ficos. Tu vero, ut morbo, eripe me etiam paupertati ;
et tunc boves-immolantem me conspicias. At tu, dea,
festines accipere gratum, ut a me, donum.

192. ARCHIÆ.

Has sagenarum filii vetustas Priapo
reliquias et nassas Phintylus suspendit,
et unicum crinibus in equinis ligatum
hamum, occultam marinis-piscibus pedicam,
et arundinem longissimam, nec mergendum in unda
suberem, semper sortitum abditorum indicium retium :
non enim jam calcat pedibus scopulos, nec indormit
littoribus, ærumnosa senectute attritus.

193. FLACCI.

Priape littoralis, algarum-vicine,
Dametas piscator, profundum-mensor,
rupis mari-pulsatæ tensorium,
hirudo scopulorum, marinus-venator,
tibi retia prædæ-circumplectendæ-apta hæcce,
numen, posuit, quibus fovebat senectam.

194. ANONYMI.

Serva, dea Tritonia, quæque sunt posita quique posuit.

195. ARCHIÆ.

Troadi Pallanæus suspendit Minervæ
tibiā gravisonam Martis Miccus,
qua aliquando et in-theatris et in bellis cecinit Jnis.
olim, gemitus nunc signum, nunc bene-constituti-ordi-

196. STATYLLII FLACCI.

Varum, duobus brachiis, arenas-subeuntem,
retrogradum, sine-collo, octipodem,
natatorem, firmo-dorso, testaceo-corpore,

Pauperiem, dabitur pinguis ad ista caper.

191. CORNELII LONGINI.

Sume Venus, quæ vera quidem, sed conscia recti,
Dat tibi paupertas dona Leonidæ :
Uviseras frondes, et quam sal condit olivam,
Libaque majorum religione data,
Et ficus teneras et vinum sæce solutum :
ANTHOLOGIA. I.

Sed Dea tu, cujus morbus abivit ope,
Fac mihi paupertas abeat quoque : bos tibi fiet
Victima, tu propera munus habere meum.

196. STATILII FLACCI.

Arenimergum, flexicrurum, forcipem,
Collo carentem, pedibus octo, retrogradum,
Fluctivaga tectum terga, testicorporem,

τῷ Πανὶ τὸν πάγουρον ὀρμηγόλος,
ἄγρας ἀπαρχάν, ἀντίθησι Κώπασος.

197. ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσα Μήδων
Παυσανίας Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκα τόδε.

198. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

ᾠριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
χειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγλαίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων, πρῶτον γέρας· εὖξατο δ' οὕτως
καὶ πολὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.
Τοίην ἄλλ' ἐπίνευε, τίθει δέ μιν, ὥς πρό γε τοῖον,
ὥς αὖτις πολὺ γῆραϊ νιφόμενον.

199. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνέθηκατο κόρης
πῖλον, ὀδοιπορίας σύμβολον, Ἀντίφιλος·
ῥῆσθα γὰρ εὐχολῆσι κατήκοος, ῥῆσθα κελεύθοις
Ἰλαος· οὐ πολλὴ δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὁσίη.
Μὴ δέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χερὶ μάργος ὀδίτης
ἀνθέματος· συλᾶν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

200. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐκ τόκου, Εἰλείθυια, πικρὰν ὠδὴν φυγοῦσα,
Ἀμβροσίη κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν
δέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐφ' ᾧ δεκάτῳ ἐνὶ μηνί
δισσὸν ἀπὸ ζώνης κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων.

201. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σάνδαλα καὶ μίτρην περικαλλέα, τὸν τε μυρόπνουν
βόστρυχον ὠραίων οὖλον ἀπὸ πλοκάμων,
καὶ ζώνην, καὶ λεπτὸν ὑπένδυμα τοῦτο χιτῶνος,
καὶ τὰ περὶ στέρνοις ἀγλαὰ μαστόδετα,
ἔμβρυον εὐώδινος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον,
Εὐφράντη νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος.

202. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ἑμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν
Ἀθῆις παρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν,
ἐκ τόκου, ὦ Λητωῖ, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν
ζῶν ὑπ' ὠδίνων λύσας τῆσδε βρέφος.

203. ΛΑΚΩΝΟΣ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἦ γρῆϋς ἡ χερνήτις, ἡ γυῖη πόδας,

Istum pagurum Pani de præda sua
Partem dat hamo Copasus captum suo.

198. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Hunc modo detonsum subter sua tempora florem,
Quo nosci sexus teste virilis amat,
Primum, Phœbe, Lycon munus tibi sacrat; et optat

pagurum Pani piscator-hamarius,
venationis primitias, dedicat Copasus.

197. SIMONIDIS.

Græcorum dux, postquam exercitum delevi Medorum,
Pausanias Phœbo monumentum dicavi hocce

198. ANTIPATRI THESSALONIC.

Rite florentem sub temporibus lanuginem
tonsam, genarum masculum decus,
Phœbo posuit Lycon, primum donum; optavitque ut sic
etiam canos ab albis tonderet temporibus.
Itaque tales canos annue, et fac eum, ut ante talem,
sic rursus talem, quando cana senectute nivescet.

199. ANTIPHILI BYZANTII.

Vialis-dea, tibi hunc de-suo dedicavit capite demptum
pileum, itineris symbolum, Antiphilus:
eras enim votis ejus favens, eras in viis
propitia. Non magnum autem donum, sed pium.
Ne vero aliquis nostrum attrahat manu avidus viator
donarium: rapere tutum est ne tenuia quidem.

200. LEONIDÆ.

Ex partu, Ilithyia, acerbum laborem effugiens
Ambrosia præclaros posuit tibi ante pedes
vincula comæ et peplum, eo-quod decimo in mense
duplicem de zona factum enixa est liberorum.

201. MARCI ARGENTARII.

Sandala et mitram perpulchram odoratumque
cincinnum pulchris crispulum ab cirris,
et zonam, et tenuem subuculam hanc tunicæ,
et circum pectus splendida mammarum ligamina,
fœcundum facili-partu postquam effugit uteri pondus,
Euphrante fano posuit in Dianæ.

202. LEONIDÆ TARENTINI.

Bene-fimbriatam zonam tibi simul et hunc cypassim
Athis virginales (Dianæ) posuit super fores, [uterum
post puerperium, o Latonia, ferente-gravem quoniam ipsa
tu vivam sub partus doloribus exsolvisi prolem.

203. LACONIS, aliis PHILIPPI THESSALON.

Anus mercenaria, invalida pedes.

Sic etiam canos ponere posse suos.
Tu melius tales da tunc quoque consecrat: et nunc
Da sapiat, quantum cana solent capita.

203. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Nendi labore loripes vivens anus

πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
 ἦλθεν ποθερπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
 τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην·
 5 οἶκτος δὲ Νύμφας εἶλεν, αἷτ' ἐριθρόμου
 Αἴτνης παρωρεῖσι Συμαίθου πατρός
 ἔχουσι δινήεντος ὕγρον οἰκίον.
 Καὶ τῆς μὲν ἀμφέχωνον ἀρτεμεὺς σκέλος
 θερμὴ διεσκήριξεν Αἰτναίῃ λιβάς·
 10 Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον, αἷτ' ἐπήνεσαν
 πέμπειν μιν ἀστήρικτον, ἥσθεάσαις δόσει.

204. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῇ,
 καὶ τετανὸν νώτῳ καμπτόμενον πρίονα,
 καὶ πέλεκυν βυκάναν τ' εὐαυγέα, καὶ περιαγές
 τρύπανον, ἐκ τέχνας ἄνθετο παυσάμενος.

205. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχου, αἷ τε χαρακταὶ
 ῥίναί, καὶ κάλων οἱ ταχινοὶ βορέες,
 στάθμαι καὶ μιλεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλῆγες
 σφῦραι, καὶ μίλιτ' πυρόμενοι κανόνες,
 5 αἷ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐστελειωμένος οὗτος
 ἐμβριθὴς, τέχνας δὲ πρύτανις, πέλεκυς,
 τρύπανα τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκύνετα τέρετρα,
 καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες,
 ἀμφίζουσι τε σκέπαρνον· ἃ δὲ χαριεργῷ Ἀθάνᾳ
 10 ὠνήρ ἐκ τέχνας θήκατο παυόμενος.

206. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπητήρια ταῦτα Βίτιννα,
 εὐτέχων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον·
 τὸν δὲ φιλοπλάγκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινίς,
 βαπτὸν ἄλως πολιτῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον·
 5 ῥιπίδα δ' Ἀντίκλεια· καλύπτειραν δὲ προσώπου,
 ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον,
 ἃ καλὰ Ἡράκλεια· τὸν εὐσπειρῇ δὲ δράκοντα,
 χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων,
 πατρός Ἀριστοτέλους συνομόνυμος· αἱ συνομήθει
 10 ἄλλωκε Οὐρανίῃ δῶρα Κυθηριάδι.

207. ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα· πολυπλάγκτου δὲ Φιλαινίς
 πορφυρεὸν χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον·
 ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσιν ἀήμα

Famam liquoris audiens Præonii,
 Cum scipione querceo carpsit viam,
 Qui sustinebat pravitate corporis :
 Nymphas misertum est ejus, infernis locis
 Quæ montis Ælnæ verticosas incolunt
 Domos, fluente rapida Symæthi patris.
 Sic læsa crura sanitati pristinae
 Reddit benignus laticis Ælnæ calor.

famam ob bonam aquæ salutaris
 venit adreptans cum querno baculo,
 qui ipsam suffulciebat debilitatam.
 Miseratio autem Nymphas cepit, quæ late-fremitis
 Ætnæ montis-in-lateribus Symæthi patris
 tenent vorticosi humidam domum.
 Et illius quidem utrinque-claudum fensur incolume
 fervidus sustinebat Ætnæus liquor.
 Nymphis autem reliquit baculum, quæ promiserant
 dimissuras eam non-fultam. gavisus dono.

204. LEONIDÆ TARENTINI.

Theris artificiosa-manu Palladi ulnam non-flexam,
 et longam, tergo curvatam serram,
 et asciam runcinamque splendentes, et circum-actam
 terebram, dicavit artem suam desinens.

205. EJUSDEM.

Fabri instrumenta næcce sunt Leontichi : et sulcatæ
 limæ, et lignorum celeres voratrices (runcinæ),
 amusses, et capsæ-rubricæ, et prope utrimque-ferientes
 mallei, et rubrica inquinatæ regulæ,
 et arides, scalptrumque, et manubrio-instructa-suo hæc
 ponderosa, artis præses, securis,
 terebræque facile-rotatiles, et celeria terebra,
 et clavorum hi quatuor torni, [Minervæ
 et utrimque-radens ascia : quæ igitur pulchra-facienti
 ille vir posuit, artem quum desineret.

206. ANTIPATRI SIDONII.

Sandala quidem pedum fomenta hæcœ Bitinna,
 artis-peritorum amabile sutorum opus ;
 at evagari-amantis comæ constrictorem Philænias,
 tinctum maris cani coloribus-vividis reticulum ;
 flabellum vero Anticlea ; velamenque vultus,
 opus araneosis telis par,
 pulchra Heraclea, et bene-tortilem serpentem,
 aureum teretum ornatum malleorum,
 patris Aristotelis cognominis-mulier : concordēs-sociæ
 æquales-ævi Cælesti dona ferunt Cytheriadi.

207. ARCHIÆ.

Sandala hæc Bitinna ; lateque-vagantis Philænias
 purpureum comæ custodem reticulum ;
 flava vero Anticlea nothum celans ventum

At illa baculum dedicat ; Nymphis placet
 Munus remissæ gressibus propriis domum.

204. LEONIDÆ TARENTINI.

Theris in arte bonus constantem Palladi normam
 Cum serra, dorso quæ secat acta trabes,
 Cumque secure simul terebraque rotante dolabram,
 Dedicat, ut longæ desiit artis opus.

ρίπιδα, τὰν μαλερὸν θαλπος ἀμυνομένην·
 6 λεπτὸν δ' Ἡράκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου,
 τευχθὲν ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδῶσιν·
 ἃ δὲ καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος
 οὖνομ' Ἀριστοτέλειω πατρὸς ἐνεγκαμένα·
 ἄλικες ἀγλαὰ δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τὰδε, Κύπρι,
 10 ὥπασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναίεται.

208. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ τὰ πέδιλα φέρουσα, Μενεκράτις· ἡ δὲ τὸ φᾶρος,
 Φημονόη· Πρηξῶ δ', ἡ τὸ κύπελλον ἔχει.
 Τῆς Παφίης δ' ὁ νεὼς καὶ τὸ βρέτας· ἀνθεμα δ' αὐτῶν
 ξυόν· Στρυμονίου δ' ἔργον Ἀριστομάχου.
 Πᾶσαι δ' ἄσται ἔσαν καὶ ἐταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
 κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἐνός εἰσι μία.

209. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Βιθυνίς Κυθήρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
 μορφῆς εἰδῶλον λύγιδιον, εὐξαμένη.
 Ἀλλὰ σὺ τῇ μικρῇ μεγάλῃ χάριν ἀντιμερίζου,
 ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνη.

210. ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Πεντηκονταεῖς καὶ ἐπὶ πλέον ἡ φιλέραστος
 Νικιάς εἰς νηὸν Κύπριδος ἐρέμασεν
 σάνδαλα καὶ χαίτης ἀνελίγματα, τὸν δὲ διαυγῇ
 χαλκὸν, ἀκριδείης οὐκ ἀπολειπόμενον,
 καὶ ζώνην πολύτιμον, ἃ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδρὸς·
 ἀλλ' ἐσορῆς πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

211. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὸν ἀργυροῦν Ἔρωτα, καὶ περισφυρον
 πέξαν, τὸ πορφυρεῦν τε Λεσβίδος κόμης
 ἑλιγμα, καὶ μελοῦχρον βάλωχροα,
 τὸ χάλκεόν τ' ἔσοπτρον, ἥδ' ἐπὶ τὸν πλατὺν
 τριχῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα,
 ὧν ἤθελεν τυχοῦσα, Κρησία Κύπρι,
 ἐν σαῖς τίθησι Καλλίκλεια παστάσιν.

212. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐχεο τοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
 Λητοίδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε, καὶ οἱ ναῖουσι Κόρινθον,
 αἶνον ἔχεις χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.

213. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους
 καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·

labellum, vehementem æstum depulsans;
 tenue autem Heraclea hocce velamen vultus,
 factum araneosis simile laqueis;
 pulchrum vero volumen talos-cingentis serpentis
 nomen Aristotelis patris quæ-tulit:
 æquales splendida dona, pronuba, tibi hæc, Cypri,
 dederunt, vallium Naucratis incolæ.

208. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Quæ sandalia fert, est Menecratis; quæ vestem,
 Phemonoe, et Prexo, quæ poculum habet.
 Paphiæ hoc templum et statua, donum autem illarum
 commune; Strymonii vero opus Aristomachi.
 Omnes autem erant cives et meretrices; verum nactæ
 venerem bene-mixtam, nunc sunt unius una earum.

209. EJUSDEM.

Bithynis mulier Cythere me tuæ dedicavit, Cypri,
 formæ imaginem Pario-de-marmore, ex voto.
 At tu parvæ gratiæ magnam gratiam vicissim repende,
 ut solitum: contenta est concordia-cum viro.

210. PHILETÆ SAMII.

Quinquaginta-nata-annos et amplius amoris-amans
 Nicias in fano Cypridis suspendit
 sandala et comæ cirros, et pellucidum
 æs, exacta-repercussione non destitutum, [viro:
 ac zonam pretiosissimam, quæque non sunt dicenda a
 sed oculis-vides omnigenæ Veneris spectaculum.

211. LEONIDÆ TARENTINI.

Argenteum Amorem et circumtalarem
 fasciam, purpureumque Lesbicæ comæ (galeri)
 cirrum, et mammarum-zonam vitri-colore,
 æneumque speculum, ac latum
 capillorum sagenatorem, buxum pectinem,
 quæ cupiebat sortita, o Cretica Cypri,
 in tuis ponit Calliclea ædibus.

212. SIMONIDIS.

Precare his donis, Cyton, deum ita gaudere
 Latonium, fori pulchris-apti-choreis præsidem,
 ut ab hospitibusque et iis-qui habitant Corinthum
 laudem obtines gratiarum plenissimis coronis.

213. EJUSDEM.

Sex super quinquaginta, Simonides, tulisti tauros
 et tripodas antequam hanc appenderes tabulam:

208. [PHILODEMI, ut aliis placet, ARGENTARIJ.]

Hæc est Phemonoe, quæ vela, Menecratis est, quæ
 Vincula pedum, Prexo, quæ cava pocla tenet.

Hæ Veneri templum simul effigiemque dederunt,
 Strymonii quod opus cernis Aristomachi.
 Hæ cives fuerant, sed publica corpora: Cypri
 Rem dedit, atque uni nubere quamque viro.

τοσσάκι δ' ἱμερόντα διδασκόμενος χορὸν ἀνδρῶν,
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

214. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φημί Γέλων, Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένους, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἔξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρετίου χρυσῷ, τὰς δεκάτας δεκάταν,
[βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἑλλήσιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην].

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
δπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

216. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶσος καὶ Σωσῶ σωτήρια τόνδ' ἀνέθηκαν·
Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσῶ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

217. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμερίν νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα,
ιὺτὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἔχνος
βουφάγος εἰς κοίλῃν ἄτραπὸν ἵκτο λέων.
5 Αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον δ' ἱαχὲν χεῖρι
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἱαχὲν ἄντρον ἅπαν.
Οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ
μειναι, ἂν ἕλθῃν δ' ὠκύς ἔθυνεν ὄρος,
δεΐσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, δὲ τὰδε Πεία
10 ἐνδύτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

218. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Κειράμενος γονίμην τις ἀπο φλέβα Μητρὸς ἀγύρτης
Ἰδης εὐδένδρου πρῶνας ἐβουνοβάτει·
τῷ δὲ λέων ἦντησε πελώριος, ὥς ἐπὶ θοίνην
χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος.
6 Δεΐσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον ὥς αὐγάξε,
τύμπανον ἔξ ἱερᾶς ἐπλατάγησεν ἄλης.
Χῶ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
ἐνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβῃν·
κεῖνος δ' ἐκπροφυγὼν ὁλοὸν μόρον, εἷσατο Πείῃ
10 θῆρ' α, τὸν ὀρχησμῶν αὐτομαθῇ Κυβέλης.

219. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἐκ ποτὲ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οἶστρον

totiesque amabilem quum-docuisses chorum virorum,
gloriosæ Victoriæ splendidum currum inscendisti.

214. EJUSDEM.

Aio Gelonem, Hieronem, Polyzelum, Thrasybulum,
filios Dinomenis, tripodem consecrasse,
sex centum libris et quinquaginta talentis
Damaretei auri, decimæ decimam,
barbaras quum-vicissent gentes; plurimamque præbuisse
sociam Græciæ manum ad libertatem.

215. EJUSDEM.

Hæc ex hostibus Medis nautæ Diodori
arma dicarunt Latonæ monumenta navalis-pugnæ.

216. EJUSDEM.

Sosus et Soso salutis ergo huncce (*tripodem*) dedicarunt,
Sosus servatus, Soso vero quod Sosus est servatus.

217. EJUSDEM.

Hiemalem nivis lapsum quando vitans
Gallus desertam venit sub speluncam, [secutus
imbrem modo a-crinibus absterserat; atque ejus vestigia
taurivorus in cavam semitam ingressus-est leo.
Verum ille passâ magnum tympanum, quod tenebat, manu
percussit, et murmure ingemuit antrum totum.
Neque valuit Cybeles sacrum strepitum silvicola bellua
sustinere, per nemorosum vero citus ruebat montem,
metuens semimulierem deæ famulum, qui hæc Rheæ
vestimenta et flavos suspendit crines.

218. ALCÆI.

Desecta genitili vena quidam Matris (*Cybeles*) circulator
Idæ arboribus-abundantis colles calcabat;
atque huic leo occurrit immanis ut ad cenam *faciendam*.
hiatum ferens gravem famelicæ gulæ. [tem vidit,
Metuens autem ille a-crudeli fera mortem ut *imminen-*
tympanum ex sacra pulsavit amentia.
Et leo clausit quidem sanguinariam maxillam, sed ex collo
ut-deo-plenus in-gyrum rotavit jubam;
ille vero pernicioso fato elapsus Rheæ dedicavit
belluam, saltationes Cybelæ quæ-per-se-didicerat.

219. ANTIPATRI.

Quidam aliquando a terribili dea exoitatus æstro,

218. ALCÆI.

Semivir Idææ matris de gente sacerdos
Ibat oberranti per juga curva pede;
Cum subito vastos fulvus leo pandit hiatus,
Rugitu rabidam testificante famem.
Vidit ut exitium Gallus prope, tympana quassat:
Increpuit raucis pulsibus omne nemus.

Terribilem rictum clausit fera, plenaque cepit
Numine velantem colla rotare jubam.
Ille reus voti fictam sacrat, absque magistro
Quæ didicit Cybeles orgia sacra, feram.

219. ANTIPATRI.

Turrigeræ quidam Dominæ correptus ab æstro-

- ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
 θηλυγίτων, ἀσκητὸς εὐσπείροισι κορύμβοις,
 ἄδρῳ τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων,
 5 ἴθρις ἀνὴρ, κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρων,
 Ζηνὸς ἐλαστρησθεῖς γυιοπαγεῖ νιφάδι.
 Τὸν δὲ μέτ' ἀρρίγματος ἐπείσθορε ταυροφόνος θῆρ,
 εἰς τὸν ἕον προμολῶν φωλεὸν ἐσπέριος·
 ἀθρήσας δ' εἰς φῶτα, καὶ εὐτρήτοισιν αὐτῶν
 10 μυκτῆρσιν βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος,
 ἔστα μὲν βριαροῖσιν ἐπ' ἔγχεσιν· ὄμμα δ' ἐλίξας
 βρυχᾶτο σφεδαῶν ὄβριμον ἐκ γενύων.
 Ἄμυρ δέ οἱ συμαράγει μὲν ἐναυλιστήριον ἄντρον,
 ἄχει δ' ὑλάεις ἀγγινεφὺς σκόπελος.
 15 Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ἐκ μὲν ἅπαντα
 ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον·
 ἀλλ' ἔμπας ἐρίμυκον ἀπὸ στομάτων ὀλουγὰν
 ἤκεν, ἐδίνησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν·
 χειρὶ δ' ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον, ἐπλατάγησεν,
 20 οἰνωτὸν Ῥεῖας ὄπλον Ὀλυμπιάδος
 τὸ ζωᾶς ἐπαρωγόν· ἀθήεα γὰρ τότε βύρσης
 ταυρείου κενεὸν δοῦπον ἔδεισε λέων,
 ἐκ δὲ φυγῶν ὤρουσεν. Ἴδ' ὥς ἐδίδαζεν ἀνάγκα
 πάνσοφος ἐξευρεῖν ἐκλυσιν Ἀΐδεω.

220. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- Σάρδις Πεσσινόντος ἀπὸ Φρύγος ἦθελ' ἰκέσθαι
 ἔκφρων, μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι τρίχα,
 ἄγνος Ἄτυς, Κυβέλης θαλαυπηπλός· ἄγρια δ' αὐτοῦ
 ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης,
 5 ἐσπέριον στείχοντος ἀνὰ κνέφας· εἰς δὲ κάταντες
 ἄντρον ἔδω, νεύσας βαῖον ἄπωθεν ὁδοῦ.
 Τοῦ δὲ λέων ὤρουσε κατὰ στίβον, ἀνδράσι δεῖμα
 θαρσαλέοις, Γάλλω δ' οὐδ' ὀνομαστὸν ἄχος,
 δς τότε ἀναυδὸς ἔμεινε δέους ὑπο, καὶ τινος αὐρῇ
 10 δαίμονος ἐς τὸ ἕον τύμπανον ἤκε χέρας·
 οὗ βαρὺ μυκήσαντος, ὁ θαρσαλεώτερος ἄλλων
 τετραπόδων, ἐλάφωv ἔδραμεν δῴυτερον,
 τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον· ἐκ δὲ βόησεν·
 « Μῆτερ, Σαγγαρίου χεῖλεις πὰρ ποταμοῦ
 15 « ἱρὴν σοὶ θαλάμην, ζωάγρια, καὶ λαλάγημα
 « τοῦτο, τὸ θηρὶ φυγῆς αἴτιον, ἀντίθεμαι. »

circumactos quatiens furore-vesano capillos,
 muliebri-vestitu, exornatus bene-plexis cincinnis,
 teneroque tortilium vinculo reticulorum,
 eunuchus vir, cavam subiit petram montanam,
 Jovis compulsus membra-stringente nive.
 Post hunc intrepida eodem insiluit tauros-perimens fera,
 ad suum profectus cubile leo vespertinus,
 viroque adspecto, et bene-perforatis naribus
 odore humanæ carnis hausto,
 stabat quidem validis in vestigiis, sed oculum volvens
 rugebat vehementer horribilibus ex maxillis.
 Ac circa eum resonabat antrum ejus-cubile,
 strepebatque silvester nubibus-vicinus scopulus.
 Itaque vir, attonitus gravi sono, omnem quidem
 in pectore fractus-demisit animum commotum;
 sed tamen valde-mugientem ab ore ejulatum
 misit, et jactabat multum-rotatam comam;
 manu autem attollens magnum tympanum, strepuit,
 rotunda Rheæ arma Olympiadis
 vitam illa servantia: insolentem enim tunc corii
 taurini inanem strepitum extimuit leo,
 et profugus absiluit. Ecce quomodo docuerit necessitas
 omnium-gnara invenire liberationem ab Orco.

220. DIOSCORIDIS.

Sardes Pessinunte ex Phrygia volebat ire
 animi-egens, furibundum tradens ventis crinem,
 castus Atys, Cybeles famulus. Feræ vero ejus
 refrixerunt sævi auræ diviniæ-afflaminis,
 vespertinam incenditis per caliginem; et in devexum
 antrum subiit, deflectens paulum ab via.
 Ejus vero leo irruit per tramitem, viris terror
 audacibus, Gallo sed ineffabile malum; [flatu]
 qui tunc mutus mansit præ metu, et alicujus aura (af-
 numinis in suum tympanum misit manus;
 quo graviter mugiente, ille animosior aliis
 quadrupedibus, cervis cucurrit ocyus,
 gravem non ferens aurium sonorem. Exclamavitque Atys
 « Mater, Sangarii labra prope fluvii
 « sacram tibi ædem, servatæ-vitæ-præmium, et sonorum
 « hoc, leoni fugæ causam, dedico. »

Colla rotans fusas per furiata comas,
 Femineo cultu, cujus velamina circum
 Serpentes hederæ, vittaque mollis erat.
 Forte cavo duri montis successerat antro,
 Infestum niveo dum fugit imbre Jovem.
 Protinus assultat, notas fera sæva latebras
 A multa repetens vespere cæde boum.
 Vidit ut illa viri vultum, naresque patent
 Humanæ cepit tangere carnis odor;
 Firma solo figens vestigia, lumina torsit,
 Horribilemque dedit fauce tremente sonum.
 Ipsa simul vastum spelunca remugit, et ipse

Arboribus tangens nubila montis apex.
 Ille, simul tantus sonuit fragor, horruit omni
 Corpore, vix ullus corpore sensus erat.
 Attamen ipse etiam duris ululatus auras
 Concutit, et crinis torta flagella movet:
 Et rapiens subito grave tympanon, arma Cybelles,
 Vi potuit quanta, pulsat utraque manu;
 Auxilium vitæ: nam rauco concita pulsu
 Extimuit tauri tergora tensa leo,
 Corripuitque fugam. Sic ille a morte redemptus:
 Tantum est extremis casibus ingenium.

221. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντα τε συρμὸν
καὶ νιφετὸν φεύγων καὶ κρυόντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένοις ἀθρόα γυῖα,
ῥῆθε φιλοκρήμων αὖλιν ἐς αἰγινόμων.
5 Οἱ δ' οὐκ ἄμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέν,
εἶατο σωτήρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
Χεῖμα δὲ θῆρ μείνας, θῆρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν
οὔτε βοτῶν βλάβας, ὥχετ' ἀπαυλόσυνος.
Οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὐγραφεῖς ἀκρολοφίτα
10 Πανὶ παρ' εὐπρέμῳ τᾷδ' ἀνέθεντο δρυί.

222. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Μυριοῖον σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι κυκηθεῖς
πόντος Ἰαπύγων ἔδρας' ἐπὶ σκοπέλους·
καὶ τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
δαίμοσι βουφόρων κοῖραναι εἰκοσῶρων.

223. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λεῖψαν ἀμφίκλαστον ἀλιπλανέος σκολοπένδρης
τοῦτο κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἡϊόνος,
δισσάκι τετροόργιον, ἅπαν πεφορυγμένον ἄφρῳ,
πολλὰ θαλασσαῖη ξανθὴν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπηίδι τέχνῃ
εἶλκε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόοντα βόλον·
εὐρόν δ' ἡέρτησε Παλαίμονι παιδὶ καὶ Ἰνοῖ,
δαίμοσιν εἰναλοῖς δοῦς τέρας εἰνάλιον.

224. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰνάλιε λαβύρινθε, τύ μοι λέγε τίς σ' ἀνέθηκεν
ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὐρόμενος; —
Παίγνιον ἀντριάσιν Διονύσιος ἀνθετο Νύμφαις
(δῶρον δ' ἐξ ἱερᾶς εἰμὶ Πελωριάδος,)
υἱὸς Πρωτάρχου· σκολιὸς δ' ἐξέπτυσσε πορθμὸς,
ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

225. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἡρώσσαι Λιβύων, ὅρος * ἄκριτον αἶτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα καὶ γλωρούς ἐκ καλάμης στεφάνους,
ἅσ' ἀπὸ λιμνητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἡρώσσαι Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

226. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τοῦτ' [ὀλίγον] Κλείτῳνος ἐπαύλιον, ἧ τ' ὀλιγῶλαξ

221. LEONIDÆ.

Hibernam per noctem, grandineumque tractum
et nives fugiens stiriamque glaciale,
leo-solitarius, jam jam afflictus validis membris,
intravit alta-cacumina-amantium stabula caprariorum.
Illi autem, non circa capras solliciti, sed de se-ipsis,
sedebant servatorem Jovem invocantes.
At fera, tempestatem dum abeat exspectans, fera nocturna,
nec pecorum ullo læso, abiit a stabulo. [nec virorum
Illi ejus-quod-passi-sunt picturam hanc bonam cacumina-
Pani apud validam hanc quercum dedicarunt. [tenenti

222. THEODORIDÆ.

Millipedam scolopendram sub Orione conturbatus
pontus Iapygum ejecit in scopulos;
et hoc de terribili bellua magnam latus affixerunt
diis onerariarum domini vigintiremium.

223. ANTIPATRI.

Reliquias circumlaceras marivagæ scolopendræ
hasce in arenoso jacentes littore,
bis quatuor-orgylarum, totas fœdatis spuma,
plurimum marino discerptas sub scopulo,
Hermonax invenit, quum piscatoria arte
traheret ex pelago piscosum rete;
ac repertas suspendit Palæmoni puero et Inoni,
diis marinis dans monstrum marinum.

224. THEODORIDÆ.

Marine labyrinthe, tu mihi dicito quis te dedicavit,
capturam cano ex mari postquam-reperit? —
Ludicrum Antriadibus Dionysius dicavit Nymphis
(donum autem de sacra sum Peloride,)
filius Protarchi: curvum vero me exspuit fretum,
ut forem nitentium ludicrum Antriadum.

225. NICÆNETI.

Heroinæ Libyum, montem immensum (?) quæ incolitis,
ægide ac tortis incinctæ villis,
natæ deis, accipite Philetidis sacros hosce
manipulos et virides ex calamo corollas,
quæ de veneratione sua-decimat. Sed vel sic
Heroinæ Libyum vatele dominæ.

226. LEONIDÆ.

Hæc est parva Clitonis villula, et angusti-sulci

221. LEONIDÆ.

Dum fugit hiberna fœdam leo grandine noctem,
Et nivium villos et glaciale gelu,
Et male tractatis latebras a frigore quærit
Artubus, ad pendens rupe caprile venit.

Pastores pro se, non pro grege, sæva timentes
Exitia implorant supplice voce Jovem.
At fera mox cælum cum desæviret, abivit,
Non hominum cuiquam noxia, non pecori:
Hinc montana cohors isto sub culmine quercus
Effigiem memores hanc statuere Jovi.

σπείρεσθαι, λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεὼν,
τοῦτό τε βωπεύειν ὀλιγόφυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

227. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΥ.

Ἀργυρέον σοι τόνδε, γενέθλιον ἐς τὸν ἡμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον * δουρατὴν κάλαμον,
εὔ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν,
εὖ δὲ ταχυνομένην εὐροον εἰς σελίδα,
πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
πλείονος, ἀρτίδαεὶ σύμπνοον εὐμαθίη.

228. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὐλακι καὶ γήρα τετρομένον ἐργατίνην βοῦν
Ἄλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δὲ που βαθὴ ἐνὶ ποίῃ
μυκηθμοῖς ἀρότρου τέρπετ' ἐλευθερίη.

229. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αἰετοῦ ἀγκυλοχειλίου ἀκρόπτερον ὀξὺ σιδήρῳ
γλυφθέν, καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ,
ἦν τι λάθῃ μίμονα μεταδόρπιον ἐντὸς ὁδόντων,
κινῆσαι πρὴεὶ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
βαῖον ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενὸς οἷα * δεδαπὸς
δῶρον * ὅπασσ' ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

230. ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκρείτα Φοῖβῳ, Βιθυνίδος δὲ τὸδε χώρης
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέον συνέχεις,
Δᾶμις ὁ κυρτεντής, ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων,
φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
ὦῤκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ', ὁ γεραίος,
εὐχόμενος νοῦσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἀΐδην.

231. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου, λινάπεπλε
δαῖμον, ἐπ' εὐτέρους βῆθι θυηπολίας.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται,
καὶ πολὺν χηνῶν ζεύγος ἐνυδροβίων,
καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί,
καὶ σταφυλὴ γραίη, χῶ μελίπνου λίθανος.
Εἰ δ' ὥς ἐκ πελάγους ἐρύσασα Δᾶμιν, ἀνάσσα,
κῆκ πενίης, θύσει χρυσόκερων κεμάδα.

232. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐσχίστοιο τε ροιῆς
θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων,
καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδαλαί, ἥ τε μελισσῶν
ἀμβροσίη, πυκναῖ τ' ἱτρινεῖα ποπάδες,

ad-serendum, exiguaeque prope vinea,
hocque virgultis-caedendis parvum-nemus : tamen in his
Clito octoginta absolvit annos.

227. CRINAGORÆ MITYLENÆI.

Argenteum tibi huncce, natalem in tuum diem,
Procle, recens-politum calamum,
bene ex-arte-fissis dissectum cornibus,
beneque properatam currentem in paginam,
mittit Crinagoras, exiguum munus, sed ab affectu [studio.
majore, recens-comparatæ conspirantem-cum doctrinæ-

228. ADDÆI MACEDONIS.

Sulco et senectute attritum operarium bovem
Alcon non duxit ad cruentam securim,
reveritus labores ejus : sed ille alicubi alto in graminæ
mugitibus libertate ab-aratro gaudet.

229. CRINAGORÆ.

Aquilæ adunco-rostro extremam-pennam in-acumen ferro
sculptam, et tinctorio nigricantem cyano,
si quid latuerit manens post epulas in dentibus
emovere miti cuspide doctam,
exiguam ex non exiguo mittit affectu, ut in-tenui-re,
donum totus deditus tibi, Lucie, Crinagoras.

230. QUINTI MÆCII.

Acritæ Phœbo, Bithynidis qui hancce regionis
extremitatem littoribus vicinam continet,
Damis piscator, in arena cornu semper infulciens,
defensum muricem natis aculeis
posuit donum, exiguum quidem, sed cum pietate, senex,
precatus-ut sine morbis videat Orcum.

231. PHILIPPI.

Ægypti regnatrix nigræ-glebas, linigera
Dea, ad rite-pia veni sacrificia.
Tibi enim super assulis tenue popanum prostat,
et canum anserum par undicularum,
et nardus arida miliaries caricas circa,
et uva anus, et suave-redolens thus.
Si vero ut ex mari servasti Damin, domina, [hinnuleum.
et ex paupertate servabis, mactabit cornibus-auratis

232. CRINAGORÆ.

Uvæ vino-macuro-plenæ, et multifidi mali-punici
frusta, et flavæ medullæ de strobilis,
et metuentes morderi amygdalæ, atque apum
ambrosia, plurimæque sesaminæ placentæ,

228. ADDÆI MACEDONIS.

Defessus senio longisque laboribus aivi

Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem :
Tanta viro est operum reverentia. Mugit in herba
Ille, nec in collo liber aratra timet.

ὁ καὶ πότιμοι γέλιγες, ἰδ' ὕλοκκιάδες ὄγγναι,
δαψιλῇ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια·
Πανὶ φιλοσκήπωνι καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

233. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Γομφιόδουπα χαλινὰ, καὶ ἀμφίτρητον ὑπειρκτάν
κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' εὐβραφέα,
τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπὸ βυτοῖο διωγμοῦ
μάστιγα, σκαίου δῆγμά τ' ἐπιφελίου,
κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
καὶ πριστὸν ψήκτρας κνήσῃ σιδηρόδετον,
διπλοῖς αἰῶνων ὠρύγμασιν, Ἴσθμιε, τερφθεῖς,
δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

234. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γάλλος ὁ χαϊτάεις, ὁ νεήτομος, ὥπ' Τυμώλου
Λύδιος ὀρχηστάς μάρκ' ὀλολυζόμενος,
τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ τάδε Ματέρει τύμπαν' ἀγαυᾷ
θήκατο, καὶ μάστιγιν τὴν πολυαστραγάλον,
ταῦτά τ' ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
βόστρυχον, ἐκ λύσσας ἄρτια παυσάμενος.

235. ΘΑΛΛΟΥ.

Ἑσπερίοις μέγα χάρμα καὶ ἡώοις περάτεσσι,
Καῖσαρ, ἀνικάτων ἔχονε Ῥωμυλιδῶν,
αἰθερίην γένεσιν σέο μέλομεν, ἀμφὶ δὲ βωμοῖς
γηθοσύνους λοιδὰς σπένδομεν ἀθανάτοισι.
Ἄλλὰ σὺ παππώοις ἐπὶ βήμασιν ἔχνος ἐρείδων,
εὐχομένοισι ἡμῖν πουλὺ μένοισι ἐπ' ἔτος.

236. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἑμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν,
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμενα μαρτύρια·
ἡνίδε σιμδλεῦει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
ἐσμῶ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.
Καῖσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

237. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Ἐνδυτὰ καὶ πλοκάμους τούτους θέτο Γάλλος ὀρείῃ
Μητρὶ θεῶν, τοίης εἵνεκα συντυγίης.
Μούνῳ οἱ στείχοντι λέων ἄντασε καθ' ὕλαν
ἀργαλέος, ζωᾶς δ' ἄθλος ἐπεκρέματο.
Ἄλλὰ θεῇ Γάλλῳ μὲν ἐπὶ φρένας ἦκεν ἀράξαι
τύμπανον· ὠμηστὰν δ' ἔτραπε φυζαλέον,
φθόγγον ὑποδδείσαντα πελώριον· εἵνεκα τοῦδε
πλοχμοὶ συρικτᾶν κείνται ἀπ' ἀκρεμόνων.

et potando-idonea allia, et vitreis-ciccis pira,
lauta vini-potoribus ventris episodica,
Pani amico-scipionis et pulchris-cornibus Priapo
apponit exiguas epulas Philoxenides

233. MÆCII.

[torem

Sub-dentibus-sonantia fræna, et utrimque-foratum cohibi-
camum, et malarum constrictorem fabre-consutum,
hancque excitatricem incitatoris cursus
scuticam, lævi morsumque capistri,
aculeosque cruentatos impellentis-equos caecaris,
et serratilem strigilis scalprum ferro-vinctum,
duplicibus littorum rugitibus, Isthmiace, gaudens
Neptune, habes dona hæc a Stratio.

234. ERYCII.

Gallus capillatus, in-juventute-exsectus, de Tmolo
Lydius saltator longum ululans,
accolenti Sangarium hæc Matri tympana venerandæ
posuit, et flagellum multijugis-talis-tessellatum,
et hæc ex-orichalco garrula cymbala, et fragrantem
cincinnum, furore recens deposito.

235. THALLI.

Hesperis magnum gaudium et Eois sinibus,
Cæsar, invictorum progenies Romulidarum,
ætheream nativitatem tuam canimus, circaque altaria
læta libamina fundimus immortalibus.
At tu avitis in vestigiis gressum figens
precantibus nobis plurimos permanes in annos.

236. PHILIPPI.

Rostra ænea, navigationis-amantia instrumenta ratium,
Actiaci belli posita *sun!* testimonia:
ecce, colligunt in-cera-nutrita dona apium,
examine bombante undique onusta. [tium
Cæsaris legibus-optinis *sit* bona gratia! arma enim hos-
fructus pacis ipse-docuit alere.

237. ANTISTII.

Vestes et cincinnos hosce-dicavit Gallus montanæ
Matri deum, talem propter eventum.
Soli ipsi incedenti leo occurrit per silvam
sævus, de-vitaque certamen instabat.
At dea Gallo in mentem indidit ut-ferirer
tympanum: crudivoram autem feram convertit in-fugam
strepitum metuentem immanem. Propter hoc
cincinni sibilantibus pendent ab ramis.

236. PHILIPPI.

Rostra ærata citis decus et tutela carinis
Actiaci Martis nos monumenta sumus.

Ecce suum circum fundunt examina murmur,
Omnibus et ponunt cerea castra locis.
Gratia Justitiæ sit Cæsaris! Hostica, quippe,
Pacis ut exsultent fructibus arma, facit.

238. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Εὐφρων οὐ πεδίου πολυαύλακός εἰμ' ὃ γεραιὸς
οὐδὲ πολυγλεύκου γειομόρος βότρυος·
ἀλλ' ἀρότρῳ βραχυβύλων ἐπικινίζοντι χαράσσω
χέρσον, καὶ βαιοῦ πίδαχα βαγὸς ἔχω.
Εἴη δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

239. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Σμήνεος ἔκ με ταμῶν γλυκερὸν θέρος ἀντὶ νομαίων
γηραιὸς Κλείτων σπεῖσε μελισσοπόνος,
ἀμβροσίῳ ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
δῶρον ἀποιμάντου τηλεπέτευσ ἀγέλης.
Θείης δ' ἐσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, εὖ δὲ μελιχροῦ
νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

240. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ζηνὸς καὶ Λητοῦς θηροσκόπε τοῖστί κούρη,
Ἄρτεμις, ἥ θαλάμους τοὺς ὀρέων ἔλαχες,
νοῦσον τὴν συγερεὴν αὐθημερὸν ἐκ βασιλῆος
ἐσθλοτάτου πέμψαις ἄχρῃς Ὑπερβορέων·
σοὶ γὰρ ὑπὲρ βωμῶν ἀτμὸν λιθάνοιο Φίλιππος
ῥέζει, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρεινόνμον.

241. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦ κόρυς ἀμφοτέρῃν ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ' ὀρᾷσθαι
καὶ τερπνὴ φίλοις, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἔκ δὲ Πυλαμénéος Πείσων μ' ἔχει· ἐπρεπεν ἄλλαις
οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμη κόρυθι.

242. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἦοι ἐπ' εὐκταίῃ τάδε βέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ καὶ ὠδίνῳ μειλίχῳ Ἄρτεμιδι.
Τοῖσι γὰρ οὐμὸς θμαίμος ἔτ' ἄχνοος εὗξατο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἡϊθέοισιν ἔαρ.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρῃς ἀγοίτε τριχός.

243. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

« Ἦ τε Σάμου μεδέουσα καὶ ἡ λάχες Ἰμβρασον Ἥρη,
δέξο γενεθλιδίου, πότνα, θυηπολίας,
μῶσων ἱερὰ ταῦτα, τὰ σοὶ πολὺ φίλτατα πάντων,

240. PHILIPPI.

Arcitenens virgo, cui sola cubilia montes,
Latonæ ex utero progenata Jovi,
Fac quam mox abeat miti de Principe sævus
Longius extremis morbus Hyperboreis.
Multa tuis aris adolebit tura Philippus,
Si ferus hic taurus victima cæsa litat.

241. ANTIPATRI,
de galea.

Præstat utrumque simul galea hæc : delectat amicos,

238. APOLLONIDÆ.

Euphron non agri multisulci sum senex ego
neque multimustæ cultor uvæ;
sed aratro parviglebam stringenti sulco
tellurem, et exigui laticem racemi possideo.
Sit autem hoc ex tenuibus tenue donum; si vero dederis
ampliora, et amplorum, o Ceres, primitias-feremus.

239. EJUSDEM.

Examinis me exsectam dulcem messem, loco pecuinarum-
senex Clito libavit apiarius, [victinarum,
ambrosiarum veris cerarum mel multum mulgens,
donum sine-pastore longe-evolantis gregis.
Facito autem examina-gignentem chorum innumerum
nectare imple cera-compactas cellulas. [beneque mellito,

240. PHILIPPI.

Jovis et Latonæ feras-observans virgo arcitenens,
Diana, quæ montium thalamos sortita-es
morbum invisum hac-ipsa-die a rege
optimo mitte usque-ad Hyperboreos :
tibi enim tum super aris fumum thuris Philippus
sacrificabit . litans caprum montibus-impascentem .

241. ANTIPATRI.

Cassis utramque nacta sum gratiam : sum enim aspectu
et jucunda amicis, et terror hostibus.
A Pylæmene autem Piso me habet : non decebat alios
neque cassis capillos neque comæ alix cassidem.

242. CRINAGORÆ.

Luce in optata hæc facimus sacra Perfecto
Jovi et puerperii-dolores mitiganti Dianæ.
Illis enim meus frater adhuc lanugine-intectus vovit-se po-
primum malarum adolescentibus ver. [siturum
Numina, sed accipitote, et in-posterum ab hac menti-lanu-
Euclidem ad canas usque ducitote crines. [gine

243. DIODORI.

« Quæ et Samo prospicis, et Imbrasum sortita es, Juno,
accipe natalicia, domina, sacrificia,
vitulorum hæc sacra, quæ tibi longe carissima omnium,

Atque hostes eadem visa pavore ferit.
Piso Pylæmeniam galeam fert : dignior illa
Nulla coma cassis, casside nulla coma.

243. DIODORI

Maximi votum Junoni.

Cui regnum Samos est atque Imbrasos, accipe Juno
Natali ferimus quæ tibi dona die,
Præpingues vitulos, tibi quæ gratissima scimus

εἰ δέοι μακάρων θεσμὸν ἐπιστάμεθα .
 Εὐχεται ἐπισπένδων τάδε Μάξιμος· ἥ δ' ἐπένευσεν
 ἔμπεδα· Μοιράων δ' οὐκ ἐμέγηρε λίνα.

244. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἥρη, Ἐλευθυῶν μήτηρ, Ἥρη τε τελείη,
 καὶ Ζεῦ, γινομένοις ξυνὸς ἅπασι πατήρ,
 ὠδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ Ἰλαοὶ ἐλθεῖν
 πρηΐας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἡπίονης,
 ὄψρα κε γηθήσειε πόσις, μήτηρ θ', ἔκυρά τε.
 Ἡ νηδὺς οἴκων αἵμα φέρει μεγάλων.

245. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαθῖνν δτε νυκτὸς θλα στρέψαντος ἀήτου
 λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐσεῖδε κέρας,
 εὖξατο κῆρα φυγῶν, « Βοιωτίε, σοὶ με, Κάδειρε
 δέσποτα, χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίας,
 ἀρτήσιν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις »
 Διογένης· ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πενήν.

246. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κέντρα διωξικέλευθα, φιλοβρῶθωνα τε κημὸν,
 τὸν τε περὶ στέρνῳις κόσμον ὄδοντοφόρον,
 κοισιῦνν [ἐτι] ράβδον ἐπὶ προθύροισι, Πόσειδον,
 ἄνθετο σοὶ νίκης Χάρμος ἀπ' Ἰσθμιάδος,
 καὶ ψήκτρην ἱππων ἐρυσίτριχα, τήν τ' ἐπὶ νώτων
 μάστιγα, βοῖζου μητέρε θαρσαλέην.
 Ἀλλὰ σὺ, Κυανογαῖτα, δέχου τάδε, τὸν δὲ Λυκίνου
 υἱὰ καὶ εἰς μεγάλην στέψον Ὀλυμπιάδα.

247. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους,
 Παλλάδος ἱστοπῶνου λειομίτους κάμακας,
 καὶ κτένα κοσμοκόμην, καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον
 σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον,
 καὶ τάλαρον σχοινοῖς ὑφασμένον, ὃν ποτ' ὀδόντι
 ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη,
 σοὶ, φιλέριθε κόρη Παλλαντιάς, ἥ βαθυγῆρως
 Αἰσιόνη, πενήης δῶρον, ἀνεκρέμασεν.

si pii beatorum *deorum* legem cognovimus. »
 Has preces fundebat libans-sinul Maximus; illaque annuit
 plane, et Parcarum non inviderunt fila.

244. CRINAGORÆ.

Juno, Ilithyiarum mater, Junoque Perfecta,
 et Juppiter, nascentibus communis omnibus pater,
 puerperium annuite Antonia propitii venire
 mite, mollibus cum manibus Epiones,
 ut gaudeat vir, materque socrusque.
 Hic uterus domuum sanguinem fert magnarum.

245. DIODORI.

Carpathium quando noctu mare vertente vento
 procellâ boreali fractam vidit antennam,
 vovit, fatum si-effugeret, « Bœotie, tibi me, Cabire
 domine, tempestuosæ monumentum navigationis,
 suspensurum sacris hoc vestimentum in vestibulis, »
 Diogenes : avertas autem a-viro etiam paupertatem.

246. PHILODEMI, *vel* ARGENTARII.

Stimulos cursum-incitantes, et libenter-naso-incumben-
 et circum pectora ornamen dentiferum, [tem fiscellam,
 et saligneam virgam in vestibulis, Neptune,
 posuit tibi Charmus Isthmiaca a victoria,
 et strigilem equorum crines-trahentem, et super tergis
 scuticam, strepitûs matrem audacem.
 Tu vero, cœruleo-crine *deus*, accipe hæc; Lycini autem
 filium etiam in magnam corona Olympiadem.

247. PHILIPPI.

Radios mane-garrulis hirundinibus voce-similes,
 Palladis textricis ligna filis-lævigandis, [sum,
 et pectinem comas-lanx-ordinantem, et digitis-tritum fu-
 in-texto quod-verticillo-circumagitur natantem,
 et quasillum juncis contextum, quem aliquando dente *pe-*
 purgatum implebat glomus totum, [clinis
 tibi, nere-amans virgo Pallantias, decrepita-ætate
 Æsione, paupertatis donum, suspendit.

Dona, quibus fas est jura tenere deum.
 Maximus hæc libans ut dixerat, annuit uxor
 Magna Jovis; Parcæ posse negare negant.

246. PHILODEMI.

Calcar iter properare jubens, et grata lupata
 Naribus, et quod equi pectora cinxit ebur,
 Charmus ob Isthmiacam tibi dat, Neptune, coronam;
 Addita vestibulis Cretica virga tuis,
 Et strigil errantes facilis discernere crines,
 Et scutica in tergo gignere nata sonos.
 Hæc cape dona, maris rector, natoque Lycini

Munus et in magna confer Olympiadem.

247. PHILIPPI.

Cantantes radios, cum mane auditur hirundo,
 Spicula quæ Pallas tempore pacis amas,
 Pectine cum tenui tritoque a pollice fuso,
 Qui filo semet devolvente natat,
 Et textum junco calathum, quem lana replevit
 Dentis ab impressu libera sorde sua,
 Æsione grandæva tibi, Tritonia virgo,
 Dat paupertatis munus habere suæ.

248. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κείσο, λάγυνε μεθυσφαλές, αὐτίκα δῶρον
 κείσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος,
 βακχιάς, υγρόφθογγε, συνέστις δαιτὸς εἴσης,
 στεيناύχην, ψήφου συμβολικῆς θύγατερ,
 θνητοῖς αὐτοδίδακτε διήκονε, μύστι φιλοῦντων
 ἡδίστη, δειπνων ὄπλον ἐτοιμότατον·
 εἴης ἐκ Μάρκου γέρας ἀγλαὸν, δὲ σέ, φίλοινε,
 ἦνεσεν, ἀρχαίην σύμπλανον ἀνθέμενος.

249. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφθήρεα λύχον,
 σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ,
 Ἀντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας· ἦν δέ μ' ἀνάψας
 εὖζηται, λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον.

250. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δεσπότη· φημί δὲ πολλῶν
 ὄλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδῆς.
 Ἄλλὰ δέχου μνιστοῖο * βαθυβράινοιο τάπητος
 ἐνδυτὸν εὐανθεὶ πορφύρῃ εἰδόμενον,
 εἰρία τε ῥοδόεντα, καὶ ἐς κυανότριχα χαίτην
 νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλου,
 ὄφρα χιτῶν· μὲν χρωῖτα περισκέπη, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
 χεῖρας, ὃ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμους.

251. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον,
 Φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λουόμενον πελάγει,
 δέξαι πλωτῆρων μάζης χειρφυρέα δαῖτα,
 καὶ σπονδὴν δλίγῃ κίρναμένην κύλικι,
 καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας ἐκ βιοφειδοῦς
 δλπης ἡμιμεθεὶ πινόμενον στόματι·
 ἀνθ' ὧν ἰλήκοις, ἐπὶ δ' ἰστία πέμψον ἀήτην
 οὖριον Ἀκτιακοὺς σύνδρομον εἰς λιμένας.

252. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀπὸ προτέρης ἔτι ποιῆς
 ὄριον ἐν μνιστῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
 ἄσπιλον, ἀρβυτίδωτον, ἰσόγνοον ἀρτιγόνοισιν,
 ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφύεας ἀκρεμόσιν,
 ὥρης χειμερῆς σπάνιον γέρας· εἰς σέ δ', ἄνασσα,
 τοῖην γὰρ νιφθεὶς κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

249. ANTIPATRI.

Cereus hic vinctus junco tenuique papyro
 Advenit Antipatri munere, Piso, tibi.
 Saturni sunt ecce dies : me teste precari
 Si libet, acceptum dis ego lumen ero.

248. ARGENTARI.

Cypridi pendeas, lagena vino-pedes-lapsare faciens, con-
 pendeas, soror nectarei calicis, [tinuo donum
 Bacchica, humidum-sonans, socia convivii commodi,
 angusticolla, calculi in-symbolis filia, [amantium
 mortalibus sine-magistro-docta ministra, initiata-mysteriis
 suavissima, cœnarum instrumentum paratissimum,
 sis ab Marco munus speciosum, qui te, vini-amica,
 laude-affecit, veterem erranti-sociam dedicans.

249. ANTIPATRI.

Lampadem cera-vestitam, Saturni ex-typha lumen,
 junco et levi vinctam papyro,
 Antipater Pisoni fert donum-honorarium ; si me accensa
 precabitur, flammabo lumen audire-deum-indicans.

250. ANTIPHILI.

Tenuis ego quod-ad fortunas, o domina ; aio vero pluri-
 divitias supereminere me tuum ab animo. [morum
 At accipe mollicelli denseque-villosi tapetis
 floridæ purpuræ simile indumentum,
 lanasque roseas, et in nigram cæsariem
 nardum, glauco inclusam vitro, [dant
 ut tunica quidem corpus circumtegit, opera vero osten-
 manus quid valeant, et odor vapor teneat cincinnos.

251. PHILIPPI.

Leucadis altum tenens nautis longe-conspicuum montem,
 Phœbe, Ionio qui-tingeris pelago,
 accipe remigum panis manu-pinsitum epulum
 et libamen parvo mixtum in-calice,
 et tenuiter-lucentis lychni lumen ex parca-suorum
 ampulla semiebribo exhibitum ore.
 Pro quibus sis-propitius, inque vela mittas ventum
 secundum, Actiacos nobiscum-currentem in portus.

252. ANTIPHILI.

Malum ego struthium ex priore adhuc herba (anno)
 tempestivum in molli corpore servatum,
 sine-macula, non-rugosum, lanuginosum-pariter-ac recens-
 adhuc cum-bene-foliatis concretum ramis, [orta,
 hibernâ horâ munus rarum ; sed tibi, domina,
 tali etiam nivolum frigus fert-poma.

252. ANTIPHILI.

Servor ego in foliis struthea ex arbore malum,
 Et mea jam tanto tempore forma manet.
 Non maculæ, non ruga mihi : lanugine velor,
 Ut quæ maternus pondera ramus habet.
 Rarus honor brumæ : tibi sed regina placere
 Dum studet, autumnum frigida reddit hyems.

253. KRINAGOROI.

Σπηλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες, αἱ τόσον ἔδωρ
εἴδουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρέσος,
Πανός τ' ἡχέσσεα πιτυστέπτοιο καλῇ,
τὴν ὑπὸ Βασσαίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης,
ιερά τ' ἀγρευταῖσι γερανδρύου ἀρκεύθοιο
πρέμνα, λιθηλογέες θ' Ἑρμῆω ἰδρύσεις,
αὐταί θ' ἰλήκοιτε, καὶ εὐθήροιο δέχεσθε
Σωσάνδρου ταχινῆς σκῦλ' ἐλαφοσοῖτης.

254. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Τὴν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῶν
ἔλκειν εἰς Ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος,
τὰς κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους,
φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν,
καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα παμδακίῶν,
αὐλοῦς θ' ἡδὺ πνέοντας ἑταιρείους ἐνὶ κώμοις,
δῶρα Πριηπεῖων θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

255. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυν κόλον κέρας ὠμδρακνώτας
βουμολγὸς ταύρου κλάσσειν ἀτιμαγέλου,
δύπλοτε μιν κνημούς τε κατὰ λασίους τε χαράδρας
ἐξερέων ποταμοῦ φράσσαι· ἐπ' αἰὼνι
ψυχόμενον χηλὰς τε καὶ ἰξῦας· αὐτὰρ θ βούτεω
ἀντίος ἐκ πλαγίων ἱεθ'· ὁ δὲ βροπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας, ἐκ δὲ μιν αὐτῆς
ἀχράδος ἐμύκῳ πᾶζε παρὰ κλισίᾳ.

256. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἀτλαντος ὠμους, καὶ κόμην Ἑρακλέους
σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
πυγμαὶν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια.

257. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τίς με, Διωνύσω πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με, τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον,
Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμέ Βάχχου,
ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχῶν;
ἀμφοτέρους ἥσχυνε· σεσύλγεται μὲν ὁ Βάχχος,
Δημήτηρ δὲ Μέθην σύντροπον οὐ δέχεται.

258. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τὰν δῖν, ὦ Δάματερ ἐπόγμει, τὰν τ' ἀχέρειτον

253. CRINAGORÆ.

Speluncæ Nympharum multum-irriguæ, quæ tantam
stillatis flexuoso hocce de scopulo, [aquam
Panisque resonans pinu-coronati tugurium,
quod sub Bassææ radicibus sortitus-est petræ,
sacrique venatoribus vetustæ juniperi [cturæ,
stipites, lapidibusque-congestis Mercurii factæ-stru-
ipsæque vos propitiâmini, et venando-felicis accipite
Sosandri spolia celeris cervorum-indaginis.

254. MYRINI.

Mollem Paphiæ quercum, Statyllum virum-femnam,
trahere in Orcum quando parabat ætas,
cocco tincta et hyagino æstiva-vestimenta,
et nardo-pingues alienos cineinnos,
phæcasiumque concinnis in malleolis ridens,
et capsulam repositorium bombycinarum-vestium,
tibusque suave spirantes meretriciis in comessionibus,
dona Priapeiis posuit in vestibulis.

255. ERYCII.

Hoc Saon bicubitale mutilum cornu Ambraciotes
bubulcus fregit desertoris,
quando eum per confragosaque-locâ frondosasque vora-
exquirens fluvii animadvertit in ripa [gines
refrigerantem ungulasque et latera. Verum ille bubulco
adversus ex transverso ferebatur; hic autem clava
curvum demessit bovis cornu, deque illud hocce
piro mugitibus-resonans fixit ad stabulum.

ANTIPATRI.

Tauri crassam cervicem, et ferreos
Atlantis humeros, et comam Herculis
reverendamque barbam et oculos leonis
Milesii gigantis ne Olympius quidem
Juppiter impavidus vidit, quum viro
pugilatu vincebat Nicophon in-Olympiis.

257. ANTIPHILI.

Quis me, Baccho fictam amphoram,
quis me, Adriaci nectaris receptaculum,
Cerere (frumento) replevit? quæ invidia in me Bacchi,
vel penuria proprii vasis spicarum?
Ambos dedecore-affecit: spoliatus-est Bacchus,
Ceres vero Ebrietatem contubernali non admittit.

258. ADDÆI.

Ovem, o Ceres sulcorum-præses, ac sine-cornibus

256. ANTIPATRI.

Tauri ferocis colla, ferratos simul
Numeros Atlantis, Herculis torvi comam

Barbæque pondus, et leonis lumina
Milesii gigantis Eleus Deum
Rex ipse cernens horruit, cum tot viros
Pugnis domaret Nicophon Olympiis.

μόσχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέῳ φθοῖδα,
σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλλως, ἐφ' ἃ πολὺν ἔδρασεν ἄντλον
Κρήθων καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
ἱρεύει, πολύσωρε· σὺ δὲ Κρήθωνος ἀρουραν
πᾶν ἔτος εὐκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

259. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς τὸν ἄγρουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν; —
Ἑρμογένης. — Τίνος ὦν; — Δαϊμένεως. — Πο-
[δαπός; —
Ἄντιοχεύς. — Τιμῶν σε χάριν τίνος; — Ὡς συναρωγὸν
ἐν σταδίοις. — Ποίοις; — Ἰσθμόθι κῆν Νεμέα. —
Ἐτρεχε γάρ; — Καὶ πρῶτος. — Ἐλὼν τίνας; — Ἐννέα
[παίδας·
ἔπηθ' ὃς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους.

260. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Φρύνη τὸν περόντα, τὸν εὐτέχνητον Ἑρωτα,
μισθὸν ὑπὲρ λέκτρων, ἀνέθο Θεσπίσιιν.
Κύπριδος ἡ τέχνη ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφὲς
δῶρον· ἐς ἀμφοτέρους δ' ἔπρεπε μισθὸς Ἑρως.
Δοῦτ' ἐκ τέχνης αἰνεῖ βροτὸν, ὅς γε καὶ ἄλλοις
δοὺς θεὸν ἐν σπλάγχχοις εἶχε τελειότερον.

261. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Χάλκεον ἀργυρέῳ με πανεῖκελον, Ἰνδικὸν ἔργον,
ὀλπην, ἡδίστου ξείνιον εἰς ἑτάρου,
ἥμαρ ἐπεὶ τόδε σεῖο γενέθλιον, οὐδὲ Σίμωνος,
πέμπει γηθομένη σὺν φρενὶ Κριναγόρης.

262. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τὸν ποίμνην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βιώτορας ἀνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρής ἐπινύκτια μῆλα νομεύων
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

263. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Πυρσῷ τοῦτο λέοντος ἀπ' ὧν φλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπάμων, δουρὶ φονευσάμενος,
ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρας αὖθις ἐπὶ ξύλοχον·
μοσχεῖω δ' ἀπέτισεν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος αἶμα,
βληθείς· ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

259. PHILIPPI.

Carceribus, Tegææ, locat quis te sine barba?
Hermogenes. Patre quo? Daimone. Patria?
Mœnibus Antiochi. Cur? Quod certamina vicit
Me duce. Quæ narras? Isthmia cum Nemeis.
Currēs? Ante alios. Divēsne et prole? Novena.
Nostros esse putes (sic volat ille) pedes.

260. TULLII GEMINI.

Phryne pennigerum mirandæ opus artis Amorem
Thespiasin pretium dedicat ipsa sui.

vitulam, et rotundam in canistro placentam,
tibi hac super area, super qua magnam ventilavit struem
Cretho et pinguem vidit agri-messem, [agrum
consecrat, dea magnis-insidens-acervis: tuque Crethonis
quotannis feracem-hordei et multi-tritici præstes.

259. PHILIPPI.

a. Quis te, sine-lanugine Mercurium, apud repagula-car-
[cerum posuit? [tria?
b. Hermogenes. a. Cujus filius? b. Daimenis. a. Qua-pa-
b. Antiochensis. a. Quare te honorans? b. Ut adiutorem
in stadiis. a. Quibus? b. In Isthmo et Nemeæ.
a. Cucurrit igitur? b. Et primus. a. Et quosnam supera-
[vit? b. Novem vueros:
volabat autem ac si haberet pedes meos.

260. GEMINI.

Phryne alatum, artificiose-fictum Cupidinem,
pretium lecti, dedicavit Thespiensibus.
Cypridis est hoc artis opus mirandum nec reprehenden-
munus; et ambos decens-est pretium Amor. [dum
Ob duplicem artem prædicat Phryne mortalem, qui aliis
dans deum in visceribus habebat perfectiorem. [quoque

261. CRINAGORÆ.

Æneam argenteæ me prorsus similem, Indicum opus,
ampullam, suavissimi xenium in amici domum
dies quoniam hic est tibi natalis, fili Simonis,
mittit læta cum mente Crinagoras.

262. LEONIDÆ.

Greges-ovium et stabula boum et pastores viros
lædentem, clamoremque non metuentem canum,
Eualces Cretensis, noctu oves quum-pasceret,
occidit, et ex hac suspendit pinu.

263. EJUSDEM.

Fulvi hanc leonis detraxit pellem
Sosos dives-bubus, hasta postquam-interemerat,
modo mandentem lacte-bene-nutritum vitulum;
neque rediit ille ex stabulo rursus in dumetum:
vitulino autem reddidit bellua pro sanguine suum sangui-
percussa, et luctuosam vidit boum-cædem. [nem,

Ars ipsi Venus est: culpa caret undique donum:
Nil melius poterant hæc dare, et hæc capere.
Laudo bis artificem, qui, quem donavit habendum,
In venis habuit verius ipse deum.

263. LEONIDÆ.

Nobilis ob luctas Sosi gravis hasta leonem
Percutit, atque istas abstulit exuvias;
Sævus lactentem cum manderet ore juvenum:
Non ille ex stabulis ad sua lustra redit.
Pensatus bovis est illius sanguine sanguis.
Quam nunc armentum non tetigisse velit!

264. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄσπις Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἔδε
 δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι,
 γηραλέα μὲν ἱγυὶν πολέμων ὑπο, γηραλέα δὲ
 ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ἂν ἔκλινον
 ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστεί, ὅς μ' ἀνέθηκε.
 Ἐμμὶ δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

265. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἦρα τιμήσσα, Λακίνιον ἂ τὸ θυῶδες
 πολλαῖς οὐρανόθεν νεισομένα καθορᾷς,
 δέξαι βύσσινον εἴμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς
 Νοσσίδος ὕφανεν Θεοφιλὶς ἃ Κλεόχας.

266. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἀρτεμιν Ἀγελόχεια,
 ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις,
 εἶσατο, Δαμακρέτου θυγάτηρ· ἐφάνη γάρ οἱ αὐτὰ
 ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν ὡς αὐγὰ πυρός.

267. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Φωσφόρος ὦ σῴτειρ', ἐπὶ Πόλλιδος ἔσταθι κλήρων,
 Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὼν ἀνδρὶ δίδου,
 αὐτῷ καὶ γενεῇ· τόπερ εὐμαρές· οὐ γὰρ ἀφανῶς
 ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
 Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο—καὶ ἂν Χαρίτεσσι θελούσαις
 εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν.

268. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τοῦτό σοι, Ἄρτεμι δία, Κλειώνυμος εἶσατ' ἄγαλμα,
 * τοῦτο· σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρσχε βίου,
 ἔστε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαινείς,
 δεινὸν μαιμώσαις ἔγκονέουσα κυσίν.

269. ΩΣ ΣΑΠΦΟΥΣ.

Παῖς περ ἄφωνος εἴοσα τόδ' ἐννέπω, αἶ τις ἔρηται
 φωνὴν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
 « Αἰθιοπία με κόρη Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
 « ἃ Ἐρμοκλείδα τῷ Σαῦναϊάδα,
 « σά πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἃ σὺ χαρεῖται
 « πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν. »

270. ΝΙΚΙΟΥ.

Ἀμφαρέτας κρήδεμνα καὶ ὑδατόεσσα καλύπτρα,
 Εὐλείθυια, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλᾶς,
 ἃς σε μετ' εὐχολᾶς ἐκαλέσατο, λευγαλέας οἱ
 κῆρας ἀπ' ὠδίνων τῇλε βαλεῖν λοχίων.

271. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἶσατο υἱός,
 καὶ πέπλων ὀλίγον πτόγμα Θεμιστοδίκης,

264. MNASALCÆ.

Clypeus Alexandri Phyllei sacrum picce
 donum Apollini auricomō donatus fui;
 senescens quidem ambitum a bellis, senescensque
 umbonem; sed virtutis-laude splendesco, quara obtinui
 viro furens cum fortissimo, qui me dicavit.
 Sum autem invicta prorsus ex quo exstiti.

265. NOSSIDIS.

Juno veneranda, Lacinium quæ thure-fragens
 sæpè cœlitus deveniens aspicias,
 accipe byssinam vestem, quam tibi cum filia præclara
 Nosside texuit Theophilis, gnata Cleochæ.

266. HEGESIPPI.

Hanc apud triviam Dianam Hagelochia,
 adhuc in patris virgo habitans ædibus,
 posuit, Demareti filia. Apparuit enim illi ipsa
 telæ ad tramam velut lumen ignis.

267. DIOTIMI.

Lucifera o servatrix, in Pollidis sta prædiis,
 Diana, et suavam lucem tuam viro da,
 ipsi ac soboli: quod tibi facile. Non enim hebeti-aciæ
 Jovis ope rectæ vidit lancem justitiæ.
 Lucum vero, Diana, hunc—*fac ut in eo etiam Gratiis*
 sit in floribus sandala levia ponere. [volentibus]

268. MNASALCÆ.

Hanc tibi, Diana divina, Cleonymus posuit statuam, *leas*,
 tu autem feris-abundantem super hunc scopulum emi-
 quamdiu per densum-folii-motantibus montem pedibus
 horrendum ruentibus properans cum-canibus. [*vadas*,

269. UT SAPPHONIS.

Puella muta etsi-sum, hoc loquor, si quis interroget,
 vocem indefessam depositam-habens ante pedes:
 « Æthopiæ me virgini Latonæ dedicavit Arista,
 « filia Hermoclidæ Saunei-filii,
 « tua famula, o domina mulierum: qua tu gavisa
 « benigna nostrum illustra genus. »

270. NICIÆ.

Ampharetes vittæ ac thalassina vela,
 Ilithyia, tuo posita-sunt super capite,
 quibus te cum votis invocaverat, funesta ipsi
 fata a laboribus procul ut-arceres puerperii.

271. PHÆDIMI.

Diana, tibi sandalia Cichesiæ posuit filius,
 et peplorum modicos sinus Themistodice,

οὐνεκά οἱ πρῆϊα λεχοῖ δισσὰς ὑπέρσχει
 χείρας, ἄτερ τόζου, πότνια, νισσομένη.
 Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντι
 νεῦσον ἰδεῖν κοῦρον γυῖ' ἐπαξόμενον.

272. ΠΕΡΣΟΥ.

Ζωμά τοι, ὦ Λατωῖ, καὶ ἀνθεμόεντα κύπασιν,
 καὶ μίτρην μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομένην,
 θήκατο Τιμάεσσα, δυσωδίνοιο γενέθλας
 ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρος.

273. ΩΣ ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἄρτεμι, Δἄλον ἔχουσα καὶ Ὀρτυγίαν ἐρόεσσαν,
 τόξα μὲν εἰς κόλπους ἄγν' ἀπόθου Χαρίτων,
 λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ καθαρὸν χροῶ, βᾶθι δὲ Λοκροῦς
 λύσουσ' ὠδίνων Ἀλκétιν ἐκ χαλεπῶν.

274. ΠΕΡΣΟΥ.

Πότνια κουροσός, ταῦτ' ἀν ἐπιπορπίδα νυμφῶν,
 καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
 ὀλβία Εἰλειθυία, πολυμνάστοιο φύλασσε
 Τισίδος ὠδίνων βύσια ξεξαμμένα.

275. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Χειροισάν τοι εἴκοι κομᾶν ἀπο τῶν Ἀφροδίταν
 ἀνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας·
 παιδαλέος τε γὰρ ἔστι, καὶ ἀδύ τι νέκταρος ὄσσει,
 τοῦ τῷ καὶ τήν' ἀδωνά * χρίει.

276. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ πολὺθριξ οὐλὰς ἀνεδήσατο παρθένος Ἴππη
 χαίτας, εὐώδη σμηχρομένα κρόταφον·
 ἥδη γάρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος· αἱ δ' ἐπὶ κουρῇ
 μίτραι παρηνίας αἰνέομεν χάριτας.
 Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' αἶμα καὶ γένος εἴη
 τῇ Λυκομηδείδου παιδί λιπαστραγάλη.

277. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τόξα λαγοῦσα καὶ ἀλκήεντας διστοῦς,
 σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λείλοιπε κόμης
 Ἀρσινόῃ θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
 παρθένος, ἡμερτοῦ χειραμένη πλοκάμου.

278. ΠΙΑΝΟΥ.

Παῖς Ἀσκληπιάδew καλῶ καλὸν εἷσατο Φοῖβω
 Γόργος ἀφ' ἡμερτᾶς τοῦτο γέρας κεφαλᾶς.
 Φοῖβε, σὺ δ' Ἰλαος, Δελφίνιε, κοῦρον ἀέζοις
 εὐμοῖρον λευκὴν ἄγχις ἐφ' ἡλικίην.

279. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρῶτας ὅπποτ' ἔπεξε καλὰς Εὐδόξος ἐθείρας,

quod ipsi lenis laboranti-utero ambas obtendisti
 manus, absque arcu, veneranda dea, accedens.
 Diana, infantem vero et adhuc puerulum-filium Leoni
 annuas videre juvenem membris crescentem.

272. PERSÆ.

Zonam tibi, o Latonia, ac floridum cypassin
 et mitram mammis arcte circumvolutam,
 posuit Timaessa, periculosi puerperii
 ærumnosum decimo mense quæ-fugit onus.

273. UT NOSSIDIS.

Diana, Delum tenens et Ortygiam amabilem,
 arcus castos in sinu deponere Gratiarum,
 lava autem Inopo puram cutem, ac veni Locros
 liberatura puerperio Alcetin ex difficili.

274. PERSÆ.

Veneranda dea, infantum servatrix, hanc vestem-fibula-
 et velum pinguibus ex capitis crinibus, [tam puellarum
 beata Ilithyia, multum-memoris serva
 Tisidis pro-puerperio felice-mercedem acceptam.

275. NOSSIDIS.

Gaudentem profecto decet de crinibus Venerem
 donum redimiculum hocce capere Samythæ:
 fabrefactumque enim est, et suave quid nectaris olet
 illius, quo et ipsa pulchrum Adonin unxit.

276. ANTIPATRI.

Bene-comata crispis nodo-suspendit virgo Hippe
 crines, odorata smegmate-fricans tempora:
 jam enim illi advenit nuptiarum terminus: at nos in-sectis-
 vittæ virginitatis prædicamus gratiam. [crinibus(?)
 Diana, tua autem ex-voluntate connubiumque simul et
 Lycomedidæ filiæ quæ-talos-deservit. [soboles sit

277. DAMAGETÆ.

Diana, arcus quæ-sortita-es et validas sagittas,
 tibi annulum de propria huncce reliquit coma
 Arsinoe odoratum prope sacrarium, Ptolemæi
 filia-virgo, ab-amabili illum sibi-detondens cincinn.

278. RHIANI.

Filius Asclepiadis pulchro pulchrum posuit Phœbo
 Gorgus ab amabili hoc munus capite.
 Phœbe, tu autem propitius, Delphinie, puerum foveas
 fati-felicem canam usque ad ætatem.

279. EUPHORIONIS.

Primas quando resecurit pulchras Eudoxus comas,

Φοῖβω παιδείην ὥπασεν ἀγλαίην.
Ἄντι δέ οἱ πλοκαμίδος, Ἐκτιβόλε, καλὸς ἐπέη
ὥχαρνήθεν ἀεὶ χισσὸς ἀεζομένω.

280. ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύπανα, τήν τ' ἐρατεινὴν
σφαῖραν, τὸν τε κόμας ρύτορα κεκρύφαλον,
τάς τε κόρας, Λιμναῖτι, κόρα κόρα, ὡς ἐπεικέες,
ἀνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ', Ἀρτέμιδι.
Λατώα, τὸ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα Τιμαρετείας
θηγαμένα, σώζεις τὰν δόσιαν δόσις.

281. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ Φρυγίης πυρικαεὸς ἀμφιπολεῦσα
πρώνας, τήν μικρὴν, μήτηρ, Ἀριστοδίκην,
κοῦρην Σειλῆνης, παμπότνια, κεῖς ὑμέναιον
κεῖς γάμον ἀδρόναις, πείρατα κουροσύνας·
ἀνθ' ὧν σοὶ κατὰ πολλὰ προνήτεια καὶ παρὰ βωμῷ
παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

282. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ,
Τερμα, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
καὶ δίβολον περόναν, καὶ στελεγγίδα, κάποτανυσθὲν
τόξον, καὶ τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα,
καὶ σγίλας, καὶ σφαῖραν αἰείδολον· ἀλλὰ σὺ δέξαι,
κωροφίλ', εὐτάκτου δῶρον ἐξησοσύνας.

283. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἢ τὸ πρὶν αὐχέσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
ἢ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν,
μίσητα ὦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.
Ὁψέ γ' Ἀθηναίῃ Κύπριν ἐλήισατο.

284. ΑΔΗΛΟΝ.

Λάθρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδους
κόλπους τήν φαίην εἰργάσατο χλανίδα.
Αὕτη Κύπρις ἔριθος· ἐύκλωστον δὲ γυναικῶν
νῆμα καὶ ἡλακάτην ἀργὸς ἔχει τάλαρος.

285. ΝΙΚΑΡΧΟΥ δοκεῖ.

Ἢ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἰσῶν
νήματα Νικαρέτῃ πολλὰ μιτωσάμενη,
Κύπριδι τὸν κάλαθον τὰ τε πηνία καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
ἄρμεν' ἐπὶ προδόμου πάντα πυρῆς ἔθετο,
6 « Ἐρβρετε », φωνήσασα, « κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν

Phæbo puerile obtulit decus;
proque his ipsi cincinnis, o Longe-feriens, pulchra accedat
Acharnensis semper hedera adolescenti.

280. INCERTI.

Timarete ante nuptias tympana amabilemque
pilam, comæque cohibito rem reticulum,
pupasque, o Limnati, virgini virgo, ut fas est,
dicavit et puparum vestes, Dianæ.
Latonia, tu autem, super filia Timaretæ manum
ponens, serva piam pie.

281. LEONIDÆ.

Dindyma et Phrygiæ ambustæ circumiens
promontoria, parvam, mater, Aristodicen,
filiam Silenes, o summe-veneranda, et ad hymenæum
et ad nuptias maturam-facias, terminos virginittis.
Pro qua-re tibi in multis templorum-vestibulis et ad altare
virginem concussit huc et illuc comam.

282. THEODORI.

Tibi densatum de bene-carminata lana agni,
Mercuri, Calliteles suspendit petasum,
et duplici-acie sibilum, ac strigilem, ac relaxatum (dem,
arcum, et tritam glutinosas-quæ-sordes-ebibit chlamy-
et sagittas (?), et pilam indesinenter-jactam. At tu cape,
puerorum-amice, modestæ donum adolescentiæ.

283. INCERTI.

Pridem gloriata illa auri-opulenti amoribus,
Nemesin formidabilem minime adorans deam,
mercede nunc spatulis pauperculis texta pulsat.
Sero quidem Minerva Cypridem spoliavit.

284. INCERTI.

Clam recubans Philænum in Agamedis
sinu, gilvam confecit tunicam.
Ipsa Venus lanifex! bene-deductum vero mulierum
filum et colum otiosus teneat quasillus.

285. NICARCHI videtur.

Quæ pridem Minervæ occupata radiis et in jugis-textorii
fila multo-tempore intendit, Nicarete
Veneri calathum et texta et convenientia his
instrumenta omnia vestibuli rogo imposuit,
« Abite » exclamans, « miserarum famelica mulierum

283. INCERTI.

Quæ prius auratos jactare solebat amantes,
Spernereque exosam facta superba Deam;
Paupere venales jam densat pectine telas.
De Paphia spoliū sero Minerva tulit.

ANTHOLOGIA. I.

285. NICARCHI.

Nicareta assidua quæ sedulitate laborans
Palladio multum pectine fecit opus,
Licia cum calatho lanæque paratibus apta
Cætera suspendit Cypridos ante fores.
Ite procul muliebris, ait, mala tædia gentis,

- « ἔργα, νέον τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα ».
 Εἴλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα καὶ μετὰ κώμων
 ἢ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλίαις βίοντον·
 εἶπε δέ· « Παντὸς σοὶ δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἶσω,
 10 « Κύπρι· σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος ».

286. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέγρι παλαιστῆς
 καὶ σπιθαμῆς οὐλῆς Βίττιον εἰργάσατο·
 θάτερα δ' Ἀντιάνειρα προσήρμοσε· τὸν δὲ μεταξὺ
 καϊάνδρον καὶ τὰς παρβενικὰς Βιτίη.
 Κουρᾶν καλλίστη Διὸς, Ἄρτεμι, τοῦτο τὸ νῆμα
 πρὸς ψυχῆς θείης, τὴν τριπόννητον ἔριν.

287. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ ταύταν, εὐπάρθενη, πότνα γυναικῶν,
 τὰν μίαν αἱ τρισσαὶ πῆξαν ὕφηνάμεθα.
 Καὶ Βιτίη μὲν τάσδε χοροῖθαλέας κάμε κούρας,
 λοῖζά τε Μαιάνδρου βῆθρα παλιμπλανέος·
 ξανθὰ δ' Ἀντιάνειρα τὸν ἀγχόθι μῆσατο κόσμον,
 πρὸς λαίᾳ ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνι·
 τὸν δὲ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πέλας ἰσοπάλαιστον
 τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ Βίττιον ἡνύσατο.

288. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

- Αἱ Λυκομήδους παῖδες, Ἀθηνῶ καὶ Μελίτεια
 καὶ Φιντῶ Γληνίς θ', αἱ φιλοεργόταται,
 * ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια, τὸν τε πρόσεργον
 ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κριναμέναν
 5 κερκίδα, τὰν ἰστῶν μολπατίδα, καὶ τὰ τρογαῖα
 πανία, * κερταστὰς τούσδε ποτιβρογέας,
 καὶ * σπάθας εὐβριθεῖς πολυάργυρα· τὼς δὲ πενιχραὶ
 ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαργόμεθα,
 νῶν χέρας αἰεὶ, Ἀθάνα, ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως,
 10 θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγχιπύων.

289. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ Φιλολάδεω
 καὶ Νικοῦς Κρήσσαι τρεῖς, ξένη, θυγατέρες,
 ἃ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
 ἃ δὲ τὸν ὀρνίταν εἰροκόμον τάλαρον,

Atteritis totum quæ juvenile decus.
 Serta capit, citharamque sibi, mavultque puella
 Inter amatorum vivere lata dapes.
 De nostris decimam voveo tibi quæstibus, inquit :
 Æqua peto, lucrum tu cape daque Venus.

286. LEONIDÆ.

Dexterio palmo qua se tenus instita tollit,
 Bittion hoc vario flamine fecit opus.
 Addidit oppositum latus Antianira : puellæ
 Et vaga Mæandri flumina, sunt Bitiæ.

- « opera ; quæ recentem tabefacere florem scitis. »
 Sumpsit autem puella coronas et citharam et cum comis-
 jucundam habere in festivitatis vitam ; [sationibus
 et dixit : « Omni ab accepto decimam tibi seram,
 « Cypri ; tu autem lucrum-ex-opere et accipe et imperti. »

286. LEONIDÆ.

Limbi summa dextra usque ad palmam
 et dodrantem integrum Bittion confecit ;
 altera autem Antianira adjunxit ; in medio vero
 mæandrum et virgines Bitia fecit.
 Jovis filiarum pulcherrima, Diana, hoc netum-opus
 cordi habeas, trini-laboris certamen.

287. ANTIPATRI.

Diana, tibi hunc, præclara-virgo, domina mulierum,
 unum tres limbum teximus ;
 ac Bitie quidem has chorum-saltantes elaboravit puellas,
 et obliqua Mæandri flumina fluentis ;
 flava autem Antianira vicinum excogitavit ornamentum,
 ad sinistrum fluvii acclinatum latus ;
 illud jam prope dextra fluente, latitudine-palmo-æquale
 super dodrantem, hoc Bittion absolvit.

288. LEONIDÆ.

Lycomedis filia, Atheno et Melitea
 et Phinto Glenisque, laboris-amantissimæ,
 operum ex decima caram-animo-partem, ac labori-aptum
 fusum, et stamina discernentem
 radium, jugorum cantatricem, et rotundos
 glomeres, et quasilla hæc quondam lana-gaudentia,
 et spathas graves multum-operosas hasce, pauperes
 ex exiguis exiguum portionem tibi dedicamus :
 quarum manus semper, Minerva, impleas in-posterum,
 faciasque penu-divites ex penu-indigis.

289. EJUSDEN.

Autonoma, Melitea, Boiscium, Philolaidæ
 et Nicus, Cressæ tres, o hospes, filia,
 hæc fila-efficientem semper-volubilem fusum ;
 illa nocturnum lanarium quæsilum ;

Sit cordi tibi, nata Jovis, Diana, rogamus,
 Hic triplici certans sedulitate labor.

287. ANTIPATRI.

Hæc Diana tuam subeat quæ simbria vestem,
 Tergemino manuum texta labore datur.
 Quippe opus est Bities saltantis rite puellæ,
 Mæanderque fluens obvis ipse sibi.
 Proximus accedit flavæ labor Antianiræ,
 Amnis ubi curvi ripa sinistra vires.
 Bittion ad spatium fecit surgentia palmi,
 Omnia quæ fluvius dexteriora videt.

ἃ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἰστών
κερκίδα, τὰν λεγέων Πανελόπας φύλακα,
δῶρον Ἀθαναΐα Πανίτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῶ
θῆκαν, Ἀθαναΐας παυσάμεναι καμάτων.

290. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρῆξιαν ἀήταις
Παρμενίς ἡδίστη θῆκε παρ' Οὐρανίῃ,
εἷς εὐνῆς δεκάτευμα· τὸ δ' ἡελίου βαρὺ θάλλος
ἡ δαίμων μαλακοῖς ἐκτρέπεται Ζεφύροις.

291. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βακχylis ἡ Βάχχου κυλίκων σποδός, ἐν ποτε νούσῳ
κεκλιμένα, Διοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον·
« Ἦν ὄλοῦ διὰ κύμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
« ἡλείους ὀροσερῶν πίομαι ἐκ λιθάδων,
« ἀβρόμιος καὶ ἄϊνος. » Ἐπεὶ δ' ὑπάλυξεν ἀνίην,
αὐτῇμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
σχοίνων ἡλείους πλείονας ἠύγασατο.

292. ΗΓΥΛΟΥ.

Αἱ μίτραι, τό θ' ἄλουργές ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
πέπλοι, καὶ ληρῶν οἱ χρύσειοι κάλαμοι,
πάνθ' ἅμα Νικονὴ * συνεπέκπιεν· ἦν γὰρ Ἑρώτων
καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλλος.
Τοιγὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
νεβρίδα καὶ χρυσεὴν τήνδ' ἔθετο προχόην.

293. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ σκήπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πότνια Κύπρι,
ἄγκαιται κυνικοῦ σκύλ' ἀπὸ Σωχάρους,
ἔλπη τε βυπόεσσα, πολυτρήτοί τε πήρας
λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης·
σοὶ δὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοπον ἦνίκα πρέσβυν
ἤγρευσεν, στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

294. ΦΑΝΙΟΥ.

Σκήπωνα προποδαγόν, ἱμάντα τε, καὶ παρακοίταν
νάρθηκα, κροτάφων πλάκτορα νηπιάρχων,
κίρκον τ' * εὖδωπαν φιλοκαμπέα, καὶ μονόπελμον
συγγίδα, καὶ στεγάναν κρατὸς ἐρημοκόμου,
Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκτορι, σύμβολ' ἀγωγᾶς
παιδείου, πολὺ γυῖα δεθείς καμάτων.

tertia simul peplorum apte-stamina-tractantem opera-
radium, lecti Penelopes custodem : [rium, jugorum
donum Minervæ Lanificæ hocce in fano
posuerunt, Minervæ desinentes labores.

290. DIOSCORIDIS.

Flabellum lenibus semper mite ventis
Parmenis dulcissimam posuit apud Uraniam,
ex lectulo decimam; solis autem gravem ardorem
dea ipsa lenibus arceat Zephyris.

291. ANTIPATRI.

Bacchylis, quæ Bacchi calices evacuat, aliquando in
cubans, Cereri talia dixit verba : [morbo
« Si perniciosi ignis fluctum effugero, ad centum tibi
« soles roscidis bibam ex fluentis,
« sine-Bromio ac vino. » At ubi enersit e-calamitate,
eodem-die hanc machinam excogitavit :
perforato in manum sumpto cribro bene per densos (multos)
juncos soles etiam plures adspectavit.

292. HEDYLI.

Mitræ, et purpurea subunica, et Laconica
pepla, et leriorum aurei calami,
omnia simul Niconæ * adjudicata sunt, quippe erat Amo-
et Gratiarum puella divinus quidam flos. [rum
Quapropter ei qui-judicavit de pretio-venustatis, Priapo
hinnulei-pellem et aureum hunc posuit aequalem.

293. LEONIDÆ.

Scipio et hæcce sandalia, veneranda Cypri,
appendent cynici spolia de Sochare,
guttusque sordidus, multumque-rimosæ peræ
reliquiæ, veteris plenæ sapientiæ.
Tibi autem Rhodo pulcher, sapientissimum ubi senem
venatus fuit, hæc corollis-ornato posuit in vestibulo.

294. PHANIE.

[accubantem
Scipionem pedum-progredientium-ducem, lorumque et
ferulam, temporum percussorem puerilium,
annulumque bene-tornatum curvæ-amanthem-lineæ, et
soccum, ac tegmen capitis depilis, [unius-soleæ
Callo Mercurio posuit domino, symbola institutionis
puerilis, senili membra vinctus labore.

291. ANTIPATRI.

Pestis anus calicum cum morbo forte cubaret,
Tales ore preces concipit ante Jovem :
Si superare mihi datur hæc incendia, centum
Pura mihi soles, pura bibetur aqua.
Longe Liber erit. Sed ubi discrimen abivit,
Invenit quali falleret arte deum.
Illico nam cribri per mille foramina soles

Mille videns, voti se negat esse ream.

292. HEDYLI.

Purpureum velum, mitramque habitusque Lacænæ,
Quique hos ex auro factus acanthus obit,
Omnia Niconoe simul epotavit : amorum
Namque illa et Venerum nobile germen erat.
Insuper egregio formas spectare Priapo
Nebriada, et ex auro sacrat aqualiculum.

295. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σμίλαν Ἀσκώνδας δονακογλύφον, δν τ' ἐπὶ μισθῷ
σπόγγον ἔχεν καλάμων ψαίστορα τῶν Κνιδίων,
καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἔργμα τε λείας
σαμοθέτω, καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα,
κάρκινά τε σπειροῦχα, λεάντειράν τε κίστηριν,
καὶ τὰν ἀδουφαῇ πλινθίδα καλλαῖναν,
μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιάδος φιλολίχνου,
Πιερίσιν πενίας ἄρμεν' ἀνεκρέμασεν.

296. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄστεμαρῇ ποδάγρην, καὶ δούνακας ἀνδικτηῖρας,
καὶ λῖνα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωοδόλον,
ιοδόκην, καὶ τοῦτον ἐπ' ὄρτυγι τετρανόθεντα
αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκές ἀμφιβόλον,
Ἑρμεῖη Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δέδεταί.

297. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλκιμος ἀγρίφαν κενοδοντίδα, καὶ φιλοδόπου
φάρσος ἄμας, στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου,
ἀρθροπέδαν * στείμόν τε, καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
σφύραν, καὶ δαπέδων μουνορύχαν ὄρυγα,
καὶ κτένας ἐλκητῆρας, ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας
θήκατο, καὶ βαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας,
θησαυρῶν δτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπῆς
ἰξὺς κείς Ἀΐδαν ὄχετο κυφαλέα.

298. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Πήρην, καδέψητον ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
στέρφος, καὶ βάκτρον τοῦτό γ' ὁδοπορικὸν,
κώλπαν ἀστλέγγιστον, ἀγᾶλκωτὸν τε κυνοῦχον,
καὶ πῖλον κεφαλᾶς οὐχ ὁσίας σκέπανον·
ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
σκῦλ' ἀπὸ Σωχάρεος Λιμὸς ἀνεκρέμασεν.

299. ΦΑΝΙΟΥ.

Φάρσος σοὶ γεραροῦ τόδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
καὶ τρύφος ἱπνεύτα πιαλέου φθοῖος
πάρκειται, σῦκόν τε μελαντραγές, ἃ τε φιλουλῆς
δρύππα, καὶ τυρῶν δρύψια κυκλιάδων,
ἀκτά τε Κρηταῖς, εὐτριβέος * τε βόσειπα
θωμὸς, καὶ Βάκχου πῶμ' ἐπιδορπιδίον·
τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός· ὅμμι δὲ βέξειν
ψημὶ παρὰ κροκάλαις ἀργιπόδαν χίμαρον.

300. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

* Λαθρίη, ἐκ πλανίου ταύτην χάριν ἐκ τε πενέστεω
καὶ ὀλιγησιπούου δέξο Λεωνίδεω,
ψαιστά τε πιθήντα καὶ εὐθήσαυρον ἐλαίην,
καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκράδιον,
κεύοιnou σταφυλῆς ἐχ' ἀποσπάδα πεντάβραγον,

295. EJUSDEM.

[mercede

Cultellum Ascondas arundinis-sculptorem, quamque pacta
spongiam habuit calamorum abstersorem Cnidiorum,
ac marginum regulam rectæ-amantem-lineæ, et sepem
signatorii, et bene-nigrum atramentarium, [ponderis
circinosque spiris-tornandis, lævigatoremque pumicem,
et suavi-nitidum-colore laterculum cæruleum,
panem quando obtinuit telouarium lurconibus-carum,
Pieridibus paupertatis instrumenta suspendit.

296. LEONIDÆ.

Solidam pedicam et arundines tendicularum,
et lina, et curvum hoc leporibus-feriundis-baculum,
pharetram, et hanc in coturnicem perforatam
tibiam, et natatiliū-avium bene plexum rete,
Mercurio Sosippus, quoniam enavigavit majorem partem
juventutis, et ob senectutem imbecillitate vinctus-est.

297. PHANIÆ.

Alcimus furcillam dentibus-carentem, et resonantis
fragmentum lignonis, manubrio viduum oleagineo,
membra-vincientem (?)....., et frangentem-glebas agri
malleum, et arva fodientem-unidentem marram,
ac pectines tractores, in vestibulo Minervæ
posuit, et contextas terræ-gerendæ corbes,
in-thesauros quum incidit, quandoquidem brevi multum-
spina vel in Orcum ivisset prona. [curvata

298. LEONIDÆ.

Peram, nec subactum induratum capellæ
corium, et baculum hunc itineri-aptum,
et lagenam-scorream non-defricatam, et sine-ære marsu-
et pileum capitis non pii tegmen : [pium,
hæc defuncti myricium circa dumum
exuvias a Sochare Fames suspendit.

299. PHANIÆ.

Frustum tibi generosæ hoc uvæ, vialis Mercuri
et fragmentum furnacæ pinguis placentæ
apposita-sunt, ficusque nigra-edulis, et amicæ-gingivarum
• drupæ, et caseorum ramenta rotundorum,
farinaque Cretica, beneque fracti erebinthi (?)
acervus, et Bacchi poculum post-cibos-gratum :
quibus gaudeat et Cyprus, mea dea. Vobis autem marta-
me aio in litore-calculoso album-pedes capellum. [turum

300. LEONIDÆ.

Furtiva-dea, ex vago hoc donum exque paupere
et ex penum-inope cape Leonida,
libaque pingua et bene-asservatam olivam,
et hanc viridem ficum a-ramo-decerptam; [rum,
et vinolentæ uvæ habe abreptam-partem quinque-acino-

πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.
 Ἦν δέ μέ γ', ὥς ἐκ νούσου ἀνείρυσω, ᾧδε καὶ ἐχθρῆς
 ἐκ πενίης βύσση, δέξο χιμαίροβύτην.

301. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν ἀλίην Εὐδήμος, ἐφ' ἧς ἄλλα λιτὸν ἐπέσθων
 χεიმῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
 θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅτι τήνδε, κατ' εὐχὴν,
 ᾧ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς, ᾧδ' ἔθετο.

302. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Φεύγεθ' ὑπὲκ καλύβης, σκότιοι μύες· οὔτι πενιχρὴ
 μῦς σιπύη βόσκειν οἶδε Λεωνίδεω.
 Αὐτάρκης δ' πρὸς σῶς ἔχων ἄλλα καὶ δύο χρῖμα·
 ἐκ πατέρων ταύτην ἠνέσαμεν βιοτήν.
 Τῷ τί μεταλλεῖς τοῦτον μυχόν, ᾧ φιλόλιχνε,
 οὐδ' ἀποδειπνίδιου γευόμενος σκυθάλου;
 σπεύδων εἰς ἄλλους οἴκους ἴθι (τὰ μὰ δὲ λιτά),
 ᾧν ἀπο πλειοτέρην οἶσσαι ἀρμαλινήν.

303. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

ὦ μύες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον ἐληλύθατ', ἐς μυχόν ἄλλον
 σταίχεται (ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύβην),
 οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε καὶ αὐτὴν
 ἰσχάδα, καὶ δειπνὸν συχρὸν ἀπὸ σκυθάλων.
 Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθῆται ὀδόντα,
 κλαύσεσθ', οὐκ ἀγαθὸν κῶμον ἐπερχόμενοι.

304. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἀκτίτ' ᾧ καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,
 καὶ με λάβ' εὐάρχαν πρῶϊον ἐμπολέα.
 Αἶτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἶτε τιν' ἀγρεῖς
 μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρων, ἢ σμαρίδα,
 αὐτόθεν αὐδάσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
 τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάταν.
 Χαλκίδας ἦν δὲ φέρης φιλακανθίδας, ἢ τινα θρίσσαν,
 εὐάγρει· λιθίναν οὐ γὰρ ἔχω φάρυγα.

veneranda, et libationem hanc de-fundo-gutturum.
 Si vero me quidem, ut e morbo retraxisti, sic et inimica
 ex paupertate liberaris, exspecta capellam-mactaturum.

301. CALLIMACHI.

Salinum Eudemus, in quo sal tenue comedens
 procellas magnas evitavit æris-alieni,
 posuit diis Samothracibus, dicens: Hancce de voto,
 o populi, servatus ex sale hic posuit.

302. LEONIDÆ.

Suffugite ex casa, tenebricosi mures: miserum minime
 novit mures pascere panarium Leonidæ.
 Contentus-est senex quando-habet salem et duos panes.
 a patribus hanc probavimus vitam. [hordeaceos:
 Cur igitur fodiens-pervestigas tale cavum, o ligurit jr,
 actæ-cænæ ne purgamenta quidem gustaturus?
 Festinus ad alias vade domos (mea enim sunt tenuia),
 ex quibus abundantiorē auferes victum.

303. ARISTONIS.

O mures, si panis petendi-cause venistis, ad cava alia
 vadite (quippe tenuem habitamus casam),
 ubi et pinguem caseum abrodetis et siccum
 ficum, et cœnam largam capietis ex purgamentis.
 Si vero in meis libris iterum acuetis dentem,
 plorabitis, malum commissationem obeuntes.

304. PHANIE.

O littoralis piscator, in siccum veni a petra,
 et me accipe bene-incipientem matutinum emptorem.
 Sive tu in nassa melanuros, sive capis aliquem
 mormyrum, vel turdum, vel sparum, vel smaridem,
 statim appellabis me, qui non carnem, sed mare
 honorem, sicci frusti tædium-ut fallam.
 At chalcidas si fers spinosas, vel aliquam clupeam,
 fauste-piscans-vale: lapideam enim non habeo gulam.

302. LEONIDÆ.

Hæc absiste casa: nam parva Leonidis est res,
 Nec bona pascendis muribus arcta penus.
 Quippe seni satis est puls, panis, et æquoreum sal;
 Hæc ab avis illi vita relicta placet:
 Parve liguritor, cur hæc penetrabilia lustras,
 In quibus ex cœna mica nec ulla cadit?
 Nostra vides quæ sint: aliena in limina migra.
 Sunt ubi quæ possint te satiare dapes.

303. ARISTONIS.

Si petitis victum mures absistite parec
 Limine: sunt quæ vos aurea tecta vocent,
 Ficus ubi vobis et copia multa coacti

Lactis, et e cœnis altera cœna datur.
 At nostras iterum petitis si dente papyros,
 Flebitis; expletos mœsta chorea manet.

304. PHANIE.

In terram de rupe veni piscator, et a me
 Incipe capturam vendere mane novo,
 Seu tua fert fiscella bonam melanurida, sive
 Mormoron, aut turdos, aut sparum, aut smarida.
 Nam mare, non carnes cordi mihi: piscis amore
 Me spectas alios in mare ferre cibos.
 At si fers clupeam, vel quas mare gignit ericas,
 Perge valeque: gula est non lapidosa mihi.

305. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Λαβροσύνα τάδε δῶρα φιλευχόλῳ τε Λαφυγμῷ
 θήκατο * δεισόζου Δωριέος κεφαλά·
 τῶς Λαρισσαίως βουγάστορας ἐψητῆρας,
 καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῇ κύλικα,
 καὶ τὰν εὐχάλκωτον ἐγγναμπτόν τε κρεάγραν,
 καὶ κνήστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.
 Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος
 δεξαμένα, νεύσαις μὴ ποκα σωφροσύναν.

306. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῇ
 κλειδα συνῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν,
 καὶ πτερίναν ριπίδα, ταναίχαλκόν τε λέβητα,
 σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαίμοτόμον σφαγίδα,
 ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα, τόν τε μαγῆα
 σπόγγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι,
 καὶ τοῦτον δικάραν ἄλοτρίδα, σὺν δὲ θυεῖαν
 εὐπετρον, καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα,
 οὐψοπόνος Σπίνθηρ Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνας
 θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

307. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
 σινδόνα, καὶ πετάσου φάρσος ὑποζύριον,
 καὶ ψήκτραν ὀνακῆτιν ἀπέπτυσσε, καὶ λιθοκώπους
 φασγανίδα, καὶ τοὺς σολόνυχας στόνυχας·
 ἔπτυσσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου,
 κουρεῖον προλιπὼν, ἄλατο κηπολόγους,
 ἐνθα λύρας ἤκουεν ὅπως ὄνος· ὦλετο δ' ἄν που
 λιμώσων, εἰ μὴ στέρξει παλινδρομίαν.

308. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικήσας τοὺς παῖδας, ἐπεὶ καλὰ γράμματα ἔγραψεν,
 Κόνναρος ὀγδώκοντ' ἀστραγάλους ἔλαβεν,
 καί με, χάριν Μούσαις, τὸν κωμικὸν ὧδε Χάρητα
 πρεσβύτην θορύβῳ θήκατο παιδαρίων.

309. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐφημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
 Ἑρμείῃ ταύτην πυζινὴν πλατάγην,

305. LEONIDÆ.

Intemperantiæ hæcce dona et amanti-succulentorum-cibo-
 posuit execrandum (?) Doriei caput : [rum Voracitati
 Larissæ : s immani-ventre cacabos,
 et ollas, et valde-capacem calicem,
 et ære-solido apte-curvatam creagram,
 et radulam, et pultem-quæ-versat tudiculum.
 Intemperantia, tu autem hæc mali mala donatoris
 accipiens, ne des ei unquam temperantiam.

306. ARISTONIS.

Ollam, et hanc creagram, et valde-curvatam
 clavem (?) suum, et quæ-pullem-versat tudiculum,
 et flabellum ex-pennis, et ex-ære-malleo-ducto lebetem,
 cum securi, et quæ-gulam-secat secespitam,
 jurisque trullam cum verubus, et ad-abstergendum
 spongiam sub valido positam coqui-cultro,
 et hoc hiceps pistillum, simulque mortarium
 ex-hono-lapide, et recipiendæ-carni alveum,
 coquus Spinther Mercurio hæc symbola artis
 dedicavit, servitii onere excusso.

307. PHANIE.

Eugathes Lapithanus speculum et capillorum-amans
 linteum et petasi frustum novaculis-supponendum,
 et strigilem arundinaceam respuit, et lapideo-manubrio
 cultellos, et unguibus-bona-secandis scalpella;
 respuit et forfices, novaculas et sellam, et ad Epicuri,
 tonstrina relictæ, saltum-fecit hortiloquos,
 ubi lyram audiebat tanquam asinus. Periisset autem prope
 esuriens, nisi usus-esset cursu-retro-verso.

308. ASCLEPIADIS.

Victor puerorum, quia venustas literas scripsit,
 Connarus octoginta accepit talos,
 et me, gratiam Musis, comicum huc Charetem
 senem cum plausu dedicavit puerulorum.

309. LEONIDÆ.

Honestam sane pilam Philocles et bene-sonans
 Mercurio hoc buxum crepitaculum,

306. ARISTONIS.

Hanc ollam creagramque cava cum clave suilis,
 Et cochlear saturum pulle quod esse solet;
 Quæque ferunt ventum plumas et ab ære lebetem
 Cum truce vi cultri cumque securicula,
 Et quæ de verubus deducunt hausta liquorem,
 Quæque jacet duro spongia sub gladio;
 Pistillumque biceps et tusum marmor ab illo,
 Portandisque bonum carnibus alveolum;
 Mercurio Spinther, condire obsonia doctus,

Hæc sacrat exuti signa ministerii.

308. ASCLEPIADÆ.

Accepit talos decies sibi Codalus octo,
 Scribendo pueros cum puer anteit.
 Munus ob id Musis, pueris plaudentibus, ecce
 Illo dante senex comicus adsto Chares.

309. LEONIDÆ.

Hæc cava de fragili sacrat crepitacula buxo
 Mercurio Philocles, aeriamque pilam,

ἀστραγάλας ὅ' αἷ πολλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἐλικτὸν
ρόμβον, κουροσύνης παίγνι', ἀνεκρέμασεν.

310. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εὐμπαθὴν ἤτεῖτο διδούς ἐμὲ Σίμος ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος δ' ὅπως, ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον· ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὺς
κείμει τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
παιδαρίων Διόνυσος ἐπτήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν,
« ἱερὸς ὁ πλόκαμος », τοῦμὲν * ὄνειρα ἐμοί.

311. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς Ἀγοράνακτος με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐ κέν' ἔρωτι δεδαγμένον, ἥμισυ δ' ὀπτῇ
ἰσχάδι καὶ λύχνῳ Ἰσιδος εἰδόμενον.

312. ΑΝΥΤΗΣ.

Ἦνία δὴ τοι παῖδες ἐνὶ, τράγε, φοινικόνεα
θέντες καὶ λασίῳ φιμᾷ περὶ στόματι,
ἔπια παιδεύουσι θεοῦ περὶ ναὸν ἄεθλα,
ὅφρ' αὐτοὺς ἐφορῇ νήπια τερπομένους.

313. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναιδῶν ἡμερόνεα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύεις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κητῷ ἀμφιτίθει Βακχυλίδη στεφάνους.

314. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΗΡΑΚΛΕΩΤΟΥ ΑΝΑΣΤΡΕ-
ΦΟΝΤΑ.

Πηνελόπη, τότε σοὶ γᾶρος καὶ χλαῖνα Ὀδυσσεὺς
ἤνεγκεν, δολιχὴν ἐξανύσας ἀτραπὸν.

315. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, φίλον Βρομίοιο καὶ υἱὸν
Ἀρκάδος, ἀντ' ἀλκᾶς ἔγραψεν Ὀφελίων.

316. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀερόπτης δάκρυον διερῆς, καὶ λείψανα δείπνων
δύσνομα, καὶ ποινὴν ἔγραψεν Ὀφελίων.

Et jactu varios rapido cum turbine talos,
Delicias ætas quas juvenilis amat.

312. ANYTES.

En pueri, barbata caper, tibi torva lupatis
Ora premunt, collum stringit habena rubens.
Sic ad templa Dedm festos imitantur honores
Et parvi parvo dulce vehuntur equo.

RECIPROCA.

314. NICODEMI HERACLEOTÆ
omnia.

Penelope tibi dat vestem, dat tegmen Ulysses,

et-talos, quibus multum insanivit, et tortum hunc
turbinem, pueritiæ lusus, suspendit.

310. CALLIMACHI.

Discendi-facilitatem poscebat donans me Simus filius Micci
Musis : illæ autem, Glaucus ceu, dederunt
pro parvo magnum donum. Ego vero per hanc hians
pendeo Samii bicornem *literam*, tragicus
Bacchus puerorum auditor. Illi autem dicunt,
« sacer cincinnus », meum somnium mihi *narrantes*.

311. EJUSDEM.

Agoranactis me dicito, hospes, comicum revera
pendere victoriæ testem Rhodii [tostæ
Pamphilum, non vane amore morsum, at dimidia-parte
carici et lychnis Isidis similem.

312. ANYTES.

Frena sane pueri tibi, o caper, purpurea
indiderunt et hirsutum circa os capistra,
ita equestria exercent dei circa templum certamina,
ut ipsos inspicias pueriliter sese-oblectantes.

313. BACCHYLIDIS.

Pallantis filia multinominis, veneranda Victoria,
benigna Cranaidarum amabilem chorum
semper inspicias, multasque in ludis Musarum
Ceo circumda Bacchylidi coronas.

314. RECIPROCI VERSUS NICODEMI HERA-
CLEOTÆ.

Penelope, hoc tibi velum atque amiculum Ulysses
attulit, longam emensus viam.

5. EJUSDEM.

Capripedem me Panem, amicum Bromii, et filium
Arcadis, pro auxilio-lato pinxit Ophelion.

316. EJUSDEM.

Aeropes lacrimam humida, et reliquias cœnæ
impias, et ultionem pinxit Ophelion.

Serus qui sese vir tibi restituit.

315. *Aliud.*

Ophelion dedit hunc nobis Evanis amicum,
Pleiade prognato de patre capripedem.

316. *Aliud.*

Aerope lacrymat propter quæ, fercula cœnæ
Impia, depingens hic dedit Ophelion.

317. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξιτέλης ἐπλάσε Δαναὴν καὶ φάρεα Νυμφῶν
λύγδινα, καὶ πέτρης Πᾶν' ἐμὲ Πεντελικῆς.

318. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύπριδι κουροτρόφῳ δάμαλιν βέξαντες ἐφηβοὶ
χαίροντες νύμφας ἐκ θαλάμων ἀγομεν.

319. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰθομέναις ὑπὸ δασίν ἐν εὐρυχόρῳ πατρὸς οἴῳ
παρθένον ἐκ χειρῶν ἡγαγόμεν Κύπριδος.

320. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσκανίη μέγα χαῖρε καλῇ, καὶ χρύσεια Βάχχου
δργια, καὶ μύσται πρόκριτοι Εὐτίω.

321. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΙΣΩΨΗΦΑ.

Θύει σοι τὸδε γράμμα γενεθλιακάσιν ἐν ὥραις,
Καῖσαρ, Νειλαίη Μοῦσα Λεωνίδεω.
Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος. Εἰς δὲ νέωτα,
ἣν ἐθέλης, θύσει τοῦδε περισσότερα.

322. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τήνδε Λεωνίδεω θαλερὴν πάλι δέρκεο Μοῦσαν,
δίστιχον εὐθίχτου παίγνιον εὐεπίης.
Ἔσται δ' ἐν Κρονίοις Μάρκῳ περικαλλὲς ἄθυρμα
τοῦτο, καὶ ἐν δειπνοῖς, καὶ παρὰ μουσπόλοις.

323. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀναστρέφον ἢ Ἀνακυκλόν.

Οἰδιπόδης χάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πόσσις
γίνετο, καὶ παλάμης ἦν τυρῆς ἐκ σφετέρης.

324. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμματα τίς λιπώνωντα, τίς Ἀρεῖ τῷ πολιπόρθῳ

317. *Aliud.*

Praxiteles tibi dat Danaen, tum tegmina Nymphis
Lygdina, tum Panem qui petra Pentelice.

318. *Aliud.*

Cypridi prolifere vaccam sacramus ephēbi.
Deducet thalamo quis rogo Naiadas?

319. *Aliud.*

Præmicuit mihi fax consensu patris, amicum
Nactus sum pulchræ Cypridis auspiciis.

320. *Aliud.*

Ascanium genus o valeas, vos orgia Bacchi
Mystica, vos veneror, gens sacra Nyctilei.

Exemplum, quomodo hæc recurrant.

Nyctilei sacra gens, veneror vos, mystica Bacchi
Orgia vos, valeas o genus Ascanium.

ISOPSEPHA.

321. LEONIDÆ ALEXANDRINI
omnia.

Natali tibi sacra tuo facit, optime Cæsar,

317. EJUSDEM.

Praxiteles finxit Danaen et vela Nympharum
lygdina, et ex-petra me Panem Pentelica.

318. EJUSDEM.

Cypridi puerorum nutrici-immolata vitula, nos adoles-
læti nymphas ex thalamis educimus. [centes

319. EJUSDEM.

Facibus sub accensis in spatiosa patris domo
virginem e manibus adduxi Cypridis.

320. EJUSDEM.

Ascania pulchra, multum salve, et aurea Bacchi
orgia, et mystæ electi Evii-dei!

321. LEONIDÆ ALEXANDRINI ISOPSEPHA.

Pro-sacrificio-offert tibi hoc scriptum nataliciis in horis,
Cæsar, Niloticâ musa Leonidæ:
Calliopes enim-sine fumo est semper sacrificium. Sed anno
si vis, largiora quam hoc sacrificabit. [proximo

322. EJUSDEM.

Hanc Leonidæ alacrem denuo adspice Musam,
binorum-versuum lusum concinnæ eloquentiæ.
Erit autem Saturnalibus Marco venustissimum oblectamen
hoc, et in cœnis, et inter amatores-Musarum.

323. EJUSDEM.

Reciprocum.

Œdipus frater fuit parentum, et matri conjux
siebat, et ex manu erat cæcus propria.

324. EJUSDEM.

Placentas quis pingues, quis Marti urbium-vastatori

Progenies Nili Musa Leonidea.

Nam sunt Calliopes fumo sine sacra; sed anno,
Plura tibi si vis, adveniente dabis.

322. *Aliud.*

Sume Leonidæ rursum tibi munera Musæ
Distichon, a facili quod venit ingenio.
Suavis erit Marco per Saturnalia risus,
Sive apud est vates, sive apud ille dapes.

(*Reciprocum.*)

323. *Aliud.*

Œdipodes, patet ut natis jam frater, amator
Matris, privavit se cito luminibus.

324. *Aliud.*

Quis mihi sanguineo bellaria pingua Marti,

βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
Νύμφαις ταῦτα φέροι τις· ἀναιμάκτους δὲ θυγλὰς
οὐ δέχομαι βωμοῖς ὁ θρασύμητις Ἄρης.

325. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ἀπὸ σταλίκων, ὃ δ' ἀπ' ἡέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου,
Εὐπολί, σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια·
ἀλλ' ἐμέθεν δέξαι Μουσῶν στίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
μῖμνει, καὶ φιλίας σῆμα καὶ εὐμαθίης.

326. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λύκτιον ἰοδόκην καὶ καμπύλον, Ἄρτεμι, τόξον
Νίκης ὁ Λυσιμάχου παῖς ἀνέθηκε Λίβυς.
Ἰοὺς γὰρ πλήθοντας αἰὲ λαγόνεσσι παρέτρης
δορκάσι καὶ βαλάνις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις.

327. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἷς πρὸς ἓνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς·
οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην.

328. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν τριτάτην χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βύβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης,
Νεῖλος θῆκας καὶ τήνδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
τῇ χθονὶ σῇ πέμπει δῶρον αἰδοτάτον.

329. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος μὲν χρύσταλλον, ὃ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους
πέμπουσιν, πλοῦτου δῶρα γενεθλίδια·
ἀλλ' ἰδ' Ἀγρειπίνην δύο δίστιχα μοῦνον ἰσώσας,
ἀρκοῦμαι δώροις, ἃ φθόνος οὐ δαμάσει.

330. ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΠΗΤΟΠΟΣ.

Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορούμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὐπαιδὰς Ἀθήνας,
ἰάθην ἑλθὼν, Ἀσκληπιέ, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
ἕλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μῆσιν.

331. ΓΑΙΤΟΥΑΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα ἐράκοντι

Quis dedit has uvas, quis dedit, oro, rosas?
Adferat hæc Nymphis aliquis. Sine sanguine quæ sunt
Dona, ferox animi Mars ego non capio.

325. *Aliud.*

De varis alii, deque aere, deque profundo,
Natali portant, Eupoli, dona tuo.
At nos parva damus tibi carmina, pignora fida
Doctrinæ semper, semper amicitia.

326. *Aliud.*

De Lycto pharetram Diana et flexile cornu
Nicias Lysimachi dat tibi dona Libys.
Nam multas, pharetram quæ complevere, sagittas
In celeres cervas perdidit et capreas.

uvas, quis rosarum posuit mihi calyces?
Nymphis hæc ferat aliquis : incruenta autem sacrificia
non accipio aris, ego audax Mars.

325. *EJUSDEM.*

Alius a palis, alius ab aere, alius a ponto,
Eupolis, tibi mittit dona natalicia :
sed a-me accipe Musarum versum, qui perpetuo
manet, et amicitia signum et doctrina.

326. *EJUSDEM.*

Lyctiam pharetram et curvum, Diana, arcum,
Nicias, Lysimachi filius, dedicavit Libys :
sagittas enim semper abundantes in-costis pharetræ
in-damas et maculosas exhaustit cervos.

327. *EJUSDEM.*

Unus *versus* ad unum calculis æquatur, non duo ad-binos :
non enim amplius amo longa-scripta.

328. *EJUSDEM.*

Tertiam hanc gratiarum a me sume rursus librum,
Cæsar, paris-numero symbolum eloquentiæ,
Nilus ut etiam hanc, Græciam pervadentem,
terræ tuæ mittat donum celebratissimum.

329. *EJUSDEM.*

Alius quidem crystallum, alius argentum, alii topazia
mittent, magnarum-opum dona natalicia :
sed ecce ego Agrippinæ, duobus distichis modo æquatis,
sufficio donis, quæ invidia non deprimet.

330. *ÆSCHINIS ORATORIS.*

Mortalium artibus diffidens, in numine autem [Athenis,
spem omnem habens, relictis pulcrorum-liberorum-matre
curatus-sum accedens, Æsculapi, ad tuum lucum,
ulcus habens in-capite annum, tribus mensibus.

331. *GÆTULICI.*

Puerum pater Alcon quum noxio implexum draconi

327. *Aliud.*

Non geminus geminis, sed se unus comparat uni
Versus, si numeres : non ego longa probo.

328. *Aliud.*

Tertia de nobis venit hæc tibi Gratia, Cæsar,
Apportans numero carmina facta pari.
Nilus enim medias per Græci nominis oras
Hæc audet Cereri mittere dona tuæ.

329. *Aliud.*

Argentum hic, alius crystallum, topazion alter,
Natali mittent splendida dona tuo,
Agrippina, sed hæc ego carmina quattuor æquans
Dono tibi vacuum munus ab invidia.

331. *GÆTULICI.*

Alco pater puerum strictum cum vidit ab angue,

ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
 θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ δίστος
 ῥίξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.
 6 Παισάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῇδε φαρέτρην
 σῆμα καὶ εὐτυχίης ἦλκε καὶ εὐστοχίης.

332. ADRIANOY.

Ζηνὶ τόδ' Αἰνεάδης Κασίῳ Τραϊανὸς ἀγαλμα,
 κοίρανος ἀνθρώπων κοιράνῳ ἀθανάτων,
 ἀνθετο, δοῖα δέπα πολυθαῖδαλα, καὶ βοῶς οὐρου
 ἀσκητὸν χρυσῷ παμφανώνωνι κέρας,
 6 ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λήϊδος, ἥμας ἀτειρῆς
 πέρσεν ὑπερθύμους ὧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας.
 Ἀλλὰ σύ οἱ καὶ τήνδε, Κελαινεφεῖς, ἐγγυάλιζον
 κρῆναι εὐκλειῶς ἤρην Ἀχαιμενίην,
 ὅφρα τοι εἰσπορῶντι διάνδιχα θυμὸν ἰαίνη
 10 δοῖά, τὰ μὲν Γετῶν σκύλα, τὰ δ' Ἀρσακιδέων.

333. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἥδη, φιλιτατε λύχνη, τρίς ἑπτάρεις ἡ τάχα τερπνὴν
 εἰς θαλάμους ἤξειν Ἀντιγόνην προλέγεις;
 εἰ γὰρ, ἀναξ, εἴη τόδ' ἐτήτυμον, ὅς οἱ Ἀπόλλων
 θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σὺ παρὰ τρίποδι.

334. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὔλια καὶ Νυμφαίων ἱερὸς πάγος, αἶ θ' ὑπὸ πέτρῃ
 πίδακες, ἥ θ' ὕδασι γειτονέουσα πίτυς,
 καὶ σὺ τετράγλῳχιν, μηλοσσόε, Μαϊάδος Ἑρμῆ,
 ὅς τε τὸν αἰγιόδοτην, Πάν, κατέχεις σκόπελον,
 ἴλαοι τὰ ψαιστά τό τε σκύφος ἐμπλεὺς οἴνης
 δέξασθ', Αἰακίδεω δῶρα Νεοπτολέμου.

335. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καυσίῃ, ἡ τὸ πάροικε Μακεδόνειν εὐχολὸν ὄπλον,
 καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
 ἰδρῷ διψήσασα πιεῖν τὸν, ἀλκιμε Πείσιων,
 Ἡμαθίς Αὐσονίους ἦλθον ἐπὶ κροτάφους.
 Ἀλλὰ φίλος δέξαι με· τάχα κρόκες, αἶ ποτε Πέρσας
 τρεψάμεναι, καὶ σοὶ Θρηάκας ὑπαξόμεθα.

Lentavit trepida cornua tensa manu.
 Nec manus erravit, serpentis in ore sagitta
 Constitit, ah pueri quam prope missa caput.
 Victor ovans quercu pharetram suspendit ab ista,
 Fortuna dubium clarus an arte magis.

332. ADRIANI IMPERATORIS.

Æneades Casio Trajanus dona Tonanti,
 Rex hominum regi dedicat ista deum,
 Uri grande bovis cornu, quod bractea levit
 Aurea, præterea stragula picta duo,
 De præda donata sibi, quo tempore victrix
 Ipsius indomitos perculit hasta Getas.
 At tu, summe pater, da nunc nova rursus, ut illi
 Gloria Mavortis surgat Achæmenii:
 Ut coram positis spoliis lætere duobus,

vidisset, timida arcum curvavit manu;
 a-fera autem non aberravit: nam per os sagitta
 penetravit paulum supra puerulum.
 Atque peracta cæde ad hanc quercum pharetram
 apposuit, signum et faustæ fortunæ et sollertiae.

332. ADRIANI.

Jovi Æneades Casio hoc Trajanus ornamentum,
 dominator hominum dominatori immortalium,
 dedicavit, bina pocula artificiosa, et bovis uri
 decoratum auro fulgente cornu,
 electa priore ex præda, quum indefatigabilis
 perdidit superbos sua sub hasta Getas.
 At tu ei etiam hanc, Obscure-nubilans, tribue
 ut absolvat gloriose pugnam Achæmeniam,
 quo tibi adspicienti bifariam gaudeat animus
 de-duobus, et Getarum spoliis et Arsacidarum.

333. MARCI ARGENTARIJ.

Jam, amicissima lucerna, ter sternutasti: an forte jucundam
 in thalamos venturam-esse Antigonen prædicis?
 si enim hoc ita est, domina, qualis Apollo,
 mortalibus tu quoque vates eris apud tripodem.

334. LEONIDÆ.

Antra et Nympharum mons sacer, et sub rupe
 fontes, et aquis vicina pinus,
 et tu quadranguli-forma, ovium-tutor, Majæ filii Mercuri,
 et qui capras-pascentem tenes scopulum, Gan,
 benigni hæc liba et poculum plenum vini
 accipite, Æacidæ dona Neoptolemi.

335. ANTIPATRI.

Causia, illa quondam Macedonibus commoda arina,
 et tegmen in nive, et galea in bello,
 sudorem sitiens bibere tuum, fortis Piso,
 Emathia veni in Ausonia tempora.
 At benignus cape n.e. Fortasse stamina, quæ olim Persas
 fugavimus, etiam tibi Thracas subjiciemus.

Et Geticæ gentis, gentis et Arsaciæ.

333. MARCI ARGENTARIJ.

Jam sternutasti ter, fida lucerna: veniitne
 Antígona ad nostrum te mihi vate torum?
 Si signum res ipsa probat, ceu magnus Apollo
 Tu quoque fatidicós stabis apud tripodas.

334. LEONIDÆ TARENTINI.

Diis agrestibus.

O stabula, o rupes Nymphis sacra, tuque sub illa
 Fons et fontanæ proxima pinus aquæ,
 Tuque ovium custos, Maja sate, imagine quadra
 Et qui cum capreis hæc juga, Faune, tences,
 Hos vini latices, hæc mellea liba volentes
 Sumite ab Æacida dona Neoptolemo.

336. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσέντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
 ἐρπυλλος καίται ταῖς Ἑλικωνιάσιν·
 ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθιε Παιάν,
 Δελφίς ἐπεί πέτρα τοῦτο τοι ἀγλαΐσεν.
 Βωμὸν δ' αἰμάζει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μῆλος,
 τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρεμόνα.

337. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλετον ὁ τῷ Παιήνορος υἱός,
 ἱητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος,
 Νικία, ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰὲ θυέσσιν ἰκνεῖται,
 καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἀγαλμα κέδρου,
 Ἡετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς
 μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

338. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἵμῖν τοῦτο, Θεοί, κεχαρισμένος ἀνθετο πάσις
 τῷγαλμα Ξενοκλῆς τοῦτο τὸ μαρμαρίνον,
 μουσικός· οὐκ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφία δ' ἐπὶ τῇδε
 αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

339. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαμομένης ὁ χοραγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυσε,
 καὶ σὲ τὸν δῖοιστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
 μέτριος ἦν ἐν πᾶσι, χορῷ δ' ἐκτῆσατο νίκην
 ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον δρῶν.

340. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ Κύπρις οὐ πάνδαμος· ἰάσκειο τὴν θεὸν, εἰπὼν
 Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνθεμα Χρυσογόνας
 οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέχνη καὶ βίον ἔσχε
 ξυνὸν, αἰεὶ δὲ σπιν λῳίον εἰς ἔτος ἦν
 ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ᾧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

336. THEOCRITI SYRACUSANI.

Serpyllum densis foliis insigne, rosæque
 Rorantes, Musis sunt dicata novem.
 Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
 Accipe sacratam, Pythie Phæbe, tibi.
 At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
 Ultima, mox aras imbuet ille tuas.

337. EJUSDEM

aliud, in statuam Æsculapii.

Venit Pæonides etiam Mileton, ut esset
 Cum medico, cujus Nicia nomen erat.
 Ille deum sanctis veneratus odoribus, istam
 Addidit, ex cedro quæ nitet, effigiem;
 Pollicitus pretium quod summum erat Eetioni,
 Cujus in hoc ars se tota profudit opus.

338. EJUSDEM

aliud, in simulacrum Musarum.

Hanc vobis Xenocles statuam de marmore puro

336. THEOCRITI.

Rosæ illæ roscidæ et densum illud
 serpyllum dedicata sunt Heliconiadicis (*Musis*),
 sed folio-nigro lauri tibi, o Pythie Pæan,
 Delphica quoniam rupes tibi hunc nitorem-præbuit.
 Aram autem sanguine-imbuet cornutus hircus iste albus,
 terebinthi rodens extremum ramum.

337. EJUSDEM.

Venit etiam Miletum Pæanis filius (*Æsculapius*)
 cum-medico morborum viro conversaturus,
 Nicia, qui eum in diem semper sacrificiis adit,
 et hoc ex odora sculpi-curavit simulacrum cedro,
 Eetioni scitæ manus gratia summum pollicitus
 præmium; is autem ad opus omnem contulit artem

338. EJUSDEM.

Vobis hoc, Deæ, gratus posuit omnibus
 simulacrum Xenocles hoc marmoreum, [ritium
 musicus; non aliter quisquam dicit: ac propter hanc pe-
 laudem habens, Musarum non obliviscitur.

339. EJUSDEM.

Damomenes choragus, qui tripodem, o Bacche,
 et te, suavissimum deorum immortalium, posuit, [riam
 modestus erat inter omnes, sed in choro virorum victo-
 nactus-est, simul et pulchrum et decorum spectans.

340. EJUSDEM.

Hæc Venus non est vulgivaga: placam deam, vocans
 Cælestem, castæ donarium Chrysogonæ
 in domo Amphiclis, quocum et liberos et vitam habuit
 communem; semper autem iis melius in annum erat
 abs te auspicantibus, o veneranda: nam qui-curant
 superos, ipsi quoque plus habent mortales.

Dedicat, Aonides, turba novena, Deæ,
 Musicus: haud quisquam negat hoc. Cui parta canendo
 Fama, Camænarum par meminisse fuit.

339. EJUSDEM

aliud.

Præbuit iste choros tripodemque ex ære sacravit
 Damoteles, dulcem teque, Lyæe, deum,
 Comis homo pueris; gnarus spectare decora
 Et speciosa, chori vicit honore viros.

340. EJUSDEM

in simulacrum Veneris Cælestis.

Non hæc vulgivaga est: Cælestem dicere fas est
 Hanc Venerem, posuit quam bona Chrysogone
 Amphiclis in laribus, communia pignora, queiscum
 Est vita in melius tempore progrediens,
 Dum tibi primitias dant rerum, Diva, suarum:
 Plus etenim, superos qui venerantur, habent.

341. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
 Μανδροκλέης Ἥρῃ, μνημόσυνον σχεδίας,
 τῇ μὲν δὴ στέφανον περιθείς, Σαμίοισι δὲ κύδος,
 [Δαρείου βασιλείως ἐκτελέσας κατὰ νοῦν].

342. ΑΛΛΟ.

Ἄθρῃσον Χαρίτων ὑπὸ πασταδοὶ τῆδε τριήρους
 στυλίδ᾽ τᾶς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας·
 ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθάνᾱ,
 τάνδε πολεῖ καλὰν ἀντιδιδοῦσα χάριν,
 οὐνεκεν ὠψίστα Τριτωνίδι νηὸν ἔτευξεν
 Κύζικος ἄδ', ἱρᾷ πρώτων ἐν Ἀσιάδι·
 δεῖγμ' ἃ καὶ πλίνθων χρυσήλατον ἤγαγεν ἄχθος
 Δελφίδα γὰρ, Φοῖβῳ τάνδε νέμουσα χάριν.

343. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδίων δαμάσαντες
 παῖδες Ἀθηναίων ἐργασίην ἐν πολέμῳ,
 δεσμῶν ἐν ἀχνοέντι σιδηρέῳ ἔσθεσαν ὕβριν·
 τῶν ἵππου, δεκάτην Παλλάδι, τάσδ' ἔθεσαν.

344. ΑΛΛΟ.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὲ τούσδε σὺν ὅπλοις
 τιμωροὺς προγόνων βάρβαρον εἰς Ἀσίην,
 οἳ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
 στήσαν Ἐριβρεμέτη δαιδάλεον τρίποδα.

345. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰλαρος ἦνθι μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
 χεῖματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
 σῇ ἐπιμειδῆσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
 ἡοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
 Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
 λώϊον ἢ μίμνειν ἥρινόν ἥελιον.

346. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαϊάδος υἱέ,
 ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
 δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 ναίειν, αἰῶνος μούραν ἔχοντ' ἀγαθὴν.

347. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἄρτεμι, τίν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἶσατο τῇδε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σά' η·

341. ANONYMI.

Bosporo piscoso pontem-impositum dedicavit
 Mandrocles Junoni, monumentum ratium-junctarum,
 illum quidem coronā ornans, Samios autem gloriā,
 Darii regis ad mentem re-perfecta.

342. ALIUD.

Contemplator Gratiarum in æde hac triremis
 columellam : primi illud specimen operis-ejus-artis :
 hanc enim primam olim invenit Pallas Minerva,
 hanc urbi decoram reddens gratiam,
 eo quod summæ Tritoniæ ædem struxit
 Cyzicus hæc, sacra primam in Asia;
 eadem specimen ejus laterumque aureum duxit pondus
 Delphicam tellurem, Phæbo hanc tribuens gratiam.

343. INCERTI.

Gentes Bæotorum et Chalcidensium postquam-domuerunt
 filii Atheniensium operibus belli,
 in luctuoso vinculo ferreo earum exstinxere superbiam :
 quorum equas hasce decimam Palladi posuerunt.

344. ALIUD.

Thespiarum magna-civitas misit quondam hosce in armis
 ultores majorum barbaram in Asiam ;
 qui cum Alexandro Persarum urbes solo-æquantēs
 erexerunt Altisone Jovi affabre-factum tripodem

345. CRINAGORÆ.

Vere florebant olim rosæ ; nunc vero in media
 hieme purpureos reclusimus calyces,
 tuo arridentes natali lætæ huic
 diei, qui nuptiali vicinissimus thoro.
 Pulcherrimæ conspici in temporibus feminæ
 melius quam manere vernum solem.

346. ANACREONTIS.

Tellidi jucundam vitam præbe, Maiæ fili,
 pro suavis donis his id beneficium tribuens.
 Daque eum recti-tenacium Euonymensium in demo
 habitare, ævi sortem habentem bonam.

347. CALLIMACHI.

Diana, tibi hocce signum Phileratis posuit hic ;
 at tu id quidem accipe, veneranda, illamque serva.

341. INCERTI.

*Sub pictura, in qua Bosphorus ponte stratus, dedicata in
 Junonis æde.*

Mandroclees, Juno, dicat has tibi pisce feraces
 Bosphorias missas sub juga pontis aquas :
 Darii regis posuit manus æmula mentem :
 Unde decus Samiis, parta corona viro.

343. INCERTI.

*In ærea quadriga, quam Athenienses Minervæ consecra-
 runt.*

Bæotis bello domitis et Chalcide victa
 Gens Cecropis, referens læta tropæa domum,
 Captivumque premens ferrata nocte Furorem,
 Istos de decima Palladi sacrat equos.

348. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἶλινον ὠκυμόρῳ με λεγωῖδι τοῦτο κεκόφθαι
τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης,
κοῦρον ἔπει τίκτουςα κατέφθιτο· παῖδα δὲ Μήλας
δεξάμενος θαλερὴν κλαίει Ἀθηναῖδα,
Λεσβιάδεσσιν ἄχος καὶ Ἰήσони πατρὶ λιποῦσαν.
Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.

349. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἴνους ὦ Μελικέρτα, σὺ τε γλαυκὴ μεδέουσα
Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρήδων τε χοροὶ, καὶ κύματα, καὶ σὺ, Πόσειδον,
καὶ Θρήϊξ, ἀνέμων πρητύτατε, Ζέφυρε,
Ὡαοὶ με φέροιτε, διὰ πλατὺ κύμα φυγόντα,
σῶν ἐπὶ γλυκερὰν ἡόνα Πειραεῶς.

350. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τυρρηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος,
πολλάκι Πισαίων στρηνῆς ὑπὲρ πεδίων
φθεγγαμένης, ὁπρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυοὶ νίκαις·
εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤγαγες εἰς στεφάνους,
ἄστος Μιλήτου Δημόσθενες, οὐ ποτε κώδων
χάλκεος ἤχησεν πλειοτέρῳ στόματι.

351. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. Τίν με, λεοντάγχ' ὦνα συοκτόνε, φήγινον ὄζον [μαι.
β. Θῆκε τίς; α. Ἀρχίνος. β. Ποῖος; α. Ὁ Κρής, β. Δέχο-

352. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Ἐξ ἀπαλῶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῶστε Προμαθεῦ,
ἐντι καὶ ἀνθρώποι τὴν ὁμαλοὶ σοφίαν.
Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἱ καὶ δὴν ποτέθηκ', ἥς κ' Ἀγαθάρχης ὄλα.

353. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Αὐτομέλινα τέτυκται· ἴδ' ὥς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
ὁμὲ ποτοπτάζειν μελιγίως δοκεῖ·
ὥς ἐτύμως θυγάτηρ τῇ ματέρει πάντα ποτῶκει.
Ἦ καλὸν δὲκα πέλη τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

354. ΤΗΣ ΑἴΤΗΣ.

Γνωτὰ καὶ τῆνῳθε Σαβαθίδος εἶδεται ἔμμεν
ἄδ' εἰκὼν μορφῇ καὶ μεγαλειοσύνα.
Θάεο τὰν πιτυτάν· τὸ δὲ μελίχον αὐτόθι τήνας
ἐλπομ' ὁρῆν· χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γυναῖ.

355. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ

348. DIODORI.

Luctuosa præmature-mortuæ puerperæ me sculptum-
Diodoræ inscriptio dicit doctrinæ, [esse hæc
puerum postquam pariens periit; filiam autem Melæ,
quam-recepi, florentem lugeo Athenaidem,
Lesbiadibus mærorem et Iasoni patri quæ-reliquit. [erant.
Diana, tibi vero tum canes ferarum-interfectores curæ-

349. PHILODEMI.

Inone-nate o Melicerta, tuque glauca regnatric
Leucothea maris, dea averruncatrix-malorum,
Nereidumque chori, et fluctus, et tu, Neptune,
et Thrax, ventorum lenissime, Zephyre,
propitii me ferte, per vastam undam fugientem,
salvum in dulce litus Piræei.

350. CRINAGORÆ.

Tyrrhenæ sonitum late-penetrabilem tubæ
sæpe Pisæis rauce super campis
boantis superior quidem habet ætas in duabus victoriis:
si vero tu et tres pervenisti ad coronas,
civis Miletii Demosthenes, nunquam tuba
ænea sonuit pleniore ore.

351. CALLIMACHI.

[neam clavam...;
α. Tibi me, leonum-constrictor rex, suum-interemptor, agi-
b. Posuit quis? α. Archinus. β. Cujas? α. Cretensis.
[β. Accipio.

352. ERINNÆ.

A mollibus sane manibus profecta hæc pictura: optime
sunt etiam homines tibi similes sapientia. [Prometheu,
Hanc certe virginem ad-verum quisquis pinxit,
si vocem quoque addidisset, esses Agatharchis tota.

353. NOSSIDIS.

Ipsissima-Melinna efficta-fuit. En ut mansueta facies
me aspicere suaviter videtur!
quam vere filia matri-in-omnibus similis-est!
Sane pulchrum quando sunt liberi parentibus pares.

354. EJUSDEM.

Noscibilis vel hinc Sabæthidis videtur esse
hæc imago tam formâ quam gravitate.
Inspice prudentem feminam; sed mansuetudinem illius hic
opinor me visuram. Vale multum, beata mulier.

355. LEONIDÆ.

Mater pictum Micythum, utpote pauper,

352. ERINNÆ.

Mollibus hæc manibus tabula est formata; Prometheu,

Ingenio similis vir fuit ille tibi.
Si donare etiam potuisset voce puellam
Tam bene qui pinxit, tota Agatharchis eras.

Βάχχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραφάμενα.
Βάχχε, σὺ δ' ὑψώης τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικὸν, ἅ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

356. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ
Κρῆσσαι, πότνια, σῆς, Ἄρτεμι, νειοκόρου
τετρατεῖς ἀπὸ μητρός. Ἴδοις, ὦνασσα, τὰ τῆσδε
εὐτεκνα, κἀντὶ μιῆς θῆς δύο νειοκόρους,

357. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

α. Ὅλβια τέκνα γένοισθε! τίνος γένος ἐστέ; τί δ' ὑμῖν
ὦδε καλοῖς χαρίεν κείμενόν ἐστ' ὄνομα;
β. Νικάνωρ ἐγὼ εἰμι, πατὴρ δέ μοι Αἰπιόρητος,
μήτηρ δ' Ἥγησώ, κείμῃ γένος Μακεδών.
γ. Καὶ μὲν ἐγὼ Φίλα εἰμὶ, καὶ ἐστί μοι οὗτος ἀδελφός·
ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἔσταμες ἀμφοτέροι.

358. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Χαῖρέ μοι, ἄβρε κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ἥ ποτε Λυδῇ
λυσάμενη φιλότῃ ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.
Ὅλβιος ἦσθα, κύπασσι, καλῶς τότε καὶ πάλιν, ὥς νῦν
χρύσειον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

Faccho donat, rudi-penicillo pingendum-curans.
Bacche, tu vero grandescere-fac Micythum. Si autem do-
vile, tenuis hæc tibi fert paupertas. [num

356. PANCRAATIS.

Clionis duæ filiæ, Aristodice et Amino,
Cretenses, veneranda, tuæ, Diana, ædituæ
quadrīmæ a matre *dicantur*. Aspice, o domina, ejus
felicitatem-in-liberis, et pro una fac-esse duas ædituas.

357. THEÆTETI.

a. Felices, pueri, sitis! Cujus progenies estis? quod vero
ita pulchris gratum positum est nomen? [vobis
b. Nicanor ego sum; pater vero mihi Æpioretus,
mater autem Hegeso, et sum genere Macedo.
c. Et ego Phila sum, et est mihi hicce frater.
Ex voto autem parentum stamus ambo.

358. DIOTIMI.

Salve mihi, delicate cypassi, quem Omphale illa olim Lyda
quum-solvisset, amplexus venit in Herculis.
Felix fuisti, cypassi, pulchre tunc, atque rursus, quia
auream Dianæ hanc intravisti ædem. [nunc

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VI.

Codex : ἀρχὴ τῶν ἀναθεματικῶν (sic) ἐπιγραμμάτων. « Post hæc aliquot verba ita tenuia ac detrita ut dignosci nequeant. » Paulss. In summa pagina leguntur duo versus cum lemmate : εἰς τελετὴν Διονύσου. « Quos non visum est Jacobsio in ordinem ceterorum debere recipi, et in commentarium rejecit; immerito, opinor; et epigramma illud in sedem debitam restitui. » Boiss.

I*. « Scriptum in gemmam, in qua pompa mystarum Iacchi representata erat, Amoribus supra volantibus. A varietate figurarum, quam illa exhibebat, πολύμορφος. Amores autem illi vindemiam exercebant; hinc χορὸς τρυγῶν. Plures ex antiquitate supersunt gemmæ huic disticho accommodatæ, ut nobilissima gemma *Michaelis Angeli* appellata, in qua bini Amores uvas de vitibus decerpunt, alter etiam in pateram sublatam mustum exprimit. Est ea revera πολύμορφος, quum ibi viri mulieresque, cum Satyris, pueris et animantibus mixti, potantes, sacrificantes, vindemiantes, ludentes conspiciantur. » Jac. Codex εἰς λίθος, corr. Jac.

Sequitur lemma novi capituli : ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὡς φησὶν ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις; γεγένηται σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. Et τοῖνυν γεγένηται τὸ προτεθέν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγνωσιν μεταδόντι· εἰς δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡμῖν ἀνυσθῆναι τὸ σπουδαζόμενον.

I. Lemma : ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατεθέντι παρὰ Λαίδος. « Gallicis versibus redditum a Longopetræo ad Theocr. p. 64; a Voltairio Dict. philos. in *Epigramme*. Conf. Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 286; Sallengr. Memor. Litter. t. I, p. 182, qui alias versiones apposituit. Ausonianam imitationem imitatus est gallicis etiam versibus Guys. Itin. t. I, p. 60. Conf. et epigr. 18, 19, 20. » B. — 1. ἡ τῶν ἐραστῶν Cod. et RS. (Regius n. 2720, argumenti miscelli, a Schneidewino excerptus : *Progymnasmata in Anthol. Græcam*, Gotting. 1855); ἡ τῶν ἐρώτων, al. τὸν ἐρώτην Plan. Edebatur ἡ τὸν ἐραστῶν. « Sed ita Lais diceret se adhuc diligere anum; quum hoc significet, olim amatores sua puellæ formosæ vestibula frequentasse, senescentes autem deseruisse. » Bothius. Sensit etiam Heckerus, cuius emendationem ἡ ποτ' ἐραστῶν (coll. IX, ep. 103, 3) recepinus. « Tametsi (Schneidewini verba sunt) quæri potest annon præstet corrigere ἡ ποτ' ἐραστῶν, ut IX, ep. 260, 1 : 'H τὸ πάσαι Λαίς πάντων βέλους οὐκέτι Λαίς. » — 2 ἐπὶ Bergkii et Schneidewin., coll. IX, ep. 621, 5. Legebatur ἐνί πρ. — 3. Supple ἀνέτηκα, quod semel dictum esto. — Sic imitatus est Ausonius, LV :

Lais anus Veneri speculum dico : dignum habeat se
Æterna æternum forma ministerium.
At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem
Qualis sum, nolo; qualis eram, nequeo.

II. Lemma : ἐπὶ τόξῳ ἀνταθέσθιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναφ. — 2 νηῶ ἀθηναίων Cod. et RS., sed in illo ης superscriptum; νηφὺν Ἀθηνᾶς Plan., cuius ed. πρ. κείνται. Deinde ὑπερώρια Plan.; Codex et RS. ὑπερβόρια, quod defendit Schneidewinus auctoritate Hesychii et altero exemplo infra ep. 124, 2, reduxit Jac. — 4. « Λουσάμενα, quæ imbibuerunt sanguinem. Activo in eadem re VII, ep. 443, et Tryphiodor. 19. *Lavit ater sanguis corpora*, Virgi-

lius. » Jac. Videtur esse λουσάμενα sensu passivo capiendum. Conf. not. ad IX, ep. 247. Nisi vis major sit in sensu medio. Boiss.

III. Lemma : ἐπὶ ῥοπαλῳ ἀνταθέσθιν Ἡρακλεῖ. — 1. Trachinem, Thessaliæ urbem, a saxosa regionis natura nomen traxisse auctor est Stephanus Byz. « Seneca Troad. 818 : *lapidosa Trachin*. Idem Herc. Cët. 135 : *ad Trachina vocor, saxa rigentia*. » Both. — 2. « Suidas : πρώ- νες ὄρων ἐσοχαί, βουνοί. Et hunc locum promit. » B. Pholoe, mons Arcadiæ. — 3. Quæ ἀγριέλατος ap. Theocr. VII, 18; XXV, 207.

IV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ ἀλίων. In RS. Λεωνίδου ἀναθεματικὸς ἀλίων. — 1 sic Cod., RS. et Plan., « nullis numeris, quidquid arguantur. » Both. Boiss. cum Salmasio εὐκαπές. « Tentaverunt varia : olim Hermannus γαμφὸν vel γναμπτόν τ' ἀγκ., Meinek. (p. 117) καμπύλον vel στρεπτόν τ', coll. ep. 27, 6, (Geistius εὐπαγές vel εὐαγρές, coll. VII, ep. 295, 1,) alia Heckerus, qui Comm. I, p. 144 rectissime rediit ad Blomfieldii emendationem Ἀγκιστρ' εὐκαμπῆ, in qua etiam Hermannus postremo acquiescebat. » Schneidewin. Item Bothius. — 2 χώρμην Plan., RS.; γ' ὠρμην Cod. — 3 τεχνηθέντα RS., usitatus in ea significatione. — 4 κύρτων Cod., o superposito. Deinde ἀρμενα Dorvillius, qui in codice Mediceo ἀρρμν invenerat; receperunt Brunckius et Meinek. « Verum ut vel sic ipsam teneamus poetæ manum. » Hecker. — 5. « De Ποσειδωνίῳ ἔχει vide Bættiger. in *Analthea* tom. II, p. 302 seqq. — 6. Ἐπίτας pro ἑρετρούς, *remiges* pro *remis*, ut ep. 211, 5, πλατὺν τριῶν σαγηνευτῆρα pro σαγήνην. » Jac., ex Latinis similia afferens p. 124. Hecker. conj. τὰς ... διχθαδίας ἐλάττας. — 7. « Ἀνάκτορι τέχνης, Mercurio, ni fallor. In iis quidem carminibus, quæ ex nostro expressa sunt, piscatores instrumenta sua Mercurio dedicant. Conf. Oppian. Hal. III, 13 seqq., 26 seq. » Jac. — 8 τέχνης ... ἀρχαίης ... τεχνισσύνης Plan. Ἀρχαίας, quam diu exercuit.

V. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Et in nova pagina : εἰς Πίσωνα (sic) γριπέα. RS. : ἀναθεματικὸς. — 1 Δώνανα; RS., dorica specie. « Arundines in summa parte ligatas, fortasse ad hamum aptandum. Theætetus infra ep. 27, 2 : ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων. » Jac. Deinde RS. ἀλιγέα. — 2. « Hinc Suidas : γυρῶν περιφερῶν, πεκαρμένων. — 3. Ἀκρομύλιθον, conf. ep. 30. » B. — 4. σχοινοπλέκεις. Edebatur σχοινοτενέες, « quod Jacobsius et Dindorfius in Thes. explicant a *fune junceo suspensas*, Schneider. Lex. et Schæfer. ad Greg. Cor. p. 509, *juncis plexas*. In quo jure suo hærebat Heckerus; et correxit σχοινοδέτους. Verum dedit noster codex, ut ep. 28, 5, εὐπλέκει; σπυρίδες vocantur. » Schneidewin. — 5 ἔγγυον Plan. — 7. πίσων Cod., RS.; alterum Plan. — 8 πολλοὶς αἰθόμενος; codd. omnes; ἀχθόμενος; Jacobs. cum Scaligero; βριθόμενος; Reiskius, quod probant Brunck. et Hecker., coll. Theæteti epigr. 27, 8 : γήραι νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

VI. Lemma : εἰς τὸν ἐν Πυθοὶ λίθῃτα, ἐκ τοῦ Ἡρόδοτου. Est cum duobus sequentibus ap. Herodotum V, 59, 60, 61, qui legendus. — Codex ἑών. Jac. cum Reizio et Wolfio ἑών, « ab antiquo verbo ἑω, eo. » Ap. Herodot. ἑών.

« Larcherus ad Herodotum memorat correctionem ἀνέθηκε νέων, quam ait sibi tribuisse Villoisonum Anecd. t. I, p. 129, quæ fuisset ab Anglo docto proposita, virum optimum plagii insimulans ipse plagiarium insignis. Sed tanta fuit viri nonnunquam in coævus iniquioris levitas, ut ne integram quidem Villoisoni notam legerit; disertissimis enim verbis Villoisonus lectionem νέων Th. Perellio acceptam refert; in hoc tantum reprehendus quod Angli critici meminerat. Sed nec Villoisonus ipse legerat omnia, et quis omnium meminit? Conf. Bibl. Gr. t. I, p. 200, 6. » B. Accurate de hac controversia egit Ungerus, qui legendus *Stud.* XI, in Diurn. Litt. ant. 1844, in. Mart., n. 30. Ibi quod scripserat Meineke. p. 234 ἐδών, duobus grammaticorum locis confirmat, schol. ad Dionys. Thr. p. 784, 29, et gramm. Cram. Anecd. Ox. t. IV, p. 320, 5, qui in lebetes lectum fuisse referunt ἀνέθηκε λαβών ἀπὸ T. Valde errat Grotius.

VII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ. — 1 σκαῖδ; Cod.

VIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ. — 1 αὐτὸς; posui ex Herodoto, qui usus pronominis frequens in hoc genere epigrammatum; αὐτὸν Cod. et edd. De Leodamante vide Pausan. IX, 5, § 7.

IX. Lemma : ἐπὶ τόφῳ καὶ φαρτέρῳ ἀνατεθεῖσι. RS. : Μνασάλκου εἰς Ἀπόλλωνα. Chardo annotat in Planudeis Μνησάρχου ferri, non Μνασάλκου. — 1 φαρτέρῳ RS. et corrector Codicis, qui φαρτέρα a pr. m., ut Plan. et Suidas v. Ἰοχέαιρα, ἢ τοῖς τοῖς χαίρουσα. — 2 τὰδ' ἐκκρέμαται RS. — 4. « Heckerus perperam iungebat ἄνδρες; δυσμενέων, ut dicitur ἄνδρες; Αἰγυπτίων pro Αἰγύπτιοι. Rerte animadvertit O. Schneiderus, ἄνδρες; esse i. q. πολέμιοι [sive potius ἄνδρες; intelliguntur hostes, quippe Promachi sagittis icti], ξείνια δυσμενέων autem per oxymoron dictum esse, quod non debere deleri. » *Schneidew.* Brunckius quoque δυσμενέες; ediderat. Apte comparatur Archilochus ap. schol. Soph. El. 96 : ξείνια δυσμενέων λυγρὰ χαριζόμενος. Eiusdemmodi ξεινήιον Ulyssi promittebat Cyclops, Odyss. I, 370.

X. Lemma : εἰς βωμὸν ἀνατεθέντα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Σελεύκου. — 1. « Hinc Suidas : φυγοδέμνιος; παρθένος. » B. — 2. Conf. I, ep. 55, 2. — 4. « Sensus non est perspicuus. An oraculi jussu aram hanc exstruxerat Seleucus? Sic Φοιβείον, quod reponerat Salmas., et φειγζαμένου poscetur. An Seleucus ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφάτης erat? Tum legendum erat φθειγζόμενος. » *Brunck.* Quod verum esse censet Heckerus, conferens epigr. in Corp. Inscr. p. 1212, 4 : θεοπεσίῳ φθειγζόμενος στόματος, et Append. ep. 209, 4 : γλυκεροῦ στόματος ὅπα ... λείσα. In Chardonianis schedis de versu 3 hæc scripta : « De voce κεραούχος multa disputat Reiskius, quæ tamen non sunt unius assis. De ara enim ex cornibus composita hic non agitur, sed de ara sive quadrata sive cornibus adumbrata, quales circumferebantur olim, quæ Jovi Ammonio dicatæ fuerant, cornibus frequentes, ut ait Martialis Spect. 1, 7. »

XI. Lemma : Σατρίου (sic) ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν θηρευτῶν. Plan. Σκυρίου. — 2 πύργ; Codex, eadem manu in πύργ; mutatum, tam hic quam in sequentibus epigr. « Νεφέλη est rete quoddam. Conf. ad ep. 109, et adde Aristoph. Av. 194 cum schol. et Bergl. » B. — 3 δεχί τῶνας Cod. Χιτὼν de retibus dici exemplis docuit Toupus, ut Achilles Tatii : ὀλίγοι δὲ μ' ἤγρευθεν ἀράχνης χιτῶν. — 4 ἐργατὴν Codex, unde Plan. ferit ἐργασίην, quod de instrumento laboris non dicitur; recte Heckerus

ἐργατὴν. « Pani, qui tres venationis partes simul exercet, et totius artis auspex est. Similiter ἐργατὴν V, ep. 275, 12; ἐργάτις V, ep. 206, 2; IX, ep. 26, 8. » — 5 ἀδελφοί; Cod.; ἀδελφείοις Plan. « Sed videndum an non vocula quædam exciderit, qua sententiæ iungebantur, quæ mihi nunc aliquantum hiare videntur. Fortasse ἀδελφοί; Πάν, ἐπίνευσον. » *Hecker.* — 6. « Hinc Suidas : νέποδες, οἱ ἰχθύες. » *Boiss.*

XII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἀντίξεις (de quo v. ingeniosam conjecturam L. Dindorfii in Thes. v. Ἀντίξεις, quod ex apogr. Gothano edebatur) Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου. — 1. « Hinc Suidas : γνωτός; ἀδελφός. » B.

XIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Et in nova pagina : τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀλιέων ἀδελφῶν. — 1 τὰ inter lin. habet Cod. « Hinc Suidas : δμχιμος; ἀδελφός. — 2. Hinc fursus : ἄγρεσία, ἡ ἄγρα. » B. — 3 πικρῶν Cod., alterum Plan. Δάμις Cod., correctore α constanter in α mutante.

XIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1. « Hinc Suidas : αὔθαιμοι, οἱ ἀδελφοί. Et ἄρμενα; ἄρμόδια, ἐπιτήδεια. — 2. Hinc idem : ὀρειονόμων; τῶν ἐν ὄρεσι διατρωμένων. » B. — 3 τὰν (teste Paulss., non τῶν) δὲ πετηνῶν Cod., α posito super η. Plan. τῶν δὲ πετεινῶν. Etiam Suidæ libri optimi τάνδε πετηνῶν, in Δεραιοπέδῃ, τὸ ἱευντικὸν λίνον. Quare recepi quod Jacobsius suavit in Addendis p. XXXVIII et solum habet auctoritatem. — 4 τὰν δὲ δεραιοπέδην Cod.; τήνδε δεραιοπέδην Plan. — 5 λίμνης Cod. et Plan., sed ille superposito α.

XV. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμου. « Plan. *Zosimo* soli tribuit. Cujus esse verisimile videbitur Zosimi epigrammata comparantibus, inter quæ tres sunt in eodem argumento lusus. » *Jac.* — 2 ὕπ' ἡερῶν Cod.; ὕπ' ἡερ. Plan. præter ed. Steph. Jacobsius : « Rectius fortasse ἀπ' ἡερῶν, ut ep. 12, 13 et 17. » Quod bene Boiss. recepit.

XVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ Ἀρχίου; τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν ἀλιέων. Additur : ζῆτει τὰ ὅμοια τούτων εἰς τὸ ρπ' ψηφιν (ψηφίον) ὅτι ἐκεῖ (sequitur sigla similis literæ z gothicæ; Boiss. ἐκεῖθι. Apogr. Par. ἐκεῖνα) ἐγράφη (vel ἐγράφησαν) εἰσὶν δὲ τὸν ἀριθμὸν θ' ἀρχὴ δὲ οὕτως;

Ἀγραύλῳ τὰδε Πανὶ βιαρκέος; ἄλλος; ἀπ' ἄλλης.

Remittitur lector ad epigrammata 179 et seqq. — 1. « Hinc Suidas : σκοπιήτης; κατάσκοπος. » B. — 2 τρισπᾶς Cod., sed λινοστασίης. — 3 πετεινῶν Plan.

XVII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ τριῶν γυναικῶν πορνῶν. « Salse mihi perstringere voluisse videtur Lucianus tot poetarum lusus in tres fratres, qui continua serie, si quis eos in Planudea legere aggrediretur, nauseam facile moverent. » *Brunck.* — 2 ἄλλ' ἢ ἄλλη Cod. — 3 εὐερῶ Cod. — 4. « Οὐρανίων, ab οὐρανός, *palatum*. Vide ad V, ep. 105. » B.

XVIII. Lemma : ἐπὶ κατόπτρῳ Λατδος ἀνατεθέντι τῇ Ἀφροδίτῃ. Et iterum : Λατ; ἀναθεῖσα τὸ κατόπτρον τῇ Ἀφροδίτῃ. (Vide ad ep. seq.) Hoc et duo sequentia epigrammata expressa ex Platónico supra 1. — 2 γηραλέην Plan. — 3 ἀπ' ἐλθειράσα Cod., alterum Plan. — 6. « Δίσκος, *speculum*, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, Sophocles ἐν Κρησὶ τῷ δράματι [imo Κρίσει, dramate satyrico], τὴν Ἀφροδίτην... μύρω

ἀλειπομένην παράγει καὶ κατοπτρίζουμένην, ap. Athen. XV, p. 687, D; quem secutus est Callimachus Lav. Palladis 21. » Jac.

XIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. « Huc refero lemma alterum superiori epigrammati appositum. Lais loquitur. » B.

XX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. Plan. *Luciano* tribuit. — 2 Λαίς ἔθηκεν malebat Jacobs., numeris minus bonis. — 3 sic Jacobs. Codex μούνη δ' ἐνικ. Plan. δ' omittit.

XXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πάρι (imo τῷ Πριάμῳ) παρὰ κηπουροῦ. « Ejusdem *Juliani Aegyptii* esse suspicatur Salmasius. *Leonidæ Tarentini* esse dixeris; saltem ex antiquo poeta expressum. » Jac. — 2 ἄγκυλον Brodiaeus, Scaliger et Brunkius; cuius feminini exemplum exstare non videtur. Heckerus p. 109 haud feliciter tentat ἄσκαλον coll. schol. Theocr. X, 14, « qua, usu detrita, hortulanus σκάλλειν desuit. » Bothius conjecit εὐκολον, « levem », quocum conferre possis εὐκολον ὄπλον ep. 335, 1. — 3 τὴν τ' Plan.; τὸν τ' Cod. De lacerna. — 5. Εὐπρόχτων per prolepsin dictum, ut Horatianum *imbres nubibus hispido manant in agros*. — 6 γρ. ἀρτιφανοῦς corrector in Codice, et sic Plan. Boiss. : « Πάσσαλον ἐμβόλεια, vernacule *plantain*. » — 7 γρ. διψῶσαν corrector in Codice, et sic Plan. Verissime Jacobsius : « Doricam formam recepi, quia in talibus seriores poetæ varietatis quandam iucunditatem sectati esse videntur, huius generis formas non tam certæ cujusdam dialecti, quam poetici sermonis in universum esse existimantes. » — 9 σοὶ τοῖ κηπουρῷ Cod.; σοὶ τοι κηπουρῷ Plan. Ita Brunck. et Boiss., « quod friget. Scripsi σοὶ τῷ κηπουρῷ. *Priapo, horti custodi*, ut Catull. XIX, 17; XX, 4. » Jac. Quod verum.

XXII. Lemma : ἀνάθημα ἑτέρου κηπουροῦ τῷ Πριάμῳ. *Zona* inscribit Planudes; « cuius ingenium refert. — 1. Ἀρτιανή, paulo ante ruptum, quod est maturitatis signum. Sic Crinagoras εὐσχίστον ῥοιόν. » Jac. Ἀρτιχόνον μῆλον illustrat Ursinus ad Virgilianum *cana mala*, Ecl. II, 51. B. — 2. Ἐπομώδων Brunkius explicat ex schol. Nicandri Alex. 348 : τὰ οὐκα κάτω ὅπας ἔχουσι δίκην ὀμπελίου, δι' οὗπερ ὁ ὀπός αὐτῶν βεῖ. Sed ficum cum *pediculo* lectam interpretatur Schneider. ad Nic. p. 188. — 3 sic Plan.; πορφυρίαν (ut Suid. v. Πιδάκιον) τε β. μεθυσή-δακα Cod. Deinde πυκνοῖβά Suidas; πυκνοῖβάγα Cod.; πυκνοῖβάγον Plan. — 4 ἀντιδόρον Cod. et Suidas, exponens τὸ τοῦ δερματος δέρμα. « Jacobsius conjecit αὐτῷδωρον, cum ipso cortice. Probabilius est hortulanum decortica- tam nucem Priapo dedicasse. Conf. Philippus infra ep. 102 : καὶ κάρυον γλωρῶν ἐκφανέ; ἐκ λεπίδων. Itaque nescio an ἀμειδίωρον scribendum sit, quo adjectivo usus est Phalæcus infra ep. 165 : σκύλος ἀμειδίωρον στικτὸν ἀχαινεῖο. » Meinek. p. 230. Probat Heckerus. Bothius conjecit ἀρτί-δορον, quod recipiendum putavi. « Nun, καὶ κάρυ' ἐκ γλωρῆ; ἀντιδόρον λεπίδος, et nuces viridis nudatas involucro quod *ipsa est pro pelle*? » B. Plan. λεπτῆ; pro γλωρῆ;. — 5 ἀγροῖωτα Cod.; ἀγροῖωτα Suidas. Vocī μονοστόρυγγι in Codice superscriptum μονόποδι. Schol. in marg. : ἐπὶ ἐνὶ ποδὶ ἱσταμένος (ἱσταμένην Pauls.). στόρυγγε δὲ λέγεται πᾶν τὸ εἰς ὀδὺ καταλῆγον (— λάγον Cod.), καὶ ὁ τῆς σὺδς ὀδῦς (lapsu librarii pro ὀδοῦς, quod est in apogr. Par.). *Λυκόρρων* (492).

Στόρυγγε δεδοπῶς τὸν κτανόντ' ἡμύνετο.

In infima autem pagina : Στόρυγγε σημαίνει πᾶν τὸ εἰς ὀδὺ

ANTHOLOGIA I.

καταλῆγον· σημαίνει δὲ καὶ ἀκροτήριον (sic), καὶ τὸν ὀδόντα, καὶ τὸν πόδα, ὡς ἐνταῦθα μονοστόρυγγα τὸν μονόπουν· οὕτως γὰρ κατεσκευάζον τὸν Πριάμῳ. Brunkius explicat μονόφυλλος, ex uno *slipite dolatus* : « Quis Horatii Priapum ignorat e ficulno trunco factum? » Heckerus malit τανυστόρυγγι, « quod de altis (? Priapi cornibus intelligendum : ita ep. 232, 7, εὐστόρυγγι Πριάμῳ. » Idem τῶδε pro τῶδε, quod sanissimum.

XXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Ἀλκίως. Conf. Archia epigramma infra 192. — 2 αἰθυῖα; Cod. a pr. m. « Hinc Suidas εὐστιθέας, ὁ καλὴν βῆσιν ἔχων· et λέπας· τούτεστιν ἀκρωτήριον, hoc etiam in marg. Cod. » B. Hue- tius malebat ἰχθυόδοροι ex Leonidæ epigrammate VII, 652, 5. Sed bene mergi dicuntur ἰχθυόδοροι (quod etiam Suidas tuetur), pisces captantes, piscatores. Jac. — 3 ἰόν codd., corr. Brodiaeus et Salmas. — 4 αὐχμηρὸν ξανθῶν ἐπ' Cod.; αὐχμηρὸν ξανθὸν ὑπ' Plan. Tourpius ξανθὸν coll. ep. 223, 4. Αὐχμηρὸν recte præferunt Jacobs. et L. Dindorf. in Thes. v. Ξανθῶ. — 5 περιδινέα Cod. — 6 φελλῶν χρ. σ. λαχόντα βόλον Cod.; φελλῶν χρ. σ. λαβόντα βόλων Plan. Λαχόντα etiam Suidas. Vera scriptura patet ex Archia ep. citato, 192, 6. « Hinc Suidas : βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγρην ἰχθύων, videlicet δίκτυον. » B. Nimi- rum aut rete aut nassa in aqua depressa. — 8 sic Plan.; λιμορροῖ Cod. « Comparatio cum similibus epi- grammatis docet nostrum in fine mutilum esse. Deest dedican- tis nomen una cum dedicationis causis. » Jac.

XXIV. Lemma : ἀνάθημα Ἀλκίως ἑτέρου, τωθαστικόν. Nam deæ Syriæ pisces erant sacri, quos tangere Syri ne- fas habebant; vide Lucian. c. 14 et 45. — 2 προθύροις Plan. — 4. « Hinc Suidas : λέγεταί δὲ καὶ πυκία τὰ βρύα. » B.

XXV. Lemma : ἀνάθημα ἑτέρου Ἀλκίως. — 1 κεκυημένος Plan. et apogr. Par.; χρονίη...θήρη Cod. et Plan.; cor- rexerit Brunkius. Impedita illa servabat Boiss. — 6. Conf. Theocr. XXI, 14.

XXVI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. — 1 Κινύρης. Plan.; κινύρας Pal., superposito η. — 2. Conf. secundum distichon præcedentis epigr.

XXVII. Lemma : ἀνάθημα Βαίτωνος Ἀλκίως ταῖς Νύμφαις. — 1 πολυπότον Plan. — 2. Conf. ad ep. 5, 1. — 3 πιστῶν Cod. — 4 κρούματι Plan. et Suid. v. Ἀντιτυπῆσαι, — 5 δεσμών Cod. « Ἐγενή; Suidæ hinc citanti ἡ κρατούσα τῇ ναῦν. — 8. Hinc Suidas : βριθομένη· βαρυνομένη διὰ πίθους ὧν ἔπρεπεν. » B.

XXVIII. Lemma : ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ Ἀλκίως. « Vide Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 108. — 1. Hinc Suidas. ἱμάσθην· μάστιγα. — 2. Hinc idem : ἵνυς ἵεσι δὲ να. παντός τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. — 3. Codices περίπλεα, cum varietate, quæ recepta fuerat, περίπλεα. Illud mihi melius esse videbatur. » B. Ac nulla est illa varietas, quum quod superpositum esse ferebatur o syl- labie πλεα, non apparere in Codice testetur Paulssen. Cod. μολίδω, superposito υ. — 5 εὐπλοκίων Cod. « Μητέρα πυρῶν, vide Chardon. Misc. t. I, p. 400. — 6. Hinc Sui- das : ἔδραν, ἀντὶ τοῦ ἔδρασμα. — 7. Hinc rursus : γρι- πεύς· ἰχθύων θηρευτής. — 8. Hinc idem : ἀντάσας· μετα- σχών. » B.

XXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. « Gallice vertit Chardon. Misc. t. I, p. 107, quem conf. et p. 400. — 1 Hinc Suidas : ἀλινηγέος· ἐν θαλάσῃ νηρομένης. — 2. Hinc idem : ἀδρανία· ἀδυναμία, ἀσθένεια. » B.

XXX. Lemma : ἀνάθημα Ἀμυντίου ἀλιέως τῷ Ποσειδῶνι. Conf. ep. 38. — 1 ἀχορομόλυβδον Cod., ut solet. — 2 inter lin. Cod. : γρ. ὅηκε. « Dubitari potest utrum circa ipsius tridentem (nam piscatores quoque τριαίνῃ utebantur), an Neptuni. Hoc potius existimasse videtur glossator Codicis. — 3. De εἶπεν ἐς... vide Husch. Analect. crit. p. 59 seq. » Jac. — 4 φλεφάρων Cod. — 6. « Hinc Suidas : ἄλλυτος· ἐυσχερῶς λυόμενος. Idem sine exemplo : ἡδίσκει· ἀκμάζει. Quod refert editor doct. ad Eurip. Alc. 1091. Poterat Suidas Macedonii respicere epigramma, quo etiam utitur in Σπαίρει. — 8 ὡς ἐθέλει Cod., Plan., Suid. Ad Zachariam p. 408 proposui ὡς ἐθέλοις, *ultimam velis!* Sed nihil tentandum videtur. » B. Recepti emendationem Heckeri, similia in precibus conferentis, ut Herodot. VII, 47 : ὅψις μὲν ἡ ἐπιτανεῖσα τοῦ ὀνείρου ὡς βουλόμεθα ἀμφοτέροι τελευτήσει. Jacobs. conjiciebat ὡς γε θέμις, postea ὡς δὴ ἄλός, i. e. ὡς ὅτε ἄρ' ἄλός ἐτρεπεί με. Deinde edebatur μεδεῶν καὶ χθονὶ καὶ πελ., quod idem correxit Heckerus.

XXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ καὶ Πανὶ καὶ Δημήτρει παρὰ γεωργῶν. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 215. — 1. Male reddidit epithetum Panis Grotius : vertendum *caprarum marito*. Conf. ep. 35, 1, ibique not. Erravit etiam v. 2 circa epithetum Cereris, quæ vel latine dicenda fuit Chthonia » B. Cod. διονύσσῳ. — 2. De Chthonia Cerere v. Pausan. II, 35, et intt.

XXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Χαρικλέους. Hircum Pani in multis sinili deo dicat. — 1 ἐκτρέφω Cod., sed recte Plan. et Suid. — 2 ὁλοβάτα Cod. et libri Suidæ. « Qui hinc : ἔλαος· πηδητικός. Hesychie ὀλέως· ἀλλόμενος. Item Suid. : ὀδύμιον, ἀντὶ τοῦ ζῶσιν. » B. Imo λόγμος hoc loco est *fruticula amans*, recte observante Bothio. Sic luscinia μοῦσα λογμαία ap. Aristoph. Av. 736. — 3. « Hinc Suidas : πρόνως· ὥσιν ἐξοχαί, βουνοί. — 8. Pro vulgato ὑπνηγῆταν recepti fere certissimam Wakefieldii emendationem. Sic unicuique epitheto alterum erit oppositum. Inde et in Grotianis *barbato* dedi pro *barbatum*. » B. Idem sentiebat Bothius.

XXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ἀλιέων. Μακρίου, ut Plan., Codex a pr. m., in μακρίου mutatum a correctore. — 2. « Hinc Suidas : ἀκτιζή, ἡ παραθαλάσσια. » B. Παρὰ dictum ut alibi solet ἀπό, et intelligitur fructus vel redditus ex piscatu thynnorum, quibus ex litore insidiantur. — 3. « Jungendum est θύννων ῥόμβον. Ex hoc loco Suidas : ῥόμβον· κίνησιν ἢ κύλινδρον. Prius nomen alteri præstat. » B. Βύσσωμα de reti in profundum demisso. De captura thynnorum Jac. inter alia citat « Philostr. Imag. I, 13, p. 784 : εἰ δὲ (piscatores), ἀπερράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχονται λαμπρὰν ἄγρην. — 4. Ἐν παρόδοις. Nam ex fretorum angustiis prodeuntis plerumque captantur thynni. » — 5 ἐρίτης Cod. « Hinc Suidas : φήγινος· δρύϊνος. Conf. ep. 37, 1. Hinc idem : αὐτοῦργητον· αὐτοζυές. » B. Est scabellum ex erica, rudi arte dolum, ut βάθρον ἀσκεπαρνον ap. Soph. Gd. C. 101, et αὐτόδωλον ἐκπωμα Philoct. 35. Jac. — 7 ὀρχισμῶν Cod.; ὀρχηθῶν Plan., corr. Jac. Deinde Bothius mavult λελυγισμένος, perperam. — 8 ἀμπαύσῃ Cod.

XXXIV. Lemma : ἀνάθημα Πολυαῖνου κληνοῦ τῷ Πανὶ. — 3. τε κυνακτὰν Codex, corr. Albertius ad Hesych. v. Ἐπισφύρια. — 4 ὀρειάχρα Cod., nec raro in talibus. — 6 σημήλιο Cod., corr. Salmas. V. Thes. vv. Σιμήλας et Σιμήλος.

XXXV. Lemma : ἀνάθημα Τελέωνος (Cod. τελέωνος) τῷ Πανὶ. Conf. ep. 106. — 1. « Rubnkenius Epist. ad Valck. p. 30 malit χιμαιροβότα. Vulgatum tuetur Valckenarius ibidem et confert ποιμήσιν αἰγοβάται; Meleagri XII, ep. 41. Tuetur id etiam Græfius ad Meleagr. p. 72. Conf. et ep. 31. Pro Grotiano epitheto *capripedi* sensus postulat *caprarum viro*. Nam petulantissimus deaster etiam in capras furebat. — 2. Bentleyus Epist. ad Kuster. in Museo Cantabrig. t. II, p. 418, 432 [sive p. 19 ed. Friedemanni], qui primum de reponendo ἀρείης cogitaverat pro Planudea lectione ἀρείης, dein ἀρείης admisit auctoritate Suidæ, qui explicat ἡ ἀγροικιή. » B. Codex ἀρείης, corr. Meinek. p. 32. Male ap. Suidam τὸ σκύτος. — 4 αἰμώπους et ὕλο; superposito u Collex. Initio ἔditt. aliquot Plan.; sic Brunckius, et ipse fortasse poeta scripsit. — 5. « Hinc Suidas : γαυλὸ; οὔτονώς, τὸ ποιμενικὸν ἄγγειον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. In versione Grotii editum erat *signum lactis*, quod mutavi in *mulctrum l.* [Imo *sinum* scripserat Grotius.] Deinde Cod. et Suidas habent ἄγρῳ. Qui barbarismus natus mihi esse videtur ex valde debili literæ gamma ante vocales pronunciatione. » B. Jacobs. citat Porson. Advers. p. 306. — 6 καὶ τῶν Cod. et Plan.; τὰν Suid. in Λαιμοπέδῃ· εἰ τῆς δεσμεύεται ὁ κύων. Εὐρίων, conf. Soph. Aj. 8. Codex a pr. m. Λαιμοπέδων, a correctore av. « Ex comparatione epigrammatis Diodori Zonæ infra 106, quod ex nostro expressum videtur, recte suspicatus est Schneiderus, in nostro deesse distichon quod preces continuerit. » Jac.

XXXVI. Lemma : ἀνάθημα Σωσιπλέους γεωργῶν τῷ Δημήτρει. — 1. Contrarium ep. 238 : πεδίου πολυαύλακος. — 3 αὐτῆς Cod. — 4 φέρει Cod. male; alterum Plan. et Suid.

XXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ποιμένων. « Optimæ notæ epigramma, quod ab antiquo poeta profectum puto. » Jac. — 1. Καὶ τότε, *etiam hunc* ramum, præter alia Pani oblata. Sed Boiss. : « Valde displicet καὶ. Puto bene emendasse Reiskium legentem κατὰ. » Ut esset κατακεχυρότα. « Pastores fagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quodammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavæ usum præstaret deo. Hinc ἄθρυμα vocatum v. 3 illud munus, Suida explicante per ἄγαλμα, quod et ipsum ambiguum. » Jac. In Cod. φηγνόν legi videtur. — 3 ἄθρυμα, « conf. VII, ep. 154, 1. » B. — 4 Ὠρείων, « scilicet Panis cura nitentium et florentium. Sic Theodoridas Ὠρείους ἄρνας dixit infra ep. 157, 4. » Jac.

XXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Ἀμυντίου ἀλιέως. Conf. ep. 30. — 1 μολύβω Plan.; μολύβω Cod. « Hinc Suidas : θυσιβάλασσα, τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. — 2 Μεθύουσαν, vide ad IX, ep. 277. » B. — 5 φιλόναυτιν, 6 σπέρματα πυρὸς σώζειν Cod.

XXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν γυναικῶν. — 1 καὶ εὐκλεία Cod., superscripto : γρ. ἡράκλεια, et sic Plan., non in omnibus tamen exemplaribus; nam Grotius habet *Euclie*. — 2 ξούθου Cod. et Plan., sed in illo superscriptum ξάνθου. — 3. « Hinc Suidas : ἀρχαῖος· μίτος, ὁ λεπτότατος. Et versu sequenti : ἀτρακτος καὶ τὸ γυναικῆον ἐργαλεῖον. Et v. 5 : πολυσαπάθης, ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθεῖς. » B. — 4 ἀλακάτης Cod. superposito α. — 5 pro πέπλων cod. Leid. Suidæ mire πέδων. — 6 ἀ τριτῇ Cod. — 8 αἱ σοὶ θέσαν superposito σοὶ Codex; αἱ σοὶ σοὶ θ. Plan. « Auribus hæc parum jucunda, sed, ut mihi quidem videtur, sincera. » Jac. Forsan legendum, αἱ σοὶ τοὶ θ. Boiss.

XL. Lemma : ἀνάθημα γεωργού τῇ Δήμητρι. « Agricola Cereri binos boves ex farina dedicat. Quod pauperiores nonnunquam fecisse constat. Herodot. II, 47 : οἱ πένητες αὐτῶν (Ægyptiorum) ὑπ' ἀσθενείης βίου στατίνῃ· πλάσαντες ὅς καὶ ὀπτήσαντες, ταύτας θύουσι ubi v. Wesseling. p. 127. Suidas in Βοῦς ἐβδομος : οἱ γὰρ πένητες, ἐμψυχον μὴ ἔχοντες θύσαι, ἑπλαττον ἐξ ἀλεύρου. — 1. Frequens usus voculæ δὲ in enuntiationibus parentheticis. Causam reddit, cur boves ad Cereris aram afferat, non tamen veros, sed fictos : nam qui agrum coluissent boves immolare nefas putabatur. » Jac. « Primum distichon gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 400. Vulgo : τῷ βοῆ μοι, σίτον δὲ τετεύχατον, Πλάτ' Ἄ. Distinxi, ut videtur, nitidius : *Hi duo boves mei sunt : frumentum autem fecerunt. Propitia sis, Ceres, et accipe eos de polenta factos, non de stabulo.* Stant boves ad aram ; sed eorum farina cea tantum imago offertur. » B. — 6. Octoginta quattuor annos natus est. — 7. Τὸ Κορινθικόν. « Εὐφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα, scholiastes ait Avium 969. Grotius male vertit. Nec valde divitem, nec sterilem nimis terram coluerat ille homo. » B: Vide quæ Leutsch. et Schneidew. collegerunt p. 70, n. 57, ad oraculi versum qui in proverbium abiit :

Εἶη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος,

quippe « εὐφωρότατα χωρία. » In fine versus μικρὰ; cod. Leid. Suidæ.

XLI. Lemmá : ἀνάθημα Καλλιμένους τῇ Διοί. — 2 ἔκφυχενίαν Plan. Erravit Grotius. — 5 εὐαρότρου Cod. et Plan., corr. Dorvill. — 6 στάγυν κομίσαι Plan.; metri vitium corrigit Lennepius posito ἑσκαμίσαι. Sed conf. ep. 31, 4.

XLII. Lemma : ἀνάθημα Ἀλκιμένους κηπουροῦ. — 1 πενηγρός Cod. — 2. « Est in verbo γεύεσθαι exigua copia notio. — 3, 4 κομίξω, Ὅττι σύ μοι Plan. — 5. Ὑμετέρη; πύργος, tua ex rupe, ubi nimirum Panis simulacrum erat positum. Ibi ex fonte scaturiente aquam háuserat, de qua versu 3. In Grotiana versione pessumdatam distinctionem correxi. » Jac.

XLIII. Lemma : εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὀδοιπόρου. In Planudea ἀδοξαστον. — 2 λιθασιν omissum in Plan., cuius ed. Ascens. supplet σταγόναν, Janus Lascaris ψεκασίν. Ter repetita notio aquæ, valde conveniens argumento epigrammatis, offendere non debebat Jacobsium, qui conjecit ἄλμασι τὸν κούφοις. Neque urgendum κούραις in τελέτων ἐνοίκω (Babrius CXX, 1) cum Heckero, qui haud sane feliciter corripbat κωφαῖς, oblitus viatore bibisse gratissimas illas undas. — 3 χαλκῷ τυπώσας τις, Cod., quibus corrector superscripsit : γρ. μορῶσας τις, quod posuit Jac., tenuitque Bergk, quamquam vere Heckerus observavit, verbi μορῶσας exempla omnia deberi recentioribus et Christianis scriptoribus, ut Platoni non possit obtrudi. Conjecit χαλκοτυπησάμενος, qui are faciendam curavit. Geeliius χαλκῷ τορνεύσας. Plan. posuerat στηλώσας. — 4 ἀκσεσάμενον Plan. — 6. Ἀυξίβηι στόματι, quippe αὐτὸς ὢν ἀμυβίος. Hic optime finiri epigramma sensit Bergk, qui distichon sequens totum esse interpolatoris iudicat, vere, ut putamus. — 7 ἡγάτεραν a pr. m. et ἀπὸ λειπῶν Cod. — 8 pentameter omissus in Plan., a correctore margini adscriptus in Cod., medio superposita var. : γρ. γλυκερῇ. Corruptum ναμάτων Byzantinum versificatorem prodiit. Brunk. ὦν ἐπόθει λιθάζων, Heckerus ὦν ἐπόθης, ἀμαρῶν, abusus γραφικῇ similitudine.

XLIV. Lemma : ἀνάθημα Ἡρώνακτος γεωργοῦ· ἀδῆλον τίς· εἰ δὲ A. T. Plan. Leonidæ tribuit. — 1. « Editum fuerat in Grotii versione *multibibis*, quod habui promendo vel typorum vel calami, ac mutavi in *mustibibis*. — 2 Ἡρώναξ codd. Hinc Suidas : ἐράγματα· ἀπαρχαί. Debuit Suidas scribere ἐράγματα πρώτα. Nam sine illo epitheto nomen ἐράγματα idem non valeret ἀπαρχαί. [Suidas in versu πρώτα, quod probabat Brunk.; sed πρώτης, ut Cod. et Plan., in voce Κάδος.] — 4. Hinc idem : κάδος· μέτρον οἰνηρόν. — 5. Hinc rursus : οἶνον· μέλαν. » B.

XLV. Lemma : ἀνάθημα Διονύσου παρὰ Κωμπύλου γεωργοῦ. « Conf. ep. 169, et Jacobs. ad Ælian. An. III, 10. » B. Cui similiter Plinius VIII, 56 : *Præparant hiemi et erinacei cibos, et volutati super jacentia poma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores.* — 2 θελοπέδων Cod. et Plan., sed θελοπ. ap. Suidam, qui : θελοπέδος, ὁ τόπος ἐν ᾧ αὐ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο.

XLVI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Φερεινίου στρατιώτου. — 1 τὸν Cod. a pr. m., τὴν corrector. — 2 Βάρβαρον, quippe Tyrrhenorum barbarorum inventum. — 4. « Hinc Suidas : θυμέλη, ὁ βωμός, ἀπὸ τοῦ θύειν. Ad sententiam confer epigr. 151, 159, et præsertim 195. » B.

XLVII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Βιττοῦς. « Mulier fere quadragenaria ex textricis Minervæ castris ad Venerem transitura. — 6. Significat cupiditatem plus valere quam ætatem, jam ad senium declinantem. Ὁλεῖν autem proprium verbum in re veneræ. » Jac.

XLVIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. E superiore epigrammate expressum. — 3 τοὺς ἐνερίθους Cod. a pr. m., alterum a correctore. De re comparabat Valckenarius Horatiana, Od. III, 12 :

Tibi qualum Cythereæ puer ales, tibi telas
Oporosæque Minervæ studium aufert, Neobule,
Liparæi nitor Hebri.

XLIX. « Lemma prioris distichi : ἀνάθημα τῇ Πυθοῖ παρὰ Ἀχιλλέως; posterioris : ἀνάθημα Διομήδους. Hoc tantum bonum est. Athenæus VI, 21, p. 232, D : Φανίας... ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράνων... ἐπιγεγραφεῖται φησίν... ἐπὶ τρίποδος, δ; ἦν εἰς τῶν ἐπὶ Πατρόκλῳ τεθέντων· Χάλκρεος... » B. Conf. Heckerum I, p. 33 seq. — 3 δ' om. Cod. — 4 νικήσας Cod. (ut Athen.), non νικάσας; quod editur. Brunk. ἱπποισι παρὰ πλ. ex Athenæo, recte.

L. Lemma : εἰς ναὸν (vult βομῶν) ἀνατεθέντα τῷ Διί. « Legitur etiam ap. Plutarchum Aristide c. 19, et De malignitate Herodoti p. 873, B [utrobique omissio in libris versu 2]. Inscripti versus post victoriam de Persis ad Plateas relatam aræ Jovis Ἐλευθερίου, prope sepulcrum eorum, qui in prælio ceciderant, positæ. Vide Pausan. IX, c. 2, § 5. Ad hanc aram quinto quoque anno *Eleutheria* celebrabantur ludi, sacris factis pro servata Græcorum libertate; v. Plut. loco priore. » Jac. De Jove Eleutherio Plato initio Eryxias, ubi v. scholiast., et Fischer. in Indice Æschineo. B. — 1 Ἑλλανες; Cod. Ἑλλανες νίκης (in nonnullis νίκας;) κράτει Plut. utrobique. Schneidewinus νίκης κρατεῖ (a κρατὺς) ἔργῳ Ἀρης, quem v. Sim. p. 188. — 2 λάματι Codex; sed idem ψυχῇ; ut Plan. — 3 sic Cod. et Plan.; ἐλευθερά Ἑλλάδι κοινόν Plutarchus, quod haud dubie genuinum; vitiose ἐλευθερον in Aristide. Conf. Schneidew. p. 189.

LI. Lemma : ἀνάθημα Ἀλέξ. Et in pagina versa

ubi leguntur tria postrema disticha : εἰς τοὺς ὀργιζόντας τῇ Δινδυμένη ἦτον (sic) Ἐνάτη ἢ μᾶλλον τῇ Ῥέα τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. Per errorem in Plan. *Alexidi* poetæ tribuitur, « et ita citat Porson. Adv. p. 306. Alexis Cybeles sacerdos, annis gravis, instrumenta furoris orgiastici dedicat deæ. » Jac. — 1. Hermannus ad Orph. p. 766, μῆτερ ἐμὴ Ῥεῖν, quod certissimum iudicabat Meinek. p. 230. Sed Γαῖα, quæ est legitima forma, hic quoque locum habet, ob sequens Φρυγί, versus ictu principe adiutum. Passovius Misc. p. 199 : « Indicium hoc senioris ætatis, cui debeatur hoc epigramma, eo minus delendum, quod γαῖα forma extra dubium ponitur duabus inscriptionibus in Append. Pal. 153, 2; 172, 3. Adeoque in Hesiodo cum Μῆα simul legitur Μῆα, Theog. 938. » Heckerus malit μῆτερ ἐμὴ μεγάλη, partim cum Jacobsio, mutatione minima, si me post μὴ excidisse statuas. De re videndus Lucret. V, 599 seqq. — 2 Δινδυμον ἤ Salmas. et Meinek.; δινδυμον; (i superposito literæ ο) μύσται Cod., et in marg. : γρ. δινδυμίνης. Plan. cum lacuna : ... μόνῃ; μύσται. « Confer Claudianum Rapt. Pros. II, 269 seqq. — 3. Θῆλυς, *eviratus*, ut *Alys notha mulier* ap. Catull. LXIII, 27. — 4. Galli cymbala ænea pulsabant cum tympanis, quorum sono animus graviter commovebatur, ἐτύπτετο καὶ ἐκινεῖτο. Magis hoc poeticum quam si χαλκότηπους deducas ab activo χαλκοτύπος. Sic Il. T, 25, χαλκότηποι ὠτειλαί, Eustath. αἱ ἀπὸ τύφους χαλκῶν. » Jac. — 5 ἀλαλήτων Plan.; ἀλαλητῶν Cod.; ἀλαλήτων Brunnck. — 6. Ἐκσμφεῖ ἰ. q. ἐποίησε καμπύλον. *Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo*, Catullus in carmine cit. 22. — 10 ἀγριοσύνης; Cod. et pars Planudeorum, quod tuetur Heckerus, « secunda syllaba, ut in longiore vocabulo, ob metrum producta. » Edebatur post Brunnckium ex duobus codd. Planudeis ἀγριοσύνης, quod « de vagis per saltus cursibus, ceterisque sacri illius furoris motibus » intelligebat Jac., de vitæ genere rusticano Passovius. Schneiderus ἀγροσύνης, quod de bacchantium cultu dixerat Orpian. Hal. IV, 251. Meinekii ejusque ignarus Bothius ἀγροσύνης, sed *stultitia* hic non esse locum jam Heckerus animadvertit.

LII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διὶ πατρὶ στρατιώτου. — 1 μελὴν ταναή Plan. « Hinc Suidas : ταναή· μακρά. [Ubi ἀνὰ χίονα, Leid. ἀντικίονα.] — 2. Hinc idem : ἥσο· κείσο. Conf. ep. 124, 1; 128, 1. — 3. De nomine γέρων vide ad Christod. Ecphr. 135. Hinc Suidas : τέτρυσται· καταπεπύνηται. » B. Cod. et Plan. αὐτῇ τε, quod correxit Schneidewin. — 4 δῆψ Cod., α inter versus posito; κραδαινόμενη δηψ Plan.

LIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ Εὐδήμου γεωργοῦ. — 2. πιστάτῳ Cod. et Plan. « Hinc Suidas : πιστάτος· ὁρεπτικός, ἀξητικός. Malim legi πιστοτάτῳ. » B. In hoc idem inciderunt consensu Bothius (« *fides Zephyri* significatur disticho sequenti »), Ungerus et Schneidewinus. Aptissimam vocem recepi. Meinek. p. 188 : « Vehementer falluntur qui πιστάτῳ cum Suida interpretantur ὁρεπτικός, ἀξητικός, quam vim inesse illi adjectivo nec docuit quisquam, nec si inesset huic loco apta esset. Eudemus enim Zephyro gratias agit, non quod ejus fecunditatem expertus erat, sed quod paleas a frumento secernenti *leniter* afflaverat, quam vim Favonii prædicat Columella R. R. II, 20, ubi Schneiderus p. 123 in nostro epigrammate tentat πιστάτῳ [plaudente Heckerus, qui confert ep. 349, 4; XII, ep. 171, 2]. Mibi πιστάτῳ scrib. videtur; v. Lobeck. ad Soph. Aj. 674. » — 4 εὐδαμένῳ ὁ δὲ ἔλθε corrigit Hermann.; γὰρ ἐπῆλθε malit Meinek.; βοηθός Plan.

LIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρ' Εὐνόμου κιθαριστοῦ. « In simulacrum Apollini dicatum cicadæ, quæ in musico citharadolorum certamine, chorda forte rupta, hujus defectum cantu suo supplevit. Narratur historia a Strabone VI, p. 260, Antigono Caryst. c. 1, Clemente Alex. in Protept. p. 2, et aliis. » Jac. De Eunomo Locro vide IX, ep. 584 et quæ monui p. 168 ad Theoph. Simocattæ verba : ὁ παρὰ τῷ Λοκρῷ τῷ Εὐνόμῳ τῇ; μελωδίας τέττιξ συ·έριθος. Asclepius qui fertur Ad Ammonem p. 98 : λέγεται μὲν δὲ τινα κιθαρωδῶν, τὸν τῆς μουσουργίας ἐξορον θεὸν ἔχοντα εὐμενῇ, ἐπειδὴ ἐναγώνιον τὴν κιθαρωδίαν ποιουμένων ἢ νευρὰ βαγεῖσα πρὸς ἐμπόδιον τῆς ἀθλήσεως αὐτῷ γεγέννηται, τὸ παρὰ τοῦ κρείττονος εὐμενὲς τὴν νευρὰν ἀνὲ πληρώσεν αὐτῷ καὶ τῆς εὐδοκιμῆσεως παρέσχε τὴν χάριν· ἄρτι μὲν γὰρ τῇ; νευρὰ; αὐτῷ τέττιγα κατὰ πρόνοιαν τοῦ κρείττονος ἐπὶζάνοντα ἀναπληροῦν τὸ μέλος καὶ τῆς νευρὰ; φυλάττειν τὴν χάριν... Locum male habitus a librario. Pro ἄρτι μὲν γὰρ reperi varietatem ἐπὶ γὰρ recipiendam. Verba ἄρτι μὲν γὰρ suum proprium locum paulo infra tenent. Boiss. — 1 Ὑκαρεῖ Plan.; Ὑκαρεῖ Cod. « Apud Apollon. Rh. IV, 1490, Φοῖβοιο Λυκαρείοιο schol. exponit Δελτικῶν· οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκαρεῖς ἐκαλοῦντο. Certe in Parnasso sita fuit urbs Lycorea. Vide O. Mulleri Dorienses t. I, p. 212. » Jac. Ἀναπτεῖ jam vidimus pro usitato ἀνατίθῃσι. — 3 Πάρῃς Brunnckius et Jac. in Delectu; Πάρῃς; Cod., superscripto : γρ. σπάρτας, pro Σπάρτης, ut videtur, quo nomine est adversarius Eunomi IX, ep. 584, 2. Plan. Πάρῃς. Videndus G. Dindorf. in Thes. v. Πάρῃς. « Suidas sub nominativo Πάρῃς hunc versum excitat. An ipsi fuit hacce loci sententia? ὁ δὲ Εὐνόμος ἴσταντο ἄντιος τῇ; Πάρῃς. Varietas Palatina Σπάρτας potest et esse genitivus. — 4. Hinc Suidas : κρέω, τό ἡγῶ. » B. Codex a pr. m. ἔκραξε, a correctore e. — 5 in τετρινγυῖα « γ a correctore ex alia aliqua litera effectum. » Pauls.; τετρινγ. etiam Plan.; τετρινγυῖα Suid. « Ἀπεκόμπασι, chorda cum raucō sono, βραγχόν, dissiluit. Qua signif. hoc verbum alibi reperiri non videtur. — 6 ἀρμονίης Plan. Μῆδος εὐποδός ἀρμονίας, circumscriptio musicæ modum et mensuram legitimam implentis. Respondent sibi σκάζειν et εὐποδοί. » Jac. — 7 ὑπερεξέτο Plan. — 9. « Hinc Suidas : λαλαγεῖσαν. ἐμμελῶς φωνοῦσαν. » B. — 10 νόμον Codex, delete *priore* accentu. — 12 ὑπερ Cod. « Conspiciebatur apud Locrenses statua Eunomi cum cicada citharæ insidente, teste Timæo apud Strabon. I. c. » Jac. Unde ingeniose ficta historiola.

LV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Ἑρμοσίου βουκόλου. — 1 παρὶς Plan. et Cod. a pr. in., η, corrector. « Hinc Suidas : σίμβολοι· θῆκαι τῶν μέισσών. » B. — 2 τα; (sic)...εὐρυνόμα; Cod.; τῆς...εὐρυνόμης Plan. — 3 βουκόλος Plan. — 4. « Auctorem de similitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitasse vix dubito. In παρὶς respicitur candidus puellæ color, ut ap. Theocr. XI, 20 : λευκότερα παρὶς; κατιοῖν, In μελῖτι aut ad cantus suavitatem, aut ad colorem μελῖγλωρον, qui in juvenibus præcipue laudatur, respici videtur. » Jac.

LVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Λινυγόρου (sic) γεωργοῦ. — 1 κισσοκόμῃ Plan., quod reddit Grotius. — 2 ληνάγ Plan., ληνάγ. Codex vitiose. — 3 τῶδε Cod. Bothius perperam ὁπωπῇ. — 4 λέγοις primum legi videtur in Ascensiana ed. Plan.; λέγει; codd. Schol. Wech. : φαίης ἂν καὶ εἰποις. — 5 τέχνῃ Cod.

LVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Τεύκρου Ἀραβός. — 2 φονίῃ Plan.; φονίῃ Brunnck. Hesychius : Φονίῳ κρατὶ τερρῷ. « Est ἀχρογανὲς δερμα pellis extrema sui parte

hians, ea parte scilicet qua rictus oris diductior patet. — 4. Hinc Suidas : αἰγανέα· ἀκόντιον ὁλοσίδηρον. » B. — 5 ἡμερωῖται in Cod. cum nota depravationis aut varietatis indice. — 6 ὦ Cod.; ἡ Plan.; & Brunck. — 7. Ὑλονομῆσι, scil. Νύμφαις, vulgo Dryadibus atque Oreadibus. — 8 στῆσαν Plan.

LVIII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Μῖνῃ παρὰ Ἐνδυμίωνος. Gentile Salmasius ad Βολυτίτην Ἀgypti urbem refert, nisi legendum sit Βολθαῖώτου. a Βόλθαις, Cariae urbe. — 2 σοὶ φίλος Plan. — 4 σώζει Codex, ut alii antiqui.

LIX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι παρὰ Καλινόου (sic). — 2. Dianæ, propter opem quam in puerperio ipsi tulerat.

LX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἴσιδι. « Pamphilium puella Isidi comam dedicat, ut vulgo Dianæ fiebat. » Jac. — 2 τοῦ Cod. habet inter lin. — 3 γάννυται Cod., correctum in Ascensiana. — 4 χρυσῷ τὸν Λυδὸς Plan.; ἐπεμπε Codex. Quod servari poterat, quia non semel auri donaria Cræsus miserat Apollini.

LXI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθημα Παμφίλῃ τῇ Ἴσιδι. « Poterat lemmatis auctor Παμφίλῃ vocare feminam quam poeta vocavit Παμφίλιον. Vide ad V, ep. 198. » B. Novaculam, quam formosa mulier post comam detonsam Isidi, ut videtur, dedicaverat, poeta felicem prædicat, eamque non mortaliū, sed ipsius Gratiae manibus, Vulcani conjugis, factam esse ait. Jac. — 4 σφύραν Cod. — 5. « Hinc Suidas : λιπαροκρήδεμνος, ἡ πολύτιμον κρήδεμνον ἔχουσα. Καὶ Ὅμηρον, cui scilicet II. Σ, 382, Χάρης, uxor Vulcani, dicta est λιπαροκρήδεμνος. » B.

LXII. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Μούσαις παρὰ Καλλιμένους καλλιγράφου. « Hoc carmen tractavit Martorellius De theca calamaria p. 209, qui probabiliter suspicatur distichon unum perisse. » Jac. — 1 γραμμῆς; corrigat Martorell., ex ejigr. 64, 1. Jacobsius πλευρῆς; accipit de superficie chartæ. Intelligenda potius quæ in codicibus vel antiquissimis et papyris cernitur in *latere* paginæ verticalis (quam dicunt) linea, columnas regens et in scholia margini appingenda spatiolum servans. — 2 σμίλην Plan. — 3. « Hinc Suidas : κανονίς· ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν. » B. Quod alibi κανὼν, *regula*. An ὕατην, quod non interpretantur, de *longitudine* regulæ accipiendum, qua eminet supra cetera simul a Callimene dedicata? « Τὴν παρὰ θῖνα κίτριν. Sane pumices aquæ innatant et a fluctibus ad littus appellantur, ubi colliguntur. Sed aliud quid scriptum fuisse reor, scil. παραθήκη, ut εὐθυγέα in epigr. sequenti v. 5. Nam epitheton requiri videtur, quod pumicis usum declarat, et quum sequatur πόντου λίθον, quid necesse erat παρὰ θῖνα addere? » Brunck. A Schneidero in Lexicon receptum παραθῆξ deleuit G. Dindorfius. — 4 τριματ. Cod. a pr. m. — 5 ἀποπαυσόμενος apogr. Paris.

LXIII. Lemma : ἀνάθημα Μελεδήμου τῷ Ἑρμῇ. — 1 γραμμῶν Lobeckius ad Phrynich. p. 660; γραμματόκων Cod., superscripto ωι; γραμματόκω Plan. et edd. In fine versus Codex κύκλα μοιῖδον. « Forsan κύκλα μοιῖδου. Conf. ep. 28, 3. » B. — 2. « Significantiū malim epitheton, velut ἰθυόατων. Sic ep. 64, 4; 68, 1, ἰθυόρων. » Jac. Bothius ἰθύατον. — 3 ῥέεθρα Codex; alterum Plan. et Suid. — 5 κόσμου Plan. — 7 γλυφανοῦ Cod. et Plan., corr. Brunckius. In fine Cod. σιδάρου. — 9 κεκμηκῶς Plan. — 10 ἐρμείαι Cod.

LXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Φιλοδήμου καλ-

λιγράφου. — 1. « Hinc Suidas : κυρτόν· στρογγύλον. » B. — 2 σκληρὰν a pr. m. Cod. — 3 μεσσοσχιδ. Cod. — 4 ταμίης Cod., alterum Plan. — 8 βυσσόν Plan. « Grotius vertens : cui gravis Atlas Rugosa texit lumina pellicula, de cataracta, ut videtur, cogitabat. Huic interpretationi favent epigrammata quæ in eodem argumento versantur. Ex ipsis tamen poetæ verbis hic sensus emergit : palpebram, ut in senibus fieri solet, descendentem oculos tantum non texisse et obumbrasse. » Jac.

LXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Καλλιμένους καλλιγράφου. In Plan. est ἀδελφον. — 1. μόλυδον Cod. — 3. « Hinc Suidas : γὰρ ψ, ὁ σίδηρος. — 5. Hinc idem : ὀκρίοις, ὁ τραχὺς· τὴν κίτριν λέγων. — 7. Hinc rursus : Τρίτωνος· Ποσειδῶνος, θαλάσσης. » B. Spongia scribæ utebantur ad delenda quæ perperam scripta essent. Hinc *spongiam deletilem* vocat Varro, et Augustus Ajacem suam in *spongiam incubuisse* facete dicebat. Utebantur ad hanc rem spongiis marinis, quas Tritonem sibi substernere ait poeta noster. Jac. — 8 ἀκαστορίης Cod., v superposito a correctore. — 11. Struendum : χεῖρα, ὑπὸ γήραος τρομερὴν, καθαρμῶζων ὄκνω, *otio*.

LXVI. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Μούσαις παρὰ τοῦ αὐτοῦ Καλλιμένους. In Plan. est ἀδελφον. — 1 ἀπλανέως, 2 ἀρμονίη, 3 μόλυδον Cod. — 4. « Hinc Suidas : τριτὴ· τετραμμένη, ὅπῃ ἐχρυσά· τὴν κίτριν λέγει. » B. — 7. « Mire spongia, quæ in fundo maris quasi prata efficit, ipsa vocatur λειμών. » Jac. Qui in Add. θημῶνα conjicit. — 10 κεκμηκῶς Plan. Boiss. : « Suidas ex hoc loco : κεκμηκῶς, κάμων· καὶ χωρὶς τοῦ κ. »

LXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Φιλοδήμου καλλιγράφου. — 2 μόλυδον Cod. fere constanter. Ἄγων, Philodemus, v. 7. — 5. « Μυστήρια φωνῆς vocatur atramentum, quo vox humana arcanis quibusdam notis significatur et a vulgi cognitione quasi secernitur. » Jac. — 6 ὀξύτομον Cod., alterum Plan.

LXVIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ. — 1. Κύκλοις si sanum, intelligendum videtur *rotundā sud figurā*, quippe rotundum est plumbum, κυκλωτερές, τροχόν, κυκλωμόιδον supra. — 2 τροχθεῖς Codex, posito o super γ. Quem τροχθεῖς velle vidit Jacobsius : « Plan. et Brunck. τροχθεῖς. Sed in nullo horum epigrammatum instrumenta usu aut tempore attrita et exesa, τροχθέντα, commemorantur. » — 4 θηγαλῶς Plan. — 6. « Hinc Suidas : γῆρυν· φωνήν. » B. — 7, 8. Mars, quia ferreum; Musæ, quia scriptorium. Aliter Bothius : « γλυπτῆρι enim et arma fabricant, et lapides inscribunt, quod est Musarum opus. » — 10. Jac. comparat Agathiam I, ep. 35, 6 : ἀλλὰ φανείης Ἐλπίδος ἰθύων ἐσσομένου βιότου. « Possit jungi ζωὴν λειπομένου βιότου, *vitam dierum qui ipsi relictī sunt a natura*. Vel distinguendum ut feci, eo sensu : *facultatibus jam deficientibus*. Hocque modo jam video Grotium intellexisse. » B. Similiter Jacobsius ad *Analecta*, sed mihi quidem probatur prius.

LXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Κράντου ναύτου. — 1 Κράντος Plan. — 2 ἐς· κείνου πέζαν (τράπεζαν Leid.) Suid. Oram sive crepidinem templi ipsius dicere videtur; Toupius cogitabat de radicibus montis in quo Neptuni templum positum fuerit. — 4. Εὐρύς, non ut in nave angusta.

LXX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ. — 2 Κράντος Plan. — 3. « Navem appellat ἀνέμων περὶον, *ventorum alam*, sive potius *avem* et *volucrem* ventis impulsam. Πτερύ-

propter celeritatem, ut est ap. Homerum : τῶν νέε; ὤκαιε, ὥσαι περὸν, ἤ νόημα, de Phæacibus, Od. H, 36. » Jac. Recte Grotius *alam*, et hoc volebat poeta. — 4 Ἀἶδην Plan. De dativo vide Jac. p. 138 seq. — 5 πόνον Plan.; πόρον et αἰλῆς, superposito α, Codex. — 6 ἰδρασ. Cod.

LXXI. Lemma : ἀνάθημα Λαίδος. « Imo Λαίδη. Schol. Wech. : Ἀναεπαύρας Λαίδος ἐρασθεῖς καὶ τυχεῖν τοῦ πόθου μὴ δυνήθεις, ἀνέθηκεν αὐτῇ καὶ τοὺς στεφάνους καὶ τοὺς πλοκάμους, κατηγοῶν ἀστοργίας τῶν γυναικῶν (imo τῆς γυναικός), ὅτι πολλὰ δεηθέντος καταπερρόνηκεν αὐτοῦ ἡ Λαίς. » B. — 2 πλακτά Cod., quibus corrector superscripsit : γρ. πλαστό. Utraque lectione mixta πλαστό Plan. Νοοπλάκτου probabiliter corrigi Heckerus. — 6 ἀκρηβαί; Cod., hoc accentu. — 7. Jac. apte comparat Theocr. XXIII, 6 seqq. — 10 ἀστρέπτου Cod., superposito ωι a correctore; ἀστρέπτω x. θηλυτερῶν Plan. Lais intelligitur.

LXXII. Lemma : ἀνά ἀγαθίου σχολ. ἐπὶ λαγῶ. Sic. « Puto esse delendum ἀνά. Qui toties ante præcedentia epigrammata scripserat ἀνάθημα, librarius et nunc solutum vocabulum imprudens inchoaverat. In apogr. Par. est integrum ἀνάθημα, implente n.ale librario mutilum nomen. — 1. Hinc Suidas : πτώξ· λαγῶς. — 3. Hinc idem : ἀπροῖδης, ὁ ἀπρόοπτος. » B. Versu 2 Suidas ἀμελ- γομενον, male. — 4 ἐξεκύνισσε Cod. et Plan., sed recte duo cold. Suidæ. — 6. Λοιθῆ; καὶ θυέων. Schol. Wech. : ἡ δια τοῦ λαγωῦ αἷμα, ἡ διὰ τὴν σταφυλὴν ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν αὐτὴν τὴν σταφυλὴν ἐξθασεν αὐτὸν ὁ γεωργός· ὁ καὶ κρεῖττον ἴσως· θυέων δὲ, διὰ τὸν φόνον τοῦ ζώου. « Nimirum lepus necatus profudit urarum quas comederat liquorem, tamquam λοιθῆν. Ineptum acumen; sed vix alia interpretatio locum invenerit. » Jac.

LXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ κατὰ Δάφνιδος ποι- μένος. In nomine poetæ compendium esse potest ὑπατι- καύ. « Celeberrimum inter Siculos pastores nomen eligens Macedonius vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem Theocritus celebrat. Ille enim in flore ætatis periit. » Jac. — 1 τρωμεῶν περ ed. H. Steph. — 2 βαρυνομένον Plan., et aliquot ejus edd. τῶσδε. Hinc Suidas : ἀεργγλή· ἀργῆ, ἀπρακτός. — 3 ἀνέθηκα Bruckius, ob meliόδομαι v. 5. Frustra, ut docent exempla ab Jacobsio allata p. 139. Nimirum usitatæ formulæ dedicationis suum quen- dam sermonem subjicit dedicans. — 5 μελίσσεται Plan. — 7. « Hinc Suidas : σίντης· βλαπτικός. » B.

LXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσω. — 1 ταῦρος Cod., superposito ων; ταύρων Plan. et Suid. v. Βασσαρίς, quod male explicat ἐταίρα, πόρνη. — 2 τανυκέρρων cod. Leid. Suidæ. — 4. « Suidas : ἀτλήτῳ· ἀνυπομονήτῳ. Et pro exemplo hunc versum apponit. » B. Bothius scribit ἀπλή- του. — 5 ὕλικος διόνυσσε Cod. « Hinc Suidas : ὕλικος· βίως καὶ εὐμενῆς γενοῦ. — 7. Hinc idem : ῥόπτρον· ῥόπα- λον. » B. Sed hoc loco *lymphanum* dicitur. Codex δὲ σοι, Suidæ cod. Leid. δέοι et ἀναρρίψ.

LXXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρ' Ἀνδρόκλου. « Ἀνδρόκλος, illustre nomen (conditoris Ephesi), qualia Paulus epigrammatis suis intexere solet. — 1. Κέρας, ar- cum dicit. — 2. Proprie ipse venator εὐσχοπος. Ad arcum simile epitheton transtulit Æschylus Choeph. 688, τόξους εὐστόχοις, et Eurip. Hel. 75, εὐστοχὸν πέτρον. » Jac. — 3 γυράς ἐξάλτο Cod., in quo ἡμεῶν v. 4 dubii sive cor- ruptelæ signo notatum. — 5 παναγρέτι; Jacobsius; πανά- γρετος Codex; παναγρέας Bruckius. — 7. Λύκτιον, Cre- ticum. — 8 ἀμφὶ δέαι; Codex, cum nota dubitationis.

LXXVI. Lemma : ἀνάθημα παρ' Ἀγχιόου. — 1 δτου εἰνεα conj. Jacobs., ob hiatum in thesi. — 2 ἐπρεγεν Cod., superposito σ. — 3 κόψαι Plan.; κόψας Cod., su- perposito αι. — 5. « Formulam δύναισι γάρ, et latinam *namque poles*, illustravi ad Aristæm. I, 16, p. 463, ad Eurip. Or. 670. Adde Peerlkamp. ad Anacr. XXVIII, 20, p. 174; Burmann. ad Lotich. t. I, p. 142. Carmen Sama- ritanum in Notitt. mss. t. XII, p. 29 : *condona per tuam misericordiam; tu enim poles*. » B.

LXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Βάκχῳ παρὰ Ξενοφώντος. — 1 Βάκχῃ Plan., quod fort. verum.

LXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος. — 1 τόδε superscriptum in Cod. Neque habebat Suidas, qui v. Ἀκοστήσας hæc recitat : καὶ ἀκοστῶν σείο κορύαν. — 2 ἀνέτο Cod., corr. Hemsterhus; ἀνέτο Reiskius. Deinde Cod. δαρνιγυναικορ., superposito σ syllabæ ιγ. Conf. Theocr. VIII, 60. — 4. « Respectu ad hæc Theo- criti I, 82, 85 : Δάρνη τάλαν...

...δύσερως τις ἄγαν καὶ ἀμύχανος ἑσσί. »

B. Et Pan δύσερως in Syringe et aliis Nymphis. Conf. ep. 82, et not. ad ep. 87, 4.

LXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Στρατονίκου γεωπόνου. — 1. Δοριότης, qui summa montium cacumina habitat. — 5 τὸ ἐπαύλ. Cod. et Plan., ejus hiatus exem- pla alia habes ap. Jac. p. 140; τόδ' ἐπ. Bruck. — 6. « De amore Panis in Echum vide infra ad Plan. ep. 154. » B.

LXXX. Lemma : ἀνάθημα Ἀγαθίου τῷ Ἀφροδίτῃ τοῦ αἰ- τοῦ (hoc ordine) εἰς τὰ ποιήματα αὐτοῦ τὰ Δαρνιαιά. Conf. schol. ad IV, ep. 3, 1. — 1 Ἀγαθία ἡ ἐν. Heckerus, ge- nitivo (Ἀγαθίου Plan., sine ἡ), producto ί, ut in alio ejus- dem poetæ epigrammate IX, 662, 5, Ἀγαθίας finem hexa- metri facit. Codex ἀγαθίς; (syllabæ ι superposito η a correctore) ἐνν. Salmas. ἀγαθιζ, Jacobs. ἀγαθίς, quem sequebatur Boiss. — 2 ἀλλ' ὁ με text. Wernick ad Tri- phiod. p. 268. — 3 τόσσον Cod. — 4 πόθῳ Suidæ libri, sed τοσσατίων. — 6 ἡ τινὰ Cod.

LXXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρεὶ παρὰ Λυσιμάχου στρατιώτου. — 2. « Hinc Suidas : χολάδες, τὰ ἔντερα. — 3. Hinc idem : ἀλεθιέλεμον, τὸν τὰ βέλῃ ἐρύκοντα. — 6. Hinc rursus : βάκτρον· ῥάβδος. » B.

LXXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Μελίσκου. In Plan. ἀδίσποτον. — 1 ὁ δ' Plan.; δδ' Cod. Heckerus : « Distichon hoc tanquam sanissimum omnes transeunt interpretes, sed quid significare possint verba γέρας αἰρεῖν τοῦτοι; exputare non possum. Scribendum χέρας. *Tibiam Meliscus Pani hanc dedicavit, dixitque periculosum esse cum ea manum conserere, quippe quæ sibi amoris attulerit oīστρον*. » Quis, quæso, manus conserat cum tibia? Rectissime Jacobsius : « Pan se negat munus accepturum esse, quod arundines (Syrinx) ipsum amoris flamma incenderint. Pristini amoris memoriam deus refu- git. » Fortasse aliquid latet in τοῦτοι; cetera sana.

LXXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Εὐμόλ- που. « Fortasse Macedonius intelligi voluit Eumolpum illum, Musei filium, quem Πυθιονίκην in musico certa- mine antiquitas tradidit. Vide Suid. s. v. » Jac. — 2 γη- ραλές; χεῖρεσι μεμρ. Wernick ad Triphiod. p. 266. — 4 φέ- ρειν Plan.; φέρων Cod., superposito ειν. — 6 ἐρεσιόμεθα

Plan. Alterum etiam Suidas v. Βάκτρον, ... λέγεται καὶ σκη-
πάνιον.

LXXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Νικαγόρου στρα-
τιώτου. — 1. « Suidas : ὁμῶς ἀσπίδος, τὸ μεσαιέτατον
αὐτῆς. Ipsi scilicet ὁμῶς erat pro nomine diminutivo,
quum revera sit adjectivum nominis τρύπος. » B. — 3 ἱσά-
ριθμος Cod., alterum Plan. « Confer Agathiam Hist. III,
p. 97 : εἰκασεν ἑν τῷ τὸ χρῆμα (pugnæ conflictum) ν. ζετῶ
μεγάλῳ ἢ χαλᾷ πολλῇ ξὺν βιαίῳ πνεύματι καταβράγαισιν
et Ennii versum :

Undique conveniant, velut imber, tela tribuno.

— 5. De μεναιχμᾷ feminino vide Lobeck. Paralip. p. 464. »
Jac. — 6 σώϊζοτο νικαγόροι Cod.; Νικαγόρα (genit.) Plan.
Concinnior videtur dativus. — 7. « Respectu ad nobile
dictum matrum Lacænarum : ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. Plurima
apposui ad Aristæ. II, 17, p. 707. Vide et Caryophyll. De
clyp. p. 73; Column. ad Ennium p. 242. Joannes Chrys.
Eclog. p. 230 : αἱ δὲ Λακωνικαὶ γυναῖκες καὶ παραινέουσι
τοῖς πασι·ν ἢ τὴν ἀσπίδα διασῶσαι ἐκ τοῦ πολέμου, ἢ ἐπ'
αὐτῆς ἐνεβῆθαι νεκρόν. Seneca Suas. 2, p. 641 : *Referam
præcepta matrum?* Αὐτὸν in his aut cum his. » B.

LXXXV. « Ridetur barbara græcorum vocabulorum
pronuntiatio, qua magnos interdum centuriones in impe-
ratorum Constantinopolitanorum legionibus usos esse cre-
dere licet. — 1. καὶ κρά Cod. — 2. Γορδ. Cod. cum nota
corruptelæ aut dubiæ scripturæ. Γορδοπριλάριος Plan.,
quod pro nomine proprio habebat Brodæus. Aut nomen
est a Pallada ridicule fictum, aut militis officium ab ipso
barbare defiguratum. Cogitabam de Γοργοπριλάριος, quod
ex περιπριλάριος contractum, et adjecta voce γοργός auctum
esset, ad jactantiam hominis notandam. Τιμοθίω Cod.,
Planudæ edd. Τιμοθέω vel Τιμοθέου, ut sit pater illius :
quod probabile [etiam Boissonadio visum], sed in re ob-
scura nihil mutavi. » Jac. Adde sequens epigr.

LXXXVI. Codex in margine : εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ,
« τὸν ὧ καὶ τὰς κνή », εἶπουν (ἦτον Cod.) θώρακα καὶ
κνημίδα, ἀσπίδα, δόρυ καὶ κράνος. In codice Medic. ap.
Bandin. I, p. 103 auctoris nomen in Εὐνομίῳ depravatum.
— 1 κόρος; et ἀθήνη Cod. — 2. μεμβιάδης; Plan.; μεμβλιάδης;
ed. princ.

LXXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ τοῦ Πα-
νός. In Planud. Agathia inscribitur. — 1 ἡμέτερος ede-
batur ex Plan.; ὑμέτερος Codicis (et Suidæ) reduxerunt
Jac. nott. mss., et Hecker., hic addens : « Hoc adjectivum
satis certum est indicium ætatis, quo epigramma con-
scriptum est. » Suidas hinc : νεβρίς· ἐλάζου δέρμα. —
4 τέχνην Plan., male. Apud Nonnum a Jac. citatum XI, II,
190 seqq. Pan. auditis Bacchi amoribus, ὀλίγην παραίτασιν
εἶχεν ἐρώτων, et dixit :

Συνὰ παθῶν, φίλε Βάκχε, τεὰς ὤκτειρα μερίμνας.
Καὶ σὲ πόθεν νίκησεν Ἔρω; θρασὺς; εἰ θέμις εἰπεῖν,
εἰς ἐμὴ καὶ Διόνυσον Ἔρω; ἐκένωσες φαρέτρην.

LXXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ ἡνούς
(Ἰνούς). Epigramma non est ἀναθηματικόν, sed ἐρωτικόν.
In contrariam partem sæpius esse peccatum a Cephalo
multis et perspicue ostendit Heckerus in Commentt. I. —
1. « Hinc Suidas : ἡμετέρε·τα· ἐράσμιον, λάμπονα. Et e
versu 3 idem : θελινόος; τοῖς τὸν νοῦν ἑξαπατῶσιν. » B.
— 2 ἡνὼ Cod., corr. Salmas. Aliud agens corrector Co-
dicis : γρ. ἰουσαμένη.

LXXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πριήπῳ παρὰ Πάριδος
ἀλιεύς. — 1 νησίδος Cod. a pr. m., ἱ a corr. « Ἀκταίη νη-
σίς, *insula haud procul a littore posita*. At vido an non
Nesis significetur insula prope Campaniam (hodie *Nisita*),
memorata Statio Silv. III, 1, 150; II, 2, 78, Ciceroni ad Att.
XVI, 1, » Jac. Quod probō; forsā scribendum Νησίδος.
Suidas : Νῆσις, Νήσιδος, ὄνομα πόλεως. Boiss. — 2 τερ-
πόμεναι Cod., corr. Brunnck; τερπόμενος; Plan. — 5. ἡμί-
θρων. « Senem tibi finge piscatorem, dentibus senio
corruptis et male affectis. Ὁδόντας μέλανας καὶ ἰσθιομένους
dicit Theophrastus Char. XIX. » Jac. — 6 αὐτὸς δὲ Cod.
— 7. Margo Codicis : τὸ δίδου ἀπὸ κοινοῦ. — 8. « Hinc Sui-
das : ὕλακτος·σῆς· μαργώσης. » B.

XC. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Χαρικλέους
(sic pro Ἀρχικλέους). In marg. : αὐτὰ λαμβικά Φιλίππου
Θεσσαλονικέως. — 1. « Hinc Suidas : ἐμβρύοις, ἢ ἀγκυρα
ἢ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Non corrigendus, quum τὰ βρύα in
τῷ βυθῷ habitent. » B. — 3 μόλυβδον ἤπλθ. Codex, corr.
Brunck. « Agitur de plumbo retis ἀψίδι appenso. Sunt au-
tem ἀψίδες proprie τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρονται,
Hesych. Confer supra ep. 28, 3. » Jac. — 5 ὕδασι τεγῇ
sine acc. et juncta τῷ ὕπεν signo Codex, corr. Salmas. —
6 πυρσυτόκον Heckerus, quem vide p. 105; πυρσυτόκον
Cod. Jacobs. conjiciebat πυρσπόρον vel πυρπίπρον. —
8 ἐπ' Τούπιος; legebatur ἀπ', etiam ap. Suid. v. Ἄλη, ἢ
πλάνη.

XCI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρείῳ παρὰ τινων. Θαλοῦ (sic)
Μιλ. — 5 ἀρες Cod., corr. Jac. « Hinc Suidas : βροτολογία,
ὁ ὀλέθριος, ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων. » B.

XCI. Lemma : καὶ ταῦτα λαμβικά (ut ep. 90)· ἀνάθημα
τῷ Ἑρμῇ παρὰ Δημοφῶντος χρυσοχοῦ. In marg. siglæ
ῶραιον, et χρήσιμον. — 1. « Hinc Suidas : αὐλός, ὁ ἐπι-
μήκης φυσητήρ. — 2. Hinc idem : ῥίγη, τὸ χρυσοχοϊκόν
ἐργαεῖον. » B. Qui ῥίγην τεχνήσιχρυσον. Plan. τε τισίχρυ-
σον, unus χρυσίχρυσον. Deinde Bothius et Heckerus I,
p. 165, ὀξυδῆκτορα. Legebatur ὠκυδῆκτορα. — 3 δίχειλον,
4 λευφανολόγου; Codex; recte Plan. utrobique.

XCI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρὰ Ἀρπαλίωνος.
— 1 ὁ πᾶς (cum nota dubii) βυτίουλινευτῆς Codex, su-
perposito quattuor postremis syllabis πλινευτῆς. Correx-
it Jacobsius. Ἐπλινευτῆς, qui retia observat. — 2 σιγῶν
Suidas. Scholium in marg. Cod. : σιθῶν, ὅπλον παρὰ Μα-
κεδόσιν δόρατι παραπλήσιον. — 3. Hinc Suidas : πλειών,
πλειωνός, ὁ ἐνιαυτός ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τοὺς και-
ρούς. « ἐκ πολλοῦ πλειωνός » ἡγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου. Re-
ctius ἐκ πολλῶν ἐνιαυτῶν. — 4 ἔστεγον Salmas. et Brunnck.,
probante Mehlhorn. Anthol. Lyr. p. 88. Sine exemplo est
locutio σθένειν βερος, *oneri ferendo parem esse*. Quare
Jacobs. conjecit ὅτ' εἰς (pro ἐπεί) βέρος, probabilius
Heckerus I, p. 146, ἐπεί βαρύς οὕτως χεῖρας ἐσθενεν.
Quod sanum præstat locum et commode poterat recipi.

XCIV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ῥέᾳ παρὰ Κλυτοσθένους. Et
in marg. : ὅρα ὅτι καὶ ταῦτα ἐκ τῶν λαμβικῶν. — 1 ἀρεῖα-
χειρα Cod. et Suidas, correctum in edit. Suidæ. Rectius
videtur ἀρετίζερα, quod Reiskius et Bothius posuerunt.
« Hinc Suidas : τύμπανον ἐκ δερμάτων ἐστὶ γινόμενον καὶ
κρούον, ὃ κατεῖχον αἱ Βάχαι. Ex versu 2 idem : κύμβαλα·
θυμεικά παίγνια. Attigit hunc locum Ellys. Comm. de
cymbalis c. 22, p. 333. » B. — 3. Ad λωτοῦς in Cod.
glossa : αὐλοῦς. Adjectivum indicat e cornu factas. —
4. στροβιλίστας Cod. — 5. Ad σάγαριν glossa : πάλικον. In
λυσιστεῖθ intelligitur γονίμη φλέψ, *genitalia*

XCV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Διοτὶ παρὰ Πάρμιδος γεωπόνου. — 2 μέτρον Cod. et Suid., corr. Salmas. « Σιτοδόκον μετρον σπορίμου dictum ut ep. 257, ἀμειβομένη νίκταρος οἰνοδόκον, et multa ap. poetas tragicos. » Jac. — 4 παλιουρόσoron Cod. et Suidas quidam, alii — ρορόσον, Leidenensis παλινουρόσoron, « quod coniecerat Toupius. Idem valet παλινροσος et παλινροσος; sed παλινουρόσoros derivandum videtur a παλιν et οὐρος, quod, qui frumentum ventilant, id adversus ventum jactant. [Ante explicaverat : *qui huc et illuc, rursum prorsum, jactatur.*] Θρίναξ Suidas est τὸ πτόον, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν. Disertius schol. Hom. II. N. 588 : τινὲς τὰ μὲν σιδηρὰ, πτόα, τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τὰς στάχυας ἀναρρίπτουσι, θρίνακας καλοῦσι. » Jac. Boissonadius hoc modo annotavit : « Cogitavi de herba paliuro. Virgilius : *carduus et spinis surgit paliurus acutis.* » Denique Heckerus : « Παλιουρόσoron Passov. explicat *ligneum, ex ligno παλιουρου confectum.* Conf. ep. 246, 2. Prima in θρίναξ quum constanti veterum usu producatur, verba transponenda esse θρίνακα, χεῖρα θέρευς, statuit Spitzner. Prosod. p. 88; sed rectius restitues θρίνακα, collato Philippo ep. 104, 6 :

καὶ θρίνακας ξύλινας, χεῖρας ἀρουροπόνων. »

Hoc posui. Cod. et Suidas θέρευς (ους superposuit corrector Cod.) θρίνακα. De adjectivo autem nihildum probabile allatum. — 5. « Hinc Suidas : ποδεῶνας· εἶδος γεωργικόν. An ἔσθλας. » B. Sc oliastes Aristoph. Vesp. 670, ποδεῶνας, inquit, καλοῦσι τοῦς τῆς μηλωτῆς πόδας. Sunt igitur extremitates pellis ovinae, qua pastores amiciebantur, et quidem proprie pedes, quibus pellem sibi sub collo alligabant, ut Amycus leonis exuvias ap. Theocr. XXII, 51 :

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἤωρεῖτα
ἀκρων ἕρμα λέντοιο ἀρημμένον ἐκ ποδεῶνων.

Hanc igitur amictus partem, sive totam μηλωτὴν, Parmis Cereri dicasse videtur. Pellibus autem humeros amicare agricolam jubet Hesiodus Op. 543 seqq. Jac. In latinis reliqui expositionem H. Stephani *perones*, cui aptum est adjectivum τρητούς.

XCVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Γλαύκωνος καὶ Κορύδωνος ποιμένων. — 2 τὴν κερατὴν Jacobs. in nott. mss., qui ante ediderat τὰν κερατὴν δ. Codex τὸν κεραον, bis superposito ἤ. Sed nihil erat mutandum; v. Thes. v. Δαμάλη. Notum Virgilii *Arcades ambo*, Ecl. VII, 7. — 3 αὐ έρουσ. Cod., « sed alterum in apogr. Par. Conf. V, ep. 248. — 4. Suidas, hoc loco usus : ὄωρον, ἢ παλαιστή. Conf. ep. 114, 3. » B. Homerus II. Δ, 109 : κέρα ἐκ κερατῆς ἑκαδέκωρα. — 5 ἄλλω (sic) Cod., cum nota dubitationis, et in marg. ζῆται. Suidas ἄλλω, corr. Salmas. Tum poti inter lineas suppletum. De re Jac. inter alia citat Longum II, c. 31, de capro Pani immolato : τὸ ἕρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπησαν τῇ πίτῳ πρὸς τῷ ἀγάματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ.

XCVII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀρτεμίδι παρὰ Ἀλεξάνδρου βασιλέως. Et in marg. : χρηστόν. « Editum fuit et in Catalogo Bibl. Taurin. t. I, p. 304. » B. Alexandri Macedonis hastam, in templo Dianæ dedicatam, veneratur poeta. Jac. — 1 δοῦραι et ἐκείνου Cod.; vera ap. Plan. — 2. Jungenda esse σύμβολον ἀνικήτου βραχίονος monuit Heckerus. Quem posterior I, p. 215 offendit vox ὅπου interposita; ni fallor, immerito. — 4. ἔχε Cod.; alterum Plan. — 6 θαμβήρει corrigat Heckerus : « Alexandri enim hastam metuerunt æquales, posterius vero mirati sunt. » At

alia suos quemque sensus docet hujusmodi monumenta visentium.

XCVIII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Διοτὶ παρὰ Ἡρώνακτος. — 1 ἐναυλαχοκοίτισιν coniecit ut videtur Salmas., hoc scholium ponens : Ὅραι αἱ τὸν σίτον καὶ τοὺς καρπούς πεπαίνουσαι ἐν τοῖς αὐλοῖς κοιταζόμεναι. — 2 ἱρώναξ Cod. — 3 ἀλωῖτα, *arear i*, ab ἀλωῖτης, vir d. in marg. apogr. Buhariani ap. Bruckium, probatus ab editoribus Thes. I, p. 1608, D, et Jacobsio in nott. mss.; eadem nunc est correctio Meinekii p. 223, quem illa latuerant; ἀλωεῖται Codex et Suidas. Reiskius ἀλωρήταις ex Suidas glossa : ἀλωρῆται, οἱ τὰς ἀλως φυλάττοντες. Jacobs. coniecit ἀλωειτής, « ab ἀλωεῖ; derivatum ut κηπειτής a κηπεύς. » Boissonadius : « Pro corrupto ἀλωεῖται mihi placuit Toupiana lectio ὡρεῖται, quam et ipse conieceram; adeo facilis et obvia. Sic ὡρεῖται ep. 355, ὡρεῦμαι ep. 105, 2. Latet tamen fortasse reconditum vocabulum. » — 4 ὁσπρί Reiskius; ὁς πρίν Codex. — 5 πέπατο Cod., posito υ super α; et in marg. : γρ. πέπαστο γάρ. Sed recte πέπατο etiam Suidas. — 6. « Hinc Suidas : λυπή- πενήχρα. Et eundem versum apponens : γεωλοζον, ὁρεῖνόν ὄρος, ὕψωμα ῥῆς. » B.

XCIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ Φιλοξενίδου ποιμένου. « Eleganti hoc carmine caprarius Pani, quem ipse rudi manu edolaverat, sacra facere fingitur. — 4 διδομητοκοι Cod., non διδομακ., quod edebatur. Vide Nækius in Museo Rhen. tom. V, 1, p. 22. Vorem ἐσονται in Codice corrector addidit. Correctio Bruckii ἐσονται minime necessaria. » Jac. — 6 γαστέρι Bothius.

C. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Ἀντιφάνους. — 1 ἐνπηκάς Cod., corr. Reiskius. Ἐνπηκῶν malit Hecker. I, p. 139, ubi alias inscriptiones victorum in his ludis collegit. « De cursu juvenum τῶν λαμπαδηρόρων conf. infra Append. 230; Larcher. ad Herodot. VI, 105, p. 177; Coray ad Theophr. Char. 27, p. 317; Barthel. *Anach.* c. 24, t. II, p. 493; Stanl. ad Æsch. Ag. 290, etc. » B. — 2 πυρικλοπῆς; Cod., οἰ inter lin. posito. — 3 ἐτ' om. Codex, additum in marg. apographi quo Reiskius usus est. — 4 sic Codex; ὁμωνύμια; conj. Jacobsius; ὁμωνυμίον Heckerus. Boissonadius autem annotabat : « Vulgo ἔθικεν ὁμωνυμίῃ, quod versum valde scabrum facit. Scripsi ἔθικ' ἐν ὁμωνυμίῃ; scilicet ἔθικεν Ἀντιφάνους παῖς ὢν ἐν ὁμωνυμίῃ πατρός. » Quod recipiendum non putavi. Eodem substantivo utitur Crinagoras VII, ep. 628, 2.

CI. Lemma : λαμβικά. ἀνάθημα τῷ Ἡραρίστῳ παρὰ Τιμασίω- νος μαγείρου. Subjicitur : καὶ τοῦτο πάντως τῶν λαμβικῶν τυγ- γάται. (Haud dubie scribendum τῶν λαμβων. Est enim versus politicus, ut infra in lemm. ep. 107. Glossator autem alibi quoque λαμβο; posuit pro λαμβικόν, ut VII, ep. 98, 4.) In margine : ὥρσιον. — 1. Hinc Suidas : κνώδαλον ζῶον μικρόν et alia plura non rectius dicta. De omni animalium genere apud poetas usurpari hanc vorem constat. — 2 πυρηνέμους; Codex. « Correveram τηρηνέμους, collato ep. 207, 3 : νοθον κεύθουσιν ἄημα Ῥιπίδα. Nunc præfero leniorem emendationem Boissonadii ad Theophr. Simoc. p. 236, πορηνέ- μους. » Jac. Præplacet Heckeri emendatio φυσηνέμους. — 3 ἰσθμόν Plan. præter ed. princ. — 4. Hinc Suidas : ἐσχάρα· μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. « Glossator Aristoph. Ach. 887 exponit ἀρούραν, quæ sic describitur in glossa biblica ap. Hemst. ad Polluc. X, 101 : « *Arula*, vas æneum et quadratum, quatuor pedes habens, in quo carbones posuerunt, et super ipsum erat craticula, et sic assabant carnes. » Jac. — 5 ἰσχυροῖσιν Cod. Deinde χρέους pro λίκους per errorem librarius Leid. Suidæ. — 7 σοῖ Plan.; σοῦ Cod.

Bothius distinxit post βραδυσκελής, sed in exitu simillimo ejusdem Philippi epigrammatum 90 et 94 dei epitheton hunc ipsum locum occupat, non dedicantis. — 8 ὠρατισμένος Plan.

CII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πριήφω παρὰ Λάμωνος κηπουροῦ. — 1. « Malum punicum *flavo tegmine*, ξανθοχίτων, quum ab eo colore, quem vulgo habet, abhorreat, Schneiderus ad Nicandri Alexiph. p. 339 dubitabat an a vulgari diversum significare voluerit poeta. Γεραιόριος, rugosus ficus, φυτιδοφύλλον σύκον Diodoro Zonæ ep. 22, 2, unde nostrum epigramma expressum. (Hinc Suidas : γεραός... ὁ φυτιδων ἀνάπλεως. B.) — 2. Ροδέας : nam roseus color est racemorum, dum maturescere incipiunt. — 3. Usitatum in hac re est λάχνη. Virgilius :

ipse ego cana legam tenera lanugine mala.

Verius 4 in contextu omissus, in margine Codicis suppletus. Quanto elegantior hoc Planudeo :

καὶ κάρυα χλωρῶν ἐκράνε' ἐκ λεπίδων. »

Jac. — 5 sic Suidas v. Σίκυον, ἀπὸ σίκυος. Cod. χροάωντα, Plan. χλοάωντα, et πεδοκοίταν. — 6 ἐλαη Cod., i addito a correctore, et in marg. ζήτει. Alterum recte Plan., sed perjeram περκύην vel περκύην. — 7 φιλοδία Plan.; φιλοδία Codex. Ad quæ recte Hecker. I, p. 164 : « Miror Priapum villicorum deum et rubrum hortorum custodem dici viatorum deum tutelarem, quum dei munus sit fures viatores hortis arcere. Lectionem Codicis emendandam puto φιλόκηπε, quod est legitimum Priapi epitheton. »

CIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀθηνᾷ παρὰ Λεοντίχου τέκτονος. Conf. ep. 205. — 1 μολυβδόχ. Cod., alterum Plan. — 2 σφύραν Plan. « Hinc Suidas σφύρα, et ἡ εὐθεία ἄρις, τεχνονικὰ ἐργαλεῖα. Conf. Anecd. mea t. III, p. 441. In editione Grotii erat *scobimque*, quod mutavi in *scobina*. Sed sic sunt typi correctores, non ipsa versio. Significari videntur dolabellæ duæ vel plures funiculis vel paleis circumvinctæ. » B. Brückio ἄρις esse videbatur « instrumentum quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum manubriis, ideo Philippo ἀμφιδετον dictum. » Ili omnes hariolantur; quid res sit docet Schneiderus in Lexico et Thes. v. Ἄρις, ubi v. Est *arcuatum instrumentum mobile quo terebra*, trūpanon, *circumagitur et regitur*, ab utraque parte vincuntur et terebræ astrictum — 4 μιλτιάφ Cod. a pr. m., ei a correct.; βάμιματι Suidas v. Πρίων. — 5 τελετρα Cod., cum p et te (τέτετρά τε) inter lineas. Deinde μιλοφυρή idem, μιλοφυρή Suid., μιλοθυρή Plan. Μιλοφυρή, correpto u quod in zwro producit (conf. ep. 205, 4), defendebat Meinek. p. 220, contra quem disputat Heckerus p. 104 et I, p. 165, coniiciens μιλοφυρή τε, « collatu Hesychio : ιερόφυρης, καθαρὸς, θύσιμος, et Etym. M. p. 265, 48, ἀφής ελον, ἄφης; ὁ ἀνέπαλτο· ἔστιν ἄφρους, et Lobeck. Paralip. I, p. 256 seq. » Vel ob spondeum prætuli μιλοφυρή, quod Jacobsius egregie coniecit in nott. mss.; olim μιλοδίαζή proposuerat. — 6 « Hinc Suidas : κυρίως ἐστὶ ψάλλειν τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἀπτεσθαί. » B. — 8 ἀπέλυσε Bruck., frustra.

CIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διοτὶ παρὰ Λυσισθένου γεωπόνου. — 2 σφύρην Plan. Βωλοκόπον σφύραν appellat Pollux X, 129. Deinde πυριλόγου; Cod., alterum Plan. et Suidas. — 4 ὕλην Cod. — 5 βουστρέφω Guil. Dindorfius pro βούστρεφω quod edebatur. — 6 Conf. ad ep. 95, 4. In Addendis Jac. malebat τρίνακας, ἐυλίνας χεῖρας ἀρ. —

7 γυῖα πεπηρωθεῖς Cod. et Plan. Boissonadius et Bothius receperunt γυῖ' ἄτε emendationem Jacobsii, qui in notis mss.: « πεπηρ. varie sed frustra hactenus tentatum. » Scaliger γυῖ' ἐπιπηρωθεῖς, Bruck. ἀπαρηρωθεῖς. « Αὐτὰν πολλῇ, multum arando, assidue arandi labore. Minus recte Grotius. » Jac.

CV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρτέμιδι παρὰ Μηνηδὸς (sic) ἄλιως. — 1 τρίγλαν Cod. et Plan. Idem et Suidas λιμενη-τιν, Toupius λιμενίτιν, quod editur. Sed recepinus Jacobsii emendationem, citantis λιμενοσκόπον Dianam in Callimachi hymno 259, coll. 39, 183. — 2 Μῆνι; etiam codd. Plan., cuius edd. Ὠήρι; item tribus locis edd. Suidæ, cuius codd. optimi quinque ignorant hoc hemistichium. — 3 ζωρόν, non ζωρότερον, codd. Suidæ. — 4. « Hinc Suidas : αὖτον ξηρόν. » B. — 6 παμμάκαια Cod. a pr. m., πάντα μάκ. corrector. « Sensus : tibi omnia retium, i. e. venationis, genera tributa sunt. Ac Diane piscatus non minus quam venationis primitiis offerebantur; v. Spanhem. ad Callim. II. in Dian. 39, p. 197. » Jac.

CVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Τελείωνος κυνηγοῦ. Iterum legitur in Codice infra post ep. 255. Conf. ep. 35. — 1 τοι pro σοι Cod. altero loco. Utroque cum Plan. ὤλειωτα. « Hinc Suidas : ὤλειωτης, ὁ ἐν ὕγῃ διατρέφων. Ex v. 2 idem : λυκοβράσττης, ὁ τοῦ λύκου ἐκτρέφει-ρων. Et ex v. 3 : κότινος· ἀγριέλαμος. » B. De primo vocabulo Heckerus : « Velim scire qua lege formatum sit ὤλειωτης, quod ap. Suid. ex hoc uno loco ductum comparet. Emendandum puto ὤληκαί, ut Leonidas IX, ep. 337, 3. » Optime Schneidevinus ὤληκαί, qui conferendus ad IX, ep. 824, 2. — 3 τὰν πόκα Boiss. ex Plan. et apogr. Paris. : « Palatinus, Bruck. et Jac. τὰν πόκα. Et sic scribi jubet regula Gregorii Cor. De dial. Dor. § 5. Infra ep. 151, 3, est πόκα pro ποτὲ sine varietate. Conf. et ep. 305, 8. Sic edidi πόκα pro ποτὲ in repetito Theocrito. » — 4 χαῖρό; Cod., sed recte altero loco. — 5 βου-νεῖτα Cod. utroque loco. — 6 εὐαγρεῖ Cod. loco priore, εὐαγρεῖ altero; εὐαγρεῖν Plan., qui sequentia sic interpretavit : τῶδ' ἐπίνευσον ὄρει. Unde infinitivus quoque, quem Jac. in nott. mss. et Bothius probabant, de simili origine suspectus. Recte igitur Boiss. et Heckerus prætulerunt εὐαγρεῖ, ab adj. εὐαγρής, quod Jac. in Addendis Pal. proposuerat.

CVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Γέλωνος κυνηγοῦ. Φυλίππου

λαμβικόν καὶ τοῦτο, καὶ σκόπει φίλος.

— 1 ὀλισκόφ Codex, corr. Salmas. Illud tenebat Boiss. — 3 λίνωι πολυστρέφω Codex, corr. Albertus et Reisk — 4. « Suidas haud dubie ex hoc loco : δεραιχέας πάγας, τὰς τὴν δέρην ἀγγούσας. » Bruck. — 6 τραχηλιδισμόςτα; Codex, corr. Meinek. p. 220, « id est τραχηλῶν τρατεύοντα, minime ineptum κλοιῶν κυνάχων epitheton. » Probat Heckerus p. 104 et I, 164; mihi non omne dubium exemptum.

CVIII. Lemma : ἀνάθημα τοῖς Πασὶ παρὰ Διοτίμου. « Pro Μυρίνου est Μαρίνου in apogr. Paris. — 1. Hinc Suidas : βουγίλου, τοῦτέστιν εὐρόφου. Et κράντορες· ἡγεμόνες. Conf. ep. 116, 6. » B. Codex κεραι, 2 πανες βουγίλου. Recte utrumque Suidas. Propertius :

Capripedes calamo Panes h'ante canent

CIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κισσίδου. — 1 τρύχ; Cod. — 2. « Ἰχθυοειδὴ esse videtur quam vulgo

ποζῶγῃν vocant. Τριελικτον explicatur his Pollucis V, 27 : οἷ δὲ τὰς ἀρκυς εἶναι... ἐννεαλίνοισι, ἐκ τριῶν τόνων συμπελεγμένας... πέπλεκται δὲ ὁ τόνο· ἐκ τριῶν τριῶν. » Jac. — 3 κίφους· aut κίους· Jacobsius, de quorum usu in feris capiendis nihil usquam annotatum vidi; nam de canibus nemo hic cogitabit, qui recte memorantur in ep. 107, 7. Quæritur an vox recens κλωδός; revera habeat auctoritatem Babrii, CXIV, 3 Lachm. « De nomine κλωδός monui ad Herodian. Epim. p. 72, ad Andreopuli Syntipam p. 180. » B. Plan. δὲ τε βάγγας. — 4 Στάλικες, pali quibus retia sustentantur. — 5 τῶν τε πετιῶν Cod., η superposito; τὸν τε πετιῶν Plan. — 7 καὶ τρυζίου (sic) Cod. « Ἐπισπαστήρ, Schneidero interprete, est funis quo orbes lignei semicirculares adducuntur, ut præda intra illos includatur. » Jac. — 8 ἀρκυν Suidas et haud dubie Codex; ex quo quod Brunckius refert ἄρκυν, est in apogr. Paris. et in Plan. — 9 νεολάδα codd., corr. Brunckius ex Pausania qui Arcadicum nomen habet Νεολαδᾶς, et Κραῦγης, item Arcadicum, unde Brunckius Antipatro quoque Κραῦγης reddendum esse vidit. Conf. G. Dindorf in Thes. — 10 κρυθῖος Cod.; Κράμβης Plan. De Ὀρχομενοῦ Boiss. : « Scholiastes Pindari Ol. XIV argum. : δύο δὲ Ὀρχομενοί, ὁ μὲν Μινύειοι· ὁ ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ δὲ πολύμηλος· ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Praebat Homerus Il. B, 605, de Arcadibus militibus : οἱ φένεον τ' ἐνέμενοντο κλ' Ὀρχομενὸν πολύμηλον. »

CX. Lemma : ἀνάθημα Κλεολάου. — 1 κλεόβουλος Cod. a pr. m., cui eraso κλεόλαος substituitur. Κνημοί, Hesychio δασεῖς, τρυχεῖ; καὶ δύσβατοι τόποι. — 3. « Suidas : σαυρωτῆρσι τοῖς στύραξι τοῖς ὀπλοῦσιν τῶν δορᾶτων. De quo vocabulo monui ad Simocatt. p. 311, ad Planud. Metamorph. p. 685. Add. Scheffer. et Walz. ad Theon. Progymn. p. 192. » B. Cod. ὀκταρίαια. — 4 κρανᾶν ἀλός Cod. et Suidas, corr. Jacobsius; ἄλλος Plan., quod reddit Grotius. « Non minus probabiliter corrigas βελινᾶν [et ipsum a Jacobsio propositum tom. VII, p. 92], sive malis βαδελᾶν. Theognis 6 : φοίνικος βελινῆς. Nicænetus ap. Parthen. Erot. 11 : βαδελᾶς ἐναλίγκιον ἀρκυθουσιν. » Meinek. p. 119. Boiss. : « Hinc Suidas : ἐργαματα· ἀσπαλίσματα. Conf. infra ep. 115, 6. » Cervis feminis poetæ veteres non raro tribuunt cornua; vide Ælian. N. A. VII, 21, Bæckh. ad Pindari Ol. III, 26, p. 139.

CXI. Lemma (a correctore impositum aliis vocibus a librario scriptis) : ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρὰ Λυκόρμα. Ἀντιπάρου. — 1 ἐριμάνθων Cod. — 2 Φολόη; Plan. Atinæes montesque Arcadiæ. — 3 Lasion (ων), urbs Arcadiæ. — 4 Suidas : Ῥομβεῖν, σενδονᾶν. Καὶ Ῥομβος, ἡ κίνησις. Πλ' ἡ; α... , ut videatur legisse Ῥομβεῖ τῷ vel τοῦ, nam nonnulli codd. Ῥομβωτοῦ. Bothius : « Jacobs. in annot. probabiliter Ῥομβεῖτ' ἢ Ῥομβεῖτ' ». Quod non vidi ap. Jacobisium. — 5. Hinc Suidas : δικαίαιον δύο κέρατα ἔχουσαν. « Quidquid in apicem fastigiatum erat, στόρβυγα vocabant. » Jac. — 6 σπισσάμενος Cod., corr. Jac.

CXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ χαιρε (inter lin. correctum χερε) Δαυλόγου καὶ Προμένου. « Nomen χερε corruptum est, nec ex versu tertio, ubi γυγερῷ χερε, facile corrigendum. Scripsi quidem cum Jacobsio Γύγω χερε, ut lector non hæreat, sed non puto veram sic esse restitutam lectionem. — 1. Hinc Suidas : ἀρᾶτοι· μεγάλοι ἢ καταπληκτικοί. » B. — 2 ἐγκνέται Cod., correctum ex Suida. — 3 γυγερῷ (cum nota corruptelæ) χερε Cod., corr. Jacobs., exempla citans p. 150 literæ ρ male illatæ. Bisyllabe legendum Γύγω. Brunckius cum Reiskio βριαῶ χερε, Salmas. σθενεῖ χερε, Bothius στυγεῖ χερε, sed tres esse fratres apparet.

CXIII. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Νικόμαχου. In Planud. Σαμμίου inscribitur. Recte Heckerus observat nihil in hoc carmine inesse quod inscriptionem *donario* additam prod. Probabam equidem Böttigeri (ap. Jac. tom. XII, pag. 420) sententiam, qui « agi putat de ibicis cornu a venatore olim arbori affixo, ita ut ei corollæ in Dianæ Panisve honorem appenderentur. Hoc cornu postea detractum, a fabro in arcum mutatum. » Sed meliora docuit Ungerus; vide ad v. 2. — 1 διάτρυχος Cod., Suid. et Plan., corr. Reiskius, « probabili emendatione, si similitudinem literarum α et σν reputes. » Jac. Brunckius : « Ἰξάλος αἰξ ἐστὶ ibex seu caper montanus, Gallis *bouquetin*, Germanis *Steinbock*, de quo operæ pretium est legere quæ congestit Bochart. Hieroz. III, 23. Pandari arcus ap. Hom. Il. Δ, 105, ex ibicis cornibus fabricatus, quem male mulierum eruditissima *une chèvre sauvage* vertit. Nam de mare loquitur poeta, et notum est in hoc genere feminis cornua esse admodum exigua. » Malebat tamen Jacobs. Ἰξάλον non peculiare genus intelligere, sed *lascivum*, ut supra ep. 32, 2, et alibi. — 2 δοῖον ὄπλον Piccolos; δοῖον (cum signo dubii) ἐπὶ Cod. et meliores libri Suidæ; δοῖα ἐπὶ Plan.; λισσόν (ex ὄσιν quorundam Suidæ) ἐπὶ Brunck.; sed substantivum desiderari recte observavit Meinek. p. 100, neque in tali loco Heckerus ad ellipsin in ἀναθηματικῷ usitatam provocare debebat. Plan. ἐστερόμην. Boissonadii hæc est notula : « Schol. Wech. : στέτουν γὰρ τὰ ποίμνια ποιμένει. Ibex ille videtur fuisse cicur, qui coronandum se præberet. » Haud paulo rectius sensit Ungerus *Stud.* II : « Cornuti illi silvarum incolæ discurrendo inter arbores aut frutices cornibus decutiunt folia sæpius hærentia ipsis, vel ut ap. Eustath. Hexaem. p. 36 : ἀνθόλῳ παίζειται; ἐρικίνηται. Ἰεπτόκωνοι δὲ ὑπάρχουσαι ἰμπέκονται αὐτοῦ περὶ τὰ κέρατα [ut alia omittam a viro docto ibi allata multa], et quasi coronant se. Opponit poeta γλωρὰ πέταλα pristina et hodierna νεῦρα βοός. Ex Homero autem, Il. Δ, 105 seqq., totus poematii color ductus :

Αὐτίχ' ἐσὺλα τόξον εὖξοον, ἰξάλου αἰγὶ δὲ
ἀγρίου....

τοῦ κέρα ἐκ κερατῆς ἐκκαίδεκάδωρα πεφύκει·

καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιυδός ἤρρε τεκτῶν,

ubi Eust. ἤραρε explicat ἤρροσε, quo utitur Simmias; ibidemque v. 122 νεῦρα βοεία. » Idem vir doctus de δοῖον sentit cum Heckerō, ἐπὶ autem ponens pro ἐπὶ : mihi Piccolos verum tetigisse videtur EIII mutans in OIIA'. Ac nunc demum video in eandem emendationem incidisse etiam Geistium, Diurn. Litt. antiq. 1844, m. Aug. n. 90. — 3 Νικόμαχος Heckerus, alia quoque tentans I, p. 231 seq. — 4 ἔλκος; Plan.; ἔλκος Codex, et in marg. ἐνδον, pessima conjectura.

CXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρὰ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. Simmias tribuitur in Plan., quodammodo ducente ipso Codice, in quo præter « Φιλίππου Θεσσαλ. » scriptum etiam τοῦ αὐτοῦ. « Rex Macedoniæ Philippus, Demetrii, ut videtur, filius, tauri in Orbelo, Thraciæ monte, cæsi exuvias Herculi, generis sui auctori, dedicat. Nobiles erant feri Pæoniæ tauri, ὧν τὰ κέρα ὑπερμεγάρεια ἐστί, Herodot. VII, 126. » Jac. In eandem rem sequuntur alia epigrammata duo. — 2 ἀμυτρωωνίαι (sic) Cod.; Ἀμυτρωωνιάδα Plan. Dativum recte prætulit Jac. — 3. « Τεσσαρ., vide ad epigr. 96, 4. » B. — 5. « Ὀρβηλόν oxytonum est etiam in sequentibus epigr. Apud Herodotum V, 16 et Strabon. VII, p. 329 scribitur Ὀρβηλον. » Meinek. p. 221, qui deinde ἀ πολυλόδο; pro ἀ.

Idem scripsit Boiss., et ante hos Jacobs. ad *Analecta* t. VII, p. 344. — 6 Ἡμαθία τοίῳ codd., corr. Meinek. Pronomen posuerunt etiam Jac. et Boiss., sed cum elisione non ferenda. Deinde Cod. πικραίνεται, duabus literis πi erasis.

CXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1. « Hinc Suidas : δέιρα καὶ δειράδες, οἱ τραγῳδαὶ τόποι τῶν ὁρῶν. Ex v. 2 idem : ἐρημότης, ἐρημοποιός. Ad versum 3, ut puto, respiciens : Δαρδανεύς, ὄνομα ἔθνους. » B. — 2 μακηδονικὸν Suidas, sed cod. Leid. μακηδονίους, frequenti permutatione literarum α et ου. — 3 ὀλετῆρ' Cqd. et Plan., correxit Brunckius, probantibus Boiss. et Heck., ipsoque Jac. in *Analectis* : « Philippus Dardanus, perpetuos Macedonum hostes, superavit olymp. 149, a. 1. Nihil aptius in tali re epitheto ὀλετῆρ. » Etiam Grotius ad Philippum retulit. — 6. « Ἐρεῖσμα, conf. φράγματ' ep. 110, 4. » B. — 7 οὐ οἱ ἀεικέ; Heckerus, formula heroica. Codex et Plan. οὐ τοι ἀεικέ;, « quod in universum minus recte enunciat. » Jac. conj. οὐ τοι ἀεικέ;. — 8 πατρώα; Plan. Alterum tueretur Heck., et Boiss. : « Nulla fuit satis magna causa cur lectio Pal. in πατρώα mutaretur. » Quod ediderat Jac. Respicitur ad bovem Cretensem, quem Hercules perdonuit.

CXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Planud. inscribitur *Simmia*. — 1. Μινυμάχε, v. Eurip. Herc. Fur. 50 et ejus interpp. — 2. Epitheton λευρόν, quod neminem offendit, mihi fateor πράγματα παρεχειν. — 3 τὸ, ὕδρεγμα (a correctore ὕδρεγμα, posito γ super γ) κυδιῶντα Codex; τὸν βρεγμῶ (edd. vett. βρεγμῶ) κυδιῶντα Plan. Jos. Scaliger τὸν βρυγμῶ κυδ., qui haud dubie etiam κέραιον. Boiss. recepit κέραιον, τὸν βρεγμῶ x. propositum a Jacobo, qui addebat : « Multo tamen commendabilior Brunckii lectio, τὸν ὕδρ εἰ κυδ., quæ, si ab una litera discesseris, in Codice habetur, syllaba γμῶ vel γμῶ a librario ex præcedente epigr., v. 4, addita. » Etiam in nott. inss. Brunckii emendationem « veram » esse censet. Item Bothius. — 5 αὐαίνοντο Plan. et Suidas, qui exp. ἐξαίνοντο. Codex αὐαίνοντο et ἀέξει superposito οι. Editur ἀέτοι, ut in Plan., sed unice verum puto ἀέξει. — 6. Ἰβριταν urbem ad radices Bermi montis considerat Philippus Amyntæ. Quo non efficitur hunc intelligi a Samio, non filium Demetrii, significatum Antipatro ep. 115, 3.

CXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρισίτῳ παρὰ Πολυκράτους χαλκίως. — 2. ἀγκιδ' Plan. et nonnulli Suidæ, cujus meliores ut Pal. — 4. « Hinc Suidas : ὀζυρὴν ταλαίπωρον, χαλεπὴν. » B.

CXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τινῶν. « Dedicant tres tria : Sosis, Phile, et Polycrates. Unde autem novit Grotius esse illum horum filium? Praepositio ἐκ repetenda ante Σώσιδος, quæ transpositio frequens est. Vide ad IV, ep. 3, v. 58. Vertendum igitur : Lyra, arcusque et curva retia ponuntur a Soside, Phileque et Polycrate : et ille jaculator corneum arcum, illa lyricen lyram, hic venator dedit plexa lina, etc. » B. — 4 ὠγρευτῆρ Plan.

CXIX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ. — 1. Quamquam defendi possunt hæc ita scripta, probabiliter disserit Heckerus : « Templum Veneris aureum dici mihi mirum videtur; quare epitheto solemniter Veneri tribui solito usam poetriam puto, et sic scribam :

Κεῖσαι δὲ χρυσεία ὑπὸ παστάδι τῇδ' Ἀφροδίτας. »

— 2 σταγῶν Cod. — 3. « Etiam apud pedestres scriptores arbores, respectu fructuum, *matres* vocantur. Exemplum collegit Gataker. De stilo N. T. p. 104. » Jac. Et de viti poetæ eximie utuntur ea voce : μελαίνης μητρὸς μέθυ, Eurip., etc.

CXX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ ἐπὶ τέττιγι. « Cicada se a Musis amari et Palladem colere gloriatur, cujus hastæ insideat. » Jac. — 2. « Hinc Suidas : ζαθερέ; ἄγαν θερμῶ. Etym. M.: ζαθερέ; τὸ μεσημβρινόν καῦμα. — 3. Hinc idem : πρὸικτος; ἄνευ μισθοῦ. Et : καλυθῆτησι, τουτέστιν ὁδοιπόροις. » B. Sic Plan., καλυθῆτησιν Codex; ad analogiam legem reduxit Meinek. p. 124. — 4. « Hinc rursus Suidas : ἐρση, ἡ δρόσος; ὃ γὰρ τέττιγες ἐρόσον σιτίζονται. Cicada Anacreontis od. 43 : ὀλίγην ἐρόσον πεπωκώς. Ibi Fischer. Conf. VII, ep. 195, 196; IX, 373, 3. Quod commentum confutat Camus ad Aristotelem. Andreas Chenier Eleg. I :

*Et comme la cigale, amante des buissons,
de ramcaux en ramcaux tour à tour reposée,
d'un peu de fleur nourrie et d'un peu de rosée,
s'égayé....*

— 5. Hinc Suidas : εὐπύλληκος; καλὴν περιεπαλαίαν ἐχούσης. — 6. Pro edito ὅλην scripsi ὅλει, quod est magis in usu, exhibeturque a Planudæ, ac pro varietate etiam in Palatino [qui ὅλει, superposito ει] et etiam a Suida in Ὄ-ep, ubi ὦ ἄνερ, κατὰ συναίρεσιν. [Etiam Meinek. ὅλει.] — 7. Vulgo τόσσον Ἀθῆνη ἐξ ἡμέων [Plan. ἡμέων] ἢ γὰρ... Codex Ἀθῆνη, quod recepi, et junxi sequentia : ἐξ ἡμέων ἢ γὰρ παρθένος αὐλ. Hæc fuit et Grotii mens; sed erravit in vertendo αὐλοθετῆ, quod significat *tibias instituit, invenit*. » B. Quam distinctionem cur non sim secutus apparet. — 8 ἀγλοθετῆ Meinekium, emendatione certa. Codicum αὐλοθετῆ Toupius et Brunck. explicabant *tibiarum certamina instituit*, Grotius *tibias deponit, aversatur* (ex nota narratione), Jacobs. *tibiam componit, invenit*, coll. Pindaro Pyth. XII, 33=18, ubi schol. et Bæckh. p. 344 : « ut cicadæ Minervam amare dicantur quod tibia, illarum quantum quodammodo referentes, invenerit. » Cui sententiæ, denique ait Geistius, « aptissimæ melius respondeat αὐλοκραεῖ, verbum legitime fictum. »

CXXI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τοῖς τόξοις Ἑχέμμου. In Plan. est ἀήλων. « Echemma Cretensis arcum Dianæ dedicat. Quo facto poeta capris, quibus ille olim insidias struxerat, securitatem gratulatur. » Jac. — 1 κυνθίδε; Cod.; κυνθιδε; Plan., correctum ex Suida. Benti. Epist. ad Grævium XXVIII, p. 92 citat Jac. Cynthias capras dixit etiam Hymno in Apoll. 91; adde infra XV, ep. 25. Codex inter lineas Ἑχέμμου, « quæ correctio nihili facienda, quum [præter Suidam] Chæroboscus Can. p. 37, 15, genitivum Ἑχέμμου minore hinc et ex VII, ep. 524. » Hecker. Boiss. : « Ruhnken. Epist. ad Valek. proponit in hoc versu inutilem mutationem. » — 3 πέπανται Codex, superposito ν, ut fieret πέπαννται, et sic Jac. in exemplo nostro Palatinæ correxit, πέπαννται αἶγες. « Malim νῦν τε πέπαννται, si servetur vetus lectio πέπαννται. Rerepi varietatem πέπαννται. Grotius vertit [Jos. Scaliger] conjecturam πέπαννθε. » B. Etiam Meinekium tenuit πέπαννται (Echemmas), recte. — 4 pro ἡ θεῶ; Heckerus ingeniose conjecit ἥθεος, *juvenis*, de Echemma; sed alterum nec excludit Echemmam (ob πέπαννται) et poeta dignius esse quis non videt?

CXXII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ. — 1. « Μαινάς,

ex homerico ἐγγείη vel δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, II. Θ, 111; II, 74. Et in hastam transtulit epitheton, quo Stesichorus ipsam pugnam deam ornaverāt ap. schol. Aristoph. Nub. 964 :

Παλιὰ περσέπολιν κίχλω, πολεμαδόκον, ἀγνάν.

Pindarus quoque dixit, ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὄπλοιςιν, Pyth. X, 22. » Jac. Plan. θούρι, Cod. θούρι, quod servabat Boiss. De κράνεα conf. ep. 123, 1. — 3 ἢ Cod. pro ἢ. Apogr. Par. ἢ. — 4 ἐν προμάχοις Ἰδρύσας (cum nota depravationis) δῆλον ἰμπέλιον Codex, qui in margine : γρ. ἀμπελιον, et ζῆται. (Non exstat epigr. in Plan.) Quæ audaciore conatu, verba etiam transponentes, tentarunt critici. Fortreino Jacobsius in notis miss. : « Fort. ἐν προμάχοις θύσας ὁ ἀμπ., furebas in praelio. Conf. Iliad. E, 87, 249. » Sed egregie Meinekius p. 138 : « Equidem vereor ne aliud quid dixerit poeta quam viri docti suspicantur. Primum illud non potest dubitari, quin hastam poeta ipsam loquentem et ad ea quæ superiore disticho interrogata erat, respondentem induxerit. Itaque necessario requiritur prima persona; neque eam conjectura inferre opus est, sed habemus in δῆλον, quod pro δηῖον dixit Apoll. Rhod. III, 1374. Hoc si verum est, consequitur in Ἰδρύτας; latere hostilis populi nomen, contra quem Menius pugnaverāt. Is vero vix alius esse potest quam populus *Odrysarum*. Menium autem illum Philippi, Demetrii filii, fuisse militem suscipior, cujus de Odrýsis victoriam celebrat poeta anonymus Anth. Plan. 6 : κοίρωνος Εὐρώπης... Ejusdem Philippi contra Dardanios, finitimam Odrýsis gentem, expeditio memoratur a pluribus. (Vid. ep. 115, 3.) Hanc conjecturam si quis eo convelli existimet, quod non probabile esse videatur Niciam Milesium, Theocriti æqualem, Philippi a-tatem tetigisse, nihil impedio quominus Menius Iphicratis miles fuisse statuatur, de cujus expeditionibus contra Odrýsas susceptis vide Polyænum Strateg. III, 8, § 60—62. » Ungerus (*Beitrag* p. 34) sine mutatione ulla scribi posse putat ἐν προμάχοις Ἀρύσας, coll. Paradoxis Thebanis, coroll. 22, p. 443; idemque restituit Stephano Byz. v. Ἀρύς, πόλις Θράκης; ... ὁ ποιητής Ἀρυεύς καὶ Ἀρύσης. Ceterum Boissonadii quoque præcedentium criticorum errorem deprehenderat. En ejus notulam : « Conjecit Jac. Ἰδρύτας. Scripsi Ἰδρύσα. Hasta loquitur. »

CXXIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 τῆδε codex, corr. Meinek.; nam dialectus constans in reliquis. « Hinc Suidas : κράνεα ἐκ κράνεας δόρυ. Et ex versu 4 : ἡγορήν ἄνδρεία. » B. — 2 δῆλον Codex, sed apud Suidam optimi qui-que δαίδων, quod Kusterus correxit. Ὀνοῦς, ut στόνυς, de quavis *cuspidē* dicitur. — 3 εἰμένα Codex, corr. Salmas. — 4 ἡγορήν ap. Suid.

CXXIV. Lemma : ἀνάθμῃ τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Τιμάνορος στρατιώτου. Simile epigramma Simonidæ supra, ep. 2. — 1 « Pro βροτίων Jacobsius conjecit βριαρῶν, probante Peerlkamp. Bibl. Crit. Nova t. IV, p. 47. Suidas, qui scribit ἄημαι, quod et in codice Palatino scriptum est, id explicat per ἀνάκειμαι, quæ interpretatio et Planudeo verbo ἔμαι convenit. Conf. epp. 52, 123, 128. » B. Prius varietatatum : Meinek. p. 146 conj. κρατίων (a κρατὺς) vel κρατερῶν, « quod robustæ manus epitheton est ap. Pindarum; » Schneidewinus στιβαρῶν, Ungerus εὐρώστων, Heckerus βριαρῶν vel ἀπ' ἐνδοσθένων : quæ omnia ut aptissima, ita incerta; sed certum quod idem Heckerus restituit I, p. 71, ἀμμαι, ab ἀπτω, « nam in ἄημαι Codicis H male pictum pro genuina litera M. Ἡσθαι autem, recte dictum de hasta ep. 123 et alibi, ferri non potest de clypeo, qui vult ἀπτεσθαι. Quod restituendum etiam in epi-

grammate clypei Cydiæ ap. Pausan. X, c. 21, 3 : Ἡμματα δὴ ποθέουσα νύκτι ἐπὶ Κυδίου ἔβην, pro Ἡ μάλα δὴ π. — 2 ὑποβροχίας Cod.; ὑπωροχίας Plan.; correxit Brodæus collato Simonidæ epigrammate supra 2, 2. Νηῶ Plan. ὑποβροχία nunc Jacobs. hic quoque secundum Codicem et Suidam, pro ὑπωροχία, quod Meinekius tenet. « Hinc Suidas : ἀλκιμάχῃ ἡ Ἀθηνᾷ, ἡ ἐν πολεμοῖς κραταία. » B. Ungerus Παλιὰς δὲ Ἀλκιμάχας. — 3 κεκονημένα Cod., sed alterum in Plan. Suidæ libri fluctuant inter — ιαμ., — ιμ., — ιαμ. — 4 ἀει Plan., præter ed. princ. Heckerus corrigit ἐνσταμένα, sed alia est ratio in sequente epigrammate, v. 2, nec quicquam movendum.

CXXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Plan. est ἀδελόν. Ipsa ἀσπίς loquitur. — 1 τῆδε, in templo aliquo. « Aut τεῖδε aut τᾷδε scribendum. Eleganter Hermannus Opusc. I, p. 93, κάμνον pro καίον. quod parum decorum fortis pectoris epitheton est. Codicis tamen lectionem tuetur homericum πάρος χρόν καίον ἱεσθαι. » Meinek. p. 91. Recte addit Heckerus, κάμνον στέρον αὐτοῖς a forti viro alienum videri, et minime mirum esse clypeum a pulchritudine laudare domini pectus. — 3 ἀπερ Heckerus pro καίπερ, asyndeto offensus minime inepto. — 4 δεξάμενα Plan.; δεξάμενη Cod. et Suid., qui hinc : κάμας ὁρῶν εὐόν λέγεται θηλυκῶς. — 5 κλειτοῖς Codex et tres libri Planudeæ, cujus editt. κλεινοῖς. « Scripsi Κλειτοῖς, nomen viri enim desiderabatur. » Jac. Dissensum in hac re suum significavit Boiss. ad Christod. v. 263 et sæpius alibi. — 6. « Et ad sententiam aptius et ad morem elegiacorum poetarum usitatus esset βλοσυροῦ φλοίσβον Ἐνυαλίου. » Meinek.

Post hoc epigramma lacuna est in Codice versuum sex, cum sigla ζῆται. Sed in margine scriptum : οὐ λείπει ὧς οἶμαι.

CXXVI. Lemma : ἀνέθημα Διοσκορίδου. — 1 τόδ' Meinekius p. 162, probante Heckerio; σάμα τοι Codex. Deinde Salmasius Πολίτου. Reiskius et Brunckius Πολύγνου, Lobeckius Pathol. prol. p. 390 Πολύλλου. « Sed nihil mutandum videtur. Simillimum nomen δινώττας habes ap. Pausan. VI, 8. » Meinek. — 2 Vitium latere in ἄλλοις; omnes consentiunt. Heynius Ὑλλος, Tyrwhittus Γάλλος. Boiss. : « Conjeci Ἀῶλος, quod palæographice probabile est : ἈΑΛΟΣ, ΔΑΛΟΣ. Sed exemplum ejus nominis non habeo, quod promere possim. Urbs Ἀαλῖς memoranda tamen. Suidas exhibet vulgatum ἄλλος, in Θούρον καὶ θούριον, πολεμικώτατον [ubi libri meliores ἀπὸ Κεάτας]. » B. Meinekius Θάλλος, « possis etiam Ὑλλος. » Illud recepit Heckerus I, p. 74, non memorans quæ in priore Commentatione disseruerat p. 49 : « Sanum esse videbitur ἄλλος, si animo recurras ad pristinum ordinem, quo epigrammata ejusdem generis indolisque se in ipsis poetarum libellis excipiebant; unde explicandum etiam illud καί, quod toties in initio carminum recurrit. Præcesserit igitur hoc loco epigramma Dioscoridis in alium Cretensem, item fortissimum virum, ut et in ejus epitaphiis in Sophoclem et Sosithem tragicos scriptis, et in Anthologia per interjecta alia se-junctis idem conspicitur nexus, v. dicenda ad VII, ep. 707, 2. » His omnibus probabilior est quod Ungerus posuit Αἴος, Cretense nomen, de quo copiose disseruit Stud. X, etiam hoc annotans argutus, aptum videri vocabulis λιθοεργόν et ταχὺν ἄνδρα, quia λαός sit avis nomen savatilis. — 3 τριπλοῦς γυνὴ ediderat Reiskius. — 4 γραφταμέος (sic) δῆεις Codex. « Hinc Suidas : δῆεις εὐρήσεις. Malim ζητεῖς, postulante sententia. Sed multo præstat conjectura [Tyrwhitti et aliorum]

ἔχουσ. » Edebatur δέ τις; Quæris quid hoc sibi velit? Heynio interprete, qui hoc carmen pro exemplo indoctæ interpretationis symboli Siciliæ, in numis obvi, habendum esse existimabat, nulla cum probabilitate; nec probabilior Heckeri hariolatio: δῆρος τοῦτο δ' εὐηκε λέγειν. — 6 καὶ φεύγε Heckerus rectissime, male idem dativos intelligens, « ut Thallus ipse (inquit) dicatur τρισσοὺς ποσὶ ταχύς. » Legebatur ἡ φεύγε. Non male Bothius: (ῆ) φεύγ' ἐν τρισσοῖς.

CXXVII. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρ' Ἐπιζένου. « Loquitur clypeus, vel hasta, vel galea. Omissum est rei dedicatæ nomen. — 1. Hinc Suidas: Δῆρος, δῆρειος, δῆρεϊ· καὶ δῆριν, μάχη. Etsi videatur optime a viris doctis emendatum Ἀρηος; favente etiam epigrammate 178, 4, reliqui tamen Ἀρηί, quod dederunt Codex et Suidas. Sæpe dativus sic pro vulgatiore genitivo reperitur, figura Colophonias: quam fusc ac sæpius tractavi, ad verba Inscriptionis Actiacæ ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι, post Holstenii Epistolas p. 422, vel in Classico Diario t. XVII, p. 369; et ad Basilii scholia in Notitt. manuscr. t. XI, p. 87; et ad Nicetam p. 270. Vide Krabing, ad Synes. Calv. p. 124, ubi τῆς μαχαίρας αὐτῷ Osann. ad Lycurg. p. 68; Matthiam ad Eur. Herc. 176, ubi Γίγασι πνευροῖς, *Gigantum lateribus*, pro Γιγάντων· Valcken. Schol. in N. F. t. I, p. 567; Wessel. ad Diod. I, 4. Maximus Tyr. Dissert. XXXVI, 1: οὐρανοῦ μὲν πολῖται θεοί, τὰ δὲ γῆς θρέμματα εἰ ἄνθρωποι οὐκ ὄντες ἐν φωτὶ ἦσαν. Codex 1962 οὐρανῷ, quod prætulim. Conf. supra V, ep. 204, 3. » B. Olim observaverat Jacobsius: « Si verus est dativus Ἀρηί, poeta non στυγεράν scripsit, sed γλυκεράν, pugnam Marti gratam. — 2. Cogitandum de puellarum choris in Dianæ honorem institutis, de quibus egit Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 170 et 242. Diana autem, cui poeta Milesius hanc inscriptionem fecit, inter tutelaria Miletii numina fuit; v. Callim. lb. 225. »

CXXVIII. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι. « Verissime Reiskius hoc epigramma retulit ad Alexandri Magni clypeum; cui fortasse non adversatus esset Jacobsius, si memor fuisset Antiphili epigrammatis, supra n. 97. » Hecker. — 1. Ἦσο, conf. ep. 52, 2. « Inest quietis et otii significatio. — 2. Δῆριον, de eo quod ad bellum pertinet. » Jac. — 4. μαρναμένου χρυσέαν οὐκ ἐκόνισσε γένυν Codex. Brunckius cum Salmasio: μαρναμένα χρ. οὐκ ἐκόνισσας ἴπυν, Jacobs. et Meinek. ἐκόνισεν ἴπυν, ejus transitus a secunda persona ad tertiam exempla protulit Jac. p. 154 et alibi. Boissonadius: « Displicet γένυν. Proponunt ἴπυν. Forsan χρυσέαν γένυν intelligendum de capite quodam aurato, quod ex clypei umbone eminebat. Major est difficultas versus præcedentis. Si sit structura, μετὰ χερσὶν οὐσα Ἀλεξάνδρου μαρναμένου, non potuit μετὰ χερσὶν dici de clypeo quod unum tantum brachium fert: si junxeris μαρναμένου μετὰ χερσὶν absolute, dubium est an formula Homerica μετὰ χερσὶν alicubi cum verbo μαρνασθαι reperitur. » Recepinus egregiam et lenem emendationem Heckeri; nihil frequentius permutatione literarum o e t, e t ai.

CXXIX. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρ' Εὐανθίου. Immo Hagnone, Euanthis filio. Erravit de versu extremo. — 1, 2. « Ἐφαντοῦς θώρηκας. Exstat Apini Dissert. de lorice lineite veterum, sed in qua hoc epigrammate non est usus. » B. — 2 θ' αἶψ. Brunck. et Meinek.; δ' αἶψ. Cod. et Plan. — 3 ταῦτ' Plan.; ταῦτα Codex, in quo superscriptum: γρ. τόσσ' ἀπὸ Λευκανῶν. Jacobs. conj. παντ'. Qui de re: « Tarentini cum Lucanis crebro bella gesserunt, etiam Leonidæ ævo, duce Pyrrho, olymp. 125. Vide

Strabon. p. 429, B, Heynium Opusc. t. II, p. 227. Κορυφαία Cod. et Plan., librariis cum έντεξ jungentibus; correxit Brunck. Minervæ Coryphasias templum fuit in promontorio prope Mothonem, ut diserte tradit Pausan. IV, 36. » — 4 ἄγνων libri, corr. Meinek. p. 117; Εὐανθεύς; et βριαομάχα; Plan.; βριαομάχος Codex, « qui accentus indicare videntur verum esse alterum. » Meinek. Boiss.: « Pro Εὐανθεύς videtur Grotius, qui vertit o sertis florens, legisse εὐανθεῖ. »

CXXX. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Πύρρου τοῦ (παρ' ut videtur Cod.) Ἠπειρώτου. « Leonidæ tribuit Plan. Pluribus ejusdem auctoris poematis sese excipientibus, Codex interdum nomen poetæ omittit. Item sine auctoris nomine legitur hoc epigramma ap. Pausaniam I, c. 13, 3, et Plutarchum Pyrrho c. 26. Qui rex quum post expeditionem in Italiam arma in Antigonom, Macedoniæ regem, convertisset eumque impetu in Macedoniam facto, una cum mercenariis Gallorum copiis fudisset fugassetque, Galatarum spolia in Minervæ templum dedicavit. Conf. Justin. XXV, 3. — 1. Nomen Itonidis Minerva accepit ab Itone, oppido Thessaliæ. Ejus templum, quo Pyrrhus Gallorum spolia dedicavit, situm erat inter Pheras et Larissam, teste Pausania I. c. » Jac. « De Itonia Minerva vide etiam IX, ep. 743; schol. ad Callim. Cerer. 75; not. ad Suidæ Ἰτώνη, Siebelis. ad Pausan. I, 13; Heyn. Obs. ad Apollod. p. 196; Creuz. ad Hecat. p. 44. » B. — 2 γαλάταν Cod., sed recte Plan.

CXXXI. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ. Etiam hoc inscriptum Lucanorum spoliis in templo Minervæ dedicatis. — 1 Αἰδ' Meinek. p. 115 et Bothius; οἰδ' Codex et Plan.; ille θυρεάσπιδες; et οἱ δὲ χαλ.; Plan. οἰδὲ χρ., sed Suidas οἱ δὲ χρ. — 2 ἔσσοι iidem tres consensu. Brunckius ἔσσαι, « quomodo scribendum esse docet sequens ποθέουσαι. — 3. Notatu dignum est δεδωκῆσθαι de rebus coacervatis dictum. » Meinek. — 4 Παλλάδιου libri Suidæ.

CXXXII. Lemma: ἀνάθημα. Nimirum Locrensiarum, arma Brutiis hostibus detracta in templis dedicatis. — 1 βρείτιοι Codex, corr. Brunck. — 2 ὕπ' Cod., corr. Meinek. — 3 ὕμνευται, adrasa ultima litera et v posito super ὕτ, Cod. — 4 Κκκῶν, Brutiorum, qui ipsa in fuga abjecerant.

CXXXIII. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἠρᾷ παρ' Ἀλικιῆς. « Est apud Liebelium p. 185. » B.

CXXXIV. Lemma: ἀνάθημα. « Subscripti fuisse videntur hi versiculi tabulæ tres Bacchas exhibenti. Editor Marmorum Taurinensium t. I, p. 43, comparavit hoc epigramma cum opere anaglypho Bacchas representante, recte monens, ex iis mulieribus, quas noster describit, unam gestasse thyrsus, Xanthippen fortasse canistrum uvis plenum, Glaucen travisse hircum aut hædum, et tria proinde munera, quæ hic commemorantur, tribus mulieribus respondere. » Jac. — 1 ἡ δὲ παρ' Plan.; αἶ τε malit Jac. — 3 γλαύκη τ' ἐς χορὸν Cod.; Γλαύκη ἡ σχεδὸν Plan.; unde Bergk. γλαύκη τ' ἐν χορῷ ἐρχομένη, quod ab ipso poeta scriptum fuisse verisimillimum est. — 4 καὶ χίμαρον πίονα καὶ σταφυλὴν malit Hecker. I, p. 183.

CXXXV. Lemma: ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Φειδῶλα. Vidit eam statuum Pausanias, hæc de Phidolai equa narrans, VI, 13, § 9: Ἡ δὲ ἵππος ἡ τοῦ Κορινθίου Φειδῶλα (sic) ὄνομα μὲν, ὥς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Αὔρα, τὸν

δὲ ἀναβάτην ἐπὶ ἀρχομένου τοῦ δρόμου συνέπειεν ἀποβαλεῖν αὐτήν· καὶ οὐδὲν τι ἦσσαν θέουσα ἐν κόσμῳ περὶ τε τὴν νύσαν ἐπέτρεψε, καὶ ἐπεὶ τῆς σάλπιγγος ἤκουσεν, ἐπετάχυνεν ἐς πλεον τὸν δρόμον, φθάνει δὲ δὴ ἐπὶ τοὺς Ἑλλανοδικὰς ἀπικομένη, καὶ νικῶσα ἔγνω καὶ παύεται τοῦ δρόμου. Ἡλείοι δὲ ἀνηγόρευσαν ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸν Φειδῶλαν, καὶ ἀναθεῖναι οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἐφίσιν. — 2 ἀρετάς Cod.

CXXXVI. Lemma : ἀνάθημα. « Nimirum vestis, quam duæ mulieres fecerant, altera ornamenta ejus adumbrans, altera ad prioris mentem texens : quasi dicas : *Praxidice fecit, Dyseris invenit*. — 2 ἀμφοτέρως Suidas. Voluit ἀμφοτέρως. » Jac. Sed ejus liber optimus ἀμφοτέρων.

CXXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυράτου. — 1. « Πρόρρων, id est προθυμος, εὖνος, ut interpretatur Hesych. — 2. Εὐχολή, ipsa votorum solutio, res voto promissæ. » Jac.

CXXXVIII. Lemma : ὁμοίως. « Scilicet ἀνάθημα [vel ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι. Bergk.] est ὁμοίως : sed ejus rei fuerit nunc ignoratur. » B. — 1 τὸν δὲ δ' ἔκ. Cod., corr. Jac. — 2 ἔστασαν, τοῖς Heckerus I, p. 148; quo minime opus.

CXXXIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα. — 2 Anaxagoræ Ἐγινετὸν esse putat Reiskius, quem post Plateensem pugnam Jovis simulacrum a Græcis Olympiæ dedicandum fecisse narrat Pausanias V, 23, § 3.

CXL. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Μελάμβου τῇ Σεμέλῃ. Imo filio Semeles, Baccho. Fuit tripus. — 1 φιλοστεφάνω Barnesius, quem Bergk. et alii secuti sunt; φιλοστεφάνου Cod. Heckerus I, p. 147 apte inseruit μ'.

CXLI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ. — 1 Ῥυσαμένη... θυσηχέος; Suidas in Δυσσηχῆς, ὁ κακότηχος. — 2. « Malim κρέμαται. » Bergk.

CXLII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ. — 1 δίδου ante καὶ habet Codex, sed punctis notatum.

CXLIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Τιμώνατος. « Timonax, artis palæstricæ, ut videtur, magister, ante vestibulum ædium suarum in honorem Mercurii sive hermae, i. e. columnam quadratam, sive aram collocaverat. Hoc monumentum prætereuntes alloquitur, eosque hortatur ut Timonacti Mercurium apprecentur propitium. Simul Timonax palæstræ studiosis operam suam promittit. Ita (quod valde memorabile) illa columna vel arula inserviebat eidem usui, quem nostris artificibus tabulæ ædibus appensæ præstant. » Jac. — 3 χρεῖόνετι Cod., corr. Brunch.

Post hoc epigramma lacuna est in Codice sex versuum, cum nota in marg. : οὐ λέπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα.

CXLIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτους. τοῦ αὐτοῦ. Sed idem epigramma infra post ep. 213 repetitum in Codice inscribitur *Simonidi*. Cui tribuendum esse censet Bergk. Lyric. p. 918, quod hoc loco aliquid turbatum fuisse evincit lacuna. « Accedit quod Simonides eundem Leocratem carmine epico celebraverat, fr. 21. Epigramma Hermæ ab Leocrate in *ulnis* Academiæ posito non ab ipso, sed ab antistitibus ludorum gymnico- rum inscriptum videtur. » Schneidewinus p. 200. — 1 Στόλον, altero loco Στρόμου Codex, correxit Schnei-

derus ex Thucydide I, 105. Plura de Leocrate Schneidew. p. 201. — 2. Significat statuam esse χαρίσσαν, elegantem, pulchram. — 3 ἀκαδημίαν (sic) Cod.; ἀκαδημίαν Suidas v. Ἀγαστῶ, τῷ ἀγκῶνι, ubi duo codd. ex optimis τῇ (pro τῆς). — 4 εὐεργεσίαν, superposito η, Codex utroque loco.

CXLV. Lemma : ἀνάθημα Σοφοκλέους ποιητοῦ τῶν τραγωιδῶν. « Manifestum est non esse Anacreontis fortum, in cujus ætatem non cadit Sophoclea. » B. Brunckius et hoc distichon et alia quædam ex præcedentibus *Simonidi* tribuenda esse suspicabatur. Bergk. p. 925 : « Hoc quidem epigramma falso, ut apparet, nec tamen Sophocli ausim vindicare. » — 2 εἰδε Heckerus, coll. Append. ep. 271 : κλέος εἶλον ἀοιδίμων. Codex εἶδε, editi plures εἶχε, ex corr. Reiskii.

CXLVI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Λυκαίνιδος. Adscriptum : ζήτει· δις φέρεται. Iterum scriptum infra post epigr. 274. — 1 εἰλήθουα Codex, sed altero loco εἰ a correctore. Item altero loco καλοῦσης. — 2 εὐτυχίῃ Codex altero loco, unde Heckerus εὐτυχίῃ, « quod minime aptum huic loco, qui mihi εὐχολίῃ requirere visus est. (Hic Codex et edd. εὐτοκίῃ.) Quod suspicari possis, ὀδῶνιν εὐλογο; conjungenda esse, id ideo fieri non potest, quoniam εὐτοκίῃ ægre adjectivo vel genitivo adjectivi vicem explente careret. » Meinek. Diatr. p. 291. — 3 ὡς τοι Cod., altero loco ἄς (pro ἄς;) τότε, corr. Jacobs. Qua varietate firmatur Meinekii emendatio supra ep. 126, 1.

CXLVII. Lemma : ἀνάθημα. « Aeson pro uxore Demodice votum fecerat apud Æsculapium; hoc jam persolvit. Quod ne lateret deum, tabulam se apposuisse dicit. » Jac. — 1. Suidas hinc : ἀπίζω, αἰτιατικῇ, ἀντι τοῦ ἀπέλαθον. Qui om. ὡς. — 2. « Nisi metrum coegisset, non dubium est quin ὥρειε scripsisset. » Meinek. — 3 γινώσκων Cod., correctum in apogr. Guyeti et a Tyrwhitto, probantibus Jac. et Mein. Boissonadius : « Non erat satis magna causa cur emendantibus γινώσκει; viris dd. parerem; » vertitque *cognosce*. Deinde Codex et Suidas λάθη καὶ μιν ἄν. Brunchius post Toupium καὶ δὴ μιν, Bothius καὶ μὴ μιν, Salmassius λάθη ποιεῖ, καὶ μιν. Boiss. et Meinek. receperunt Porsoni conjecturam in Append. ad Toup. Opusc. IV, p. 485, καὶ μισθὸν ἄν. Nobis contigit frui Jacobsiano invento, qui in nott. mss. : « Scripsi τίμων, quod doctus poeta debebat Archilocho ap. Athen. I, p. 8, A, vel Æschilo Choeph. 916. »

CXLVIII. Lemma : ἀνάθημα. Loquitur lucerna dedicata. — 1. Intelligitur Serapis, de cujus templo Canobico celeberrimo, in quo incubabant, lege Strabon. XVII, p. 801, § 17. Notæ *polymyxi lucernæ* ex Martiali XIV, 41, et al. — 2 ἡ Κο. Cod., corr. Meinek. — 4. « Ἐπίσεας dictum ut ap. Philostr. Epist. 33 : οὕτω καὶ λύχνος πίπτει πυρὸς ἡττηθείς μεζίζονος » et 50 : τὸν μὲν ἥλιον ἡγούμεν πεπρωμέναι. » Jac.

CXLIX. Loquitur gallus gallinaceus, donarium positum Tyndaridis ab Euæneto ob victoriam (ut probabile est, curulem; v. Heck. I, p. 152 seq.). « In quo respicitur ad galli fortitudinem. Erat hujus avis simulacrum in galea Minervæ, ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς μάχας, inquit Pausan. VI, 26. » Jac.

CL. — 1. Isis *Inachia*, quia eadem putabatur quæ Io. Res nota.

CLI. Tubam tubicem Minervæ dedicat. Imitatur epi-

gramma Archias infra ep. 195. — 1. Παλλήνηος apud Archiam, ex Pallene in Thracica Chersoneso; *Pellene* autem est Achaiae urbs : uterque Trojanæ Minervæ donarium offert, ut hoc loco videatur esse erratum; quare Valcken. hic corrigebat Παλλ. De ultimis vide ad v. 3. — 2 ἀθανάτης; Cod., α; superposito a correctore. — 3. « Μελέδημα dicitur quod quis curat et exercet, cura. Puer Χαρίτων μελέδημα ap. Ibycum Athen. p. 564, F. Virgines hortatur Naumachius v. 2 καθαροῖσιν αἰεὶ μελεδήμασι χαίρειν. » Jac. De Τυρσηνὸν hæc Boiss. : « Tyrrenorum vel Tyrreni herois inventum fuisse tubam sæpius a poetis dictum. Monui de ea re breviter ad Ajacem 18; pluribus Michaelis Exerc. de Gideone § 7; Stanley. ad Eumen. 570, etc. Conf. ep. 350. Intelligo enim cum viris dd. Ἐνναλίῳ βαλὺν αὐλὸν de *tuba*; possit tamen esse proprie *gravis tibia* vel Phrygia; cui, teste Athenæo IV, 84, cornu adaptabant : τὸ κέρασ' αὐτῷ προσάπτουσιν ἀνάλογον τῷ τῶν σαλπύγγων κώδωνι. Erant autem cornua Tyrrenum inventum; Athen. IV, 82 : Τυρρῆων δ' ἔστιν εὐρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Aptē igitur dictum fuerit Τυρσηνὸν μελέδημα vel de tibia gravi seu Phrygia. Erat et tibiurum species una peculiariter dicta Τυρσηνική· vide Casaub. ad Athen. IV extr.; sed quæ ὀρυζώνας; sonabat. » Heckerus conj. Τυρσηνὸν κελάδημα, quod de ipsa tuba dici potest, ut λαλάηημα, λάχημα de tympano, etc. Deinde Cod. πόκα et ἰδοήσεν, superposito α. — 4. « Εἰσάνας : in gymniciis enim certaminibus tubæ frequens usus. » Jac. Ad sententiam conf. epp. 46, 159, 195. Boiss.

CLII. In lemm. Αἰγίδο; Plan., præter edit. princ. Midon, venator et auceps, Phæbo artis suæ instrumenta dedicat. — 1 Μῆδων Plan. — 3 δ' ἐν Cod. Ἔργον non raro dicitur de eo quod redit ex opere, de reditu laboris, lucro aut sœnore.

CLIII. In lebetem dedicatum. — 1 βουχάνθης; Cod., sed ap. Suidam βουχανθῆς, βούν χωρῶν; et Hesychium : βουχανθῆς, πολυχώρητα. Ejusdem Suidæ libri ἐραπίσαντος; κεύθοτος vel κεύματος, unde apparet non nitidos fuisse ductus codicis Anthologiæ quem excerpebat. — 2 τέγεα Cod. — 4 γενέτωι Cod.; γενέτρ margo apogr. Lips.

CLIV. *Leonidæ* soli inscribit Plan. « Triplici deorum ordini sacra facit rusticus. » Jac. — 1. Hinc Suidas : εὐαστήρ, ἐπίθετον Διονύσου· παρὰ τὸ εὐοῖ ἐνθουσιαστικόν. — 3 ἀριτόκων Plan.; ἀριτόκων Cod., et sic Meinek. Deinde scribendum μητέρας. — 8 super γλαγ. inter versus Cod. : γρ. γλυκερόν. Conf. ep. 158, 3 et 4. Αὐξέτε vertendum erat *usque-magis-reddite*.

CLV. « Puer Apollini sacra facit, comam ponens. » Jac. — 1. Recte Jacobsio Κρώβυλος hic quoque est nomen proprium, ut versu 5. Confert ἡλικά χαίτην ap. Callimach. Del. 297 seq. « Jacobsius dubitare videtur num sit κρωβύλο; in Codice; est certe in apogr. Paris., idque recte. Is enim est accentus nominum in ὄλος. De quo multa annotavi ad Choricium p. 333. Quibus addo, sic mutandum esse etiam Suidæ Μειδύλος. » B. Κρώβυλος Plan. et Suidas, cujus explicatio : Κρώβυλος, ὁ μαλῖος τῶν παιδίων, ex hoc ipso versu conficta est. Ejusdem libri tres ἄλικοι. Codex Pal. ἄς ἄπο Φ. — 2 πῆξαιτο Plan.; πᾶξαιτο Cod., πᾶξ notato in margine; πᾶξαιτο Suid. Deinde κῶμος omnes consensu, quod correxit Jos. Scaliger. — 3. Pro πλᾶκούντα. Gallus gallinaceus Soli et Apollini sacer. — 5 Κρώβυλον Plan. Et; τέλος ἄνδρα, quod dici solet ἄνδρα τέλειον. — 6 ἔγαν Schneiderus in Bibl. philol. IV, p. 79. Conf. ep. 157, 1. Legebatur ἔγειν, sensu valde incommodo.

CLVI. — 1 χαρισθένεος Cod. et Plan.; χαρισθενέως vel — νέος Suid. « Quum sic desit nomen ejus qui ὄηζε, videtur deesse distichon [quod statuebat Brunnkius], nisi fuerit latens corruptela in καλῶ, vel in τήνδε, quod quidem vix probabile, aut, quod probabilius, in Χαρισθένεος. Ne lector hæret, scripsi Χαρίκεινος. » B. Idem nomen posuerat Heckerus I, p. 135, « quo a ductibus vulgata literis uncialibus exarata nihil propius abesse videtur, idque nomen est apud Meleagrum VII, ep. 468, 1. » Antea scripserat τέττιγ' ὁ Χαρισθένεος, « ut sæpius in his epigrammatis filii patris nomine solo indicantur, quibus idem cum patre fuisse nomen verisimile est. » Meinek. p. 224 conj. Χάρης Σθένιος, *Chares Sthenidis filius*. Lennepius ad Anthol. Grot. p. 247, Χάρης τέκεος. Passovius Scriptt. misc. p. 219 vulgata tuetur ὄηξ' accipiens pro ὄηξα, prima persona. — 2. Celebris Diana Amarynthia in Eubœa, quam Athenienses quoque colebant οὐδὲν Εὐβοίῳ ἀφανέστερον, Pausan. I, 31. Ejus Dianæ Nymphae hic intelliguntur. Ipsam tamen Dianam dici mavult Heckerus, scribens κοῦρη ὄηξ' Ἀμαρυνθιάδι, quod perprobabile. — 3. « Χερνιζθέντα, quod recte Jac. ad donaria primo versu memorata refert, verte *sacro liquore adpersa*, ut ap. Eur. Iph. Taur. 622. *Bovem* autem intelligo de bovis imaguncula. ex farina confecta (v. notata ad ep. 40). » Meinek. Bothius scribebat χερνιζθέντι. — 4. « Jacobsius χνοῦν de spuma circa os equi collecta interpretatus est, Bættigerus vero de sordibus aqua abluendis. Quorum neutrum huc quadrat. Neque in duplici comparatione hærendum. Nam verba ὡς ἵππο; ad ἀποσεισάμενος pertinent; prior comparatio verbo λάμπει addita. Jam ut χνοῦς dicitur juvenilis et puerilis lanugo, ita hoc loco πωλικὸς χνοῦς est quod ap. Hesych. legitur v. Μοῦς : ἡ πρώτη τῶν ἁμῶν καὶ πῶλων ἐάνθησις. Quam et colore et forma diversissimam esse a longioribus equorum adultorum crinibus nemini non compertum. Hac igitur Charixeni cum equo comparati imagine intelligimus juvenem ἐφηβον primitiis capillorum deæ consecratis togam sumpsisse virilem. » Hecker. I, p. 136.

CLVII. In Plan. est ἀζήλον. « Gorgus Dianæ σώτειραν precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis additis. » Jac. — 1 Γόργιο Plan.; γοργίο Cod. — 2. « Hinc Suidas : κλώψ· κλέπτει. Ex v. 3 idem : ἐπιζέξει· θύσει. Et : νομαία, ἡ ἐκ τῆς νομῆς. » B. — 3 νομαίης Plan., Suid.; νομαίης Cod., superposito α; a correctore. Sic Theocritus ep. XVII (Ahrens.), 15 : κεῦθός ἐπιρρέζειν χίμαρον καλόν.

Post hoc epigramma in Codice est lacuna, cum nota in marg. : ζητεὶ στίχους ἑνδεκα.

CLVIII. Expressum ex epigrammate 154, Leonidæ Tarentini. — 1. « Hinc Suidas : θύσος, βακχική ῥάβδος· ἡ λαμπά; ἣν ἱεράσασαν εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ. Ex v. 4 idem : γάνος, ὁ οἶνος. » B. — 2 φόδα; Plan.; φοιβωι Cod., inter lin. γρ. α; « Sunt φόδα; εὐπῆταλοι frondes foliis bene instructæ, umbrosæ. Finge tibi aram Panī, Nymphis et Baccho sacram, sive simulacra horum numinum, sub arboris umbra collocata. » Jac. — 4. πῆλαχα Cod.

CLIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Φερενίκου. Expressum ex epigrammate 151, Tymnæ. Conf. et epigr. 46. — 1. « Hinc Suidas : δαί, τῆς μάχης. Et ex v. 4 : κελάδων, τουτέστι θορύβων. » B. — 3 ἐγκαιμαί Suidæ libri plures; in Palatino quoque Codice ductus non raro anceps in hoc verbo.

CLX. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Τελεσίλλας. — 1 ὁρθινᾷ Cod.; ὁρθινᾷ Plan. (qui insuper χελιδωνών), corr. Huetius. — 2 Ἀλκυόνα Dorvillius refert ad pectinis vel radii sonum *velut querulum*. — 3 πολυῤῥοιδοῦ Cod. et Plan., correctum ex Suida v. Ἀτρακτος. « Κερηθαρῶν dicitur fusus in superiore sui parte lanæ glomere gravatus. Schneiderus tamen refert potius ad *verticillum* capiti fusi additum. » Jac. — 5 πῆνας Plan.; πῆνας Cod. — 7 φιλαργός Cod., sed recte Plan. — 8 Minervā Ἐργάνη.

CLXI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Μαρκελλου ὑπάτου. Iterum legitur in Codice infra post epigramma 344. « Marcellus, qui puer in bellum profectus fuerat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et IX° ep. 545 ad Octaviae sororis Augusti filium referenda esse monuit Brunnicius, post Dorvillium Vanno crit. p. 192, qui de bello Cantabrico circa a. U. 729 confecto agi censebat. Qui quum anno 731 e vita excesserit (Dio Cass. LIII, 30), vicesimo ætatis anno vix dum superato (Vell. Pat. II, 93), carmen paulo ante hoc tempus scriptum fuisse necesse est. » Jac. — 1 μάργυλλος Cod. altero loco. — 2 τέρμα Codex hic, τέλμα altero loco, quod recte prætulit Jac. Alpina regio intelligitur. Ap. Suidam ταναῆς τέρμα. Editi par'. — 3 ξανθὴν Cod. utroque loco, non ξανθάν. — 4 οὕτως Cod. utroque loco; οὕτω Plan.

CLXII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Μελεάγρου. — 2. Conf. cap. V, epigr. 4 et 8, aliaque.

CLXIII. Lemma : ἀνάθημα. Mars loquitur, arma nova et splendida, non bello spectata et sanguine conspersa, in templo suspensa esse indignatus. Simillimum Leonidæ Tarentini epigramma IX, 322 et Antipatri ibid. 323. — 1 τὰς ἔμοι Cod. Leid. Suidæ v. Θριγκός. Idem Suid. θνητῶν θριγκ., Codex et Plan. θνητῶν περὶ θριγκ. (θρηγκ. ille), labante versu. Kusterus περὶ τοῖς θρ. (sic Bothius), Jacobs. ἱεροῖς θρ., Græfius ἱερὰ, corruptelam ortam esse monens ex veteri signo spiritus asperi [- Boisson. cum Lobeckio τὰ περὶ θρ. Piccolos προῖκα θρ., collato ἄχαριν χάριν Leonidæ supra citati. Verum viderat jam olim vir doctus qui Scaligeri codici adlevit

Τίς τάδε μοι θῆη τὰ περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε,

probante Huetio, in idemque nuper incidit Heckerus I, p. 234. Nimis mirum si tali in loco θηγά non abiisset in θνητῶν per librarios. In fine Cod. ἀνῆψεν. — 4 εὐλορος Plan., male. — 5 αὐτῶσι γαν. Cod. « Hinc Suidas : ἔναρα, τὰ σκῆλη κυρίως ἔναρα ὅτα ἄραρε καὶ συνήρμοσται τῷ σώματι, οἷον θώραξ, κυνέα. » B. Pueros in Panathenæis cum clypeis saltasse constat ex Aristoph. Nub. 984, ubi v. schol. Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum feminarum, memorat Spanhem. ad Callim. Dian. 241, p. 341. Jac. — 7 τοῖς malit Græf. « Cum indignatione hæc pronuntiat deus, muliebria ista ornamenta esse significans. Respicitur ad morem veterum ædes et loca publica armis ornandi. Sic in curia Eleorum scuta erant suspensa, θίας εἶνεκα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πολέμου πεποιημένα, Pausan. VI, 23. » Jac. Ad sequentia Boiss.: « Hinc Suidas : λυβρός φόνος· ἢ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμός, συνιστάμενος δι' ἰδρώτος καὶ κύνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχθύος. De nomine λυβρός vide Moschop. II. σχεδ. p. 179; mea ad Eunap. p. 502; Wernsd. ad Philen p. 88. »

CLXIV. Lemma : ἀνάθημα Λουκίλλου (sic). « Illustravit hoc epigramma Gutberl. De mystor. Cabir. c. 10. » B.

— 1 νηεῖ Cod.; νηεῖ Plan., corr. Jos. Scaliger. Uterque codex καὶ Ἰνοῖ καὶ Με., quod correxit Dorvillius, fido sponsore : est enim Parthenii versus a Macrobio Sat. V, 17, et Gellio XIII, 25 (qui καὶ ἐν αὐτῷ M.) allatus, quo utitur hic Lucianus et usus erat Virgilius, Georg. I, 437 :

Glauco et Panopeæ et Inoo Melicertæ.

Vide Meinek. Analect. Alex. p. 285 seq. — 2 σαρμόρηξ Plan. — 3. « Juvenal. XII, 81 :

Tutti stagna sinus : gaudent ibi *vertice raso*
Garrula securi narrare pericula nautæ.

De more naufragorum caput radendi v. Rigalt. ad Artemid. Onir. p. 9 et interpretes Petronii c. 105. » Jac.

CLXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Βάκχῳ παρ' Εὐάνθης Φαλάκκου (sic). — 1. « Hinc Suidas : ῥόμβος κύρινδρον. Et : θιάσος· ἱερός χορός. Ex versu 2 : ἀμπίδορον, τὸ πανταχόθεν περιέχον, ἐν Ἐπιγράμμασι· « Καὶ σκύτος ... », τοῦτέστιν ἐλάφου δέρμα· ἀγαθὴ γὰρ ἡ ἐλάφος. Ex v. 3 : κορυθαντίων· μαινομένων, ἐνθουσιῶντων. Et : ἰαχῆματα· ὥσαι Διονυσιακαί. Ex v. 4 : κωνοφόροι, θυροσφόροι· κῶνος δὲ λέγεται ὁ βοτρυνειδὴς τοῦ στρόβιλου καρπός, ὃν ἔφερον αἱ γυναῖκες βασταζοῦσαι ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς. » B. Jacobsius : « Στρεπτός· ῥόμβος esse videtur tympanum rotundum, quod Bacchæ manibus tenentes crebro rotabant, μῦσκα autem θιάσῳ poeta vocat, quod incitat Bacchas ad bacchandum et stimulat. » — 2 σκύτος... ἀχαίνεο, alibi ἀχαίνεης, Suid. Στικτόν, ut hinnulorum. In latinis Boiss. non debebat exprimere Suidam, consequens (ut loquuntur) exponentem. Recte Jac. : « Ἀμπίδορος est πανταχόθεν δεδαρμένη, cui pellis tota cum capite pedibusque detracta, ita ut Baccham totam ambiret. » — 4 χλοερῶν Cod., sed recte Suid. — 5 τυμπάνου Suid., sed recte Codex. — 6. « Μιτροζέτωρ, Bacchus cum turba sua mitram gerit. Αἰκνός, mystica vannus Iacchi. — 7. Ferendis quatiendisq. thyrsis minus jam valens mulier ætate provector, in compositationibus tamen satis fortis, thyrsus cum poculis commutavit. » Jac. — 8 μετ' ἡμερίσαν Codex, ε notato super a eadem m. Et Bothius μετῆμερισε.

CLXVI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Διονυσίου κληῖτου. — 2. Hinc Suidas : ναυτής, καὶ ὁ ἐπιτάτης. Cuius codd. Διονύσω vel Διονύσου, duo ἀνέθηκα. — 3 τοῖν μῆροιν Heckerus. — 4 οὕτω Jacobsius, in notis mss. addens : « vel ἔστ' οὖν καί. » Nisi erat simpliter ἔστιν καί.

CLXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κλεονίκου. — 1 in fine ἐσπέρω πάν (sic) Cod. — 2 ὠδὶς σάς (σᾶς Plan. Ald.) ἄγετ' ἀθροσύνας Cod. et Plan., jam ab Jos. Scaligero correctum ex Suida v. Ἠγέτης, ὁ ἡγεμών. « Prætulit dualem numerum, δισσαῖν ... θηροσύναιν, a Suida oblatum ut paulo exquisitiorem. [Sed optimi quique codd. Suidæ non hoc præbent, sed δισσαί ... θηροσύναι, litera σ, ut aliquoties factum, versa in τ.] Grotius mala recensione fuit usus. — 3. Hinc Suidas : καστορίδων· κυνῶν. — 7. Post parenthesim particula δὲ sententiam redorditur interruptam : de quo memini scribere ad Marinum, ad Eunapium. » B.

CLXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ αὐτῷ παρὰ Ξενοφίδου. — 1. βοτρυῶν Cod. et Suidas. « Est βοτρυῶν correctio probabilis Jacobsii. Reiskius coniecerat ἐμβοτρυῶν. Hinc Suidas : ἀκάμαντα· ἀκαταπόνητον. Et : λωθήτωρ, ὁ βλαπτικός. Ex versu 2 : ἐναλάτῃ οἰκίτορες. Ex v. 8 : ἀνώπευτον· ἀκόλαυτον, ἀσπλαγχνον. » B — 2. ἐναλάτῃ Suid. In

locis palustribus et arundinis latere solent apri. — 3. Homerus de apro Calydonio, II. I, 540 :

πολλά δ' ὄγε προθέλμνα χμαί βάλε δένδρεα μακρά.

— 5 χαίταν Bothius. — 6. Junge ἐκλιπόντα. « Videtur πάγην pro adjectivo adhibitum. Adverbi quæ vis foret? et totus versus valde languet. » B. — 7 ξενόφιλος Cod. a pr. m., illud ex corr. Deinde Salmas. παρὰ φηγού, quod esse debebat ἐκ φηγού. Heckerus περὶ φηγόν, coll. Leonida infra ep. 298, 5 : περὶ θάμνον σκύλα... ἀνεκρέμασεν. Poterat hæc in alio stipite suspendisse, posito proxime παρὰ φηγῷ, ut hoc tantummodo ad locum indicandum addiderit, quemadmodum alibi παρὰ κρήνη et sim.

CLXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Κωμάου. Conf. epigr. 45, et not. — 2 θηλοπέδω Cod., Plan. et codices Suidæ. « Tantum esse herinacei sollertiam non credebatur Buffon. — 3 Hinc Suidas : αὐήνας· ξηράνας. » B. Codicis corrector a posuit super η in φιλακρήτω.

CLXX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ θυλάου, sic pro θυλάου. — 1. « Hinc Suidas : τανυμήκεες, αἱ μήκος ἀπειρον ἔχουσαι. Ex v. 2 : ἀμφιλαγής· μεγάλη· ὅσον ἀμφιλαθής, ὅτι ἀμφοτέραι· χειρὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Ex v. 3 : λιβάδα· σταγόνα, κρήνη, εὐνδρον τόπον. » B. — 3 γαί λιβάδες Schæferus, quod commendatur Jac. in nott. mss. et Boiss.; καὶ λ. Cod. — 4 ἀγκινεται Bruckius.

CLXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡλῷ παρὰ τῶν ἐν Ῥόδῳ οἰκούντων περὶ τοῦ κολοσσού. « Primos quattuor versus ex codice Matritensi protulit Yriartes Catal. p. 264. » B. Scriptum in colossium Sois, a Rhodiis post hostes terra marique devictos ex manubiis positum : quod factum fuisse constat olympiade CXXIV. Plurimi præterea ibidem fuerunt colossi minores illo, sed *ubicumque singuli fuissent, nobilitaturi locum*, teste Plinio XXXIV, 7, § 18. Unde Rhodenses appellati *Colossenses*, Κολοσσαεῖς. Jac. — 1 Οὐτὼ σοὶ Bothius. — 3 vulgo post γάλακτον distinguatur, quod ad κολοσσὸν referebant; sed poetam haud dubie voluisse γάλακτον κύμα, observavit Heckerus I, p. 134, coll. ep. 124, 3 σιδαρείου πολέμοιο· VII, ep. 232, 2, σιδηρείης μάχης. De figura Jac. comparat Æsch. Sept. 114 : κύμα ποτὶ πτόλιν καγλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. — 5 πελάγους μόνον κάτθεσαν Cod.; πελάγευς μόνον ἀνθεσαν Plan., quod editur, haud dubie levis conjectura Planudis, « nec idoneum esse sensum verborum ἀνατιθέναι φέγγο; » recte dixit Heckerus, qui conjicit ἄφαντ', mediam formam exemplis tuitis p. 351. Sed dissimillimum id tradito κάτθεσαν. Memor frequentissimæ in antiquis libris permutationis litterarum H et K, cogitabam de HN quod abiverit in KAΙ, KAΤ, ex ἡ·θεν. — 6 ἔλευθερίας Cod. et Plan., mutavit Bruck. — 7 γενέθλης uterque, sed Cod. superscripto α. « Herculis filius Tlepolemus, ob eandem patriam profugus, Rhodum venit et urbes ibi condidit, teste Homero II. B, 652 seqq., Pindar. Ol. VII, 20, al. » Jac. — 8 κοιρανίαι Cod.; κοιρανίη Plan., corr. Bruck.

CLXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Πορφυρίδος. Codex sine nomine poetæ. *Agathix* tribuit Planud. « Suidas, qui versus primos exhibet in Διθύρῳ, tribuit *Arriano*. Sed puto Arriani fuisse alia verba quæ nunc perierunt. Qui contulerit ejusdem vocabulum Ἀνέδην, vix ea de re dubitabit. » B. — 1, 2. « Verba διθύρῳ λογῶν τὸν vix recte accepit Grotius : *gemina cum cuspidē thyrsū*. Binos thyrsos nonnunquam gerebant Bacchæ; qui quum proprie hastæ sint, quarum cuspidēs hederæ

ambiebant, appellantur λογῶτοι et una voce θυρσόλογαι. De his egit Salmas. ad Solin. p. 379. » Jac. — 4 κισσῷ τὴν Plan. male. — 5 ἀβροκομή Διόνυσσε Plan. et editt. Suidæ v. Ἡώρησεν· ἐκρέμασεν, ἀνῆψεν. Sed scripti libri Suidæ magno consensu Palatinum codicem referunt. Bothius αὐτῇ σοὶ, Δ. — 6 καὶ addidit Jacobsius; τὰ τοῦ κάλλους Plan. Suidas quoque τὰ κάλλεες, sine ταῦτα.

CLXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ῥέῃ παρὰ Ἀγρυλίδος. — 1. « Hinc Suidas : θαλαμηπόλος, ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη καὶ φυλάττουσα, ἡ νεωκόρος. » B. Proprie dicitur de Cybeles sacerdote. Cum sequentibus coni. Thyillum VII, ep. 223, 1, 2, monente Heckerio. — 2 τὰς ἱεράς Heckerus : *faces Cybeles sacras*; legebatur τοὺς ἱεροὺς... πλοκάμους, capillos quos modo consecrat Achrylis, et recte legebatur, ut apparet ex ep. 133 :

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην Ἥρῃ.

et infra ep. 178 Hercules jubetur δέξασθαι Ἀργεστράτου ἱερὸν ὄνδρον. Nihil igitur in his movendum erat. — 3 Κυβέλη corrigit idem Heckerus, collato epigr. Thyilli quod modo memoratum, et Callimachi fragmento 310 : θεῶ δ' ἀδολάγμω νομαῖον δοῦναι. Sane haud idoneum est δολοῦμαι δοῦναι ἔχον, verum non hæc jungenda sunt, sed δοῦσα εἰς ἀκράς, et omnia legitime procedunt. Voci γαλλαίῳ in Codice scholium hoc adscriptum : τῷ τῶν Γάλλων, ἦτον (I. εἶπον) εὐνούχων. Deinde : Κυβέλης δὲ τῇ Ῥέῃ· Κύβηλα γὰρ ὄρη Φρυγίας, ἐν οἷς τιμᾶται ἡ αὐτή. Similia ap. Suidam. — 5 τὰς δὲ Cod. Depravate periclitæ Suidas in Ὁρσία. — 6. Conf. VII, ep. 37, 6.

CLXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ. Antipatri *Sidonii* apud Plan. Conf. Leonidæ epigrammata infra 288, 289. — 1. « Hinc Suidas : ἀράχνης· ἀρσενικῶς, τὸ ζωφίον, παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰχνη ἔχειν. Ex versu 5 : κερκίς· ἱστορικὸν ἐργαλεῖον. Et : μίτος; τὸ λεπτότατον σχοινίον. Ex v. 7 : θνεῖδος· μέμφης. Ex v. 8 : ἀρνημένη· ἀντικατάλλασσουσα. » B. — 2 στήμον· Plan. — 3 ἔπλοκος Cod. a correctore, ον a pr. m., ut Plan. et Suid. Ἀρσινόαι Cod. « Ἀρδὸνα vocat radium textorium ab arguto, quem edit, strepitu. Euripides Meleagro ap. schol. Arist. Ran. 1351 κερκίδος· αἰδοῦ μελέτας; dixit. Tarsensibus, ronchos inter loquendum per naves edentibus, vicini nomen Κερκίδων imposuerant, ap. Dio Chrysost. Or. XXXIII, p. 405 (463 extr. ed. Emper.). » Jac. — 6 & Plan.; εὐ Cod. et Suid. — 7 ἔκαστα (sic) Cod., sed recte Leidensis Suidæ; εἰλεθ' ἑκάστη Plan.

CLXXV. Lemma : ἀνάθημα Ἀλκιμένους. » Vide Chardon. Roch. Miscell. t. I, p. 104. B. — 1 ἐπὶ εἰδμονα Cod. — 3. « Ἴδ' ὄμ., vide Wernick. ad Tryphiod. p. 267 seq. » Jac. — 5. « De nomine κλοιός; Suidæ περιτραχήλιος; δεσμός; vide ad mea Anecd. t. V, p. 429, n. 2. » B. Plan. Λεύκωνα. — 6. « *Latrantis enim simulacrum canis persuadebat illi, se etiam incedere posse*. Græcorum verborum qualia leguntur hic mihi videtur esse sensus, quem non exprimit Grotii versio. » Bruck.

CLXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. « Gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 103. — 1. Hinc Suidas : σιγύνῃ καὶ σιγύνους, τὰ δόρυτα παρὰ Μακεδόσιν. Ex versu 4 : ἀκόλου· κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. » B. Codex σιγνον, superposito ον, in marg. σίγνον. — 2 δὲ ζῶντα Cod.; δ' ὡς ζῶντα Suid., qui deinde ταῦτιον· Cod. ταῦτιον. Nimirum canem ille σταίτινον dedicabat, ut boves agricola ep. 40, ubi vide.

CLXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάρνιδος. « Sine nomine poetæ. » *Theocriti* nomen incertum est, quum adsit tantum in Appendice Planudeæ p. 516 Steph. » B. Ap. Abrensium p. 168 seq. — 1 καλῆ Cod. Hinc Suidas : ἑυκόχρως· ἑυκόν τὸ σῶμα ἔχων. — 4 καὶ πύραν Bothius. Codex αἰ ποτ', Parisinus D & ποτ'.

CLXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρ' Ἀρχεστράτου. Conf. ep. 127. — 1. Ὀπλον, scil. ἀσπίς, quo referuntur feminina in sequentibus. — 2. Hom. II. Z, 243 : δόμον... ἔσπης αἰθούσῃσι τετυγμένον. — 3. « Post imperativum haud raro sic sequitur optativus, v. c. Odyss. X, 391. » Jac. Qui vid. ad VII, ep. 391.

CLXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν θερεντιῶν. In margine ζῆται et infra : ἀντεβλήθη ἐπιγράμματα θ' ὡς κείμενα ἐμπροσθεν. Ζητεῖται (sic) κάκει. Vide schol. ad ep. 16. — 1. « Hinc Suidas : βιαρχέος, τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. — 2 (πίγρης Cod. a pr. m., πίγρης; a correctore, item in ep. 180 et 181.) Hinc Suidas : δειραχὼς, τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνον. Scripsi quod in Codice, πετανῶν, pro πετηνῶν. Est πετηνῶν in codd. Suidæ. Stephanus, quem in Thesaurο hoc epigramma respexisse opinor, pro πετηνός malebat πετεινός. » B. Plan. πετεινῶν. « Non ausus sum mutare, quamquam probabilis est correctio Brunckii δειραχέος. » Jac. Quam Bothius recepit. — 4 ὕλανόν Cod., illud Plan. — 5 πόρε Cod.; αἰθρῆς Plan. — 6 καὶ γὰς καὶ πελάγευς Plan.

CLXXX. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. — 1 θαλάσσης; corrector Codicis. — 2 τέχνης Cod. Utrumque recepit Boiss. — 3 καὶ τὰ μὲν Bothius, « pravam repetitionem » corrigens. Sic in sequenti epigr., sed expiciente τὰ δὲ... — 5. « Mutavi vulgatum ἡρίοισι ob reliqua. » B. Retinuerat ex Cod. et Plan. Jacobsius, χερσαίοισιν posito cum Plan., et servanda hæc erant. — 6 πλωτοῖς Plan. Hesychius : Ἀγρεύς, ὁ Πάν.

CLXXXI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. — 2 σοὶ γέρα correat Brunckius, probabiliter. Conf. ep. sequens. — 5 ἡριόισιν Cod.; illud Plan. — 6 εἶεν ὁ δ' ἐν πελάγει ἄρκυν (quod voc. punctis notavit corrector) εὐστοχον ἄρκυν ἔχοι (hæc postrema vocabula duo a correctore scripta) Codex; ἄρκυν ἔχοι Plan. Hiatus prodit nos poetæ manum non habere.

CLXXXII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου. Imo Μάγνητος, ut corrigat Meinek. Anal. Alex. p. 236, qui *Ætolo* Alexandro non posse tribui docet; « Alexandro Milesio vindicandum videri. » Ap. Planud. est *Alexandri*, sine gentili. — 1 Πίγρης; hinc ipsa prima m. Codicis. — 4 ἰβρυτὰ bis Plan.; ἰβρίτα Codex, quod ab ἰβρίτης pro ἰβρις dicto ducit Suidas v. Ἰβρίας. In quo gravissimum mensuræ peccatum notat Meinek. p. 237 : quod si esset Alexandri Milesii, ad seriem græcæ poesis ætatem esse relegandum. Sed emendatione certissima et vitium et mirum substantivum removit Heckerus I, p. 236. Conf. Lobeck. Pathol. p. 381. — 5 ὦ δ' ἀπὸ Plan.; τῷ δ' ἀπὸ Cod.

CLXXXIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. — 1 θηρευτὰ Heckerus. Edebat Πάν θηρευτὰ. — 2 κυνηγεσίης; 3 πτηνῶν Plan. — 5. « Μέσσης; ἥρος. Suidas in 'Ἡρός' λέγεται δὲ θηλυκῶς. Et hunc locum affert. Ut nomen αἰθῆρ, sic sæpe ἄρς apud poetæ femininum est. Poeta Parthenii c. 21 : ποῖλλα δ' ἐς ὕγρην Ἥρα χεῖρας ἔτεινεν. Vir doctus citans Empedoclea, Αἰθέρη δ' αἰθέρα δῖον, ita, inquit, rescribendum fuit pro δῖαν. Imo servandum fuit δῖαν. Add. Morris p. 2 et not.; Wakef. in Diario Classico t. XXXV, p. 52. » B.

CLXXXIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 2 τέχνας Cod. — 3 πτηνοῖσιν Plan.; illud etiam « Suidas in Βόλος, τὸ βαλόμενον εἰς ἄρσαν ἰχθύων. Præpositio ἐν etiam ad πτανοῖσι pertinet. Sic mox ep. 187, 5. Vide not. ad IV, ep. 3, 58. — 4. Refert nomen θηρσίν ad tria adjectiva Tafel. in Thes. Steph. Didot. sub Ἄλιος. » B. — 5 μὲν γὰρ Jacobsius; μὲν τε Cod.; μὲν τι Plan.

CLXXXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 2. Νεφῶην, conf. ad ep. 11. — 3 ἀπλότατον ἀλλ' non videtur esse sincerum. Intelligi certe possit ἀπλωτὸν δ' ἄλλ', quod panditur mari, simul ac jacitur. His ita scriptis Lobeckium vidi hæc disse-rere in Pathologiæ elem. I, p. 300 : « Schæferus Præf. Apoll. p. XV his adjungit ἀπλότατον, quod minime evincitur ex Zosimi ep. Nam pro illo adjectivo, quod cum dativo ἀλλ' parum coheret, scribendum videtur ἀπλωτὸν, ut ep. 167, 5 : δίκτυα ἐν ῥοβίοις ἀπλούμενα. » — 6 πύγρη δ' Cod., τ' superposito a correctore.

CLXXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Plan. est Τουλινίου. — 1 εὖχος Huschkius, coll. ep. 43, 3 : (Βάτραχον Νύμφαι;) εὖχος ἔθηκεν. Minus probabiliter Heckerus οἶκον ἀδ., « ut retia vocentur horum fratrum bona et totum patrimonium. » — 2 πελάγευς Codex, non πελάγευς. — 3. Versus hic in Plan. omisus, in Codice suppletus recentii manu hominis planudea arte, ut judicat Paulssen., inferioris Versus sequens δικτυβόλει τούτῳ δ'.... et ap. Plan. et in Codice ab antiquo librario exaratus, a Suida v. Ἀγκη sic affertur :

θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκαις θηροτοκοῖς,

ἄγκαις explicante συνδένδροις καὶ ὠλῶδεσι τόποις. Egit de ea re Huschkius Analect. crit. p. 132, sed distichon haud probabiliter constituit. Melius successit Jacobsio :

δικτυβόλειν πόρε τῷ δὲ παρ' ἡτόνων προκάλαισιν,
θηροβόλειν τούτῳ δ' ἄγκαις θηροτοκοῖς.

Quod in latinis posui. Piccolos servat imperativos, scribens δικτυβόλει σὺν τῷ δὲ. Sed lacuna impedit quominus ipsa Dioclis manus unquam possit reperiri. Heckerus « pentameter a Suida allatus ex initio hexametris et posterioribus versus minoris verbis conflatus videtur. »

CLXXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Apud Plan. *Alpheo* Mitylenæo inscriptum. Vere inter *Messenii* Alcæi epigrammata referre videntur Brunck. et Meinek. — 1 ἄλλης; ἀπ' ἄλλης Cod., lapsu. Struendum : σύμβολον ἀνθετο ἀπ' οἰκείας ἐργασίης, ἄλλος; ἀπ' ἄλλης. — 4 ἰθυενῶν Plan.; alterum etiam Suidas v. Στάλικας, πασσάλους· ἡ εὐθεῖα στάλις. Bothius maluit ἰθυομένων. — 5 ὦ μὲν Plan. — 6. « Suidas v. Ὀρελείας : ἐν δὲ Ἐπιγράμμασι δια τοῦ (sequitur hic versus), διὰ τὸ μέτρον. Quæ observatio futilis est, quum et ὠρελίαι in prosa quoque oratione reperiatur. » B.

CLXXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Θηρομάχου (sic). — 5 ἐν ταῖς ἀγκύλαισι Codex, qui in marg. ἐν τῇ ἀναγκύλῃσι, « quod proxime abest a vero, modo an pro συν scriptum cogites. » Jac. Alterum ex Plan. « Scribi possit etiam ἐν τ' εὐαγκύλῃσι, ut Callimach. Cer. 82 : Πίλῳ ἀν' εὐαγκύλειαν. » Hecker. Qui in fine correat δεξιτερῇ ol. Cod. et Plan. δεξιτερῇσι. Brunckius δεξιτερῇ σῇ, Jac. δεξιτερῇ σὺ (sic Boiss.) aut δεξιτερῇ (sic Meinek.). Lennep. p. 347. δεξιτερὸς σὺ. — 6 δῶρα κατ' ἀντιπάλων Cod. et Plan., quod servabat Boiss., annotans : « Proposuit probabiliter Jac. καὶ ἀντιπάλων. Potest tamen nomen et de hostibus et de belluis capi. » Sed δῶρα ferri non potest. Resepi Jacobsii

probabilissimam conjecturam πρώτα καὶ ἀντ., « quæ per-elegans emendatio est. Nisi forte ὄνα scribendum. » *Meinek.* p. 119. Σκῆλα malit Hecker.

CLXXXIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Κλεωνύμου ταῖς Μούσαις. Μυρῶν; (sic) Βυζ., sed recte ep. 119; v. *Meinek.* p. 99. Egregia dissertatione hoc epigramma primus explicuit Ungerus, *Kritische Studien zur gr. Anth.* I, in *Diurn. antiq. stud.* 1843, m. Jul. n. 73. Nimirum ipsa prima verba, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες, lectoris mentem in aliena omnia compellebant. Quorum vitio perspecto Ungerus docuit Cleonymum in *Anigro* Arcadiæ fluvio lavisse, ut vitiligo, qua laborabat, sanaretur, et Nymphis *Anigriadibus* ἑόρῃα dedicasse. Locupletes testis sistit Pausaniam et Strabonem. Ille V, 6 : ἐστὶ δὲ ἐν τῷ Σαμικῷ σπηλαίῳ οὐκ ἀπωθεν τοῦ ποταμοῦ καλούμενον Ἀνιγριάδων Νυμφῶν ὅς δ' ἂν ἔχων ἀλφὸν ἢ λεύκην ἐς αὐτὸ ἐσελθὼν, πρώτα μὲν ταῖς Νύμφαις εὐχασθαι καθέστηκεν αὐτῷ καὶ ὑποσχέσθαι ὅσας ὅσαι αὐτῷ μετὰ δὲ ἀποσμήχει τὰ νοσοῦντα τοῦ σώματος· διανηξίμενος δὲ τὸν ποταμὸν διέβας· μὲν ἔκείνο κατέλειπεν ἐν τῷ ὕδατι ἔκλεινον· ὁ δὲ ὑγιὲς τ' ἀνέεισι καὶ ὑμῶν. Strabo autem VIII, p. 346 : ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἀντρα· τὸ μὲν Νυμφῶν Ἀνιγριάδων... πρὸς γὰρ τῷ ἀντρῷ τῶν Ἀνιγριάδων Νυμφῶν ἐστὶ πηγή... ὑποδέχεται δὲ τὸ πλείστον τοῦ ὕδατος ὁ Ἀνιγρὸς βαθεὺς καὶ ὕψις ὥν ὥστε λιμνάζειν... ἀλφούς δὲ καὶ λεύκην καὶ λευγῆνα· ἵαται τὸ ἐκείθεν λουτρον.

— 1. Ἀνιγριάδες Ungerus, pro Ἀμαδρυάδες, quod obvium librariis, postquam ANI lectum erat AM. Jam prætereunda sunt artificia quibus ποταμοὶ χοραὶ his arborum Nymphis accommodare tentabant interpretes. — 2. « Perversum ποδείοι ποσὶ, quasi venustarum essent rosei pedes, non candidi, ut res est. Imo roseæ dicuntur ipsæ Hamadryades : ἀμυρσοίοις ποδείοις στείβ. » *Bohlius.* Hoc quoque explicavit Ungerus : « Nymphis Anigri ima tenentibus rosei pedes tribuuntur ob colorem aquarum hujus θινώδους ποταμοῦ, et διὰ τῆς ὕλης ἐρυθραίνοντος; τὸ βέβαιον, ut loquitur Gregorius Nysæ Epist. II, p. 628, A, hodie dicti « *Mauro-Pctamo* », sicut Alpheus, simili vi medica præditus, hodie est *Rouphian* vel *Roseo*, a pari colore, quem testantur Dodwell. et Pouqueville. » Hæc et alia scitu digna Ungerus, ἀμυρσοίοις de medica facultate intelligens, de qua iterum agit in *Beiträge* p. 3. — 4. « Hinc Suidas εἰσατο· κατῆθο. » *B. Anigri* docte et ingeniose : εἰσατ' ἂν' Αἰ-πυσίῳ, ab *Arcadiibus*, quorum nomen Αἰπύτιον documentis astruit : ut Arcas fuerit Cleonymus. Probabile est enim in ipso illo antro Anigriadum, quod superstes vidit Dodwellus (II, 2, p. 196), προσῖτα a Cleonymo fuisse ea ἑόρῃα, non alicubi ὑπαι πύλων, quod dativo dici solet, ὑπὸ (ταῖσδε) πύλιν, et epitheton abest incommode. Verum si super ipso antro creverant vel proxime stabant pinus, ibi poterant simulacra esse posita; quare hic quidem nihil movimus, non sane ob latinum epigramma quod medio fere sæculo superiore prope Spoleum terra fuisse erutum fertur, a Burmanno in *Anthologiam Latinam* receptum V, 215 :

NYPH. FONT. LYSIMACH. V.

Nymphæ, fonticolæ Nymphæ, quæ gurgitis hujus
Æternum roseo tunditis ima pede :
Lysimachum servate! sub alta maxima (!) pinu
Numinibus posuit qui simulacra tuas.

Quod epigramma recentem docti alicujus hominis lusum esse abunde demonstravit Ungerus *Beiträge* p. 1-3, in eo tamen laudandi quod *Hamadryades* hinc ablegaverit.

CXC. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Λεωνίδου. Γαυτοῦλικου, cui corrector superposuit γαιτοῦλλου. Plan. Γετοῦλλικου. « Leonidas, morbo liberatus, exigua, ut pauper, Veneri dicat munera. Optime autem noster Leonidæ dicendi genus imitatus est. » *Jac.* — 2 λιτα τὰδ' ἐκ λιτοῦ Jacobsius; αἰψα τὰδε κλυτοῦ Cod. et Suid.; αἰψα τὰδε κλειτοῦ Plan. et Brunck., « vitium obliterantes potius quam tllentes. » Nimirum ΑΙΤΑ in antiquo codice esse videbatur ΑΙ+Α, quæ fere vetusta forma est literæ Ψ. Dubitare non sinit ipsum epigramma Leonidæ n. 300, et sequens Cornelii Longi, de nostro expressum. « Hinc Suidas : αἰψα· ὄκτων. Non servavi receptas conjecturas, quamvis probabilissimas. Fuit etiam in epitheto κλειτοῦ quod Venerem moveret. Ex versu 5 Suidas : ἀνιγρία· ταν, τὴν ἐν ἄλσι νηχομένην. Ex v. 6 : φαιστῶν, ἅπερ ἦν ἄλριτα ὑπὸ μύλης κατεψημένα. Conf. ad ep. 334. Et : πενιχραλέον· εὐτέλες, πενιχρόν. Ex v. 8 : κύλιξ· ἐτάλη, ποτήριον. » *B.* — 3. Εὐρώγεα, conf. ad ep. 22, 3. — 4 πρώϊμον Græfius; εὐρύϊλον Plan. — 5. Ἀνιγρία· ταν, producto τ, cujus alia exempla, quæ a liquida litera excusationem non habent, attulit Hecker. p. 120. « Condiebantur olivæ in muria : unde ἀλμάζε; et κοινυβάδες, Athen. II, p. 56, B. — 6 ψεστῶν Cod. Δράγμα est quantum manu capi potest. Quod vide an placentia conveniat; nam ὀλίγων est pro μικρῶν. Malim ἄγμα, i. e. κλάσμα, aut θραῦσμα, *exiguum parvæ placentiæ frustum.* » Hæc Jacobsius scripserat in *Delectu* p. 41. Sed in notis n. ss. præfert ὀλίγων, quod a pr. m. legitur in Cod., et conjicit πενιχραλέον, nam Cod. et Plan. πενιχραλέον, Suidas quoque, sed idem ὀλίγων. Quod verum putamus; idemque proposuit Boissonadius ad *Pachymerem* p. 146, quinquennio post missas ad me Jacobsii notas editum. Heckerus conj. παῖγμα πενιχραλέον, « de qua periphrasi v. intt. ad Plat. Crit. p. 53, D. » — 7 σπονδίτην Cod., alterum Plan. et Suid. — 8 τῆς κυλικῆς βωμῶ Plan.; τῆς etiam Suidæ edd., sed liber optimus τὴν κ. — 9. « Memorabile duplex Veneris munus, a morbo liberandi et paupertatis levandæ. Sed Venerem domesticum puta Leonidæ fuisse numen, ad quod sua referebat omnia. Sic in similitum donorum enumeratione Phaniās infra ep. 299 : τοῖσιν ἔδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός. » *Jac.* — 9 ὡς· μὲν Codex et Plan., corr. Heckerus; ὡς οἱ proponebat Jacobsius. Qui in notis mss., servato μὲν, recepit Planudeum δῶσω. — 10 ἔα· σαι Codex, superscripto γρ. δῶσαι. Plan. δῶσω, pro quo Brunck. malit θῶσω. Boissonadius autem sic disserit, ad *Pachym.* p. 147 : « Offenditur ad transitum primæ personæ μὲν ad tertiam δῶσαι, et conjecturæ fiunt. Sed meminisse oportet Gætulicum non suo, sed nomine loqui Leonidæ. Quem Venus valetudini restituerat, Gætulicus deas promittit, si pariter queat et ejus levare paupertatem, daturum, Leonidam scilicet, non jam ficus et uvæ, et talia dona, sed pinguem caprum. Mutatio personæ, post hanc explicationem, lectorem non morabitur. Quodsi quis desideret Leonidæ paupertatis disertorem mentionem, corrigere est in promptu ἔλας οἱ pro ἔλασσαι, sic servato futuro et addito pronomine. Notam formam futuri atticam habes ap. Aristoph. Ran. 203, Soph. Aj. 499, CEd. T. 407. »

CXCI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Λεωνίδου. Κορινθίου Λόγγου. Plan. Λογγίου. Confer epigr. præcedens. — 1 οἰσθζ ἄρ. Cod. et Plan. « Quum plerumque syllabas elidendas scribat integras librarius, Jacobs. probabilissime correxit οἰσθζ. Sed *Meinek.* ad *Menandr.* p. 122 proponit οἰσθζς, ac se probavisse videtur viro d. in *Thes. Didot.* tom. III, p. 200. Equidem non assentior barbarum esse οἰσθζς dicenti Elmsleio ad *Acharn.*, quum tot ea forma auctoritatibus defendi possit; sed citra necessitatem

non recipienda est. Vide not. ad XI, ep. 73. » B. In nott. mss. Jac. Meinekio assentitur. — 2 δέχου Plan. — 3. Hinc Suidas ἐπιτυλλίδα· μικρὸν βοτρυδιον, qualia vindemiatores relinquunt. Ἀλίπαστος, quæ ἀλινήκτεα v. 5 epigr. præcedentis. — 4. Hinc Suidas : δρύπετα, τούτεστιν ἐλαίαν. Singularem mensuram et ἑτεροκλίσις, quare δρύπταν Kusterus ad Suidam, et G. Dindorf. in Thes. p. 1695. Bothius δρυπεπία, ψ. Tum νομίην Cod., superposito μ. — 5 σπονδὴν τὴν ἄσ. Cod. et Plan., corr. Brunch. Voci ἀρύλισα in Cod. superposita nota dubitationis vel corruptelæ. — 7 ἐσθῆται (sic) Cod. « Si me a paupertate servaveris, majoribus tibi hostiis litabo. Quare festina, precor, o Diva, me opulentiorē facere, ut mox lautiora a me accipias munera. » Jac.

CXCII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πριήφῳ παρὰ φιτύλου, sic, etiam in marg., sed corrector Φιντύλου. Conf. Leonidæ epigr. supra n. 4, inprimis autem ep. 23. — 1 διναιά (sic) Cod., corr. Salmasius, « id est ἀργαία, σαθρά, πολυχρόνια. » In Πριήφῳ superscriptum α. — 3. « Hinc Suidas : γαμφὸν· ἐπικαμπές. Ex versu 5 : τριάντωντον· μικρὸν. Ex v. 6 : βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. » B. — 5. Pindarus Pyth. II, 80 :

ἀδάπτιστός· εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας.

— 6. Idem versus in ep. 23, 6, ubi vide.

CXCIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ αὐτῷ. Hendecasyllabi. — 1 αἰγιαλῆτα Codex, corr. Salmas. aut Guyetus. In apogr. Par. φουκογείτον. « Qui in maris littore a nautis et piscatoribus colebatur Priapus vicinus erat τῷ φύκει, algæ marinæ, quam undæ in littus ejiciunt. — 2 κυσσομέτρης Cod., quod minime apice distat a βυσσομέτρης. Qui maria percurrunt, mercatores, piscatores et alii hujus generis homines τὰ κύματα μετρεῖν dicuntur. — 3. Piscator, qui cautibus per omnem vitam ita adhaeserat, ut cera gemmæ inhæret, πέτρης ἐκμαγειὸν vocatur. Cujus vocis potestatem fuse explicuit Hemst. ad Polluc. IX, 130. Idem sensus sequentis ἢ βδελλα σπιδάδων. » Jac. Aliter Boissonadius : « Ἐκμαγειὸν. In rupibus tam constanter habitaverat et diu et noctu eas adeo triverat membris, ut factæ essent leves, tersæ, nitidæ. » Cujus sunt latina : *rupis tersorium*. Numeris timens Bothius τῆς πέτρης, frustra. — 5 κάμψιδηστρα Brunchius, tanquam ex Codice. « At ibi τάμψ. legitur, qua voce non diversum plagarum genus, sed amplitudo retis, prædam ambientis et comprehendentis, significatur : ταῦτα τὰ δίκτυα τὰ τὴν λείαν ἀμψιδάλλοντα. » Jac. — 6 εἰσατο Cod.

CXCIV. Lemma : ἀδέσποτον εἰς σάλπιγγα. εἰρηται δὲ εἰς μέρος σάλπιστικόν. Quod nondum expedio. In margine scriptum : Ἀρχίον γραμματικὸν σάλπιγγας, et σάλπιγξ calami ductu delineata. « Lemmatis εἰς σάλπιγγα veritatem non præstiterim. Est in margine apographi Par. literis grandioribus scriptum ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ, quod nescio an ad τὰ τεθέντα referendum sit. » B. — Codex σάιζε. « Τριτοῖ, i. e. Pallas, quæ alias Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενής. Nominis origo τριτώ, quod veteri lingua Caput significat. » Brunch. Qui addidit τε.

CXCV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Παλλαναίου. « Expressum est Tymnis epigrammate, supra n. 151. Homo hic Παλλαναῖος, sed Παλλαναιῖος ap. Tymnem (ubi v. ad v. 1). Utrum ex altero emendandum sit, dicat qui Miccum hunc aliunde sibi notum sciverit, cujus fuerit, quod ego prorsus ignoro. Utroque in loco Παλλαναῖος scribendum esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset

Stephanus in Πελλήνη, quem redarguit Holstenius. » Brunch. — 2 ἀριθρεμέταν Cod., superposito ἐρι, et στικρὸν pro μίκκος, quod jam in apographis ex Tymne repositum. — 3 αἰ, i. e. ἂ ποτε Codex, scilicet σάλπιγγι quæ intelligitur : ut nescias poetæne hoc sit an librarii; omnes cum Brunchio φ. — 4 εὐνομήης Cod. De re conf. not. ad ep. 151, 4.

CXCVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κωπάσου. ἱαμδικόν. « Piscator Pani pagurum dedicat. De hoc cancrorum genere, quod nostrum epigramma bene descriptum dedit, hodieque in Græcia eodem vocabulo appellatum, vide Ælian. N. A. VI, 31; IX, 43, Oppian. Hal. I, 285 seqq., et præsertim Herbstii librum Turici editum : *Von Krabben und Krebsen*. — 1. Ραιθσοκλής, i. e. ὁ καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη ἔχων, secundum Polluc. II, 192. » Jac. Δίχλων Plan.; διχάλον apogr. Paris., quod sine accentu videtur esse in Codice. Ἀμμοδούτης; autem, « mirabilis forma, cujus similem jure negat Jacobsius alibi inventam, neque invenerat Lobeckius Pathol. elem. vol. I, p. 472. Vitiosam recte putare videtur Meinekios p. 222, quum certe ἀμμοδούτης expectes potius, inserto e ad analogiam nominum in ἑτης, vel ubi præcedens syllaba corripitur, in ἦτης. » L. Dindorf. in Thes. Meinekios tentat ἀμμοδουσόταν, *arenæ latebras subeuntem*. Addit Lobeckius : « Si poeta ἀμμοδούτορα scripsisset, ut ἀμπελοζούτορα, nemo quidquam ambigeret. » — 2 ὀπισθοβάμονα τριχλήον Cod.; ὀπισθοβάμονα, τριχλήον Suidas. — 3 νήκταν τερεμνώνων Meinekios; νηκτάν· ἐρυμνώνων Codex et Plan. Suidas in voce νηκτάν desinit. Hesychius : Τερεμνος· ἰσχυρός, ἢ στέρεμνος. Edabatur νηκτάν, ἐρυμνώνων.

CXCVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι εἰς Πανσανίου, « sic, quod ex altero lemmate irrepsit. » Paulss. Et in marg. : Σιμωνίδου εἰς Πανσανίαν. Habet etiam Thucydides I, 132 : καὶ οἱ (ὁ Πανσανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὶ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες; ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβότιον, ἡξίωσαν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἴδια τὸ ἐλεγείον τότε· Ἐλλήνων κτλ. Simonidis esse epigramma disertè testatur Pausanias III, 8, § 2 : ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκῃ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἐπὶ πρότερον Πανσανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο ἰδέ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ, Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδὲν ἔστιν ἐς μνήμην. Præterea legitur ap. Demosth. C. Neer. p. 1378, Plutarch. De malign. Herod. p. 873, C, et latine apud Corn. Nepotem Paus. c. 1. — 1 et 2 sic Cod.; ceteri ὠλεσε et ἀνέθηκε, et ionicis fere vocabulorum formis.

CXCVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Λύκωνος. In Plan. priora modo disticha duo leguntur sine auctoris nomine. — 1. « Hinc Suidas : Ἰούλιος, τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενεῶν. » B. Jac. contulit homerica Odys. A, 319, de Aloeii filii, qui perierunt πρὶν σφῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένους εὐανθεῖ λαχόν. — 2 ἄρσενα; ἀγλαίας Heckerus I, p. 137, verissime, collato Euphorionis epigr. infra 279, ubi πρῶται θύραιαι sunt παιδείη ἀγλαίη. Legebatur ἄρσενα; ἀγγελίας, apud Suidam ἄρσενος ἀγγελίας. — 3. « Hic Apollonidam invenisse πρῶτον θέρους suspiceris ex ejus imitatione X, ep. 19 :

ἡδὺ παρῆλδων πρῶτον θέρους ἤματι τούτῳ
χείρεο καὶ γένυνον ἡϊθέους ἑλικας. »

Jac. — 5, 6. « Ultimum distichon, quod est difficile, liberius vertit Grotius. Refertur τοῖσιν ad πολὴν, et est τίθει δὲ... explicatio τοῦ τοῖσιν : *talem vero da senectam, facitoque eum, ut antea talem fecisti, sic postea, quando venerint capiti nives*. De νιζόμενον conf. ad

VII, ep. 91. » *B.* Τοῖον, scil. οἷος νῦν ἐστι. Conf. ep. 242, 5, 6. — 6 ὧς Cod., corr. Jac.

CXCIX. Lemma : ἀνάθημα Ἀντιφίλου. « Antiphilus, itinere feliciter peracto, Dianæ Εἰνοδίᾳ, *viarum custodi*, pileum, tanquam σύμβολον peregrinationis, ponit. Constat pileum peregrinantes tantum gestasse et qui sub divo opus faciebant; vide Winckelmann. Op. V, p. 78 seq. — 1 φῖλη Cod., etiam Suidæ libri. Quod ob hiatum non ferendum. Φίλης κόρη, *sui ipsius capitis*, secundum usum homericum. » Jac. — 3 ἐνθα κελεύθους Cod. et libri Suidæ in Ἡσθᾶ, ἥ; ὑπὸ χειρὸς. Cujus edd. ἐν τε, quod receperunt Brunn., Piccolos et Boiss. Assentimur Jacobsio : « Lenius videbatur ἡσθα, præpositione ad κελεύθους subaudita. » Nimirum hic quoque, ut in ep. 190, olim peccatum esse videtur in legendis uncialibus HC, quibus simillimas NE, ex νθα autem quid facerent nisi ἐνθα? Heckerus : « Mihi ab Antiphilo profectum videtur ἔμπα κελεύθους, coll. Jacobs. p. 355, de posteriore syllaba correpta. » — 5. Μάρπτειν cum genitivo structum ex analogia τοῖ τανγίδι et corripiendi verborum, addendum Theodoro. « Μάρπος, manum ab alienis non cohibens, ἀκόλαστος; ap. Theophylactum Epist. 83 : ὁδοῖτον γὰρ χεῖρες ἀκόλαστοι, καὶ γεωργικοὺς ἰδῶντας ἀλκιβεῖν ἐτοιμότεταται. » Jac.

CC. Lemma : ἀνάθημα τῇ Εὐκλείᾳ (sic) παρ' Ἀμβροσίης. — 1 εὐκλεία Codex, cui corrector ei superposuit. — 2. Πρὸ ποδῶν. « Omnia enim quæ ad basin statuæ jacent, ante pedes statuæ jacere dicuntur a Græcis. » Hecker. I, p. 124, ubi et p. 350 exempla habes. — 3 ἐπ' ὃ δεκάτω ἐνὶ μνηί Heckerus, « quibus ratio redditur quare donarium hoc dedicaverit Ambrosia, ut alibi verbis ὅτι, σύνεκα, aliis », quæ vide p. 139 seq. Legebatur ἐν ὃ δεκάτω ἐπὶ (Cod. ἐπι) μνηί. Addit p. 350 ἐπὶ μνηί per se posse defendi. Πένπλον, ἐν ὃ Jacobsius intellexerat de « vestibus quibus, quum pareretur, induta fuerit », quod improbable. — 4. « Κύμα pro κύμα. Vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Agam. 117; ad Choeph. 122; Wakefield. Silv. crit. t. IV, p. 89. » B.

CCI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμίδι παρ' Εὐφράντης. « Sed versu 6 nomen Εὐφράντη dubium ferre est, quum sit εὐφράντη in Codice. » B. — 1 μυρόπτην Codex, superposito πνουν. — 4. « Μαστόδετα, fasciæ quibus mammæ erigebantur, hoc loco diversæ sunt a *mitra*; quum contra ap. Callimachum ep. 19, μίτρη, ἥ μαστοῦς ἐτίθησε, reperitur, et ap. Hedylum supra V, ep. 199, 5, μαλακὰ μίτρη, μαστῶν ἐνδύματα. » Jac. — 5 ἔμπερον Hermannus, quod Heckerus etiam (I, p. 142) « unice verum » videtur; atque idem conjecerat Bothius; ἀμπερον Codex. De quo Meinekius p. 183 : « Verba ἀμπερον ὄγκον sanissima sunt. Nimirum abortum fecerat Euphrante. Notum est quid sit ἀβροτειν et ἀβροτίζειν. Hinc ἀβροτος sive ἀβροτεις idem est quod ἀμάρτητος, ἀμάρτωλος, *frustratus*, nec differt ab ἀβροτῶν. » Quod cum εὐωδῆος stare vix posse, exemplis docuit Hecker. Comm. p. 123. Boissonadius : « Ut epigramma posset intelligi ab iis qui legunt poetice, non critice, et notas non aperuit, ἀμπερον mutavi in ἀμμορον. » Οὐγκον ἀμμορον φεῦγε, *vitalit onus infelix ac perniciosum uteri qui peperit facile ac sine labore*. In simili argumento ep. 272 est ἀργαλέον φυγοῦσα βάρα. — 6 εὐεφάντη νηὶ Cod., i vel per lapsum transposito vel longæ vocali, ut fit, adjecto.

CCII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀητοῖ (vide ad v. 3) παρὰ Ἀτθίδος. — 1. « Hinc Suidas : κύπασσις, κόσμος γυναικείος. Conf. simillimum ep. 272, ibique schol. » B. Hic in Cod.

superscriptum : τίς ἡ (sic) κύπασσις; — 2. Παρθένοι θύραι, fores templi Dianæ virginis. Heckerus I, p. 139 ὅηκεν ἐπὶ προθύρων. — 3 ὦ λητοῖ Codex, corr. Grælius ad Meleagr. p. 150. Nam Latonæ nec παρθένοι θύραι conveniunt, nec munus parturientibus opitulandi. — 4 ὦπ' ὠδίνων Heckerus recte pro ἀπ' ὠδ. quod legebatur. « Infans ζῶος ἀπ' ὠδίνων est *natus vivus*, quod hoc loco, ubi ζῶον per se rectissimum est, ineptum. Ἐπ' ὠδίνων dictum ut ὦπ' αὐλῶν, ὑπὸ συρίγγων, ὑπὸ μαστίγων. » Singulariter autem dictum ἐλύσσα, quod ex usu verbi de captivis derivatum videtur; ac βαρυνομένης τῆσδε accipio pro genitivis absolutis. Bothius τῆδε.

CCIII. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Νύμφαις παρὰ γραδὸς πενιχράς. « De vetula, pedibus laborante paralytico morbo, a quo calidarum aquarum ope liberata est. Destinatum videri potest hoc epigramma tabulæ ob gratam beneficii recordationem ad thermas illas ponendæ. » Jac. Additum erat tabulæ donarium votivum. Ita in aquis Pyrmontanis olim ad fontem, cujus vaporibus sulfureis sanabantur ægroti et claudi et paralytici, appendebantur baculi, quibus adminiculis usi erant antequam aquarum ope sanati fuerant. Hecker. — 1 γρηδὸς Cod. Idem et Suidas γρηδὸς, Grotio *loripes anus*. « At tali vitio, quod naturæ est, non morbi, thermæ non medentur. Quare γρηδὸς scripsi. Hesych. : γρηδὸς γρηδὸς, νοσώδης, πηρώδης. Γρηδὸς γρηδὸς, ἀσθενής. Ap. Lycophr. 144 Parcæ sunt γρηδὸς, schol. γρηδὸς. » Jac. — 3 edebatur ἡλθεν ποδὶ ἐρπύζουσα, quod correxit Hecker. — 4. Τετραμένην, debilitatam pedum morbo. Hinc Suidas : διεσκήριπταν ἐπιστήριζεν. — 5 εἶλεν Cod.; εἶλεν Salmas. Deinde Codex et Suidas ἐρινόμου. Receperim cum plerisque conjecturam Hemsterhusii, cujus alteram, αἰτ' ὀρεινομοί, præfert Heckerus, coll. Babr. Fab. XXIII, 3. Jacobs. in nott. mss. mavult αἰγ'. — 6 παρ' ὠρείτην εὐμέθου Cod. et Suid., corr. Salmas. *Symathus* fluvius in agro Catinensi, « de quo multa in Amici Lexico topogr. Siciliae. » B. — 8, 9 ἀμφικύλων Salmas. et Toupus. « Ἀρτεμὶς cohæret cum διεστῆριζεν, quod gravius est quam ἔθηκεν. Eadem prolepsis epigr. Append. 100 : ἐνθα Μελάμπους Ῥυσάμενος λύσσης Προϊτίδας ἀρτεμίας, quod non magis cum ἀργαλῆς permutandum, quam in nostro loco ἀρτεμὶς cum ἀσθενὲς aut ἀδρανὲς. Vide plura ap. Lobeck. ad Ajac. 517, p. 277 seq. ed. sec. » Jac. Codex διεστῆριζεν, corr. Brunn. — 10, 11 sic edebantur :

Νύμφαις δ' ἔλειπε βάρκρον· αἱ δ' ἐπήνεσαν
πέμπειν μιν ἀστῆριχτον, ἡσθεῖσαι ὁδοί.

« In quibus sententiæ tenor hiulcus. Præcedente enim versu aquæ fontis calidi sanasse dicuntur pedes vetulæ, quamobrem Nymphis baculum dono dedit, munus gratificata. Tum demum Nymphæ dono delectatæ dicuntur eique tribuisse ut sine baculi ope domum redire posset. Huic incommodo ut prospiciatur, scribo αἰτ' et ἡσθεῖσαι. » Hecker. Quod haud dubie verum.

CCIV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Θέτιδος λεπτοῦργου (id est *minutario*, unde nobis *menuisier*, fabro lignario). — 1. « Hinc Suidas : θαλαλόχειρ, ὁ ποικίλα καὶ ἐξάσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος. » B. Ap. Suidam Ἀθῆναι. — 3 εὐαγγέα L. Dindorfus Thes. III, p. 2178, et Ungerus, ad utrumque, πέλεκον et βυκάνην, referens; εὐαγγέα, *fragilem*, Codex. Meinekius p. 118, εὐαγγέα, *acutam*. « Ruhenkenius Epist. ad Valcken. p. 151, βυκάνην esse ait monstrum vocabuli et legit τυκάνην τ' εὐαγγέα. » B. Imo εὐαγγέα, quod Meinek. quoque conjecerat p. 31.

CCV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Λεοντίχου λε-

πουρηγοῦ. — 2 βορέας; Melnekius et Boissonadius consensu; βορεη Codex. Ille p. 112: « Brunckius cum Kustero τορέας. Sed τορέας commemorantur versu 8. Aliorum conjecturas sciens prætereo. Repono κάλων οἱ ταχινοὶ βορέας; *rapidi lignorum voratores*, quibus verbis runcinas describi apertum est, quas omissas esse in fabri lignarii instrumentorum recensu nequaquam credibile est. [Recte tamen animadvertit Geistius, non memorari runcinas in epigrammate 103, quod e nostro expressit Philippus Thessalonicensis; præterea proprium nomen ægre desiderari.] Vocabulum βορέας aliunde non cognitum, at recte formatum est. » Boiss.: « Scripsi βορέας, *voratores*, et intelligo de limis. » Aliam dubitationem Heckero movit (I, p. 143) στάθμαι sine copula ulla subjectum; qui ex epigrammate Philippi (quod vide) hariolatur καὶ κάλων ἰδυτενῆς μολίδω στάθμα. Illud recepi ob lectorem, quem βορέη vehementer turbaret. Ceterum Brunckius distinguebat inter κάλων τορέας, et γόμφων τορέας, illos esse dicens « instrumentum quod gallice vocamus *lariere de charpentier, de fontainier*; hos, *une vrille*. » — 3 αἱ σγεδόν, prope jacentes. — 4 Ἀριέας, vide ad ep. 163, 2. — 7. « Valde displicent ὠκίενα τέτρατρα. Sed placeret ὀξέμενα. Quod ab ὀξῷ eadem ratione formatum qua ὠκίης ab ὠκῷ et αἰπήεις ab αἰπῷ VII, ep. 273, 1. » Hecker. — 8. « Τορέας; esse videntur torni quibus clavi figebantur. » Jac. Courrierius corrigebat τριμίες, vertens *coupe-chevilles*. Bothius οὔτοι γ' οἱ τ. — 9. « Hinc Suidas: ἀμυζέουν, τὸ καλῶς ξέον. Et χαριερὶς; ἡ κεχαρισμένη ἐργαζομένη. » B. Ante σκίεπαρον vocalis correpta ut ap. Hom. Od. E. 237; 1, 391. Jac. Quum χαριέρως sine exemplo sit neque ex solita analogia formatum, Heckerus scriptum a poeta fuisse statuit χειρουργῶ Ἀθάνᾳ, de Ergane, coll. Sophocle ap. Plutarch. Mor. p. 99, A; 802, B. Codex χαριέρω, hoc accentu, ut videtur. — 10 ἀνὴρ Cod., corr. Brunck.

CCVI. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ γυναικῶν. « Conf. epigramma sequens, et Larcher. Diss. de Venere p. 287. — 1. Hinc Suidas: θαλπτήρια· θάλλειν ποιοῦντα, περισκέποντα. Male; est ab θάλπω. » B. Cod. βίτιννα, sed recte in ep. seq. et Suidas. — 2 ἐρατῶν... καμάτων Codex, corr. Salmas. — 3 φιλοπλάγχετος Heckerus I, p. 230, coll. πολυπλάγχετος γαίται; ep. seq. v. 1; φιλοπλέκτοιο Cod. et Suid., quod vix admittit commodam explicationem. — 4 Purpura intelligitur. « Hinc Suidas: κεκρύς· αἶλον κεφαλοδέσμιον. Vide not. ad V, ep. 260. » B. — 5 δ' Brunckius; τ' Cod., quod et ipsum ferri potest. — 6. « Quum inseruerit Suidas Lexico verba ἀρχαγείον νῆμα, ea forsitan ex hoc epigrammate sumpsit, in quo invenerat ἀρχαγείους νήμασι. Habet tamen ἀρχαγείους νήματα in Ἀρπεδόσι. — 7. Hinc idem: εὐσπειρή· καλῶς συνεσπειραμένον. » B. De armillis serpentum speciem referentibus v. Clement. Al. Pædag. II, 12; Philostr. Epist. 40: οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις. Hesych.: Ὀφεις· τὰ δράκοντιώδη γινόμενα ψέλια, et quæ ex monumentis conguessit Böttiger. *Furienmaske* p. 87, Comment. de Ariadne p. 46, not. 10. Jac. — 8 βραδινῇ conjecit Bothius: « scilicet βραδινῇ τινι κόρῃ. » Suidas cod. Leid. βραδινόν.

CCVII. Lemma: εἰς τὸ αὐτὸ. « Expressum e præcedente epigrammate, quocum hæc in singulis comparavit Ilgen. Opusc. philol. tom. II, p. 80 seqq. » Jac. — 1 πολυπλάγχετον τ. φ. Codex, corr. Jacobs; πολυπλέκτου δὲ Brunck. cum Toupiu, ob φιλοπλέκτου κόμας, quod in præcedente ep. legebatur. — 3. Librarius Pal. in quintum versum aberraverat, sic: ἐκ·θα δ' ἀντίκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου, sed corrector in margine integra apposuit. Codex νόθον κεύθουσα νόμα, quod egregie correxit Toupius. « Νόθον ἄημα, *factitius* flabelli ventulus opponitur vero,

ut νόθον κάλλος fucatorum genuinæ pulchritudini. Sæpe apud seniores νόθα vocantur, quæ speciem veri habent, ut conchæ σὰρξ νόθη IX, ep. 86, etc. » Jac. — 4 ἀμυνομένην Suidas in Μαλέρων Ἰσχυρὸν, ὀξῷ, δριμύ. Codex ἀμυνομένην. — 5 τοῖς hic Cod. — 6. Hinc Suidas: ἀρπεδόσι, τοῖς; τοῖς. Imo νήμασιν intellige. — 7 σπειρήμα Cod. De re vide ad præcedens ep., v. 7. Jac. confert Æschyli versum:

θα·όντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
δεινῆς ἐχιδνῆς.

Choeph. 246. — 10 αἰγιαλῶν Ναυκρ. in multis apographis, « et sic profert Wesseling. ad Herodoti verba II, 135, § 5: φιλέουσι δὲ πῶς ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαρρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἐταῖραι. » Jac. De feminino valet v. Lobeck. Paralipom. p. 267.

CCVIII. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ γυναικῶν. Ἀντιπάτρου. (Et sic Plan.) In margine: ζητεῖ δις κεῖται. Nimirum IX, post epigramma 365, ubi lemma: Ἀντιπάρου Θεσσαλ., εἰς τρεῖς πάλαι κόρνις, λαβούσας δὲ ἄνδρας καὶ σωφρονισθείσας. In marg.: ἐπὶ τρισὶ γυναιξίν. « Paulo obscurius argumentum carminis. In pictam tabulam scriptum esse arbitrantur, in qua mulieres trina dona manibus tenentes, una cum Veneris templo et simulacro representatæ erant. Heynius autem tres illas meretriculas Veneri templum et statuum, Aristomachi opus, dedicare censet. » Jac. — 1 αἱ δὲ Codex altero loco; φάρος; hic. — 2 σημεινὴ Cod. hic, superposito o. Altero loco αἱ τὸ κ. — 3 δ' ὁ Cod. altero loco, hic δ' sine δ'. — 4 Ἀριστομένην; Codex altero loco. Leviter, ni fallor, Silligius ex hoc loco, Catalog. Artif. p. 95: « Statuarius Strymone natus incertæ ætatis, fecit primus meretricum statuas, in quas exstat Antipatri epigramma. » Aristomenem *pictorem Thasium* memorat Vitruvius, « qui a poeta poterat vocari Strymonius, quum Thasus insula non longo intervallo a Strymonis ostiis posita sit. » Jac. — 5 αἱ τρεῖς: ἀταξί Cod. altero loco. Heckerus quod scribendum putavit in Philologo a. 1849, p. 481, πᾶσι δ' ἐρασταῖ ἐσαν, postea improbasse videtur. — 6 εὐκρήτου Plan.; εὐκρήτου Codex hic, εὐκαίτου altero loco. « In sequentibus poeta respexit legem quam ad Cæcropem referre solebant Attici, ap. Athen. XIII, p. 555, D: ἐν δ' Ἀθήναις πρότος· Κέκροψ· μίαν ἐνὶ ἔξευθεν, ἀνδρὶν τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόζων. Conf. intt. ad Diog. L. II, § 26. » Jac.

CCIX. Lemma: ἀνάθημα τῇ αὐτῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ. — 2 μορζᾶς; et εὐξαμένα Codex, corr. Brunck. « Λύγιονον, ex marino Paro; v. schol. Pindari Nem. IV, 131, et intt. ad Philostr. Imag. p. 763. » Jac. — 3 τῇ μικρῇ, scil. γάρτι. — 4 Ὡς; εἶδος, ut solent dii parvis mortalium munibus magna retribuere. Codex ὁμοφροσύνα.

CCX. Lemma: ἀνάθημα τῇ αὐτῇ παρὰ Νικιάδος. Φηιτᾶ (sic Codex etiam alibi) Σαμίου. — 1 πεντακονταετής Cod., corr. Reisk; εἰς πλεόν Salinas, sed v. Jac. p. 172. — 3 « Χαίτης; ἀνελίγματα videntur esse cincinni ex crinibus superpositiis. » Jac. Deinde Brunck. τὸν τε δ. — 4. « Nimirum nondum rubigine læsum ac corruptum, » recte, puto, Jacobs. Boiss. vertebat *accurata conformatione non carens*. — 5. « Οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας. Videtur ipse poeta refugere a mentione ceterarum rerum: *et que non sunt a viro nominanda*, a me scilicet qui Niciadi compono hos versiculos. » B. Similiter Jacobs. in notis critt., in græcis Brunckium secutus, qui οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας ediderat. — 4 ἐσορῇ; Jacobs. in nott. mss.; ἐσὸρῃ (sic) Cod. In Pal. ediderat ἐσορᾶς. Ὀπτασία Hesychio θεωρία, φαντασία, θέματα.

CCXI. Lemma : ἀνάθημα τῇ αὐτῇ παρὰ Καλίνου; (sic Pauls.). ταυρῶν καὶ τοῦτο (respectu ad ep. 203 et alia). — 2 πορφυρεὺν Codex, quod Meinek. p. 112 reduxit. Editi πρηνεῶν. « Lesbiam comam dici videri *adscititiam* annotarunt Reisk. et Toup. In Luciani Dial. meretr. 5 exhibetur *Lesbia* mulier πρηνῆν instructa. » Jac. — 3. « Pro scripto μελῶν bene viderat cum Toupio Larcherus Diss. de Venere p. 287 legendum esse μελῶν, sed ὑπόλογον prave de pelliculo intellexit. » B. Est coloris caerulei, subviridis. — 6. « Γνησία (sic Cod.) Κύπρι multis variisque conjecturis tentatum est. Inconsiderate Toup. et Brunnck. Κρησία, quod nihil est (conf. Porson. ad Toup. Emend. IV, p. 457). Nec bene Jacobs. γνησίαν de *legitima* Venere interpretatur, quam vagæ et velitatæ opponi existimat; nam γνήσιος non *legitimus* est, sed *genuinus*. Accedit correctio syllabæ ante γνησία, quæ in castigato poeta, qualis Leonidas est, non sine offensione fuerit. Mihi non videtur posse dubitari quin Κρησία Κύπρι scribendum sit. In Creta res agitur apud Leonidam etiam aliis epigrammatis, v. c. 262, 289. » Meinek. — 7 καλλιχεῖα (sic) Codex, corr. Jac., quem sequitur Meinek.; Boiss. Καλλιχεῖα cum Brunnckio.

CCXII. Lemma : ἀνάθημα. Carmen injuria in suspicionem vocatæ vocatum esse ab Reiskio et Schneidewino (p. 227) consentiunt Heckerus et Bergk. Lyr. p. 921. — 1 τοῖς Salmasius, quod receperunt Schneidew. et Heck., post Brunnckio; τοῖ Codex; σοῖς malit Bergk. — 2. « Existimandum Apollinis templum in foro exstructum, unde ipse deus τῆς ἀγορῆς πρόταξιν vocatur. Sic Diana ap. Soph. Œd. T. 161, κυκλόντ' ἀγορᾶς θρόνον ἐνὶ κλέα θέσσει. Et Corinthi Apollinis statua ex ære fuit in foro, Ἀπόλλων ἐπικλησὶν Κλάριος, Pausan. II, 2. » Jac. — 3 καὶ οἱ ἐτ' ἀκρόνθον Cod. — 4 δέσποτα τοῖς στεπ. Codex. « Offendunt ad nomen δέσποτα viri critici, ut pro spurio habeant epigramma, saltem finem. Sed putaverim potius falsum esse Simonidis nomen, et poetam quemcunque, nunc ignotum, fuisse Cytonis servum ac pro herō versus illos composuisse. Major difficultas in στεφάνοις. » B. Sed ab aliis criticis recte animadversus est antiquus et simplex nitor carminis. Jac. conjiciebat

αἶνον ἔχεις χαρίτων, αἶσι πάτρην στεφάνοις,

cujus conjecturæ incommoda exponit Heckerus, ipse proponens lenem et aptissimam emendationem, quam recepit. « Coronas summa arte et venustate confectas Apollini dedit dona artifex Cyto, ut auream coronam item Apollini tribuit Flamininus Plut. Flam. c. 12. » Ingeniose, ut omnia, Bergk. : « Simplicissimum fuerit : αἶνον ἔχοις· χαῖρ' ὦν. δέσποτα, τοῖς στεφάνοις, ut ipse deus invocetur; sed videtur aliud latere, fort. αἶνον ἔχεις, Χαρίτων δ' ἔσπερ' ὅπως στεφάνοις. »

CCXIII. Lemma : ἀνάθημα. « Agitur de victoriis, quas Simonides ex certaminibus poetarum dithyrambicorum retulerat : quod indicat *taurorum* mentio. In his certaminibus eum Lasum Hermionensem habuisse adversarium, constat ex Aristoph. Vesp. 1391, ubi v. schol. » Jac. — 1 σιμωνίδης ἦρα Cod., τ posito super αο, ut fieret ἦρατο. Editum præbet Tzetzes loco mox afferendo. « Junxit poeta tauros et tripodas, quod aliis locis tripodas abstulerat, ut Athenis, aliis tauros. » Schneidew. p. 191. — 3 τῶσάναις [μ., delete δ', Hecker. I, p. 149. — Ad hujus carminis similitudinem expressum est epigramma in Simonidem mortuum, quod affert Tzetzes IIist. I, 636, a Bacchylide compositum, ut statuit Schneidewinus :

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδῃ, ἦρα νίκα
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελίῃ πεδίῳ.
Κεῖφ δὲ μνήμην λείπει, Ἐλλήσσι δ' ἐπαῖνον
εὐχυνέτου φυγῆς σῆς (τοῖς Schneider.) ἐπιγενομένοις.

Sequitur in Codice epigramma Simonidis jam supra exhibitum n. 144.

CCXIV. Lemma : ἀνάθημα. « Epigramma inscriptum tripodi illi quem Gelon, victoria de Carthaginiensibus ad Himeram parta (olymp. 75, a. 1), una cum fratribus Apollini dicavit. Vide Diodor. XI, 26. » Jac. Affert scholiastes Pindari Pyth. I, 155 : φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀγέλους φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας (sic), ἐπιγράφαντα ταῦτα· Φημί κτλ. « Ex quo gallice vertit Boissys Vit. Simon. p. 106. » B. Cum Diodoro consentiunt Phanias Eresius et Theopompus ap. Athen. VI, p. 231, F. — 2 Δεινομένους schol. Pind., quo nomine erat Gelonis pater; Διομένους Cod. Deinde schol. τοὺς τρίποδας θέμεναι. Sed Suidas etiam v. Δαρτείου ut Codex, et unus fuit tripus. — 3 ἔ Cod. et Suid.; correxit Bæckhius *Metrolog. Untersuch.* p. 295 et 304, ubi hoc distichon, a schol. Pind. omisum, vindicat a Schneidewino (p. 183 seqq.) suspicione, qui subditium putabat. — 4 δαρτείου Codex (cum suspicionis nota) et Suidas. « Boissys scholiasten exprimens vitavit difficultatem quæ est in adjectivo Δαρτείου, quod nec videtur intellectum fuisse a Suida, qui Lexico id nude inseruit. Lud. Dindorfius in Thes. Steph. ait Δαρτείου esse nihili, ac videtur probare Wesselingii [sive Salmasii] conjecturam legentis Δαρτείου ad Diodor. XI, 26. [Melius O. Muller in Amalth. III, p. 27, Δαρτείου γρ.] Magis equidem in Benteleanum [Dissert. de Phalar. p. 259] Δαρτείου inclinarem, non tamen de præone cum Benteleo cogitans, sed scribens, saltem pronuntians, Δαρτείου. » B. Similiter Toupus et Schneidew. p. 185. Bergk. quoque recepit, annotans : « nisi forte Δαρτείου præstat. » Νόμισμα Δαρτείου memorat Diodorus I. c. et Pollux IX, 85, ubi v. Hemsterh. et alios a Schneidew. indicatos p. 185. In fine τὰς δεκάτας; Cod. et Suid. — 5, 6. Hi versus suadente Benteleo additi ex schol. Pind. — 6. « Χεῖρ Suidæ est etiam ἡ βοήθεια καὶ ἡ δύναμις. Quantum autem præsidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Græcis attulerit, docet Herodotus VII, 163 seqq. Ac dicitur Gelon eos fudisse eodem die quo Persæ ad Salamina ingentem cladem acceperunt. » Jac.

CCXV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀητοῖ παρὰ ναυτῶν. Profert Plutarchus De malign. Herod. § 39, p. 870, F : Διοδώρου δὲ τινος τῶν Κορινθίων τριηράρχων ἐν ἑρῷ Ἀητοῦ ἀνάθημασι καίμενοις καὶ τοῦτο ἐπιγράφεται· Ταῦτ' κτλ. — 1 ἀπό δυσσέμων Codex, corruptum ex altero, quod servavit Plut. — 2 ἀνέθεντο Ἀητοῖ Cod. et libri Plutarchi. « Putandum non est potuisse Simonidem de quantitate nominis Ἀητοῖ errare. Passovius proposuit, δὲ πλ' ἔθεσαν Α. Larcherus ad Plutarchi locum inter Herodotea t. VI, p. 499, vitium non est odoratus. » B. Certatim correxerunt Blomfield., Dobræus, Bæckhius in Corp. Inscr. I, p. 47, receperunt Schneidew. et Bergk. At Heckerus I, p. 133 : « Hanc verbi formam poetis usitatam fuisse nego. » Plut. ναυμαχίης.

CCXVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσων καὶ Σωσῶς. « Natum nomen Διός; ex interpretatione nominis σωτήρ, quod quum versus respuerit, scripsi σωτήρια ex conjectura viri d. [in margine apographi quo Reiskius utebatur]. » B. « Abjudicavit Schneidewinus Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque talis lu-

sus indignus hoc poeta. » *Bergk. Lyr. p. 921*, qui ipse quoque σωτήρια. Codex σωτήρι. Reiskius σωτήρη.

CCXVII. Lemma : ἀνάθημα ἐπὶ Γόλλω λάτριδι τῆς Κυβέλης. « Non esse hoc veteris illius Simonidis carmen constat; sed nec nepoti ejus cum Reiskio tribui potest. Sacra Gallorum post olymp. 125 in Graciam penetrarunt. Jam Antiocho M. regnante, i. e. post olymp. 139, a. 2, vivit Simonides *Magnesium*, *Sipyli* filius, quem Suidas Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide van Gerns. Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc epigramma conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sui sono in fugam egisse narratur. Et alii idem argumentum tractarunt. » *Jac. Bergk. p. 924* tribuendum putat *Leonidæ* Tarentino; « in eodemque argumento illustrando versantur proxima epigrammata Alcæi, Antipatri, Dioscoride, ut alias quoque certatim in eadem materia versantur; neque illud obstat, quod n. 221 aliud Leonidæ epigramma similem fabellam prodit. Celebrem hanc chriam tangit etiam Varro in Saturis, Ὅν φ λύρας ap. Nonium p. 483 : *Non vidisti simulacrum Leonis ad Idam e loco, ubi quondam subito cum quum vidissent quadrupedem Galli tympanis adeo fecerunt mansuetum, ut tractarent manibus?* » — 1. « Hinc Suidas : κατήλυσιν' ἐπείευσιν, κάθοδον. Idem ex v. 6 : ἤρασσον' ἐκρουσιν, ἐπληκτον. Rursus ex v. 9 : θηλυκὸν λάτρις, θεράπεινα, δούλη. Et ex v. 10 : ἐνδύτα, τούτεστι περιθιγμένα. Conf. ep. 237. » *B.* — 2 ἤλθεν ὑπὸ Suid., quod probabat Hermann. ad Orph. p. 724. — 3 ἀπομόρξατο *Bergk.* Edebatur ἀπεμόρξατο. — 5 ὁ Suid.; ὁ Cod., qui deinde τύμπανον ἔσχετε χειρὶ, in margine : γρ. ὁ σχεθε χ., quod verum. Suidas ἔσχετο. Verba ὁ σχεθε quodammodo pleonastica, ut sapius ἔχων, virgulis cinxit Passov. Scriptt. misc. p. 200; nam male distinguebatur post χειρὶ. — 9 ὅς ταδ' ἐρείται (sic) Cod.; τὰδ' ὄρεια Suidas duobus locis. — 10 ἐνδύτα Cod., non ἐνδύτα.

CCXVIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Ἀλκαίου Μυτιληναίου. Sed est Alcæi *Messenii*. Sine gentili in Planud. — 1 ἀπο Jac. pro ἀπο φλ. codicum. « Hinc Suidas : ἀγύρητις... καὶ γάλλος. Ex versu 2 : πρῶνες ὄρων ἐξοχαί, βουνοί. Ex v. 3 : πελώριος μέγας. Item : θοίνη τροφή, εὐωχία, κατὰδρωμα. Ex v. 5 : ὠμηστῶν ὠμά ἐσιόντων. Ex v. 7 : γενοσι' σιαγόνιν. Et τένοντας' τοῦ τραχήλου τὰ διατεταμένα νεύρα. » *B.* — 2 ὤλης εὐδ. Codex « obscuris ductibus, qui jam Salmasio faciebant negotium. Primam vocem omittit Suidas in Ἠρώνας. Plan. ex conjectura procul dubio βησσέντας ἀνὰ πρῶνας. J. G. Schneiderus probabiliter ἰδὼς εὐδένδρου. Conf. Varionis locum (modo ad epigr. 217 allatum). » *Jac. Recept. Meinek. p. 158*, et Ungerus *Beiträge p. 11*, conferens *Idam frondosa* Virgilii, et alia. Heckerus montis nomen in *Lydia vel Phrygia* hic oblitteratum putabat, propter ep. 220, 1. Aldus ἰδουνοπάτει « ex codice aliquo. » — 3 θοίαν Cod., Suid. et Plan. — 4 πιναλίου Cod. — 5 ὠμηστῶν apogr. Paris. Deinde Cod. ὠ; αὐδάξει, Plan. ὠ; αὐδαξε vel, ut in nonnullis edd., ἀνδαξε. Ap. Suidam ὠ; ἀν δόξα vel δόξαι vel δόξα;. « Hanc alii aliter, sed nullo cum successu emendare conati sunt. Haud indignum poeta fuerit... μόνον, ἐξαλλαξας τύμπ., coll. ep. 219, 17 seq. » *Meinek.* Quod a verisimili abesse monstrat Ungerus p. 13. Eodem verbo ὠ; ἀνδαξε Hier. de Bosch., probante Lennepio p. 229. Una litera mutata posui cum Heckerio Comm. p. 127 ὠ; αὐγαξε, de quo verbo etiam Bothius cogitaverat, scribens μόνον, ὃν γ' αὐγαξε. Posterius Hecker. I, p. 241, μόνον εἰσαυγάξει, plura tentans utroque loco. Geelius :

δεῖσας δ' ὠμηστῶν θηρὸς μόνον, οὗτ' αὐδάξει, .

coll. ep. 220, 9 : τὸτ' ἀναδοῖς μείνει δίουσ' ὕπο. Sed Ungerus quum θηρὸς μόνον passive accipi soleat de *exilio belluæ*, non *ex bellua*, traditæ scripturæ apicibus diligenter examinatis, ad novam scitamque sententiam delatus est hancce :

δεῖσας δ' ὠμηστῶν θηρὸς βρόμω οὐδ' αὐδάξει,

« veritus Gallus ne strepitu vel bombo ferissimæ belluæ aures irritaret, nihilominus ex sacra quadam amentia tympanum pulsavit. » De βρόμω in Cybeles sacris multa Huschkius *Analect. crit. p. 108 seqq.* Boissonadius receperat conjecturam Jacobsii olim ad *Analecta* prolatam, ὠ; ἀν δαύτη. — 6 ἐξ ἱερᾶς ἐπιδάττης νάπη; Cod. et Plan., quod intelligi non potest nisi de sono ex sacra valle, ubi tympanum pulsabat Gallus, longinquius exaudiendo : at proximius astabat leo; neque νάπη aptum post πρῶνας v. 2. Heckerus conjiciebat ἐξ ἱερᾶς ἐπιδάττης ἐνοπῆς « sacra deæ voce admonitus tympana pulsavit », coll. ep. 220, 9, τινὸς αὐρῆς δαίμονος ἐξ τύμπανον ἤμα χέρας. Vero assecutus est Ungerus, coll. Plat. Cratylus p. 421, B : ὠ; θεῖα οὐσα ἄλη, et Bast. *Comment. palæogr. p. 729 seq.* — 9 δὲ προσφύγων Plan.; εἶτατο βρεῖη Cod. — 10 ὄρησιν μὲν corrector Codicis, ὄρησιν μὲν a pr. m.; ὄρησιν μὲν Plan.

CCXIX. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Etiam Plan. sine gentili. Antipatro *Sidonio* tribuit Brunnck. — 2. « Hinc Suidas : λυσομανεῖς ὑπὸ μανίας λελυσηκότας. Idem ex v. 3 : ἀσκητός μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένους. Ex v. 4 : ἀμματα δέσμα. Denique ex v. 12 : σφεδανῶν στερῶν, ἰσχυρῶν. » *B.* Ρομβητούς *Jac.* comparat cum his Apuleii *Metam. VIII, p. 581* : *crinesque pendulos in circulo rotantes*. Conf. Hushk. *Anal. p. 106*. — 4 ἀδρῶν Cod., et Plan. et Suid., corr. Brunnck. — 5 ἰθρι; iidem. « Ἰθρι; Hushkii sagacitati debetur. Sed rectius hoc nomen ἰθρι; scribi videtur. » *Meinek. p. 208.* Hesych. exponit σπάδων, τομίας, εὐνοῦχο;. In fine πέτρην Codex et Plan., ille α superposito a recentiore m. — 7 τὸν δὲ κεν Cod.; τὸν δὲ κεν Plan. Jacobs. conj. τάνδε καὶ, eandem *speluncam*, in notis mss. τὸν δὲ καὶ ἀρβ. « Unice verum est τὸν δὲ καὶ τ' ἀρβ., scil. ipsi κατ' ἴχνος, ep. 217, 3; κατὰ στίβον, ep. 220, 8. » *Meinek.* In Codice ὀρβήγητος. Frustra dubitabat Ungerus *Beitr. p. 18* de leone ὀρβήγητος, qui molli Gallo opponitur, rectius de notissimo μετ' a librario in raru κεν corrupto, improbabiliter autem tentabat,

τὸν δ' ἐς ἐν ἃ βιγητὸς ἐπίσθορε ταυροφόνο; θήρ,

« ἐπὶ ῥήμα σχετλιαστικὸν καὶ ἐκπληκτικόν, Lex. ap. Bast. ad Greg. p. 293 : ut Gallus dicatur ex *horrore nivium in horrorem* alium incidisse, θήρα βιγητὸν vel βιγηλόν. » — 8 ἐς Plan. et Cod., qui sequenti versu εἰς. — 9 εὐγρήτοι-σιν Cod. — 12 σφεδανῶν Cod. a pr. m.; σφεδανῶν corrector. Deinde δμβριμον Suid. — 14 ὕλῃς Cod. a pr. m. — 15 ἐν μὲν Cod. et Plan., corr. Jacobs., scil. ἐξείγη. — 21 βύρσας Brunnck.

CCXX. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 πιστινόντος Cod. « Pessinunte Phrygiam dicit, quoniam ibi τὰ παλαιὰ τῶν Φρυγῶν οἰκητήρια fuerant teste Strabone XII, p. 568. Fortasse tamen scribendum Πισσινόντος ἀπ' ὄρους, quo nomine Dindymum montem significare potuit, Pessinunti imminente et magnæ Matris sacrorum furoribus nobilitatum. » *Meinek. p. 161.* Quod magis etiam proprie, ut observat Ungerus *Beiträge p. 17*, intelligeretur de Agdisti monte, sec. Pausaniam I, 4, 5 : Πισσινούττα ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Ἀγδιστιν, ἐνθα καὶ τὸν Ἄτυν τεθάρβαι λέγουσι. — 2 κυμαίνεσθαι δὲ ἀνέμισι τρίχα conj. Heckerus, coll. Himer. I, 4 : τὰς λοιπὰς κόμας ἀφῆκε ταῖς αὐραῖς ὑποκυμαίνεσθαι.

κιν. — 3 άτυς Cod. a pr. m, deinde a correctore άτις, sed idem in margine : γρ. άτυς. « De Κυβέλης θαλαμηπόλος v. Schneider. ad Nicandr. Alex. 8, p. 80. Θάλαμαι 'Ρέας vocantur τόποι ιεροί, ύπόγειοι, άνακαίμενοι τῇ 'Ρέᾳ, όπου έκτεμνόμενοι τὰ υἷα κατετίθεντο οἱ τῶ 'Αττει καὶ τῇ 'Ρέᾳ λατρεύοντες. Distinguenda autem θαλάμη ab άντρω κατάνται. » Unger. p. 18, ubi plura. — 4. « Gallus a furore quiescit, et per hoc intervallum in antrum concedit. Ηνεύμα θεοφορίας est aura furoris divinitus ei immissa gravesque in ejus pectore procellas excitans. » Jac. Boiss. : « Hinc Suidas : ἐφύγητ' άπεπαύθη, ήρέμησεν. Et θεοφορία ένθουσιασμός. Ex versu 8 : οὐκ όνομαστός : ό μη ήήθηται έννάμενος, ό πολύς. Ex v. 15 : θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος ή κοιτών. » — 7 τούτῃ Cod. — 9 αὐτῇ Bothius : « voce, jussu. » — 10 τὸν έν Codex et Suidas, qui hinc annotat τύμπανος dici άρσενικῶς. Salmas. τὸ έν, « fortasse recte : quamquam ό τύμπανος non magis miror quam ό πρόσωπος; et similia. » Meinek. Jacobs. conj. εἰς τὸ κενόν, cavum, κοῖλον. « Scripsi εἰς κενόν. Modo ep. 219, 22 : κενόν δοῦπον. Et malim γέρρ pro γέρας. » Boiss. Heckerus εἰς ταναόν τ., coll. ep. 219, 19, μέγα τύμπανον. Ungerus ταναόν, sonorum, correpta diphthongo ut nonnunquam in γεραιός, πατρός, al. — 11 οὐ βραχὺ μυκ. Ungerus, ob repetitum mox βαρό, et quia sententia postulare videatur : statim ut insonuit tympanum. — 13 άκοῦς Codex; άκοῦς Salmas., « quod verum videtur. » Jac.; άκοῦς, auribus, Meinek. « Nisi quis βαρὺν άκοῦς φόρον eo sensu accipiat quod dicitur άκοῦι βομβοῦσι, φοροῦσι. » Unger. Ita cepisse videtur Boiss., vertens aurium sonorem. In fine Codex cum lacunula ἐκ δὲ β. ἡς, ubi Ungerus restituit βοείης, in quod etiam Bothius incididerat; neque infrequens βοείη de tympano. Explicat autem : non sustinens strepitum et ex tympano matrem, ἐκ δὲ βοείης μητέρα, i. e. Matris potentiam quæ ex illa vi tympani manifesta ipsi fiebat. At nemo facile « satis obviam mutationem tertie personæ cum prima » hic quidem ferat. Alius plane generis sunt exempla ap. Welckerum Syllog. p. 203. Jacobsius in nott. mss., ἐκ δὲ βοῆσε, μητερ, idemque posuisse video Boissonadium. Brunchius cum Salmasio : ἐκ δὲ βοήσας, μητερ. Illud præferendum. Librarius sane scripsisse videtur βοείης, postea correxisse βοῆς, inspecto fortasse archetypo. Minime autem exploserim cum Ungero suspicionem Meinekii : « Probabilius mihi videtur post φόρον duos versus intercidisse. » — 14 μητέρα Cod. Admonet Ungerus, in Sangarium aquas exonerare Gallum fluvium cui adsita est Pessinus. — 15 πλατάγῃα olim Jacobsius. — 16 θρηπυγῆς Reiskius; θρηπυγῆ; Cod.; θρηπύον φυγῆ; Suid.

CCXXI. Est Leonidæ Tarentini. « Historia de leone, qui, ut tempestatem vitaret, per noctem in caprili latuit unde, cessante tempestate, nec hominibus nec pecude læsis, abiit. — 1. Χαλαζήεντα κυρμόν, pro κυρμόν χαλαζης, ut dicitur κυρμός νεφελών, πρηστῆων, άνέμων, in quibus omnibus tractum, i. e. cursum, impetum, progressum significat. » Jac. — 3 άθροα Cod., sine accentu, « de quo in utramque partem a grammaticis disputatum esse constat. Plan. άθρόα. Scripsi άθρόα spiritu aspero, ut ap. Homerum voluit Aristarchus et Platoni ex libris nunc restitutum. Recte Jac. explicat firma et compacta membra. » Meinek. p. 136. Loberkii Pathol. prol. p. 235 (not.) conjecit άτρομα γυῖα. — 4 αἰγονόμων Plan. — 6 εἰατο Cod. — 7. Χείμα μέινας, i. e. finem tempestatis expectans, exemplis tuitus est Heckerus Quinti VII, 137; VIII, 379, et jam Hesiodi Op. 652 Otto Schneiderus, qui repetitum θῆρ vi sua non carere existimat, item ut Jacobsius in Delectu p. 387. « Codex Vatic. 100, a me olim Lutetiae inspectus, cum Planudea conspirans : χείμα δὲ δὴ μέινας. Unde Canterus γ. δὲ δειμῆνας. Recepi Jacobsii conjecturam,

quam et feceram [itemque Peerkamp. Nova Bibl. crit. IV, p. 56] : γ. δὲ δειμῆνας. Vertas : hibernam quum calidius transegit fera noctem. » B. Sic Bothius χείμα δὲ δειμῆνας θῆρ νύκτιον. Brunchius θῆρ μέινας διανύκτιος. Meinek. χείμα δ' άφ α ρ μέινας θ. ν., adverbio cum sequentibus jungendo. Heckerus χείμα δ' άθ ῆρ μέινας θῆρ νύκτιος, « leo qui feræ indolem plane exuit », sed in talibus oxy-moris O. Schneiderus duo vocabula contraria semper jungi observavit, alio nullo interposito. — 8 βροτῶν Cod., sed recte Plan. et Suidas. Qui deinde όγχετ' έπαυλόσυνος, ut Codex; ut editur, Plan. et Vatic. 100. Sed de eo adjectivo Loberkii valde dubitat. Pathol. prol. p. 235 : « neque άποικόσυνος, άποδημόσυνος vel tale aliquid probari posse arbitror. Quam suspicionem adauget correctionis facilitas; nam et sic scribi potest : όγχετ' άπαυλος όρος, ut in epigr. quod imitatur 217 : όλονόμος θῆρ... άν' ύἱην άκῶς ένθεν όρος, et, si quid variare voluit, όγχετ' ό πολυύστινος, quod ab έπαυλόσυνος minimum distat sententiæque pondus addit oppositione contrariorum nocentissima bestia nocuit nulli. » — 9 οἱ δὲ πάθος Jacobsius, probatum a Meinek., Heck. et O. Schneidero. Codex εὐ δὲ πάθος τόδε (superposito δ', et in marg. repetitum : τόδε δ' εύρρ.) εύγραφες. Brunch. τόδ' εύρρ. Interpolavit Planud. : εὐ δὲ παθόντες άγαλμα τόδ' εύγραφες. In fine Cod. άκρολοφείται, Plan. άκρολοφίται. « Έργον εύγραφε, tabulam pictam boni artificis, id quod tum ipsis contigerat, τὴν πάθην, τὸ πάθος, representantem. Άκρολοφίται, caprarum, qui greges in scopulis et saltibus pascebant : nisi poeta dedit άκρολοφίτα Zavί, Jovi in montis jugo posito. Sic Plan. 256, 3 : οὐ γάρ όρειοχαρῆς όρμας (ό Έρμης), οὐδ' άκρολοφίτας. Hoc malebat J. G. Schneiderus, qui præterea etiam Ηλιν suspicatur pro Zavί. At Jovi donarium fuisse dedicatum vix dubitare nos patitur v. 6, σωτήρα Ζῆν' επικεκλόμενοι. » Jac. Quod levissimi est iramenti. Cum Heckerō recepimus correctionem Schneideri, cujus ipse dorismus auget probabilitatem. — 10 τῶδ' Cod., alterum Plan.; « quo fortasse non erat opus. Sic enim schol. Aristoph. Nub. 402 : σημειωτέον ότι οἱ Πελοποννήσιοι άρσενικῶς λέγουσι τοὺς όρῶς. » O. Schneider.

CCXXII. Lemma : εἰς σχολόπενδραν. « Bellum hanc marinam, naturæ curiosus hodie non cognitam, commemorat Ælianus N. A. XIII, 23 : πέπυσμα; καὶ σχολόπενδραν εἰνῆτι τὴν θαλάττιον κῆτος, μεγίστων κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ εκθρασύεισαν μὲν θεάσασθαι οὐκ άν τις θρασύνειτο quæ verba manifeste nostrum epigramma respiciunt. » Jac. « An est serpens ille marinus, de quo nuper portentosas percerebuerunt narrationes? — 1. Hinc Suidas : κυκῆ; ταράσσει. Ex v. 2 : έθρασεν ἐκ τῆς θαλάσσης; εἰς τὴν γῆν έρρίψεν. Rursus ex v. 4 : βουφόρτων πολυφόρτων. » B. Nota vis Orionis nimborum. — 2 'Ιαπυγίων Jacobsius; sed vide G. Dindorf. Thes. in v. 'Ιάπυ; extrema. — 4 σελάγευ; Suid. : σελάγευ; Cod. cum nota dubii. Σελάγη « Aristoteli sunt pisces qui pro spina cartilaginem habent et animal pariunt », Plinius. — 4. Δαίμοσι, diis marinis, Παλαμόνι et Ινόνι; v. epigr. sequens. Βούζορτοι είκοσσοι magnificentius dictum de navibus cnerariis.

CCXXIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Est Antipatri Thessalonicensis. — 1 « Hinc Suidas : άμρίχλαστον πάντοθεν κεχλασμένον. Et ex v. 3 : πεπορυγμένον κεχαλμμένον. » B. — 3 άπαν περ. Salmasius et alii; υπαι περ. Codex. « Si quid mutandum, præferrem ύδους πεπορυγμένον άρρῶ. Sed quamvis præpositio satis otiosa, in Codicis lectione acquiescendum videtur. » Hecker., qui υπ' άρρῶ junxit. Verum Suidas quoque aliter : πολλῶ (Leid. ή πολλῶ) περ. Octo όργυια efficiunt ducdequingenta ferme pedum mensuram. — 5 έρμώνας δ' Cod. et Suidas; sed particulam

nunc delet Jacobs. cum Salmasio et Bruckio. « Si genuina est, ad λείψανον verbum substantivum subaudiri debet. — 6. Ἰχθυόεντα βόλον, pro τὸν ἰχθύων βόλον, rete cum piscibus. Sic Oppian. Hal. I, 6 : βίον ἰχθυόεντα, pro ἰχθύων. » Jac.

CCXXIV. Lemma : ἐπὶ χοιλίᾳ θάλασσιον. — 1 εἰν ἄλλῃ Codex et Suidas ; Εἰνάλιε λαβ. Bruckius et Boiss. ; Εἰνάλιε λαβ. Dorvillius et Bothius. Jac. in notis mss. : « Aliud quid latet. » Opus erat epitheto ; neque in sequenti ἐξ ἄλλος agnosco « parum jucundam tautologiam. » — 2. Hinc Suidas : ἀγέμενος, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγρας. Alibi non obvium vocabulum. In fine εὐρίμενος Suid. — 4. Idem : ἀντριάσι, ταῖς τοῖς ἀντροῖς φιλοχωρούσαις. Phrynichum Appar. Soph. p. 17 : ἀντριάδε, νόματι, citat Boiss. « Nymphæ Naiades in antris præcipue colebantur, ut docet Goens. ad Porphyry. p. XXIV. Ejusmodi antri Nymphis sacri descriptionem satis illustrem dedit Longus initio Past. — 4. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum sive Pelorida, Siciliæ promontorium. Cochlearum Peloritianarum carnes in deliciis fuisse, testas vero a ludentibus usurpatas, docet Dorvill. Sicul. p. 13. » Jac.

CCXXV. « Agricola primitias ponit Nymphis, heroinis Libyæ, quas sic, ut in hoc epigrammate, descriptas dedit Apollonius Rh. IV, 1358 seq. Conf. Wesseling. ad Diodor. tom. I, p. 217, 7. » Jac. — 1. ἀκριτον haud dubie vitiosum ; ἀκτιον Bruckius ; ἀκτιον, incultum, O. Schneiderus. Meinekio p. 154 « montis nomen latere videtur. » Nescio cujus viri d. emendationem,

Ἡρῶσαι Λιθύων, Χαρῖτων ὄρος αἶτε νέμεσθε,

Wesselingius Dissert. Herod. p. 12, « veram censet, tum quoniam ὄρος ἀκριτον incommode dicitur et difficillimos habet explicatus ; tum etiam quod Libyæ collis Χαρῖτων sive Gratiarum fuerit amoenissimus opportunusque adeo Ἡρῶσαι Λιθύων. De colle Herodotus IV, 175 : Cinyps fluvius labitur ἐκ λόφου τοῦ καλεωμένου Χαρῖτων, additque esse δασύν ἰδρσι, quum cetera, et vicina quidem Africa omnis, sit arboribus nuda. Meminit ejus Callimachus ap. schol. Pind. Pyth. V. » Omnibus præstat Lobeckii inventum, Pathol. prol. p. 392, ὄρος ἀβροτον. — 3 φιλητῖδος, Cod., quod viri nomen esse posse docte ostendit O. Schneider. p. 804 (Diurn. antiq. stud. 1845, n. 101). Meinek. Φιλητῖδου aut Φιλιτῖδος. Edebatur Φιλητῖδος. — 4. Χλωρούς. Apte comparat Jac. Ovid. Metam. XIV, 645, de Vertumno :

Tempora sæpe gerens sæno religata virenti.

— 5. « Grammaticus post Gregorium Cor. p. 661 notat Æolensium esse ἄττα pro ὄσσα. » B. Frustra Heckerus χάσσο. Ἀλλὰ καὶ οὕτως, opinor, quod modicas primitias potius quam sacrificium aliquod obtulerat Heroinis. Jac. : « quia ex exigua messe primitiæ. » Geelius versu 3 corregebat λεῖα παύρα, pro ταύτα.

CCXXVI. — 1 τοῦτο κλείτ. Codex, et in margine : ζήτει. A Jacobsio additum ὀλίγον, probabiliter ob sequentia. Heckerus τοῦτο Κλ. vel τυτθὸν τὸ Κλ., « ut ap. Birkh. C. I. n. 1499, p. 695, maritor præbet ΤΟΥΤΟΝ δ' ἀνθήσαντας pro τυτθόν. » Boiss. : « τοῦτο τὸ τοῦ Κλ., multum inusuviter. Scripsi : τοῦτο τε τοῦ Κλ. » Lobeckius Pathol. prol. p. 392 et Elem. p. 345, τοῦτο γέ τοι Κλείτ. Ungerus τοῦτ' αἶπος Κλείτωνος ; « quod ὀλιγῶλαξ, ἀμπελιών, ῥωπεῖον ostendant ὑψηλὸν τόπον καὶ τραχύν, ut schol. Theocr. I, 1. » Meinekio p. 123,

Τοῦτο Κλείτωνος ; μὲν ἐπαύλιον ἐστ' ὀλιγῶλαξ,

sed ἐπαύλιον de stabulis et pratis dici, nunquam de agris, observat Hecker. In fine versus Bruckius vel Kusterus ἡ τ' ὀλιγῶλαξ, Codex ἡ τ' ὀλιγῶλανξ (sic), Suidas ἡ τ' ὀλιγῶλαξ, explicans ἡ μικρὰ χώρα. Quale substantivum usus linguae non ad : ittit, neque magis σπεῖρεσθαι cum adjectivo ὀλιγῶλαξ. Jam quum statim subsequatur simillimum substantivum ὀλιγόφυλον, prudens criticus a mutatione manum abstinere ut abstinuit Heckerus ; mira parilitas in ὀλιγῶλαξ σπεῖρεσθαι et ὀλιγόφυλον ῥωπεύειν. Videndum an non rusticorum quendam loquendi usum in hoc rustici senis testimonio exprimere voluerit Leonidas. Aliter Lobeckius, qui ad ὀλιγῶλαξ supplet ἄρουρα. Vide ad v. 3. — 2 λείτος ; δ' ὁ σχεδόν Cod., sed recte Suidas λείτος ; δ' ὁ σχεδόν. « Qui hinc : λείτος ; εὐτέλης. Et ἀμπελιών, ἡ ἀμπελοφύτου ; γῆ. Ex v. 3 : ῥωπεύειν ; ἐγλεῦσθαι. Rursus ex v. 4 : ὀδοῦλον καὶ ὀδοῦλοντα. » B. Ante Meinek. edebatur λείτος δ'. — 3 τε ῥωπαίειν Cod. ; τοι ῥωπεύειν Suid. « Suspicebam ὀλίγον ξύλον, ut ξύλον, quemadmodum in nostro sermone, de silvula dictum sit. » Meinek. Ita jam Schneiderus in Lex. v. ῥωπεύω. Sed Lobeckius Pathol. prol. p. 523 fortasse restituit poetæ manum scribens τοῦτο τε ῥωπεῖον τὸ λειόφυλον, fructum ab arboribus defectum. In Elem. pathol. p. 345 conjicit τοῦτο τὸ ῥωπῆειν ὀλιγόφυλον, « quod natura est neutrum adjectivi ῥωπῆεις, sed in substantivum abiit. »

CCXXVII. Μυτιληναῖος hoc loco Codex. Poeta Proclo natales celebranti calamum scriptorium mittit dono. — 2 νεόκητον vel νεόγλυπτον conj. Kusterus. « Νεόσμηκτον sollicitari non debebat ; Suidas, qui huc respexisse videtur, exponit νεόηκτον καὶ νεοκάθαρτον. Neque mihi valde placet, calamum, scribendi instrumentum, per appositionem vocari δουράτιον [sic enim Toupius]. Δουράτιον est parvum hastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec cum eo comparari potest. Scribendum censeo δουράτιον. » Bruck., male ille ἀργύρεον struens cum ἡμαρ. Bothius conjecit δουρατίου, « id est ἀντὶ δουρατίου, satis nota ellipsi. » Aliter sananda vox. — 3. « Κέρτατα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fissi oriuntur, alibi διασοὶ ὀδόντες. — 4 εἰ ; Cod., qui v. 1 ἐξ. Dicitur arundo atramentum in lavem chartam facile effundens. Nam chartæ solebant lævigari, ne calamus festinas retineretur scabritie. » Jac., qui plura, sed postrema non satis accurate ; properata, i. e. prompte et celeriter exaranda, pagina intelligenda cum Boissonadio in latinis. Notandum etiam εὐ in utroque versu duplicatum a poeta. — 6 ἀρτιδαῖ Codex ; sed Suidas ἀρτιδαῖ, exponens ἀρτιμαθεῖ, pro εὐμαθῖ vero præbens ἐργασίη. « Cum Toupio Bruckius σύμπονον ἐργασίη. Ad calamus qui scribendi studium adjuvat, bene dici potuit σύμπνοος εὐμαθῖς. Ceterum ex hoc versu intelligimus, Proclum puerum fuisse, qui scribendi artem paulo ante didicerat. » Jac.

CCXXVIII. Ἀδαίου Cod. « De bove operario, quem senectute confectum dominus libertate donaverat, idque αἰδεσθεῖς ἔργων, secutus priscorum hominum consuetudinem, quos b. bus aratoribus pepercisse testatur Cic. De nat. deor. II, 63. Ἄνεα αἰτίας scelera commemorans Aratus Phæn. 132 : πρώτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀρτιήρων. » Jac. — 1. « Hinc Suidas : τετραμένον ; καταπεποννημένον. Et ex v. 2 : κοπίς ; ἡ μάχαρα. » B. Codex ἐργασίην, sed recte Plan. et Suid. — 2 Ἄλλων Suidas v. Τετραμένον ; male Cod. et Plan. Εἰκων. — 4 ἀρότου Plan., quod nolim cum Jacobsio dicere « fortasse rectius, » nec memoravit in Delectu X, 1.

CCXXIX « Dentiscalpium poeta Lucio cuidam mittit

ex pinna aquilæ factum. » *Jac.* — 1 ἀγκυλοχειλίου Salmasius. Legebatur ἀγκυλοχειλίας. — 3 ἐντός δδ. Heckerus. Legebatur ἐγγύς δδ, quod tot lectores effugisse mirum. — 4 ἐκνήσσει Valcken. et Brunnck., frustra. — 5. Ἀπ' οὐκ ὀλίγης φρενός, ut modo ἀπὸ θυμοῦ μεζόνος, ep. 227, 5. Sequitur in Codice ola * δεδαπός (superposita nota suspicionis aut corruptelæ, quod brevitatis causa præmissio asterisco significabo) δῶρον δπασσ' ἐπὶ σοὶ λ. χρ. In quibus πέμπει et δπασσε nullo modo coire posse observat Heckerus. « Scripsi δεδαπός. [Atque idem posuit Bothius.] Sententia hæcce fuerit: veluti *apprime sciens dona dare tibi*, qui nolis certe pretiosa dona, sed parva accipias tantum cum amico oblata animo. » *B.* Emendatio in margine apographi Lipsiensis indicata, ola δὲ δαιτός, arrisit et Jacobsio et Heckerio, in altero versu dissentientibus. Jacobsii conjecturam non satis probabilem habes in Add. Pal. pag. XLIV. Heckerus coniecit :

βαῖον ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός οἷά τε (sic) δαιτός
δῶρον ἐπὶ σοὶ δόιον, Λεύκις, Κρίναγός.

« Dentiscapulum recte dicitur instrumentum necessario cænæ addendum; conf. Crinag. mox ep. 232, 6, et Rufin. V, ep. 19, 4. » Quibus præferam fere quod ante proposuerat: οἷά τε λιτός (sic Reiskius) δῶρον, ὁ πᾶς ἐπὶ σοὶ, Α., Κρ. « Quum enim εἶναι ἐπὶ τινι significet *alicui subiectum esse, ei servire*, satis commode formulam Romanorum *totus luxus* græce Crinagoras reddidit, cujus tamen aliud exemplum frustra quæsiui. »

CCXXX. Damis piscator Phœbo muricem offert. — 1 * ἀρίτα Codex. Ἀρίτα vel Ἀκρίτα an Ἀκτίτα Φοῖβω legendum sit, valde dubium est: illud Valesius, hoc Toupius. Ἀκρίτα cognomine Apollo fuit etiam apud Lacedæmonios, Pausan. III, 12, § 8. Erat promontorium Bithyniæ Ἀκρίτας dictum (v. in Thesaur.); « Apollinem autem dictum fuisse Ἀκρίταν, qui in eo promontorio colebatur, minime probabile » visum Heckerio; immo probabilissimum ab illo Apolline nomen adeptum fuisse ipsum promontorium. Merrickius Ἀκταίω, coll. schol. Theocr. V, 14: Πᾶν τὸν ἄκτιον... τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἄκτῃ ἰδρυμένον φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν. Apollinem ἐπάκτιον ex Apoll. Rh. I, 403 memorat *Jac.* — 2 γειτονέον συνέχει Salmas. et Reiskius; γειτονέονσιν ἔχει Cod., ἔχει Toupius, quod editur, sed vix et ne vix quidem poterit explicari. Heckerus αἰγιαλὸν γειτονέοντά τ' ἔχει, unde non poterat oriri quod Codex offert. Boiss. tenebat ἔχεις. Συνέχεις fortasse dictum ob pericula ex fluctibus illi χρασπέδω ruinam minitantibus. Est autem, præter sententiam, aliud etiam quapropter συνέχεις habeam fere necessarium. Ex duodequadragesima enim pentametris, qui supersunt Mæcii, duo tantum disyllabe desinunt, noster suspectus et alius, τραῦμ' ἄορτον, Ἔρως. — 3. « Bene monstravit Toupius, Emend. t. IV, p. 425, κέρας esse cornu hamo superimpositum; sed quid esset ψάμμω κέρας εἰρεῖδεν non docuit. » *B.* Videtur illos αἰγιαλὸς alluere mare haud profundum, ut demissus hamus attingeret arenas. — 4 * φρουρητὸν Cod. Κῆρυς piscis ex genere τῶν ὀστρακοδόρμων, prominentibus cuspidibus vel aculeis præterea munitus vel, ut poeta loquitur, custoditus. Σκόλοσι est pluralis loco.

CCXXXI. « Isidi Damis ex undis servatus sacra facit, deamque precatur ut ipsum ex paupertate quonque eripere velit. » *Jac.* — 1. « Hinc Suidas: μελάμβωλος· μελανόγειος. Ex v. 3: λαγαρόν ὑπόκενον. Rursus ex v. 8: κερμάς, κερμάς, ἑλαρος. » *B.* Isis linigera Ovidio. — 3. « Λαγαρόν schol. Aristoph. Vesp. 672 exp. εὐθραυστον καὶ εὐτε-

λές. Sic apud Juvenalem VI, 540: *anser magno scilicet et tenui popano corruptus*. — 4. Anser Isidi sacer et in deliciis fuit. Ovidius Fast. I, 453:

Nec defensa juvant Capitolia, quominus anser
Det jecur in lances, Inachi lauta, tuas.

— 4 νάρζωι ψαπαρὴ κεχρητισιν Codex, sine acc., literis ex superposito ν, in marg. κεγγρήτισιν. Ficus κεγγρήτιδες appellari videntur a granulis quibus complentur, milii granis similibus. » *Jac.* A Salmasio est νάρζος. Apud Suid. νάρζω ψαπαρῇ. — 7. « Ἐκ πελάγους. Isis Pharia, nautis favens. Ap. Lucian. D. deor. III Jupiter Isidi munia sua tribuens: τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω. καὶ σωζέτω τοὺς πλείοντας. Ob hanc causam e fluctibus servati tabulas votivas ponebant in templo hujus deæ, Juvenal. XII, 27 seq. » *Jac.* — 8. Χρυσόκερων, victimam inauratis cornibus. Conferendum hoc distichon cum ep. 190, 9-10.

CCXXXII. Lemma: ἀνάθημα Φιλοξενίδου τῷ Πανί. — 1. Οἰονέπαντοι, racemi uvum vino maturo pleni, interprete Reiskio. — 2. « Hinc Suidas: στρόβιλος, ὁ τοῦ δένδρου καρπὸς τῆς πίτυος. Ex v. 3: ἀμυγδαλή, τὸ δένδρον ἀμυγδαλή, ὁ καρπός. De quo discrimine egi ad Theoph. Simoc. p. 209. Idem ex v. 5: γέλυθες· σκορόδων κεραλάι. » *B.* — 3. Amygdalæ morsum timentes, « i. e. fractu faciles et mollioribus putaminibus munitæ. » Hecker. — 4 * ἱερ. Cod. « Ἱερνία ποπάδες: sunt plantæ tenues, ex sesamo et melle confectæ, quæ alias Ἱερία dicuntur. » *Jac.* — 5 * γέλυθες Cod., et γέλυθες: a corr. in margine. Deinde Ἰδ' ὑέλακκαδες (sine acc.). Vocem depravatam bis locum citans omittit Suidas. « Scripsi ὑέλοκκαδες. Mutatio major esse facienda videtur. Vel sic scriptum nomen vix intelligo. Si vitrum pro calice vitreo dici potest, sunt forsitan pira quæ inter miscenda et agitata pocula eduntur. » *B.* Reiskius ὑέτοκκαδες, *aquosæ*. Toupius ὑέλοσιθάδες, *cyathi ad instar tumentes*. Brunnckius ὑέλοσγρώδες. Piccolos ὑέλοκκαδες, sed non memini in codice Pal. x et μ permutari, ut fit in aliis manuscriptis. Recepi quod Heckerus coniecit ὑέλοκκαδες, « pira quorum cicci vitri splendorem æquant, cicco vitreo prædita. De nomine κίκκος dixit Lobbeck. Patholog. prof. p. 254. » — 6. « Ἐπεισόδια vocantur hæc ad potandum illecebæ, quia veluti accessio sunt potationis et interpotandum, tanquam aliud agendo, deglutiuntur. » Reisk. — 7. « Notandus Pan baculo instructus. Intelligi pedum pastorale. » *Jac.* De quo dubitare licet. Hecker. conj. φιλοπρῶνι sive φιλοσπῆλγυι, notis epithetis dei convenienter. Idem εὐστόρθυγα Priapum de cornibus dei intelligit, non, ut Brunnckius, de « porrecto ab inguine palo. » Codex πριάπω.

CCXXXIII. Lemma: ἀνάθημα Στρατίου τῷ Ποσειδῶνι. — 1. « Hinc Suidas: γομφιδόουπα χαλινά· τὰ εἰς τοὺς γομφίους τυποῦντα, τουτίεστι τὰς σιαγόνας. In fine Codex et libri Suidæ ὑπαικτάν, quod correxit Bernbardus; Reiskius ἀπείρκταν. Edebatur apud Suidam ὑπαικτάν, unde *Jac.*: « Fortasse duarum literarum sedibus permutatis ὑπαικτάν, adducenem, constringentem, ut παρακτῆς. » — 2 * νεκῶν Codex et Suid., in apographis correctum. — 3 τὰν δ' (deinde inter lin. ἔρ') ἐπὶ πληκτεῖραν ἀποβύτου Codex. Salmas. et Brunnck. ἀποβήκτοις. Addit Boiss.: « Forsan ἀποβύτοις. Sic ἄλντος et ἄλλντος. » Sed Jacobs. in notis mss.: « Scripsi ἀπὸ βύτου, id est ἀπὸ βύτης, de qua locutione vide Musgrav. ad Soph. Œd. Col. 955. Ῥυτά χαλαινέιν est ap. Hesiod. Sc. 308. » Eadem sententia Heckeri, nisi quod adjectivum statuit « ab Ῥυτά, *frena*, derivandum et significatione conveniens cum di-

ctione ἀπὸ βυτῆρος. » Sic etiam Piccolos. — 4 δῆγματ' ἐπὶ ψ. Codex. Σχαιῶ O. Schneiderus interpretatur *oblitui, incurri*, citans J. G. Schneid. ad Nicandri Ther. p. 229. Jacobseus conjecit σκληροῦ, melius fortasse Heckerus μάστιγι, ἀσκητοῦ δ. Sed ultima vox ἐπιψαλίου esse debebat, non ἐπιψήλιον. Composito alibi non obvio significari videtur catenula *super* nares ducta (quum ψαλίον substringat mentum), eaque lupata et pungens quando (fortasse a sinistra parte) adducatur, equo habentis nullis parente. — 5 ἐναίμεντα cod. Paris. Suidæ. — 6 σιδερόδετος Reisk. et Brunck. Sed « in periphrastica circumlocutione epitheton plerumque copulatur cum eo vocabulo, quod periphrasin facit. Ceterum durus vocabulorum et syllabarum in hoc versu concursus fortasse studio quasitus est. » Jac. Codex et Suidas ψήκτρης. — 7 αἰώνων Heckerus; ἡϊόνων Salmas.; αἰώνων * ὦρ. Codex.

CCXXXIV. Gallus furoris instrumenta Matri deum dedicat. — 1 χαίταις Cod., superposito η, idemque * ὠποτρώλου. « Suidas ἔς ποτε Τρώλου (δωλώω cod. Leid.). Hoc quidem simile est Callimacheis fragm. 93 : ἐκ κοτε Τρώλω. Editur ὁ πρὸ Τρωῶλου, e conj. Salmasii. Sed multo præstat scriptura Holstenii quam recepi. Nonnumquam dicitur poetis Τρώλος ἀντὶ τοῦ Τρώλος. Vide mea ad Planud. Metam. p. 224. » B. Eadem sententia Meinekii p. 207, et Heckeri, qui addit : « Non poetica forma est Τρώλος, ut perhibet Steph. Byz., sed accolarum et indigenarum, ut patet ex Corp. Inscr. n. 3451. » Codex male νετόμος. — 3 λαγάρα * σαιταρίω Cod., correxit Reiskius. Deinde Codex τύμπανα ταῦτα, quod optime correxit Piccolos : ματέρὶ τύμπαν ἀγαυῶ. Ut τάδε... τούτα removerent, Bothius, Hermannus et Boiss. coniecerant τάυτῃ (« quod ὦδε, τῆς vel ἐνθάδε dicendum fuisset. » Heck.). Jacobs. τύμπανα ταύρου, coll. ep. 219, 21 et Catullo LXIII. 10 : *Quatiusque TERGA TAURI teneris cara digitis*. Meinekii τῇ παρὰ Σ. παμμάτορι τ. Heckerus « tympanorum epitheton » requirebat. — 4. « Hesychius : μάστιγι τῇ μάστιγι. Sed plurimum huc facit Plutarchus Mor. p. 1127, C : οὐδὲ μάστιγος ἐνευθέας διόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀσπραγαλῶτῆς ἐκείνης, ἥ τοῦς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς Μητρώοις κολάζουσι. Adde Appulej. Metamorph. VIII, p. 185 ed Bip. Figuram flagelli ἀσπραγαλωτοῦ habes ap. Winckelmann in *Monim. med.* tom. II, p. 8. » Jac. — 5. « Hic Suidas : ὀρείχαλκος, ὁ διαφυγῆς χαλκός, ὁ δοκίμος. De orichalco monui ad Philostr. Her. p. 602, ad Hesic. Sc. 122. Adde Gaetan. ab Anchora Quasitis de fossilibus metallicis Calabriae p. 22. » B. Et imprimis Rosignol : *Memoire sur le metal que les anciens appelaient orichalque*, Paris. 1852. — 6 ἀστὶ παυσάμενος Codex; ἀστ' Jacobs. edidit, « sed ἀστὶ elidit non potest. Corrigo, ἀστὶ παυσάμενος. » Meinek. Heckerus γήραι παυσάμενος, coll. ep. 51, 10; « adjectivum enim νετόμος significat *qui juvenis castrata est*. »

CCXXXV. « Edidit hoc epigramma, et interpretatus est non omnino recte, Boivin. in Mem. Acad. Inscr. tom. II, p. 268 seqq. » B. Qui quæ erraverit pluribus explicat Jacobs., ceterum « ipse quoque agi putans de natalibus Tiberii Caesaris. — 4 γρήθορυν λ. σπένδομεν ἀθανάτω malebat Mitscherlich. ad Horat. tom. II, p. 370. — 5. « Tiberius enim juvenis avi [sic] Augusti virtutem referre videbatur. Sensus est qui ap. Theocritum XVII, 121, de Ptolemaeo secundo dicentem :

μόνος δ' ἔς προτέρων τοκέων ἔτι θερμὸ κοινῇ
στειβόμενος καυπέρθε, ποδῶν ἐκμασσεταί ἰχνη. »

Jac. Cod. παπῳῶς. Boiss. παπῳῶς vertit *paternis*. —

6 μένοις an μέλοις legendi essent ductus exarati quum Ilbrarius incertum reliquisset, corrector voci superposuit : γρ. μένοις.

CCXXXVI. « Historia de apibus, quæ in rostris navium, ab Augusto in memoriam pugnae Actiacæ Apollini dicatarum, mel fecerant. De his navibus v. Dion. Cass. II, 1, ibique Fabricium p. 631 seq. » Jac. — 1 τείχεα Cod., Plan. et Suid., correxit Stanleius ad Æsch. Pers. 415. — 2 κείμεθα iidem consensu; κείμενα Brunckius, recepitque Jac. in Delectu p. 399, nobis quoque visum necessarium. Idem sentit Hecker. I, p. 126. — 3 ἡνὶ δὲ Cod., Plan. et Suidas in 'Hvi, ἀντὶ τοῦ ἱεῶς, δωρικῶς. « Τὰ ἐμβόλια συμβαλεῖται, apum munera intra se recipiunt atque colligunt, ut favi in alvearibus. — 5 χρῆσταις Cod., sed Plan. recte. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poetæ passim usi sunt. » Jac.

CCXXXVII. Galli et leonis historia, ab aliis poetis celebrata in epigr. 217, 218, 219, 220. — « Suidas in 'Ενδύτα, τούτεστι περιδελήματα, affert pro exemplo,

'Ενδύτα καὶ ξανθοῦς ἐκρέμασε πλοκάμους :

qui versiculus ex hoc epigrammate sumptus esse dicitur, quum pertineat ad epigr. 217. » B. — 4 ἄλλος (superposito v. literæ σ) ἀν' ἐκρέματο, corr. Salmas. « Est in apogr. Par. ἀθ'ον tantum. Hoc visum est illo melius. Recepi etiam e Codice ἀπεκρέματο pro vulgato ἐπεκρ. » B. De quo velis doctissimum virum disertius exposuisse; vertit enim : *vilæque præmii suspensum erat*. — 5 ἐπὶ φρένας Salmas. et Brunck., quod Jacobsio quoque « verum videtur, quamquam etiam Codicis scripturæ ἐπὶ φρενός ἦε potest ratio reddi. » Heckerus corrigit ἐπὶ φρενὶ vel ἐπὶ φρεσὶ ἦξε, homerica locutione. Initio θεᾶ scrib. — 6 ἔτρα περὶ αὐτῶν Codex, sed recte scriptum apud Suidam v. Φύλα. — 7 ὑπὸ δέισι, et ἡνίκα (non ἦνεκα) Codex. — 8. « Coma de ramo pendens dici posse videtur κείσθαι ἀν' ἀκρεμόνων. Similiter ex usurpat Soph. Antig. 411 : κατ' ἡμέθ' ἀκρων ἐκ πάγων, ubi vide Erfurdt. [et Nitzschium in Philologo vol. XII, p. 3]. Συρικται ἀκρέμονες iidem qui ψευδορίζοντες alibi, *arguti rami* Virgilio. » Jac.

CCXXXVIII. « Euphron, parvi agri nec majoris vineæ possessor, deo alicui parva ex parvis munera offert; largiora promittens, si major ipsi copia contigerit. » Jac. — 1. « Hinc Suidas [in versu allato nomen Εὐφρων omittens] : πολυαύτακος· μεγάλου, πιατέος. Ex v. 2 : πολυγλεύκων· πολυοίνου. Rursus ex v. 6 : ἀπακρέμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσμεν. » B. Codex εἰμ'. — 2. *Uvae nullum fundentis mustum poetice dicit pro : magnæ vineæ.* — 4 πῆλακα βρωγός Codex, superposito α. — 5 εἰμι δ' ἐξ ὀλίγων Codex; σοὶ νῦν δ' ἐξ ὀλίγου Suidas. « Quod non dubium est quin correctori debeatur. Scribendum videtur ἡ μὲν ἐξ ὀλ. » Meinek. p. 198. Jacobs. in nott. mss. : « Syllaba repetita sic corrigo Codicis scripturam : εἰμι δ' ἱς' ἐξ ὀλ. » Boiss. : « Scribo Σοὶ μὲν ἱς' ἐξ ὀλ. Alii aliter. » Geelius ἡ μου δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις. Ungerus εἰμι δ' ἐξ ὀλ. Recepi quod minima mutatione feliciter scripsit Heckerus εἶη δ' ἐξ ὀλ., coll. ep. 248, 7 : εἶς δ' ἐκ Μάρκου γέρας; ὀγδοόν. » Requiritur autem nomen dei cui parva dona Euphron dedicat; nullum enim exemplum est omissionis hujus, nisi in paucis epigrammatibus poetarum antiquiorum, quæ revera donariis in templo insculpta fuerunt, ubi nomen dei addi non necessarium, necessarium contra in iis quæ ficta dona celebrant, quale hoc Apollonidæ. » Quod dei nomen invenisse videtur Schnei-

dewinus, qui in sequenti versu δαῖμον proposuit mutandum in Ἀγροί, ο Ceres. In latinis expressi.

CCXXXIX. Clito mellis ex alvearibus primitias offert deo. In hoc quoque epigrammate ægre desideratur significatio dei cui fit dedicatio. — 1 ἀμνημονέων, ab ipso librario mutatum in αἰών, Codex; ἀντινομαίων Suidas. « Unde Toupius facile fecit ὄντι νομαίων, quod recepi. Jacobsius conjecit docte et laboriose αἰγινομεύ Πάν. » B. Νομαίω, alias νομίω, de Pane dictum inesse putabat Hecker. — 2 inter Κλειτὸς et Κλειτῶν variant Suidæ libri. — 4. « Ἀποιμάντου, gregis sine duce pascentis, et tamen *fœdere pacto*, ut Virgilius ait, i. e. certo ordine, opus facientis. Suidas quoque, ut Codex, τηλοπέτευς, τῆς τηλοπετομένης. Malim τηλοπέτευς [quod posui], Dorderlinius τηλοπέτης. — 5 θείης θεσμοτόκον Codex et Suidas, hic interpretatione addita: τὰς μελίσσας ἐργάζεσθαι τὸ εὐτακτον. At hoc poetæ elegantia indignum. Vere Salmas. δ' ἐσμοτόκον. » Jac. Deinde Suid. ἐκ δὲ μελ. — 6. Conf. Virg. Georg. IV, 163 seq.

CCXL. Preces ad Dianam (σώτειραν) pro Cæsare ægrofante. — 1 κόρυς corrigat recentior m. in Codice. — « 2. Θαλάμους ὄρεων, i. e. μυχοῦς. Quo modo alibi dicitur βαλάνη. » Jac. — 4. Suidas: ἄγρις Ὑπερβορέων, ἀντὶ τοῦ πόρρω. — 6 καλλιθύτων Brunckius; hocne sit in Codice an καλλιθύτων (ut apogr. Paris. et Plan.) non liquet. Deinde Plan. ταῦρον ὄρ., item Grotius, participium haud recte interpretatus.

CCXLI. Iterum scriptum in Codice cap. IX, post epigr. 754. « Lemma: εἰς κρᾶνος. Apogr. altero loco κρᾶνον. [De lemma nihil quicquam neque Jac. neque Pauls.] Gallice reddidit Boivin. in Mem. Acad. Inscriptt. t. II, p. 287. » B. Loquitur galea. — 3. Suo periculo Jacobsius: « Pylarmenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait Hom. II. B, 851. Hujus enim milites, Troja eversa, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat Strabo XII, p. 819, B. Hujus igitur herois galeam, nescio ubi servatam, dignum Pisonē munus existimat Antipater. » Plan. et altero loco Codex ἐπεπε δ'. — 4 κόμη Cod. altero loco, hic κόμαι, et χαίτας, correctum superposito αι. Quod pro χαίτα accepit Boiss., qui sua manu verba sic refixerit:

ἐπεπεπεν ὄλλῳ

οὔτε κόρυς χαίτα, οὔτε κόμη κόρυθι,

addens: « Malim et κόμαι. »

CCXLII. « Vota facit poeta pro incolumitate fratris Euclidis, eo die quo ille primam barbam deposuit. » Jac. — 1. « Est τέλειο; inter epitheta Jovis et aliorum deorum. Aeschylus Ag. 946:

Zeῦ, Zeῦ τέλειε, τὰς ἐμάς εὐχὰς τέλει.

Ibi Blomfield, quem vide et ad Theb. 111. Conf. ep. 244. » B. — 4. Sic Apollonides X, ep. 19, 1: ἡρὸν παρσιῶων πρῶτον θέρος. — 5 αὐτίχα Codex, « quod summo jure corruptum habuit Jac., quum Crinagoras inepte admodum a diis petiturus fuisset ut Euclidem statim senem facerent. Lenissimum et aptissimum αὐτίς, ut ap. Antipatrum supra 198, 6. Huic emendationi unum obstat, quod hic poeta nusquam in pede quarto spondeo uno vocabulo absoluto sine caesura usus est: quo numeri hexametri ex alacrioribus fiunt asperiores. » Hecker. I, p. 138.

CCXLIII. « In puerperio uxoris, ut videtur, Maximus Junoni sacra cum precibus facit. Nam sacra γενεθλῖδα sunt quibus a diis faciles mulieris labores et felicem partum precantur. Juno, *Ilthyiarum mater* (v. ep. seq.), his sacris gavisia, quod Maximo in votis erat annuit. » Heckerus verisimiliter, an vere, potest dubitari. Maximus autem ex versu 4 admodum probabiliter collegit Jacobsius sacerdotem fuisse Junonis. — 1. Ad Imbrasum, Sami fluvium, Junonem esse natam veteres tradebant. — 2 θυηπολῆς Cod., superposito α. — 4 εἰ δοῦναι Heckerus; εἴη δοῦναι Codex; ἴσμεν δοῦναι Plan., quæ interpolatio in editiones omnes invecta erat. — 5 ἡ δ' Cod.

CCXLIV. « Poetæ pro Antonia ad Lucinam preces. Versus 5 dubitari non patitur quin de Antonia minore agatur, Antonii triumviri ex Octavia filia, quam Drusus, Livie filius, in matrimonio habebat; v. Plut. Anton. c. 87, Fabric. ad Dion. Cass. t. II, p. 885. » Jac. — 1 * εἰλεῖται et ἦρη δὲ Cod., corr. Dorrill. — 2 πάτερ Cod. « Scripsi cum Reiskio πατήρ, ob præcedens μήτηρ. » B. — 4. Epione, Aesculapii uxor. — 5. « Πόσις est Drusus, Liviae ex Claudio Nerone filius; μήτηρ, Octavia, Augusti soror; ἐκράξ, ipsa Livia. » Jac. — 6 νηῖος τοκίων Græfius, metro timens frustra.

CCXLV. Nauta ex tempestate servatus vestem Cabiro ex voto dedicat, eundemque precatur ut paupertatem ab ipso arceat. Vestis loquitur. — 1 ἐπέειπε Suidas v. Ἄνεμος; at ejusdem v. Βορέα; libri mire variant inter ἐπέειπε, ἐπέειλχε et ἐπέειλκε. — 2. Subjectum petendum ex versu 6. — 3 σοὶ * μὴ * κάθειρε Cod.; σοὶ με Salmas. « De Cabiris, magnis numinibus, quorum ope qui mysteriis eorum initiati sunt, e fluctibus servantur, multi egerunt. Huc imprimis facit quod in Boeotia Cabirorum mysteria cum mysteriis Cereris, Δήμητρος Καθειρίζας, conjuncta erant; v. Pausan. IX, 25; conf. ep. 301, et Creuzeri *Symbolik* t. II, p. 349 seq. » Jac. Boiss.: « De cultu Cabirorum apud Boeotios vide Gutherlet. De myst. Cabir. c. 14; Astor. De diis Cab. c. 15. Scripsisse etiam memini de Cabiris Cumberlandum, cujus dissertationem consulant qui nihil negligunt. — 5. Hinc Suidas: λώπιον λαῖτρος. — 6 ἀλένους Cod. Ἀλέκος est correctio a criticis facta et laudata Schæfero in Thes. Steph. Didot. » B.

CCXLVI. Philodemo soli inscribitur in Plan. « Charinus, Lycini filius, victoria in ludis Isthmicis parta, Neptuno frena, phaleras et quæ alia ad equorum usum pertinent, dedicat. » Jac. — 1. « Hinc Suidas: κηρύς· εἶδος χαλινού, ἡ ἐνυός. Conf. ep. 233. » B. Capistrum quia nares ambit et amplectitur, φορρόρθων appellatur. Jac. — 2. Lobeck. ad Soph. Aj. 847, χρυσόνωνον ἦνιν, p. 372: « Pro auro habenis affligebantur ἀστραγάλιστοι ἐλεφάντινοι, quibus Homeri interpretes Ven. II. Θ, 116, illa ἦνια λεύκ' ἐλέφαντι exornata fuisse scribit, bullisque ejusmodi eburneis obductam antilenam Philodemos vocat τὸν περὶ στέρνοις κόσμον ὀδοντοζώσον, quomodo hodieque phalerae ornantur conchis porcellaneis, quorum nomen vernaculum sonat *capitula serpentium*. » — 3 καὶ αὐτὴν Cod. et Plan.; οἰσύνην Salmas.; κοῦσύνην δ' ἐτι ῥ. ob metrum Eldickius; ἐτι sine δ' Jac. in ultimæ manus exemplo; sed parum placet ἐτι, ut vel οἰσύνην τε ῥά-66ον malim, ε ante ρ producendo. « Grotius quid verterit nescio. » B. — 4 Χάρμης malebat Salmas. — 5 ψηκτῆρην Cod. — 7 ὕμκεινον Cod. « Fortasse idem est Lycinus, cujus mentionem fecit Pausanias V, 2. Spartanus fuit: ἀγαθὸν δ' εἰς Οὐμπέαν πώλων, καὶ οὐ δοκίμασθέντος ἐνός ἐξ αὐτῶν, καθήκεν εἰς τῶν ἱππῶν τὸν δρόμον τῶν τελείων

τοὺς πόλους, καὶ ἐνέλα δὲ αὐτῶν. » *Jac.* — 8 *vla* Codex.

CCXLVII. Vetula Minervæ artis textoriæ instrumenta consecrat. Similia epigrammata aliquot supra leguntur. — 1 ὁρθοῦδιονσι Cod., alterum Plan. et Suid. Conf. ep. 174, 5. — 2 λειομίτου κάμακος Cod. et Suid., alterum Plan. recte. « Κάμακες, quod verum per appositionem cum κερκίδα jungendum, pectinis perticas significat, quibus fila seu stamina lævigantur. Rem explicavit Schneider. in Ind. Scriptt. rei rust. v. *Tela*, p. 370, ubi docet κερκίδα esse pectinem quo confusa stamina discriminantur, telaque percutitur. Hinc tot epitheta, quæ ad sonitum applausi pectinis spectant. — 3 Κτεῖς κομοκόμης, pecten lanificum, quo comæ lanarum ordinantur; v. Schneider. ibid. p. 362. » *Jac.* Codicis librarius δακτυλότριβον scripserat, sed π superpositum. — 5 σχοίνοις Codex recte; editi ex Plan. σχοίνοιςιν, male, de quo monuit Heckerus I, p. 164. In fine Plan. ὀδοντων. Intelligitur dens pectinis. — 7. « Παλλαντιάς. Sic nonnulli Minervam appellabant, ut Pallantis filiam. Vide Clem. Alex. Cohort. p. 24, Heyn. ad Apollodor. t. II, p. 746. » *Jac.* Deinde « vulgo βαθύγηρος. Mutavi accentum, monente L. Dindorfio in Thes. » *B.*

CCXLVIII. Lagenam poeta Veneri dedicat. — 3 βαχχιά; Codex a pr. m.; βρχχιά; est correctoris. — 4. Ψή- « ψου συμβολικῆς pro periphrasi τῆς συμβολῆς; recte interpretatur Salmasius. Est autem ψῆρος vel ipsa pecunia, quæ a singulis convivis conferebatur, vel tessera quædam ab iisdem data. » *Jac.* — 8 ἡνύασεν conj. Toupius.

CCXLIX. « Pisoni poeta in Saturnalibus cereum dat muneri. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex Macrobi. Sat. I, 7. — 1. Κηροχίτων, cerâ quasi induta. » *Jac.* Codex τυρῆρεα, Plan. τυρῆρεα. « Hinc Suidas : τυρῆρεα τυρωνικήν. Immo τυρωνικόν. Sed est τυρῆρεα a nomine τύρη derivandum, quod monstravit, nec primus, vir doctus qui in Classico Valpyi Diario t. XV, p. 28, prius distichon interpretatus est et a falsis critici ejusdæm conjecturis vindicavit, genusque et quantitatem tractavit nominis πάπυρος. » *B.* Τύρη est herba palustris, quæ lucernis faciendis inserviebat. — 2. « Verba λεπτή παπύρω accipiendi sunt de scirpi cortice, e quo candelæ fiebant, teste Plinio XVI, 37 : *scirpi fragiles palustresque, ... e quibus detracto cortice, candelæ luminibus et funeribus serviunt.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui semper intelligi debet, ubi de papyro lychinis adhibito agitur, docente Salmas. ad Solin. p. 705, G. Recte Burmannus nostrum admovit carminibus duobus in Anthol. Lat. V, ep. 188, 189. Ceterum παπύρω hic mediam corripit, quam Latini constanter produciunt. Conf. Mœrin p. 311. » *Jac.* — 3. « Cereum γέρας vocat, quod honorarium cliens debebat patrono. Quod addit, ἦν δὲ μ' ἀνάψας εὐχεται, hoc vocabant *lucem facere Saturno* : cereis enim accensis illi preces concipiebant. Quamquam Paulus Diaconus, mutilator Festi, dicit *Lucem facere Saturno*, esse *caput detegere Saturno*. Non dubitamus tamen, quod cerei accendebantur Saturno, propterea potius ita dixisse veteres. Reliquis enim diis caput obnubebant, quom concipiebant preces. » *Scaliger* ad Varron. L. L. p. 46 ed. Bip. — 4 εὐχεται Suid. in Ἀκουσίθεον, τὸ εἰς θεοῦ ἀνάς; ἐρχόμενον. Immo flammam quæ preces tum conceptas ad deorum aures pervenisse indicabat. Plan. ἀκουσοθεον.

CCL. Generosæ cuidam mulieri munera mittit poeta. — 1 ἐγὼ τὰ ἀτυχῆς Codex; ἐγὼ τ' ἀτυχῆς; Suidas; corr. Reiskius. In fine πολλόν. (ad ὀδον referendum) Toupius,

quod pro var. lect. est in uno cod. Suidæ. Emendatio « necessaria » visa Heckerō, qui respuere debebat, ne quis ὀδον τὸν σὸν conjungeret. — 2 ὀδον aliquot libri Suidæ. Τὸν σὸν esse *tuum, tibi deditum*, pro ἐμῇ, observavit Hecker. Edebatur ὅσων ἀπὸ χρ., e Reiskii conjectura. — 3 * μνιαρῶς * βαθυβρῆνις Codex, et libri Suidæ v. Μνιαρῶν. « Ad quem vir d. conjecit βαθυβρῆνις, non addita interpretatione. » *B. Heckerus* : « Tapetes μνιαρῶι et βαθυβρῆνις explicantur *villosi* [proprie *muscosi*, molli lana veluti musco obducti] et *pelle densa* instructi, sed ὅτιν de pelle dici nequit; quare Antiphilo reddendum puto βαθυβρῆνις. Tunicam autem mulieri nobili poetam dono dedisse patet ex v. 7 : *δερα χιτῶν μὲν χρῶτα περισκέπη* eam tamen, licet villosissimam, dici posset τάπητος ἐνδύτὸν Jacobsius nemini puto persuadebit. Conmate, quod post ἐνδύτὸν ponitur, sublato verba ita jungenda sunt : ἐνδύτὸν εἰδόμενον πορφύρῃ εὐανθεῖ τάπητος μνιαρῶι, *vestis par tapetibus densis villosis*. » Hoc recte, sed βαθυβρῆνις nondum esse sanatum apparet. — 6. Hinc Suidas : *νάρδος μυρεψικὸν ἔλαιον*. — 8 εὐειδῆς ἀτμός; ἔχει Cod., corr. Salmas.

CCLI. « Apollini, cui in fastigio promontorii in Leucadia peninsula templum erat late conspicuum (Virgil. *Æn.* III, 274), nautæ tenuia offerunt munera, faustam navigationem precantes. » *Jac.* — 1 τηλεσκοπόν Cod., sed recte ap. Suidam. « Qui hinc : αἰπύ· ὕψηλόν, μέγα. Ex v. 3 : *δαΐτας· εὐωχίας*. Ad versum 4 : *ὀλίγη, ἀντί τοῦ μικρᾶ*. Rursus ex v. 5 : *βρχυμεγγίτης, ὁ ὀλιγομαχῆς*. » *B.* — 2 τὸν ἡνιόκω Cod.; corr. Salmas. — 6 * οἶνη; Codex; ὀλη; Salmas. « Forsan pinόμενον, active. Converti edifum πιόμενον sensu passivo. Quom *σελας* λόγῳν efficitur ebibito oleo, ipsum *σελας* dictum fuit πιόμενον a poeta docto ac laborioso. » *B.* Cum ἡμμεθεῖ confer Philodem. V, ep. 4, 2.

CCLII. « Nobili cuidam mulieri, fortasse Cæsaris conjugii, poeta hiberno tempore malum ex præteriti anni proventu sine macula servatum mittit. Malum loquitur. — 1 στρόβιλον Cod., alterum Suidas in Ποίη et Plan. Est mali cydonii species. Galenus De sanit. tuenda c. ult. : τῶν Κυζωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἡδίστα ἔχον στρουανή, ἃ στρόβιλα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλλητες. » *Jac.* Deinde Plan. ἀρ' ὀπλοτέρης, male. « Suidas : ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἀπᾶξ καὶ μόνον ἐν τῇ ἐνιαυτῇ τὴν βοτάνην φύεσθαι. Vide not. ad VII, ep. 627. Grotianum in *foliis* non respondet græcis ullo modo. » *B.* — 2 νιανρῶ Heckerus, et jam olim conjecerat Jacobs. ad *Analecta* vol. XIII, p. 7. Codex νιαρῶι, superposito a correctore ε, ut esset νιορῶ, quod legitur ap. Suid. et Plan. — 3. « Hinc Suidas : *ἀσπίλος, ὁ μὴ ἔχων σπῖλον τινά*. Ex sequenti versu : *ἀκμήν, ἀντί τοῦ ἐτι*. Ibidem apogr. Par. *ἀκρεμοσίν*, quod recepi pro vulg. *ἀκρεμοσιν*. Vide not. ad IX, ep. 3. » *B.* — 5 εἰς δὲ σ' ἀνασσα Cod. et Suid.; εἰς σέ δ' ἀνασσαν Plan. « Εἰς σέ δ' prætulī, ne σέ, quod est in antithesi, elisione obscuraretur. Dicit : *in tuam gratiam*. Non proprio autem sensu accipiendum esse ὁπωρορερεῖ, sponte apparet. » *Jac.*

CCLIII. Sosander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum spolia dedicat. — 1. « Hinc Suidas : *σπήγγες· σπήλαια, κοιλώματα*. Ex v. 2 : *εἶδει· σταζει*. Et, *πρεῶν, πρέωνος· ὡς πρῶν, πρωνός*. » *B.* — 3 Πανος χήσσα ap. Suid. — 4 *κασσαίης* Codex, corr. Heckerus : « Βάσσαι regio Arcadiæ vicina monti Cotylio, ex quo fons profluit; vide Pausan. VIII, 41, § 7. » Jacobsius *βησσαίης*, « a βήσσα, ut ab ὕλη est tam ὕληις quam ὕλατος, etc. Hanc formam tanquam gentile habet Steph.

Byz. : Βῆσσα, πόλις Λοκρῶν... ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ναπῶδους οὐσῆς; τὸ ἔθνικόν Βρσσαῖος. » Salmas. conj. Κασταλῆς, Brunchius Κωρυκίης, Reiskius Κρισαίης. Deinde Cod. ἰλιόγχε. — 6 λιθολογέες Cod., corr. Kusterus. » Πρέμνα γερανδρῶν intellige vetustum stipitem, ad quem venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias affigere solebant. Λιθολογέες Ἑρμῆα ἰερούσιες sunt lapidum acervi qui Mercurio solebant extrui, ἑρμαῖα sive ἑρμακῆς appellati; de quibus v. schol. et Eustath. ad Odys. II, 471. Qua forma fuerint intelligitur ex Strabone XVII, p. 818 (694 seq. ed. Didot.), ubi v. Casaub. » Jac. — 7. « Nescio an αὐταὶ θ' sanum sit. Servatum, refero ad Nymphas. Quibus enim aliis? » B. Αὐταὶ sic dicitur pro ὁμαί. In fine Codex δέχοισθε, superposito ε.

CCLIV. « Scriptum est in Statyllum, hominem molli- tie diffuentem, qui quum ad inferos descendurus erat, apparatus mollietie suæ Priapo dedicavit. — 1. Recte intellexit Reiskius hominem *pathicum* significari, qui quia muliebria patiebatur, ἀνδρόγυνος vocatur; idemque Παφίη δρῦς μλακῆ, quia in Veneris sinistrae servitio consenuerat; Græcis enim quicquid annosum δρῦς appellatur. Sic de vetula Horatius Carm. IV, 13, 9: *Amor importunus transvolat aridas quercus*. » Jac. — 3. « Codex * ὑστίνιο, et sic Suidas sub Ὑστίνος, βάρματος εἶδος. [Cod. Leid. ὑστίνιο.] Parui viris doctis ὑστίνιο scribentibus. De hysgino herba vide Lagrang. ad Senecæ Consol. Helv. 11, t. V, p. 231. Rursum hinc Suidas : βέριστρον ἑρινὸν ἱμάτιον. Vide mea ad Theocrit. XV, 69 ed. sec. Lexicon in Fabric. Bibl. Gr. t. VI, p. 645. Libanius t. IV, p. 623 : ἐρόβει δὲ καὶ τὸ τὰς πολλὰς τῶν γυναικῶν σπαθῶν καὶ παρναλίσκειν εἰς οὐδὲν χρηστὸν, βαμβυκινὰ ἱμάτια καὶ βύσσινα, καὶ διαφανὲς χιτῶνιον, καὶ κροκωτὸν καὶ θέριστρον. » B. — 4 ἀνδροπίπεις Cod. et Suid.; corr. Salmas. — 6 τρυτοδόκην * κοιτίδα + παμβυκιδῶν Codex. « Hinc Suidas : πάμβαζ καὶ παμβυκίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβυκίον. Idem τρυτοδόκην interpretatur τὸ ζυγὲν τῆς παμβυκίδος. Recepi Toupii lectionem γρυτοδόκην, quæ et placuisse videtur L. Dindorfio. Sunt παμβυκίδες Libanio, quem modo laudavi, βαμβυκινὰ ἱμάτια. » B. Ubi βαμβυκίνα (sic) etiam in antiquissimo codice Laurentiano. Vide Thes. v. Βαμβυκίς, p. 99. — 7 ἐταιρίος Cod. Bothius vertit *amicorum*, Boiss. *meretricis*.

CCLV. Bubulcus tauri ferocientis cornu, quod clava ferebat, arbori affigit. — 1. « Hinc Suidas (qui ionicas formas offert) : κόλον· κολοβόν. Ex v. 2 : ἀτιμαγέλου· μὴ συναγέλαζομένου. Ex v. 5 : ἐξῶς, τούτῃσι τὴν βάρην. Et βούτας· βοονόμος. Ex v. 7 : ἀπεκράνιζε· τῆς κάρας ἀπεχώρουν· ἀπέκοψαν. » B. Legebatur οὐμβερακίωτας, quod correxit Hecker. — 4 ἐξερῶν Heckerus, coll. Apoll. Rh. II, 695. Legebatur sine sensu ἐξ ὀρέων. In fine Suid. ζῶν. Bos grege relicto ad fluvium frigus captabat. — 5 αὐτὰρ δ Cod., non ὁ. Videlicet bos. — 6 ἐκ πλαγίων Cod., erasa litera λ; ἐκ πλαγίων Suid. In Βούτης. Idem et edd. ἰεθ'. « Sic apud Odys. T, 451, ὀδόντι λικριφίς ἀίτας, i. e. πλαγίως. Bubulcus irruentem clava exceperat, ut Hercules Acheloum et κίρας θάτερον τῶ βοπάλῳ τῶν κροτάρων ἐκπερνίσει, Philostr. Jun. IV, p. 117, 15. » Jac. — 7. « Est in αὐτᾷ; quod displiceat merito. Elegans est auspicio Reiskii, αὐα. Nihil tamen mutavi. Sit αὐτᾷ; pro ταύτης, quod expectabatur; conf. ep. 262, 4. » B. Sic etiam Jacobs p. 186. Ingeniose O. Schneiderus ad βόπαλον refert, ἐξ ἀγρότε factum, ut jam ἀγρᾶ; recipiat quod ipsa ut βόπαλον comparaverat. — 8 εὐμύκω idem vir doctus conjecit, de arbore, coll. Hesiod. Op. 510 : μεμυκε δὲ γαῖα καὶ ὧλη. Quo non insolentius dicitur εὐμυκω; κλισία boum mugientium plena.

Sequitur in Codice *Diodori Zonæ* epigramma jam supra positum n. 106.

CCLVI. Lemma : ταμικόν. In marg. : ὦραϊον. « In Nico-phontem Milesium, pugilem, quem Olympiæ vincentem ne Juppiter quidem sine metu videre potuit. — 1. In tauro cervix pars validissima; unde qui Herculem finxerunt statuarii, cervicem inprimis ad tauri similitudinem finxisse existimantur; quæ Winckelmanni est sententia, *Mon. ined. Tratt. prelim.* I, p. XLIII. Talem cervicem labor palæstricus efficiebat. » Jac. Corrigit βαρὺν Heckerus, coll. Theocr. XXV, 145 : κατὰ δ' αὐγῆνα νέρῃ ἐπὶ γαίης κλάσσε βαρὺν περ ἐόντα. « Hinc Suidas : τένοντας· τραχίλους, τὰ διατεταμένα νεῦρα. Ex v. 2 : Ἀτλας ὁ μυθεύομενος τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν. » B. Qui σιδερεούς, κόμην, etc. — 2. De coma Herculis Jac. citat Winckelm. Hist. art. p. 46, 56, et *Tratt. prelim.* p. LVIII seq. — 6 πυγμὴν Plan.

CCLVII. « Amphora, vino destinata, conqueritur quod frumento asservando sit adhibita. — 2 ἀνδρικοῦ Suidæ libri præter unum, sed eum optimum. Vinum Adriaticum pro *Italico*, quia per Adriaticum vel Ionium mare in Græciam mittebatur. » Jac.

CCLVIII. Agricola post largam messem Cereris sacra facit. — 1. « Hinc Suidas : δὴν· πρόβατον. Et ἐπόμιος Δημήτηρ, ἡ ἐφορος τοῦ θεοῦ. Ex v. 2 : φθολίς, φθολός, ὄνομα πέμματος· πέμματα δὲ τοῖς θεοῖς μετὰ τῶν σπλάγγων ἔθουν. Ex v. 3 : ἀντλος, ἡ συγκομὴ τῶν ἀσταχῶν ἐν τῇ ᾠῃ. » B. — 2 τροχίαν Cod. a pr. m. et Suidas, τροχίαν a correctore. Deinde Suid. φθοίδης. — 3 ἀλώος Cod. « Ἀντλος est acervus manipulorum. Significatur ventilandi negotium. Timæus Lex Plat. : Βράσσειν, ἀνακινεῖν, ὥστερ οἱ τὸν σῖτον καθάιροντες. — 4 Κρίθων (sic) Suid.; unde Bruck. Κρίθων, quod ob sequens εὐκρίθων arridet. Γεωμορία, quod proprie ipsum agrum significat, hic pro messe videtur positum. — 6. Pro ἀγοῖς expectabatur θεῖς vel simile quid. Quare cum Reiskio scripserim σὺ δ' ἐς Κρίθωνος ἀρουραν πᾶν ἔτο· εὐκρίθων ἀγοῖς. » Jac. Qui in nott. mss. ἀρούρα conjicit. Pas-sovius Scriptt. misc. p. 201 casce ἀνοῖς. Sed accedente temporis notione poetice dici posse videtur Ceres εὐκρίθων ἀγεῖν ἀρουραν, ut in loco quem Toupius comparavit, XII, ep. 107, 2, Χάρτες; his addeuntur precibus : Διονύσιον καὶ εἰς ὥρας αὐτῆς ἀγοῖτε καλὸν.

CCLIX. « Diverbium viatoris cum Mercurii statua a puero, in certaminibus victore, posita. — 1. Ἀγνον respectu habito ad dedicantis ætatem. » Jac. « Hinc Suidas : ἀγνους· ἀγένοιος. Et ὑσπληγῆ· ἐραγέλλιον, ἀρετηρία. Ex v. 4 : σταδίον, ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος. » B. Plan. ὑσπληγῆστιν. — 2 δαίμον ἐξ Cod., in cuius margine corrector : γρ. δαιμονέως. Quod editur. Plan. δαιμονεύς. « Δαιμονέως non adducor ut græcum nomen fuisse credam. Neque Philippus ita scripsit, sed corrector Codicis. Unius literæ mutatione exit Δαι-μένους, cuius nominis exemplum habes ap. Pausan. Ach. VI, 2, aliosque. » Meinek. p. 222. — 5. « Ἐλὼν est Brunchii correctio pro scripto ἔχων. Vertit Grotius ἔχων, quod omnino non convenit loco. » B. — 6 ἡρίους Planud., Mercurium *alipedem* loqui oblitus.

CCLX. In Plan. est ἀζηλον. Tullii Gemini autem hoc epigramma egregie animadvertit Heckerus I, p. 176, « neque satis plene intelligi posse, neque pro inscriptione haberi, quum artificis non en non sit additum, nisi ex latere ei opponatur alterum epigramma Gemini, alteri, ut videtur, basi statuæ inscribendum, quod legitur Plan. 205. » Ibi alia quoque epigrammata habes composita in hanc Amoris statuam a Praxitele Phrynæ amicæ donatam, ab

hac autem Thespiis dedicatam, primum ipsius Praxitelis (vide Athen. XIII, p. 591, A) n. 204, deinde Juliani Ægyptii n. 203, et Leonidæ Tarentini n. 206. Gemini autem epigramma legendum est *ante* hoc nostrum :

Ἀντί μ' ἔρωτος Ἔρωτα βροτῶν θεὸν ὥπασε Φρύνῃ
 Πραξιτέλης μισθὸν καὶ θεὸν εὐρόμενος.
 Ἴδ' οὐκ ἤρνηθη τὸν τέκνονα· δείσε γὰρ οἱ φρὴν
 μὴ θεὸς ἀντί τέχνης σύμμαχα τόξα λάθῃ·
 ταρβέει δ' οὐκέτι πού τὸν Κυπρίδος, ἀλλὰ τὸν ἐκ σοῦ,
 Πραξιτέλες, τέχνην μητέρ' ἐπισταμένη.

Hunc Amorem Praxitelis jam Phryne velut in ipsa Amoris urbe, Thespiis, ponit. — 2 ὑπὲρ λέκτρων Orellius in Append. ad Isocr. Περὶ ἀντιδ. p. 404, quod receperunt Boiss. et Both.; ὑπὲρ ἱερῶν Jacobsius in ultimæ manus exemplo; ὑπὲρ τέκνων Cod., Plan. et Suidas. Olim Jac. ὑπὲρ κτενῶν, *ob divitias Veneris ope comparatas*; pro quo Heckerus malebat ὑπὲρ κερδῶν, coll. Callimacho XIII, ep. 25. Deinde legebatur Θεσπίσιν, « quod metro adversari monuit Loebckius in Butt. Gramm. t. II, p. 352. Restituendum quod ipsæ membranæ Palatinæ et Suidæ optini libri præbent Θεσπίσιν (sic illi, debebant Θεσπίσι) pro Θεσπιεύσι, ut ἑρμίστι, τοκίσι, v. Butt. t. I, p. 193 seq. Conf. Leonidam Plan. ep. 206, 1. » Hecker. — 3 ζητούμενον Cod., alterum Plan. Male distinguebatur post τέχνην, sed iungenda esse Κύπριδος ὄπρον vidit Heckerus. Τέχνην de opere artis, noto usu. — 4. Ἐς ἀμφοτέρους; pro solito ἀμφοτέρω. « Conf. Antipatrum Plan. 184 : ἔκρεπεν ἀμῶν Κζὶ μέγαρον Βάχῳ καὶ Βρόμιος μεγάρῳ, et Ovidii Her. XV, 181 :

Grata lyram posui tibi, Phœbe, poetria Sappho :
 Convenit illa mihi, convenit illa tibi.

Artificem decebat hoc donum, quod Phrynem perditæ anabat; mulierem, quod Amoris Venerisque ope talem tantumque artificem allexisset. » Hecker. — 5 δοῖς (sic) ἐκ τέχνης * αἰνοδοτόν Codex; αἰνέω βροτὸν Plan., quod edebatur. « Junx' initium hujus versus versui præcedenti. Vulgo plene distinctum post Ἔρος. Jam clarum fit esse δοῖν τέχνην artem Phrynem artemque sculptoris. » Boiss. Sed dubitari non potest quin vere Heckerus scripserit αἰνεῖ βροτὸν, « scil. Phryne, et propter amorem quo se complecteretur Praxiteles et propter summum artificium quo Amoris imaginem elaboraverat. »

CCLXI. « Simonis filio, natales celebranti, poeta ampullam æneam muneri mittit. — 1. Cur appelletur hac ampulla *Indicum opus*, se ignorare fatetur Reiskius. Nec mihi quicquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia constat. » Jac. — 2. Schol. Codicis in marg. interiore : ζήτει ὀλπην : λήκυθον. In marg. exter. : λήκυθον. ὀλπης : οἰνοχόη. λήκυθος δὲ ἐστὶν ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον ἢ οἰνηρόν. Hinc etiam Suidas : ὀλπη, ἢ λήκυθος.

CCLXII. In lupi, ut videtur, ab Eualce pastore occisi exuvias. — 1 τὴν νομὴν Codex; τὸν νομὴν Suidas v. Βωτορες, νομείς. Heckerus tὸν ποίμνην, ad traditos ductus propius accedens quam ceteri. Jacobsius τόνδε νομὴν καὶ ἐπ., postea pronior factus in Salmasii conjecturam τὸν μόνιον vel μόνον, *lupum*, quod nec de lupo nec de apro dici solum sine addito λύκος; aut σῦς, observat Meinek. p. 112, ipse ponens τὸν τε νομὴν καὶ ἑκαυλὰ, « hoc sensu, ut lupus armentis et in pascuis et in stabulis insidiatus esse dicatur. Feræ nomen autem ut disertim adderetur non erat necessarium, quoniam carmen hoc arbori insculptum fingitur, ex qua lupi exuvias suspensæ erant. » — 3 εὐαλκή; Codex. Ἐπινύκτια adverbialiter capiendum esse annotat

Heckerus, ut μεσημεριὰ IX, ep. 641. Idem addit : « In fine mutilum haud dubie est epigramma. » Nobis ea de re dubitari posse videtur.

CCLXIII. In Plan. ὁδῶλον est. De leone a pastore hasta occiso, dum vitulum intra stabulum dilaniaret. — 1 πυρσῶν Codex, i. e. πυρσῶ, quod posuit Meinek. p. 122, idemque Codicis ἀπ' ὠφλοῶσατο correxit ἀπ' ὧν εἰλώσατο, alio dorismo. Ex Plan. edebatur πυρσοῦ et ἀπερλώσατο, Heckerus malit activum ἀπερλώσῃε τὸ δῆμα, ut Nonnus Dion. XIV, 380, quem contulit Jac. in Delectu p. 387. — 2 βουπαλίον Cod. et Plan., « quod Grotius convertit, sed corrigere potius debuit. Correxit Valckenarius (ad Ammon. p. 190) verissime. » B. — 3 καταβρύχοντα Cod. et Plan., alterum Suidas, exponens τρώγοντα, καταβύχοντα. — 4 μάνδρη; Cod., alterum Plan., qui αἰθῆς et εὐλόγους. Εὐλόγους Suidæ σύνδεσρος καὶ εὐλόγους πάγος, ὄρμος; ὧν οἱ δὲ κοίτην θηρίου. — 5 μοσχίῳ Cod.; μοσχίῳ Suid., « quod, ut supra πυρσῶ, fortasse ex dorica terminatione ortum est. » Jac. Edebatur μοσχίῳ ex Plan. — 6 ἀλγεινὰν Heckerus; οἷδε duo codd. Plan., male. Εἶδε, *expertus est*, supra ep. 258, 4, et alibi non raro. « Nolle hujus versus versionem tam ineptam excidisse poetæ latino. Nunc occisus leo nihil jam vult. Volebam corrigere *tunc*; sed orationis forma id vix patitur. » B.

CCLXIV. Scutum viri fortis Apollini consecratur. — 1 φυλῆος Cod., corr. Reiskius. Incertum Φυλλεὺς pro patrisne Alexandri nomine sit habendum, an dicatur Alexander civis Φύλλου, urbis Thessaliæ, ubi, teste Strabone, Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερὸν, ethnicum autem Φυλλεὺς annotatur a Stephano. In fine ἄδῃ Codex, quod Jac. ab ultima m. reduxit. — 2 χρυσοκόμα Heckerus I, p. 71. — 3. « Hinc Suidas : ἴνους περιφέρεια ὀπίου. » B. — 4 αἶ; Cod. et Suidas. « Scripsi ἀν ἐκινον cum Brunckio. Jacobsius ἀς ἐκινον, verbum κιχάνειν analogiam verborum τυχάνειν, λαγχάνειν, κυρεῖν sequi statuens. Quod parum credibile est, quum κιχάνειν proprie idem sit quod ἱκάνειν. » Meinek. p. 91. Salmasius ἀς ἐκινον. Ἀρετὴ hoc loco de laude virtutis, noto usu. — 5. « De hiatu in ἀριστέϊ δς... v. Hermann. ad Orph. p. 731 seqq. » Jac.

CCLXV. « Theophilis, Cleochæ filia, Nossidis mater, Junoni Laciniae vestem byssinam, quam simul cum filia texuerat, dedicat. — 1. Templi Junonis Laciniae, ipsa Crotone, in cuius urbis vicinitate situm erat, illustrioris, descriptionem dedit Livius XXIV, 3. » Jac. Boiss. citat Mazoch. in Tab. Heracl. p. 31. Codex λακείνιον ἄ, a correctore ἢ. Suidas Λακωνίων ἢ τὸ, cod. Leid. αὐτό. — 2. « Placet Salmasii conjectura ποθοῦς. Vel καθοῦς erit quasi κατανεισσόμενα ὀρῆς. » Boiss. « Sine causa Brunckius sequitur Salmasium, ut docet Dioscor. supra ep. 126, μὴ κατίζῃ; με, ubi item expectes προσίδος. Conf. Leon. Tar. IX, ep. 179, 3. » Meinek. p. 95. — 3 βύσσινον Cod., eadem m. in βύσσ. mutatum. « Hinc Suidas : βύσσινον, τὸ βύσσω βεβαμμένον. Male βύσσον pro colore habuit. Et : εἰμα ἱμάτιον, ἐνδυμα. » B. In fine cod. Leid. ἀγαυοῦ. — 4 θεοφιλῆς Cod., corr. Kuster. aut Bentleius. Ap. Suid. ὕφαινε. « Pro Κλεόχας G. Dindorfius in Thes. maluit Κλεόα, patris, opihor, nomen desiderans : per se enim Κλεόχη non minus recte formatum est quam Κλέος. » Meinek.

CCLXVI. Hagelochia Dianæ ob ἐπιφρόνησαν imaginem ponit in trivio. (Vide ad v. 3.) « De poetica hujus epigrammatis virtute v. Hermann. Opusc. I, p. 90. » Jac. — 1 ἀγελ. Cod. — 3 εἴσατο Hermannus ad Orph. p. 785, posuit, ut ep. 268, 1; 271, 1, et alibi. Receperunt Meinek., Boiss. et Both. Codex ἔσσατο, Suidas ἔσσατο, exponens

περιβάλετο, cujus expositionis falsitatem jam Brunckius ostendit. In Delectu tamen p. 12 et in notis mss. Jacobsius (motus opinor verbis τοῦ παρὰ πρόκειται v. 4) servabat *ισσατο*, in illo hæc annotans: « Passim statuae textis vestibus indutæ commemorantur, ut Ilithyia Ægii ap. Pausan. VII, 23. Conf. Winckelmann. Opp. III, p. 33 et 291, Quatremère de Quincy *Jup. Olymp.* p. 8 seqq. Celeber peplus Palladi Athenis, Apollini Spartæ quotannis textus. » In fine Cod. autā, Suid. αὐτά. Hermannus δέ οἱ, pro γάρ, metro timens. — 4 ὡς λύγα Cod. et Suidas; αὐγὰ Ruhnkenius, « quam correctionem *elegantissimam* vocavit Valckenarius Epist. ad Ruhn. p. 60 » (Boiss.), certam Meinekius. « Apparebat dea tanquam flammis circumdata et splendore coruscans, fere ut ἡ Θεοτόκος in numis et tabulis pictis flammis circumfusa sæpe conspicitur. » Jac.

CCLXVII. « Pollis quidam Dianam, cui signum sive aram sacellumve in agro suo possuisse videtur, sibi ut sit propitia precatur. » Jac. — 1 Πόλλιδος Reiskius, quem probat Hecker., O. Schneider., alii. Cod. et Suidas Παλλάδος. « Reiskianum Πόλλιδος parum abfuit quin reciperem. Nam Παλλάς Παλλάδος pro viri nomine valde mirabile est. » B. Meinek. p. 143 conjecit ἐπ' Ἀπολλιάδος, « cujus generis nomina sunt Μηνάς, Φιλωνάς, Λεοντάς, ἄζος. » Deinde Cod. Ἰσταθι (sic), Suid. Ἰσταθι. — 2 Ἐὼν pro σὺν. — 3 τὸ πόρ' εὐμ. Codex; τόπερ εὐμαρές (vel τὸ γὰρ εὐμ.) Meinekius, in idemque incidit Bothius; « in quibus pronomem σοι vix abesse potest, quo addito Jac. τό'σοι εὐμαρές scribendum conjecit [quod recepit Boiss.], Hecker., valde improbabili- tentans καὶ γενεῇ τὸ πόρ' Εὐμάρι, filio suo Eumari. — 4 εἰθείης Cod., alterum ap. Suid. — 5 καὶ ἀν Χαρίτεσσι θεούσαις Cod. et Suidas. Minima mutatione Jacobsius in notis mss.: « κατὰ Χαρίτεσσι θεούσαις, i. e. καταθεούσαις, *percurrentibus* », at hostiliter incurrendi notionem habet hoc verbum. Boiss.: « Mihi placuit ἀν scribere pro ἀν, et jungo ἀναθεούσαις. Posset et ἀν referri ad ἄλσος, ἀνὰ ἄλσος τοῦτο, sed hoc durius. » De quo cogitaverat etiam Jacobus: « τοῦτ' ἀνὰ καὶ X., i. e. ἀνὰ τοῦτο τὸ ἄλσος. Sic etiam vim suam habet. » Sed recte Meinekius: « Vereor ne vitium in θεούσαις lateat, quod etiam per se parum decore de Gratiis dicitur et ad sententiam superfluum est. » Quod Heckerus et Piccolos egregie mutarunt in θελούσαις, ex quo θελούσαις εἴη pendet infinitivus in sequenti versu, « ut ap. Thuc. II, 3; VII, 35; Plat. Gorg. p. 448, D » et alibi non admodum raro. Prima autem verba, quæ ita scribit Heckerus:

ἄλσους δ', Ἄρτεμι, τοῦδε καὶ ἀν Χαρίτεσσι θεούσαις
εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβαλα κύφα βαλεῖν,

ἄλσους cum ἀνθεμίδων jungens, minime erant mutanda: quid enim in his sibi vult vocativus Ἄρτεμι? Hoc dicere poetam existimo: *Lucum autem, Diana, hunc ita florentem reddas, ut Gratia ipsa libenter in eo obambulare velit.* Quod rupta constructione vivide sic expressit: *Lucum autem, vel Quod ad lucum attinet, o Diana: etiam Gratia velit.* etc. Neque post superiora opus erat addere *hoc precor.* — 6 σύμβολα Cod. et Suid.; correxit Salmas. Hesychius: Σάμβαλα, σάμβαλα. Hinc Suidas: Ἀνθεμίδων, ἐντὶ τοῦ ἀνθίων.

CCLXVIII. Cleonymus statuam quam Dianæ in monte posuit, optat ut permaneat. — 1 εἶσα' Cod. — 2 τοῦτο non est hujus loci; πότνα Reiskius (sed sequitur πότνια); κύφα Hecker. Jac. primo versu proponebat Τῆδε vel Πουλύ (pro μέγα), vel hic χεῖρα (ad sequens ὑπέρισε), ut τοῦτο sit librarum male explentis antiquam lacunam. Deinde Codex

ταῦθ' ὑπέρισε βίου, Suidas τοῦδ' ὑπέρισε βίου, quod Jacobs. correxit plaudentibus Meinekius p. 92 et Heckerus: *super hunc scopulum emineas.* In nott. mss. Jac. ponit δρίου, et: « vel κρᾶθ' ὑπέρισε δρίου, *capite promineas.* » Epigramma fortasse mutilum. — 3 εἴτε Codex et duo libri Suidæ, ἥτε reliqui; egregie correxit Heckerus. « Hinc Suidas: εἰνοσίφυλλον, ἐνθα κινούνται τὰ φύλλα. Ex v. 4: μαίμωσα ὀξέω; ὀρμώσα. Et: ἐγκλονέουσα διεγείρουσα, ἐποτρύνουσα. » B. Imo σπεύδουσα, ἐπαιγομένη, quod jam Brunckius notavit. — 4 ἐγκροτέουσα conj. Meinek., « i. e. δεινὸν κρότον κυσὶν ἐνσείουσα ». Immemorabilis plane est quam Geistius tentavit hujus carminis scilicet restitutionem in Diurn. antiq. stud. 1844, n. 89, p. 710.

CCLXIX. Lemma: ὦ; Σαπφούς. (Sic mox ep. 273: ὦ; Νοσσοῖδος, ex fama aliqua aut traditione, non auctoritate certa.) εἰς τὸ ἀντιβόλιον οὐ νεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαήλ (sic Cod. Qui Cephalæ librum ἰδιοχείρως transcripserat). πόθεν οὖν ἐγράφη οὐκ οἶδα. In marg. interiore: ζῆτε. περισσόν' exteriore: ὁλοσφαλτόν, i. e. scripturæ vitii totum repletum. Loquitur statua Dianæ dedicata ab sacerdote ejus. — 1 εἶσα τετ' ἐνέπω αἱ τις ἐρήτα Codex. Non immerito in ipsa prima voce offenderunt critici, de qua Neuius: « Sicut in aliis monumentis ad conspectum omnium propositis vocativi ὦνερ et ὠνέρωτες frequentantur, ita in hoc sigillatim compellantur puellæ, quippe ad quas ejus deæ cultus imprimis pertineat. » Dorvillius παιδὴν, quod recepit Jac. (nam in nostro exemplo παιδὸς; delevit), Bothius παιδὴν. « De vocabulo παιδὸς; Blomfield. Gloss. Agam. 463. » Bo ss. In εἶσα observatum videri tenorem æolicum annotat Neuius. Qui pro τετ' proposuit περ, Dorvill. τὰδ', Meinek. p. 226 τὸτ', Bergkiius Lyr. p. 694 τὸδ'. Heckerus, p. 125, ἄρωνος εἶσα ἄπερ ἐνέπω αἱ τις ἐρήται, pentametrum ad sequentia disticha trahens, quod fieri nullo modo potest. Verum unus viderat Meinekius: « τὸτ' (vel τὸχ') ἐνέπω αἱ τις ἐρήται, *licet muta sim, tum tamen loquar, si quis me interrogaverit.* » — 2 « Omnia quæ ad basin statuae jacent, ante pedes statuae jacere dicuntur a Græcis; v. ep. 200, 2, al. Conferas Pausan. V, 25, § 2: ἔστι δὲ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ὀρκίου πινάκιον χαλκοῦν ἐπιγέγραπται δὲ ἐλεγεία ἐπ' αὐτοῦ. » Hæc rectissime Heckerus. Loquitur statua ἄρωνος; per vocem indefessam inscriptionis πινακίῳ ad pedes ejus posito incisæ. Sed ἄρωνον dici statuum « cujus basi nihil inscriptum », id vero acutum nimis. — 3. « Ἀλδοπία. Idem Dianæ cognomen est VII, ep. 705. » B. Quod explicat Steph. Byz. v. Ἀλδοπία. In fine Ἀριστῶ Bentleius et alii, sed Ἀρίστα exemplis tuetur Meinek. Neuius ἀρίστα, de Diana, ob hæc verba Pausanias I, 29, 2: κατιούσιν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν περίβολος ἐστὶν Ἀρτέμιδος; καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης ὥς μὲν ἐγὼ δοκῶ, καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφούς, τῆς Ἀρτέμιδος εἰσὶν ἐπικλήσεις αὐταί. Quod probat Bergkiius. — 4 ἔρμονκλειται τῶσ' αὖν ἀιάδα Cod. Bentleius ἔρμονκλειται τῶ Σαυονιάδῃ, qui *filiam*, Dorvillius vero *conjugem* Hermoclidæ intelligit. Edebatur τῶ Σαοναίαδῃ. « Scripsi addito, qui post ἀρίστα facile excidere potuit, articulo ἃ ἔρμονκλειται, hiatus satis excusabili et qui haud paucis exemplis defendi potest. Sequens nomen una litera mutata scripsi τῶ Σαυλαίαδῃ. Quod in vulgari sermone efferebatur Σαολιάδας, ut Νυκολιάδας, Νεολιάδας, alia. Σαυλαίαδῃ; autem dixit Sappho more Æolico qui o mutabant in u. » Meinek. Heckerus:

ἃ ἔρμονκλειται τῶ Σαυονιάδῃ.

« Patronymicum Hermoclitii, inquit, a patris nomine Σαυονεύς repeto. Σαυοναίαδῃ correxit Keilius Anal. Epigr. p. 118, non improbante Ahrensio Dial. Dor. p. 506 seq., qui nomina

Bæotica Σαῦμιλος et Σαυκράτης comparat. » Quod recepimus. Bergk malit : ἀρίστη

Ἐρμὸς καλλίστα τῷ Σαῦνιάδῃ,

ob locum Pausaniæ. — 5 ᾧ σὺ γ. Heckerus, de donario, probabiliter; sed alterum minime « ineptum. » — 6 εὐκλείσον Cod.; εὐκλείσον Suidas : ἀντί τοῦ ἑοῦς; καὶ εὐκλείας ἀξίωσον. « Ἀμείραν inde videtur explicandum, quod sacerdos suam imaginem Dianæ dedicaverat. » Bergk.

CCLXX. Lucinæ mulier post puerperium quædam dedicat. — 1 Ἀμφαρέτας; Jacobs. in notis mss. (« sive Ἀμφιρόας ») et Meinek. p. 139; ἀμφαρέτης Codex. Notiora nomina proposuerunt Salmasius Ἀμαμάρτας, Heckerus I, p. 141 Φαιναρέτας. In fine καλὺπτρα Jac. et Mein.; καλὺπτρα Cod. — 2 εὐλείθουα corrector Cod., εὐλῆθ. pr. m. — 3 ἄ; σε μετ' εὐχολῶ; Heckerus : cum voto hæc ipsa dona a se dedicatum iri. Codex ὥσατ' (ὥσαε Suidæ libri) μετ' εὐχολαίς. Edebatur ἄ σε μετ' εὐχολῶς auctore Kustero. Meinekius Codicis lectionem explicat : ὥς σὲ μετεκαλέσαντο εὐχολαίς. In fine Reiskius ol, Cod. et Suid. τοι. « Hinc Suidas : λευγαλίας · ὀλεθρίους, χαλεπάς. » B.

CCLXXI. « Cichesiæ filius, Leon, et Themistodice Dianam, quæ illi mulieri in puerperio opem tulerat, muneribus colunt. » Jac. Sic etiam Meinek. p. 151 et Boiss. — 1 εἰσάτο Cod. Mire Paciaudius πέδιλα de ἐνδρομίῳ, i. e. calceis venatoriis intelligebat. — 2 ὀλίγων Suid. « Qui hinc : πύγμα · ἐπίλωμα. Ex v. 5 : λεγὼν ἢ ἀρτίτοκος. » B. — 3 πρῆτα λέχοι Cod. — 5 Λέοντι Meinekius, coll. IX, ep. 306. Legebatur Λέοντος. — 6 κύρον υἱέ' ἀεζόμενον Codex, corr. Meinek. Jacobsius coniecerat βε' ἐπαεζόμενον, in Add. αἰὲν ἀεζ. « Sic junguntur αἱ et ἀεζόμενον in ep. 279. » Boiss. Aliter rem accipiebat Heckerus scribens κοῦρον pro κύρον, intactis ceteris, ut Leontis filia sit Themistodice, quæ cum marito Cichesia, Cichesiæ filio, Dianæ donaria obtulerit.

CCLXXII. « Expressum carmen ex Leonida Tar. supra 202. » Jac. — 1 Λατῶτ Græfius; λατοῖ Codex. In quo hoc scholium : κύπασσιν οἱ μὲν περὶ ζωμῶν ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου. Σημαίνει εἶδος ἱματίου ἄναβολ. (sic, ἀναβόλαιον Boiss.), παρακάλλιν (Cod. παρακάλλιν) ἢ ἄλλο τι. « Conf. ad ep. 358. » B. — 2 μιστοῖο Cod. — 3 τιμίσσα (superposito ἢ a correctore) δυ διναιο, superpositis inter υ et δ literis σῶ ab ipso librario : ut non adeo « tenuis » sit a Codice auctoritas vocis δυσωδίναιο. Immemorabilia tentavit Hecker. I, p. 141.

CCLXXIII. « Lucina rogatur ut parturienti opem ferat. — 1. Ortygia sive insula est illa haud longe a Delo sita, sive lucus prope Ephesum, de quo Tacit. Annal. III, 61. Conf. Dissen. ad Pindari Nem. p. 350 seq. Brunck. Ἰγυστα, propter Ἀἶλιν, et mox ἑ. — 2 ἀγνὰ πόδου Cod. Χάριτες Dianæ pro ministris additæ, ut alibi Veneri et Junoni; hisque ut tela interim tradat rogatur. Nam Ithyiæ quoque tela sunt, parturientibus gravia; Hom. II. A, 269 seq. Conf. ep. 271, 4. » Jac. — 3. « Hinc Suidas : Ἰνωπὸς, ὄνομα τόπου ἢ ποταμοῦ. Sunt codices qui ἢ ποταμῷ omittunt; omittendum potius fuit τόπου ἢ. Male lectum compendium nominis ποταμοῦ varietatem lectionis peperit. » B. Est fluvius insulæ Deli, ad quem dea nata esse ferebatur. Dianam tibi finge a venatione reduntem, pulvere et sanguine conspersam : quare se abluit, ut venatores opere peracto solent. V. Apoll. Rh. II, 937. laprimis autem grata Dianæ materna Inopi unda se-

cundum Valer. Flacc. V, 105. Jac. Fortasse Ἰνωπῷ, genitivo, scribendum esse annotat Meinek. p. 95. Minime necessaria Bothii observatio : « Divit κατὰρὸν ab effectu lavandi : alioqui ineptum foret. » Deinde edebatur βᾶθι δ' ἐς οἶκους, « quibus, inquit Hecker. I, p. 123, nullus est commodus sensus, quod dominæ adium, ad quas Dianam Lucinam venire precatur poetria, nomen addendum erat, nec apte huc nomen Alcetidis retrahere licet. Neque dubium quin urbs ipsa, non domus hominis privati hic memoranda sit. Corrigendum βᾶθι ἐξ Λοκρούς. Ita hi versus luculentius etiam manum produnt mulieris Locrensis; v. VII, ep. 718. »

CCLXXIV. Tisis mater facta Lucinæ munera quædam dedicat. — 1 πότνια κύρσο δ ταύταν ἐπὶ ποτιδα νόμην (superposito α) Cod., correxit Jacobsius, coll. Callimachi H. in Apoll. 32. Jam Reiskius κωροσόα. Ob lenitatem mutationis obsecuti sumus egregio viro sic versum scribenti in ultimæ manus exemplo. Sed audiendus Lobekius Pathol. prol. p. 456 : « Res principales a secundariis cognominari mihi non constet; in Callimachi loco ἐπιπορπί; sine dubio non venit fibulatum significat, ut Jacobsio visum, sed id quod schol. dicit ἡ περὶν sive potius capitulum fibulæ pectoralis auro cælatum. Præfero priorem correctionem Jacobsii, ταύταν ἐπὶ παστὰ δ : νόμην. Sic donarium reponitur ὑπὸ παστὰ ep. 119, ὑπὸ παστὰ ep. 342, ἀνὰ παστὰ ep. 149. » Atque hoc ipsum etiam Boissonadius receperat. Νύμφαν autem de pupa intelligunt, virginum oblectamento (vide mox epigr. 280, 2 et 3), Toupius ἐπιποτιδα νόμην de pupa corallina, ex corallo facta. — 2 λιπαρῶν τ' ἐκ Cod.; delevit Brunck. Sed præferam eadem quod est in margine apographi Lipsiensis : λιπαρὸν τ' ἐκ κεφαλῆς πλόκαμον, quod etiam de pluribus πλόκαμοι; dici potest. De illo Jacobs. : « Dubito utrum de velamento accipiendum sit στεᾶν, an de ipsis crinibus in divæ honorem detonsis. Coma autem verticem ambiens, στεᾶννη vocatur; v. Polluc. I, 40; IV, 144. » Alterum probabilius. Servavi vulgatam et Boissonadii latina. — 3 ὀλῆτα * εὐλῆτα Cod., superposito εἰ. Πολυμνήστοιο Boiss. vertit longa memoria dignæ, Bothius expellit a multis. — 4 τσιδο; Cod., in τι εἶδος corruptum ap. Suid. Vide Lobek. Pathol. prol. p. 511. Edebatur Τσιδος.

Sequitur in Codice epigramma jam supra positum n. 146, hic cum lemmate : Καλλιμάχου. Ζήτει δις καίται.

CCLXXV. Samytha Veneri comæ redimiculum dedicat. — 1 χαίροις ἀν τοι εἶνε κόμαν ἀπὸ Cod., corr. Kusterus. — 3 ὁδοι Jac. ex Codice qui ὅδε superposita litera δ. « Hinc Suidas : θαδαῖον τῇ κατασκευῇ ποικίλον. » B. — 4 τοῦτοι καὶ τῆνα ἐτ' ἄδωνα Codex. « Ad aures melius accideret τοῦδ' ᾧ. » Meinek. p. 95, qui ἄδωνα. « Sed demonstrativum pronomen (ut recte observavit Heckerus I, p. 74) huic loco parum aptum; neque corripi poterat prima syllaba verbi χρίει, quæ semper et ubique producit. Denique Venerem dici etiamnunc illinere Adonin nectareo unguento, absonum est. » Scribit autem :

τῷ τόκα καὶ τῆνα χρίειν Ἄδωνα καλὸν.

Malim τῷ ποκα. Alterum autem hemistichium jam olim sic scripserat vir doctus in Museo Cantabr. VI, p. 315. Nihil movi, qui putem vitium etiam in χρίει residere.

CCLXXVI. Argumentum eleganter exponit Piccolos : La vierge Hippé, près de se marier, relève avec art, sur sa tête, sa belle et riche chevelure, sans oublier les services que des substances parfumées peuvent rendre au

plus frais visage. Pour faire ses adieux à Diane, et se concilier sa protection dont elle aura besoin plus tard, elle va consacrer à la déesse sa ceinture et ses bandelettes virginales (μίτρας). Le poète fait parler ces objets inanimés, ils appellent la faveur de Diane sur Hippé; en récompense des bons offices qu'ils ne cessent de rendre à la virginité. Postremum ex dubia de v. 3 conjectura ductum. — 1 ἀνεύχαστο tuetur etiam Heckerus. In diversam sententiam Salmasius ἀνεύχαστο, Meinekius p. 209 ἀπεύχαστο, Jacobs. ἐμήχαστο. Quo Reiskius referebat etiam συνηγομένη v. 2, « inuncta smegmate tempora, i. e. rasa. Nam ubi capillus demendus est novacula, debet cutis prius smegmate illini; v. H. Jun. De coma IX, p. 398. » — 2 εὐώδει Cod., corr. Salmas. — 3 γὰρ τοι Cod., corr. Reiskius. In fine Cod. ἐπὶ κοῦρη. « Recte Reiskius κοῦρη, sed male id de cæsarie interpretatur; αὐτὴ ἐπὶ κοῦρη μίτρας sunt mitræ matronales in detonsæ comæ locum succedentes. » *Meinek.* Heckerus αὐτὴ ἐπὶ κοῦρη, quod verum nunc existimo, olim fortasse κόρη scriptum, unde κοῦρη. Piccolos αὐτὴ ἐπὶ κοῦρη, et sequenti versu παρθενικαῖς. Bothius quoque ἐπὶ κοῦρη posuerat in suo exemplo. — 4 αἰτέομεν Cod.; αἰνέομεν Reiskius et Brunck.; probabat olim Jac. hac sententia: *puella, cujus olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus*; Heckerus autem, παρθενίας pro adjectivo. habens: « *mitræ dedicatæ virginitatis gratiam amamus*, i. e. quum ea, quæ nos hactenus gestavit, nubat, malum deæ esse virginis. » Quæ mihi quidem sententia ceteris probabilior videtur. Recepit etiam Boiss., hæc ille annotans: « Prædicant scilicet, quum sint tantum munditia simplices, nativo, non alieno, virginem conspicuam fuisse decore. » — 5. Hinc Suidas: ἰότητι βουλῆσαι, γνῶμη — 6 τῇ λυκομηλείου παιδί Codex et Suidæ libri optimi quique duobus locis; quod optime correxit Meinekius coll. Lobeck. Paralip. p. 6 seq. Deinde in Cod. φιλαστραγάλῃ scriptum fuisse videtur, radendo in φιλοστρ. versum; sed Suidas quoque bis φιλαστρ. « Minime aptum virgini nupturæ epitheton. Suspicor λιπαστραγάλῃ vel λιπαστραγάλῃ. Quod aptissime de puella dicitur, quæ missis crepundii puerilibus matrimonium initura est. Non pueros tantum, sed etiam puellas talis oblectatas esse præter notissimam picturam Pompeianam et alia artis opera talis ludentes virgines exhibentia docet Pausanias VI, 24, ἀστραγάλους μερακίων καὶ παρθένων ἀθῶμα vocans. » *Meinek.* Piccolos φυλαστραγάλῃ, « ut dicitur φυγόδεμος, φυγόλεκτρος, etc. » propius ad traditos ductus accedens. Nisi forte olim cum aspiratione λιπαστραγ. scriptum librarius transpositione emendandum credebatur. Heckerus conjiciebat παιδί καλῶστραγάλῃ, i. q. καλλισύμφω.

CCLXXVII. Arsinoe, Ptolemæi filia, Dianæ comæ suæ cincinnum dedicat. — 1. « Hinc Suidas: ἀλκήντας· εὐπώστους, δυνατούς. Ex v. 2: πλόκον· πλέγμα ἐκ τριγῶν. » B. — 2 mire Suidas τόνδ' ἀνέθηκα κόμης, unus cod. Par. A ἀνέθηκε κόμης. — 4 ἱμερούς κ. πλοκάμους Toupius et Bothius.

CCLXXVIII. Gorgus, Asclepiadis filius, Phæbo crines recens detonsos cum precibus dedicat. — 1 ἱεῖαστο Cod. — 2 γοργός Cod. — 3 ἀέεις Cod., superpositis literis αἰ. Notum *Delphinii* Apollinis templum Athenis.

CCLXXIX. Eudoxo adolescente Apollini crines primum detonsos dedicante, poeta optat ut pro iis succrescat hedera Acharnensis, *doctarum præmia frontium*. — 1 ἐπὶ δὲ Codex; alterum dedit Suidas. — 3 δὲ οἱ Brunckius; δὲ τοι Cod.; δὲ σοι Suid. Deinde uterque κάλλος, quod certatim correxerunt Meinek. p. 147, Bothius et

Hecker. I, p. 136. — 4 ἀεζόμενος Heckerus, quem v. p. 137. Legebatur ἀεζόμενος. De Acharnensium demo Pausanias I, 31 extr.: ὀνομάζουσι Διόνυσον Μελοπόμενον καὶ Κισσόν (Κισσία?) τὸν αὐτὸν θεόν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες.

CCLXXX. « Timareta crepundia sua ante nuptias Dianæ dedicat, de. v. sibi favore expetens. Epigramma edidit et explicuit Pierson. ad Mær. p. 235. — 1. Τυμπανα, intellige quem vocant *il tamburino*, quo puellæ saltationem moderabantur. » Jac. — 2. Conf. Archiam supra ep. 207, 2. — 3 τε κόμας Codex, corr. Salmas. Diana Λιμνήτις, quæ colebatur in Limnis, de quibus v. Thes. voce Λίμνη, sine. Cod. λιμνάτι, ut videtur. — 4 ἀνέθετο κατακόραν Cod., corr. Scaliger et Brunck. — 5 λητώϊας Codex, i. a correctore inserto. Ibid. χεῖρα Cod. — 6 θῆκα μὲν δ' σῶϊζις τ. ὁ. ὁσίωι Cod.

CCLXXXI. Puella Matri deum ob cultum ei præstitum se commendat. — 1 πυρικαῖος Codex, corr. Meinek. « Plurima in Phrygia intestinorum ignium vestigia; v. Strab. XII, p. 578, Mannert. *Geogr.* VI, 3, p. 135 seq. » Jac. — 2 μητέρ' Cod., corr. Salmas. — 4 ἀδρύνας Codex. Quod Jac. explicat « τριζοῖς, σῶϊζις, sed ita ut delicatæ puellæ convenit, ἀδρῶς. Æsch. Agam. 891: καὶ τὰλλα μὴ γυναῖκος ἐν τρόποις ἐμὲ ἀδρυνε. » Ad quæ recte Meinek. p. 113: « Parum aptum hoc loco ἀδρύνειν, quod significat *ornare, deliciis frangere*. Legendum videtur ἀδρύνας, *facias ut adolescat puellula et ad nuptias maturarescat*. Quod verbum quum proprie de frugibus dicatur, etiam ad homines transferri constat. » Quod recipimus: — 5 σοὶ κατὰ πολλὰ Passovius Scriptt. misc. p. 200 (a. 1827) et Meinek. p. 113. Legebatur σοὶ καὶ πολλὰ πρ. καὶ παρὰ βωμῷ. « Pertinet παρὰ [scripsit Boiss. κατὰ, calami lapsu memorabili] ad utrumque nomen *προνητῆς* et βωμῷ, syntaxi non rara, de qua vide not. ad Append. ep. 50, 23. Casuum in regimine diversitas habet quod lectorem advertat magis. » Et valde advertit Passovius, i. e. p. 199 seq. Sed fateor xai esse aptissimum, quod servat Geistius, item aptissime πολλὰ ut adverbium accipiens, scribendo προνητῆς, adjectivum de loco ut βωμία ap. Soph. Antig. 1301. De virginum choreis in Matris deum sacris Jac. citat Proclum Theol. Plat. VI, 13. — 6 παρθενητικὴ ἐτινατ' Heckerus I, p. 277.

CCLXXXII. Θεοδωρίδα Brunckius et Meinek. p. 224. *Diodori* Zonæ stilum redolere observat Jac. « Postquam Calliteles ex ephebis excessit et palæstram frequentare desiit, gymnasticam suppellectilem Mercurio dedicavit ob peractam ordinate et modeste ἐγχεσύνην, juventutem. » Brunck. — 1 πειληθέντα corrector Codicis, qui a pr. m. πιληθέντα. « Hinc Suidas: πιληθέντα· πυκνωθέντα. Ex v. 2: πέταλον (sic), πύλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν. Ex v. 3: περόνη· πόρπη. Ex v. 5: αἰετοῖον, τὴν αἰ βαλλομένην. » B. — 2 πέταλον Cod. et Suid. duobus locis; corr. Salmas. De petaso Boiss. citat Millin. *Monum. inéd.* p. 373. — 3. « Διόλον poeta vocat fibulam, quia hincis dentibus utramque chlamydis laciniam mordet Suidæ libri περόνην, iidemque cum Codice xai στεγγίδα. [De strigili vide mea in Notitt. mss. t. X, part. II, p. 226. Boiss.] Deinde fort. leg. χαποτανοσθέν, *relaxatum*. [Hoc ex nott. mss. Ac recepimus pro vulgato xai τὸ ταν.] — 4. Γλαῖος sunt sordes strigili derasæ. Cave autem ne attritam et sordidam chlamydem deo dedicari in contumeliam putes. Imo gaudere deum puer volebat vestimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palæstricarum vestigia inhærebant. — 5. Σχιζαὶ quæ sint hoc loco, ignoratur. » Jac. Juvenilis ludi alicujus instrumentum, ut videtur. *Sagittæ*

significatio ex LXX modo affertur. — 6 δῶρα φιλευτάτου Codex, correxit Jacobsius. Meinek. malit δωροτῖλ'. « Munerum amantem deum appellat, Mercurium κερδῶν respiciens. » Heckerus lusit φῶρ, ἀφιλευτάτου, « aptissimo juvenilis ætatis epitheto. » In fine Cod. ἐφημοσύνης, corr. Reiskius.

CCLXXXIII. « In puellam olim superbam et severam, nunc, quum vetula facta esset, ad pensa redactam. Commode huic epigr. Mitscherlichius admovit Tibull. I, el. 6, 77 :

Ast quæ fida fuit nulli, post, victa senectâ,
Ducit inops tremulâ stamina torta manu. »

Jac. — 2 οὐχί (sine acc.) κ. θεόν, a correctore θεῶν, Cod. Apogr. Par. θεάν. — 3 μισθία Cod., sed recte Plan. — 4 ὁφέ τ' Ἀθηναίων Κύπρις ἐλ. vet. edit. Planudeæ, sed Grotius correctas sequebatur, qui alio loco epigramma hunc in modum reddidit :

Quæ prius auratos inter regnabat amores,
Nec Nemesis duræ jura timeret heræ,
Paupere jam telas percurrit pectine : serum
De tenera spoliis Cypride Pallas habet.

CCLXXXIV. Philenium meretrix, quam domi clam habebat Agamenes, vestem ei texuit. Ad quæ poeta : *Ipsa jam Venus textrix* ; jam feminæ, quæ contempta Venere Minervam et Junonem colunt, otiosæ sedeant licet. Integerrima nobis esse videtur scriptura epigrammatis, quam conjecturis sollicitabat Jacobsius. — 1 ἀγαπηλούς Cod., corr. Salmas. — 3. « Sensus hic esse videtur. Quum potuerit Philænium in sinu amati viri recubans, dormiens, lascivens, tunicam texere, fecit ipsa Venus pro Philænio lanificium. Ament ergo jam feminæ, et pensa in quasillo jacere suant : pro ipsis Venus habet manus. » B. — 4 ἔχει Reisk. et Brunck, minus apte.

CCLXXXV. « Sine hæsitacione Nicarcho tribuit Plan. Puella, quæ aliquamdiu vitam texendo toleraverat, tædio laboris capta, ad Veneris castra transit, instrumentisque suis in deæ vestibulo concrematis, quæstus de corpore faciendi decimam novet. — 1. Ἡ ὑπὸ κερχίας idem fere quod ἐν κερχίαι. Plato Conv. p. 205, B : αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχαις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Id. Hipp. maj. p. 295, D, ibique Heindorf. — 4. Junge θέτο ἐπὶ πυρῇ ; προδόμου. Igne, quem in vestibulo templi accenderat, concremavit. » Jac. « Pro πυρῇ vertit Grotius conjecturam inutilem [Brodæi] πύλης. Verte : *in rogo ante templum posuit*. » B. Versu 3 τὰ τε πηνία Meinek. p. 180. Legebatur τε τὰ πην. — 5. « Supra ep. 47, in eadem historia, κερχίς appellatur λιμνηρῆς ἀρμενον ἐργασίη. Sunt instrumenta opificii male et misere alentis. — 6 νέων Plan. — 7. Artem musicam, ut mos erat, cum vita meretricia conjungebat, convivia et comissationes tibicæ citharæve cantu (πηκτίς enim utrumque) exhilarans. Ἐχεν pendet ab εἶλετο, quod variandæ orationis causa post accusativos nominum infinitivum sibi adjunxit. » Jac. — 8 θαδίαις Cod., superposito λ. — 9 λιμματος idem a pr. m.

CCLXXXVI. « Tres puellæ institam, communi opere elaboratam, Dianæ dedicant. — 1. Admodum latus ille limbus, πίζα. Nam παλαιστή erat quattuor, σπιθαμῇ duodecim digitorum mensura. Conf. ad ep. seq. versum 8. — 3. Θάτερα, sinistram partem. » Jac. — 4. Schol. : κόσμος τις ὁροφικὸς παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι, καὶ εἶδος ἱππασίας παρὰ τοῖς ἱπποδαμείσταις, καὶ ποταμὸς Μιλήτου ὁ Μαίανδρος.

« De mæandro vestium ornameto v. Millin. *Monum. ined.* t. I, p. 132. Conf. ep. sequens. » B. — 5 κόρυαν Cod., corr. Brunck ; κόρη Plan. Debebant κουρέων. Ad Dianæ cognomen Καλλιστῶ respicit. — 6. « Schol. Wechel. ἀντὶ τοῦ ἐκ ψυχῆς ἀγαπῆς καὶ ἀσμενίσσεως. Scripsi πρὸς ψυχῇ e conjectura Jacobsii. » B. Qua non opus, nec recepit Meinek. p. 29.

CCLXXXVII. Ex præcedente epigrammate expressum. — 1 ἐπάρθ. Cod. — 4 πολυπλανέος Cod. et Plan., at in illo superscriptum : γρ. καλιμπλανέος. Ibidem schol. : νῦν τὸν ποταμὸν σπυλαίνει. — 6 λαίαν et λαγόνα Cod. a pr. m. habuisse videtur. — 7 δὲ νῦν et ἱσπαλάστον Cod., sed recte utrumque Plan. Schol. Wechel. : νασμῶν ὕδατον, τούτῃσι τὰ ἐπιδείκναι τοῦ ποταμοῦ. — 8 σπιθαμῇ Cod. « Recte Plan. et Brunck. ἐπὶ σπιθαμῇ. Ornamentum a Bittio acu pictum spithamam excedebat palmæ latitudine. » Jac.

CCLXXXVIII. Quattuor filiæ Lycomedis, textrices, artis suæ instrumenta Minervæ dedicant cum precibus. Carmen valde depravatam. — 1 ὠκαμήδης Codex ; Λυκομήδους Salmas ; Λυκομήδης Meinek. p. 113. Nisi matrem nominare poeta voluit, Λυκομήδης. — 3. Ἐργων ἐκ δεκάτας hic intelligi nequit, quum non operum suorum partem illæ, sed ipsa artis instrumenta deæ offerant. Olim Jac. conjecerat ὄργανα τὰς τέχνας ποτιθύμια. Boisson. : « Offerunt texta quæ ipsis maxime placent, decimam operum partem, et insuper instrumenta artis. » Sed hoc græce esset ἔργων τὰ ποτιθύμια δεκάταν. Quod sequitur ἀτράκτου epitheton πρόσεργον (« expectes πότεργον. » Jac.) tuetur Heckerus coll. VII ep. 726, 3 : τὸν συνέριθον ἀτρακτον, et VI, ep. 39, 3, μέτον ποτιθύμια λὰ τριῶν. Etiam Suidas agnoscit in Ἱερῶν. Jacobs. conjiciebat κροκουργόν, coll. ep. 289, 3 ; Meinek. τὸν τ' ἐριουργόν. — 4 τὰ, * νατρία (sic) Codex, et in marg. repetitum νατρία, cum scholio : νητρία λέγει τοὺς στήμονας. Recte ap. Suid. τὰν ἀτρία. De qua voce videndus Ruhnk. ad Tim. p. 135. — 5. Κερχίδα ἀνιδόν (Aristoph. Ran. 1316) sæpius jam vidimus. — 6. Schol. in Cod. : πηνία δὲ [τὰ] περὶ τοὺς ἱστούς ἐργαλεία. Suidas : πηνίων, ὁ ἀτρακτος ἐν ᾧ εἰλεῖται ἡ κρόκη. Conf. ep. 285, 3. Deinde Codex κερταστάς τούσδε ποτίρ ῥόγας, ut Suidæ quoque libri, qui ποτιρογέας. De quibus et sequenti hemistichio, quæ Meinek. et Hecker. intacta relinquunt, criticorum olim conanima habes ap. Jac. ad Analecta t. VII, p. 67 seq. Qui in nott. mss. : « Fort. καὶ ταλάρου τούσδε ποτ' ἀρραγίας », ad Palat. ποτ' εἰροχαρεῖς coll. Archia supra ep. 39, 6. — 7 καὶ σπάδας εὐδριθεῖς πολυάργυρα consensu Cod. et Suid. « Est ultima brevis in σπάδας, dorismi licentia, ejus tot sunt in Theocrito exempla, v. c. πᾶσας I, 83. Adde 131 ; II, 160 ; III, 2 ; V, 146 ; VI, 32 ; VII, 87, etc. Inter alia menda ab aliis correctæ Codex habet τῶς δέ. Scripsi τάσδε. » B. Hoc etiam Meinek. Cetera Boiss., ejus sunt latina, sic dedit ex Jac. et Salmasii conjecturis :

πανία, καὶ ταλάρου τούσδε ποτ' εἰροχαρεῖς,
καὶ σπάδας εὐδριθεῖς πολυέργους τάσδε, πενιχραὶ etc.

Meinek. cum Reiskio ἐμδριθεῖς, quod Jac. quoque posuit in nostro exemplo, prætereaque conjecturam ad Palat. sic prolata : « Quum Archias, qui hoc epigr. expressit n. 39, puellas illa instrumenta proveciore ætate dedicasse fingat, suspicor illum legisse ap. Leonidam : καὶ σπάδας εὐδριθεῖς, πὸ λ' ἄς γέρας * ὥς δὲ π., quod a membr. vestigiis proxime abest. » Heckerus πολυάργυρα, τῶς δὲ π., ad deam referens, oppositum voci πενιχραὶ, « nisi præstet πολυώνυμ. » Codex πενιχραὶ. — 8. Hujus versus ultimæ voci adscri-

ptum in Codice : ζῆται στίχους β' κάτω, ubi exaratum distichon extremum. — 9 ζῶν χέρας αἶσοι ἀθάνα ἐνὶ πλησαιο μὲν ἰσως Codex. Heckeri conjecturam secuti sumus, ut qui paucissima in his mutet. Tō; v. 7 refert ad ἰσως, ζῶν mutat in νῶν, αἶσοι in αἶσα, hac sententia. Quem admodum nos ex tenui re familiari tenuia tibi dona dedicamus, ita tu largis opibus ornata largiora nobis gratificeris. Similem fere sententiam Meinekius indicavit, addens : « Fortasse tamen totus versus ita scribendus :

ὦν, χερνᾶτις Ἀθάνα, ἐνιπλήσαιο μὲν ἰσώς.

Minerva χερνῆτις eadem quae ἐργάνη. » Jacobsius ediderat :

τῶν χέρας αἶσι (αἰὲν), Ἀθάνα, ἐνιπλήσαιο μὲν ὀπίσσω,

quae in latinis reddidit Boiss. — 10. « Suidas hoc versu utitur sub σικύη, ἡ ἀρτοθήκη, οἰνοει σιτοθύη. Vid. ad ep. 302, 2. » B.

CCLXXXIX. Tres Philolaidæ filiae Minervæ artis instrumenta dedicant, a labore textorio cessantes. — 1 φιλολαΐζω Codex. De quibus nominibus explicat Meinek. p. 114. Male legebatur Φιλομήδεω. — 2 νεκρὸς Cod. — 4 ὀρνέϊταν Cod. « *Tenebrosum*, h. e. vespertinum, nocturnum, dicit τάλαρον, quo tunc uti solent lanificæ, interdiu aliis rebus occupatæ. » Both. Sic Salmasius. Haud probabiliter Jac. orbum, i. e. vacuum calathum intelligere malit, « quod Leonidæ ingenium sapit. » — 7 ἀθανάτω (recenti m. in — α mutatum) παντίδι Cod. « Quod Minervæ opificis cognomen esse recte intellexit Grotius. » Aelianus N. A. VI, 57 : οὐ μόνον δὲ ἀρα ἦσαν ὑπαντικταὶ αἱ φάλαγγες καὶ εὐχειρες κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν ἐργάνην τε καὶ πηνίτιν θεῶν. Hinc Leonidæ reddidi παντίδι. Conf. ad Euphorion. fr. 161. » Meinek.

CCXC. Parmenis Veneri Uraniæ (Arsinoæ Zephyriti) flabellum dedicat. — 2 ἡδίστη θῆβε (sic) παρ' οὐρανίη Codex, corr. Brunck. Heckerus, vera falsa miscens, corrigendum esse putat παρ' Ἀρσινούη. « Arsinoe enim Zephyritis dicta et Zephyrorum domina. » De qua re jam egregie disputaverat Jacobs, ad Analecta t. VII, p. 376 seq. Flabellum in Arsinoes templo dedicatum esse videtur, Venus autem illa Zephyritis a Parmenide adulatorie dicta Οὐρανία. — 3 τ' ὁ (quasi τὸς) δ' (sic, enim τοῦδ') ἡλίου Cod. — 4 * ἡταιρ μαλακοῖς ἐκτρέπεται (sic) Cod. « Jacobsii est ἡ δαίμων, meum ἐκτρέπεται. » B. Cui non parui. Posterius Jacobs. ἡδ' αἰεὶ μ. edidit, ῥιπίδα intelligens. Sed de dea loqui poetam, Meinek., Hecker. et Hermannus consentiunt. Herm. ἡδ' ἀρα οἱ, vel ἡ δ' ἡλίου βαρὺ θάλαρος θάταιρη (sic Meinek.) μαλ. Quibus non opus.

CCXCI. Iterum legitur in Codice capite IX post epigr. 164, ubi est ἀδίσποτον, ut in Plan., et hoc habet lemma : εἰς γραῦν μέθυσον εὐξαμένην ἐν ἀρρωστία ἐπὶ εκατὸν ἡλίοις μὴ γεύσασθαι (sic) οἴνου, ἀλλ' ὑδροποτήσιν ἐγερθεῖσα δὲ ἐπὶ κοσκίνου εἶδεν ἡλίου ἀκτίνας τῶν ρ' πλείονας, καὶ πάλιν ἤρξατο πίνειν. Apparet ἐπιδεικτικὸν esse epigramma, non ἀναθηματικόν. — 1 Ἡ γραῦς (pro βαρχ.) Cod. altero loco. Deinde hic ἐκ ποτε νοῦσωι, unde Brunck. ἐκ ποτε νοῦσω, quod præferendum videtur. Alterum etiam Suidas. « Κυλίκων σποδὸν, mulierem siccantem calices, Antipater duxit e Leonida Tar. VII, ep. 455 : ἡ πῖθων σποδός. — 2 κεκλιμένη διτ τ. Ἐξείν ἔπος Cod. altero loco, idemque Plan. cum Ζηνί, metrum sanasse opinatus. — 3 διάκαυμα Plan. Brunck. διὰ καύμα φύγω, « probante Poerlkampio Nov. Bibl. crit. IV, p. 59. In hoc tamen poeta, qui certe non est Sidonius Antipater, κύμα πυρός ferri posse existi-

mabam. Sic πένις κύμα IX, ep. 367, 12. Ac de omni malorum generis κύμα usurpatur; v. Blomf. Gloss. in Æsch. Sept. v. 64. » Jac. — 4 ὄροσερᾶν Cod. hic; ὄροσερᾶν Suid.; ὄροσερᾶ;... λιβάζος Cod. altero loco et Plan. — 5 ἀνίτην hic, ἀνάγκην Cod. altero loco et Plan., quod præstare puto. — 6. « Hinc Suidas : μῆχος, μηχανήμα, ἐπινόημα. Id nomen illustrat Blomf. Gloss. Agam. 2. » B. — 7 λεπτοῦ γὰρ Cod. altero loco; λεπτόν γ. Brunck. Τριτὸν etiam Suidas, qui θεμένη, ut altero loco Cod. et Plan. In fine Cod. hic ποικῶν. — 8. « Διὰ σχοίων, per cratis e junco contextæ intervallo vel foramina. » Jac.

CCXCII. Niconoe in certamine de formæ pulchritudine ἄλλα omnia abstulerat : quare Priapo judici dona dedicat. Olim ob vocem depravatam συνεπέκτιεν v. 3 interpretes de « meretrice bibacula » cogitabant. De quo errore dixit Heckerus I, p. 256. — 1 ὑπέρδωμα Plan. « Hinc Suidas : μήτρα, διαδήμα, ἡ ζώνη. Idem in Ἀλουργά, θαλασσοπόρος, hunc versum profert. » B. Λάκωνες, πέπλοι accipiunt de vestibus Laconica purpura tinctis; conf. intt. ad Horat. Carm. II, od. 18, 7. — 2 ληρὸς Photio γυναικείο; κόσμος χρυσοῦς. « Festus : *Leria, ornamenta tunicarum aurea*. Καλλίμου; Salmasius interpretatur de virginis quæ in circuitu vestis eunt, ad oram infimam currentes, quas veteres etiam ῥάβδους appellaverunt et ἀκάνθους; et σκυτάλας. » Jac. Qui χρύσεια prima correpta tuetur p. 197 seq. — 3 συνέκτιε Cod.; συνεπέκτιε Plan. et Suidas v. Μίτρα. Quod falsum esse ostendit versus 5. Heckerus συνεπέσπασα; ad se traxit : « quia præmia non tulerat, sed ἀκούτι ceteris præripuerat. Aliis locis in malam partem verbo utuntur, ut Posidippus V, ep. 209, 3. Add. VII, ep. 170, 2; IX, ep. 84, 3; 86, 6. » Sed nominativi in primo disticho positi postulare videntur neutrum vel passivum verbum cum Νικονόη, sive Νικονόης (esse) συν-επικρίθη. — 5 πρίττω Cod., alterum Plan. et Suidas.

CCXCIII. « Cynici philosophi supellex Veneri dedicatur a Rhodone formoso puero, cujus amore captus ille cynicam vitam reliquerat. » Jac. Esse hoc, ut alia quædam, σκωπτικόν in ἀναθηματικὸν formam scriptum observavit Hecker. I, p. 5 seqq. — 1 βλατύα Suid. « Qui hoc loco utitur in Βλαύτη, εἶδος ὑποδήματος. Conf. ep. 298. Differre βλατύα ac σκινδάλια patet ex Philostrati Epist. 22, ubi v. notata. » B. — 2 σκύλα (σκυλία Cod.) ποσυχάρος Cod. et Plan. hic et ep. 298, 6; egregie correxit Meinek. p. 115. — 5. « Scripsi οὐνεκα pro ἡνίκα, quod ab hoc loco alienum videtur. » Heck. Minime opus ea mutatione. — 6 στρεπτοῖς Cod., corr. Brunck. Boiss. vertit *sancto*, σερτοῖς videre opinatus.

CCXCIV. Callon ludimagister, senio confectus, professionis suæ insignia Mercurio dedicat. — 1 σκήπωνα πρόποδας * γονιμάν τε τε Cod., corr. Salmas. Ib. Cod. παρακείταν. « Scripsi παρακείταν. Ferula cum ludimagistro quasi dormit; eam nunquam a se removet, ne noctu quidem. Est aliorum [Salmasii et Brunckii] doctior conjectura πυρκείταν, respectu ad furtum Promethei, quam illustrare poterit Blomf. ad Prom. 109. » B. Παρακείταν Piccolos quoque et Bothius coniecerunt. Suidas v. Νάρθηξ habet πανακείταν. Unde Jacobs. in nott. mss. : « πανακίτην correxit Martinus Lex. philol. v. *narthex*. Posui πανάκειαν, quod eandem vim habet. Conf. Martian. Capell. III, § 223 seq., p. 257 ed. Kopp. » Lobeckius Pathol. prol. p. 396 corrigit « χαρακίτην, i. e. χαρακίτην, *fissa arundo* Propert. IV, 7, 25. » De *loro*, ἱμῶνι, quo castigantur pueri in scholis, Jac. citat Wolf. ad Libanii Epist. 829, not. 6, et illa ex versibus Horatianæ satiræ X præmissis :

Qui multum pueros loris et funibus udīs
Exhortatus.

— 3 κίρκον τ' εὐόλκων Cod. et Suid., « quod non expedit. » *Both.* Neque alii. Reiskius cogitabat de « annulo vel amplo foramine, per quod funis traheretur quo ludimagister contumaces pueros alligaret. » Jacobs. conjiciebat εὐόλκον (*attractorium*) vel εὐόχον. « Scripsi κίρκον τ' εὐελικόν [sic], ne lector nimium hareret. Sed aliud querendum. Quis fuerit annuli usus ignoratur. Ejus cognitio ad bonam epitheti emendationem ducere poterit. [De φιλοκαμπέα vide *Meinek.* ad epigr. 301, 7.] — 4. Suidas in Συγγίδα versum recitat et addit : ὡς εἰκοι, κτένα λέγει. Non potuit sic explicare nomen συγγίδα, vel συκρίδα potius, quod calcei genus quoddam esse videtur. [Vide *Thes.* v. Συκράς.] An στεγάνη ipsi fuit κτείς? Significatio nominis est dubia, ac dubium nomen ipsum. Apogr. Par. τεγανάν. » B. Cod. στεγανάν. Reiskius στεγανάν, i. q. στέφην, κάλυμμα, ut dicitur στεγάνη, quod recepit Jac. — 5 * κάλλων Cod.; ἀγώγῃ; Suid. — 6 παιδεῖου Cod.; alterum Suidas, qui : παιδεῖας, μετουσια στικόν' ὁ τῆς παιδείας.

CCXCV. Ascondas scriba librarius, quum inter vectigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — 1 σμίλαν Ἀκιστώνδας Codex et edd.; correxit Heckerus, quum σμίλαν ultimam producat. — 2 ψαίστορ' ἀπὸ κνιδίων Codex et Suid, per anastrophe pro ἀποψαίστορα. Brunkius ψαίστορα τῶν Κνιδίων, quod Boiss. et Hecker. receperunt. Jac. conjecerat ψαίστορ' ἄλως Κνιδίων, coll. ep. 66, 7 : σπόγγον ἄλως βιάστρον. Calani *probatores Cnidii et qui in Asia circa Anaticum lacum nascuntur*, Plin. H. N. XVI, 64, et *Cnidia arundo* ap. Ausonium. — 3. « Hinc Suidas : σελίς, τὸ μέσον τῶν δύο καταβάτων ἀγχαρον τυγγάνον. Est σελίς inargo paginarum interior. Vocantur paginae καταβάται, quod deorsum versus leguntur. » B. Deinde Cod. ἐργμα τελείας, « quod ita dirimendum, ἔργμα τε λείας σημάθει, ut significetur lapis oblongus, quo etiam nunc scribæ uti solent partim ad deprimentam chartam quam describunt, partim ad designandum versum, ne vel sursum aberrent vel deorsum. » Lobeck. Paralip. p. 313. Hesych.: ἐργμασι κωλύμασι, περιεράγμασι. — 4 σαμοθέτωι et εὐμελάνω βορογίδα Cod., corr. Salmas. Heckerus una voce τὰν εὐμελάνωβορογίδα. Broxii, alibi a βορογός, hic cum Schneidero a βρέγω ducendum et *atramentarium* significare videtur. — 5. « Videtur χάρινα vicinum esse nomen forma et significatione latini *circinus*. » B., cujus sunt latina. Salmasius τὸν ἐκιδήτην, *le compas*, significari existimat; Reiskius, ob Hesychii glossam : Καρκίνας' δασμός τις, verba χάρινα σπειρούχα interpretabatur « de voluminibus membranæ, quæ, tenuis decussatim sese secantibus, colligata essent. » — 6. « Πλινθίδα Schwarzius interpretatur de conspicio e vitro viridi, quali scribæ nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur, fortasse a forma quadrata πλινθίδα dici existimans; Guyetus autem *laterculum* sive *cotem Veneti coloris* intelligit, illam ut videtur cotem qua scalpellum obtusum acuebant scribæ. » Jac. — 7 φιλολίγνω esse scribendum aut φιλόλιγνο; observat Hecker. — 8 ἄρμεν' Cod.

CCXCVI. Sosippus venator, senex factus, Mercurio artis instrumenta dedicat. — 1. « Hinc Suidas : ἀστεμπεά· ἀμειψαίνων. Ex v. 3 : τετραπέντα· τρυπηθέντα. Ex v. 6 : ἀδωνία· ἀδωνάμια, ἀσθένεια. » B. In fine Codex ἀντικτήρας, Suidas ἀντεκτήρας, cujus cod. Leid. et alius ἀντικτήρας, quod optime correxit Lobeck. *Pathol. prol.* p. 296 : « ἀντικτήρες sunt *tendiculae*; ἀντικτής, εἶδος παγίδος, *Elym. M.* » Bernhardys ad Suid. ἀμπυκτήρας. Salmas. et Brunk.

οἰδικτήρας [de sagittis; quod recepit Boiss.], ἀντεκτήρας Reiskius, quod aptissimum est epitheton arundinum caplas aviculas firmiter amplectentium. » *Meinek.* p. 115. Heckerus I, p. 145 ἀρεντήρας. Jacobs. in nott. mss.: « Fort. ἄρμενα θήρας. » — 3 ἰοδόκον Suid. Hecker. κιοδόκην. Ad sequentia Jac.: « Etiam hodie aucupes coturnices tibia, qua earum vocem imitantur, in rete allicere solent. » Bothius posuit τετραπέντα. — 4. « Derivo πλωτών a πλώς, πλώτες, *mugiles*. Vide Athen. VII, p. 307, B. » Boiss. Recte vidit Lobeckius, post ὅρτυγι, πλωτάς dici *aves aquaticas*, « quas Apollonius πλωτάς vocat. » Ut non sit necessaria Heckeri correctio πτηνών. — 5. « Pro τὸ πλεῖν [cum Brunkio] recepi Toupii conjecturam τὸν πλοῦν. Nam qui emensus sit majorem partem, τὸ πλεῖν, juventutis, non senectute vincitur. » B. Imo extenuando dictum, ut nostros senes audimus : *je ne suis plus de la première jeunesse*. Et quis dixit unquam πλοῦν παρανήχομαι?

CCXCVII. Alcimus postquam, terræ colendæ labore fere confectus, thesaurum invenerat, rustica instrumenta dedicat Minervæ. — 1 ἀγρεῖφνν a pr. in., sed litera v post φ erasa ἀγρεῖφν Codex. Ac veteres grammatici unam agnoscunt formam ἀγρίφη. « Hinc Suidas : ἀγρεῖφνα, γεωργικὸν ἐργαλεῖον πολύγυμον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χορτὸν. Ob epitheton κενοδόντιδα [sic] putaverim esse potius furcillum quam rastrum, *fourche* vel *fourchette* potius quam *rastrum*. Nemo ignorat magnum esse furcæ usum in herbis pratensibus colligendis, ventilandis, in metas struendis. Epitheton κενοδόντιδα male omnino Reiskius intellexit de dentibus distantibus. » B. Est quæ dentes aliquot perdidit, ut in sequenti versu manubrium ligo. Quibus addimus hæc Lobeckii *Pathol. prol.* p. 295 : « Recte Suidas, perspicue significans illud quod nostrates *Rechen* vocant et *Harke* ac similiter mediæ ætatis scriptores *herciam*. Hujus autem diversa sunt genera : unum latissimum, quo fenisecæ et messores utuntur; alterum quo hortulani glebas lapillosque per areas sparsos converrunt. De illo loquitur Ovidius *Remed. Am.* 191 : *rusticus post messem desectas colligat herbas Et tonsam raro pectine verrit humum*; alterius nomen est κράς, ὃ οἱ κηπουροὶ τὰς βώλων ἀπάγουσι, Hesych., cui ἀγρίφη, et Γριζᾶσαι, συνελκεῖν, cognata videntur. Alterutram speciem Phanias infra appellare videtur κτένας ἀκκτῆρας. » In fine Codex * φιλοδοῦποι, sed Suidas bis φιλοδοῦπου. — 2 ἄμα Cod. et Suidas, cui ἄμη est ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον, et κράτος· κλάμα, τρύπος. Conf. ep. 299, 1 et 2. Corr. Toupius. *Ibid.* Codex * στέλεον, sine acc. — 3 ἄρβοπεδαν Cod. et Suid.; ἄρβοπεδαν apogr. Par.; στήμον τε Cod.; στείμὸν τε Suidas tres codd. optimi, στείαν duo alii; e Leidensi et στείαν et στείβον enotatum. Brunkius στερεά, τε. Salmas. tentabat στείαν, στερέαν, σκληρήν. « Varie tentatus locus, nec bene. Ipse quod scripsi, ὀρβοπόδαν στέμὸν τε, nec multum tuebore nec possum illustrare. » B. Vertit *pedibusque rectis nigrum truncum*. Lobeckius l. c. p. 296 : « Quid Phanias scripserit, vereor ut demonstrari possit; ad conjecturam nihil propius est quam ἀρπεδόνα· στρεπτάν, quod in ep. 160 est filum lanæ quod e colu ducitur, hoc autem loco linea qua hortulani areas demetuntur, id quod ex agrimensorum nomine ἀρπεδόναπτα colligi potest; Germani *Messschnur* appellant, qua olim utebantur pro decem-peda, *Messkette*. » Heckerus denique I, p. 11, cogitat de *culioribus calenatis et compede vinclis*, quos ex Floro III, 19, § 3 et Ovidio excitat De Ponto I, el. 6, 31, ab Alcimo quidem longe alienissimos. « Illud ipsum (inquit) quod in Codice legitur Phanias scripsit, quod ab interpretibus non intellectum explicat e Photii glossa in Lexico : στήμον, ἡδὲ ἡ τραχύ, quod aptissimum compedum epi-

theton. » Post hunc versum in Cod. insertus est versus 2 ex Leonidæ epigr. 298, et in marg. scriptum : ἐσφαλμένον. — 4. « Μονορύχης δρυξ, instrumentum fossorium unius dentis, gallice *pic*. » Brunck. Codex *μονορυχάν*. — 5 ἑλκυστήρας; Reiskius. Occas intelligi videntur Schneidero et Jacobsio, *furcillæ* Lobeckio ad v. 1. — 8. Hinc Suidas : *κυρταία* « κεκυρτωμένη.

CCXCVIII. Epigramma σκυπτικόν ejusdem argumenti quo est ep. 293, nisi quod *Fames* locum tenet pueri amati. — 1 *κάδε* * *ψητόν* Cod.; *κάδέψητον* Suid. in Στέρφος. « Suidas huc forsitan respiciens : ἀδέψητον, τὸ ὠμόν. Ex v. 2 : στέρφος δέρμα, σκέπασμα. Ex v. 3 : κυνοῦχος, ὁ τὸν κύνα κρυτῶν δεσμός. Ex v. 4 : σκέπανον σκέπη. » B. — 2 γ' ὀρυπτικόν certatim Kusterus, Hermannus, Ungerus, Geistius, Boiss., Both.; τὸ λοιπόμενον Codex. Dubitat Heckerus I, p. 7, et *καλυροπικόν* vel *καλυρόπινον* scribit, « ut per contemptum Socharis baculum fingatur fuisse rude lignum quale bubulci gestant, sicuti ceteris quoque nominibus adjectiva addita sunt Cynici illius instrumenta sordidissima fuisse indicantia. » — 3 ἀστέγιστον Codex, sed Suid. recte. « Ampullam nunquam sordibus purgatam. Utilius ad Gratium p. 259, ἀγάλκωτον κυνοῦχον interpretatur *collare sine clavis*. Ex hoc autem loco colligi potest, fuisse Cynicos qui, quo magis canibus essent similes, collari instructi incederent. » Jac. Quem Suidas fefellit. Recte Heckerus : « est *marsupium numis vacuum*, quale hominis fame enecti fuisse consentaneum est. » — 4. « Πύλον, fortasse quod certam vitæ sedem non habens Cynicus noster per terram errabat. Pileis enim viatores instructi esse solebant. » Jac. — 6 σκύλα *ποσυχάρεο*; Cod., corr. Meinek.; v. ad ep. 293, 2.

CCXCIX. « Mercurio et Veneri, in eadem forte ara positus, egenus quidam homo bellaria quædam cibique reliquias promunere offert. » Jac. — 1. « Pro γεραῶν Brunck. scripsit γεραῶν, quod reprehendit doctus editor Thes. Steph. Didot. sub Γεραῖός. — 2. Φθόιος, τούτῃστι πλακοῦτος, interprete Suida sub Ἰπνός, ὁ φοῦρνος ἢ κάμνος. Idem ex v. 4 : δρύπκα, τούτῃστιν ἐλαία. » B. Codex Ἰπνεῦτα π. εθόιος. Suidas Ἰπνεσταπιαλίον (-λίον cod. Leid.) φθόιος. « Est φθόιος placenta genus ex melle et caseo. Toupus Ἰπνίτα, coll. ἀρτω Ἰπνίτη ap. Athen. III, p. 109, C; 115, E. Fortasse tamen Ἰπνεῦτα ab Ἰπνεῶα derivatum servari poterat. » Jac. Servavi cum Bothio. — 3 ἀτ' ἐριουλικῆς Cod., ἐριουλικῆς Suid. « Apogr. Par. ἐριουλικῆς. Scripsi δὲ τε φιουλικῆς. Ait Dioscorides I, 139, de olivis corymbadibus, eorum succum ὠλα στέλλειν καὶ ὀδόντας σειομένους κρατύνειν. Et in Dripis olivis esse vim eandem probabilissimum. » B. — 4 τυροῦ Cod. et Suid. « Scripsi τυρῶν, ob frequentem permutationem terminationum ου, ον, ὶων. Toupus τυροῦ δρύφελα κυκλιάδος. Κυκλιάς τυρὸς sine offensione (?) dicitur. Δρύφια Suidas interpretatur τυροῦ ὕσματα περιτερούς, ut ἐρύτη, quod ex eodem fonte manavit, ἔσματα. » Jac. — 5 sic Cod. et Suid., nisi quod huius libri τερρεῖ superposito π vel τερρόειπ θωμοῦ. De ἀτήτῃ Κρητικῇ Toupus citat epistolam pseudo-Aristippi ap. Allat. p. 25, ubi ἀλρίτων Κρητικῶν inentio. Cetera nondum expedita. Boiss. cum Brunckio recepit Toupus εὔτερθεός τ' ἐρεδίνθου. Fortasse non infelicitur Bothius in ῥοειπα cernere videbatur ῥύημα, *placenta mellita*. Heckerus conj. ῥοῖτα, vini ex ῥοιῶν, « nam θωμός, ut σωρός, etiam ad res liquidas transferri posse videtur »; sed quid tum εὔτερθεός? — 6 θῶμος (sic) Cod.; θωμοῦ Suid. — 7 ὕμμι Cod. — 8 αἰγυπόδαν Reisk., sed conf. Soph. Aj. 237.

CCC. Leonidas Veneri, quæ ipsum ex morbo servaverat, bellaria quædam dedicat, majora promittens, si ex

paupertate quoque sit creptura. Imitati sunt hoc epigramma Gætulicus et Cornelius Longus, supra ep. 190 et 191. Qui Veneri votum in his fieri testificantur; sed ea cur λαθρία, *clandestina*, *furtiva* interprete Brunckio, in tali re appellata est? « Dedicatio fit Veneri Furtivæ, si epithetum Λαθρία sincerum est. » B. Etiam Salmasius ad hoc cognomen offendit, et Meinek. p. 115 : « Permirum illud nec aliunde cognitum Veneris cognomen est. Nescio igitur an verum viderint qui Λαθρία scribendum conjecerunt (Reiskius et Toupus). Eo nomine Diana colebatur, et Apollo. » Etiam Bothius Λαθρία, « Dianæ et Minervæ cognomen. » — 1 ἐκ πλανίου Jacobsius in notis mss., coll. VII, ep. 715, 3, vel ἐκ [τε] πλάνου. Eadem proponebat Meinek., qui ostendit quare nec Codicis ἐκ πλάνου, nec Brunckii ἐκ πενήης, nec Toupus ἐκ σπανίης huic loco conveniant. — 2 ὀλίγησ σιπύου Cod. Conf. ep. 288, 10. — 3 ἑλαιον Suid. « Ψαστά, vide not. ad ep. 190. Hinc Suidas : πίχεντα λιπαρά. Ex v. 6 : ὑποπυθμίδιον, τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν. » B. — 4 ἀπὸ χρίδιον Cod., corr. Salmas. Quod Gætulicus dixit σῦχον ἀπ' ἀκρεμώνων. — 5 πεντάρβωγον Cod., alterum Suidas. « Vide Lobeck. Paralip. p. 282 seq. » Jac. — 6. Pro interprete est Gætulicus : τὴν σταγῶνα σπονδῆτιν... τὴν κύλικος βατὴ πυθμὲν κευθομένην. — 7 ἢ δ' ἐμέ γ' ὥς, sic Codex. Errat Meinek. de Paulsenii testimonio. Scribit ἦν δὲ μ' ἐβ' ὥς, *quodsi me insuper, ut a morbo, ita etiam* etc. Heckerus ἦν δὲ με, τῶς τε. In fine ἐχθρῶν Cod., corr. Toup. et Jac.

CCCI. « Eudemus, magno ære alieno obrutus, eo se liberavit, parce admodum, pane et sale, victu pauperum, vivens : cujus rei ut exstaret memoria, salinum suum diis Samothracibus (servatoribus naufragorum) dicavit. Ingeniosissimum epigramma est, cujus acumen positum in ambigua vi vocum ὀλίγη, ὠλα, ἄλός, similitudine verborum ἐπέσθων et ἐπὶ λῶν, et nominum δανέων et ἀνέμων. » Bentleius Præf. ad dissert. Phalar. p. 117 ed. Lips. — 1. « Hinc Suidas : ἐπέσθων ἐπεσθίων, εὐωχοῦμενος. » B. In Callimachi editione Blomfieldiana legitur ἀπ' ἡς, quod repetitum in Meinekiana p. 106, haud dubie per σφάλμα. Interpretationi supra posita unice aptum ἐπ' ἡς (etiam ap. Suid.), quamquam Boissonadium quoque video sua manu ἀπ' scripsisse. — 2. δανέων om. Suid. — 4 ὠδε θέτο Codex. Ἐξ ἄλός, non *a mari*, sed *a salis usu*, scil. victu tenuissimo pauperrimorum, ad quem reductus fuerat.

CCCII. « Esse Leonidæ Tarentini, Brunckius quoque annotavit. Mures poeta e paupere suo tugurio in opulentiorum domos ablegat. » Jac. — 1 ὑπ' ἐκ et μῦς; Cod. — 2 μουσιπύη Cod., recentiore m. mutatum in μοι σιπύη. Alterum Plan. et Suid. « De σιπύη v. ad ep. 288 et ad Theoph. Simoc. Epist. p. 259. » B. — 3 ἔγων Suid.; ἔγειν Cod. et Plan. Deinde κρίμα Plan., κρίμα Suid., in Codice ductus ambiguus. Schol. Wech. exponit τοὺς ἐκ κριθῶν ἄρτους. — 5 τῶ Cod. Plan. perperam φιλόλυγε. — 6 ἀπὸ δειπνίου, superposito δὲ, Cod. Deinde Aldus ex eodice et edd. ple-ræque Plan. γευσόμενος, quod probò cum Bothio; Jac., Boiss. et Meinek. servant præsens. « Hinc Suidas : κυρίως σκύβαλον τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον. Ex v. 8 : ἀρμαλιά, ἡ τροφή. » B. — 8 ἀρμαλίην Cod., non-ίην.

CCCIII. Superiori simile argumentum. — 1 ἄρτων (sic) Cod. — 3 τυροῦ Cod., alterum Plan. et Suid. in Ἀποδρέψεσθαι, ἀποτρηγῆσθε. — 4. « Schol. Wech. : ἤρκεε τὸ λαγάδα μόνον τὸ γάρ αὐτὴν παρέλκει. Ex hoc versu Suid. : συγχόν' πολὺ, πυκνόν. » B. Ad δειπνόν suppl. ἔστει, quod ex præcedente ἀποδρέψεσθαι assumendum. Exprimat versum 6 epigram-

matris Leonidæ. Similia Horatiana de mure urbano, Sat. II, 6, 107 seqq. Jac. — 5 βυβλίοι Cod. — 6 κλαύετε Plan.

CCCIV. Phantias piscatorem hortatur ut, si quid delictioris cibi ceperit, de rupe descendens hoc sibi vendat. — 1 * ἀκτίτα καλ. Codex. « Recte Passovius ἀκτίτ' ἢ καλ. Quamquam enim vocativi isti apud Anthologiæ poetas ultimam sæpe producunt, non veri tamen simile est diversam mensuram in duobus deinceps vocabulis Phantiam secutum esse. » *Meinek.* p. 184. Heckerus ἀκτίτ' ἢ καλ., idemque ἐκὶ ξινον, *ad se*, « quum illa rupes ipsa sit in litore, » nodum in scirpo quærens. Cod. πέτρας superposito γ. — 2 λάβειν ἀργάν Cod., corr. Meinekus. Legebatur λάβ' εὐαρχον cum Toupio. Etymol. M. in hac voce : « ὁ μεταβολὸς εὐρημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητάς εὐάρχους καλοῦσιν. Distinctionem distichorum emendavit Piccolos. — 5 αὐτόθεν Heckerus, vere; αὐτὸν πύδασι Codex; αὐτὸν τ' αὐγάσσει; Plan. « Fort. ἄρτιον αὐδ., *prudentem*, minime insipientem; quod probat Lennep. in Anthol. Græc. p. 230. » Jac. Non probat Meinek., neque Piccolos, qui ἀντίον αὐδ. « Correxī ἀστικόν, hominem elegantem et urbanum ac ciborum arbitrum intelligentem. — 6. Quid verterit Grotius, non novi; utique edita neglexit Græca, quorum est sensus : *ut aridum frustum, panis nempe, fallam atque corrigam.* » B. Sive Jacobsii verbis : « ad tædium aridū cibi fallendum et superandum. » — 7 φιλοκαυθίας Cod., correxit Meinekus, « i. e. ἀκτανώδεις. Sic φιλανθή, *floridus*, V, ep. 72, 3; φιλοκαμπής, *incurvus*, Phanius supra ep. 294, 3. » Edebatur φίλ', ἀκαυθία; ex Plan., qui θρίσσον. — 8. Εὐάρχει valere jubentis et abeuntis est.

CCCV. In marg. Cod. ἐσπαλμένον. « Helluonis preces ad deos gulositatis. — 1. Ασφυγμός; inter ludicra hæc numina memoratur ap. Aristoph. Nub. 52. De aliis ejusdem farinæ diis allegoricis, Como præsertim, et Ebrietate, v. Welcker. ad Philostr. Imag. p. 211 seq. Δειπνέας, Ἀκρατοπότης. Μάτων et Κέρδων memorantur ap. Athen. II, p. 39, C, D. » Jac. Φίλευχέλιω Codex; φίλευχέλιω Salmasius et Brunck. « At hoc φίλευχέλιω scribendum fuisse recte monuit Lobeck. ad Phryn. p. 573. Sed ne sic quidem adverbium εὐ cum λείχην, *ligurrire*, mihi bene coire videtur. Quare scripti φίλευχέλιω s. φίλευχέλιω. Quod aptissimum, quum sæpe ribi laudentur εὐχέλιοι et εὐχέλιοι. » Hecker. I, p. 9. Quod recepimus. — 2 Δωριέος; Codex et Meinek., pro edito Δωριέως. Δωισόων vir doctissimus p. 116 pro adjectivo habet, « *stercus olenlis*, a δέισα, *stercus*, » non assentientibus neque Hermanno, qui conj. ἔχκατ' ὀνειδιστοῦ, neque Heckerō, qui epitheton ad κεραλά requirit. — 3 λαρεισαίω; * κυσσορας Codex; κυσσοράστας; Salmasius; Toupius κυτογάσσορας, quod editur. « At quum κύτος; γαστήρ; *ventrem cavum* indicet, apertum est epitheton κυτογάσσορας, nisi plane ineptum, certe valde otiosum esse, quum nemo ignoret ventrem aheni cavum esse. Ideo malui βουγάσσορας, ut Anyte dixit ep. 153, 1, βουχανδή; ὁ λέβης. » Hecker. De altero epitheto Jac. : « In una tot urbium *Larissæ* nomine ollarum fictilium fabrica fuisse videtur paullo clarior; fortasse Larissæ Phthiotidis, prope quam sita erat Oloossa, ab Homero πόλις; λευκή appellata, ἀπὸ τοῦ λευκάργιός εἶναι, inquit Strabo IX, p. 440. » Jac. — 4 χυτρώ; Cod. — 5 ἐθγναπτον Suid. — 6 κνήστειν Cod. « Hinc Suidas : κνήστις, μάχιρα. Et τοζύνη, τὸ κινήτηριον τῆς χύτρας. — 8 Scripsi μὴ ποκα, secutus morem Codicis. Vide not. ad ep. 106. » B. Mire hallucinatur Bothius : « Scribo κακοῦ καλὰ δωρητήρος. Hoc acumen habet et gratiam. Absurde legitur κακά, siquidem κακά dici non possunt dona illa, in quibus εὐγαλκωτο; et εὐναμπτος κρεάγρια. »

CCCVI. Coquus, servitutis jugo excusso, Mercurio artis suæ instrumenta dedicat. — 2 ἐννοδόνον meliores codd. Suidæ v. Τανάχαλκος; conf. ep. præced. v. 6; ἐννοδόνον Cod. a correctore; a pr. m. fortasse ἐννοδόνον, ut Plan. « Κλείδα veru interpretatur G. Dindorf. in Thes. sub Βαθυκαμπής. Quod epitheton cui possit veru convenire non statim intelligo, nec quid sit veru assandis porcis peculiare. In editione Grotii erat *cana*, quod mutavi in *cava* metro postulante. » B. Etiam Jacobsio ignota hæc κλείς. — 3 ῥιπίδα τὰν ἀγαλλων Codex; ῥιπίδα, τὸν εὐγαλκων Planud. : « quod commentum in textum recipere editores maluerunt quod Codicis lectionem a Suida firmatam, qui τανάχαλκων, lenissima ratione metro adaptare. Corrigendum ταναίχαλκων τε λέδητα. » Hecker. — 5 μαγεία Cod.; μαγείαν Plan.; recte Suidas μαγῆα, τὸν ἀπομαίσσοντα. — 7 θύαν Cod., superposito ε. Etiam Suidæ cod. Leid. θύαν. — 9 ὠψοπόνος; Cod. et unus Planudeorum; ὠψοκ. Plan.; Suidas : ὠψοπόνος; ὁ περὶ τὰ δῖα ἀσχολούμενος, ὁ μαγειρός. « Imo ὠψοκ., doricum pro ὠψοκ. » Brunck. Jacobs. edidit Σπίνθηρ, ut in nomine proprio eoque a Latinis petito. Cod. σπινθήρ.

CCCVII. « Carmen scriptum in Eugathem tonsorem, qui similis Alfeno illi ap. Horatium Sat. I, 3, 130, quem item tonsorem fuisse Bentleius docuit, arte relicta, in Epicuri hortos transierat; postea vero, fame prope consumptus neque sajientior factus, relictam tonstrinam repetivit. Legendi qui totum tonstrinæ veteris apparatus illustrantur Böttiger. in *Sabina* p. 330 seqq. Bastius in Epistola ad Boissonadium p. 178-183 ed. latinæ, et Schneider. ad Vitruv. IX, 8, 2, p. 230. » Jac. — 1 * εὐγαβής; (sic) Cod., nota repetita in margine, ubi nihil adscriptum. Λαπιθάνος; civis urbis Thessalicæ Λαπιθης; Thessalus. « Ἡ σινδών, linteum, quod vulgo τὸ ὠμόλινον, dicitur φιλέθιρος, quia crines de capite et barba detonsos excipit. — 2 φῶρος Cod., corr. Toupius. Cogitandum esse de frusto pilei coactilis, quo ille ad acuendum novaculam utebatur, docuit Böttigerus. — 3 δονακίτιν Cod., ἴ in ἡ mutato. Plutarch. Instit. Lac. p. 239, A : στήλεγγισιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις ἐγρῶντο. Est ψήκτρα strigilis genus ex arundine, quo utebantur ad tollendum σμήγμα. » Jac. In fine λιποκόπτους Codex, λιποκοπούς; et λιποκοπούς; libri Suidæ. Toupius λιποκόπτους, *cullellos manubriis destitutos*, qui non sunt hujus dedicationis. Jacobs. conjecit τυλοκόπτους, *tollendis clavis in pedibus* : « nam præter comam barbamque tonsores veterum etiam ungues tollebant et clavos in pedum digitis. Plaut. Aulul. II, sc. 4, 34 : *tonsor ungues dempserat.* » Lobeckius denique ad Soph. Aj. p. 375 ed. sec. λιθοκόπτους, coll. Strabone XII, p. 540 : λίθον λευκόν, ἐξ οὗ τὰ λαβία τοῖς μαγαρίοις κατασκεύαζον. Quod recepi. Boissonadius : « Suidas habet λιποκόπτους. Id sumsi. Tonsores non barbam tantum et capillos tondebant et curabant, impuris et sordis cinædis sœdum etiam et sordidum officium præstabant, femoribus depilandis et partibus etiam obscurioribus scalpendis, radendis, nitidandis. Cui ministerio inserviebant ψήκτρα καὶ φροσινίτες, radulæ arundineæ ac cultelli, qui fiebant, quod est in epigrammate quodam, *smerdalei*, scilicet κόπρη pingues et quasi implicati. Nam in λιπόκοπρο; compositionem a nomine λίπος faciendam opinor, *pinguis stercore.* » — 4 συλόνωζα; ὄνυχα; Cod., corr. Salmasius. — 5 ἐπύσσε δ' ἰταλία; Codex. « Scripsi sine hæsitatione : ἐπύσσε δὲ ψαλίδα; Notum in vetustis codicibus ψ formam hanc + referre, quæ facile in τ abit. Inter tonsorum σκέλη memorantur ψαλίτες; Polluci II, 32; X, 140, et aliis. — 6. Κηπολόγους; intelligo sectatores Epicuri, τοὺς ἀπὸ κήπου, ὅτι συνειδίουσιν αὐτῷ ἐν τῷ κήπῳ, Diog. L. X, 10, ubi v.

Meuag, et Creuzer. ad Cic. N. D. I, 33, p. 153. » Jac. Brunn. *κηπολόγου*. Boiss. scripsit *κηπολόγος* et vertit : in *Epicuri domum hortiloquus*. — 7 *ἤκουεν ἐπώσανος* Cod.; *ἤκουσιν* Brunn., quod minime necessarium. « Notum est proverbium *δνός λύρας ἀκούων*, de quo vide mea ad Pachymerem p. 214. » B.

CCCVIII. « Connarus puer, victoria de condiscipulis parta, Musis gratiam referens, Charetem personam comicam dedicat. — 1. Incertum de literis bene pictis, an de carne quodam sive scripto feliciter composito hæc intelligenda sint. — 2. Tali inter munera pueris data non raro leguntur. (Nescio unde Grotius *Κώδελος*.) — 3 *μούσης* Plan. Personæ tragicæ comicæ diis dedicatæ alibi quoque memorantur, ut mox ep. 310, 311. » Jac. — 4 *θήκε με* Cod. et Plan.; *θήκατο* Brunnici, quia *ἐμὲ* præcessit. « Possis versu 3 *κύμμι χάριν*, Μούσαι. Sed offendit insolens usus dativi, *θορύβῳ*, quare corrigam *θήκ' ἐνὶ* vel *θήκ' ἀμα π.* » Hecker.

CCXIX. Leonidæ nomen, quod in Cod. desideratur, suppeditat Plan. Puer ephebus factus Mercurio pueritiæ oblectamenta dedicat. — 1. Σφαῖραν εὐφημον Passovius Scriptt. misc. p. 202 exponit quæ Philocli ἀγαθὴν φήμην inter pueros conciliaverit, ut *διαδοχῆς ἐπὶ σφαιρικῇ* memorat Athenæus I, p. 14, et Sophoclem in Nausicaæ σφαῖρα παιζούσῃ ισχυρῶς; *εὐδοκμήσαντα* p. 20, F, coll. Eustath. Od. p. 1553 extr. Sic explicari videtur particula τοι, in qua merito offendeat Meinek. p. 120, quem vide. Brunnicius *silentem* vertebat, « tam mollem, ut humi allisa sonum quam minimum redderet. » Contra Geistius volebat *εὐπηκτον*. Boissonadius ad Zachar. Mitylen. not. 348, p. 427 : « Wyttenbachii conjectura *εὐσχυμον* vix habet quod satisfaciatur. Propono *εὐσχυμον* », respiciens ad *sphæram figurarum præstantissimam*, πάντων τῶν σχημάτων πρωτεύουσαν, de qua ibi Zachar. Denique Ungerus Stud. XIII, *εὐφηδῶν τοι*, pro *ἐπὶ δῶν*, cuius scripturæ exempla multa commemorat, etiam ex lapidibus, ut

εἰκόνα τήνδε Ποσειδῶνος ἐν εὐφῇ τοισι παλαίστραις

ap. Welcker. Syllog. p. 196, sed hoc ab Leonida alienum. — 2 *Ἐρμῆν* Meinek., vocativo, si τοι sit pronomen. — 3 *στραγγάλας αἷς* Cod., corr. Jacobs.; *ἀστραγάλους θ' οἷς* Plan. Ut laxὸν memorat *ἀστραγάλη* gramm. Bekk. An. p. 454, 24.

CCXX. « Simus histrio, dedicata Musis persona Dionysi, precatus erat ab his, ut quæ acturus erat in Baccharum fabula partes rite disceret. Res ultra spem feliciter cessit, victorque renunciatus est. Fortasse ille est Simus histrio tragicus, qui ridetur ab Alevide ap. Athen. IV, p. 160. » Meinek. Diatrib. ad Callim. p. 288. — 1 *δίδου ἐμὲ * σιμόδ*, sed : in η mutato, Cod.; corr. Ernestius. — 2 *γλαῦκος* Cod., corr. Bentleius. « De nota permutatione armorum Glauci ac Diomedis, unde proverbium *χάλκιε χρυσείων*, vide ad XII, ep. 204. — 3. *Ἀνὰ* verti per. Erat Bacchi tragica persona inter duo cornua literæ Υ suspensa. » B. Voce *κεχρηγῶς* indicari grandem hiatus illarum personarum jam Salmasius annotavit. — 4 *ἔπλοον* Cod. Persio *quæ Samios diduxit litera ramus* (III, 56), Pythagorica littera Υ, quæ præpe ludum literarium posita bivium virtutum et vitiorum significavit. Ludum literarium indicant verba *παιδευτῶν ἐπὶ χροῶς* v. 5. Ibi tragediæ Euripidis explicabantur et recitabantur, ut s. p. numero audiret illa verba Baccharum Euripidis v. 494 : *τερόδ' ὁ πλόκαμος*, valde sibi cognita, quum ipse

ea in tragedia pronunciet. » Jac. — 5. *Οἱ δέ, οἱ παῖδες*. — 6 *τοῦ μόνον ἐλαρ ἔμοι* Codex, corr. Scaliger et alii. Repete λέγοντες. » Proverbium : *narrare alicui quod ipse somniavit somnium*, tractavit Cognat. Adag. 204. Conf. XII, ep. 148. » B. Ibi Callimachus v. 2 *τοῦ μὲν δνεῖρον ἔμοι*, ut ceteri omnes, quod hic quoque legendum esse probabiliter disputat Meinek. I. c.

CCCXI. « Agoranax Rhodius, sive histrio sive poeta comicus, Pamphili amantis juvenis partes sustinuerat, et reportata victoria personam Pamphili dedicat. » Meinek. Call. p. 289. Loquitur comica Pamphili persona. — 2 Apte his admovet Heckerus Ciceroniana Fam. II, ep. 13, 2 : *Mea vero officia ei non defuisse tu es testis, cui jam comicus μάρτυς, ut opinor, accedit Phania*. Proverbialem locutionem respiciat indicat *δντως*. — 3 *οὐκ ἐν ἔρωτι* Codex, quod varie tentatur. « Scripsi οὐ κέν' (pro κενά, κενῶς) ἔρωτι δ. Corrigunt viri docti doctius *ἀλὲν* vel *ἀκρ' ἐν ἔρωτι δεδαιμένον*. » B. Nimirum Hesych. ex hoc, ut videtur, loco : *Δεδαιμένον, περιπελεγμένον*, sive melius *πυρὶ περιεγμ.*, ut scribit Meinek., qui hic tamen *δεδαγμένον* tuetur cum Heckero, scribens *οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαγμένον, non amplius amore excructatum*. Heckerus οὐκ ἐν ἔρωτι *δεδαγμένον* tentabat coll. H. Jov. 52, Dian. 246. In fine Codex *ἔπται*, quod Meinek. egregie correxit *ὀπτή*, « *lostæ caricæ*, quo nihil aptius de persona rugosa et fuliginosa. Ac suboluit hoc jam Salmasio, qui teste Jungermanno ad Polluc. VI, 82, *ὀπτή* restituerat; at voluit sine dubio *ὀπτή*, ad sententiam recte, ad dialectum male. » Edebatur *ὥπται*. De re hæc excerptimus Jacobsii : « Scimus ex Polluce IV, 141 et Quintil. Inst. XI, 3, § 74, in scena veterum bipartitas personas in usu fuisse, quæ in diversis partibus diversam sive animi sive vitæ conditionem ostenderent. Resperxit igitur poeta ad certam quandam comædiam, qua Pamphilus rugosi et sole combusti hominis partes egerat, Æthiopis fortasse et eunuchi, fortasse ut hujus vestitus ope calidum quoddam et amatorium consilium exsequeretur. Has partes quum ageret, ejusmodi personam gerebat, cujus altera pars juvenilem vultum, altera turpem et senilem faciem repræsentabat. »

CCCXII. « Pueri hircum frenantes certamina instituunt circa fanum dei. Amores capris incidentes et de palma, ut videtur, certantes conspiciuntur in picturis Herculaneis, *Pitture* tom. II, tab. 44. » Jac. — 1 *ἐν* Cod. et Plan. Jungendum esse *ἐνθόντα*; observavit Bothius, qui posterius malebat *ἐπὶ, ἐπιθόντες*. — 2 *εἴμα* Cod., alterum Plan. — 3. « *Παιδύουσιν ἄεθλα*, per lusum et lasciviam equestris exercent certamina. Incertum cujus dei templum significetur : num Neptuni equestris? an Minervæ *ἵππις*, qui Tegew, in Anytes patria, colebantur? Pausan. VIII, 47. » Jac. — 4 *φ' ὄρεως* (sic) *ἦπια* Cod. Editur *φορέως ἦπια*. « Pro *ἦπια* conjecerat olim Jacobsius *νήπια*, optime quidem, sed contra mentem auctoris. Nam quæsitus fuit lus nominum *ἵππις* et *ἦπια*. » B. Rectissime Heckerus : « Subabsurda est sententia, pueros certamina instituisse ea de causa ut hircus eos portet. Scribendum :

ὄρρ' αὐτῶς ἐφορῇ νήπια τερπομένους,

ut deus ipse eos ludentes puerulorum ritu in hircis equitantes placido lumine videat et tueatur. »

CCCXIII. « Poeta Victoriam deam invocatur, ut sibi in certamine musico palmam impertiat. » Jac. Sed vide ad v. 2. — 1. « Quæ compellatur Victoria *Pallantis filia*,

b. e. Minerva, Παλλαντίας κόρη dicitur Philippo quoque supra ep. 247. Illam Νίκην Ἀθηνᾶν ab Atheniensibus cultam memorat etiam Sophocles Phil. 134, Menander p. 282 Com. vol. IV, Nonnus Dion. XXXVII, 623. » Meinek. p. 188. — 2 πρόρρον κραναίων Codex. Κραναῖοι poetis sunt Athenienses; quod quum duobus α correptis dicatur, Meinek. scripsit Κραναῖδων, cum libertate quadrisyllaborum; προρρονίως; Κραναῖων Schneidewinus. Illud etiam Bergk. recepit. Sero vidi Heckerum I, p. 148, probabilius de hoc carmine statuere, quod « intelligi nequit nisi de choro sollempniter festo die ad locum religione alicujus dei nobilem mitti solito cum carmine Bacchylidis προσοδικῶ. Et fortasse in certamine Deliaeo, quo omnes commeabant Græci, vicit Bacchylides et *Carthænsium* chorus: scribo enim πρόρρον Καρθαίων... χορόν. Nam Κραναῖοι sive Κραναῖδοι pro Bacchylide et pro simplice inscriptionis conscribendæ ratione nimis erudite de Atheniensibus dictum esse videtur. Sed scripto Καρθαίων dialectus ionica per omnia restituenda est, κόρη, Νίκη, Μουσέων. » Καρχία autem una est ex quattuor urbibus insulæ Cei. — 3 μούσαν Cod.; Μοισᾶν Brunck. — 3 κήρω ἀμρ. βακχυλίδη; Cod., quod jam Salmasius correxisse videtur.

CCCXIV. « Ἀναστρέφοντα epigrammata sequuntur septem, eo facta artificio, ut retro sine sensus dispendio legi possint; idque est imitatus interpres felicissimus et elegantissimus Grotius. Simile est ejusdem auctoris, vel Bassi, epigramma IX, 53, ubi vide not. Simile etiam Leonidæ proximum n. 323. Retrogradus versus tractat Taburotus *Bigarrures* c. 10, p. 173. Vide et, si tanti est, Classicum Diarium Valpyi t. IX, p. 527, cujus in re tam nugaci indiligentiam non corrigam; et tom. XIX, p. 365. Ipse plurima huc conferenda protuli in Anecd. t. III, p. 335. » B. — 1 φάος; Cod. Vestimenta dicuntur quæ Ulysses a Phæacibus dono acceperat.

CCCXV. « In hoc epigrammate retro legendo pentametrum et linguæ usus non sinent invertere duo ultima verba τραγόνουν τὸν, et servandum erit τὸν τραγόνουν. Poterit auctor sic defendi: scilicet tam arcte adherere nomini articulum, ut τραγόνουν unum sit vocabulum. Conf. not. ad ep. 318. Wakefieldus in Class. Diar. t. XXXV, p. 54, transponit, quod et Brunck. fecit, Ὀρελίων ἔγραψεν, vitaturus, puto, debilem cæsuram in retrograda lectione, Ὀρελίων ἔγραψεν ἀντ'. Sed sunt multa talia. Sic et in epigr. seq. peccavit Brunckius. » B. — 2. « Ἀρχάδος, Mercurii, qui apud Arcades inprimis colebatur. Ἀντ' ἀρχᾶς, quod ei periclitanti auxilium tulisse interpretatur Brodæus, vere, ut videtur. Disertorem explicationem rei metricum artificio non patiebatur. De sinceritate lectionis dubitabat Heynius [et Bothius]. Ophelio pictor aliunde non cognitus. » Jac.

CCCXVI. — 1 δ' ἱερῆς Plan. « Aerope vocatur δισπᾶ, quod patris jussu in mare præcipitata erat; v. scholl. Lycophr. p. 149, Eur. Or. 805, Lobeck. ad Soph. Aj. 1283. In diversa tabula pictor exhibuerit cœnam Thyestæ, et Atrei poenas, de quibus v. Hygin. Fab. 86. » Jac.

CCCXVII. « Pan, Nymphæ et Danae Praxitelis ex marmore junctim memorantur in ep. Plan. 262. Non vere Pana, sed Satyrum significari, ex utre quem ibi gestasso dicitur, colligebat Heynius. » Jac. — 1. « Plan. ἐκλασε, Codex ἐκλασεν, quod receptum nuper. Sed sic retrogradi pentametri clausula læditur: ἐκλασεν Πραξιτέλης. Monuit literæ paragogicæ osor Wakefieldus l. c. Et Πᾶν

ἐμὲ scripsit pro planudeo Πᾶν με, quæ est et Codicis scriptura nuper male revocata. Nam in retrogrado ordine Πενταλικῆς με Πᾶν hexametrum non potest inchoare. Brunckius jam recte Πᾶν' ἐμὲ. » B. Imo scribendum erat Πᾶν ἐμὲ, qui modus metra lædens tam frequens est in marmoribus et codicibus vel optimis, ut lectores putandi sint sponte pronunciasse Πᾶν' ἐμὲ, nihil curantes librarium aut sculptorem; quod vitium hic ex arte representans poeta salvavit retrogradum versum. — 2 πανταλικῆς Cod.

CCCXVIII. Conferendus Hom. Il. Σ, 492 seq. « Gallice vertit Larcher. Diss. de Venere p. 253, qui est et de epitheto κουροτρόφος videndus p. 127. Monuit Wakefield. l. c. esse ἐκ θαλάμων pro uno vocabulo sumendum, ne corrumpatur poematis artificium. Igitur moniti retrogradientes lege: νους ἄγομεν ἐκ θαλάμων. Sed nonne etiam monere debuit quo pacto tribrachys ἄγομεν possit inchoare versus dactylicum? Puto in scriptura ἐκ θαλάμων ἄγομεν esse timesin, ut ἐκ ad verbum pertineat: tum in retrogrado ordine legetur, ἐξάγομεν θαλάμων. » B.

CCCXIX. — 1 αἰδομεναι; (postremo: posterius eraso) ὑπὸ δαῖσιν (sic, non δασιν, sed singulari forma literæ ι) Cod. — 2. « In retrogrado ordine anastrophe χειρῶν ἐκ facile feretur. Alter versus sic erit legendus:

πατρός ἐν εὐρυχόρῳ δρᾶσιν ὑπ' αἰδομέναις.

Tali licentia non sumta pudenter minuitur difficultas rei et pretium, si res id genus pretii quid habere potest. » B. Bothius Κύριδι.

CCCXX. — 1. « Bithyniæ urbs erat *Ascania*, eaque regio propter Bacchi cultum illustris fuisse videtur. » Jac. Boiss.: « Vix monendum legendum esse in retrogrado ordine Χαῖτε μὲν Ἀσχ. Quod jam fuit monstratum in Planudea. »

CCCXXI. « Versus ἰσόψηφοι et disticha ἰσόψηφα dicuntur quorum singulæ literæ tanquam notæ numerales consideratæ eandem conficiunt summam. » Brunck. « Lemma ἰσόψηφα ad sequentia pertinet epigrammata usque ad 330, excepto epigr. 323, quod est ἀναστρέφον. Literarum numeralium summa margini Codicis adscribitur: hujus quidem ep. 321 utrique disticho adscriptum, ἐχ' 5699, in apographo quidem, idque recte, modo in ἐθέλῃ; v. 4 numeretur: subscriptum vel adscriptum. Qui prolati sunt velut e Codice numeri, ἐχ' 7 falsi sunt. » B. Cæsari, natales celebranti, poeta carmen offert, meliora in posterum promittens. — 3. « Vetus erat dictum: ἀκᾶνα ἀνιδόδοι θυόμεν, ap. Athen. l. p. 8, E, quod nostro loco comparato illustrat Casaub. p. 26 seq. » Jac. — 4 ἐθέλει; Cod., superposito γι a correctore.

CCCXXII. Marco cuidam Leonidas epigrammata ἰσόψηφα mittit, otii tempore ipsum delectatura. « Adscripti numeri γυμ', 3440, utrique disticho, quos instituta computatione falsos esse deprehendi. Conveniunt scilicet unitantum versus secundo. Tertiū versus summa, numerato in Μάρκῳ iota ultimo, est 3108, eademque versus quarti. Unde patet in hoc epigr. non opponi distichum integrum integro disticho, sed uniuscujusque distichi versum alterum alteri. Esse jam videtur mendum in versu primo, cujus summa est 3360, cui, ut versus secundi summam æquet, deest 80; quod supplementum unde accedere possit non reperio; vel de secundo qui detrahatur 80 non expisco, ni mutetur adjectivum εὐόχικτον, quod non om-

nino aptum est. Nam requiritur epitheton quo poetæ difficile artificium notetur, ut ep. 378, ἱσθηθῆναι εὐεπίης. Vel δίστιχον in mendo cubat, si revera distichum disticho non est oppositum. Sed sudent jam alii circa has difficiles nugulas. » B. — 2. Cum Bothio distinxī ante δίστιχον, non, ut vulgo, post hanc vocem. De εὐήκτος videndus Ernestius Lex. technol. p. 139 seq.

CCCXXIII. « Est epigramma retrogradis versibus conscriptum. Vide ad ep. 314. Versu secundo in retrogressionem erit ex σφετέρης pro uno vocabulo. » B. — 1 * οὐδὲν, 2 γένετο Cod. Qui in margine : ζήτει.

CCCXXIV. Mars placentas, uvas rosasque in ara sua positas respuit, sanguine conspersa sacrificia postulans. Conf. Leonidæ Tarent. epigr. IX, 322. « Numeri huic ἰσοψηφῶ adscripti sunt ἑπὶ, 9117, quos veros reperi numeratis in primo versu duobus : verborum τῷ πτολιπόρῳ. » B. — 1 ἀρεῖ, 3 τίς Cod.

CCCXXV. Ad Eupolin quendam carmen mittit donum natalitium. « Citantur ex Codice numeri adscripti εψυ'. Reperi ego in apographo Paris. εθγγ', 5953, qui veri sunt. Numerus 900 cifra representatur quæ ad ψ inversum ferme accedit; hinc legentium error. Conf. ad ep. sequens. — 3. Μουσίων Bruckius. Sed lectionem Codicis et Plan. Μουσῶν veram esse probat numeratio. » B.

CCCXXVI. Nicis arcum et pharetram vacuum dedicat Dianæ. « Adscripti dicuntur esse in Codice numeri εψκδ'. Reperi adscriptos in apographo Par. εθπεδ', 5982, quos veros esse computatio monstravit. Erroris eadem causa ac in præcedente lemme. » B. — 1. Αύκτιον, v. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 33, a Jac. cit. — 2 βαλῆς superposito αι, Cod.; βαλῆας Plan.

CCCXXVII. Monstrat maiorem etiam, quam antea, in epigrammatis scribendis breviter, non distichon disticho, sed versum versui exæquando. « Adscripti numeri, δρια', 4111, veri sunt. » B.

CCCXXVIII. « Leonidas Cæsari (Neroni, ut videtur) tertium suorum carminum librum mittit. » Jac. — « Adscripti sunt numeri, ζροδ', 7372, qui conveniunt prior tantum disticho, modo scribatur e Codice βδδον pro edito βδδον. In altero recepta varietate πέμψει pro vulgato πέμψη et numeratis iota finalibus vocabulorum τῇ χθονί reperi tantum 7272. Quæ mutatio facienda sit ut summæ binæ æquantur, non diram. Ipse forsitan auctor poterat labi. Si quid tentandum, opinor in τῇ χθονί præsertim mendum latere. Conjecturæ propositæ nimium quantum numero quæsito distant. Versio Grotii *Cereri tuæ* representare videtur conjecturam et nitidam et facilem τῇ χθονί σῇ. Intelligo de terra occidentali, de Italia, de Hesperia. » B. Post Boissonadium Heckerus : « Recte perspexit Schneiderus terræ nomen latere, sed ejusdem conjectura Αἰσονίς nimis a literarum vestigiis recedit. Literis diremptis corrigo : τῇ χθονί σῇ. » Sic quidem pro ἑκατοντάδῃ quæ desiderabatur accedunt *ducenta*. — 1 βδδον Plan. et Cod. a pr. m., βδδον a correctore. — 4 τῇ χθονί πέμψη Plan. et Cod., sed hic πέμψει, eadem m. in ψη: mutatum.

CCCXXIX. Ad Agrippinam duo disticha ἰσοψηφῶα mittit. « Adscripti numeri ζροδ', 7379, conveniunt recte prior disticho, scripto πέμψουσιν e Codice pro planudeo πέμψουσι. Summa posterioris est 7564. Addendum 15. Puto scripsisse auctorem Ἀγριππίνην, et ἰσώσας, participium formæ doricæ pro ἰσώσας. Jam sic summæ fiunt pares. De

Ἀγριππ. nullus dubito. » B. Scribendum erat dativo Ἀγριππίνῃ. — 3 edebatur Ἀγριππίνῃ. — 4. « Ejusmodi donis tribuendis par sum, quæ invidia non tangit. Munera πλούσια enim φθονερά. » Jac.

CCCXXX. Lemma in codice Paris. 2720 : Ἀσχήνον ῥήτορος εἰς Ἀσκληπιὸν χαριστήριον. « Æschinis oratoris esse credere non sinit orationis nimia debilitas. » B. Bergkiius Lyric. p. 531 : « Ab oratore omnino alienum, quamquam is carmina amatoria composuit (v. Or. in Timarch. 136), sed fortasse profectum est ab Æschine rhetore Milesio, Pompeii æquali (Strab. XIV, p. 636), vel Mitylenæo (Diog. L. II, 64). » — Epigramma tabulæ votivæ inscriptum in Æsculapii templo, fortasse Epidaurico, dedicatæ a poeta, qui vulnere per totum annum laboraverat, desperatus a medicis, illic tribus mensibus sanatus. — 3 ἀσκληπιῆ apographum Par.; quod in Codice anceps esse videtur; ἀσκήπια cod. Paris. et Bruck.

CCCXXXI. Lemma in cod. Par. 2720 : εἰς παῖδα κτεινόμενον ὑπὸ δράκοντος, sine nomine poetæ. « Historia de Alcone, Phaleri, Argonautarum unius, patre, de quo Manilius Astr. V, 304 : *ille pater,*

qui serpentem super ora cubantem
Infelix nati, somnumque animamque bibentem,
Sustinuit misso petere ac prosternere leto.

Conf. Valer. Flacc. I, 358 seq. et alios ap. Leopard. Emend. VI, c. 5. » Jac. — 4 βαῖον Cod. inter lineas habet. — 5. « Wakefield. corrigit εἰδοῖο, frustra. Aliud obversabatur Grotio in versione. Post tam felicem successum pater arcu ad necem inferendam abuti noluit. » Jac.

CCCXXXII. Lemma : ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραϊανῶ Καίσαρος. Et Suidas infra citandus, hoc carmen esse ex τοῖς ἐπιγράμμασι ἐν τοῖς Ἀναθήμασι Ἀδριανῶ πεποιημέναις. « Id lemma explicat et totum epigramma fusc et docte illustrat Boivin in Memor. Acad. Inscript. t. II, p. 268-283. » B. « De eodemque egit Osannus in Zimmermanni *Schulzeit.* a. 1834, n. 122 et 123. Trajanus quum ad bellum Parthicum proficisceretur, in monte prope Antiochiam Jovi Casio (de quo Boivin. l. c. p. 297) spolia ex Getis cepta dedicavit, æqualem victoriam de Persis ut obtineat precatus. — 3 δοῖα λίτα Cod. et Suidas, qui λίτα, παρατίσματα. Sed idem v. Κάσιον ὄρος : ... ἐνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκε κρατῆρας ἀργυροῦς καὶ κέρας βοῦς παμμέγεθες καχυρωμένον. Præterea auctor in λίτα priorem corripuit, posteriorem produxit, idque nulla metri necessitate coactus, quum scribere posset : ἀνθετο λίτα δῶα. Boivinus correxit ἀθετ' ἀλεια δῶα, idque amplexus est Bruckius. Multo lenius erit δοῖα δέπα. » Jac. Quod cum Osanno et Bothio recepinus. In fine versus Codex βοῦς οὐρων, eadem m. in οὔρον mutatum, quod habet Suidas; οὔρου Salmas. — 5. « Hinc Suidas : ἐξαίτων, τὸ ἐξαίρων. » B. In fine Cod. ἀταιρῆ; a pr. m., ἀταιρῆ; a correctore et Suidas. — 8. Nota Persarum appellatio *Achæmenii*, a vetusto rege. — 9 λαίνα Cod.

CCCXXXIII. Apud Planud. ἀδίσποτον. In præcedente capite ponendum erat. Sternutante lychno poeta bene sperat de adventu amice; quod si eveniat, lychnum æquiparabit Apollini. De eo auspicio Jac. inter alia citat Ovid. Heroid. XIX, 151 :

Sternuit et lumen, (posito nam scribinus illo,)
Sternuit, et nobis prospera signa dedit.

— 3. « El γὰρ hoc loco non est *utinam*, quod sententiarum

nexus non patitur, sed verbis et ... εἰη inter se junctis, γὰρ per ellipsin explicari debet. » *Jac.* Nihil tamen magnopere ob stare videtur quominus scribas et γὰρ .. εἰη τὸ ἐπὶ τῆς μὲν!

CCCCXXXIV. Iterum legitur infra IX, post epigr. 328, cum hoc lemmate : ἀνάθημα ἐπὶ θυσιᾷ Πύρρου Νεοπολιέ-
μων, υἱοῦ Ἀγίλλεως. — 1. « Hinc Suidas : παῖοι, αἱ ἐξογαὶ τῶν ὁρῶν καὶ τῶν πετρῶν. » *B.* — 3 οὐ πέτραι γλωχίν Cod. utroque loco, sed alterum Plan. et Suidas, qui γλωχίνας exponit ὠνίας. Noti Ἑρμαὶ τετραγῶνοι. Conf. ep. 346. — 4 αἰγιόταν Suidas loco uno ex duobus. — 5 φαίστᾳ ὁ, superposito τε, Cod., altero loco φαίστᾳ ὅτε (sic). Plan. ψ. τότε. Deinde Cod. hic ἐμπλεον cum σ super v posito. « Sic Nicander Alex. 161 : δέπας ἐμπλεον ὄνης. » *Jac.*

CCCCXXV. « Edidit et interpretatus est hoc epigramma Boivin. Memor. Acad. Inscriptt. t. II, p. 269, 272, 284 seq. » *B.* Pisoni Thracibus bellum inferenti causa Macedonia offertur dono. Est is L. Calpurnius Piso, qui, Thracibus in arma accensis, bellum intra biennium profligavit et provinciam Macedoniae securitatem reddidit circa a. U. C. 743 ; cujusque filius Horatius inscripsit Artem poeticam. *Jac.* — 1. « Primum distichon excitat Etymol. Gud. in Κανσιᾷ, ubi : ἔστι γὰρ τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Et Suidas in Κανσιᾷ : εἰς οὗ πῖλον βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Vide Danz. ad Plauti Mil. IV, 4, 1163. » *B.* Etiam reges Macedonici causiam gerebant, diademate eam cinctam. — 3 ἰδρῶι Cod. — 4 ἡμαθὶ superposito σσ Cod., corr. Kusterus. — 5 τάχ' ἀπὸ κράε; malit *Jac.*

CCCCXXVI. Lemma : εἰς Δελφίδος ἀνάθημα Θεοκρίτου. « Lemma a librario excogitatum, qui versu 4 legit Δελφίς ἐπὶ πέτρᾳ τοῦτο τοὶ ἡγλαίεν. » *B.* Musis et Apollini coronæ dedicantur et capri sacrificium promittitur. — 1 ἐκίνα Cod. — 2 ἔρπ. et κῆται Cod. — 3 μελάμυλοι Cod. — 4 ἐπὶ πέτραι (πέτρᾳ) Cod., corr. in vett. edd. « Quam lectio non sollicitanda : Δελφίς; πέτρα τὴν ἀγλαῖαν τοῦτο τοῦ δένδρου σοὶ ἔφουε. Scilicet ἀγλαίσε significationem hic transitivam habet. Hesychius : ἀγλαίει· θάλλει, quod et ipsum sæpe transitivum est. » *Brunck.* — 5 ὁ μάλος Codex, quem sequitur Ahrens. Edebatur μάλος vel μαλλός. « Valckenarius p. 31 inter Ruhnkhenii Epistolas fidenter reponerat ὁ δαῦλος. » *B.* Felicius Meinekius ὁ μάχλος, qui diligenter de dubia hujus loci scriptura egit in Delectu p. 151 seq.

CCCCXXVII. Lemma : εἰς Νικίαν ἱατρὸν, ἢ Ἡετίωνα, ἕσσαν μισθώσαντα. « In Æsculapii signum, Etionis manu affabre sculptum, quod Nicias, qui Mileti artem medicam exercebat, posuerat. Nicias is est cui poeta dedicavit Idyllion XI, et ad cujus conjugem colum eburneam misit Idyll. XXVIII. » *Jac.* — 1 τῶι Cod. — 3 ὅσα μιν Cod. — 6 δδ' Cod. « Minus ambiguum foret ἐφῆκε. » *Both.*

CCCCXXVIII. Lemma : εἰς Ξενοκλέα ταῖς Μούσαις ἀνα-
τεθηκότα (sic) ἀγαλμα λίθινον. In marg. : τοῦ αὐτοῦ Θεο-
κρίτου. In vett. editt. primum distichon ita scribitur :

Τμὶν τοῦτο, θεαί, χειρισμένον ἐνεία πάσαις
τῶγαλμα Ξενοκλῆς ὅηκε τὸ μαρμαρίνον,

atque ita editores Theocriti. « Quod elegantius est. Sed χειρισμένον corrigendum esse, ut Xenocles intelligatur, docet ipsius poetæ versus, de Nicia, Idyll. XI, 7 : ταῖς ἐνεία δὴ περιλαμένον ἔτοχα Μούσαις. » *Hecker.* I, p. 146. Quod recepinus.

CCCCXXIX. Lemma : Δημομίδων (sic) οὗτος ἀνέθηκε
Διονύσω ἕσανον καὶ τρίποδα. « Est et alibi varians, Δημο-
μῆλης [et alibi Δημογένης]. Compendium in fine nominis
male lectum fuit. Etiam nomen Grotianum *Damoteles*
caret auctoritate. » *B.* — 1 Δημομῆλης Ahrens. ex cod.
Paris. Δημομῆλης est ap. Charobosc. Can. p. 142, 9. —
2 ἀδιστον Cod., superposito ἦ. — 3 ἐν παῖσι legebatur ex
vett. edd., de quo Boiss. : « A sensu erravit Grotius. Ver-
tendum videtur : *modice fuit illustris inter pueros,*
*choro autem obtinuit victoriam de viris, et quod pul-
chrum quodque decens est cernens.* » Tenemus Codicis
scripturam cum Heckerio I, p. 147 : « Rectissime Codex ἐν
παῖσι. Ineptè mutarunt in παῖσι, quasi oppositum esset
χορῶ ἀνδρῶν. Imo hoc additum, quod inter Græcos erant
et chori ἀνδρῶν et chori παίδων. Neque virtus Græcis με-
τρίότης dicta in puero cernitur, sed in viro ; nam μέτριος ἐν
παῖσι esset : *puerili aetate fuit μέτριος.* Verum conferendi
Callinach. supra V, 146, 3 : ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκᾳ.
Quintus I, 38 : ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος γεγαυῖα. Athen. V, p. 211,
C : ὁ Ἀλέξανδρος προσήνης ἦν ἐν πᾶσιν, etc. — 4. Rectius
mihi videtur : εἰς τὸ καλὸν... ὁρῶν, ut Append. ep. 313, 4 :
εἰς τὸ δίκαιον ἀδρήσας. Vulgatæ tamen tuendæ admove-
ri possunt Xenoph. Cyr. VIII, 1, 26 : τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς
ὁρῶν. Dio Chrys. Or. XXXI, p. 598 : τὸ λυσitteλὲς οἰονταὶ
δεῖν τινε; ὁρῶν ἔξ ἀπαντος. »

CCCXL. In statuam Veneris Uraniæ positam a Chry-
sogona, quæ felicitatem qua cum conjuge et liberis frue-
batur, divæ acceptam referebat. (De distichis et in Codice
et ap. Plan. manifesto errore transpositis v. *Jac.* p. 210.)
— 3 εἶχε Plan. præter ed. princ. « Grotius eo modo vertit ut
non possit intelligi. Vertendum : *domo in Amphiclis,*
quicum et liberos et vitam habuit communem ; semper
autem ipsis melius quotannis fuit ... » B.

CCCXLI. Lemma : εἰς τῆς Ἡρᾶς τὸν νῶον ἀνάθημα παρὰ
Μανδρόκρεω. « Sumtum ex Herodoto IV, 88. Ibi qui de-
dicat *Mandrocles* vocatur, et id nomen restitui ex eo
fonte ut antiquiore. » *B.* Inscriptum imagini pietæ pontis
quo Mandrocles Dario jubente Bosporum junxerat. In illa
tabula conspicietur rex in solio collocatus et exercitus
mare transiens. Facta illa ex τῆς δεκάτης, quam Darius
Mandrocli concesserat. *Jac.* Posita erat tabula et inscriptio
in pinacotheca Heræi Samii. — 2 μανδρόκρεων Cod.; Μαν-
δροκλέης in Herod. ; Ἀνδροκλέης in Gyllii schedis ; Ξανδρο-
κλέης codex Paris. 1702 Sim. Logothetæ fol. 73. — 3. « Est
in Herodoto αὐτῶ μὲν στέφ., scilicet *sibi ipsi decus com-
parans.* Lectio Codicis τῶ μὲν δὴ στ. intelligenda erit de
Dario mox nominando et cujus imago in tabula a Man-
drocle dedicata conspicietur. Grotii latibæ non capio. »
B. Fortasse *meniem* typographi lapsus est pro *molem*.
— Versus 4 omissus in Codice, ubi in marg. : ζῆται σίχον.
Accessit ex Herodoto. Codex Sim. Logothetæ Δαρειῶ βα-
σιλεῖ.

CCCXLII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ τῶν Κυζι-
κηνῶν. « Obscurum epigramma tractat Bæckhius Explic.
Pind. ad Olymp. VII, p. 172, cujus lectionem sum se-
quutus, non tamen plane securus. » *B.* Epigramma Cyzi-
cenum haud dubie fuit marmori insculptum, et tran-
scriptum ejusdem opera, qui epigrammata libro tertio
contenta servavit, Gregorius Magister, ut puto. *Hecker.*
Quocum paucas formas ionicæ mutavimus. — 1 τῆς
Codex. Buttmannus, Bæckh. et Boiss. τρίτη σταλὶδα vel
στυλὶδα, sed servavi τρίτην cum O. Schneidero. Pollux
I, 90 : τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης ἀφλαστα καλεῖται, ὧν ἐντὸς
ξύλον ὁρθὸν πέπηγεν, δ καλοῦσι στυλὶδα. Hanc στυλὶδα ex
prima nave dedicatam fuisse in Gratiarum templo putan-

dum est. Buttmannus τριήρη σταλῖδα intelligebat columellam triplicem, Gratiarum fortasse symbolum, qualia δόξανα fuerunt Dioscuri significantia. Similiter Bœckhii l. c., qui inter alia : « In Asia Athenarum neptis Cyzicus, quæ ob architecturam et operum organicorum peritiam cum Rhodo ap. Strabon. XIV, p. 695 componitur, per Milesios Atheniensium colonos tradita sibi religione Minervæ, ab hac sibi dea donatam artis facultatem gloriata est. » Atque intelligendum censet « primæ artis sculptoriæ opus et a Pallade ipsa factum donatumque Cyzicenis, quum primum ii templum condidissent, *triangularem cippum* sive *columellam*, triadis Gratiarum symbolum, unde postea mortalis alicuius ingenio et invento ars prognata sit. » Addit Heckerus I, p. 130 : « Rectius pro parte Walcherus Mus. Rhen. 1845, p. 273, opus hoc vere sculptorium fuisse putat, statuum triplicem et unam Gratiarum, fere ut Hecates trigeminæ in agines, στήλη de statua et imagine dictum exemplis docens. Nunc cum Buttm., Bœckh. et Welckero fuisse puto columellam prismatam, in cujus lateribus singulis singulorum dearum, Aglaïæ, Euphrosynæ et Thalæ fuerunt imagines, in Minervæ templo dedicatam. » Qui olim Jacobsii explicationem, quam hic sequimur, amplexus erat. — 2 σταλίδος Cod. Τέχην Heckerus interpretabatur « opus arte confectum, et υπόδειγμα πρώτης τέχνης est monumentum primæ navis. De Minerva schol. Arati 342 : πρώτη ναὺς εἰδείθη παρ' αὐτῆς. coll. Apoll. Rh. I, 724. Neque hærendum in eo quod Cyziceni primam navem triremem esse dixerint, quum et in universonavem significari possit, aut ad aliam quandam navem, cujus evanuit memoria, respici; nam et alibi in navibus exstruendis magnæ fuere Minervæ partes. Sic Hygin. Fab. 277 : *Minerva navem biproram Danao xdisticavit, in qua Egyptum fratrem profugit.* » Postea, ut vidimus, junxit Χαρίτων σταλῖδα, et πρώτα; explicat τῆς ἀρχαιοτάτης, « ut saepe Pausanias de artis operibus τέχνης ἀρχίας, denique I, p. 351 scribit τοῦτ' ἐπιδείγμα τέχνης. Nos priorem explicationem obliterare noluiimus, lectoris iudicio rem permittentes. — 3 ταύτην et Ἀθήνη Codex. — 4 τάνδε πολιστῶλαν Codex; τάνδε πόλει στάλαν restituit Jacobsius; sed καλὴν ab Heckerō sumendum esse putavi. Neque per se neque cum sequentibus video quomodo conveniat στάλα. Mythus qui dicitur localis respicitur nobis ignotus. Buttmannus apud Jac. cogitabat « de beneficio simili ejus quo Rhodus deam modo natam sacrificio facto affecerat, ob quam rem illis αὐτὰ ὥπασε τέχνην πάσαν ἐπιχθονίων ἀριστοπόνοισι χερσὶ κρατεῖν. Pind. Ol. VII, 48. Ejusmodi quid Cyzicenos cum Rhodensibus æmulantes de se quoque prædicasse, valde est verisimile. » His scriptis vidi egregiam correctionem Heckeri I, p. 131, οὐνεκεν, de qua dubitare non sinunt loci ab eo comparati VI, ep. 40, 3 seq.; ep. 42, 5 seq.; ibidemque ep. 346. Sic omnia plana. Referatur etiam Otto Schneiderus quam proposuit conjecturam :

Ἀθήνησιν Χαρίτων ὑπὸ πασάδε τῇδε τριήρου
σταλίδ', ὃ τὰς πρώτας τοῦθ' υπόδειγμα τέχνης
(ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθήνα)
στασε πόλις, στάλαν ἀντιδίδουσα χάριν.
Τούνεκα χύφιστά Τριτωνίδι νηὸν ἔτευξε, etc.

« Versu 2 δ ... τοῦτο, ut ap. Eur. Andróm. 650 : (γυναῖκα) ἣν χερὴν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὸ Νηΐδου ῥοάς. Ac proprium σταλὶς excipere poterat generalior vox στήλη. » — 5 τούνεκεν ὠφίστα Cod. — 6 κῶλικο; * ἀδίρα Cod., corr. Jacobsius. Deinde ἐν ἄσῃ * ... Cod. (cum lacuna); corr. Buttmannus. — 7 δέγμα Cod.; δέγμ' à Heckerus; δέγμα [δὲ] Bœckhiius et Jac. in nostro exemplo; δέγματα O. Schneider., coll. Jassu Or. VII, 40 : μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὃ τρι-

πους ἔστηκε, ubi Schœmann. — 8 δαλφὶ δ' ἄγαν Cod., corr. Jacobs. Deinde Cod. τάνδ' ἐνεπούσα (Schneider. ἐνεπούσα), quod ipsum quoque optime correxit Heckerus.

CCCXLIII. Lemma : ἀδελόν, Ἡρόδοτου. Sumpsum ex Herodoto V, 77. « Simonidi vindicat Schneidewinus Simon. p. 176 et Delectu p. 415, ex Aristide t. II, p. 512. (Vide et Bergkium Lyric. p. 912.) Athenienses quum in bello contra Chalcidenses suscepto (olymp. 68, 2) ditissimos horum cepissent, eos una cum Bæotiorum captivis in carcerem conjecerunt. Quos quum paulo post binis singulos minis solvissent, eorum vincula in arce suspenderunt, decimis τῶν λύτρων Minervæ consecratis. Quadrigas ἀπὸ Βουωτῶν δεκάτης καὶ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ commemorat Pausan. I, 28. » Jac. — 2 ἐκ πολέμου Cod., correctum ex Herodoto, ap. quem liber unus ἐν πολέμῳ, ut ap. Diodor. Exc. Vat. p. 37 edidit Maius. — 3 ἀγνυόνετι Codex, item Herodoti Mediceus et Ask.; ἀγνυόνετι cod. Schellersh. et Paris. B Herodoti, ap. quem et Diodor. legitur ἀγνυόνετι, « qui δεσμός ἀγλύσεις σιδερεῖς tantum mortem significare posse videtur. Quare, mutato Θ in Ο, Simonidem scripsisse conjicio ἀγνυόνετι. Ut ab ἀγλὺς ἀγλύσεις, sic ab ἀγνὺς ἀγνύσεις. Etym. M. p. 165, 1 : ἀγνύς, ἡ λύπη γίνεται παρώνυμον ἀγύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀγνύς, ὅλον

Τῆς δ' ὀλοφρομένης ἀμψ' ἀγνύι εἰσεται αἰών.

Cui versui confer Hom. Od. E, 152 : κατεῖθετο δὲ γλυκὺς αἰών. » Hecker. Quod recepinus. Deinde Cod. ἔσθεσεν. — 4 ὦν Diodor. « An τῶν δ' ἱπποῦς? » B. In fine Schneidewin. τάσδ' ἀνέθεν, ex Sancroft. Herodoti qui ἀνέθεσαν. Conf. ep. 215, 2, ibique not.

CCCXLIV. Lemma : ἐπὶ τῷ ἐν Θεσπιάς (sic) βωμῷ. « Occasionem huic epigrammati dedit tripus a Thespiensibus, qui cum Alexandro Macedone bellum in Asia gesserunt, dicatus. » Jac. — 1 θίσπαι Cod., contra regulam. — 3 ἄλειανδρον Cod., corr. Hushchkius. — 4 ἐριθρεμία Cod. « Quod satis videretur aptum, si sermo esset de lebeo ἐμπυριθῆτη, tripodi vero diis dedicato non convenit. Augēt suspicionem syllaba brevis in pentametri cæsura [de quo errat] et dei nomen, cui tripus dedicatus est, omissum. Scribo Ἐριθρεμέτη, Jovi Tonanti. » Hecker.

Sequitur in Codice epigramma Crinagoræ jam supra exhibitum n. 161.

CCCXLV. « Rosæ, media hieme florentes, ad puellam, natales celebrantem et proximo tempore nupturam, missæ loquuntur. — 1 ἡνδοῦμεν Brunnckius, quæ elegans correctio, non tamen necessaria. » Jac. — 3 γενέθληι Cod., corr. Reiskius. — 4 ἀσσοτατη Cod. — 5 καλλίστη στεφθῆναι Codex; καλλίστης στεφθῆναι Reiskius; καλλίστης σκεφθῆναι Heckerus. Jac. et Boiss. Brunnckii emendationem καλλίστης ἐσθῆναι receperunt.

CCCXLVI. « Tellis, Atheniensis ex Eunyemensium tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. Epigramma simplicissimum ipsis donis oblati adscriptum fuisse puta, quare monstrantur tantum. τῶνδε, non enumerantur. » Jac. — 1 * τελαῖαι Codex (TEΛΑΙΑΙ), correxit Bergkiius Lyr. p. 798; edebatur Τελαῖαι ex emendatione Reiskii, qui τμπερόντα, Cod. ἤμερ. « Μαῖαδος οἰά. Conf. ep. 334. » B. — 3. Heckerus I, p. 132, qui « εὐδυόκων omnium tribulium aut paganorum epitheton non esse ferendum » opinaretur, scribebat δὲ δὲ οἱ εὐδυόκων Εὐδωνυμένων etc. — 4 ἀγαθῆς Barnesius.

CCCXLVII. Philæris Dianæ simulacrum dedicat. —

1 τὴν τὸδ' Cod. — 2 τὸ μὲν δεῖται: malebat Boissonadius ad Callimachum, nihil annotans in Anthol. In fine σάου Cod.; σάω Anna Fabri et Meinek.

CCCXLVIII. « Ad Sepulcralia pertinet. Marmor loquitur impositum tumulo Athenaidis Lesbiae, Iasonis et Melae filiae, quæ, puerpera, immatura morte extincta est. » Jac. — 1. « Citat Suidas in ΑΔινον, εἶδος θρήνου καὶ ῥόδου. Sed quum hic sit αἰλινον junctum nomini γράμμα, oportunitus citavisset sub ΑΔινος ὀδυρτικῇ, θρηνητικῇ. Conf. V, ep. 248. » B. Struendum est enim: τούτο τὸ αἰλινον γράμμα τῇ; Διοδώριου σοφίης (Diodori poetæ) λέγει με κεκάρθαι ἀκυρόφω λεγωῖδι. — 2 σοφίης Suid. et Cod., hic superposito α. — 3 καταφθίτο (sic) Cod., inter lin. correctum alteri α superposito ε. Reiskius Μηλούς, haud sane improbabiler. — 4 κλαίεν Codex, correxit Jacobs. — 6 ὑπεροπῶν Cod., corr. Kuster. « Tu, o Diana, quum Athenais tuam opem imploraret, venationi intenta preces puerperæ non audivisti. Simile acumen in dicto ejus qui Dianam circa Alexandrum occupatam templo suo flagranti opem ferre non potuisse dixit, Plut., Alex. c. 3, Cic. N. D. II, 27. » Jac.

CCCXLIX. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 200. » B. Maris numina implorat poeta, ut se salvum in Piræum portum conducant. — 1 γλαύκη Cod., corr. Jac. — 2 δέξιμον' ἀλεξικάκω (duali) malebat Schæferus ad L. Bos. Ell. p. 182, « nec improbabiler. In Orphico hymno 73 Leucothea una cum filio ob opem navigantibus præstitit δαίμοσι σωτηρίους, annumeratur. Conf. Odys. E, 333 seqq. — 5. Φυγόντα, proficiscentem; nihil amplius. » Jac. Quidni διαφυγόντα, aptum sequenti σῶον? Latina sunt Boissonadii in epigrammatis quæ non vertit Grotius. — 6 σῶων ἐπὶ γλυκύν ἡλιόνα πειραιεύς (superposito ω) Codex; corr. Dorvillius, sed male scribens ζωόν.

CCCL. « Scriptum in Demosthenem Milesium, qui triplicem, ut videtur, victoriam Olympiacam reportaverat inter tubicines. Nam σάλπιγγες quoque inter se certabant, in ara stantes quæ Olympiæ erat, ἐν ἀλτεῖ, Pausan. V, 22. » Jac. — 1. « Τυροσηνῆς, vide not. ad ep. 151. » B. — 2. Σπρηνέ; , i. q. τραγῶς. Passim dicitur σπρηνῆς de undis rauco strepitu ad litus allisis. — 3 δ πρίν Cod. Intelligendum videtur: jam præteriti temporis memoria tubicines bis vicisse; Demostheni vero si tertia contigit victoria, manifestum esse nullo unquam tempore plenius sonuisse tubam quam canente Demosthene. De tuba non certante, sed victoriam renunciantem si malis accipere verba non satis perspicua, majus exoritur incommodum: de victoriæ genere altum poetæ silentium. Boiss.: « Malim εἶχεν. Superior ætas habuit et audivit strepitum tubæ duas victorias athletæ prædicantis. » — 4 τρισσοῦς ἡγάγεις εἰ στεφ. Codex; ἡγάγε εἰ στεφ. apogr. Paris., neuter εἰ. « Pro (prior) εἰ malim ῥ. Qua vero die tu ad tres coronas et victorias tubam duxisti, tres victorias tuba nuntiandas reportasti. » B. Sed σάλπιγγα ἀγεῖν εἰς στεφάνους dici non posse videtur. Probo Jacobseii emendationem καὶ τρισσοῦς ἡλῶσας εἰς στεφ., si ad triplicem perrexisti victoriam. Heckerus olim ἡγάγεο στεφάνους, nuper

εἰ δέ σε καὶ τρισσοῦς ἡγάγε νεις στεφάνους,

in quo subjectum ex apodesi petendum. Bothius τρισσοῦς ἡγάγεις εἰς στεφάνους. Brunnicius ἡγάγεις εἰς στεφάνους ἀσπός Μίλητον.

CCCLI. In clavam Herculi ab Archino Cretensi dedica-

tam. — 1. Τίς με. Schol.: ἀντὶ τοῦ (corrige σοί) με. Deinde Cod. λεοντάγγωνε, in margine repetitum ultima litera prorsus ambigua. Lobeckii ad Phrynich. p. 565 correctionem λεοντάγγ' ὦνα recepit Meinek., sed addens: « Valckenarius scripsit λεοντάγγ' ὦδε, quod nescio an etiam præferendum sit Lobeckianæ emendationi. » Jacobsius in nostro exemplo et Boiss. asciverunt conjecturam Bastii et Lennepii λεοντάγγωνε, coll. Plan. ep. 94. — 2 sic Jacobsius distinxit. Reliqui ἐζὼν ἔθηκε. — Τίς;

CCCLII. Codex ἡρίνης. In imaginem Agatharchidis a sollertissimo artifice pictam. — 1 δεξτεράων Codex; « Εἰ ἀπαλῶν Plan.; « Εἰ ἀπαλῶν Heckerus I, p. 353. Edebatur auctoribus Salmasio et Jacobsio δεξ' ἀταλῶν, ut *Prometheo* dedicari dicatur tabula illa picta; quod ab omni probabilitate longe abesse intellexit Weiskius De *Prometheo* p. 500, citatus ab Heckerus, qui ἀταλῶν χεῖρες de *scitis* inanibus dici non posse recte observavit, sed ἀπαλῶν: cetera bene Jacobsius: « Dicitur periti artificis opus. Sic γλαυρῶς; χερὶς Theocr. epigr. 7. Manus sculptoris qui molle et ad unguis expolitum opus posuerit, recte *molles* appellari nec Huetium fugit p. 29. » Δ in Codice (δεξ ...) ortum videtur ex nota initium novi epigrammatis indicante, id quod agnoverit Planudes. Post γράμματα distinguendum, usitatissima in his ellipsi; et ὥστε epitheto subest ironia. Sic scripta multum præstant Heckerianis hisce p. 178:

Δεῖγμ' ἀπαλῶν χειρῶν τάδε γράμματα λῶσται, Προμαθεῦ, ὅτι καὶ ἄνθρωποι τὴν ὁμαλοῖ σοφίαν.

Plan. Προμηθεῦ. Boiss. hæc adscripsit ex schol. Wech.: φασὶ τὸν Προμηθεῖα τοὺς ἀνθρώπους πλάσαι πηλῶ, κάπειτα φωνὴν καὶ ψυχὴν αὐτοῖς ἐνθεῖναι; φησὶν οὖν ὧ: εἰ καὶ ὁ ξυγράφος (immo ὁ ζωγράφος;) ψυχὴν τῷ ξοάνῳ ἐνέθηκεν, αὐτῇ ἂν ἦν ἡ Ἀγαθαρχίς; τάλλα γὰρ οὐδὲν αὐτῇ; ἀπολείπεται. — 2 ἐντὶ Plan. Conf. IX, ep. 724. — 3. « Qui humanam speciem ita pingunt effinguntve, ut vivere et spirare videatur, ἐτύμως et ἐναργῶς γράφειν dicuntur. » Jac. Bergk Lyr. p. 703 malit γῶν. — 4 αἰχ' αὐγάν Cod.; αἰχ' αὐδάν Ursinus et alii, quod edebatur; in αἰ καὶ δὲν consentiunt Weisk., Both., Heck., Bergk. Deinde Plan. ἡ; Ἀγ., sine x'.

CCCLIII. « In pictam egregie imaginem Melinnæ, Nossidis, ut videtur, filia. — 1. Αὐτομείλινα, ipsissima *Melinna*, ad vivum expressa. Sic αὐτοβάτ; ap. Lucianum, ad quem v. Hemst. I, p. 434 Bip. » Jac. — 2 ἔμε Cod.; ἄμμε Valckenarius. — 3 ποτῶκα Bentleius et Meinek., ut modo ποτοτότῶν Cod. προσώκει, — 4 πείλη Schæferus Meletem. p. 28; πέλοι Cod. « De liberorum cum patre similitudine v. ad XI, ep. 215. » B.

CCCLIV. Item in effigiem mulieris. — 1, 2 εἶδε τε μὲν (vel μὲν) ἃ δ' εἰκῶν Codex, quas optime restituit Meinek. p. 96. « Scripsi εἶσι μὲν ὅφεις, melius quid expectans. » B. Brunnicius εἶδ' ὅπωπα, Jacobs. εἶδετα δμμα, vel εἶδος ἱρανῆς, cum γνωτόν. Addit Meinek.: « Pro τινῶδε, quo etiam Theocr. usus est III, 10, fortasse præstat scribere τινῶδε, coll. gramm. Bekk. An. p. 1425. Quamquam illud in eundem sensum accipi potest. » — 2 μεγαλῶσύναι Codex; quod correxi; sic ἀδροσύνη, ἀδροσύνη cum ἀδρότης, ἀδρότης, et alia; μεγαλοπροσύναν Olearius et edd., ut μορῆ sit verbum: *imago adumbrat et mentis celsitudinem*, interprete Boiss. Meinek. μεγαλοπροσύναν, de quo non temere dubitabat Heckerus I, p. 178, — 3 τό τε μελ. Cod.; τό τε μ. Reiskius et Meinek., qui: « αὐτῇ est si propius ad imaginem accessero, aut co-

ram, i. e. si in conspectum amicæ venero. » — 4 ὁρᾷν Cod.; ὁρῇ Brunck., Meinek.

CCCLV. Mater pauperrima filii imaginem misere pictam Baccho donat, deumque precatur ut adsit puero adolescenti. — 1 ζωὸν Cod.; ζωὸν Meinek. p. 117; *pictam imaginem*, Micythum pictum. Prætereunda est mira nimis interpretatio Welckeri ad Philostr. Imag. p. 396. — 3. In delertu verbi ὑψώης poeta respexisse videtur ad significationem nominis μέκυθος, μέκχος.

CCCLVI. Dianæ æditua Clio filiarum quadrimarum imagines in templo deæ consecrat et pro iis vota facit. Non recte Reiskius statuere videtur hoc carmine ipsas puellas Dianæ sacro cultui destinari. — 1 κλείουσαι δύο Codex. — 3 τετραέτης Cod., corr. Reiskius. « In ἀπὸ μητρὸς subaudiendum ἀνάκεινται vel ἀνατεθειμέναι ἐστήκασιν, ut docet Dorvill. Vann. crit. p. 199. » Brunck. Quam præpositionem in talibus alio sensu poni animadvertit Heckerus; ut ἀνάθημα ἀπὸ Φωκίων, *de victis* ..., et similia frequenter apud Pausaniam, δῶρον ἀπὸ Γαλατῶν supra ep. 130, etc., et ὑπὸ vel παρὰ μητρὸς; corrigit. Nihilominus ἀπὸ μητρὸς; hoc loco et intellectum ut oportet fuissē et recte dici persuasum habeo, « matre (ut observaverat Jac.) tanquam debitum deæ solvente; v. Schæfer. ad L. Bos. Ell. p. 582. » Quæ sequuntur, τὰ τῆσδε εὐτεχνῶν, intellige τὸ εὐτεχνῶν, τὴν εὐτεχνίαν μὲν. Ἴδοι; autem est *beneficula respicias*, cuius usus exempla collegit Hecker. Ab hoc disticho nova pagina Codicis incipit, cum lemma: εἰς νεοκέρους; (sic) γυναῖκας. Et in superiore margine paginæ ab alia m.: ἀνάθημα Ἡσιόδου, cum disticho quod infra legitur VII, 53.

CCCLVII. Lemma: ἀνάθημα εἰς Νικάνωρα (sic) Μακ-

δόνα τὸν Εὐπτοίητος (sic) καὶ Ἥγησος καὶ εἰς Φῶαν. Vitori salutanti et interroganti respondent status pueri et puellæ. — 2. « Mirum mihi videtur ὧδε ubi expectaveris οὕτως. Fortasse: τί δ' οὖν, ὦ καλοὶ, χαρ. » Hecker. — 3 πατὴρ δὲ πτοίητος; ἐμοὶ αἰπιόρητος; Codex. Brunckius ex apogr. Buher. et lemme, πατὴρ δ' ἐμοὶ Εὐπτοίητος. Jacobs. πτοίητος; eiecit ut διτιγορασίαν. « Nomen Αἰπιόρητος; fortasse in Ἡπιόρητος; mutandum; illud certe initio corruptum putem. » Heck. — 6 ταξίων ἐσταμε; Codex.

CCCLVIII. Lemma: εἰς κύπασσιν τὸν Ὀμφάλῃς ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ναφ. Haud dubie Ehesio. « Omphalæ cypassin commemorat etiam, ni fallit conjectura, Ion tragicus. ap. Polluc. VII, 60 :

βραχὺς λίνου κύπασσι; εἰς μὲν μέσον
ἐσταλμένος.

Quibus verbis Hercules describi videtur Omphales tunica indutus. » Meinek. p. 144. — 1 ἔδρῃα κύπασσι τὸν Ὀμφάλῃς ποτε Cod., corr. Reiskius. « Ὀμφάλῃς tueri conatus sum in Theb. Paradox. IV, p. 360. » Unger. In Codice schol.: δι: κύπασσι; κόσμος; ἐστὶ γυναικεῖος. Vide ad ep. 272. — 3 καὶ ὧς τότε Cod.; scripsi καλῶς; ut Æschylus καλῶς; εὐδαίμων, al., probante Piccolo. Meinek. καλῶς; τότε καὶ πάλιν, tuitus idem Codicis scripturam ὧς νῦν, *quandoquidem* ... Edebatur ex Toup. conj. δὲ νῦν.

In fine capitis compilerator vel diasceuasta: καὶ ὁ τῶν ἀσθεματικῶν ἡμῶν ἐπιγραμματικῶν χαρακτήρ πεπλήρωται, ἱκανῶς; ἔχων ὧς; ἐμαυτὸν πείθω.

In margine scriptus numerus epigrammatum: ὁμοῦ τέ, 360, numeratis quidem iis quæ ommissa in editione suis quæque locis indicavimus.

CAPUT VII.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

1. ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Ἡρώων τὸν δοιδὸν Ἴω ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον
ἤλαχον, ἐκ Μοιρέων γρίφον ὑφηνάμενοι·
νέκταρι δ' εἰνάλῃαι Νηρηίδες ἐχρίσαντο,
καὶ νέκυν ἀκταίῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι,
ὅττι Θέτιν κύθηγε καὶ υἷα, καὶ μόθον ἄλλων
ἠρώων, Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαρτιάδεω.
Ὀλβίστη νήσων πόντῳ Ἴος, ὅττι κέκευθε
βαίῃ Μουσῶν ἀστέρα καὶ Χαρίτων.

2. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν μερόπων Πειθῶ, τὸ μέγα στόμα, τὰν Ἰσα Μούσαις
φθειξαμένην κεφαλάν, ὧς ξένη, Μαιονίδεω
δδ' ἔλαχον νασίτις Ἴου σπιλάς· οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
ἱερὸν, ἀλλ' ἐν ἐμοί, πνεῦμα θανῶν ἔλιπεν,
ὧς νεῦμα Κρονίδεα τὸ παγκρατὲς, ὧς καὶ Ὀλυμπον
καὶ τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν Ἀχιλλεΐσις Φαρσαλίῃν Ἑκτορα πώλοισ
δάτεια Δαρδανικῷ δρυπτόμενον πεδίῳ.
Εἰ δ' ἄλῃα κρύπτω τὸν ταλῖνον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
καὶ Θέτιδος γαμέταν ἄ βραχύδωλος Ἴκος.

2*. ΑΛΛΟ.

Εἰ καὶ βαίος δ' ὑμῶς, δδοιπόρε, μή με παρῆλθης,
ἀλλὰ καταστέψας, Ἰσα θεοῖσι σέβου·
τὸν γὰρ Περιίδεσσι τετιμένον ἔξοχα Μούσαις
ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὀμηρον ἔγω.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. ALCÆI MESSENII,

de Homero.

Carmine perplexo vatem virtutis Homerum
Vexarunt pueri quos generavit Ios.
Nectare sed puro corpus Nereides unctum
Contigui scopulo supposuere maris :
Quod Thetin et Thetidos natum et patientis Ulyssi
Errores cecinit, factaque clara ducum.
Sit non magna licet, felix Ios insula ponti,
Musarum sidus quæ tegit et Venerum.

ANTHOLOGIA. I.

273

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ SEPULCRALIA.

1. ALCÆI MESSENII.

Heroum cantorem Homerum pueri in Io *insula*
contristarunt, Parcarum jussu griphum ei textentes :
sed nectare marinæ Nereides eum unxerunt,
et mortuum littorali posuerunt sub scopulo,
quia Thetidem celebraverat et filium, bellumque aliorum
heroum, et Ithacensis facta Laertiadæ.
Felicissima insularum in ponto Ios, quia condit
parva Musarum astrum et Gratiarum.

2. ANTIPATRI SIDONII.

Mortalium Suadam, magnum os, paria Musis
vociferans caput, o hospes, Mæonidæ [*insula,*
hic insularis Ii scopulus sum-sortitus : non enim in alia
sed in me, sanctum spiritum mortuus reliquit,
quo nutum Saturnii omnipotentem, quo et Olympum
et Ajacis ad-naves-pugnans dixit robur,
et Achillis Pharsalicis equis Hectorem
dum ossa in Dardanico laceratur campo.
Si vero parva ego condo tantum virum, scito occultare
etiam Thetidis sponsum parvam glebis Icum.

2*. ALIUD.

Etiam si parvum est sepulcrum, viator, ne me prætereas,
sed coronatum velut deos venerare :
Pieridibus enim summe honoratum Musis
poetam epicum, divinum Homerum, contineo.

2. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Os magnum, quod suada fuit mortalibus, orsum
Mæonidæ Musis æqua sonare caput,
Hic in Io pelagi scopulis tego ; nam sacer ille
Spiritus haud alia membra reliquit humo :
Quo nutum cecinit Jovis et cælestia templa,
Ajace et tutas vindice mille rates,
Et qui Dardanios permiscuit ossibus agros
Vectus in Emathiis Hector Achillis equis.
Nec grave, dic tantum tantilla quod insula condo :
Parva virum Thetidos sic sepelivit Icos.

18

3. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἥρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

4. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος·
καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοῖδην.

5. ΑΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ φασὶν ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οὐδ' εἰ με χρύσειον ἀπὸ βραστήρων Ὅμηρον
στήσῃτε φλογαῖς ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς,
οὐκ εἰμ' οὐδ' ἔσομαι Σαλαμίνιος, οὐδ' ὁ Μέλητος
Δημαγόρου· μὴ ταῦτ' ὄμμασιν Ἑλλὰς ἴδοι.
Ἄλλον ποιήτην βασανίζετε· τὰμὰ δὲ, Μοῦσαι
καὶ Χίος, Ἑλλήνων παισὶν αἰεῖσεν ἔπη.

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς, μακάρων δὲ προφήταν,
Ἑλλάνων βιοτᾶ δεύτερον ἀέλιον,
Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου
παντὸς, ἀλιβρόθια, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

7. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε θεῖος Ὅμηρος, δς Ἑλλάδα πᾶσαν ᾄεσσε,
Θήβης ἐκγεγαυῖς τῆς ἑκατονταπύλου.

8. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Οὐκέτι θαλγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας

3. *De eodem.*

Ista tegit tellus sacrum caput illud Homeri,
Cantibus Heroum qui res cælestibus æquat.

4. PAULI SILENTIARII,
de eodem.

Os sapiens quo Musa loqui gaudebat, Homerum
Condit in hoc scopulo clarus ubique lapis.
Qui tumulum spectas, mirari parce, viator,
Quod cineres tantos insula parva tegit.
Sic soror illius tunc errans æquore Delor
Suscepit partus matris, Apollo, tuæ.

5. ALCÆI MITYLENEÆ,
de eodem.

Non si me totum rutilo statuatis ab auro
Illic unde Jovis fulmina missa cadunt,
Non sum nec dicar Salamine, nec ille Meletis
Demagoræ : videat Græcia tale nihil.
Vatem qui vester sit querite : sed mea Musæ
Carmina Grajugenis, et Chios ista canant.

3. INCERTI.

Hic sacrum caput terra contegit,
viorum heroum celebratorem, divinum Homerum.

4. PAULI SILENTIARII.

Hic Pieridum os sapiens, divinum Homerum,
celeber in scopulo prope-mare tumulus habet.
Si vero parva, qualis est, tantum recepit virum insula,
hoc ne stupeas, hospes, cernens :
etenim circumvagans olim soror Delus
matris ex puerperio accepit Latoiden.

5. INCERTI; alii dicunt ALCÆI [MESSENI].

Non, si me aureum a malleo Homerum
statuissetis flammantibus in Jovis fulguribus,
non sum neque ero Salaminus, neque ego Meletis
ero Demagoræ; ne hæc oculis Græcia videat.
Alium poetam explore : mea vero vos, Musæ
et Chie, Græcorum filiis cantabitis carmina.

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Heroum virtutis præconem, et beatorum prophetar
Græcorum vitæ alterum solem,
Musarum lumen, Homerum, non-consenescent os in
totius, mari-circumflua, hospes, pulvis occultavit.

7. ΑΛΙΟΥ.

Hic situs est divus Homerus, qui Græciam totam cecinit,
Thebis oriundus urbe centum-portis.

8. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

[pes
Non-amplius demulcens, Orpheu, quercus, non-amplius ru-

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ ΣΙΔΩΝΙΟΥ,
de eodem.

Heroum cecinit qui splendida facta Deosque,
Qui sol Grajugendum gentibus alter erat,
Totius os mundi, Musarum lumen, Homerum,
Fluctibus ista tegit sparsa, viator, humus.

Idem ex lapide.

Qui cecinit superos Heroumque inclyta gesta,
Qui sol Grajugendum gentibus alter erat,
Ignarum senii, Musarum lumen Homerum,
Os mundi, forma cernis in archetypa.

7. *De eodem.*

Hic situs est, omnis cui Græcia carmen, Homerus,
Urbs centum portis inclyta quem genuit.

8. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ ΣΙΔΩΝΙΟΥ,
de Orpheo.

Robora non, Oroheus, posthac annoxa movebis,

ἀξεις, οὐ θηρῶν αὐτόνομους ἀγέλας·
οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ καταγεῦσαν ἄλα.

5 Ὡλεο γάρ· σέ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θυγάτρες
Μναμοσύνας, μήτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπη.
Τί φθιμένοις στοναγεῦμεν ἐφ' οὐράσιν, ἀνίκα' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναιμι;

9. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὅρφέα Θρηϊκίησι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου
τύμβος ἔχει, Μούσης υἱέα Καλλιόπης,
ᾧ δρύες οὐκ ἀπίθηναν, ὅτε σὺν ἅμ' ἔσπετο πέτρῃ
ἄψυχος, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλα,
ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὗρετο Βάκχου,
καὶ στίχον ἡρώω ζευκτὸν ἔτευξε ποδί,
ὅς καὶ ἀμειλίχτιοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔβαλε λύρα.

10. ΑΔΗΑΟΝ.

Καλλιόπης Ὅρφη καὶ Οἰάγοιρο θανόντα
ἐκλασαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες·
στεικτοὺς δ' ἡμάξαντο βραχίονας, ἀμφιμελαίνῃ
δευόμεναι σποδιῇ Θρηϊκίον πλόκαμον·
καὶ δ' αὐταὶ στοναγεῦντι σὺν εὐφόρμῃγυι Λυκείῳ
- ἔρρηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
μυρόμεναι τὸν δοιδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔβαλε λύρα.

11. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὁ γλυκὺς Ἡρίνης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μὲν,
ὥς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαίδεκτεος,
ἀλλ' ἐτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Ἀΐδας οἱ
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίων ἔσχ' ὄνομα;

12. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων φαρ ὕμνων,

Non rigidas cautes, non sine lege feras;
Nec cessare dabis ventos, et grandinis imbrem,
Densatasque nives, horrisonumque mare.
Raptus morte jaces: Musarum te chorus omnis
Flevit, et ante alias Calliopea parens.
Nostra quid, o homines, lugemus pignora, quando
Non possunt mortem Di prohibere suis?

9. DAMAGETI,

de eodem.

Threicius celso qua culmine surgit Olympus
Natum Calliopes Orpheus condit humus:
Cui vacuæ sensu rupes, cui paruit arbor,
Auribus arrectis quem stupere feræ;
Mystica nocturni reperit qui sacra Lyæi,
Vinxit et heroo carmina prima pede;
Qui potuit sibi Ditis inexorabile numen,
Immitesque animos conciliare lyra.

ages, nec ferarum propriis legibus utentes greges;
non amplius sopies ventorum fremitum, non grandinem,
non nivium tractus, non mugiens mare!
Periisti enim; te vero multum desfleverunt filie
Memoriæ, materque inprimis Calliope.
Quid mortuos gemimus gnatos, quum depellere
a liberis Orcum ne dii quidem valeant?

9. DAMAGETI.

Orpheum Thracica prope cacumina Olympi
sepulcrum habet, Musæ filium Calliopes,
cui quercus parebant, quem una sequebatur rupes
inanima, ferarumque silvestrium grex;
qui olim et consecrationes mysticas invenit Bacchi,
et versum heroo vinctum construxit pede;
qui et inexorabilis durum Clymeni cogitatum
et implacabilem animum demulsit lyra.

10. INCERTI.

Calliopes et Cæagri filium Orpheus defunctum
planxerunt mille-modis flavæ Bistonides,
et puncta sauciarunt brachia, atro
insicientes pulvere Thracium crinem;
atque ipsæ cum suspirante pulchra-cithara Lyceo
eruperunt in lacrimas Musæ Pierides,
deplorantes cantorem, et simul lamentabant rupes
et quercus, quas amabili antea mulcebat lyra.

11. ASCLEPIADIS.

Dulce hoc opus Erinnae, non magnum quidem
ut virginis undeviginti-annorum,
sed aliis multis potentius; et, si Orcus illi [nomen?
non rapidus venisset, quænam tantum habitura-esset

12. INCERTI.

Modo parturientem te ab-apibus-paratorum ver hymnorum

10. De eodem.

Bistonæ flevit nurus, cum mortuus Orpheus,
Orpheus Cæagro Calliopeque satus;
Puncta cruentantes sibi brachia, pulvere nigro
Fœdantes Thressas per caput omne comas.
Ingemuit citharæ fidiumque oblitus Apollo,
Pieridum lacrymis permauerunt genæ,
Vatis ob interitum; sonuerunt planctibus orni,
Et solita illius carmine saxa trahi.

11. ASCLEPIADÆ

de Erinna.

Dulcis hic Erinnae labor est, non magnus (ad annos
Virgo novem tantum vixerat atque decem),
Sed multis præstans aliis. Nisi fata tulissent
Tam cito me, cujus gloria tanta foret?

12. INCERTI,

de eadem.

Dum paris æternum mellitis carminibus ver,

ἄρτι δὲ κυκναίῳ φθεγγομένην στόματι,
 ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺν κύμα καμόντων
 Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότης ἡλακάτης·
 σὸς δ' ἐπέων, Ἥριννα, καλὸς πόνος οὐ σε γεγωνεῖ
 φθίσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἀμμιγα Πιερίσιν.

13. ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθενικὰν νεάοιδον ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
 Ἥρινναν, Μουσῶν ἀνθεα δρεπτομένην,
 Ἄδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν. Ἥ ῥα τόδ' ἔμψρων
 εἴπ' ἐτύμως ἅ παῖς· « Βάσκανος ἔσς', Αἶδα. »

14. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σαπφῷ τοι κεύθει, χθὼν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις
 ἀθανάταις θανάτῳ Μοῦσαν ἀειδομένην,
 ἂν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅμ' ἔτραπον, ἅς μετὰ Πειθῷ
 ἔπλεκ' ἀείζων Πιερίδων στέφανον,
 Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριέλικτον
 Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἡλακάτας,
 πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἥμαρ αἰοιδῶ
 ἀφθιτα μῆσαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάδων;

15. ANTIPATROΥ.

Οὐνομά μιν Σαπφῷ· τόσσον δ' ὑπερέσχον αἰοιδᾶν
 θηλειᾶν, ἀνδρῶν ὅσσον δὲ Μαιονίδας.

16. ΠΙΝΥΤΟΥ.

Ὅστέα μὲν καὶ κυρτὸν ἔχει τάφος οὐνομα Σαπφούς·
 αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσεις ἀθάνατοι.

17. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένης, μή με θανοῦσαν
 τὰν Μυτιληναίαν ἔννεπ' αἰοδοπόλον·
 τότε γὰρ ἀνθρώπων ἕκαμον χέρες· ἔργα δὲ φωτῶν
 ἐς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδὸνα.
 Ἦν δέ με Μουσάων ἐτάσης χάριν, ὦν ἀφ' ἐκάστης
 δαίμονος ἀνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδοι,
 γνῶσθαι ὡς Αἶδω σκότον ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται

Fundit olorinos dum tua lingua sonos,
 Regna per umbrarum te fert Acherontis ad undas
 Parca, colus vitæ pensa trahentis hera.
 Sed doctus labor ille tuus te vivere clamat,
 Erinna, et Musas inter habere choros.

13. LEONIDÆ,

de eadem.

Brinnam vigilem Musarum carpere flores,
 Quæ vates inter læta virebat apis,
 Ad sua fert Pluton connubia : vera puella
 Dixerat : O Pluton, invidus es nimium.

15. ANTIPATRI,

de Sappho.

Sappho nomen erat : tantum muliebria vici

modoque cygni loquentem ore
 pepuht in Acherontem per latam undam mortuorum
 Parca, lino-textæ domina coli : [non
 sed tuum carminum, o Erinna, pulchrum opus clamat te
 perliisse, sed agere choros cum Pieridibus.

13. LEONIDÆ, aliis MELEAGRI.

Virginem nova-carmina-fundentem inter poetas apem
 Erinnam, Musarum flores legentem,
 Orcus in nuptias rapuit. Sane hoc prudens
 vere dixit puella : « Invidus es, Orce. »

14. ANTIPATRI SIDONII.

Sapphonem igitur condis, tellus Æolia, illam cum Musis
 immortalibus mortalem Musam cantatam,
 quam Cypris et Amor una educarunt, quacum. Suada
 texebat sempiternam Pieridum coronam,
 Græciæ quidem voluptatem, tibi vero gloriam. O ter-glo-
 Parcæ filium torquentes in colo, [meratum
 cur non nevistis prorsus-indelebilem diem cantrici,
 quæ æterna excogitavit dona Heliconiadum?

15. ANTIPATRI.

Nomen mihi Sappho; tantumque superavi cantu
 mulieres, viros quantum superavit Mæonides.

16. PINYTI.

Ossa quidem et mutum tumulus habet nomen Sapphūs,
 docta vero ejus carmina sunt immortalia.

17. TULLII LAUREÆ.

Æolium prætergrediens sepulcrum, hospes, ne mor-
 dic, Mitylenæam cantricem : [tuam me
 hoc enim hominum pararunt manus, et opera virorum
 in celerem ruunt talia oblivionem.
 Si vero in-me Musarum spectas gratiam, quarum a quaque
 dea florem meis apposui novem-libris,
 scies me Orci tenebras effugisse, neque erit ullus

Carmina, tu quantum vincis, Homere, viros.

16. PINYTI,

de eadem.

Ossa tenet Sapphūs et nomen inane sepulchrum,
 Docta sed illius carmina morte carent.

17. TULLII LAURÆ,

de eadem.

Mortua ne dicar tibi vates ex Mitylena,
 Æolicum quisquis conspiciat hunc tumulum.
 Hunc hominum struxere manus : at talia quæ sunt,
 Hæc cito mortales dememinisse solent.
 At me docta novem poscas si dona sororum,
 Dona novem libris quæ tribuere meis,
 Agnoscas me jure meo contemnere mortem :

τῆς λυρικῆς Σαπφoῦς νόνημος ἥελιος.

18. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛ.

Ἀνέρα μὴ πέτρῃ ταγμαίρεο. Λιτὸς δ' τύμβος
δοθῆναι; μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει.
Εἰδῆσαις Ἀλκιμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
ἔξοχον, ὃν Μουσέων ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει·
καίται δ' ἡπείροις διδόμενος ἔρις, εἴθ' ὅγε Λυδὸς,
εἴτε Λάκων· πολλαὶ μητέρες ὕμνοπόλων.

19. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν χαρίεντ' Ἀλκιμᾶνα, τὸν ὕμνητῆρ' ὕμνεαίων
κύκνον, τὸν Μουσῶν ἀξία μελψάμενον,
τύμβος ἔχει, Σπάρτας μεγάλαν χάριν, ἐνθ' ὅγε λοῖσθον
ἄχθος ἀποβρίψας οἴχεται εἰς Ἀἶδαν.

20. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσθῆσθης, γηραιὲ Σοφοκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
αἰνωτὸν Βάκχου βότρυν ἐραπτόμενος.

21. ΣΙΜΜΙΟΥ (ΘΗΒΑΙΟΥ).

Τὸν σὲ χοροῖς μελψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιοι,
πολλὰκις δὲ θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθνηλὼς
βλασιδὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
ὅς τις ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις * δέρεται ἐν σελίσιν.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα, κισσέ,
ἐρπύλοισι, χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ρόδου, ἥ τε φιλοβρώξ
ἀμπελος, ὑγρὰ περίξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπὴς πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσέων ἀμμιγα κάκ Χαρίτων.

Nam sine sol Sapphus nomine nullus erit.

18. ANTIPATRI THESSALONICENSIS, de Alcmane.

Ne saxo metire virum; si vile sepulchrum
Aspicias, at magni vatis id ossa tegit.
Alcman nomen habet, citharam pulsare Lacenam
Optimus, et Musis additus ipse novem.
Certamen terris geminis, an origine Lydus,
An Laco; non simplex vatibus est patria.

19. LEONIDÆ, de eodem.

Egregium celebrare thoros Alcmana jugales,
Qui cecinit Musis digna sacratus olor,
Terra tegit. Seu, Sparta, tua est hic gloria, sive
Lydus, regna petens infera, jecit onus.

20. SIMONIDÆ de Sophocle.

Flos vatum Sophocles, canentibus occidis annis,

Viricæ Sapphus sine nomine sol (dies).

18. ANTIPATRI THESSALON.

Virum ne judica e saxo. Tenue sepulcrum est
adspectu? at magni ossa viri habet.
Nosces Alcmanem, lyrae pulsatorem Lacenae
eximium, quem novem Musarum numerus habet;
statque inter duas continentes lis, utrum hic sit Lydus,
an Lacon: multae sunt matres poetarum.

19. LEONIDÆ.

Jucundum Alcmanem, cantorem nuptialium-carminum
cygnum, qui Musis digna psallebat,
sepulcrum habet, Spartae magnam gratiam, ubi ultimo
onere abjecto, abiit ad Inferos.

20. SIMONIDIS.

Extinctus-es, senex Sophocles, flos cantorum,
vini-colore-tinctam uvam Bacchi comedens.

21. SIMMIE.

Te qui choris cecinisti, Sophoclem, filium Sophilli,
tragicæ Musæ stellam Cecropiam,
quem sæpe in-thymele et in scenis florens
crispa Acharnitica hederā coronavit comam,
sepulcrum habet et parva pars terræ; sed ingens
ævum immortalibus te videt in paginis.

22. EJUDEM.

Quiete supra tumulum Sophoclis, quiete, hederā,
serpas, virides effundens comas,
et folium ubique floreat rosæ, et uvas-amans
vitis, molles circum palmites fundens,
propter doctrinam sapientem, quam mellitus ille
exercuit ex Musis pariter et Gratiis.

Dum stringit fauces uva comesta tuas.

21. SIMMIE THEBANI, de eodem.

Decantate choris Sophocles procreate Sophilo,
Quem vocat Actæum Musa tragæda jubar;
Cujus apud scenas et pulpita sæpe capillos
Texit Acharnensis Bacchica frons hederæ;
Parva licet te condant humus, te, temporis omne
Quod venit, in charta non moriente videt.

22. EJUDEM, de eodem.

Incluta divini circum hæc monumenta Sophoclis
Serpente paulatim, serpente vos hederæ.
Floreat hic illic vernans rosa, saxaque dura
Vitis amans fundat brachia lenta super.
Hæc merita est sacunda viri sapientia, mella
Quæ redolens Musas miscuit et Veneres.

23. ANTIPATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς,
 ἀθρόα τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
 πηγαὶ δ' ἀργινόνετος ἀναθλίβονται γαλακτος,
 εὐώδεις δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
 ὅρρα κέ τοι σποδίῃ τε καὶ ὁστέα τέρψιν ἄρῃται,
 εἰ δὴ τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
 ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν αἰοιδᾷ
 πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

24. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἥμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μήτερ ὀπώρας,
 οὐλῆς ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἑλικος,
 Τητίου ἡβήσεως Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
 στήλῃ καὶ λεπτῷ χρώματι τοῦδε τάφου,
 5 ὥς δ' φιλάκρῳτὸς τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλοκώμοις
 παννυχίσιν κρούων τὴν φιλόπαιδα γέλυν,
 κῆν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιο
 ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
 καὶ μιν αἶε τέγγει νοτερὴ δρόσος, ἥς δ' γεραῖος
 10 λαρότερον μαλακῶν ἐπνεεν ἐκ στομάτων.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἀφθιτον εἵνεκα Μουσέων
 ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
 δς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἑραῶτων,
 τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἕμερον ἡρώσαστο.
 5 Μοῦνον δ' εἰν Ἀχέρωντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
 ἡέλιον, Ἀθήνης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμιον·
 ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγιστεύα,
 καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρηῖκα λέλοιπε πόθον.
 Μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνων
 10 βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὐνασεν εἰν Αἰδῇ.

23. ANTIPATRI SIDONII,

de Anacreonte.

Cingat, Anacreion, quadruplex tua busta corymbus,
 Et quæ vernantes purpura vestit agros.
 Fontibus emanet nivæi bona copia lactis,
 Fundat odorati pocula terra meri,
 Ut cineres habeant quo delectentur, et ossa
 Si quid dulce tamen Manibus esse potest.
 O cui cara fuit semper lyra, vitæque amores
 Inter et argutos velificata modos!

24. SIMONIDÆ,

de eodem.

Læta meri mater quæ crispas molliter uvas
 Intexis lentis ebria palmitibus,
 Fronde tua veletur Anacreionta columna
 Quæ notat, et tenuis qua sepelitur humus:
 Ut sitius vini commessorque per omnem

23. ANTIPATRI SIDONII.

Floreat quaternis-corymbis, Anacreon, circum te hedera,
 et tenera pratorum purpureorum folia;
 fontes autem candidi exprimantur lactis,
 et bene-olens e terra dulce fundatur temetum,
 ut tibi pulvis et ossa delectentur,
 si quidem aliqua defunctis appropinquat lætitia,
 o amice, qui amicum fovebas barbiton! o qui cum cantu
 omnem tranastisti et cum amore vitam!

24. SIMONIDIS.

Vitis omnia-mulcens, vini-nutrix, mater vindemiæ,
 'crispæ quæ curvum plexum generas claviculæ,
 Tei crescas Anacreontis in summa
 columna et parvo colle hujus sepulcri,
 ut meri-amans et vino-gravis in-comissabundis
 pervigiliis pulsans juvenes-amantem lyram,
 etiam humi jacens, super capite suo-ferat
 præclaram uvam maturis a racemis;
 et semper tingat illum vini ros humidum, quo vetulus
 suaviora tenero spirabat ex ore.

25. EJUSDEM.

Hoc Anacreontem, immortalem per Musas
 poetam, patriæ sepulcrum recepit Tei,
 qui Gratias spirantia carmina et spirantia Amores,
 in suave puerorum desiderium concinnavit.
 Uno autem gravatur in Acheronte, non eo-quod linquens
 solem, Oblivionis illic adeptus est domos,
 sed quod amabilem inter juvenes Megisteum,
 et Smerdiæ Thracicum reliquit amorem.
 Cantum vero non desinit mellitum, neque adhuc illud
 barbiton, ne mortuus quidem, sopivit in Orco.

Noctem de pueri pulset amore chelyn.
 Nunc etiamque tegat de pulchris facta racemis
 In terras lapsi festa corona caput,
 Nec Bromii sit roris egeus, quo dulcius ipso
 Spiravit lepido carmen ab ore senex.

25. EJUSDEM,

de eodem.

Victurum, dum mundus, Anacreionta Camænæ
 Muneribus condit patria terra Teos:
 Cujus amænæ-jocos spirant et nectar amorum
 Condita formosis carmina de pueris.
 Nunc Acheronta dolet solus sibi, non quia regni
 Raptus ad inferni nubila sole caret,
 Sed quia nunc juvenum delectat corda Megisteus
 Dulcis, et incendit Smerdia Thrax alios.
 Nulla tamen cantus oblivia: barbitos illi
 Blanda nec in Ditis sede silente silet.

26. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λίτον Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ σπείσον γάνος, ὄφρα κεν οἶνω
ὅστέα γηθήσῃ τὰμὰ νοτιζόμενα,
ὥς ὁ Διωνύσου μεμελημένος εὐάσι κώμοις,
ὥς δ' φιλακρήτου σύντροφος ἀρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος, Βάχχου δῖχα τοῦτον ὑποίσω
τὸν γενεῇ μερόπων χῆρον ὀφειλόμενον.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἴωνων,
μήτ' ἐρατῶν κώμων ἀνδῖχα, μήτε λύρης·
ὕγρα δὲ δερχομένοισιν * ἐν ὁμασίῃ οὐλον αἰδοῖς,
αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερβα κόμης,
5 ἤ ἐ πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένος, ἢ Μεγιστῇ,
ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίῃ πλόκαμον,
ἢ δὲ μέθυ βλύων, ἀμφίδροχος εἴματα Βάχχῳ,
ἄκρητον λείβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
Τρισσοῖς γάρ, Μούσαισι, Διωνύσῳ καὶ Ἑρωτι,
10 πρέσβυ, κατεσπείσθῃ πᾶς ὁ τὸς βίωτος.

28. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

ᾧ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπείτόν μοι παριῶν· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

29. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
εὐδαι δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάος κιθάρη·
εὐδαι καὶ Σμέρδης, τὸ Πόθων ἔαρ, ὃ σὺ μελίσδων,
βάρβιτ', ἀνεκροῦς νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἡδῶν γάρ Ἑρωτος ἔφης σκοπός· εἰς δὲ σὲ μοῦνον
τόξα τε καὶ σχολιάς εἶχεν ἐκηβολίας.

26. ANTIPATRI SIDONII.

Hospes, sepulcrum parvum Anacreontis præteriens,
si tibi ex libris aliquis venit meis usus,
liba meo cineri, liba delectamentum, ut vino
rigata ossa gaudeant mea :
ut ego Bacchi studens evantibus comissionibus,
ego merum-amantis alumnus harmoniæ,
ne defunctus quidem sine Libero hunc sufferam
mortalium generi locum debitum.

27. EJUSDEM.

Sis inter beatos, Anacreon, gloria Ionum,
nec sine jucundis festis nec sine lyra ;
humideque spectantibus oculis tenerum canas,
quassans florem (*coronam*) nitida super coma,
sive ad Eurypylen conversus, sive ad Megisteum,
vel Ciconium Thracis Smerdiæ capillum,
dulci temeto scatens, circumconsersis baccho vestibus,
merum stillans nectar ab indumentis.
Tribus enim, Musis, Baccho et Amori,
o senex, libata-erat omnis tua vita.

28. ANONYMI.

O hospes, hoc sepulcrum Anacreontis præteriens,
liba mihi accedens : sum enim vini-potator.

29. ANTIPATRI SIDONII.

Dormis in mortuis, Anacreon, bona operatus,
dormitque dulcis noctu-loquens cithara,
dormit etiam Smerdis, Amorum ver, cui tu modulatum,
barbiton, canebas nectar harmonicum.
Inter-juvenes enim Amoris eras scopus, et in te solum
arcus et obliquos ex-longinquo-ictus habuit.

26. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Qui transis hic hospes Anacreionta sepultum,
Si tibi quid gratum pagina nostra dedit :
Da rogo quæ cineri placeant libamina nostro,
Et mea Lenæus proluat ossa liquor :
Auribus ut teneri vox semper grata Lyæi,
Qui dapis et Musæ nuper alumnus eram,
Hæc quoque non tolerem dulci sine munere Bacchi
Humano generi debita vasta loca.

27. EJUSDEM,

de eodem.

Nec nunc, Ionæ laus gentis Anacreon, expers
Sede beatorum sis dapis atque lyra :
Sed madidis cantes oculis fluitantia erispo
Flore super nitidas mollia sarta comas,
Eurypylum spectans dulcemve Megistea, vel quod

Smerdia fert Ciconum more capillitium :
Dulce mero fragrans, vino perfusus amictum,
Cui puro stillat nectare ruga vetus.
Musæ, Bacchus, Amor, concors est triga Deorum,
Cui tibi tota, senex, vita dicata fuit.

28. De eodem.

Quisquis Anacreiontis iter facis hæc prope busta,
Vina mihi liba : res mihi læta merum.

29. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Mortue Anacreion, post pulchra poemata dormis,
Et tecum pernox dulce locuta fides.
Dormit et auricomus Smerdis, ver illud Amorum,
Cantabat nectar cui tua blanda chelys.
Nam fuit ardori juvenum scopus ille, sed in quem
Tela truce ex arcu mitteret, unus eras.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ἀνακρείοντος· ὃ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος
 εὔδει, χῆ παίδων ζωροτάτη μανίη.
 Ἄκμην λειριόεν τι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλω·
 ἥρέμα καὶ χισσοῦ λευκὸς ὀδῶδε λίθος.
 Οὐδ' Ἀΐδης σοι ἔρωτας ἀπέσβεσεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
 ὦν ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμότερη.

31. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίη ὦ ἐπὶ Θρηκὶ ταχεὶς καὶ ἐπ' Ἰσχατον ὀστεῦν,
 κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
 τερπνότετε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ πὶ Βαθύλλω
 γλῶρῶν ὑπὲρ κυλίκων πολλὰκι δάκρυ χέας,
 αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζουσιν ἀκρήτου,
 καὶ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
 αὐτόματοι δὲ φέροιεν Ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 καὶ κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιτο δρόσω·
 ὄβρα καὶ ἐν Διῶσι οἰνωμένους ἄδρα χορεύσας,
 βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

32. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Πολλάκι μὲν τόδ' αἶσα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
 « Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιδάλησθε κόνιν. »

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Πολλαπλῶν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. β. Ἀλλὰ τρυφήσας·
 καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἔξει εἰς Ἀΐδην.

34. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Πιερίαν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
 χαλκευτὴν, κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις,
 οὗ μέλος εἰσαΐων φθέγγαιό κεν, ὥς ποτε Μουσῶν
 ἐν Κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀνεπλάσατο.

35. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄρμενος ἦν ξεινοῖσιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
 Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

30. EJUSDEM.

Anacreontis sepulcrum hoc est : Teius hic cygnus
 dormit, et in-pueros meracissima insania.
 Nunc-ipsam floridum quiddam modulatur de Bathyllo,
 fortasse et hederam albus olet lapis.
 Neque Orcus tibi amores exstinxit, sed in Acherontis domo
 versans totus cruciaris calidiorē venere.

31. DIOSCORIDIS.

O Smerdia de Thrace tabescens vel ad extremum os,
 tu festi et totius domine pervigilii,
 jucundissime Musis Anacreon, o de Bathyllo
 vegetam poculis sæpe lacrimam instillans,
 sponte tibi fontes ebulliant merum,
 et a beatis diis fluente nectaris ambrosii;
 sponteque ferant violam, vespertinum florem,
 horti, et tenero myrta nutrantur rore:
 ut etiam in Cereris sede potus molliter saltes,
 circumjectis manibus aureæ Eurypylæ.

32. JULIANI.

Sæpe hoc cecini, et ex sepulcro clamabo:
 « Bibite, priusquam hanc induatis pulverem. »

33. EJUSDEM.

a. Multum postquam-bibisti, obiisti, Anacreon. b. Sed in-
 et tu non potans ibis in Orcum. [deliciis;

34. ANTIPATRI SIDONII.

Pieriam tubam, sanctorum gravem hymnorum
 fabrum, Pindarum cohibet hæc pulvis,
 cujus carmen exaudiens dicas, olim Musarum
 examen in Cadmi thalamis id finxisse.

35. LEONIDÆ.

Aptus erat hospitibus hic vir, et amicus civibus,
 Pindarus, vocalium Pieridum minister.

30. EJUSDEM,

de eodem.

Tectus Anacreion cubat hoc sub marmore, cygnus
 Teius, in pueros maximus ante furor.
 Cantat adhuc aliquid de pulchro dulce Bathyllo;
 Spirat adhuc hederam candidus iste lapis:
 Nec dum exstinctus amor fato est. Acheronte sub imo
 Totus es, et calida fetus es a Venere.

32. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere Præfectorum Augustalium,
 de eodem.

Hortor et ex tumulo, cecini quod sæpe, Bibatis!
 Dum nondum talis vos quoque vestit humus.

33. De eodem.

Multa bibens oocumbis Anacreon : ibis in Orcum
 Tu quoque mollis homo, cui labor est bibere.

34. ANTIPATRI SIDONII,

de Pindaro.

Pindarus Aonidum tumulo tuba conditur isto,
 Grandisona sacri carminis arte faber.
 Quæ canit audieris, dices misisse Camænas,
 In Cadmi thalamis quæ stabulentur, apes.

35. LEONIDÆ,

de eodem.

Hospitibus facilis, carus popularibus idem,
 Pindarus, Aonidum dextera fida fuit.

36. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεὶ τοὶ λιπαρῶ ἐπὶ σήματι, δις Σοφοκλεῖς,
σκηνίτης μαλακοῦς κισσὸς ἀλοιτο πόδας,
αἰεὶ τοὶ βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττεῖω λειβόμενος μέλιτι,
ὥς ἂν τοὶ βεῖη μὲν αἰὲ γάνος Ἀτθίδι δέλτω
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

37. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α. Τύμβος ἔδ' ἐστ', ὠνέρωπε, Σοφοκλῆος, ὃν παρὰ
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὢν, ἔλαχον. [Μουσείων
δὲ με τὸν ἐκ Φιλιοῦντος, ἐπὶ τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτήν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὐθατον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.
β. Ὁλβίος, ὡς ἀγνὴν ἔλαχες στάσιν! ἢ δ' ἐνὶ χερσὶν
κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίας;
α. Εἴτε σοὶ Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρτοισ,
εἴτε καὶ Ἥλέκτραν· ἀμφοτέραι γὰρ ἄχρον.

38. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Θεῖος Ἀριστοφάνευσ ὑπ' ἐμοὶ νέκυς· εἰ τίνα πύθῃ
χωμικὸν, ἀρχαίης μνῆμα χοροστασίης.

39. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Ὁ τραγικὸν φῶνμα καὶ ὀφρυόεσσαν αἰδοῦν
πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐπείῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἐκὰς αἴης
κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

40. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἥδε λέγει ταφῇ λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
τὸν μέγαν, οἰκίης τῇδ' ἀπὸ Κεκροπίης,
λευκὰ Γέλα Σικελίῳ παρ' ὕδατα· τίς φθόνος, αἶ! αἶ!
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

36. ERYCII.

Semper tibi uncto in monumento, dive Sophocles,
scenica teneros hedera jactet pedes,
semper bove-genitis irroretur apibus
sepulcrum, Hymettio stillans melle,
ut tibi fluat usque decus Atticæ tabulæ
cera, et sub coronis usque habeas crines.

37. DIOSCORIDIS.

a. Sepulcrum hoc, mi homo, est Sophoclis, quod a Musis,
sacrum depositum, ipse sacer, sortitus-sum,
qui me Philiunte oriundum, adhuc tribulos calcantem,
iligneum, in aureum habitum transformavit,
et tenuem induit purpuream-vestem; hoc autem mortuo
habilem saltatorium hic cohibui pedem.
b. Beatus, quia sacrum nactus es statum! Sed in manibus
illa persona-rasa, ex quali hæc didascalica?
a. Sive tibi Antigonen vocare placet, non erraveris
sive etiam Electram: ambæ enim summum.

38. DIODORI.

Divinum Aristophanis sub me est corpus, si quæris,
comicum: antiquæ monumentum rei-choricæ. [quem

39. ANTIPATRI THESSALON.

Qui tragicam vocem et superciliosum cantum
alte-exstruxit in valida primus eloquentia,
Æschylus Euphorionis filius, procul-ab Eleusinia terra
jacet, illustrans monumento Trinacriam

40. DIODORI.

Æschylum dicit hic lapis sepulcralis hoc-loco jacere
magnum, procul a patria Cecropia,
albas Gelæ Siculi apud aquas. Quænam invidia, heu, heu!
in-bonos irata Thesidas (Athenienses) semper tenet?

36. ΕΡΥΚΙΙ,

de Sophocle.

Semper ad hunc tumulum molli pede, magne Sophocles,
Saltet, scenarum gloria, frons hederæ:
Nec bove progenitæ cessent ad nobile busti
Marmor Hymetteum fundere nectar apes,
Ut velare comas non deficiente corona
Spiret et æternos Attica charta favos.

37. DIOSCORIDIS,

de eodem.

Hoc Sophocles situs est sub marmore, quem pia cura
Musarum sanctum præstitit a Venere.
Niceum qui me spinas Philiunte terentem
Vidit, et, Ex auro tu mihi, dixit, eris:
Purpureamque simul vestem dedit: hic requiescunt
Illius edocti rite salire pedes.

Ille quidem tumulo felix: sed dramate de quo
Ista, manus portat quam tua, tonsa comam?
Sive hæc Antigone tibi, sive Electra vocetur,
Non errabis: habent utraque grande decus.

39. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,

de Æschylo.

Qui tragicas voces, multumque trahentia fastus
Fortibus instituit stringere verba modis,
Æschylus, Euphorionis, Eleusinos procul arvis,
Concelebrat Siculam, qua sepelitur, humum.

40. DIODORI,

de eodem.

Æschylon hic positum loquitur lapis, Atthide terra
Tam procul, ingentem carminis arte virum,
Alba Gelæ Siculi prope flumina. Quis furor, o gens
Theseos, invisos semper habere bonos.

41. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
χαῖρε καὶ εἰν Ἀΐδew δώμασι, Καλλιμάχε.

42. ΑΛΛΟ.

Ἄ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον δνειαρ,
ἧ β' ἔτεδν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔης.
Τοῖα γάρ ἄμμιν ἔφηνας, ἄτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους,
εὔτε μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
ἦγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων·
αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἄμφ' ὠκυγίων ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων ἔiron ἀμειδόμεναι.

43. ΙΩΝΟΣ.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τὸν αἰὲ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοι κλέος ἀφθιτον ἔσται
ἴσον Ὀμηρεῖαις ἀενάοις χάρισιν.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ καὶ θαυροῦεις, Εὐριπίδη, εἰλέ σε πότμος,
καί σε λυκορῥαίσται δαῖπνον ἔθεντο κύνες,
τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
τὸν σοφίῃ Μουσέων μιζάμενον χάριτα,
ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἡρίον, ὥς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων ναίης ἀγγόθι Πιερίδων.

45. ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

Μνήμα μὲν Ἑλλάς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὁστέα δ' ἴσχει
γῇ Μακεδόν· ἡ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρίς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ Μού-
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει. [σαις]

41. ANONYMI.

Ah beate, immortalibus contubernalis gratissime Musis,
salve etiam in Oeci ædibus, Callimache!

42. ALIUD.

Ah magnum Battiadæ docti celebre somnium,
sane revera ex-cornibus, non ex-elefante, eras.
Talia enim nobis ostendisti, quæ antea nos viri haud no-
cum circa immortales, tum circa semideos, [veramus,
quando eum e Libya sublatum in Heliconem
ducebas, medias inter Pierides portans;
hæc vero sciscitanti illi de ogygiis (antiquis) heroibus
Causas etiam beatorum *deorum* fabantur respondententes.

43. (IONIS.)

Salve, Euripides, nigre-comatis in vallibus
Pieriae sempiternum noctis thalamum habens; [fore
sciasque etiam sub terra, ubi-es, tibi famam indelebilem
similiter-atque Homericis perennibus gratiis.

44. ANONYMI.

Quainvis lacrimabile, Euripides, te abstulit fatum,
et te luporum-occisores cenam fecerunt-sibi canes,
in-scena dulciloquam lusciniæ, decus Athenarum,
sapientia miscentem Musarum gratiam;
at abiisti Pellæum sub tumulum, ut minister
Pieridum habites prope Pieridas.

45. THUCYDIDIS.

Monumentum quidem Euripidis Hellas tota, sed ossa habet
terra Macedonia: nam ibi terminum accepit vitæ;
patria vero Helladis Hellas, Athenæ: plurimum Musis
suis quum-delectarit, a multis etiam laudem habet.

41. INCERTI,

de Callimacho.

O venerande bonis dulcis conviva Camœnis
Callimache, in regno nunc quoque Ditis ave.

42. De eodem.

Accipe Battiadæ sapientia somnia vatis;
Non ebur hæc, verum cornea porta dedit,
Quippe ignota prius sæclis mortalibus edunt,
Sive Deum sobolem, seu canit ille Deos.
Namque ipsum e Libya portans Heliconis ad arces
Pieridum jussit stare sub ora sopor.
Illæ responso facili docuere rogantem
Semina prima Deum, semideumque genus.

43. IONIS,

de Euripide.

O qui Pieriæ thalamis, Euripida, vallis

Non cessatura nocte quiescis, ave.

Hoc sub humo te scire velim, tibi surgere laudes
Perpetuas, quantas magnus Homerus habet.

44. De eodem.

Flenda quidem multum tua mors, Euripida, quod te
Esse lupos soliti dissecuere canes,
Lusciniæ scenæ, magnum decus Erechthei,
Qui sophiam tragicas adjicis ad Veneres.
At tumulum tibi Pella dedit, cultorque fidelis
Pieridum coleris nunc prope Pieridas.

45. THUCYDIDIS,

de eodem.

Græcia quanta patet, monumenta Euripidis: ossa
Terra tegit Macetum, terra suprema viro.
Patria quæ Græcis patria est communis, Athenæ:
Musa ejus placuit: laus sine fine manet.

46. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδῃ, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέγεται.

47. ΑΛΛΟ.

Ἄπασ' Ἀχαιῖς μνῆμα σὸν, Εὐριπίδῃ·
οὐκ οὐκ ἄφρωνος, ἀλλὰ καὶ λαλητέος.

48. ΑΛΛΟ.

Αἰθαλέσιον πυρὸς ριπῇσι τρυφηλαὶ σάρκες
ληφθεῖσαι, νοτὴν ὥσαν ἀπ' αἰθόμεναι·
μοῦνα δ' ἔνεστι τάφῳ πολυδακρύῳ ὅστέα κωφά,
καὶ πόνος εἰνδοῖσι τῇδε παρερχομένοις.

49. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἄ Μακέτις σε κέλευθε τάφου κόνις· ἀλλὰ πυρωθεὶς
Ζανὶ κεραυνέῳ, γαῖαν* ἀπὸ πύθιασας.
Τρίς γὰρ ἐπαστράψας, Εὐριπίδῃ, ἐκ Διὸς αἰθῆρ
ἤγνισε τὰν θνατὰν σήματος ἱστορίαν.

50. ΑΡΧΙΜΗΛΟΥ.

Τὴν Εὐριπίδῃ μὴτ' ἔρχο, μὴτ' ἐπιβάλλου,
δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, δοιδοθέτα.
Λεὶγὴ μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιβρόθος· ἦν δέ τις αὐτὴν
εἰσδαινῇ, χαλεποῦ τρηχυτέρῃ σκόλοπῳ·
ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράτης,
ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν. Ἔα στεφάνους.

51. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Οὐ σε κυνῶν γένος εἴλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναικὸς
οἴστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθοῦσῃ
κείσαι, ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλειω.
Σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα καὶ σκηνὰς ἐμβάδι· πειθομένους.

52. ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ.

Ἑλλάδος εὐρυχόρου στέφανον καὶ κόσμον δοιδοῖς,

46. INCERTI.

Non tuum monumentum est hoc, Euripides, sed tu hujus :
tua enim gloria hoc monumentum circumdatur.

47. ALIUD.

Tota Achaja est monumentum tuum, Euripides :
non es igitur mutus, sed etiam loquens.

48. ALIUD.

Fuliginosis ignis flatibus delicatae carnes
corruptae, humorem expulerunt inflammatae :
sola vero insunt sepulcro multum-lacrimabili ossa muta,
et dolor viatoribus hac praetereuntibus.

49. BIANORIS.

Macedonica te texit sepulcri pulvis; sed ustus
ab-Jove fulguratore terram exuisti :
ter enim fulgurans, Euripides, ab Jove aether
lustravit mortale quod-scibamus-inesse monumento.

50. ARCHIMELI.

Euripidis neque vade, nec vel cogita *vadere*,
difficilem hominibus viam, cantor :
quippe laevis adspectu est et facilis; si quis vero eam
ingreditur, molestia asperior sude :
ac si Medea Aetidis illa summa sulcare-velis,
immemorabilis jacebis humi. Mitte coronas.

51. ADDÆI.

Non te canum natio peremit, Euripides, nec feminae
furor, te ab obscura venere alienum,
sed Pluto et senectus; sub Macedonica autem Arethusa
jaces, familiaritate honoratus Archelai.
Ego vero non hoc arbitror tuum sepulcrum, sed Bacchi
thymelas et scenas cothurno pressas (?).

52. DEMIURGI.

Græciæ latae coronam ac decus carminum,

46. De eodem.

Non monumenta tua hæc Euripida, tu magis ipsis :
Namque a te tumulo maxima fama venit.

47. De eodem.

Achiva tellus non tacens, Euripides,
Sed maxime vocale monumentum tibi.

49. BIANORIS BITHYNI,
de eodem.

Exiit te Macetum tellus, Euripida : verum
Exiis hanc omnem tactus ab igne Jovis.
Quippe ter effulgens flammis regalibus aether
Quod jactet tumulum sicut habere nihil.

50. ARCHIMELI,
de eodem.

Quam trivere pedes Euripidis, hanc tibi, quisquis

Carminis vis nosci, sumere parce viam.

Aspectu levis est via plana-que, sed simul ire
Incipis, æratis durior est sudibus.

51. ADDÆI,
de eodem.

Non mortis tibi causa canes, Euripida : sed nec
Femineus, Venerem dum fugis ipse, furor.
Subdixit senio te mors : Arethusa sepulchrum
Præbuit : immensi fecerat Archeleos.
Nec tuus hic tumulus me iudice : sed sacra Baccho
Vestis, et in scena tempus in omne favor.

52. DEMIURGI,
de Hesiodo.

Carminis immortale decus, Grajūmque coronam

Ἀσκραῖον γενεὴν Ἡσίοδον κατέγω.

53. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικώνισι τόνδ' ἀνέθηκα,
ἕμην νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

54. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀσκρα μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
ὁστέα πληξίππων γῇ Μινυῶν κατέχει
Ἡσίοδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σοφίης.

55. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
ἔρραναν, ξανθῷ μιζάμενοι μέλιτι·
τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσέων
ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

56. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦν ἄρα Δημοκρίτιο γέλως τόδε, καὶ τάχα λέξει·
« Οὐκ ἔλεγον γελῶν, Πάντα πέλουσι γέλως;
καὶ γὰρ ἐγὼ σοφίην μετ' ἀπείρονα, καὶ στίχα βίβλων
τοσσατίων, κείμει νέρβει τάφοιο γέλως. »

57. ΑΔΑΟ.

Καὶ τίς ἔφυ σοφὸς ὦδε; τίς ἔργον ἔριξε τοσοῦτον,
ὅσσην δ' παντοδαῆς ἤνυσσε Δημόκριτος;
ὅς Θάνατον παρέοντα τρὶ' ἡμάτα δώμασιν ἔσχεν,
καὶ θερμοῖς ἄρτων ἀσθμασιν ἐξένισεν.

Ascræum genere Hesiodum contineo.

53. INCERTI.

Hesiodus Musis Heliconiis hunc *tripodem* posui,
quum hymno vicissem Chalcide divinum Homerum.

54. MNASALCÆ.

Askra quidem patria segetum-dives, sed mortui
ossa equos-atimulantium terra Minyarum tenet
Hesiodi, cujus maxima apud homines gloria est
virovum qui judicantur coticula sapientiæ.

55. ALCÆI.

Locridis in luco umbroso cadaver Hesiodi
Nymphæ fontibus lavarunt ex suis,
et sepulcrum erexerunt; lacte autem caprarii *eum*
rigarunt, flavo admixto melle:
talem enim vocem quoque spirabat, novem Musarum
senex puros gustans liquores.

56. INCERTI.

Fuit igitur hoc Democriti risus, ac fortasse dicet:
« Nonne dicebam ridens, Omnia sunt risus?
quippe ego post sapientiam infinitam et versus librorum
tanto-numero, jaceo in-imo sepulcro risus. »

57. [DIOGENIS LAERTII.]

Et quis fuit tam sapiens? quis opus fecit tantum,
quantum omniscius peregit Democritus?
qui Mortem præsentem triduo in-ædibus habuit
et calidus panum nidoribus excepit.

Hesiodum, genuit quem vetus Askra, tego.

53. De donario ejusdem

Hesiodi.

Hesiodus donum dedit hoc Heliconisi Musis
Chalcide cantando divini victor Homeri.

54. MNASALCÆ,

de eodem.

Askra ferax Cereris patria est, nunc possidet ossa,
Rector equi Minyes cui dominatur, humus
Hesiodi, cujus celeberrima gloria vincit
Nomina doctrinæ lance probata virum.

55. ALCÆI,

de eodem.

Hesiodi corpus silvæ sub Locridos umbra

Laverunt Nymphæ fonte nitente suo,
Et tumulum fecere super, quem lacte rigarunt
Pastores, memores addere nectar apis:
Fuderat his rebus similes quia pectore voces,
Aonidum puro potus ab omne senex.

56. De Democrito.

Democriti risus nempe hoc erat. Et puto dicet,
Non dixi hoc ridens, Omnia ridicula?
Qui tantum sapui, qui tanta volumina scripsi
Librorum, risus nunc ego sum tumuli.

57. DIOGENIS LAERTII,

de eodem.

Quis sapiens adeo? quis opus tam grande peregit,
Quam vir mente tenens omnia Democritus?
Quippe dies habuit tres intra limina mortem,
Et pastum calidi panis odore dedit

58. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Εἰ καὶ ἀμειδίητων νεκρῶν ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,
Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνυσο Δημοκρίτου
εὐμενέως γελώσαν, ἐπεὶ καὶ σείο τεκοῦσαν
ἀχνομένην ἐπὶ σοὶ μόνος ἔκαμψε γέλως.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλούτων δέξο μάκαρ Δημοκρίτον, ὥς κεν ἀνάσσω
αἰὲν ἀμειδίητων καὶ γελῶντα λάχοις.

60. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Σωφροσύνη προφέρων θνητῶν ἦθε τε δίκαιῳ
ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλῆς·
εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
οὗτος ἔχει πλεῖστον, καὶ φθόνον οὐ φέρεται.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' αἰθέρατον τάξιν ἔχει μακάρων
υἱοῦ Ἀρίστωνος, τὸν τις καὶ τηλόθι ναῖων
τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῶν ἰδόντα βίον.

62. ΑΛΛΟ.

α. Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον; ἢ τίνας, εἰπέ,
ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπεῖς;
β. Ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ὀλυμπον
εἰκῶν· σῶμα δὲ γῆ γηγενὲς Ἀττικῆς ἔχει.

63. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν κύνα Διογένη, νεκροστόλε, δέξο με, πορθμεῦ,
γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισχύδιον.

64. ΑΔΗΑΟΝ.

α. Εἰπέ, κύον, τίνας ἀνδρὸς ἐφεστὼς σῆμα φυλάσσεις;

58. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPTII.

Quamvis non-ridentibus mortuis sub terra imperes,
Proserpina, animam Democriti recipe
benevole, ridentem, siquidem et tuam matrem
dolentem propter te solus inflexit risus.

59. EJUSDEM.

Pluto beate, recipe Democritum, ut, imperans
semper severis, etiam ridentem sortiaris.

60. SIMMIE.

Moderatione præstans mortalibus et more justo
hic jacet vir divinus Aristocles;
et si quis ex omnibus sapientiæ magnam habuit laudem,
hic habet plurimam, neque invidiam aufert.

61. ANONYMI.

Terra quidem in sinu occultat hoc corpus Platonis;
at anima æternam stationem habet inter-beatos
filii Aristonis, quem quisque et procul habitans
honorat vir bonus, divinæ expertum vitæ.

62. ALIUD.

α. Aquila, cur posita-es super sepulcro? aut cujus es, dic,
quæ sideream deorum domum prospicis?
β. Animæ sum Platonis, quæ-avolavit ad Olympum,
imago; corpus vero terra terrestre habet Attica.

63. ANONYMI.

Canem Diogenem me recipe, defunctorum portitor,
eum qui nudavit vitæ omnis supercilium.

64. INCERTI.

α. Dic, canis, cujusnam viri in monumento stans id custodis?

58. JULIANI ÆGYPTII,
ex genere Præfectorum Augustalium,
de eodem.

Persephone, quamquam regno ridere negantes
In populos, animam suscipe Democriti,
Ridentem placide. Cum de te mæsta doleret,
Ipsa tua inflexa est risibus alma parens.

59. EJUSDEM,
de eodem.

Accipe Democritum, Pluton, ut rideat unus
In regno risum non capiente tuo.

60. SIMMIE,
de Platone.

Justitia superans et castis moribus omnes,
Dius Aristoclees hac tumulatur humo.
Quotquot præcipuâ sapientia laude celebrat

Omnibus his major, major et invidiâ.

61. De eodem.

Terra quidem gremio corpus tegit illa Platonis,
At mens in superis est sine morte locis,
Cujus Aristo pater: bonus hunc miseratur et Indus:
In terris vitam viderat ille Deum.

62. De eodem.

Cujus es, et quorsum tumulo Jovis armiger instans
Astrigeras divum suspicis ore domos?
Spector ego ad superos animæ volitantis imago
Attica terrenum terra Platonis habet.

63. De Diogene cane.

Hanc quoque Diogenis canis accipe portitor umbram:
Exutam vitam fastibus ille dedit.

64. De eodem.

Cujus hic est tumulus, cui tu canis, oro, superstas?

β. Τοῦ Κυνός. α. Ἀλλὰ τίς ἦν οὗτος ἀνὴρ ὁ Κύνων;
β. Διογένης. α. Γένος εἰπέ. β. Σινωπεύς. α. Ὃς πίθον
β. Καὶ μάλα· νῦν δὲ θανὼν ἀστέρας οἶκον ἔχει. [ῥχαι;

65. ANTIPATPOY.

Διογένης τὸδε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὃς ποτε θυμῷ
ἀρσενι γυμνήτην ἐξεπώνει βίοντα,
ῥ μία τις πήρα, μία διπλοῖς, εἰς αἶμα' ἐφοῖτα
σκίπων, αὐτάρκους ὅπλα σαορροσύνας.
Ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτός ἴτ', ἀφρονες, ὥς ὁ Σινωπεύς
ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Αἴδη.

66. ONECTOY.

Βάκτρον καὶ πήρη καὶ διπλὸν εἶμα σοφοῦ
Διογένης, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος.
Πάντα φέρω πορθημῇ· λείλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς·
ἀλλὰ κύον σαίνους Κέρβερε τὸν με κύνα.

67. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀίδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος
ὑδωρ ὃς πλώεις πορθημίδι κυανῇ,
δέξαι μ', εἰ καὶ σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
βῆρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
Ὅλην μοι καὶ πήρη ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιόν.
ἔσθος, ᾧ φθιμένους ναυστολέων ὁβολός.
Πάνθ' ὅσα κῆν ζωὴς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' Ἀδαν
ἐρχομαι· ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἡελίῳ.

68. APXIOY.

Ἀίδος ᾧ νεκυηγέ, χαχαρμένε δάκρυσι πάντων,
ὃς βαθὺ πορθημέεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὑδωρ,
εἰ καὶ σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων
ὀλκὰς, μὴ προλήπης Διογένη με κύνα.
Ὅλην καὶ σκίπωνα φέρω, καὶ διπλὸν εἶμα,

b. Canis. a. Et quis fuit hic vir, Canis? [habitat?
a. Diogenes. b. Genus dic. b. Sinopensis. a. Qui dolium
b. Sane; nunc autem mortuus sidera habet domum.

65. ANTIPATRI.

Diogenis hoc monumentum, sapientis canis, qui olim
vilis levis-militis exercebat vitam, [animo
quicum una pera, unum pallium, unus gradiebatur
scipio, sibi-sufficientis arma sapientiae.
At sepulcrum hoc vitate, insipientes, quia Sinopensis
odit pravum omnem etiam in Orco.

66. ONESTI.

Baculus et pera et duplex vestis sunt sapientis
Diogenis, vitae onus levissimum.
Omnia portitori fero: reliqui enim nihil super terra;
at, canis Cerbere, adulare cani mihi.

67. LEONIDE.

Orci tristis portitor, hanc Acherontis
undam qui perveheris nave atra,
recipe me, etiamsi magnopere tibi gravetur tremenda
corbita defunctis, canem Diogenem.
Ampulla-olearia mihi et pera apparatus-itineris, et vetula
vestis, et defunctos comitans-in-trajectu obolus.
Omnia quæ et in vivis possidebamus, hæc ad Orcum
veni habens, et nihil relinquo sub sole.

68. ARCHLÆ.

O Orci portitor-mortuorum, gavise lacrimis omnium,
qui profundam navigas hanc Acherontis aquam,
quamvis gravetur tibi sub simulacris defunctorum
corbita, ne desceras Diogenem me canem.
Ampullam-oleariam et scipionem fero, et duplicem vestem

Est canis. At quisnam vir fuit ille canis?
Diogenes. Genus unde? Sinopius. Ille cadine
Incola? Is est: sed nunc mortuus astra tenet.

65. ANTIPATRI,
de eodem.

Diogenes situs hic sapiens canis, ille virili
Pectore qui vitæ velitis auctor erat:
Unus cui baculus, pera una, et diplois una:
Hæc animo frugi quippe fuere satis.
Vesani, moneo procul hoc absistite busto:
Ferre Sinopensis nescit et umbra malos.

66. ONESTI,
de eodem.

Diogenis sapientis opes sunt pera, lacerna,
Scipio; nulla fuit vita onerata minus. —
Nil liqui tellure: fero mea cuncta Charonti:
Mota tua excipiat, Cerbere, cauda canem.

67. LEONIDE.

Diogenes loquitur.

Plutonis rigidi tetro gravis ore minister,
Qui nigra transis hunc Acheronta rate,
Diogenem me, quæso, canem simul accipe, quamquam
Umbrarum portat vix tua navis onus.
Ampullam peramque fero, veteremque lacernam,
Atque obolum, merces quæ tua, vector, erit.
Omnia, quæ vivens habui, fero Ditis ad aulam;
Res sub sole, fuit quæ mea, nulla manet.

68. ARCHLÆ.

Diogenes loquitur.

Heus lacrymis gaudens hominum qui portitor umbras
Suscipis, atque altum trans Acheronta vehis:
Quamvis ire pares onerata Manibus alvo,
Diogenem in ripa ne, rogo, linque canem.
Est ampulla mihi, pera est, et diplois: est et

καὶ πῆρτι, καὶ σοὶ ναυτιλῆς ὁβολόν.
Καὶ ζῶς τάδε μοῦνον, ἃ καὶ νέκυς ὧδε κομίζω,
εἶχον· ὑπ' ἡελίου δ' οὐ τι λέλοιπα φάει.

69. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ἤδη φρικαλέον δεῖδιθι καὶ σὺ νέκυν·
Ἀρχιλόχος τέθνηκε· φυλάσσεο θυμὸν ἰάμβων
δριμύν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος.
Οἶσθα βοῆς κείνοιο μέγα σθένος, εὔτε Λυκάμβει
νῆς μία σοὶ δισσὰς ἤγαγε θυγατέρας.

70. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
δμῆσιν ἀγρόπνοις τρισσὲ φύλασσε κύον.
Εἰ γὰρ φέγγος εἰλεπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα Λυκαμειάδες,
πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίννυ πελεῶνας ἐναύλων
νεκρὸς ἄπας, φεύγων τάρδος ἐπεσβολῆς;

71. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἡμερον. Οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἡρέμα δὴ παρὰ μνῆσιν, ὁδοιπόρε, μὴ ποτε τοῦδε
κινήσης τύμῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

72. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Χαῖρε, Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

73. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύταν

Scipio, nec solvam quem tibi, deest obolum.
Hæc habui tantum vivus, quæ mortuus ecce
Afferro : sub solis luce relinquo nihil.

69. JULIANI, ex Præfectis Augustalibus Ægypti,
de Archilocho.

Cerberus qui sævis terras latratibus umbras,
Umbram nunc sævam non minus ipse time.
Occidit Archilochus : penetrabile virus iambi,
Ex iracundo quod fuit ore, cave.
Quam sit atrox clamore datum tibi scire, Lycambæ
Cymba tibi natas cum tulit una duas.

70. EJUSDEM,
de eodem.

Ferrea nunc plusquàm prius atri limina Ditis
Sollicito serva lumine, terne canis.
Si namque Archilochi fugerent ut virus iambos,
Deseruere jubar dulce Lycambiades,

et peram, et tibi pro-trajectu obolum.
Etiam vivens hæc modo, quæ et mortuus huc porto,
habebam, et sub solis nihil reliqui luce.

69. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPTII.

Cerberus, metuendum latratum defunctis mittens,
jam et tu tremendum time defunctum :
Archilochus est-mortuus : cave iamborum animum
acrem, quem acerbe-iratum os parit.
Nosti clamoris viri magnam vim, quando Lycambis
binas una navis tibi adducebat filias.

70. EJUSDEM.

Nunc magis quam antea portas validæ voraginis
oculis insomnibus custodi, triplex canis :
nam si lucem relinquebant, vitantes iamborum
Archilochi feram flammam, filia-Lycambis,
qui non deserat opacarum propylæa sedium
omnis mortuus, fugiens terrorem conviciorum?

71. GÆTULICI.

Monumentum hoc prope-pontum est Archilochi, qui olim
Musam viperino primus tinxit felle, [acerbam
cruentans Heliconem mitem. Novit Lycambes,
deflens triplicium laqueos filiarum.
Quietate sane præteri, viator, ne forte hujus
sepulcro insidentes commoveris vespas.

72. ΜΕΝΑΝΔΡΙ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Salve, duplex genus, Neoclidæ, quorum alter vestrum
patriam servitute liberavit, alterque insipientia.

73. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Pro sepulcro tenui pone Hellada, poneque super hanc

Quomodo non fugient nigro de carcere Manes,
Sæva truci lingue dum maledicta timent?

71. GÆTULICI
de eodem.

Archilochum tegit hic pars littoris : ille Camænas
Vipereo cœpit tingere felle truces,
Sanguine adhuc placidum turbans Heliconæ : Lycambes
Tres natas perimens nodus id edocuit.
Quisquis es hac tacito transi pede, busta sedentes
Ista super vespas ne tibi commoveas

72. ΜΕΝΑΝΔΡΙ,
de Epicuro et Themistocle.

Salvete o Neoclis nati duo : quippe per illum
Libera gens Cecropis facta, per hunc sapiens.

73. ΓΕΜΙΝΙΚΟΥ [ΓΕΜΙΝΟΥ]
de Themistocle.

Pro tumulo mihi tota brevi sit Græcia : juxta

δούρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυθορίας,
καὶ τύμβῳ κρηπίδα περιγράφει Περσικὸν Ἄρη
καὶ Ξέρξην· τοῦτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἂ Σαλαμὶς ἐπικεῖσεται, ἔργα λέγουσα
τάμά· τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

74. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ ξένον ἡρίον εἷσατο Μάγνης
λαός, θε' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος
ὀδναίην ὑπέδω χθόνα καὶ λίθον. Ἦθελεν οὕτως
δ' φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μείον ἔχουσι γέρας.

75. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης,
ἐκτέρισεν Κατάνας αἰθαλὸν δάπεδον,
ὅ, κατὰ Πυθαγόρου φυσικὰν φάτιν, ἂ πρὶν Ὀμήρου
ψυχὰ ἐνὶ στέρνοις δεύτερον ὥκισατο.

76. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἐμπορίης λήξαντα Φιλόκριτον, ἄρτι δ' ἀρότρου
γευόμενον, ξείνῳ Μέμφει ἐκρύψε τάφῳ,
ἐνθα δραμῶν Νειλοιο πολὺς ῥόος ὕδατι λάβρῳ
τάνδρὸς τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασε.
Καὶ ζωὸς μὲν ἔφευγε πικρὴν ἄλα· νῦν δὲ καλυφθεὶς
κύμασι ναυηγὸν σχετέλιος ἔσχε τάφον.

77. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὗτος δ' τοῦ Κελοιο Σιμωνίδεω ἔστι σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνῶς ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν.

78. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Πρῆντερον γῆράς σε, καὶ οὐ κατὰ νοῦσος ἀμαυρὴ
ἔσβεσεν· εὐνήθης δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
ἄκρα μεριμνήσας, Ἐρατόσθενης· οὐδὲ Κυρήνη
μαῖά σε πατρώων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων,

navium-ligna, barbaricæ indicia classis-fractæ.
et tumulto basim describe Persicum Martem
et Xerxem : his sepe Themistoclem.
Ut cippus vero Salamis imposita-erit, facta prædicans
mea : quid me magnum in parvis conditis?

74. DIODORI.

Hoc Themistocli peregrinum sepulcrum posuit Magnes
populus, quum a Medis patriam tutatus
exteram subiit humum et lapidem. Volebat ita
invidia : virtutes nempe minus obtinent præmium.

75. ANTIPATRI.

Stesichorum, copiosum immensæ os Musæ,
humavit Catanæ cinereum solum,
cujus, juxta Pythagoræ naturale effatum, quæ prius erat
anima, in pectore secundum habitavit. [Homeri]

76. DIOSCORIDIS.

Mercaturam qui-cessaverat Pilocritum, nuper vero aratrum
attingentem, peregrino Memphis condidit sepulcro,
ubi torrens Nili multum fluentum undâ rapidâ
viri tenuem glebam (*parvum tumulum*) detexit.
Et vivus quidem fugiebat amarum mare : nunc autem
fluctibus, naufragum miser habet sepulcrum. [opertus]

77. SIMONIDIS.

Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus viventi retulit gratiam.

78. DIONYSII CYZICENI.

Clementior senectus te, et non morbus pallidus
extinxit : sopitus-es autem somno debito,
summa meditatus, o Eratosthenes ; neque Cyrene
nutrix te patriis suscepit in sepulcris,

Barbarici tabulas adjice naufragii.
Tum circum Xerxes et circum Persicus oram
Mars eat : hæc inter conde Themistoclea.
Cippus erit Salamin mea non mortalia facta
Concelebrans ; magno quid mihi parva datis?

74. DIODORI,

de eodem.

Vile Themistoclei gens dat Sipylea sepulchrum,
Cum patriæ vindex ille, metusque Asiæ,
Externam terram lapidemque volente subivit
Invidia. Virtus, quam tibi parvus honor!

75. ANTIPATRI,

de Stesichoro.

En tegit os plenum non deficiente Camæna
Stesichorum Catanæ igne perustus ager.

Si verum Samii dogma est sapientis, Homeri
Quæ fuit, in pectus venerat hoc anima.

76. DIOSCORIDÆ.

Mercator fuerat, sed rure Philocritus empto
Memphidos externam mortuus intrat humum.
Nilus ibi violentus erat, glebamque sepulti
Exiguam rapidis ad mare portat aquis.
Qui scelus undarum vivens effugerat, undis
Conditur, et tandem naufragus in tumulto est.

78. DIONYSII CYZICENI,

de Eratosthene.

Non te sæva lues sed molliter acta senectus
Extinxit : tenuit te sine fine sopor,
Post tantas curas, Eratosthenes optime, non tu
Firmis Cyrenes Mænados in tumultis

Ἄγλαοῦ υἱέ· φίλος δὲ καὶ ἐν ξείνῃ κεκάλυψαι
παρ τὸδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ.

79. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

α. Ὠθρῶφ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μῶνος ἀνευρὼν
φαμί τά γ' ἐς πάτρην κρέσσονα καὶ σοφίης.
Λὰξ γὰρ καὶ τοκέων * ἀσίῳι, ξένη, δύσπρηνος ἀνδρας
ὕλακτευν. β. Λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις. [πεύση
α. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; β. Μὴ τρηχύς. α. Ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι
τρηχύτερον πάτρας. β. Χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐρέσου.

80. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἴπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ῆγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφοτέροι
ῆλιον ἐν λίσσῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μὲν που,
ξείν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
ἀρπακτὴς Ἄϊδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

81. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἐπὰ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος·
φατὶ δὲ Σισυφία γθὼν Περιάνδρον ἔχειν·
Πιτταχὸν δ' ἀ Μιτυλαῖα· Βίαντα δὲ διὰ Πιρίην·
Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα Δίχας·
δ' Σπάρτα Χίλωνα· Σόλωνα δὲ Κεκροπίς αἶα,
πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

82. ΑΔΗΛΟΝ.

Δωρίδος ἐκ Μούσης κεκορυθμένον ἀνέρα Βάκχῳ
καὶ Σατύροις Σικελὸν τῇδ' Ἐπίχαρμον ἔχω.

83. ΑΛΛΟ.

Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψας ἀνέδειξεν,
ἀστρολόγων πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ.

84. ΑΛΛΟ.

Ἦ ὀλίγον τόδε σᾶμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
τοῦ πολυφροντίστου τοῦτο Θάλητος δρη.

Conderis, Aglaide; sed enim carissima nobis
Hospita Protei littoris umbra jaces.

80. CALLIMACHI,
de Heraclito.

Heraclite, tuæ mortis mihi nuntius egit
Me miserum in lacrymas; nam duo sæpe simul
Solis ad occasum fando duravimus: at tu,
Ex Halicarnasso prosate, jam cinis es.
Sed non una tuo sub nomine vivit aedon,
Cui nullo injiciet tempore Pluto manum.

81. ANTIPATRI SIDONII,
de septem sapientibus.

Septem fama sophos celebrat. Cleobulus in illis
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ. I.

Aglaï fili: carus vero vel in aliena-terra occultatus-es
juxta hanc Protei oram littoris.

79. (MELEAGRI.)

a. O homo, Heraclitus ego, docta solus qui reperi,
dico erga patriam *quæ feci* prævalere etiam doctrinæ.
Calcibus enim vel in-parentes invecus (?), hospes, malos vi-
allatrabam. b. Splendida eis qui *le*-nutrierunt gratia. [ros
a. Non abibis? b. Ne sis acerbus. a. Nam forte et tu audies
acerbius quid patriâ. b. Vale vero tu oriunde Epheso.

80. CALLIMACHI.

Dixit quidam, Heraclite, tuam mortem, meque ad lacrimas
adduxit, et recordatus-sum quoties ambo
solem inter confabulationes condidimus: sed tu quidem
hospes Halicarnassensis, jampridem cinis: [alicubi,
tuæ vero vivunt lusciniæ (*carmina*), quibus omnium
raptor Pluto manum non injiciet.

81. ANTIPATRI SIDONII.

Septem e-sapientibus, Cleobule, te quidem genuit Lindus;
ait autem Sisyphea tellus Periandrum habere;
Pittacum Mitylene; Biantem vero dia Priene;
Miletusque Thaletem, summum fulcimentum Justitiæ;
Sparta Chilonem, Solonemque Cecropia terra,
omnes valde æmulandæ sapientiæ custodes.

82. INCERTUM.

Doride a Musa armatum virum Baccho
et Satyris Siculum hîc Epicharmum habeo.

83. ALIUD.

Hunc Thaletem Miletus Ionica aluit-et prodidit
astrologorum omnium honoratissimum sapientia.

84. ALIUD.

Profecto parvum hoc sepulcrum, sed gloriam cælum attin-
multa-contemplati hîc Thaletis aspice. [gentem

Lindius est. Ephyre te, Periandre, dedit.
Pittace, te genuit Mitylena: Bianta Priene:
Miletos juris robur opesque Thalen,
Milonem Sparte dedit, Attica terra Solonem;
Quos prudens gravitas est comitata viros.

83. De Thalete.

Fortunata Thalem genuit Miletus Ionum;
Præcipuum magnis nomen in Astrologis.

84. De eodem.

Sollertis non celsa vides monumenta Thaletis;
Gloria sed superas venit ad usque domos.

85. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἄγωνα θεώμενον, Ἥλειε Ζεῦ,
τὸν σοφὸν ἄνδρα Θαλῆν ἥρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅττι μιν ἐγγὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς
οὐκ ἐθ' ὄρξην ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδύνατο.

86. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ Μήδων ἄδικον παύσας ἔβριν ἤδε Σόλωνα
τόνδε τεκνοὶ Σαλαμῆς θεσμοθέτην ἱερὸν.

87. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Σῶμα μὲν ἦρε Σόλωνος ἐν ἀλλοδαπῇ Κύπριον πῦρ,
ὅσα δ' ἔχει Σαλαμῆς, ὧν κόνις ἀστάχυν·
ψυχὴν δ' ἄζωνες εὐθύς ἐς οὐρανὸν ἤγαγον· εὖ γὰρ
θῆκε νόμους αὐτοῖς ἀχθεα κουφότατα.

88. [ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Φωσφόρε σοὶ Πολύδευκες ἔχω χάριν, οὐνεκεν υἱὸς
Χίλωνος πυγμῇ γλωρὸν ἔλεν κότινον·
εἰ δ' ὁ πατὴρ στεφανοῦχον ἰδὼν [τίκνον] ἤμυσεν ἡσθαίς,
οὐ νεμεσιγτόν· ἐμοὶ τοῖος ἴτω θάνατος.

89. ΑΔΗΛΟΝ.

Ξεῖνος Ἀταρνεῖτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτω
τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑβραδίου·
« Ἄττα γέρον, δοῖός με καλεῖ γάμος· ἡ μὲν δὴ
« νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
« ἡ δ' ἐτέρη προβέβηκε. Τί λῶϊον; εἰ δ' ἄγε σὺν μοι
« βούλευσον, ποτέρην εἰς βράναιον ἄγω ».
Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον, αἰέρας,
« Ἦνιδ', ἐκαῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος »·
(οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θαδὲ βέμβικας ἔχοντες
10 ἱστρεφον εὐρείῃ παιδες ἐνὶ τριόδῳ)

85. DIOGENIS LAERTII,

de eodem.

Juppiter ex stadio raptas Eleæ Thaletem,
Dum certaturos nudat arena viros.
Quod tibi fecisti propiorem, laudo : nequibat
Amplius ex terris astra videre senex.

86. *Sub statua Solonis.*

Medorum fastus Salamin quæ contudit, illa
Legiferum sancta mente Solona dedit.

87. DIOGENIS LAERTII,

de Solone.

Extera terra Cypri corpus populata Solonis :
Ossa tenet Salamin : est humus ipsa seges.
Axes ad superos animam vexere, quod illis
Imposuit mitis non grave legis onus.

85. DIOGENIS LAERTII.

Rursus gymnicum certamen spectantem, Eleæ Juppiter,
sapientem virum Thaletem rapuisti ex stadio.
Laudo quod eum prope te abduxeris : sane enim senex
non-jam videre de terra astra poterat.

86. INCERTUM.

Medorum improbam quæ-dejecit superbiam illa Solonem
hunc peperit Salamis, legumlatorem sacrum.

87. DIOGENIS LAERTII.

Corpus quidem abstulit Solonis in aliena terra Cypriusignis,
et ossa habet Salamis quorum pulvis aristæ;
animam vero axes celeriter in cælum egerunt : bene enim
tulerat leges, civibus onera levissima.

88. EJUSDEM.

Lucifer o Pollux, tibi habeo gratias, quod filius
Chilonis pugilatu viridem reportavit oleam;
si vero pater coronatum ubi-vidit filium exspiravit gaudio,
nulla invidia est : mihi talis adveniat mors.

89. INCERTI.

Hospes Atarnites quidam interrogavit Pittacum ita
Mytilenæum, filium Hyrrhadii :
« Pater senex, duplex me vocat conditio : una quidem
« nympha tam divitiis quam genere est secundum me,
« altera vero superior-est. Quid melius? En age mihi
« consule utram in matrimonium ducam. »
Dixit. Ille vero baculum, senile gestamen, quum-sustulit,
« Ecce isti tibi totum exponent negotium; »
(siquidem sub plagis rapidas bembices (turbines) habentes
agitabant lato pueri in trivio;)

88. EJUSDEM,

de Chilone.

Chilonis natus, laus sit tibi, lucide Pollux,
Velatus flava quod caput est olea.
Si pater, ut natum vidit vicisse, perivit,
Nil grave in hoc. Utinam mors sit et illa mihi!

89. CALLIMACHI,

de Pittaco.

Hyrrhadii natum cum Pittacon ex Mitylena
Iret Atarnites poscere consilium,
Spes mihi conjugii, pater, est, ait ille, duarum :
Altera par genere est, par opibusque mihi;
Altera me multum superat. Quid rectius? utram
Auctor es ut ducam participemque toro?
Dixerat : ille levans baculum, gravis arma senectæ,
En, ait, hi dicent jam tibi quicquid opus.
Forte ibi cursantes pueri per lata viarum
Densabant rapidis verbera turbinibus.

« καίωνν ἔρχο, » φησί, « μετ' ἔχνια ». Χῶ μὲν ἐπέστη
 πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον· « τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. »
 Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μελίζονος οἴκου
 δράξασθαι, παίδων κληδόνα συνθέμενος.
 15 Τὴν δ' ὀλίγην ὥς καίνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
 οὕτω καὶ σύ γ' ὦν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

90. ΛΑΛΟ.

Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φόντα καλύπτει
 ἥδε Βίαντα πέτρῃ, κόσμον Ἰωσι μέγαν.

91. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Τῇδε Βίαντα κέκρυθα, τὸν ἀτρέμας ἤγαγεν Ἑρμῆς
 εἰς Αἶδην, πολὺ γῆραϊ νιφόμενον·
 εἶπε γὰρ, εἶπε δίκην ἐτάρου τινός· εἴτ' ἀποκλινθεὶς
 παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον.

92. [ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Ἐς Σκυθίην Ἀνάχαρσις δὲ ἤλυθε, πολλὰ μογήσας
 πάντας ἐπαθε βιοῦν ἤθεσιν ἑλλαδικαῖς·
 τὸν δ' εἴτι μῦθον ἀκρατον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
 πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἤρπασεν ὥκα δόναξ.

93. ΛΑΛΟ.

Εἰς Φερεκύδην.

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δέ τι πάσχω,
 Πυθαγόρῃ τῷ μὲν λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων
 ἔστιν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. Οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

94. ΛΑΛΑΟΝ.

Ἐνθάδε, πλείστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
 οὐρανίου κόσμου, κεῖται Ἀναξαγόρας.

95. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Ἥλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκειν ὑπάρχειν,

« istorum » ait, « sequere vestigia. » Et ille quidem astitit
 prope : isti vero dicebant : « Eam quæ secundum te est
 Hæc audiens hospes pepercit maiorem domum [duc. »
 tangere, puerorum nœniâ intellectâ.
 Tenuem vero sicut ille suam in domum duxit nympham,
 ita tu quoque abiens eam quæ secundum te est duc.

90. ALIUD.

Inclyto in solo Prienes natum occultat
 hic Biantem lapis, ornamentum Ionibus ingens.

91. DIOGENIS LAERTII.

Hic Biantem absconditum-teneo, quem leniter duxit Mercu-
 in Orcum, cano senio tanquam-nive-conspersum : [rius
 dixit enim, dixit causam amici cujusdam, dein reclinato-
 pueri inter brachia longum iniiit somnum. [capite

92. EJUSDEM.

In Scythiam Anacharsis ubi rediit, multa operatus
 cunctis suadebat ut-vitam-instituerent moribus Græcis :
 hunc autem, quum adhuc sermonem non-absolutum in
 pennata ad immortales rapuit ocus arundo. [ore haberet,

93. ALIUD.

In Pherecydem.

Sapientiæ omnis in me consummatio, si vero aliquid mihi-
 Pythagoræ meo hæc dicito, quod primus omnium [accidit,
 est per Hellada terram. Non mentior ita loquens.

94. ALIUD.

Hic, longissime ad finem progressus veritatis
 de-cælesti mundo, jacet Anaxagoras.

95. DIOGENIS LAERTII.

Solem ignitam massam aliquando dixit esse

Hos sequitur jussus propterque assistit, et audit
 Dicere ludentes : Duc sibi quisque parem.
 Paruit huic hospes puerilique omine doctus
 Rem sibi cum magna noluit esse domo :
 Contentusque fuit mediocris fœdere nuptæ :
 Hunc sequere, et parilem fœdere jungere, Dion.

90. De Biante.

Hac tegitur qui mole Bias, ex urbe Priene
 Editus, Ionie gloria gentis erat.

91. DIOGENIS LAERTII,

'de eodem.

Hic jacet ille Bias, quem canum ad limina Ditis
 Deduxit facili tramite Mercurius.
 Egerat ut causam noti sibi, brachia fusus
 In pueri. somnum dormiit absque modo.

92. EJUSDEM,
de Anacharsi.

Post mala multa redux Scythicas Anacharsis ad oras
 Instituit Græco vivere more suos.
 Verba sed ore suo nondum perfecta sonantem
 Pennata ad superos ecce sagitta rapit.

93. De Pherecyde.

Consummata in me sapientia : visne aliud quid ?
 Pythagoræ dic ergo meo, longe omnibus ipsum
 Grajugenis præstare : nihil mentitus in hoc sum.

94. De Anaxagora.

Hic tumulus magnum, qui venit ad ultima veri
 De mundi rebus condit Anaxagoram.

95. DIOGENIS LAERTII,
de Anaxagora.

Ignitum lapidem solem affirmaverat esse,

καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας·
ἀλλ' ὁ φίλος Περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον· ὁ δ' αὐτὸν
ἐξάγαγεν βίотου μαλθακῇ σοφίᾳ.

96. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πῖνε νυν ἐν Διὸς ὦν, ὦ Σώκρατες· ἤ σε γὰρ ὄντως
καὶ σοφὸν εἶπε θεὸς, καὶ θεὸς ἡ σοφία.
Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον ἡπλῶς σὺ ἐδέξω,
αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τῷ στόματι.

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν διὰ Κῦρον,
ἀλλ' ἀνοδὸν ζητῶν ἐς Διὸς ἦτις ἄγοι·
παιδείης γὰρ ἦς Ἑλληνικὰ πράγματα δεῖξας,
ὥς καλὸν ἡ σοφίη μνήσατο Σωκράτους.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ σὲ, Ξενοφῶν, Κραναιὸν Κέκροπος τε πολῖται
φεύγειν κατέγγων τοῦ φίλου χάριν Κύρου,
ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἥ σὺ φιληδῶν
οὕτως ἀρέσκη κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.

99. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναῖξι
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·
σοὶ δὲ, Δίῳν, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
Κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳν.

100. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Νῦν ὅτε μὴδὲν Ἀλέξης, ὅσον μόνον εἶπ' ὅτι καλὸς
ᾧπται, καὶ πάντῃ πᾶσι περιδλέπεται.
Θυμὲ, τί μηνύεις κυσὶν ὁστέον, εἴτ' ἀνήσει
ὑστερον; Οὐχ οὕτω Φαιδρον ἀπωλέσαμεν;

Et reus est capitis factus Anaxagoras.
Eximit hunc morti Pericles : sed se eximit ipse
Vitæ. Nonne nimis molliter hoc sapere est ?

96. EJUSDEM,
de Socrate.

Dicte Deo sapiens, deus et sapientibus, aula
Nunc Jovis intrepido, Socrates, ore bibe.
Cecropidum populo sumsisti dante cicutam :
Sed bibit hoc populus qui dedit ore tuo.

97. EJUSDEM,
de Xenophonte.

Ascendens Xenophon in Persida non modo Cyri
Ergo, sed quærens in Jovis astra viam,
Socraticæ docuit quæ sit sapientia sectæ,
Res Græcas artis dum probat esse suæ.

98. EJUSDEM
aliud de eodem; quomodo mortuus sit.
Te Xenophon Cranai cives et Cecropis, urbe

et ob hoc jam moriturus erat Anaxagoras;
sed amicus Pericles eum eripuit quidem; at hic ipse se
eduxit e vita per-ignaviam sapientiae.

96. EJUSDEM.

Bibe jam Jovis conviva, o Socrates; etenim te revera
et sapientem dixit deus, et dea est sapientia.
Ab Atheniensibus utique cicutam tantummodo accepisti tu,
ipsi vero ebiberunt eam tuo ore.

97. EJUSDEM.

Non modo ad Persas ascendit Xenophon gratia Cyri,
sed ascensum quærens, Jovis in arcem qui duceret :
doctrinam enim suam complecti res Græcas postquam-
quam pulchrum sapientia Socratis memoravit. [ostendit,

98. EJUSDEM.

Etsi te, Xenophon, Cranai Cecropisque cives
exulare decreverunt amicum ob Cylum,
at Corinthus excepit benigno-hospitio, in-qua tu lubenter-
sic es-contentus ibique manere decrevist. [degens

99. PLATONIS PHILOSOPHI.

Lacrimas quidem Hecubæque et Iliacis matronis
Parcæ neverunt olim modo nascentibus;
tibi autem, Dio, postquam-confecisti pulchrorum trium-
dii amplas spes effuderunt. [phum factorum
Jaces vero lata in patria honoratus civibus,
o meum vehementius-qui-incendisti animum amore Dio.

100. PLATONIS.

Nunc quum nihil est Alexis, tantummodo dixi pulchrum
visum-esse, et ubique-locorum ab-omnibus circumspi-
Anime, quid indicas canibus os, atque dolebis [citur.
posterius? Nonne ita Phædrum amisimus?

Eliminarunt ob Cylum carum tibi,
Hospita sed gaudens Ephyre suscepit, et illa
Contentus urbe noluisti abscedere.

99. PLATONIS,
de Dione Syracusano.

Dardaniis nurbus lacrymas Hecubæque potenti
Jam prima Parcæ præstituerunt die.
At tibi, clare Dion, post immortale peractum
Illud opus, Di spes absceuerunt tuas.
Patria nunc te magna tegit, civesque celebrant :
O mihi qui furias pectus amore, Dion.

100. PLATONIS.

Nunc ignotus Alexis : at hoc si dixeris unum :
Pulcher hic, illum omnes undique respicient.
Cur, anime, os canibus monstras, affersque dolorem
Post ea? non Phædro sic prius excidimus?

101. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἄλλ' εἰ μὴ Σπεύσιππον ἐμάνθανον ὧδε θανείσθαι,
οὐκ ἂν ἐπεισέ μέ τις τόδε λέξαι,
ὡς ἦν οὐχὶ Πλάτωνι πρὸς αἵματος· οὐ γὰρ ἄθυμῶν
κάθθανεν ἂν διὰ τὴ σφόδρα μικρόν.

102. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαλκῇ προσκόψας λεκάνῃ ποτὲ, καὶ τὸ μέτωπον
πλήξας, ἰαχεν ὦ σύντονον, εἴτ' ἔθανεν,
ὃ πάντα πάντῃ Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγώς.

103. [ΑΝΤΑΓΟΡΑ.]

[Μνήματι τῷδε Κράτητα θεοῦδᾶ καὶ Πολέμωνα
ἔννεπε χρύπτεσθαι, ξεῖνε, παρερχόμενος,]
ἄνδρας ὁμοφροσύνη μεγαλήτορας, ὧν ἀπὸ μῦθος
ἱερὸς ᾗζεν δαιμονίου στόματος,
καὶ βίотος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῶν ἐκόσμη
αἰῶν' ἀστρέπτοις δόγμασι πευθόμενος.

104. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἄρκεσίλαε, τί μοι τί τοσούτον ἄκρητον ἀφειδῶς
ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὀλισθῆς ἑῶν;
Οἰκτεῖρώ σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
ἔβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

105. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σέο, Λακύδη, φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρα καὶ σὺ
Βάκχου ἐλὼν αἰδὼν ποσσὶν ἔσυρες ἄκροις.
Ἦ σαφές ἦν Διόνυσος δὲ ἂν πολλὸς ἐς δέμας ἐλθῇ,
λῦσε μέλη· διὸ δὴ μήτι Λυαῖος ἔφυ;

106. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα »· τοῦτ' Ἐπίκουρος
ἔστατον εἶπε φίλοις ὅσιν ἀποφθίμενος·
θερμὴν ἐς πύelon γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν ἄκρητον
ἔσπασεν, εἴτ' αἰδὼν ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.

101. DIOGENIS LAERTII.

Sed ni Speusippum accepissem ita esse-moriturum,
nemo impetrasset a me ut hoc dicerem :
non esse eum Platoni consanguineum : non enim animo-
ob aliquid valde parvum mortem-obiisset. [demissus]

102. EJUSDEM.

Ahenam quum impegisset-ad pelvim aliquando et frontem
laesisset, clamavit O ! intente, dein exspiravit,
ille Xenocrates qui in omni omnino re se virum praestiterat.

103. ANTAGORÆ.

Monumento hocce Cratetem dei-similem et Polemona
dic occultari, hospes, praeteriens,
viros in-unanimitate magnanimos, quorum sermo
sacer erumpebat caelesti ab ore,
et vita pura sapientiae divinam ornabat
aetatem, inconcussis placitis obsequens.

104. DIOGENIS LAERTII.

Arcesilae, quid mihi, quid tam-multum merum intempe-
duxisti, ut mentis e-sede excideris tuæ? [ranter]
Doleo te non tantum quod obiisti, sed quod in-Musas
insolenter egisti, non modico usus poculo.

105. EJUSDEM.

Et de-te, Lacyde, famam accepi quod te quoque
Bacchus correptum in-Orcum pedibus traxit extremis.
Res aperta erat : Bacchus quando multus in corpus intrat,
solvit membra : hinc sane nonne Lyæus (solutor) est?

106. EJUSDEM.

« Valetate et mente-tenete dogmata mea ! » hæc Epicurus
novissima dixit amicis suis moriens :
namque calidam in pelvim ingressus-est et merum
duxit, dein Orcum frigidum adduxit-sibi.

102. DIOGENIS LAERTII,
de Xenocrate.

Prolapso frontem percusserat aenea pelvis,
Sensit, et O ! breviter dixit et interiit,
Vir ultimum usque spiritum, Xenocrates.

103. ANTAGORÆ,
de Cratete et Polemone.

Ic dic ista sub humo divino corde Cratetem,
Quisquis iter facis hac, et Polemona tegi.
Quorum sermo gravis sancto stillabat ab ore,
Fidum perpetua par in amicitia,
Grande decus seculi, placitis innixa severis,
Mens horum sapiens, vitæque pura fuit.

104. DIOGENIS LAERTII,
de Arcesilao.

Quæso, meri tantum cur, Arcesilae, bibisti

Ut caderes? expers nam rationis eras.
Non mihi mors tantum tua, quantum injuria Musis
Facta dolet, nimio dum bibis e calice.

105. EJUSDEM,

de Lacyde.

Dum tu vina trahis, Lacyde, si vera refertur
Fama, fuit pedibus mors quoque tracta tuis.
Solvere membra solet, nimio cum sumitur haustu,
Evius : hinc nomen credo Lyæus habet.

106. EJUSDEM,

de Epicuro.

Ultima, dum moritur, mandans Epicurus amicis,
Vivite, nec placitis, inquit, abite meis.
In calido solio nam sederat : utque meracum
Duxit, mors illi est frigida ducta super.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μέλλων Εὐρυμέδων ποτ' Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
γράφασθαι, Διούς μύστιδος ὦν πρόπολος,
ἀλλὰ πινὼν ἀκόνιτον ἐπέκφυγε· τοῦτ' ἀκονιτὶ
ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάνειαις ἀδίκους.

108. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ πῶς εἰ μὴ Φοῖβος ἄν' Ἑλλάδα φῦσε Πλάτωνα,
ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἡκέσατο;
Καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγώς Ἀσκληπιός ἐστιν ἱητὴρ
σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων.

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἡδὲ Πλάτωνα,
τὸν μὲν ἵνα ψυχὴν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι·
δαισάμενος δὲ γάμον, πόλιν ἤλυθεν ἦν ποθ' ἑαυτῷ
ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζηνὸς ἐνιδρύσατο.

110. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος μερόπων τινὶ λέχθη,
βήγνυσθαι σοφίης τόξον ἀνιέμενον·
δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος ἕως ἐπίνει μὲν ἄπληρος
ἦν δέμας, εἴτ' ἀνεθείς κάτθανε πηρομελής.

111. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν, εἰ μοι προσέχεις, ἀπὸ χρισμῶν
Στράτωνα τοῦτον φημί γε,
Λαμψακὸς ὅν ποτ' ἔφυσεν· αἶε δὲ νόσοισι παλαίων
θνήσκει λαθὼν, οὐδ' ἤσθετο.

112. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μὰ τόν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν, ὅττι ποδαλγὴς
κάτθανε· θαυμάζω τοῦτο μάλιστα δ' ἐγὼ,
τὴν οὕτως αἰδαο μακρὴν ὁδὸν εἰ πρὶν ὁ ποσσὶν
ἄλλοτρίοις βαδίσας ἔδραμε νυκτὶ μίῃ.

107. EJUSDEM.

In eo erat aliquando Eurymedon ut Aristotelem impietatis
accusaret, Cereris mysticæ sacrorum-minister;
sed ille hausto veneno (*aconito*) subterfugit: hoc sine-pul-
erat vincere sycophantias improbas. [vere (*aconiti*)

108. EJUSDEM.

Et quomodo Phœbus, nisi in Græcia genuisset Platonem,
animis hominum per-literas mederetur?
Namque ex eo satus Æsculapius est medicus
corporis, ut animi immortalis Plato.

109. EJUSDEM.

Phœbus genuit mortalibus Æsculapium et Platonem,
hunc quidem, ut animum, illum vero ut corpus sanaret;
celebratis autem nuptiis, in-urbem venit quam olim sibi
condidit, et in-area Jovis sedem fixit.

110. EJUSDEM.

Non igitur hoc vane dictum a mortalium quodam editum-
frangi studii arcum, ubi-remittitur; [est,
namque etiam Theophrastus quamdiu laboravit, firmus
erat corpore, deinde remissus, obiit infirmus-membris.

111. EJUSDEM.

Gracilis vir corpore erat, si mihi credis, ex unctionibus:
Stratonem hunc dico equidem,
Lampsacus quem olim genuit; usque vero morbis collectans
moritur imprudens, neque sensit.

112. EJUSDEM.

Neque hercle neque Lyconem omittemus, *dicentes* quod
excessit; miror id imprimis autem ego, [podager
tam longam ad-Orcum viam si ille-qui prius pedibus
alienis ingrediebatur, cursu-est-emensus nocte una.

108. EJUSDEM,
de Platone.

Unde, nisi Grajis sevisset Apollo Platonem,
Ut morbos animi charta levaret, erat?
Namque Coronides sicut prognatus eodem
Corporis est, animi sic medicina Plato.

109. EJUSDEM,
de eodem.

Phœbe, Coronidæ pater es, pater esque Platonis,
Mentis ut hic medicus, corporis ille foret.
Connubiale epulum celebrans migravit in urbem,
Quam prius in regno struxerat ipse Jovis.

110. EJUSDEM,
de Theophrasto.

Non male quis dixit, sapientia quem regit, arcum

Rumpi, si nervi vis resoluta fuit.
Integer in medio Theophrastus namque labore
Fit, simul ut cessat, debilis, et moritur.

111. EJUSDEM,
de Stratone.

Vir macer hic, nisi se semper fecisset inungi,
Hic ille cui nomen Strato.
Lampsacos ediderat: morbis assuetus acerbis
Certare, non sensit mori.

112. EJUSDEM,
de Lycone.

Hercule! nec nobis Lyco prætereundus, obivit
Quod podagra: namque est res ea mira mihi,
Alterius pedibus solitus quod repere, longum
Ad manes una nocte cucurrit iter.

113. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνεῖλεν ἀσπίς τὸν σοφὸν Δημήτριον
 ἰὸν ἔχουσα πολλὴν
 ἀσμηκτον, οὐ στίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων,
 ἀλλ' αἰδὼν μέλανα.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦθελες ἀνθρώποισι λιπεῖν φάτιν, Ἡρακλείδῃ,
 ὥς βα θανὼν ἐγένου ζωὸς ἀπασὶ δράκων·
 ἀλλὰ διεψεύσθης σεσοφισμένε· δὴ γὰρ ὁ μὲν θῆρ
 ἦε δράκων, σὺ δὲ θῆρ, οὐ σοφὸς ὢν, ἐάλως.

115. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν βίον ἦσθα Κύνων, Ἀντίσθενες, ὧδε περυκῶς,
 ὥστε δακεῖν κραδίην βήμασιν, οὐ στόμασιν.
 Ἄλλ' ἔθανες φθισικός, τάχ' ἔρει τις ἴσως· τί δὲ τοῦτο;
 πάντως εἰς αἰδὼν δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

116. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Διόγενες, ἄγε λέγε, τίς ἐλαβέ σε μόρος
 ἐς Ἄϊδος; ἐλαβέ με κυνὸς ἀγρίου ὀδᾶξ.

117. [ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.]

Ἐκτίσας αὐτάρχειαν, ἀφελὺς κενεαυχέα πλοῦτον,
 Ζήνων, σὺν πολὺν σεμνὸς ἐπισκυνίω·
 ἄρσενά γὰρ λόγον εὔρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ,
 αἴρσεν αἰρέσθου μητέρ' ἐλευθερίης.
 Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς δὲ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
 καίνος, ἀφ' οὗ γραπτὴν Ἑλλάς ἔχει σελίδα.

118. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Τὸν Κιτιέα Ζήνωνά θανεῖν λόγος ὥς ὑπὸ γήρωσ
 πολλὰ καμῶν ἐλύθη μένων δαιτός·
 [οἱ δ' ὅτι προσκόψας ποτ' ἔφη χερσὶ γῶν ἀλοήσας,
 « Ἐρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με; »]

119. ΑΔΗΑΩΝ.

Ἦνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεῆς εἴρετο γράμμα
 καὶν', ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βουβουσίην.

113. EJUSDEM.

Abstulit aspis sapientem Demetrium,
 venenum habens multum
 intractabile, non vibrans lucem ab ocellis,
 sed orcum nigrum.

114. EJUSDEM.

Volebas hominibus linquere famam, Heraclide,
 te post-mortem evasisse vivum omnibus draconem;
 sed falsus-es, tuis-fraudibus-irretite: namque bellua quidem
 erat draco; tu vero bellua, non sapiens, es-depressus.

115. EJUSDEM.

Dum-vixisti eras Canis, o Antisthenes, ita natura-compa-
 ut morderes cor dictis, non ore. [ratus
 Sed mortuus es phthisicus, dicet quis forsitan. At quid hoc?
 omnino ad Orcum oportet aliquem vias-ducem habere.

116. EJUSDEM.

O Diogenes, age dic, quod rapuit te letum
 in Orcum? rapuit me canis, rabidus morsus.

117. ZENODOTI.

Auctor-fuisti vitæ-frugi, dimissa opulencia vane superba,
 Zeno, cum cano venerandus supercilio:
 masculam enim rationem invenisti, (et exercuisti-te luctâ
 disciplinam interritæ matrem libertatis. [prudentiæ.)
 Si vero patria est tibi Phœnicia, quid invidiæ? erat et Cadmus
 ille Phœnix, a quo scriptam Græcia nacta-est paginam.

118. DIOGENIS LAERTII.

Citiensis Zenonis de-morte dicunt hi, quod a senio
 multos post-labores solutus-sit manens sine-cibo;
 alii vero quod impingens forte, cadens et manu terram
 « Sponte venio: quid vocas me? » [seriens dixerit:

119. INCERTI.

[schema
 Dedicatum, quum Pythagoras celebratissimum invenit
 illud, propter quod celebrem adduxit hecatomben.

114. EJUSDEM,

de Heraclide.

Famam, Heraclide, voluisti spargere, tamquam
 Ipse draco vivus post tua fata fores.
 Falleris, affectas dum fallere. Nam fera vere
 Exstitit illa draco: tu fera, non sapiens.

117. ZENODOTI STOICI,

de Zenone Cittiensi.

Contentum esse suis, et opes contemnere vanas

Zeno doces, cano sancte supercilio.
 Mas tibi sermo, tuæ vi mentis secta reperta est,
 Ex qua libertas vera timensque nihil.
 Si patria Phœnix, quid tum? non Cadmus et ipse,
 Scripturam Græcis qui dedit, inde fuit?

119. INCERTI,

de Pythagora.

Pythagoras celebrem reperit cum mente figuram,
 Quam propter centum Dis cecidere boves....

20. ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.

Καί ποτέ μιν στυρελίζομένου σχύλακος παριόντα
 φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
 « Παῦσαι, μηδὲ βράπιζ', ἐπεὶ φίλου ἀνέρος ἐστὶ
 « ψυχὴ, τὴν ἔγνω, φθεγξαμένης αἴων. »

121. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Οὐ μόνος ἐμψύχων ἀπειγες χέρας, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς·
 τίς γὰρ δὲ ἐμψύχων ἤψατο, Πυθαγόρη;
 ἀλλ' ὅταν ἐψηθῇ τι καὶ ὀπτηθῇ καὶ ἀλισθῇ
 ἄθ' τότε καὶ ψυχὴν οὐκ ἔχον ἐσθίομεν.

122. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰαί, Πυθαγόρης τί τόσον κυάμους ἐσεδάσθη,
 καὶ θάνε φοιτηταῖς ἀμμιγα τοῖς ἰδίοις;
 Χωρίον ἦν κυάμων· ἵνα μὴ τούτους δὲ πατήσῃ
 ἔξ' Ἀκραγαντίνων κάτθαν' ἐνὶ τριόδῳ.

123. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σύ ποτ', Ἐμπεδοκλεῖς, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας
 πῦρ ἀπὸ χρητῆρων ἔκπτες ἀθάνατον·
 οὐκ ἔρέω δ' ὅτι σαυτὸν ἐκὼν βάλας ἐς ῥόον Αἴτνης,
 ἀλλὰ λαθεῖν ἐθέλων ἔμπεσες οὐκ ἐθέλων.

124. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ μὴν Ἐμπεδοκλῆα θανεῖν λόγος ὥς ποτ' ἀμάξις
 ἔκπεσε, καὶ μηρὸν κλάσασατο δεξιτερόν·
 εἰ δὲ πυρὸς χρητῆρας ἐσήλατο καὶ πῖε τὸ ζῆν,
 πῶς ἂν ἔτ' ἐν Μεγάροις δείκνυτο τοῦδε τάφος;

125. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἴ τι παραλλάσσει φαέθων μέγας ἥλιος ἀστρων,
 καὶ πόντος ποταμῶν μεῖζον' ἔχει δύναιμιν,
 φαιμί τοσοῦτον ἐγὼ σοφίᾳ προέχειν Ἐπίχαρμον,

120. XENOPHANIS.

Et forte illum, quum vapularet catulus, prætereuntem
 dicunt miseritum-esse ejus, et hoc edidisse verbum :
 « Desine, neu virga-feri, quoniam amici viri est
 « anima, quam agnovi, loquentem audiens. »

121. DIOGENIS LAERTII.

Non solus ab-animatis abstinuisti manus, sed et nos ;
 quis enim est qui animata tetigit, o Pythagora ?
 sed ubi quid elixum est et tostum et sale-sparsum,
 profecto tunc animam non habens edimus.

122. EJUSDEM.

Heu, heu, Pythagoras quid tantum lupinos veneratus-est,
 et obiit discipulos inter proprios ?
 Ager erat lupinorum : ne igitur ingressus eos calcaret,
 ab Agrigentinis occisus-est in trivio.

123. EJUSDEM.

Et tu olim, o Empedocles, rapida flamma corpus ut-puri-
 ignem e crateribus exhibisti immortalem : [sicasti
 non dicam autem te ultro insiluisse in undantem Ætnam,
 sed latere volens incidisti non volens.

124. EJUSDEM.

Sane vero Empedocles de-morte fama est, quod aliquando
 exciderit, et crus sibi-fregerit dextrum. [sicasti
 At si ignis in-crateras insiluit et sic bibit vitam,
 qui adhuc Megaris ostenderetur hujus sepulcrum ?

125. INCERTI.

Si quid superat lucidus magnus sol astra,
 et pontus fluminibus majorem habet vim,
 assevero tantum ego sapientia ceteros anteire Epicharmum,

120. XENOPHANIS,
de eodem.

Indoluisse canem quateret cum fustibus alter
 Dicitur, et tales ore dedisse sonos :
 Ah rogo, ne sævi : nostri namque ista sodalis
 Est anima : indicium vox facit ipsa mihi.

121. DIOGENIS LAERTII,
de eodem.

Tangere non solus trepidas animata, sed et nos :
 Nam quis viva velit mandere, Pythagora ?
 Sed simul ac salsum fuit, elixumque vel assum,
 Tum demum victu pascimur exanimi.

122. EJUSDEM,
de eodem.

Eheu Pythagoræ reverentia tanta fabarum
 Cur fuit, at pereant ut sata, sic periit !
 Ne calcaret agrum portantem tale legumen,
 Occidit in triviis ex Acragante manu.

123. EJUSDEM,
de Empedocle.

Et tibi ab æternis flamma est crateribus hausta,
 Empedocles : igni membra piata tibi.
 Non dico quod sponte tua te injeceris Ætnam :
 Lapsus eo es nolens, credo latere volens.

124. EJUSDEM,
de eodem.

Empedoclem lapsum curru fert fama perisse,
 Fregerat ut dextrum sæva ruina femur.
 Si vere vitam bibit ex crateribus Ætnæ,
 Cur tumulum illius cernimus in Megaris ?

125. INCERTI,
de Epicharmo.

Sidera sol quantum regali lumine vincit,
 Et quanto pelagi flumine major aqua est ;
 Tanto aliis major sapientibus est Epicharmus.

δν πατρίς ἰστεράνωσ' ἄδε Συρακοσίων.

126. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι μάλιστα λέγω θεραπεύειν·
εἰ γὰρ καὶ μὴ δρᾷς, ἀλλὰ δοκεῖς, ἄτυγεις.
Οὕτω καὶ Φιλόλαον ἀνείλε Κρότων ποτὲ πᾶτρη,
ὥς μιν ἔδοξε θέλειν δῶμα τύραννον ἔχειν.

127. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτὲ τὸ ζῆν
ὧδε διαντλήσας δύσμορος, εἴτ' ἔθανεν·
σῶμα γὰρ ἀρδεύουσα κακὴ νόσος ὕδατι, φέγγος
ἔσβεσεν ἐκ βλεφάρων καὶ σκότον ἡγάγετο.

128. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἡράκλειτος ἐγὼν τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουςοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἔμ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμῦριοι, οἱ δ' ἀνέριθμοι
οὐδείς. Ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

129. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἦθελες, ὦ Ζήνων, καλὸν ἤθελες, ἄνδρα τύραννον
κτείνας ἐκλῦσαι δουλοσύνης Ἑλέαν·
ἀλλ' ἐδάμης· δὴ γὰρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν δλωμῷ
κόψε· τί τοῦτο λέγεις; σῶμα γὰρ, οὐχὶ δὲ σέ.

130. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σεῦ, Πρωταγόρῃ, φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρ' Ἀθηναίων
ἐκ ποτ' ἰὼν καθ' ὁδὸν πρέσβυς ἐὼν ἔθανες·
εἴλετο γὰρ σε φυγεῖν Κέκροπος πόλις· ἀλλὰ σὺ μὲν που
Παλλάδος ἄστου φύγεις, Πλουτέα δ' οὐκ ἐφυγεις.

131. ΑΛΛΟ.

Πρωταγόρῃν λόγος ὧδε θανεῖν φέρει· ἀλλὰ γὰρ * αὐτοῦ
ἔσσατο σῶμα γαῖαν, ψυχὴ δ' ἄλτο σοφοῖς *.

Serta Syracusæ dona gerens patriæ.

126. EJUDEM,

de Philolao.

Suspectus ne sis cave, quisquis es, hortor : ut ipse
Nil facias, sat si velle putere mali est.
Occidit quondam Croto patria sic Philolaum,
Dum sibi servitium ne struat arce, timet.

127. EJUDEM,

de Heraclito.

Sæpe Heraclitum miror, quod ducere vitam
Pertolerans inter tot mala post obiit.
Corpus namque rigans humore intercute morbus
Expulerat gemino luminis orbe diem.

128. De eodem.

Heraclitus ego. Quid inertes deprimitis me ?

quem patria coronavit hæc Syracusanorum.

126. DIOGENIS LAERT.

Suspicioni cunctos maxime moneo ut-indeantur :
nam etiamsi non facis, sed videris, tibi-male-est.
Sic et Philolaum sustulit Croton olim patria,
quia eum credidit velle domum habere tyrannicam.

127. EJUDEM.

Sæpenumero Heraclitum sum-miratus, quod vitam
ita ubi-exantlavit infaustus, dein obiit :
corpus nempe irrigans malus morbus aqua, lucem
extinxit ex oculis et tenebras obdixit.

128. INCERTI.

Heraclitus ego. Quid me sursum deorsum trahitis, indocti ?
non vobis laborabam, sed illis qui me intelligunt.
Unus mihi homo est trigesies-mille, sed innumeri sunt
nullus. Hæc enuncio etiam apud Proserpinam.

129. DIOGENIS LAERTII.

Volebas, o Zeno, pulchrum quid volebas, virum tyrannum
interficiens eximere servitute Eleam ;
sed victus-es. Te enim comprehensum tyrannus in mortario
contrivit : quid ita loquor ? corpus enim, non autem te.

130. EJUDEM.

Et de-te, o Protagora, famam accepi, quod Athenis
olim profectus in via senex obieris : [tu quidem
decrevit enim te fugere (*exulare*) Cecropis civitas : sed
Palladis urbem fugisti, Plutonem vero non effugisti.

131. ALIUD.

Protagoram fama sic excessisse spargit ; at enim ipsius
corpus induit humum, animus evolavit ad-sapientes.

Non vobis, doctis sed datus iste labor.

Unus homo plus mille mihi ; tot millia nemo.

Hoc loquor in regno nunc quoque Persephones.

129. DIOGENIS LAERTII,

de Zenone Veliensi.

Servitium Veliâ depellere cæde tyranni
Propositum fuerat, Zeno, virile tibi.
Victus es, inque pila te contudit ille tyrannus :
Non te, sed corpus dicere debueram.

130. EJUDEM,

de Protagora.

Protagora, te fama refert ex urbe profectum
Palladis, inter iter mox obiisse senem.
Quippe relegarat populus te Cecropis : at tu
Hunc poteras, Ditem non potes effugere.

132. ΑΛΛΟ.

Καὶ σέ, Πρωταγόρη, σοφίης ἴδμεν βέλος ὀξύ,
ἀλλ' οὐ τιτρώσκον, * πάντως δὲ γλυκὺ χρῖμα.

133. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Πτίσσετε, Νικοκρέων, ἔτι καὶ μάλα, θύλακός ἐστι·
πτίσσειτ', Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι·
καὶ σέ διαστελίσσας γνάφοις ὀλίγον, τάδε λέξει
ῥήματα Περσεφόνῃ· « Ἐβρε μὴ λωθρὲ κακέ. »

134. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐνθάδε Γοργίου ἡ κεφαλὴ κυνικοῦ κατὰκειμαι,
οὐκέτι χρεμυτομένη, οὔτ' ἀπομυσομένη.

135. ΑΛΛΟ.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοῖβου ἀπὸ βίξης ἀθανάτου γεγαώς,
πλείστα τρόπαια νόσων στήσας ὀπλοῖς Ὑγιάης,
δόξαν ἑλὼν πολλῶν οὐ τύχα, ἀλλὰ τέχνα.

136. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡρώς Πριάμου βαίος τάφος· οὐχ ὅτι τοίου
δξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα.

137. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἑκτορα, μὴδ' ἐπὶ τύμβῳ
μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
Ἰλιάς, αὐτὸς Ὀμηρος ἔμοι τάφος, Ἑλλὰς, Ἀχαιοὶ
φεύγοντες — τοῦτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα·
αἱ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἔμοι κόνιν, οὐκ ἔμοι αἴσχος·
Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

138. ΑΚΗΡΑΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἑκτορ Ὀμηρεῖσιν αἰεὶ βεδοημένε βιβλίοις,
θειοδόμου τείχευς ἔρκος ἐρυμνότερον,
ἐν σοὶ Μαιωνίδης ἀνεπαύσατο· σοῦ δὲ θανόντος,
Ἑκτορ, ἐσιγήθη καὶ σελὶς Ἰλιάδος.

132. ALIUD.

Et te, o Protagora, studii scimus telum acutum,
sed non vulnerans, omnino vero dulce linimentum.

133. DIOGENIS LAERTII.

Molite, o Nicocreo, adhuc et valde; saccus est :
molite; Anaxarchus vero apud Jovem est jampridem.
Ac te distrahens pectinibus aliquantum, hæc dicet
verba Proserpina : « Peri, molitor pessime. »

134. INCERTI.

Hic Gorgiæ caput cynici jaceo,
non jam tussiens-et-sputans, neque emungens.

135. ALIUD.

Thessalus Hippocrates, Cœus genere, hic jacet.
Phœbi a stirpe immortalis natus,
plurima trophæa morborum qui-erexit armis Hygiæ,
laudem adeptus apud-multos non sorte, sed arte.

136. ANTIPATRI.

Herois Priami tenue sepulcrum, non quod tantulo
dignus, sed hostium manibus sumus-tumulati.

137. ANONYMI

Ne me cum sepulcro hoc compares Hectorem, neque e
metire totius Græciæ antagonistam. [tumulo
Ilias, ipse Homerus mihi pro-sepulcro, Græcia, Achæi
fugientes : his omnibus sumus-tumulati.
Si vero tenuem cernis in me pulverem, non mihi est in-
Græcorum inimicis manibus sumus-tumulati. [fama :

138. ACERATI GRAMMATICI.

O Hector Homericis usque celebrate libris,
a-diis-structo muro firmior tutela,
in te Mæonides desivit : te enim extincto,
Hector, siluit etiam pagina Iliadis.

133. DIOGENIS LAERTII,

de Anaxarcho.

Tundite quantumvis : uter est; jam tundite; pridem
Maxima Anaxarchum possidet aula Jovis.
Nubila sed paulum discusserit hæc modo, dicet
Persephonæ : Pereas, es mala tu molitrix.

134. INCERTI.

Gorgiæ Cynici caput hac tellure recondor,
Qui nunc emungi desiit et spuer.

135. INCERTI,

de Hippocrate.

Thessalus Hippocrates jacet hic, cui patria Cœus est,
Qui genus a Phœbo morte carente trahit;
De morbis retulit qui multa trophæa Saluti :
Cui non fortuna fama sed arte venit.

136. ANTIPATRI,

de Priamo.

En Priami monumenta vides angusta, nec ipso
Digna, sed hostiles quæ posuere manus.

137. INCERTI,

de Hectore.

Ne tumulo metire brevi precor Hectora magnum,
Par cui certamen Græcia tota fuit.
Ilias, Iliadosque parens, fuga gentis Achivæ
Græjæque, hæc mihi sunt omnia pro tumulo.

138. ACERATI GRAMMATICI,

de eodem.

Hector Homereis celeberrime cantibus, et qui
Muris, quos dederant Di duo, murus eras,
Te sibi Mæonides metam facit : Hectore magno
Abrepto fati Ilias ipsa tacet.

139. ΑΔΑΟ.

Ἐκτορι μὲν Τροίῃ συγκατέθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις·
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. Πατρίδας ἄρα
ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

140. ΑΡΧΙΟΥ.

Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε καὶ οὐνομα καὶ χθόνα φώνει,
στάλα, καὶ ποία κηρὶ δαμείς ἔθανε. —
* Πατὴρ μὲν Πρίαμος, γὰρ δ' Ἴλιον, οὐνομα δ' Ἑκ-
ῶνερ, ὑπὲρ πάτρας δ' ὤλετο μαρνάμενος. [τωρ,

141. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολλὸς ἄσεται αἰὼν,
Τροία δ' ἀφειλομένου πτωμάτος ἀρξάμενον·
σῆμα δέ τοι πετέλῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομειῦσι
Νύμφαι, ἀπερχομένης Ἰλίου ἀντιπέρας·
δένδρα δὲ δυσμήνιτα, καὶ ἦν ποτὶ τείχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέαν φυλλοχοεῦντα κόμην,
ὅσσοι ἐν ἡρώεσσι τότε ἦν γόλοι, * οὐ μέρος ἀκμήν
ἐχθρὸν ἐν ἀλύχοις σώζεται ἀκρεμόσιν.

142. ΑΔΗΑΟΝ.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος, ὃν ποτ' Ἀχαιοὶ
ῥώμησαν, Τρώϊον δεῖμα καὶ ἐσσομένων·
αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῇσι θαλάσσης
κυδαίνωτο παῖς τῆς ἑλλάς Θέτιδος.

143. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἄνδρ' ὅς μιν φιλότῃ καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστῳ,
χαίρετον, Αἰακίδῃ, καὶ σὺ, Μενoitιάδῃ.

144. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡδυπέης Νέστωρ Πύλιος Νηληϊῆος ἥρωος
ἐν Πύλῳ ἡγαθήν τύμβον ἔχει τριγέρων.

139. ALIUD.

Hectori quidem Troja commortua-est, nec jam manus
sustulit-adversus Græcorum pueros invadentes;
et Pella una-cum Alexandro periit. Patriæ igitur
viris, non patriabus viri honestamur.

140. ARCHIE.

Et genitorem humati, et nomen, et terram fare,
cippe, et quali fato domitus interiit. —
Pater quidem Priamus, tellus vero Ilion, nomenque Hector,
o vir, et pro patria cecidit decertans.

141. ANTIPHILI BYZANTII.

O Thessale Protesilae, te quidem multa canet ætas,
Trojæ debiti excidii incentorem;
monumentum vero tibi populis obumbratum exornant
Nymphæ, invisæ e regione Ilii;
arbores autem graviter-iratae, et si murum prospiciant
Trojanum, aridam foliorum-excutientes comam,
quanta in heroibus omnibus tunc erat bilis, non partem,
inimicam in inanimatis, servant ramis. [adhuc

142. INCERTI.

Tumulus est Achillis viros-frangentis, quem olim Græci
erexerunt, Trojanorum terrorem etiam futurorum:
littori vero acclinis-est, ut gemitibus ponti
celebretur puer marinæ Thetidis.

143. INCERTI.

Viri duo amicitia et in armis præstantissimi,
valete, o Æacide, et tu, Menœtiade.

144. ANONYMUM.

Dulciloquus Nestor Pylus, Neleus heros,
in Pylo sanctissima tumulum habet trisæclisenex.

139. De Hectore et Alexandro Macedone.

Hectore sublato, cecidit quoque Troja, nec ultra
Adversas Danaïs extulit illa manus.
Mors quoque Alexandri Pellam trahit. Aspice, terræ
Sunt decus omne viri, non decus ipsa viris.

140. ARCHIE,

de Hectore.

Quis genitor, quod nomen erat, quæ terra sepulto,
Quoque modo vitam finiit, ede lapis.
Trom terra mea est, Priamus pater, et vocor Hector,
Et cado, pro patria dum pia bella gero.

141. ANTIPHILI BYZANTINI,

de Protesilao.

Principium Trojæ promissi sanguinis, omne,

Thessale, te sæclum, Protesilae, canet.
Mortuus ulmorum sub textibus, hostica contra
Pergamæ, Nympharum maxima cura jaces.
Iratis Trojaua vident cum mœnia ramis
Arescunt odio deficiuntque comæ.
Qualis in antiquis fuit ille heroibus ardor,
Si partes arbor non animata facit?

142. De Achille.

Hic est Græca manus tumulum quem struxit Achilli,
Trojugendum post nunc tot quoque sæcla metus.
Et sedem prope litus habet, plangatur ut undis
Æquoris æquorea natus et ipse Dea.

143. De Achille et Patroclo.

Fœdere amicitiae par nobile nec minus armis,
Æacide salve, tuque, Menœtiade.

145. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἂν τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
 Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους,
 θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
 ἂν δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

146. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτησίην ἀκταῖς
 θυμοδαρὲς Ἀρετὰ μύρομαι ἐξομένα,
 ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελαγῶν
 οὐκ ἄρετὰ νικᾷν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.
 Τεύχεα δ' ἂν λῆξειεν Ἀχιλλεύς· « Ἀρσενος ἀκμᾶς,
 « οὐ σχολῶν μύθων ἄμμες ἐπιέμεθα ».

147. ΑΡΧΙΟΥ.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας,
 νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἴαν, ἔμεινας ἄρην·
 οὐδὲ σε χερμαδίων ὥσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰών,
 οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφῶν πάταγος·
 5 ἀλλ' αὖτως προβλῆς τε καὶ ἔμπεδος, ὥς τις ἐρίπνα,
 ἰδρυθεὶς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων.
 Εἰ δέ σε μὴ τεύχεσιν Ἀχιλλεύς ὥπλισεν Ἑλλάς,
 ἄξιον ἂντ' ἀρετᾶς ὅπλα ποροῦσα γέρας,
 Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὥς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
 10 μὴ τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἔλῃς παλάμη.

148. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, δν κτάνε Μοῖρα,
 αὐτοῦ χρησαμένα καὶ χερεὶ καὶ ξιφεῖ.
 Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
 εὐρέμεναι Κλωθῶ τῷδ' ἕτερον φονέα.

149. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Κεῖται ἐν Τροίῃ Τελαμώνιος, οὐ τινι δ' ἔμπτῃ
 ἀντιβίων ὁπάσας εὗρος ἐοῦ θανάτου·

145. ASCLEPIADÆ,
de Ajace.

Fortis ad Ajacis tumulum (miserere viator)
 Flens sedeo Virtus, et lacerata comas:
 Corde dolens toto, Fraudem se nube tegentem
 Quod Graji procures antetulere mihi.

146. ANTIPATRI,
de eodem.

Ajacis tumulo Rhæteo in littore lugens
 Assideo Virtus icta dolore gravi,
 Squalens, scissa comas, quod non est gente Pelasga
 Judice virtuti sed data palma dolo.
 Ipsi arma, loqui possent, loquerentur Achillis·
 Vis nobis, at non callida dicta placent.

147. ARCHIE,
de eodem.

Qui face succensas clypeo defendere puppes,
 Vimque Phrygum posses pellere, solus eras:

145 ASCLEPIADÆ.

Hæc ego infelix Virtus huic assideo
 Ajacis tumulo, tonsa cincinnos,
 animum dolore ingenti percussa, si apud Græcos
 dolos-cogitans Fraus me plus pollet.

146. ANTIPATRI SIDONII.

Monumentum juxta Æanteum (Ajacis) in Rhæteo littore
 animum-gravata Virtus lamentor assidens,
 abrassa-crines, sordida, quia ex judicio Pelasgorum
 non virtuti victoria obtigit, sed dolo.
 Arma vero dixerint Achillis: « Masculum robur,
 « non obliqua verba nos appetimus. »

147. ARCHIÆ.

Solus pereuntes propugnator clypeo tegens, [tem,
 ad-naves gravem Trojanorum, Ajax, sustinuisti mar-
 neque tesaxorum submovit strepitus, non nubes jaculorum,
 non ignis, non hastarum, non gladiatorum fragor:
 sed ita prominensque et firmus, ut scopulus aliquis,
 stans, sustinuisti procellam hostium.
 Si vero te non armis Achillis instruxit Græcia,
 dignum pro virtute arma præbens præmium,
 Parcarum consiliis id peccavit, ut ab hostium
 nullo, sed tu tua letum caperes palma.

148. ἌΝΟΝΥΜΙ.

Monumentum hoc Ajacis Telamonii, quem interfecit Parca,
 ipsius usa et manu et gladio.
 Neque enim in mortalibus potuit, licet cupierit,
 invenire Clotho huic alterum percussorem.

149. LEONTII SCHOLASTICI.

Jacet in Troja Telamonius, sed nulli tamen
 hostium largitus laudem suæ mortis:

Nec tibi tela inter, gladiique, hastæque sonantes,
 Flammaque cum lapidum nube dedere metum.
 Stabas oppositus bello velut ardua rupes,
 Inque tuum venit tanta procella caput.
 Exuvias at si tibi non aptavit Achillis
 Græcia, nec meritis reddidit arma tuis,
 Errorem dedit hunc fatum, ne forte quis hostis
 Afferret finem, sed tua dextra tibi.

148. INCERTI,
de eodem.

Hic Ajax situs est Telamonius: ipsius ense
 Usa manuque viro fata dedere mori.
 Interfectorem Clotho cum quæreret illi,
 Alter ab hoc hominum nemo repertus erat.

149. LEONTII ORATORIS
de eodem.

Condit humus Telamone satum Trojana, nec nosti
 Jus tamen in tantam fata dedere necem.

τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπείκειον ἀνέρα τόλμης
οὐχ εὐρών, παλάμη θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

150. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Αἴας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχος ἀέθλων
μέμφεται οὐκ ἐχθροῖς κείμενος, ἀλλὰ φίλοις.

151. ΑΛΛΟ.

Ἐκτωρ Αἴαντι ξίφος ὥπασεν, Ἐκτορι δ' Αἴας
ζωστήρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατος.

152. ΑΛΛΟ.

Πικρὴν ἀλλήλοις Ἐκτωρ χάριν ἤδὲ φέρασπις
Αἴας ἐκ πολέμου μνήμ' ἔπορον φιλήσας·
Ἐκτωρ γὰρ ζωστήρα λαβὼν ξίφος ἐμπαλὶ δῶκε·
τὴν δὲ χάριν δῶρων πείρασαν ἐν θανάτῳ·
τὸ ξίφος εἰλ' Αἴαντα μεμνηνόντα, καὶ πάλι ζωστήρ
εἰλκυσε Πριάμειδην δίφρῳ συρόμενον.
Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπτο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

153. ΟΜΗΡΟΥ, οἱ δὲ ΚΑΕΟΒΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΙΝΑΙΟΥ.

Χαλκῇ παρθένος εἰμὶ, Μίδα δὲ ἐπὶ σήματι κείμεναι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἄγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

154. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Κόροιβον.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδασις ἄθρυμα
ἔδρυμαι, Ψαμάθης ἑαδίκον οὐλομένης·
εἰμὶ δὲ Κῆρ τυμβοῦχος· ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος·
καῖται δ' ὧδ' ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ διὰ τρίποδα·
Δελφίς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὅρρα γενοίμαν
τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

tanto enim tempus alium dignum virum ausu
quum non invenerit, dextrae eum subiecit in-se-furenti.

150. EJUSDEM.

Ajax in Troja post immensam laudem certaminum
accusat non hostes mortuus jacens, sed amicos.

151. ALIUD.

Hector Ajaci gladium dedit. Hectori vero Ajax
cingulum : amborum donum una mors.

152. ALIUD.

Amarum alter-alteri Hector donum atque scutifer
Ajax e pugna pignus prae-buerunt amicitiae :
Hector enim cingulum ubi-acceptit, gladium contra dedit ;
gratiam vero donorum senserunt in morte :
gladius hausit Ajacem insania-correptum, et rursus cin-
traxit Priamidem bigis raptatum. [gulum
Sic ab hostibus mutuo-interficientia mittebantur dona,
muneris specie sortem habentia mortis.

153. HOMERI, secundum alios CLEOBULI LIN-
DII.

Aeneas virgo sum, Midæ autem sepulcro insideo.
Dum humorque fluat et arbores proceræ floreant,
ipsius hic manens multum-desileto super tumulo,
nunciabo prætereuntibus, Midam hic esse sepultum.

154. INCERTI.

In Coræbum.

Commune ego Megarensibus et Inachidis (Argivis) orna-
sto, Psamathe contra-fas misere-perdita; [mentum
sum Fatale-monstrum insidens-tumulo; qui vero occidit
et jacet hic sub meis pedibus ob tripodem : [me Coræbus,
Delphica enim sors hoc edixit, ut evaderem
illius nymphæ monumentum et historiæ.

Nempe parēm tantis quia non invenerat ausis
Tempus, eum propria fecit obire manu.

150. EJUSDEM,
de eodem.

Ajax qui toties victor, jacet in Phryge campo,
Mortuus incusat non Phryga, sed socios.

151. De eodem.

Ajax Priamidæ cinctum dedit, Hector at illi
Ensem : causa necis munus utrique fuit.

152. De eodem.

Inter se dederant mala munera et Hector et Ajax,
Contractæ ex bello pignus amicitiae.

Cingula pro gladio donata receperat Hector :
Quæ vis muneribus, discere morte datum est.
Ense furens Ajax periit : datus Hectora vinxit
Balteus, Æacidæ cum traheretur equis.
Tales insidias hostilia dona ferebant,
Perniciem sed sub fronte datura boni.

153. HOMERI,

secundum alios CLEOBULI LINDII.

Sto sacrata Midæ tumulum super ænea virgo :
Dum fons mittit aquas, dum frondes arbor habebit,
Flumina dum current, feriet dum littora pontus,
Ætheris in templo dum sol et luna nitent,
In statione manens super hoc miserabile bustum,
Omnibus hoc edico, Midan hic esse sepultum.

155. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Φιλιστίωνα τὸν Νικαῖα γελωτοποιόν.

Ὅ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων
ἐνταῦθα κείμει, λείψανον παντὸς βίου,
πολλάκις ἀποθανὼν, ὧδε δ' οὐδεπώποτε.

156. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑἰΓΕΑΤΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἡέρος αὐτὸν ἔφερθεν
Εὐμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
Οὐποτε δ' ὀδυμένη ἐκυσεν χέρα γαστρός ἐκνητι-
τοῦτο τρυφήν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.
Τρίς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος ἐνθάδ' ἱαύει,
παῖσι λιπὼν ἰξὼν καὶ πτερὰ καὶ καλάμους.

157. ΑΔΗΛΟΝ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθήριοι.
Ἄρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος ἄνθος ἀριστον
ἡλικίης· ἔθανεν γὰρ τριγέρων Πύλιος.

158. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδίτην ἱατρόν.

Μαρκελλοῦ τόδε σῆμα περικλυτοῦ ἱητῆρος,
φωτὸς κυδίστοισι τετιμένον αἰθανάτοισιν,
οὗ βίβλους ἀνέβηκεν εὐκτιμένη ἐνὶ Ῥώμῃ
Ἀδριανὸς προτέρων προφερέστερος ἡγεμονίων,
καὶ παῖς Ἀδριανοῦ μέγ' ἔξοχος Ἀντωνίνος,
ὅρα καὶ ἑσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο
εἵνεκεν εὐεπίης, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἡρώω μάλ' ἔσαντι μέτρῳ θεραπείᾳ νόσων
βίβλους ἐν πινυταῖς Χαιρωνίσι τεσσαράκοντα.

159. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ὅρφεὺς μὲν κιθάρα πλείστον γέρας ἔλατο θνητῶν,
Νέστωρ δὲ γλώσσης ἡδυλόγου σοφίῃ,
τεκτοσύνη δ' ἐπέων πολυῖστωρ θεῖος Ὅμηρος,
Τηλεφάνης δ' αὐλοῖς, οὗ τάφος ἐστὶν ὧδε.

155. INCERTI,

de Philistione Nicæensi mimo.

Nicæus, ævum flebile hoc mortalium
Qui temperavi risibus, Philistio,
Vitæ reliquæ totius, situs hic tegor,
Emortuus jam sæpe, sic nunquam tamen.

156. ISIDORI ÆGEATÆ.

Qui calamo et visco quærebat ab aere victum
Eumelus, cui res parca, sed ingenua,
Ventrî ut imperio nulli daret oscula dextræ,
Vivere sic illi luxus opesque fuit;
Post his lustra novem jacet hic, natosque reliquit

155. ANONYMI.

In Philistionem Nicæensem mimum.

Qui multis dignam-gemitibus hominum vitam
risu temperavi Nicæensis Philistio,
hic jaceo, ut sunt reliquæ cujuslibet vitæ:
sæpenumero mortuus, sed non-unquam hocce-modo.

156. ISIDORI ÆGEATÆ.

Visco et arundinibus ex aere se nutriebat
Eumelus, tenuiter, sed in libertate;
nunquam vero alienam osculatus-est manum ventris gratia:
hoc delicias illi, hoc afferebat lætitiā.
Ter autem trigesimum qui-vixit annum hic dormit,
et liberis reliquit viscum et pennas et arundines.

157. INCERTI.

Tres annorum decades, triades duas, modum posuerunt
nostræ vitæ vates cœlestes.
Contentus-sum his annis: id tempus enim flos optimus est
ætatis: obiit etiam trisæclisenex Pylus.

158. INCERTI.

In Marcellum Siditen Medicum.

Marcelli hoc monumentum perinclyti medici,
viri summis honorati diis-immortalibus,
cujus libros reposuit bene-ædificata in urbe Roma
Adrianus prioribus præstantior principibus,
et filius Adriani longe excellens Antoninus,
ut et venturos apud homines decus reportaret
ob eloquentiam, quam ei dedit Phœbus Apollo,
heroicis quum-cecinit versibus remedia morborum
libris in doctis chironicis (medicinalibus) quadraginta.

159. NICARCHI.

Orpheus quidem cithara plurimum honorem retulit a-
Nestor autem linguæ suaviloquæ solertia, [mortalibus
structuraque versuum multisciens divinus Homerus,
Telephanes vero tibiis, cujus hoc est sepulcrum.

Hæredes plumæ, glutinis et calami.

157. INCERTI:

Promisere mihi, quibus ars est sidera nosse,
Curricula annorum ter tria terque decem.
Sufficit, ætatis flos isto fine tenetur;
Non fugit Pylus fata trisæclisenex.

159. NICARCHI.

Nomen grande sibi testudine quæsiit Orpheus,
Eloquio Pylus lene fluente senex.
Egregiam docto dat famam carmen Homero;
Tibia Telephani; cujus hic est tumulus.

160. ANAKREONTOS.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τὸδε σῆμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθὼν φαίνεται, ἀλλὰ κακῶν.

161. ANTIPATROI SIDONII.

α. Ὅρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας
γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβου Ἀριστομένους;
β. Ἀγγέλλω μερόπασσιν ὅθ' οὐνεκεν ὄσσον ἄριστος
οἰωνῶν γενόμεν, τόσσον ὅδ' ἡθύνων.
Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι·
ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

162. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εὐφράτην μὴ καίε, Φιλώνυμε, μηδὲ μίτην
πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμι καὶ ἐκ πατέρων,
Πέρσης αὐθιγενής, ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μῆναι
ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.
Ἀλλὰ περιστελίας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρά χέης· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

163. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

α. Τίς τίνος εὔσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;
β. Πρηξὼ Καλλιτέλεος. α. Καὶ ποδαπή; β. Σαμῆ.
α. Τίς δέ σε καὶ κτερέϊξε; β. Θεόκριτος, ὃς με γονῆς
ἐξέδοσαν. α. Θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; β. Ἐκ τοκετοῦ.
α. Εὔσα πόσων ἐτέων; β. Δύο κεῖκοσιν. α. Ἡ ῥά γ'
β. Οὐκ, ἀλλὰ τριετὴ Καλλιτέλην ἔλιπον. [ἄτεκνος;
α. Ζῶσι σοὶ κείνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἴκοιτο.
β. Καὶ σοὶ, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά.

164. ANTIPATROI SIDONII.

α. Φράζε, γύναι, γενεήν, ὄνομα, χθόνα. β. Καλλιτέλης
δ' σπείρας, Πρηξὼ δ' οὐνομα, γῇ δὲ Σάμος. [μὲν
α. Σῆμα δὲ τίς τὸδ' ἔχων; β. Θεόκριτος, ὃ πρὶν ἄθικτα
ἡμετέρας λύσας ἄμματα παρθενίης.
α. Πῶς δ' ἔθανες; β. Λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. α. Εἰπέ δὲ
ἦλθες ἐς ἡλικίην. β. Δισσάκις ἐνδεκέτις. [ποίην
α. Ἡ καὶ ἄπαις; β. Οὐ, ξεῖνε· λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητι
Καλλιτέλην, τριετὴ παῖδ' ἔτι νηπίαχον.

160. ANACREONTIS.

Validus in praeliis Timocritus, cujus hoc sepulcrum;
Mars autem non bonis parcit, sed malis.

161. ANTIPATRI SIDONII.

a. Avis, Jovis Saturnii minister, qua gratia stas
acer super magni sepulcro Aristomenis?
b. Nuntio mortalibus hunc, quantum ego antecello
volucris, tantum præstare juvenibus.
Timidæ sane timidis insident columbæ,
nos autem intrepidus viris gaudemus.

162. DIOSCORIDIS.

Euphraten ne ure, Philonyme, neu polluas
ignem in me; Persa sum et a stirpe,
Persa germanus, sane domine: ignem vero polluere
nobis est gravi amarius morte.
Sed involvens me da telluri; neu in mortuum
lavacra fundas: colo, domine, et fluvios.

163. LEONIDÆ.

a. Quæ, quo prognata, mulier, Paria sub columna jaces?
b. Prexo Callitelis. a. Et ubi-orta? b. Sami. [rentes
b. Quis vero te et tumulavit? b. Theocritus, cui me pa-
elocaverant. a. Moreris autem cujus ergo? b. Puerperii.
a. Quot annorum? b. Duôm et viginti. b. Num igitur orba?
b. Non, sed trimum Callitelem reliqui.
a. Vivat tibi hic certe, et ultimam senectam attingat.
b. Etiam tibi, hospes, det Fortuna omnia pulchra.

164. ANTIPATRI SIDONII.

a. Dic, mulier, genus, nomen, terram. b. Calliteles quidem,
qui genuit; Prexo autem nomen; terra vero Samus.
a. Tumulum porro quis hunc struxit? b. Theocritus,
nostræ solvit nodum virginitatis. [qui prius intactum
a. Sed quomodo obiisti? b. Partus in doloribus. a. Dic
attigeris ætatem. b. Bis undecennis sum. [etiam qualem
a. Num etiam orba? b. Non, o hospes; reliqui enim in pue-
Callitelem, trimum puerum adhuc infantem. [ritia

160. ANACREONTIS.

Hanc bello spectatus habet Timocritus urnam:
Mars timidus parcens fortia corda rapit.

161. ANTIPATRI SIDONII.

Cur ad Aristomenis magni stas torva sepulchrum,
Dic mihi, dic summo præpes amata Jovi.

162. DIOSCORIDÆ.

Ne precor Euphratem combure, Philonyme, flammam
Nec viola, Persis namque ego Persa satus,
O here! nam Persis ignem fedare piaculum

Resque vel horribili morte timenda magis.
Contege et infer humo, sed sic ne mortua lymphis
Membra laves: et aqua est res, here, sancta mihi.

163. LEONIDÆ.

Marmore sub Pario, quæ, cujus nata quiescis?
Praxo Callitelis. Nata sed unde? Samo.
Quis fecit tibi justa? Theocritus ille, maritus
Qui mihi. Quæ mortis causa? Puerperium.
Annos quot vixti? Duo denos post bis. An orba es?
Non: superest trimus nam mihi Calliteles.
Vivat, et in seros deducat tempora canos,
Et tibi sors, hospes, det bona, quidquid amas.

10 α. Ἐλθοι ἐς ὀλβιστὴν * ἱερὴν τρίχα. β. Καὶ σὸν, ὀδίτα,
οὐρίον ἰθύου πάντα Τύχη βίοντον.

165. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

α. Εἰπέ γύναι τίς ἔφυς. β. Πρηξῶ. α. Τίνος ἔπλεο πατρός;
β. Καλλιτέλεος. α. Πάτρας δ' ἐκ τίνος ἐσσί; β. Σάμου.
α. Μνᾶμα δέ σου τίς ἔτευξε; β. Θεόκριτος, ὅς με σύνευνον
ἤγετο. α. Πῶς δ' ἐδάμας; β. Ἀλγεσιν ἐν λοχίοις.
α. Εἰν ἔτεσιν τίσιν εὔσα; β. Δις ἑνδεκα. α. Παῖδα δὲ
β. Νηπίαχον τρισσῶν Καλλιτέλην ἐτέων. [λείπεις;
α. Ζωῆς τέρμαθ' ἵκοιτο μετ' ἀνδράσι. β. Καὶ σέο δόλη
παντὶ Τύχη βίοντ' ἐτερπνόν, ὀδίτα, τέλος.

166. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὴν γοεραῖς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσσι Λαμίσκην
ῥστατα, Νικαρέτης παῖδα καὶ Εὐπόλιδος,
σὺν βρέφεσιν διδύμοις, Σαμίην γένος, αἱ παρὰ Νείλω
κρύπτουσιν Λιδυῆς ἡόνες ἐκαστέιν.
Ἄλλα, κόραι, τῇ παιδί λεχώτα δῶρα φέρουσαι,
θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

167. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΕΚΑΤΑΙΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Ἀρχέλει με δάμαρτα Πολυξείνην, Θεοδέκτου
παῖδα καὶ αἰνοπαθοῦς ἔννεπε Δημαρέτης,
ὅσσον ἐπ' ὠδίσιν καὶ μητέρα· παῖδα δὲ δαίμων
ἐφθασεν οὐδ' αὐτῶν εἰκοσιν ἡελίων.
Ὀκτωκαιδεκτίς δ' αὐτῇ θάνον, ἄρτι τεκοῦσα,
ἄρτι δὲ καὶ νύμφη, πάντ' ὀλιγοχρόνιος.

168. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

« Εὐχέσθω τις ἔπειτα γυνὴ τόκον », εἶπε Πολυξῶ,
γαστέρ' ὑπὸ τρισσῶν ῥηγνυμένη τεκέων·
μαῖης δ' ἐν παλάμῃσι χύθη νέκυς· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
ῥλισθον κοίλων ἄβρενες ἐκ λαγόνων,
μητέρας ἐκ νεκρῆς ζωὸς γόνος· εἷς ἄρα δαίμων
τῆς μὲν ἀπὸ ζωῆν εἶλετο, τοῖς δ' ἔπορεν.

a. Deveniat ad felicem sacrum crinem! b. Tuam quo-
prospero-flatu regat totam Fortuna vitam. [que, viator,

165. EJUSDEM, vel ARCHLÆ.

a. Dic, mulier, quæ fuisti. b. Prexo. a. Quo eras patre?
b. Callitele. a. Patria vero ex quanam es? b. Samo.
a. Monumentum tuum quis struxit? b. Theocritus, qui me
duxit. a. Quomodo domita-es? b. In doloribus partus.
a. Quot annos nata? b. Bis undecim. a. Puerumne lin-
b. Infantem trium Callitelem annorum. [quis?
a. Vitæ terminos attingat inter viros. b. Et tuæ donet
toti Fortuna vitæ lætum, o viator, finem.

166. DIOSCORIDIS, vel NICARCHI.

Gementibus quæspiravit in partus-doloribus, Lamiscen,
novissimum, Nicaretæ filiam et Eupolidis,
cum pueris geminis, Samiam genus, juxta Nilum
occultant Libyes oræ viginti-annos-natam.
Sed, o virgines, quæ puellæ dona puerperæ affertis,
calidas in frigidum lacrimas fundite sepulcrum.

167. EJUSDEM, vel HECATÆI THASII.

Archelai me conjugem Polyxenam, Theodecti
filiam et infaustæ nuncupa Demaretæ,
quantum ad dolores etiam matrem: puerum vero fatum
occupavit, nondum plenis viginti solibus (diebus).
Duodeviginti-annorum autem ipsa quoque obiit, recens
recens et nupta, in-omnibus exigui-temporis. [enixa,

168. ANTIPATRI THESSALONICENSIS

« Exoptet aliqua deinceps mulier partum, » aiebat Polyxo,
ventrem a ternis dum-rumpebatur pueris;
obstetricis autem inter manus lapsa-est mortua, et in hu-
prociderunt mares cavis ex lateribus, [mum
matre de mortuâ viva progenies: unus scilicet dæmon
illi quidem eripuit, his vero dedit vitam.

166. DIOSCORIDÆ,

ut aliis placet, NICARCHI

Inter Lucinæ quæ vivere tela Lamisca
Desiit, Eupolidis Nicaretæque genus,
Orta Samo, geminis cum partubus, aggere Nili
Condita post vitæ bis duo lustra jacet.
Dona puerperiis quæ debita ferte puellæ,
Et calidas lacrymas frigida saxa bibant.

167. EJUSDEM,

ut alii volunt, HECATÆI THASII.

Vir meus Archeleos, sumi dicta Polyxena; mater

Demarate fuerat, sed Theodecta pater.

Si peperisse sat est, mater quoque. Sed mihi prolem
Intra bisenos mors rapit atra dies.
Octo decemque annos vixi: nova mater, et uxor,
Non vetus, in parvum tempus utrumque fui.

168. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ecquid adhuc mater fieri velit ulla? Polyxo,
Cum triplici partu distraheretur, ait.
Mortuaque in manibus cadit obstetricis: at alvo
Tres simul e rupta prosiluere mares,
Exanimæ matris vivum genus: abstulit illi
Qui dedit his vitam trux facilisque Deus.

169. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν δάμαλιν τὴν ἱσταμένην πέραν Βυζαντίου ἐν Χρυσο-
πόλει.

Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοῶς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κληίζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κεῖνην γάρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον· ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος· ἐπλων δ' ὅτ' ἐπλων ἐκεῖνος
τῇδε, Φιλιππειῶν ἀντίπαλος σκαφεύων.
Βοῦιδιον δὲ καλεῖμαι ἐθ' ὥς τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἡπείροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

170. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, ἢ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τριετῇ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
εἰδωλὸν μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο·
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἤρπασε μάτηρ,
σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει·
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίνην ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

171. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ἀμπαύσει καὶ τῇδε θοὸν πτερὸν ἱερὸς ὄρνις,
τᾷσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἐζόμενος πλατάνου·
ὦλετο γάρ Ποίμανδρος ὁ Μάλιος, οὐδ' ἐτι νεῖται
ἰξὼν ἐπ' ἀγρευταῖς γευόμενος καλὰ μοῖς.

172. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
σπέρματος, ὑψιπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
ρίνου χερμαστῆρος ἐυστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος·
καί με τις οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾶς ἐχιδνα
σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνείσα χόλον
ἡέλιου χήρῳσεν· ἴδ' ὥς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω
τοῦμ ποσὶν οὐκ ἰδᾶν πῆμα κυλινδόμενον.

169. *De Juvenca, quæ est contra
Constantinopolin.*

Non bovis Inachiae tibi cernor imago, nec a me
Bosphorus hoc arctat qui mare nomen habet.
Iam Junonis pridem furor æmulus egit
In Pharon, at Cecropis sum sata civis ego :
Haud me quippe Chares secum deduxit amator,
Cum faceret ratibus bella, Philippe, tuis.
Bucula nomen erat, quondamque Charetis amica
Littoris aspectu nunc utriusque fruor.

170. POSIDIPPI.

Trimulus Astyanax putei ludebat in ora,
Cum miserum formæ traxit imago suæ :
Educit sed mater aquis, et scire laborat
Anxia, pars vitæ num foret ulla super.
Atque ita vos, Nymphæ, non polluit ille, soporem

ANTHOLOGIA. I.

169. ANONYMI.

In vaccam erectam trans Byzantium Chrysopoli.

Inachiae non sum bovis forma, neque a me
nomen-obtinet adversum Bosphoriam fretum.
Istam enim olim gravis ira fugavit Junonis
in Pharum : hæc autem ego Cecropia sum mortua. [Ille
Uxor eram autem Charetis ; navigavi quum navigavit
huc, Philippicarum adversarius navium.
Juvenca vero nominor adhuc ut olim, et nunc Charetis
uxor continentibus delector ambabus.

170. POSIDIPPI, vel CALLIMACHI.

Trimum ludentem circa puteum Archeanactem
species formæ vana attraxit ;
ex aqua autem puerum totum-madidum eripuit mater,
inquirens vitæ si quam partem retineret ;
Nymphas vero non polluit infans, sed in genibus
matris consopitus altum dormit somnum.

171. MNASALCÆ SICYONII.

Reficiet et hinc rapidam alam sacra avis,
super hac dulci considens platano :
periit enim Pœmander Melius, neque amplius veniet
visco in venatrices infuso arundines.

172. ANTIPATRI SIDONII.

Qui prius ego et sturnum et prædatricem amovebam
seminis, alte-volantem Bistoniam gruem,
corii lapides-jaculantis agilia membra intorquens.
Alcimenēs, volucrum procul habebam nubem :
et me quædam vulneratrix ad talum dipsas vipera
carni e maxillis amarā immittens venenum
sole (vita) orbavit. Vide ut æthereā intuens,
nescivi malum quod mihi ad pedesolvebatur.

Sed longum matris dormiit in genibus.

171. MNASALCÆ SICYONII.

Hac quoque sub platani requiescet molliter umbra,
Et quasi sacra Diis tuta sedebit avis :
Pœmander periit quia Melius ille, nec ultra
Hæc loca viscatīs tentat arundinibus.

172. ANTIPATRI SIDONII.

Qui sturnos prius et Thressas arcere solebam
Rure sato jussas alta secare græs ;
Aleimenes, libransque cavæ cita verbera fundæ,
Pellebam longe vel populabar aves :
Arida me petiit scelerato vipera dente,
Infixitque pedi virus ab ore suo.
Sic ego dum specto cœli convexa, periculum
Non vidi misero quod fuit ante pedes.

173. ΔΙΟΤΙΜΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτόματα δαίλη ποτὶ ταῦλιον αἱ βόες ἤλθον
 ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι·
 αἰαῖ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυὶ τὸν μακρὸν εὐδαι
 ὕπνον· ἐκαιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

174. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
 ἀρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου·
 οὐδέ σευ ἐκ καλάμωιν κερχαὶ βόες ἀδὺ μέλισμα
 δέξονται, σκιερᾷ παρ δρυὶ κεκλιμένου.
 Ὡλεσε γὰρ πρῆσττήρ σε κεραύνιος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
 ὥψε βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν.

175. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὕτω πᾶσ' ἀπόλωλε, γεωπόνε, βῶλος ἀρότροις,
 ἥδη καὶ τύμβους νιοτοβατοῦσι βόες,
 ἡ δ' ὕνις ἐν νεκυέσαι. Τί τοι πλεόν; ἡ πόσος οὗτος
 πυρὸς, δν ἐκ τέφρης, κοῦ χθονὸς ἀρπάσετε;
 Οὐκ αἰεὶ ζήσεσθε, καὶ ὑμέας ἄλλος ἀρύσει,
 τοίης ἀρξαμένους πᾶσι καχοσπορίης.

176. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Οὐχ ὅτι με φθίμενον κῆδος λίπεν, ἐνθάδε καίμαι
 γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυροφόροιο νέκυς·
 ταρχύθη γὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν ποτε, νῦν δ' ἀροτῆρος
 χερσὶ σιδηρεΐη μ' ἐξεκύλισεν ὕνις.
 Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἐρεῖ λύσιν, ὅππότ' ἐμεῖο,
 ζεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος;

177. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

178. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Λυδὸς ἐγὼ, ναὶ Λυδὸς, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
 δέσποτα, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.

173. DIOTIMI, vel LEONIDÆ.

Sponte-sua vespere ad stabulum boves redierunt
 e monte, multa conspersæ nive:
 heu, heu! Therimachus autem juxta quercum longum il-
 somnum, sopitusque erat ab igne cœlesti. [Ium dormit

174. ERYCII.

Non-amplius fistularum pastorale melos juxta hanc
 modularis celsam, Therimache, platanum;
 neque tuis e calamis cornutæ boves dulcem cantum
 accipient, opacam prope quercum reclinati:
 perdidit enim turbo te fulmineus; et ad stabulum
 sero boves præ-nive festinantes redierunt.

175. ANTIPHILI.

Itane omnis periit, o agricola, gleba aratris?
 Jam et tumulorum dorso-insultant boves,
 vomis vero in mortuis. Quid inde lucri? aut quantum hoc
 frumentum quod e cinere et non e tellure rapietis?
 Non semper vivetis, et vos alius arabit,
 talis qui-auctores-fuistis omnibus malæ-seminationis.

176. EJUSDEM.

Non quod mihi mortuo justa-sepultura defuit, hic jaceo
 nudum super terram frugiferam cadaver:
 conditus enim ego sum olim aliquando, nunc vero agricolæ
 manibus ferreus me provolutum-detexit vomis. [mearum,
 Num quis igitur malorum inortem dicet solutionem, quando
 hospes, ærumnarum novissima est ne tumulus quidem?

177. SIMONIDIS.

Tumulum hunc Spintheri pater superimposuit mortuo.

178. DIOSCORIDIS NICOPOLITÆ.

Lydus ego, næ, Lydus, ingenuo autem me in-sepulcro,
 domine, Timanthem tuum condidisti nutrimum.

173. DIOTIMI; alii LEONIDÆ,
de Therimacho.

Ad stabulum, sed sponte sua, de monte redibant
 Hiberno gelidæ de nivis imbre boves.
 Eheu Therimachus sub quercu nocte quiescit
 Perpetua, sacro tactus ab igne Jovis.

174. ERYCII,
de eodem.

Non posthac silvestre canet tibi fistula, fuso
 Hujus sub platani tegmine Therimacho.
 Nec tua mulcebunt quercus sub fronde jacentis
 Larvina cornigeras corpora fessa boves.

Tu cadis igne Jovis: sero rediere juvenæ
 Ad stabula, et multa permauerunt nive.

175. ANTIPHILI.

Usque adeo tellus, o rustice, desit aratris,
 Ut jam proscindant ipsa sepulchra boves?
 Quid juvat, ossa premis quod vomere, quantula grana,
 Dic, non gleba tibi, sed cinis iste dabit?
 Et vos mors quondam manet, et vos alter arabit,
 A quibus incepit tam scelerata seges.

178. DIOSCORIDÆ.

Servus sum, fateor, sed tu Timanthi benignus
 Ingenua altori das monumenta tuo.

Εὐαίων ἀσινῇ τείνεις βίον· ἦν δ' ὑπὸ γήρως
πρὸς με μόλῃς, σὸς ἐγὼ, δέσποτα, κῆν Ἀΐδῃ.

179. ΑΔΗΛΟΝ.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ναί, δέσποτα, πιστὸς ὑπάρχω,
ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος,
ὥς με τότε ἐκ νούσου τρίς ἐπ' ἀσφαλὲς ἤγαγες ἶχνος,
καὶ νῦν ἀρχούσῃ τῇδ' ὑπέθου καλύβῃ,
Μάνην ἀγγείλας, Πέρσῃν γένος. Εὖ δέ με βέζας
ἔξεις ἐν χρεΐῃ ὁμώας ἐτοιμοτέρους.

180. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἥλλάθῃ θανάτοιο τεὸς μόρος, ἀντὶ δέ σείο,
δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγρὸν ἐπλησα τάφον,
ἥνικα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχον,
ὥς ἂν ἀποφθιμένου κείθι δέμας κτερίσω·
ἀμφὶ δ' ἔμ' ὠλισθεν γυρὴ κόνις. Οὐ βαρὺς ἡμῖν
ἔστ' Ἀΐδης· ζήσω τὸν σὸν ὑπ' ἥλιον.

181. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Οἰκτρὰ δὴ δνοφερὸν δόμον ἤλυθες εἰς Ἀχέροντος,
Δαμοκράτεια φίλα, μαστρί λιπούσα γόους.
Ἄ δὲ, σέθεν φθιμένας, πολιοὺς νεοθῆγι σιδάρῳ
κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμους.

182. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
δέξατο, παρθενίας ἀμματα λυομένα.
Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχυν
λοιτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
ἥῳι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο·
αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούρουν παρὰ παστῶ
πεύχαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον δδόν.

183. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

* Παρθενικῆς τάφος εἴμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ·
Ἄδης τὴν Κροκάλης ἐφθασε παρθενίην·

Prosper illæsam producas vitam! si vero præ senio
ad me venies, tuus ego, domine, sum etiam in inferis.

179. INCERTI.

Tibi et nunc sub terra, næ, domine, fidus sum,
sicut prius, benevoli-animi tui haud oblitus,
ut me tunc e morbo ter firmos restitueris in pedes,
et nunc sufficienti hacce condideris in-cella,
Manen annuncians, Persam genus. De me autem bene me-
habebis in usu-necessario famulos paratiores. [ritus]

180. APOLLONIDÆ.

Commutata est mortis tua sors, et vice tui,
domine, servus ego tristem implevi tumulum,
quando tuum tibi lacrimosum sub terra sepulcrum fo-
ut exanimis ibi corpus sepelirem : [dieham;
at circa me tum corruit curvus pulvis. Non graves nobis
sunt tenebræ-Orci; vivam tuo sub sole.

181. ANDRONICI.

Lugenda sane tenebrosam domum ingressa es Acherontis,
Damocratia cara, matri linquens gemitus.
Hæc vëro, te extincta, canos recens-acuminato ferro
sibi-abscidit senili e capite crines.

182. MELEAGRI.

Non nuptias, sed inferias sponsales Clearista
nacta est, virginittatis nodos quum-solvit.
Modo enim vespertinæ præ foribus nymphæ sonabant
tibiæ, et thalamorum strebebant portæ;
sed mane tibiæ ululatum emisierunt, et Hymenæus
silere-coactus in lugubrem lessum abiit;
eodem vero et lucem spargebant juxta thalamum
tædæ, et mortuæ ad-inferos collustrabant viam.

183. PARMENIONIS.

[Virginis tumulus sum Helenæ; propter luctum autem
Pluto Crocales occupavit virginittatem : [fratris]

Sit tibi vita diu, sit prospera : cum gravis annis
Huc ad me venies, hic quoque crede tuum.

179. INCERTI.

Hic quoque apud manes, here, sum tibi fidus, ut ante,
Mente tenens memori tot benefacta mihi.
Quippe ter ex morbo per te mihi reddita vita,
Et data quæ satis est, hic quoque cella mihi,
Inscribens Manem, Persam genus : omnis ob illud
Promptior imperio jam tibi servus erit.

180. APOLLONIDÆ.

In me translata est tua sors, here; triste sepulchrum
Implevi domini nam vice servus ego :

Dum fodio feralè cavum, quò condere possem
Corporis exanimi frigida membra tui.
Meque superlabens humus obruit : at mihi mors hæc
Non gravis est : vivam quippe sub axe tuo.

182. MELEAGRI.

Pronuba non Juno, Clearista, sed infera Juno,
Tunc, tibi virginittas cum raperetur, erat.
Vixdum desierat nocturnos tibia cantus;
Fervebat thalami postis uterque sono :
Cum matutinas jam non Hymenæus ad aures,
Sed truce sub gemitu nenia nostra venit.
Atque eadem lectum quæ duxerat usque puellam,
Duxit ad infernas pinea tæda domos.

εἰς δὲ γόους Ὑμέναιος ἐπαύσατο· τὰς δὲ γαμοῦντων
ἐλπιδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρθενικῆς τάφος εἴμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἔπ' ἀδελφοῦ
προφθιμένου διπλᾷ μητρὸς ἔχω δάκρυα·
μνηστῆρσιν δ' ἔλιπον κοῖν' ἄλγεα· τὴν γὰρ ἔτ' οὐπω
οὐδενὸς ἢ πάντων ἐλπίς ἐκλαυσεν ἴσως.

185. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Αἰσονίη με Λίβυσσαν ἔχει κόνις, ἄγχι δὲ Ῥώμης
κείμαι παρθενικῇ τῇδε παρὰ ψαμάθω·
ἢ δέ με θρεψαμένη Πομπηίῃ ἀντὶ θυγατρὸς,
κλαυσαμένη τύμβω θῆκεν ἐλευθερίῳ,
πῦρ ἕτερον σπεύδουσα· τὸ δ' ἔφθασεν, οὐδὲ κατ' εὐχὴν
ἡμετέραν ᾔψεν λαμπάδα Περσεφόνη.

186. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπύχει
λῶτος, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις·
οἱ ῥῆνος δ' εἰς ὕμέναιον ἐκώμασεν· ἢ δὲ τάλαινα,
οὐπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.
Δακρυόεις Ἀΐδην, τί πόσιν νύμφης διέλυσας,
αὐτὸς ἐφ' ἀρπαγίμοις τερπόμενος λέχεσιν;

187. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ γρῆς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
παρθενικῆς. Ἀΐδην, τοῦθ' ὁσίως κέκρικας;

188. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἐπλεο, κούρη,
ῥῆριος, ἀκαμίας οἶάτ' ἐφ' ἡλικίης·
ἀλλὰ τοῖς θαλάμοις γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος,
οὐδ' Ἥρης ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν,
πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἑρινὺς
φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἤκεν ὅπα·
ἤματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνῆπτετο λαμπάδι παστὰς,
τούτῳ πυρκαϊῆς, οὐ θαλάμων ἐτυχες.

184. PARMENIONIS.

Sub me virgo sita est Helene post funera fratris,
Sic duplices lacrymas mortua matris habet.
Lamentum commune procis : quia tradita nulli,
Spes ideo cunctis quæ fuit æqua, dolet.

185. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Afram me tellus habet Italia : nec procul urbe
Principe virgineum corpus arena tegit.
Me domina ingenuo donat Pompeja sepulchro,
Cui vice liliolæ semper amata fui.
Advenere faces, sed non quas illa parabat :

in gemitus autem hymenæus desiit, et procorum
spes non thalamus consopivit, sed tumulus.

184. EJUSDEM.

Virginis tumulus sum Helenæ ; propter luctum autem fratris
prius-mortui duplices matris habeo lacrimas ;
procis vero reliqui communes dolores : quæ enim nullius
erat, hanc omnium spes deslevit pariter. [dum

185. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ausonius me Libysam habet pulvis, et prope Romam
jaceo virgo hanc juxta arenam ;
quæ autem me nutrit Pompeia tanquam filiam,
lamentata, tumulo me condidit ingenuo,
ignem alterum (nuptialem) festinans ; sed iste antevertit,
nostro accendit facem Proserpina. [nec pro voto

186. PHILIPPI.

Modo quidem in thalamis Nicippidis dulcis resonabat
tibia, et nuptialibus hymnus gaudebat plausibus :
sed fletus in hymenæum irrupit, ac misera,
nondum plane uxor, exanimis conspiciebatur.
Lacrimose Pluto, quid maritum a-sponsa sejunxisti
ipse etiam raptu-quæsito gaudens toro?

187. EJUSDEM.

Anus Nico Melitæ tumulum sertis-redimivit
virginis. Pluto, hoc num sancte decrevist?

188. ANTONII THALLI.

Infelix Cleanassa, tu quidem nuptiis eras, puella,
matura, utpote tempestiva in ætate constituta ;
at tuis thalamis non nuptiarum-instructor Hymenæus,
neque Junonis pronubæ lampades affuerunt ;
lugubris autem Pluto irrui, circaque Furia
letalis ex ore fatalem emisit vocem :
quaque die conjugale ardebat lampade cubiculum,
hacce rogos, non thalamus tibi-obtigit.

Imperia infernæ plus valuistis heræ.

186. PHILIPPI.

Læta sonabat adhuc Nicippidos ante cubile
Lotus, et ob juvenum carmina plausus erat.
Interruit atrox Hymenæum luctus, et illa,
Non bene adhuc mulier, mortua visa cito est.
Justa quid immitis dirimis connubia, Pluto,
Dulce tibi raptu cum sit amore frui?

187. [SIMONIDÆ.]

Marcida anus Nico Melites dat sarta sepulchro
Virginis. Hocne æquum est, hoc placet, Orce, tibi?

189. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ σε λίγεια κατ' ἀφνὸν Ἀλκίδος οἶκον
ἀκρὶ μελιζομένην ὄψεται ἄελιος·
ἤδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι
καὶ δροσερὰ χρυσέας ἀνθεα Περσεφόνας.

190. ANYTHΣ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀκρίδι τᾶ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτᾳ
τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ,
παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισὰ γὰρ αὐτᾶς
παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ὤχετ' ἔχων Ἀΐδας.

191. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἄ πάρος ἀντίφθογον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυόλοις,
πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθορον, οἷά τις ἀχῶ,
κέρτομον ἀντρωδοῖς χεῖλεσιν ἁρμονίαν,
νῦν εἰς γὰρ ἀγλῶσσοι ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι, μιμητὰν ζᾶλον ἀνηναμένα.

192. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Οὐκέτι δὴ πτερύγεσαι λιγυρθόγγοισιν αἰεῖσεις,
ἀκρὶ, κατ' εὐκάρπους αὐλάκας ἔζομένα,
οὐδὲ με κεκλιμένον σκιερὰν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἀδὺ κρέκουσα μέλος.

193. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Τάνδε κατ' εὐδένδρον στεῖλων δρίος εἵρυσά χειρὶ
πτώσουσας βρομῆς οἰνάδος ἐν πετάλοις,
ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείῃ,
τερπνὰ δι' ἀγλῶσσοι φεγγαγμένα στόματος.

194. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἄδε θανοῦσαν
Ἀργίλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει,
ᾗς καὶ, στ' ἰθύσεις πανέσπερον ὕμνον αἰδεῖν,
πᾶν μέλαθρον μολπᾶς ἰαχ' ὑπ' εὐκελάδου.

189. ARISTODICI RHODII.

Non-amplius sane te in opulenta Alcidis domo, arguta
locusta, cantus-modulantem videbit sol :
jam enim ad prata Clymeni avolasti
et roscidos aureas flores Proserpinæ.

190. ANYTES, vel LEONIDÆ.

Locustæ, illi in agris lusciniæ, et in-quercubus-dormienti
cicadæ communem tumulum struxit Myro,
virgineam stillans puella lacrimam : gemina enim illius
ludicra flecti-nescius abiit habens Orcus.

191. ARCHIÆ.

Quæ antea respondentem-vocem insonui pastoribus
sæpe et arborum-sectoribus pica et piscatoribus,
sæpeque crepui multivocam, velut quædam Echo,
et cavillantem occinentibus labiis harmoniam,
nunc in terram sine-lingua et sine-voce lapsa,
jaceo, imitatrice æmulatione abjectâ.

192. MNASALCÆ.

Non-amplius sane alis argute-sonantibus canes,
o locusta, in uberibus sulcis sedens,
neque me reclinatum umbrosa sub trichila delectabis,
fulvis ex alis dulce crepans melos.

193. SIMMIÆ.

Hanc per lætum ingrediens fruticetum retraxi manu
latitantem bacchicæ vitis in foliis,
ut mihi bene-clausa sonitum in domo exhiberet,
grata elingui crepans ore.

194. MNASALCÆ.

Locustam Democriti alis-strepentem hæc mortuam
Argilus urbs longam prope viam habet,
cujus et, quando ferebatur-animo-ad vespertinum hynnum
cantu totum atrium resonuit arguto. [canendum,

189. ARISTODICI RHODII,

de locusta.

Non te sol oriens posthac, locusta, videbit
Acidos in nitida dulce sonare domo.
Quippe hinc avolitans flores Plutonis obertas,
Prataque reginæ roscida Persephonæ.

190. ANYTÆ, sive ut alii LEONIDÆ,

de cicada et locusta.

Lætâ cicada comis, locustaque ruris aedon,
Hunc vobis tumulum ponit utrique Myro,
Tristitiam fletu virgo testata, quod illi
Mors pariter lusus abstulit atra duos.

191. ARCHIÆ,

de pica.

Occentare procax pisces capientibus, et qui
Materiam cædunt, quique sequuntur oves;
Nec minus alternis convivia reddere dictis,
Qualis in adverso vocis imago jugo :
Nunc elinguis humi jaceo sine voce, tacentque
Humanis toties æmula rostra sonis.

192. MNASALCÆ,

de locusta.

Non locusta canes semet quatientibus alis
Amplius, in sulco frugiparente sedens :
Nec mihi dulcis erit posito frondente sub umbra
Ille tuus penna leue crepante sonus.

195. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄκρις, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
 ἄκρις, ἀρουραῖη Μοῦσα, λιγυπτέρυγε,
 αὐτορυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοι τι ποθεινὸν,
 ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
 ὥς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
 ἄκρι, μιτωσαμένη φθόγγον ἔρωτοπλάνον.
 Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
 καὶ ὀροσερὰς στόματι σχιζομένης ψακάδας.

196. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Ἀγῆεις τέττιξ, ὀροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυθεῖς,
 ἀγρονόμαν μέλπεις μούσαν ἐρημολάλων·
 ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοις, πριωνώδεσι κώλοις
 αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
 Ἀλλὰ, φίλος, φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις
 παίγιον, ἀντωδὸν Πανὶ χρέκων κέλαδον,
 ὅσσα φυγὼν τὸν Ἐρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω
 ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερᾷ κεκλιμένος πλατάνῃ.

197. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ, λιγυρὰν δὲ μούσαν ἀνείην
 ἄκρις ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον·
 Δαμόκριτος δ' ἐπ' ἐμοὶ τὸν εἰκοτά τύμβον, ὁδῶτα,
 ἐγγύθεν Ὡρωποῦ χεῖν ἀποφθιμένα.

198. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Εἰ καὶ μικρὸς ἰδεῖν καὶ ἐπ' οὐδεος, ὃ παροδῖτα,
 λαῶς ὁ τυμῆτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,
 αἰνοίης, ὠνῶρωπε, Φιλαινίδα· τὴν γὰρ αἰοδὸν
 ἄκριδα, τὴν εὔσαν τὸ πρὶν ἀκानθοβάτιν,
 διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμίτιν,

195. MELEAGRI,

de locusta.

Quæ somnum locusta creas mihi, fallis amorem,
 Ruris Musa, fidis cui vice penna sonat,
 Excute sacundas pedibus titubantibus alas,
 Dulcia nativa carmina singe lyra :
 Ut mea per vigiles requiescant pectora curas,
 Vincaturque tuis ipse Cupido modis.
 Matutina tibi dabo munera, sectile porrum,
 Et teneras, oris pabula, roris aquas.

196. EJUDEM,

de cicada.

De matutino quæ pascere rore cicada,
 Et canis in solis carmen agreste locis;
 Et pedibus frondes insidens pectine junctis,
 Corpore das lyricis nigricolore modos;
 Silvicolis meditare, rogo, nova carmina Nymphis,

195. MELEAGRI.

Locusta, meos quæ fallis amores, solatium somni,
 locusta, agrestis Musa, alis dulcisona,
 naturalis imitatio lyræ, crepa mihi quidpiam desiderabile,
 concutiens tuis pedibus loquaces alas,
 ut me laboribus liberes prorsus insomnia curæ,
 locusta, psallens sonum amores fallentem.
 Munera vero tibi allium sempervirens matutina dabo,
 et roscidas ore quæ finduntur guttas.

196. EJUDEM.

Resonans cicada, roscidis guttis inebriata,
 agrestem canis musam solitarie loquacem;
 in-summo vero insidens foliis, serratis cruribus
 fulvo strepis corpore sonum lyræ.
 Sed, o amica, cane aliquid novum arboreis Nymphis
 ludicrum, contra-sonantem Pani crepans strepitum,
 ut fugiens Amorem, meridianum somnum vener
 hic sub umbrosa reclinatus platano.

197. PHAENNI.

Democrito quidem ego, dulcem quoties musam ordier
 locusta ab alis, profundum somnum adducebam :
 Democritus autem super me decentem tumulum, o viator;
 prope Oropum fudit defunctam.

198. LEONIDÆ TARENTINI.

Etiamsi exiguus visu et hærens arææ (*humilis*), o viator,
 lapis sepulchralis nobis impositus est,
 laudes, o homo tu, Philænidem. Cantatricem enim
 locustam, quæ prius per-spinas incedebat,
 binos ad annos dilexit me in-culmis-degentem,

Respondens tremulis Panos arundinibus :
 Ut dulcem capiam somnum fugitivus amoris,
 Dum platani medio me tegit umbra die.

197. PHAENNI,

de locusta.

Hospes, Damocrito gratum locusta soporem
 Sepe dedi, blando dum strepit ala sono.
 At cassæ mihi luce dedit pro mole sepulchrum
 Oropi propter mœnia Damocritus.

198. LEONIDÆ,

de locusta.

Sit modicus quamvis, nec humo nisi leniter exstet
 Iste superpendens mortua membra lapis :
 Vos tamen o laudate Philænida, quippe canoram
 Locustam, solitam per vepres aspra gradi,
 Dilexit totos annos duo; deinde sepultam

κεῦ θέτ' ἐφ' ὑπνιδίῳ χηραμένη πατάγῳ·
καί μ' οὐδὲ φθιμένην ἀπανήνατο· τοῦτο δ' ἐφ' ἡμῖν
τῶλγιον ὥρθωσεν σᾶμα πολυστροφίης.

199. ΤΥΜΝΕΩ.

Ὅρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθάγον ἰσωσάμενον,
ἡρπασθης, φίλ' ἔλαιέ· σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

200. ΝΙΚΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπ' * ὄρπακα κλωνὸς ἐλιχθεῖς
τέρψομαι ἀπὸ ραδινῶν φθόγγων εἰς πτερύγων·
χείρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
μάρψεν, ἐπὶ γλωρῶν ἐζόμενον πετάλων.

201. ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

Οὐκέτι δὴ γλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν
ἀδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἱαχάν·
ἀλλὰ σε γηρύοντα κατήναρεν, ἡχέτα τέττιξ,
παιδὸς * ἀπ' ἡϊθέου χεῖρ ἀναπεπταμένα.

202. ΑΝΥΤΗΣ.

Οὐκέτι μ' ὥς τὸ πάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων
ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος·
ἦ γὰρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὼν ἐπελθὼν
ἐκτεινεν λαιμῷ βίμψα καθεῖς ὄνυχα.

203. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Οὐκέτ' ἀν' ὕλῃεν ὄριος εὐσχιον, ἀγρότα πέροιξι,
ἡχέεσαν ἱγὲς γῆρυν ἀπὸ στομάτων,
θηρεύων βαλίου συνομηλίκας ἐν νομῷ ὕλης·
ὥχιο γὰρ πυμάταν εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

et bene habuit, somnifero meo gaudens strepitu :
ac me ne mortuam quidem repulit, sed hoc super nos
tenue erexit monumentum multarum-stropharum.

199. TYMNÆ.

Avis o Gratiarum cura, o quæ fere-pa
alcedonibus tuum cantum assimilasti,
rapta es, mea elea; tuosque *suaves* mores et dulcem
spiritum silentes noctis habent viæ. [tuum]

200. NICIÆ.

Non amplius sane, patulum sub brachium (?) rami obvo-
gaudebo a gracilibus strepitum emittens alis : [tutus,
manum enim in parvam pueri cecidi, qui me clam
strinxit, viridantibus insidentem foliis.

201. PAMPHILI.

Non-amplius profecto viridantibus insidens foliis
dulcem modulans profundis sonitum;
sed te canentem interfecit, resona cicada,
pueri (scelerati?) manus aperta (*palma*).

202. ANYTES.

Non amplius me ut prius densis alis remigans
excitabis e cubili matutinus expergefactus :
nam te dormientem latro clam aggressus
interfecit gutturi raptim defigens unguem.

203. SIMMIE.

Non amplius per silvestre dumetum umbrosum, o agrestis
resonantem emittis vocem ab ore, [perdix,
venans variegatas æquales in pascuis silvæ :
abiisti enim novissimam in Acherontis domum viam.

Hic posuit Musis orba soporiferis.
Illi vilis ego nec mortua: parva beati
Ingenii nobis hæc monumenta dedit.

199. ΤΥΜΝΕΙ.

Alcyones imitata, soni paris, hospes olivæ,
Quam festiva suam Gratia dicat avem,
Ecce peris, moresque tui, tenerumque susurritans
Spiritus ad tacitas noctis iere vias.

200. ΝΙΚΙÆ,

de cicada.

Non posthac viridi figens vestigia ramo
Alarum trepido murmure dulce canam.
Nam tener heu rapuit læta me fronde sedentem
Contrivitque manu membra canora puer.

201. ΠΑΜΦΙΛΙ

de cicada.

Non in fronde sedens, quam flexilis exserit arbor,

Fundis adhuc molles, blanda cicada, modos;
Sed fugere aggressam pueri, vix puberis ævi,
Cantantem quamvis, te necuere manus.

202. ΑΝΥΤΗΣ,

de gallo.

Non posthac densas plaudens, vigil improbe, pennas
Excutes somnos mane recente meos.
Fur tibi surrepens, cum te quoque somnus haberet,
Non animadverso conscidit ungue gulam.

203. ΣΙΜΜΙÆ,

de perdice.

Rustica non posthac quercus sub tegmine, perdix,
In teneros solves ora canora sonos :
Illiciesque feras ad retia sæva sorores;
Intrasti, nulli quod remeatur, iter.

204. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐκέτι που, τλήμων, σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ,
 πλεκτός λεπταλέαις οἶκος ἔχει σε λύγοις,
 οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος Ἡριγενείης
 ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.
 Σὴν κεφαλὴν αἵλουρος ἀπέθρισε, τάλλα δὲ πάντα
 ἤρπασα, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν.
 Νῦν δέ σε μὴ κούφη χρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
 μὴ τὸ τεὸν κείνῃ λείψανον ἐξερύσῃ.

205. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Οἰκογενὴς αἵλουρος ἐμὴν πέρδιχα φαγοῦσα
 ζῶνιν ἡμετέροις ἐλπεται ἐν μεγάροις;
 Οὐ σε, φίλῃ πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραςτον εἶσω,
 ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτείνω τὴν σθένος ἀντιβίην.
 Ψυχὴ γὰρ σὸο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε βέξω
 δσσ' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύρρος ἔτευξε τάφω.

206. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Ἄνδροδῶρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἵλουρε κακίστη,
 τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσι μία σκυλάκων.
 Κτήτορος Ἀγαθίου τεοῦ πέρδιχα φαγοῦσα,
 λυπεῖς, ὥς αὐτὸν κτήτορα δασσαμένη.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ἔχεις νόον· οἱ δὲ μύες νῦν
 ὀρχοῦνται, τῆς σῆς δραξάμενοι σπατάλης.

207. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὸν ταχύπου, ἐτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης
 ἄρτι μ' ἀπὸ στέρνων, οὐκ ὀπθέντα λαγῶν
 ἐν κόλποις στέργουσα διέτρεφεν ἅ γλυκερόχρως
 Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.
 Οὐδὲ με μητρός ἔτ' εἶχε πόθος· θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης
 ἀπλήστου, πολλῇ δαίτι παχυνόμενος.

204. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non amplius, infelix, scopulorum exsul perdix,
 texta tenuibus domus habet te viminibus,
 neque sub splendore splendentis-facie Auroræ
 extrema vibras calescentium alarum.
 Tuum caput feles demessuit, cetera vero omnia
 eripui, et illa invidam non satiavit mandibulam.
 Nunc autem te non levis tegat pulvis, sed gravis,
 ne tuas illa reliquias effodiat.

205. EJUSDEM.

Domestica feles meam perdicem pransa
 vivere nostris sperat in ædibus?
 Non te, mea perdix, mortuam inhonoratam sinam,
 sed propter te jam occido tuam inimicam.
 Anima enim tua magis commovetur, donec fecero
 quidquid super Achillis Pyrrhus fecit sepulcro.

206. DEMOCHARIDIΣ.

Hominivoris eandem-artem-exercens canibus, feles pes-
 Actæonearum es una catularum. [sima,
 Heri Agathiæ tui perdicem pransa,
 dolore-afficis tanquam ipsum herum si-discerpsisses.
 Et tu quidem in perdicibus animum habes : mures autem
 saltant, tuas rapientes delicias. [nunc

207. MELEAGRI.

Velocipedem, adhuc puerum raptum ejus-quæ-genuit
 nuper me ab uberibus, auritum leporem,
 in sinu diligens nutritivit tenero-cute-insignis
 Phanium, vernis floribus pastum.
 Neque me matris amplius tenuit desiderium; morior au-
 immodica, multis epulis saginatus. [tem a dape

204. AGATHIÆ ORATORIS,

de perdice.

Non jam te, rigidis perdix e cautibus exul,
 Parva tenet lento vimine facta domus :
 Nec cum se tollit roseis Aurora quadrigis,
 Ætherio pennas fota colore quatis.
 Felis enim nitidum caput abscidit : exsatiata
 Non fuit : eripuit cætera nostra manus.
 Non levis ut sit humus, sed sit gravis, ergo precamur,
 Ne mox reliquias eruat illa tuas.

205. EJUSDEM,

de eader

Verna quidem felis, rea sed perdice perempta,
 Sperat adhuc nostro vivere posse lare.
 Optima sed non te perdix patiemur inultam;
 Ibit in inferias illa cruenta tuas.

Iratos Manes vereor, ni fecero, quale
 Fecit ad Æacidæ busta Neoptolemus.

206. DAMOCHARIDIS GRAMMATICI,

de eadem.

Depastis homines canibus par pessima felis,
 Ex Actæonio te reor esse grege.
 Agathiæ perdix domini tibi namque vorata est :
 Nec minus hoc, dominum quam lacerasse fuit.
 Perdices præter tibi nil sapit; at leve mures
 Nunc salient et edunt prandia dicta tibi.

207. MELEAGRI,

de lepore.

Velocem tenero leporem pede, qui modo primum
 Raptus ab auritiæ pectore matris eram,
 Ipsa suo nuper gremio pulcherrima fovit
 Phanium, et verno vivere flore dedit.
 Oblitus jam matris eram, sed copia victus
 Me necat, et nimia viscera tenta dape.

7 Καί μου πρὸς κλισίαις κρύψεν νέκυν, ὡς ἐν δνείροις
αἰὲν ὄρᾱν κοίτης γειτονέοντα τάρον.

208. ANYTHES LYRIKHΣ.

Μνᾶμα τόδε φθιμένου μενεδαίου εἴσατο Δᾶμις
ἵππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφονὸς Ἄρης
τύψε· μέλαν δέ οἱ αἶμα ταλαυρίνου διὰ χρωτὸς
ζέσσε, ἐπὶ δ' αὐαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.

209. ANTIPATPOY.

Αὐτοῦ σοὶ παρ' ἄλωνι, δυπαθεὶς ἐργάτα μύρμηξ,
ἥριον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν,
ὄρα σε καὶ φθιμενον Δηοῦς σταχυητρόφος αὐλαξ
θέλγη, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ.

210. TOY AYTOY.

Ἄρτι νεηγενέων σε, χελιδονί, μητέρα τέκνων,
ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
αἶψας ἐντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
καὶ σὲ κινυρομένην ὀπότε' ἀθρόος ἦλθε δαίζων,
ἥριπεν ἐσχαρίου λαβρόν ἐπ' ἄσθμα πυρός.
Ὡς θάνεν ἡλιτοεργός· ἴδ' ὡς Ἡφαίστος ἀμύντωρ
τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάν.

211. TYMNEΩ.

Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι· νῦν δὲ τὸ κείνου
φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

212. MNASAAKOY.

Αἰθυῖας, ξένε, τόνδε ποδηγέμου ἐννεπε τύμβον,
τᾶς ποτ' ἐλαφρότατον χέρσος ἔθρεψε γόνυ·
πολλαῖς γὰρ νάεσσιν ἰσοδρόμον ἄνυσσε μάχος,
ὄρνις ὅπως, δολιχὰν ἐκπνέουσα τρίβον.

Illa suum propter mihi dat monumenta cubile,
Semper ut in somnis proxima me videat.

208. ANYTÆ.

Damis equo posuit Menedαιο triste sepulchrum,
Quem ferus in medio pectore Mars tetigit.
At niger effluxit valido de corpore sanguis,
Et duram tepido flumine tinxit humum.

209. ANTIPATRI,

de formica.

Ad villam tumulum, patiens formica laborum,
Exstruxi gleba de sitiente tibi:
Ut te, ruris opes inter post fata jacentem,
Nunc etiam foveat semper amata Ceres.

Et meum exanime prope lectum suum condidit corpus, ut
usque videat cubili propinquum sepulchrum. [in somniis

208. ANYTES LYRICÆ.

Sepulchrum hoc mortui pugnas-sustinentis erexit Damis
equi, postquam pectus ejus cruentus Mars
percussit: niger autem cruor ejus dura-pelle-munitum
ebullivit, siccamque glebam tinxit sanguine. [per corpus

209. ANTIPATRI.

Hic tibi, juxta aream, ærumnosa laboratrix formica,
tumulum ex gleba siticulosa erexit;
ut te etiam mortuam Cereris spicifer sulcus
delectet, aratro-facta jacentem in fovea.

210. EJUSDEM.

Recens admodum natorum te, hirundo, matrem pullorum,
nuper te foverem liberos sub ala,
impetu-facto in pullos-educantem nidum,
privavit partu quaternis-orbibus-se-complicans serpens;
et te flebiliter-querentem quum impetuusus venisset lace-
incidit focularis voracem in anhelitum ignis. [raturus,
Sic interit re-inflecta. Ecce ut Vulcanus auxiliator
Erichthonii filii servavit progeniem.

211. TYMNEÆ.

Hic Melitensem rapidum canem dicit petra
se-cohibere, Eumeli fidissimum custodem. [ejus
Taurum eum vocitabant, quum erat adhuc; nunc autem
sonitum tacite noctis habent vias.

212. MNASALCÆ.

Æthyia equæ, hospes, hoc celerrimæ nuncupa sepulchrum,
cujus olim levissimum continens-terra nutriit genu:
multis enim navibus æquum-cursu confecit spatium,
sicut volucris, longam curriculi emetiens viam.

210. EJUSDEM,
de hirundine.

Cum labor ex partu modo te solvisset, hirundo,
Et tua adhuc volucres conderet ala novas,
Irruit in luteum torto quater agmine nidum
Anguis, et exiguas horrida raptat aves:
Dum gemis et luges, jam te veniebat ad ipsam,
Sed cadit in plenos igne calente focus.
Sic fera sæva perit. Per te, Vulcane, salutem
Accipit illa tuo stirps ab Erichthonio.

212. MNASALCÆ,
de fulica.

Hunc celeris fulicæ tumulum dici esse, viator,
Non aluit citius qua puto terra genus.
Nam viuens celeres cursu properante carinas,
Quam vel avis, longum conficiebat iter.

213. APXIOY.

Πρὶν μὲν ἐπὶ χλωροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκας
 ἤμενος, ἢ σκιερᾶς ἀκροκόμου πίτυος,
 ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἰζύος ἀγέτα μολπᾶν
 τέττιζ, οὐνόμοις τερπνότερον χέλυος.
 Νῦν δέ σε, μυρμάκεσσιν ὅπ' εἰνοδίοισι δαμέντα,
 Ἄϊδος ἀπροΐδης ἀμφεκάλυψε μυχός.
 Εἰ δ' ἐάλως, συγγνωστὸν, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων
 Μαιονίδας γρίφοις ἰχθυόλων ἔθανεν.

214. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκέτι παφλάζοντα διαίσσων βυθὸν ἄλμης
 δελφίς, ποιήσεις εἰναλίῳν ἀγέλας,
 οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
 ὑγρὸν ἀναβρίψεις ἄλμα παρὰ σκαφίσιν·
 οὐδὲ σύ γ', ἀρρηστὰ, Νηρηίδας ὡς πρὶν αἰείρων
 νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.
 Ἦ γὰρ ἴσον πρῆξιν Μαλείης, ὡς ἐκυκλήθη,
 κῆμα πολυψάμους ὥσε' ἐπὶ * ψαμάθους.

215. ΑΝΥΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
 αὐχέν' ἀναβρίβην βυσσόθεν ὀρνύμενος,
 οὐδὲ παρ' εὐσκάλμοιο νεὸς περικαλλέα χεῖλη
 ποιφύσσω, τὰ μὲν τερπόμενος προτομαῖ·
 ἀλλὰ με πορφυρέα πόντου νοτίς ὥσ' ἐπὶ χέρσον,
 κείμαι δὲ * ῥαδινὰν τάνδε παρ' ἡϊόνα.

216. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Κύματα καὶ τρηγὺς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν
 δελφῖνα, ξυνῆς καίνων δραμα τύχης.
 Ἄλλ' ἐπὶ μὲν γαίης ἔλεω τόπος· οἱ γὰρ ἰδόντες
 εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστεφον εὐσεβέες·
 ἡ δὲ τεκοῦσα θάλασσα διώλεσε. Τίς παρὰ πόντῳ
 πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης;

217. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἀρχεάνασσαν ἐγὼ, τὰν ἐκ Κολοφῶνος ἐταίραν,
 ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἔζετ' Ἔρως.
 Ἄ νέον ἤβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταί

213. ARCHIÆ.

Antea quidem viridibus florentissimæ ramis picæ
 insidens, aut umbrôsæ alticomæ pinus,
 crepabas pulcris-alis-instructum per ile cantionem, sonora
 cicada, ovium-pastoribus delectabilis testudine.
 Nunc autem te, a formicis vias-perambulantibus domitam,
 Orci improvisus contextit recessus.
 Si vero capta-es, ignoscendum : quippe etiam princeps
 Mæonides per-ænigmata piscatorum obiit. [hymnorum

214. EJUSDEM.

Non-amplius resonantia impetu-pervadens profunda sali,
 delphine, terrebis marinorum-animantium greges,
 neque multis-aperti-foraminibus modulamina calami saltans
 molles sursum-mittes saltus prope naves;
 neque tu certe, o spumæ-excitator; Nereidas ut prius sub-
 dorso vehes Tethyos in ultimos-sinus. [iens
 Sane enim haud-impar promontorii Mæleæ, ut emotus est,
 fluctus arenosissimum detrussit te in littus.

215. ANYTES LYRICÆ.

Non-amplius navigabili exsultans in-mari
 cervicem projiciam ex profundo emergens,
 neque ad pulchris-transtis-instructæ navis pulcherrima
 ruo-cum-streptu, mea delectatus effigie : [labia
 sed me niger ponti humor propulsi in terram,
 jaceoque fluctuosum hoc prope littus.

216. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fluctus et aspera me procella in terram traxit
 delphinum, communis novum spectaculum sortis.
 Sed in terra quidem misericordie locus; conspectum enim
 statim me ad tumulum coronabant homines-pii;
 parens vero unda-marina me perdidit. Quænam apud
 erit fides, qui ne suis quidem pepercit alumnis? [pontum

217. ASCLEPIADÆ.

Archeanassam cohiebo, oriundam Colophone amasiam,
 cujus etiam in rugis dulcis insidebat Amor.
 Ah vos, novum juventæ florem qui decerpistis amatores

213. ARCHIÆ,

de cicada.

Ante sedens densis frondente sub abiete ramis,
 Aut inter pinus quas gerit alta comas;
 Dulce fritinnibus pennato ventre cicada,
 Pro quo nec citharæ carmina pastor amet :
 Sed fornicarum lacerata es ab agmine, teque
 Improvisa feri jam cava Ditis habent.
 Nec captum miror : piscantium ænigmate captus
 Mæonides princeps carminis ipse fuit.

216. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,
de delphine.

Hospes humi spector protrusus ab æquore Delphin,
 Et me naturæ pars aliena tenet.
 Prompta sed in terris bonitas mihi, quippe videntum
 Hunc tumulum pietas, hæc mihi sarta dedit.
 Causa necis quod me genuit mare : cum nec alumnis
 Parcat, in hac speret quis fore tutus aqua ?

217. ASCLEPIADÆ.

Archeanassa mihi civis Colophonos amica est,
 Cujus et in rugis dulce resedit amor.
 Qui juvenis florem juvenes carpistis amantes,

πρωτοβολου, δι' ὅσης ἤλλατε πυρκαϊῆς!

218. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὴν καὶ ἄμα χρυσῇ καὶ ἀλουργίδι καὶ σὺν Ἑρωτι
 θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέραν
 Λαῖδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνιοι Κορίνθου,
 Πειρήνης λευκῶν παιδοτέραν λιθάδιον,
 τὴν θνητὴν Κυθήρειαν, ἐφ' ἣ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
 δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὄντην ἀφροδίτην·
 ἥς καὶ ὑπ' εὐώδει τύμβος ὀδῶδε χρόκῳ,
 ἥς ἔτι κτῶνεν μύρῳ τὸ διάθρογον ὄστευν,
 καὶ λιπαραὶ θυοεινᾶσθιμα πνέουσι κόμαι·
 ἥ ἐπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος Ἀφρογένεια,
 καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν Ἑρώς.
 Εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,
 Ἑλλάς ἂν, ὡς Ἑλένης, τῆσδ' ὑπὲρ ἔσχε πόνον.

219. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Ἡ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα,
 ἡ μόνῃ Χαρίτων λείρια ὀρεψκμένη,
 οὐκέτι χρυσογάλινον δρᾷ δρόμον ἡελίοιο
 Λαῖς, ἐκοιμήθη δ' ὑπὸν ὀρειλόμενον,
 κώμους, καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ ποθέοντων
 κνίσματα, καὶ μύστην λύχρον ἀπειπαμένη.

220. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἐρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον ἀμφὶ κέλευθον
 Λαίδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.
 Δακρυ δ' ἐπισπείσας, « Χαίροις, γύναι, ἐκ γὰρ ἀκουῆς
 « οἰκτεῖρω σέ γ', » ἔφη, « ἦν πάρος οὐκ ἰδομένη.
 « Ἄ πόσον ἡθέλων νόον ἤκαχες· ἀλλ' ἴδε Λήθην
 « ναίεις, ἀγλατὴν ἐν χθονὶ καθευμένη. »

primum-emicantis, per quantum incessistis incendium!

218. ANTIPATRI SIDONII.

Illam simul et auro et purpurea-veste et comite Amore
 luxuriantem, tenera Cypride delicatiorē
 Laïdem cohibeo, civem mari-cinctæ Corinthi,
 Pirenes albis splendidiorem laticibus, [clari
 illam mortalem Cytheream, ad quam *expetendam* proci
 plures *exstitere* quam virginem ob Tyndaridem,
 carpentes gratiasque et venalem venerem:
 cujus et sub odoro-suaviter olet tumulus croco,
 cujus adhuc fragranti unguento humida ossa
 et nitidæ thuris odorem spirant comæ;
 super qua pulchram laceravit faciem Spumâ-nata,
 et lacrimosum singultiens ingemuit Amor. [lectum
 Si vero non communem-omnibus et servum lucris fecisset
 Græcia, ut ob Helenam, sic hujus causa habuisset bellum.

219. POMPEII JUNIORIS.

Quæ pulchrum et cunctis amabilem florem-floruit,
 quæ sola Gratiarum lilia carpsit,
 non-amplius aureo-freno-rectum cernit cursum solis
 Laïs; sed bdormivit somnum debitum,
 convivis, et juvenum rivalitatibus, et amantium [cens.
 vellicationibus et secretorum-conscia lucernæ valedi-

220. AGATHIÆ SCHOLASTICI

Vadens Ephyræ (*Corinthum*) versus sepulcrum vidi
 Laidis veteris, ut inscriptus titulus indicat. [juxta viam
 Ac lacrimam instillans, « Valeas, mulier, nam ex fama
 « misereor tui, » dixi, « quam olim non vidi [Lethen
 « Ah quantopere juvenum animum pupugisti! Sed ecce
 « incolis, pulchritudinem in tellure postquam-deposuisti.»

Per quem transistis, quantus is ignis erat!

218. ANTIPATRI SIDONII,

de Laide.

Quam decuit lusus, quam purpura semper et aurum,
 Præ qua sat mollis non fuit ipsa Venus,
 Laida complector: civis quæ pulchra Corinthi,
 Firenes niveo corpore vicit aquas.
 Mortalis Cytherea, proci non Tyndaris æque
 Floruit: hanc plures nam petiere viri,
 Dulcia carpentes venalis gaudia lecti.
 Hinc croceus tumulo nunc quoque surgit odor.
 Unguentis sed et ipsa madent fragrantibus ossa
 Et nitidæ spirant non nisi thure comæ.
 Hujus lassa genas in funere mater Amorum
 Adstitit, et gemitu pectora quassus Amor.
 Hæc nisi sub pretio patuisset publica, quanta
 Ex Helene Danaïs hinc sata bella forent.

219. POMPEII JUNIORIS,

de eadem.

Quæ formosa prius vernabat amabile cunctis,
 Sola tenens flores, Gratia terna, tuos,
 Non videt auricomæ jam solis lumina Laïs,
 Victa sed æterno membra sopore jacet;
 Vosque epulæ, dixit, juvenum certamen, amoris
 Jurgia, et arcanis fida lucerna, vale.

220. AGATHIÆ ORATORIS,

de eadem.

Adveniens Ephyræ qua fert via cerno sepulchrum,
 Littera quod priscae Laidos esse docet,
 Flensque salutavi, Teque ut, pulcherrima, dixi,
 Nec visam miserer, didita fama facit.
 Olim tot juvenum torsisti pectora: Lethen
 Nunc colis, et terra condita forma tua est.

221. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀχμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα,
 Πατροφίλα, κνθούς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας·
 ἐσθῆσθῃ δὲ τὰ φίλτρα τὰ κοίτιλα, χῶ μετ' αἰοῖδ' ἡς
 ψαλμός, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις.
 Ἄδῃ δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἐταίρην
 ἤρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμνηε φρένα;

222. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφῆρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
 τρυγόνιον, σαβακῶν ἀνθεμα σαλμακίδιον·
 ἢ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν, ἢ φιλοπαίγιμων
 στωμυλίη, Μήτηρ ἦν ἐφίλησε θεῶν·
 ἢ μούνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἄμφι γυναικῶν
 ὄργια, καὶ φίλτρων Λαίδος ἀψαμένη.
 Φῦε κατὰ στήλης, ἱερὰ κόνι, τῇ φιλοβάχῳ
 μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοῖων κάλυκας.

223. ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἡ κροτάλοισι ὀρχηστρίς Ἀρίστιον, ἢ περὶ πεύκας
 τῇ Κυβέλῃ πλοκάμους ῥῖψαι ἐπισταμένη,
 ἢ λωτῶ κερρόντι φορομένη, ἢ τρις ἐφεξῆς
 εἰδυ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κυλίκας,
 ἐνθάδ' ὑπὸ πτελέαις ἀναπύεται, οὐκέτ' ἔρωτι,
 οὐκέτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις.
 Κῶμοι καὶ μανίαι, μέγα χαίρετε· κεῖθι μυρίπνοισι
 ἢ τὸ πρὶν σταφάνων ἀνθεσι κρυπτομένη.

224. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴκοσι Καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
 οὐδ' ἐνὸς οὐδὲ μιῆς ἐδραχόμην θάνατον·
 ἀλλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διηγυσάμην ἐνιαιτούς,
 σκίπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χεῖρα.

225. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ψήγει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου

221. ANONYMI.

Matura amoris et dulcibus Cypridis operibus,
 Patrophila, oculos blandos clausisti;
 extincta sunt lenocinia garrula et cum cantu
 organi-pulsatio, et calicum protervæ propinationes.
 Pluto inexorabilis, quid peramabilem amicam
 rapuisti? an et tuam Cypris furiauit mentem?

222. PHILODEMI.

Hic Tryphera tenerum corpus, hic jacet
 columbula, mollium decus Salmacidum (*meretricum*);
 quam pergula et strepitus decuit, quam studiosa-joci
 garrulitas, Mater quam dilexit deorum;
 quæ sola amavit Cypridis inter mulieres (?)
 orgia, et ad-illecebras Laidis proxime-accessit.
 Germina sub cippo, sacer pulvis, Bacchi-amicæ
 non rubum, sed teneros albarum-violarum calyces.

223. THYILLI.

Illa cum crotalis saltatrix Aristium, circum tædas
 in Cybeles honorem crines jactare sciens,
 quæ loto cornea (*cornu*) efferebatur, ter continuo
 docta meri ad-oras-exhaustire pocula,
 hic sub populis requiescit, non jam amore,
 non-jam vigiliarum sese-delectans laboribus.
 Convivia et furores, multum valete! illic est unguenta-
 quæ antè coronarum floribus obtegebatur. [*spirantibus*]

224. ANONYMI.

Viginti Callicratia et novem liberos enixa,
 neque unum neque unam vidi morientem:
 sed centum et quinque explevi annos,
 baculo tremulam non innixa manum.

225. ANONYMI.

Conterit et lapidem longum tempus, neque ferro

221. INCERTI.

Illa virens annis Venerique et amoribus apta,
 Patrophile, clausit lumina blanda semel.
 Illecebræ pariter, pariter cantusque fidesque.
 Atque inter calices lingua diserta jacet.
 Sæve quid heu Pluto dulcem rapuisse puellam
 Ausus es? an talem te quoque flammæ Amor?

222. PHILODEMI.

Trygonium molli curata cuticula victu
 Hic jacet, evantum gloria Salmacidum.
 Tympana quam decuere, fuit cui frondea cordi
 Pergula, quæ Matri semper amata Deum;
 Sacra magis Veneris quam femina nulla colebat,
 Et quæ blanditiis altera Lais erat.
 Sis memor o super hic stantem pia terra columnam,
 Non sentes, teneras fundere sed violas.

223. THYILLI.

Ad crotalum salisubsula Aristion et prope pinum
 Subve casa sparsas docta rotare comas,
 Et latus ad raucum cornu motare, labrisque
 Pocula vix madidis ducere terna meri;
 Ulmorum sub fronde jacet: nec amoribus ultra
 Dedita pervigili gaudia nocte capit.
 Vina valete: vale Veneris furor. En latet Orco,
 Floribus et textis sueta latere rosas.

224. INCERTI.

Triginta peperit minus uno Callicratea:
 Ex illis nullus, nulla sepulta mihi.
 Curricula annorum centena et quinque peregi,
 Et tremulæ baculo non eguere manus.

225. INCERTI,

de Laerte.

Atteret et lapidem nec ferro parcere novit,

φείδεται, ἀλλὰ μῆ πάντ' ὀλέκει δρεπάνη·
ὥς καὶ Λαέρταο τόδ' ἥριον, ὃ σγεδὸν ἀκτᾶς
* βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
Οὐνομα μὴν ἥρωος αἰεὶ νέον· οὐ γὰρ αἰοιδὰς
ἀμβλύνειν αἰῶν, κτὴν ἐθέλῃ, δύναται.

226. ANAKREONTOS THIOY.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐδόξασε πόλις.
Οὐ τίνα γὰρ τοῖόνδε νέον ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

227. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λέων ὥς δεινὸς ἐν οὐρεσιν, ὥς ὁ Μίκωνος
υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακίῳ πατάγῳ.
Εἰ δὲ κάλυμ' ὄλγιον, μὴ μέμφοι· μικρὸς δ' ἡῶρος,
ἀλλ' ἄνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

228. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Αὐτῷ καὶ τεκέσσαι γυναῖκα τε τύμβον ἔδειμεν
Ἄνδρῶν οὕτω δ' οὐδενός εἰμι τάφος.
Οὕτω καὶ μέλαιμι πολὺν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
δεξαίμεν ἐν ἡμοὶ τοὺς προτέρους προτέρους.

229. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῇ Πιτάνῃ Θρασυβούλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
ἐπτά πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
δεικνὺς ἀντὶ πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊῇ Τύννιχος εἶπε τιθεῖς·
« Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον. »

230. ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἄνιξ ἀπὸ πτολέμου τρέσαντά σε δέξατο μάτηρ,
πάντα τὸν διπλιστὰν κόσμον ὀλωλεκότα,

Una falce metens omnia, longa dies;
Nunc quoque Laertæ tumulum, qui littore distans
Non procul insani spargitur imbre maris.
Nomen at herois semper viget: inclyta vatum
Carmina vis ævi lædere nulla potest.

226. ANACREONTIS.

Cum sua defensans Agathon Abdera perisset,
Flevit ad ardentem patria tota rogos:
Nam tali juvenem virtute ac robore nunquam
Mavors sanguinea sustulit ex acie.

227. DIOTIMI.

Non Libyes in monte furit leo, quale Miconis
Crinagoras, quoties scuta dedere sonum.
Nec tu quod parvus lapis hic irascere: parva

parcit, sed eadem cuncta destruit falce:
sic et Laertæ hic tumulus, qui prope littus
nec-longe abest, frigidis diluitur ab imbris.
Nomen tamen herois semper juvenescit: non enim cantus
deterere ætas, etiamsi voluerit, valet.

226. ANACREONTIS TEII.

Pro Abderis *pugnando* mortuum fortissimum Agathonem
tota, dum cremabatur, hæc cum-clamore-vocavit civitas.
Neminem enim talem ex-juvenibus gaudens-sanguine Mars
interfecit luctuosæ in turbine pugne.

227. DIOTIMI.

Ne leo quidem sic terribilis est in montibus, ut Miconis
filius Crinagoras in scutorum conflictu.
Si vero tegumen (*sepulcrum*) parvum, ne vitio-veritas:
at viros pugnae sustinentes didicit ferre. [parvus locus,

228. ANONYMI.

Sibi et pueris uxoriq[ue] tumulum struxit
Androtio: nondum autem ullius eorum sum sepulcrum.
Sic utinam et maneam diu! si vero aliquando oportet,
capiam in me priores qui sunt priores-natu.

229. DIOSCORIDIS.

Pitanam Thrasybulus super scuto rediit exanimis,
septem ab Argivis vulneribus acceptis,
ostendens adversa cuncta: cruentum autem senex
filium super rogam ponens Tynnichus dixit:
« Ignavi lugeant; ego vero te, nate, siccis oculis
sepeliam, qui es et meus et Lacedæmonius. »

230. ERYCH CYZICENI.

Quum e pugna profugientem te exceperit mater,
toto armorum ornatu amisso,

Et patria est, sed fert robora magna virum.

228. INCRATI.

Sum nullius adhuc tumulus, sed me sibi, natis,
Uxori struxit providus Androtio.
Et maneam sic opto diu: cum non datur ultra,
Ordine nascendi, quilibet huc veniat.

229. DIOSCORIDÆ.

In clypeo Pitana Thrasybulus morte redibat,
Argiva septem vulnera facta manu,
Cuncta adversa ferens: quem Tynnichus ipse cruentum
Imposuit flammis, dixit et ista, pater:
Plorantur timidi; te, fili, siccus humabo,
Tum de me genitum, tum Lacedæmonium.

αὐτὰ τοι φονίαν, Δαμάτριά, αὐτίκα λόγχαν
εἶπε διὰ πλατέων ὠσαμένα λαγόνων·
« Κάτθανε, μηδ' ἔχεται Σπάρτα φόγον· οὐ γὰρ ἐκείνη
« ἤμπλακεν, εἰ δειλοὺς τοῦμὸν ἔθρεψε γάλα. »

231. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἦδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' αἶρας
τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἶλετ' Ἀρισταγόρας,
υἱὸς δ' Θεοπόμπου. Μὴ θαῦμα' ἔχε· Δωρικὸς ἀνὴρ
πατρίδος, οὐχ ἦβας ὀλλυμένας ἀλέγει.

232. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λύδιον οὐδας ἔχει τόδ' Ἀμύντορα, παῖδα Φιλίππου,
πολλὰ σιδηρεῖς χερσὶ θιγόντα μάχης·
οὐδὲ μιν ἀλγινόεσσα νόσος δόμον ἄγαγε Νυκτὸς,
ἀλλ' ὀλετ' ἀμφ' ἐτάρῳ σχῶν κυκλόεσσαν ἴτυν.

233. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἄλιος, Αὐσονίης στρατιῆς πρόμος, ὁ χρυσεῖσι
στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὀπλοφόρους,
νοῦσον δ' εἰς πυμάτην ὠλίσθανε τέρμα τ' ἄφυκτον,
εἶδεν ἀριστεῖν ἐμφανῇ εἰς ἰδίην·
πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἐὼν ξίφος, εἶπέ τε θνήσκων·
« Αὐτὸς ἐκὼν ἐδάμην, μὴ νόσος εὖχος ἔχη. »

234. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἄλιος ὁ θρασύχειρ Ἄρεος πρόμος, ὁ ψελιώσας
αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις,
τηξίμελεϊ νοῦσῳ κεκολουμένος, ἐδραμε θυμῷ
ἐς προτέρην ἔργων ἄρσενά μαρτυρίην, [πῶν·
ὥσε δ' ὑπὸ σπλάγχνοις πλατὺ φάσανον, ἐν μόνον εἶ-
« Ἀνδρας Ἄρης κτείνει, δειλοτέρους δὲ νόσος. »

ipsa tibi letalem, Demetri, illico hastam
per ampla adigens latera dixit :
« Morere, neque sit Spartæ opprobrium ; non illa enim
« peccavit, si ignavos mea aluit mamma. »

231. DAMAGETÆ.

Hic pro Ambracia bellicosus, scutum quum-sustulit,
mori quam fugere maluit Aristagoras,
filius Theopompi. Ne mireris : Doricus vir
patriæ, non juventutis pereuntis curam-habet.

232. ANTIPATRI.

Lydlum solum hoc habet Amyntorem, filium Philippi,
frequenter qui ferreæ manus admovit pugna :
neque eum molestus morbus in-domum deduxit Noctis,
sed interiit protegens sodalem rotundo umbone scuti.

233. APOLLONIDÆ.

Ælius, Ausonii exercitus princeps, qui aureis
corollis (*torquibus*) cumulavit colla armigera,
morbum quum in ultimum incidit finemque inevitabili,
respexit ad manifesta opera-virtutis suæ,
et fixit sub visceribus ensen suum, dixitque moriens :
« Ipse me-interfeci sponte, ne morbus gloriam habeat. »

234. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ælius ille audax-manibus belli princeps, qui cinxit
collum auro-revinctis e pugna coronis (*torquibus*),
tabifico morbo fractus, decucurrit animosa-mente
ad prius facinorum virile testimonium,
adegitque sub visceribus latum ensen, unum modo dicens :
« Viros Mars interficit, ignaviores autem morbus. »

230. ERYCII CYZICENI.

Amisis cum te, Demetrie, cerneret armis,
Integra de bello membra referre domum,
Ipsa parens, sævo tua dum fodit ilia ferro,
Hæc simul in medio vulnere verba dedit :
Quin morere, ut Sparte probro vacet : illa, fugacem
Si mea lactarunt ubera, quid potuit ?

231. DAMAGETI.

Nollet Aristagoras tergum cum vertere, mortem
Maluit, Ambraciæ ferre profectus opem,
Theopompi soboles ; neque miror : Dorica laus est,
Non pluris vitam credere quam patriam.

232. (ΑΝΤΙΠΕ.)

Tam bene qui toties pugnavit, Amyntora tellus
Lyda tegit, sobolem, clare Philippe, tuam.
Non domitus morbo, sed scuto fortiter hostem

A sociis artens, ad loca noctis abit.

233. APOLLONIDÆ.

Armigero tulerat quiserta sed aurea collo
Ælius Ausoniis ductor in agminibus,
Ipse suos tantos et tot respexit ad actus,
Ex morbo mortem dum videt esse prope :
Transadigensque suo ferro sibi viscera, dixit :
Non tu morte potes vincere me, sed ego.

234. PHILIPPI THESSALONICENSIS,

de Ælio.

Ælius Argolidum rector, cui fortia colla
Vinxerat ex auro multa corona gravi ;
Cum tabes ederet languentia membra, recurrit
Ipse ad virtutis facta priora suæ ;
Infixumque premens gladium sub pectore, clamat :
Occidit miseros morbus, at arma viros.

235. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὐνομα τύμβω,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω.
Τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὀλκάσι τὸν φιλόπατριν·
γῶσσι δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

236. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐχὶ Θεμιστοκλέους Μάγνης τάφος· ἀλλὰ χέλωσμαι
Ἑλλήνων φθονερῆς σῆμα κακοκρίσις.

237. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ. ἢ ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐρέα μευ καὶ πόντον ὑπὲρ τύμβοιο χάρασσε,
καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα Λητοῖδην,
ἀενάων τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἷ ποτε βεῖθοις
Ξέρξου μυριόναυον οὐχ ὑπέμειναν Ἄρην.
Ἐγγραφε καὶ Σαλαμῖνα, Θεμιστοκλέους ἵνα σῆμα
κηρύσσει Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

238. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἡμαθὴν δὲ πρῶτος ἐς Ἄρεα βῆσα Φίλιππος,
Αἰγαῖν κεῖμαι βῶλον ἐφεσάμενος,
ῥήξας οἷ οὐπω βασιλεὺς τὸ πρῖν· εἰ δέ τις αὖγε
μείζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

239. ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ.

Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἶπερ ἀληθὴς
Φοῖβος. Ἀνικήτων ἄπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

240. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μαχηδόνας ἦν τις αἰεῖδῃ,
ἡπείρους κείνου σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

235. DIODORI TARSENSIS.

Ne metire Magnesio quantum nomen ex-tumulo,
neu Themistoclis facta te lateant.
Collige ex Salamine ac navibus virum patriæ-amantem,
et cognosces ex his majorem Cecropia urbe.

236. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non Themistoclis Magnesius tumulus, sed structus-sum
Græcorum invidiæ signum pravitatis-judicii.

237. PHILIPPI THESSALONICENSIS, vel ALPHEI MITYLENEI.

Montes meo et pontum sepulcro insculpe,
et medium utrorumque testem Latoiden, [fluentis
perenniumque profundum fluminum lapsum, quæ olim
Xerxis mille-navibus-instructo non suffecerunt Marti.
Inscribe et Salaminem, Themistoclis ubi monumentum
prædicat Magnesius populus extincti.

238. ADDÆI.

Emathiam qui primus ad bellicam-laudem evexit Philippus,
Ægeam jaceo glebam indutus, [jactat
postquam feci qualia nondum rex antea : si quis autem
majora quam-ego, etiam hoc est sanguinis nostri.

239. PARMENIONIS.

Interiisse Alexandrum falsa fama est, siquidem veridicus
Phæbus. Invictos tangit ne Plutæ quidem.

240. ADDÆI.

Tumulum Alexandri Macedonis si quis celebrare-vult,
continentes terras illius monumentum dic utrasque.

235. DIODORI,
de Themistocle.

Ne Magnete sacrum nomen metire sepulchro,
Nec pia te lateant facta Themistocleis.
Quis patriæ fuerit, Salamin navesque docento :
Hic tota, diceas, Attide major erit.

236. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,
de eodem.

Ne me dic tumulum Magneta Themistoclis esse :
Signum Græcorum sum truci invidiæ.

237. PHILIPPI THESSALONICENSIS,
de eodem.

Et maria et nostro montes inscribe sepulchro :
Stet medius spectans Phæbus utrumque locum,
Et violenta prius decies cum mille carinis
Flumina, quæ Xerxem non potuere pati.

Accedat Salamin, ut sit jactare sepulchrum
Cur possit Magnes terra Themistocleis.

238. ADDÆI,
de Philippo.

Institui Macetas qui primus ad arma Philippus,
Ægarum jaceo corpus amictus humo.
Feci, quanta prius nemo de regibus; ultra
Si quis iit, pars est sanguinis ille mei.

239. PARMENIONIS,
de Alexandro.

Mortis Alexandri falsa est, si verus Apollo,
Fama : sub invictis mors quoque victa jacet.

240. (PARMENIONIS),
de eodem.

Quæris Alexandri Macetæ celebrare sepulchrum?
Europam atque Asiam da monumenta viro.

241. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Μυρία σοι, Πτολεμαίε, πατήρ ἐπι, μυρία μάτηρ
 τειρομένα θαλεροῦς ἤκισατο πλοκάμους·
 πολλά τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
 ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὑπερθε κόριν.
 5 Ἄ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐὼν ὠλόφαστο χαίταν,
 καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχῃσε δόμος.
 Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα
 ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπεν.
 10 Ὡλεο γὰρ διὰ λοιμὸν θλας θοινήτορα γέρσου,
 πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκαπτρον ἔλιν παλάμα·
 οὐ δέ σε νύξ ἐκ νυκτὸς ἐδέξατο· δὴ γὰρ ἀνακτας
 τοίους οὐκ Ἀΐδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὀλυμπον ἄγει.

242. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Οἶδε πάτραν, πολυδάκρυν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν,
 ρυθιμένοι, δνοφερὰν ἀμφεβάλλοντο κόριν·
 ἄρνυνται δ' ἀρετᾷς αἶνον μέγαν. Ἄλλὰ τις ἀστῶν
 τοῦσδ' ἐσιδὼν θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

243. ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Φωκίδι παρ πέτρῃ δέρκευ τάφον· εἰμὶ δ' ἐκείνων
 τῶν ποτὲ Μηδοφόνων μνάμα τριηκοσίων,
 οἱ Σπάρτας ἀπὸ γᾶς τηλοῦ πέσον, ἀμβλύναντες
 Ἄρεα καὶ Μῆδον καὶ Λακεδαιμόνιον.
 10 Ἦν δ' ἐσορῆς ἐπ' ἐμεῦ ἰοδόστρυχον εἰκόνα θηρὸς,
 ἐννεπε· «Τοῦ ταγοῦ μνάμα Λεωνίδεω.»

244. ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Δισσὰ τριηκοσίων τάδε φάσγανα θούριος Ἄρης
 ἔσπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων,
 ἐνθα μάχην ἐτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλω
 πίπτοντες· Θυρεαὶ δ' ἦσαν ἀέθλα δορός.

241. ANTIPATRI SIDONII.

Sexcenties te super, Ptolemæe, pater, sexcenties mater
 afflicta sibi-laceravit crines :
 impense nutricius lamentatus-est, manibus colligans
 bellicosus atrum super caput pulverem.
 Magna vero Ægyptus suam avulsit comam,
 et lata Europes ingemuit domus.
 Etiam ipsa ob luctum obscurata Luna
 astra et cœlestes semitas reliquit.
 Peristi enim per pestem totius devoratricem regionis,
 priusquam patrum juvenili sceptrum prehenderes palma.
 Non tamen te nox ex nocte excepit ; certo enim reges
 tales non Pluto rapit, sed Jupiter in Olympum ducit.

242. MNASALCÆ.

Hi patriam, lacrimosum in collo vinculum habentem,
 liberantes, nigrum induerunt pulverem :
 retulerunt autem virtutis laudem magnam. Jam quisque
 hosce intuitus mori sustineat pro patria. [civium

243. LOLLII BASSI.

Phocicum juxta saxum cerne tumulum : sum illorum
 olim Medos-interficiendum monumentum trecentorum,
 qui Spartæ a terra procul occubuerunt, ubi-fregere-impe-
 Martis (et) Medici et Lacedæmonii. [tum
 Si autem adspicias super me positum belluæ flavâ-jubâ
 dicit : « Ducis monumentum est Leonidæ. » [imaginem,

244. GÆTULICI.

Binos trecentorum hos gladios impetuosus Mars
 strinxit Argivorum et Lacedæmoniorum, [super alium
 ubi pugnam sustinimus e-qua-nemo-evasis-nuncius, alius
 cadentes : Thyreæ autem erant præmium belli.

241. ANTIPATRI SIDONII,

de rege Ptolemæo.

Plurima te, Ptolemæe, pater, te plurima mater
 Delevit, teneras dilacerata comas.
 Altior at ille tuus sparsit sibi pulvere multo
 Sæpe coronatum Martis honore caput.
 Vulsit et Ægyptus latitantes veste capillos,
 Europæ sonuit planetibus ampla domus.
 Ipsa etiam tristem testans caligine luctum
 Sidera deseruit Luna polique viam.
 Pestis te rapuit populum depasta, priusquam
 Acciperes juveni sceptrum paterna manu.
 Non a nocte tamen te nox manet altera : reges
 Non Orcus tales sed Jovis aula vocat.

242. MNASALCÆ,

de iis qui ad Thermopylas cum Leonida occubuerunt.

Quæ patriam, jam triste jugum cervice trahentem,

Asseruit, jacet hoc aggere tecta cohors,
 Virtutis merito celeberrima. Quisquis es, inde
 Cerne, morique aude tu quoque pro patria.

243. BASSI,

de iisdem.

Quem spectas tumulum sub Phocide rupe, trecentos,
 Vi quorum Medi tot periire, tego.
 Occubuere procul Lacedæmone, præ quibus omnis
 Spartæ et Persarum gloria Martis hebet.
 Forte duces quæris? Situs ipse Leonida magnus
 Isto designat quem fera fulva loco.

244. GÆTULICI,

de iisdem.

Nos ex parte viros commisit utraque trecentos
 Mars ferus, Argivos et Lacedæmonios.
 De Thyrea certamen erat, tam fortibus iris,
 Nuntius ut pugnae nemo superfuerit.

245. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ Χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπε δαῖμον,
ἄγγελος ἡμετέρων πᾶσι γενοῦ παθέων
ὥς ἱερὰν σώζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα χώρην,
Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.

246. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἰσοῦ ἐπὶ προμολῇσιν ἄλως παρὰ κῦμα Κιλίσσης
ἄγριον αἱ Περσῶν κείμεθα μυριάδες,
ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακεδόνης, οἷ ποτ' ἀνακτι
Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεισπόμεθα.

247. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἀκλαυστοὶ καὶ ἄθαπτοι, ὀδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ * τύμβῳ
Θεσσαλίας τρισαῖ κείμεθα μυριάδες,
[Αἰτωλῶν δηθέντες ὑπ' Ἀρεὸς ἡδὲ Λατίνων
οὗς Τίτος εὐρείης ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίας,]
Ἡμαθίη μέγα πῆμα· τὸ δὲ θρασὺ κείνο Φιλίππου
πνεῦμα θῶν ἑλάφῳ ὥχετ' ἐλαφρότερον.

248. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες.

249. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ ξεῖν', ἄγγελον Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων βήμασι πειθόμενοι.

250. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχμᾶς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα βυσσάμενοι.

251. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσβεστρον κλέος οἶδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.

245. OETULICI,

de iisdem.

Tempus (namque hominum cunctos introspicis actus)
Significa populis hæc mala, quæ patimur.
Omnia dum facimus, ne Græcia serviat, ecce
Aoniæ pulchris vallibus immorimur.

246. ANTIPATRI.

Ad mare Corycium non longe finibus Issi,
Hic sita Persarum millia multa sumus.
Fecit Alexander Macedo, dum classica regis
Darii sequimur non reditura manus

247. ALCÆI,

*de triginta millibus, qui Philippo posteriore
regnante ceciderunt.*

Millia triginta Macedum de gente, viator,
Hic nec fleta suis nec tumulata jacent:
Grande malum patriæ. Quo grandia verba, Philippe,

ANTHOLOGIA I.

245. EJUSDEM.

O Tempus, omnigenarum rerum inter-mortales inspector
nuncius nostrarum omnibus esto æumnarum, [deus,
ut sacram servare conati Græcam tellurem,
Bæotum inclutis mortui-sumus in arvis.

246. ANTIPATRI SIDONII.

Issi ad prominentias, maris prope fluctu Cilicis
efferum, Persarum jacemus myriades, *mortui*,
opus Alexandri Macedonis, qui olim regi
Dario per ultimam viam adhæsimus.

247. ALCÆI.

Nec plorati nec sepulti, o viator, hac super planitie
Thessaliæ ternæ jacemus myriades,
Ætolorum domiti a Marte atque Latinorum
quos Titus lata adduxit ab Italia,
Emathiæ ingens damnum: ille autem audax Philippi
spiritus agilibus cervis avolavit velocius.

248. SIMONIDIS.

Myriadibus olim hic cum-trecentis manum-conseruerunt
e Peloponneso millia *virorum* quattuor.

249. EJUSDEM.

O hospes, nuncia Lacedæmoniiis nos hic
jacere, eorum legibus parentes.

250. EJUSDEM.

In acie stantem novaculæ Græciam totam
nostris ipsorum animabus ubi-servavimus, *hic* jacemus.

251. EJUSDEM.

Inextinctum decus hi suæ postquam patriæ circumde-
nigram mortis sibi induerunt nubem: [derunt,

Nunc tua? nam cervis ocyor ecce fugis.

248. SIMONIDÆ,

de iis qui mortui sunt ad Thermopylas.

Ter decies centum pugnarunt millibus istis
Ex Pelopis terra corpora mille quater.

249. EJUSDEM,

de iisdem.

Nos hic esse sitos Spartæ dic, quæsumus, hospes,
Dum facimus prompto corde quod ipsa jubet.

250. EJUSDEM,

de iisdem.

Hic sita turba sumus, quis vi vitæque redempta est,
Cum jam sub cultro Græcia tota foret.

251. EJUSDEM,

de iisdem.

Istos, dum patriæ decus immortalæ laborant,
Involvit nigra nube suprema dies.

Οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθε
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδew.

252. ANTIPATPOY.

Οἷδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνόπλιον, οὐχ, ἄπερ ἄλλοι,
στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

253. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμα Τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθελίαι
κείμεθ' ἀγῆραντῶν χρώμενοι εὐλογίῃ.

254. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαίρετ' ἀριστῆς πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες,
κοῦροι Ἀθηναίων, ἔξοχοι ἵπποςόνη,
οἷ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσασθ' ἤβην
πλείστοις Ἑλλήνων ἀντία μαρνάμενοι.

254 *. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κρής γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίην.

255. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Κυανέη καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας
Μοῖρα, πολύρρητον πατρίδα βυομένους.
Ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἷ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόριν.

256. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Οἷδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύδρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐχβατάνων πεδῶν κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
Χαῖρε, κλυτὴ ποτε πατρίς Ἐρέτρια· χαίρετ', Ἀθῆναι
γέιτονες Εὐβοίης· χαῖρε, θάλασσα φίλη.

neque mortui sunt mortui, quippe eos virtus sursum
honestans ducit e domo Platonis.

252. ANTIPATRI.

Hi qui mortem dile xerunt in-armis *obeundam*, non, quæ
cippum, sed gloriam-virtutis pro virtutē sortiti sunt. [alii,

253. SIMONIDIS.

Si pulchre mori virtutis pars est maxima,
nobis ex omnibus hoc impertivit Fortuna :
Græciæ enim properantes libertatem circumdare
jacemus immarcescibili utentes laude

254. EJUSDEM.

Salvete viri-fortissimi pugnae ingens decus adepti,
juvenes Atheniensium, excellentes equitatu, [ventutem
qui olim pulchros-choros-ducenti pro patria amisistis ju-
cum-plurimis Græcorum adversi decertantes.

254 *. EJUSDEM.

Cretensis genere Brotachus Gortynius hic jaceo,
non ea causa huc-profectus, sed ad mercaturam.

255. ÆSCHYLL

Nigra etiam hos fortiter-hastas-sustinentes perdidit viros
Parca; pecore-divitem patriam defendentes.
Vivax autem interemptorum stat laus, qui olim membris
strenui Ossæum induerunt pulverem.

256. PLATONIS.

Hi quondam Ægæi-maris gravisonum fluctum qui-liquimus,
Echatanorum campo jacemus in medio.
Vale, clara olim patria Eretria; valete, Athenæ
vicinæ Eubææ; vale, mare carum.

Sed neque sic periere tamen : nam facta celebrans
A Stygiis illos fama reducit aquis.

252. ANTIPATRI,

de iisdem.

His quibus Orcus erat somni vice, nulla columna,
Sed pretium virtus exstitit ipsa sui.

253. SIMONIDÆ,

de iisdem.

Maxima virtutis si pars, bene ponere vitam,
Nobis præcipuum fata dedere decus.
Dum properamus enim, fieret ne Græcia serva,
Hic sumus æterna non sine laude siti.

254. EJUSDEM,

de Atheniensium propugnatoribus.

Cecropidum salvete genus, plenissima Martis

Pectora, bellipotens quos celebravit equus,
Quorum florenti patriæ est impensa juvenus
Plurima stans contra millia Grajugenûm.

255. ÆSCHYLI,

de Thessalorum propugnatoribus.

Hos quoque nigra viros mors abstulit armipotentes,
Dum certant pecoris divite pro patria,
Fortiaque invelant Ossæo pulvere membra :
Sed laus post etiam funera viva manet.

256. PLATONIS.

Echatanum media nos hic regione jacemus,
Fortis ab Ægæo turba profecta salo.
Ergo prisca vale jam mater Eretria, tuque urbs
Palladis Eubææ proxima, tuque mare.

257. ΑΔΗΑΟΝ.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

258. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἐγλαὸν ὤλεσαν ἥδην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰγμηταὶ πεζοὶ τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν·
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνήμ' εἶπον φθίμενοι.

259. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εὐβοίης γένος ἐσμέν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
καίμεθα· φεῦ, γαίης ὅσον ἀπ' ἡμετέρης!

260. ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριῶν τὰ μνήματά μου, παροδίτα·
οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανάων.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μῆτις ἀπέλαυσα γυναικὸς
συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
ἐξ ὧν πολλάκι παῖδες ἐμοὶς ἐνεχοίμισα κόλποις,
οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
οἷ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
κοιμάσθαι, χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

261. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Τί πλέον εἰς ὠδὴν πονεῖν, τί δὲ τέκνα τεκέσθαι,
ἢ τέχοι, εἰ μέλλει παῖδός δρᾶν θάνατον;
Ἦθέρω γάρ σῆμα Βιάνορι χεύατο μήτηρ·
ἐπρεπε δ' ἐκ παῖδός μητέρα τοῦδε τυχεῖν.

262. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΥ.

Αὐδῇσει τὸ γράμμα τί σῆμά τε καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ.
Γλαύκης εἰμὶ τάφος τῆς ὀνομαζομένης.

263. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΙΟΥ.

Καὶ σὲ, Κλενορίδην, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἵης

257. INCERTI.

Pueri Atheniensium Persarum exercitu deleto
propulsarunt duram a-patria servitutem.

258. SIMONIDIS.

Hi ad Eurymedontem olim floridam perdidere juventutem
decertantes Medorum sagittariorum cum-antesignanis,
bellatores et pedestres et citis in navibus; [mortui.
pulcherrimum autem virtutis monumentum reliquerunt

259. PLATONIS.

Euboeæ gens sumus Eretriensis, prope vero Susa
jacemus: heu! terra quam procul ab nostra!

260. CARPHYLLIDÆ.

Ne indigneris præteriens monumenta mea, viator:
nihil habeo gemitibus dignum ne mortuus quidem.
Natorum natos reliqui; una frui sum muliere
quæ-mecum-consenuit; ternis liberis dedi conjugium,
unde sæpius pueros in meo sopivi sinu,
nullius dolens non morbum, non mortem:
qui me fuis-inferiis in demnem, dulcem somnum
dormitum, in sedem miserunt piorum.

261. DIOTIMI.

Quid juvat in parturitionem laborare, quid liberos parere,
ei-quæ pepererit si fatale est pueri visere mortem?
Juvenculo enim tumulum Bianori congessit mater:
decebat vero a puero matri id obtingere.

262. THEOCRITI BUCOLICI.

Enunciabit titulus quod sit sepulcrum et quis sub eo.
Glauces sum tumulus illius inclitæ.

263. ANACREONTIS TEII.

Et te, Cleanorida, desiderium perdidit patriæ telluris

257. INCERTI,

de Atheniensium propugnatoribus.

Persarum victis legionibus Attica pubes
Servile a patria deripuerunt jugum.

258. SIMONIDÆ,

*de iis qui cum Cimone ad Eurymedontem fortite
fecerant.*

Hic sita, quæ cæsa est apud Eurymedonta juvenis,
Fortia dum terris bella marique gerit,
Prima sagittiferi contra stans agmina Medi:
Et nunc pro meritis mortua nomen habet.

259. PLATONIS.

Eubois huc nos misit Eretria, Susa jacemus
Sat prope, sed nostra quam procul a patria.

260. CARPHYLLIDIS.

Hoc tumulo tectum ne me contemne, viator:
Nam ne morte quidem sors lacrymanda mea est.
Factus avus senui mutata conjuge nunquam;
Terna tori soboles sœdere juncta mea est;
Unde sinu dulces gestavi sæpe nepotes,
Nullius ex illis morte malove dolens.
Hi factis me rite sacris misere beatas
Ad sedes, habitat quas sine fine sopor.

261. DIOTIMI.

Quid juvat eniti miseræ sua pondera matres?
Ne pariant potius, funera quam videant.
Nam tumulum juvenis tenet hunc a matre Bianor,
Quem potius matri debuit ipse dare.

263. ANACREONTIS TEII.

Et tibi, dum vitam credis brumalibus austris,

Θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίη.
 "Ωρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρα δὲ τὴν σὴν
 κύματ' ἀφ' ἡμερτὴν ἐκλασεν ἡλικίην.

264. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὐριος· ὃν δ' ἄρ' ἀήτης,
 ὥς ἐμὲ, τοῖς Ἀΐδεω προσπελάσῃ λιμέσιν,
 μεμψέσθω μὴ λαΐτμα κακὸξενον, ἀλλ' ἔο τόλμαν,
 ὅστις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

265. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγῷ τάφος εἰμὶ· ὃ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργῷ·
 ὥς ἀλλὶ καὶ γαίῃ ζυγὸς ὑπεστ' Ἀΐδης.

266. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ναυηγῷ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται,
 φεῦ τόλμης! ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

267. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἄλλος τί με θάπτετε; πολλὸν ἀνευθε
 ᾧῃσαι ναυηγῷ τλήμονα τύμβον ἔδει.
 Φρίσσω κύματος ἤχον, ἐμὸν μόνον. Ἀλλὰ καὶ οὕτως
 χαίρετε, Νικήτην οἴτινες οἰκτρίρετε.

268. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸν με δέδορκα· ὃν οἰκτεῖρασα θάλασσα
 γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ἠδέσατο,
 ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσε,
 τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος.
 Κεῖνο καὶ ἐνδύσαίτο, καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιτο,
 καὶ μιν ἴδοι Μίνως τοῦμὸν ἔχοντα βράχος.

269. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλωτῆρες, σώζοισθε καὶ εἰν ἀλλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·

Mortis, amor patriæ, causa, Cleenoride.
 Interclusit hyems te perfida, verque juventæ
 Absternit pelagi triste furentis aqua.

264. LEONIDÆ.

Sit nautæ felix opto via; si tamen, ut me,
 Ad Stygios portus hunc quoque ventus agat,
 Æquora ne moriens incuset inhospita, sed se,
 Ausus ab hoc tumulto solvere vincla ratis.

265. PLATONIS.

Naufragus hic jaceo, contra jacet ecce colonus.
 Sic Orcus terris unus aquisque subest.

266. LEONIDÆ.

Naufragus hic jaceo Diocles. Audacia quanta est?
 Est hinc quæ capiat per mare navis iter.

fidenter Noti procellæ hibernæ.
 Tempus enim te impedivit infidum, et udi tuam
 fluctus amabilem abruperunt ætatem.

264. LÉONIDÆ.

Sit pontivago navigatio secunda! quem vero procella,
 sicuti me, Orci appulerit portubus,
 is ne culpato vorticem inhospitalem, sed suam-ipsius au-
 qui a nostro retinacula solvit sepulcro. [daciæ,

265. PLATONIS.

Naufragi tumulus sum; qui autem e regione, est agricolæ:
 siquidem mari et telluri communis subest Orcus.

266. LEONIDÆ.

Naufragi sepulcrum sum Dioclis: illi vero altum-petunt,
 proh temeritatem! a me retinacula solventes.

267. POSIDIPII.

Nautæ, juxta mare quid me sepelitis? perlonge-ab hoc
 aggerare naufragi miserum tumulum oportebat.
 Horreo fluctus strepitum, meam mortem. Sed etiam sic
 valete, Nicetæ quotquot miserti-estis.

268. PLATONIS.

Naufragum me cernis: quem misertum mare
 nudare postremo vestimento erubuit,
 homo manibus intrepidus me exiit,
 tantum piaculum pro-tantulo lucro in-se-admittens.
 Hoc ille et induat, et in Orcum perferat,
 et eum videat Minos meo opertum panno.

269. EJUSDEM.

Navitæ, salvemini et in mari et in terra:

267. POSIDIPII.

Quid prope me pelagus nautæ sepelitis? ab undis
 Debueram longe naufragus esse situs.
 Horresco, mea fata, sonum maris: attamen et sic
 Queis Niceta fui cura, valere volo.

268. PLATONIS.

Qui truce naufragio vitam mihi pontus ademit,
 Interula veritus me spoliare fuit.
 Hanc quoque detraxit nobis manus impia vestem,
 Per facinus tantum tantula lucra petens.
 Induat hanc teneatque, et ad Orcum deferat, ipsum
 Ut videat Minos tegmen habere meum.

269. EJUSDEM.

Prospera, nauta, tibi mare sint et terra: sed illud
 Scito tamen, condor naufragus hoc tumulo.

ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

270. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοῖβω ἄγοντας
ἐν πέλαγος, μία νύξ, εἰς τάφος ἐκτέρισεν.

271. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὡφελε μῆδ' ἐγένοντο θαυαίρες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλῃ που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

272. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἄμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἐμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χῶ μὲν ἐν ὕγρῃ
νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· « Φῦγε θαλάσσει
« συμμίσγειν Ἐρίφω, ναυτίλῃ, δυσμένει. »

273. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐρου με τρηχεῖα καὶ αἰπῆσσα καταγίγς,
καὶ νύξ, καὶ ὀνοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔδραψ' Ὀρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
Κάλλαισχος, Λιθυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.
Κάγῳ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κῦρμα,
οἴχημαι· ψεύστης δ' οὗτος ἐπεστί λίθος.

274. ΟΝΕΣΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὔνομα κηρύσσω Τιμοκλέος, εἰς ἄλα πικρὴν
πάντῃ σκεπτομένη ποῦ ποτ' ἄρ' ἐστὶ νέκυς.
Αἰαῖ! τὸν δ' ἤδη φάγον ἰχθύες· ἡ δὲ περισσὴ
πέτρος ἐγὼ τὸ μάτην γράμμα τορευθὲν ἔχω.

275. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἄ Πελόπος νᾶσος καὶ δύσπλοος ὤλεσε Κρήτα,

noscite vero naufragi monumentum vos-præterire.

270. SIMONIDIS.

Hos olim Sparta primitias Phæbo ferentes
unum mare, una nox, unus tumulus sepelivit.

271. CALLIMACHI.

Utinam non-unquam exstitissent rapidæ naves! non enim
puerum Dioclidæ Sopolin desleremus; [nos
nunc autem hic quidem in mari alicubi fertur cadaver,
nomen et inane monumentum præterimus. [et pro eo

272. EJUSDEM.

Naxius non super terra obiit Lycus, sed in ponto
navem simul et animam vidit pereuntem,
mercator Ægina quum navigaret: et hic quidem in mari
mortuus est; ego autem vanum nomen tumulus habens
proclamo verissimum dictum hoc: « Fuge mari
« te-committere Hædis, nauta, occidentibus. »

273. LEONIDÆ.

Euri me aspera et præceps procella,
et nox, et tenebras-cientis fluctus occasus
Orionis pessumdederunt, et delapsus-sum vita
Callæschrus, Libycum currens per mare.
Atque ego quidem pelago volutus, piscibus præda,
perii; mendax autem hic ut in-me-stat lapis.

274. ONESTÆ BYZANTII.

Nomen proclamo Timoclis, in mare amarum
usquequaque prospectans ubi tandem sit cadaver.
Heu, heu! hoc jam comederunt pisces: alta autem
petra ego frustra incisum titulum habeo.

275. GÆTULICI.

Peloponnesus et navigantibus-periculosa perdidit Creta,

270. SIMONIDÆ.

Hos Spartana ferunt dum Phæbo dona, peremit
Nox una, unius vis maris, una ratis.

271. CALLIMACHI.

Debuerant non esse rates: non jam gerneremus,
Nate Dioclidæ Sopoli, morte tua.
Nunc miser ipse mari raptaris mortuus: at nos
Aspicimus tantum nominis hunc tumulum.

272. EJUSDEM.

Naxius in terra sospes Lycus in maris unda
Et pessum vitam vidit et ire ratem,
Dum venit Ægina mercator. Fluctibus ille
Nunc agitur: tumulus nomen inane gero.
Accipe nunc monitum verax: cum pontus it Hædos
Mergere, cum ponto sit tibi, nauta, nihil.

273. LEONIDÆ.

Nox gravis, et totus pelagi jam factus Orion,
Et turbans Euri sæva procella fretum,
Callæschro nocuere mihi: namque excido vita,
Dum medium Libyci gurgitis æquor aro.
Jamque feris ego præda natantibus æquore volvor:
Hic tumulus mendax nil nisi nomen habet.

274. ONESTÆ CORINTHII.

Concelebro nomen Timocleis, undique pontum
Prospectans, si qua pareat exanimis.
Ah cibus ille fuit jam piscibus, ast ego resto,
Frustra scripta ferens nomina vana lapis.

275. GÆTULICI.

Terra vetus Pelopis ratibusque improspere Crete

καὶ Μαλεῖον τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες
Δάμιδος Ἀστυδάμαντα Κυδωνίων. Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη
ἐπλησεν θηρῶν νηδύας εἰναλίον·
ὁ τὸν ψεύσταν δὲ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. Τί θαῦμα;
Κρήτες οἶον ψεύσται, καὶ Διὸς ἐστὶ τάφος.

276. HEGESIPPOY.

Ἐξ ἄλλος ἡμίθροτον ἀνενέγκαντο σαγήνεις
ἄνδρα, πολυκλαυτον ναυτιλίας σκύβαλον·
κέρδεα δ' οὐκ εἶδον ἅ μὴ θέμις· ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
ἰχθύσι τῇδ' ὀλίγη θῆκαν ὑπὸ ψαμάθω.
Ὡ χθών, τὸν ναυηγὸν ἔχεις δλον· ἀντὶ δὲ λοιπῆς
σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσάμενους ἐπέχεις.

277. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

* Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ, Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
εὔρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χεῖρας δὲ τῶδε τάφῳ,
δακρύσας ἐπὶ κηρὸν ἐὼν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ῥισχός, αἰθυίη δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

278. ΑΡΧΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεῖς
κύμασιν, ἀγρύπνῳ λήσσομαι ἡϊόνων.
Ἥ γὰρ ἀλιβρήκτοισι ὑπὸ δειράσιν, ἀγγόθι πόντου
δυσμενέος, ξείνου χερσὶν ἔκυσσα τάφου·
αἰεὶ δὲ βρομέοντα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάσσης
ὁ τλήμων αἶω δούπων ἀπεχθόμενον·
μόχθων οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἥνικα μοῦνος
οὐδὲ θανῶν λείψι κέκλιμαι ῥισχίη.

279. ΑΣΗΑΟΝ.

Παῦσαι νηὸς ἐρετμὰ καὶ ἔμβολα τῶδ' ἐπὶ τύμβῳ
αἰαί! ἐπὶ ψυχρῇ ζωγραφίῳ σποδῇ.
Ναυηγῶ τὸ μνήμα. Τί τῆς ἐνὶ κύμασι λώδης
αὐθις ἀναμνησάσῃ τὸν κατὰ γῆς ἐθέλεις;

280. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑἰΓΕΑΤΟΥ.

Τὸ γῶμα τύμβος ἐστίν· ἀλλὰ τῷ βόε
ἐπίσχεσ οὗτος, τὰν ὕνιν τ' ἀνάσπασον·
κινεῖς σποδὸν γάρ. Ἐς δὲ τοιαύταν κύνιν

Perdidit et flexus, cæca Malea, tui,
Damidos Astydamanta Cydonion : ille marinas
Jam pridem pavit cæcula monstra feras :
At mihi dat mendax Cretes, gens vana, sepulchrum.
Nec mirum est : apud hos et Jovis est tumulus.

278. ARCHIE TARENTINI.

Mortuus in terras advectus ab æquore Theris
Non queo non et nunc littoris esse memor.
Namque apud insano respersas gurgite cautes
Busta piæ nobis hæc posuere manus ;
Semper ubi duræ strepitus audire procellæ
Cogor, et horribiles æquoris umbra sonos.

et Malei promontorii cæca curvi saxa, [jam
Damidis filium Astydamanta, Cydonium ; sed hic quidem
implevit belluarum ventres marinarum ; [mirum ?
mendacem vero me tumulum in terra posuerunt. Quid
Cretenses ubi mendaces, etiam Jovis est sepulchrum.

276. HEGESIPPI.

E mari semivorum sustulerunt piscatores
virum, perlacrimabile navigationis purgamentum ;
lucra vero non appetierunt quæ non fas, sed cum ipsis
piscibus hac tenui posuerunt sub arena.
O tellus, jam naufragum habes totum : pro reliqua enim
carne eos qui carnes vorarunt cohibes.

277. CALLIMACHI.

Quidam (?) hospes, o naufrage, Leontichus hic mortuum
invenit in littoribus, condiditque hocce tumulo,
plorans fluxam vitam suam : neque enim ipse
tranquillus, mergi autem more in-mari-versatur.

278. ARCHIE BYZANTII.

Ne mortuus quidem, naufragus Theris in terram propulsus
fluctibus, insomniū (usque strepitum) obliviscar li
Sane enim mari-pulsatis sub colibus, prope pontum [torum.
infestum, hospitis manibus nactus-sum tumulum :
semper vero mugientem, vel inter mortuos, maris
ego infelix audio strepitum odiosum : [solus
laborum ne Orcus quidem mihi requiem-attulit, quoniam
ne extinctus quidem æquabili jac eam-compostus requie.

279. INCERTI.

Desine navis remos et rostra hoc super tumulo
væh ! in frigido effingere cinere.
Naufragi monumentum est. Quid maritimi damni
rursus memoriam-revocare illi sub terra destinās ?

280. ISIDORI ÆGEATÆ.

Agger sepulchrum est ; sed par boum
siste, heus tu ; vomeremque sursum-trahe :
moves enim favillam. In talem vero pulverem

Solius ergo mei durant post fata labores ;
Nec suprema quies jura quietis habet.

279. INCERTI.

Dic, tibi quid toties remos ærataque suadet
Rostra super gelidas pingere reliquias ?
Naufragus hic situs est. Sed cur meminisse sepultos
Sub terra cogis, quod malefecit aqua ?

280. ISIDORI ÆGEATÆ,

pro naufrago ad agricolam.

Istud sepulchrum est agger : inhibeto boves,
Colone, et ipsum vomerem suspendito.
Quid dedicatam Manibus sedem moves

μη σπέρμα πυρῶν, ἀλλὰ χεῖε δάκρυα.

281. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἄπισχ', ἄπισχε χεῖρας, ὦ γεωπόνε,
μηδ' ἀμψίταμνε τὰν ἐν ἡρίῳ κόνιν.
Αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένας δ'
οὔτοι κομάτας ἀναβαλῆσεται στάχυς.

282. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ θο' ἡμεῖς
ὠλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

283. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τετρηχῦα θάλασσα, τί μ' οὐκ οἰζυρὰ παθόντα
τηλός' ἀπὸ ψιλῆς ἐπτυσας ἡτόνος;
ὡς σεῦ μηδ' Αἶδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀγλὺν
Φυλεὺς Ἀμφιμένους ἄσπον ἐγεϊτόνεον.

284. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὅκτώ μευ πήχεις ἄπεχε, τρηχεῖα θάλασσα,
καὶ κύμαινε, βόα θ' ἡλίκαι σοι δύναμις·
ἦν δὲ τὸν Εὐμάρεω καθέλης τάφον, ἄλλο μὲν οὐδὲν
κρήγυον, εὐρήσεις δ' ὅστέα καὶ σποδὴν.

285. ΓΛΑΥΚΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Οὐ κόνις οὐδ' ὀλίγον πέτρης βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
ἦν ἐσορᾷς αὕτη πᾶσα θάλασσα τάφος·
ὦλετο γὰρ σὺν νηὶ· τὰ δ' ὅστέα ποῦ ποτ' ἐκείνου
πύθεται, αἰθυσίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν.

286. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Δύσμορε Νικάνωρ, πολὺν μεμαραμμένε πόντῳ,
κεῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἡτόνῃ,
ἦ σύ γε πρὸς πέτρῃσι· τὰ δ' ὀλβία κεῖνα μέλαθρα
φροῦδ', α[ὐτῆς τε] πατρὸς ἐλπίς ὀλωλε Τύρου.

Hæc terra non vult Cerere, sed lacrymis seri.

281. HERACLIDÆ.

Ab hac arator abstine terra manum,
Nec, quos sepulchrum condit hoc, cineres seca.
Hæc terra fletu maduit : at numquam seges
De lacrymata sustulit terra comam.

282. THEODORIDÆ.

Mersi sum tumulus : perge in mare : tunc quoque cum nos
Occidimus, navis multa tenebat iter.

283. LEONIDÆ.

Quin me te passum tam sæva furente, vomelas
Longius a nudo littore, triste fretum,
Ut tibi nunc essem Stygias induta tenebras
Amphimenis Philleus umbra propinqua minus?

284. ASCLEPIADÆ.

Octo mihi dista sævum mare, te precor, ulnas,

ne semen frugum, sed sparge fletus.

281. HERACLIDÆ.

Abstine, abstine manus, o arator,
neu circumscinde hunc in tumulo pulverem.
Ipsa perfleta est gleba ; e perfleta vero
non-sane comata evirescet spica.

282. THEODORIDÆ.

Naufragi tumulus sum ; tu vero naviga ; etenim quum nos
peribamus, ceteræ naves mare-secabant.

283. LEONIDÆ.

Tumultuosum mare, cur me non ærumnosa passum
longinquius a nudo exspuisti littore?
ut tibi ne Orci quidem malas indutus tenebras
Phyleus Amphimenis propius essem-vicinus.

284. ASCLEPIADÆ.

Octo a-me cubitus recede, asperum mare,
et fluctua ac mugi quanta tibi potestas :
si autem Eumaræ rapias tumultum, aliud quidem nihil
utilis-rei, invenies vero ossa et cinerem.

285. GLAUCI NICOPOLITÆ.

Neque pulvis neque exiguum lapidis pondus, sed Erasippi
quod cernis hoc totum mare est sepulchrum.
Periit enim cum nave ; ossa autem ubinam tandem illius
puteant, mergis notum solis ut-id-dicant.

286. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Infelix Nicanor, cano extincte mari,
jaces sane peregrino nudus in littore,
aut tu juxta scopulos ; opulentæ autem illæ ædes
perditæ, atque ipsius patriæ revisendæ spes periit Tyri.

Quamque potes fluctus tolle, sonosque cie.
Si tamen Eumarei monumentum destruis, hic nil
Quod juvet invenies, ossa sed et cineres.

285. GLAUCI NICOPOLITÆ.

Non lapis est, non est Erasippi terra sepulchrum,
Sed sub conspectum quod jacet, omne mare.
Cum rate nam periit, sed ubi nunc ossa putrescant,
Hoc dicent mergi, queis puto nosse datum est.

286. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ah miser æquoreis Nicanor merse sub undis,
Nudus in externo littore nempe jaces ;
Aut aliqua sub rupe : vacant illa inclyta tecta,
Et tecum periit spes quoque tota Tyri.

• Οὐδέ τί σε κτεάνων ἔρρύσατο· φεῦ, ἔλεεινέ,
ὦλεο μογθήσας ἰχθύσι καὶ πελάγει.

287. ANTIPATPOY.

Καὶ νέκυν ἀπρήνυτος ἀνιήσει με θάλασσα
Λῦσιν, ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι,
στρηγνὲς αἰεὶ φωνεῦσα παρ' οὐατι, καὶ παρὰ κωφὸν
σῆμα. Τί μ', ὄνθρωποι, τῆδε παρωκίσατε,
ἥ πνοιῆς χήρωσε τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηϊ
ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης
ὀηκαμένη ναυηγόν; ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεύων
ζῶην, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἰλκυσάμην.

288. TOY AYTOY.

Οὐδετέρης ὁλος εἰμὶ θανὼν νέκυς, ἀλλὰ θάλασσα
καὶ χθὼν τῇ ἀπ' ἐμεῦ μοῖραν ἔχουσιν ἴσην.
Σάρκα γάρ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες· ὅστέα δ' αὖτε
βέβραται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἡϊόνι.

289. ANTIPATPOY MAKEΔONOS.

Ἀνθέα τὸν ναυηγὸν ἐπὶ στόμα Πηνειοῖο
νυκτὸς ὑπὲρ βαίτης νηξάμενον σανίδος,
μούνιος ἐκ θάμνοιο θορῶν λύκος, ἄσκοπον ἄνδρα,
ἔκτανεν. Ὡ γαίης κύματα πιστότερα!

290. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Λαίλαπα καὶ μανίην ὁλοῆς προφυγόντα θαλάσσης
ναυηγὸν, Λιβυκαῖς καίμενον ἐν ψαμάθοις,
ὠχ' ἐκὰς ἡϊόνων, πυμάτω βεβαρημένον ὕπνῳ,
γυμνὸν, ἀπὸ στυγερῆς ὡς κάμε ναυθορίης,
ἔκτανε λυγρὸς ἔχρι. Τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόλθῃ,
τὴν ἐπὶ γῆς φευγὼν μοῖραν ὀφειλομένην;

291. ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Χαίται σου στάζουσιν ἔθ' ἀλμυρὰ, δύσμορε κόρρη,
ναυηγέ, φθιμένης εἰν ἀλλ', Λυσιδίχῃ.

Nec tot opes potuere tibi defendere laeva
Fata, laborasti piscibus et pelago.

287. ANTIPATRI.

Æquora permittunt mihi nec post fata quietem
Lysidi, deserto qui teger in scopulo:
Sic aures trux ille fragor surdumque sepulchrum
Perstreptit. Hic homines cur mihi busta datis?
Ad mare, quod vitam rapuit mihi, cum mea multis
Non eset remis invidiosa ratis.
Dum meus in pelago labor est mihi quærere vitam,
In pelago mors est ecce reperta mihi.

288. EJUSDEM.

Non tellus totum, non me tenet unda, sed æquam
Terra mei partem, nec minus æquor habet.
Piscibus esca caro facta est mea: littore summo
Huc ejecta maris fluctibus ossa jacent.

Neque ullum te bonorum servavit. Heu! miserande,
periisti, labores-perpessus pro piscibus et mari.

287. ANTIPATRI.

Etiam mortuum innitit vexabit me pontus
Lysin, deserto conditum sub scopulo,
graviter usque sonans ad aurem, et juxta mutum [suistis
monumentum. Quid me, o homines, huic vicinum-po-
qui anima viduavit non in oneraria nave
mercatozem, sed parvi nautam remigii
reddens naufragum? Ego vero e mari quærens
victum, e mari etiam mortem mihi-traxi.

288. EJUSDEM.

Neutrius totus sum post-fatum mortuus, sed mare
et terra de me partem habent æquam.
Carnem enim in ponto comederunt pisces; ossa vero rursus
ejecta-sunt frigidam banc prope ripam.

289. ANTIPATRI MACEDONIS.

Antheum naufragum ad ostium Penei
noctu super exigua quum-enatasset tabula,
solitarius dumeto prosiliens lupus, improvidum virum,
occidit. O terræ fluctus fideliores!

290. STATILII FLACCI.

Turbine et rabie exitiosi elapsum maris
naufragum, Libycis jacentem in arenis,
non procul a-littoribus, supremo gravatum somno,
nudum, a luctuoso defatigatum naufragio,
occidit perniciosam vipera. Quid frustra fluctibus oblucta-
dum fugeret in terris sortem debitam? [batur,

291. XENOCRITI RHODII.

Crines tuæ stillant adhuc salsuginem, infelix puella,
naufraga, extinctæ in mari, Lysidice.

289. ANTIPATRI MACEDONIS.

Cum prope jam salvus Penei naret in ore
Antheus exigua naufragus in tabula;
Exsiliens silva miserum lupus enecat. Eheu!
Fida minus tellus, quam maris unda fuit.

290. STATILII FLACCI.

Dum fugiens sævis agitatus flatibus undas
Naufragus in Libyca jam requiescit humo,
Membra sopore gravi domitus, non littore longe,
Nudus ab æquoreis vix recreatus aquis,
Vipereo perit ore. Quid heu pugnabat in undas
Ut fugeret terris debita fata sibi?

291. XENOCRITI RHODII.

Nunc quoque salsa tuis destillat gutta capillis,
Lysidice, sævo rapta puella mari.

Ἦ γὰρ, ὀρινομένου πόντου, δέισασα θαλάσσης
ὑβριν ὑπὲρ κοίλου δούρατος ἐξέπεσε.

6 Καὶ σὸν μὲν φωνεῖ τάφος οὖνομα, καὶ χθόνα Κύμην,
ὅστέα δὲ ψυχρῷ κλύζετ' ἐπ' αἰγιαλῷ,
πικρὸν Ἀριστομάχῳ γενέτη κακὸν, ὃς σε κομίζων
ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν οὔτε νέκυν.

292. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ἀλκυόσιν, Ληναῖε, μέλεις τάχα· κωφὰ δὲ μήτηρ
μῦρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ δυρομένη σε τάφου.

293. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις
ἀλὸς Λιθύσσης κύμασιν κατέκλυσεν·
ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας! ἀννήμεν
πλόῳ πεδηθεῖς, ἐφρύγη δίψους ὕπο.
Καὶ τοῦτ' ἀήτων ἔργον· ἃ πόσον κακὸν
ναύταισιν ἢ πνέοντες ἢ μεμυκότες!

294. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Γρυνέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἀλιτρώτου ἀπὸ κύμβης
ζῶντα, τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,
ἐκ δεινοῦ τρηχεῖα Νότου κατέδυσε ὕαλασσα,
ἔβρασε δ' ἐς κροκάλην πρῶϊον ἡϊόνα,
χεῖρας ἀποβρωθέντα. Τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἴποι
ἔμμεναι, οἱ μούνας, αἷς ὀλέκοντο, φάγον;

295. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγρων ἀπὸ κύρτων
ζῶντα, τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον,
ἰχθυσιληϊστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
οὐχὶ πολυσκάλλου πλώτορα ναυτιλίας,
6 ἔμπης οὔτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν, οὔτε καταιγὶς
ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·
ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι, λύχνος ὅποια,
τῷ μακρῷ σθεσθεῖς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
Σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες ἐφάρμοσαν, οὐδ' ὁμολεκτρος,

Nam pelagi trepido spectas dum corde tumultus,
In rabidum summa de rate lapsa mare es.
Nunc tumulus nomenque tuum Cumamæque loquetur;
Ossa sed in gelido littore sparsa madent.
Ibat Aristomachus genitor te ferre marito:
Infelix, neque te quippe nec ossa feret.

293. ISIDORI ÆGEATÆ.

Hunc Nicophemum non hyems, non siderum
Occasus, Afri non furor mersit sali:
Sed per serenam (quis putet?) pellaciam
In nave captus arsit insana siti.
Et hoc patravit ventus: is nautis malum
Immane seu flat, sive sopitus silet.

294. TULLII LAURÆ.

Gryneæ longævum, cui lino dives et hamo

Profecto enim, emoto ponto, verita æquoris
violentiam, cavo robore (*nave*) desuper excidisti.
Et tuum quidem loquitur tumulus nomen et terram Cymentem;
ossa vero frigido perluuntur in littore,
acerbum Aristomacho parenti malum, qui te avehens
ad nuptias, neque nuptam duxit neque mortuam.

292. THEONIS ALEXANDRINI.

Halcyonibus, o Lenæe, curæ-es forsitan; mutuum vero mater
lamentatur super frigido deflens te tumulo.

293. ISIDORI ÆGEATÆ.

Non procella Nicophemum, non astrorum occasus
maris Libyci fluctibus obruit;
sed in tranquillitate, heu miser! ventis-carente
navigatione victus, contostus-est siti.
Et hoc ventorum opus. Proh! quantum malum
sunt nautis seu spirantes seu tacentes!

294. TULLII LAURÆ.

Gryneum grandævum, illum mari-attribita de cymba
viventem, hamis laborantem et retibus,
a terribili asperatum Noto demersit mare,
ejectique in scruposum mane littus,
manus depastum. Quis non mentem piscibus dirat
esse, qui solas, quibus periere, comederunt?

295. LEONIDÆ TARENTINI.

Therion oppido-senem, bonam-prædam-agentibus de nassis
viventem, mergo magis-et-sæpius natantem,
piscibus-prædatorem, everriculo-utentem, cavernas-sub-
non multis-instructi-remis nautam navigii, [euntem,
tamen neque Arcturus perdidit, neque procella
eum subegit *per* tot decennia;
sed mortuus-est in tugurio scirpeo, lucernæ instar,
longo exstinctus in tempore sponte-sua. [conjux,
Monumentum autem hoc non filii ei posuerunt, neque

Cymba dabat vitam non minus ipsa senex,
Obruit unda sali commota furentibus Austris:
Postera littoribus reddidit orta dies,
Absumptis manibus. Pisces ratione quis uti
Jam neget? hoc solum, quo periere, vorant.

295. LEONIDÆ TARENTINI.

Ille senex Theris, fulicis qui sæpius ipsis
Navit, ab æquoreo cui grege victus erat;
Perreptans cava, prædo maris felixque sagena,
Unicus in misera cui rate scalmus erat.
Non tamen Arcturo debet, neque tristibus austris,
Quod tot ab annorum cursibus exciderat.
Pauperis occubuit tuguri sub culmine, qualis
Igne absumpta suo sponte lucerna perit.
Non nati, non uxor ei posuere sepulchrum,

10 ἄλλὰ συνεργατίνης ἰχθυόλων θιάσος.

296. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΗΙΟΥ.

Ἔξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἐνειμε,
καὶ πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδαμὰ πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.
Οἶδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδων πολλοὺς δλέσαντες,
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν [Ἄσις ὑπ' αὐτῶν]
πληγείσ' ἀμφοτέρας χερσὶ κράτει πολέμου.

297. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον Ἀχαιϊκὸν, Ἑλλάδος ἄστρον,
καὶ διπλὴν Ἰσθμοῦ σύνδρομον ἡϊόνα
Λεύκιος ἐστυφίλει· δοριπτοίητα δὲ νεκρῶν
οστέα σωρευθεὶς εἷς ἐπέχει σκόπελος.
Τοὺς δὲ δόμον Πριάμοιο πυρὶ πρήσαντας Ἀχαιοὺς
ἀκλαύστους χτερέων νόσφισαν Αἰνείαδαι.

298. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἰαί, τοῦτο χάριστον, δταν κλαίωσι θανόντα
νυμφίον ἢ νύμφην· ἡνίκα δ' ἀμφοτέρους,
Εὐπολιν ὡς ἀγαθὴν τε Λυκαίνιον, ὧν ὑμέναιον
ἔσβησεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεισὼν θάλαμος,
οὐκ ἄλλω τότε κῆδος ἰσόβροπον, ὥς σὺ μὲν υἷον,
Νίκι, σὺ δ' ἔκλυσας, Θεοδίκη, θυγατέρα.

299. ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

Ἄδ' ἔσθ' — ἄδε Πλάταια τί τοι λέγω; — ἂν ποτε σει-
λῶν ἐξαπίνας κάθθαλε πανσυδίῃ· [σμός
λείφῃ δ' αὖ μόνον τυτθὸν γένος· οἱ δὲ θανόντες
σᾶμ' ἐρατὰν πάτρην κείμεθ' ἐρεσσάμενοι.

300. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐνθάδε Πυθῶνακτα κασίγνητόν τε κέχευθεν
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

sed sodalium piscatorum chorus.

296. SIMONIDIS CEI.

Ex quo et Europam ab Asia seorsum pontus diviast,
et bella populorum impetuosus Mars obit,
non usquam pulchrius terrestrium exstitit virorum
facinus in continenti et per pontum simul.
Hi enim in Cypro Medorum multos quum-cecidissent,
Phœnicum centum naves ceperunt in ponto
viris refertas; magnum autem ingemuit Asia ab illis,
verberata ambabus manibus robore belli.

297. POLYSTRATI.

Magnum Acrocorinthum Achæorum, Græciæ astrum,
et duplex Isthmi concurrens littus
Lucius evertit: sed hastâ-sparsa mortuorum [congeries].
ossa accumulatus unus continet scopulus [saxorum]
Qui autem domum Priami igne combusserunt Achæos
non-defletos sepulcro fraudarunt Æneadæ (Romani).

298. ANONYMI.

Heu, heu, id pessimum, quando deflent mortuum
aut sponsum aut sponsam; quando autem utrosque,
sicut Eupolim bonamque Lycæniū, quorum hymenæum
exstinxit in prima nocte collapsus thalamus,
non alii hic est luctus conferendus, sicut tu quidem filium,
o Nicis, tu vero deslevisti, Theodice, natam.

299. NICOMACHI.

Hæc est—quid vero dico hæc Platea?—quam olim motus
ingruens subito dejecit omni-impetu; [terra
relictumque est modo paucum genus; mortui autem
ut monumentum amantur patriam jacemus induti.

300. SIMONIDIS.

Hic Pythonactem fratremque condit
terra, amabilis juventæ priusquam finem ultimum viderit.
Monumentum vero extinctis pater Megaristus posuit
immortale, mortalibus pueris gratificatus.

Sed piscatorum junctus in arte chorus.

297. POLYSTRATI.

Mœnia celsa Ephyræ, telluris lumen Achivæ
Hic ubi se jungit littus utrumque maris,
Mummius everti: scopulus numerosa virorum
Mûlia, quos bellum perdidit, unus habet.
Igne domum Priami populus vastarat Achæus,
Ipse per Æneadas nunc calet igne rogi.

298. INCERTI.

Cum faciunt sponsi vel sponsæ funera luctum,

Triste; sed hæc pariter cum coiere mala,
Nunc velut Eupolidis sædus pulchræque Lycæni
Exstinxit prima nocte cubile cadens,
Par tali nullus dolor est. Tibi, Nicia, natus
Materia est luctus; Eudice nata tibi.

300. SIMONIDÆ.

Iste tegit tumulus cum Pythonacte sororem,
Ætas in medio quæis juvenilis erat.
Mortales ambo: quibus immortale sepulchrum
Dat Megaristus, et hoc se probat esse patrem.

301. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκλέας αἶα χέευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σείῳ
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὤκυπόδων σθένος ἔππων
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

302. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἤδε * πόλη.

303. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔτι ζῶντα γάλακτι,
ἔγνος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεϊσάμενον,
ὁ Θρήϊξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἄλδος οἶδμα,
κῦμα δ' ἀπὸ ψυχῇν ἔσβεσε νηπιᾶχου.
Ἴνοι, ἀνοικτίρμων τις ἔφυσ θεὸς, ἡ Μελικέρτεω
ἥλικος οὐκ Ἀἶδην πικρὸν ἀπηγάσσαο.

304. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Ἀνδρὶ μὲν Ἰππαίμων ὄνομ' ἦν, ἔππῳ δὲ Πόδαργος,
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης,
Θεσσαλὸς, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἰμόνος υἱός·
ὤλετο δ' ἐν προμάχοις ὅξυν Ἀρῇ συνάγων.

305. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὁ γριπεὺς Διότιμος, ὁ κύμασιν ὀλκάδα πιστὴν
κῆν χθονὶ τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενίης,
νήγρετον ὑπνώσας Ἀΐδαν τὸν ἀμείλιχον ἔκτο
αὐτερέτης, ἰδίῃ νηὶ κομίζόμενος·
ἦν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς
καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.

306. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀβρότονον Θρηῖσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι
τὸν μέγαν Ἐλλήσιν φημὶ Θεμιστοκλέα.

301. EJUSDEM.

Illustres terra condit, Leonida, illos qui tecum
hic mortui-sunt, Spartæ latos-choros-ducentis rex,
plurimorum sane arcuumque et velocipedum robor
Medorum virorum sustinentes prælio. [equum]

302. EJUSDEM.

Suis ipsius unusquisque amissis affligitur,
* Nicodici vero amici et civitas hæc læta-est.

303. ANTIPATRI SIDONII.

Parvum Cleodemum adhuc viventem lacte,
vestigium super latera navis quum-posuisset,
Thrax vere Boreas dejecit in maris undas,
fluctusque animam exstinxit infantis.
Ino, immisericors quoddam fuisti numen, quæ a Melicertæ
æquali non mortem acerbam repulisti.

304. PISANDRI RHODII.

Viro quidem Hippæmo nomen erat, equo autem Podargus,
et cani Lethargus, et famulo Babes, [filius :
Thessalus, e Creta oriundus, Magnes genus, Hæmonis
periit autem inter propugnatores acrem pugnam consensens.

305. ADDÆI MITYLENÆI.

Piscator Diotimus, qui in fluctibus naviculam fidam
et in terra eandem domum habebat paupertatis,
inexcitabili sopitus-somno, Orcum ad immitem venit
suus-ipse-remex, propria navicula vectus :
quam enim habebat vitæ sustentaculum, habuit senex
etiam exstinctus ultimam busti opem.

306. ANONYMI.

Abrotonum Thracia mulier eram : sed genuisse
magnum Græcis aio Themistoclem.

301. EJUSDEM.

Claros terra tegit, quos, magne Leonida, tecum
Mors tulit, o Sparta rex bene digne tua :
Qui Medorum arcus et equos, vim denique belli,
Totam corporibus sustinere suis.

302. EJUSDEM.

Quisque suum p.orat quem fato perdit : amici,
Tota simul plorat patria Nicodicum.

303. ANTIPATRI SIDONII.

Cum Cleodemus, adhuc materni lactis alumnus,
Ferret summa ratis per tabulata pedem ;
Threicius miserum dejecit in æquora ventus.
Vagiit in mediis cum moreretur aquis.
Crudelis, puerum quod non servaverit Ino

Hoc ævi, fuerat quo Melicerta suus.

304. PISANDRI RHODII.

Hippæmon vir dictus erat, sonipesque Podargus,
Theragrusque canis, mancipiumque Babes :
Thessalus, e Creta, Magnes genus, Hæmone natus,
Occidit, in primo dum movet arma loco.

305. ADDÆI MITYLENÆI.

Qua rate captabat Diotimus in æquore pisces,
Cum tenuit terras, hæc domus ipsa fuit.
Quem cum perpetuus pressit sopor, ivit in illa
Ad manes, remex et fuit ipse sibi.
Præbuerat quæ namque seni solatia vitæ,
Officium summum præbuit illa rogo.

307. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

α. Οὐνομά μοι.. β. Τί δὲ τοῦτο; α. Πατρὶς δέ μοι.. β. Ἐς
[τί δὲ τοῦτο;
α. Κλεινοῦ δ' εἰμ] γένους. β. Εἰ γὰρ ἀφαιροτάτου;
α. Ζήσας δ' ἐνδόξως ἔλιπον βίον. β. Εἰ γὰρ ἀδόξως;
α. Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν.. β. Τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

308. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
νηλεὲς Ἀΐδης ἤρπασε Καλλίμαχον.
Ἄλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

309. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἶθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

310. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Θάψεν δ' με κτείνης κρύπτων φόνον· εἰ δέ με τύμβω
δωρεῖται, τοίγῃ ἀντιτύχοι χάριτος.

311. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὁ τύμβος οὗτος ἐνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος.

312. ΑΣΙΝΙΟΥ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ.

Οἱ πρὸς Ῥωμαίους δεινὸν στήσαντες Ἄρχα
κεῖνται, ἀριστεῖς σύμβολα δεικνύμενοι·
οὐ γὰρ τις μετὰ νῦντα τυπεῖς θάνεν, ἀλλ' ἅμα πάντες
ὠλοντο κρυφίῳ καὶ δολερῷ θανάτῳ.

313. [ΤΙΜΩΝΟΣ.]

Εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Ἐνθάδ' ἀποβρῆξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
τοῦνομα δ' οὐ πεύσσεθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

307. *Inscriptio non nominati a PAULO SILENTIARIO.*

Nomine dicor ego. Quid tum? Mea patria. Quid tum?
Nobilis. At quid tum, si sine gente fores?
Splendida vita fuit. Quid si nec nota fuisset?
Hic jaceo. Sed quis, cui precor ista refers?

308. LUCIANI.

Me puerum nullis oneratum pectora curis
Quinquennem rapuit mors fera Callimachum.
Ne me flete tamen: fluxit mihi tempore parvo
Vita, sed et vitæ sunt mala parva meæ.

309. INCERTI.

Hic post sex decies jaceo Dionysius annos,
Tarsensis cælebs. Sic pater o utinam!

310. INCERTI.

Texit humo qui me sine teste peremerat; addit

307. PAULI SILENTIARII

a. Nomen mihi ... b. Quid hoc dicis? a. Patria autem
[mihi... b. Sed quid refert?
a. Et de-celebri sum genere. b. Et si obscurissimo?
a. Actam in-bona-fama reliqui vitam. b. Et si in-mala?
a. Ac jaceo hic nunc... b. Quis cui hæc dicis?

308. LUCIANI.

Puerum me quinqueunem, curarum-vacuum animum
immitis Orcus rapuit Callimachum. [habentem,
Sed me ne deileas: etenim vitæ-dierum in-partem-veni
paucorum, et paucorum vitæ malorum.

309. ANONYMI.

Sexagenarius Dionysius hic jaceo,
Tarsi-natus, cælebs: utinam fuisset et pater meus!

310. ANONYMI.

Sepelivit me qui-interfecit occultans cædem: si autem me
donat, talis ei-rursus-contingat gratia. [sepulcro

311. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tumulus hic intra non habet mortuum;
mortuus hic extra non habet tumulum,
sed ipse sui mortuus est et tumulus.

312. ASINII QUADRATI.

Qui cum Romanis terribilem conseruerunt pugnam
jacent, excellentis-virtutis signa præbentes:
nemo enim post terga vulneratus obiit, sed una omnes
perierunt furtiva et dolosa morte.

313. TIMONIS.

In Timonem hominum osorem.

Hic ex-quo-abrupi animam infelicem jaceo:
nomen vero non cognoscetis, sed mali male pereatis.

Et tumulum: parilem sentiat ipse vicem.

311. *De Niobe.*

Vides sepulchrum quod caret cadavere,
Simul cadaver insepultum conspicis.
Sed quod sepulchrum est, quod cadaver, est idem.

312. ASINII QUADRATI,

de interfectis victore Sulla consule Romano.

Quos hæc terra tegit, Romano Marte petiti
Maxima virtutis signa dedere suæ.
Horum nemo fuit, qui tergo vulnera ferret,
Omnes hostili sed periire dolo.

313. INCERTI,

in Timona hominibus inimicum.

Hic situs abrupta vita infelice quiesco:
Nomen ne rogitate: malos Di vos male perdant.

314. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Μὴ πόθεν εἰμὶ μάθης, μὴδ' οὐνομα· πλὴν ὅτι θνήσκειν
τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχομένους ἐθέλω.

315. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ, οἱ δὲ ΠΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Τρηγεῖν κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον ἐλίσσοις
πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὥς ἐπ' ἐμοὶ μὴδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἐρείδοι
ἴχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχά κεκλιμένος.
Ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μὴδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς
Τίμων οὐδ' Ἀΐδῃ γνήσιός εἰμι νέκυς.

316. ΛΕΩΝΙΔΑ ἢ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείθεο, μήτε με χαίρειν
εἰπὼν, μὴθ' ὅστις, μὴ τίνος ἐξετάσας·
ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσαις ὁδόν· ἣν δὲ παρέλθης
σιγῇ, μὴδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσαις.

317. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

α. Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί), τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;
β. Τὸ σκότος· ὑμείων πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

318. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν χέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἴσον ἐμοὶ χαίρειν χάστι τὸ μὴ σὲ πελᾶν.

319. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Καὶ νέκυς ὦν Τίμων ἄγριος· σὺ δέ γ', ὦ πύλαωρ
Πλούτωνος, τάρβει, Κέρβερε, μὴ σε δάκῃ.

314. PTOLEMÆI.

In eundem Timonem.

Ne unde sim discas, neu nomen; tantum mori
eos qui meum cippum prætereunt volo.

315. ZENODOTI, aliis RHIANI.

In eundem Timonem.

Asperam mihi, aride pulvis, spinam obvolve
undique, aut tortuosæ agrestia brachia rubi,
ut in me neque avis verno tempore leve imprimat
vestigium, solus sed degam tranquille reclinatus.
Eram enim ille hominum-osor, ne civibus quidem amatus,
Timon, neque Plutoni acceptus sum mortuus.

316. LEONIDÆ aut ANTIPATRI.

In eundem.

Impositum mihi cippum præteri, neque mihi Salve
dicens; nec qui sim, non cujus *sim* quærens:
aut quod pergis ne absolvas iter; verum si transieris
tacite—ne sic quidem quod pergis absolvas.

317. CALLIMACHI.

In eundem Timonem.

α. O Timon (non epim jam es), quid tibi, tenebræ aut lux,
β. Tenebræ: vestrum plures in Inferis. [inimicum?]

318. EJUDEM.

In eundem Timonem.

Ne salvere me jubeas, o malum cor, sed præteri:
idem est mihi quod salvere, te non accedere ad-me.

319. INCERTI.

In eundem Timonem.

Et post mortem Timon *est* ferus: tu vero, o janitor
Plutonis, time, Cerbere, ne te mordeat.

314. PTOLEMÆI,
de eodem.

Unde ego non discas, nec quo sim nomine: sed quod,
Hunc tumulum quisquis præterit, opto mori.

315. ZENODOTI,
de eodem.

Funde truces spinas hinc atque hinc squallida tellus,
Horrentesque super nostra sepulchra rubos:
Ne vel avis ponat levis hic vestigia verno
Tempore, sed segrex et sine teste cubem.
Ille ferus sum Timo, meis quoque civibus hostis,
Nec Dis ipse putat nunc satis esse suum.

316. LEONIDÆ,
de eodem.

Hunc tumulum transi, nec me vel voce saluta:

Nec me quis fuerim, quo genitore, roga.
Sin, ne propositum peragas iter; at taciturnus
Si transibis, iter sic quoque ne peragas.

317. CALLIMACHI,
de eodem.

Mortue dic Timon, lux displicet, an tenebræ plus?
Plus tenebræ, vestrum pars quia major ibi est

318. EJUDEM
de eodem.

Improbe, præter abi, nec ave mihi dicere cura.
Si tu non rides, hoc sat avere mihi est.

319. INCERTI.
de eodem.

Timon, umbra licet, ferus est: tu janitor Orci
Cerbere, ne morsu te petat ille, cave.

320. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα μισέλληνα.

Ὅζειαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἀκανθαι
καὶ σκόλοπες· βλάβεις τοὺς πόδας, ἣν προσίης·
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
οἰμῶζειν εἶπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

321. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἐνθεο κόλποις,
πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀειπέταλόν σοι ἐνεστήριζεν ἐλαίην
πολλάκι, καὶ Βρομίου κλήμασιν ἡγλαίσειν,
καὶ Διὸς ἐπλήσει, καὶ ὕδατος αὐλακὰς ἔλκων
θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἄνθ' ὧν σὺ πρῆϊα κατὰ κροτάφου πολιόιο
καῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

322. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κνωσίου Ἰδομενῆος δρᾶ τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
πλησίον ἔδρυμαι Μηριόνης δ Μόλου.

323. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἷς δὺ' ἀδελφειοὺς ἐπέγει τάφος· ἐν γὰρ ἐπέσχον
ἥμαρ καὶ γενεῆς οἱ δύο καὶ θανάτου.

324. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄδ' ἐγὼ ἂν περὶδωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι,
μούνῃ ἐνὶ ζῶντι ἀνέρι λυσαμένα.

325. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Σαρδανάπαλλον.

Τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύδρισα, καὶ μετ' ἐριώτων
Τέρπν' ἰδάνην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβία πάντα λείπεται.

326. ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἰδάνην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβία τύφος ἔμαρψεν.

320. HEGESIPPI.

In eundem Timonem Græcorum osorem.

Acutæ ubique circa tumulum sunt spinæ
et pali; dolebis a pedibus, si adieris :
Timon hominum-osor inhabito : sed prætergrederere,
multum plorare jubens, prætergrederere modo.

321. ANONYMI.

Terra amica, senem Amyntichum excipe sinu,
multorum memor laborum quos tua gratia suscepit.
Etenim semper frondibus comantem in te statuit olivam
sæpenumero, et Bacchi te pampinis ornavit,
et Cerere implevit, et aquas rivos ducens
fecit te leguminum-feracem, fecitque fructuum-feracem.
Quapropter tu lenis ei in temporibus canis [dam.
incumbe, et vernas vesti-floribus plantas.

322. ANONYMI.

Cnossii Idomenei vide tumulum : sed ego eum
juxta compositus-sum Meriones Moli filius.

323. ANONYMI.

Unus duos fratres cohibet tumulus; unum videlicet habue-
diem et nascendi gemini et moriendi. [runt

324. ANONYMI.

Hæc ego celebrata sub marmore hoc sepulta sum,
quæ uni soli viro zonam solvi.

325. ANONYMI.

In Sardanapalum.

Hæc habeo quæ edi et libidinibus-impendi et cum amoribus
jucunda didici : multa illa et beata cuncta relicta-sunt.

326. CRATETIS THEBANI.

Hæc habeo quæ didici et excogitavi, et cum Musis
sancta didici : multa illa et beata fastus rapuit.

320. HEGESIPPI,
de eodem.

Hunc circa tumulum surgunt spinæque sudesque;
Si prope sis, referes saucius inde pedem.
I procul hinc : Timon moror hic mortalibus hostis,
Meque jube, si vis, flere; sed i procul hinc.

321. INCERTI.

Multa laboravit qui nuper Amyntichus in te,
Extinctum placido terra reconde sinu.
Nunc te Palladiæ decorabat frondis honore,
Nunc circum vites brachia lenta dabat.
Addidit et Cererem, rivosque et flumina ducens,
Hinc olus, hinc fecit surgere poma tibi.

Redde vicem, capiti que velis incumbere cano
Lenis, et e tumulo gignere veris opes.

323. INCERTI.

Unus habet fratres tumulus duo, quippe gemellos
Protulit una dies, abstulit una dies.

324. INCERTI.

Hoc ego sub tumulo mulier celeberrima condor :
Uni duntaxat zona soluta mea est.

325. CRATETIS

imitatio epigrammatis de Sardanapalo.

Quæ didici, quæ sum meditatus, cumque Camænis
Pulchra scii, mea sunt : illa inclyta cætera, busti.

327. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μὴ σύγε θνητὸς ἐὼν ὡς ἀθάνατός τι λογίζου·
οὐδὲν γὰρ βίτου πιστὸν ἐφημερίοις,
εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἤδε θανόντα,
ἀνθρῶπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

328. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἴς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε;
τίς πέτρος, ὅς τῃς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;
Ἄλλὰ σε νηλεὲς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων
ἡλικίην δλίγην εἰκοσιν ἐξ ἑτέων,
ὅς χήρην ἀλοχὸν θῆκεν, μογερούς τε τοκῆας
γηραλέους, στυγερῶ πένθει τειρομένους.

329. ΑΛΛΟ.

Μυρτάδα τὴν ἱεραῖς με Διωνύσου παρὰ ληνοῖς
ἄφθονον ἀκρήτου σπασσασμένην κύλικα,
οὐ κεῖθει φθιμένην βαίη κόνις· ἀλλὰ πίθος μοι,
σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεισι τάφος.

330. ΑΛΛΟ.

Τὴν σορὸν, ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτοῦ
θῆκεν, ὅπως ναίη παυσάμενος βίτου·
σύν τε, γυναικὶ Καληποδίῃ τεῦξεν τότε σῆμα,
ὥς ἵνα τὴν στοργὴν κῆν φθιμένοισιν ἔχοι.

331. ΑΛΛΟ.

Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμέτης δωρήσατο * Φρούρης,
ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβείας στέφανον·
λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παιδων,
πιστὸν ἐμοῦ βίτου μάρτυρα σιωφροσύνης.
Μουνόγαμος θνήσκω, δέχα δ' ἐν ζωοῖσιν ἔτι ζῶ,
νυμφικὸν εὐτεχνίης καρπὸν ἀειραμένη.

332. ΑΛΛΟ.

Αἰνόμερον Βάκχῃ με κατέκτανε θηροτρόφον πρὶν
οὐ * κρίσει ἐν σταδίοις, γυμνασίαις δὲ κλυταῖς.

327. ANONYMI.

Netu, mortalis quum-sis, tanquam immortalis quid cogites:
nihil enim vitæ fidum hominibus-unius-diei,
si et hunc Casandrum habet locus hic mortuum,
virum natura dignum immortalī.

328. ANONYMI.

Quod saxum non illacrimavit, te extincto, Casandre?
quod saxum est, quod tuæ obliviscetur pulchritudinis?
Sed te crudelis et invidus perdidit dæmon,
ætate parva sex et viginti annorum,
qui viduam conjugem effecit, mæstosque parentes
grandævos, tetro luctu contritos.

329. ALIUD.

Myrtadem me, sacros quæ Bacchi prope lacus
copiosam meri ducebam pateram, [mihi
non condit extinctam exiguus pulvis: sed amphora
signum lætitiæ, festivus impositus-est tumulus.

330. ALIUD.

Loculum, quem aspicias, vivens Maximus ipse sibi
posuit, ut inhabitet finitâ vitâ;
simulque, uxori Calepodiaæ struxit hoc monumentum,
ita ut amorem-ejus etiam in mortuis habeat.

331. ALIUD.

Tumulum mihi huncce conjux donavit Furens,
dignam nostræ pietatis coronam;
relinquo autem in thalamo viri chorum honestum puerorum,
fidum meæ vitæ testem sanctimonie.
Univira morior, decem vero in vivis jam vivo,
sponsalem fecunditatis fructum adepta.

332. ALIUD.

Infauftum Baccha me interfecit qui-feras-alebam antea:
non iudicio in stadiis, exercitationibusque celebribus.

327. INCERTI,

de Casandro.

Mortalis noli satus immortalia mente
Volvere: nil certum ducere vita sinit,
Mortuus hac quando tegitur tellure Casander,
Ille Deum vitam vivere dignus homo.

328. De eodem.

Quis lapis est potuit qui te non flere, Casander?
Quæ rupes formam non meminere tuam?
Cum sex adjiceres ad bina decennia menses,
Injecere manus invida fata tibi;
Uxoremque simul viduam, miserosque parentes

Fecerunt, senii quis grave mœror onus.

329. INCERTI.

Mortada, quæ Bromii toties ad præla solebam
Ducere purpureo pocula plena mero,
Nunc tenuis me terra tegit: sed dulce sepulchrum
Est mihi, qui signat gaudia nostra, cadus.

330. INCERTI.

Hanc, ubi defunctus vita requiesceret olim,
Exstruxit sedem Maximus ipse sibi,
Uxorique Calepodiaæ commune sepulchrum,
Post ut et amborum funera vivat amor.

333. ΑΛΛΟ.

Μηδὲ καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν ἄμμορος εἶης
 ἡμετέρων δῶρων, ὧν σ' ἐπέοικε τυχεῖν,
 Ἀμμία, οὐνεκα Νικόμαχος θυγάτηρ τε Διώνη
 τύμβον καὶ στήλην σὴν ἐθέμεσθα χάριν.

334. ΑΛΛΟ.

Νηλεὺς ὦ δαῖμον, τί δέ μοι καὶ φέγγος ἔδειξας
 εἰς ὀλίγων ἐτέων μέτρα μινυνθάδια;
 ἢ ἵνα λυπήσῃς δι' ἐμὴν βιότοιο τελευτὴν
 μητέρα δειλαίην δάκρυσι καὶ στοναχαῖς,
 5 ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἀτίτηλε, καὶ ἢ πολὺ μείζονα πατρός
 φροντίδα παιδείης ἤνυσεν ἡμετέρης;
 ὅς μὲν γὰρ τυτθὸν τε καὶ ὄρφανδον ἐν μεγάροις
 κάλλιπεν· ἢ δ' ἐπ' ἐμοὶ πάντας ἔτλη καμάτους.
 Ἦ μὲν ἐμοὶ φίλον ἦεν ἐφ' ἀγνῶν ἡγεμονίῳ
 10 ἐμπρεπέμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίας·
 ἀλλὰ μοι οὐ γενύων ἐπεδέξατο κούριμον ἄνθος
 ἡλικίης ἐρατῆς, οὐ γάμον, οὐ δαίδα·
 οὐχ ὑμέναιον αἶεσε περικλυτὸν, οὐ τέκος εἶδε,
 δῦσποτμος, ἐκ γενεῆς λείψανον ἡμετέρης,
 15 τῆς πολυθρηνήτου· λυπεῖ δέ με καὶ τεθνεῶτα
 μητρός Πωλίττης πένθος ἀεζόμενον,
 Φρόντωνος γοεραῖς ἐπὶ φροντίσιν, ἢ τέκε παῖδα
 ὠκύμορον, κενεὸν χάρμα φίλης πατρίδος.

335. ΑΛΛΟ.

- α. Πώλιττα, τλήθι πένθος, εὖνασον δάκρυ.
 Πολλὰ θανόντας εἶδον υἱεῖς μητέρες.
 β. Ἄλλ' οὐ τοιούτους τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον,
 οὐ μητέρων σέβοντας ἡδίστην θέαν.
 α. Τί περισσὰ θρηνεῖς; τί δὲ μάτην ὀδύρεαι;
 εἰς κοινὸν Ἄδην πάντες ἤζουσι βροτοί.

336. ΑΛΛΟ.

Γῆραι καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντος

333. INCERTI.

Ut nec apud Manes expers sis, Ammia, nostris
 Muneribus, fas est quæ tibi jusque dari,
 Nicomachus tumulum statuens et justa Dione
 Cum cippo, meritis reddimusambo vicem.

334. De Frontone filio Polittæ. Repertum Cyzici.

anclemens o Parca, quid heu mihi lumina vitæ
 In spatia annorum pauca videre dabas?
 Hocne tibi libuit miseræ lamenta parenti,
 Et longas lacrymas funere ferre meo?
 Quæ me non genuit prima modo luce, sed ipsos
 Contulit ad mores plus genitore mihi.
 Nam pater infantem moriens sub matre reliquit:
 Matris et ex illo cura laborque fui.
 Jamque apud eximias, et erat mihi dulce, Curules
 Vox aliquam juri nostra ferebat opem.
 At non illa mea lætata est messe genarum,

333. ALIUD.

Ut ne inferos quidem inter Manes expers esses
 nostrorum munerum, quæ decuit tibi obtingere,
 Ammia, ideo Nicomachus filiaque Dione
 tumulum et cippum tua posuimus gratia.

334. ALIUD.

Durissime o dæmon, quid tandem mihi lucem ostendisti
 in paucorum annorum spatium brevissimum?
 an ut conficeres ob meæ vitæ exitum
 matrem miseram lacrimis et gemitibus?
 quæ me genuit, quæ me aluit, et quæ multo majorem quam
 curam educationi attulit nostræ. [pater
 Hic quidem enim parvulumque me et orbem in ædibus
 reliquit; illa vero pro me cunctos exantlavit labores.
 Sane quidem mihi arridebat sub puris antistitibus
 excellere sermonibus de jurisprudentia:
 sed meum non e-mento suscepti sectilem florem
 ætatis amabilis, non nuptias, non faces;
 non hymenæum cecinit celebrem, non prolem vidit,
 infelix! stirpis surculum nostræ,
 valde illius lamentabilis: angit autem me vel mortuum
 matris Polittæ luctus semper-crescens,
 in lugubribus de Frontone curis, quæ peperit puerum
 celeris-fati, inane gaudium suæ patriæ.

335. ALIUD.

- a. Politta, sustine luctum, sopi lacrimam
 Multæ mortuos viderunt filios matres.
 b. Sed non tales moribus et ævo,
 non matrum sic venerantes dulcissimum aspectum.
 a. Quid vana gemis? quidque incassum lamentaris?
 ad communem Orcum omnes pervenient mortales.

336. ALIUD.

Senectute et paupertate contritus, neque porrigente

Non thalamus vidit, legitimasque faces;
 Nec lætum cantavit Hymen, Hymenææ, relicta
 Nec saltem soboles sanguinis ulla mei,
 Sanguinis heu flendi. Jam sim licet umbra, parentis
 Polittæ cruciat me novus ille dolor,
 Frontonis veteres luctus super: edidit illa
 Gaudia nec patriæ nec diuturna sibi.

335. Aliud de eodem.

Politta, siste lacrymas, luctus preme:
 Videre multæ liberos raptos necesse.
 At non, ut ille, moribus vitæ probos,
 Vultum colentes matris instar numinis.
 Quid inane torques temet, et frustra genis?
 Vorago cunctos una mortales manet.

336. INCERTI,

de eo qui ante mortem se sepelierat.
 Paupertate gravi, gravibusque attritus ab annis,

οὐδένος ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἡρέμα τύμβον,
εὐρὼν οἰζυροῦ τέρμα μάλις βιότου.

5 Ἡλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκρῶν νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησхан
πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφη· ἀλλὰ ταφείς ἔθανον.

337. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ με θῶς, κύνιστε, παρέρχεο τύμβον, ὀδῖτα,
σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσσὶ, κελυθοπόρῃ·
δερχόμενος δ' ἐρέεινε, τίς ἢ πόθεν; Ἀρμονίαν γὰρ
γνώσκει, ἥς γενεὴ λάμπεται ἐν Μεγάρῳ·
πάντα γὰρ, ὅσα βροτοῖσι φέροι κλέος, ἦεν ἰδέσθαι,
εὐγενεῖν ἐρατὴν, ἥθεα, σωφροσύνην.
Τοίης τύμβον ἄθρησον· ἐς οὐρανίας γὰρ ἀταρπολὺς
ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσάμενη.

338. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄδε τοι, Ἀρχίου υἱὲ Περικλῆες, ἃ λιθῖνα ἔγω
ἔστακα στάλα, μνῆμα κυναγεσίας·
πάντα δέ τοι περὶ σᾶμα τετεύχεται, ἔκποι, ἄκοντες,
αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
αἰαί, λαῖνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες·
αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

339. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας γενόμεν παρὰ τῶν με τεκόντων·
γεννηθείς δ' ὁ τάλας ἐργουαὶ εἰς Αἶδην.
Ἦ μῖζις γονέων θανατηφόρος! ὃ μοι ἀνάγκης,
ἥ με προσπελάσει τῷ συγερῷ θανάτῳ.
Οὐδὲν ἔων γενόμεν· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, οὐδέν·
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος·
λοιπὸν μοι τὸ κύπελλον ἀποστίλθωσον, ἑταῖρε,
καὶ λύπης ὀδύνην τὸν Βρόμιον πάρεχε.

340. ΑΔΗΛΟΝ.

Νικόπολις Μαραθῶνιν ἐθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ,

Nemo mihi modica cum stipe ferret opem,
Prorepsi tremulo pede, successique sepulchro:
Vix abiit misero sic quoque vita mihi.
Lex in me mutata vetus: nec mortuus ivi
In tumulum, populi more, sed ut morerer.

337. INCERTI.

Ut me præterea ne sic properato, viator,
Indelassato qui pede pergis iter.
Respice, scire cupis quis et unde? doceberis esse
Harmoniam, Megaris sat mea nota domus.
In me congeries fuerat sincera bonorum,
Nobilitas, mores, gratia blanda, pudor.
Hujus hic est tumulus: postis mens corporis hujus
Exuvias cæli scandit ad usque domum.

338. INCERTI.

Hic tibi sto, Pericles, ejus pater Archia, cippus;

ANTHOLOGIA. I.

ullo homine infortunii collectam-stipem,
tremulis membris subii sensim tumulum,
assecutus miseræ metam ægre vitæ. [mortuus-sum
Mutatus-est autem in me mortuorum mos: non enim
primum, deinde sepultus; sed sepultus mortuus-sum.

337. INCERTI.

Ne me citius, honestissime, prætergredere tumulum, via-
tuis insopitis pedibus viam-emetiens; [tor,
aspiciens vero interroga, quis aut unde? Harmoniam enim
nosces, cujus genus splendet (in) Megaris. [videre,
Cuncta enim quæ mortalibus afferunt decus, in ea erat
nobilitatem amabilem, mores, temperantiam. [vias
Talis feminæ tumulum contemplare: in cælestes enim
animus intendit corpus exutus.

338. INCERTI.

Hic tibi, Archiæ fili Pericles, lapideus ego
positus-sto cippus, monumentum venationis;
cuncta autem tibi circa signum fabricata-sunt, equi, ja-
canes, varæ, retia super varis, [cula,
heu, heu, marmorea cuncta! circumcurrunt autem feræ,
ipse vero viginti-annos-natus perpetuum somnum habes.

339. INCERTI.

Nulla malo-commisso natus-sum ex iis qui me genuerunt;
natusque, miser ego propero ad Orcum.
O concubitus parentum letiferum! hei mihi! ob-fatum,
quod me admovebit invisæ morti.
Nihil eram-et natus-sum; rursus ero, ut prius, nihil.
Nihil et nihili est hominum genus:
jam mihi poculum fac-splendeat, sodalis,
et tristitiæ remedium Bacchum præbe.

340. INCERTI.

Nicopolis Marathonin posuit hoc in lapide,

Venatusque meos docta figura notat:
Omnia nam juxta, vari, distentaque varis
Retia, cornipedes, tela, citique canes:
Saxea cuncta, feræ circum quoque: quattuor actis
Tu lustris medius sed sine fine cubas.

339. INCERTI; secundum quosdam FALLADEM.

Nil ego peccaram, cum me genuere parentes;
Jam genitus Ditis limina versus eo.
Gignere principium lethi fuit: inde necesse est,
Me magis atque magis mortis inire viam.
Qui nihil ante fui, siam nil rursus ut ante:
Res hominum ventus sunt levis, umbra, nihil.
Quod restat, cyathum mihi fac splendere, sodalis,
Daque merum, curas quod meminisse vetat.

340. INCERTI,

reperit Thessalonica.

Marmore Nicopolin posuit Marathonis in isto,

διυδρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέν.
 Ἄλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε· τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδευσ'
 μούνη ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόγου;

341. [ΠΡΟΚΛΟΥ.]

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμεν γένος, δν Συριανὸς
 ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἔης θρέψε διδασκαλίας.
 Ξυνὸς δ' ἀμφοτέρων ὁδὸς σώματα δέξατο τύμβος,
 αἶθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἕεις λελάχοι.

342. ΑΔΗΑΟΝ.

Κάθθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεΐς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον·
 πάντας δμῶς θνητοὺς εἰς Ἀΐδης δέχεται.

343. ΑΔΗΑΟΝ.

Πατέριον λιγύμυθον, ἐπήρατον, ἔλλαχε τύμβος,
 Μιλτιάδου φίλον υἱά καὶ Ἀττικῆς βαρυτλήτου,
 Κεκροπίης βλάστημα, κλυτὸν γένος Αἰακιδάων,
 ἐμπλεον Αὔσονίων θεσμῶν σοφίης τ' ἀναπάσης,
 5 τῶν πισύρων ἀρετῶν ἀμαρύγματα πάντα φέροντα·
 ἤϊθεον χαρίεντα, τὸν ἥρπασε μόρσιμος αἴσα,
 οἷά τε ἀγλαόμορφον ἀπὸ χθονὸς ἔρνος ἀήτης,
 εἰκοσικαιτέτρατον βιότου λυκάθνατα περῶντα·
 λείψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἀλυστον.

344. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Θερῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
 φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβῶς.
 Ἄλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε Λέων ἐμὸν οὐνομά τ' εἶχεν,
 οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

345. [ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ.]

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ πῖθωτος ἀνθρώποις
 ἐνταῦθα γῆρα τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
 Μὴ μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄχραν κάμπτων,
 χλεῦν τε ποιεῦ καὶ γέλῳτα καὶ λίσσῃ.
 5 Οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζῆν' οὐδὲ τοὺς κάτω Κούρους,
 οὐκ ἦν ἐς ἀνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
 Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
 λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
 ἔγραψεν οἷ' ἔγραψ', ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Quod madidum lacrymis fecerat ipse suis.
 Sed nihil hoc juvit. Viduum nam conjuge fida
 Et solum in terris quid nisi flere juvet?

342. INCERTI.

Opperior te nunc ego qui sum mortuus; at tu
 Mox alium; cunctos una vorago rapit.

344. SIMONIDÆ,
de Leonida.

Quantum vinco feras ego robore, vicerat ille
 Tantum homines, cujus sub pede busta premo.
 Hunc tumulum nollem pede tanere, nomine si me

humectans lacrimis arcam marmoream.
 Aliud nihil ei rediit: quid enim redeat præter-luctum viro
 soli super terra, postquam-obiit uxor?

341. PROCLI.

Proclus ego Lycius natus-sum genus, quem Syrianus
 hic successorem suæ aluit doctrinæ.
 Communis autem utrorumque hic corpora excepit tumultus:
 utinam vero et animos locus unus sit-sortitus!

342. INCERTI.

Obi, sed maneo te, manebisque etiam tu aliquem alium:
 cunctos æque mortales unus Orcus accipit.

343. INCERTI.

Paterium, dulce-loquentem, amabilem, sortitus-est tumo
 Miltiadis carum filium et Atticiæ graviter-patientis, [lus,
 Cecropiæ urbis germen, clarum genus Æacidarum,
 mbutum Ausoniis legibus doctrinaque omnino omni,
 quaternarum virtutum lumina omnia ferentem,
 juvenem gratiis-plenum, quem rapuit fatalis sors,
 sicut nitidum e terra surculum turbo,
 quartum-et-vigesimum ævi annum agentem: [petem
 reliquit autem caris parentibus gemitum et luctum per-

344. SIMONIDIS.

Ferarum quidem sum validissimus, mortalium vero is
 custodio, huicce tumulo lapideo innixus. [quem ego nunc
 Sed si non spiritum meum nomenque Leo habuisset,
 non ego tumulo huic imposuissem pedes.

345. ÆSCHRIONIS SAMII.

Ego Philænīs, illa famosa inter-homines,
 hic senio longo sopita-sum.
 Ne me, o levis-mente nauta, promontorium flectens,
 ludos facias et risum et contumeliam.
 Non enim, per Jovem et infernos Dioscuros,
 non eram ad viros salax neque vulgivaga:
 sed Polycrates genere Atheniensis,
 verborum quædam versatilis-mola et mala lingua,
 scripsit qualia scripsit: ego enim non novi.

Æquasset non et viribus iste Leo.

345. INCERTI.

Philænīs illa, celebre gentibus nomen,
 Post grandis annos hic cubo senectutis.
 Ne, quisquis illud circuis jugum nauta,
 Risum jocumque me fac et dicax dictum.
 Non per Tonantem, Castores per alternos,
 Fui virosa, plebis appetens noctes:
 Atheniensi sed Polycrates ortu,
 Argutiarum cymbalum, procax lingua,
 Quæ scripsit ille, nesciente me scripsit.

346. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τούτο τοι ἡμετέρης μνημῆτιον, ἐσθλὲ Σαβίνε,
ἢ λίθος ἢ μικρὴ, τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ' εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μὴ τι πίης ὕδατος.

347. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΗΙΟΥ.

Οὗτος Ἀδαιμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλὰς
Ἑλλάς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

348. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ πῶν καὶ πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους, κείμει Τιμοκρέων Ῥόδιος.

349. ΑΔΗΛΟΝ.

Βαῖα φαγὼν καὶ βαῖα πῶν καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψέ μὲν, ἀλλ' ἔθανον. Ἐβῆρετε πάντες ὁμοῦ.

350. ΑΔΗΛΟΝ.

Ναυτίλε, μὴ πεύθου τίνας ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμὶ,
ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρηστοτέρου.

351. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὄρκιον, αἶδε Λυκάμδεω,
αἶ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα, θυγατέρες,
οὔτε τι παρθενίην ἡσχόμεναι, οὔτε τοκῆας,
οὔτε Πάρον νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
Ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγῆλὸν ὄνειδος
φήμην τε στυγερὴν ἐβλυσεν Ἀρχιλόχος.
Ἀρχιλόχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας, οὔτ' ἐν ἀγυαῖς
εἶδομεν, οὔθ' Ἑρῆς ἐν μεγάλῳ τεμένει.
Εἰ δ' ἤμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν ἐκαῖνος
ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

352. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δεξιτερὴν Ἀΐδαο θεοῦ χέρα καὶ τὰ κελαινὰ

346. ANONYMI.

Hoc quidem nostræ monumentum, bone Sabine,
lapis parvus, magnæ amicitiae.
Semper quæram te : tu vero, si fas est, inter mortuos
Lethæi, quod ad me attinet, nihil bibas laticis.

347. SIMONIDIS CEI.

Hic Adimanti illius tumulus, cujus per consilia
Græcia libertatis circumdedit sibi coronam.

348. SIMONIDIS.

Multa qui-bibi et multa comedi, et multa mala dixi
in-homines, jaceo Timocreon Rhodius.

349. INCERTI.

Pauca qui-edi et pauca bibi, et multum ægrotavi,
sero quidem, at obii. Pereatis omnes simul !

350. INCERTI.

Nauta, ne scisciteris cujus hic positus tumulus ego sim,
sed ipse pontum sortire benigniorem.

351. DIOSCORIDÆ.

Non, per hoc mortuorum sacrum in-jurajuranda, hæ Ly-
quæ sortitæ-sumus cdiosam famam, filiæ, [cambæ,
ullo modo virginitatem deturpavimus, neque parentes,
neque Parum, insularum præstantissimam sacrarum.
Sed in nostrum genus horridam ignominiam
famamque odiosam effudit Archilochus.
Archilochum, per superos et inferos-deos, neque in stratis-
vidimus, neque Junonis in magno luco. [viarium
Si autem essemus salaces et impudicæ, non ille
voluisset e nobis legitimos liberos quærere.

352. ANONYMI, aliis MELEAGRI.

Dexteram Plutonis dei manum et nigrum

346. Ex Epigrammatis Sancti Gregorii Theologi.

Testis amicitiae, nos inter magna, Sabine
Optime, quæ fuerat, parvus hic esto lapis.
Semper te cupiam. Si fas, Lethæa vicissim
Sumantur de me pocula nulla tibi.

348. SIMONIDÆ.

Edi multa, bibi multa, et probra plurima dixi,
Qui situs hic nunc sum, Timocreon Rhodius.

349. EUSDEM.

Edi pauca, bibi minus, æger plurima vixi,
Vix tandem morior. Qui legis hæc pereas.

350. INCERTI.

Navita, sim cujus tumulus, ne quærere cura :
Hoc satis est : freta sint prosperiora tibi.

351. DIOSCORIDÆ,
de Lycambidibus.

Juramus quicquid fas est jurare sepultos,
Nos quas læva premit fama Lycambiades,
Nec pudor a nobis nec laus temerata parentum,
Nec pelago nomen nobile nostra Paros,
Sed trux Archilochus falsis rumoribus auctor,
In nostram vomuit qui probra fœda domum.
Per Styga, per Superos : nec nos Junonis in æde,
Nec per strata viæ vidimus Archilochum.
Si scisset nos esse lupas, non ille cupisset
Legitimum ex nostro corpore ferre genus.

352. INCERTI,
de Archilcho.

Per Jovis inferni dextram, Dominæque cubile,

δμνυμεν ἀρρήτου δέμνια Περσεφόνης,
παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ γθονί· πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης
δ Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
ἔργα, γυναικείον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον.
Πιερίδες, τί κόρησιν ἔφ' ὕβριστῆρας ἰάμβους
ἔτραπετ', οὐχ ὁσίων φωτὶ χαρίζομεναι;

353. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τῆς πολιῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος, ἥς ἐπὶ τύμβῳ
γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὄρεῖς κύλικα.
Ἥ δὲ φιλάκρητος καὶ αἰεὶ λάλος οὐκ ἐπὶ τέκνοις
μύρεται, οὐ τεκῶν ἀκτεάνῳ πατέρι·
ἐν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἡρίον, ὅτι τὸ Βάχχου
ἀρμενον οὐ βάχχου πλήρες ἔπεισι τάφῳ.

354. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παίδων Μηδείης οὗτος τάφος, οὗς ὁ πυρίπνους
ζᾶλος τῶν Γλαύκης θυμ' ἐποίησε γάμων,
οἷς αἰεὶ πέμπει μειλίγματα Σισυφίς αἶα,
μητρὸς ἀμειλικτον θυμὸν ἱασκομένα.

355. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Τὴν ἱλαρὰν φωνὴν καὶ τίμιον, ὃ παριόντες,
τῷ γρησῶ «χαίρειν» εἶπατε Πραξιτέλει·
ἦν δ' ὠνήρ Μουσέων ἱκανὴ μερίς, ἥ δὲ παρ' οἴνῳ
κρήγυος. Ὡ χαίροις Ἀνδριε Πραξιτέλες.

356. ΑΛΗΛΟΝ.

Εἰς τινα ὑπὸ ληστοῦ ἀναιρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ πάλιν θαπτό-
μενον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλὰ με κρύπτεις,
οὐ θάπτεις. Τοίου καυτὸς θναῖο τάφου.

357. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κᾶν με κατακρύπτεις, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὀρῶντος,

Quod tegit arcanæ noctis inane chaos :
Virginitas nobis et adhuc illæsa, sed atrox
In nostram vomuit multa pudicitiam
Archilochus : vertens sua, non in facta virorum
Clara, sed in bellum carmina femineum.
Non erat, Aonides, vestrum læsura puellas
Nil jus curanti tradere tela viro.

353. ANTIPATRI SIDONII.

Hæc vetulæ sunt busta Maronidos, inque sepulcro
Ex lapide est sculptus, cernis ut ipse, calix.
Multibiba atque loquax : neque nunc de prole relicta,
Deque suæ prolis paupere patre, dolet.
Unam rem flendam putat et tumulata, quod aptum
Vas Brounio Bromii munera non habeat.

354. GÆTULICI.

Medem pueros tegit hic lapis, æmula Glaucæ

obtestamur non-dicendæ lectum Proserpinæ,
virgines nos vere esse etiam sub terra : multa vero acerbus
turpia in nostram effudit virginitatem
Archilochus ; versuumque pulchram loquelam non in pul-
opera, sed muliebri convertit in bellum. [chra
Pierides, quid in puellas injuriosos iambos
convertistis, impuro homini gratificatæ ?

353. ANTIPATRI SIDONII.

Canæ hoc est monumentum Maronidis, cujus in tumulo
sculptum e petra ipse vides calicem :
illa autem bibax et usque loquax non de pueris
dolet, neque de puerorum egeno patre :
unum vero hoc gemit etiam sub tumulo, quod Bacchi
instrumentum non baccho plenum stet-super sepulcro.

354. GÆTULICI.

Puerorum Medææ hoc est sepulcrum, quos ardens
æmulatio Glaucæ nuptiarum victimas fecit; [thus),
quibus semper mittit placamina Sisyphia terra (Corin-
matris nescium-placari animum ut-propitiet.

355. DAMAGETI.

Milarem vocem et honorificam, o viatores,
bono «salvere» dicite Praxiteli;
erat enim vir Musarum digna pars, et inter pocula
jucundus. O salve, ex-Andro Praxiteles !

356. INCERTI.

In quendam a prædone occisum et ab eo deinde sepultum.

Vitam prædatus gratificaris tumulum ; sed me occultas,
non sepelis. Tali etiam ipse fruaris tumulo !

357. ALIUD.

In eundem.

Etiamsi me occultas, tanquam nullo homine vidente,

Mactavit thalamis quos furcata parens.
Sisyphis has tellus donis solemnibus umbras
Mitigat, ut matris non pia facta piet.

355. DAMAGETI.

Quisquis iter facis huc, blandaque piaque, memento,
Voce rogaris ave dicere Praxiteli.
Nam fuit Aonidum bona portio, verus et inter
Pocula : sis felix, Andrie Praxiteles.

356. INCERTI,

de quodam a prædone occiso et sepulto.

Abstuleras vitam, tumulum nunc das mihi : celas,
Non sepelis : sic et te precor alter humet.

357. INCERTI,

de eodem.

Me licet abscondas, nullus velut arbiter adsit,

ῥιμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

358. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Ἐκτανες, εἰτά με θάπτεις, ἀτάσθαλε, χρερσὶν ἐκείναις,
αἷς με διεχρήσω· μή σε λάθοι Νέμεσις.

359. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Ἐγὼ με νέκυν κατέθαπτες ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ,
εἶγες ἂν ἐκ μακάρων μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ·
νῦν δ' ὅτε δὴ τύμβῳ με κατακρύπτεις ὁ φονεύσας,
τῶν αὐτῶν μετέχοις ὧν περ ἐμοὶ παρέχεις.

360. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Χερσὶ κατακτείνας τάφον ἔκτισας, οὐχ ἵνα θάψῃς,
ἀλλ' ἵνα με κρύψῃς· ταῦτό δ' ἐκαὶ σὺ πάθοις.

361. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἰὶ πατὴρ τόδε σῆμα· τὸ δ' ἐμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
ἦν δὲ δικαισύνης ὁ φθόνος δῆυτερος.

362. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σορὸς ἦδε κέκευθεν
Ἀετίου χρηστοῦ, ῥήτορος ἐκπρεπέος.
Ἦλθεν δ' εἰς Ἀἶδα δέμας, ψυχὴ δ' ἐς Ὀλύμπον·
.....
..... ἀθάνατον δὲ
οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται.

363. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

* Τετμενάνης ὅδε τύμβος ἐγγλύπτειο μετάλλου
ἥρωος μεγάλου νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτει
Ζηνοδότου· ψυχὴ δὲ κατ' οὐρανὸν, ἥλξε περ Ὀρφεὺς,
ἥλξε Πλάτων, ἱερὸν θεοδέγμονα θῶκον ἐφεῦρεν.
Ἰππεὺς μὲν γὰρ ἦν βασιλῆϊος ἄλκιμος οὔτος,
κύδιμος, ἀρτιεπής, θεοείκελος· ἐν δ' ἄρα μύθοις
Σωκράτεος μίμημα παρ' Αὐσονίοισιν ἐτύχθη·
παισὶ δὲ καλλείψας πατρώϊον αἶσιον ἔδωκεν,

Scito oculos magni cernere cuncta Jovis.

358. INCERTI,

de eodem.

Eripuisti animam, manibus me condis eisdem.

O scelus! ultorem crede venire Deum.

359. INCERTI,

de eodem.

Si me communem sortem miseratus humasses,

Æqua darent superi pro pietate tua.

Nunc homicida mei cum me tellure recondas,

Quod facis, optandum est, ut tibi fiat idem.

oculus Justitiæ perspicit quicquid fit.

358. ALIUD.

In eundem.

Occidisti, dein me sepelis, scelestes, manibus illis
quibus me interfeceras: ne te lateat Nemesis!

359. ALIUD.

In eundem.

Si me mortuum sepelivisses visum misericordi animo,
haberes ab immortalibus præmium ob pietatem:
nunc autem quoniam tumulto me occultas tu qui occidisti,
eadem mecum sortiare quæ mihi præstas.

360. ALIUD.

In eundem.

Manibus ubi occidisti, tumulum struxisti, non ut sepelires,
sed ut me occultares: idem porro et de te fiat!

361. INCERTI.

Filio pater hoc monumentum struxit: at contrarium erat
fuit autem justitiæ invidia celerior. [justum:]

362. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Hic sacrum caput locus iste abscondit

Aetii boni, oratoris excellentis:

[pura.]

Abiit autem ab Plutone corpus, animus vero in Olym-

..... Sed immortalem

nec oratio facere nec deus potest.

363. ANONYMI.

..... hic tumulus bene-sculpto e-metallo

herois magni mortui corpus abscondit

Zenodoti; animus autem in cælo, ubi Orpheus,

ubi Plato, sacram deos-capientem sedem invenit.

Eques enim erat imperatorius validus hic,

clarus, disertus, deo-similis; in sermonibus autem

Socratis æmulus apud Ausonios fuit;

pueris vero relinquens paternas felices opes,

360. INCERTI,

de eodem.

Das intersector tumulum mihi, non ut humes me,

Ipse sed ut lateas: sit tibi sors eadem.

361. INCERTI.

Hoc tibi, nate, pater. Contra fuit æquius: æquum

Sed festinanti non placet invidiæ.

362. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Aetii sanctum caput hac tellure tenetur,

Qui bonus, et rhetor voce disertus erat.

Corpus humum, mens astra petit: præstare solutos

Morte nec eloquium, nec Deus ipso potest.

10 ὠμογέρων τέθνηκε, λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
εὐγενέεσσι φίλοισι καὶ ἀστεί καὶ πολίταις.

364. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρῷ τὸδε θήκατο σῆμα,
λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόριν,
ἤμερα δακρύσασα πυρῆς ἐπὶ τὸν γὰρ αἰοῖδ' ὄν
Ἄδης, τὴν δ' ἑτέρην ἤρπασε Περσεφόνη.

365. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ, τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀΐδῃ δὲ ταύτης καλαμῶδεο ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκρῶν βῆριν, ἐλεῶν δόδυνης,
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βακτηρίδος ἐκβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο, κελαινὲ Χάρον·
πλάθει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα γυμνὰ δὲ θεῖναι
ἱχθία δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἥϊονήν.

366. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Ἀΐδου προχοαὶ σέ, Μενέστρατε, καὶ σέ, Μένανδρε,
λαίλαψ Καρπαθίη, καὶ σέ πόρος Σικελὸς
ὤλεσεν ἐν πόντῳ, Διονύσιε· φῦ πόσον ἄλγος
Ἑλλάδι! τοὺς πάντων χρέσσοντας ἀθλοφόρων.

367. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αὔσονος Ἡγερίου μ' ἐλέει νέκυν, ᾧ μετιόντι
νύμφην ὀφθαλμοὺς ἀμβλύ κατέσχε νέφος,
δμμασι δὲ πνοιὴν συναπέσθεσε μοῦνον ἰδόντος
κούρην. Φεῦ κείνης, Ἥλιε, θυμορρίγης!
Ἐβρόι δὴ κείνο φθονερὸν σέλας, εἶθ' Ὑμέναιος
ἤψε μιν οὐκ ἐθέλων, εἴτ' Ἀΐδης ἐθέλων.

368. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἀτθίς ἐγώ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις· ἐκ δέ μ' Ἀθηνῶν
λοιγός· Ἄρης Ἰταλῶν πρὶν ποτ' ἐληίσατο,
καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιτήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
δοτέα νησαίη Κύζικος ἡμφίασε.
Χαίροις ἡ θρέψασα, καὶ ἡ μετέπειτα λαχοῦσα
χρῶν με, καὶ ἡ κόλποις ὕστατα δεξαμένη.

369. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιπάτρου ρητῆρος ἐγὼ τάφος· ἥλικα δ' ἔπνει
ἔργα, Πανελλήνων πύθιο μαρτυρίης.
Κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου
ἦν γένος· ἡπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων.

crude-senex obiit, relicto infinito dolore
nobilibus amicis et urbi et magistratibus.

364. MARCI ARGENTARIJ.

Locustæ et cicadæ Myro hoc posuit monumentum,
tenuem ambabus manu quæ-jecit pulværem,
præ-desiderio illacrimata super rogo : cantatricem enim
Pluto, alteram vero rapuit Proserpina.

365. ZONÆ SARDIANI, dicti DIODORI.

Plutoni qui hujus per arundinosi aquam lacus
remis agis mortuorum cymbam, miserans dolorem,
filio Cinyræ manum descensoria exeunti
scala protendens, excipe eum, ater Charon :
nam titubare-faciunt puerum sandalia ; nuda autem impri-
vestigia horret arenam super littoralem. [mere

366. ANTISTII.

Aoi fluctus te, Menestrate, et te, Menander,
procella Carpathia, et te fretum Siculum
perdidit in ponto, Dionysi ; proh ! quantum dolorem
Helladi ! ex omnibus optimos athletas-victores.

367. ANTIPATRI.

Ausonis Egerii miserere corpus-inanime, cui petenti
sponsam oculos obscura occupavit nubes ;
una autem cum oculis spiritum exstinxit, tantummodo
puellam. Heu illam, Sol, fatalem-sortem ! [videntis
Pereat sane illa invida flamma, seu Hymenæus
accendit eam nolens, seu Orcus volens.

368. ERYCII.

Attica ego : illic est enim mea urbs-patria : procul vero
exitiosus Mars Italôm olim prædām-abduxit [Athenis
et fecit Romanam civem ; nunc autem mortuæ
ossa insularis Cyzicus tegit.
Salve o tu quæ nutriisti, et tu quæ deinde obtinuisti
tellus me, et quæ gremio novissime excepesti !

369. ANTIPATRI.

Antipatri oratoris ego tumulus ; quanta autem spirabat
opera, cunctorum Græcorum interroga testimonium.
Jacet autem ambiguus, Athenisne, an a Nilo
esset genere : terra vero dignus utraque.

368. ΕΡΥΚΙΙ.

Atthis ego : patria est ea nam mihi ; mesed Athenis
Abripuit sævo Marte Latina manus.
Hic ego facta Quiris : sed nunc mea Cyzicus ossa,
Cyzicus æquoreo gurgite cincta, tegit.
Salve terra mihi genitrix tuque hospita tellus,

Tuque etiam cujus nunc requiesco sinu.

369. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ.

Antipatri tumulus sum rhetoris : ore deserto
Qualia præstiterit, Græcia testis erit.
Ambiguum Nilotis ei sit an Attica tellus
Patria : sed certe dignus utraque fuit.

5 Ἄστεα καὶ δ' ἄλλως ἐνὸς αἵματος, ὥς λόγος ἑλλήν·
κλήρῳ δ' ἡ μὲν αἰὶ Παλλάδος, ἡ δὲ Διός.

370. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Βάκχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα, τὸν Διοπίθους,
Κεκροπίδην ὑπ' ἐμοί, ξεῖνε, Μένανδρον ἔχω,
* ἐν πυρὶ τὴν ὀλίγην δὲ ἔχει κόνιν· εἰ δὲ Μένανδρον
δίξῃται, δῆεις ἐν Διὸς ἡ μακάρων.

371. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Γῆ μου καὶ μήτηρ κιχλήσκειτο· γῆ με καλύπτει
καὶ νέκυν. Οὐ κείνης ἦδε χειριότῃ·
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον· ἐκ δὲ με μητρὸς
ἤρπασεν ἡελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
Κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ, ὑπὸ χερμάδι, μακρὰ γοηθεῖς,
Ἰνάχος, εὐπειθὲς Κριναγόρου θεράπων.

372. ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων, ἔχε μείλιχος ἀνέρος ἐσθλοῦ
τόνδε νέκυν. Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων!
ἡ γὰρ ἰὼν Θήβην Ἀτύμνιος οὐκέτι πρόσσω
ἦνυσεν, ἀλλὰ τεὴν βώλων ὑπωκίσσατο·
ὄρρανεῖ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον, εὖνιν ἔθηκεν
ὀρθαλμῶν. Κεῖνω μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

373. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Δισσὰ φάη, Μίλητε, τεῆς βλαστήματα γαίης,
Ἰταλὶς ὠχυρόρους ἀμπεκαλύψε κόνιν·
πένθεα δὲ στεφάνων ἡλλάξαο· λείψανα δ', αἰαῖ,
ἔδρακες ἐν βαιῇ κάλπιδι κευθόμενα.
Φεῦ, πάτρα τριτάλαινα· πόθεν πάλιν ἡ πότε τοίους
ἀστέρας αὐχήμες Ἑλλάδι λαμπομένους;

374. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Δύσμορος ἐκρύφθην πόντῳ νέκυς, δν παρὰ κῦμα

Urbes ex alioquin unius-sanguinis sunt, ut fama Græca;
sorte autem hæc semper est Palladis, illa autem Jovis.

370. DIODORI.

Bacchi et Musarum curam, Diopithis filium,
Cecropiden sub me, hospes, Menandrum habeo,
igne hanc paucam qui habet (?) favillam. At si ipsum
queris, reperies in Jovis sede aut Beatorum insulis.

371. CRINAGORÆ.

Terra et parens mea vocabatur; terra me abscondit
et mortuum. Non illa hæc pejor:
ero in hac per longum tempus: a matre vero me
rapuit solis calor ardentissimus.
Jaceo autem in extera, sub lapide, longum defletus,
Inachus, docilis Crinagoræ famulus.

372. LOLLII BASSI.

Terra Tarentinorum, habe blanda viri boni
hoc inanime-corpus. Deceptores sunt genii mortalium!
Etenim profectus Thebis Atymnius non jam ulterius
pervenit, sed tuam glebam subiit;
orboque superstite puero linquens vitam, orbem reddidit
oculis (duce). Illi ne gravis esto tumulus.

373. THALLI MILESI.

Bina lumina, Milete, tuæ germina terræ,
Italicus mature-raptos circumvelavit pulvis,
luctuque coronas mutasti; reliquias autem, heu, heu,
vidisti in parva urna celatas:
Væh, patria ter-infelix, unde iterum aut quando tales
stellas jactabis Græciæ prælucentes?

374. MARCI ARGENTARII.

Infelix occultatus-sum mari mortuus, quem juxta fluctum

Fama refert ambas unius originis urbes
Esse: sed hæc sors est Palladis, illa Jovis.

370. DIODORI.

En ego Cecropidæ nati Diopithe Menandri,
Qui cordi Musis et tibi, Bacche, fuit,
Asservo cineres. Ipsum si forte requiras,
Elysæ valles aut Jovis aula tenet.

371. CRINAGORÆ.

Terra vocabatur mater mea: vera peremptum
Condit terra, mihi fida parente magis:
Hæc me perpetuo servat sibi: solis ab æstu
Abstulerat matri me calor ante diem.
Inachus externa condor tellure, fleorque,
Crinagoræ quondam dextra fidelis hero.

372. LOLLII BASSI.

Ossa viri mitis, mitis cape terra Tarenti:

Heu vafros hominum fallere vota Deos!
A Thebis veniens cum vellet Atymnius ire
Longius, in gleba substitit ecce tua.
Pupillum veluti spoliatum luce reliquit:
Hoc grave; tu sed ei sis, rogo, terra levis.

373. THALLI.

Fulgentes, Milete, tuæ telluris alumnos
Ante diem binos Italia condit humus.
Sertorum speratus honor sit luctus, et eheu!
Hoc ab utroque, capit quod brevis urna, tuum est.
Ah patria infelix, quando jactabis, et unde
Talia te Grajiis gentibus astra dare?

374. MARCI ARGENTARII.

Exanimus mare corpus habet, quod tristis ad undas

ἔκλαυσεν μήτηρ μυρία Λυσιδίκη,
ψεύστην ἀγάζουσα κενὸν τάφον· ἀλλὰ με δαίμων
ἄπνου αἰθυσίας θῆκεν δμορρόθιον
5 Πνυταγόρην· ἔσχον δὲ κατ' Αἰγαίην ἄλα πότμον,
πρυμνούχους στέλλων ἐκ Βορέαςο κάλους.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς
ἄλλην πὰρ φθιμένοις εἰσανέβην ἄκκτον.

375. ANTIPILOU BYZANTIOY.

Δώματά μοι σεισθέντα κατήριπεν· ἀλλ' ἐμὸς ἀπτῶς
ἦν θάλαμος, τοίγων ὀρθὰ τιναξαμένον,
οἷς ὑποσώλευουσιν ὑπῆλθον αἱ κακόμοιροι
ὠδῖνες· σεισμῶ δ' ἄλλον ἔμιζα φόβον.
Μαῖα δὲ μοι λογίων αὐτὴ φύσις· ἀμρότεροι δὲ
κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἶδομεν ἥλιον.

376. KRINAGOROU.

Δεῖλαιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσύναντες
ἐλπίσιν, ἀτρητοῦ ληθόμενοι θανάτου;
Ἦν δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
ἄρτιος, ἀλλ' ἤθεος βαιὸν ἐπαυρόμενος,
ὑστατοῖς ἐν Ἰβηρσι, τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου,
κεῖται ἀμετρήτων ξείνος ἐπ' αἰγιαλῶν.

377. ERYKIOY.

Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, δμῶς ἔτι καὶ κατὰ πίσσαν
τοῦ μιτρογλώσσου χεύατε Παρθενίου,
οὐνεκα Πιερίδεσσιν ἐνήμεσε μυρία κείνα
φλέγματα καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.
Ἦλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥτ' ἀγορεῦσαι
πῆλδον Ὀδυσσεὶν καὶ "βράτον Ἰλιάδα.
Τοιγὰρ ὑπὸ ζοφίαισιν Ἐρινύσιν ἀμύεσσον ἦπται
Κωκυτοῦ κλοιῷ λαίμων ἀπαγχόμενος.

378. APOLLONIDOU.

Ἐφθάνεν Ἠλιοδώρος, ἐφέσπετο δ' οὐδ' ὅσον ὥρῃ
ὑστερον, ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.
Ἄμψυ δ' ὥς συνέναιον, ὑπὸ πλακί τυμβεύονται,
ξυὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὥς θάλαμον.

379. ANTIPILOU BYZANTIOY.

α. Εἰπέ, Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἄλα χῶμα
βέβληται, μέσσου γευόμενον πελάγους;

Lysidice flevit victa dolore parens,
Dum tumulum spectat vacuum. Sed in æquore fata
Jactari mergis me voluere parem
Phytagoram : Boreæ dum flatibus apto rudentes,
Abstulit Ægæi me gravis ira freti.
Sed neque nave veli desi tamen, hac rate namque
Expositum cepit me Stygis atra ratis.

376. CRINAGORÆ.

Debita gens morti, mortis tamen immemor, heu, quid
Ex spe perpetuum pendula turba sumus?

luxit mater incredibile-quantum Lysidice,
inendacem contemplans vacuum tumulum; sed me dæmon
exanimum mergis fecit consortem
Phytagoram; habui autem per Ægæum mare exitium,
puppi-alligatos contrahens propter Boream funes.
Sed ne ita quidem nauticum desi cursum, sed e navi
aliam apud mortuos inscendi cynbam.

375. ANTIPHILI BYZANTII.

Tecta mihi emota corruerunt; sed meus haud-collapsus
stabat thalamus, parietibus recto statu successis,
quos infra ut-in-antro-latentem subierunt miseri
partus-dolores; terræque motui alium miscui terrorem.
Obstetrix vero mihi partus ipsa erat natura, et utrique
communem super terra vidimus solem.

376. CRINAGORÆ.

Miseri, quid vanis erramus confisi
spebus, infestæ oblitii mortis?
Erat hic et sermonibus et moribus omnino Seleucus
perfectus; sed juvena parum fruens,
ultimis in Iberis, tam longe procul Lesbos,
jacet immensis hosjes super littoribus.

377. ERYCHI.

Etsi sub terra jacet, nihilominus etiam nunc picem
impura-loquenti superfundite Parthenio,
quod in-Pieridas evomuit sexcentos illos
fluctus-puris, et abominandorum illuviem elegorum.
Precessit etiam furoris in tantum, ut appellaret
lutum Odysseam, et sterquilinium Iliada.
Quapropter ab atris Furiis in-medio alligatus-est
Cocyto, canino-collari fauces constrictus.

378. APOLLONIDÆ.

Occupavit Heliodorus, secuta-est autem, non quantum horâ
posterius, virum suum Diogenia uxor. [tumulantur,
Ambo autem, ut una-habitabant, sic una sub marnore
communi gaudentes etiam sepulcro sicut thalamo.

379. ANTIPHILI BYZANTII.

α. Dic, Dicæarchea, quid tibi tanta in mare moles
conjecta-est, medium attingens pelagum?

Moribus egregius, facunda voce Seleucus,
Cui dedit haud multum pulchra juvena sui,
A patria Lesbo terris procul hospes Iberis,
Littore in immenso flebilis umbra jacet

378. APOLLONIDÆ.

Heliodorus obit : vix tota interfuit hora,
Extinctum sequitur Diogenea virum.
Consortesque cubant et nunc : Hymenæus eosdem
Nam jugat in tumulo, quos prius in thalamo.

Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσση
τείχεα· μέχρι πόσου, Γαῖα, βιαζόμεθα;

β. Κόσμου νηῖτην δέχομαι στόλον· εἶσδε Ῥώμην
ἐγγύθεν, εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λιμένα.

380. KRINAGORÆ.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλαχὸς
καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάθμῃ,
οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. Μὴ λίθῳ τεκμαιρέο,
ὦ λῶϊστε, τὸν θανόντα. Κωφὸν ἡ λίθος,
τῇ καὶ ζοζώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
Κεῖται δὲ τῇδε τῶλιγηπελὲς βράχος
Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῶ.

381. ETRUSCOY ΑΠΟ ΜΕΣΣΗΝΗΣ.

Ἡ μία καὶ βιάτοιο καὶ Ἀΐδος ἤγαγεν εἰσω
ναῦς Ἱεροκλειδῆν, κοινὰ λαχούσα τέλη.
Ἐτρεφεν ἰχθυοβόλευντα, κατέπλεγε τεθνεῶτα,
σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς Ἀΐδην.
Ὀλβιος δ' ἡριπεύς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
νηϊ, καὶ ἐξ ἰδίας ἐδραμεν εἰς Ἀΐδην.

382. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἡ πείρω μ' ἀποδοῦσα νέκυν, τρηχεῖα θάλασσα,
σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον.
Κῆν Ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
εἰρήνην ἔξω φρικαλέης σπιλάδος.
Ἡ τύμβευε κανοῦσα καθ' ὕδατος, ἡ παραδοῦσα
γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

383. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡόνιον τότε σῶμα βροτοῦ παντλήμονος ἄθρει
σπαρτὸν, ἀλιβραγέων ἐκχύμενον σκοπέλων·
τῇ μὲν ἐρημοκόμης κεῖται καὶ χῆρος δδόντων
κόρση· τῇ δὲ χειρῶν πενταφυεῖς ὄνυχες,
πλευρὰ τε σαρκολιπῇ, ταρσοὶ δ' ἐτέρωθεν ἄμοιροι
νευρῶν, καὶ κώλων ἐκλυτος ἀρμονίῃ.
Οὗτος δ' οὐλυμμερὴς εἷς ἦν ποτε. Φεῦ μακαριστοί,
ἄσσοι ἀπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἡέλιον!

Cyclophum hos manus construxerunt in ponto
muros : quo usque, Terra, vim patimur? [Romani]
b. Totius orbis navalem recipio exercitum : contemplare
propius, si hujus mensuram referentem habeam portum.

380. CRINAGORÆ.

Etsi monumentum marmorea e tabula,
et lævigatum recto lapidarii canone,
non est viri boni. Ne ex lapide conicias,
optime, mortuum qualis sit. Sine sensu est lapis,
quo et obscurum circumvestitur cadaver.
Jacet autem hic debilis et lacera vestis (corpus)
Eunicidæ, et putrescit sub favilla.

381. ETRUSCI MESSENI.

Una et ad victum et ad Orcum duxit
navis Hieroclidam, communem sortita finem.
Nutriebat pisces captantem, comburebat mortuum,
navigationis socia in capturam, in Orcum.
Fortunatus piscator propria et pontum secabat
navi, et ex propria cucurrit in Orcum.

382. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Continenti me quæ reddidisti mortuum, asperum mare
trahis et favillæ reliquum adhuc purgamentum.
Etiam apud Orcum naufragus ego solus, neque in tellure
pacem habeo ab horrendo scopulo.
Aut sepeli quem occidisti sub aqua, aut ubi tradidisti
terræ, ejus ne jam surripi mortuum.

383. EJUSDEM.

In littore hoc corpus mortalis infelicissimi cerne
dispersum, de fractis mari effusum sculpulis :
hic quidem coma-denudatum jacet et viduatum dentibus
caput; illic vero manuum quintupliciter-enati ungues,
lateraque absque carnibus, tali autem ex altera parte exper-
nervorum, et membrorum resoluta compages. [tes]
Hic in multa discerptus unus erat quondam. Hei beati
quotquot a partu non viderunt solem.

381. ETRUSCI MESSENI.

Fida Hieroclidæ vitæ mortisque ministra,
Officium duplex præstitit una ratis.
Hinc epulas habuit piscator, mortuus ignem :
Sic comes ad prædas, ad Styga facta comes.
Felix ille sua sciderat qui nave profundum,
Infernumque sua nave cucurrit iter.

382. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Expositum terris nec sic in pace relinquis,
Sed cineres vexas æquoris unda meos.
Unus post mortem sum naufragus; horrida cogor,
Cum teneam terras, saxa timere maris.

Aut me sume tuis et fluctibus obrue totum,
Aut tibi ne terræ tradita membra pete.

383. EJUSDEM.

Sparsa vides hominis miseri monumenta per actam,
A scopulis jacta quæ feriuntur aqua.
Dentibus hic orbis caput est, et honore comarum :
Est illic quinis unguibus apta manus.
Ast alibi sine carne latus, nervisque solutus
Pes jacet : a toto corpore corpus abest.
Tot lacer in partes, unus fuit ante. Beati
Queis erepta prius quam data vita fuit.

384. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡ Βρόμιον στέρεσσα πολὺ πλεόν ἢ τροφὸς Ἰνώ,
 ἡ λάλος ἀμπελίνη γρῆϋς Ἀριστομάχη,
 ἤνικα τὴν ἱερὴν ὑπέδου χθόνα, πᾶν τ' ἐμαράνθη
 πνεῦμα πάρος κυλίκων πλείστον ἱπαυρομένης,
 εἶπε τάδ'· « ὦ Μῖνοι, πῆλαι, φέρε, κάλπιν ἐλαφρὴν·
 « οἶσω κυάνεον τοῦξ' Ἀχέροντος ὕδωρ·
 « καὐτὴ παρθένιον γὰρ ἀπώλεσα ». Τοῦτο δ' ἔλεξε
 ψευδὲς, ἴν' αὐγάζῃ κτὴν φθιμένοισι πίθον.

385. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦρωις Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρῶτην ἐμύησας
 Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος,
 καὶ περὶ σοῖς τύμοις δσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε,
 πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐγκεκύνχε χόλον·
 Ἴλιον ἦν ἐσίοῃ γὰρ ἀπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων,
 καρφοῦται, πετάλων κόσμον ἀναινόμενα.
 Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔξεσας, ἤνικα τὴν σὴν
 σῶζει καὶ στελέχῃ μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλους!

386. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἦδ' ἐγὼ ἡ τοσάκις Νιόβη λίθος, ὁσάκις μήτηρ·
 δύσμορος ἡ μαστῶν [θερμὸν] ἔπηξα γάλα·
 Αἶδεω πολλὸς ὄλθος ἐμῆς ὠδίνος ἀριθμὸς,
 ὃ τέκον. ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαϊῆς!

387. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς μόρον, ἄλλ' ἐπὶ παιδὸς·
 ἐλπίσι κουφοτέρως ἔστενον εἰς δόδυνας.
 Νῦν δέ με καὶ παιδὸς φθονερὴ γ' ἀπενότφισε Μοῖρα·
 φεῦ! βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.
 Περσεφόνῃ, τότε πατρός ἐπὶ θρήνοισιν ἀκουσον·
 οὐκ ἐβρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

388. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ Κλειτιώνυμον ἐχθρὸς ὄμιλος
 ὤσεν, δτ' εἰς ἄρχην ᾗθε τυραννοφόνος.
 Ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν· ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
 πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν·
 κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ

384. MARCI ARGENTARII.

Quæ Bromium diligebat multo magis quam nutrix Ino,
 garrula vitium-amans anus Aristomache,
 quum sacram subiit tellurem, omnisque exsiccatus-est
 spiritus antea calicibus summinopere gavisæ,
 dixit hæc : « O Minos, move, age, urnam levem :
 « feram cæruleam ex Acheronte aquam ;
 « nam et ipsa juvenilem-maritum perdidit. » Hoc autem
 falsum, ut aspiceret et inter mortuos dolum. [dixit

385. PHILIPPI.

Heros Protesilæ, tu enim primum edocuisti
 Ilium Hellenicæ furorem videre hastæ,
 et circa tuum tumulum quotquot arbores altæ creverunt,
 cunctæ illâ in Trojam gravidæ sunt bile :
 Ilium quando vident enim a ramis in-cacumine,
 arescunt, foliorum ornamen detestata.
 Odio in Trojam quanto tum exarsisti, quum tuam
 servent etiam stirpes-arboreæ iram in hostes!

386. BASSI LOLLII.

Hæc ego Niobe quæ toties lapis, quoties mater ;
 infelix, quæ mammarm [calidum] coagulavi lac.
 Orci magnæ divitiæ meorum partuum est numerus,
 Orci, cui peperî. O ex-magno reliquiæ rogo!

387. BIANORIS.

Theonoes deflebam meæ mortem, sed ob pueri
 spes levioribus gemebam doloribus.
 Nunc autem me et a-puero invida sane sejunxit Parca.
 Heu, fraudatus-sum etiam te, puero relicto!
 Proserpina, hoc patris inter gemitus audi :
 pone infantem in sinus matris exsinctæ.

388. EJUSDEM.

Piscibus et flumini ferendum Clitonymum inimica turba
 præcipitavit, quum in arcem venit tyrannicida.
 Sed Justitia eum sepelivit : avulsa enim ripa
 totum corpus in caput a pede tumulavit :
 jacet autem non aquis permadefactus ; reveritaque

384. MARCI ARGENTARII.

Garrula, quæ Bromium plus quam Matertera nutrix
 Dilexit, senii grandis Aristomache,
 Cum sacram successit humum, cum spiritus omnis
 Tabuit (hunc multus foverat ante calix),
 Alloquitur Minoa : Levem mihi da precor urnam,
 Ut nigro latices ex Acheronte feram.
 Virginitas etiam periit mihi. Finxerat illud,
 Nempe ut et umbra tamen dolia conspiceret.

387. BIANORIS.

Thionoes mortem deflebam conjugis ; ob spem

Sed pueri levior pectore luctus erat.
 Invida nec puerum nobis nunc fata relinquunt ;
 Vota fefellisti tu quoque, parve, mea.
 Hoc saltem lacrymis concede, Proserpina, patris,
 In matris puerum, te rogo, pone sinu.

388. EJUSDEM.

Te captum in media, Clitonyme, cæde tyranni
 Piscibus et fluvio gens inimica dabant.
 Non tulit invidiam tantam Deus arbiter æqui,
 Ripaque te totum lapsa repente tegit.
 Non igitur vir fortis aquis agitabere : justa

Ἰὺς κεύθει τὸν ἔα δρμον ἐλευθερίας.

389. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ τίς δὲ οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον υἷα κλαύσας;
ἀλλ' ὁ Ποσειδίππου πάντας ἔθαψε δόμος
τέσσαρας, οὓς Ἀἶδο συνήριθμον ἤρπασεν ἡμαρ,
τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα χειράμενον.
Πατὴρ δ' ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν
ῥέτο· κοινὴ που νύξ μία πάντας ἔχει.

390. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κυλλήνην ὄρος Ἀρκάδων ἀκούεις·
αὕτη σῆμ' ἐπικεῖτ' Ἀπολλοδώρῳ.
Πίσθηέν μιν ἰόντα νυκτὸς ὄρη
ἔκτεινεν Διόθεν πεσὼν κεραυνός.
Τῆλοῦ δ' * Αἰγανέης τε καὶ Βεροίης
νικηθεὶς Διὸς ὁ δρομεὺς καθυδύει.

391. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Κλειδοῦχοι νεκρῶν, πάσας Ἀἶδο καλεῖσθους
φράγνυτε· καὶ στομίοις κλειθρα δέχοισθε, πύλαι.
Αὐτὸς ἐγὼν Ἀἶδας ἐνέπω· Γερμανικὸς ἄστρον,
οὐκ ἐμός· οὐ χωρεῖ νῆα τόσῃν Ἀχέρων.

392. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΣΙΝΩΠΕΩΣ.

Λαίλαψ καὶ πολὺ κῆμα καὶ ἀντολαὶ Ἀρκτούροιο,
καὶ σκότος, Αἰγαίου τ' οἶδμα κακὸν πελάγους,
ταῦθ' ἅμα πάνθ' ἐκύκησεν ἐμὴν νέαν· τριχθὰ δὲ κλασθεὶς
ἱστὸς ὁμοῦ φόρτῳ καμὲ κάλυψε βυθῶ.
Ναυηγὸν κλαίετε παρ' αἰγιαλοῖσι, γονυῖες,
Τλησιμένην, κωπὴν στησάμενοι λίθακα.

393. ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ.

Μὴ με κόνη κρύψῃτε, τί γάρ; πάλι, μὴδ' ἐπὶ ταύτης
ῥόδος οὐκ ὄνοτῃν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοιό με δειλὸν
εὐρίσκει βραχίαις· οἷδ' ἐμὲ καὶ χτὴν Ἀἶδῃ.
Χέρσῳ ἐπεκβαίνειν εἰ ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
* πάρεμαι σταθερῇ μιμνήμεν ὥς ἄταφος.

Terra celat suæ portum libertatis.

389. APOLLONIDÆ.

Et quis est qui non exantlavit malum ultimum, filium
sed Posidippi cunctos sepelivit domus [*unum* plorans?
quattuor *filios*, quos Plutonis (*fatales*) eodem-numero
multam puerorum spem præcidentes. [rapuerunt dies,
Patris vero oculi tristes perfusi lacrimis
perierunt : communis, opinor, nox una omnes habet.

390. ANTIPATRI.

Cyllenen montem Arcadum esse audis;
hic monumentum stat-super Apollodoro.
Pisa illum redeuntem nocturnâ horâ
occidit a-Jove lapsum fulmen.
Procul vero ab-Ægadisque et Berœæ
victus a-Jove cursor dormit.

391. BASSI LOLLII.

Janitores mortuorum, omnes Orci aditus
occludite, et rimis *serarum* claves accipiat, portæ.
Ipse ego Pluto edico : Germanicus astrorum est,
non meus : non capit navem tantam Acheron.

392. HERACLIDÆ SINOPENSIS.

Turbo-venti et multus fluctus, et ortus Arcturi,
et tenebræ, Ægæique tumor malus pelag',
hæc simul omnia disjocere meam navem : et in-tria fractus
malus una-cum onere etiam me mersit-in profundo.
Naufragum lugete juxta littus, parentes,
Tlesimenem, inanem statuentes lapidem.

393. DIOCLIS CARYSTII.

Ne me pulvere occultetis (quid enim *juvat*?) rursus, neu
littoris non culpandam humum mihi imponite. [hujus
Furit in me pontus, et in solidæ-terræ me miserum
invenit scopulis : novit me vel in Orco.
In-solidam-terram excedere si mei causa aquæ lubet,
satis-habeo in-firmo-solo manere ut *sum* inseputus.

Pro libertatis vindicæ fecit humus.

389. APOLLONIDÆ.

Dura quidem patitur, nati qui funera luget,
Dura : Posidippi sed graviora domus;
Quattuor heu natis in quattuor orba diebus :
Spe sobolis quanta deciderit ille pater.
Nec satis hoc : etiam crebro sua lumina fletu
Perdidit, et sic nox omnibus est eadem.

390. ANTIPATRI.

Cyllene tibi notus Arcadum mons
Totus pro tumulo est Apollodoro.

Pisis per tenebras iter capessens
Cœlesti cecidit crematus igne,
Longeque Ægæa, procul Berœa,
Cursor jam cubat a Jove occupatus.

392. HERACLIDÆ SINOPENSIS.

Nox gravis Ægæumque furens in fluctibus æquor
Arcturusque oriens, et freta nimbus agens;
Tanta meam petiere ratem mala; fracta ter arbor
Me maris in fundum misit onusque simul.
Tlesimenem tristes ad littora flete parentes,
Et facite ut teneat nomen inane lapis.

394. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μυλεργάτας ἀνὴρ με κῆν ζωᾷς χρόνοις
βαρυδρομήταν εἶχε δινητὸν πέτρον,
πυρηφάτον Δάματρος εὐκάρπου λάτριν,
καὶ κατθανὼν στάλῳσε τῷδ' ἐπ' ἡρώ,
σύνθημα τέχνας· ὡς ἔχει μ' αἰὲ βαρὺν,
καὶ ζῶν ἐν ἔργοις, καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

395. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὗτος δὲ Καλλαισχρου κενεὸς τάφος, δν βαθὺ χεῦμα
ἔσφηλεν Λιθυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων,
συρμὸς δὲ τ' Ὀρίωνος ἀνεστρώφρησε θαλάσσης
βένθος ὑπὸ στυγερῆς οἰῳματι πανδυσίης.
Καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἄλλ' ἤῃρες,
κωφὸν δὲ στήλῃ γράμμα λείλογχε τόδε.

396. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΒΙΘΥΝΟΥ.

Οἰδίποδος παίδων Θῆβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης
τύμβος ἐστὶ ζώντων αισθάνεται πολέμων.
Κεῖνους οὐτ' Ἀΐδης ἔδαμάσαστο, κῆν Ἀχέροντι
μάρνανται· κείνων γὰρ τάφος ἀντίπαλος,
καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. ὦ ἐλεεῖνοι
παῖδες, ἀκοιμήτων ἀψάμενοι δοράτων!

397. ΕΡΥΚΙΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Οὗχ ὅδε δειλῖος Σατύρου τάφος, οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ,
ὡς λόγος, εὖνται πυρκαϊῇ Σάτυρος·
ἀλλ' εἰ που τινὰ πόντον ἀκούετε, πικρὸν ἐκείνων,
τὸν πέλας αἰγονόμου κλυζόμενον Μυκάλας,
κείνῳ δινηντι καὶ ἀτρυγέτῳ ἐστὶ κείμεναι
ὑδατι, μαινομένῳ μεμψόμενος Βορέῃ.

398. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον ὀνόσσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον
μέμψομαι· ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφότεροι.
Ἀγρόθε γὰρ κατιόντα Πολύξενον ἐκ ποτε δαιτὰς
τύμβος ἔχει γλίσχρων ἐξεριπόντα λόφων·
κεῖται δ' Αἰολίδος Σμύρνης ἐκὰς. Ἀλλὰ τις ὄρφνης

394. PHILIPPI THESSALON.

Vir molitor me et in vitæ temporibus
graviter-strepentem habebat versatilem petram,
frumentum-comminuentem Cereris feracis famulam,
et mortuus cippi-vice-posuit hoc super monumento,
indiciu artis : sic habet me semper gravem,
et vivens in laboribus, et mortuus super ossa.

395. MARCI ARGENTARII.

Hic Callæschri vacuus tumulus, quem profundum fluen-
mersit Libyca percurrentem freta, [tum
quum violentus-impetus Orionis evertit maris
imas-sedes tumentis-fluctu per funestum astri-occasum.
Et eum quidem epulatae-sunt pessum-datum in mari belluæ,
inanem vero cippus titulum sortitus-est hunc.

396. BIANORIS.

Œdipi puerorum Thebæ tumulus ; sed omnia-delens
sepulcrum adhuc viva sentit eorum bella.
Illos neque Pluto domuit, et in Acheronte
pugnant ; illorum vel tumulus adversarius,
et igni ignem manifestarunt contrarium. O miserandi
pueri, insopitis qui-manum-admovistis hastis!

397. ERYCII THESSALI.

Non hoc est miserum Satyri sepulcrum, neque sub hoc,
ut fama fert, dormit rogo Satyrus :
sed sicubi quendam pontum auditis, amarum illum,
non procul capras-pascenti fluctuantem Mycala,
in-illa vorticiosa et infœcunda adhuc jaceo
aqua, furentem incusans Boream.

398. ANTIPATRI.

Nescio utrum Bacchum culpaturus-sim, an Jovis imbrem
accusaturus : nam lapsare-faciunt pedes ambo.
Ex-agro enim revertentem Polyxenum aliquando post cœnam
tumulus habet lubricis prolapsum collibus ;
jacetque Æolia Smyrna procul. Jam quisque noctu

395. MARCI ARGENTARII.

Hic est Callæschri tumulus, sed inanis, ab Afro
Littore quem vectum dira fefellit aqua :
Cum pelagus subiens, quod jam turbabat Orion,
Exciit ex imis æquora torta vadis.
Illum subter aquas pisces edere marini ;
Nominis hæc servat muta columna notas.

396. BIANORIS BITHYNI,

de Eteocle et Polynice.

Œdipodæ natis urbs est Thebana sepulchrum ;
At tumulus quondam prælia sentit adhuc.
Ipse nec hos Acheron domuit, sed pugnat in Orco
Pars quoque, nec bustum fœdera pacis habet.
Secta favilla docet. Miseri ! qui talia tela

Tractarunt, quorum non datur ulla quies.

397. ERYCII THESSALI.

Non est hic Satyri tumulus, ne credite famæ :
Reliquias Satyri non tegit iste rogos.
Horrisonum vestras si quod mare venit ad aures,
Quod Mycales pulsat pascua grata capris,
Illius in vastis et triste furentibus undis
Nunc etiam jaceo, deque Aquilone queror.

398. ANTIPATRI.

Accusem Bromii laticem magis, an Jovis imbrem,
Nescio ; nam dubios fallit uterque pedes.
Post epulas rediit qui rure Polyxenus, ecce
Hic jacet, ex collis decidit ille luto.
Quam nunc Smyrna viro procul Æolis ! Imbre madentes,

δαιμαῖνοι μεθύων ἀτραπὸν βετίνην.

399. ANTIΦΙΛΙΟΥ.

Τηλοτάτω χεύασθαι ἔδει τάφον Οἰδιπόδω
παισιν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας οὐδ' Αἴδας·
ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλόον ἤρνησαντο,
χῶ στυγερὸς ζῶει κῆν φθιμένοισιν Ἄρης.
Ἦνιδε πυρκαϊῆς ἀνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ
ἐξ ἑνὸς εἰς δισάν δῆριν ἀποστρέφεται.

400. ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

Τοῦτ' ὅστεῦν φωτὸς πολυεργέος. Ἦ ῥά τις ἦσθα
ἐμπορος, ἢ τυφλοῦ κύματος ἰχθυόβολος.
Ἀγγεῖλον θνητοῖσιν ὅτι σπεύδοντες ἐς ἄλλας
ἐλπίδας εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα.

401. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τήνδ' ὑπὸ δύσβωλον θλίβει χθόνα φωτὸς ἀλιτροῦ
ὅστέα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,
στέρνα τ' ἐποκρίοντα, καὶ οὐκ εὐοῶμον ὀδόντων
πρίονα, καὶ κώλων δουλίον οἰοπέδην,
ἄτριχα καὶ κόρησιν, Εὐνικίδου ἡμιπύρωτα
λεῖψαν', ἔτι χλωρῆς ἐμπλεα τηχεδόνος.
Χθὼν ὧ δυσνύμφευτε, κακοσχένευς ἐπὶ τέφρῃς
ἀνδρὸς μὴ κούφη κέχλισο, μὴδ' ὀλίγη.

402. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χειμερίου νιφετοῖο περὶ θριγκοῖσι ταχέντος
δῶμα πεσὼν τὴν γραῦν ἔκτανε Λυσιδικὴν·
σῆμα δέ οἱ κοιμῆται δμῶλακες οὐκ ἀπ' ὀρυκτῆς
γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πύργον ἔθεντο τάφον.

403. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ψύλλος, ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἐταίρας
πέμπων ἐς τὰ νέων ἡδέα συμπόσια,
οὗτος δ' θηραύων ἀταλόφρονας, ἐνθαδὲ κεῖται,
αἰσχρὸν ἀπ' ἀνθρώπων μισθὸν ἐνεγχείμενος.
Ἀλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον, ὀδοιπόρε, μήτε σὺ βάλλε,
μήτ' ἄλλον πείσης· σῆμα λέλογχε νέκυς.
Φεῖσαι δ' οὐχ ὅτι κέρδος ἐπῆνεσεν, ἀλλ' ὅτι κοινὰς

Quisquis es, ergo vias ebrius ire time.

400. SERAPIONIS ALEXANDRINI.

Hoc cujus fuit os? vir eras puto fallere pisces
Impiger, aut gravidæ vendere navis onus.
Dic igitur cunctis, nobis spes surgere multas;
Nostra sed has in spes omnia desinere.

401. CRINAGORÆ.

Hac tumuli sub mole viri premit ossa nefandi
Infelix tellus, et furiale caput;
Corque dolos spirans et serras oris olentis
Vinclaque serviles quæ tenuere pedes,

timeat ebrius viam pluvia-madidam.

399. ANTIPHILI.

Remotissime aggerare oportebat tumulum Œdipi
pueris alteri ab-altero, quibus finis inimicitiarum nec
sed vel in Acherontem una navigare recusarunt, [Orcus;
et invisus vivit etiam in exstinctis Mars.
Ecce pyras disparem flammam! succensa enim
ex uno rogo in duas partes-rixantes et aversas-abit.

400. SERAPIONIS ALEXANDRINI.

Hocce os viri laboriosi. Sane quidam eras
mercator, aut cæcis in-fluctibus piscator.
Nuncia mortalibus nos, festinantes in alias
spes, in talem spem omnes tandem-deferri.

401. CRINAGORÆ.

Hac sub infœcunda premit terra hominis scelesti
ossa odioso tumulus super capite,
pectoraque confragosa, et non bene-olentem dentium
serram, et crurum servilem compedem,
depilatum et caput, Euniciidæ semiustulatas
reliquias, adhuc viridantis plenas putredinis.
Terra o male-desponsata, deformis-corpore super favillam
viri ne levis incumbas, neu modica.

402. ANTIPATRI.

Hiberna nive circa summos-parietes diluta
domus lapsa anum occidit Lysidicen;
monumentumque ei pagi-incolæ vicini non ex effossa
terra, sed ipsam turrin posuerunt tumulum.

403. MARCI ARGENTARII.

Psyllus, qui exoptatas meritorias semper amicas
mittebat in juvenum dulcia convivia;
hic qui venabatur infirma-mente-puellas, hic jacet.
turpem ab hominibus mercedem adeptus.
Sed lapides in tumulum, viator, neque tu mitte, [tuus.
neque sis-auctor alii: monumentum sortitus-est mor-
Parce non quod lucrum appetivit, sed quod communes

Calvamque Eunidici tripilem, detritaue membra
A febre, quæ viridi nunc quoque tabe fluunt.
At tu quæ fædo cineres de corpore servas,
Nec parva impende terra, nec esto levis.

403. MARCI ARGENTARII.

Psyllus amatrices toties qui miserat emptas
Ad juvenum vino læta sodalitia,
Hic jacet, incautas qui circumscribere mentes
Norat, et inde lucrum turpe parare sibi.
Ne tamen in tumulum lapides jaculare, viator,
Nec fieri jubeas: res reverenda cinis.
Parce rogo; quæstum fecit: sed publica præbens

θρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

404. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Ψυχρὰς σευ κεφαλᾶς ἐπκμήσομαι αἰγιαλῖτιν
θίνα κατὰ κρυεροῦ γευόμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κοινύουσα
εἶδεν ἀλίξαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλὰ σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἀζεινοὶ πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἡϊόνος·
ὥστ' ἔγε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δάκρυ,
ξείν', ἐπεὶ εἰς ὅλην ἔδραμες ἐμπορίην.

405. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἵ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον
τὸν φρικτὸν Ἰππώνακτος, οὔτε γὰρ τέφρα
λαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μή πως ἐγείρης σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὅς οὐδ' ἐν ἄδῃ νῦν κεκοίμικεν χόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

406. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφορίων, ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι,
Πειραικοῖς κεῖται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν.
Ἀλλὰ σὺ τῷ μύστη βοῖην ἢ μῆλον ἀπαρξαι,
ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἔων ἐφίλει.

407. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἥδιστον φιλέουσι νέοις προσανάκλιμ' ἐρώτων,
Σαπφῶ, σὺν Μούσαις ἢ ῥά σε Πιερίη
ἢ Ἑλικῶν εὐκισσος, ἴσα πνεύουσιν ἐκείναις,
κοσμεῖ, τὴν Ἑρέσῃ Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι,
ἢ καὶ Ὑμνὴν Ὑμέναιος ἔχων εὐφρογέα πύκην
σὺν σοὶ νυμφιδίων ἴσταθ' ὑπὲρ θαλάμων·
ἢ Κινύρην νέον ἔρνος ὀδυρομένην Ἀφροδίτῃ
σύνθρηνος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὁρῆς·
πάντη, πότνια, χαῖρε θεοῖς ἴσα· σὰς γὰρ αἰοῖδας
ἀθανάτων ἄγομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

408. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ

Gaudia, materiam dempsit adulteriis.

404. ZONÆ.

Hanc quam nostra manus de littore sumpsit arenam,
Fundo super letho frigida membra tibi.
Pectora non etenim supra sua funera plangit,
Quin nec Alexante scit tua fata parens;
Quem nunc suscipiunt deserta et inhospita saxa,
Ex quibus ad littus pellitur unda maris.
Exiguum terræ, sed erit tibi copia fletus,
Proh dolor! obvenit merx miseranda tibi.

dum-aluit, mœchari non docuit juvenes.

404. ZONÆ SARDIANI.

Frigidum in caput tuum aggeram littoralem
congeriem in gelidum fundens cadaver.
Non enim tua mater super-tumulum lamentans
vidit mari-verberatum tuum mortui-corpus in-aquis :
sed te solitariae et inhospitæ plagæ
acceperunt Ægæi vicinæ littoris. [vero lacrimam,
Quare habe arenæ quidem particulam brevem, multam
hospes, quum in perniciosam cucurreris navigationem.

405. MIMNERMI, aliis PHILIPPI.

O hospes, fuge verbis-grandinantem tumulum,
horrendum, Hipponactis, cujus etiam favilla
iambis-invehitur Bupalense in odium,
ne qua suscites vespam dormientem,
quæ ne in Orco quidem nunc sopivit bilem,
claudicantibus metris rectas jaculata voces.

406. THEODORIDÆ.

euphorion, ille eximium doctus aliquid canere,
Piræei jacet hos juxta muros-longos. [offer,
Sed tu mystæ malum-granatum aut pomum primitias
aut myrtum : etenim vivus dum esset ea amabat.

407. DIOSCORIDÆ.

Dulcissimum amantibus juvenibus levamentum amorum,
o Sappho, cum Musis sane te Pieria
aut Helicon hederosus, paria spirantem illis,
ornat, te Eresi Musam in Æolide;
aut etiam Hymen Hymenæus habens bene-fulgidam pi-
tecum sponsalibus stat super thalamis; [cam,
aut Cinyræ novum germen ploranti Veneri
congemens, coelicolarum sacrum lucum vides :
ubique, veneranda, salve æque ac dii! tuas enim can-
immortalium ducimus nunc adhuc filias. [tiones

408. LEONIDÆ.

Tacite hunc tumulum præterite, ne in somno

405. PHILIPPI,

de Hipponacte.

Hunc grandinantem, si sapis, tumulum fuge,
Viator, Hipponactis, hostis Bupalis;
Atrox iambis stridet ipse etiam cinis.
Vide crabronem ne cubantem suscites :
Nondum quiescit ejus apud Orcum furor,
Sed recta vibrat tela claudo carmine.

408. LEONIDÆ

de eodem.

Quam potes hinc tacitus transi, ne forte crabronem

πικρὸν ἐγείρῃτε σφῆκ' ἀναπαύομενον.
 Ἄρτι γάρ Ἰππώνακτος ὃ καὶ τοκέων καταβαύας
 ἄρτι κεκοίμῃται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
 Ἄλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
 ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

409. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ὅβριμον ἀκαμάτου στίχον αἶνεσον Ἀντιμάχοιο,
 ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύς ἡμιθέων,
 Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὔας
 ἔλλαχες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
 εἰ τὰν ἀτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
 μαίεται. Εἰ δ' ὕμνων σχᾶπτρον Ὀμηρος ἔχει,
 καὶ Ζεὺς τοι κρέσσων Ἐνοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
 τοῦ μὲν ἔφυ μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος·
 καὶ ναετῆρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὀμήρῳ,
 ἀγείται δ' ἄλλων πλάθεος ὕμνοπόλων.

410. ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΟΥ.

Θέσπις ὅδε, τραγικὴν δὲ ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν
 κωμῆταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας.
 Βάκχος δτε τριττὸν κατ' ἄγοι χορὸν, ὃ τράγος ἄθλων
 γῶττικὸς ἦν σύκων ἄβριχος ἄθλον ἔτι.
 Οἱ δὲ μεταπλάσσουσι νέοι τάδε· μυρίος αἰῶν
 πολλὰ προσευρήσει χᾶτερα· τὰμὰ δ' ἐμά.

411. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσπιδος εὖρεμα τοῦτο, τὰ τ' ἀγοριῶτιν ἀν' ὕλαν
 παίγνια, καὶ κώμους τοῦσδε τελειοτέρους
 Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὃ μὴ σμιλευτὰ χαράζας
 γράμματα, χειμάρρῳ δ' οἷα * καταρδόμενα,
 καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν. Ὡς τόμα πάντων
 * δεξιὸν, ἀρχαίων ἥσθα τις ἡμιθέων.

412. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδῃ, κωκύεται Ἑλλάς,
 ἀπλεκτον χαίταν ἐν χορῇ κειραμένα·
 αὐτὸς δ' ἀτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
 Φοῖβος, ἐὼν τιμῶν ἢ θέμις ὕμνοπόλον.

asperam suscitatis vespam requiescentem.
 Nuper enim Hipponactis, qui etiam in-parentes allatravit,
 nuper obdormivit impetuosus-animus in requie.
 Sed præcavete : ignita enim istius
 verba lædere noverunt etiam in Orco.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fortem indefessi versum lauda Antimachi,
 dignum antiquorum supercilio semideorum,
 Pieridum malleatum in incudibus, si teretem aurem
 es-sortitus, si affectas a-risu-alienum sermonem,
 si non calcatam et inaccessam semitam aliis
 appetis. Si vero hymnorum sceptrum Homerus habet,
 etiam Juppiter sane potentior est Neptuno; verum Neptunus
 hoc quidem est minor, immortalium autem summus :
 sic et incola Colophonis subjunctus-est quidem Homero,
 præit autem aliorum multitudinem poetarum.

410. DIOSCORIDÆ.

Thespis hic est, tragicum qui informavit primus cantum,
 paganis recentes novans gratias, [certaminum
 Bacchus quando per tribum ducebat chorum, cui hircus
 et Atticus erat ficuum corbis præmium adhuc.
 Transformabunt autem juniores hæc : infinita ætas
 multa adinveniet et alia, at mea erunt mea

411. EJUSDEM.

Thespidis inventum hoc, et agrestem per silvam
 lusus, et bacchicos-ludos hosce in perfectius
 Æschylus evexit, qui non cælata exaravit
 carmina, ced torrente qualia volvuntur,
 et quæ ad scenam pertinent innovavit. O os omnino
 solers (?), antiquorum eras aliquis semideorum.

412. ALCÆI MESSENII.

Omnis te extinctum, Pylade, deflet Græcia,
 non-plexam cæsariem ad cutem tonsa;
 atque ipse haud-æcta de-coma deposuit lauros
 Phæbus, suum honorans ut par est cantorem;

Expergefacias, quem sopor altus habet.
 Hipponactis enim quæ natos sæva latravit
 Ira suos, multa nunc cubat in requie.
 Sed cave nunc etiam sodes : ex ipsius aula
 Ditis adhuc lædunt ignea dicta viri.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,

de Antimacho Colophonio, qui Homero comparatur.

Antimachi fortes numeros et carmina lauda
 Heroum veterum digna supercilio;
 Formata Aoniis incudibus, auris acuta
 Si tibi, si tua mens ora severa probat,
 Nullius pede trita juvat si te via. Quod si

Pieris sceptrum laudis Homerus habet,
 Vincit Neptunum quoque Juppiter : attamen ille
 Tam Dis est major, quam Jove rege minor.
 Sic uni cedit civis Colophonis Homero,
 Sed colit hunc vatem cetera turba ducem.

412. ALCÆI,

de Pylade, actore fabularum.

Cuncta tuam, Pylade, deplorat Græcia mortem
 Usque cutem sparsas Græcia tonsa comas.
 Ipse suo sacras jaciens de vertice lauros,
 Qua decuit, vatem luxit Apollo suum.

- 5 Μοῦσαι δ' ἐκλαύσαντο· ῥόον δ' ἔστησεν ἀκούων
 Ἀσωπὸς γοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων·
 ἔλληξεν δὲ μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης,
 εὔτε σιδηρεῖν οἶμον ἔβης Ἄιδεω.

413. ANTIPATROU ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐχὶ βαθυστόλων Ἰππάρχια ἔργα γυναικῶν,
 τῶν δὲ Κυνῶν ἐλόμαν ῥωμαλέων βίον·
 οὐδὲ μοι ἀμπερόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος
 εὐμαρίς, οὐ λιπῶν εὐαδε κεκρύφαλος·
 οὐλὰς δὲ σκίπωνι συνέμπορος, ἃ τε συνῶδες
 δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.
 Ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάρῳ μνάμα Ἀταλάντας
 τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον ὀριδρομίας.

414. ΝΟΣΣΙΔΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
 ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ῥίνθων εἰμ' ὁ Συρακόσιος,
 Μουσῶν ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυακῶν
 ἔκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

415. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Βαττιάδew παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὔ μὲν αἰοιδῇν
 εἰδότος, εὔ δ' οἶνῳ καίρια συγγελάσαι.

416. ΑΛΛΟ.

Εὐκράτew Μελέαγρον ἔχω, ξένη, τὸν σὺν Ἑρωτῇ
 καὶ Μούσαις κεράσανθ' ἡδυλόγους Χάριτας.

417. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

- Νῆσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δέ με τεκνοῖ
 Ἀθῆς ἐν Ἀσσυρίοις ναιμένα, Γάδαρα·
 Εὐκράτew δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
 πρῶτα Μενιπείους συντρογάσας Χάρισιν.
 5 Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, πατρίδα κόσμον
 ναίομεν· ἐν θνατοῦς πάντας ἔτικτε Χάος.
 Πόλυετῆς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοις πρὸ τύμβου·

Flerunt Pierides, flentes miseratus et ipse
 Asopus, stanti flumine rupit iter.
 Atria cessarunt Bromii fervere choreis,
 Ferrata ad Manes cum tibi trita via est.

413. ANTIPATRI,

de Hipparchia, Cratetis uxore.

Non ego feminei mores Hipparchia sexus,
 Sed mare sum fortes corde secuta canes.
 Non placuit pallam substringens fibula, non pes
 Vincetus, et unguentis oblita vitta mihi:
 Sed baculus nudique pedes, quæque artubus hæret
 Diplois, inque locum dura cubilis humus.
 Mænaliæ tantum potior mea vita puellæ,
 Quanto venari quam sapuisse minus.

Musæque illacrimarunt; fluenta vero stitit audiens
 Asopus flebilibus sonitum ex oribus;
 desierunt autem tecta Bacchi choreas,
 quum-primum ferream viam iniisti Orci.

413. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non stola-defluente-induturum Hipparchia opera mulierum,
 sed Cynicorum elegi virilem victum;
 neque mihi tunicæ fibulis-adstrictæ, non alte-soleatus
 calceus, non unguentis madidum placuit reticulum;
 verum pera baculi comes, et congruum
 pallium-crassum, et lecti stramen in-solo.
 Nobis autem Mænaliæ illustrior erit memoria Atalantæ
 tanto, quanto sapientia præstat cursibus-per-montes.

414. NOSSIDIS LYRICÆ.

Et clare ridens præteri et amicum dicens
 verbum super me. Rhintho sum Syracusius,
 Musarum tenuis quædam lusciniæ: sed phlyacibus
 de tragicis propriam hederam decerpsimus.

415. CALLIMACHI.

Battiadæ præter monumentum fers pedes, apprime canere
 qui-noverat et apprime ad vinum opportuna jocari.

416. ALIUD.

Eucratil filium Meleagrum habeo, hospes, qui cum Amore
 et Musis jungebat dulce-loquentes Gratias.

417. MELEAGRI.

Insula mea nutrix Tyrus; patria autem me gignit,
 Attica in Assyriis habitata, urbs Gadara.
 Eucrate sum-natus qui cum Musis Meleager
 primum Menippeis adhæsi Gratiis. [mundum
 Si vero Syrus sum, quid mirum? unam, hospes, patriam
 incolimus: unum mortales omnes progenit Chaos.
 Anrosus vero exaravi hæc in tabulis ante tumulum:]

414. NOSSIDIS,
de Rhinthone poeta.

Hunc transi tumulum ridens, et dulcia verba
 Dic mihi. Sum Rhinthon ille Syracosius,
 Parvula Musarum quædam Philomela: coronis
 Ex tragicis hederæ est propria carpta mihi.

417. MELEAGRI,
de se ipso.

Me Tyrus eduxit: genuit gens Attica, sed quæ
 Tam procul Assyriis dissidet in Gadaris:
 Eucratides vixi Musis Meleager amicus,
 Sectatus veneres, docte Menippe, tuas.
 Sum Syrus, et quid tum? Mundus mortalibus una
 Est domus: una hominum gentis origo chaos.
 Ista vicem tumuli tabulis ego jam gravis annis

γῆρας γὰρ γείτων ἐγγύθεν ἴδω.
 Ἄλλά με τὸν λαλῶν καὶ πρεσβύτην προτισιπῶν
 10 χαίρειν, εἰς γῆρας καὶ τὸς ἴκοιο λάλον.

418. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἐπλετο πάτρα,
 ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος·
 εἰς γῆρας δ' ἐτ' Ἰδὲν, ἃ καὶ Δία θρεψαμένα Κῶς
 καμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
 Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
 παῖδα, Μελητείοις ἡγλαΐσαν Χάρισιν.

419. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρέμας, ὃ ξένη, βαῖνε· παρ' εὐσεβείην γὰρ δὲ πρέσ-
 εῦδει, κοιμηθεὶς ὑπὸν ὀφειλόμενον, [εὐς
 Εὐκράτεω Μελέαγρος, δὲ τὸν γλυκύδακρυον Ἐρωτα
 καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν·
 δὲ θεόπαις ἤνδρωσε Τύρος Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών·
 Κῶς δ' ἐρατὴ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
 Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σάλαμ· εἰ δ' οὖν σύ γε Φοῖνιξ,
 * Ναϊδίος· εἰ δ' Ἑλλήν, Χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσσον.

420. ΔΙΟΤΙΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἑλπίδες ἀνθρώπων, ἐλαφραὶ θεαί — οὐ γὰρ ἂν ὤδε
 Λέσβον· ὃ λυσιμελὲς ἀμφοκαλύψ' Αἰδὼς,
 δὲ ποτε καὶ βασιλῆϊ συνέδραμε, — ναὶ μετ' Ἐρώτων
 χαίρετε κουφόταται δαίμονες ἀθανάτων.
 Αὐλοὶ δ' ἀρεγκτοὶ καὶ ἀπειθέες, οἷς ἐνέπνευσε,
 καὶ σθ', ἐπεὶ οὐ θιάσους ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων.

421. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰνιγματώδες.

Πτανέ, τί σοι σιβύνης, τί δὲ καὶ σὺς εὐαδε δέρμα;
 καὶ τίς ἐὼν στάλας σύμβολον ἐσσί τίνος;
 οὐ γὰρ Ἐρωτ' ἐνέπω σε — τί γάρ; νεκύεσαι πάροικος
 Ἰμερός; αἰάξειν δὲ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν —
 οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν Κρόνον· ἐμπαλί γὰρ δὴ

Inscribo; mortem quippe senecta prope est.
 At quicumque senem me nunc salvere loquacem
 Jussit, ipse senex fiat et ipse loquax.

419. EJUDEM,
 de se ipso.

Quisquis es, i placide: cubat hic cum gente piorum
 Fatali domitus membra sopore senex,
 Eucrati Meleager, Amor cui dulcia plorans
 Gratiaque et Musæ grande dedere decus:
 Cui divina Tyros juveni Gadarumque sacrata
 Urbs dedit et Meropum Cos alimenta seni.
 Si Syrus ergo, Salam: si Phœnix, Audoni: Chære,
 Si Græcus: sed idem tu quoque reddere mihi.

420. DIOTIMI,

Atheniensis, Diopithis filii.

Spes hominum, vere fallacia numina: ni sint,

ANTHOLOGIA. I.

senectutis quippe vicinus est propinquus Orco.
 Sed me garrulum et vetulum ubi-allocutus-fueris verbo
 Vale, ad senectutem et ipse pervenias garrulam.

418. EJUDEM.

Primum mihi Gadarorum clara urbs fuit patria,
 virum autem effecit sacra exceptum me Tyrus;
 ad senectam vero quum accessi, quæ et Jovem aluit Cps
 me quoque adscriptum Meropibus civem in-senio nutri-
 Musæ vero inter paucos me, Eucratis Meleagrum [vit.
 puerum, Meleteis exornarunt Gratiis.

419. EJUDEM.

Tacite, hospes, ingredi: inter pios enim senex
 dormit, sopitus somno debito,
 Eucratis filius Meleager, qui dulces-elicientem lacrimas
 et Musas hilaribus conjunxit Gratiis: [Amorem
 quem deorum-filia virum-effecit Tyrus Gadarorumque sacra
 Cos autem amata sedes Meropum senem aluit. [terra,
 Sed si quidem Syrus es, Salam! ei vero tu Phœnix,
 Audoni! et si Græcus, Chære! idem vero et tu dicito.

420. DIOTIMI ATHENIENSIS.

Spes hominum, leves deæ — aliter enim non ita
 Lesbionem membra-solvens condidisset Orcus, [ribus
 qui olim et regem-Persarum æquabat — sane cum Amo-
 valet levissima numina inter-immortales. [inflavit,
 Vos vero, tibis mutæ neque amplius auditæ, quas olim
 jacete, quoniam non novit saltationes sacer Acheron.

421. MELEAGRI.

Ænigmaticum.

Aliger, quid tibi venabulum, quid autem et apri placui pel-
 et quis ipse stelæ symbolum es cujusnam? [lis?
 non enim Amorem dico te — quid enim? an mortuis accola
 Cupido? gemere audax ille non didicit —
 neque sane eum velocipedem Saturnum: contra enim sane

Non ita nunc Leshum Dis ferus abriperet:
 Lesbum præcipuo quem rex ardebat amore.
 Ite leves nobis, ah procul ite Deæ.
 Tibia crudelis jussit te, Lesbe, jacere:
 Namque Acheron nec amat carmina, nec choreas.

421. MELEAGRI,

de se ipso, ænigmatice.

Quo pennata tibi venabula, pellis et apri,
 Quemque per iudicium tale, columna, notas?
 Non es Amor certe, me judice; nam fugit umbras
 Improbus, et lessus edere non didicit.
 Nec Tempus te credo magis, nam plurima certe

κεῖνος μὲν τριγέρων, σοὶ δὲ τέθλη μέλη.
 Ἄλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γάρ, ὃ γὰρ ὑπένερθε σοφιστὰς
 ἐστὶ· σὺ δ' ὃ περὶοίς, τούνομα τοῦδε, λόγος.
 10 Λατῶας δ' ἀμφήκεις ἔχεις γέρας, ἐς τε γέλωτα
 καὶ σπουδὴν, καὶ που μέτρον ἔρωτογράφον.
 Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον δμῶνυμον Οἰνέος υἱῷ
 σύμβολα σημαίνει ταῦτα σνοκταστής.
 Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι,
 καὶ Χάριτας Σοφίαν τ' εἰς μίαν ἡρμόσαο.

422. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὀρῶντες
 γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
 ἢ ῥά γε μὴ ὅτι Χῖος; εἰοικε γάρ· ἢ β' ὅτι παίκτης
 ἦσθ' αἱ τις, οὐ λίην δ', ὧ γ' αἰθῆ, πλειστοβόλος;
 ἢ τὰ μὲν οὐδὲ συνέγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσθης
 Χῖω; Ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαιμεν.

423. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν μὲν αἰὶ πολύμυθον, αἰὶ λάλον, ὧ ξένη, κίσσα
 φάσει, τὰν δὲ μέθας σύντροπον ἄδε κύλιξ,
 τὰν Κρῆσσαν δὲ τὰ τόξα, τὰ δ' εἰρία τὰν φιλοεργόν,
 ἀνδρῆμα δ' αὖ μίτρας τὰν πολιοκρόταφον·
 τοιάνδε σταλῶχος δ' ἔκρυψε Βιτιτῖδα τύμβος
 Τιμῆα ἀχραντον νυμφιδίαν ἀλοχον.
 Ἄλλ', ὦνερ, καὶ χαῖρε, καὶ οἰχομένοισιν ἐς ἄδαν
 τὰν αὐτὰν μύθων αὐθις ὅπαζε χάριν.

424. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Μαστεύω τί σευ Ἅγις ἐπὶ σταλτίδι πέτρῃ,
 Λυσιδίκα, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον·
 ἀνία γάρ καὶ κημὸς, ὃ τ' εὐόρνιθι Τανάγρα
 οἰωνὸς βλαστῶν, θούρος ἐγερασιμάχας,
 5 οὐχ ἄδεν οὐδ' ἐπέοικεν ὑπωροφίαισι γυναιξίν,
 ἀλλὰ τὰ τ' ἡλακάτας ἔργα τὰ θ' ἰστοπόδων.
 β. Τὰν μὲν ἀνεγρομέναν με ποτ' εἰρία νύκτερος ὄρνις,
 ἀνία δ' αὐδάσει δώμπατος ἀνίσχον·

Sæcula tempus habet, tu juvenile vires.
 An potius tellus hominem tegit ista disertum?
 Tu nomen, sermo penniger, ejus eras:
 Viventique fuit par vis, seu seria mallet
 Seu joca, materiam sive Cupido dabat.
 Sic reor: OEnidæ nomen Meleagre gerebas:
 Hoc detracta sui tergora fulva docent.
 Salve nunc etiam vita defunctus. Amori
 Nam tua mens Musas miscuit et Veneres.

422. LEONIDÆ TARENTINI.

Esse quid hoc dicam, Chio, Pisistrate, jactu
 Aspicio talum quod tua busta super?
 An quod Chius eras? facile hoc quis crederet. An quod
 Lusor eras? at non alea fausta tibi.
 An procul hæc abeunt, Chii sed copia vini
 Te mersit? verum nos tetigisse puto.

ille oppido-senex, tibi vero vigent membra.
 Sed utique, næ puto enim, qui humum subiit, sophista
 est, tuque aliger, nomen hujus, Sermo. [ludicras
 Latoniæ autem anceps habes munus (*venabulum*), et al
 et serias-res *spectans*, forsân et ad versum amatorium.
 Profecto sane Meleagrum cognominem Cenci filio
 symbola significant hæc venationis-apri.
 Vale etiam in mortuis, quia et Musam Amori
 et Gratias Sapientiamque in-unum copulavisti.

422. LEONIDÆ TARENTINI.

Quid conjiciemus de-te, Pisistrate, Chium cernentes
 sculptum super tumulo positum talum? [quod lusor
 utrumne quod Chius quidem eras? verisimile-est enim. An
 eras, sed non nimis, o bone, multa puncta-jaciens?
 an hæc quidem non propinqua vero, sed in mero extincto-
 Chio? Næ autumo, hocce-modo tetigimus. [tus-es

423. ANTIPATRI SIDONII.

Hanc usque verbosam, usque garrulam, o hospes, pica
 dicet, ebrietati vero addictam hic calix;
 Cressamque sagittæ, et lana laboris-amantem,
 vittaque rursus mitræ canam-tempora:
 talem me hic cippum-habens condidit Bittidem tumulus,
 Timeæ incorruptam ex-puella conjugem.
 Sed, o vir, et vale et iis-qui-abierunt in Orcum
 eandem sermonum rursus largire gratiam

424. EJUSDEM.

a. Quæro quid-volens tuo Agis in cippo lapideo,
 Lysidice, sculptam hanc exararit sententiam;
 habena enim et capistrum, et in-præstanti-gallis Tanagra
 ales natus, impetuosus excitator-pugnarum, [bus;
 non placebat neque conveniebat domi-sedentibus mulieri-
 sed et coli opera et textorii-mali-pedum.
 b. E somno quidem excitatam me ad lanificium nocturna
 habena autem dicet domus rectricem; [avis,

423. ANTIPATRI SIDONII.

Hæc me pica loquax testabitur esse loquacem,
 Assuetamque meri ductibus iste calix;
 Pensa laboriferam; Cressam genus indicat arcus;
 Tempora præ senio cana mitella notat.
 Talis eram Bittis, super hæc cui structa columna est;
 Nupta quidem Thymeles jure sed usa fui.
 Vir mihi care vale: tantum rogo, quisquis ad Orcum
 Venerit, huic quam dat fabula da veniam.

424. ANTIPATRI.

Dic mihi quis sculpsit res occultantia signa,
 Lysidica, in cippi marmore, quæso, tui?
 Ante diem pensis intentam pervigil ales,
 Et me rectricem dicit habena domus.
 Nec nimium neque vana loqui didicisse capistro
 Indicor, antiquo more quietis amans.

10 ἵππαστήρ δ' ὅδε κημὸς αἰσεται οὐ πολὺμυθον,
οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἐμπλεον ἄσυχτας.

425. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ θάμβει, μᾶστιγα Μυροῦς ἐπὶ σάματι λεύσσω,
γλαυκα, βιὸν, χαροπὰν χάνα, θοὰν σκύλακα.
Τόξα μὲν αὐδάσει με πανέντονον ἄγέτιν οἴκου,
ἀ δὲ κύνων τέκνων γνήσια καδομένα·
6 μᾶστιξ δ' οὐκ ὀλοὰν, ξένη, δεσπότην, οὐδ' ἀγέρωχον
διωσσί, κολάστειραν δ' ἐνδικον ἀμπλακίας·
χὰν δὲ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα· τὰν δ' [ἀρ' ἀγρυπ-
γλαυξ ἄδε γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον. [νον]
Τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον· ἐνθεν ζευκνος
10 τοιάδ' ἐμᾶ στάλα σύμβολα τεύξε Βίτων.

426. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιδέθηκες,
βουράγε; τίς τᾶς σᾶς ἀξίος ἦν ἀρετᾶς;
β. Υἱὸς Θεωδώριοι Τελευτίας, δε μέγα πάντων
φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσον ἐγὼ κέκριμαι.
Οὐχὶ μάταν ἔστακα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς
ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

427. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄ σταλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δέδορκα
γράμμα μὲν οὐδὲν πω τιμαθὲν ὑπερθε λίθου,
ἐνεία δ' ἀστραγάλους πεπτηότας· ὧν πίσυρες μὲν
πρᾶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυρούσι βόλον,
6 οἱ δὲ τὸ τᾶς νεότατος ἐφηλικὸς ἄνθος, Ἐφηβον,
εἷς δ' ὁ γε μανύει Χιον ἀφαυρότερον.
Ἦ ῥα τόδ' ἀγγέλλοντι, καὶ ὁ σκάπτουσι μεγαυχῆς
χὼ θάλλων ἤθεα τέρμα τὸ μηδὲν ἔχει;
7 τὸ μὲν οὐ· δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν
10 ἰόν, Κρηταίους ὥς τις οἰστοδόλος.
Ἦς δ' ὁ θανὼν Χίος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχῶς
οὐνομ', ἐφηβαίη δ' ὥλετ' ἐν ἀλικίᾳ.
Ἦς εὔ τὸν φθίμενον νέον ἀκριτα καὶ τὸ κυθευθὲν
πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἰπέ τις ἀστραγάλων.

428. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Ἀντίπατρον τὸν Σιδώνιον.

Ἄ σταλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
ἔστα, καλλιναῖα σκαπτοφόρος πτέρυγι,
ποσσὶν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδον; ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
βαθμίδος προπεσῶν κέλκται ἀστράγαλος.
6 Ἦ ῥά γε νικᾶντα μάχα σκαπτοῦχον ἀνακτα
κρύπτεις; Ἀλλὰ τί σοι παῖγνιον ἀστράγαλος;
πρὸς δὲ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῶ,
θρηνὸς κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.
Οὐ δοκέω· σκάπτρον γὰρ ἀναίνεται. Ἀλλὰ σὺ κεῖθε
10 ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
Οὐ ψαύω καὶ τῇδε· τί γὰρ ταχύς εἰκελὸς ἀνὴρ
ἀστραγάλῳ; Νῦν δὴ τώρεκέας ἐφρασάμεν·

equinum vero hoc capistrum canet non verbocam,
non garrulam, sed pulchri plenam silentii.

425. EJUSDEM.

Ne obstupescas, flagellum Myrds super monumento cernens,
noctuum, arcum, rævum ansereni, velocem catellam.
Sagittæ quidem dicent me omnino-intentam rectricem do-
canis autem pueros ingenue curantem; [mus,
flagellum vero non cruentam, hospes, dominam, nec du-
servis, sed castigatricem justam peccatorum; [ram
et anser tectorum custodiæ curiosam; denique insomnem
noctua hæc cæsiae Palladis ministram.
Talibus operibus gaudebam: unde consors-lecti
talìa meo in-cippo symbola struxit Biton.

426. EJUSDEM.

α. Dic, leo, mortui cujusnam tumulum stas-servans,
boum-vorator? quis tua dignus fuit virtute?
β. Filius Theodori Teletias, qui longe omnibus
præstantior erat, belluis quantum ego præstare censeor.
Non incassum sto, sed fero adhuc symbolum roboris
viri: erat enim præfecto hostibus leo.

427. ANTIPATRI.

Cippus hic, age videam, quem habeat mortuum. Sed cerno
titulum quidem nullum usquam incisum super lapide,
novem vero talos jactos: et quorum quattuor quidem
primi Alexandri testantur jactum,
alii autem juventutis in-pubertate florem, Ephebum,
unus vero hic indicat Chium jactum tenuiorem.
An igitur hoc nunciant: et sceptris magnum-glorians,
et florens-juventute, pro-termino nihilum habet?
An hoc quidem non — sed jam viduor-mibi in scopum rec-
sagittam, Creticus ut sagittarius. [tam missurus-esse
Erat hic mortuus Chius quidem, Alexandri autem sortitus
nomen, et ephēborum decessit in ætate.
Quam sollariter mortuum adolescentem casu et in-alea-
animam per mutos locutus-est aliquis talos! [lusam

428. MELEAGRI.

In Antipatrum Sidonium.

Cippe, symbolum quodnam est qui in-te torvus gallus
stat, purpurea sceptrum-gerens in ala,
pedibus aufereus Victoriæ ramum? in-extremis autem su-
basi lapsus reclinatus-est talus. [per ipsa
An ergo victorem pugnâ sceptrigerum principem
tegis? Sed cur tibi ludicrum talus?
insuperque, quid vult tenuis tumulus? convenit viro egens,
galli clangoribus noctu excitato.
Non autumo: sceptrum enim negat. Sed tu celas [tulit.
luctatorem-præmiis-ornatum, victoriam pedibus qui-re-
Non attingo neque sic: quid enim velox simile-habet vir
cum-talo? Nunc sane verum excogitavi:

- φοῖνιξ οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ μεγαυχῇ
 15 ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον·
 ὄρνις δ', ὅττι γεγνὼς ἀνὴρ, καὶ που περὶ Κύπριν
 πρᾶτος κῆν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.
 Σκάπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου· θνάσκειν δὲ πεσόντα
 οἰνοβρεχῇ, προπετὴς ἐνέπει ἀστράγαλος.
 Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα· τὸ δ' οὐνομα πέτρος αἰεῖται,
 20 ANTIPATRON, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων.

429. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

- Δίξῃμαι κατὰ θυμὸν στου χάριν ἃ παροδίτις
 δισσάκι φῖ μούνον γράμμα λελόγη πέτρος,
 λαοτύποις σμίλαις κεκολαμμένον. Ἄρα γυναικὶ
 τᾷ χθονὶ κευθομένη Χιλιάς ἦν ὄνομα;
 5 τοῦτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός.
 Ἦ τὸ μὲν εἰς ὄρθαν ἀτραπὸν οὐκ ἔμολεν,
 ἃ δ' οἰκτρὸν ναίονσα τόδ' ἥριον ἐπλετο Φιδίς;
 νῦν σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπτος ἐφρασάμην.
 Αἰνετός οὐκ δισσοῖο καμὼν αἰνίγμα τύποιο,
 10 φέγγος μὲν ξυνοίτις, ἀξυνόιτις δ' ἔρεβος.

430. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τᾷδε καθᾶψεν
 ἔντευ; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
 πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἄδε λοχιτᾶν,
 χᾶμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
 5 Πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις, ἔτ' ἔμπνους
 λειπόμενος, Σπάρτα κῦδος ἔλαμψε νόθον.
 Ἰσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ὧδε Λακωνῶν
 φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
 γῶ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. Ἄ πρόπατορ Ζεῦ,
 10 στύξον ἀνικάτω σύμβολα φυλόπιδος.

431. ΑΔΑΛΟΝ, οἱ δὲ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οἶδα τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
 Ἰναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,
 αὐχένια οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἰχθία πρᾶτον
 ἀρμόσαμεν, ταῦτα καὶ λήπομεν βιοτάν.
 Ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ * κεκαλυμμένον ὄπλον
 καρύσσει· « Θυρεά, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων ».
 Αἱ δὲ τίς Ἀργείων ἐφυγεν μόρον, ἦς ἀπ' Ἀδράστου·

429. ALCÆI MITYLÉNÆI,

de muliere, cui nomen Phidis.

Multum quæro, lapis cur prætereuntibus iste
 Phi geminum monstret, prætereaque nihil,
 Incisum scalpris fodicantibus : an jacet illic
 Femina Chiliadis quæ sibi nomen habet?
 Nam quod colligitur numero de duplice, mille es
 An magis hæc ratio nil rationis habet;
 Sed latet hoc saxo quæ dicta est nomine Phidis?
 Ad Sphingis nodos OEdipus ecce fui.
 Hunc probro, qui finxit geminis ænigma figuris,

palma non victoriam eloquitur, sed patriam superbam
 matrem Phœnicum, sæcundam-liberorum Tyrum;
 gallus vero, eum vocalissimum fuisse virum, fere etiam
 primum et in Musis varium cantorem. [circa Cyprin
 Sceptrum porro gestat signum eloquii : obisseque lapsum
 mero-madidum, prolapsus declarat talus.
 Profecto symbola hæc sunt; nomen vero petra canit,
 ANTIPATRUM, majoribus prognatum potentissimis.

429. ALCÆI MITYLENÆI.

Quæro in animo quam ob rem vicina-viæ
 bis Φ solam literam sortita-sit petra,
 sculptorum cælo incisam. Num mulieri
 humo conditæ CHILIAS erat nomen?
 Hoc enim annunciat cumulatus in unum ille numerus.
 An id quidem in rectam viam non est-ingressum,
 sed miserabile quæ-habitat hoc sepulcrum erat PHIDIS?
 numc sphingis griphos Oedipus intellexi.
 Laude dignus est qui bino excogitavit ænigma signo,
 lucem quidem sagacibus, stultis vero noctem.

430. DIOSCORIDÆ.

Quis recens-detracta illici huic appendit
 arma? cujus nomine pelta Dorica inscribitur?
 pleni est enim Thyreatis hæc terra sanguine delectorum
 et nos ex Argivis duo superstites sumus.
 Omnem mortuum inquire collapsum, ne quis, adhuc spi-
 relictus, Spartæ decus accendat spurium. [rans
 Siste gradum. Victoria enim super clypeo hic Laconum
 enunciat coagulo sanguine Othryadæ,
 et qui hoc laboriose-paravit palpat juxta. Ah Jupiter ave
 detestare invictæ indicia aciei. [nosler.

431. INCERTI; ut nonnulli SIMONIDIS.

Hi trecenti; o Sparta patria, cum totidem-numero
 Inachidis Thyreæ gratia congressi,
 colla non vertentes, ubi pedis vestigia primum
 constituimus, ibi et vitam liquimus.
 Masculo autem Othryadæ sanguine pictum scutum
 proclamat : « Thyrea est, o Jupiter, Lacedæmoniorum. »
 Si quis autem Argivorum effugit mortem, fuit ab Adrasto.

Lux ubi sit doctis, et mera nox rudibus.

431. SIMONIDÆ,

de Spartanis ad Thyream pugnantibus.

Ter centum nos, Sparta, tui, qui robora contra
 Inachidum numero sumpsimus arma pari.
 Ne cervice quidem flexos, vestigia primum
 Quo sunt fixa loco, vita reliquit ibi.
 Ipse suo moriens in scuto sanguine scripsit
 Othryades : Spartæ, Juppiter, est Thyrea.
 Argivum si quis sospes fuit, hoc ab Adrasto est;

Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

432. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὡ Λακεδαιμόνιοι, τὸν ἀρχίον ὑμῖν δ' τύμβος
Γύλλιν ὑπὲρ Θυρέας οὗτος ἔχει φθίμενον,
ἄνδρας δὲ Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τόδ' εἶπεν·
« Τεθναίην Σπάρτας ἀξία μυσάμενος ».

433. ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ἔξφορ, εἶπεν, ὀδόντα
ὄξυν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
« Ἐρῆε κακὸν σκυλάκειμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποθ' ἔδαν,
« ἔρρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἀξιον οὐδ' ἔτεκον.

434. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς δηίων πέμψασα λόχους Δημαινέτη ὀκτὼ
παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ.
Δάκρυα δ' οὐκ ἔρρηξ' ἐπὶ πένθεισιν· ἀλλὰ τόδ' εἶπεν
μοῦνον· « Ἰὼ, Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον ».

435. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγισ, Ἀλέξων,
ἔξ Ἰφικρατίδα παῖδες, ἀπωλόμεθα
Μεσσάνας ὑπὸ τεῖχος· ὁ δ' ἑβδομος ἄμμε Γύλιππος
ἐν πυρὶ θείας μεγάλας ἤλθε φέρων σποδιάν,
Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππα δὲ μέγ' ἄχος
ματρί· τὸ δ' ἐν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον.

436. ΗΓΕΜΟΝΟΣ.

Εἶποι τις παρὰ τύμβον ἰὼν ἀγέλαστος δδίτας
τοῦτ' ἔπος· « Ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας
« Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπέσχον λήματι Περσῶν,
« καὶ θάνον ἀστρεπτέ· Δωριος ἁ μελέτα ».

437. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Οὐκ ἔτλας, ὦριστε Λεωνίδα, αὐτὶς ἰκέσθαι
Εὐρώταν, χαλεπῷ σπερχόμενος πολέμῳ·

Spartæ enim non mori sed fugere mors est.

432. DAMAGETÆ.

O Lacedæmonii, bellicosum vobis tumulus
Gyllim pro Thyrea hic habet mortuum,
viros qui ex-Argivis tres interfecit, et hoc dixit :
« Moriar Spartâ digna molitus. »

433. TYMNÆ.

Trangressum leges Demetrium interfecit mater
Lacedæmonia Lacedæmonium. [dente
Acutum vero quum districtum sustulisset gladium, dixit,
acri infrendens, utpote Lacæna mulier :
« Pessum-i male catule, mala soboles, pessum-i in Orcum,
« Pessum-i : non dignum Spartâ neque peper. »

434. DIOSCORIDÆ.

In hostium cohortes quæ-miserat Demæneta octo
filios, sub cippo omnes sepelivit uno.
In-lacrimas autem non erupit ob luctum; sed hoc dixit
solum : « O Sparta, tibi hos pueros peper. »

435. NICANDRI.

Eupylidas, Eraton, Chæris, Lycus, Agis, Alexon,
sex Iphicratidæ pueri, perimus
Messanæ sub mœnibus; septimus autem nos Gylippus
in igne quum-posuisset magnum abiit ferens cinerem,
Spartæ quidem magnum decus, Alexippæ vero magnum
matri; unum porro omnium et pulchrum funus. [luctum

436. HEGEMONIS.

Dixerit quispiam præteriens tumulum serius viator
hanc vocem : « Octoginta hic myriadas
Spartæ mille viri suis-animis continuerunt Persarum,
et obierunt irretorto vultu. Dorica hæc disciplina. »

437. PHAENNI.

Non sustinuisti, optime Leonida, redire
ad-Eurotan, difficili quum-urgereris bello :

Non mors, mors, Sparta judice, sed fugere.

432. DAMAGETI.

Sparta, tuum Gyllim moles tenet ista sepulchri,
Cui Thyrea pugnae causa necisque fuit.
Argivum tria cum stravisset corpora, Gessi
Me dignum patria, nunc, ait, opto mori.

433. TYMNEI.

Œbalis Œbalium Demetrium ipsa peremit,
Usa manu legum vindice, dura parens.
Addidit et voces, ferrum dum stringit, acerbum
Dentibus infrendens, ut Lacedæmonia :

I mala progenies, i, degener, i, sed ad orcum.
Indignum Sparta nos aluisse dolet.

434. DIOSCORIDÆ.

In bellum natos Demæneta miserat octo,
Uno quos tumulo condidit octo simul.
Nec lacrymis sua damna fuit testata, sed unum :
Euge tibi, Sparte, dixit, ego hos peper.]

437. PHAENNI.

Eurotam remeare, Leonida, turpe putasti,
Obvia cum belli vis tibi tota foret.

ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος ἀμύνων
ἐδμάθης, πατέρων ἀζόμενος νόμιμα.

438. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

᾿Ωλεο δὴ πατέρων περὶ ληίδα καὶ σὺ, Μαχάτα,
δοιμὺν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον,
πρωτῆθρας· χαλεπὸν γὰρ Ἀχαιικὸν ἄνδρα νοῆσαι
ἄλκιμον, εἰς πολὺν ὅστις ἔμεινε τρίχα.

439. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Οὗτοι δὴ Πύλιον τὸν Ἀγένορος, ἄκριτε Μοῖρα,
πρώϊον ἐξ ἧδας ἔθρισας Αἰολέων,
Κῆρας ἐπισσεύσασα βίου κύνας. ᾿Ω πόποι, ἀνὴρ
οἷος ἀμειδίηται κεῖται ἔλωρ Ἀΐδη!

440. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἦριόν, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις
ὀστέον, ὦην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλὴν!
πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρίτεσσι,
πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτευσ.
5 Ἦδεῖ Ἀριστοκράτης καὶ μελιχὰ δημολογῆσαι,
[στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
ῥῖδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἀδῆριν]
ἰθύναι κείνην εὐκύλικα λαλήτην·
ῥῖδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδῆμοισι προσήνεα
10 ἔρδειν. Γαῖ' ἐρατῇ, τοῖον ἔχεις φθιμένον.

441. ΑΡΧΙΑΙΟΧΟΥ.

᾿Υψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφώντά τε Νάξου
κίονας, ὧ μεγάλη γαῖ', ὑπενέρθεν ἔχεις.

442. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν δὲ τύμβος,
οἱ θάνον εὐμηλὸν βυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόλεως, ἵνα σφίσι μὴ καθέλῃται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

sed apud Thermopylas Persicam gentem repellens
domitus-es, patrum reveritus instituta

438. DAMAGETÆ.

Peristi sane patrum in prædiis tu quoque, Machata,
acre Ætolis opponens certamen,
in-prima-juventa : difficile enim est Achaicum virum co-
fortem, in canos qui manserit capillos. [gitare]

439. THEODORIDÆ.

Sic sane Pylum Agenoris filium, nescia-discernere Parca,
recens egressum pubertatem messuisti ex-Æolensibus,
Fata immittens vitæ canes. O dii immortales! vir
qualis risus-experti jacet præda Plutoni!

440. LEONIDÆ TARENTINI.

O sepulcrum, quale mortui nocte abscondis
os, quale, o tellus, hiatu-tuo-cinxisti caput
multum quidem flavis placentis Gratiis,
multique in memoria omnibus Aristocratis.
Noverat Aristocrates et dulcè concionari,
[tortum non supercilium nobilis qui-contraheret;
noverat et Bacchi apud crateras a-rixis-remotum]
regere illum aptum-poculis sermonem;
noverat et in-hospites et cives benignum
se-gerere. Tellus amabilis, talem habes mortuum.

441. ARCHILOCHI.

Celsos Megatimum Aristophontemque, Naxi
columnas, o magna tellus, ima-sede habes!

442. SIMONIDIS.

Adverse-pugnantium virorum simus-memores, quorum hic
qui obierunt pecorosam defendentes Tegeam, [tumulus,
bellatores pro urbe, quo ne ipsis deripiat
Græcia ab extincto capite libertatem.

Sed cadis, OËtæis Persas dum faucibus arces,
Missaque per multos jura tueris avos.

438. DAMAGETI.

Tu quoque dum, patribus quæ bello parta, tueris,
Fortis ab Ætolo Marte Machata cadis;
Vixdum puber adhuc. Rarum est ut miles Achæus
Possit ad annosam vivere canitiem.

439. THEODORIDÆ.

Siccine in Æolion, Pylum quem sevit Agenor,
Parca, tuos jovit te stimulare canes,
Morborum mala sæva, quibus discerpta juventa est!
Nunc Diti præda est : at modo quantus erat!

440. LEONIDÆ.

Qualia perpetuis tenebris tegis ossa, sepulchrum!
Hauserunt terræ viscera quale caput!

Quod coma flaventi circum velabat amictu,
Æternum meriti nomen, Aristocratis.
Norat Aristocrates populum mulcere loquendo,
Non tetricus torta nube supercilii.
Norat et ad calices hilarantia verba profari,
Et miscere sales, etsine felle jocos.
Norat et hospitibus dare se pariterque benignum
Civibus : ah pectus-quale recondit humus!

442. SIMONIDÆ,

de Atheniensium potissimis ad Tegeam mortuis.

Non oblivisci decet hac tellure sepultam,
Quæ Tegeæ tuens mœnia turba perit,
Nil mortem metuens, poterat queis Græcia lucem,
Sed libertatem demere non poterat.

443. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶνδε ποτὲ στέρνοισι ταχυγλώχινας οἷστοις
 λοῦσεν φοινίσσῃ οὐδὺρος Ἄρης ψακάδι.
 Ἄντι δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θνόντων,
 ἄψυχ' ἐμψύχων, ἔδε * κέκευθε κόνις.

444. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Χείματος οἰνωθέντα τὸν Ἀνταγόρῳ μέγαν οἶκον
 ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν πῦρ ὑπονειμάμενον.
 ὀγδύκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλευθεροὶ ἀμμιγα δούλοις
 τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔτυγον.
 Οὐκ εἶχον διελεῖν προσκηδέες ὅστέα χωρίς·
 ζυνὴ δ' ἦν κάλπις, ζυνὰ δὲ τὰ κτέρει·
 εἷς καὶ τύμβος ἀνέστη· ἀτὰρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων
 οἶδε καὶ ἐν τέρρῃ βρῆιδίως Ἀΐδης.

445. ΠΕΡΣΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Μαντιάδας, ὃ ξεῖνε, καὶ Εὐστρατος, υἱὲς Ἐχέλλου,
 Δυμαῖοι, κραναῇ κείμεθ' ἐνὶ ζυλόγῳ,
 ἀγραυλοὶ γενεῇθεν ὄροισι τοῖσι. Οἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ,
 μανυταὶ τέχνας, δουροτόμοι πελέκεις.

446. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἑρμιονεὺς δ' ξεῖνος, ἐν ἀλλοδαπῶν δὲ τέθαπται,
 Ζωῖλος, Ἀργεῖαν γαῖαν ἐφессάμενος,
 ἀν' ἐπὶ οἱ βαθύκολπος ἀμάσατο δάκρυσι νύμφα
 λειδομένα, παῖδες τ' εἰς χροὰ κειράμενοι.

447. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Σύντομος ἦν δ' ξεῖνος· δ' καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξω·
 Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοὶ δόλιχον.

448. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πραταλίδᾳ τὸ μνᾶμα Λυκαστίῳ, ἄκρον ἐρώτων
 εἰδότος, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοστασίας,
 ἄκρα χοροῦ τυπίας. Χρόνιοι, [Μῖνῳ τὸν ἄνδρα]
 τοῦτον, Κρηταίῃ Κρήτᾳ, παρῳχίστατε.

449. ΑΛΛΟ.

Πραταλίδᾳ παιδεῖον Ἑρῶς πόθον, Ἀρτεμὶς ἄγραν,
 Μοῦσα χοροῦς, Ἄρης ἐγγυάλιζε μάχαν.
 Πῶς οὐκ εὐαίων δ' Λυκάστιος, δὲ καὶ ἔρωτι

443. EJUDEM.

Horum olim in-pectoribus protensam-napentia-cuspidem
 lavit purpureo impetuosus Mars rore; [jacula
 ac pro tela-excipientibus viris monumenta mortuorum,
 inanima pro-animatis, hæc * via ostendit.

444. THEÆTETI.

Hieme inebriatam Antagoræ magnam domum
 de nocte fefellit ignis subtu-pascens;
 octoginta autem numero ingenui simul-cum servis
 exosum hunc rogum sortiti-sunt.
 Non potuerunt dividere cognati ossa seorsim;
 sed communis fuit urna, communeque funus;
 unus et tumulus erectus-est; verum unumquemque illo-
 novit etiam in favilla facile Orcus. [rum

445. PERSÆ THEBANI.

Mantiadas, o hospes, et Eustratus, filii Echelli,
 Dymæi, aspero jacemus in saltu,
 rustici a-majoribus lignatores. Super tumulo autem
 indices artis sunt secures quibus-ligna-secantur.

446. HEGESIPPI.

Hermionensis hic advena, in alienâ autem sepultus-est,
 Zoilus, Argivam humum indutus,
 quam super eum profundo-sinu uxor congegissit lacrimis
 se-rigans, puerique ad cutem tonsi.

447. CALLIMACHI.

Breviloquus erat hospes : quare et versus ego non longa di-
 Theris Aristæi, Cretensis, sub me est, stadio victor. [ram :

448. LEONIDÆ TARENTINI.

Protalidæ monumentum Lycastii, apprime amorum
 scientis, apprime prælii, apprime venationis,
 apprime chorearum. Dii-inferi, Minoi virum
 hunc, Cretensi Cretensem, sede junxistis.

449. ALIUD.

Protalidæ puerilem Cupido amorem, Diana venationem,
 Musa choros, Mars tribuit pugnam.
 Quomodo non felix Lycastius, qui et amore

444. THEÆTETI.

Antagoræ cum tota foret domus ebria, mense
 Saturni, tignis incidit ignis edax.
 His octo decies perierunt corpora flammis
 Libera pars, famulo pars onerata iugo.
 Indiscreta pii legerunt ossa propinqui :
 Confusis unum funus et urna fuit;
 Unus et est tumulus : valet internoscere solus
 Orcus, et. Hoc cineris, dicere cuique, tuum est.

445. PERSÆ THEBANI.

Dymæi, nemore in Cranao duo patris Echellæ
 Eustratus hic positi Mantiadesque sumus,
 Arboribus soliti montes viduare : secures
 In tumulo nostri signa laboris habent.

447. CALLIMACHI.

Heic situs, hospes, erat brevis, et breve carmen habebit :
 Cres, dolicho victor, Theris Aristaidēs.

ἄρχε καὶ ἐν μολεῖ, καὶ δορὶ καὶ στάλικι;

450. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαμῆς τὸ μνήμα Φιλαινίδος· ἀλλὰ προσεπεῖν
τλήθῃ με, καὶ στήλης πλησίον, ὦνερ, ἴθι.
Οὐκ εἶμ' ἡ τὰ γυναῖξιν ἀναγράφασα προσάντη
ἔργα, καὶ Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν·
ἀλλὰ φιλαιδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον· εἰ δέ τις ἡμέας
αἰσχύνων λαμυρὴν ἐπλάσεν ἱστορίην,
τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὐνομα· τὰμὰ δὲ λυγρὴν
δοτέα τερφεῖη κληδόν' ἀπωσαμένης.

451. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῷδε Σάων δ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμάται. Θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

452. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μνήμονες Εὐβούλοιο σαόφρονος, ὃ παριόντες,
πίνωμεν· κοινὸς πᾶσι λιμὴν Αἴδης.

453. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκένην τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

454. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν βαθὺν οἶνοπότην Ἐρασίζενον ἡ δις ἐφεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖς ὥχετ' ἔχουσα κύλιξ.

455. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μαρωνὶς ἡ φίλοιος, ἡ πύθων σποδὸς,
ἐνταῦθα κεῖται γρη῏ς, ἥς ὑπὲρ τάφου
γνωστὸν πρόκειται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ.
Στένει δὲ καὶ γὰρ νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐδ' ἀνδρὸς, οὐς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου·
ἐν δ' ἀντι πάντων, οὐνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

456. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὴν τιτθὴν Ἰέρων Σειληνίδα, τὴν, ὅτε πῖνοι

regnabat, et in cantu, et hasta et vara retis?

450. DIOSCORIDÆ.

Samiae hoc sepulcrum Philænidis. Sed affari
sustine me, et ad-cippum prope, o vir, accede.
Non sum illa quæ mulieribus attribuit exosa
opera et Pudorem non reputavit deum; [nos
sed animo-pudica, næ testor meum tumultum; si quis vero
infamans protervum finxit commentarium,
hujus quidem revelet tempus nomen, sed detestabilem mea
ossa exsultent famam repellentis.

451. CALLIMACHI.

Hic Saon Diconis filius Acanthius sacrum somnum
dormit. Mori ne dicas bonos.

452. LEONIDÆ.

Monumentum hoc Eubuli temperantis, o viatores.
Bibamus : communis omnibus portus Orcus.

453. CALLIMACHI.

Duodecim-annos-natum puerum pater deposuit Philippus
hic, illam multam spem, Nicotelem.

454. EJUSDEM.

Profundum vini-potorem Erasixenum bis continuo
meri propinatus abstulit calix.

455. LEONIDÆ.

Maronis vinosa, doliorum spongia,
hic jacet anus, cujus super tumulo
notum illud eminet omnibus, Atticus calix.
Dolet autem sub terra, non de pueris,
neque viro, quos reliquit egenos victus;
sed unum pro omnibus, quod calix inanis.

456. DIOSCORIDÆ.

Nutricem Hiero Silenida, quæ, quum bibebat

451. CALLIMACHI.

Hic sacro fruitur somno Sao, civis Acanthi,
Patre Dicone. Bonos paroe putare mori.

452. LEONIDÆ.

Sobrius Eubulus jacet hic, jaceatque. Bibamus
Nos alii : cunctis ad Styga portus erit.

453. CALLIMACHI.

Annorum puerum bis sex hac sede Philippus
Condidit, heu multam spem sibi Nicotelem.

454. EJUSDEM.

Jocosum.

Potorem, quantum vix quisquam, Erasixenon, ut bis

Plena capedo mero detinet, ipsa perit.

455. LEONIDÆ.

Bibax Maronis, doliorum vastitas,
Peresa ab annis hic jacet, cujus super
Stat busta facilis Atticus nosci calix.
Et nunc dolet sepulta, non natis super
Viroque, victus quos reliquit indigos,
Sed hoc ob unum, quod calix inanis est.

456. DIOSCORIDÆ.

Hanc, sibi quæ nutrix, Hiero Silenida, nulla

ζωρὸν, ὅπ' οὐδεμιῆς θλιβομένην κύλικος,
ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἔν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη
καὶ φθιμένη ληνῶν γείτονα τύμβον ἔχοι.

457. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ

Ἄμπελις ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
λαθριδίῃ Βάκχοιο νεοθλιβὼς * ἡδ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα Κυκλωπεΐην πλησομένη κύλικα·
πρὶν δ' ἀρύσαι μογεράν ἔκαμεν χέρα· γραῦς δὲ παλαιή,
ναῦς δ' ὅ' ὑποδρύχιος ζωρὸν ἔδω πέλαιος.
Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
* λαΐνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

458. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκοίει,
καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπεσομένοισιν ὀρᾶσθαι
ἡ γρηῦς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

459. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
ἡδίστην συνέριθον, αἰλαλον· ἡ δ' ἀποδρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

460. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
βέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. Γαῖα φίλη,
Μικύλος εἰ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
γίγεις, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἳ μ' ἔχετε.

461. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε· σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σέ
Αἰσιγένην καὶ τὴν νῦν ἐπέχοις ἀδαρής.

462. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἀγχιτόκον Σατύραν Αἶδας λάχε, Σιδονία δὲ
κρύψε κόνις, πάτρα δ' ἐστονάχησε Τύρος.

merum, nullo incommodabatur calice,
agros intra posuit, ut meri-amica illa
et mortua torculis vicinum tumulum haberet.

457. ARISTONIS.

Ampelis meri-cupida, baculo viæ-ductore
jam caducam senectam suam-sustinens,
furtiva Bacchi recens-pressum * quasivit ex tórculo
potum, Cyclopeum impletura calicem.
Ante veroquam hauriret, defecit debili manu, et anus vetus
tanquam navis submersa meri subiit mare.
Euterpe autem super tumulo mortuæ posuit signum
lapideum, vino-fertilibus vicinum arcis-apricis.

458. CALLIMACHI.

Phrygiam Æschram, bonum lac, cunctis in bonis
Miccus et viventem in-senecta-curavit,
et mortuam posuit *factam*, ut posteri viderent,
vetula uberum suorum quales obtinuerit grates.

459. EJUDEM.

Crethidem multiloquam, doctam pulchre jocari,
quærent Samiorum sæpenumero filiæ,
jucundissimam sociam, usque-garrulam : ea autem dormit
hic somnum omnibus debitum.

460. EJUDEM.

Habebam e tenui-re tenuem vitam, neque quidquam dirum
faciens, neque lædens quemquam. Tellus amica
Micylus si quid mali probavi, neque tu levis *mihi*
esto, neque alii dæmones, qui me habetis.

461. MELEAGRI.

Omnium-parens terra, gaude : tu prius non gravem in te
Æsigenem et ipsa nunc cohibeas non-gravis.

462. DIONYSII.

Partui-propinquam Satyram Orcus sortitus-est, Sidonius
abdidit pulvis, patriaque gemuit Tyrus. [vero]

Quam delassarunt pocula plena meri.
Rure suo posuit, cupiens ut mortua quamvis
Sic quoque sit dulci non procul illa lacu.

459. CALLIMACHI.

Crethida dulciloquam, docte quæ ludere norat,
Quærit ab æquorea multa puella Samo,
Æquænam, facilem sermone. Sed hic cubat illa,
Quemque fugit nemo victa sopore tacet.

460. EJUDEM.

Vita mihi tenuis, sed candida, nec scelus ausa,

Non homini cuiquam noxia. Terra parens,
Si quicquam feci male Micylus, esto nec ipsa
Tu levis, infernæ nec regionis heri.

461. MELEAGRI.

Salve progenitrix cunctorum terra, gravisque
Ausigeni ne sis ; non fuit ille tibi.

462. DIONYSII.

Orcus habet Satyrum natum prope : Sidonis illum
Terra tegit, luget patria terra Tyrus.

463. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἀὐτὰ Τιμόκλει', αὐτὰ Φιλώ, αὐτὰ Ἀριστώ,
αὐτὰ Τιμαίῳ, παῖδες Ἀριστοδίκου,
πᾶσαι ὑπ' ὠδίνος πέφονευσμέναι· αἷς ἐπὶ τοῦτο
σᾶμα πατὴρ στάσας κάτθαν' Ἀριστόδικος.

464. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦπου σὲ χθονίας, Ἀρετημιάς, ἐξ ἀκάτοιο
Κωκυτοῦ θεμέναν ἶχνος ἐπ' αἰῶνι,
οἰγόμενον βρέφος ἄρτι νέῳ φορέουσιν ἀγαστῶ
ἤκτειραν θαλεραί Δωρίδες εἰς αἶδα,
πειθόμεναι τέο κῆρα· σὺ δὲ βραίνουσα παρειᾶς
δάκρυσιν, ἄγγειλας κεῖν' ἀνιάρων ἔπος·
« Διπλὸν ὠδίνασα, φίλαι, τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
« Εὐφρόνι καλλιπόμεν, ἄλλο δ' ἄγῳ φθιμένοις ».

465. ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ.

Ἄ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
σεῖονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι·
γράμμα διακρίναντες, δοιοπόρε, πέτρων ἴδωμεν,
λευρὰ περιστέλλειν ὁστέα φατὶ τίνος. —
« Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὐφρόνος ἦλθον
« εἰς λέχος· ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμεν·
« δισσὰ δ' ὁμοῦ τέκτουςα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγόν
« γήρως θν δ' ἀπάγῳ μναμόσυνον πόσις ».

466. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ δειλ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἡ τὸν ἐν ἤβῃς
ἀκμῇ καὶ μόνον παῖδα πυρῳασαμένη,
ὀκτωκαιδεκέτης δὲ ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὀρράνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
Βαίτην εἰς Ἄϊδος σκιερὸν δόμον· οὔτε μοι ἤως
ἡδεῖ' οὔτ' ἀκτίς ὠκέας ἡελίου.
Ἄ δειλ' Ἀντίκλεις, μεμορτημένε, πένθεος εἷης
ἱητήρ, ζωῆς ἐκ με κομισσάμενος.

463. LEONIDÆ.

Timoclea, Philo, Timætho sunt et Aristo
Hic positæ, soboles patris Aristodici.
Omnes Lucinæ labor abstulit : occidit ipse,
His postquam tumulum fecit, Aristodicus.

464. ANTIPATRI.

Inferna gradiens Aretemias e rate, ripa
Cocyti dum fers ulteriore pedem,
Exstinctum portans puerum juvenilibus ulnis,
Dorides infernis ingenuere locis ;
Et quæ sint tua fata rogant : tu tristia verba
Respondes fletu dilacerante comas :
Duplici de partu pars una relicta marito
Euphroni, dimidium manibus ecce fero.

465. HERACLIDÆ.

Fossa recenter humus, cujus quæ in fronte columba est,

463. LEONIDÆ.

Hæc Timoclea, hæc Philo, hæc Aristo,
hæc Timætho, filia Aristodici,
omnes puerperio absumptæ ; quas super hoc
monumentum pater ubi-erexit obiit Aristodicus.

464. ANTIPATRI.

Sano te infernâ, Aretemias, e navi
Cocyti quum-posuisti vestigium in ora,
exstinctum nuper infans juvenem gestantem palma
misertæ-sunt pulchræ Dorides in orco,
audita morte tua : tu autem perfundens genas
lacrimis, enuntiasti illam tristissimam vocem :
« Duos enixa, amica, liberos, unum quidem viro
« Euphroni reliqui, alterum autem adduco mortuis. »

465. HERACLITI.

En pulvis nuper-egesta, cippi autem in fronte
agitantur foliorum semimarcidæ coronæ.
Titulum discernentes, viator, petram aspicimus,
lævia premere ossa cujusnam se dicat.
« Hospes, Aretemias sum ; patria, Cnidus ; Euphronis intravi
« lectum ; puerperii-dolorum non expers fui :
« geminosque simul enixa, unum quidem reliqui viro ducem
« senectæ, alterum vero abduco in-memoriâ mariti. »

466. LEONIDÆ.

Heu ! miser Anticles, et misera ego quæ in ætatis
flore constitutum et unicum puerum crenavi,
octodecim-annos-natus qui periisti, puer ; ego vero
orbam fleo senectutem lamentans.
Utinam-vadam in Plutonis umbrosam domum ! Nec mihi
dulcis, neque radius rapidi solis. [aurora
Heu ! miser Anticles, fato-functe, luctus utinam-sis
sanator, e vita me educens !

Serta gerit florum, mortua parte sui.

Cernamus propius lapidemque notasque, viator.

Tristes se cineres cujus habere refert ?

Patria mi Cnidus est, vocitorque Aretemias, hospes ;
Euphroni sum conjunx dicta, sed et peperii.

Quos peperii geminos, dux sit patris, oro, senectæ
Ille, mihi piguus conjugis alter adest.

466. LEONIDÆ.

Anticlees miserande : magis miseranda sed ipsa
Quæ sævo posui mater in igne rogi,
Unice, te, vixti tria qui sexennia, quem nunc
Sola super, senio debilis, orba genio.
Jamque mihi votum est loca Ditis adire : nec Eos
Grata, nec est solis jam mihi dulce jubar.
Anticlees miserande, gravis medicina doloris
Ut fias, vitæ me precor eripias.

467. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε, τεῶ ἐπὶ σάματι μάτηρ
 ἴαχε, δωδεκῆν σὸν γούωσα μόρον·
 « Ὡλετ' ἐμᾶς ὠδίνος ὁ πᾶς πόνος ἐς στονόεν πῦρ,
 « ὦλεθ' ὁ παμμέλεος γειναμένου κάματος·
 « ὦλετο χά ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἄκαμπτον,
 « ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων·
 « οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἤλθες, τέκος· ἀντὶ δὲ σεῖο
 « στάλα καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνις ».

468. ΜΕΛΑΓΡΟΥ.

Οἰκτρότατον μάτηρ σε, Χαρίξενε, δῶρον ἐς ᾄδαν,
 ὀκτωκαιδεκῆταν ἐστόλισεν χλαμῦδι.
 Ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστηεν, ἀνὶκ' ἀπ' οἴκων
 ἄλικες οἰμωγᾷ σὸν νέκυν ἠχθοφόρευν.
 Πένθος δ', οὐχ ὑμέναιον ἀνωρύοντο γονῆς·
 αἰκτῇ, τὰς μαστῶν ψευδομένης χάριτας,
 καὶ κενεὰς ὠδῖνας! Ἰὼ κακοπάρβене Μῆρα,
 στεῖρα γονᾶς στοργᾶν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους.
 Τοῖς μὲν δμῖλῆσαι ποθεῖν πάρα, τοῖς δὲ τοκεῦσι
 πένθειν, οἷς δ' ἀγῶνς, πειθομένοις ἐλεεῖν.

469. ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Εὐθύβουλον τέκνωσεν Ἀθηναγόρης περὶ πάντων
 ἥσσονα μὲν μοῖρα, κρέσσονα δ' εὐλογία.

470. ΜΕΛΑΓΡΟΥ.

α. Εἶπον ἀναιρομένην τίς καὶ τίνας ἐσσί. β. Φίλαυλος
 Εὐκρατίδευ. α. Ποδαπὸς δ' εὐχε' [ἔμεν; β. Θριασεύς.]
 α. Ἐξήσας δὲ τίνα στέργων βίον; β. Οὐ τὸν ἀρότρου,
 οὐδὲ τὸν ἐκ νηῶν, τὸν δὲ σοφοῖς ἔταρον.
 α. Γῆραι δ' ἡ νοῦσσι βίον ἔλλιπες; β. Ἦλυθον Ἀδαν
 αὐτοθελεῖ, Κεῖων γευσάμενος κυλίκων.
 α. Ἦ πρόσθως; β. Καὶ κάρτα. α. Λάθοι νύ σε βῶλος
 σύμφωνον πινυτῶι σχόντα λόγῳ βίωτον. [ἐλαφρῇ]

467. ANTIPATRI.

Hoc sane, Artemidore, tuo super tumulo mater
 clauavit, duodecenne:n tuam plorans mortem : [gnem
 « Perii meorum dolorum totus labor in lacrimabilem i-
 « periit miserrimus patris sudor ; [unde-nemo-reflectit,
 « periit etiam desiderabile oblectamentum tui ; nam illum
 « illum unde-nemo-redit locum intrasti inferorum ;
 « neque pubertatem es-ingressus, o puer : pro te autem
 « cippus atque mutus linquitur nobis cinis. »

468. MELEAGRI.

Miserrimum mater te, Charixene, munus in Orcum
 mittendum duodecennem vestivit chlamyde.
 Profecto sane et petra ingemuit, quando a tectis
 æquales cum-ejulatu inanime-corpus tuum bajulabant.
 Lessum autem, non hymenæum ululabant parentes :
 Heu, heu, mammarum fraudatas grates,
 et inanes puerperii-dolores ! O mala-uirgo Parca,
 ipsa sterilis, sobolis amorem exspuisti in ventos.
 Æqualibus quidem desiderium superest, parentibus vero
 luctus, et quibus ignotus eras, ubi-audiunt, miseratio.

469. CHÆREMONIS.

Eubulum genuit Athenagoras præter cunctos
 minorem quidem fato, majorem vero bona-fama.

470. MELEAGRI.

α. Dic interroganti quis et cujus sis. β. Philaulus
 Eucratidæ. α. Cujas autem esse gloriaris? β. Thrasius.
 α. Vixistique quamnam sectans vitam? β. Non aratro
 neque navibus utentem, sed sapientibus familiarem.
 α. Senecta an morbo vitam liquisti? β. Adii Orcum
 sponte-mea, Ceos postquam-gustavi calices.
 α. An grandævus? β. Et valde. α. Excipiat igitur te gleba
 concordem prudenti qui-degeris sermoni vitam. [levis]

467. ANTIPATRI.

Clamabat cum te bissexto amiserat anno,
 Ad tumulum genetrix, Artemidore, tuum :
 Occidit ille mei partus labor, ivit in ignem
 Et lacrymas studium Pammenis omne patris.
 Vanescunt pariter mea gaudia : nam tibi Ditis
 Intratum est nulli quod remeatur iter.
 Ætate abriperis nondum bene pubere. Pro te
 Cippus hic, et surdi nunc mihi sunt cineres.

468. MELEAGRI.

Ter sex annorum te triste, Charixene, munus
 In chlamyde inferno dat pia mater hero.
 E lare cum mæsti te portare sodales,
 Tunc etiam lapides ingemuisse putem.
 Lamentis sonuere nurus, non voce jugali :

Heu lac quod niveis fluxit ab uberibus,
 Heu partus periere : quid o virgo impia Parca
 Curam Spirogones expuis in nebulas?
 Te grex æqualis desiderat : ambo parentes
 Plorant : triste gemet, quisquis inaudierit.

470. MELEAGRI.

Dic mihi quærenti, quis es, et quo patre? Philaulus
 Eucratidæ. Cujas es genus? E Thrasias.
 At quæ vita tibi placuit? Non vomeris unci,
 Non ratium, doctis sed comes illa viris.
 Morbis an senio finis tibi? Sponte recessi
 E vita potans, scis puto quos calices.
 Jamque senex? Valde. Tellus bona sit tibi, dignam
 Sumsisti vita qui sapiente necem.

471. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας « ἦ λῆε, χαῖρε » Κλεόμβροτος ὠμβρακιώτης
 ἦλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς αἶδην,
 ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

472. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μυρίος ἦν, ἄνθρωπε, χρόνος προτοῦ, ἄχρι πρὸς ἧν
 ἦλθες, γὰρ λοιπὸς μυρίος εἰς αἶδην.
 Τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσον
 στιγμὴ καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;
 5 μικρὴ σευ ζωὴ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
 ἤδει, ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνότερῃ θανάτου.
 Ἐκ τούτης ὠνθρωποὶ ἀπηκριβωμένοι ὁσῶν
 ἀρμονίης, ὑψοῦντ' ἡέρα καὶ νεφέλας·
 ὦνερ, ἰδ' ὡς ἀχρεῖον, ἐπεὶ περὶ νήματος ἄκρον
 10 εὐλὴ ἀκέραιστον λῶπος ἐφεζομένη·
 οἷον τὸ * ψαλάθριον ἀπεψιλωμένον, οἷον
 πολλῶν ἀραχναίου στυγνότερον σκελέτου.
 Ἦοῦν ἐξ ἡοῦς ὅσον σθένος, ὦνερ, ἐρευνῶν
 εἴης ἐν λιτῇ κεκλιμένος βιοτῇ·
 15 αἶεν τοῦτο νόμῳ μεμνημένος ἄχρῃς ὁμιλῆς
 ζωοῖς, ἐξ οἷης ἡρμόνισαι καλὰ μῆς.

* 472. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμέριον ζῶν ὑπαλεῦο, νεῖο δ' ἐς ὄρμον,
 ὡς κηγῶ Φεῖδων δὲ Κρίτου εἰς αἶδην.

473. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμῶ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν ὥραις
 Εὐφρόνα λυσσατὴν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
 ζῶν ἀρνήσαντο, ταυνπλέκτων δ' ἀπὸ μιτράν
 χερσὶ δεραίουχους ἐκρεμάσαντο βρόχους.

474. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἷς δδε Νικάνδρου τέκνων τάφος· ἐν φάος αὐοῦς
 ἄνυσσε τὰν ἱερὰν Λυσιδίκα γενεάν.

475. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθιμος ἡ Πολυαίνου
 Σκυλλὶς ἀν' εὐρείας ἦλθε βοῶσα πύλας,
 παῖδα τὸν Ἠγεμάχειον ἐφύσχιον· οὐδ' ἄρ' ἐκείνη
 γήρη πατρώους αὖθις ἐσῆλθε δόμους,
 δαϊμονίη· τριτάτῳ δὲ κατέφθιτο μὴνὶ δυσαίων

471. CALLIMACHI.

Effatus « sol, vale », Cleombrotus Ambraciota
 prosiluit ab alto muro in Orcum,
 dignum nullum conspicatus morte malum, sed Platonis
 unum, illud de anima, scriptum perlegerat.

472. LEONIDÆ.

Infinitum fuit, homo, tempus olim, donec tu ad auroram
 venires, et reliquum infinitum erit in mortem.
 Quæ in hoc pars vitæ restat, nisi quantum mod
 punctum, et puncto si quid inferius?
 Exigua tua vita et constricta; neque enim ipsa
 dulcis, sed infestâ importunior morte.
 Ex tali homines fabrefacti ossium
 compage sese-in-sublime-extollunt ad aerem et nebulas;
 o vir, vide quam inutile: nam circa filum extremum
 vermis non-textam-radio vestem insidet:
 quale depilatum, quam
 multo aranæ fœdus sceletio.
 Diem ex die quantum tuum sit robur, o vir, explorans,
 sis in tenui reclinatus vita.
 Usque hoc animo memineris, donec versabere
 cum-vivis, e quali compactus-sis culmo.

* 472. EJUSDEM.

Tempestatibus-obnoxiam vitam devita et concede in portum
 sicut ego quoque, Phido Critæ filius, ad inferos.

473. ARISTODICI.

Damo et Mathymna illum in triennialibus Bacchi ludis
 Euphronem sacro-furore-concitus ubi-acceptere mor-
 a-vita se-abdicarunt, et ex zonis lato-plexu [tuum
 inanibus collum-pressuros suspenderunt laqueos.

474. INCERTI.

Unus hic Nicandri liberorum tumulus: una lux auroræ
 confecit sacram Lysidicæ prolem.

475. DIOTIMI.

Sponsum Evagoram impense-flebilis filia Polyæni
 Scyllis per latas iit inclamans portas,
 filium Hegemachi, foci-domestici-columen; neque illa
 vidua paternam rursus est-ingressa domum,
 infelix; tertio autem consumpta-est mense misera

471. CALLIMACHI.

Jusso sole valere Cleombrotus Ambraciota
 Mœnibus e summis in Styga desiliit,
 Dignum morte nihil passus: sed nempe Platonis
 De natura animi legerat ille librum.

472. LEONIDÆ.

Ante tuos ortus immensum transiit ævum,

Immensum, postquam tu morieris, erit.
 Ergo quid ad vitam restat de tempore? punctum.
 Aut aliquid puncto si minus esse potest.
 Stringitur angusto sic ætas limite; dulcis
 Illa nec est, sed habet tristitia morte magis.
 Has tempestates igitur fuge, et arripe portum,
 Quali sum tutus nunc ego Phido Critæ.

οὐλομένη ψυχῆς δύσφρονι τηχεδόνι.
Τοῦτο δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολυκλαυτον φιλότῆτος
ἔστηκεν λείη μνήμα παρὰ τριόδῳ.

476. MELEAGROI.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιοδώρα,
δωροῦμαι, στοργᾷς λείψανον, εἰς αἶδαν,
δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τῷ μὲν
σπένδω μνῆμα πόθων, μνῆμα φιλοφροσύνας. [γρος
Οἰκτρά γὰρ οἰκτρά φιλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέα-
αἰάω, κενεὴν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἰαί, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλλος; ἄρπασεν Ἄδης,
ἄρπασεν· ἀμειβόμενος δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἄλλὰ σε γουνοῦμαι, Γᾶ παντρώφει, τὰν πανόδουρον
ἡρέμα σοὶς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκαλίσαι.

477. TYMNEΩ.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπιχάρδιον ἔστω,
εἴ μὴ πρὸς Νεῖλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρνης δδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
πάντοθεν εἰς αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

478. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τίς ποτ' ἄρ' εἶ; τίνας ἄρα παρὰ τρίβον δασέα ταῦτα
τλήμων' ἐν ἡμιγανείᾳ λάρνακι γυμνὰ μένει;
μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἀμαξεύοντος ὁδίτεω
ἄξονι καὶ τρογιῇ λιτὰ παραξέεται·
ἤδη σου καὶ πλεῦρα παρατρίψουσιν ἀμαξίαι,
σχέτλιε, σοὶ δ' οὐδείς οὐδ' ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

479. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἀτριπτος ἐπιβλῆς
τὴν Ἡρακλείτου ἐνδὸν ἔχω κεφαλὴν·
αἰὼν μ' ἔτριψεν χροκάλαις ἴσον· ἐν γὰρ ἀμάξῃ
παμφόρῳ αἰζηῶν εἰνοδίῃ τέταμαι.

funestâ anîmi tristisque ægrimonia,
Hoc vero super utrisque multum-lacrimabile amoris
monumentum stat tritissimum ad trivium.

476. MELEAGRI.

Lacrimas tibi etiam infra per terram, Heliodora,
dono, amoris reliquias, in Orcum,
lacrimas infelices : multum autem flebili super tumulo
libo monumentum desideriorum, monumentum caritatis.
Miserabiliter enim, miserabiliter amicam te et in mortuis
lamentor, vanam erga Acheronta gratiam. [Meleager
Heu, heu ! ubi desiderabilis mihi surculus ? rapuit Pluto,
rapuit ; pulchrumque florem fœdavit pulvis.
Sed te obsecro, Terra omnium-parens, cunctis-flebilem
leniter in-tuo sinu, mater, ulnis-amplectere.

477. TYMNEÆ.

Ne tibi hoc, Philanis, nimis ægre-animo accidat,
si non apud Nilum humum fatalem sortita-es,
sed te Eleuthernæ hic habet tumulus : est enim æqua
ex-omni-loco in Orcum tendentibus via.

478. LEONIDÆ.

Quis tandem es ? cujusnam juxta semitam ossa hæc
misera in semiaperta arca nuda manent ? [tis viatoris
monumentum autem et tumulus usque planstrum-ducen-
axe et rotarum-pressu, tenuia illa, arroduntur :
jam tua etiam latera atterent currus,
miser, tibi vero nemo ne lacrimam quidem defundet.

479. THEODORIDÆ.

Petra ego olim rotunda et infractus pessulus
Heracliti intus teneo caput : [in plaustri-via
ævum me contrivit littoralibus-calculis jam similem ; nam
omnia-ferente hominum obvia sita-sum.

476. MELEAGRI,

de sua uxore.

Ipsam subter humum monumenta fidelis amoris
Has mitto lacrymas, Heliodora, tibi,
Heu dignas lacrymis lacrymas ! ad flebile bustum
Hæc tibi amicitie pignora certa fero.
Nam misere nimium, misere Meleager ademptam
Te gemo : sed gemitus nil Acheronta movent.
Ah ubi dilectus mihi flos meus ? abstulit Orcus,
Abstulit ; in cinerem corporis ivit honos.
At tu depositum placido complectere nostrum,
Maternoque fove, te rogo, terra sinu.

477. TYMNEI.

Oramus ne sit nimium tibi triste, Philani,
Si tua Niliacum non tegit ossa solum :

Sed sepeliris, ubi Libertas ipsa sepulta est.

Undique tantumdem est ad Phlegethonta viæ

478. LEONIDÆ.

Unde, quis es, cujus miseri, qua fert iter, ossa
Ante oculos arca semipatente jacent ?
Dum nimis expositum plaustri rhedisque sepulchrum
Atteritur, semper prætereunte rota,
Jam veniet, miserande, tuum qui conterat axis,
Nemine vel lacrymas contribuente, latus.

479. THEODORIDÆ.

Saxeus orbis eram, minima nec parte minutus,
Hic Heracliti cum posuere caput.
At nunc littoreis sum tritior ecce lapillis,
Quippe juventutis me rota multa premit.

Ἔσθ' Ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ δσσηλός περ ἑοῦσα,
θεῖον ὑλακτητὴν δῆμου ἔχουσα κύνα.

480. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἦδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὅστεῦν
ἄρμονίη τ', ὦνερ, πλὰξ ἐπικεκλιμένη·
ἤδη καὶ σκυόληκες ὑπέκ σοροῦ αὐγάζονται
ἡμετέρης· τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
ἦ γὰρ τὴν οὐπὼ πρὶν ἱτὴν δδὸν ἐτμήσαντο
ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νισσόμενοι κεφαλῆς.
Ἄλλὰ πρὸς ἐγγαίῳν, Ἀἰδωνέος Ἑρμεία τε
καὶ Νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ.

481. ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἄ στάλα βαρύθουσα λέγει τάδε· « Τὰν μινύωρον,
« τὰν μικρὰν Ἀΐδας ἄρπασε Θειοδόταν ».
Χά μικρὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· « Ἴσχεο λύπας,
« Θειοδοτε· θνατοὶ πολλὰκι δυστυχέες. »

482. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὐπὼ τοι πλόκαμοι τετμημένοι, οὐδὲ σελάνας
τοὶ τριετείς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι,
Κλεῦδιχε, Νικασίς ὅτε σὰν περὶ λάρνακα μάτηρ,
τλῆμον, ἐπ' αἰακτῶ πολλ' ἐβόασε τάφῳ,
καὶ γενέτας Περίκλειτος· ἐπ' ἀφνώτῳ δ' Ἀχέροντι
ἡβασίης ἦβαν, Κλεῦδικ', ἀνοστοτάταν.

483. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἀΐδη ἀλλιτάνευτε καὶ ἄτροπε, τίπτε τοι οὕτω
Κάλλισχρον ζωῆς νήπιον ὥρπρανισας;
Ἔσται μὰν δ γε παῖς ἐν δώμασι Φερσεφονείῳς
παίγνιον· ἀλλ' οἶκοι λυγρὰ λείλοιπε πάθη.

484. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα
ἄρσενας, οὐδὲ μιᾶς οὐδ' ἐνὸς ὠνάσατο·
ἦ μέγ' ἀρίστη εἶουσα καὶ εὐτεκνος οὐχ ὑπὸ παίδων,
ὀθνεῖαις δ' ἐτάφη χερσὶ θανοῦσα Βιῷ.

485. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου πολὺὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ βῆσσετ' Ἀλεξιμένους,

Cippus abest : aliquid moneo tamen utile, pro me
Nam loquitur, populum qui latrat, iste canis.

480. LEONIDÆ.

Non lapis incumbens tantum, sed et ossa soluta
Sunt mihi, compages undique dissiliit.
Aspicienda patent nudato crura sepulchro :
Compositos terra quid juvat ergo tegi ?
Nam pronam secuere viam vestigia, nunquam
Cessarunt supra quæ caput ire meum.
Per, rogo, Mercurium, Ditemque, et regna profundæ

Nuncio autem mortalibus, etiam carens-inscripto-cippo,
divinum allatratores populi me-cohibere canem.

480. LEONIDÆ.

Jam mea contrita-sunt detecta ossa
corporisque-compagini, o vir, tabula superincumbens ;
jam et vermes subtus ex-arca nitent
nostra : quo commodo tellurem induimur ?
Profecto enim nunquam antè meabilem viam secarunt
homines, in meo gradientes capite.
Sed per subterraneos deos, Plutonem Mercuriumque
et Noctem, hanc extra cedit semitam.

481. PHILETÆ SAMII

Cippus pondere-pressus dicit hæc : « Illam brevis-ævi,
« illam parvulam Pluto rapuit Theodotam. »
Et parvula hoc patri dicit rursus : « Cohibe luctum,
« Theodote : mortales sæpenumero sunt infelices. »

482. INCERTI.

Nondum tibi cincinni cæsi, neque lunæ
tibi triennes mensium conficiebantur cursus,
Cleodice, Nicasis quum tuam circa arcam mater,
o miser, super flebili multum clamavit tumulo,
et genitor Periclitus : apud ignotum vero Acheronta [ciam.
adolescentiam adolesces, Cleodice, omnis-reditus-nes-

483. INCERTI.

Pluto inexorabilis et nescius-flecti, cur tandem adeo
infantem Callæschrum vita orbasti ?
Erit quidem hic puer in tectis Proserpineis
deliciæ deæ ; sed domi amarus reliquit dolores.

484. DIOSCORIDÆ.

Quinque puellas et quinque Bio Didymoni enixa
mares, neque ex una neque ex uno percepit-utilitatem :
quæ summe præstans et fœcunda quum-esset, non a li
sed alienis sepulta-est manibus mortua Bio. [be.is.

485. EJUSDEM.

Spargite super tumulum cana lilia, et consueta
tympana ad cippum rumpite Alexamenis,

Noctis, ab hac, aliquis si pudor, ite via.

483. INCERTI.

Cur puerum, crudelis inexorabilis Orce,
Callæschrum vita tam cito despolias ?
Delicias hunc furva suas Proserpina dicet,
Sed multis causa est fletibus ille domi.

485. DIOSCORIDÆ.

Alba super tumulum date lilia ; frangite juxtà
Tympana, quæ dederant nomen Anaximeni :

καὶ περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης
 Στρυμονίην ἄφροι Θυιάδες ἀμφὶ πόλιν,
 ἢ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐρ' * ἡμετέροισιν ἀδάπταις
 πολλάκι πρὸς μαλακοῦς τοῦδ' ἐγόρευε νόμους.

486. ANYTΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυδνὰ κόρας ἐπὶ σάματι Κλείνα
 μάτηρ ὠκύμορον παῖδ' ἐδόασε φίλαν,
 ψυχὰν ἀγκαλέουσα Φιλαινίδος, ἃ πρὸ γάμοιο
 χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα.

487. ΠΕΡΣΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ὡλεο δὴ πρὸ γάμοιο, Φιλαινίον, οὐδὲ σε μάτηρ
 Πυθιάς ὥραίους ἤγαγεν εἰς θαλάμους
 νυμφίου· ἀλλ' ἔλεινὰ καταδρύψασα παρειὰς
 τεσσαρακαίδεκέτι τῷδ' ἐκάλυψε τάφῳ.

488. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Αἰαὶ Ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
 οὔχεται ὥραίους κεκλιμένα πρὸ γάμου·
 ματρὶ δὲ δάκρυα σὴ καταλείπεται, ἃ σ' ἐπὶ τύμβῳ
 πολλάκι κεκλιμένα κοικύει ἐκ * κεφαλᾶς.

489. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
 δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθῆγι σιδῶρι
 ἑλικίης ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

490. ANYTΗΣ.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἃς ἐπὶ πολλοὶ
 νυμφεῖοι ἰέμενοι πατρὸς ἴκοντο δόμον,
 κάλλεος καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος· ἀλλ' ἐπιπάντων
 ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω.

et in-gyrum-vertite longæ volumina comæ
 Strymoniam effrenæ Thyades circa urbem,
 quæ dulcia flatu-modulantis in vestro ululatu (?)
 sæpe ad molles hujus saltabat modos.

486. ANYTÆ LYRICÆ.

Sæpe mæstum hoc puellæ super tumulo Clina
 mater brevis-avi filiam inclamavit caram,
 animam revocans Philænidis, quæ ante nuptias
 pallida super amnis fluenta Acherontis ivit.

487. PERSÆ MACEDONIS.

Periisti sane ante nuptias, Philænium, neque te mater
 Pythias maturos deduxit in thalamos
 sponsi; sed miserabiliter dilacerata genas
 quatuor-et-decem-annos-natam hocce condidit tumulo.

488. MNASALCÆ.

Heu, heu, Aristocratea, tu quidem profundum in Ache-
 abis maturas reclinata ante nuptias: [rontem
 matri vero tuæ lacrimæ linquuntur, quæ te super tumulo
 sæpe reclinato plorat capite.

489. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
 excepit Persephones furvus thalamus,
 qua super extincta cunctæ recens-acuminato ferro
 æquales amabilem capitis deposuerunt comam.

490. ANYTÆ.

Virginem Antibiam defleo, cujus multi
 sponsi cupientes patris adierunt tecta,
 formæ et peritiæ ob famam. Sed omnium
 spes funesta Parca amovit longe.

Et per Strymoniam furiatæ Thyades urbem
 Enthea demissis colla rotatæ comis.
 Sæpe etenim visa est vestras imitata choreas
 Illius ad dulces membra movere modos.

486. ANYTÆ.

Planxit ad hoc crebro mater miseranda sepulchrum
 Natam, quam properans mors tulit, ore ciens,
 Si posset revocare Philænida: non redit illa
 Ante maritales ad Styga rapta toros.

487. PERSÆ MACEDONIS.

Occidis heu neque nupta Philænion: optima nec te
 Tradidit in sponsi jura torumque parens
 Pythias: hic sed te, cui nunc bis septimus annus
 Heu posuit, tristes dilacerata genas.

488. MNASALCÆ.

Inter complexus Acherontis Aristocratia,

Non ubi debueras nupta jacere, jaces.
 Liquitur at mater lacrymis, quas sæpe recentes
 Ad tumulum strato dejecit ex capite.

489. SAPPHUS.

Timadis hic cinis est, quæ nulli nupta marito
 Persephones nigro nunc cubat in thalamo.
 Illius æquales ob funus acumine ferri
 Vernantes capitis desecuerunt comas.

490. ANYTÆ.

Virginis Antibiæ fatum gemo; cujus amore
 Ad patris innumeri limen iere proci.
 Nam formæ prudens aderat sollertia, sed tot
 Spes hominum retro Parca maligna tulit.

491. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀἰαὶ παρθενίας ὀλοόφρονος, ἧς ἀπο φαίδραν
ἔκλασας ἀλικίαν, ἡμερόεσσα Κλεοῖ·
καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περιδάκρυες αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ
λαῖες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλμοι.

492. ΑΝΥΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΑΣ.

Ῥχώμεθ' ὦ Μίλητε, φίλη πατρί, τῶν ἀθεμίτων
τὰν ἄνομον Γαλατῶν κύπριν ἀναινόμεναι,
παρθενικαὶ τρισσαὶ πολιήτιδες, ἧς ὁ βιατὰς
Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἀρης.
Οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμα τὸ δυσσεβὲς οὐδ' Ὑμέναιον,
νυμφίον ἄλλ' Ἀἶδην κηδεμόν' εὐρόμεθα.

493. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐ νοῦσος Ῥοδόπα τε καὶ ἡ γενέτειρα Βοῖσκα
οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα·
ἀλλ' αὐταί, πάτρας ὅπῳτ' ἐφλεγεν ἄστρ' Κορίνθου
γοργὸς Ἀρης, αἶδαν ἄλκιμον εἰλόμεθα.
Ἐκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρῳ,
οὐδ' ἰδίου φειδῶ δύσμορος ἔσχε βίου,
ἄψε δ' ἐναυγενίῳ δειρὰν βρόχῳ· ἥς γὰρ ἀμείνων
δουλοσύνας ἁμῖν πότμος ἐλευθέριος.

494. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρής θάνεν, ὃ φίλα, Νηρεῦ,
δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κείνο σύνθηες ὕδωρ,
ἰχθυοβόλεις ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν. Ἀλλὰ θάλασσα
οὐ τι διακρίνει χεῖματος οὐδ' ἀλγείας.

495. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βορείης
λαίλαπος Ἀσπασίος πικρὸν ἔτευξε μόρον,
οὗ στεῖλαις παρὰ τύμβον, δοοιπόρε· σῶμα δὲ πόντος

491. MNASALCÆ.

Heu, heu virginitatem quæ-mentes-pessumdat! qua hila-
abruptisti juventutem, amabilis Cleo; [rem
et te laceratis-genis deflentes hæc super tumulo
lapides Sirenum stamus similes.

492. ANYTÆ MITYLENÆÆ.

Perimus, o Milete, cara patria, scelestorum
flagitiosam Galatarum venerem recusantes,
virgines ternæ eives, quas violentus
Celtarum ad hanc sortem adegit Mars.
Non enim sustinimus amplexus nefandos nec nuptias,
sponsalem vero Orcum tutorem invenimus.

493. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non morbo Rhodopaque et genitrix Boisca
neque sub hostium hasta succubimus,
sed ipsæ, patriæ quum combussit arcem Corinthi
horridus Mars, obitum fortem elegimus.
Interfecit enim mater me mactanti ferro,
neque proprias parcimoniam misera habuit vitæ,
sed aptavit collarem cervici laqueum: erat enim potior
servitute nobis mors liberas-decens.

494. INCERTI.

In mari Sodamus Cretensis obiit, cui cara, Nereu,
retia et tua erat illa consueta aqua,
piscator excellens in viris. Sed mare [dem.
haud quidquam discernit tempestate, ne piscatores qui-

495. ALCÆI MESSENII.

Tristis sub Arcturo nautis est navigatio; et ex boreali
procella Aspasio amaram nactus-sum mortem,
cujus præteris tumulum, viator: corpus vero pontus

491. MNASALCÆ.

Eheu virginitas miserabile! nam tibi dulcis
Hæc rupit vitæ flamina, pulchra Cleo.
At tumulum mæsto lacrymarum radimus imbre
Sirenum in speciem marmora ficta manu.

492. ANYTÆ.

Ah morimur, morimur, Milete, nec impia probra
Gallorum volumus, patria cara, pati.
Injicit hunc nobis ardorem barbaricus Mars,
Virginibus ternis, civibus, alma, tuis.
Non expectamus thalamum, prolemque nefandam,
Assertor casti corporis Orcus erit.

493. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non lue pestifera vitam, non hostis ab ense,
Perdidimus Rhodope nata, Boisca parens.

Ipsæ cum patriam Mars ureret igne Corinthum,
Maluimus forti morte perire duæ.
Nam mihi transegit mater præcordia ferro,
Non magis ipsa animæ parcere certa suæ.
Ergo ligat nodo collum sibi: libera namque
Mors nobis vita præ famulante placet.

494. INCERTI.

Cres periit, Nereu, Sodamis in æquore: dant hoc
Retia, dantque tux, quas bene norat, aquæ.
Primus in arte fuit: sed enim discrimina nosse
Et piscatorum sæva recusat hyems.

495. ALCÆI MESSENII.

Triste sub Arcturo nautis iter: ille procella
Turbidus Aspasio fata suprema dedit:
Cujus hic est tumulus, quem conspicis hospes; at ipsum

ἔκρυψ' Αἰγαίῳ βαιόμενον πελάγει.
 5 Ἰθιέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ
 πλείστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίας.

496. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὕφελος Ἴστρον
 τῆλε καὶ ἐκ Σκυθίων μακρὸν ὄρῃν Τανάιν,
 μηδὲ πέλας ναίειν Σχειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
 ἄγχεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ χρεερὸς νέκυς· οἱ δὲ βαρεῖαν
 ναυτιλὴν κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

497. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Καί ποτε Θυμώδης, τὰ παρ' ἐλπίδα κήδεα κλαίων,
 παιδί· Λύκῳ κενεὸν τοῦτον ἔχευε τάφον·
 οὐδὲ γὰρ ὀθνεῖν ἔλαχεν κόριν, ἀλλά τις ἀκτὴ
 Θυνιάς ἢ νήσων Ποντιάδων τις ἔχει·
 ἐνθ' ὅγε που πάντων κτερέων ἄτερ ὅστέα φαίνει
 γυμνὸς ἐπ' ἀξείνου κείμενος αἰγιαλοῦ.

498. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δᾶμις ὁ Νυσαιεύς ἐλαχὺ σκάφος ἐκ ποτε πόντου
 Ἰονίου ποτὶ γὰρ ναυστολέων Πέλοπος,
 φορτία μὲν καὶ πάντα νεὸς ἐπιβήτορα λαὸν,
 κύματι καὶ συρμῶν πλαζομένους ἀνέμων,
 ἀσκηθεὶς ἐσάωσε· καθιεμένης δ' ἐπὶ πέτραις
 ἀγκύρης, ψυχρῶν κάτθανεν ἐκ νιφάδων
 ἡμύσας ὁ πρέσβυς. Ἰὸ' ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις
 δοὺς, ξένε, τὸν Αἰθήρης αὐτὸς ἔδωκε λιμένα.

499. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Ναυτίλοι ὦ πλώντες, ὁ Κυρηναῖος Ἀρίστων
 πάντας ὑπὲρ Ξενίου λίσσεται ὑμμε Διός,
 εἰπεῖν πατρὶ Μένωνι, παρ' Ἰκαρίαίς σ'τι πέτραις
 κεῖται, ἐν Αἰγαίῳ θυμὸν ἀρεῖς πελάγει.

500. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὡ παρ' ἐμὸν στείχων κενὸν ἥριον, εἶπον, ὁδῖτα,

Corpus in Ægeis fluctibus unda tegit.
 Mors juvenum semper lacrymabile, plurima per vos,
 Infaustæ naves, funera pontus habet.

496. SIMONIDÆ.

Ille tui, Geranea, jugi ferus horror in Istrum
 Debit et Scythicum despiciere in Tanaim
 Non habitare sinus juxta Scironidos undæ,
 Vallis ubi nivibus sparsa Methuriados.

498. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ionía Damis cum Nesæensis ab unda
 Fleteret ad Pelopis regna vetusta ratem,
 Omne onus, et quotquot vectores alnus habebat,
 ANTHOLOGIA. I.

abdidit Ægæo laceratum mari.

Hominum lamentabilis omnis mors, sed in æquore
 plurima multum-flebilis funera navigationis.

496. SIMONIDIS

Aeria Gerania, mala petra, debebas Istrum
 procul et e Scythis longum prospectare Tanaim,
 neque juxta habitare Scironici undam maris,
 valles circa nivosæ Moluriadis!
 Nunc vero hic quidem in mari horridum cadaver, atque
 navigationem inanes hic clamant tumuli. [gravem

497. DAMAGETÆ.

Etiam Thymodes olim, insperata funera deflens,
 filio Lyco inanem hunc egressit tumulum;
 non enim alienum sortitus-est pulverem, sed aliqua ora
 Bithyniæ, aut insularum Ponti aliqua habet,
 ubi hic fere, omnibus exsequiis absque, ossa ostendit
 nudus super inhospitali jacens littore.

498. ANTIPATRI.

Damis Nysæensis parvam scapham olim e mari
 Ionio ad terram appellens Pelopis,
 merces quidem et omnem vectorem populum,
 fluctu et tractu errantes ventorum,
 incolumes servavit; dum-demittitur autem in petris
 ancora, frigidis obiit ex nivibus
 obdormiens ille senex. Vide ut portum dulcem aliis
 postquam-dedit, o hospes, Lethes ipse subierit portum.

499. THEÆTETI.

Nautæ o mare-navigantes, Cyrenæus Ariston
 omnes per hospitalitum orat vos Jovem,
 ut-dicatis patri Menoni, apud Icarias se petras
 jacere, in Ægæo spiritum postquam-liquit mari.

500. ASCLEPIADÆ.

O qui meum prætergrederis inanem tumulum, dic, viator,

Jactatos sævis fluctibus atque noto,
 Præstiterat salvos: sed adhæserat anchora rupi
 Hanc petit, atque inter frigora sæva nivis
 Linquit vita senem. Sic tutum dum, bone, portum
 Das aliis, Lethes te sibi portus habet.

499. THEÆTETI.

Obsecrat, o nautæ, vos Cyrenæus Aristo,
 Per, dedit hospitibus qui pia jura, Jovem:
 Ægeis fluitare Menon pater audiat illum
 Fluctibus, Icaris non procul a scopulis.

500. ASCLEPIADÆ.

Si Chion advenias, tumulum qui cernis inanem,

εἰς Χίον εὖτ' ἂν ἴκη, πατρὶ Μεληταγόρῃ,
ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὐρος
ᾤλεσεν, Εὐίππου δ' αὐτὸ λείπειτ' ὄνομα.

501. ΠΕΡΣΟΥ.

Εὐρος χειμέριαί σε καταγίδες ἐξεκύλισαν,
Φίλλι, πολυκλύστῳ γυμνὸν ἐπ' ἡτόνι,
οἰνηρῆς Λέσβοιο παρὰ σφυρόν· αἰγίλιπος δὲ
πέτρου ἀλιβρέκτω κείσαι ὑπὸ πρόποδι.

502. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἥρῳ ἐμὶ Βίτωνος, ὀδοιπόρε· εἰ δὲ Τορώνῃ
λείπων εἰς * αὐτὴν ἔρχεαι Ἀμφίπολιν,
εἰπεῖν Νικαγόρῃ, παίδων ὅτι τὸν μόνον αὐτοῦ
Στρυμονίης ἐρίφων ᾤλεσε πανδυσίη.

503. ΛΕΩΝΙΔΑ.

α. Ἀργεῖς ὦ θινὸς ἐπεσθλωμένον ἄχθος,
εἴποις ὄντιν' ἔχεις, ἢ τίνος, ἢ ποδαπόν.
β. Φίντων Ἑρμιονῆα Βαθυκλέος, ὃν πολὺ κῦμα
ᾤλεσεν, Ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον.

504. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάρμις δὲ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτῆς,
ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυοβολεύς,
καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσα τε κοίλας
σῆραγγας πέτρας τ' ἐμδυθίους νέμεται,
α. ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσαν
δακνάζων, ὅλοην ἐξ ἄλλος ἀράμενος,
ἐφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἴξασα
ᾤχετ' ἐπὶ στεγνὸν παλλομένη φάρυγα.
Χὼ μὲν μυχρίνων καὶ δούνακος ἀγχίστρων τε
10 ἐγγὺς ἀπὸ πνοιῆν ἤχε κυλινδόμενος,
νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοῖρια· τοῦ δὲ θανόντος
Γρίπων δὲ γριπεὺς τοῦτον ἐχῶσε τάφον.

Dic, hospes, patri, quæso, Melesagoræ,
Meque ratemque et onus sævo periisse sub Euro,
Eviippi nomen, plus nihil esse super.

501. PERSÆ.

Ejecit te, Philli, ferens ad littora nudum
Euro flante gravi concita tristis hyems :
Lesbos ubi finem capit insula, sub pede saxi
Exstantis, pelagi quod ferit unda, jaces.

502. NIKAINETI.

Ipsa Bitonis habes hospes monumenta : Torone
Digressum si te fert iter Amphipolim,
Nicagoræ dicas, de matre quod unicus illi
Strymonia periit, dum subit hædus aquas.

503. LEONIDÆ.

Dic lapidum, in veteri qui littore surgis, acerve,

Chium ubi veneris, patri Melesagoræ,
quod me quidem et navem et merces malus Euris
perdiderit, Euippi autem solum reliquum-sit nomen.

501. PERSÆ.

Euri hibernæ te procellæ evolverunt,
o Phillis, undis-verberato nudum in littore,
viniferæ Lesbi juxta extremam-partem : celsæ autem
petræ marino-fluctu-irriguæ jaces ad radicem.

502. NIKÆNETI.

Sepulcrum sum Bitonis, o viator ; si vero, Toronen
linquens, in ipsam vadas Amphipolim,
dic Nicagoræ, puerorum quod unicum illi
Strymonias venis Hædorum exstinxerit in-occasu.

503. LEONIDÆ.

a. Argiva o in-arena erectum-pondus,
dicas quemnam : cohibeas, vel cujus filium, vel cujatem.
b. Phintonem Hermionensem Bathyclis, quem multus
perdidit, Arcturi procella usum. [fluctus

504. EJUSDEM.

Parmis Callignoti filius, ex-littore piscator,
summus et turdi ac scari piscium-captator,
et avidæ percæ escam-rapientis, et omnium-quæ cava
antra petrasque in-fundo-maris habitant,
captura ex prima olim iulidem saxatilem
mordicus-apprehendens, exitiosam e mari quam-sustu-
periit : lubrica etenim e manu subsiliens lerat,
abiit in angustum tremula guttur.
Et ille quidem prope funiculos et arundinem et hamos
spiritum emisit revolutus,
fila implens fatalia : illius autem mortui
Gripo piscator bunc congressit tumulum.

Quem, cujus natum patris et unde legis?
Phintona Hermionea Bathycleis : abstulit illum
Arcturi turbans sæva procella fretum.

504. EJUSDEM.

Callignotiades princeps in arundine Parmis,
Seu vaga perca, scarus seu capiendus erat,
Seu turdus pelagi, madidis seu quidquid in antris
Delitet, aut per aquis abdita saxa natat,
Spumantes genitam maris inter iulida rupes
Ceruleæ spoliū nobile cepit aquæ.
Et periit : namque illa manus elapsa tenentis
Transiit in fauces se jaculata viri.
Sic ille et calamos et retia propter et hamos
Collabens animam ponit, ibique jacet,
Expletis filis fatalibus : illius umbræ
Griponis Gripeus erigit hunc tumulum.

505. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μένισκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα καχοζοίας.

506. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Κῆν γῇ καὶ πόντῳ κεκρύμμεθα· τοῦτο περισσὸν
ἐκ Μοιρέων Θάρσους Χαρμίδου ἠνύσατο.
Ἦ γὰρ ἐπ' ἀγκύρας ἔνοχον βάρος εἰς ἅλα δύνων,
Ἴονίον θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
τὴν μὲν ἔσωσ', αὐτὸς δὲ μετατρέπος ἐκ βυθοῦ ἐββων,
ἤδη καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
ἐδρώθην· τοῖόν μοι ἐπ' ἀγρίον εὖ μέγα κῆτος
ἦλθεν, ἀπέβροξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.
Χῆμισι μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
ἦρανθ', ῥημισι δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο·
ῥόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θάρσους, ὦνερ,
ἐκρυψαν· πατρὴν δ' οὐ πάλιν ἰκόμεθα.

507. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτῳ μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.
Οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέγῃ κατέβην τὸν ἀφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

508. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παυσανίην ἱητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτῳ υἱὸν,
τόνδ', Ἀσκληπιάδην, πατρὶς ἔθαψε Γέλα,
ὃς πλείστους χρευραῖσι μαρτινομένους ὑπὸ νόσοις
φῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφόνης θαλάμων.

509. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινοπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαυκὸς ἑταιρείης ἀντὶ πολυρρονίου.

510. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπῇ κεῖθι κόνις· ἐν δὲ σε πόντῳ,

505. SAPPHUS.

Piscatori Pelagoni (*sepulcro*) pater imposuit Meniscus
nassam et remum, monumentum miseræ-vitæ.

506. LEONIDÆ.

Et in terra et in-mari sepulti-sumus; hoc eximium
a Parcisi Thrasy filius Charmidæ sibi-tulit.
Nam ad anchoræ pondus *subtus* retentum in mare descen-
sionumque humidum fluctum ingressus, [dens,
hanc quidem servavit; ipse vero retro-versus ex profundo
jam et nautis manus suas-tendens, [abiens,
devoratus-sum : talis mihi immanis et valde grandis cetus
occurrit, deglutivitque me usque ad umbilicum.
Ac dimidium quidem nautæ, gelidum onus, e mari nostri
sustulerunt, dimidium autem pristis absciderat.
Littore vero in hoc malas reliquias Thrasyos, o vir,
condiderunt : in-patriam autem non rursus-venimus.

507. SIMONIDIS.

O tu, non Cræsi cernis sepulcrum, sed utique viri
pauperis est parvus tumulus, mihi tamen sufficiens.
Antequam viderim sponsales lectos, descendi inevitabilem
Gorgippus flavæ Proserpinæ in-thalamum.

508. EJUSDEM.

Pausaniam medicum vero-nomine-dictum, Anchitæ filium
hunc, Asclepiaden, patria sepelivit Gela,
qui plurimos horrendis tabescentes sub morbis
viros amovit Proserpinæ a-thalamis.

509. EJUSDEM.

Monumentum Theognidis sum Sinopei, cui me imposuit
Glaucus amicitiae causa diuturnæ.

510. EJUSDEM.

Corpus quidem extraneus abdit pulvis; te enim in mari,

505. SAPPHUS.

Fiscellam remumque pater Pelagoni Meniscus
Ponit, ei fuerit quam mala vita docens.

506. LEONIDÆ.

Præcipuum a fati habeo, quod et æquore condor
Et terra, Tharsis Charmida quem genuit.
Namque per Ionios mihi dum gravis anchora fluctus
Quæritur, ipsa quidem salva labore meo est :
Ast ego dum reditum salsis conabar in uudis,
Et mea jam nautis brachia teusa dabam,
Absumor : tam sæva maris se gurgite tollit
Meque vorat medio bellua ventre tenuis.
Parsque mei sequitur nautas educta profundo,
Altera cæruleæ pars fuit esca feræ.
Hoc me dimidium Tharsin posuere sepulchro;
In patriam reditum nam mihi fata negant.

507. ALEXANDRI.

Non habet hic Cresum, sed habet de plebe Quiritem
Exiguus tumulus, sed satis ille mihi.

507. SIMONIDÆ,

sepulchrale Gorgippo.

Gorgippus thalami fugiens, a quo fuga nulla est,
It thalamum flavæ visere Persephones.

508. EJUSDEM.

Hic jacet in patria, cujus pater Anchita, gentis
Phæbigenæ, vero nomine Pausanias :
Multos quippe virum morbis crudelibus ustos
Abstulit thalamis, Persephonea, tuis.

510. EJUSDEM.

Exanimus corpus tellus habet hospita, sed te,

Κλεισθένης, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκρινε θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἔκευ Χίον ἐπ' ἀμφιρύτην.

511. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῆμα καταφθιμένοις Μεγακλῆος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
εἰκτεῖρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

512. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶνδ' ἐστὶν ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἔκετο καπνὸς
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγῆας,
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παῖσι λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

513. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φῆ ποτε Πρωτόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἤνικ' ἀφ' ἡμερτῆν ἔπνευε ἡλικίην·
« ὦ Τιμηνορίδῃ, παιδὸς φίλου οὐ ποτε λήξεις
« οὐτ' ἀρετὴν ποθέων οὔτε σαοφροσύνην. »

514. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀεναοῦ στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον,
Θρηίκῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννὸν
Διφίλου αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

515. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγάρσις
ἀνθρώπων ἔρατῇ παρ νεότητι μένειν;
ἢ καὶ Τιμαρχὸν γλυκερῆς αἰῶνος ἀμερσας
ἤϊθεν, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἀλογον.

516. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι· οἱ δ' ἐπὶ γᾶν θέντες ὄναιτο βίου.

517. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦψοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡελίου δὲ

Clisthenes, Euxino per freta salsa vagum
Mors tamen invenit. Nec te Chios æquore cincta
Ad patriæ cernit tecta redire tuæ.

512. EJUSDEM.

de iis qui Tegeam liberarunt Græcis.

Horum virtuti debes, Tegeata, quod astra
Non petiit scandens fumus ab urbe tua.
Quippe frui possint ut libertate nepotes,
In primore acie non metuere mori.

513. EJUSDEM.

Hæc Promachus, genitoris eum cum dextra teneret.
Heu juvenis moriens, ultima verba dedit:
Cum, Timenoride, virtus probitasque cupita

Clisthenes, Euxino sors deprehendit mortis
errantem; dulci autem et mellito in patriam reditu
excidisti, neque venisti Chium in circumfluum.

511. EJUSDEM.

Monumentum extincti Megacelis quum adspicio,
me-miseret tui, miser Callia, ob-ea-quæ passus-es.

512. EJUSDEM.

Horumce ob hominum virtutem non iit fumus
in-æthera igne-pereuntis latæ Tegeæ,
qui voluerunt urbem quidem libertate florentem
filiis linquere, ipsi vero inter propugnatores mori.

513. EJUSDEM.

Dixit olim Protomachus, patre manus ei circumdante,
quum amabilem exspiraret juventutem:
« O Timenorida, pueri cari nunquam cessabis
« neque virtutem desiderare, neque modestiam. »

514. EJUSDEM.

Pudor etiam Cleodemum apud ostia Theæri
fluvii-perennis flebilem duxit in mortem,
Thraciam quum-incidit in-cohortem; patris vero inclytum
Diphili bellator filius præstitit nomen.

515. EJUSDEM.

Heu, heu, morbe gravis, quid utique animabus invides
hominum amabili in juvenia manere?
qui etiam Timarchum dulci ævo privasti
juvenem, priusquam videret nuptam conjugem.

516. EJUSDEM.

Qui me interfecere, simill vicissim-sortē-utantur, [vita.
o Jupiter Hospitalis! sed qui sub terra posuere, fruantur

517. CALLIMACHI.

Matutini Melanippum sepelivimus, sole autem

Sint tibi, non poteris non memor esse mei.

515. EJUSDEM.

Quis livor, quod apud dulcem remanere juventam
Humanos animos non sinis, atra lues,
Quæ Timarchum annis florentibus eripis, ante
Florida quam videat conjugis ora suæ?

516. EJUSDEM.

de quodam a latronibus interfecto.

Qui mihi causa necis, par hunc fortuna sequatur,
Juppiter; at vivat qui mihi præstat humum.

517. CALLIMACHI.

Mane sepultus erat Melanippus et, occidit ut sol,

δυομένου Βασιλὸν κάθανε παρθενικὴ
αὐτοχερί· ζῶειν γάρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
οὐκ ἔτλη. Δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
5 πατὴρ Ἀριστίπποι· κατήφισεν δὲ Κυρῆνῃ
πᾶσα, τὸν εὐτεκνὸν χῆρον ἰδοῦσα δοῦμον.

518. TOY AYTOM.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἤρπασε Νύμφη
ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
Οὐκέτι Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν, οὐκέτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν αἰεσιόμεθα.

519. TOY AYTOM.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἀνίκα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἀμετέροις,
τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; Οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν γρηῃ· ἀναρώτερον.

520. TOY AYTOM.

Ἦν δίζη Τιμαρχὸν ἐν Ἄϊδος, ὅφρα πύθῃται
ἥ τι περὶ ψυχῆς, ἥ πάλι πῶς ἔσεται,
δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαίδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δῆεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

521. TOY AYTOM.

Κύζικον ἦν ἔλθης, ὀλίγος πόνος Ἰππακὸν εὐρεῖν
καὶ Διδύμην· ἀφανῆς οὔτι γάρ ἡ γενεή·
καὶ σπιν ἀνιερὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
τοῦθ', ἔτι τὸν κείων ὧδ' ἐπέχω Κριτήν.

522. TOY AYTOM.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὐ σ' ἂν ἐπέγνων,
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπὶν ὄνομα
στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τετὶ πόλις. Ἦ μέγα φημί
χῆρον ἀνιάσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένῃ.

Virgo sua Basilo concidit icta manu :
Nam non sustinuit fratri superesse cremato,
Atque ita Aristippi bis fuit orba domus.
Cum mœrore gravi Cyrene cernit inanes,
Qui modo felices prole fuere, lares.

518. EJUSDEM.

de Astacide.

Cretensem Astaciden custodem in monte caprarum
Nympha sibi rapuit. Non erit Astacides
Dictæis posthac sub quercubus : ergo canemus
Pastores, non te, Daphni, sed Astaciden.

519. EJUSDEM.

Fata, quis est hominum, novit qui crastina, Charmi ?
Si te, quem populus vidimus omnis heri,
Nunc flemus terræque damus : nil tempore tanto
Aspexit Diophon tam sibi triste pater.

occidente Basilo interiit virgo
sua-manu ; vivere enim, postquam fratrem rogo imposuit,
non sustinuit. Geminum vero domus vidit malum
patris Aristippi, dejecitque-vultum Cyrene
omnis, illam fecundam jam orbam videns domum

518. EJUSDEM.

Astaciden, Cretensem illum pastorem, rapuit Nympha
ex monte, et nunc sacer Astacides.
Non amplius Dictæis sub quercubus, non amplius Daph-
pastores, sed Astaciden semper canemus. [nim

519. EJUSDEM.

Sortem quis bene novit crastinam, quandoquidem et te,
Charmis, oculos qui heri-eras ob nostros,
altera-die lugentes sepevivimus ? Nullam illa
vidit pater Diophon rem ærumnosiorum.

520. EJUSDEM.

Si quæris Timarchum in Plutonis domo, ut audias
sive quid de anima, sive rursus quomodo sis-futurus,
quare rirum de-tribu Ptolemaide, filium patris
Pausaniæ : invenies autem eum in piorum regione.

521. EJUSDEM.

Cyzicum si adieris, parvi negotii est Hippacum invenire
et Didymen : obscurum nequitiam enim hoc genus ;
et eis tristem quidem dices vocem, sed tamen edissere
hoc, ipsorum hic a-me-cohili Critiam.

522. EJUSDEM.

Timonoe, aut quænames ? Non per deos, non agnovissem te,
nisi Timothei patris inesset nomen
cippo, et Methymna tua urlis. Profecto valde aio
viduum mœrere tuum virum Euthymenem.

520. EJUSDEM.

Quisquis in inferna Timarchum sede requiris,
Ut discas, animus quid sit, et an deas :
Pausania de patre tribu Ptolemaide quærens
Invenies, habitat quæ pia turba, locis.

521. EJUSDEM.

Hippacon et Didymon, venias si Cyzicon urbem,
Quære precor : clarum monstrat utrumque genus.
Dices triste quidem, sed dic, rogo : filius illis
Qui fuerat Critias, hunc ego nunc habeo.

522. EJUSDEM.

Timonoe quæ tu ? Non te, per numina, nossem,
Timothei nomen ni patris aspicerem,
Methymnamque simul patriam hoc in marmore. Multum
Vir tuus Euthymenes hac, scio, morte dolet.

523. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἷτινες Ἀλκιόιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος
 ἴσθε τὸν Ἰππαίου παιῖδα παρερχόμενοι.

524. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Ἦ ρ' ἐπὶ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; β. Εἰ τὸν
 τοῦ Κυρηναίου παιῖδα λέγεις, ἐπ' ἐμοί. [Ἀρίμμη
 α. ὦ Χαρίδα, τί τᾶνέρθε; γ. Πολὺς σκότος. α. Αἱ δ'
 [ἀνοδοὶ τί;
 γ. Ψεῦδος. α. Ὁ δὲ Πλούτων; γ. Μῦθος. α. Ἀπὸ·
 γ. Οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμνιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν [λό-
 βοῦλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰν αἶδη. [μεθα.

525. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
 ἴσθι Κυρηναίου παιῖδα τε καὶ γενέτην.
 Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μὲν κοτε πατρίδος ὄπλων
 ἤρξεν· ὁ δ' ἤρξεν χρέσσονα βασκανίης.
 Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὄσους ἴδον ὁμᾶτι παιῖδας
 μὴ λοξῇ πολιοῦς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

526. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Ζεῦ πάτερ, Ὀθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον,
 ὃς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐβέλησε μολεῖν
 πατρίδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν,
 δοῦλα καταγράφας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

527. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Θεῦδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον, οἷ σε θανόντα
 κούκυσαν, μέλεον πυρσὸν ἀναψάμενοι,
 αἰνόλινε, τρισάωρε· σὺ δ' ἀντὶ γάμου τε καὶ ἡβης
 κάλλιπες ἡδίστην μητρί γόους καὶ ἄχην.

528. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐρύσορον περὶ σῆμα τὸ Φαιναρέτης ποτὲ κούραι
 κέρσαντο ξανθοὺς Θεσσαλίδες πλοκάμους,

524. EJUSDEM.

An situs hic Charidas? Tibi si qui natus Arimmæ
 Patre Cyrenæo quaeritur, hic situs est.
 Infera quid, Charida? Tenebræ. Sursumne reditur?
 Nugæ. Quid Pluto? Fabula. Vita perit.
 Hæc tibi vera loquor. Sed navis suavia: magnus
 Pellæi campis hos sit in Elysiis.

525. EJUSDEM,

de patre suo.

Qui tumulum transis, genitum me discite Cyrena
 Callimachi cui sunt filius atque pater.
 Notus uterque satis: patriæ nam rexerat arma
 Ille; minor vicit cantibus invidiam.
 Nec nimium dixi: puerum quemcumque Callimæ

523. EJUSDEM.

Quicumque Elei prætergredimini monumentum Cimonis,
 scitote vos Hippæi filium præterire.

524. EJUSDEM.

a. An sub te Charidas requiescit? b. Si Arimmæ
 Cyrenæi filium dicis, sub me *quiescit*.
 a. O Charida, quid *sunt* inferna? c. Multæ tenebræ. a. Et
 [ascensiones quid?
 c. Mendacium. a. Pluto autem? c. Fabula. a. Periimus.
 c. Hic meus sermo vobis verus: at si dulcem
 vis, Pellæi *numi venit* bos magnus in Orco.

525. EJUSDEM.

Quicumque meum juxta sepulcrum fers pedem, Callima-
 scito Cyrenæi filiumque et genitorem. [chi me
 Noscere autem ambos poteris: unus quidem olim patriæ
 imperavit; alter vero cecinit superiora invidiâ.
 Nulla invidia: Musæ enim, quoscumque viderunt oculo
 haud obliquo, canos non deposuerunt amicos. [pueræ

526. NICANDRI COLOPHONII.

Juppiter, Othryada quem præstantiorem vidisti alium,
 qui solus Thyrea non voluit abire
 patriam in Spartam, sed gladium adegit per latera,
 captiva inscribens spolia contra Inachidas?

527. THEODORIDÆ.

Theodote, cognatorum ingens ploratus, qui te mortuum
 fleverunt, infelicem rogam ubi succenderunt,
 misero-fato, ter-immature-prærepte: tu vero nuptiisque et
 reliquisti dulcissimæ matri genitus et dolores. [juventa

528. EJUSDEM.

Amplum-loculum-habens circa sepulcrum Phænaretæ olim
 sibi absciderunt flavos Thessalæ cincinnos, [puellæ

Respiciunt, nunquam deseruere senem.

526. NICANDRI COLOPHONII.

Nostine Othryada potiorem, Juppiter, ullum?
 Qui Thyrea Spartam noluit ire suam,
 Solus adhuc superans, sed fodit viscera ferro
 Et spolia inscripsit, Victor ab Inachidis.

527. THEODORIDÆ.

Te gravibus lacrymis fidi flere propinqui,
 Theudote, cum miseram supposuere facem.
 Heu fragili genitum filo, pro flore juventæ,
 Proque nuru, lacrymas et mala mater habes.

528. THEODORIDÆ.

Splendida Phænaretæ propter monumenta puellæ
 Thessalides rutilas deposuere comas,

πρωτοτόκον καὶ ἀποτμόν ἀτυζόμεναι περὶ νύμφην·
Λάρισσαν δὲ φίλην ἤκαχε καὶ τοκέας.

529. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τόλμα καὶ εἰς αἶδαν καὶ ἐς οὐρανὸν ἄνδρα κομίζει,
ἃ καὶ Σωσάνδρου παῖδ' ἐπέβασε πυρᾶς,
Δωρόθεον· Φθίᾳ γὰρ ἐλεύθερον ἤμαρ ἰάλλων
ἐβραίσθη Σηκῶν μεσσοῦσι καὶ Χιμέρας.

530. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Μούναν σὺν τέκνοις νεκυστολεῖ δέξο με πορθιμεῦ
τὰν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Τανταλίδης·
πληρώσει γαστήρ μία σὺν σκάφος· εἰσιδε κούρους
καὶ κούρας, Φοίβου σκύλα καὶ Ἀρτεμίδος.

531. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτά τοι, τρέψαντι παρὰ χρέος, ὥπασεν ἄδαν,
βαψαμένα κοίλων ἐντὸς ἀρή λαγόνων,
μάτρη ἃ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριά· φῆ δὲ σῶστρον
παιδὸς ἐοῦ φύρδαν μεστὸν ἔχουσα φόνου,
ἀφρίων κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
δερχομένα λοχαῖς, οἷα Λάκαινα, κόραις·
« Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον· ἀνίκα δειλὰν
« οἶσθα φυγὰν, τέλειθεις οὐτ' ἐμὸς οὔτε Λάκων ».

532. ΙΣΙΔΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἐκ με γεωμορίας Ἑτεοκλέα πόντιος ἐλπίς
εἴλκυσεν, δόνηϊς ἔμπορον ἐργασίης·
νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτειν ἄλός· ἄλλ' ἅμα νηϊ
πρηγιγθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος. Οὐκ ἄρ' ἄλως
αὐτὸς ἐπιπνέει κείς θόνας ἄνεμος.

533. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΝΔΡΙΟΥ.

Καὶ Διὶ καὶ Βρομίῳ με διάβροχον οὐ μέγ' ὀλισθεῖν,
καὶ μόνον ἐκ δοῦν, καὶ βροτὸν ἐκ μακάρων.

534. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΙΤΩΛΟΥ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφειδὲο, μηδὲ παρ' ὥρην
ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὥς οὐ πολλὸς ἀνδρὶ βίος.

Lugentes primi fatum miserabile partus :
Hanc cum Larissa flevit uterque parens.

529. EJUSDEM.

Ad Styga vis animi, sed et alta ad sidera ducit,
Sosandro genitum quæ dedit ipsa rogo
Dorotheum : rapuit quem mors stabula alta Capramque
Inter, dum Phthiæ libera jura parit.

530. ANTIPATRI.

de Niobe.

Portitor umbrarum solam cum prole loquacem
Me cape : fert oneris Tautalis una satis.

primum-puerperam et infelicem amentes ob puellam ;
Larissam vero caram mœrore affecit et parentes.

529. EJUSDEM.

Audacia et in Orcum et in cœlum virum aufert,
quæ et Sosandri filium imposuit rogo,
Dorotheum : Phthiæ enim liberam diem mittens
contusus-est Secos (?) inter et Chimæram.

530. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Solam cum liberis, mortuos-vehens portitor, excipe me
ore-incontinentem : satis-est tibi onus ex-Tantalidis ;
implebit uterus unus tuam scapham ; aspice pueros
et puellas, Phœbi spolia et Dianæ.

531. EJUSDEM.

Ipsa tibi, quum-timuisse præter fas, largita-est Orcum,
tingens intra cava bellicum-ensem latera,
mater quæ te genuit, Demetrie ; dixitque ferrum
pueri sui undique plenum gerens cruore,
spumiferis cum-streptu infrendens labiis,
intuens torvis, tanquam Lacæna, pupillis :
« Linque nunc Eurotan, adi Tartarum ; quando timidam
nostri fugam, jam es neque meus neque Lacon. »

532. ISIDORI ΑΙΓΕΑΤΕ.

Ex agrorum me cultura Eteoclem maritima spes
abduxit, alieni mercatorem laboris ;
et dorsa Tyrrheni sulcabam maris ; verum una-cum nave
præcipitatus illius undas subii, [areas
subito quum-ingruisset ventorum-flamen. Non igitur in
idem spirat et in vela ventus.

533. DIONYSII ANDRII.

Et Jove et Baccho me perfusum non magnum est labi,
et unum per duos, et mortalem per deos.

534. AUTOMEDONTIS ΑΙΤΟΛΙ (?).

O homo, vitæ parce, neu intempestive [vita.
nauta sis : etiam sic (sine navigatione) non multa viro

En natos spoliū Phœbi, natasque Dianæ :
Ex utero nostro plena carina tua est.

529. ISIDORI ΑΙΓΕΑΤΕ.

Abduxit pelagi me spes Eteoclea rure,
Et suasit lucrum Mercuriale sequi :
Sed dum Tyrrheni dorsum seco, cum rate tota
In salsas cecidi præcipitatus aquas :
Tam gravis incubuit ventus. Non scilicet idem
Ille flat in velis, qui fuit in segete.

534. [ΤΗΡΟΚΑΡΙΤ.]

Sis animæ parcens : alieno tempore tenta
Nec mare : nec longa est sic quoque vita viris.

Δεῖλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἔλθεῖν
 ἡπείγεις, Κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
 5 ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
 ποντοπορῶν, αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδους.

535. MELEAGROI.

Οὐκέθ' ἄμῳ χιμάρουσιν ἔχειν βίον, οὐκέτι ναίειν
 δ' τραγόπους ὀρέων Πάν ἐθέλω κορυφάς.
 Τί γλυκύ μοι, τί ποθεινὸν ἐν οὖρεσιν; ὦλετο Δάφνις,
 Δάφνις δς ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίη.
 Ἄστυ τὸδ' οἰκῶ· θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
 στελλέσθω. Τὰ παροῖθ' οὐκέτι Πανὶ φίλα.

536. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐδὲ θανὼν δ' πρέσβυς ἔω ἐπιτέτροπε τύμβῳ
 βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἡμερον, ἀλλὰ βάτον,
 καὶ πνιγέσσαν ἄχερδον, ἀποσύφουσεν ὀδιδῶν
 χεῖλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.
 Ἄλλὰ τις Ἰππῶνακτος ἐπὶν παρὰ σῆμα νήηται,
 εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυιν.

537. ΦΑΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἥριον οὐκ ἐπὶ πατρί, πολυκλαύτου δ' ἐπὶ παιδὸς
 Λῦσις ἄχει κενεὴν τήνδ' ἀνέρωσε κόριν,
 οὖνομα ταρχύσας, ἐπεί οὐχ ὑπὸ χεῖρα τοκῆων
 ἦλυθε δυστήνου λείψανα Μαντιθέου.

538. ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτέ· νῦν δὲ τεθνηκώς
 ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

539. ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Οὐ προῖδων, Θεότιμε, κακὴν δύσιν ὑετίοιο
 Ἀρκτούρου, κρυερῆς ἦψο ναυτιλίας,
 ἥ σε, δι' Αἰγαίοιο πολυχλήδι θεόντα
 νηῖ, σὺν οἷς ἐτάροις ἤγαγεν εἰς αἰδῆν.

Miser Cleonice, tu vero in nitidam Thasum ire
 festinasti, Cava profectus mercator ex Syria,
 mercator, o Cleonice : occasum autem sub Pleiadis ipsum
 navigans, ipsa cum-Pleiade occubuisti

535. MELEAGRI.

Non-amplius una-cum capreis vivere, non-amplius habitare
 capripes montium Pan volo fastigia. [Daphnis,
 Quid dulce mihi, quid desiderabile in montibus? periit
 Daphnis qui nostro ignem peperit pectore. [tionem
 Urbem hanc incolam : ferarum autem quis alius in vena-
 accingitor. Quæ ante placere, non-jam Pani placent.

536. ALCÆI MITYLENÆI

Ne mortuus quidem senex suo enutrivit-super tumulo
 uvam a vite mitem, sed rubum,
 et strangulantem apiastrum, suffocantem viatorum
 labia et siti aridam faucem.
 Sed aliquis Hipponactis quando sepulcrum præterit,
 precetur dormire benevolum cadaver.

537. PHANIÆ GRAMMATICI.

Tumulum non ob patrem, sed valde-desleti filii ob
 dolorem Lysis inanem hunc egessit pulverem,
 nomen modo sepeliens; non enim sub manum parentum
 venerunt miseri reliquæ Mantitheï.

538. ANYTÆ.

Manes hicce vir fuit vivens olim : nunc autem mortuus
 æque-ac Darius ille magnus pollet.

539. PERSÆ POETÆ.

Non prævidens, Theotime, malum occasum pluvii
 Arcturi, terribilem aggressus-es navigationem,
 quæ te, per Ægæum habente-multa-transtra currentem
 navi, cum tuis sodalibus duxit in Orcum.

535. MELEAGRI,

de Daphnide.

Vivere cum capris non jam mihi dulce, nec ultra
 In summis cupio Pan habitare jugis.
 Nam quid suave dabunt montes mihi? Daphnis obivit,
 Daphnis in hoc nostro pectore primus amor.
 Urbs habitanda mihi; venatum quæ velit ibit
 Bellua : nulla placent quæ placuere prius.

536. ALCÆI MESENII :

de Hipponacte.

Nec nunc ex tumulo mollem de vite racemum
 Mortuus hic profert, sed vepri aspra, senex,
 Et sylvestre pirum, quod iter facientibus ora
 Strangulet et fauces, quas sitis ardor habet

Hipponacteum transis quicumque sepulchrum,
 Fac dis, ut facilis dormiat ille, preces.

537. PHANIÆ.

Non patri, sed quæ magis est vis flenda, sepulchrum
 Hoc nato Lysis struxit inane suo.
 Nominis est tumulus. Nam non habuere parentes
 Quod possent miseri condere Mantitheï.

538. ANYTÆ.

Vivus erat Manes, sed postquam mortuus iste est,
 Darius quantum magnus et ipse potest.

539. PERSÆ POETÆ.

Imbrifer Arcturus mare cum, Theotime, subiret,
 Incauto pelagi tunc tibi cæpit iter.
 Sic miser Ægæum multo dum remige curris,
 Raptus es ad Manes tu comitesque tui.

ἅ Αἰαί, Ἀριστοδίκη δὲ καὶ Εὐπολὶς, οἳ σ' ἐτέκοντο,
μύρονται, κενεὸν σῆμα περισχόμενοι.

540. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Πρὸς σὲ Διὸς Ξενίου γουνούμεθα, πατρὶ Χαρίνῃ
ἄγγελον Θήβην, ὤνερ, ἐπ' Αἰολίδα
Μῆνιν καὶ Πολύνικον δλωλότε, καὶ τὸδε φράγεις,
ὥς οὐ τὸν δόλιον κλαίμεν ἄμμε μόρον,
καίπερ ὑπὸ Ὀρηκῶν φθίμενοι χερὸς, ἀλλὰ τὸ κείνου
γῆρας ἐν ἀργαλέῃ κείμενον ὀρφανήν.

541. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔσθης ἐν προμάχοις, Χαίρωνίδῃ, ὧδ' ἀγορεύσας,
« Ἡ μόρον, ἥ νίκαν, Ζεῦ, πολέμοιο δίδου »,
ἥνικα τοι περὶ Τάφρον Ἀχαιίδα τῇ τότε νυκτὶ
δυσμενέες θρασέος δῆριν ἔθεντο πόνου.
Ναὶ μὴν ἀντ' ἀρετῆς σε διακρίδων Ἄλις αἰδεῖ,
θερμὸν ἀνὰ ξείνῃν αἶμα χέαντα κόνιν.

542. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἔβρου χειμερίοις ἀτάλῃς κρυμοῖσι δεθέντας
κοῦρος ὀλισθηροῖς ποσσὶν ἔθραυσε πάγον,
τοῦ παρασυρομένοιο περιρῥαγὲς αὐχέν' ἔκοψεν
θηγαλέον ποταμοῦ Βιστονίοιο τρύφος.
Καὶ τὸ μὲν ἡρπάσθη δίναις μέρος· ἡ δὲ τεκοῦσα
λειφθὲν ὑπερθε τάφῳ μούνον ἔθηκε κάρα.
Μυρομένη δὲ τάλαινα, « Τέκος, τέκος » εἶπε, « τὸ μὲν
« πυρκαϊῇ, τὸ δὲ σου πικρὸν ἔθαψεν ὕδωρ ». [σου

543. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πάντα τις ἀρήσαιτο φυγεῖν πλόον, ὅπποτε καὶ σὺ,
Θεύγενες, ἐν Λιβυκῷ τύμβον ἔθου πελάγει,
ἥνικα σοι κεκμηδὸς ἐπέπτατο φορτίδι νηὶ
οὐλον ἀνηρίθμων κείνο νέφος γεράνων.

Heu, heu, Aristodiceque et Eupolis, qui te genuerunt,
lamentantur, inane sepulcrum amplexi.

540. DAMAGETÆ.

Per te Jovem hospitalem obsecramus-genua-amplexi, patri
nuncia Thebas, o vir, Æolias, [Charino
Menin et Polynicum periisse; et hoc dicas,
nos non dolo-illatam deslere mortem,
quanquam Thracum interemptos manu, sed illius
senium in acerba positum orbitate.

541. EJUSDEM.

Stetisti inter primos-pugnatores, Chæronida, sic effatus :
« Aut mortem aut victoriam, Juppiter, belli dona »,
quando tibi circa Fossam Achaicam illa tum nocte
hostes audacis certamen imposuerunt laboris.
Næ utique ob virtutem te eximie Elis canit,
calidum in alieno sanguinem qui-fuderis pulvere.

542. FLACCI.

Hebri hiberno tener frigore constricti
puer lapsantibus pedibus rupit glaciem,
cujus flumine tracti in-orbem-fractum cervicem amputavit
acutum amnis Bistonii frustum.
Et una quidem abrepta-est vorticibus pars; parens vero
relictum superne tumulo solum imposuit caput;
lugensque misera, « Nate, nate, inquit, partem unam tui
rogus, alteram vero tui amara sepelivit unda. »

543. ANONYMUM.

Omnem quis optaverit fugere navigationem, quandoquidem
Theogenes, in Libyco tumulum posuisti mari, [et tu,
quum tuam fessa devolaverit-in onerariam navem
spissa innumerarum illa nubes gruum.

Plorantes tumulum nunc amplectuntur inanem
Eupolis heu gcnitor, mater Aristodice.

540. DAMAGETI.

Æolidem Theben venias si forte, Charino
Dic patri, sic te Juppiter, hospes, amet :
Occidimus Menis sinuul et Polynicus : et adde :
Non adeo nobis mors inopina dolet,
Quamquam hominum fecere manus, quam quod gravis ætas
Illius in sævis luctibus orba gemit.

541. EJUSDEM.

In prima pugnans acie, Chæronida, dixti,
« Da, superum rector, vincere, dave mori »,
Nocte laboranti òum vallum propter Achivum
Opposuit sese vis inimica tibi.
Quamlibet externam tinxisti sanguine terram,

Æternum meritis Elide nomen habes.

542. FLACCI.

Dum puer adstricto glacie lascivit in Hebro,
Cessit ad instantes frigida testa pedes.
Illapsi tenerum caput a cervice recidit
Pars de Bistonio flumine vincta gelu.
In mare fert truncum fluvii violentia : mater
Nil, capite excepto, quod tumularet, habet :
Et graviter lugens, Fili carissime, dixit,
Hoc ignis, quod abest, jam sepelivit aqua.

543. INCERTI.

Utatur nemo posthac rate, Theogenes, ex quo
Vita tibi Libyco desiit hausta mari :
Cum tamen illa gruum nubes defessa volatu
In transtris voluit se posuisse tuis.

544. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰπέ, ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον ἦν ποθ' ἔκχαι
καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὧς ξένη, Θαυμασίαν,
ὡς ὄρυμόν Μαλεαίων ἀναστειθών ποτ' ἔρημον
εἶδες Λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφον
Δερξία, ὃν ποτε μοῦνον ἔλιν ὁδῶν, οὐδ' ἀναπνδὸν,
κλῶπες ἐπὶ Σπάρταν ὄϊαν ἐπειγόμενον.

545. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τὴν ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐνδέξια φασὶ κέλευθον
Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς εἰς Ῥαδάμανθον ἄγειν,
ἧ καὶ Ἀριστόνοος, Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος
παῖς, ἡγήσινεω δῶμα Ἀΐδος κατέβη.

546. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἶχε κορωνοβόλον πενήτης λιμνήν Ἀρίστων
ὄργανον, ᾧ πτηνάς ἱεροθύλιζε χένας,
ἧχα παραστείχων δολίην ὁδὸν, ὅσος ἐκείνας
ψεύσασθαι λοξοῖς ὁμμασι φερομένης.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν αἰδῶ· τὸ δέ οἱ βέλος ὄργανον ἦχον
καὶ χερὸς· ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέταται.

547. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρὶ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ γενέτῃ, πότμον ὀφειλόμενον,
παρθενικῇ δ' ἐπὶ παιδί· κατέστενε δ', οὐχ Ὑμεναίω,
ἀλλ' Ἀΐδα νύμφαν δωδεκῆτιν κατὰγων.

548. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Τίς Δαίμων Ἀργεῖος ἐπ' ἡρώ; ἄρα σύναιμος
ἐστὶ Δικαιοτέλους; β. Ἐστὶ Δικαιοτέλους.
α. Ἡγὼ τοῦτ' ἐλάλησε παύστατον, ἡ τόδ' ἀληθές;
κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ; β. Κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ.

549. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέτρος ἔτ' ἐν Σιπύλῳ Νιοβὴ θρήνοισιν αἰάζει,
ἐπτά δις ὠδίνων μυρομένη θάνατον·

545. HEGESIPPI.

Si quis sanctus obit, hunc dicitur ad Rhadamanthum
Mercurius dextra ducere parte rogi.
Hæc et Aristonous tuus, o Chærestrate, natus
Ad manes, fletum sed tibi, cepit iter

546. INCERTI.

Esuriens arcum nil præter habebat Ariston,
Quæ necis in turdos machina certa fuit.
Sic lento se ferre gradu, sic lima tuente
Lumine pascentes fallere norat aves.
Quem nunc Orcus habet: telum strepitumque manumque
Deficitur: tumulum præda supervolat.

547. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Non facit hunc tumulum defuncta matre Pianor,

544. ANONYMUM.

Dic, Phthiam vitiferam si quando adieris
et urbem antiquam, o hospes, Thaumaciam,
quod quercetum Maleæum perambulans aliquando desertum
videris Lamponis hunc puero *structum* tumulum
Derxiæ, quem olim solum ceperunt dolo, non aperte,
fures ad Spartam diam festinantem.

545. HEGESIPPI.

Ab rogo per-dextram dicunt viam
Mercurium bonos ad Rhadamanthum ducere,
qua et Aristonous, Chærestrati non indeflectus
puer, congregantis-populos ad-domum Plutonis descendit.

546. ANONYMUM.

Habebat fundam Ariston, paupertatis famelicum
instrumentum, quo volucres petebat anseres,
sensim subrepens dolosam viam, qui-possset illos
decipere limis oculis pascentes.
Nunc autem hic apud Orcum, et jaculum ejus orbem
et manu; præda vero tumulum supervolat. [clangore

547. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Cippum inscripsit Bianor non matri,
neque patri suo, quod est fatum debitum,
sed virgini puellæ; ingenuit autem, non Hymenæo,
sed Plutoni nympham duodecennem adducens.

548. EJUSDEM.

a. Quis est Dæmon Argivus in sepulcro? anne frater
est Dicæotelis? b. Est Dicæotelis.
a. Echo hoc dixit novissimum; an id verum?
ille hic est vir? b. Ille hic est vir.

549. EJUSDEM.

Lapis adhuc in Sipylo Niobe gemitibus ejulat,
bis septem partuum lugens mortem,

Conditur illius nec pietate pater,
Filia sed virgo, quæ bissex nata per annos,
A patre non thalamo tradita, sed tumulto est.

548. EJUSDEM.

Diva, quis Argivus tumulum tenet? an, rogo, frater
Ille Dicæotelus? Ille Dicæotelus.
Hæc Echo nobis sonat ultima: dic age, rursum
Ille vir hic situs est? Ille vir hic situs est

549. EJUSDEM,

de Niobe.

Jam lapis in Sipylo Niobe non cessat et illic
Flere, bis heu septem partibus orba parens.

λήξει δ' οὐδ' αἰῶνι γόου. Τί (δ') ἀλαζόνα μῦθον
φθέγγατο, τὸν ζωῆς ἄρπαγα καὶ τεκῶν;

550. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναυηγὸς γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπειλὰς
Ἄνθευς Φθιώτην οὐ φύγεν αἰνολυκόν·
Πηνειοῦ παρὰ γέφυρα γὰρ ὤλετο. Φεῦ τάλαν ὅστις
Νηρείδων Νύμφας ἔσχεν ἀπιστοτέρας.

551. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Λητούς καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἔόντε
ξυγὴν μὲν βίотου συζυγίην ἔχέτην,
ξυνὰ δὲ καὶ Μοίρης λαγέτην λίνα, καὶ παρὰ θῖνα
Βοσπορίτην ξυγὴν ἀμφεβάλλοντο κόνιν.
Οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζῶειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
ἀλλὰ συνετρέχετην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
Χαίρετον ὦ γλυκερῷ καὶ ὁμόφρονε· σῆματι δ' ὑμέων
ᾧφλεν ἰδρῦσθαι βωμὸς Ὀμοφροσύνης.

552. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- α. Ὡ ξένη, τί κλαίεις; β. Διὰ σὸν μόρον. α. Οἶσθα τίς εἰ-
β. Οὐ μὰ τὸν· ἀλλ' ἔμπης οἰκτρόν ὄρω τὸ τέλος. [μυ;
Ἔσσι δὲ τίς; α. Περικλεια. β. Γυνὴ τίνος; α. Ἄνδρὸς
ρήτορος, ἐξ Ἀσίας, οὐνομα Μεμνονίου. [ἀρίστου,
β. Πῶς δέ σε Βοσπορίη κατέχει κόνις; α. Εἴρεο Μοῖραν,
ἥ μοι τῆλε πατρὸς ξείνων ἔδωκε τάφον.
β. Παιδα λίπες; α. Τριέτηρον, δὲ ἐν μεγάροισιν ἀλύων
ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σταγόνα.
β. Αἶθε καλῶς ζῶοι. α. Ναί, ναί, φίλος, εὖχεο κείνῳ,
ὅτ' ἄρ' μοι ἡδύσας δάκρυ φίλον σταλαί.

553. ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ζωσίμη, ἥ πρὶν εἶυσα μόνῃ τῷ σώματι δούλη,
καὶ τῷ σώματι νῦν εὔρεν ἐλευθερίην.

nec ævo-omni desinet querelarum. Quid arrogante ser-
elocuta-est, vitæ raptorem et liberorum? [monem

550. EJUSDEM.

Naufragus glauci elapsus Tritonis minis
Antheus Phthioten non effugit horrendum-lupum:
Penei ad fluenta enim periit. Heu miserum, qui
Nereidibus Nymphas habuit minus-tidas!

551. AGATHIÆ SCHOLASTICI

Latoius et Paulus fratres gemini
commune vitæ quasi conjugium habebant,
communiaeque et Parcæ sortiti-sunt fila, et propter oram
Bosporiam communem induerunt pulverem.
Neque enim alter-altero vivere procul poterant,
sed una-cucurrerunt etiam ad Proserpinam.
Valete o dulces et concordēs: in-sepulcro autem vestro
debebat erigi ara Concordiæ.

552. EJUSDEM.

- α. O hospes, quid fles? β. Ob tuum fatum. α. Nostine quis
β. Non hercle; at tamen miserabilem video exitum. [sim?
Es autem quis? α. Periclea. β. Uxor cujus? β. Viri optimi,
rhetoris, ex Asia, nomine Memnonii. [Parcam,
β. Qui autem te Bosporius continet pulvis? α. Interroga
quæ mihi procul a-patria exterum dedit tumultum.
β. Puerum liquisti? α. Triennem, qui in tectis mærens
exspectat uberum nostrorum guttam.
β. Utinam pulchre vivat! α. Næ, næ, amice, optes ei
ut mihi quum-adoleverit lacrimam caram fundat.

553. DAMASCHII PHILOSOPHI.

Zosima, quæ prius erat solo corpore serva,
etiam corpori nunc invenit libertatem.

Nulla dies luctum claudet. Cur? verba superba
Protulit, et vita quæ luit et sobole.

550. EJUSDEM.

Qui modo cærulei Tritonis fugerat iras
Antheus, Phthioten non fugit ecce lupum,
Peneo-que perit in flumine. Cur, rogo, nymphae,
Nereides quam vos sunt meliore fide?

551. AGATHIÆ ORATOBIS.

Par fratrum Latous erant Paulusque, nec ulla
Pars illis vitæ dissociata fuit.
Nunc illos pariter mortis quoque fila ligarunt,
Unaque Bosphorio litore condit humus.
Vivere qui nunquam potuerunt separare vita,
Nunc et apud Manes currere credo simul.
Salve, dulce jugum! Concordia si velit aram,
Non alibi vestro quam velit in tumulo.

552. EJUSDEM,

de matre sua in Byzantio sita.

Hospes, quid lacrymas? Tua funera. Sum tibi nota?
Non es: sed finis me tamen iste movet.
At quæ tu? Periclea. Fuit quis vir tibi? Rhetor,
Vir bonus ex Asia nomine Memnonius.
Cur es Bosphoria sub humo sita? Consule fatum,
Quod voluit patrio me procul axe tegi.
Estne aliquis de te puer? Est mihi trimulus unus,
In lare qui reptans ubera nostra sitit.
Sit precor incolumis. Bene tu: sed et insuper opta,
Vir factus lacrymis ut mea busta riget.

553. DAMASCHII PHILOSOPHI.

Zosima quæ solo fuerat modo corpore serva,
Nunc ipso est etiam corpore missa manu.

554. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδί θανόντι
 γερσὶν διζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον,
 αἰαί, πέτρον ἐκείνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
 ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
 Φεῦ, στήλη φθιμένῳ κούφῃ μένε, κείνος ἴν' εἶπῃ·
 « Ὦντως πατρὶ ἡεὶρ ἐπέθηκε λίθον ».

555. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἐς πόσιν ἀθήρσασα παρ' ἐσχάτης λῖνα μοῖρης
 ἦνεσα καὶ χθονίους, ἦνεσα καὶ ζυγίους·
 τοὺς μὲν, ὅτι ζῶνδ' ἴππον ἀνέρα· τοὺς δ', ὅτι τοῖον.
 Ἀλλὰ πατὴρ μίμνοι παισὶν ἐφ' ἡμετέροις. —
 Τοῦτο σαορροσύνας ἀντάξιον εὐρεο, Νοστῶ·
 δάκρυά σοι γαμέτας σπείσει καταφθιμένῃ.

556. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ.

Νηλεΐδης Ἀΐδης· ἐπὶ σοὶ δ' ἐγέλασσε θανόντι,
 Τίτυρε, καὶ νεκύων θῆκε σε μιμολόγον.

557. ΚΥΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδες, Μαΐης χρόνος· ἐς τρία δ' ἄλλα
 ἔτρεγεν, ἀλλ' Ἀΐδης πικρὸν ἐπεμψε βέλος·
 θηλυτέρην δ' ἤρπαξε ῥόδων καλύκισσιν ὁμοίην,
 πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

558. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπιώρην,
 κρύψε δὲ παππῶν μνήματι τῷδε λίθος.
 Οὐνομα Ρουφίνος γενόμεν, πᾶσι Αἰθερίοιο,
 μητρός δ' ἐξ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμεν.
 Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἤκον ἐλάσας,
 φεῦ, σοφὸς εἰς αἰδὼν, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
 Κῶκυς καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρὸν, ὀδῖτα·
 δὴ γὰρ ἔφυς ζῶν ἢ πᾶσι ἢ πατρί.

554. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Lapicida Architeles Agathanori puero mortuo
 manibus miserandis construxit tumulum,
 heu, heu, lapidem illum, quem non sculpsit ferrum,
 sed qui tabuit crebris lacrimis perfusus.
 Heu, cippe, mortuo levis mane, ille ut dicat:
 « Revera paterna manus mihi imposuit lapidem. »

555. JOANNIS POETÆ.

In virum conjiciens oculos juxta extremi fila fati
 laudavi et subterraneos deos, laudavi et jugales:
 illos, quod vivum liquere virum; hos, quod talem.
 Sed pater maneat superstitibus liberis nostris. —
 Hanc modestæ mercedem dignam invenisti, Nosto:
 lacrimas tibi conjux libavit mortuæ.

556. THEODORI PROCONSULIS.

Immitis es! Pluto; in te autem risit mortuo,
 Tityre, et defunctorum posuit te mimum.

557. CYRI POETÆ.

Tres annorum decades, Mææ atas; ad tres autem alios
 currebat, sed Pluto acerbum misit telum,
 feminamque rapuit rosarum calicibus similem,
 cuncta quæ refererebat opera Penelopes.

558. ANONYMUM.

Pluto quidem diripuit meæ juventutis fructus,
 abdidit eos autem avito monumento hoc lapis.
 Nonine Rufinus fui, filius Ætherii,
 matreque ex bona: sed frustra natus sum.
 Ad summum enim inusæque et juventutis enisus, veni
 heu, sapiens in orcum et juvenis in Erebum.
 Ingemisce et tu cernens has literas longum, viator:
 certe enim es viventium aut filius aut pater.

554. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Architeles lapicida dolens Agathanori nato
 Hæc exstructa sua dat monumenta manu.
 Ah lapis infelix, quem non vis horrida ferri,
 Sed lacrymæ mæsti patris ab ore cavant.
 Sis levis, ut dicat jacet hic qui mortuus: istum
 Quæ posuit, vere dextra paterna fuit.

555. JOHANNIS,

POETÆ BARBUCELLI.

Respiens dulcem jam jam moritura maritum
 Laudavi mortis conjugii que deos:
 Illos, quod post me vir viveret, hos, quia talis.
 Ah maneat nostris partibus ille pater!

EJUSDEM,
de eodem.

Sume pudicitie pretium miserabile, Nosto:
 Non vinum libat vir tibi, sed lacrymas.

556. THEODORI,
de mimo.

Ipse ferus risit, te viso, Dispiter, et te
 Infernis fecit, Tityre, planipedem.

557. CYRI, poetæ.

Post decies ternos Majæ jam fertius ibat
 Annus, et a sæva morte sagitta venit.
 Sic cecidit foliis nil concessura rosarum
 Penelopen omni parte secuta nurus.

558. INCERTI.

Præripuit frugem nostræ mors atra juventutis:
 At nunc, qui proavos, me tegit iste lapis.
 Filius Ætherii Rufinus nomine, matre
 Ex Agathâ: frustra sed generatus eram.
 Pieridum florem cum flos meus attigit ævi,
 Puber ego ad tenebras, ad Styga doctus eo.
 Da lacrymas, et tu quisquis legis ista, viator:
 Tu quoque eras juvenis forsitan et pater es.

559. ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΣ.

Εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθηα· κείρατο χαίτην
πρῶτον ἐφ' Ἴπποκράτει, καὶ δεύτερον ἀμφὶ Γαληνῷ·
καὶ νῦν Ἀβλαβίου γοερῷ περὶ σήματι κείται,
αἰδομένη μετὰ κείνον ἐν ἀνθρώποισι φανῆναι.

560. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόντιε, γαῖα καλύπτει,
εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῇλ' ἔθανες γονέων,
πολλὰ σοι ἐκ βλεφάρων ἐγύθη περιτύμβια φωτῶν
δάκρυα, δυστήνῳ πένθει δαπτομένων.
Πᾶσι γὰρ ᾗσθα λίην πεφίλημένος, οἷά τε πάντων
ξυνὸς ἔων κοῦρος, ξυνὸς ἔων ἑταρος.
Αἰαῖ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
μηδὲ τῆς ἡδύς, δυσμορε, φεισαμένη.

561. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Ἡ Φύσις ὠδύνασα πολὺν χρόνον ἀνέρ' ἔτικτεν
ἄξιον εἰς ἀρετὴν τῶν προτέρων ἐτέων,
τὸν Κρατερὸν σοφὴν τε καὶ οὐνομα, τὸν καὶ ἀνιγροῖς
κινήσαντα γόῳ δάκρυον ἀντιπάλους.
Εἰ δὲ νέος τέθνηκεν, ὑπέρτερα νήματα Μοίρης
μέμφεο, βουλομένης κόσμον ἄκοσμον ἔχειν.

562. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ φθέγμα Κρατεροῦ, τί σοι πλέον εἴ γε καὶ αὐδῆς
ἔπλεο καὶ σιγῆς αἰτίον ἀντιπάλους;
ζῶντος μὲν γὰρ ἅπαντες ἐφώνεον· ἐκ δὲ τελευτῆς
ὁμωτέρης ἰδίῃν αὖθις ἔδησαν ὅπα.
Οὓς γὰρ μετὰ σείο μόνον τέτληκε τανύσσαι
ῶτα λόγοις· Κρατερῷ δ' ἐν τέλος ἡδὲ λόγοις.

563. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σιγᾶς Χρυσεόμαλλε τὸ χάλκεον, οὐκέτι δ' ἡμῖν
εἰκόνας ἀρχεγόνων ἐκτελείς μερόπων

559. THEOSEBIAE.

Tres habuit luctus positis Medicina capillis:
Funere in Hippocratis, doctique in morte Galeni;
Nunc jacet Ablabii propter miseranda sepulchrum:
Quippe oculos hominum damnum post tale veretur.

560. PAULI SILENTIARII.

Te quamquam sepelit peregrina, Leontie, tellus,
Et genitore jaces et genitrice procul,
Multa tuo tristes lacrymas fudere sepulchro
Lumina, multa ob te pectora luctus habet.
Nam cunctis dilectus eras, quasi filius esses
Omnibus, aut junctus lege sodalitati.
Ah nimium crudelis erat, nimis impia Parca,
Ætatem quæ non est miserata tuam.

561. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere Præfectorum Augustalium.

Fæta diu tandem peperit natura serenis

559. THEOSEBIAE.

Vidit Acestoria tres luctus : totondit-sibi comam
primum in Hippocrate, et rursus de Galeno;
et nunc Ablabii flebilem juxta tumulum jacet,
verecundans post illum inter homines apparere.

560. PAULI SILENTIARII.

Etsi in aliena-terra te, Leonti, humus condit,
etsi large-flentibus procul obiisti a-parentibus,
multæ tibi e palpebris profusæ-sunt exsequiales virorum
lacrimæ, intolerabili luctu confectorum.
Omnibus enim eras valde amatus, utpote qui omnium
communis esses puer, communis esses sodalis.
Heu, heu, sæva et immitis fuit Parca,
ne tuæ quidem juventuti, infelix, quæ-pepercerit.

561. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPT.

Natura parturiens per-longum tempus, virum peperit
ad virtutem dignum prioribus sæculis. [mis
Craterum (*Fortem*) sapientiaque et nomine, etiam pessi-
qui-movit luctu lacrimam adversariis.
Si vero juvenis obiit, supera fila Parcæ
accusa, volentis mundum immundum habere.

562. EJUSDEM.

O eloquium Crateri, quid tibi *nunc* prodest si et loquetæ
eras et silentii causa adversariis?
vivente enim te, omnes loquebantur; post exitum autem
tuum propriam rursus cohibuerunt vocem.
Nemo enim post tuum fatum sustinuit præbere [orationibus.
aures orationibus; sed Cratero unus-et-idem finis atque

563. PAULI SILENTIARII.

Siles, Chryseomalle, æneum *silentium* illud, nec jam
imagines priscorum perficis mortalium [nobis

Laudibus æquantem sæcula prisca virum :

Nomine erat Craterus, sed re quoque : mortuus ipsis
Extorsit lacrymas hostibus ille suis.
Quod juvenis periit, de Parca justa querela est,
Quæ tale in mundo noluit esse decus.

562. EJUSDEM.

Quid Crateri te lingua potentius? hostibus ipsis
Cur taceant causa es, cur loquerentur, eras.
Omnes te superis auris vescente sonabant :
Omnes ora tuo funere clausa tenent.
Nec præbere velit quisquam sermonibus aures;
Idem dicendi terminus et Crateri.

563. PAULI SILENTIARII.

Chryseomalle, taces : jubet hoc lex ferrea, nec jam
Exprimis antiquos fronte manumque viros,

νεύμασιν ἀφθόγγοισι· τεῇ δ', ὀλβιστε, σιωπῇ
νῦν στυγερῇ τελέθει, τῇ πρὶν ἐθελόγεσθαι.

564. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῇ δέ ποτ' ἀκτερεῖστον ἐδέξατο γαῖα γανοῦσα
Λαοδίκην, δειῶν ὕβριν ἄλευομένην.
Σῆμα δ' ἀμαλδύναντος ἀνωίστοιο χρόνιοι,
Μάξιμος ἐκδήλων θῆκ' Ἀσίης ὑπατος,
καὶ κούρης χαλκείον ἐπεὶ τύπον ἐφράσατ' ἄλλῃ
καίμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

565. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Αὐτὴν Θεοδοτήν δ' ζωγράφος. Αἶθε δὲ τέχνης
ἡμῶτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

566. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Γαῖα, καὶ Εὐλείθια, σὺ μὲν τέκες, ἡ δὲ καλύπτεις·
χαίρετον· ἀμφοτέρας ἤνυσα τὸ στάδιον.
Εἴμι δὲ, μὴ νοέων πόθι νίσομαι· οὐδὲ γὰρ ὑμέας
ἢ τίνος ἢ τίς ἔων οἶδα πόθεν μετέβην.

567. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Κανδαύλου τόδε σῆμα· Δίκη δ' ἐμὸν οἶτον ἰδοῦσα
οὐδὲν ἀλιτραίνειν τὴν παράκοιτιν ἔφη.
Ἦθελε γὰρ δισσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσι μῆδὲ φανῆναι,
ἀλλ' ἢ τὸν πρὶν ἔχειν, ἢ τὸν ἐπιστάμενον.
Χρῆν ἄρα Κανδαύλῃ παθεῖν κακόν· οὐ γὰρ ἂν ἔτλη
δειξαι τὴν ἰδίῃν ὄμμασιν ἄλλοτρίοις.

568. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐπτά με δις λυκάβαντας ἔχουσιν ἀφῆρπασε δαίμων,
ἦν μούνην Διδύμῳ πατρὶ Θάλεια τέκεν.
Ἄ Μοῖραι, τί τοσούτον ἀπηνέες, οὐδ' ἐπὶ παστοῦς
ἡγάγετ' οὐδ' ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης;

Sat sine voce loquax. Deffenda silentia nunc sunt,
Quæ populo quondam gaudia tanta dabant.

564. INCERTI.

Hic pia Laodicen sine funere terra recepit,
Hostibus intactus dum studet esse pudor.
Longa latescentem tumulum per sæcula cerni
Nunc Asiæ præses Maximus esse dedit;
Æreaque effigies, alibi sine honore reperta,
Virginis, hoc nunc stat conspicienda loco.

565. JULIANI ÆGYPTII,

Consularis.

Ipsam Thermodoten pictor dedit : ars ego mallem
Errasset : luctus vivit ab arte recens.

566. MACEDONII CONSULIS.

Salvete, o Tellus Lucinaque! tu peperisti,

nutibus mutis; tuum autem, beatissime, silentium
nunc luctuosum est, quo prius demulcebamur.

564. ANONYMUM.

Hic olim non-rite-sepultam recepit terra dehiscens
Laodicen, hostium injurias effugientem.
Monumentum autem quum-destruxisset clam-obrepens
Maximus conspicuum posuit Asiæ consul, [tempus,
et puellæ æneam postquam imaginem advertit alibi
jacentem inglorie, huic imposuit orbi.

565. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPT.

Ipsam Theodoten pictor *exhibuit*. Utinam vero arte
excidisset, et oblivionem parasset lugentibus!

566. MACEDONII CONSULIS.

Terra, et Ilithyia, tu quidem genuisti, tu vero tegis;
valete : utriusque confeci stadium.
Abeo autem, inscius quo vadam; neque enim ad-vos
aut cujus aut quis novi *aut* unde venerim.

567. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Candaulæ hoc sepulcrum : Justitia autem meum letum
nihil peccare conjugem dixit. [ubi-vidit,
Volebat enim *eam* binis, a viris ne conspici quidem,
sed aut priorem habere *eam*, aut præsentem.
Fatale-erat igitur Candaulæ ut-pateretur malum : nam
ostendere suam oculis alienis. [*aliter* non sustinuisset

568. EJUSDEM.

Bis septem me annos habentem abripuit fatum,
quam solam Didymo patri Thalia peperit.
Ah Parcæ, quid tar immites, neque ad nuptiales-thalamos
me duxistis, nec *ad* amabilis opera progenerationis?

Tu tegis : expletus cursus uterque mihi.
Nescio quo vadam : nec mirum; quippe nec ad vos
Ipse ego quis veni, cujus et unde, srio.

567. AGATHIÆ,

de Candauale.

Candaules situs hic ego sum; mea funera cernens
Justitia uxorem crimen habere negat.
Noluit illa viris nosci sine veste duobus,
Sed vel habere suum, vel cui visa fuit.
At nisi Candaulem ageret Deus ultor, amores
Spectandos aliis non daret ipse suos.

568. EJUSDEM.

Unica quæ Didymo fueram, castæque Thalæ,
Ad manes bis me septima traxit hyems.
Crudeles Parcæ, thalami cur jura negatis,
Dulciaque ex thalamo pignora nosse mihi?

5 οἱ μὲν γὰρ γονέες με γαμήλιον εἰς Ὑμέναιον
μέλλον ἄγειν· στυγεροῦ δ' εἰς Ἀχέροντος ἔβην.
Ἄλλὰ θεοὶ, λίτομαι, μητρὸς γε γόνους πατέρος τε
παύσατε, τηχομένων εἵνεκ' ἐμεῦ φθιμένης.

569. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Ναὶ λίτομαι, παροῦτα, φίλῳ κατάλεξον ἀκοίτῃ,
εὖτ' ἂν ἐμὴν λεύσσης πατρίδα Θεσσαλίην·
« Κἀθάναε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,
« αἰαῖ, Βοσπορίης ἐγγύθεν ἡτόνος·
« ἀλλὰ μοι αὐτόθι τεῦγ' κενήριον ἐγγύθι σεῖο,
« ὅφρ' ἀναμνησκήσῃ τῆς ποτὲ κουριδίης ».

570. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δουλείτιον μὲν ἀνακτες ἄκρον βίοτιο πρὸς ὄλβον
ἤγαγον ἐξ ἀρετῆς καὶ κλέος ἀνθυπάτων·
ὥς δὲ φύσις μιν ἔλυσεν ἀπὸ χθονός, ἀθάνατοι μὲν
αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκὸς ὀδε.

571. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὀρφέος οἰχομένου, τάχα τις τότε λείπετο Μοῦσα·
σεῦ δὲ, Πλάτων, φθιμένου, πᾶσατο καὶ κιθάρῃ·
ἦν γὰρ ἐτι προτέρων μελέων ὀλίγῃ τις ἀποβῶν
ἐν σαῖς σωζομένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμαις.

572. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐχ δόσις λεχέσσιν ἐτέρπετο λάθριος ἀνὴρ,
λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόγου·
ἐξαπίνης δὲ δόμων δροφὴ πέσε, τοὺς δὲ κακούργους
ἔσκεπεν, ἀλλήλοισι εἰσέτι μισγομένους.
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέρους κατέχει παγίς· εἰν ἐνὶ δ' ἀμφῷ
κεῖνται, συζυγίης οὐκέτι παυόμενοι.

573. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Χειρεδίου τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀττικὴ ἀρουρα,
εἰκόνα βητήρων τῆς προτέρης δεκάδος,

Namque ad conjugium cum ducere cura parentum
Me parat, ingredior triste Acherontis iter.
Sistite Di gemitus, quæso, matrisque, patrisque,
Quorum tabescunt pectora morte mea.

569. EJUSDEM.

Dic, hospes, dic quæso, viro mihi semper amato,
Si patriam videas, Thessala rura, meam :
Heu periit, periit conjux tua, namque sepulchrum
Bosphorii fluctus littora propter habet.
Fac sed et ipse domi tumulus mihi surgat inanis,
Semper ut ante oculos sit tibi primus amor.

570. [NICARCHI.]

Dulcitium ex virtute sua proconsulis ad jus
Et summas regum gratia vexit opes :
Quem postquam terris natura exsolverat, ipsum
Di superi, sedes hæc sacra corpus habet.

Nam me parentes quidem nuptialem ad Hymenæum
erant ducturi; odiosi vero Acherontis domum intravi.
Sed dii, obsecro, matris certe gemitibus et patris
ponite finem, tabescentium causa mei exstinctæ.

569. EJUSDEM.

Næ precor, viator, caro dic conjugi,
quando meam cernes patriam Thessaliam :
« Obiit tua conjux, habet autem illam in terra tumulus,
« heu, heu, Bosporium prope littus :
« sed mihi hic facito inane sepulcrum prope te,
« ut memineris uxoris quæ olim erat tibi legitimæ. »

570. ANONYMUM.

Dulcitium quidem principes summam ad vitæ felicitatem
provexerunt virtutis gratia et ad decus proconsulum ;
postquam autem natura eum sejunxit a terra, immortales
ipsum habent dii, corpus vero septum hocce. [quidem

571. LEONTHII SCHOLASTICI.

Orpheo mortuo, forsân aliqua tum relinquebatur Musa ;
te autem extincto, Plato, desiit et cithara.
erat enim adhuc priorum carminum parva quædam scin-
in tuo servata et ingenio et manibus. [tilla

572. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non puris toris delectabatur occultus vir,
lectum furans alienæ conjugis ;
sed illico domûs tectum ruit, et maleficos
textit, unum-alteri adhuc mixtos.
Communis autem utrosque tenet laqueus, et junctim ambo
jacent, complexum nondum desinentes.

573. LEONTHII SCHOLASTICI.

Chiredii hoc sepulcrum, quem aluit Attica tellus,
imaginem oratorum prioris decadis,

571. LEONTHII ORATORIS.

Orpheus cum periit, periit puto Musa, sed una :
At tecum periit jam, Plato, tota chelys.
Nam quicquid veteri restabat ab arte canendi,
Vixit id in sola mente manuce tua.

572. AGATHIÆ ORATORIS.

Furtivis mœchæ complexibus usus adulter
Gaudia carpebat, qualia jura vetant :
Cum subito domus ipsa ruit, pariterque jacentes
Opprimit illicitus quos sociabat amor.
Stringit adhuc illos communis nodus, in uno
Sunt due, quæque fuit copula, morte manet.

573. LEONTHII SCHOLASTICI.

Chiredius jacet hic, quem nutriit Attica tellus.
Illorum veterum rhetor imago decem ;

ρηϊδῶς πείθοντα δικασπόλον· ἀλλὰ δικάζων
οὔποτε τῆς ὀρθῆς οὐδ' ἔσον ἐτράπετο.

574. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Θεσμοὶ μὲν μεμέληντο συνήθεες Ἀγαθονίκῳ·
Μοῖρα δὲ δειμαίνειν οὐ δεδάχηκε νόμους·
ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα σοφῶν ἡμερσε θεμίστων,
οὔπω τῆς νομίμης ἔμπλεον ἡλικίης.
5 Οἰκτρά δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχσαν ἑταῖροι
κείμενον, οὗ θιάσου κόσμον ὀδυρόμενοι·
ἡ δὲ κόμην τίλλουσα γόφῳ πληκτίζετο μήτηρ,
αἰαῖ, τὸν λαγόνων μόχθον ἐπισταμένη.
Ἐμψης ὀλβιος οὗτος, ὃς ἐν νεότητι μαρνανθεὶς
10 ἔκφυγε τὴν βίотου θάσσον ἀλιτροσύνην.

575. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σῆμα Ῥόδης· Τυρίη δὲ γυνὴ πῆλεν· ἀντὶ δὲ πατρὸς
ἔκετο τήνδε πόλιν, κηδομένη τεκέων.
Αὕτη ἀειμνήστοιο λέγος κόσμησε Γεμέλλου,
ὃς πάρος εὐνομίης ἰδύμονα θῆκε πόλιν.
Γρῆϋς μὲν μόρον εὖρεν, ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα
ζῶειν· τῶν ἀγαθῶν οὐ δεχόμεσθα κόρον.

576. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓ.

[μοῖραν
Κάθθανες, ὦ Πύρρων· α. Ἐπέχω. β. Πυμάτην μετὰ
φῆς ἐπέχειν; α. Ἐπέχω. β. Σκέψιν ἔπαυσε τάφος.

577. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅστις με τριόδοισι μέσαις τάρχυσε θανόντα,
λυγρὰ παθὼν τύμβου μὴδ' ὀλίγοιο τύχοι,
πάντες ἐπεὶ Τίμωνα νέκυν πατέουσιν ὀδῖται;
καὶ μόρος ἄμμι μόνοις ἄμμορος ἡσυχίης.

578. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν κρατερὸν Πανοπῆα, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,

facile persuadentem iudici : sed iudicans ipse
nunquam a recta-via ne tantillum quidem deflectebat.

574. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Leges quidem curæ-fuerant velut-sodales Agathonico;
Parca autem timere non didicit leges;
sed eum rapuit-et sapientibus divellit a-juribus,
nondum legitima plenum ætate.
Miserabiliter autem super tumulo desleverunt sodales
jacentem, sui chori ornamentum deplorantes.
Comam autem vellens luctu plangebatur mater,
heu, heu, sui uteri laborem sciens.
Attamen beatus ille, qui in juventute tabefactus
effugit vitæ citius scelera.

575. LEONTII SCHOLASTICI.

Sepulcrum hoc Rhodes: Tyria mulier erat; sed pro patria
adiit hanc urbem, curam-habens puerorum.
Ipsa semper-memorandi lectum ornavit Gemelli,
qui antea bonarum-legum scientem præstitit urbem.
Anus quidem fatum invenit, debebat vero sexcentos annos.
vivere: bonorum non concipimus satietatem.

576. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPT.

[fatum
a. Mortuus-es, o Pyrrho? b. Hæsito. a. Extremum post
ais hæsitare? b. Hæsito. a. Hæsitationem finit tumulus.

577. EJUSDEM.

Quisquis me triviis in mediis sepelivit mortuum, [tur,
utinam ærumnosa passus nec tenuem tumulum sortia-
cuncti quoniam Timonem mortuum calcant viatores,
et sors-ultima nobis solis exsors est quietis.

578. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Validum Panopeum, venatorem leonum,

Judicibus promptus sua persuadere; sed ipse
Judex a recti tramite non abiit.

574. AGATHIÆ ORATORIS.

Jura quidem sollers pernoverat Agathonicus:
Sed non et Parca jura timere solent.
Nam cum legitimos nondum venisset ad annos,
Legitimis illum mors rapit a studiis.
Ad tumulum mæsti miserum gemuere sodales,
Et doluere sui lumen abisse chori.
Ipsa comam vellens plangebatur pectora mater
Non oblita fuit, quis peperisse labor.
Ille tamen felix, raptus juvenilibus annis,
Effugit vitæ crimina morte cita.

575. LEONTII ORATORIS.

Hic tumulata Rhodes. Patria est Tyrus: hanc quod in ur-
Venerit, hoc natis imputat illa suis. [bem
Ornavit thalamum victuri laude Gemelli,

Qui legum hanc urbem non siit esse rudem.
Multum vixit anus: sed vivere sæcula mille
Debuerat; numquam res bona nos satiat.

576. JULIANI CONSULARIS,

de Pyrrhone Sceptico, alternatum.

Mortuus es Pyrrhon? Dubito. Dubitare licetne
Post mortem? Dubito. Non sinit hoc tumulus.

577. EJUSDEM,

de eodem.

Quicumque ille, viam qui me sepelivit ad ipsam,
Sit miser, et nulla parte tegatur humi.
Luce carens Timon appellor ab omnibus, et sors
Una quiescentum nostra quiete caret.

578. AGATHIÆ ORATORIS.

Quærere terribiles ausum Panopea leones,

τὸν λασιοστέριον κέντορα παρδαλίων,
τύμβος ἔχει· γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς
σκορπίος, οὐτῆσας ταρσὸν ὀρεσσιβάτην.

6 Αἰγανὴν δὲ τάλαινα σίγυνά τε πὰρ χθονὶ καίται,
αἰαί, θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων.

579. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Πέτρου ὀρθῆς ῥητῆρος αἰεὶ γελώσαν ὀπωπῇ,
ἐξόχου εἰν ἀγοραῖς, ἐξόχου ἐν φιλίῃ.
Ἐν δὲ Διωνύσῳ θεούμενος ὦλετο μῦθος,
ὑψόθεν ἐκ τέγους σὺν πλεόνεσσι πεσών,
βαῖον ἐπιζήσας, ὅσον ἤρκεσε. Τοῦτον ἔγωγε
ἄγριον οὐ καλέω, τὸν δὲ φύσει θάνατον.

580. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Οὐποτέ με κρύψεις ὑπὸ πυθμένα νεάτων αἰθῆς
τόσσον, ὅσον κρύψαι πάνσκοπον ὄμμα Δίκης.

581. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤ.

Ἄντι φόνου τάφον ἄμμι χαρίζαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἴσων ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτων.

582. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαῖρέ μοι, ὦ ναυηγέ, καὶ εἰς Ἀΐδαο περήσας
μέμφο μὴ πόντου κύμασιν, ἀλλ' ἀνέμοις.
Κεῖνοι μὲν σ' ἐδάμασαν· ἄλδς δέ σε μείλιχον ὕδωρ
ἐς χθόνα καὶ πατέρων ἐξεκύλισε τάφους.

583. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄεθ' ἄλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νύμφια λέκτρα·
οὐ γὰρ ἂν ὠδίνων ἐξεφάνη πρόφασις.
Νῦν δ' ἡ μὲν τριτάλαινα γυνὴ τίκτουςα κάθηται,
γαστρί δὲ δυσκόλῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος·
τρισὴ δ' ἀμφιλύχη ὁρόμον ἦνυσεν, ἐξότε μίμνει
τὸ βρέφος ἀπρήκτοις ἐλπίσι τικτόμενον.
Κούφη σοὶ τελέθει γαστήρ, τέκος, ἀντὶ κοινῆς·

*hirsutis-pectoribus-præditarum punctorem pantherarum,
tumulus habet : concava enim e terra occidit eum terribilis
scorpius, vulnerans ejus talum montivagum.*

*Jaculum autem miserum, venabulaque in terra jacent,
heu, heu, jam audacium ludibria caprearum.*

579. LEONTII SCHOLASTICI.

*Petri vides oratoris semper-ridentem vultum,
excellentis in concionibus, excellentis in amicitia.
In Bacchi autem ludis spectans periit solus,
desuper e tecto cum pluribus delapsus,
paululum supervivens, quantum satis-fuit. Hanc equidem
violentam non voco, sed naturalem mortem ita voco.*

580. JULIANI ÆGYPTII.

*Nunquam me abscondes sub fundo ultimo terræ [stitiæ.
tantum, quantum opus ut-fallas omnituentem oculum Ju-*

581. JULIANI ÆGYPT.

*Pro cæde tumulum nobis largiris; sed et ipse
tales rursus sortiari a-cælo gratias.*

582. EJUSDEM.

*Salve mihi, o naufrage, et in orcum devectus
succense, non ponti fluctibus, sed ventis.
Illi quidem te domuerunt; maris vero te lenis unda
in terram et patrum ejecit tumulos.*

583. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

*Utinam non fuissent nuptiæ, non conjugales tori!
non enim puerperii-dolorum exstisset occasio.
Nunc vero infelicissima mulier parturiens desidet, [fans;
ventri autem infaustos-sinus-habenti mortuus inest in-
tertiumque crepusculum cursum confecit, ex-quo manet
intus puer, infectis spebus dum-parturitur.
Levis tibi est uterus, o puer, pro pulvere :*

*Nec minus in pardos vulnera certa dare,
Continet hic tumulus : postquam in pede scorpius illi
Montivago ex ima spicula fixit humo.
At domo deserta jacent venabula terra
Tragulaque, insultant nunc quibus et caprea.*

579. LEONTII ORATORIS.

*Rhetoris ora vides semper ridentia Petri;
Magnus ut arte fori, sic et amicitia.
Interiit solus, cum turba lapsus ab alto,
Dum Bromii spectat pulpita festa die;
Advivens modicum, quantum satis. Hanc ego laudo
Mortem; natura quæ venit, illa mala est.*

580. 581. JULIANI ÆGYPTII.

*Me licet occuleres subter fundamina terræ,
Non occulta foret res tamen illa Jovi :*

ANTHOLOGIA I.

*Namque is cuncta videt. Mihi das pro cæde sepulchrum :
Talia cælestes dent benefacta tibi.*

582. EJUSDEM.

*Naufrage noster ave, cumque ad Styga veneris, umbra
Accusa venti flamina, non pelagus;
Illi causa necis : sed te maris unda faventis
Pertulit ad terras, et sacra busta patrum.*

583. AGATHIÆ.

*O utinam nunquam thalami tædæque fuissent,
Causa puerperii sic quia nulla foret.
Nunc sedet exspectans nequicquam femina partus :
Exanimum miseræ viscera tendit onus;
Dumque latens in ventre sui spem protrahit ortus,
Tertius exacto præterit orbe dies.
Sit puer o tibi parve levis non terra sed alvus :*

αὐτῇ γάρ σε φέρει, καὶ χθονὸς οὐ χατέεις.

584. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πλώεις ναυηγόν με λαβὼν καὶ σήματι χώσας;
Πλῶε, Μαλειάων ἄκρα φυλασσόμενος·
αἰεὶ δ' εὐπλοίην μεθέποις φίλος· ἦν δέ τι βέζῃ
ἄλλο Τύχῃ, τούτων ἀντιάσαις χαρίτων.

585. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μύγδων τέρμα βίοιο λαχὼν, αὐτόστολος ἦλθεν
εἰς αἶδην, νεκύων πορθμίδος οὐ χατέων.
Ἢν γὰρ ἔχε ζῶων βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων,
ἄγραις εἰναλῆαις πολλάκι βριθομένην,
τῇνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, εὔτε τελευτῇ
εὖρετο συλλήξας ὀλκάδι καιομένη.
Οὕτω πιστὸν ἀνακτὶ πέλεν σκάφος, οἶκον ἀέζον
Μύγδονι, καὶ σύμπλουν ἐς βίον, ἐς θάνατον.

586. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτι σε πόντος ὄλεσσε καὶ οὐ πνεύοντες ἤηται,
ἀλλ' ἀκόρητος ἔρως φοιτᾶδος ἐμπορίης.
Εἴη μοι γαίης ὀλίγος βίος· ἐκ δὲ θαλάσσης
ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχων.

587. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Πάμφιλον φιλόσοφον.

Χθὼν σε τέκεν, πόντος δὲ διώλεσε, δέκτο δὲ ὠϊκος
Πλουτήος· κείθεν δ' οὐρανὸν εἰσανέβης.
Οὐχ ὥς ναυηγὸς δὲ βυθῷ θάνες, ἀλλ' ἵνα πάντων
κλήροις ἀθανάτων, Πάμφιλε, κόσμον ἄγῃς.

588. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δαμόχαρις Μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο σιγῇν.
Φεῦ! τὸ καλὸν Μούσης βάρβιτον ἡρεμέει·
ὦλετο Γραμματικῆς ἱερῇ βάσει. Ἀμφιρύτῃ Κῶς,

Hæc cum te teneat, nil opus illa tibi.

584. JULIANI ÆGYPTII.

Pergis iter pelagi, me, quem mare mersit, humato?
Perge, sed o Maleæ perfida saxa cave.
I precor, i felix : sed si fortuna quid in te
Peccarit, fiat, quod facis ipse, tibi.

585. EJUSDEM.

Ipse sua Mygdon Ditis rate vectus ad aulam,
Non habuit Stygii nave Charontis opus.
Quæ vitæ nutrix fuerat, testisque laborum,
Plena maris præda sueta redire domum,
Funeris hæc eadem socia est, injectaque flammis
It piscatorem cymba secuta suum.
Admiranda fide, rem Mygdonis auxit, et heret,
Ut fuerat vita, nunc quoque morte comes.

hic enim te fert, et terra non egēs.

584. JULIANI ÆGYPTII.

Navigas qui me naufragum excepisti et tumulto condidisti?
Naviga, Maleæ promontorium cavens; [faciat
semperque bona-navigatione utare amicus; si quid vero
secus Fortuna, harum vicissim compos-fias-gratiarum.

585. EJUSDEM.

Mygdon finem vitæ sortitus, sua-ipsius-scapha-vectus venit
in Orcum, mortuorum cymba non egens. [borum,
Quam enim habuerat vivens victus-largitricem, testem la-
capturis marinis sæpenumero onustam, [vitæ
hanc et in morte sortitus-est cursus-sociam, quum finem-
invenit, una-desinens-esse cum-navi combusta.
Adeo fida domino fuit scapha, domum augens
Mygdoni, et socia-navigandi in vitam, in mortem.

586. EJUSDEM.

Minime te pontus perdidit neque spirantes venti,
sed insatiabilis amor insane-vagantis mercaturæ.
Sit mihi de-terra tenuis victus; e mari vero
aliis curæ-sit lucrum cum-procellis-deluctans.

587. EJUSDEM.

In Pamphilum philosophum.

Terra te genuit, mare autem perdidit, excepitque sedes
Plutonis; inde vero cælum ascendisti. [omnium
Non autem ut naufragus in profundo obiisti, sed quo
sortibus (regnis) immortalium, Pamphile, ornamen ad-
[das.

588. PAULI SILENTIARII.

Democharis Parcæ extremum subit silentium.
Heu, pulchrum Musæ barbiton quiescit; [Cos,
periit Grammaticæ sacrum fundamentum. O circumflus

586. EJUSDEM.

Non tibi causa necis venti, neque Nereos unda,
Verum ex merce lucri non satiatius amor.
Vita sit in terra tenuis mihi : quos maris urit
Quæstus, eant, et cum turbine bella gerant.

587. EJUSDEM,

in Pamphilum philosophum.

Tellus te genuit, mare perdidit, accipit Orcus,
Inde petis summi lucida templa poli.
Non hoc passus eras ut naufragus, optime, sed tu,
Pamphile, ut ornares omnia regna Deûm.

588. PAULI SILENTIARII,

de Demochari, discipulo Agathie.

Democharis terram fato cogente subivit :
Inclyta Pieridum barbitos illa silet.
Grammatices sacrum columen ruit : æquoreæ Co

καὶ πάλι πένθος ἔχεις ὅσον ἐφ' Ἱπποκράτει.

589. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μηδὲν ἀπαγγείλειαις ἐς Ἀντιόχειαν, ὁδῖτα,
 μὴ πάλιν οἰμώξῃ χεύματα Κασταλίδης,
 οὐνεκεν ἐξαπίνης Εὐστοργίος ἔλλιπε μουσαν,
 θεσμῶν τ' Αὐσονίων ἐλπίδα μαψιδέην,
 ἐβδόμακτον δέκατόν τε λαχὼν ἔτος· ἐς δὲ κονίην
 ἡμείφθη κενεὴν εὐσταχυς ἡλικίῃ.
 Καὶ τὸν μὲν κατέχει χθονίος τάφος· ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὐνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

590. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κλεινὸς Ἰωάννης. α. Θνητός, λέγε. β. Γαμβρὸς ἀνάσ-
 β. Θνητὸς δμῶς. α. Γενεὴς ἀνθος Ἀναστασίου. [σης.
 β. Θνητοῦ κακέινου. α. Βίον ἐνδικός. β. Οὐκέτι τοῦτο
 θνητὸν ἔφης· ἀρεταὶ κρείσσονές εἰσι μόρου.

591. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἵππατίου τάφος εἰμὶ· νέκυν δ' οὐ φημι καλύπτειν
 τόσσου τόσσοις ἐὼν Αὐσονίων προμάχου·
 γαῖα γὰρ αἰδομένη λιτῇ μέγαν ἀνέρα χῶσαι
 σήματι, τῷ πόντῳ μᾶλλον ἔδωκεν ἔχειν.

592. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὸς ἀναξ νεμέσῃσε πολυρλοίσβοισι θαλάσσης
 κύμασιν, Ἵππατίου σῶμα καλυψαμένοις·
 ἤθελε γάρ μιν ἔχειν γέρας ὕστατον, οἷα θανόντα,
 καὶ μεγαλοφροσύνης κρύψε θάλασσα χάριν.
 Ἐνθεν, πρηϋνόου κραδίης μέγα δαίμα, φαινόντων
 τίσῃσεν κενεῷ σήματι τῷδε νέκυν.

593. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Τὰν πάρος ἀνθήσασαν ἐν ἀγλαΐᾳ καὶ αἰοιδᾷ,
 τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας,
 Εὐγενίαν κρύπτει χθονίᾳ κόνις· αἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 κείραντο πλοκάμους Μοῦσα, Θέμις, Παφία.

Luctus adest, olim qualis ob Hippocratem.

589. AGATHIÆ,

de Eustorgio.

Civibus Antiochi quod cernis parce, viator,
 Dicere, ne rursum Castalis unda fluat :
 Quod subito Musas Eustorgius iste reliquit,
 Et Latiae leges spe cecidere sua.
 Post septem, decimum vix dum compleverat annum,
 In cineres aetas frugibus apta cadit.
 Ille quidem nunc tectus humo cadit : illius autem
 Conspicimus nomen pictaque membra loco.

590. JULIANI AEGYPTII,

de Johanne genero Euphemiae uxoris Justini.

Clarus Ioannes. Mortalis dic tamen. Idem
 Et gener Augustæ, stirps et Anastasii.

iterum luctum habes qualem de Hippocrate.

589. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Nil nuncii-portes Antiochiam, o viator,
 ne rursus ejulent fluenta Castaliae,
 quod repente Eustorgius destituit musam,
 legumque Ausoniarum spem irritam,
 septimum decimumque sortitus annum : in pulverem vero
 mutata est vanum pulchras-spicas-ferens juvenas.
 Et eum quidem habet subterraneum sepulcrum ; sed pro
 nomen et penicillorum colores cernimus. [illo

590. JULIANI AEGYPTII.

a. Clarus Joannes. b. Mortalis, dic. a. Gener reginae.
 b. Mortalis nihilominus. a. Generis flos Anastasii.
 b. Mortalis et illius. a. Vita justus. b. Non jam hoc
 mortale dixisti : virtutes plus pollent morte.

591. EJUSDEM.

Hypatii tumulus sum ; cadaver autem non dico occultare
 tanti tantulus quum-sim Ausoniorum defensoris.
 Terra enim verita parvo magnum virum condere
 sepulcro, mari potius eum habere dedit.

592. EJUSDEM.

Ipsa princeps succensuit multisonis ponti
 fluctibus, Hypatii corpus qui-texerint ; [mortuum,
 volebat enim eum habere mercedem novissimam, utpote
 et magnanimitatis hausit mare gratiam.
 Unde, benevoli animi grande documentum, illustrem
 honoravit inani sepulcro hocce mortuum.

592. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Quæ prius floruit in venustate et camæna,
 quæ valde-honoratæ memor fuit juris-scientiæ,
 Eugeniam tegit terrenus pulvis ; sed super tumulo
 sibi-secuerunt cincinnos Musa, Themis, Paphia.

Mortales sed et hi. Vita justissimus. Hoc non
 Mortale est : virtus nam negat una mori.

591. EJUSDEM,

de Hypatio cognato Imperatoris Anastasii, quem Imperator
 Justinianus submergi jussit.

Hypatii spector tumulus, sed non tego corpus
 Ausonidum tanti tantulus ipse Ducis.
 Namque viri meritis nullum satis esse sepulchrum
 Terra putans ipsum donat habere mari.

593. AGATHIÆ,

de sorore sua Eugenia.

Quæ formæ cantusque simul florebat honore,
 Cui super et leges discere cura fuit,
 Eugeniam tellus tegit hæc ; in funere vulsis
 Crinibus adstabant Cypria, Musa, Themis.

594. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Μνημα σὸν, ὦ Θεόδωρε, πανατρεκές, οὐκ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀλλ' ἐνὶ βιβλιακῶν μυριάσιν σελίδων,
αἷσιν ἀνεζώγρησας ἀπολλυμένων, ἀπὸ λήθης
ἀρπάξας, νοερῶν μόχθον ἀοιδοπολῶν.

595. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάτθανε μὲν Θεόδωρος· ἀοιδοπόλων δὲ παλαιῶν
πληθὺς οἰχομένη νῦν θάνεν ἀτρεκέως.
Πᾶσα γὰρ ἐμπνέονται συνέπνεε, πᾶσα δ' ἀπέσθη
σθεννυμένου· κρύφθη δ' εἰν ἐνὶ πάντα τάφῳ.

596. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον, οὔτε μ' ἄκοιτις
ἔστυγεν, οὔτ' αὐτὸς Θεόδοτος Εὐγενίης
ἐχθρὸς ἐκὼν γενόμεν· ἀλλὰ φθόνος ἡέ τις ἄτη
ἡμέας ἐς τόσσην ἤγαγεν ἀμπλακίην.
Νῦν δ' ἐπὶ Μινῶν καθαρὴν κρηπίδα μολόντες
ἀμρότεροι λευκὴν ψῆφον ἐδεξάμεθα.

597. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἢ γλυκερὸν μέλψασα καὶ ἀλκιμον, ἡ θρόον αὐδῆς
μούνη θηλυτέρης στήθεσι ρηξαμένη,
κεῖται σιγαλῇ· τόσον ἔσθνε νήματα Μοίρης,
ὡς λιγυρά κλείσαι χεῖλεα Καλλιόπης.

598. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε φύσις θήλεια, καὶ οὐ πολλοῖο καρήνου
ἀδρανίη φωνῆς σῆς κατέλυσε βίην·
ἀλλὰ μόλις ξυνοῖσι νόμοις εἴξασα τελευτῆς,
φεῦ, φεῦ, Καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ὅπα.

599. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔνομα μὲν ΚΑΛΗ, φρεσὶ δὲ πλέον ἡ ἐπὶ προσώπῳ,

594. JULIANI ÆGYPTII.

Monumentum tuum, o Theodore, verissimum, non in tu-
sed in chartacearum millibus paginarum, [mulo,
per-quas suscitavisti pereuntium, ex oblivione
dum-rapiebas, ingeniosorum laborem vatum.

595. EJUSDEM.

Mortuus-est Theodorus, et vatum antiquorum
multitudo defuncta nunc mortua-est vere. [est
Omnis enim cum-spirante una-spirabat, omnisque extincta-
cum-extincto : condita-sunt in uno cuncta tumulo.

596. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Næ juro per in terra extremum cursum, nec me uxor
oderat, neque ipse Theodotus Eugeniæ
inimicus sponte factus-sum : sed invidia aut aliqua sors-
nos in tantam adduxit aberrationem. [fatalis
Nunc vero ad Minois sanctum tribunal ubi venimus,
ambo album lapillum accepimus.

597. JULIANI ÆGYPTII.

Quæ dulci canebat et forti-cantu, quæ plenum-sonum vo-
femineæ sola pectore rupit, [cis
jacet muta. Tantum valebant fila Parcæ,
ut arguta clauserint labia Calliopes.

598. EJUSDEM.

Neque natura feminea, neque cani capitis
debilitas vocis tuæ rupit robur :
sed vix communibus legibus obsecuta mortis,
heu, heu, Calliope, tuam deposuisti vocem.

599. EJUSDEM.

Nomine quidem Pulchra, mente autem plus quam vultu,

594. JULIANI ÆGYPTII,
de Theodoro.

Est, Theodore, tibi monumentum nobile, non hæc
Saxa, sed egregii millia multa libri,
Docta quibus revocas Lethes a flumine vatum
Carmina, nec pateris nomina prisca mori.

595. EJUSDEM,
de eodem.

Mortuus es, Theodore : tuo cum funere tota
Prisca poetarum turba sepulta jacet.
Spirabat pariter nam te spirante ; cadente
Te cecidit : cunctis unus hic est tumulus.

596. AGATHIÆ ORATORIS,
de Theodoto genero in dissidio
cum uxore mortuo.

Juro per vitæ spatia ultima, non mihi conjunx
Hostis erat, nec ego Theodotus Eugeniæ

Hostis sponte mea, sed tantis nescio quis nos
Fascinus implicuit vel fera fata malis.
Nunc (incorrupte sic judicat omnia Minos)
Calculus est nobis albus utrique datus.

597. JULIANI ÆGYPTII
ex genere Præfectorum Augustalium.

Quæ suaves dedit ore sonos, quæ pectore norat
Femineo dulces edere sola modos ;
Triste silet. Tantumne valent heu flamina Parcæ,
Argutæ claudant ut labra Calliopes ?

598. EJUSDEM.

Non tibi mollities sexus, nec senior ætas
Dissolvit vocis robora tanta tuæ.
Sed vix præscripta finis cum lege veniret,
Solvisti ipsa tuos, Calliopea, sonos.

599. EJUSDEM.

Nomine Pulchra, sed et vultu simul, et magis intus,

κάθανε· φεῦ, Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ.
 Καὶ γὰρ ἦν Παφίη πανομοίως, ἀλλὰ συνεύνη
 μούνη· τοῖς δ' ἑτέροις Παλλὰς ἐρμυνοτάτη.
 5 Τίς λίθος οὐκ ἐγόσησεν, δέ' ἐξήρπαξεν ἐκείνην
 εὐρυβίης Ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκαλίδων;

600. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ᾠριος εἶχέ σε παστὰς, αἰώριος εἶλέ σε τύμβος,
 εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη.
 Σοὶ γενέτης, σοὶ πικρὰ πόσις κατὰ δάκρυα λείβει,
 σοὶ τάχα καὶ πορθμεὺς δακρυχέει νεκύων·
 οὐ γὰρ θλον λυκάθαντα διήνυσας ἄγχι συνεύνου,
 ἀλλ' ἑκκαιδεκέτιν, φεῦ, κατέχει σε τάφος.

601. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεῦ, φεῦ, ἀμετρήτων χαρίτων ἔαρ ἤδ' μαραίνει
 ἀμρὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νετερίων.
 Καὶ σέ μὲν ἤρπασε τύμβος ἀπ' ἡελιώτιδος αἴγλης,
 πέμπτον ἐφ' ἑνδεκάτῳ πικρὸν ἄγουσαν ἔτος,
 σὸν δὲ πόσιν γενέτην τε κακαῖς ἀλάωσεν ἀνίαις,
 οἷς πλέον ἡελίου λάμπες, Ἀναστασίη.

602. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εὐστάθιε, γλυκερὸν μὲν ἔχεις τύπον· ἀλλὰ σε κηρὸν
 δέρκομαι, οὐδ' ἔτι σοι κείνο τὸ λαρὸν ἔπος
 ἔξεται ἐν στομάτεσσιν· τετὴ δ' εὐάνθεμος ἦδη,
 αἰαῖ, μασιδίῃ νῦν χθονὸς ἔστι κόνις.
 5 Πέμπτου καὶ δεκάτου γὰρ ἐπιψάύσας ἐνιαυτοῦ
 τετράκις ἐξ μόνους ἔδρακες ἡελίου·
 οὐδὲ τεοῦ πάππου θρόνος ἤρκεσεν, οὐ γενετῆρος
 ὄλθος. Πᾶς δὲ τετὴν εἰκόνα δερκόμενος
 τὴν ἀδίκον Μοῖραν καταμέμφεται, οὐνεκα τοῖνυν,
 10 ἃ μέγα νηλεῖς, ἔσθεςεν ἀγλατήν.

603. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

α. Ἀγρίος ἐστὶ Χάρων. β. Πλέον ἤπιος. α. Ἦρπασεν ἤδη

Occidit. Orbata es, Gratia, vere tuo.
 Par fuit hæc Paphiæ, sed soli nempe marito,
 Soli, namque aliis non nisi Pallas erat.
 Heu quæ non gemuit cautes, complexibus illam
 Conjugis eripuit cum Stygis ater herus.

600. EJUSDEM,
de Anastasia.

Nacta thorum matura sed immatura sepulchrum
 Gratia mortales inter Anastasie,
 Heu tibi dat lacrymas pater, infelixque maritus;
 Credo dat et Stygii portitor ipse lacus.
 Unus conjugit nondum trauisiverat annus:
 Hic tu sex annos nata decemque jaces.

601. EJUSDEM,
de eadem.

Innumeras veneres vernantes abstulit in te
 Quam cito carnificis ferrea Ditis hyems.

obiit; heu, Gratiarum periit ver.
 Etenim erat Paphiæ per-omnia-similis, sed marito
 soli, ceteris vero Pallas munitissima.
 Quæ petra non ingemuit, quum eripuit illam
 robustissimus Pluto viri ex ulnis?

600. EJUSDEM.

Maturus habebat te thalamus, immaturus abstulit te tu-
 rosearum Charitum flos, Anastasia. [mulus,
 Tibi pater, tibi amarus conjux fletus fundit,
 tibi forsan et portitor illacrimat mortuorum.
 Non enim integrum annum confecisti juxta tori-consortem,
 sed sedecennem, heu, continet te sepulcrum.

601. EJUSDEM.

Heu, heu, immensarum gratiarum ver dulce marcidum-
 in te *mortua* crudivororum hyems inferorum. [reddit
 Et te quidem rapuit tumulus a solari splendore,
 quintum ab undecimo amarum agentem annum;
 tuum vero conjugem patremque malis excæcavit mæroribus,
 quibus plus sole affulgebas, Anastasia.

602. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Eustathie, dulcem quidem habes formam; sed te ceram
 cerno, neque jam tibi illud suave verbum
 sedet in ore; tua autem bene-florida pubertas,
 heu, heu, vanus nunc terræ est pulvis.
 Quintum et decimum enim vix-assecutus annum
 quater sex solos vidisti soles (*dies*);
 neque tui avi thronus opem-tulit, non patris
 divitiæ. Quisque autem tuam imaginem aspiciens
 injustam Parcam accusat, quod talem,
 heu oppido immitis, exstinxit pulchritudinis-splendorem.

603. JULIANI EX PRÆFECT. ÆGYPT.

a. Ferus est Charon. b. Potius mitis. a. Rapuit jam

Nam dat te tumulo, rapiens a lumine solis,
 Annus ab undecimo qui tibi quintus erat.
 Obruit ille patrem dolor, et cum patre maritum,
 Queis tua lux quam sol pluris, Anastasia.

602. AGATHIÆ ORATORIS.

Nunc quoque pulchra tua est facies, sed cærea tantum;
 Blanda nec ore tuo vox sedet, Eustathie;
 Et modo quæ vernis florebat honoribus ætas,
 Nunc terræ cinis est, prætereaque nihil.
 Nam tibi, quindecimus cum se vix panderet annus,
 Sex in eo soles præteriere quater.
 Te nec Avi solium, nec opes juvere paternæ.
 Quisquis, ficta licet, conspicit ora tua,
 De fato queritur, Fuit hoc crudele ferumque,
 Dicens, cum potuit tollere tale jubar.

603. JULIANI

ex genere Præfectorum Augustalium.
 Ah ferus est Pluto? Placidus magis. Abstulit ille

τὸν νέον. β. Ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
α. Τερπικλῆς δ' ἀπέπαυσεν. β. Ἀπεστυφέλιξε δὲ μόχθων.
α. Οὐκ ἐνόησε γάμους. β. Οὐδὲ γάμων δόνας.

604. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια, παρθένε κούρη,
ἑστόρεσαν παλάμαις πενθαλέαις γενέται.
Καὶ σὺ μὲν ἀμπλαχίας βιότου καὶ μόχθον Ἐλευθοῦς
ἔκφυγες· οἱ δὲ γόνων πικρὸν ἔχουσι νέφος.
Δωδεκέτιν γὰρ μοῖρα, Μακρυδονίη, σε καλύπτει,
κάλλεσιν ὀπλοτέρην, ἥθεσι γηραλέην.

605. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓ.

Σοὶ σὸρὸν εὐλαΐγγα, Ῥοδοί, καὶ τύμβον ἐγείρει,
ῥυσία τε ψυχῆς δῶρα πένησι νέμει,
ἀν' εὐεργεσίης γλυκερὸς πόσις· ὅττι θανοῦσα
ὠκύμορος κείνῃ δῶκας ἔλευθερίην.

606. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πρῆγς, ἔλευθερίην ἐπιειμένος, ἡδὺς ἰδέσθαι,
ἐν βιότῳ προλιπὼν υἷα γηροκόμον,
τύμβον ἔχει Θεόδωρος ἐπ' ἐλπίδι χρέσσονι μοίρης,
δλβιος ἐν καμάτοις, δλβιος ἐν θανάτῳ.

607. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ψύλλα πρεσβυγενῆς τοῖς κληρονόμοις φθονέσασα,
αὐτὴ κληρονόμος τῶν ἰδίων γέγονεν·
ἀλλομένη δὲ τάχος κατέβη δόμον εἰς Ἀΐδαο,
ταῖς δαπάναις τὸ ζῆν σύμμετρον εὐρομένη.
Πάντα φαγοῦσα βίον συναπώλετο ταῖς δαπάναισιν·
ἤλατο δ' εἰς αἶδον, ὡς ἀπεκερμάτισεν.

608. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ. ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππῃ
κοιχυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεν,

Hunc juvenem. Quovis cum sene mente parem.
Gaudia rupit ei. Rupit quoque tædia vitæ.
Nondum illi conjux. Nec mala conjugii.

604. PAULI SILENTIARII.

Heu non in thalamo, sed tristi in funere lectum,
Virgo, tibi mærens stravit uterque parens.
Lucinæ tu tela, simul mala crimina vitæ
Effugis : ast illos turbo, Macedonia,
Turbo doloris agit, bissexto conderis anno,
Ore puella, probis moribus inter anus.

605. JULIANI,

ex præfectis Augustalium Æg., jocus.

Sume Rhodo loculum de marmore, sume sepulchrum,
Pauperibusque animum quæ data dona pient :
Hæc merito atque lubens tribuit tibi vir tuus, illi
Quod data libertas tam cito morte tua.

illum juvenem. b. Sed mente senibus parem.
a. Et voluptate privavit. Sed avertit ab ærumnis.
a. Non novit nuptias. b. Neque nuptiarum dolores.

604. PAULI SILENTIARII.

Lectum tibi pro nuptiis sepulcralem, o virgo puella,
straverunt palmis luctuosos parentes.
Et tu quidem errores vitæ et laborem Ilithyæ
effugisti : illi autem luctuum amaram habent nubem.
Duodecennem enim fatum, o Macedonia, te sepelit,
veneribus juvenem, moribus grandævam.

605. JULIANI EX PRÆFECT. ÆGYPT.

Tibi loculum-e-pulchro-lapide, Rhodo, et tumulum erigit,
redempturaque animam dona pauperibus impertit,
pro beneficio, dulcis maritus, quod mortua
cito-fato illi dedisti libertatem.

606. PAULI SILENTIARII.

Mansuetus, libertatem animi indutus, suavis aspectu,
in vita destituens filium qui-senem-patrem-fovebat,
tumulum tenet Theodorus cum spe meliore quam-fatum,
felix in laboribus, felix in morte.

607. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Psylla annosa hæredibus invidens,
ipsa hæres propriarum-fortunarum fuit ;
et saltu celeriter descendit in domum Orci,
sumptuum et vitæ congruam-mensuram nacta.
Omniem depasta victum, una-defecit-cum expensis,
et desiliit in Orcum, postquam numos-plane-absumpsit.

608. EUTOLMII SCHOLAST. ILLUSTRII

Filii ante-tempus-rapti mortem dolens Menippa
una-cum ejulatu magno spiritum effudit,

606. PAULI SILENTIARII.

Liber et ingenio facilis, suavisque videri,
Cui superest natus qui senis altor erat ;
Spe fati melioris habes, Theodore, sepulchrum,
Felix in vita paupere, morte quoque.

607. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Psylla anus ipsa suis hæredibus invida, cepit
Consilium hoc, hæres ut foret ipsa sibi.
Et subito saltu descendit ad infera regna,
Ut ratio vitæ sumptibus æqua foret.
Ederat ut vitam, periit cum sumptibus una ;
Ut nummi deerant, in Styga desiliit.

608. EUTOLMII ORATORIS,

Viri Illustris.

Nati fata sui dum luget acerba Menippe,
Dum grave suspirat, spiritus ipse fugit.

οὐδ' ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνέυσασα γοῆσαι·
ἀλλ' ἄμα καὶ θρήνου παύσατο καὶ βίотου.

609. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤ.

Ἄττικὸς ἐς ξυνὴν με παναγρέος ἐλπίδα Μοίρης
θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχνη τάφον,
παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτου φόβον. Ἄλλ' ἐπὶ δὴρὸν
ἥλιος σοφίης μινέτω ἡελίῳ.

610. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡ.

Ἡρπασέ τις νύμφην, καὶ τὸν γάμον ἥρπασε δαίμων,
ψυχῶν συλήσας τερπομένην ἀγέλην.
Εἷς γάμος εἰκοσιπέντε τάφους ἐπλήσσε θανόντων,
πάνδημος δὲ νεκρὸν εἷς γέγονεν θάλαμος.
Νύμφη Πενθεσίλεια πολύστονε, νυμφίε Πενθεῦ,
ἀμφοτέρων δ γάμος πλούσιος ἐν θανάτοις.

611. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛ. ΙΑΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Παρθενικὴν Ἑλένην μετ' ἀδελφεὸν ἄρτι θανόντα
δειλαίη μήτηρ κόψατο διπλασίως.
Μνηστῆρες δ' ἐγόησαν ἴσον γόνον· ἦν γὰρ ἐκάστῳ
ὀρηνεῖν τὴν μήπω μηδενὸς ὡς ἰδίην.

612. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Φεῦ, φεῦ, τὴν δεκάτην Ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν
Ῥώμης καὶ Φαρίης, ἥδε χέευθε κόνις.
Ὡλετο φορμύγγων τερετίσματα, λήξαν αἰοδαί,
ὅσπερ Ἰωάννη πάντα συνολλύμενα.
Καὶ τάχα θεσμὸν ἔθηκαν ἐπ' αἰὶν ἑνέα Μοῦσαι,
τύμβον Ἰωάννης ἀνθ' Ἑλικῶνος ἔχειν.

613. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ.

Ἐπὶ Διογένηι ἀδελφόπαίδι.

Σοὶ τόδε, Διόγενης, θαλερῆς μνημῆϊον ἦβης
Πόντῳ ἐν Εὐξείνῳ θήκατο Φρυγ' γενέτης,
φεῦ, πάτρης ἐκὰς ὅσσον· Ἄγεν δέ σε νεῦμα θεοῦ,
πατρὸς ἀδελφεῶι πένθος ὀφειλόμενον,

Nec revocare animam potuit, lugeret ut ultra,
Sed defecerunt vita dolorque simul.

610. PALLADÆ.

Rapta fuit nubens, rapta est occasio Diti,
Umbrarum totos abstulit ille choros.
Uno ex connubio viginti quinque sepulchra
Cernimus; hic thalamus quid nisi pestis erat?
Sic, Pentheu conjunx, et conjunx Penthesilea,
Dives erat multo funere vester amor.

611. EUTOLMII ORATORIS,

Viri Illustris.

Virgo secuta Helene cum fata recentia fratris,
Ploravit gemino victa dolore parens.
Tantundem fecere proci: cum neminis esset,

neque potuit rursus sumpto-spiritu lamentari,
sed simul et gemendi finem fecit et vivendi.

609. PAULI SILENTIARII.

Atticus in communem me cuncta-rapientis spem Parcæ
animo impavido vivus fodit sepulcrum,
ludens virtute sua mortis metum. Sed in longum-ævum
sol sapientiæ (*Atticus*) maneat soli.

610. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Rapuit quidam novam-nuptiam, et nuptias rapuit dæmon,
animarum furatus lætantem turbam. [mortuorum,
Unum matrimonium quinque-et-viginti tumulos implevit
communeque sepulcretum unus factus-est thalamus.
O sponsa Penthesilea multum-gemens, o sponse Pentheu,
amborum nuptiæ divites mortibus.

611. EUTOLMII SCHOLASTICI ILLUSTRIS.

Virginem Helenam post fratrem recens mortuum
misera mater flevit fletu-duplici. [cuique
Proci autem gemuerunt æquum gemitum: erat enim uni-
ploranda ut sua quæ nondum erat ullius *eorum*.

612. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Heu, heu, illam decimam Musam, citharistriam illam
Romæ et Phariæ urbis, hic tegit pulvis.
Perierunt testudinum modulamina, desierunt cantus.
tanquam una-cum Joanna extincta omnia.
Ac forsitan legem sibi posuerunt dignam novem Musæ,
ut tumulum Joannæ pro Helicone incolant.

613. DIOGENIS EPISCOPI.

In Diogenem fratris filium.

Tibi hunc, o Diogenes, florentis monumentum pubertatis,
Ponto in Euxino posuit Phryx genitor,
heu, a patria quam procul! duxit autem te nutus Dei,
patris fratri luctum debitum,

Sic illam flerunt, ceu sua cuique foret.

612. AGATHIÆ ORATORIS.

Heu tenet hæc decimam tellus Heliconida, nota
Quæ fuit arte tibi, Roma, tibi que Pharus.
Nusquam jam citharæ modulamina, carmina nusquam,
Tristis Ioannæ finis et ista tulit.
Et puto se dignam legem scivere Camenæ
Ut nunc hunc tumulum, non Heliconæ colant.

613. DIOGENIS, EPISCOPI AMISI,
de fratris filio.

Hæc tibi, Diogenes, viridis monumenta juventæ
Ponit ad Euxinæ Phryx pater æquor aquæ:
Quam procul heu patria! Deus hoc curarat, ut ires
Ad patruum, luctus causa futura brevi.

- 5 δς σε περιστείλας ἱερῇ παλάμῃ τε καὶ εὐχῇ
γείτονα τῆς μακάρων ὅηκε χοροστασίης.

614. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

- Ἑλλανὶς τριμάκαιρα καὶ ἁ χαρίεσσα Λάμαξις
ἦσθην μὲν πάτρας φέγγεα Λεσβιάδος·
8 αἶα δ' Ἀθηναίῃσι σὺν δλκάσιν ἐνθάδε κέλσας
τὰν Μυτιληναίων γὰν ἀλάπαζε Πάχης,
5 τὰν κουρᾶν ἀδίκως ἡράσσατο, τὼς δὲ συνεύουκ
ἐκτανεν, [ὥς] τήνας τῆδε βιησόμενος.
Ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίῳ βόου πλατὺ λαΐτωμα φερέσθην,
καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοψοπίαν δραμέτην·
δάμῳ δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχηςτος,
10 μέσσα μιν εἰς ὅλοην κῆρα συνηλασάτην.
Τοῖα μὲν, ὦ κούρη, πεπονθήκατον· ἄψ δ' ἐπὶ πάτραν
ἦκετον, ἐν δ' αὐτᾷ κείσθον ἀποφθιμένα·
εὖ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ ποτὶ σᾶμα συνεύων
εὐδετον, ἐς κλεινᾶς μνᾶμα σαοφροσύνας·
15 ὕμεῦσιν δ' ἔτι πάντες δμόφρονας ἡρώϊνας,
πάτρης καὶ ποσίων πῆματα τισαμένας.

615. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας,
Μουσαῖον φθίμενον· σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

616. ΑΛΛΟ.

ᾧ δὲ Λίνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα,
Μούσης Οὐρανίης υἱὸν εὖστεφάνου.

617. ΑΛΛΟ.

Θρηῖκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
δὲν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς φολόεντι βέλει.

618. ΑΛΛΟ.

Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ
ἦδε πάτρα Λίνδος πόντῳ ἀγαλλομένη.

619. ΑΛΛΟ.

Πλούτου καὶ σοφίης πρύτανιν πατρίς ἦδε Κόρινθος
κόλποις ἀγγεῖλος γῇ Περίανδρον ἔχει.

620. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ

Sed bene, munitum quod te precibusque manuque
Ipse beatorum misit adire choros.

615. De Musæo.

Musæi cineres, Eumolpo patre creati,
Hoc clausos tumulo terra Phaleris habet.

616. De Lino.

Mortuus heu tegitur Linus hac tellure sepultus,

qui te compositum sacra manuque et prece
vicinum beatorum locavit choreas.

614. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Hellanis felicissima et venusta Lamaxis
erant quidem patriæ lumina Lesbicæ;
quando autem Atticis cum navibus huc appulsus
Mytilenæorum terram vastavit Paches,
puellarum scelesto arsit-amore; torique consortes
interfecit, tanquam illas sic per-vim-habitus.
Hæ vero per Ægei fluenti latam undam ferebantur
et ad asperam Mopsopiam cucurrerunt;
ac populo nunciarunt nefarii facinora Pachetis,
donec eum in funestum fatum deturbarent.
Tales quidem, o puellæ, labores-exantlastis; rursus au-
venistis, et in ipsa jacetis defunctæ: [tem in patriam
bonumque laborum fructum-cepistis, quum juxta tumulum
dormiatis, in præclari monumentum pudoris; [conjugum
canunt autem adhuc cuncti unanimas heroinas,
patriæ et conjugum injurias quæ-ultræ-sunt.

615. ANONYMUM.

Eumolpi dilectum filium habet Phalericum solum,
Musæum extinctum; corpus sub hoc tumulo.

616. ALIUD.

Hic Linum Thebanum excepit terra mortuum
Musæ Uraniæ filium pulchra-corona-conspiciuæ.

617. ALIUD.

[peliverunt
Thracem auream-lyram-gerentem hic Orpheus Musæ se-
quem occidit alte-regnaus Jupiter fumanti jaculo.

618. ALIUD.

Virum sapientem Cleobulum extinctum luget
hæc patria Lindus mari superbiens.

619. ALIUD.

Divitiarum et sapientiæ principem patria hæc Corinthus
in-sinu mari-proxima tellus Periandrum habet.

620. DIOGENIS LAERTII.

Nunquam doleat tibi te non attigisse aliquid, sed

Ille coronatæ filius Uraniæ.

617. De Orpheo.

Auratæ dominum fidis hic posuere Camæaræ
Occisum flammis Orpheus Thracia Jovis.

618. In Cleobuli sepulchro.

Corde virum sapiente suum civem Cleobulum
Exstinctum plorat Lindos alumna maris.

τέρπεο πᾶσιν ὁμοῖς οἷσι δίδωσι θεός·
καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσθη,
οὐνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρῆξις ἧς ἔθελεν.

621. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς στυγερὸν δόμον Ἀΐδος ἔσθην
κάμμορος, εἶδατι Σαρδῶνιο σελίνιοιο γελάσκων.
Ὡς μὲν ἐγὼν, ἕτεροι δ' ἄλλως πάντες δέ τε πάντως.

622. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Βόρχος ὁ βουποῖμην δτ' ἐπὶ γλυκὺ κηρίον εἶρπεν,
αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρον ἐπεργόμενος,
εἰπετό οἱ σκυλάκων τις ὁ καὶ βοσὶν, ὅς φάγε λεπτὴν
σχοῖνον ἀνελκομένην χραινομένην μέλιτι·
κάππεσε δ' εἰς Αἶδα· τὸ δ' ἀτρυγὲς ἀνδράσιν ἄλλοις
κεῖνο μέλι ψυχῆς ὄνιον εἰρύσατο.

623. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἔλκε, τάλαν, παρὰ μητρὸς δν οὐκέτι μαστὸν ἀμέλξεις,
ἐλκυσον ὑστάτιον νῆμα καταφθιμένης·
ἦ γὰρ ξιφῆεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
φίλτρα καὶ εἰν αἰδῇ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

624. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἐβῆροις, Ἰονίοιο πολυπτοίητε θάλασσα,
νηλῆς, Αἰδεῶ πορθμὲ κελαινοτάτου,
ἦ τόσσους κατέδεξο. Τίς ἂν τὰ, κάμμορε, λέξαι
αἴσულα, δυστήνων αἴσαν ὀπιζόμενος;
Αἰγέα καὶ Λαβέωνα σὺν ὠκυρόροισιν ἑταίροις
νηὶ τε σὺν πάσῃ βρούξας ἀλιβρόθῃ.

625. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εἰδότα κῆπ' Ἀτλαντα τεμείν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα καὶ πόντον ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένης Διόδωρον Ὀλύμπιον ἴσθι θανόντα
ἐν λιμένι, πρῶρης νύκτερον ἐκχύμενον,
δαιτὸς ἐκεῖ τὸ περισσὸν δτ' ἤμεεν. Ἄ πόσον ὕδωρ
ὄλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει!

lætare omnibus omnino quæ donat deus;
etenim mœrore-concepto sapiens Periander extinctus-est,
quod non attigit scopum quem volebat.

621. ANONYMUM.

Hic ego Sophocles exosam domum Plutonis intravi
infelix, esu Sardonio apiastri ridens.
Ita quidem ego, alii autem aliter, omnes vero omnino.

622. ANTIPHILI BYZANTII.

Borchus bubulcus quum ad dulcem favum petendum rep-
inaccessam fune rupem ascendens, [taret,
sequebatur eum canum unus, qui et boves sequebatur.
funem retracto illitum melle; [is adedit tenuem
ac decidit ille in Orci sedem. Et quod colligere-non-est
illud mel ipse vita venale attraxit-sibi. [viris aliis,

623. EMILIANI.

Trahe, miselle, a matre quam non-amplius mammam
trahe novissimam scaturiginem morientis : [emulgebis,
jam enim per-gladios deficit-cam-spiritus; sed matris
amor etiam in orco sobolem-curare didicit.

624. DIODORI.

Pereas, Ionii ponti o multum-terribile mare,
immisericors, Orci fretum nigerrimi,
quod tot-homines hausisti. Quis tua, infelix, dicat
crudelia-facta, miserorum fatum intuens?
Ægeum et Labeonem cum cito-mortuis sociis
navique cum omni devorasti undarum-æstu.

625. ANTIPATRI SIDONII.

Doctum et ad Atlantem usque secare fretum, doctum
fluctus et ponti navigationem nigri, [Cretæ
Calligenis filium Diodorum Olynthium scito mortuum
in portu, e-prora noctu prolapsam,
dapis ibi supervacuum dum evomebat. Heu quantula aqua
perdidit virum tanto probatum mari!

621. INCERTI,

de Sophocle.

Hic miser lieu Sophocles intravi limina Ditis.
Si gaudens apio Sardoum et flebile risi,
Hæc mea mors : aliis alia est : aliqua omnibus est mors.

622. ANTIPHILI.

Borchus fune petens excelsa cacumina rupis
Ibat ibi positos despoliare favos.
Armenti dominique comes janî melle madentem
Abrosit restim dente vorace canis.
In Stygios cadit ille sinus, intactaque cunctis
Mella prius vita prodigus empta refert.

623. EMILIANI.

Suge miser nunquam quæ posthac pocula suges :
Ultima ab exanimo corpore pocla trahe.
Exspiravit enim jam saucia : sed vel ab Orco
Infantem novit pascere matris amor.

624. DIODORI.

Ionium pereas, miserescens nullius unda,
Trajectus facilis Ditis ad atra vada;
Nobile tot damnis. Quis enim omnia mente revolvens,
Quot dederis luctus, commemorare queat?
Nunc etiam Labeo, caris comitatus amicis,
Occidit ecce, tuis cum rate mersus aquis.

626. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, οὐκέτι θηρῶν
 ἔθνεσιν ἡπείρου νῶτα βαρυνόμενα,
 οὐ τοι ἐρημαίαισιν ἐτι ποιεῖσθε λεόντων
 ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,
 φύλον ἐπεὶ νήριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
 δέσμιον αἰχμητὰς Καῖσαρ ἔθηκ' ἐν ὁπαῖς·
 αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἔγκοιτάδες ἀκρώρεται
 θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰσι βολασαίαι.

627. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἥμιτελῇ θάλαμόν τε καὶ ἐγγυθὶ νυμφικὰ λέκτρα,
 κοῦρε, λιπὼν ὅλοῃν οἶμον ἔβης Ἀΐδου·
 Θύνιον Ἀστακίην δὲ μάλ' ἤκαχες, ἥ σε μάλιστα
 οἰκτρὰ τὸν ἡβήτην κώκυεν ἡΐθεον,
 Ἴππάρχου κλαίουσα κακὸν μόρον, εἴκοσι ποίας
 μῶνον ἐπεὶ βίτου πλῆσας καὶ πίσυρας.

628. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἦρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἐὼν πάρος οὐνομα νῆσοι
 ἀκλεῖς, ἐς δ' ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην·
 κληθεῖν τε καὶ ὕμεις Ἐρωτὶ δες· οὐ νέμεσίς τοι
 Ὀξείαις ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.
 Παιδὶ γάρ, δν τύμβῳ δῖης ὑπεθήκατε βώλου,
 οὐνομα καὶ μορφὴν αὐτὸς ἔδωκεν Ἐρωτος.
 Ὡχθὼν σηματούεσσα, καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα,
 παιδὶ σὺ μὲν κούφῃ κείσο, σὺ δ' ἡσυχίῃ.

629. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦ χαμαλὴν ἐπέδυσ δὲ τὸσος κόνιν; Εἰς σέ τις ἀθρῶν,
 Σώκρατες, Ἑλλήνων μέμψεται ἀκρισίην·
 νηλέες, οἳ τὸν ἀριστον ἀπώλεσαν, οὐδὲ ἐν αἰδοῖ
 δόντες. Τοιοῦτοι πολλάκι Κεχροπίδαι.

630. ΑΝΤΙΦΙΑΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἦδῃ που πάτρης πελάσας σχεδὸν, « αὐρίον » εἶπον,
 « ἡ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυσπλοῖτῃ κοπάσει ».
 Οὐπω γεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἀἰδὶ πόντος,
 καί με κατέτρυχεν κείνο τὸ κοῦφον ἔπος.

627. DIODORI.

Non bene perfectum thalamum lectumque jugalem
 Linquis, et is Orco visere regna, puer.
 Flet miser in dulci raptum te flore juventæ
 Thonius, et duris planctibus Astacie
 Hipparchum miseranda vocat, vicesima vitæ
 Quartaque cui messis, cum morereris, erat.

628. CRINAGORÆ.

Mutavit non una suum prius insula nomen,
 Ex hominum dici nomine læta magis.
 Istud ad exemplum vos jam quoque Erotides este,
 Non erit hic vobis invidiosus honor.
 Nam puero præbet Diæ cui gleba sepulchrum,

626. ANONYMUM.

Extremities Libyæ Nasamonides, non jam belluarum
 populis terræ-continētis dorsa gravata,
 non sane in-deserto-sonantes amplius expavescitis leonum
 rugitus arenas usque ultra Nomadum,
 gentem postquam innumeram in compedibus captam et
 vinctam fortis Cæsar posuit puer in caveis:
 sed ubi prius erant agrestium cubilibus-plena culmina
 ferarum, nunc virorum sunt armentaria-pascua.

627. DIODORI.

Semiperfectum thalamum et propinquos nuptiarum,
 o juvenis, reliquisti-et funestam viam ivisti Orco,
 Thynium Astacenam vero valde afflixisti, quæ te maxime
 miserabiliter pubertate-validum flevit juvenem,
 Hipparchi plorans malum satum, viginti messes
 tantum postquam vitæ implevisti et quattuor.

628. CRINAGORÆ.

Abnegarunt et aliæ suum prius nomen insulæ
 inglorium, inque virorum venerunt cognomen:
 vocemini et vos Amatoriæ. Nulla sane invidia erit
 Oxis hanc appellationem permutantibus.
 Puero enim, quem tumulo divinæ supposuistis glebæ,
 nomen et formam ipse dederat Amor.
 O tellus sepulcris-referta et o juxta littus mare,
 puero tu quidem sis levis, tu vero quietum.

629. ANTIPATRI.

An humilem subiisti tu tantus pulverem? In te aliquis ocq-
 Socrates, Græcorum culpabit stultitiam; [los-conjiciens,
 efferi, qui optimum perdididerunt, non quidquam pudori
 tribuentes. Tales sæpenumero Cecropidæ.

630. ANTIPHILI ΒΥΖΑΝΤΙΗ.

Jam fere patriæ adpropinquans proxime, « Cras », dice-
 « longa mihi infelix-navigatio finem-habebit. » [bam,
 Nondum labium erat-clausum, et factus-est par Orco pon-
 et me contrivit illa levis vox. [tus,

Ut dederat formam, sic quoque nomen Amor.
 Ossa tegens tellus, et proxima littoris unda,
 Esto levis puero tu, rogo, tuque sile.

629. ANTIPATRI,

de Socrate.

Quantilla quantus sub humo jacet! omnia Græcos
 Sæcula dementes Socrate teste probant.
 Optimus est hominum morti datus, at nihil Orco.
 Peccatis crebro talia, Cecropidæ.

630. ANTIPHILI.

Dicebam patriam pervectus jam prope, noster
 Cras capiet finem per freta longa labor.
 Vix labra clausa mihi: subito mare nigrinus Orco est:
 Voxque mihi vita constitit illa brevis.

Πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν αὐριον· οὐδὲ τὰ μικρὰ
λήθῃσι τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

631. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν ἄρα Μιλήτου Φοιβήϊον δρμον ἴκησθε,
λέξατε Διογένει πένθιμον ἀγγελίην,
παῖς ὅτι οἱ ναυηγὸς ὑπὸ χθονὶ κεύθεται Ἄνδρου
Δίφιλος, Αἰγαίου κύμα πῶν πελάγευς.

632. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέζος ἐν Διοδώρου
κάππεσεν, ἐκ δ' ἑάγη καίριον ἀστράγαλον,
δινῆθεις προκάρηνος. Ἐπεὶ [δ'] ἶδε θεῖον ἄνακτα
ἀντόμενον, παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας.
Ἄλλὰ σὺ νηπιάρχου θυμῶς, κόνι, μήποτε βρίθῃιν
δοτέα, τοῦ διετοῦς φειδομένη Κόρακος.

633. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καί ρ' αὐτὴ ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
Μῆγη, πένθος ἐὼν νυκτὶ καλυψαμένη,
οὐνεκα τὴν χαρίεσσαν θυμῶνυμον εἶδε Σελήνην
ἄπνου εἰς ζοφερὸν θυομένην αἶδην.
Κεῖνη γὰρ καὶ κάλλος εἰς κοινώσατο φωτὸς,
καὶ θάνατον κείνης μίξεν ἐὼν κνέφει.

634. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων δ' πρέσβυς αἰείρων
ἐγκλιδὸν, ὅρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,
σφάλματος ἐξ ὀλίγοιο πεσῶν θάνεν· ἦν γὰρ ἔτοιμος
εἰς αἶδην, ἐκάλει δ' ἡ πολλὴ πρόφρασιν·
ὅν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκροστόλον, αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ
ἀσάντην δ' γέρον ἀχθορορῶν ἔλαθεν.

635. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναῦν Ἱεροκλείδης ἔσχεν σύγγηρον, θυόπλουν,
τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον,
πιστὴν ἰγυθολεῦντι συνέμπορον. Οὗτις ἐκείνης

Omnem sermonem cave habentem « cras » : ne parva quidem
latent linguæ infestam Nemesim.

631. APOLLONIDÆ.

Jam si Mileti Apollineum ad-portum veneritis,
dicite Diogeni luctuosum nuncium,
puerum scilicet ejus naufragum sub terra tegi Andri
Diphilum, Ægæi fluctum qui-bibit ponti.

632. DIODORI.

Scala ex parva parvus infans in Diodori domo
decidit, et fregit-sibi letaliter vertebram,
volutatus præceps. Ubi vero vidit divinum dominum
accurrentem, pueriles illico tendebat manus.
Sed tu infantis famuli, o pulvis, noli-unquam premere
ossa, bimulo parcens Coraci.

633. CRINAGORÆ.

Atque ipsa obscuravit se primo-vespere surgens
Luna, luctum suum nocte velans,
quod venustam cognominem vidit Selenen
exanimem ad tenebrosos descendentem inferos.
Illi enim et pulchritudinem sui communicaverat luminis,
et mortem illius conjunxit suis tenebris.

634. ANTIPHILI BYZANT.

Susceptricem-mortuorum lecticam Philo senex tollens
inclinato-corpore, ut sumeret mercedem diurnam,
lapsu ex parvo procidens obiit; erat enim maturus
ad orcum, vocabantque cani occasionem.
Quod vero aliis gestabat mortuos-deferens feretrum, ipsi
feretrum senex bajulabat nescius. [sibi]

635. EJUSDEM.

Navem Hieroclidēs habuit sociam senectæ, sociam navi-
eandem vitæ et mortis comitem, [gationis,
fidam piscanti viæ-sodalem. Nulla dum illa

Ne sermone igitur, qui *cras* sonet, utere : linguæ
Ultricem fugiunt parva nec illa Deam.

631. APOLLONIDÆ.

Si tibi Phœbeam Mileti cursus ad urbem est,
Hæc rogo Diogeni non bona verba refer :
Filius ille tuus sub terra conditur Andri
Diphilus, Ægæo naufragus in pelago.

632. DIODORI.

De brevibus scalis, Diodori sub lare, parvus
Decidit, et pronus dum ruit inde puer,
Verticulus fregit, patrumque accurrere cernens,
Heu seram tendens brachia quærit opem.

Tu puero famularis humus sis mitis, et ossa
Ne preme : sed bimus sit tua cura Corax.

634. ANTIPHILI BYZANTII.

Dum Philo sandapilam mercedis amore diurnæ
Effert jam senio præcipitante gravis,
Exiguo lapsu moritur : nec miror : egebat
Momento fini proxima vita levi.
Sic funebre senex aliis portare feretrum
Dum parat, imprudens hoc tulit ipse sibi.

635. EJUSDEM.

Consenuit navis domino : vitæque necisque
Hæc Hieroclidæ mansit ubique comes.
Hæc piscantis erat consors bene fida, nec alnus

πώποτ' ἐπέπλωσεν κῦμα δικαιοτέρῃ·
 6 γῆρος ἄχρῃς ἔβασκε πονευμένη· εἶτα θανόντα
 ἐκτέρισεν· συνέπλω δ' ἄχρῃ καὶ Ἀΐδew.

636. KPINAGOPOT.

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὖρεος ἐπροβάτευον
 κῆγῳ, ποιητὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοπον,
 κριοῖς ἀγῆτῃραι ποτ' ἐβληχθημένα βάζων,
 ἢ πικρῇ βάψαι νήσχα πηδάλια
 ἀλμη. Τοιγὰρ ἔδυν ὑποβέντιος· ἀμψὶ δὲ ταύτην
 θινά με βοιδοήσας Εὐρος ἐφωρμίσατο.

637. ANTIPATPOY.

Πύρρος ὁ μουρερέτης ὀλίγη νεὶ λεπτὰ ματεύων
 φυκία καὶ τριγίνης κινίδας ἐκ καθέτης,
 ἰζῶνων ἀποτῆλε τυπεῖς κατέδουπε κεραυνῷ·
 νηὺς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτῃ
 ἀγγελίην θεῷ καὶ λιγνύτῃ μηνύουσα,
 καὶ φράσαι Ἀργύρην οὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

638. KPINAGOPOT.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἐπὶ τοῦτ' ἔλεεινὴ
 μήτηρ ἀμφοτέρους εἶπε περιστομένη·
 « Καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῷδ' ἐγὼ γοήσων
 « ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσσύμενον
 « ὄψεσθαι· νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ἡμέας ἡμεῖσθην
 « δαίμονες, ἄψευστον δ' ἔκετο πένθος ἔμοι ».

639. ANTIPATPOY.

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τί Κυκλάδας ἢ στενὸν Ἑλλης
 κῦμα καὶ Ὀρεῖας ἡλὰ μεμφομένη;
 ἄλλοις τοῦνομ' ἔχουσιν· ἐπεὶ τί με, τὸν προφυγόντα
 κεῖνα, Σκαρφαῖεὺς ἀμφεκάλυψε λιμὴν;
 Νόστιμον εὐπλοίην ἀρῶτό τις· ὥς τὰ γε πόντου
 πόντος, ὁ τυμβευθεὶς ὁδὸν Ἀρισταγόρης.

640. TOY AYTOY.

Ῥιγτὴλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις, ἀλλὰ Πύρρων
 πούλῳ γαληναίῃ χεῖματος ἐχθροτέρῃ·
 νῆα γὰρ ἀπνοίῃ πεπεδημένῳ ἐφθασε ναύταις
 ληϊστέων ταγινὴ δίκροτος ἐσσυμένη·
 χεῖμα δέ μιν προφυγόντα γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ
 ἔκτανον· ἃ λυγρῆς δεῖλὲ καχορμίστης!

Æquoreas secuit justior ulla vias.

Hæc alimenta viro dedit, hæc in funere justa
 Fecit, et ad Manes consociavit iter.

637. ANTIPATRI SIDONII.

Ille diu Pyrrhus remex suus, impiger algas
 Et calamo mænas querere setigero,
 Heu procul a terris periit Jovis igne trisulco;
 Sed tamen ad littus sponte carina redit,
 Et loquitur fumo tristes et sulfure casus.

unquam navigavit fluctus justior . [tu
 ad senium usque pascibat dominum laborans; dein mor-
 justa-fecit; et una-vecta-est vel usque in-Orcum.

636. CRINAGORÆ.

Pastor o beate, utinam sub monte oves-pacerem
 ego quoque, herbosum hunc per collem-albo-vertice,
 arietibus ductoribus quandoque ad balatus obgarriens, [cula
 polius quam amaro immergam navem-regentia guberna-
 salo. Etenim subii profundum-mersus; circa hanc vero
 oram me stridens Eurus appulit.

637. ANTIPATRI.

Pyrrhus ipse-remigans parva navi minutum quærens
 fucum-marinum et capillari mænas ab demissa-linea,
 a littoribus procul percussus corruiit fulmine;
 navis autem ad oras-maris eucurrit sponte-sua
 nuncium sulfure et fumo significans,
 et ad-exponendum Argus minime desideravit carinam.

638. CRINAGORÆ

Super puerorum permutato fato hoc miserabilis
 mater, utrosque complexa, dixit :
 « Et cadaver non tuum, puer, in die horce me-desleturam
 « speravi, et vivis non te interfuturum [sunt
 « esse-visuram. Nunc autem erga vos quidem immutati-
 « dæmones, sed certus venit luctus mihi. »

639. ANTIPATRI.

Omne mare est mare; quid Cycladas, aut angustum Hellæ
 fluctum, et Oxias temere culpamus?
 frustra nomen (famam) obtinent; quippe qui me, elapsum
 illis, Scarphaensis demersit portus? [pian : pontum
 Reditum-parantem navigationem-bonam precetur quis-
 esse pontum, hic tumulatus novit Aristagoras.

640. EJUSDEM.

Horridus nautis Hædorum occasus, sed Pyroni
 multo serenitas maris tempestate fuit infensior :
 navem enim malaciâ ut-compede-vincti antevertit remigio
 prædonum rapida biremis concita;
 hiemeque eum elapsum illi tranquillitatis in pernicie
 interfecerunt. Heu tristi miser statione-infausta!

Hoc satis : Argoo non eget illa sono.

639. ANTIPATRI.

Crede, mare omne mare est. Quid Cycladas ergo, quid
 Accusare fretum, quid vada cæca juvat? [Hellas
 Voce mera distant. An non ego sospes ab illis
 Scarphæum portum naufragus ore bibi?
 Exoptet reditum qui navigat! omnia pouti
 Pontus, et hoc situs hic novit Aristagoras.

641. ANTIPHILΟΥ.

Σῆμα δωδεκάμοιρον ἀφεγγέος ἡλείοιο,
 τοσσάκις ἀγλώσσω φθεγγόμενον στόματι,
 εὖτ' ἂν θλιβομένοιο ποτὶ στενὸν ὕδατος ἀήρ
 αὐλὸν ἀποστείλῃ πνεῦμα· διωλύγιον,
 ὅῃκεν Ἀθήναιος δῆμῳ χάριν, ὥς ἂν ἐναργῆς
 εἴη κῆν φθονεραῖς ἡλίου νεφέλαις.

642. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

* Ἐβρου καὶ Δήλοιο κλύδων μέσος υἱά Μενόιτην
 σὺν φόρτῳ Σαμίου κρύψε Διαφανέος,
 εἰς ὅσιον σπεύδοντα πλόου τάχος· ἀλλὰ θάλασσα
 ἔχθηρ καὶ νούσῳ πατρὸς ἐπειγομένοιο.

643. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἵμνίδα τὴν Εὐάνδρου, ἐράσιμιον αἰὲν ἄθυρμα
 οἰκογενὲς, κοῦρην αἰμύλον εἰναέτιν,
 ἥρπασας, ὧ ἄλλιστ' Ἀἰδῇ· τί πρόωρον ἐφίης
 μοῖραν τῇ πάντως σεῖο ποτ' ἐσσομένη;

644. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ὑστατον ἐθρήνησε τὸν ὠκύμορον Κλεαρίστη
 παῖδα, καὶ ἀμφὶ τάφῳ πικρὸν ἔπαυσε βίον·
 κωκύσασα γὰρ ὅσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη,
 οὐκέτ' ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.
 Θηλύτεραι, τί τοσοῦτον ἐμετρήσασθε τάλαινα
 θρήνον, ἵνα κλαύσῃτ' ἄχρι καὶ Αἰδέω;

645. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὡ δύστην' ὀλβοιο Φιλόστρατε, ποῦ σοι ἐκεῖνα
 σκῆπτρα καὶ αἱ βασιλέων ἀφανοὶ εὐτυχίαι,
 αἵ σιν ἐπηώρησας αἰεὶ βίον; ἢ ἐπὶ Νεῖλῳ
 *****δαίοις ὧν περίοπτος ὄροις;
 Ὅθνηοι καμάτους τοὺς σοὺς διειμοιρήσαντο,
 σὸς δὲ νέκυς ψαφαρῇ κείσεται ἐν Ὀστρακίνῃ.

641. ANTIPHILI.

Signum duodecim-in-partes-divisum non-lucentis solis,
 toties elingui sonans ore,
 quando compressa in angustam aqua aer
 fistulam emittit flatum late-strepentem,
 posuit Athenæus populo munus, ut clare conspicuus
 esset etiam in invidis sol nebulis.

642. APOLLONIDÆ.

Syrum et Delum-inter medius æstus Menetam filium
 Samii Diaphanis cum onere-navis hausit,
 ob piam rem qui-festinabat cursus celeritatem. Sed mare
 infestum est etiam ob-morbum patris properantibus.

643. CRINAGORÆ.

Hymnida Evandri, amabile usque ludicrum
 domi-genitum, puellam lepidam novennem,
 rapuisti, o inexorabilis Orce : quid immaturum immisiisti
 fatum ei-quæ omnino tua aliquando futura-erat?

644. BIANORIS GRAMMATICI.

Extremum ingemuit cita-morte-raptum Clearista
 filium, et circa sepulcrum amaram finiit vitam :
 illacrimata enim quantum capiebat maternus dolor,
 non jam revocare spiritus potuit tenorem.
 Muliebre-genus, quid tantum emensæ-estis miseræ
 gemitum, ut ploraretis vel ad sedem usque Orci?

645. CRINAGORÆ.

O infelix divitiarum Philostrate, ubi tibi illa
 sceptræ et ex-regibus immensæ felicitates,
 quibus suspendisti semper tuam vitam? An ad Nilum
 [erit tumulus...] conspicuus finibus?
 Peregrini labores tuos inter se diviserunt,
 tuum vero cadaver arida jacebit in Ostracina.

641. ANTIPATRI.

Solis iter sectum duodena parte figurans,
 Hoc opus elingui ter dat ab ore sonum;
 Cum vacuum validis irrumpit flatibus aer,
 Et cava compressæ tibia mugit aquæ.
 Munus Athenæus populo dedit utile : nubes
 Ut jubar invadeant, sol tamen inde patet.

643. CRINAGORÆ.

Quæ prius Evandri ludus fuit Hymnis amorque,
 Blanda jocos annos vernula nata novem,
 Sæve quid hanc properas rapere et tibi sumis acerbam?
 Quæ, licet expectes, Orce, futura tua est.

644. BIANORIS GRAMMATICI.

Dum Clearista suo lamenta dat ultima nato,
 Ad tumulum miseræ vita relicta fuit.
 Flentis enim quantum rabies materna ferebat,
 Non quiit elapsus spiritus ire retro.
 Quid juvat in tantum luctus extendere, matres,
 Ploretis rigidas Ditis ut usque fores?

645. CRINAGORÆ.

Quo nunc sceptræ tibi, quo clara, Philostrate, regum
 Munera, tam largas heu miser inter opes,
 Jactabat se vita quibus tua? nunc prope Nilum
 Limite Judæam respiciente jaces.
 Gens externa tuos sibi divisere labores;
 Reliquias condit squallida testa tuas.

646. ANYTΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Λοίσθια δὴ τὰδε πατρὶ φίλῳ περὶ χειρὶ βαλοῦσα
εἶπ' Ἐρατῶ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα·
« ὦ πάτερ, οὐ τοι ἐτ' εἰμὶ, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα κα-
« ῥῶν ἀποφθιμένης κυάνεον θάνατος ». [λύπτει

647. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΣΙΜΜΙΟΥ.

Ὅστατα δὴ τὰδ' εἶπε φίλῃν ποτὶ μητέρα Γοργῶ
δακρυόεσσα, δέρης χειρὶν ἐφαπτομένη·
« Αὖθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέχοις δ' ἐπὶ λῶφον μοῖρα
« ἄλλαν, σὺ πολὺν γήραϊ καδεμόνα ».

648. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης δὲτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
εἶπ' ὀλιγοχρονίης ἀψάμενος κεφαλῆς·
« Παίδων τις μνήσαιοτο, καὶ ἐδνώσαιοτο γυναῖκα,
« εἰ καὶ μιν δάκνοι δυσβίωτος πενήν·
5 « ζῶν στυλώσαιοτο· κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
« οἶκος· ὃ δ' αὖ λῶστος τάνερος ἐσχαρεῶν
« εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαεὶ ὄγκῳ
« ἐνσπῆ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον ».
Ἦδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήγυον· ἀλλὰ γυναικῶν,
10 ὠνθρωπ', ἤχθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην.

649. ANYTΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Ἄντι τοι εὐλεχέος θαλάμου σεμνῶν θ' ὕμναίνῳ
μάτηρ στήσε τάφῳ τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ
παρθενικῶν, μέτρον τε τεὸν καὶ κάλλος ἔχουσιν,
Θερσί· ποτιφθεγχτά δ' ἐπλεο καὶ φθιμένα.

650. ΦΛΑΚΚΟΥ ἢ ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλεω ἐχέτλη,
εἰ τί τοι ἤδ' μακρῆς πείρατ' ἰδεῖν βιοτῆς·
ἡπείρῳ γὰρ ἔνεστι μακρὸς βίος· εἰν ἅλι δ' οὐ πως
εὐμαρὲς εἰς πολὺν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλὴν.

646. ANYTÆ.

Hæc Erato complexa patrem dedit ultima verba,
Dumque dabat, lacrymis permauerunt genæ:
Non ultra tibi sum, genitor: mea lumina (sensi)
Frigida mors anima jam fugiente tegit.

647. SIMONIDÆ, ut aliis placet, SIMMIE.

Languida materno circumdans brachia collo,
Hæc Gorgo lacrymans verba suprema dabat
Cum genitore mane; felicior altera proles
Sit tibi mox, habeas unde levamen anus.

648. LEONIDÆ TARENTINI.

Dicitur hæc tangens ægrum caput esse locutus,
Cum bonus ad manes iret Aristocrates:
Quisquis es, uxorem pretio tibi quare, genusque
Proserere, sit quamvis res tibi parva domi.

646. ANYTÆ LYRICÆ.

Novissima quidem hæc patri caro, manibus eum com-
dixit Erato, vegetis lacrimis stillans: [plexa,
« O pater, non tibi jam sum, sed atra meum oculum velat
« jam extinctæ cæruleum mors. »

647. SIMONIDIS aut SIMMIÆ.

Novissima quidem hæc dixit caræ matri Gorgo
lacrimis-suffusa, collo ejus manibus inhærens:
« Hic maneat apud patrem, pariasque meliore fato
« alian, tuæ canæ senectæ quæ-curam-agat. »

648. LEONIDÆ TARENTINI.

Bonus Aristocrates, quando avehebatur ad Acherontem,
dixit breve-tempus-victurum tangens caput:
« Progeniei quis meminerit, et dote-emat uxorem,
etiam si eum mordeat ægre-victitans paupertas.
Vitam columnis-fulciat; mala enim visu sine-columna
domus: contra autem optimus viri focus [aliorum
bonis-sultus-columnis appareat, et in multa-urente fastu
* ipse contentus-sit lucere-faciens unum titulum foci.»
Noverat Aristocrates verum; sed mulierum,
o homo, oderat perversam-mentem.

649. ANYTÆ LYRICÆ.

Pro felici thalamo nobilibusque hymenæis
mater erexit tumulo hoc super marmoreo
virginem, staturamque tuam et formam quæ-habet,
Thersi; et quam-alloqui-possimus facta-es etiam mortua.

650. FLACCI aut PHALÆCI.

Fuge maritima opera, sed boum manum-injice stivæ,
si quid tibi dulce longæ finem videre vitæ;
continenti-terræ enim inest longa vita; in mari vero non
facile est canum viri aspicere caput. [ullo-modo

Fulciri se vita cupit: domus absque columnis
Non bona; siu adsit copia dives opum,
Hæc pilis ornanda venit, debetque superba
De strue fax totos irradiare lares.
Norat Aristocrates quid fasque bonumque: sed illi
Fecerat uxorum mens scelerata metum.

649. ANYTÆ.

Hanc tibi pro thalamo mater de marmore donat
Impositam busto virginis effigiem,
Quæ te tota refert, qualisque et quanta fuisti:
Digna salutaris mortua, Thersi, quoque es.

650. FLACCI vel PHALÆCI.

Suadeo hubus ares terram, non navibus æquor,
Si tibi longævus dulce videre dies.
In terris datur esse diu: qui per mare currunt
Non facile est cano cernere cum capite.

651. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐ Τρηχίς σε λίθιος ἐπ' ὁστέα κείνα καλύπτει,
οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαχούσα πέτρῃ·
ἀλλὰ τὰ μὲν Δολίχης τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κύμα περὶ κροκάλαις·
ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκηδέος ἡ κενεὴ χθών
ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

652. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

* Ἥχῃσσα θάλασσα, τί τὸν Τιμάρους οὕτως
πλώωντ' οὐ πολλῇ νηὶ Τελευταγόρην,
ἄγρια χειμῆνασα, κατεπρηνώσας πόντῳ
σὺν φόρτῳ, λάβρον κύμ' ἐπιχειμαμένη;
χὼ μὲν που καύηξιν ἡ ἰχθυόροις λαρίδεσσιν
τεθρήνητ' ἄπνους εὐρεῖ ἐπ' αἰγιαλῷ·
Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνου κεκλαυμένον ἄθρων
τύμβον, θακρύνει παῖδα Τελευταγόρην.

653. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

* Ὄλεσεν Αἰγαίου διὰ κύματος ἄγριος ἄρθεῖς
Λιβ' Ἐπιηρίδην Ὑάσι δουμέναις,
αὐτὸν ἔη σὺν νηὶ καὶ ἀνδράσιν· ὧς τόδε σῆμα
θακρυσῆς κενεὸν παιδὶ πατὴρ ἔκαμεν.

654. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Αἰεὶ λήϊσται καὶ ἀλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρηῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιουσύνῃ;
ὥς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπύονι φόρτῳ
Κρηταί· ὥσαν Τιμόλυτον καθ' ἄλός,
δειλταῖον. Κήγῳ μὲν ἀλιζώεις λαρίδεσσι
κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπο Τιμόλυτος.

655. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ἀρκεῖ μοι γαίης μικρὴ κόνις· ἡ δὲ περισσὴ
ἄλλον ἐπιθίβει πολύσια κεκλιμένον
στήλῃ, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος· εἰ με θανόντα
γνώσонт', Ἀλκάνδρῳ τοῦτο τί Καλλιτέλες;

651. EUPHORIONIS.

Non Trachis *regio* lapidosa tua ossa illa tegit,
neque cæruleum titulum-inscriptum nacta petra,
sed ea quidem Doliches et excelsæ Dracani *rupis*
circa arenas Icarus rumpit fluctus;
ego vero pro hospitio affectus-pleno inanis terra
egesta-sum Dryopum sitientibus in herbis.

652. LEONIDÆ TARENTINI.

O resonans mare, quid Timaris filium sic
navigantem non magna in-navi Teleutagoram,
immaniter desæviens-æstu, præcipitasti in-pontum
cum onere, rapidum fluctum superfundens?
Et ille quidem alicubi a-gaviis aut piscivoris laris
defletus-est exanimis lato in littore;
Timares autem vacuum pueri lacrimis-rigatum videns
tumulum, plorat natum Teleutagoram.

653. PANCRAÏS.

Perdidit Ægæos per fluctus immanis sublatus
Africus Epieriden Hyadibus occidentibus,
ipsum sua cum navi et viris; cui hoc monumentum
lacrimatus vacuum filio suo pater struxit.

654. LEONIDÆ TARENTINI.

Semper prædones et mari-perditores, neque justii
Cretenses; quis Cretensium novit justitiam?
sicut et me navigantem cum non opimo onere
Cretenses deturbarunt Timolytum in mare,
infelicem. Et ego quidem a laribus in-mari-viventibus
defletus-sum, tumulo autem non subest Timolytus.

655. EJUSDEM.

Sufficit mihi terræ paucus pulvis; excelsus vero
aliud premit sumptuose conditum
cippus, grave mortuorum onus: si me mortuum [*filio?*]
cognituri-sunt *aut non*, quid hoc Alcandro Callitelis

652. LEONIDÆ.

Horrissonum pelagus, cur sic Timare creatum
Heu modica vectum nave Telestagoram,
Et pariter merces, immane furente procella,
Mersisti fundens æquora salsa super?
Qui fera nunc post fata jacens in littore magno
Mergis et fulicis lugubre carmen erit.
At bonus ut tumulum Timares spectat inanem,
Non cessat natum flere Telestagoram.

653. PANCRAÏS.

Trux Epieriden Ægæis Africus undis
Ohruit, in vastum dum fugit æquor Hyas,
Cum rate, cum cunctis vectoribus: huic monumentum

Multa miser plorans struxit inane pater.

654. LEONIDÆ TARENTINI.

Latrones pelagi Cretes, gens juris et æqui
Nescia: nam Cretum quis bona facta refert?
Hi me Timolytum tumidas misere sub undas,
Dum freta cum tenui Cretica merce seco.
Heu miser æquoreis qui nunc sum nenia mergis,
Timolytus non sum quippe sub hoc lapide.

655. EJUSDEM.

Pulveris exiguum satis est mihi: grandior illos
Gleba tegat, quorum mors quoque monstrat opes.
Pro cippo (quid onus Manes juvat?) hi mihi, notus
Sum quibus Alcander de patre Callitele.

656. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν ὀλίγην βῶλον καὶ τοῦτ' ὀλιγήριον, ὦνερ,
 σῆμα ποτίφθεγξαι τλάμονος Ἀλκιμένεος,
 αἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιούρου
 καὶ βάτου, ἣν ποτ' ἐγὼ δῆϊον Ἀλκιμένης.

657. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιμένες οἱ ταύτην ὄρεος βράχιν οἰοπολαῖτε
 αἶγας κευείρους ἐμβατέοντες οἷς,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηῆ
 τίνοιτε, γθονίης εἴνεκα Φερσεφόνης.
 5 Βληχῆσαιντ' οἰέες μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
 πέτρης συρῖλοι πρηῖα βοσκομέναις·
 εἶαρι δὲ πρώτῃ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφάνῳ τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
 καὶ τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνεται γάλακτι
 10 οἶδς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
 κρηπίδ' ὑγραίων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι καὶ φθιμένοις χάριτες.

658. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 « Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, » εἰρεῖς, « ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 « κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς ».

659. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες· ἐν ἡλικίῃ δὲ καὶ αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανῶν ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρη θείοισι παρ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 τιμῆσύντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

660. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
 « χειμερίας μεθῶν μηδαμὰ νυκτὸς ἴης ».

656. EJUDEM.

Tenuem glebam, et hoc parvulā-areā, o vir,
 sepulcrum alloquere miseri Alcimenis,
 etsi totum occultatur ab aspera paliuro
 et rubo, quem olim ego vastabam Alcimenes.

657. EJUDEM.

Pastores, qui hoc montis jugum pascite
 calcantes capras et pulchro-vestitas-vellere oves,
 Clitagoræ, per Tellurem, parvam gratiam, sed suavem
 pendatis, subterraneæ causa Persephones.
 Balent oves mihi, super impolita autem pastor
 petra fistulam dulcē inflet pascentibus.
 Vere autem primo pratensem florem decerpens
 villicus cingat tumulum meum corona,
 et aliquis sæcundæ irroret lacte
 ovis, turgidam mammam attollens,
 crepidinem humectans sepulcralem : sunt mortuorum
 sunt reciproca etiam in exstinctis gratiæ.

658. THEOCRITI, vel LEONIDÆ TARENTINI.

Sciam si quid tribuis bonis majus, aut si etiam ignavus
 ex te itidem æqualem-partem, viator, habet.
 « Salveat hic tumulus, inquires, quoniam Eurymedontis
 « situs-est sacrum levis super caput. »

659. EJUDEM.

Infantem filium reliquisti ; in flore-ætatis autem et ipse,
 Eurymedon, sepulcrum hoc mortuus sortitus-es.
 Tibi quidem sedes divinos inter viros ; hunc autem cives
 honorabunt, patris memores utpote boni.

660. LEONIDÆ TARENTINI.

Advena, Syracusius tibi vir hoc præcipit Orthos :
 « Hiberna ebrius ne-quoquam nocte eas. »

656. EJUDEM.

Hanc glebam, sit parva licet, neque grande sepulchrum
 Alloquere egregii, quisquis es, Alcimenis.
 Me rubus et spinis quamvis paliurus acutis
 Obtegit, Alcimenes ille ego fortis eram.

657. EJUDEM.

Pastores montis qui per juga curritis hujus,
 Seu capra seu vobis hirta salitur ovis,
 Clitagoræ parvum, sed quod juvet, hoc date munus,
 Quod vos per terram Persephonenque rogo.
 Balanto me propter oves : pascentibus illis
 Dulce quid ex scabra fistula rupe canat.
 Vere novo totis flores prædatus ab agris,
 Qua tegor, hanc sertis rusticus ornet humum.
 Atque aliquis niveo ne spargi lacte tineto,
 Pingua dum digitis ubera pressat ovis,

Ut riget hunc tumulum : non sunt benefacta sepultis
 Vana, frequens meritis reddidit umbra vicem.

658. THEOCRITI, vel, ut alii, LEONIDÆ TARENTINI.

Jam dabitur cerni fortesne, viator, honores,
 Fortis an et timidus sint tibi jure pari.
 Huic tumulo bene sit, dices, reor, Eurymedo
 Incumbit sancto qui levis in capite.

659. EJUDEM.

Infanti puero juvenis pater ipse relicto
 Hoc tegeris tumulo mortuus Eurymedon.
 Te loca dicta piis capient : venerabitur illum
 Urbs sua, progenitum quippe parente bono.

660. LEONIDÆ TARENTINI.

Ortho Syracusius quod te rogat, hospes, id unum est,
 Ne quoque nocte hyemis tempore potus eas.

καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μέρος, ἀντὶ δὲ * πολλῆς
πατρίδος θένειαν κείμαι ἐφρυσσάμενος.

661. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐσθένης τὸ μνήμα· φυσιογνώμων ὁ σοφιστής,
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
χῦμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμονίως φίλος ὢν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχειν τεθνεῶθ' ὁ σοφιστής,
καίπερ ἄδικος ὢν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

662. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ παῖς ὥχεται ἄωρος ἐν ἐβδόμῳ ἥδ' ἐνιαυτῷ
εἰς αἶδην, πολλῆς ἡλικίης προτέρη,
δειλαίη, ποθέουσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφόν,
νήπιον ἀστόργου γευσάμενον θανάτου.
Αἰαί, λυγρὰ παθοῦσα Περιστέρη, ὡς ἐν ἐτοίμῳ
ἀνθρώποις δαίμων θῆκε τὰ δεινότερα.

663. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τῇ Θραῖσσῃ
Μήδειος τὸ μνήμ' ἐπὶ τῇ * ὁδῷ, κηπέγραψε Κλείτας.
Ἐξῆι τὰν χάριν ἡ γυνὴ * ἀντ' ἐκείνων
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μὲν ἐτι χρῆσιμα τελευτᾷ;

664. ΑΛΛΟ.

Ἀρχιλοχον καὶ στήθε καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητάν,
τὸν τῶν ἰάμβων, ὃς τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κήπι νύκτα καὶ ποτ' αὔ.
Ἥ βρά νιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἡγάπεν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κήπιδέξιος
ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

665. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μήτε μακρῇ θαρσέων ναυτίλλεο μήτε βαθείῃ
νήϊ· κρατεῖ παντὸς δούρατος εἰς ἀνεμὸς.
Ὡλεσε καὶ Πρόμαχον πνοιή μίᾳ, κῆμα δὲ ναύτας
ἀθρόον ἐς κοίλῃν ἐστυφέλιξεν ἅλα.
Οὐ μὲν οἱ δαίμων πάντῃ κακός· ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
πατρίδι καὶ τύμβου καὶ κτερέων ἔλαχεν
κηδεμόνων ἐν χερσίν, ἐπεί τρηχεῖα θάλασσα
νεκρὸν πεπταμένους θῆκεν ἐπ' αἰγιαλούς.

Mors illi namque inde venit, nec nobilis illum
Patria, sed tellus hæc peregrina tegit.

661. EJUDEM.

Eusthenis hic tumulus : de vultu noscere mores,
Deque oculis animum cernere doctus erat.
Externum externa sub humo texere sodales.
Carus queis etiam carminis arte fuit.
Quæ voluit vitæque fuit lethoque potitus,

ANTHOLOGIA. I.

Etenim ego tale habeo fatum, et pro ampla
patria alienam humum jacco indutus.

661. EJUDEM.

Eusthenis hoc monumentum; physiognomon erat sophista,
doctus ex oculo et mentem cognoscere.
Bene illum sepeliverunt sodales in aliena terra alienum,
et poeta in his mire ei amicus.
Omnium quæ decebat habere defunctum, sophista,
quamquam tenuis erat, habebat igitur curatores.

662. LEONIDÆ.

Puella abiit immatura in septimo hæc anno
ad inferos, multis æqualibus prior,
misera, desiderans viginti-mensium fratrem,
infantem, amare-nesciam qui-gustavit mortem.
Heu, heu, tristia perpressa Peristera, quam in promptu
hominibus deus posuit pessima!

663. EJUDEM.

Parvulus hoc struxit Thrassæ
Medeus monumentum in via, et inscripsit CLITÆ.
Habebit gratiam mulier pro eo
quod puerum aluit. Quid vero, adhuc utilis, moritur?

664. ALIUD.

Archilochum sta et aspicie antiquum poetam
iamborum; cujus infinita laus
penetravit et in occasum et versus auroram.
Profecto eum Musæ et Delius diligebant Apollo,
quod canorus erat et sollers
carminaque pangere et ad lyram cantare.

665. EJUDEM LEONIDÆ.

Neque longæ fidens naviga neque profundæ
navi; vincit omne lignum (navigium) unus ventus.
Perdidit etiam Promachum flatus unus, et fluctus nautas
subitus in dehiscens detrusit mare.
Non tamen ei sors omnino mala : sed in terra
patria et tumultum et funera sortitus-est
cognatorum in ulnis, postquam asperum mare
cadaver expansa posuit super littora.

Invenitque suos, queis alienus erat.

662. LEONIDÆ.

Ante diem periit bis sex quæ vixerat annos,
Sed quæ mente graves vincere posset anus.
Causa necis de fratre dolor, qui mense peracto
Bis decimo mortis cruda rapina fuit.
Eheu tristia passa Peristeri : pessima genti
Quam dedit humanæ quæque parata Deus.

666. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Οὗτος δ' Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος δ' πόντου
πορθμός, ὁ μὴ μόνιν τῷ φιλέοντι βαρύς·
ταῦθ' Ἡροῦς τὰ πάροισιν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
λείψανον, ὁ προδότης ὃδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὃδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένου ἀνέμῳ.

667. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίπτε μάτην γοοῦντες ἐμῷ παρχιμένε τύμβῳ;
οὐδὲν ἔγω ὀρήνων ἄξιον ἐν φθιμένοις.
Ἀῆγε γόον καὶ παῦε, πότις, καὶ παῖδες ἐμεῖο
χαίρετε, καὶ μνήμην σώζετ' Ἀμαζονίης.

668. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδ' εἴ μοι γελώσῃ καταστορέσειε Γαλήνη
κύματα, καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι Ζέφυρος,
νηοβάτην ὀφείσθε· δέδοικα γὰρ οὐς πάρος ἔτλην
κινδύνους ἀνέμοις ἀντικορυσσόμενος.

669. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστήρ ἐμός. Εἴθε γενοίμην
Οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὀμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

670. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Ἀστήρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐν ζωῶσιν Ἔως·
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμένοις.

671. ΑΔΕΛΑΟΝ, οἱ δὲ ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πάντα Χάρων ἀπληστε, τί τὸν νέον ἥρπασας αὐτῷ;
Ἄτταλον; οὐ σὸς ἦν, καὶ θάνε γηραιός;

672. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλὸν, ἔχει κλυτὸν οὐρανὸς ἦτορ
Ἀνδρέω, δὲ Δαναοῖσι καὶ Ἰλλυριοῖσι δικάσας,
οὐχ ὁσίῳν κτεάνων καθαρὰς ἐφυλάττατο χεῖρας.

666. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Hic Leandri trajectus, hoc ponti
fretum, non soli amanti grave;
hæc Herus olim habitatio, hæc turris
reliquiæ; proditor hic positus-erat lychnus.
Commune autem utrosque hoc habet sepulcrum, adhuc
de-isto invido querentes vento. [nunc quoque

667. ANONYMUM.

Quid incassum gementes meo adstatis tumulto?
nil habeo gemitibus dignum inter mortuos.
Desine luctus et cessa, conjux, et liberi mei
valete, et memoriam servate Amazoniæ.

668. LEONIDÆ.

Ne si quidem mihi arridens sternat Serenitas
fluctus, et mollem undarum horrorem ferat Zephyrus,
navigantem videbitis: timeo enim quæ prius sustinui
pericula ventis dum-obluctabar.

669. PLATONIS PHILOSOPHI.

Sidera contemplaris, Aster sidus mi. Utinam essem
cælum, ut multis oculis te considerem!

670. EJUSDEM.

Aster prius quidem lucebas inter vivos Lucifer;
nunc vero extinctus luces Vesper in mortuis.

671. INCERTI, ut nonnulli BIANORIS.

Prorsus insatiate Charon, quid adolescentem rapuisti sic
Attalum? nonne tuus erat, etsi obiisset grandævus?

672. ANONYMUM.

Terra habet corpus probum, habet clarum polus animum
Andrææ, qui Dacis et Illyris quum-jus-dicebat,
ab iniquis divitiis puras sibi-servavit manus.

666. ANTIPATRI,
de Hero et Leandro.

Pontus hic est toties Leandro nocte natus,
Non solus sævum quem sibi sensit amans.
Heris formosæ domus hæc. Quæ rudera cernis,
Infida fulgens hæc face turris erat.
Ambo sed hoc uno tumulati marmore, de te
Nunc quoque non cessant, improbe vente, queri.

667. INCERTI,
reperit in ædæ sanctæ Anastasiæ, Thessalonica.
Quid tam mæsta meum circumstas turba sepulchrum?
Quod par sit fieri, mortua nil habeo.
Desine vir luctus, et vos mea vivite proles,
Quod satis est, memores semper Amazoniæ.

668. LEONIDÆ.
Non ego, ventorum quamvis freta blanda fruuntur

Pace, vel a Zephyro molliter acta tremant,
Scandam transtra ratis. Quæ namque pericula sensi
Luctatus contra flamina sat memini.

669. PLATONIS,
in eum qui Stella vocatur.

Stella vides cæli stellas meus: o ego cælum
Si sim, quo te oculis pluribus adspiciam!

670. EJUSDEM,
de eodem.

Stella meus vivis fulgebas Lucifer ante,
Nunc apud infernos Hesperus es populos

671. INCERTI, secundum alios BIANORIS.
Insatiate Charon, juvenem cur Attalon auferis?
Non tuus ille, senex si moreretur, erat?

673. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰ γένος εὐσεβέων ζῶει μετὰ τέρμα βίοιο,
ναιετάον κατὰ θεσμὸν ἀνὰ στόμα φωτὸς ἐκάστου,
Ἄνδρεια, σὺ ζῶεις, οὐ κάτθανες· ἀλλὰ σε χώρος
ἀμβροτος ἀθανάτων ἁγίων ὑπέδεκτο χαμόντα.

674. ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

Ἀρχιλόχου τόδε σῆμα, τὸν ἐς λυσσῶντας ἰάμβους
ἤγαγε Μαιονίδῃ Μοῦσα χαρίζομένη.

675. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄτρομος ἐκ τύμβου λύε πείσματα ναυηγοῖο·
χρήμων ὀλλυμένων ἄλλος ἐνηπόρει.

676. ΑΔΗΑΟΝ.

Δούλος Ἐπίκτητος γενόμεν, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
καὶ πενήν Ἴρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

677. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μνημα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου, ὃν ποτε Μῆδοι
Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἶδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

678. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πληρώσας στρατιὴν Σωτήριχος ἐνθάδε κείματ,
δῶλον ἐμῶν καμάτων γλυκεροῖς τεκέεσσιν ἑάσας.
Ἦρξα δ' ἐν ἱππέεσσι, Γερήνιος οἶάτε Νέστωρ·
ἐξ ἀδίκων τε πόνων κειμήλων οὐδὲν ἔτευξα.
Τοῦνεκα καὶ μετὰ πότμον ὀρῶ φάος Οὐλύμποιο.

679. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

α. Τύμβε, τίς ἡ πόθεν, ἧν δ' ἔτι παῖς τίνος, ἔργα καὶ
νεκρὸς, ὃν ἐνδὸν ἔχεις, ἐννεπε, κευθόμενον. [δῶλον,

673. INCERTI.

Si genus piorum vivit post metam vitæ,
habitans, ut fas est, in ore viri cujusque,
Andrea, tu vivis, non es-mortuus : sed te regio
æterna immortalium sanctorum exceptit defunctum.

674. ADRIANI.

Archilochi hoc sepulcrum, quem in rabidos iambos
egit Mæonidæ Musa gratificans.

675. LEONIDÆ.

Impavidus a tumulo solve funes naufragi :
nos dum-peribamus, alius nave-vehebatur.

676. INCERTI.

Servus Epictetus fui, et corpus truncus
et paupertate Irus, et carus immortalibus.

677. SIMONIDIS.

Monumentum hoc clari Megistiæ, quem olim Medi
Sperchium flumen interfecerunt transgressi,
vatis, qui tunc fata imminentia clare sciens
non sustinuit Spartæ duces deserere.

678. ANONYMUM.

Functus-munere-conscribendi exercitus Soterichus hic
opes ex-meis laboribus dulcibus liberis relinquens. [jaceo,
Præfui autem inter equites, Gerenius sicut Nestor ;
ex injustisque operibus thesaurum nullum paravi.
Quapropter et post mortem adspicio lumen Olympi.

679. SANCTI SOPHRONII PATRIARCHÆ.

[opera et opes

a. Tumule, quis aut unde, adhuc puer cujus fuerit, qualis
mortuus, quem intus habes, edissere, conditum.

673. INCERTI.

Si pia gens hominum transacto tempore vitæ
Lege sacra vivit, volitatque per ora virorum,
Andrea, tu certe superas, et sede beata
Immortale agitas sanctis cum mentibus ævum.

674. ADRIANI.

Archilochus jacet hic. Bene Musa volebat Homero,
Hunc in iambeum cum furia vit opus.

675. LEONIDÆ.

Aude de tumulo submersi solvere funem :
Tunc quoque cum perii, quos mare ferret, erant.

676. INCERTI,

de Epicteto.

Servus Epictetus, nec corporis integer, Iro

Pauperior : sed Dis sic quoque carus eram.

677. SIMONIDÆ,

apud Herodotum.

Qui jacet hic, cecidit Mavorte Megistia Medo,
Cum trans Sperchii barbarus ivit aquas :
Quamquam fatidica cernebat mente futurum,
Noluit ille tuos linquere, Sparta, duces.

679. SOPHRONII,

Patriarchæ Hierosolymorum,

in monumentum Johannis, Papæ Alexandrini.

Dic mihi, quis, cujas, quo prosatus ille, quid egit,
Quidve habuit, clausum quem tegis hic, tumule?

β. Οὗτος Ἰωάννης, Κύπριος γένος, υἱὸς ἐτύχθη
εὐγενέος Στεφάνου· ἦν δὲ νομεὺς Φαρῆς.

- 5 Κτήμασι μὲν πολυόλβος ὄλων πλέον ὦν τρέφε Κύπρος,
ἐκ πατέρος πατέρων, ἐξ δαίων τε πόνων·
ἔργα δὲ θέσκελα πάντα λέγειν, ἅπερ ἐν χθονὶ τεύξεν,
οὐδ' ἐμοῦ ἐστὶ νόου, οὐδ' ἐτέρων στομάτων·
πάντα γὰρ ἄνδρα παρῆλθε φαινοτάταις ἀρετῇσι
10 δόξαντα κρατέειν ταῖς ἀρεταῖς ἐτέρων.
Τοῦ καὶ κάλλεα πάντα, τάπερ πτόλις ἔλλαχεν αὐτῇ,
εἰσι φιλοπροσύνης κόσμος ἀρειοτάτης.

680. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχὸς Ἰωάννης Φαρῆς ἀρετῶν ἱερόων
ἐνθάδε νῦν μετὰ τέρμα φιλῇ παρὰ πατρίδι κεῖται·
θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ εἰ βίον ἄφθιτον ἔξει,
ἀθανάτους πρήξεις τε κατὰ χθόνα βρέξεν ἀπειρους.

681. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Οὐκ ἀπεδήμησας τιμῆς χάριν, ἀλλὰ τελευτῆς·
καὶ χολός περ ἐὼν ἔδραμες εἰς αἶδην,
Γέσσιε Μοιράων τροχαλώτερε· ἐκ προκοπῆς γὰρ
ἦς εἶχες κατὰ νοῦν, ἐξεκόπης βίотου.

682. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γέσσιος οὐ τέθνηκεν ἐπειγόμενος παρὰ Μοίρης·
αὐτὸς τὴν Μοῖραν προὔλαβεν εἰς αἶδην.

683. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Μὴ δὲν ἄγαν » τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν·
ἀλλὰ σὺ μὴ πεισθῆς, Γέσσιε, ταῦτ' ἐπαθες·
καὶ λόγιός περ ἐὼν ἀλογώτατον ἔσχες ονειδος,
ὥς ἐπιθυμήσας οὐρανὴς ἀνόδου.
Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπόλεισε Βελλεροφόντην,
βουληθέντα μαθεῖν ἀστροβέτους κανόνας·

b. Hic Joannes, Cyprius genere, filius fuit
nobilis Stephani : erat autem pastor Phariæ urbis.
Divitiis quidem opulentus magis omnibus quos nutrit
a patre patrum, ab sanctisque laboribus; [Cyprus,
facta vero divina cuncta dicere, quæ in terra edidit,
neque meæ est mentis, neque aliarum linguarum :
omnem enim virum superavit splendidissimis virtutibus
qui-videbatur præstare virtutibus alios.
Hujus et ornamenta omnia, quæ urbs sortita-est hæc,
sunt benignitatis decus præstantissimæ.

680. EJUSDEM.

Princeps Joannes virtutum Phariæ urbis sacerdotum
hic nunc post exitum cara in patria jacet ;
mortale enim sortitus-erat corpus, etsi vitam immortalem
immortaliaque facta in terra edidit infinita. [habiturus,

681. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Non peregre-abiisti honoris causa, sed exitus ;
et claudus licet esses, cucurristi in Orcum,
o Gessi Parcis velocior ; per progressum enim
quem habebas in mente, egressus-es-e vita.

682. EJUSDEM.

Gessius non obiit impulsus a Parca :
ipse Parcam prævertit in Orcum.

683. EJUSDEM.

« Ne quid nimis » septem sapientium sapientissimus dixit :
sed tu ei non credens, Gessi, hoc es-passus ;
et eruditus licet esses stultissimum incurristi probrum,
tanquam cupiens cælestis (in cælum) ascensus.
Sic Pegasus equus perdidit Bellerophonem,
qui-voluerat discere astrorum-sitūs regulas :

Ortus Ioannes Cyprio, patre nobile germen
De Stephano, Pharia pastor in urbe fuit ;
Divitiis omnes Cypri cui vincere cives
A proavis veniens res bene parta dabat.
Illius in terris cœlestia facta referre
Nec mea mens, nec vox ulla diserta valet.
Nam longe anteit claris virtutibus omnes,
Virtutum summus quos celebrabat honos.
Inclita quæ totam posuit monumenta per urbem,
Testes eximæ tot bonitatis habet.

680. EJUSDEM,

de eodem.

Johannes Phariæ princeps virtute sacerdos
Urbis erat, patria nunc in tellure quiescit.
Nam corpus mortale fuit : licet ipsa perenne
Floreat innumeris vita immortalibus actis.

681. PALLADÆ ALEXANDRINI,
de Gessio.

Dum peregre es, mortem reperis, inhiator honorum,
Et cito tam claudio tanta peracta via est.
Profectus studiis ad regna inferna profectus
Es, Gessi, Parcæ parcere cum cuperent.

682. EJUSDEM,

de eodem.

Gessius occubuit, non fato tractus ad Orcum ;
Dum properat, fatum traxerat ipse suum.

683. EJUSDEM,

de eodem.

Ne quid agas nimium, sapientum maximus inquit :
Gessi, non pares : hinc tibi grande malum ;
Virque diu prudens imprudens probra subisti,
Tanquam qui cuperes scandere templa poli ;

ἀλλ' ὁ μὲν ἵππον ἔχων καὶ θαρσαλέον σθένος ἦδης,
Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὐτόνον ἦτορ ἔχων.

684. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδεὶς ζητήσῃ μερόπων ποτὲ καὶ θεὸς εἶναι,
μηδ' ἀρχὴν μεγάλῃν, κόμπον ὑπερβίαν.
Γέσσιος αὐτὸς εἰδείξε· κατηνέχθη γὰρ ἐπαρθείς,
θνητῆς εὐτυχίης μηκέτ' ἀνασχόμενος.

685. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζητῶν ἐξεῦρες βίτου τέλος εὐτυχίης τε,
ἀρχὴν ζητήσας πρὸς τέλος ἐρχομένην.
Ἄλλ' ἔτυχες τιμῆς, ὦ Γέσσιε, καὶ μετὰ μοῖραν
σύμβολα τῆς ἀρχῆς ὑστάτα δεξιόμενος.

686. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γέσσιον ὡς ἐνόησεν ὁ Βαυκάλος ἄρτι θανόντα
χωλεόντα πλέον, τοῖον ἐλεξεν ἔπος·
« Γέσσιε, πῶς, τί παθὼν κατέβης δόμον Ἄϊδος εἰσω
« γυμνὸς, ἀκήδεστος, σχήματι καινοτάφῳ; »
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη καὶ Γέσσιος εὐθύς·
« Βαυκάλε, τὸ στρήνος καὶ θάνατον παρέχει ».

687. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν Ἀμμωνιακὴν ἀπάτην ὅτε Γέσσιος ἔγνω
τοῦ ξενικοῦ θανάτου ἐγγύθεν ἐρχόμενος,
τὴν ἰδίαν γνώμην κατεμέμψατο, καὶ τὸ μάθημα,
καὶ τοὺς πειθομένους ἀστρολόγοις ἀλόγοις.

688. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ δύο Κάλχαντες τὸν Γέσσιον ὤλεσαν ὄρκοις,
τῶν μεγάλων ὑπάτων θῶκον ὑποσχόμενοι.
Ὁ γένος ἀνθρώπων ἀνεμύλιον, αὐτοχόλων,
ἄχρι τέλους βίτου μηδὲν ἐπιστάμενον.

Sic et sidereas studiosum discere leges

Pegasus illisit Bellerophonta solo.

Ille tamen fidebat equo, viridique juventa :

Tu nec ad egestum sat, puto, cordis habes.

684. EJUSDEM,

de eodem.

Nemo natus homo posthac deus esse cupiscat,

Summa nec ad rerum culmina vanus hiet.

Gessius exemplo est, graviter qui lapsus ab alto

Fortuna retinet de meliore nihil.

686. EJUSDEM,

de eodem.

Plus solito claudus cum Gessius attigit Orcum,

Vidit et hos fudit Baucalus ore sonos :

Unde quod es nudus, Gessi? cur forma sepulchri

sed hic quidem equum habens et impavidum robur juventæ,
Gessius ne ad cacandum quidem gnavum cor habens.

684. EJUSDEM.

Ne quis quærat hominum unquam et deus esse,

neque potestatem magnam, jactationem superbam.

Gessius ipse documento-fuit : dejectus-est enim ante ela-
mortalem felicitatem jam non ferens. [tus.]

685. EJUSDEM.

Quærens invenisti vitæ finem felicitatisque, [dentem.

potestatem quum-quærebas ad finem (sumum) ten-

Sed nactus-es honorem, o Gessi, etiam post fatum
potestatis insignia extrema adeptus.

686. EJUSDEM.

Gessium ut vidit Baucalus nuper mortuum

claudicantem magis, talem dixit vocem : [Plutonis

« Gessi, quomodo, quid passus descendisti in domum

« nudus, neglectus, habitu novo-modo-sepulti? »

Hunc autem valde indignans allocutus-est et Gessius il-

« Baucale, fastus etiam mortem dat. » [lico:]

687. EJUSDEM.

Ammoniacam fraudem ubi Gessius cognovit,

ad extorrem letum prope accedens,

propriam sententiam culpavit, et scientiam illam,

et eos qui-fidunt astrologis insanis.

688. EJUSDEM.

Bini Calchantes Gessium perdiderunt juribusjurandis,

magnorum consulum sellam polliciti.

o genus hominum vanum, suam-in-se-iram-meritum,

usque ad finem vitæ nihil sciens.

Tam nova? defuncto cur tibi luctus abest?

Indignabundus respondit Gessius illi :

Fastus est ad mortem, Baucæ, ferre solet.

687. EJUSDEM,

de eodem.

Cum prope jam mortem sentiret Gessius exsul,

Atque Ammoniacos in sua damna dolos :

Consilium tunc ipse suum damnavit et artem,

Et si quis vanis crederet Astrologis.

688. EJUSDEM,

de eodem.

Jurati fasces dum pollicitantur et annum,

Calchantes, Gessi, te duo perdiderunt.

Gens hominum vento similis, sibi noxia, quid sit

Utile, supremum nescit adusque diem.

689. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐνθάδε σῶμα λέλοιπεν Ἀπελλιανὸς μέγ' ἄριστος·
ψυχὴν δ' ἐν χεῖρεσσιν ἐὶν παρακάθετο Χριστῷ.

690. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐδὲ θανὼν κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσας ἐς γθόνα πᾶσαν,
ἀλλ' ἔτι σῆς ψυχῆς ἀγλαὰ πάντα μένει,
ὅσσ' ἔλαχες τ' ἔμαθές τε, φύσει μῆτιν πανάριστε·
τῷ βᾶ καὶ ἐς μακάρων νῆσον ἔβης, Πυθέα.

691. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀλκηστis νέη εἰμί· θάνον δ' ὑπὲρ ἀνέρος ἐσθλοῦ,
Ζήνωνος, τὸν μόνον ἐνὶ στέρνοισιν ἐδέξαμην,
ὃν φωτὸς γλυκερῶν τε τέκνων προὔκριν' ἐμὸν ἦτορ,
οὖνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσιν ἀγαστή.

692. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Γλύκων, τὸ Περγαμηνὸν Ἀσίδι κλέος,
ὁ παμμάχων κεραυνὸς, ὁ πλατὺς πόδας,
ὁ καινὸς Ἄτλας, αἶ τ' ἀνίκατοι γέρες
ἔρβροντι· τὸν δὲ πρόσθεν οὐτ' ἐν Ἰταλοῖς,
οὐδ' Ἑλλάδι πρωιστόν, οὐτ' ἐν Ἀσίδι,
ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτραπεν.

693. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλῆνιν παρηνίτις ἀμφέω χερμάς,
πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνη,
δτ' ἱχθυάζει' ἐξ ἄκρης ἀπορρώγος·
γῶσαν δέ μ' ὅσσοι λαὸς ἦν συνεργήτης,
Πόσειδον, οὗς σὺ σῶζε, καὶ γαλῆναίην
αἰὲν διδοίης δρμητοῖσι θίνα.

694. ΑΔΔΑΙΟΥ.

*Ἦν παρίης ἦρωα, Φιλοπρήγμων δὲ καλεῖται,
πρόσθε Ποτιδαίης κείμενον ἐν τριόδῳ,
εἰπεῖν οἷον ἐπ' ἔργον ἄγεις πόδας· εὐθὺς ἐκεῖνος
εὐρήσει σὺν σοὶ πρήξιος εὐκολίην.

695. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὅρᾳ πρόσωπον Κασσίας τῆς σῶφρονος.
Εἰ καὶ τέθνηκε, ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

689. INCERTI.

Hic corpus reliquit Apellianus longe optimus;
animam autem in manibus suam deposuit Christo.

690. INCERTI.

Ne mortuus quidem famam bonam amisisti per terram
sed adhuc tui animi splendida cuncta manent, [omnem
quæcumque accepisti et didicisti, natura mentem eximie:
ideo igitur et in beatorum insulam venisti, Pythea.

691. ANONYMUM.

Alcestis nova sum, oblique pro viro bono,
Zenone, quem solum in pectore acceperam,
quem luce magis dulcibusque liberis fovebat meum cor,
nomine Callicratia, mortalibus cunctis admiranda.

692. ANTIPATRI,
aliis PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Glycon, illud Pergamenum Asiæ decus,
illud pancratiastarum fulmen, ille latus pedibus,
novus ille Atlas, illæque invictæ manus
perierunt; et quem antea neque inter Italos
nec in Græcia quis subvertere valuit, neque in Asia,
hunc omnia qui vincit Pluto subvertit.

693. APOLLONIDÆ.

Glenin littoralis cohibeo petra,
amaro correptum fluctus vortice,
dum piscabatur e summa rupe;
congesserunt autem populus omnis-qui erat ei laboris-sc-
o Neptune, quos tu serva, et serenam [cuius,
usque dones eis-qui-lineam-demittunt oram.

694. ADDÆI.

Si prætereas heroem, Philopragmon autem nuncupatur,
ante Potidæam situm in trivio,
dic ei quale ad opus agas pedes: illico ille
inveniet tecum rei-gerendæ facilitatem.

695. ANONYMUM.

Vides vultum Cassiæ modestæ.
Etsi obiit, virtutibus cognoscitur
animi ejus pulchritudo magis quam vultus.

690. INCERTI.

Te neque post mortem per terras fama relinquit,
Lucent egregie nunc quoque mentis opes,
Quas natura dedit, vel quas doctrina paravit.
His, Pythea, meritis arva beata tenes.

691. INCERTI.

Alcestis nova sum: mortem namque uxor obivi,

Pro Zenone bono, solum quem pectore gessi;
Prætulit hunc vitæ pariter sobolique meum cor.
Nomen Callicratea, frequens quod fama celebrat.

695. INCERTI.

Clarum pudicæ Cassiæ vultum vides.
Quamquam sepulta est, notus ex virtutibus
Est fulgor animi, non minus quam corporis.

696. APXIOY MITYΛHNAIOY.

Αἰωρῇ θήρειον ἱμασσόμενος δέμας' αὔραις
τλᾶμον, ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτους,
αἰωρῇ· Φοῖβω γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης,
πρῶνα Κελαινίτην ναιετάων, Σάτυρε.
Σεῦ δὲ βοᾶν αὐλοῖο μελίσρομον οὐκέτι Νύμφαι,
ὡς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πειυσόμεθα.

697. ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Οὗτος Ἰωάννην κρύπτει τάφος, δς δ' Ἐπιδάμνου
ἄστρον ἔην, ἣν πρὶν παῖδες ἀριπρεπέες
ἔκτισαν Ἡρακλῆος· ὅθεν καὶ μέρμερος ἦρω·
αἰεὶ τῶν ἀδίκων σκληρὸν ἔκοπτε μένος.
Ἔῃχε δ' ἀπ' εὐσεβέων προγόνων ἐρικυδέα πάτρην
Λυχνιδὸν, ἣν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειψε πόλιν.
Ἐνθεν λύχνος ἔην Ἑλικώνιος, οὐνεκα Κάδμος
στοιχείων Δαναοῖς πρῶτος ἔδειξε τύπον.
Εἰς ὑπάτους δ' ἀνέλαμψε, καὶ Ἰλλυριοῖσι διχάζων,
Μούσας καὶ καθαρὴν ἑσπεφάνωσε Δίκην.

698. ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Αὐτὸς Ἰωάννης Ἐπιδάμνιος ἐνθάδε κεῖται,
τηλεφανῆς ὑπάτων κόσμος ἀειφανέων·
ὁ γλυκύ μοι Μουσέων πετάσας φάος, ὁ πλεόν ἄλλων
εὐρύνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην,
παμφόρβην παλάμην κεκτημένος, ἥντινα μούνην
οὐκ ἴδε δωτίνης μέτρον ὀριζόμενον.
Αἰπυτάτην δ' ἠύξησε [νόμοις πα]τρίοισιν ἀπήνην,
φαιδρύνας καθαρῆς ἔργα δικαιοσύνης.
ὦ πόποι, οὐκ ἔζησε πολλὸν χρόνον, ἀλλ' ἐνιαυτοῦς
μόνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα ὄνο,
ὥρτο μουσπολοῖσι ποθὲν πάντεσσιν ἑάσας,
οὗς ἐπόθει πατέρων φέρτερα γειναμένων.

699. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰκάρου ὦ νεόφοιτον ἐς ἡέρα πωτηθέντος·
Ἰκαρίη πικρῆς τύμβε κακοδρομίης,
ἀθάλε μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι
Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ὑπὲρ πελάγευς.
Οὐ γάρ σοι σκεπανὴ τις ὑπόρμις, οὔτε βόρειον
ἐς κλίτος, οὔτ' ἀγὴν κύματος ἐς νοτίνην.
Ἐβρόις, ὦ δύσπλωτε, καχόζενε· σείο δὲ τηλοῦ

696. ARCHIÆ, MITYLENÆI.

Pendes hirta vagis pulsatus tergora ventis,
Exuvias pinus sustinet alta tuas :
Pendes : usque adeo Phæbo certasse nocebat :
Note Celænæis montibus, o Satyre.
Nec tua jam nostras Nympharum flabit ad aures
In Phrygiis resonans tibia blanda jugis.

697. CHRISTODORI.

Ioannes situs hic, Epidamni nobile sidus,

696. ARCHIÆ MITYLENÆI.

Pendes ferinum flagellatus corpus auris
miser, suspensus de hirsuta pinu,
pendes : cum-Phæbo enim arduum certamen iniisti,
scopulum Celæniten habitans, Satyre.
Tuæ autem vocem tibie mellisonam non-jam Nymphæ,
sicuti prius, in Phrygiis montibus audiemus.

697. CHRISTODORI.

Hic Joannem tegit tumulus, qui Epidamni
sidus erat, quam olim liberi illustres
condiderunt Herculis ; unde et laboriosus heros
usque injustorum durum frangebat robur.
Habuit autem a piis majoribus valde-insignem patriam
Lychnidum, quam Phoenix Cadmus struxit urbem.
Inde lychnus (lumen) erat Heliconius, quia Cadmus
elementorum Danais primus ostendit formam.
Ad consules (consulatum) autem emicuit-fulgens, et Il-
Musas et puram coronavit Justitiam. [lyriis jus-dicens,

698. CHRISTODORI.

Ipse Joannes Epidamnius hic positus-est,
late-fulgidum consulum ornamen usque-fulgidorum ;
qui suavem mihi Musarum aperuit lucem, qui plus aliis
amplificavit hospitalis dei operam,
omnium-nutricem manum habens, quam solam
non vidit donis constitutus modus.
Celsissimum ille auxit legibus patriis currum (consula-
lætificans puræ opera justitiæ. [tum),
Bone deus, non vixit multum tempus ; sed annos
ubi-implevit tantum quadraginta duos,
excessit Musarum-famulis desiderium cunctis linquens,
quos amabat parentibus impensius qui-genuerant.

699. ANONYMUM.

Icari o tum-primum-frequentatum in aerem evolantis
Icaria ex-amaro sepulcrum cursu-infausto,
utinam neque te ille vidisset, neque ipse admisisset
Triton Ægæi super dorsum maris ! [que borealem
Non est enim tibi protectus aliquis ad-stationem-locus, ne-
in plagam, neque allisionem fluctus in australem. [cul
Pereas, o difficilis-navibus, mala-hospitio : a-te vero pro-

Hercule progenitæ quam posuere manus :
Cujus nunc etiam cum sit memor inclutus heros,
Robur adhuc justo quod caret omne domat.
Illi clara pio de sanguine præbuit ortum
Lychnidus, a Pæno condita Agenoride :
Qui Græcas docuit voces signare figuris,
Hinc satus ipse etiam fax Heliconis erat.
Consul et Illyrico præfectus in orbe, coronas
Quas retulit, Musis Justitiæque dedit.

πλώοιμι, στυγεροῦ ὄσσον ἀπ' αἰδέω.

700. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυπεν, οἰκία ταῦτα
λαΐνα, Κωκυτοῦ τ' ἀμφιγόντον ὕδωρ,
οὔτι μ' ἀνὴρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν ἐς γάμον ἄλλης
παπταίνων· τί μάτην οὖνομα Ῥουφιανός;
ἀλλὰ με Κῆρες ἄγουσι μεμορμέναι. Οὐ μία δῆπου
Παῦλα Ταραντίνη κάθθανεν ὠκύμορος.

701. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰφθίμω τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλῃ πόλις ἦνυσ· Ἀχαιοῖ
γράμμα παρ' εὐύδρου νόμασιν Ἀσκανίης.
Κλαῦσε δέ μιν Νίκαια· πατὴρ δ' ἐπὶ οἱ Διομήδης
λαΐνον ὑψιπαῇ τόνδ' ἀνέτεινε τάφον,
δύσμορος, αἰάζων ὅλον κακόν. Ἦ γὰρ ἐώκει
υἷά οἱ τίνειν ταῦτα κατοικομένη.

702. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη
δοῦνακος, ἐξαμίτης ἐκ τριχὺς ἐλκομένη,
εἶδαρ δ' ἐτ' ἀγχιέστρου φονίου πλάνον ἀμφοιχανοῦσα
ὀξεῖην ἐρυθρῇ φυκίς ἐβρῦζε πάγην·
ἄγνουμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάβρῳ
ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσασμένη φαργύν.

703. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις δ' κωμήτης, δ' τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις δ' συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
ἐνδῖος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὐδαι·
φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἐλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρωος.
Ἄ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γέννηται Ἔρωος.

704. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί·
οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

701. DIODORI.

Quod legis hoc forti populus conscripsit Achæo
Carmen, ad Ascaniæ juge madentis aquas.
Huic Nicæa diu lacrymas dedit : at Diomedes
Apposuit busto marmora celsa pater.
Ostendat dum se dolor ambitiosus, et isti,
Qui periit, nato se putat ista dare.

702. APOLLONIDÆ.

Res nova, te morti tua præda, Menestrate, misit,
Quam calamo pendens seta trahebat equi,
Cum tectas inhians uncis lethalibus escas
Horruit ad subitos flammea fuca dolos,
Et rapido saltu fauces subeuntis in ipsas

navigem, in viso quantum ab Orco.

700. DIODORI GRAMMATICI.

Conscia-esto *mihi* noctis meæ, quæ me abscondit, domus
lapidea, Cocytique circumsonans gemitibus aqua, [hæc
quod minime me vir, quod aiunt, occidit nuptias alius
circumspiciens, (cur temere nomen *infame* Rufianus ?)
sed me Parcæ ducunt fatales. Non una quippe
Paula Tarentina obiit cita-morte.

701. EJUSDEM.

Forti hunc viro cara civitas paravit Achæo
titulum, ad fluentia pulchras-aquas-habentis Ascaniæ;
flevitque ipsum Nicæa; pater autem super eo Diomedes
lapideum alte-splendens hoc erexit sepulcrum;
infelix, deplorans funestum malum. Sane enim decebat
filium ipsi solvere hæc defuncto.

702. APOLLONIDÆ

Piscium-venatorem Menestratum perdidit præda
arundinis, sex-setis-facta ab linea-crinium attracta.
escam quum hami letalis vagantem circumhians,
acutum rubra phycis devoravit dolum;
sed fracta sub dente occidit eum, saltu rapido
intra lubricas subingressa fauces.

703. MYRINI.

Thyrsis paganus, ille Nympharum oves pascens,
Thyrsis modulans Panis æquum-in-modum arundine,
meridianus potator umbrosa sub pinu dormit;
custodit autem ipse capto greges pedo Amor.
Ah Nymphæ, Nymphæ, exsuscitate illum lupina-audacia
pastorem, ne ferarum præda fiat Amor.

704. INCERTI.

Me mortuo, terra miscetor igne;
nihil curo : mea enim bene habent.

Intravit. Res est ingeniosa metus.

703. MYRINI.

Thyrsis oves solitus Nympharum pascere, Thyrsis
Par in cantando Panos arundinibus,
Luce meri potor, pinus cubat ecce sub umbra :
Ipse pedo pecudes, ipse gubernat Amor.
Ah Nymphæ, Nymphæ, pastoris rumpite somnos
Intrepidi, ne sit præda Cupido feris.

704. INCERTI,

ut quidam volunt, NERONIS.

Me terra cineri misceatur mortuo :
Nil illud ad me; res habent bene se meæ

705. ANTIPIATPOY.

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεποτισμένον Ἑλλησπόντῳ
 ἥριον Ἰδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
 λοιπά τοι Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἔχνια νηοῦ
 μέμνει, καὶ ποταμοῦ τὰμφιμάχῃτον ὕδωρ,
 τὴν δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν ὡς Ἀλιανθῆς
 τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἡϊόσιν.

706. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ἰλιγγίῃσσε Βάκχον ἐκπιὼν χανδὼν
 Χρύσιππος, οὐδ' ἐφείσατο
 οὐ τῆς στοᾶς, οὐχ ἥς πάτρας, οὐ τῆς ψυχῆς,
 ἀλλ' ἦλθε δῶμ' ἐς Ἀΐδew.

707. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Κτῆγ' Ὡσσιθέου κομέω νέκυν, ὅσων ἐν ἄστει
 ἄλλος ἐπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν,
 Σκίρτος δὲ πυβρόγενεος. Ἐκισσοφόρησε γὰρ ὦνῃρ
 ἄξια Φλιασίων, ναὶ μὰ χοροῦς, Σατύρων·
 5 κτῆμ' τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἦθειςιν ἦδη
 ἤγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαίτας·
 καὶ πάλιν εἰσώρμησε τὸν ἄρσενά Δωρίδι Μούσῃ
 ρυθμὸν, πρὸς τ' αὐδὴν ἐλκόμενος μεγάλην
 εὐαδέ μοι θύρων τύπος * οὐ χερὶ καινοτομηθεὶς
 10 τῇ φιλοκινδύνῳ φροντίδι Ὡσσιθέου.

708. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ κωμωδογράφῳ, κούφῃ κόνι, τὸν φιλάγωνα
 κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροισ·
 οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλутон, ἀλλὰ τι τέχνης
 ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἡμφίεσας. | Νεῶν
 Τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἔρει· « Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ
 « ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμύ πέφυκε θύμον ».

709. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες ἀρχαίαι, πατέρων νομὸς, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας
 χρυσοφόρος, βήσσωκα καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμάν
 οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
 καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἶ με τυράννων
 θῆκαν Δασκύλῳ μείζονα καὶ Γύγῳ.

710. ΗΡΙΝΝΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΗΣ.

Στάλαι, καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
 ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὴν ὀλίγαν σποδίαν,
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἥριον εἴπατε χαίρειν,
 αἶτ' ἄστοι τελέθωντ', αἶθ' ἐτέρας πόλιος·

705. ANTIPATRI.

Strymone et magno irrigatum Hellesponto
 sepulcrum Edonæ Phyllidis, o Amphipolis,
 reliqua tibi Æthopiæ (Dianæ) Brauronidis vestigia templi
 manent, et fluminis de-quo-utrimque-pugnatum liquor;
 illam autem, olim Ægidis magnum certamen, velut pur-
 pannum-lacerum in ambabus prospicimus ripis. [pureum

706. DIOGENIS.

Vertigine-correptus-est, Bacchum postquam-ehibit diduc-
 Chrysippus, atque haud pepercit [tis-faucibus,
 neque suæ porticu, neque patriæ, neque animæ,
 sed domum intravit Plutonis.

707. DIOSCORIDÆ.

Et ego Sositheï tueor corpus-mortuum, quantum in urbe
 alius ex fratribus nostris Sophoclem,
 Scirtus flava-lanugine. Hederam-gestabat enim vir
 modo-digno Phlasiis, næ testor choros, Satyris;
 atque me, novis innutritum jam moribus,
 adduxit in memoriam patriam denuo-antiquum-præstans;
 et rursus invexit Doricæ Musæ masculum illum
 rhythmum, et ad vocem pertractus magniloquam
 placuit mihi thyrsorum dicendi-modus.... renovatus
 periculorum-amante cura Sositheï.

708. EJUSDEM.

Comèdiarum scriptori, o levis pulvis, amantem-certami-
 hederam super tumulo viventem Machoni mittas; | num
 non enim habes fucum futilem, sed aliquas arte
 dignas antiqua reliquias circumtegis.
 Hoc autem senex dicit: « O Cecropis urbs, etiam ad Nilum
 « est quando in Musis acre germinavit thymum. »

709. ALEXANDRI ÆTOLI.

Sardes antiquæ, patrum sedes, si quidem in vobis
 fuisset-educatus, lancigerulus forem aut eunuchus
 auro-vestitus, rumpens pulchra tympana; nunc vero mihi
 nomen, et Spartæ sum multos-tripodas habentis, Alcman
 et Musas novi Heliconidas, quæ me regibus
 effecerunt Dascyla majorem et Gyga.

710. ERINNES MITYLENEÆ.

Columnæ, et Sirenes meæ, et lugubris hydria,
 quæ habes Plutonis hanc tenuem favillam,
 iis qui meum prætereunt sepulcrum dicite salvere,
 sive cives sint mei, sive alterius urbis,

709. ALEXANDRI,
 de Alcman.

Urbs proavita mihi Sardes, si vester alumnus
 Mansissem, spado nunc, ad cyathosve forem

Auratus, quatiens cava tympana: nomen at Alcman
 Nunc mihi, meque suum Sparta beata vocat,
 Sumque Heliconiadum dono præstante tyranno
 Major, sive ille est Dascyla, sive Gyges.

ἥ ῥ' ὅτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
 ῥῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, ῥῶτι γένος
 Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅτι μοι ἃ συνεταίρις
 Ἥρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

711. ANTIPATROI.

Ἦδη μὲν κροκοῖς Πιτανάτιδι πίτνατο νύμφα
 Κλειναρέτα χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμῳ,
 καδεμόνες δ' ἥλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας
 ἄψιν ἀμφοτέραις ἀνσχόμενοι παλάμαις,
 Δημῷ καὶ Νικίππῳ· ἀφαρπάξασα δὲ νοῦσος
 παρθενικὰν λάθας ἀγαγεν ἐς πέλαγος·
 ἀλγεῖναι δ' ἐκάμοντο συνάλικες, οὐχὶ θυρέτρων,
 ἀλλὰ τὸν Ἀΐδew στερνοτυπῇ πάταγον.

712. HPINNHS.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
 στάλαν τῇ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδα·
 « Βάσκανος ἔσθ', Ἀΐδα » τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὀρῶντι
 ὠμοτάταν Βρυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὴν παῖδ', Ὑμέναιος ἐφ' αἷς αἰδέτο πεύκαις,
 ταῖσδ' ἐπὶ καδουστὰς ἐφλέγε πυρκαϊᾶ·
 καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον αἰοῶν
 ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθρημόσασο.

713. ANTIPATROI.

Παυροεπὴς Ἥριννα, καὶ οὐ πολύμυθος αἰοδαῖς·
 ἀλλ' ἔλαγεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
 Τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἡμεροτεν, οὐδὲ μελαίνης
 Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κοιλύεται πτέρυγι·
 αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὼν αἰοδῶν
 μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαρτινόμεθα.
 Λωϊτερος κύκνου μικρὸς ὄρος ἢ ἐς κολοῖων
 κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιθνάμενος νεφέλαις.

714. AΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥήγιον Ἰταλίας τεναγώδεος ἄκρον αἰέδω,
 αἰεὶ Θρινακίου γενομένην ὕδατος,
 οὐνεκα τὸν φιλέοντα λύρην φιλέοντά τε παῖδας
 Ἰβυκὸν εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ,
 ἡδέα πολλὰ παθόντα· πολλὸν δ' ἐπὶ σήματι χισσὸν
 χεύατο καὶ λευκοῦ φυταλὴν καλάμου.

713. ANTIPATRI,
de Erinna.

Pauca quidem cecinit nobis Erinna, loquelæ
 Parca, sed hoc Musas tam breve carmen habet.
 Nec fuit a famæ deserta favore : nec illam
 Implicitam pennis nox tegit atra suis.
 At nos interea vatum numerosa novorum
 Millia nube tegit proxima sæpe dies.
 Nam melius cygni carmen breve, quam sonus omnis
 Quem spargit vernas græculi in nebulas.

et nympham me tegi tumulo; nam dicite etiam hoc;
 et patrem me nuncupasse Bauciden, et genere esse
 Teniam, ut sciant; et mihi amicam-sodalem
 Erinna in tumulo epigramma hoc exarasse

711. ANTIPATRI.

Jam croceus Pitinatidi stratus erat nympha
 Clinaretæ aureos lectus-nuptialis intra thalamos,
 parentesque sperabant alte-sublatam flammam piceæ
 esse-accensuros utrisque attollentes palmis,
 Demo et Nicippus : abripiens autem morbus
 virginem, Lethes abduxit in æquor :
 tristes vero fecerunt æquales, minime liminum,
 sed plutonium cum-pectoris-planctu strepitum.

712. ERINNES.

Nymphae Baucidis sum; multum-desietum autem præteriens
 cippum subterraneo hoc dicas Plutoni :
 « Invidus es, Pluto. » Tibi autem pulchra signa aspicienti
 s evissimam Baucis nunciabunt fortunam,
 ut puellam, Hymenæus ad quas caneatur faces,
 his socer combussit in-rogo;
 et tu quidem, o Hymenæe, nuptiarum argutam cantilenam
 in ejulationum flebilium vocem deflexisti.

713. ANTIPATRI.

Paucorum-versuum Erinna, et non multiloqua cantibus;
 sed nactum-est Musas hoc parvum carmen.
 Quocirca memoria non excidit, neque nigra
 Noctis sub umbrosa cohibetur ala;
 innumerae vero juniorum gregatim poetarum
 myriades oblivione, hospes, marcescimus.
 Potior cygni parvus sonus, quam græculorum
 crocitus in vernis dispersus nubibus.

714. ANONYMUM.

Rhegium Italiae palustris extremum cano,
 usque Thrinaciam gustans aquam,
 quod amantem lyrae amantemque puerorum
 Ibycum pulchra-folia-habenti posuit sub populo,
 dulcia multa expertum; multamque super tumulo hederam
 fudit et albi plantationem calami.

714. INCERTI,
de Ibyco.

Rhegium æquoream laudo, quo fine diremta
 Trinacrias tellus Italia sentit aquas.
 Ibycon hæc, qui fila lyrae puerosque colebat,
 Hac ulmo voluit molle virente tegi,
 Passum sæva virum miserans, hederæque sepulchrum
 Frondibus et niveis ciuxit arundinibus

715. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλῆς κείμεαι χθονὸς, ἔκ τε Τάραντος
 πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
 Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλὰ με Μοῦσαι
 ἔστερξαν, λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιγρὸν ἔχω.
 Οὐνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτὰ με δῶρα
 κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἡελίους.

716. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Πρώτος, ἀλλὰ ποθεινὸς ὅσοι πόλιν Ἰαλύσιοι
 ναίομεν, εἰς λήθης πικρὸν ἔδus πέλαιος,
 δρεψάμενος σοφίην ὀλίγον χρόνον· ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
 σείω καὶ ἀκλαυτοὶ γλαυχεὶς ἔθεντο γόνον,
 Φαινόκριτ'· οὐδὲν ὅμοιον ἐπεσομένοισιν αἰοδὸς
 φθέγγεται, ἀνθρώπους ἄχρι φέρωσι πόδες.

717. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νηϊάδες καὶ ψυχρὰ βοσῦλια ταῦτα μελίσσις
 οἶμον ἐπ' εἰαρινὴν λείξετε νισσομέναις,
 ὡς ὁ γέρον Λεύκιππος ἐπ' ἀραιπτόδεσσι λαγωαῖς
 ἔφθιτο χειμερὶν νυκτὶ λοχησάμενος.
 Σμήνεα δ' οὐκέτι οἱ κομέειν φίλον· αἱ δὲ τὸν ἄρκυς
 γείτονα ποιμένιαι πολλὰ ποθοῦσι νάπαι.

718. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

ὦ ξεῖν', εἰ τὴ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μυτιλάναν,
 τῶν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος,
 εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τ' ἦν, ἃ τε Λοκρὶς γὰ
 τίχτεν, ἴσαις δ' ὅτι μοι τοῦνομα Νοσσίς, ἴθι.

719. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέλληνος· ὅδε τύμβος· ἔχω δ' ὑποβωλέα πρέσβυν
 τῆνον τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

720. ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Κλέυας οὐτυμοκλείος, ὑπὲρ Θυρεῶν ὄρου τείνας,
 κάθθανες ἀμφίλογον γᾶν ἀποτεμνόμενος.

721. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖς Ἀργεῖ Σπάρτηθεν ἴσαι χέρες, ἴσα δὲ τεύχη
 συμβάλομεν· Θυρεῖ δ' ἦσαν ἄεθλα δορός.

715. LEONIDÆ.

Longe ab Italiæ jaceo terra, et extra Tarentum
 patriam; id autem mihi durius morte.
 Talis est errantium non-vitalis vita; sed me Musæ
 dilexerunt, amarorumque loco mellitum habeo.
 Nomen vero non interiit Leonidæ: ipsa me dona
 proclamant Musarum omnes in soles (*dies*).

716. DIONYSII RHODII.

Immaturus, sed desiderabilis nobis quotquot urbem Ialysi
 incolimus, in Lethæ amarum intrasti pontum, [tumulum
 postquam-decer]sisti sapientiam brevi tempore; sed circa
 tuum et fletus-nesciæ noctuæ ediderunt gemitum,
 Phanocrite: nil simile venturis futurum vates
 eloquetur, homines quamdiu sustinebunt pedes.

717. ANONYMUM.

Naiades et frigida pascua hæc apibus
 iter ad vernum dicite proficiscentibus,
 senem Leucippum agiles-habentibus-pedes leporibus
 periisse hiberna nocte insidiatum.
 Examina autem non-jam ei curare placet: sed montis
 vicinum pastorales valde desiderant valles.

718. NOSSIDIS.

O hospes, si tu navigas ad pulchros-habentem-choros My-
 Sapphūs venerum florem inde-accensurus, [filenam,
 dicito quod Musis accepta eram, et Locris terra,
 me peperit, cognito autem mihi nomen esse Nossis, abi.

719. LEONIDÆ TARENTINI.

Tellenis hic tumulus; habeo autem sub gleba senem
 illum qui primus scivit mimos-canere.

720. CHÆREMONIS.

Cleuas Etymoclis, pro Thyreis clypeum qui-protendisti,
 obiisti ancipitem agrum tibi-tribuens.

721. EJUDEM.

Argivis ex-Sparta pares manus, paria et arma
 collisimus; Thyreæ autem erant præmium pugnae.

715. INCERTI,
de Leonida.

Italia longe jaceo, patriaque Tarento,
 Et magis hæc res est aspera morte mihi.
 Invita usque adeo vita est peregrina: sed ipsis
 A Musis melior nunc mihi vita data est.
 Quippe per Aonidum sacra munera tempus in omne
 Concelebrat nomen fama Leonideum.

716. DIONYSII,
de Phanocrito.

Ante diem, cunctis sed gratus habentibus agros

Elysios, Lethes ad vada nigra venis.
 Tempore carpta tibi modico sapientia: sed nunc
 Ipsa flet ad tumulum noctua torva tuum.
 Exæquanda tibi posthac, Phanocrite, dicet
 Nemo, ferent donec cetera membra pedes.

721. CHÆREMONIS.

Nos, o Sparta, tibi Thyrea pareret an Argis,
 Quasiimus, numerum, nec minus arma pares.

Ἄμω δ' ἀποράσιστα τὸν οἶκαδε νόστον ἀφέντες
οἰωνοῖς θανάτου λείπομεν ἀγγελίαν.

722. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένη, υἱὰ Μολόσσου,
ξείνον ἐπὶ ξείνῃ Κεκροπία φθίμενον.

723. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ πάρος ἀδμητος καὶ ἀνέμβατος, ὦ Λακεδαῖμον,
καπνὸν ἐπ' Εὐρώτᾳ δέρκεαι Ὀλένιον,
ἄσκιος· οἰωνοὶ δὲ κατὰ χθονὸς οἰκία θέντες
μύρονται· μῆλων δ' οὐκ αἴουσι λύκοι.

724. ΑΝΥΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Ἦ ῥα μένος σε, Πρόρχ', ὄλεσ' ἐν δαί, δῶμά τε πα-
Φειδία ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος· [τρός
ἀλλὰ καλὸν τοι ὑπερθεῖν ἔπος τόδε πέτρος αἰδεῖ,
ὥς ἔθανες πρὸ φίλας μαρνάμενος πατρίδος.

725. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὦδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πολὺ
ἦσθα· τί σε, ξείνων λῶστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; β. Ὁ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, δ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

726. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἐσπέριον κῆψον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
ἢ γρῆϋς πενίην Πλατθίς ἀμυνομένη·
καὶ τι πρὸς ἡλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἦεισεν, πολιοῦ γήρας ἀγχιθυρος,
5 καὶ παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦς
κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δολιχόν,
ἢ ρικνῇ ρικνοῦ περὶ γούνατος ἄρκιον ἰσῶι
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἡμερόεσσα κρόκην.
Ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἤγαγεν ὕδωρ·
10 ἢ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθίς ὑψηναμένη.

727. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνῶμαν ἔδοκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου
εἶμεν· δ δὲ φθονερὸς κλαίετ' ἔσχε θάνη.
Ἄλλ' ἐμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἶδα γὰρ
Μίνω Θερεσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

728. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἰερέη Δήμητρος ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καθεύρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης,
ἢ γρῆϋς γενόμεν, ἢ νῦν κόνις, ἦνο ***

Projecti reditus animis : pars utraque testes
De tanta solas clade reliquit aves.

723. INCERTI.

O bene culta diu tellus invicta Laconum

Ambo vero, prorsus abjecto in patriam reditu,
avibus mortis nostræ mandamus nuncium.

722. THEODORIDÆ.

In-pugna interfectum lugeo Timosthenem, filium Molossi,
exterum in externa Cecropia exstinctum.

723. ANONYMUM.

Quas prius eras indomita et inaccessa, o Lacedæmon,
fumum super Eurota prospicis Olenium (*Achaicum*),
nulla-umbrâ *arborum*; aves autem in terra nidis positis
lamentantur; atque oves non audiunt lupi.

724. ANYTÆ LYRICÆ.

Profecto fortitudo te tua, Proarche, perdidit in acie, domum-
Phidiæ in atro luctu constituisti exstinctus; [que patris
sed pulchram sane desuper vocem hanc lapis canit,
te obiisse pro cara decertantem patria.

725. CALLIMACHI.

α. Ἄνιε Menecrates, nam tu quoque hic non in multum
fuisti : quid te, hospitum optime, confecit? [*tempus*
an id quod etiam Centaurum? b. Mihi fato-destinatus somnus
venit, at miserum vinum est prætextui.

726. LEONIDÆ.

Vespertinum et matutinum fugavit sæpe somnum
vetula paupertatem Platthis repellens;
et quid ad colum et consocium fusum
cecinit, canæ senectæ vicina,
et tum-etiam juxta-malum gyrans usque ad auroram
illud Minervæ cum Gratiis curriculum,
aut rugosâ rugosum circa genu sufficiens telæ
manu rotundans amabilis filum.
Octoginta autem annos nata Acherusiam vidit aquam
anus pulchra et pulchre Platthis quæ-textuerat.

727. THEÆTETI.

Mentem videbatur Phileas non inferior ullo-alio
esse; qui vero invidus, plorato donec moriatur.
Sed tamen famæ inanis est gratia : in Orco enim
Minos Thersites nihilo ignobilior.

728. CALLIMACHI.

Virgo sacerdos Cereris ego olim, et rursus Cabirorum,
o homo, et deinde Dindymenæ,
anus fui, quæ nunc sum cinis, [a diis nacta]

Cernis? ab Eurota fumus it Olenius.
Umbra tibi nulla est. Mæstum sua tecta volantum
Agmen humi ponit, nec lupo audit oves.

πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.

6 Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύο ἄρσενα, κηπέμους ἐκείνων
εὐγέρως ἐνὶ χερσίν. Ἔρπε χαίρων.

729. ΤΥΜΝΕΩ.

Εὐθήης Τριτωνίς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόνσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὠλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος· τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν * ἐν βρέφος ἄδην
σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆεν ἔω.

730. ΠΕΡΣΟΥ.

Δειλαία Μνάσυλλα, τί τοι καὶ ἐπ' ἥρῳ οὗτος
μυρομένα κούραν γραπτὸς ἔπεισι τύπος
Νευτίμας; ἅς δὴ ποτ' ἀπο ψυχὰν ἐρύσαντο
ὠδίνες, κεῖται δ' οἷα κατὰ βλεφάρων
ἀχλύϊ πλημμύρουσα φίλας ὑπὸ ματρός ἀγοστῶ·
αἱαὶ Ἀριστοτέλης δ' οὐκ ἀπάνευθε πατὴρ
δεξιτερῇ κεφαλὰν ἐπεμάσσετο. ὦ μέγα δειλοί,
οὐδὲ θανόντες ἔων ἐξελάθεσθ' ἀχέων.

731. ΛΕΩΝΙΔΑ.

* Ἀμπελος ὡς ἦδη κάμακι στηρίζομαι αὖθις
« σκηπανίῳ· καλέει μ' εἰς αἶδην θάνατος.
« Δυσκώρει μὴ Γόργε· τί τοι χαριέστερον, ἢ τρεῖς
« ἢ πέντε ποίας θάψαι ὑπ' ἡελίῳ; »
ὦδ' εἶπας οὐ κόμπω, ἀπὸ ζῶν ὁ παλαιὸς
ὥσατο, κῆς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

732. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ῥχευ ἔτ' ἀσκήπων, Κινησία, Ἑρμού λατρίς,
ἐκτίσων Ἀΐδην χρεῖος ὀφειλόμενον,
γῆρα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων· χρήστην δὲ δίκαιον
εὐρὼν σε στέρξει παντοδύς Ἀχέρων.

733. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Αἱ νόμιμοι δύο γρῆες δημήλικες ἦμεν, Ἀναξὼ
καὶ Κληνῶ, δίδυμοι παῖδες Ἐπιχράτεος·
Κληνῶ μὲν Χαρίτων ἱερῇ, Δήμητρι δ' Ἀναξὼ
ἐν ζωῇ πρὸ πόλεως· ἐννέα δ' ἡελίων
ὀγδωκονταέτης ἔτι λειπόμην' ἐς τὸδ' ἰκέσθαι
τῆς μοίρης· ἐτέων δ' οὐ φθόνος εἰς δόλους.
Καὶ πόσιος καὶ τέκνα φιλήσαμεν· αἱ δὲ παλαιαὶ
πρῶθ' ἡμεῖς Ἀΐδην πρῆν ἄνυσσάμεθα.

734. ΑΔΗΑΟΝ.

* Ἦξεν ὀλατιτυτειδεσι. Τί γάρ; νέκυς ὡς ποτὶ παῖδων
τῶν ἀγαθῶν ἡδ' ἦν ἀρχιγέρων ὁ γέρων,
ἀλλὰ φίλος γ'. ὦ πρέσβυ, γένοιτο τευ ὄλβια τέκνα
ἔλθεῖν καὶ λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης.

729. ΤΥΜΝΕΩ.

Evethe cui Tryto pater satis omine dextro
Non peperit : nec enim tam cito rapta foret

multarum patrociniū juvenum mulierum.

Et mihi pueri fuerunt duo mares, et oculos clausi illorum
grandæva in manibus. Repta gaudens.

729. ΤΥΜΝÆ.

Simplex Tritonis minime bonis enixa-est
ominibus; non enim sic periisset misera [cus et infans
modo-edito partu; sed multa illa bona mea deduxit Or-
cum illa : decimam autem non excessit auroram

730. PERSÆ.

Infelix Mnasylla, quid tibi etiam super sepulcro hæc
ludenti puellam sculpta posita-est imago
Neotimæ? cujus quidem olim animam abripuerunt
dolores-partus, jacet autem tanquam subter palpebras
nube obducta caræ sub matris palma;
heu, heu! Aristotelesque non procul pater
dextra caput tangebatur. O magnopere miseri,
ne mortui quidem vestros oblitus estis dolores!

731. LEONIDÆ.

* Vitis sicut ridica, sic ego jam sustineor arido
« baculo : vocat me in Orcum mors.
« Male-surdus ne sis, Gorge : qui tibi gratius, aut tres
« aut quatuor æstates calefieri sub sole? »
Sic effatus nulla jactatione, vitam grandævus
abjecit, et plurium ingressus-est hospitium.

732. THEODORIDÆ.

Abiisti nondum innixus-baculo, Cinesia, Mercurii minister,
persoluturus Plutoni tributum debitum,
in-senio adhuc integra cuncta ferens; debitorem vero justum
nactus te diligit omnia-vi-dominans Acheron.

733. DIOTIMI.

Justæ duæ anus æquales fuimus, Anaxo
et Cleno, gemina soboles Epicratis;
Cleno quidem Gratiarum sacerdos, Cereri autem Anaxo
in vita pro urbe ministrans; novem vero solibus (diebus)
destituebamur adhuc, octogintennes, ut ad hoc veniremus
sortis : annorum tamen nulla invidia erga pios.
Et maritos et liberos amavimus; annosæ autem
primum nos ad Plutonem lenem pervenimus.

734. IGNOTI.

a. * Ne, viator, propera; quid enim? en mortuus, cui a
bonorum affatum erat, apprime grandævus senex. [liberis
tamen carus suis. b. O senex, contingat ut tui liberi felices
perveniant etiam canæ ad curriculum ætatis.

A partu. Sæcli bona tot puer abstulit unus
Ad Styga, nec decimum transiit ipse diem.

735. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἵστατίον, Φώκαια, κλυτὴ πόλι, τοῦτο Θεανὸν
εἶπεν ἐς ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη·
« Οἱμοὶ ἐγὼ δύστηνος! Ἀπέλλιγε, ποῖον, δμευνε,
« ποῖον ἐπ' ὠκείῃ νηὶ περὶς πέλαγος;
« αὐτὰρ ἐμεῦ σχεδόνθεν μόρος ἴσταται. Ὡς ὄφελόν γε
« χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν ».

736. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μὴ φθείρευ, ὦνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἔλκων,
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς γῆθον ἀλινδόμενος,
μὴ φθείρευ, κἄν εἴ σε περιστέψαιτο καλιτὴ
ἦν θάλλποι μικκὸν πῦρ ἀνακαϊόμενον,
ἦ καὶ σοι λιτὴ τε καὶ οὐκ εὐάλφιος εἴη
φύστη ἐνὶ γρόνῃ μασσομένη παλάμαις,
ἦ καὶ σοι γλήχων, ἦ καὶ θύμων, ἦ καὶ ὁ πικρὸς
ἀδυμιγῆς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

737. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ ληστῆρος ὁ τρισεύλειος ἄρτι
ἐδμήθην· κείμαι δ' οὐδενὶ κλειόμενος.

738. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Κληῖδες Κύπρου σε καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος,
Τίμαρχ', ὕβριστής τ' ὤλεσε Λιβ' ἄνεμος,
νηὶ τε σὺν φόρτῳ τε· κόνιν δέ σου ἀμφιμέλαιναν
δέξαντ' οἰζυροὶ, σῆλ' ἐλ' ἐλ', κηδεμόνες.

739. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Αἰζῶ Πολύανθον, δν εὐνέτις, ὃ παραμείδων,
νυμφίον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη,
δεξαμένη σποδὴν τε καὶ ὀστέα (τὸν δὲ δυσαιὲς
ὤλεσεν Αἰγαίου κύμα περὶ Σκίαθον),
δύσμορον ὀρθρινοὶ μιν ἐπεὶ νέκυν ἰχθυόλητας,
ξεῖνε, Τορωναίων εἰλκυσαν ἐς λιμένα.

740. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὖνομα κείνου
δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν γῆθονι σποδιά.
Ὁ πρὶν καὶ Γύγη παρσιεύμενος ὄλβον, ὁ τὸ πρὶν

735. DAMAGETÆ.

Novissimum, Phocæa, incluta urbs, hoc Theano
dixit, in vastam noctem descendens :
« Hei mihi ! ego misera ! Apelliche, quale, o consors-tori,
« quale in celeri nave nunc transis mare ?
« Sed me prope fatum stat. Utinam saltem
« manu caram tuam manum complexa moriar. »

736. LEONIDÆ TARENTINI.

Ne mala-sumas, o homo, vagam vitam trahens,
aliam ex alia in terram volutus,
ne mala-sumas, etiamsi te circumtegit nidus
quem calefaciat parvus ignis succensus,
et in-quo tibi vilis et non e-pulchra-farina sit
panis in cavato-lapide subactus manibus,
ubi et tibi pulegium, ubi et thymus, ubi et amarum
non-sine-mixta-dulcedine sit sal in-obsonium

737. ANONYMI.

Hic ego prædonis ter-infelix marte
domitus-sum ; jaceo autem nemini defletus

738. THEODORIDÆ.

Claustra Cypri te et extremitates Salaminis,
Timarche, insolensque perdidit Africus ventus,
una-cum navigio et onere; pulverem vero tuum atrum
acceperunt ejulantes, o miser, cognati.

739. PHÆDIMI.

Lugeo Polyanthum, quem uxor, o qui-præteris,
sponsalem in tumulo posuit Aristagora,
postquam-acceptit pulveremque et ossa (ipsum autem in-
perdidit Ægei maris fluctus prope Sciathum) [festus
infelicem matutini eum quum mortuum piscatores,
hospes, Toronæorum traxerunt in portum.

740. LEONIDÆ.

Hæc ego super Crethone petra, nomen illius
patefaciens; Crethon autem in subterraneis cinis.
Ille antea et Gygæ comparatus ad-opes, ille antea

735. DAMAGETÆ.

Urbs Phocæa potens, hæc ultima verba Theano
Dixit, ad æternæ mortis itura chaos.
Quam procul a misera me nunc es, Apelliche conjunx,
Ah tua quam magnum nunc ratis æquor arat.
Nunc mihi mors juxta : quanto mihi dulcius esset,
Cara meam premeret si tua dextra, mori.

738. THEODORIDÆ.

Clides et excurrens Salamin ventusque nocens Lips,
Timarche, exitii causa fuere tui.
Cum navi, cum merce : nec heu, pia juxta, propinqui,
Terram injecerunt, o miserande, tibi.

740. LEONIDÆ.

Incumbens Crethona super lapis, indico nomen
Illius, ipse nihil Cretho nisi cinis est.
Qui modo Pactoli Gygen æquabat arenis,

βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις,
 5 δ πρὶν — τί πλείω μυθεῖμαι; δ πᾶσι μακαρτὸς,
 φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσον ἔχει μόριον.

741. KRINAGOROI.

Ὁθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἡ Κυνέγειρον
 ναύμαχον, ἡ πάντων ἔργα κάλει πολέμων·
 Ἄρεος αἰγμητῆς Ἰταλὸς παρὰ χεῦμασι Ῥήνου
 κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
 αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἰδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
 αὐτὶς ἀρηϊφάτων ἀνθορεν ἐκ νεκρῶν·
 κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεώσατο ταγοῖς,
 μῦθος ἀήττητον δεξαμένος θάνατον.

742. APOLLONIDOU.

Οὐκέτι Τιμόκλεια τῶν φάος ὄλεσας ὅσων
 κούρους δοιστόκῳ νηδύϊ γειναμένη·
 ὀμμασι δ' ἐν πλεόνεσσι ἀθρεῖς πυριθαλπὲς ὄχημα
 ἡελίου, προτέρης οὔσα τελειότερη.

743. ANTIPATROI.

Εἴκοσιν Ἑρμοκράτεια καὶ ἑννέα τέκνα τεκοῦσα
 οὐθ' ἐνὸς οὔτε μιᾶς αὐγασάμην θάνατον.
 Οὐ γὰρ ἀπώιστευσεν ἐμοὺς υἱῆς Ἀπόλλων,
 οὐ βαρυπενθήτους Ἄρτεμις εἴλε κόρας·
 ἔμπαλι δ' ἃ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδὶνα μολοῦσα,
 Φοῖβος δ' εἰς ἦβαν ἄρσενας ἀγάγετο
 ἀβλαβέας νούσοισιν. Ἰδ' ὡς νίκημι δικαίως
 πιασὶν καὶ γλώσση σόφρονι Τανταλίδᾳ.

744. DIOGENOUS.

Ἦν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
 Εὐδοξὸν παρὰ τοῦ καλλίκερω ταύρου·
 κοῦδ' ἐν ἔλεξε· πόθεν; βοὶ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
 οὐδὲ λαλὸν μόσχῳ Ἀπιδὶ στόμα·
 ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος στάς ἐλιγμήσατο στόλον,
 προφανῶς τοῦτο διδάσκων· « Ἀποδύσῃ βιοτῇν

Dives et armentis lanigeroque grege,
 Et ne multa loquar, felix super omnia, terræ
 Quantillum ex quanto nunc habet ille suum!

741. CRINAGORÆ.

Quid nunc Othryades, quid nunc Cynegirus in undis
 Decertans, quid tot facta vetusta virum?
 Italus ad Rhenum telorum grandine mersus,
 Jamque solum vita deficiente premeus,
 Ereptam sociis aquilam conspexit ab hoste,
 Et simul e mediis stragibus exiit.
 Mox aquilam ducibus cæso raptore reportat:
 Huic soli licuit vincere, dum moritur.

743. ANTIPATRI.

Cum quinque ediderim quater Hermocratea novemque

multa-armenta-possidens, antea dives pecudum-gregibus,
 antea — quid plura dicam? omnibus felix-prædicatus,
 heu, terræ quantæ quantulam habet portiunculam!

741. CRINAGORÆ.

Othryaden, Spartæ ingens decus, aut Cynegirum
 in-nave-pugnantem, aut quorumvis facinora advoca
 mavortius miles Italus prope fluenta Rheni [bellorum:
 decumbens, ex multis semimortuus telis,
 aquilam raptam sui exercitus ut vidit sub hostibus,
 rursus interfectis-in-pugna exsiliiit e-mortuis;
 et quum-occidisset qui eam ferebat, suis servatam-resti-
 solus invictam nactus mortem. [tuit ducibus

742. APOLLONIDÆ.

Non, Timoclea, tuorum lumen amisisti oculorum,
 pueros geminos-pariente utero enixa;
 oculis vero (in) pluribus nunc spectas servidissimum cur-
 solis, priore-te facta perfectior. [rum

743. ANTIPATRI.

Viginti Hermocratea et novem liberos enixa
 neque unum neque unam vidi mortuam.
 Non enim sagittis-configit meos filios Apollo,
 non graviter-lugendas Diana rapuit puellas:
 sed contra hæc quidem solvit mearum partus adveniens,
 Phæbus autem ad pubertatem mares duxit
 illæsos morbis. En quomodo vinco nec-inmerito
 liberis et lingua modesta Tantalidem.

744. DIOGENIS LAERT.

Memphi fama est didicisse proprium olim fatum
 Endoxum a pulchra-habente-cornua tauro.
 Et is nihil dixit; unde? bovi enim loquelam non tribuit
 neque garrulum juvenco Apidi os: [natura,
 sed juxta eum acclinis-oblique stans lambit vestem,
 aperte hoc docens, « Exues vitam

Pignora, non natus, non mihi nata perit:
 Non vitam teneris rapuit Diana puellis,
 Non pueros telis fixit Apollo meos.
 Quis magis ad partus se præstitit illa faventem,
 Et maribus plenum robur Apollo dedit,
 Intactum morbis. Sic tam mihi vincere prole
 Tantalidem, lingua quam sapiente datum est.

744. DIOGENIS LAERTII.

Endoxum (sic fama refert), cum Memphida vidit,
 Fata sua edocuit lunatis cornibus Apis.
 Nil equidem dixit (neque enim natura loquelam
 Concessit vocemque bovi) sed proximus adstans
 Ad latus, inde palam Cnidii lambebat amictus,
 Quo vitam exueret prope tempus adesse agurans.

« ὅσων οὐπω ». Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρσι, δεκάκις
πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντα παῖδας.

745. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἴδυκε, ληϊσταὶ σε κατέκτανον ἔκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἐρημαῖην ἀστιβον ἡϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβουσάμενον γεράνων νέφος, αἶ τοι ἔκοντο
μάρτυρες ἀγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον
οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινῇτις Ἐρινὺς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σείο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαίαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
ληϊστῶν, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;
οὐδὲ γὰρ δ' ἐπροσάροιθε κανὼν Αἰγισθος αἰοῖδον
ὄμμα μελαμπέπων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

746. ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς τάφον τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ.

᾽Ωδε μέγας κεῖται Ζᾶν δν Δία κικλήσκουσιν.

747. ΛΙΒΑΝΙΟΥ.

Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγριν ἀγάρβρουν ἐνθάδε κεῖται,
ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

748. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τίς τότε μουνόγληνος ἄπαν δωμήσατο Κύκλωψ
λαῖνον Ἀσσυρίης χώμα Σεμιράμιος,
ἢ ποιοὶ χθονὸς υἱὲς ἀνυψώσαντο Γίγαντες
κείμενον ἑπταπύργων ἀγγῶθι Πηλῆϊάδων
ἀκλινές, ἀστυφέλικτον, Ἀθωέος ἴσον ἐρίπνα
φυρηθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρους;
Δᾶμος αἰὲ μακαριστὸς, δὲ ἄστεσιν Ἡρακλείης
οὐρανίων [νεφῶν τεῦξεν ἐπ'] εὐρύαλων.

Nec cunctata diu mors est : stetit ultimus illi
Post exacta decem quinquennia tertius annus.

745. ANTIPATRI,
de Ibyco.

Ibyce, ad incultum quos duxerat insula littus
Prædones mortis causa fuere tibi,
Clamares cum sæpe grues ibi forte volantes,
Namque alios testes mors tua non habuit.
Nec tua vox periit : siquidem clangentibus illis
Ultra tuam post est horrida poena necem,
Sisyphia tellure. Quis o furor iste, latrones
Sanctorum quod vos non movet ira Deum!
Vatis et Ægiæthus fœdatus sanguine dextram

« tantum nondum. » Quapropter et ei brevi venit fatum,
quinque et tres quum-vidisset annos. [decies

745. ANTIPATRI SIDONII.

Ibyce, prædones te interfecerunt ex templo olim
egressum in desertum et nemini-calcatum littus,
sed postquam-invocaras gruum nubem, quæ tibi vene-
testes tristissima quum-peribas nece; [runt
neque frustra clamasti, quandoquidem vindex Erinys
harum ob clangorem ulta est tuam cædem
Sisyphia in terra (Corinthi). O lucri-avidæ tribus
prædonum, quid deorum non extimistis iram?
neque enim qui prius occidit Ægisthus vatem,
oculum pullatarum effugit Eumenidum.

746. PYTHAGORÆ.

In tumulum Jovis in Creta.

Hic magnus jacet Zan quem Dia nuncupant.

747. LIBANII.

Julianus trans Tigrim vorticosum hic jacet,
utrumque, rexque bonus, validusque miles.

748. ANTIPATRI SIDONII.

Quis hanc unoculus totam struxit Cyclops
lapideam Assyriæ molem Semiramidis?
aut quales terræ filii erexerunt Gigantes
positum septemplaces proxime-ad Pleiades,
non-inclinatum, non-concussum, Atho par monti,
coactum terræ in-vastos-campos-patentis onus?
Populus usque prædicandus-beatus, qui urbem Herculis
cœlestes nubes fecit-ut-attingeret

Effugere Eumenidum lumina non potuit.

747. LIBANII,
de Juliano Imperatore.

Julianus jacet hic rapidi trans flumina Tigris,
Rex bonus, atque acer belli congressibus idem.

748. ANTIPATRI SIDONII.
de urbe Heracleæ.

Quis lapide extruxit ferus uno lumine Cyclops
Assyriæ vallum grande Semiramidis?
Qui vasti terra geniti fecere Gigantes
Quod septemgeminam Pleiada tangit opus?
Montem qualis Athos rigidum ignarumque moveri,
Coctile telluris latipotentis onus?

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VII.

Lemma Codicis : Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτήρ πεπληρωταὶ ἱκανῶς ἔχων, ὡς ἑμαυτὸν πείθω. Μετιτέον οὖν ἐπ' ἑτερον οὐκ ἀχρηστον οὐδ' ἀνωφελεῖ, λαλήσαι τε (ἀν καλήσαι τε? Boiss. Reiskius conjiciebat κινῆσαι τε) καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε. + Ἐπιτύμβια εἰς τὸν Ὀμηρον. — Et in margine : ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἐσχεδιάσεν ὁ κύρις Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς, ὁ μακάριος καὶ ἀειμνηστος καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος.

I. Lemma : Ἀλκαίου ποιητοῦ Μεσσηνίου εἰς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν ἐπιτύμβιον. Οὗτος ὁ Ἀλκαῖος οὐκ ἦν ὁ Μιτυληναῖος, ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Πιττακοῦ. — 2. « Hinc Suidas : ἡκαχον, ἀντὶ τοῦ ἐλύπησαν. Ex sequenti versu idem in Χρίστῃ : ἐχρίσαντο, ἀντὶ τοῦ ἐχρίσαν. » B. Nota fabula, Homerum marore fuisse confectum, quod ænigma sibi propositum solvere non potuisset. Quo respicit oraculum ap. Pausan. X, 24, § 2 : ... τὸ μάντευμα, ὃ γενέσθαι τῷ Ὀμήρῳ λέγουσιν.

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα δέξεται· ἀλλὰ νέων παιδῶν αἶνιγμα φύλαξαι.

Hinc apparet ex Μοιρέων vere emendavisse Heckerum in Epist. crit. ad Schneidewinum, Philologo 1849, p. 484. Legebatur ex Μουσέων, quæ non possunt auctores haberi illius proponendi griphi. — 3. « Similiter Thetis Patroclo mortuo ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ζῆνῶν, II. T, 38. » Jac. — 5 μῶθον Plan.; μῶθων Cod. — 6 τ' Plan.; δ' Cod., qui λαριδεω, superposito α. — 7 νῆσος Plan. — 8 Βασιλ., conf. ep. 2, 9; ep. 4, 3. Probabiliter Heckerus βασιλ τὸν Μουσέων ἀστ.

II. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ὀμηρον. Ἀντίπατρος Σιδωνίου ἐπιτύμβιον. Ἔστι καὶ ἄλλος Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεὺς καὶ αὐτὸς ἐπιγραμμάτων ποιητής. — 1. « Ob miram sermonis suavitate et eloquentiam Homerus est Πειθοῦς instar inter homines, Gratiarum unius; v. Bæckh. Explic. Pind. Pyth. IX, p. 322. » Jac. — 2 φεγεαμέναν Plan. et Suid.; σβεγαμένην Cod. — 3 νασίτης Cod. Hujus distichi mirę turbata lacinia exstabant in inscriptione Iensi, cujus tenues reliquias ad ecclesiam St. Catharinæ vidit Rossius; en quæ retulit Paschius Comes a. 1773 :

ἀδ' ἔλαχον μαθετῆ; ἀνυλιτῆ; νοῖον θειον
οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ ἐμοιο φίλος ἱερὸν ὀμηρον
ἀλλ' ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν νινομηδου υἱον
πολις οὐ θεα ἀναφίος ονομα ἐνθαδε ἐμου.

Agnoscentur voces ex sequentibus epigr. 3 et 4 excerptæ, sed in talibus expediendis non est morandum. Sequebatur longus catalogus velut discipulorum Homeri. De tota re accurate exposuit Welckerus in Annal. antiq. stud. 1844, m. April., p. 289-327. — 5. Νεῦμα παγκρατίε. Respiciuntur nobiles versus II. A, 528 :

Ἦ, καὶ κυανέστιν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσα Κρονίων,
..... μέγαν δ' ἔλειπεν Ὀλυμπον.

— 6 ναυμάχον Jacobs. in nott. mss., secundum grammaticos; v. Thes. Celebratur ea pugna in II. O. — 7. Φαρσαλίσιν, ap. Virg. *Thessalici*. II. X, 395 seqq. — 9. Conf.

ANTHOLOGIA. I.

ep. 4, 3. — 10. Ἴκος, Cycladum insularum una, inter Sciathum et Scyrum posita, in qua Peleus sepultus.

II*. In superiore margine paginae diversa manu scriptum exhibet Codex cum lemmate : εἰς τὸν αὐτὸν. Ad viatores, ut Homeri quamvis modicum tumultum venerentur. — 2 κατὰ στίχας Cod. Quo pertinere videtur nota in marg. : ζῆται· λείπει ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιγράμματος. « Niclasius in Wolfii *Analectis* t. II, p. 95, vel in *Classico Valpyi Diario* t. XIX, p. 190, conjecit ἀλλὰ κάτω ψυχᾶς. Sed sic velim τὰς δὲ κάτω ψ. Recepi Huschkii (*Anal. crit.* p. 208) conjecturam. » B. Etiam Jac. recepit in *Delectu* p. 84, præ sua conjectura κατασπείσας, verum ipse Huschkii : « Neutrum tamen satis placet. » Heckerus : « Sed ita præsens requiritur; leniorque suppetit emendatio κατασπείσας : huc a via deflectens adora me. » In Nonni quidem loco quem confert, Joann. c. 4, 230, κατασπείγοντι de *reditu* dictum est, in Ev. v. 51 καταβαίνοντες. Significaretur certe via publica in editore, quam tumultus, loco munita. Piccolos conj. ἀλλ' ἄκατον στήσας, coll. IX, ep. 427 : Ναυτίλε, μὴ στήσης δρόμον ὀλκάδος; oblitus docere ὁδοπόρον et de nauta dici. Wordsworth. ad Theocr. p. 192, ἀλλὰ κατασπείλας, intransitive. — 3. « Prætulit editæ lectioni Περὶσίαν τιμώμενον variantem marginalem Codicis et apographi Par. : γρ. περιέδσαι τιμώμενον (sic). » B. Heckerus quoque prætulit.

III. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Hoc distichon Homeri sepulcro in insula Io insculptum fuisse et veteres ferebant et recentiores, quos citat Jacobs. in *Anal.* t. XIII, p. 147. « Hinc sumti versus in fictitia inscriptione, quam vide in *Commentatione* mea epigraphica post Holstenii *Epistolas* p. 428, et in *Classico Diario* t. XVII, p. 372. Conf. et inscriptio in *Gruteriana Sylloge* p. 1089, 4. » B. Adde Welckerum *commentatione* ad ep. 2 indicata.

IV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Et iterum : εἰς Ὀμηρον ποιητὴν. Imitatur Antipatrum Sidonium ep. 2. — 5. Delus olim vaga, ut Cycas, Ἴου soror. — 6 ὠδίων Cod., recte Plan.

V. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν, ἄδῃ, οἱ δὲ ἔσαν Ἀλκαίου Μιτυληνίου. « Imo *Messenii*. Ap. Plan. sine nomine auctoris. Contendit poeta Homerum non fuisse Salaminium, sed Chium. Ipse Homerus loquitur. » Jac. — 1 ἀπὸ βραίστηρος Cod., ut vetusti libri in tali re. « Suidæ, qui prius distichon excerpserat, βραίστη est ἡ σφύρα. Interpretor γούσειον ἀπὸ βραίστηρος adjectivo notissimo γρυστήρατον. Conf. ep. VI, 342, 7. » B. Sic etiam Hecker. I, p. 261 seq. — 2 στήσοιτε Plan. « Sensum esse puto : Ne si me quidem aureum posueritis fervidaque manu tenentem Jovis fulgura. » B. Probabilius interpretari videtur Jac. de rutilo æreæ statuæ splendore, non absimili Jovis fulguri. Heckerus conj. φλογέας εὐδίων ἀστ., *splendentem*, φαεινόν, λαμπρόμενον, coll. V, ep. 35, 2 : γυνῶν ἀστεροπὴ μέλειον. An poeta voluit : *in ipso Jovis templo*, fulguribus caravouçου coruscante? — 3 οὐκ εἰμ' ἐοδῶν; σζαμῆνιος; Pal. Pseudo-Plut. *Vita Hom.* II, § 2 : οὐκ ὤκησαν δὲ τινες Σαλαμῖνιον αὐτὸν εἰπεῖν ἀπὸ Κόψρου. Alii simpliciter dicunt *Salaminium*. — 4 Διηραγήδου Brunck., quæ erat

Ægyptiorum, non *Salaminiorum* fama. Μὴ τοῦτ' Plan. ed. princ. — 5 βασιάνε Cod., lapsu. « Alium poetam explorare, an donis corruptus vester dici haberique velit. » Jac. — 6 πασιῖν Plan., et sic Brunck., Meinek. p. 158, Hock.; πᾶσιν Cod., quod tueri studet Jac., *reliquis Græcis*. Præterea Brunckius ἀείσας, quod mihi non tam necessarium quam Heckerio esse videtur. « Grotianum *isla* videtur referendum ad præcedens nomen *Chios*, non ad *carmina*. Sed quum videatur epigramma factum in statuum quæ fuit apud Salaminios, puto et a poeta in eorum insula versante compositum. » B.

VI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Exstat hoc carmen Romæ in Mausoleo Augusti insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Editum ap. Grut. p. 419, 1, et al. Vide Marm. Taurin. p. 169. — 1. Sic Dio Chrys. Or. II, p. 79 : τὸν Ὀμηρον ἐνόμιζε δαιμόνιον καὶ θεῖον τῶ δντι κήρυκα τῆς ἀρετῆς. » Jac. — 2 βιοτῇ Plan.; βιοτῇ Cod. et Suid., hic et ἑλίον. Marmor ἑλλάνων δόξης δεῦτ. — 3 ἀγγήρατον Cod. et marm., corr. Brunck.; ἀκήρατον Plan.; « quo ob subitam figurarum mutationem arrepto Wakefieldus scribebat :

Μουσῶν φέγγο; Ὀμηρον ἀκήρατον, δμμα δὲ κόσμου, de sole. Sed ἀγγήρατον στόμα immortalē poetam significat, cujus carmina nunquam senescentia per totum orbem terrarum resonant. » Jac. Suidæ libri variant inter ἀγγήραστον, ἀγγήρατον, ἀκήρατον. — 4 ἀλιβρόδιος, ut videtur, codex A Suidæ. In marmore versus sic mutatus :

παντός ὄρε; τοῦτων δαίδαλον ἀρχέτυπον.

VII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « In nonnullis codd. hoc distichon *Antipatro Sidonio* tribui narrat Leo Allat. De patria Hom. p. 46. Nec fortasse male; nam pluribus ejusdem auctoris poematis sese excipientibus, Codex interdu nomen poetæ omittit. — 1 δ; suppletum ex Plan. — 2 *Ægyptios* quoque Homerum sibi arrogasse satis constat; quin Clemens Al. Strom. I, p. 355, τοὺς κλεῖστους; eum *Ægyptium* divisisse tradit. Conf. Heliodor. *Æth.* III, 14. » Jac.

VIII. Lemma : εἰς Ὀρφέα τὸν ποιητὴν, τὸν Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης. In Plan. *Antipatri*, sine gentili. — 1. « Suidas : ἔρως, τὸ δένδρον· τὸ ἔρῳ βραχὺ, et hunc versum excitat. Item quantum in Συρμός· τοῦ νικητοῦ ἡ φορά. Et septimum in Ἀλαλκίην· ἀποδιῶται, ἀποσοδῆσαι. » B. — 3 κοιμήσας; vel κοιμήσις; Suidæ libri in Βρόμος; sed duo κοιμήσις. Jacobs. comparat Orphica Arg. 1010 :

κοιμήσας δ' ὅγε εὐλα πανημερίαν ἀνθρώπων,
καὶ ζαιμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ κύματα πόντου,
πηγά; τ' ἀνάνων ὑδάτων, ποταμῶν τε βέεθρα,
θῆράς τ' οἰωνούς τε.

— 4 παγεῦσαν Cod., lapsu. Συρμούς; v. VI, ep. 221, 1, et notam.

IX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. In Plan. sine auctoris nomine. — 1. Primis vocabulis in Codice superscriptum : γρ. ὀρφέα περικυοῖο. « Suidas cum primo disticho : προμολῆσιν· ἀκρωρεῖας, ἐξοχαίς. » B. Nimirum in Olympo prope urbem Libethra, ἥ ἐπὶ Μακεδονίας τέτραπται τὸ ὄρος, Pausan. IX, 30; qua urbe undarum diluvio eversa, Orphei cineres Diu sunt delati. Jac. — 3 sic Cod.; συνάμ Plan., Suid. Πίεριν scripsisse videtur ob continuum ἄλυσχος. — 4 ὑλάνωμων Cod.; ἀγέλη Plan. — 5 ὅποτε καὶ Cod., corr. Plan. « Apollodor. I, 3, 2 : εὐρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. Add. Diodor. III, 64, et Creuzer. *Symbolik* III, p. 148 seqq. » Jac. Et Lobeck. *Aglaoph.*

p. 234. B. — 6. Quod non vidi ab aliis diserte relatum, sed conf. Longinum fragm. 3, § 7. — 7. « De Clymeno schol. Wech. : ἐν Ἑρμῶνι (conf. Pausan. II, 35, 3) Δήμητρος; ἱερὸν τὴν λόγῳ μάλιστα ἄξιον, ὅπερ Ἑρμιονεῖς Κλύμενον Φορωνέως παῖδα καὶ ἀδελφὴν Κλυμένου Χθονίαν τοὺς ἰδρυσαμένους φασὶν εἶναι Ἀργῶθεν ἀφιχθέντας. Παιουσαῖας δὲ φησι ταῦτα (ibid. 5) » Κλύμενον δὲ οὐκ ἀνδρα Ἀργεῖον εἶθ' εἰναι ἐγὼ εἰς Ἑρμῶνιν ἡγοῦμαι· τοῦ θεοῦ δὲ εἰσὶν ἐπικλησεις, ὅτινα ἔχει λόγος βασιλεία ὑπὸ γῆν εἶναι ». Παρκατιῶν δὲ φησὶν (ibid. 7) : « ὅπισθε δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας; χωρία εἰσὶν ἃ καλοῦσιν Ἑρμιονεῖς τὸ μὲν Κλυμένου, τὸ δὲ Πλούτωνος ». Adde not. infra ad ep. 189. — 8. Suidas cum hoc disticho : ἀκήλητον· ἀέλκτον, ἀπηγή. » B. Conf. Virgil. Georg. IV, 468 seq. Lapsu ἀμείλικτον θυμὸν Suidas in Κλύμενος. « Poetam corrigebat Piersonus Verisim. p. 87 scribens τὸν ἀκήλητον καὶ ὑμῶν. Si quid mutandum, malim θυμὸν εἶλεξε κυνός. Conf. Hermesianactis Eleg. v. 10, ubi pro κυνός codex B κυρὸς habet. » Jac. nott. mss.

X. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ὀρφέα, τὸν Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης. Inscriptum ἀπὸ Jac. not. mss. mutavit in ἄλλο, sed silente Pauls. illud reliqui. — 2 Βιστονίδες, Thraciæ mulieres, quas Orpheus lacerasse jam poenituit, ut in poenam patrati facinoris se vulnerarent. « Alii a maritis eas ignominiae causa hac poena affectas fuisse narrant. Plut. Mor. p. 557, D : Θράκες... στίζουσιν ἀχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Postea apud Thracas nobilitatis signum τὸ ἐστίχθαι, v. Wessel. ad Herodot. V, p. 374, 65. » Jac. — 3 βρα syllaba inter versus in Cod., qui ἀμυζὶ μελίχνη cum edd.; correxit Hecker. coll. ep. 738, 3. — 4. « Δευόμενα insolenter dictum de cinere, effictum videtur ex homerico ῥαίνοντο κονίη Il. I, 282. » Heck. — 5 καὶ δ' αὐτῇ Plan.; καὶ αὐταὶ (sic) Cod. Λυκείῳ, Apolline.

XI. Lemma : εἰς Ἡρίναν (sic). In Erinna, unius, ejusque exigui, sed egregii carminis auctorem, inscripti Ἠλακῆτη, Colus. Conf. ep. 713, et IX, ep. 190. In fronte codicis quo Erinnae carmen continebatur lectum fuisse existimat Hecker. I, p. 184, « de quo veterum more conf. Ovid. Trist. I, el. 7, 33 :

Hos quoque sex versus in prima fronte libelli
Si præponendos esse putabis habe. »

— 1 ἥρινης Cod. « Nec damnanda temere est ea scribendi ratio. Ut enim a κορή fit Κόριννα, Ἀρπιννα ab ἄρπη, ita ab Ἠρᾷ recte formatur Ἡρίννα. Sed quemadmodum Æolenses in multis nominibus leni spiritu usi sunt, ita etiam dixisse videntur Ἠρᾷ et Ἡρίννα. » Meinek. p. 132. — 2 in marg. Cod. : γρ. καὶ δεκάτερος. — 3 in fine oi Heckerus; legebatur μοι, quod « hinc alienum esse » etiam Bothius intellexerat, qui ται pro σοι.

XII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἀπὸ Jac. εἰς Ἡρίναν τὴν Μιτυληναίαν. « *Asclepiadæ* tribuit codex Jani Lascaris ap. Iriarten. In Planudea *Asclepiadæ* epigramma præcedit. *Antipatri Sidonii* ingenium refert. — 1. Ἐπὶ ὕμνων μελ., poemata vernali suavitate florentia, eademque, ut apum opus, mellis plena. — 2. Κυκνεῖω et ad cantus jucunditatem referri debet et ad fabulam de evasequalibus, quas cygnus moriens canere dicitur, carminibus. — 4. In ἡλακῆτη; respici videtur titulus poematis Erinnae. » Jac. Cod. ἡλακῆτης, a correctore ultimæ syllabæ superposito α, qui haud dubie corrigere voluit alteram λ. « Ἀπογρ. Par. ἡλακῆτης superposito α. Jacobs. prætulit dorismum, quem in alui et ab hac voce ut et a reliquis abesse. » B. — 5 ἥρ. et οὐ σ' ἐγέγωνε Cod. Idem est quod οὐ φησι, negat. — 6 φέσθαι Cod.; φέσθα; Plan.

XIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. In Plan. *Leonidæ*. Sed Heckerus I, p. 101 : « Has inscriptiones insulae Teli (infra 710 et 712) haud dubie Leonidas non cognitas habuit, sed primus in itineribus descripsit Meleager. Unde intelligitur epigramma in Erinnam n. 13 *Meleagri* esse, non Leonidæ. » — 1 παρβενικὴν Cod. et Plan., corr. Brunck. « Editum fuit ναοιδόν. Codex vero et apogr. νεαοιδόν. Hoc prætulit. Arcadius p. 86 : τὰ παρὰ τὸ εἶδω (imo αἰδῶ) γινόμενα... εἰ τῇ οἱ διφθόγγῳ (παράλθονται), εἰ μὲν ὑπὲρ τρεῖς; συλλαβὰς ὡς, προπαροῦνται, λιγυαῖδος, ὑπεράιδος. » B. — 2 ἤρ. et δρεπτομέναν (superposito η) Cod.; δρεπτομένην Plan. Μουσίων malit Meinek. « Plato Ione p. 534, A : λέγουσι γὰρ δῆπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ οἱ ἀπὸ κρηγῶν μελιρρύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιται. — 3 αἰδᾶς Cod.; ἔδης Plan. Ἀγέροντι νυμφεῖν dicitur puella in Soph. Antig. 810, rapitque Orcus puellam, ut sponsus sponsam. Conf. Meleagr. infra ep. 476. — 4 Βισκανος ἔσθ', Ἀἰδᾶ, sunt verba Erinnæ, infra ep. 712, 3. » Jac.

XIV. Lemma : εἰς Σαπφῶ. « Sappho poetriam laudans Parcas accusat quod ei non immortalem vitam tribuerint. — 1, 2 μετὰ μουσαίαι ἀθανάται; Cod., sed superpositis α syllabis αἰς. Atque hoc μετὰ Μούσαι; ἀθανάται; probabat Marklandus ad Statium p. 345. Quæ ratio habet quo se commendet, ut primo loco Musæ, post illas Sappho, ceu Musa mortalis generis, celebrata dicatur. Ad poetriæ tamen laudem gravius, si inter Musas immortales, quamquam mortalis ipsa, colitur. » Jac. Quem secuti sumus. Boisson. : « Prætulit editæ lectioni Codicis et apographi varietatem μετὰ Μούσαι; ἀθανάται;. Et non intellexerim μουσας in accusativo casu, sed genitivo. Musa mortalis Sappho cum immortalis Musa cecinit, quæ eam juvaret ac tolleret humo, Lesbou non refugiens tendere barbiton. » Cod. αἰδομένην. — 3 συναμ Brunck.; vide ep. 9, 3. Deinde Cod. ἤς et Πειθῶ, de qua v. ep. 2, 1; IX, ep. 571, 5. — 5. « Τριέλκτον, triplex ilium trium sororum. Ovid. Met. II, 654 : *triplicesque dæx sua fila resolvunt*. » Jac. — 8. « Apogr. Par. ἀφθιτα μνησάμενα. Ex ipso Codice male puto enotatum esse μνησάμενα. Reiskii conjectura ἀφθιτα μνησάμενα recepta fuerat; malui meam recipere. » B. Videlicet ἀφθιτ' ἀμνησάμενα. In fine Ἑλικωνιάσιν Salmassius Codicem describens emendavisse videtur; nam sic consensu editi omnes ante a. 1813. « Carmina dici *dona Musarum* constat; μνησθαι autem verbum proprium poetis, artificibus aliisque rerum inventoribus. » Jac.

XV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. « In Plan. est ἀδῆλον. Lapidis incisum vidit Joannes Jucundus Veronensis Pergami in Asia; v. Donii Inscr. p. 336. Ex « veteri codice Moroni » Heinsius descripsit hæc latina (Anthol. Burm. II, 210) :

Tantum ego carminibus superavi Sappho puellas,
Nzonides quantum vicerat ante viros. »

Jac. — 1 αἰδῶν Plan. et lapis. Ac dubitari potest an ipse quoque poeta voluerit αἰδᾶν. — 2 θήλειαν Cod.; θηλειῶν Plan. et lapis.

XVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. — 1. « Κωφὸν οὐνομα, vanum et inane nomen, ut κενοὶς ὀνόμασι Menander Hypobolismæo fr. 1; ὁστία κωφὰ infra ep. 48; κωφὸν γράμμα cenotaphii ep. 395. — 2. Ὑψις, vulgo locus ex aliquo scripto excerptus, hic ipsa carmina significat; v. Dorvill. Vann. crit. p. 640. » Jac.

XVII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. « Sappho loquitur. Tu-

mulum ab hominibus sibi structum brevi deletum iri; talia esse opera mortalia; sed carmina, quæ ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — 2 μετὺ. codd. — 3 τῶδε Cod. a pr. m., v a correctore. — 5 εἴ' ἐπὶ Brunck. Sensus : si non ex tumulto brevi perituro, sed ex carminibus meis iudicium de me feceris. — 6. Ἐννεάδι. Carmina Sapphus in novem libros distributa fuerunt, numero, sicut Herodotæ historiarum libri (IX, ep. 160), ad Musarum numerum accommodato. » Jac. — 7 αἰδᾶ σκότος Plan. — 8. Ἡέλιος, dies, tempus.

XVIII. Lemma : εἰς Ἀλκμᾶνα. — 1. « Hinc Suidas : λιτός· εὐτελής. — 3. Suidas : εἰδῆται; μάθη; et hunc locum recitat. Ad ἐλατῆρα admovebo ejusdem verba : ἐλατῆρι· ἡνίοχῳ. Conf. Append. ep. 295 : Τιμόθεον κιθάρης δεξιὸν ἡνίοχον. Pindar. Ol. IV, 1 : ἐλατῆρ βροντᾶς; schol. ὡ ἡνίοχε Ζεῦ. » B. Qui versum 2 sic ut dedimus distinxit. — 4 Μουσῶν Plan. et Suid. « Noli credere Alcmænam, virum, a poeta annumerari Musis; sed ἀριθμὸς Μουσῶν est pro Μούσαι, quibuscum ille choreas celebrat; ut Propertium (III, el. 5, 19) *juvat Musarum choris implicuisse manus*, gratulantem sibi (ib. el. 1, 14) *Musas comites et Calliopen choris suis desessam*. » Jac. — 5 διδύμαι; Plan. « Servavi διδύμοι; Codicis lectionem, quam et habent plurimi libri Suidæ in Ἀνδός. » B. Notum a multis olim totam terram in duas continentes, Asiam et Europam, divisam. Idem color in ep. 369. Origine Lydus Alcmænam postremo Spartæ vixit civis. Velleius Pat. in fine lib. I : *Alcmæna Lacones falso sibi vindicant*. Vide ad epigr. seq. v. 4. — 6 πολλὰ πατρίδας Plan.

XIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Suidas de hoc loco : ὑμεναίων· γαμικῶν ὕμνων. B. » — 2 Μουσίων malit Meinek. — 3 μεγάλαν ἐπιν conj. Scaliger ex epigr. præcedente. Deinde « Codex et apogr. Par. εἰθ' ὅγε λύσθος ἀχθος ἀπ. οἴχεται. Suidas : λοισθός, ὁ ἔχατος, et hunc locum recitat, cum οἴχεται. Planud. εἰθ' ὅγε Ἀνδός; et οἴχεται. Jacobssii conjectura est ἐνθ', mea λοισθόν. Spartæ rejecisse dicitur Alcmænam extremum vitæ onus. » B. Eandem conjecturam protulit Heckerus (sed ἀχθος in ἀνθος vertens) et dudum mecum communicaverat Millerus. — 4 οἴχεται Cod. Lennepius p. 241 (qui Plan. sequebatur) : « Poeta Alcmænam vocans Σπάρτας μεγάλαν γὰριν, sentiebat sibi posse obijci, illum non Spartanum sed Lydum fuisse : hinc addit εἰθ' ὅγε Ἀνδός; vel si Lydus ille fuit, tamen ἀχθος ἀπορρίψας, abjecto onere, quod fere Lydi portant, οἴχεται εἰς ἄδην. » Wyttienbachius Bibl. crit. I, 2, p. 35, conj. εἰθ' ὅγε Ἀνδῶν ἀχθ. Meinekus p. 132 ingeniose ludebat :

εἰθ' ὅγε Ἀνδῶν

λοισθός; ἀποβρίδας οἴχεται εἰς Ἄδην,

« sive ille Spartam habuit patriam, sive Lydorum ultimam ad inferos descendit. Notum est proverbium ἔχατος Μουσῶν. Ἀποβρίξει autem de mortuis æque bene dicitur quam ἀποκοιμήσασθαι. Conf. Callimach. Epigr. 16, 3. » Sed valde probabiliter Welckerus Fragn. Alcm. p. 4 et Jacobs. Add. p. XLIX seq. ἀχθος; sunt interpretati, collato epigr. Alexandri infra 709, de qua re audire juvat Piccolon : « *Ces deux illustres critiques s'accordent sur la valeur de l'expression ἀχθος; ἀπορρίψας, en la rapportant à l'origine du poète Alcmæna, né en Lydie, contrée soumise à un pouvoir despotique, et amené esclave en Laconie. Grâce à son génie, il fut, jeune encore, affranchi par son maître, et il obtint le droit de cité. Ainsi donc il s'est lavé des souillures de la* »

servitude, s'est déchargé de cet opprobre. D'après cette donnée, je crois que, sous le mot corrompu λύσθος; ou λίσθος; se cache la vraie λέον λίσθος. Ainsi nous lisons : ἐνθ' ὅγε λίσθος ἄχθος; ἀπορρίψας... » In fine ἄλτων Codex, non Ἀλθην, ut Plan.

XX. Lemma : εἰς Σοφοκλέα. Iterum legitur in inferiore margine sub epigrammate 37, cum lemmate : εἰς τὸν αὐτὸν ἀδέσποτον. — 1 in altero loco Codicis ductus ἐσχεύθη; ostendere videbantur Paulsenio; in apogr. Par. ἐσκέσθη; vidit Boiss. — 2. « Suidas : οἰνώπος; οἰνώδης; διαυγής; ἡ μελανός; apposito hoc versu. Scripsi pro edito μελάνος; varietatem μελάνος; quum non possit genitivus casus convenire. Adjectivum ὁ μελάνος; tractatum est in meis Anecd. t. IV, p. 383. Plutarchus De curios. 4 : φεῦγε τὸ μελάνον τοῦτο καὶ συνιστάμενον νέρος. » B. Hoc mortis genus tradebant Ister et Neanthes in anonymi Vita Sophoclis et Sotades in Stob. Floril. XCVIII, 9. Plura Jacobsius ad Analect. t. VI, p. 270.

XXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα. Epigramma in Plan. est ἀδέσποτον. « Θηβαῖον vereor ne librarii error sit ex eorum genere, quod haud infrequens est in lemmatis cod. Palatini. Ita Νοσσιδὸς Λεσβίας IX, ep. 332; Ἀνδρῆς Μιτυληναῖος VII, 492. Quidquid est, temere Bruncius hoc et sequens ep. Simmiae Socratis discipulo assignavit. » Meinek. p. 101. — 1. « Χοροί; μέλψαντα, secundum priscum morem, quo tragediarum poetæ eorum solebant ducere; a quo more tamen Sophocles, ἐκ τῆν ἰδίαν ἰσχυροτέρων, dicitur recessisse. » Jac. Plan. male Σοφίλου. — 3 ὁ θυμ. Heckerus et Hermannus; nam opus erat relativo; legebatur ἐν θυμ. Constat ἐν alterum sufficere. — 4 ἀχαρνεῖτης Plan. et Suid., qui βλαστός in v. Θυμῆν, sed optimus cod. Paris. ibi quoque βλαστός; de quo v. not. ad IV, ep. 1, 17, et de Acharnensi hedera ad VI, ep. 279, 4, et IX, ep. 186, 1, 2. — 6. Δέρκεται, scil. σε, non satis scite perficit sententiam carminis, neque integrum esse videtur. Passive accipiebat Lobeck. ad Buttm. Gramm. t. II, p. 148 : *conspicitur in...*, quod ab omni loquendi proprietate longe abest. Heckerus : « Jacobs. interpretatur : *tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis, verum immortalia tua carmina ævum tuum supra mortalitatis terminos extendunt.* Quæ sententia unice apta non inest verbis. Quare scribendum puto :

ἀλλὰ περισσὸν

αἰῶν' ἀθανάτοις δέρκεται ἐν βέλυσιν.

Immortalibus carminibus tuis per ævum perenne *vivis*. » Sed neque hoc sonant verba græca et δέρκομαι ἐν βέλυσιν; veterum neminem ita fuisse accepturum probabile est; præterea magnam integritatis speciem habent ἀλλ' ὁ περισσός; αἰών. Simplicem prorsus medicinam τέρεται a nemine fuisse allatam mireris. Idem verbum de Euripide, infra ep. 45, 4. Σελίς de ipso scripto dicitur, ut *pagina* apud Latinos.

XXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα, τὸν Σοφίλου, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν συγχρονισαντα Εὐριπίδῃ. Hoc quoque ἄδηλον in Plan. — 1 sic Plan.; τῶν βέλυσιν; Cod. — 3. Φιλορρώξ; i. e. βρωγός; v. Meinek. ad VI, ep. 304, 7. Aliter intellexit Grotius. — 4 κλίματα Cod. — 5 εὐμαθής Cod., superscripto γρ. ἐπίης. « Schol. Wech. : εὐρίσκειται καὶ εὐεπής; χειρὶ γεγραμμένον ἐν τισι βέλυσιν; ἀνθ' οὗ εὐεπής; ἔδει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, γραφῆναι. Et est εὐεπής; interlinearis varietas in Pal. et apogr. Par., quam recepi meliorem, meo quidem sensu, vulgato εὐμαθής;. Conf. ep. 39, 2. Est tamen εὐμαθής; apud Suidam, qui πινυτόρρονος; reddit εὐ-

μελούς. » B. Etiam Heckerus prætulit εὐεπής;. In fine librarius scripserat μελίχρος; (compendio, o super r posito), deinde falsum putans ους; in serie addidit; hinc μελίχρους; Plan. et Suid. — 6 Μουσῶν omnes, corr. Jac. Legebatur ἡσκησεν Μουσῶν; ἀμμιγα καὶ Χαρίτων, « in quo mirum est neminem offendisse; nam ἀμμιγα cum uno dativo jungi solet. » Hecker., qui optime correxit ἡσκησ' ἐκ Μουσῶν; ἀμμιγα καὶ Χαρίτων, vel, si malis, ἡσκησεν M., ut ex altero petatur. Confert Crinag. IX, ep. 513 : δράματα ἔγραψεν ἡ Μουσῶν; σὺν μιῇ ἡ Χαρίτων.

XXIII. Lemma : εἰς Ἀνακρέοντα. In Plan. hoc carmen in duo divisum est, ita ut prius in versu 6 terminetur. « Jungenda esse olim viderunt Huetius et Scaliger. Fons erroris in Codice, ubi ultimo disticho novum lemma appictum : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. » Jac. Si quidem est error. Tria disticha integerrimum epigramma efficere iudicavit Boiss., qui alterum lemma reduxerit; ita mutilum censendum epigramma alterum, quod Scaliger non satis eleganti iudicio ponebat ante v. 1. — 2. Intelliguntur flores, ἀνθη. — 8. Διαπλώσας. Apte confert Jac. Platonem Phædone p. 85, D : ἐπὶ τοῦτου τοῦ λόγου ὀχοῦμενον ὥσπερ ἐπὶ σχεδιά; κινδυνεύοντα διαπλῶσαι τὸν βίον.

XXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Et iterum : εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήσιον ποιητὴν Σιμωνίδῃ. « Ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδῃς Τήσιος; ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων. Qui confudit inter se Κήσιον et Τήσιον. Abjudicant Simonidæ Schneidewinus et Bergkii Lyric. p. 926, hic etiam sequens epigramma : « Ab eodem poeta utrumque compositum arbitror, fortasse a *Leonida* : nam quod alia præterea ejusdem poetæ in Anacreontem exstant carmina, non est offensioni : solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta sæpius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, etiam hæc ipsa epigrammata imitatus. » — Simonides qui fertur vitem Anacreontis tumulo impositam fingit, poetæ cineres nunquam non vini latice conspergerent. — 1 ὀπώρας Cod., superposito η, postea raso; ὀπώρης; Plan. et Suidæ libri deteriores. — 2 ἡ Plan.; φύσεις Cod. et Plan. (quod reducit Boiss.); φύεις; Suidas recte. « Οὐλή; Δίκως;. Intelligendi capreoli, cincinnis similes, et omnino palmites recentiores, quorum flexibus πλέγμα efficitur. Sic IX, ep. 669, 8 : εὐχαίτης; κισσός; ἐπλεξε κόμην. Et hedera; ποῦς; σχολιός; XI, ep. 33; σχολιή; βάτος; VII, ep. 315. » Jac. — 4 λιτὸν γώματι valde probabiliter Heckerus, « ortum ex scriptura λιτὸν. » Conf. ep. 26, 1. — 5 φιλοκώμοι Cod., quod Boissonadius mutat in φίλα κώμω, adverbialiter dictum; φιλόκομος; Plan., et hoc post Bruncium omnes receperunt tanquam substantivum. Quod durissimum esse, sequente etiam adjectivo alio, satis apparet. Quare Heckerum secutus sum scribentem φιλοκώμοις; παννυχισιν, coll. ep. 31, 2. — 6 παννυχίος; libri; χροῖν; Plan. — 7 γρ. καὶ superscriptum in Cod. voci κῆν. Quod alibi dicitur καταρβήμενος;. — 8 ὠραῖον Cod. et Plan., corr. Stephanus. — 9 καὶ μιν Plan. et Suid.; καὶ φιν, superposito σ (σφιν), et τέγγει Codex. — 10. Dulciorem ipso vino cantum edebat.

XXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα τὸν Τήσιον. Ἔστιν δ' ἡ πόλις; αὔτη οὐχ ἡ Ποντικῇ; ἀλλ' ἡ πρό; Ἐφεσον; κεκλήνη μία τῶν Ἰάδων; πόλεων. « Ὅτι νῆσός; ἐστὶν ἡ Τέως; μία τῶν κυκλάδων. *Teon* ille et Τήσιον confudit. Præcedenti haud paullo melius hoc epigramma, justam laudem tulit Schneidewini p. 136, Simonideum tamen esse non persuadentis. — 1 μουσῶν Cod. et Plan.; corr. Jac. — 2 ὑμνοπόλων Codex. — 4. « Magna pars carminum Teii senis in puerorum amoribus versabatur. Maximus Tyr. Diss. XXIV, 9, p. 100 ed. Par. : ἡ τοῦ Τηίου; σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἥθους; καὶ τρόπου; καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας; »

μεσά δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδος κόμης, καὶ τῶν Κλεοδούλου ἐφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. » *Jac.* — 5 μούνον Bergkii et Bothii. Legebatur μούνος, quod expressit Grotius. In fine leipwon librarius Codicis mutavit in λειπών. — 6 δὲ μὲν Plan. — 7. Μεγιστέα, synizesi qua inde ab Homero non admodum raro usi sunt poetae. — 8. Thrax puer erat Smerdis; vide Bergk. Anacr. p. 158 seq., de Megisteo p. 205. Grotius junxit λελοίπε μετ' ἡϊθείοισι. — 9 cum lem-mate εἰς Ἀνακρέοντα, incipiente pagina. Cod. et duo libri Plan. οὐ λήθει, edd. Plan. οὐ λήθη, Suidas v. Μολπή, οὐ λήγειν, unde Porsonus Misc. critt. p. 258 οὐ λήγει, quod receperunt Schneidew. et Jac. ms. Boiss. : « Recepti Suidæ lectionem λήγειν. » In fine ἀλλὰ τὸ κλεινὸν Schneidewinus scribebat, vere, ut nobis videtur; habet ἔτι quod hic offendat maxime. Plan. ἐκείνο. — 10. « Hinc duxit quod de Simonide dicit Christodorus Ecphr. 44 : οὐδὲ σὺ μολπῆς εὐναςας ἀδρὸν ἔρωτα. » *Jac.*

XXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Anacreon prætereuntes, ut inferias sibi accommodatas offerant, rogat. » *Jac.* — 4 Glossator Codicis : τὸν σαπρὸν ἀνδρὰ σαπρὸς ἐπαίνοις στέφει. Qui est versus dodecasyllabus. — 5 οὔσαι κόμης Cod. et Plan.; εὐσαι κόμης; Græfius et Lobeckii Paralip. p. 263 (not. 3), ubi agit de rariore hoc usu adjectivorum in ἄς. Jacobs. scripserat οἰνάσι, Huschkius ἡθάσι. — 6. « Φιλόκρητος; ἀρμονίη, carmina mero quodammodo imbuta, poesis vino madens ejusque amans. — 8. Τούτων τὸν χώρον, scilicet τὴν ἐν τούτῳ τῇ χώρῳ διατρίβην. » *Jac.*

XXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντα. Θαυμαστὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα. — 2 ἔρατων Plan. et Suid., atque hoc in Codice a pr. m. scriptum fuisse putat Pauls., nunc in rasura ἀτερ. « Hinc Suidas : ἀντί τοῦ χωρί. Ex Suidæ codd. notatum fuit, μήτ' ἄρα τῶν κ., nec male. Idem ex v. 4 : ἀθύσσαν διελάμπων. » *B.* — 3. « Antipatro obversabantur verba Leonidæ Tar. ep. 306 Plan., 3 : λήγουνσιν ἐν (sic lege pro ἐπ') ὁμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. » *Jac.* Sed sic dici non posse ἀεῖδεν ἐν ὑγροῖς ὁμμασι recte observavit Heckerus : « neque mihi placet δερκομένοις σὺν ὁμμασι. Quare aliud quid hic obliteratum puto. » Nisi quidem sic loqui ausus est Antipater pro pedestri ἐν ὑγρότῳ ὁμάτῳ, ut dici solet ἐν de statu, habitu, conditione. Οὐλὸν autem poeta dixerit figurate accipiens significationem τοῦ μελαγκοῦ καὶ ἀπαλοῦ, tenere, delicate. De *crispi* significatione cogitavit Schneiderus in Lexico latina exempla afferens Pacuvii ap. Non. p. 506. 18 : *Lingua bisulcæ jactu crispo fulgere*, et Gellii I, 4, *agmen crispum orationis*, non valde apta. Male Bothius : « οὐλὸν, hymnum in honorem Cereris. » — 4. « Αἰθύσσαν, i. e. σείων, pro ἔχων στέφανον ἄνθινον. Iacchus ap. Aristoph. Ran. 331 : πολὺκαρπον τινάσσαν περὶ κρητὶ σφ' ὀρῶντα στέφανον μύρτων. Bacchus ἀπλοκὸν αἰθύσσουσιν ἐς ἥρα γαίτην ap. Nonnum VII, 93. Bene hoc convenit poetæ concitatore animi motu canenti. » *Jac.* — 5. Εὐρυπύλην, conf. ep. 31, 10. Memoratur in fragmento Anacr. ap. Athen. XII, p. 533 : ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ etc. Schol. in Codice : Μεγιστεὺς ἦν ὁ ἐρώμενος; Ἀνακρέοντος, οὐχὶ Μεγίστη, ὡς Σμέρδος, ὡς Βαθύλλος. Corrigit vitiosam scripturam ἢ μεγίστην, quas etiam in Plan. transit. Brunk. Μεγιστῇ, nunc Jac. malit Μεγιστέα, ut in antiquiore ep. 25, 7. — 6. Nota *Ciconum* gens Thraciæ. — 7. « Hinc Suidas : ὁμφίδροχος πανταχόθεν βιβρεγμένος. Ex v. sequenti : στολίον, ἢ στολή καὶ στολὶς. » *B.* — 8 λείβων Heckerus; legebatur δάιδων, imagine ridicula. Deinde Codex σταλίδων, a Planude male mutatum in σταλίκων. « Ex Suida in Στολίον legendum στολίδων, quod absque Suida viderat Salmasius. » *Brunk.* Qui de στολίσιν egit ad Tertull. De pallio p. 334 = 368, ad Hist. Aug. t. II,

p. 146. — 10. Κατεσπείσθη. Compseravit Schæferus hæc Longi II, 6 : Ἐρωτὶ, ὦ παιδε, κατέσπείσθη, καὶ Ἐρωτὶ ὁμῶν μέλει.

XXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν.

XXIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 ἀνακρέον Cod. — 2 κί-θαρα Plan. Νυκτιλάλος, qua pervigilia celebraverat; v. ep. 24, 6; ep. 31, 2. — 3 μελίζων Jacobs. — 4. Ἀνεκρούου verbum πρός τὸ σημαίνονμενον junctum cum νέκταρ, quasi cum μέλος. Notissimum Persii

Cantare credas Pegaseium nectar.

Græfius βαρβίτη ἀγκρούου, ne βαρβίτος compelletur inter εὔδεις et ἔφυς ad poetam relata. « Mehlhorn. ad Anacr. p. 203 corripbat βαρβίτον ἐκρούου. Sed vide eundem p. 252 seq. » *Jac.* — 5 ἐς σὲ δὲ μ. Plan. Grotius legebat ἔφυ. — 6. « Servavi lectionem Codicis ἐκβολίδας. » *B.* Non sum ausus. Plan. et edd. ἐκβολίας. Σκολιάς referebant ad σκολὸν sive καμπύλον τόξον, rectius *dolosos* intelligere videtur Jacobs.

XXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀνακρέοντα, repetitum ad tertium distichon. — 1 ἐνθάδε Cod., alterum Plan. — 3 ἀκμήν οἱ λυρθεὶν μελίζεται Cod. « Reliqui scripturam Palatinam. Est λυρθεὶν in apogr. Par., ut et in Planudea. Jam erit prima longa in μελίζεται, quod immerito criticis omnino displicet. Quod est in margine Codicis et apogr. adscriptum,

γράφει μοι Βαθύλλον οὕτω,

est versiculus Anacreontis in odario 29. » *B. Jacobs.* edidit ἀκμήν οἱ λυρθεὶν τι μελ., passive accipiens μελίζεται. Brodæus, Salmas. et Brunk. ἀκμήν λειριόεντι μελ., epitheto Bathylli; melius Heckerus λαιριόεν τι, « ut Musis Hesiodus tribuit ὅπα λειριόεσσαν. » Quod recepi; οἱ ὀρτυν videtur ex antiqua nota, qua vel syllabæ λυρ varietas (λοιρ, λαρ) vel τι omissum significaretur. Hesychius : ἀκμήν ἔτι. — 4 ἔμερα καὶ edebatur; ἥρεμα Lobeckii Paralip. p. 43, not.; quod mihi aptissimum videtur; nec comparata ab Heckerō ἔμερα διακρύσσασα ep. 364, 3, et ἔμερον αὐλήσαντι IX, 266, 1 satis ad hunc locum faciunt. Bothius : « Scribo ἔμερα καὶ κισσῷ λευκὸς δῶδε λ. *Alba* hedera dicitur, quo a nigra distinguatur, minus usitata et probata. »

XXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Elegans carmen, in quo poeta Anacreonti etiam apud inferos vini et amoris fructum precatur. — 1 σμερδίζηται ἐπὶ Codex, corr. Reiskius. Ad sequentia conf. Theocr. III, 17 : Amor, ὃς με κατασμήγων καὶ ἐς ὅστέον ἀγριεῖ λάπτει. — 2 Κώμου, commissationum, de quibus v. Welcker. ad Philostr. Imag. I, 2, p. 203 seq.; de pervigiis, Wernsdorf. ad Poetas Lat. min. t. III, p. 426 seq. Κοίρανε, ut Homerus dicitur κοίρανος ὕμνων ep. 213, 7; αἰοιδῆς κοίρανος Phæbus Christod. Ecphr. 266. » *Jac.* Heckerus scripsit κώμων, quod usitatius. In fine Cod. πανδοχίης, in marg. : γρ. παννυχίδος. — 3 sic Cod., quod non mutarunt Brunk. et Boiss.; τερπνότης ἐν M. Hermannus; ὦ M. Jac. et Meinek. p. 163; τερπνότητος; M. Heckerus. Codex ἀνακρέον. — 5 σοι Codex superposito τ (τοι). In fine ἀκρήτων Jac. (in Delectu p. 97 et ad Analecta t. VII, p. 390) et Hecker. I, p. 357; atque ita Boiss.; legebatur ἀκρήτων, ut active hic, intransitive in sequente verbo capiendum esset ἀναβλύζοιεν. Ceterum Codex hic inchoat novum epigramma, sigla initiali, numero et lem-mate instructum hoc : Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτόν Ἀνακρέοντα. Epigramma unum esse intellexit Reiskius, et manifesta res est; Meleagro autem tribui non potest, qui ejusmodi

argumenta non tractavisse cernitur. — 7. « Nescio qua de causa viola dicatur φιλέσπαρος. Scribendum videtur φιλείαρον, coll. Theocr. XXIII, 29: καὶ τὸ ἴον καὶ ὄν ἐστιν ἐν εἰαρί. » Hecker. Nimirum viola fragrat vespere, inodora pæne dum sol ardet. — 8 μαλακὰ μ. τρέπονται Codex, corr. Jacobs. — 9. « Pro ἐν ἔξου. Nonnullis Ceres eadem quæ Proserpina, et est Δημήτηρ γένεα. Vide Creuzer. *Symbolik* IV, p. 188 sqq. » Jac. Et Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 133. *Both.* Deinde Codex * οἰνώμενος; ναίων ἀδρά γ. Meinek. οἰνώμενος, Hecker. ὀνώμενος. Sequenti ναίων indicare aliquis voluerit quid sensus requireret pro non intellecto οἰνώμενος. Edebatur οἰνώμενος. — 10. Conf. ep. 27, 5.

XXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν.

XXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. Personas distinxit Jac. — 1 ἀνάκρεον Cod., duobus acc. — 2 ἀίτην superposito α Cod.

XXXIV. Lemma : εἰς Πίνδαρον. — 1 τῶν εὐαγ. Codex. « Suidas de hoc versu : εὐαγής· καλῶς περιηγμένος. » B. *Bene tornatorum* Jacobs., qui nescio quare usitatum significationem vocis repudiet. Plan., βερνύμων. — 2 ἄδε Cod. — 3 ὡς ἀπὸ Μουσῶν Cod. et Plan. Μουσῶν Bothius. Notum est ἀπὸ non raro poni pro simplici genitivo (ex Anthologia exempla collegit Heck. p. 177), sed σμῆνος ἀπὸ Μουσῶν pro σμῆναι Μουσῶν non posse ferri recte judicavit Hecker. I, p. 267, cuius emendationem ὡς ποτε recepimus. — 4 ἀνεπλάστω idem Heckerus : « Pindari carminibus auditis ipsas Musas ea quondam in nuptiis Cadmi composuisse dicas. » Vide Pindar. Pyth. III, 89 seqq., Theognis 15 seqq. Legebatur ἀπεπλάστω. Nisi quidem in σμῆνος residet hujus distichii vitium.

XXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Iterum legitur in Codice infra post epigr. 516, ἀδέσποτον, ut ibi dicit Jac.: tanquam *Platonis*, ut hoc loco et ad *Analecta* t. VI, p. 356. Nihil monuerunt nec Paulssen, nec Boiss. ex apographo Par. Planudes quoque tribuit Leonidæ. — 1 ἄρμενος ἦν Codex altero loco; hic ἦπιος ἦν, ut Plan. ante Aldinam secundam; recepit Boiss., ἦπιος scriptum. « Illam lectionem, haud dubie veram, exhibet Plutarchus Mor. p. 1030, A : ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικυδέιον Ἄρμενος ἦν ..., εὐαριστίαν δὴ λόγος ἐστὶ τὴν ἀρετὴν ἠγοούμενος. Verba εἰδος ἀστοῖς fortasse petita ex Pindaro Nem. VIII, 64 : ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν γένει γυῖα καλύψαιμι. » Jac.

XXXVI. Lemma : ἐπιτύμβιον εἰς Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, παῖδα Σοφίλου. — 2 σκηνίτης ab ipso librario Codicis mutatum in σκηνίτης. « Hinc Suidas : σκηνίτης, ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Et ἄλοιο· κινεῖτο, ὀρυκτο. » B. Structura verborum motus nunc ex Tragicis satis nota. Sic Philippus ab Jac. citatus XI, ep. 33, 1 : ἐρηπτην σκοιὸν πύδα, κισσὲ, γορεύσας, etc. — 3. Reiskii conjecturam de hoc versu v. in Thes. v. *Περυσίγω*. « Hinc Suidas : βούπαις· καὶ αἱ μελισσαι, ὅτι βουγενεῖς εἰσιν. — 5 μὲν ἀγανός Cod. et Suidas, qui : ἀγανόν· καλόν ... οἱ δὲ ἀθάναν. Sumpsit tamen lectionem meliorem Planudæ ἀέννος. [Item Jac. in nostro exemplo.] Ex qua etiam et Suida recepi ἔχοις, quod cum βείη melius quam ἔχης· quadrat. » B. Codex βείη, qualis non exstat optativus. Neglectum t, ut ep. 44, 4, et alibi non raro. Jacobs. coniecit ἄει γάνος ... κηροῦ, postremum sine necessitate, sed αἱ γάνος; probante Hermanno ad Eur. Ion. p. 13 recepimus. Ἀέννος; a veteribus omnibus alienum esse satis constat. Bothius perperam ἀγάβρος. — 6 ἔχει Cod.; ἔχοις Plan.; Suid.; ἔχης Brunck., « quod verborum structura et præcedens βείη postulat. » Jac.

XXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Temere additum : et μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ μαίνομαι· εἰ δὲ μαίνομαι, οὐ μὲν (immo οὐκ) εἰμι Σοφοκλῆς. Quæ verba haud dubie referenda ad epigr. 20 : Ἐσέσθης, γηραιὲ Σοφοκλῆς, in imo margine paginæ scriptum, et « ad celebrem illam Sophocli cum illius causam spectare videntur. » Jac. Boiss. : « In obscuro epigrammate tenui quod dedit editio Jacobsiana. Ex apogr. Par. nihil notandum mihi est nisi τῶς' versu 6, ἐν χειροῖν v. 7; quo nihil juvatur. » Multa de hoc epigrammate scripta sunt, præter interpretes, a Salmasio ad Hist. Aug. tom. II, p. 834, Hirschio *Analect. crit.* capite I, aliis. Quem Jac. indicat Welcker. *Nachtrag zur Trilogie* p. 235, not. 170, nunc inspicere non licet. Primus intellexisse videtur Lenzius in *Biblioth. Artium* tom. LXIV, part. 2, p. 201 seqq. (a Jac. citatus t. XII, p. 450) chori antistitem sive Satyrum fictum stetit in tumultu, personam virginis (χοῦριον παρθένου) manu tinentem; iungendum autem esse hoc epigramma cum alio Dioscoridis infra n. 707, et inde explicandum. Non satis accurate Leunepius p. 241 dicit « choragum tragicum sive unum ex choris Phliasii », Jac. in Pal. p. 225 « histriorem sive choragum quandam, unum τῶν τοῦ Διονύσου τεχνιτῶν », Nækius Opusc. I, p. 8 seqq., « unum ex choro tragico secum habentem virginem » (quod haud dubie falsum) loqui. Imo *Satyrum* loqui, ut in ep. 707, plane ostendit Heckerus p. 268 seqq. Sententia est : artem Philuente a satyris rudius captam a Sophocle eximie fuisse excultam et ad summum fastigium promotam. — 1 μουσῶν Cod. et Plan., corr. Jac. — 2 παρθένῳ Brunckius, quod verum iudicant Lenzius, Meinek. p. 164, Heck. et olim Jac., qui nunc reducit παρθένῳ ex Cod. et Plan. Grotius exprimere videtur ὁ παρὰ M. ἱερὴν παρθενίην ... ἔλαχε. — 3. Celebres satyri Phliasii Pratinae, initia justæ tragœdiæ. « Sophoclem οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι dixerat Ister historicus, sed qui refert scriptor Γένους καὶ βίου Σοφ. addit : πλὴν Ἰστρου παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτο ἐστὶν εὐρεῖν. An Istrum, Dioscoridis æqualem, nostrum carmen male intellectum in errorem induxit? » Jac. Sequentibus agrestis et horrida olim natura artis significatur. — 4 σχῆμα Plan.; σῆμα Cod. — 6. Τῆδε, in hoc tumultu, ubi sto. In marg. Codicis : ζῆται εἰς τὸν αὐτόν Σοφοκλέα. Ζῆται τὴν διάνοιαν, ὅτι λείπει. Sed nihil hic erratum aut omissum. — 7 ὡς ἀγαθὴν ἔλαχε στάσιν Cod. et Plan.; ἔλαχε Salmasius; ἀγνήν Heckerus, referendum ad v. 2; alterum ἀγαθὴν commodam interpretationem non admittit. Deinde εἰ δ' ἐνὶ χειροῖν Cod., ἡ δ' ἐνὶ χειροῖ Plan. — 8. Κούριον παρθένον inter personas tragicas refert Pollux IV, 139, 140. Cod. ἦξε, ut in his solet. — 9 εἴτε σὺν Cod. et Plan., corr. Salm. et Huet.

In inferiore margine paginæ legitur epigramma supra exhibitum n. 20.

XXXVIII. Lemma : εἰς Ἀριστοφάνην. — 1 εἰ τινα vulgo; εἰ τίνα Brunckius, quod verum, aut cum attractione dictum pro εἰ πούη τις κομικός, aut ex ὑπ' ἐμοὶ elicendum est κάκευθα. — 2. Veteris comœdiæ.

XXXIX. Lemma : εἰς Αἰσχύλον. — 1. « Suidas ob hoc epigramma : Πυργώσας· ὑψώσας, αὐτῆσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαθὸν τὰ ποιήματα. Conf. Blomf. ad Persas Gloss. 197, qui malit ὀκρίδεσσαν. » B. Sed colorem ex Aristophane ductum esse dudum observaverat Jac., Ran. 953 : ῥήματα... ὀφρὺς ἔχοντα καὶ λόφους, et 1004 : πυργώσας· ῥήματα σεμνὰ καὶ κομῆσας τραγικὸν λῆρον. — 2 εὐπίτη Cod., alterum Plan. et Suid. — 3. Eleusine natus Æschylus. — 4 ταυρίζην Cod. et Plan.; sed ille, item ut codex Jani Lascaris, in marg. : γρ. τρινακρίην.

XL. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. In Planud. ἀδελφὸν est. « De hoc epigrammate egit Hermannus Opusc. t. II, p. 165. » Jac. — 3 γελᾷ Cod.; γέλα; Plan.; corr. Huetius. Fluvius, unde nomen urbi Gelæ. Deinde φόνος αἰὲν Cod. et Suidas bis; correxit Jacobs., coll. ep. 373, 3; IX, ep. 302, 3, et al. Per interpolationem Plan. φόνος ἀσπών. — 4. Ἐγκοτον Suidæ ἐχθρόν, ἐνδιάθετον. « De re accurate exposuit Welckerus in Trilog. Æschyl. p. 516 seqq., qui Tragicum patriam ob civiles discordias reliquisse suspicatur. » Jac.

XLI. Lemma : εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν, ὃν ἔσκαψεν (sic) Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος; ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά, εἰπὼν Καλλίμαχος τὸ ἀθάνατος κτλ., infra XI, ep. 275. In Codice hoc distichon coheret cum sequente epigrammate, sed recte distincta ap. Planud. — 1 ὦ μάκαρ Plan., qui recte ἀμβροσίησι. Cod. ἀμβροσίη.

XLII. Male relatum inter sepulcralia notat Heckerus I, p. 193. « Celebratur Callimachi poema Αἴτια inscriptum, multifaria et recondita eruditione refertum. Ejus materiam ille se per somnium a Musis accepisse narraverat. Hinc *somnia Callimachi* ap. Propertium II, el. 25, 32; quibus similia Ennii *somnia Pythagoreæ* ap. Horat., quorum explicatio petenda a Lucretio I, 112 et 121, coll. Persio VI, 10. » Jac. — 1. *Battiades* Callimachus, ut Cyrenis oriundus. « Hinc Suidas : δνειρ δνειρον. Quem et huc respexisse puto scribentem : περίπυστον ἐξάκουστον, διάδοχον. Secundo versu excitato addit : ἀντί τοῦ ἀληθές; παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Od. T, 562)

Δοῖται γάρ τε πόλιν ἀμνηνῶν εἰσὶν δνειρῶν. » B.

De δνειρ Meinekii gravem dubitationem supra indicavimus ad VI, ep. 310, 6, hic quoque δνειρον scribentis, « nisi anonymo poetæ suus error sit relinquendus. » Initio ὦ μέγα Plan. — 2 ἦρ Cod.; ἦ ῥ' Plan., qui in fine ἔστυ. — 3 τῶσσα Heckerus; ἴσμεν Plan. — 4. Ejusmodi hiatus exempla collegit Hecker. p. 178. — 5 seq. Ἀναίρας et φέρον. scilicet ὁ δνειρος, licet præcesserit τὸ δνειρ vel τὸ δνειρον, quæ syntaxis etiam in prosa oratione non inaudita. « Per quietem Callimachus sibi visus est ex Libya in Heliconem adduci, ibique Musas de antiquitatis heroibus ipsisque deis multa interrogare. Unde perspicue apparet ἡ οἰκονομία τῶν Αἰτίων, quam Ovidium in nonnullis *Fastorum* suorum partibus imitatum esse suspicor. » Jac. Hujus οἰκονομίας vestigia in fragmentis monstravit Hecker. p. 178-183. — 6 μούσαι; Plan. Ἐν, ut in ἡγάγες etiam consequens intelligatur ἑθῆρας. — 7 δέ σι Cod. vitiose. — 8 εἰπον Heckerus; sed illud satis tueri videtur participij ium εἰρῆσαι ap. Hesiod. Theog. 38, de iisdem Musis.

XLIII. Lemma : εἰς Εὐριπίδην. « Ἴωνος omnino falsa est et ementita inscriptio, quam ratio temporum refutat et rejicit. Mirificum vero poetam Ionem, qui Euripidem mortuum epigrammate celebraverit, ipse jam annos tredecim extinctus. Itaque loco Ἴωνος scribendum est fortassis Ἰωάννου, vel Βίωνος, vel Δίωνος, ut cuique libitum fuerit. » Bentleius Ep. ad Mill. p. 497 ed. Lips. — 1 μελαμπετάλοις Lobeckius ad Soph. Aj. p. 251 ed. sec.; legebatur μελαμπετίλοις, quod inde a Brodæo intelligebant de luctu ob Euripidem mortuum, « quasi tota Pieria regio, quæ Musarum patria, ob poetæ obitum lugubrem vestitum ceperit. » Jac. Quod valde dubitandum an græcus lector ita accepisset. Boiss.: « Suidas hinc : ἐν γυάλοιςιν [sic Plan.] ἐν τοῖς κοιλώμασι. » — 2 αἰ Plan.; αἰε Cod. — 3. « Σοί, id est operibus tuis, cui sensui respondet χάρισιν Ὀμηραῖς. Erant autem qui Euripidem Homero æquipararent; v. Diog. L. IV, 26. » Jac.

XLIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ὅτι Εὐριπίδης ἐν Μακσδονίᾳ ἐτελεύτησεν βρωθείς ὑπὸ κυνῶν. Jac. ἀδίσποτον in ἀλλο mutavit; neutrum esse videtur in Codice. — 3. « Ad ἀγρόνα conf. epigr. 414, Append. ep. 338. Gregorius Nyss. t. III, p. 605, Basilium vocat τὴν τῶν δογματῶν χρυσὴν ἀγρόνα. Conf. mea notata ad Philostr. Her. p. 559. » B. — 4. « Junge τὴν Μουσῶν χάριτα. Celebrabatur a veteribus Euripidis sapientia ex philosophorum scholis petita et ad poesin translata, ut Plutarcho Mor. p. 384, D, aliis. » Jac. Codex σοεῖν.

XLV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, Θεουκιδίδου τοῦ ἱστορικοῦ. Quod sequitur Thomas Mag. in Vita Euripidis; Athenæus (v. ad v. 3) non addit ὁ συγγραφεύς. Sine nomine auctoris in Plan. In via quæ ex Piræeo in urbem ducit, μνημα Εὐριπίδου κενὸν memorat Pausan. I, 2, 2, cui hoc ep. inscriptum fuisse refert Thomas. « De hoc epigrammate disputavit Osaunus in Zimmermanni Diar. Schol. 1828, II, p. 15. » Jac. Quæ inspicere non licuit. — 1 μνημα Thomas, Jac. et Both.; μνάμα Cod. — 2 ἦ γὰρ Cod., ed. princ. Plan., et sic nunc Jac., item Boiss., qui : « Apogr. Par. ἦ, quod prætulit vulgatæ ἦ. » Olim Jac. malebat τῇ γὰρ δ. Osaunus ἦπερ δ. — 3 Μούσαις, scil. tragædiis suis; Plan. Μούσας, quod tenent Brunck. et Both. Athen. V, p. 187, E : τὴν Ἀθηναίων πόλιν ... ὁ μὲν Πίνδαρος Ἐλλάδος ἐρεῖσμαι ἐξη, Θεουκιδίδης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἐλλάδος Ἐλλάδα, ὁ δὲ Πύθιος ἐστὶν καὶ πρωταεὶον τῶν Ἑλλήνων. Et imitatores non paucos habuit hæc Ἐλλάδος Ἐλλάς. — 4. Ex πολλῶν Bothius vertit ob nulla.

XLVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 τὸς εὐριπίδῃ ἐξυ, ἀλλ' Codex, sed recte Plan. Eadem argutias de *rosis* et *coronis* vidimus in cap. V, tolerabiliores in amatoris nugis. Paullo melior alterius versiculi sententia. — 2 vocī μνημα Codex ā superpositum habet.

XLVII. Lemma εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Vulgo σόν γ'. Scripsi σὸν ex codicibus. Ineptum erat fulcrum. Id omittunt et codices Suidæ in Λαλητός. — 2. Scriptum epigramma a recentiore homine, quum verbalia in τέος vim propriam non servabant. Sic sæpe πρακτέον ætate seniore pro πρακτόν, pro ἔργον. » B. Recte Boiss., et operam perdidit in hoc sætu Jacobsius p. 228.

XLVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν ὅτι ἐκαρπυνώθη ὁ τάφος Εὐριπίδου. « Mutilum est hoc carmen, quo non pertinet lemma, sed ad aliud epigramma, quod librarius omisit. » Brunck. Imo glossator quum de corpore flammis consumpto agi animadvertisset, in proximo autem carmine Euripidis tumulum Jovis fulgure percussum esse legeret; hic eandem historiam explicari suspicatus est. Quin fortasse jam ipsi Constantino Cephalæ idem error imposuisse videri potest, quum ille hoc tetrastichon epigrammatis in Euripidem scriptis inseruerit. Ceterum simillimum est hoc epigramma iis quæ Diogenes Laertius invita Minerva proculd. Jac. Certum est non pertinere ad Euripidem; nomen defuncti in alia parte lapidis incisum fuisse probabiliter statuit Meinek. p. 231. — 1 δαιδαλέος πυρὸς ῥιπήσι τρυφηλαὶ σάρκες Codex, quem versum spondaicum nescio quare critici omnes expulerint furcillis, scribentes α. Brunckius cum Salmasio, b. Jacobsius, c. d. Meinek. e. Heckerus et Ungerus :

- a. Δαιδαλέοις πυρὸς σάρκας ῥοβίοσι τρυφηλαί.
- b. Σάρκες δ' αἰθαλαῖσι πυρὸς ῥιπήσι τρυφηλαί.
- c. Σάρκες κνισαλέοι πυρὸς ῥιπήσι τρυφηλαί.
- d. Αἰθαλέοι πυρὸς σάρκες ῥιπήσι τρυφηλαί.
- e. Διοδαλέοι πυρὸς σάρκας ῥιπήσι τρυφηλαί.

sed Ungerum video *Beitr.* p. 35 relinquere τρυηλαί σάρκες. « Dædalus enim dicitur Vulcanus, v. Bergk. ad Pind. Nem. IV, 59, et ignis Vulcanius. » *Heck.* Αθωλείοιο tamen recipiendum esse putavi. — 2 δαφνειῶσαι Ungerus. Deinde Cod. ἀπ' (superposito ἐπ') αἰθόμεναι, quod recte ἀπ' scripsit Meinek., pro ἀπώσαν. Edebatur ὥσαν ἐπαιθόμεναι. — 3 πολυδακρύω Meinek.; legebatur πολυδακρύω. — 4. « Πόνος de dolore et miseratione prætereuntium interpretandum videtur. Ad hunc versum apte confertas Crinag. IX, ep. 439, de cranio in via posito : ἀνυμβεύτου θανάτοιο λείψανον, εἰνδοῖον δάκρυ παρερχομένων. » *Meinek.* Mirum commentum Ungerii apud ipsum videas p. 35.

XLIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. « Euripidis in Macedonia sepulcrum fulmine percussus et quicquid ei inesset mortalis materiæ lustratum esse narratur. Plutarchus κεραυνὸν κατασκήψαι εἰς τὸν τάφον Lycurgi narrans cap. 31, addit : τοῦτο δὲ οὐ βράδιος ἐτέρω τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, πλὴν Εὐριπίδῃ, συμπεσεῖν ὕστερον, τελευτήσαντι καὶ ταρῆντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρέθουσαν ὥστ' ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδην, τὸ μόνον συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτὴν καὶ γενέσθαι ἂ τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ δσιωτάτῳ πρότερον συνέπεσε. » *Jac.* — 2 κεραυνῶν Cod. (quem sequitur Boiss.), Plan. ed. princ.; κεραυνῶν sequentes; corr. Stephanus. Deinde πᾶσαν ἀπημείασις Plan., de quo Brunnk. : « Quod activum est. Scripsi ἀπημείασις, ita requirente linguæ usu. Hic enim verbum debet esse reciprocum. » Codex παῖαν (super posito Γ) ἀπ' ἡγήσιας, unde Jac. γαῖαν ἀπηγήσιας, quod græcum verbum non esse exponunt Piccolos et L. Dindorf. in Thes., ille conjiciens γαῖαν ἀπηθρίασις, quod intelligere videtur : in *ætherem mutavisit*, ut jam non sis pulvis, sed æther. In latinis reddidi Brunnkianum. — 3 Εὐριπίδῃ Plan. — 4. « Obscure dictum. Ἰστορία est etiam ἡ θεά, ut ἱστοῦν, θεάσασθαι. Fuerit igitur periphrasis, ἡ θνητὴ ἱστορία σίματος, id quod in hoc tumultu mortale esse videbamus, intelligebamus. Vide Albertium ad Hesych. v. Ἰστορεῖ, not. 28. » *Jac.*

L. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, Ἀρχιμήδους (sic) σκοπτικὸν (sic). « Nomen poetæ scripsi ex Palatina lectione, Ἀρχιμήδους. Apogr. Par. ἀρχιμήδου. Mutatum fuit a criticis in notius Ἀρχιμήδους. B. Immo notissimum nomen *Archimedis* librarius in rarioris Archimeli locum substituerat. Nullus Archimedes inter epigrammatum scriptores, sed Ἀρχιμήδων τὸν τῶν ἐπιγραμμάτων ποιητὴν memorat Athenæus V, p. 209, B. De argumento rectissime Jac. : « Scopiticum esse epigramma inepte pronuntiat lemnatis auctor. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam suscepit. » Archimelus, cujus grave ingenium cernitur in epigrammate ap. Athenæum servato, quemadmodum Horatius, juvenem poetam ab imprudente ausu delhortatur. — 2. Accusativos δούσαντων οἶμον ab ἔργω pendere et interjectum modo esse μήτ' ἐπιβάλλου, monuit Heckerus, exempla afferens nonnulla ex multis. Αἰδοῦντας, *poeta*, ut ὑμνοῦντες; ap. Meleagr. IV, ep. 1, 2. — 3 λέγει Plan.; δεινὴ Cod., male. Respicitur ad notos versus Hesiodi Op. 290. Ἐπὶ ῥόδο; dicitur « via commoda, prona, quæ ambulantes quodammodo adjuvet », ut recte Jac.; ἐπὶ ῥοδος Dorvill. et Brunnk. Deinde Plan. εἰ δὲ τις. — 4 εἰσβαίνει Cod., γ. superposito; εἰσβαίνει Plan. Deinde uterque et apogr. Par. σκόλοπος. Quocum Jac. comparat Lucian. Veræ hist. II, 30 : ἀκωνιδῶδους καὶ σκολόπων μεστῆς ὁδοῦ. — 5 seq. Bene de hoc disticho disseruit Lenzius in Bibl. nova Lips. t. LXVII, part. I, p. 151, a Jac. cit. : « Ἄκρον est cacumen artis, quod Euripides ascendit, sive ipsa Medea, quæ primum locum inter Euri-

pidis tragædias obtinet. Sic Dioscorides ep. 37, 10 : ἀμφοτέραι γὰρ ἄκρον. Dicit igitur : Quodsi grassatus fueris ad Medeam in summo constitutam, tanto graviore casu præcipitaberis, inglorius tristem acturus vitam. Noli igitur eas coronas appetere, quas non assequeris. » Vox χαράης, in qua vitium latere Jacobsius putabat, integra esse videtur et de *vestigis imprimendis* in illo cacumine intelligenda. Orellii explicationem sciens prætereo; non prætereo præstantissimi Geelii hariolationem, qua σκοπτικόν, ut volebat glossator, reddit hoc poemation : « Ænigma est, vel potius lusus : laudanda enim poesi Euripidea, poeta inducit lectorem ut in verbis τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα de perfectione et sublimitate Medæ Euripidis cogitet et a vera sententia aberret, τὰ ἄκρα autem Μηδείης Αἰητίδος sunt extremæ syllabæ, Μη et δος, id est μὴ δός, scilicet στέφανον. Itaque, correcto ἀμνήμων γέρθεν ἔδων στεφάνου, sententia hæc est : si μὴ δός scripseris et rogaveris, ut ne tibi corona detur, non habebis unquam coronam, cujus apud Inferos recorderis. Frigidus sane jocus et in quo nihil facit est præter τὸ ἀπροσδόκητον, quamobrem condonabimus τῷ γριφεύῳ qui in tempore imperativi δός a consuetudine deflexit. » Grotius distichon vertere omisit. — 6. « Ἀμνήμων κείσθ ductum esse videtur e nomine carmine Sapphūs : κατθανοῖσα δὲ κείσεται οὐδὲ ποκα μνημόσυνν σέθεν ἔσεται (fr. 68 Bergk.). » *Jac.*

LI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. *Dionysio* inscribitur in Plan. Falsa esse quæ vulgo de Euripidis morte traduntur. — 1 γένος etiam Suidas in Ὑπάρχμα. « Toupus et ante eum Scaliger γένος, elegans emendatio, non certa; nam γένος sæpissime inservit periphrasi. Si opus esset emendatione, non minus bene legeris μένος. — 2 τὸ σκ. Cod., illud Plan. Poeta Archelai ταμίην αμάν, quum noctu se ad eam conferret, in canes incidit, secundum Hermesianactem ap. Athen. V, p. 598, v. 71 seqq., eosque canes ab rivali quodam ipsi immissos esse narrat Gellius XV, 20. Quod sequitur, Euripidem a furtiva venere alienum fuisse, non omnes confirmant; v. Athen. XIII, p. 557, E, et p. 603, E. » *Jac.* — 3 ὑπαί * μακίτη (quod η deinde in i mutatum) Codex; quod miro stupore Suidas pro verbo habuit : ὑπαίμακε διέφθιρεν. Nec magis intellecto Plan. substituit ὑπέβαλε τῇ δ' Ἀρ. Μακίτη femininum testatur Stephanus in Μακεδονία : Μακίτης γυνὴ καὶ Μάχεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἑρακλείδης, καὶ Μάχεττα διὰ δύο τ καὶ δι' ἑνός, ut Calligenus ap. Athen. V, p. 198, E : μακίται αἱ καλούμεναι μιμᾶλλόνες. « Ὑπαί, *juxta*, ut ὑπὸ τῇ πόλει Pausan. I, 36, 5. » *Jac.* Hecker. requirebat ἐπὶ M. — 6 ἡματα Cod. et ed. princ. Plan., εἡματα sequentes; corr. Jacobs. coll. Polluce IV, 123 : ἐν τῇ ὀρχήστρῃ ἡ θυμὴν, εἰτε βῆμά τι οὖσα εἰτε βωμός. Minus probabiliter Hermannus ad Orph. p. 771 Βάκχου ἡματα tenere videtur, *Dionysia* interpretatus, intulit tamen Jac. in ultimæ manus exemplar. Sequitur in utroque codice σκηναί; ἐμβάλε παιδομέναις, ubi Hermannus ἐμβάδι, cui voci quod objicit Heckerus, in ipsius potius conjecturam cadit καὶ σκηναί; σάμβαλα παιδομένα, sed jure offendit in παιδομέναις ἐμβάδι σκηναίς, quod incurstat explicatio « *scena colurno obsequens*, i. e. scena tragica. » Brunnkianum cum Reiskio σῇ ὅπὶ παιδομέναις. Bothius ἐμβάδι πυθόμενος. Sententiam probabilem in latinis indicavi, τειρομέναις vel τριβομέναις.

LII. Lemma : εἰς Ἡσίοδον. Δημιουργοῦ. « In Plan. sine nomine auctoris. Et certe *Demiurgi* nomen suspectum est. » *Jac.*

LIII. Lemma : εἰς τοῦ αὐτοῦ Ἡσίοδου ἀνάθημα. Legitur etiam in inferiore margine paginæ qua incipit hoc ἐπιτύ-

δίων caput. « Schol. Wechl. : ταῦτα ἐν τῷ τρίποδι γέγραπται δὲν Ἡσίοδος τῷ Πυθίῳ ἀνέθηκε. Sumtum epigramma ex Hesiodi et Homeri Certamine p. 150 meae edit. (p. 73 ed. Didot.), ubi ἀνέθηκεν. » B. Antiquiores de hac re memorarunt multi, quos indicavit Jacobs. ad *Analecta* t. XI, p. 373. — 1 *ἑλικωνίαι τὰδ'* Cod. hlc, *ἑλικωνιάσι τῶδ'* altero loco; *ἑλικωνίαι τῆδ'* Plan.; *τόνδ' ἀνέθηκεν* Dio Chrys. Or. II, p. 76 et Certam. — 2 *χαρκίδι* Cod. altero loco; hlc in marg. et; *Ἡσίοδov*.

LIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine Planud. et qui ad v. 3 indicantur: « Exstat in eodem Certamine p. 152 (73). Scholium in Planudea est valde longum, conflatum ex verbis Pausaniae IX, 38 (nam ibi Pausanias id epigramma protulit, quod *Chersia* cuidam Orchomenio tribuit), et IX, 29 : quod describere non tanti videbatur. Conf. Append. ep. 9, 4. » B. — 3 sic etiam Certamen, item Proclus et Tzetzes in Proleg. ad Hesiod. p. 7 et 17 ed. Gaisf. Apud Pausan. § 4 ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὁρεῖται, quod genuinum.

LV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀλκαίου, ποιητοῦ Μιτυληνίου ἢ [sic] Μεσσηνίου. Ikonores Hesiodo post mortem habiti. — 1. « Λοκρίδος; ἐν νημέϊ, in luco Jovi sacro, qui in Locride sub Nemei nomine colebatur. Ibi Hesiodum interfectum narrat Thucyd. III, 96 : τοῦ Διὸς τοῦ Νημείου τῷ Ιερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ ἀποθανεῖν, χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νημέϊ τοῦτο παθεῖν. Plutarch. Mor. p. 162, E : ἐτάφη δὲ Ἡσίοδος πρὸς τῷ Νημείῳ. Conf. Vitam Hesiodi p. 7 Gaisf. Quod vero Nymphæ Hesiodi cadaver abluisse dicuntur, ad id referendum est quod Plutarchus narrat, poetæ corpus in mare devolutum esse. » Jac. Meinekius p. 159 Alcæum scripsisse putat Λοκρίδος ἐν Νημέϊ τῷ Ιερῷ, quod parum probabile visum Ungero Beltr. p. 29, qui nescio an improbabilius scribit ἐν νημέϊ σκλήρῳ νέκυν. Integra est scriptura, et, ipso observante Ungero, veteres lectores sponte intelligebant Λοκρίδος ἐν νημέϊ de illo Διὸς Νημείου templo et luco. — 2 *κρηιάδων* Cod. et Plan.; correxit Wakefieldus coll. Eur. Hippol. 208, ὄρσοιρας ἀπὸ κρηνίδος. Scaliger *κρηνίων*. — 5. Τοῖτην, qualia lac et mel. Plan. Μουσῶν.

LVI. Lemma : εἰς Δημόκριτον τὸν Ἀδερρίτην. « *Diogenes Laertii* esse, uti sequens, non dubito. Causam ridendi Democrito fuisse ait, quod omnia hominum studia morte desinerent. Quin ipse Democritus, quum post tantam philosophiæ gloriam totque editos libros nunc terra obrutus jaceat, ridendus (γέλως), quum olim alios riserit. » Jacobs.

LVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Illustrationem petas ex Athenæo II, p. 46, E, F, et ipso epigrammatis auctore Diogene Laertio IX, 43. » B. Qui ita ex Hermippo : « Democritus quum jam ex senio deficeret et propinquus videretur morti esse, morentem sororem quod in celebritate Thesmophoriuorū esset moriturus ipsaque deæ vota exsolvere nequiret, bono animo esse jussit panesque calidos sibi quotidie afferre. Eos igitur naribus quum admovisset, vivum se, dum ea celebritas transiret, servavit; ubi vero dies illi transierunt, tres autem erant, quietissime et minimo dolore conclusit vitam, ut Hipparchus ait, centesimo et nono ætatis anno. Nosque in eum ἐν τῇ Παμμέτρῳ hunc in modum carmen scripsimus. » — 2 *ἦνυσε* Diog.; *μήνυσε* Plan., quod edebatur; *μάνυε* Codex et apogr. Par., ut *ἄνυσε* scribendum videatur. Boiss. *μάνυε* recepit. Jacobs. in nott. mss. : « ἦνυσε corr. Herelius in Klotzii Act. liter. II, p. 107. »

LVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Apud Plan. ἀδελφον. « Proserpinam rogat ut Democriti τοῦ γελασίνου animum in cætum defunctorum ἀμειδίτων recipiat, memorem voluptatis qua tempestivus risus tristem et dejectum Cereis matris animum affecerit; v. Hymn. Hom. in Cererem 202 seqq. » Jac. — 1. « Hinc Suidas : ἀμειδίτων σκυθρωπῶν, ἀγελάστων. » B. Ap. quem Περσεφόνη. — 3. Εὐμενέως jungo cum δέχυνσο. — 4. « De Cerere quæ quum esset mœstissima tamen risit, vide Claver. ad Apollodor. t. II, p. 59. » B.

LIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine ap. Plan. — 1 *διζο μ' ἀναξ* malit Jac. — 2 *γέλωντα* Plan.

LX. Lemma : εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον. Sine nomine poetæ habent Diog. L. III, 43 et Plan. — 1 *δικαίων* Codex, recentiore m. in ωι mutatum. — 2. « Apuleius De habit. Plat. initio : *Platonis habitudo corporis cognomentum dedit; namque Aristocles prius est nominatus*. Ibi Elmenhorst. » B. Et Meinek. Com. Gr. vol I, p. 288. Sic etiam in edit Cobet. Diog., apud quem legebatur ἐνθαδε δὲ κεῖται διος Ἀρ. — 4 οὗτος ἔχει πούλιν Cod. et Plan.; τοῦτον (ap. Cob. οὗτος) ἔχει πλείστον Diog., quod recepit Jac. Sequentia ap. Diog. : καὶ φθόνος οὐχ ἐπεται, « quod fortasse rectius. » Jac.

LXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον. Hic quoque Jac. in nostro exemplo ἀδίσποτον mutavit in ἄλλο. Legitur ap. Diog. L. III, 44. — 1 *κόλπω* Diog. ante Cobet. — 2 *ἀθανάτων* Plan. et Diog. « Mihi lectio Pal. ferri posse videtur. Fortasse etiam in Speusippi disticho, unde nostrum expressum, Plan. 31 :

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γὰρ Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων,

legebatur ἰσόθεον. » Jac. Quod ἰσόθεον præbet codex Paris. 1773, idem v. 1 *κόλπω*.

LXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, νεώτερον. Ex Diog. L. III, 44, qui : καὶ ἄλλο δὲ νεώτερον. « Aquila in tumultu posita cœlumque spectans, cujusnam sit, interrogata, se Platonis animæ ait simulacrum esse. » Jac. — 1. Scilicet τίνος ὦν.

LXIII. Lemma : εἰς Διογένην. Ipse loquitur. — 1 *διογένη* Cod. et ed. princ. Plan.; Διογένην reliquæ. Illa forma poeta fortasse ob ambiguitatem consulto est usus; conf. ep. 68, 4. — 2. « Βίου παντός, omnis hominum generis. Ἐπισκύνιον, ut ὄρρεας, de fastu et inani specie : hanc Diogenes omnibus detrahare studebat; conf. Lucian. D. mort. X, 9. » Jac.

LXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « De hoc epigrammate vide Notitt. Mss. t. X, part. 2, p. 134, ubi de doliari Diogenis habitatione egi. » B. Diog. L. VI, 78 ... ταφῆναι τὸν ἄνδρα (Corinθi) παρὰ τῇ πόλει τῇ περούσῃ εἰς τὸν Ἰσθμόν· ἐπέστησάν τ' αὐτῷ κίονα καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Παρίου κύον· ubi v. Menag. Vidit illud monumentum Whelerus Venetiis in Palatio Erizzi, nobilis Venetiani, idque descriptum dedit in Itinerar. VI, p. 445. Jac. — 4 *ἀστέρας* Plan. et inscriptio; *ἀστέρως* Cod. — Hoc vel simile epigramma vertit Ausonius in Epitaph. XXXI :

hic canis, hic cujus tumulus? — Canis. — At canis hic — Diogenes. — Obiit? — Non obiit, sed ablit. [quis? — Diogenes cui pera penus, cui doli sedes, Ad Manes abiit? — Cerberus ire vetat. — Quoniam igitur? — Clari flagrat qua stella Leonis, Additus est justæ nunc canis Erigonæ.

LXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Diogenes Cynicus, post vitam virili spirita transactam, se apud inferos quoque stultos et improbos odio habere testatur. — 2. Γυμνήτην βίον, ut miles expeditus, nec impedimentis onustus. » Jac. (Periit hic schedula una ex Boissonadianis.) — 3 πῆρα διπλῶς Cod., voce μία versui superscripta; διπλῶς Plan. — 4 σκήπων Cod.; alterum Plan. — 5. « Mire dictum τάρου τοῦδ' ἐκτός τε, pro quo haud dubia conjectura ipsa poetæ manns restituenda est scripto : ἀλλ' ἀτραποῦ τῆ σδ' ἐκτός τε ἀρροves, coli. Leonidæ versu ep. 480, 2. » Hecker. Confidentius quam verius. Latiore sensu dictum, ut ἐκτός βέλους, extra conspectum tumuli.

LXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. In Plan. sine auctoris nomine et in duo disticha divisum. Poetæ nomen Bothius scripsit *Honesti*, quod veri simillimum. — 1 ἐπίον Cod. Quæ alibi διπλάξ. « Anaroluthos oratio, quum nominativi hujus distichi verbo careant. Digito tibi finge Cynicum illa instrumenta monstrantem. — 4. Rarior positio pronomini post articulum. Sic Callimachus fr. 315 : τὸν σὲ Κροτωπιάδην. » Jac.

LXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. « Orci portitorem rogat Diogenes ut ipsum cum exiguo impedimentorum suorum onere in cymbam recipiat. — 2. Κυανῆ, ferruginea, Virgil. *Æn.* VI, 304; eademque v. seq. ὀκρυόσσα, i. e. φρικτὴ, φοβερά [sic Suid.], ut Orcus ipse μυγὸς ὀκρυόεις ap. Apoll. Rh. II, 737. » Jac. — 3 ὀκρυόσσα Cod. et Plan.; ὀκρυόσσα libri Suidæ in voce, sed in Βάρις cod. Par. Ἀκρυόσσα, duo alii ἀκρυόσσα, ed. Mediol. ἀκρυόσσα. Unde Ἀκρυόσσα, quod præstare judicat Meinek. p. 124 et, ut videtur, Jacobsius in nott. mss., auctoritatem nanciscitur. — 4 ἀποθνήσκον Codex et Suidas bis; servat Meinek.; ἀποθνήσκον Plan., quod post Brunckium Jacobs. in nostro exemplo recepit, a βρίεται pendens; et hoc Archiam legisse apparet; v. ep. seq. versu 3. — 5 πῆρα Plan. In marg. Cod. glossa : τί σημαίνει δλ πη; ἵκνυθας (sic) ἔχουν λαγνιον. — 6 φθιμένους Plan.; φθιμένους Cod., superposito i ultimæ syllabæ (φθιμένοι:). — 7 ἐπεπασμέθα Cod.; ἐπεπασμέθα Plan., « utrumque ob metri ignorantiam, quod saluum est in ἐπεπασμέθα ap. Suidam. » Jac. Initio Paulsenius in Codice legit ταῦθ' ὅσα. Ap. Suidam πάνθ' sine var. — 8 λείποι Plan.; illud etiam Suid.

LXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Διογένην. Ὅτι Διογένης ὁ κύων Σινωπεὺς ἦν· ἐγένετο δὲ μαθητὴς Κράτητος τοῦ Θηβαίου. Sine auctoris nomine in Plan. Expressum e carmine præcedente. — 3. Εἰδὼλα χαμόντων nota ex Homero. *Od.* A, 475. — 5. « Ὀλπην, vide not. ad epigr. præced. [quæ excidit]. » B. In σκίπων codd. hic consentiunt. — 8. Cod. in marg. : ἔως ὧδε τὰ εἰς Διογένην ἐπιγράμματα.

LXIX. Lemma : εἰς Ἀρχιλόχον, Πάριον ποιητήν. Ad Cerberum, ut Archilochum caveat. — 1. « Hinc Suidas : δειμαλιός... ὁ δειλιάς καὶ φόβος ἐμπειρητικός. » B. — 3. Θυμὸν λάμβων, nam

Archilochum proprio rabies armavit iambo.

et iambis tribuitur rabies poetæ. — 4. « Τικτόμενον» στόματος, ut dicitur φῶναί τινας. — 6 τρισσὰς Brunckius ex codice Jani Lascaris et provocans ad ep. 71, 4. At in talibus sæpenumero discrepant scriptores, v. Bayl. *Dict. v. Archilochus*, not. D; nec Gæulicium expressit Julianus, sed alium quendam, cujus epigramma periit. » Jac. Ναὺς μία est hoc loco εἰς καὶ ὁ αὐτός; πλοῦς.

LXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀρχιλόχον. Item ad Cerberum. — 1. « Hinc Suidas : βέρεθρον· βάθος. Ex versu 3 idem : ἀλυσκάζειν... ἐκκλίνειν, φαγεῖν. » B. — 2. Τρισσέ, quippe triceps. — 4 φλέγμα Codex, in quo a correctore superscriptum γρ. φθέγμα, quod præter Plan. Suidas habet in Ἀλυσκάζειν et in Λυκαμειάδες, sed hæc glossa abest ab antiquissimis libris. « Sic *pus atque venenum* de sermone virulento Horat. *Sat.* I, 7 init. Catull. XLIV, 11 : *orationem in Antium petitorem Plenam veneni et pestilentiar.* — 6. Similiter ἐπεσθλον ἦγον αἰοιδῆς; carmina satyrica appellat Agathias IV, ep. 3, 128. De Archilocho anonymus IX, ep. 185 : ἤχηεντες ἱαμβοί, θυμοῦ καὶ τσεβηθῆς; ἵος ἐπεσθλῆς. Ap. Homerum II. B, 275, Thersiten ἰωδὴ-τῆρα ἐπεσθλον appellat populus. » Jac.

LXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀρχιλόχον τὸν Πάριον ποιητήν. Sine auctoris nomine in Plan. « In tumulum Archilochi, de cuius morte veterum locos collegit Liebel. Archil. p. 43 seq. Illum tumulum παραπόντιον fuisse, nemo præterea tradidit. — 1 μικρὴν Cod., cui corrector superposuit : γρ. μικρὴν, ut Plan. : in quo epitheto est prolepsis. — 6 κινήσει Plan. Σῆρες, *vespa*, irritabile genus, in tumulo defuncti animum significant, ut leo in Leonidæ, luscina in Sophoclis tumulo. Conf. infra ep. 405 et 408. Obversabatur poetæ locus *Iliad.* II, 259 :

... σφῆκες σιν εὐκότες ἐξεχόντο...
τοὺς εἶπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὁδίτης
κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
πρόσσω πᾶς πίπεται, καὶ ἀμύνει οἷς τεκέσσι. » Jac.

LXXII. Lemma : εἰς Ἐπικούρου καὶ Θεμιστοκλέα. « Receptum inter Menandrea a Meinekio p. 299. Uterque, et Themistocles et Epicurus, erant πατῆρες Νεοκλέους, Plut. c. 1, Diog. L. X, 1, ad quem hoc epigrammate usus est Menagius. — 1. Fere malim : Χαίρετε, Νεοκλεία, εἰδ. Et erit Νεοκλεία trisyllabum. [Struendum puto Χαῖρε διδυμόν γένος, ὦ Νεοκλεία. Bothius scribebat Νεοκλεῖδαν.] De ὧν ὁ μὲν ὕμνων conf. not. ad XII, ep. 118, 3. » B. Ad quod Callimachi epigramma plurimis exemplis hunc pleonasmum illustravit Gættling. *Animadv. critt. in Callim. epigr.* p. 19 seq. Jac. — 2 βύσσιν' εἰδ' Cod.; alterum Plan.

LXXIII. Lemma : εἰς Θεμιστοκλέα. In margine : ἔταρον, ut glossator hunc Themistoclem habuisse videatur diversum ab eo quem celebrat distichon præcedens. *Germanico* inscribitur epigramma ap. Plan. et in codice Constantini Lascaris ap. Iriart. Dignum Themistocle monumentum proponit Geminus (quem in his versibus nonnullorum hodie poetarum deliramenta sectari dixeris. Quibuscum confer sana Philippi Thessal. infra ep. 237) Themistocles loquitur. — 1 ταῦτα Plan. — 2 βαρβαρικὰ et ναυθορίαν; Cod., superposito α. Δούρατα naves dicit in pugnis contra barbaros, Salamina præsertim, fractas. — 6. « Σμικροίς. Respectu, puto, ad verba Thucydidis I, 138, qui narrat Themistoclis ossa κομισθῆναι οἰκαδὲ καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. » B.

LXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ὅτι Θεμιστοκλῆς ἐν Μαγνησίᾳ τέθνηται τῇ πρὸς Μαϊάνδρῳ. In Plan. inscriptum : τοῦ αὐτοῦ, id est *Germanici*; in cod. Lasc. cum præcedente ep. junctum. — 1 εἰς το Cod. et Plan., iidemque κενὸν ἦριον, quod nullo modo conciliari potest cum iis quæ sequuntur, ὀδνεῖν ὑπὲρ γθόνα. Jacobs. in nott. msa. « Vid. Sintenis. ad Plut. Vit. Themist. p. 204. Fort. ἔξον. » Quod haud dubie scripsit Diodorus. Qui ignoravit aut dissimulavit famam de cineribus viri Athenas translatis ap. Thuc. I. c. et Plutarch. c. 32, item ut

alii epigrammatici infra ep. 235, 236, 237. Olim Jac. conjecerat καλὸν ἥριον, addens : « Grotius, qui vertit *vile*, fortasse καχὸν vel simile quid legit. » Mox ep. 76, 2 : ξείνῳ Μίμνῃ ἐκρύψε τάφῳ, et alibi. — 2 δ' Plan., quod malui cum Boiss. et Bothio; δ' τ' Codex; edebatur δ' τ', a Brunckio δ' δ'. — 4. Sic παραρράζει Jacobsius : Quo majores enim virtutes sunt, eo minora eas præmia sequi solent.

LXXV. Lemma : εἰς Σησίχορον. — 1 στασίχ. Cod., η superposito a correctore; Σησίχ. Plan. et Suid. « Hinc Suidas : Σησίχθης ἄμετρον, ἄπειρον. » B. Qui item ut Cod. et Plan. ἄμετρον. « Necessaria esse videtur Brunnkii emendatio ἄμετρον. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum Stesichori, quem Suidas XXVI libros reliquisse narrat. » Jac. — 2 κτάνας Codex. Suidas : Stesichorum φασὶν εἰσεῖν εἰς Κατάνην καὶ τελευτῆσαι, καὶ ταρῆναι πρὸ τῆς πύλης ἥτις ἐξ αὐτοῦ Σησίχθους προσαγορεύεται. De αἰθαλοῦν δαπέδον v. Strabon. VI, p. 269. — 3 πυθαγόρου (superposito εἰς) φυσικὴν (superposito ἂν) Cod.; Πυθαγόρῳ φυσικὸν Plan. Veteres Stesichorum cum Homero comparabant. Quintil. X, 1, § 62 : Si tenuisset modum, videtur æmulari proximus Homerum potuisse. — 4 ἐν στ. Plan.; ψήξατο Cod.

LXXVI. Lemma : εἰς Φιλόκριτον, Διοσχορον (sic). « Philocritus ex mercatore agricola factus, quum diem obiisset, prope Memphin sepultus erat. Ibi Nilus exundans ejus tumulum evertit, ut qui vivus mare effugerat, mortuus naufragium fecisse videretur. » Jac. — 2 ξείνῳ Plan., sed altero loco (nam bis exhibet) ξείνῳ. — 3 νεῖλον δ' πολὺς Cod., alterum Plan. — 4 ἀπηξίασεν Plan.

LXXVII. Lemma : εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. In superiore margine paginæ : Σιμωνίδης εὐρὸν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν. Οἱ μὲν ἐμ... (quod epigramma legitur infra n. 516) ὁ ταφῆς νεκρὸς ἐπιφανείας τῷ Σιμωνίδῃ ἐκώλυσε πλείν διὸ τῶν συμπλεκόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγείον τῷ τάφῳ. Οὗτος δ... Eandem rem narrat schol. Aristidis p. 201 Fromm., p. 533 Dindorf., ex eoque, quamquam ipsum Aristidem auctorem citans, Tzetzes Hist. I, hist. 24, v. 626 seqq., uterque nostrum epigramma asserens, suis autem verbis sententiam indicans Libanius Διηγῆμασι vol. IV, p. 1101 R. Tarenti rem accidisse perhibet. Memorant etiam Cicero De divinatione I, 27; II, 66; Valer. Max. I, 7, ext. 3. — 1 σιμωνίδου Cod., alterum schol. et Tzetz. — 2 τεθνηώς, in glossa τεθνεώς Cod. Deinde schol. et Tz. ζῶντι παρέσχε, quod verum videtur. « De elisione i literæ in dativo v. Jac. p. 96 et Bœckh. Nott. critt. Pind. p. 394. Nobis apud optimos poetas tum demum elidi : solere, si accedat alter dativus, unde caveatur error, stat sententia. » Schneidewein. Sim. p. 171.

LXXVIII. Lemma : εἰς Ἐρατοσθένη (-ην Boiss., fort. ex apogr. Par.). Cyrenæus Alexandriæ sepultus. « Vide Eratosthenica Bernhardyi p. XIII. » B. — 1. Eratosthenes vitam produxit ultra annum octogesimum et secundum. — 4 μινὰς ἐπ' ἀτρίτων ἐκτός Cod. et Plan., in quibus corruptissimis μαῖα σ' Eldikius, πατρίων Brunckius, ἐντός Scaliger. — 5. « Non mutandum Ἀγλαοῦ [sic codd. et Suid.] visum est in Ἀγλάου. Sæpe nomina propria non retrahunt accentum. » B. Heckerus corripiebat φίλον, sed postea rejecisse videtur, errore intellecto.

LXXIX. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν Ἑρέσιον, τὸν σφόν, τὸν ἀγέλαστον. Non videri Meleagri esse hoc carmen

animadvertit Græfius p. 134, assentiente Meinekio p. 174, qui dialogum inesse vidit, et ante eum Boissonadius ad Eunap. p. 241. Recte autem statuisse puto virum doctum in Ephemer. Goth. 1799, n. 30 (ap. Jac. ad Anal. t. XII, p. 385) cogitandam esse Heracliti statuam minaci gestu effictam, in tumultu positam, ex ingenio philosophi loquentem exponere quem repræsentet. Non sine ironia respondet hospes. Sed multis difficultatibus impeditum poemation. — 1 ὠνθῶπ' Cod., quod servat Jac., Ionicum philosophum ionicè loqui existimans, sed in reliquis doricæ et communes formæ fere plures quam ionicæ. Apogr. Par. ἀνθῶπ', Brunck. ὠνθῶπ'. « Bene μῶνος ἀνευρών, nam erat Heraclitus αὐτοδιδάκτος καὶ ὑπερήφανος, Diog. L. IX, 5, et Menag. p. 387. » Unger. Beitr. p. 35. — 2 φαμί τὰ γ' ἐς Jacobsius ad Analecta et Heckerus; Codex τὰ δ' ἐς. Perperam Jac. in Palatina jungebat ἀνευρών φημί. Codex κρέσσονα (cui corrector superposuit εἰ) καὶ σοφίης. « Hoc dicit : Ea quæ patriæ causa feci, majora esse aio et præstantiora quam sapientiam meam. » Jac. ad Anal. Fort. σοφία. — 3 τοκίων (a pr. m.; τοκίων a correctore) ἰσίου ξένη Codex; in quibus τοκίων omnino tenendum, quippe confirmatum voce θρεψάμενοι sequenti versu, cui voci, nisi τοκίων præcessisset, locus nullus erat. Quod sensit etiam Heckerus, apte comparans ep. 408, 3 : θυμὸς Ἰππώνακτος ὁ καὶ τοκίων καταβυζίας, et sic disputans : « Nihil mirum est adverbium λαῖ significaciones accepisse, a propria diversas quidem, sed affines quam maxime, *superbia, fastus et ferocia*. Cui adverbio si genitivus recte jungi possit, idonea sententia est : *superbe vel in parentes agens, improbes cives allatavi*. » De sententia recte, sed in ἰσίου latere videtur unde genitivus pendeat. Jacobs. Ἀσίγ vel Ἀσίη, Brunckius κατέων Ἀσίγ, Reiskius ἀστών, quod a multis probatum. Boisson. cum Schneidero λαῖ γὰρ καὶ (ἀεὶ Jac.) πατέων. Hermannus λαῖ γὰρ καὶ πατέων ἀστών etc., quod postea recepit Heckerus, de ὠλακτεῖν cum accusativo citans « Philostr. Vit. Soph. I, 19, 2 : παῦσαι ὠλακτῶν με Peerlkamp. ad Horat. Epod. p. 463. » Theodoridas ep. 479 Heraclitum vocat θεῖον ὠλακτῆτην δῆμον κύνα. Both. : « Δύστρονος, *malesanos, stupidos*. » Præteroe conjecturas improbabiliores; Meinekianam inferius appono. — 4 χάρις Cod. In margine ζτ (ζήτει) « qua sigla et omissiones interdum et loca ob depravatam scripturam obscura indicantur. Facile adducatur ut post hunc versum distichon intercidisse existimem. » Jac. Lacuna nulla, si hospitem hic respondentem audias : *Splendida vero relata gratia iis qui te educarunt!* De « civibus Heracliti », quod Meinek. volebat, θρεψάμενοι intelligi non posse ostendit Heckerus, corruptam quidem vocem existimans et sic scribens :

λαῖ γὰρ κακπατέων ἀστών, ξένη, δύστρονος ἄνδρας
ὠλακτεῖν λαμπρά, θρυφαμένοισι βαρύς,

vana, ut existimo, hariolatione. — 5. « Subitæ minæ, οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; egregie in philosophi personam quadrant, qui moribus simillimus fuisse videtur Timoni, de quo Callimachus infra ep. 318 :

Μὴ χαίρειν εἶπες με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ παρέλθε-
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἔσσι· τὸ μὴ σε πελᾶν. »

Heck. Qui cum sequentibus comparat Eupolin fr. inc. 14 : Μὴ τρηχὺ ἴσθι. Post τρηχὺ Codex ἐπεὶ τάχα καὶ σύ. Recte Jacobs. καὶ σύ, sed ἐπεὶ non debebat mutare in ἄπει, quod inest in οὐκ ἀπ' ἐμοῦ; et debilius quam ἐπεὶ, quippe... Hæc Heraclito tribuenda cum Heckerio, non hospiti cum Boiss. et Meinek. — 6 πάτρης Cod., non πάτρης, quod non recte plerique separare videntur a τρηχὺ-

τερον, etiam Heckerus, quamquam bene ille explicans : « tu licet Epheso non oriundus, fortasse graviora etiam maledicta audies iis quibus vivus cives lacessivi. » Meinekius denique totum epigramma sic constituēbat p. 172 seqq. :

- α. Ὁνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μῦθος ἀνευρών.
β. Φημί. α. Τὰ δ' ἐς πάτρην κρέσσονα καὶ σοφίης.
β. Παῖ. α. Παρὰ καιρὸν ἱτέων ἀστῶν, ξένη, δύσφρονας ἀνδρας ὕλας τευ. β. Δαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
α. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; β. Μὴ τρηχὺς; ἐπεὶ τάχα καὶ σὺ τι πύσση τρηχύτερον πάτρες — χαίρει σὺ δ' — ἐξ Ἐφέσου,

versu 5 conjiciens πείση : « Minari videtur hospes Heraclito verendum esse ne ossa ejus ex patria ejiciantur. »

LXXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Οὐκ ἀρμόσει τοῦτο εἰς τὸν Ἐφέσιον φιλόσοφον. Nimirum poetam Halicarnassensem Heraclitum, sibi familiarem, luget et celebrat Callimachus, cujus meminerunt etiam Strabo XIV, p. 656 et Diog. L. IX, 17, hic epigramma nostrum afferens. « Gallicis versibus reddidit Duthell. Præf. ad Callim. p. 29. » B. — 1 τίς Cod.; δ' ἐμ' ap. Diog. — 3 ἥλιον Aldinæ Plan.; ἥλιον λέσχῃ Bentleius, Brunck. et Meinek. Alterum in suo codice legisse Ælianum observat Jac., N. A. VI, 58 : Sacerdotes οἱ τὸν μὲν ἥλιον ἐν ταῖς λέσχαις καταδύειν ἀγοῦσι σχολῇ, οὐκ ἴσασιν δὲ ὅσα ὄνυθες. Notissimum est Virgilianum : *sæpe ego longos cantando puerum memini me condere soles*, Ecl. IX, 51. Boiss. : « Schol. Wech. : Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένηι α (orat. X, p. 302) « συγχωρῶ, » ἔφη, ὦ Διογένης· ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἡρώτων. Καὶ πότερον, ἔφη, ἀμείνων ἀκούσαντα ὦν χρὴ κατὰ τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην. Vide quæ notavi ad Callimach. p. 182. » — 4 ἀλικαρνασεῦ ed. princ. Plan., Diog. — 5. Ἀνδρόνες, elegiaca carmina Heracliti. — 6 ἀρπακτής etiam Diog. Cobetianus, sed vet. editiones ἀρπακτῆρ, quod prætulērunt Bentl., Brunck., Meinek. et olim Jac., qui in nostro exemplo illud revocavit.

LXXXI. Lemma : εἰς Κλεόδουλον τὸν Αἰνίδιον. Deinde rectius : εἰς τοὺς ἐπὶ τὰ σοφὸν τοὺς μεγάλους. Et in marg. superiore : Κλεόδουλος Αἰνίδιος, Περιανδρὸς Κορίνθιος, Πιτταχὸς Μιτυληναῖος, Θαλῆς Μιλήσιος, Χίλων Σπαρτιάτης, Βίας Πριηνεύς, Σόλων Ἀθηναῖος· τινὲς ἀντὶ Περιανδρῶ Μύσωνα τὸν Χηνέα φασιν. « Conf. IX, ep. 366. » B. — 2 ἀμρι δὲ Σ.... ἔχει Plan. Sisyphus Corinthi conditor et rex. — 3 Μιτυλᾶνα Jacobso suadente scripsimus cum Græfio pro — λᾶνα. — 4 θαλῆα Cod. « Viros eximios civitatum et justitiæ columina, ipseῖματα, crebro vocant poetæ et sophistæ. — 6. Σωροσύνη, ea præsertim sapientia, quæ in vita et moribus posita est. Φύλακες, ut Horatius dixit *virtutis veræ custos rigidusque satellites*, Epist. I, 1, 17. » Jac.

LXXXII. Lemma εἰς Ἐπίχαρμον. — 1. Musa Doriensis quodammodo armavit Epicharmum in militiam Bacchi et satyrorum et ad eorum sacra peragenda instruxit.

LXXXIII. Lemma : εἰς Θαλῆν. — 2 ἀστρολόγον Diog. L. I, 34, rectius.

LXXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 ἢ δλ. Cod. et Diog. L. I, 39; ἢ ῥ' ὀλίγον τὸ σῆμα Plan., γε τὸ σᾶμα ed. Steph., et in illa scriptura omissum γε notaverat schol. Wech. Deinde οὐράνομακες, ut oportebat, Diog. Cobet. — 2 τῷ πολυφροντίστῳ legendum ex Diog. Deinde τοῦδε Plan.; ὁρῇ; Casaubonus et Cobet., quod unice verum.

LXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ὅτι ἐν θεάτρῳ τέθνηκε Θαλῆς. « Est anonymum in Codice et Planudea. Sed Diogenes Laert. I, 39, se auctorem esse ait. » B. — 1 αὐ om. Codex; additum ex Plan. et Diog., in cujus Παμμέτρῳ haud dubie referebatur ad præcedens aliquod epigramma item ex historia Thaletis petiit. Deinde Ἡλέτε Ζεῦ ap. Diog. (et Plan., ut videtur), quod sine controversia verum, quamquam Jac. ἥελις in nostro quoque exemplo tuetur et Boiss. servat. — 3 ἢ γὰρ Cod.

LXXXVI. Lemma : εἰς Σόλωνα. Iterum legitur in cap. IX, post epigr. 595 (ubi lemma esse videtur : εἰς εἰκόνα Σόλωνος, nisi finxit Boiss. ex verbis Diogenis : ἐπὶ τῇ· εἰκόνας αὐτοῦ ἐπιγέγραπται τὰδε) et ap. Diogenem L. I, 62. « Recepti scripturam Codicis in altero loco, similem Laertianæ et Arsenianæ Viol. p. 277. Scriptura prioris loci incertior quum sit, eam certæ posthabui. » B. Sic autem hoc loco Codex :

Τὴν ἀδικον παύσασα ὕβριν ποτὶ ἦδε Σόλωνα
τόνδ' ἔχει Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερὸν.

Ad quæ Jac. : « Quod emendanti debetur librario, qui versum, voce Μῆδων forte omitta, truncatum resarcire conabatur. Ea restituta et ποτὶ ejecto, exit :

Τὴν Μῆδων ἀδικον παύσασα ὕβριν ἦδε Σόλωνα
τόνδ' ἐπὶ χεῖρι,

sic enim corrigo. Quum tamen Solon Salamine natus sit, nec altera lectio τόνδε τεκνοῖ temere spernenda. Sic ep. 417, 1 : πάτρα δὲ με τεκνοῖ Ἀτρίς; item præsentī, non raro in verbis hujus significationis usu. »

LXXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν γράψαντα τοὺς νόμους. « Est in Appendice Wecheliana p. 25. Accessit auctoris nomen ex ipso, Vita Sol., I, 63. » B. — 1 κύπριος; an κύπριον sit in Cod. ambiguum, de quo nugatur Pauls. p. 30. Codd. ἔρε. — 2 ὅσα δ' Cobetus; ὅσα δ' Cod.; ὅσα δ' Diog.; ὅσα δ' ἔχει Jacobs. — 3 ἐν γὰρ Jacobs. conjicit in nott. mss. (ἐνέθηκε). — 4. « Αὐτοῖς, scil. τοῖς ἄρσιν. Ludit inepte in eo nomine, quod versu tertio currum significat, quarto *axones* illos quibus Solon inscripserat leges. » B. Eadem sententia Jacobii, addentis : « Quare cave cum Casaubono ἄστοις corrigas. » Nihilominus cum Cobeto hoc verum puto. Vel Diogeni suffecerit lusus simplex in ἄζονες.

LXXXVIII. Lemma : εἰς Χίλωνα. « Est in Appendice Wechel. p. 25. Nomen auctoris notum ex ipso, Vita Chil., I, 72, 73. » B. Plinius H. N. VII, 33 : *Quin et funus ejus* (Chilonis), *quum, victore filio Olympiæ, exspirasset gaudio, tota Græcia prosecuta est.* — 2 Χεῖλ. Diog. recte. — 3 ἰδὼν ἡμῶν ἐσθεις; Codex. « Suspiscabar ἐσθεις. Sed rectius ex Diogene restituas τέκνον. In ἡμῶν media anceps. » Jac. Boissonadius quod in Tauchnitziana legitur ἰδὼν ὑπὸ ν ἡμ. reliquit intactum.

LXXXIX. Lemma : εἰς Πιτταχόν. Τοῦτο Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίαις ὡς ἰδιον. Quibus recentior m. addidit : πλὴν πάντα Διογένηος εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραφάμενου. In superiore marg. : τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιτταχόν τὸν Μιτυληναῖον. Ad versum 13 autem adscriptum : ὅτι Πιτταχὸς εὐμήχανος ἦν στρατιώτης διὸ καὶ πρὸς τινὰ Ἀθηναῖον μονομάχησεν (sic). « Circa has ineptias non morabor, monuisse contentus, ipsum Diogenem Laert. I, 79, id epigramma disertissime Callimacho tribuisse; unde in Callimachi editiones est receptum. In mea monui fuisse illustratum a St. Clerico dissertatione peculiari. » B. Jacobsius, etiam in nott. mss., de Calli-

macho auctore dubitat. Historiam narrat schol. Æschyli Prom. 886. — 1 ἀνέρετο Planūdæ ed. princ., Diog.; alterum homericum, ut mox ἄττα γέρον. Acarnæus, urbs et regio maritima Æolidis, Lesbō opposita. — 2 Μυτιλ. Boiss. ad Herodiani Epimer. p. 184; Μιτυλ. vulgo. Pittacus erat Ἰγρᾶ filius, unde patronymicum Ἰγρᾶδίου, hic, ut nonnunquam sit, pro ipsius patris nomine positum; v. L. Dindorf. in Thes. s. v. — 5 σύμμοι Cod. — 7 σκίπωνα Plan. et Diog.; σκίπωνα Cod. — 8 sic Cod. et Meinek.; ἦνιδε κείνοι Plan. et Diog. — 11 ἐπ' ἔσση Cod. — 12 τὸν Cod., superposito τὴν a correctore. Adhibet Pseudoplatarchus De puer. educ. p. 13, F : ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μῆτε εὐγενεστέρως πολλῶ μῆτε πλουσιωτέρως τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα σφόν. — 14 κληδὸν Diog., quod præstare videtur. « Κληδὼν hoc loco de humana voce, unde quid sit agendum colligitur. Qui diligenter loquuntur, distinguunt inter φήμη, *humanum omen*, sive conjecturam ex dicto fortuito, et κληδὸν, *divinam vocem* ex occulto missam. — 15 ἐκ οἰκίου ἤγετο Diog., quod verum censet Nækius in Mus. Rhen. II, 4, p. 513. » Jac. Et Meinek. Brunnkius ἀπήγετο, quod usitatum in ea re. — 16 καὶ σὺ, Δίων ap. Diog. et Grotium.

XC. Lemma : εἰς Βίαντα. Apud Diog. L. I, 85. — 1 κλεινῆ; ap. Diog. ante Cobet. Deinde Codex præbet δαπέδοι; πρὴν ἤν.

XCI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. ὅτι δεινὸς ἦν εἰπεῖν δίκην Βίας. « Forsan, εἰπεῖν δίκην Βίαντος. Respectu ad proverbium Βίαντος Πριηνέως δίκην, quod habet Suidas. Scholium Wech. ad v. 3 : Ἰππῶναξ « δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως χρεῖστων. » Vide Hippon. Welck. fr. 31, p. 61. Est epigramma anonymum in Codice; in Plan. p. 422 sub nomine Diogenis Laert., qui I, 85, se auctorem esse declarat. Exstat et ap. Arsen. Viol. p. 141. — 1 (κέλευθε ap. Diog. ante Cobet. — 2 ἐξ et νηρόμ. Codex.) Conf. VI, ep. 198. Suidas : νηρόμενος; γχινοζόμενος. Quam nivis metaphoram ... » B. Non repertæ sunt schedulæ Boissonadianæ quæ hanc excipiunt usque ad epigr. 110.

XCII. Lemma : εἰς Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην. Est ejusdem Diogenis I, 103. — 1 πολλὰ κλανηθεὶς ap. Diog., qui de re : παραγεγόμενος εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ δοκῶν τὰ νόμιμα παραλύνει τῆς πετρίδος; πολὺς ὧν ἐν τῷ ἑλληνίζειν, τοξευθεὶς ἐν κυνηγεσίῳ πρὸς τὰδελεφρὺ τελευτᾷ, εἰπὼν διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος σωθῆναι, διὰ δὲ τὸν φόβον ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀπολίσθαι.

XCIII. Lemma : εἰς Φερεκύδην τὸν Σύριον φιλόσοφον. Ex Duridis secundo libro τῶν Ὁρων, *Annalium*, profert Diog. L. I, 120. — 1 Ἦν δὲ τι πλέον πυθαγόρῃ τῷ μῶ λέγε Codex et edd. Quæ sic intelligebat Jac. : « Quodsi Pythagoras, discipulus meus, ulterius progressus est, is omnium Græcorum princeps sit necesse est. Hunc verum horum versuum sensum esse puto. Aliter distinxit et explicavit Grotius. » In Diogene Cobetus edidit

Τῆς σοφίης πάσης· ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δὲ τι πᾶσιν ἡμῶν
Πυθαγόρῃ τῷ μῶ λέγε ταῦθ', ὅτι εἰς.

qua sive emendatione eximia sive scriptura boni codicis conspecta statim ipsa veteris poetæ manus agnoscitur, et apparet in verbis φησὶ Δούρις ἐπιγεγράφαι αὐτῷ τὸ ἐπίγραμμα τότε aut Diogenem errasse aut interpretem latinum, *inscriptum ejus tumulo*, sed illum potius, quum res postulet *ascriptum* vel tributum esse Pherecydæ epigramma. — 3 ἐξ Ἑλλ. Cod., superposito ἂν, eadem ut videtur manu.

XCIV. Lemma : εἰς Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον. Tumulo ejus a Lampsacenis inscriptum fuisse perhibent Diog. L. II, 15, et Ælianus V. H. VIII, 19. — 1 ἐνθάδ' ὁ Ἄλιαν. et Brunn. Deinde Cod. τέματα.

XCV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀναξαγόραν. Ex Diog. II, 15, qui de re § 8 et 12 seqq. Conf. Mullach. Fragmenta philol. I, p. 244. — 1 ποτ' ἐράσκειν Codex sic, quum librarius anceps hæreret inter ποτὶ φάσκειν et ποτ' ἐράσκειν, quod est in Diog. — 3 δ' αὐτὸν Cod.

XCVI. Lemma : εἰς Σωκράτην τὸν Ἀθηναῖον, υἱὸν Σωφρονίσκου. Ex Diog. II, 46. — 1. Ἐν Διὶ ὧν, jam nunc cum Jove versans. — 2 εἶπε θεὸν et σοφίᾳ Cod. — 3 κόνιον μὲν ἀπλῶς σὺ ἔδ. Cod. et in v. Κόνιον Suidas; κώνιον ἀπλῶς μὲν ἔδ. Diog. « Incerta sedes particulæ μὲν eam supposititiam esse satis indicat. Delevi; fortasse etiam leg. σὺ γ' ἔδ. » Jac. Quod recepit Boiss. In Diog. Cobetus ut hic editum.

XCVII. Lemma : εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἀθηναῖον, τὸν Γρύλλου. Ex Diog. II, 58. — 4 σωκράτω Cod. Conf. cum hoc disticho Christodor. Ecphr. 389 seqq.

XCVIII. Lemma εἰς τὸν αὐτόν Ξενοφῶντα. In marg. superiore : ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῆς Παμμέτρου ἐξελέγησαν Λαερτίου Διογένης; ἐκ τῆς βίβλου τῆς ἐπιγραφομένης Βίων φιλοσόφων. Ex Diog. II, 58. — 2 φευνόμεναι Cod., alterum recte Diog. Versus asynartetus archilochicus; apud Grotium senarii. — 3 * φιλήδ' v Cod., incerta prorsus vocali quæ fert accentum gravem. — 4. In marg. Codicis : ἱαμβος.

XCIX. Lemma : εἰς Δίωνα τὸν Συρακούσιον. Οὗτος ὁ Δίων ἑταῖρος ἦν Πλάτωνος τοῦ μεγάλου. Quod epigramma Syracusis sepulcro Dionis inscriptum fuisse ferebatur, teste Diog. L. III, 30, qui affert. Exstat etiam in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 104 et in Vindob. n. 311. — 1 μὴν maluit Jac. et Both. — 2 δήποτε Diog.; δὴ τότε Cod. et Suid. v. Γειναμέναις, sic enim ille et Vindob., sed cod. Paris. A Suidæ γενομέναις, omnes ejus, ut videtur, ἐπεκλώσαντο. — 5 ἄστος Diog. cod. Monac. Distichon affert Appuleius De magia c. 10, et interpretatur :

Civibus ingenti in patria laudate jaces nunc,
Qui insanum me animi reddis amore Dion.

C. Lemma : εἰς Ἀλεξίν καὶ Φαῖδρον. Οὗτοι εἰσὶν οἱ βεηλοῦντες τὸν Πλάτωνος βίον. Quos amavit philosophus. Epigramma afferunt Diog. L. III, 31 et Appuleius De magia c. 10. Jam Huetius intellexit, a concinnatore Anthologiae, qui prima verba perperam acceperit, hoc epigramma male inter sepulcralia esse relatum, quum sit amatorium et παιδικῆς μούσης. « Scripta, inquit, hæc videntur a Platone quum Alexin ceteris ignotum, perspecto ejus ingenio atque forma, sibi delicias et amasium destinaret. Nunc, quum nulla est Alexidis existimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi : Pulcher es; et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum est a me, dum præconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer sim doliturus. An non ita Phædrum amisi? » Quibuscum Jac. apte contulit Ovidiana, Artis am. I, 741 :

Hei mihi! non tutum est, quod ames, laudare sodali
Quum tibi laudanti credidit, ipse subit;

et Amor. III, el. 12, 7 :

Fallimur, an nostris innotuit illa libellis?
Sic erat; ingenio prostitit illa meo.

— 1 ὁ τὸ μηδὲν Brunckius, probabiliter. Εἶψ', i. e. εἴπα, nonnulli scribunt εἶψ', i. e. εἰπέ (ut Lenep. p. 242, et ipse Jacobs. in nostro exemplo) quod non apte satis respondet alteri disticho. — 2 πάντῃ Cod.; πᾶ; τις ἐπιστρέφεται Diog. et Appul. — 3. Scitam locutionem proverbialem in eadem re jam vidimus V, ep. 56, 7. Deinde ἀνίηση Stephanus, ἀνιῇσι Brunck.; ἀνιῇσαι Cod., Plan., Diog., App., quod sententiæ adversatur. Sic vertit Appuleius, in pluribus manifeste errans:

Dixerit hic tantum quum nil nisi pulcher Alexis
Exstitit, et vertunt quilibet in te oculos.
Cur, aulice, os canibus monstras, angisque dolore
Postmodo? non Phædro sic prius excidimus?

Distinguebatur ὁστέον; εἴτ' ἀνιῇσαι ὕστερον. Præ tuli Grotianam distinctionem.

CI. Lemma: εἰς Σπεύσιππον τὸν φιλόσοφον. Ad ep. 97, ubi incipit pagina, glossator indicaverat hæc omnia ex Diogenis Laertii Παμμέτρῳ excerpta esse. Ex lib. III, 3, ubi iis quæ præcedunt explicatur miserum acumen poemati. Jac. citat Rossii Commentt. Laertianas p. 53 seq. — 2 ἐπεισέ[ν] με (v superposito) τις τότε λέται ὁ; ἦν Cod., hic terminato versu. — 3 ὡς ἄρ' ἦν δς Diog. ante Cobet. In fine οὐ γὰρ ἄθ. Diog.; δς γὰρ ἄθ. Cod. — 4 ἂν ἀλλὰ διὰ Cod. et Diog., corr. Mericus Casaub., et fort. ἀλλὰ abest a codd. Cobeti. Junge ἀθυμῶν διὰ τι μικρόν.

CII. Lemma: εἰς Ξενοκράτην. ὁμοίως. Ex Diog. IV, 15, qui § 14: ἐτελεύτα δὲ νυκτὶ; λεχάνη προσπαίσας; — 2 ἀλάχεν ὡς Cod.; λαχεν ὡ Diog. Bothius ὡς servat; ὡ scribit Boiss. Jacobs. conj. πλήξας ὡ λαχ' ὡ σύντ. Deinde Cod. εἴτ'. — 3 ὁ πάντων (superposito α) παντὶ Cod., alterum Diog.

CIII. Lemma: εἰς Ἡολέμωνα καὶ Κράττηα τοὺς φιλοσόφους. "Οτι ὁ Κράτης ἔγμεν Ἰπαρχίαν τὴν φιλόσοφον. " Quæ nuptiæ nihil faciunt ad hoc carmen, scriptum in duos philosophos, qui, quum in magna familiaritate vixissent, eodem conditi sunt tumulo. " Jac. Antagoræ Rhodii esse testatur Diog. L. IV, 21, ex quo accessit primum distichon in Codice omissum. — 4 ἤειπε(v) Cod., v a correctore adjecto; ἤεισεν Diog., sed cod. Reg. et haud dubie alii ἦσαν, unde ἤισεν Jac., Cob., Meinek. p. 148. — 5. " Junge βίοντο; σοφίας, vita qualis philosophum decet; ἐπικόσμει θεῶν αὐτῶν αἰῶνα. Non enim sic vivebant ut plurimi, qui quæ in scholis præcipiunt, in ipsa vita contemnere et vilipendere videntur. " Jac. — 6 αἰὼν' ἀστέπτοι; Codex (teste Paulss.) et Diog. Cobeti; cujus cod. Flor. τρεπτοῖς, Meinek. ἀστέπτοις, quod Jacobsius proposuerat.

CIV. Lemma: εἰς Ἀρχεσίλαον. Diog. IV, 45, qui § 44: ἐτελεύτησεν, ὡς φησιν Ἑρμιππος, ἀκρατον ἐμφορηθεὶς πολὺν καὶ παρακόψας, ἥδη γεγεῶνος ἔτος πέμπτον καὶ ἑβδομήκοστον, ἀποδεχθεὶς πρὸς Ἀθηναίων ὡς οὐδεὶς. — 1 τί μοι τί τόσον ἄκρ. Cod.; τί μοι τί τοσούτον ἄκρ. Diog. ante Cobet., qui edidit τί μοι τόσον οἶνον ἄκρ., fortasse ex codice vel codicum indicibus. " Τοσούτον sumpsi a Diog. Toupius Em. in Suid. I, p. 198 Oxon. correxit τί μοι τόσον ἄκρ. " Jac. — 3 δ' οὐ Cod., alterum Diog.

CV. Lemma: εἰς Λακύδην τὸν φιλόσοφον. Diog. IV, 61, qui: ἡ τελευτὴ δ' αὐτῷ παραλύσει ἐκ πελοπονησῆς καὶ αὐτῷ προσπαίξωμεν ἡμέας οὕτως. — 1, 2 sic Codex; sed verum quod ap. Diog. legitur ed. Cob.:

Καὶ σέο, Λακύδη, φάτιν ἔκλυον ὡς ἄρα καὶ σὲ
Βάχχος ἐλὼν Ἀἰδῆ ποσσὶν ἴστυρεν ἄκροις.

Hoc in latinis expressimus. — 3 Cod. in marg.: ζῆται τὴν ἔννοιαν τοῦ γράμματος. Sed statim: σαφές τὸ ἐπίγραμμα. — 4. " Λύσε, solet solvere. " Both.

CVI. Lemma: εἰς Ἐπίκουρον τὸν φιλόσοφον. Diog. X, 16, qui § 15: τελευτῆσαι δ' αὐτὸν λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχεθέντων.... ὅτε καὶ φησιν Ἑρμιππος ἐμβάντα αὐτὸν εἰς πύλον χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ καὶ αἰτήσαντα ἀκρατον βοῆθσαι: τοῖς τε φίλοις παραγγεῖλαντα τῶν δογμάτων μεμνησθαι, οὕτω τελευτῆσαι. — 1 ἐπικούρου Cod., sed corrector ἐπικούρου; — 3 ἐσθλυνεν καὶ ἄκρ. Cod., alterum Diog.

CVII. Lemma: εἰς Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 8, qui § 5 seq.: Athenis ὑπεβλήθη εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδωντος: αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραφάμενου,... ἐνταῦθα δὲ πῶς ἀκόντιον ἐτελεύτησεν. — 1 sic Cod.; Μάλλεν ἄρ' Εὐρ. conj. Jac.; melius in Diog.:

Εὐρυμέδων ποτ' ἐμελλεν Ἀριστοτέλην etc.

Hoc in Cod. a correctore, prima m. ἀριστοτέλει; — 4 συγκράτους Cod. et Suid., obsequentem vocem, ut videtur, lapsu librario.

CVIII. Lemma: εἰς Ἰπλάτωνα τὸν μέγαν, τὸν θαυμαζόμενον παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Diog. III, 45. — 4 ὠψυχῆς Cod. a prima manu.

CIX. Lemma: εἰς τὸν αὐτόν. Diog. ibid. Jac. comparat Plutarch. Mor. p. 717, D: διὸ τοὺς τῷ Ἀπόλλωνι τὴν Ἰπλάτωνα; τέκνωσιν ἀνατιθέντας οὐκ ἂν οἰμαί τινα φάναι κατασχύνειν τὸν θεόν, ἐπὶ μείζονα πάθη καὶ νοσήματα τοῦτον ἡμῖν διὰ Σωκράτους ἱατρὸν, ὡς περ ἑτέρου Χείρωνος, ἀπειραγσμένων. — 2 σωμάταιοι Cod., σῶμά σοι [sic] corrector. — 3 ποτ' αὐτῷ Cod., ποτὶ αὐτῷ Diog. vet. edd., qui § 3: τελευτῆ δέ, ὡς φησιν Ἑρμιππος, ἐν γάμοις δειπνῶν.

CX. Lemma: εἰς Θεόφραστον τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 40, ubi: ἐτελεύτα δὲ γηραιός;... ἐπειδὴ περ ὀλίγον ἀνῆκε τῶν πόνων. — 1 τινὶ λέχθῃ Diog.; τίν' ἐλέχθῃ Cod. — 2. " Plutarch. Mor. p. 792, C: τόξον μὲν γὰρ, ὡς φασιν, ἐπιτείνωμενον βήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνιεμένη. Conf. Gataker. ad Antonin. IV, 26, p. 114. " Jac. — 4 πειρομελὲς male corrector Codicis.

CXI. Lemma: εἰς Στράτωνα τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 60, ubi: τοῦτον φασιν οὕτω γενέσθαι λεπτόν ὡς ἀναισθητός; τελευτῆσαι. — 1 ἦν, εἰ μοι προσέχεις, ἀπὸ χρισμῶν Jacobsius et Diog. Cobeti; εἰ μὴ προσέχης ἀπόχρη μοι Codex; εἰ μὴ προσεχρήσατο χρησμοί; Diog. edd. Jam Grotius: nisi se fecisset inungi. " Εἰ μοι προσέχεις, id est εἰ μοι πείθῃ. Nimio unguentorum usu Stratonem corpus attenuasse statuit. — 2 φημί γε λαμψακινόν Cod.; φημί σοι λαμψακινόν Diog.: quæ additamenta sunt librarii, senarium scazonem efficere volentis. Eadem præpostera sollertia versu 4 in Diog. additur τοῦ θανάτου, quo glossemate caret Codex (additam tamen in fine versus habens suspicionis notam). " Jac. — 4. Θνήσκει, τελευτῆ non raro pro præteritis.

CXII. Lemma: εἰς Λύκωνα τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 68, qui: ἐτελεύτησε... νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονθηθείς. — 1. " Οὐ μὰ τὸν formula est elliptica, de qua egi ad Theoph. Simoc. p. 178. Conf. ep. 452. " B. — 3 εἰ πρὶν Jacobsius, qui postea tamen præferebat ὡς πρὶν Scaligeri emendatio-

nem; & πρὶν Cod., quod servat Boiss.; & πρὶν Plan.; ἂν πρὶν Diog., ἂν in cod. Reg. Struendum δὲ πρὶν βαδίσας. — 4 μετὰ Plan.

CXIII. Lemma : εἰς Δημήτριον ὁμοίως (id est, item Diogenis) τὸν Φαληρέα. Diog. V, 79, qui § 78 : καὶ πῶς ὑπνωττων ὑπ' ἀσπίδος τὴν χεῖρα δαχθεῖς τὸν βίον μεθήκε. In Codice tribus versibus exaratum. — 3 ἀμικτον Cod., alterum Diog.

CXIV. Lemma : εἰς Ἡρακλείδην τὸν Ποντικόν. Diog. V, 90, qui § 89 : Δημήτριος ὁ Μάγνης καὶ τοιόνδε ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ· θρεῖται αὐτὸν δράκοντα ἐκ νέου καὶ αὐξηθέντα, ἐπειδὴ δὲ τελευτῶν ἐμείλε, καλεῖσθαι τινι τῶν πιστῶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατακρύψαι, τὸν δὲ δράκοντα ἐπὶ τῆς κλίνης θεῖναι, ἵνα δόξειεν εἰς θεοὺς μεταβεβηκέναι· καὶ μεταξὺ παραπεμπόντων Ἡρακλείδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημούμενων, ὁ δράκων ἀκούσας τῆς ἐπιβολῆς· ἐξέβη τῶν ἱματίων καὶ διετάραξε τοὺς πλείστους· ὕστερον μόντοι ἐξεκαύθη πάντα καὶ ὥρθη Ἡρακλείδης σὺν οἷς ἐδόκει, ἀλλ' οἷος ἦν. Adde Suid. s. v. — 2 ὡς βῆ Diog.; ὡς ἀρα Cod.

CXV. Lemma : εἰς Ἀντισθένην τὸν φιλόσοφον. Diog. VI, 19.

CXVI. Lemma : εἰς Διογένη προκλεισματικόν, i. e., ut Diogenes VI, 79, ἐν τῷ προκλεισματικῷ μέτρῳ, sive ut Suidas : ἔστι τὸ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων. — 1 ἀγέλεγε Cod.

CXVII. Lemma : εἰς Ζήνωνα τὸν Κιτιέα, φιλοσόφον τὸν ἀριστον. Teste Diogene VII, 30, est Zenodoti Stoici, Diogenis discipuli. Zenoni tribuit Suidas v. Κάδμος ὁ Μιλήσιος. « Laudatur Zeno, rigida virtutis veræque libertatis inter homines auctor. » Jac. Qui comparat Varro nem in satira Sesquialiter, ap. Non. p. 99 extr.: *unam viam Zenona inisse duce virtute, hanc esse nobilem; alteram Carneadem desubulante, bona corporis secutum.* — 1 ἐκτίω Cod., superscripto : γρ. α. — 4 ἀρσεν Cod. Quod jungendum cum ἀρσεν λόγον, parenthetice inter positos ἐνθλῶν δὲ προνοία, qualia jam aliquoties vidimus. Ap. Diog. ματέρ' ἐλευθερίας. — 5 ἦν καὶ ὁ Cod. et Diog. ante Cobet., qui οὐ καὶ ... σελίδα; fortasse auctore Porsono; ὅν καὶ ὁ Suidas sine var., unde Porsonus ad Phœniss. 1613 :

εἰ δὲ πάτρα Φοῖνιξ σὺ, τίς δὲ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος

... σελίδα; quorum prius nec necessarium et minus elegans, quamquam a Lennepio quoque propositum ad Phalar. p. 149 : εἰ δὲ πάτρα Φοῖνιξ, οὐδεὶς φθόνος. — 6 Fuisse videtur qui inepte σελίδα de Milesii Cadmi historia acciperet, ap. Suidam supra cit.

CXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Diog. VII, 31, ex quo accessit alterum distichon in Codice omisum. — 1 Κιτιὰ Diog., quomodo alterum pronuntiandum. Θανείν λόγος ὡς.. etiam ep. 124, 1. — 2 ἐλύθη, οἱ δὲ μένων Cod. et Diog.; correxit Meinek. p. 191, ejectis vocc. οἱ δέ, quæ structuram, sententiam et metrum pessumdat. Sic fortasse etiam Cobeti codices. — 3 γαῖαν ἀλοῖσα; Diog., corr. Meinek.; γαῖαν ἀλοιῶν Cobet. — 4 sic Hermannus et Cob. ex codd. Diog., ap. quem legebatur αὐτόματο; δὴ, τί με, τί με καλεῖς; Rem exponit Diog. § 28 : ἐτελεύτα δὴ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπίων προσέπεισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέβρηξε· πεταίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης, Ἐρχομαι, τί μ' αὖτε; καὶ παραγρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτόν. Et § 31, apposito epigrammate pergit : ἐνιοὶ γὰρ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τελευτήσας· φασὶν οὕτον.

CXIX. Lemma : εἰς Πυθαγόραν. In Plan. hoc distichon male coheret cum sequente epigrammate. Mutilum esse videbatur interpretibus hoc epigramma, sed quum prorsus eadem, ne uno quidem addito verbo, afferant et Plutarchus Mor. p. 1094, B, et Diogenes L. VIII, 12, et Athenæus X, p. 418, F, in eam adducor sententiam ut donario affixum fuisse credam, quod præter heratombam Pythagoras dedicaverit. Plutarchus l. c. : καὶ Πυθαγόρας ἐπὶ τῷ διαγράμματι βούν' ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἀπολλόδοτος; (sic; Ἀπολλόδοτος ὁ ἀριθμητικὸς Athen.; Ἀπολλόδοτος ὁ λογιστικὸς Diog., recte) Ἡ νί x α... εἰτε περὶ τῆς ὑποτεινούσης, ὡς ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις τὴν ὀρθήν (sic Ath. et Diog.), εἰτε πρόβλημα περὶ τοῦ χωρίου τῆς παραβολῆς; Brandisii Commentt. Eleat. p. 59 citat Boiss. — 1 ἦνικα Codex, superscripto : γρ. ἦνικα, quod ceteri habent consensu; εὐρατο Diog. ante Cobet. — 2 κλεινὸς ἐπ' ᾧ Athen.; κείνο ἐπ' ᾧ libri Plutarchi.

CXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Est fragmentum Elegiac Xenophanis, e Diog. L. VIII, 36 excerptum. Ridet Xenophanes Pythagoricum dogma de metempsychosi. — 1 ὁπότε Plan., alterum Cod., Diog., Suid. Min. Pythagoram. — 1. « Hinc Suidas : στρυγγεῖται· σάσαι, κακῶσαι, διῶσαι, et quattuor versus recitat. » B. — 2 ἐπωκτεῖραι Cod., superscripto oi. — 4 « τῆς ἔργων correxit Karsten. ad Xenoph. Reliqq. p. 58, quo non opus. » Jac. Apud Suid. duo codd. φθεγμαμένην. « Fortasse φθεγμαμένου legendum. » Bergk. Lyr. p. 379.

CXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. ὦρατον. Ὅτι Πυθαγόρας διὰ Πολυκράτην ἀνεχώρησε τῆς Σάμου (quod nihil hic pertinet). Diog. VIII, 44 — 1 ἀψύχων Cod., lapsu. — 2 Πυθαγόρη Boiss. ex Codice; Πυθαγόρα Diog. — 4 οὐκ ἔχον Diog. « Quod prætulit Codicis scripturæ μὴ ἔχον, propter hiatum. » B.

CXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Πυθαγόραν. Diog. VIII, 45. — 2 καὶ θάνε (superposito ν, θάνεν) φουτοῖς (sed prius i arrasum et prope erasum) ἀμυγα Codex, correctum ex Diog. Residet error apud Grotium. Bothius κάτθανε. « Non memini de Pythagora id narratum fuisse, sed ejus discipulos occisos fuisse a Dionysii satellitibus tradit Iamblichus Vit. Pyth. 191, quum mori quam fugere maluissent quod per campum fabis florentem fuga ipsis capessenda foret. » B.

CXXIII. Lemma : εἰς Ἑμπεδοκλέα τὸν Ἀκραγαντῖνον. Diog. VIII, 75. — 1 ἐμποδόκεις Cod. — 2 καὶ (quod librarius arrasit, delevit Jac.) πῦρ ἀπὸ χρ. ἐπικε; (superscripto : γρ. ἐκπικε) ἀθανάτων Cod.; et ἐκπικε ἀθανάτων ap. Diog. ante Cobetum, qui edidit ἐξέπικε; θάνατον. Meinek. p. 192 : « Satis insolenter dictum est χρητῆρες ἀθάνατοι. Scribendum videtur πῦρ... ἀθανάτων. » Quod recepimus, et Cob. fortasse habuit in codd. suis.

CXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἑμπεδοκλέα. Diog. VIII, 75 — 1 ποδ' ἀμάξης Diog. ante Cobet. De structura conf. ep. 118, 1. — 3 κάκπικς Mericus Casaub. et Bothius. — 4. Diogenes enim tradit § 73, εἶναι αὐτοῦ καὶ τάφον ἐν Μεγάροις.

CXXV. Lemma : εἰς Ἐπίχαρμον τὸν Συρακοῦσιον « Est ἀδελφὸν in Cod. et Plan. Diogeni Laertio tribuit Jacobs., sed errore, puto, calami. » B. Qui VIII, 78 : καὶ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος ἐπιγέγραπται τόδε. — 3 φησὶ ap. Diog. ante Cobet. — 4 Συρακοῦς. Diog. « Malin Συρακοῦσιον. » B. Cuius quidem fuit Epicharmus, sed quum tenera ætate Syracusas venisset, quam urbem ingenii monumentis

illustravit, a plerisque pro Syracusano habitus est. *Jac.*

CXXVI. Lemma : εἰς Φιλόλαον τὸν Πυθαγόριον (sic). Diog. VIII, 84. — 2 ἀπυγεῖν Cod.; alterum Diog. — 4. Diog.: ἐτελεύτα νομισθεὶς ἐπιτίθεσθαι τυρρανίδι.

CXXVII. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν Ἐρέσιον φιλόσοφον. Diog. IX, 4. — 2 « Heraclitus enim peritrapaίς; εἰς ὕπερον... ἐτελεύτα, narrante Diogene § 3. Lusit poeta satis inficere in διανλήσας : exhaustit vitam, non exhausta aqua intercute; » *B.* — 3 ἀρδεύσασα ap. Diog. « Respicitur Heracliti de animabus siccis opinio. » *Jac.* Vide Mullach. *Fragm. philos. t. I, p. 325.*

CXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἡράκλειτον. Affert Diog. L. IX, 16 et Hesych. Miles. p. 21 Meurs. « Heraclitus, quem ob doctrinae difficultatem *tenebricosum* appellabat antiquitas, se frustra ait vexari ob hominibus Musarum expertibus. His se non scripsisse dicit, nec libros edidisse qui multitudinem caperent, sed intelligentium se ambire suffragia. Simile quid Democritum dixisse ait Seneca Epist. 9 : *unus mihi pro populo est, et populus pro uno.* Ceterum epigrammatis nostri auctorem ipsum Heracliti sermonem expressisse nullus dubito. » *Jac.* — 1 τί με ὦ κάτω Cod.; τί με ὦν κάτω Diog.; correxit Meinek. ad Menandr. p. 178 et Cobet. in Diog., fortasse ex codd. — 2. δ' ἐμ' Diog. Cob.; δέ μ' vulgo. — 3. « Εἰς ἐμοὶ τρισμύριοι. Hanc sententiam multis tractavi ad Niceph. Chummi Ep. 49, p. 39. » *B.* — 4 Φερσεφόνη Plan. et Diog.

CXXIX. Lemma : εἰς Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην. Diog. IX, 28. Qui rem narrat § 26 seq. Boiss. citat Davisium ad Cic. Tusc. II, 21. — 2 κτείνας (deinde duæ literæ erasæ, quas ἀφ' fuisse conjicit Pauls.) ἐλκύσαι δουλοσύνα; (superposito η) Cod.; alterum Diog. — 3. « Ἐν ὁμῳ, ut narraverat Hermippus ap. Diog. § 27 : vide Lozynsk. Hermipp. p. 108. » *B.*

CXXX. Lemma : εἰς Πρωταγόρην (sic) τὸν φιλόσοφον. Diog. IX, 56, qui : ἐνιοὶ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτῆσαι αὐτὸν, βιώσαντα ἱτὴ πρό; τὰ ἐνενήκοντα. — 1 καὶ σὲ Cod., Plan., Diog. ante Cobet., qui καὶ σὺ, ut Menag. correxerat, item Boiss. : « Forsan καὶ σοῦ, Πρ., φάτιν. Sic Sophocles Aj. 998 : σοῦ βάσις, scilicet περὶ σοῦ. Et sunt alia similia quæ negligo. » Ea citavit ad Chumnum Ep. 90, p. 125 seq. Codex φασιν et ὡς ἀρ'. — 3. Φυγεῖν explicat Diog. § 52. Cicero De N. D. I, 23 : *Abderites Protagoras quum in principio libri sui sic posuisset : De diis neque ut sint neque ut non sint, habeo dicere, Atheniensium jussu urbe atque agro est exterminatus, librique ejus in concione combusti.*

CXXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « Alibi non reperi; Diogenis autem esse, ut præcedentia, vix dubito. » *Jac.* « Fere crediderim esse finem male ab suo initio divulgum. Narrata Protagoræ morte pergebat poeta : Πρωταγόρην λόγος ὦδε θανεῖν φέε; ἀλλὰ γὰρ οὐτὶ ἥκατο σῶμα γαῖαν, φυγὰ δ' ἄλλο σοφοῖς. Hæc est enim Codicis scriptura. Jacobso çérei pro φέε et versu 2 ἔσαστο debeo; reliqua refinxī ut lectores non turbentur. [In notis. mss. *Jac.* conjiciebat ἦκε τὸ σῶμ' αἶαν, reliqua ut olim, φυγὰ δ' ἄλτ' ἔ; ὠρανούς.] Qui criticus fuerit, notarum spineta lustrabit et ipse conciet melius et ingeniosius. Antithesis in epitaphiis frequentem corporis terra sepulti et animæ ad superos evolantis exemplis illustravi multis ex ipsa Anthologia petitis in Comment. epigraphica inter Holstenii Epistolas p. 453 et in Diario Class. t. XVII, p. 389. Adde Welcker. *Sylog.*

p. 28, 29; epitaphium Bessarionis a me correctum in *Anecd. t. V, p. 179; Bibl. Gr. t. I, p. 722.* Sic Hieronymus Epist. Sel. p. 490 : *corpus terra suscepit : anima Christo reddita est.* Prudentius Cathem. 10, 11 : *Humus excepit arida corpus; Animæ rapit aura liquorem.* » *B.* — In superiore marg. novæ paginæ Codicis legitur : ζήτει εἰς τὸν Ἐκτορα ἐπίγραμμα οὐ παρ' (paullo aliter ajogor. Goth., quod *Jac.* corrigebat οὐ ἡ ἀρχή) Ἐκτορ' ἀρήιον ἄλλα (αἶμα ibi legitur) κατὰ γῆονος. (De quibus inepte nugatur Pauls. p. 31 seq.) κείται ἐμπροσθεν (i. e. infra) εἰς τὰ ἐπιδεικτικά, scil. IX, ep. 387.

CXXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « Neque hoc est in Vitis Philosophorum; Diogenis tamen. » *Jac.* — 2 ἀλλ' οὐ τιτρώσκων, ὦν δὲ γλυκὺ * κοῆμα Cod. « quod refinxī ut potui melius, hac sententia : telum id non esse vulnificum, sed quasi dulce quoddam linimentum. » *B. Jacobs.* in nott. mss. : « Fort. τιτρώσκων, ὦν δὲ γλυκὺ κράμα vel χρῆμα. » Bothius τιτρώσκων, ὦντα δὲ χρῆμα γλυκὺ addens : « Hæc conveniunt iambico senario, qualis procul dubio est hic versus. »

CXXXIII. Lemma : εἰς Ἀναξάρχον τὸν φιλόσοφον. Diog. IX, 59, qui de re : Nicocreon, Cypri tyrannus, συλλαβὸν τὸν Ἀναξάρχον καὶ εἰς ὅλμων βαλὼν ἐκέλευσε σιδηροῖς ὑπέροις τύπτεσθαι τὸν δὲ οὐ φροντίσαντα τῇ; τιμωρίας εἰπεῖν ἑαῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον Ἡτίσσε, πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀναξάρχον δὲ οὐ πτίσσει. Καλεύσαντος δὲ τοῦ Νικοκρέοντος καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐατηθῆναι, λόγος ἀποτραγόντα προσπύσαι αὐτῷ. — 1 Recte distinxit Cobetus in Diog., cujus add. quædam male πτίσσετε μάλλον, ἔτι καὶ μάλλον. « Gregor. Naz. Orat. III, p. 77 : ὁ τοῦ Σωκράτους ἐπαινῶν κωνεῖον, τὸ τοῦ Ἐπικτήτου στέλος, καὶ τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, ὦν ἀναγκαῖα μάλλον ἢ ἐκούσιος ἡ φιλοσοφία ubi v. Billius. Idem Epigr. in *Anecdosis Muratorii* p. 180, et ibi Murat. Adde Davis. ad *Tuscul. II, 21.* De metaphora nominis θύλακος v. infra not. ad VIII, ep. 166. » *B.* — 3 διαστείλας * γενεῖται ὀλίγον Cod. « Edd. et codd. Diog. διαστεῖλαι ὀλίγον τὰ δυσνερή, etiam λιγέως δυσνερή τὰδε, quæ omnia correctionem sapiunt. Scrib. certa emendatione καὶ σὲ διαστείλασα γνάριος sive κνάριος. [Recept etiam Cobet., et hic Boiss.] Notum tormenti genus ex Herodoto I, 92, ubi v. Wesseling. p. 47, et Hesych. v. Ἐπὶ κνάρων ἔλκων, illustratum ab Hemsterhus. p. 1360. » *Jac.* — 4 κακῇ Cod. et edd. nonnullæ Diog. Φερσεφόνη in ed. Cob.

CXXXIV. Lemma : εἰς Γοργίαν τὸν ῥήτορα. « Imo τὸν κυνικόν. » *B.* — 1 ἡ Codex inter versus, et ex uno Planudeorum enotavit Brunck.; κυνικοῦ κεφαλῇ Plan. — 2 « Ut acumen distichi recte percipias, tenendum, crebrius sputum ejicere nasumque emungere veteribus turpius esse visum quam nobis. » *Jac.*

CXXXV. Lemma : εἰς Ἱπποκράτην τὸν ἱατρὸν τὸν Κῶν. — 1. Θεσσαλός, nam majorem vitæ partem Hippocrates in Thessalia transegerat, etiam sepultus in Thessalia, ut suum fere habere liceret Thessalis : quare non dubitandum de epitheto, nec *Thessalus*, filium Hippocratis, sic laudari existimandum cum Scaligero, qui Ἱπποκράτης, et Menagio ad Diog. L. 9, 51, qui Ἱπποκράτους; corrigebat, assentiente Fabricio *Bibl. Gr. t. XIII, p. 435 seq.* — 2 ἀπὸ ἐρῖζης Cod. Ab Apolline originem repetebat Asclepiadarum familia. — 4 ἔχων πολλὴν Brunck., posterius ex Plan.; τὴν ἄλλὰ τέχνη Cod., quod reduxit Boiss. pro τύχη... τέχνη.

CXXXVI. Lemma : εἰς Πρίαμον.

CXXXVII. Lemma : εἰς Ἑκτορα. Auctor τὴν ἔνοιαν ex precedente epigrammate duxisse videtur. — 3. Τάφος, monumentum sepulchrale. — 4. « Vix credo ob sextum versiculum hujus nos nunc sincerum habere finem. » B. Credit Jacobsius, qui distinctionem nostram in nott. mss. indicavit. Neque sextus versiculus mihi dubitationem injicit, nam vi sua non caret ea repetitio, sed verba ἐμοὶ τάφος in v. 3, quæ adjectis debilitantur. — 5 ἐπ' ἐμοὶ κόνιν item leguntur in margine Cod.; οὐκ ἐμὸν Plan., quod fortasse verum. Consulto Grotius hoc distichon neglexisse videtur.

CXXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 ὁμηρεῖοισιν Plan. edd., sed alterum codd. — 2 ἐρμυνότατον Cod., superposito τερον; ἐρμυνότερον Plan., quod in commentario Analectorum alteri præferbat Jac., recte, atque recepit Boiss. — 4. Finis Iliadis in morte Hectoris.

CXXXIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν καὶ εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. « Auctoris nomine caret etiam in Plan. Archiaë tribuit Barnesius, qui e codice profert ad Il. Q, 729, errore fortasse librarii, ad proximum epigr. Archiaë oculis aberrantis. Trojam poeta ait cum Hectore, Pellam cum Alexandro cecidisse. Urbes et terras igitur virtute virorum, non viros patria sua celebrari. » Jac. — 1 τροία Cod., alterum Plan. — 2 ἀντήρην codd. — 3 « Apographum et Plan. ἀρα. Non necesse est ἀρα scribi vel penultima longa. » B.

CXL. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ἀρχίου Μακεδόνα. In marg.: ζήτει, non satis apparet quare. — 3 sic Codex « metro reclamante; γυνήτωρ Πρ. Plan., ex ipsius, ut videtur, correctione. Ex glossa esse potest πατήρ, si poeta voce insolentiore, v. c. εἴτις, usus fuerit. » Jac. Φύτωρ malebat Meinek. p. 202; πατήρ; μὲν Πριάμου Heckerus, variata oratione; Bothius πατήρ; μὲν Πριάμου, γὰρ δ' ἴδιον οὐνόμαθ', deletο δ' in sequente versu. Boiss.: « Proponam, ut repetatur quod fuit in interrogatione, nomen : τὴν Πριάμου; γυνήτα. » Qui recepit planudeum γυνήτωρ. Jac. in nostro exemplo γυνήτῃρ Πρ. Sed vocula μὲν non facile caremus; conf. ep. 164, 1-2, al.

CXLI. Lemma : εἰς Πρωτεσίλαον τὸν ἐν Τροίᾳ πρῶτον πάντων Ἑλλήνων τελευτήσαντα. « Plinius H. N. XVI, 88 : Sunt hodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulcro arbores, quæ omnibus ævis, quum in tantum accrevissent, ut Ilium adspiciant, inarescunt, rursusque adulescunt; quem locum tractavit Salmas. Exerc. p. 610, F. Idem narrant Philostratus Heroic. c. 2, p. 672, Quintus VII, 407, et alii. Tumulus erat prope Eleuntem, Herodot. IX, 116, Pausan. III, 4. » Jac. — 1. De αἰὼν πολὺς, μέγας, πᾶς, etc. multa collegit Hecker. I, p. 274 seq. — 3 σῆμα Hecker. ob reliqua hujus poematii; σῆμα Codex et cod. Reg. Planudeæ, quæ σῶμα. « Philostratus l. c. Homerum secutus Il. Z, 419 : πτελέα; δὲ ταύτας αἱ νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευσαν. » B. — 5 δὲνδ' ex δυσμήνιτα Codex, quod male mutatum a Plan. in δυσμήνιτα, a Suida in δυσμήσιτα, recte emendarunt Brodæus, Salmas. et alii; δὲνδρα δὲ Heckeri est correctio necessaria; idemque τὴν ποτὶ τείχος pro edito τὴν ποτὶ τ. — 6 ἀναλήγη Cod., superposito α a correctore; ἀναλέαν Plan. et Suidas, qui φυλλοχοεῖσι, Cod. et Plan. φυλλοχοεῖντι, item optime emendatum ab Heckerio, qui per singula contulit simillimum epigramma Philippi, infra 385. — 7 ποτ' τὴν Suidas in Ἀκμήν, ἀντὶ τοῦ ἐπ. Idem et Plan. οὐ μέρος, quod relativum structuram turbare videtur; οὐ (sic) μέρος; Codex, quod Heckerus servat hoc sensu : « arbores iratæ et ut Ilium adspiciunt inarescentes non partem odii,

i. e. non unius tantum Protesilai inimicissimi odium, sed omnium quotquot Trojam oppugnaverunt fortium virorum iram servant. » Cujus sententiam expressi, sed ipsius an ea fuerit poetæ minime affirmaverim, et perpaucis placebit argutior nec nitida distinctio. Ad δυσμήνιτα supplendum videtur ἰστί, deinde fortasse scribendum :

τὸς σος ἐν ἡρώεσσι τὸτ' ἦν χόλος, οὐ μένος ἀκμήν
ἐχθρόν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρεμόσιν,

passive : *cujus vis nunc quoque inimica perstat* in etc. Sed *δσος* Grotium recte accepisse video ut admirantis. — 8 σώζεται; ἀκρεμόσιν Cod.; ἀκρεμόσιν Plan. et Suid.

CXLII. Lemma : εἰς Ἀγυλλέα τὸν Πηλέως υἱὸν, τὸν πάντων ἡρώων ὑπερέχοντα. De Achilles tumulo in promontorio Sigæo v. Horn. Od. Q, 82 seqq. — 1. « Suidas ῥηξήνορες; ἀνδρείοι, et hunc locum apponit. » B. — 3. « Αἰγιαλῶ pro εἰς αἰγιαλόν. Mare στένον, ingemiscens, deæ marinæ filium lugere luctuque colere videtur. » Jac.

CXLIII. Lemma : εἰς Ἀγυλλέα καὶ Πάτροκλον. Hoc et sequens epigr. ex Peplo Aristotelis petita esse videbantur Jacobsio et Brunckio; dubitat Schneidewinus p. 43.

CXLIV. Lemma : εἰς Νέστορα. — 2. « Suidas hinc : τριγέρων τρεῖς γενεὰς βιούς, τοῦτ' ἐστὶ ἐννενηκοντούτης. Conf. ep. 157, 295, 421. » B.

CXLV. Lemma : εἰς Αἶαντα τὸν Τελαμῶνος. Ἀσκληπιάδου. « Id epigramma Peplo Aristotelis a se edito inseruerunt Canterus, Brunckius, Burgess., auctore usi Eustathio ad Il. p. 285. » B. Schneidewinus p. 26 seq.: « Repererunt etiam Ausonius (ep. 3) et Tzetzis Posthom. 489, exstatque in collect. Florent. An librarius Ἀριστοτέλους scribere voluit? Ego in Peplo relinquendum esse testibus credo : sive Aristoteles recipiendum putavit ex tumulo Salaminio sive a vetustiore poeta profectum. Ἀρετὴν deam ipse in carmine in Hermian celebrat. Expressit Mnasealcas Sicyonius ap. Athen. V, p. 163, A, Append. ep. 53. » — 2 χειρομένη Cod. solus, quod recipere non debebat Jac. — 3 βεβαρημένα Tzetz., qui cum Flor. ὡς παρ' Ἀγ., sed Plan. et Eust. οὐκ ἐν Ἀγ. — 4 sic Codex et ap. Brunck. optimus Planudeæ, in qua χρέσσον ἐμοὶ κέκριται, ut reliqui, χρέσσων Eust. Δολόφρων ἀπάτη ad Ulyssis versutias referendum; v. sequens epigramma. Ausonius distichon addidit, de suo, ut videtur :

Ajacis tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Illacrimans bustis funeris ipsa mel,
Incomptas lacerata comas, quod pravus Atrides
Cedere me structis compulsi insidiis.
Jam dabo purpureum cloro de sanguine florem
Testantem gemitu crimina iudicii.

CXLVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Expressum e præcedente epigr. — 2 ἐπυροειγμένη Cod. « Conf. Wernick. ad Tryphiod. p. 216 et 224 seq. » Jac. — 2. « Hinc Suidas : θυμοβαρή; τὴν φυγὴν ἀλγυνομένη. — 3. Hinc idem : πινόμεσσα; ῥυπώσα, αὐθιμώσα. » B. Ἀπλόκαμος, detonsis comis. — 6. « Σκοιοὶ μῦθοι, de sophistica et fraudulentula eloquentia Ulyssis; conf. Hesiod. Op. 193, et σχολαὶ δίκαι ib. 219. » Jacobs.

CXLVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Αἶαντα τὸν Τελαμῶνος, τὸν ἔσχον Ἑλλήνων ἀρχόν; ἀλλὰ διὰ κενὴν δόξαν μαινόμενος ταυτὸν ἀπέσφαζεν. Summa virtus Ajacis celebratur; mortis genus ad Falli decreta refertur. — 1. « Hinc Suidas : ἐναί

ραιν, τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν. Ex v. 3 : χειρᾶδιω' χειροπληθεῖ γίθω. » B. Illud male; intelliguntur Achivi, dum a Trojanis cædebantur, Ajacis scuto et fortitudine protecti, ut de Agamemnone Teucer, mortuum Ajacem alloquens ap. Soph. v. 1269 : οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείμων προύκαμες ψυχτὴν ὀρεῖ. Plan. et Suid. ὑπέρμαγον. — 2 Αἶαν Brunnkii; αἶαν Cod., Plan. et Suid.; ἀμυνας corrigebat Lobeck. ad Soph. Aj. p. 238 ed. sec., præter necessitatem, etiam Heckerio iudice, qui βρύν cum νηυσὶ jungi velit. Ἀρη Plan. et Suid. Notæ partes Ajacis in pugna ad naves, Il. O. — 3 ὥσε Plan. « Νέρος ἰών, Silius It. I, 311 :

Involvunt atra telorum mœnia nube. »

Boiss. — 5. Conf. Il. O, 618. — 6 ἰδρυνεῖς Plan. — 9 ἀμπλακεν Cod., et sic Boiss. — 10 ἀλλὰ τεῇ Plan.

CXLVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Amplificatio ultimi distichi epigrammatis præcedentis. — 2 χρησαμένα Cod., alterum Plan. — 4. Καὶ μεμαυῖα, quamvis studiose quærens. » Jac. Suidas hinc : μεμαυῖα· προθυμουμένη, γλιγομένη. Ex versu 4 : Κλωθῶ, ἡ μὲν τῶν Μοιρῶν τρεῖς γὰρ εἰσι, Κλωθῶ, Λάχαις, Ἄτροπος. B. Utrobique Suidas ἐν θνητοῖσιν ἐδύντο.

CXLIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 2. « Hinc Suidas. ὁπάσας, ἀντὶ τοῦ παρσχῶν. — 4. Hinc idem : αὐτοφόνω· ἐαυτὸν ἀνελόντι. » B.

CL. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Εὖχος ἐστὶ καύχημα Suidæ. » B.

CLI. Lemma : εἰς Αἰάντα καὶ Ἑκτορα. Vide Il. H, 303 seqq., Soph. Aj. 1027 seqq. — 2. « Non nitide dixit εἰ; θάνατος, quod tamen non mutandum. Voluit ludere oppositis ἀμφοτέρων et εἰς. » B. Schol. Wech. : γράζεται καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ εἰς. Brunnkii εἰς θάνατον. Jacobs. conj. αὶ χάριτες θάνατος.

CLII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Αἰάντα καὶ Ἑκτορα τὸν Πριάμου, καὶ εἰς τὰ παρ' ἀλλήλων δῶρα. Ductum ex Sophoclis loco modo cit. — 1. « Hinc Suidas : φέρασπις, ὁ πολεμικός. Et ex v. 4 : πείρησαν· δοκιμὴν, ἀπόπειραν ἐλαδον. » B. — 2 ἔφερον Suid. — 4 πείρισαν Cod., alterum Plan. et aliquot libri Suidæ. Mire Boiss. πείρησαν. — 5 εἰδ' Suidæ Leid. — 6. Δίρρη adverb. pro δίρρω vel ἐκ δίρρου. — 7. Αὐτοκτόνα, *mutua* cædis causa, ut Æsch. Sept. 678, al. Ajax Sophocleus 565 : ἐγθρῶν ἄδωρα δῶρα.

CLIII. Lemma : εἰς Μίδαν. Τὸ σγῆμα κύκλος, id est, versus etiam inverso ordine legi possunt, sive, Platonicis verbis, οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὑστάτον τι λέγεσθαι, qui affert Phædro p. 264, D, cum Dione Chrys. Or. XXXVII, p. 120, quale hic legitur; duobus versibus auctius Diog. L. I, 89, ubi liquido Simonidis testimonio *Cleobulo* asseritur. « In quem, ænigmatum griphorumque auctorem, optime convenit huiusmodi lusus, in quo perverti potest versuum ordo, quanquam omissi a Platone versus duo in quocumque ceterorum ordine sequi debent illum, ὅρ' ἂν ὤδωρ... » ut dubitem an consulto eos omiserit Plato. » Heindorf. Alios præterea qui epigramma hoc retulerunt indicat Jac. ad *Analecta* t. VI, p. 193. — 1 χαλκή Cod. — 2 εὐτ' ἂν et ῥην Plan.; ὅρ' ἂν Plato et alii. Post hunc versum Diogenes :

ἡέλιός· τ' ἄνωγν λάμπει, λαμπρὰ τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ γε βέουσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα·

alii inverso ordine (ut apud Grotium), vel alterutrum

modo præbent; v. Jac. l. c — 3. « Hinc Suidas : αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου. » B. Bothius μενοῦσα. Sequentia sic Cod., Plan. Suid., Diog.; πολυκαύτου ἐπὶ τύμβου Plat. et Pseudo-Herodotus. Vita Hom., qui sequenti versu habet Μίδης, ceteri omnes Μίδας.

CLIV. Lemma : εἰς Κόροιβον (Cod. κόρυβον), οὗ μύμνηται Καλλιμάχος ἐν Ἀ' Αἰτίων. « Loquitur Pæne vel Κῆρ. Epigramma obscurum gallice converterunt ac plene illustrarunt Larcher. in *Memor. Acad. Inscriptt.* t. XLVIII, p. 295, et Chardo Roch. in *Miscell.* t. I, p. 95 seqq. » B. Hic quidem post Huschkiūm *Analectis* critt. p. 189-196. Callimacheæ narrationis vestigia in fragmentis diligenter indagavit Hecker. p. 193-204. Historiæ, quam persequuntur Pausanias I, 43, § 7 seq., Statius Theb. I. 562 seqq., et partim Conon Narr. XIX, summa hæc est. Crotopi Argorum regis filia Psamathe clam ex Apolline peperit filium, quem metu patris in agris exponit. Infantem canes devorant; Psamathe vitiatam occidit pater. Unde iratus Apollo Argivis immisit Ποινὴν sive Κῆρα : quam diu et immaniter grassatam interfecit Coræbus Argivus et expiandæ cædis causa Delphos proficiscitur. Unde in patriam redire non permittitur, sed tripodem e templo tollere jubetur, quoque is loco excidisset portanti, ibi ædem Apollini exstruere atque ipsum considerare. Hoc factum ad Geraniam montem Megaricæ regionis, ubi dei jussu Coræbus Tripodiscum vicum condidit, quem poetice (v. Heck. p. 196 seq.) Callinachus πόλιν vocavit. Addit Pausanias : Κοροῖβος δὲ ἐστὶ τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ· γέγραπται δ' ἐκεῖ ἐλεγεῖα τὰ ἐς Ψαμάθην καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον, καὶ δὴ καὶ ἐπιθῆναι ἐστὶ τῷ τάφῳ Κόροιβος φονεῦον τὴν Ποινὴν. Ταῦτα ἀγάλματα παλαιότατα, ὅποσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἑλλήσιν, ἰδὼν οἶδα. Hos quos legit Pausanias *elegiacos versus*, monumento quod vidit antiquissimo insculptos, esse ipsum epigramma nostrum affirmat Heckerus, negat Huschkius, Heynio et Jacobsio concedentibus in hanc ejus sententiam : « Auctor nullum omnino signum ante oculos habuit, sed usus unice, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, inde carmen confecit, aptum quidem fabulæ ab Alexandrino poeta immutata, non historiæ quam secutus est Pausanias. » At hujus inter narrationem et carmen nostrum frustra quæsieris dissensionem tantam : aptissimum epigramma τῷ Κοροῖβῳ φονεῦοντὴν Ποινὴν quem sculptor finxerat; elegi poetam sapientem antiquum et τοῦ ἀρίστου κόμματος; hos ipsos an basis Pausaniæ visa ostenderit, in incerto relinquendum, sed temerarium magis negare quam affirmare. Non prætereundus Ovidius, qui Callimachum, ut constat, exprimit in *Ibide*, v. 575 seqq. :

Utque patrem Psamathe, rondat te Phœbus in ima
Tartara, quod natæ fecerat ille suæ,
Inque tuos ea Pestis eat, quam dextra Coræbi
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

— 1 μαγαρεῦσι καὶ ἰαχιδέσσιν Codex; corr. Ruhnkenius. « Suidas : ἄθυμα... ἀντὶ τοῦ ἀγάλμα. Quam significationem hic valere opinor; conf. VI, ep. 37, 3. B. Item Huschkius, Heyn. et Jac. Τὰ εἰς Κόροιβον ἐπη Pausanias testatur κοινὰ εἶναι τοῖς Μεγαρεῦσι καὶ τοῖς Ἀργείοις. — 2. « Ἐκδίκον referunt ad ἄθυμα. Sed malim cum Jacobsio pro adverbio habere : *quum Psamathe contra jus susque perierit*, a patre, ut narrant, viva defossa, quod furtivos Apollinis amores mentita esse existimabatur. » B. — 3 τυμβοῦλος Suid. in Κῆρ, quod ridiculos errores peperit. — 4. « Ἵν' ἐμοῖς ποσσὶ, id est in tumulo. » Heyn. Διὰ τρίποδα referendum ad ὤδε, Megaris. — 5. Sic Append. ep. 272, 2 : φάμα Δελφίδι πεθύομενοι. « Hinc Suidas : Δελφίς, ἡ Δελφική, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 6 Intelligunt καίνοιν de Apolline, cuius

uxor fuerit Psamathe. Tunc *κείνον* referendum ad Δελφικὸν θεόν, quod nomine Δελφίς indicatur. Sic ep. 368 est κείνη πόλις capiendum de Athenis non nominatis, sed ex vocabulo Ἀρτίς intelligendis; Plan. ep. 1 κείνος de Messe-niis et Argivis, indicatis, non nominatis alio versu : οὐτ' ἀπὸ Μεσσάνας οὐτ' Ἀργόθεν εἰμι παλαιστάς. Vide nott. ad Theoph. Simoc. Epist. 35, p. 272. Notavi et ad Psallum. » B. Addit Jac.: « Nisi forte apud Callimachum Psamathe Coraëbo desponsata fuisse tradebatur. » Hecker. conjiciebat τὰς κείνῃ νύμφας, *illic*, Argis quæ vixit. — 6 ἱστορίῃ Suid., probatum Heynio et Chardoni. « At alteri similia plura in epigrammatis, ut VI, ep. 325, 4; 331, 4, al. Heck. Qui cum Huschio dialectum hic non tetigit.

CLV. De Philistione, qui extremis Augusti temporibus vixit, multa interpretes Suidæ s. v., qui inter alia : ἔγραφε κωμωδίας βιολογικάς· τελευτᾷ δὲ ὑπὸ γέλωτος ἀπέθανε, quod de *Philemone* etiam narratur, ut alias quoque hi duo confusi reperiuntur. — 1. His appellationem βιολόγου respici putant, temere, ni fallor. — 2 γέλωτα Suidæ Leid.; κεράσας γέλωτι ejusdem optimus Paris. — 3. Λειψάνον παντός βίου, intelligo quales sunt reliquiae uniuscujusque qui vixit, et erunt viventium omnium (conf. ep. 63, 2), id quod restat ex omni vita, non « totius quam exprimere solebam vitæ reliquiae. » — 4 οὐ πώποτε Cod., de superscripto. « Sic auctor inscriptionis quam edidit Coray. ad Plutarch. t. IV, p. 351, de mimia :

Πολλάκις ἐν θυμῷ, ἀλλ' οὐχ οὕτως γε θανούσῃ. »

Jac. In margine codicis scriptus hic versus, nescitur unde arreptus :

καὶ κραναὴν ἀνέβηκε Φιλιστίωνος ἐρίπην.

CLVI. Lemma : εἰς Εὐμήλον ἱεστήν. — 1. Ἄν' ἡῆρος, conf. VI, ep. 12-16, et 179 seqq., ubi ἀνὴρ constanter de aucupii campo. — 4. Τοῦτο, hæc vita libera et ab omni servitute aliena. — 6. Πτερὰ Jac. interpretatur aves *illices*, quæ alliciendis aliis adhibentur : « nam aucupes in negotio suc utuntur ἱξῷ ἢ θριξίν ἱπκείαις ἢ λίνις ἢ συμφοῖς; ὁρῶσιν, ut loquitur Eutecnius (Dionysius) Ixut. III, 1. » Sed πτερὰ dici ipsas aves non ostendit, Brodæum explodens qui « retium genus » esse suspicabatur. At sic manifeste accipiendum ap. Jo. Chrysost. Or. XIV de Statuis p. 146, D (p. 482, 4 Delectus mei) : καὶ ἐν τῷ τρόπῳ οἱ θηραταὶ τὰ δίχτυα ἀναπετάσαντες, τὰ ἄγρια τῶν ζώων ἐμβαλεῖν ἐπιχειροῦσιν... οὕτω δὲ καὶ αὗται (meretrices). ἐπειδὴν τὰ πτερὰ τῆς ἀσελγείας πάντοθεν ἀναπετάσωσι δι' ὀφθαλμῶν καὶ σχημάτων καὶ βρμάτων, εἴτα τοὺς ἐκείνων ἐραστὰς ἐμβάλλωσι καὶ καταδύωσιν, οὐ πρότερον ἀνίστανται, etc. Sic etiam Gregorius dixisse videtur a Brodæo citatus, Orat. XLIV, p. 842, A : ἀρτι (vere) ἱεστή; καλὰ μὲν οἰκδομεῖ, καὶ ὑποβλέπει πτόρθους καὶ περιεργάζεται πτερόν ὀρνίθου. Conf. Lycophr. 105.

CLVII. Lemma : εἰς τινα μαντευσάμενον περὶ τῆς ἐκτουτο ζωῆς. « Explicat contra Opsoræum qui erraverat, ac latinis reddit versibus Ferrand. Explic. II, p. 154. » B. Simile est IX, ep. 112, alterum ex altero expressum. Jac. — 1 δεκάδες et ἔθηκεν Cod., alterum Plan. — 2 Μάντις αἰθέριοι, scil. τὰ ἐν αἰθέρι ἄστρα μαντευόμενα. — 3. Ὁ, demonstrative dictum, ὁ χρόνος οὗτος. — 4. Τριγέρων, v. ad ep. 144.

CLVIII. Lemmati additum : οὗτος ὁ Μάρκελλος τεσσαράκοντα βιβλίου ἐν ἑκσίν ἔγραψεν ἡρωϊκοῖς. Suidas : ἱατρὸς, ἐπὶ Μάρκου Ἀγτωνίου οὗτος ἔγραψεν δι' ἐπὶ ἡρωϊκῶν βιβλία

ιατρικὰ μὲν, Eudocia δύο πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. « Vide Schneider. præf. fragm. Marcelli Sid. p. 91. » B. — 2 κυδίστοισι Cod.; reduxit Boiss.; legebatur κυδίστοιο, conjectura Kusteri. — 7 ἤνεκεν Cod. — 9 voci χειρωνίστι superscriptum in Cod.: δύο καὶ, et in marg. γρ. δύο καὶ τεσσα. Corrector volebat : πινυταῖσι δύο καὶ τεσσα., recentior is quidem lemmatis scriptore.

CLIX. Lemma : εἰς Τηλεφάνην τὸν αὐλιτὴν (sic). In Plan. ἀδέσποτον est. « Gallice vertit Burret. in Memor. Acad. Inscr. t. XIII, p. 294, ubi et de Telephane tibicine agit. » B. A Demosthene commemoratur in Midiana; monumentum ejus in via quæ Megaris Corinthum ducit, Pausanias vidit, a Cleopatra Philippi Amyntæ filia, ut ferebatur, exstructum, I, 44. — 2 σορίη Plan.; σορίη; Cod. — 3. Τεχτοσύνη, ut apud Pindarum et alios leguntur τέκτονες ἐπέων, ὕμνων.

CLX. Lemma : εἰς Τιμόκριτον ἀριστέα. « Hunc Timocritum Barnesius, Vit. Anacr. § 6, pro Teio habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. » Jac. — 1 σῆμα malit Bergk. — 2. Æschylum fr. 49 (94 Nauck.): ἀλλ' Ἀρης φιλεῖ αἰεὶ τὰ λῶστα πάντ' ἑμῶν στρατοῦ, et alia comparat Jac.

CLXI. Lemma : εἰς Ἀριστομένην οὐτινος ἐπὶ τῷ [τάφῳ] ἱστατο ἀετός. De quo multa Pausanias IV, c. 16 et seqq., unde Jac. huc pertinentia excerpit : « An revera fortissimi hujus Messeniorum ducis tumulus aquila insidente ornatus fuerit ignoro; non tamen improbabile. Qui ejus res gestas poeticis coloribus illustraverunt, Rhianus imprimis, ni fallor, eum, quum a Lacedæmoniis in Ceadam esset injectus, ab aquila servatum tradiderunt. In scuto etiam gestabat aquilam expansis alis. Sepultus est Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monumento exstructo, insignes honores tribuit; postea tamen Messenii in patriam reducti se ejus ossa, a Rhodiis accepta, in patrio solo condidisse gloriabantur. » — 4 ἡμῶων ed. princ. Plan. et Ald. — 5 ἐξεδήσουσι Cod., Plan; corr. Jac.; ἐπεδρεύουσι Suid. « Apogr. Par. πελείαι. Suidas : πέλειαν περιστέρων. Et hunc locum excitat. » B.

CLXII. Lemma : εἰς Εὐφράτην Πέρσῃ δουλον. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, n. 342. » B. Servus Persæ dominum rogat ne mortuum aut igne comburens aut aqua ablucens patrios deos offendant. Religionem qua ignem coluerint Persæ, nemo ignorat; de aqua docet Herodot. I, 138. Adde Strab. XV, p. 732 seq. Jac. — 2 εἰνί [sic?] ἐκ Cod., superposito καὶ. Plan. καὶ ἐκ. Brunck. et Meinek. p. 86 εἰμι γὰρ ἐκ. « Brunckii conjecturam γὰρ pro καὶ refutat Larcher. — 3. Hinc Suidas : αὐθιγενής· αὐτόχθων, γνήσιος. » B. — 6. « Λουτρά fortasse ad cadaverum ablutionem referendum; fortasse etiam de inferiis accipi debet. Hesych. : Χθόνια λουτρά· τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιτερόμενα· ἐκόμενον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. » Jac.

CLXIII. Lemma : εἰς Πηξῶ (sic) τὴν Σαμίαν κατὰ πύσιν καὶ ἀπόκρισιν. — 1 εὔσα Plan.; οὔσα Cod., eodemque modo v. 5. Boiss. et Jac. nott. mss. utrobique οὔσα. Παρή κίον, cippus ex marmore Pario. — 2 καλλιτέλους Cod., a correctore in — εὐς versum. « Theophrastum si audimus, Char. XIII, hoc epitaphium a περιέρῳ τινι compositum est : Τοῦ περιέρῳ est enim, inquit, γυναικὸς τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνήμα τοῦ τε ἀνδρός αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς; τῆς γυναικὸς τούνομα, καὶ ποδαπὴ ἔστιν. » Jac. — 4 θνήσκαι Cod. — 5 καίκοσι Cod., addito v a correctore. — 7 ζῶη Plan.

CLXIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Πηγή (sic) τὴν Σαμίαν. Ἀντιπάτρου Σαμ. (sic, lapsu). — 3 * ἔχουσε Cod.; in marg. corrector : γρ. ἔειπε. Idem Cod. σάμα et ἀμετέρας, correcte a Jac. — 5 δὲ θάνες. λογίους Cod., corr. Salmas. — 8 τρίτη Cod., corr. Jac. — 9 εἰς superposito δ' (δ' ἐς), διδίστην Cod., quod bene Heckerus in adjectivum verbale vertit, διδίστην, i. q. μακαρίστην. Deinde Cod. in marg. : γρ. πολὺν τρίχα. « Sitne hoc varians lectio, an glossa, an emendatio, nescio, sed verum credo. Leonidæ verba v. 7, εἰς βαθὺ γῆρας ἴκοιτο, sic reddere debuit Antipater. » Brunck. Reiskius ἱερὴν τρίχα tam de pubertate, quo tempore primam lanuginem deo dedicare mos erat, quam de senectute intelligi posse animadvertit; sed altera acceptio minime probabilis et in Statiano quod Jac. comparat, *sancta canities*, necessaria notio non inest adjectivo. Priorem an tueatur Archias, ep. seq. v. 7, μετ' ἀνδράσι, valde dubium. Ingeniose Heckerus φεῖρ ἡν τρίχα, *albam*, coll. ejusdem Antipatri epigrammate VI, 93, 4 : εἰς κεφαλήν ἤλυθε λευκοτέρην.

CLXV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου (sic, plene), οἱ δὲ Ἀγίου. Præcedenti tam simile, ut Reiskius consulto omiserit.

CLXVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. Sed statim subjicitur : εἰς Λαμίσκην τὴν Σαμίαν δυστοκήσασαν ἐν Αἰθύῃ (imò in *Egyptio*). — 3 γένος αἰπρανείλω Cod., recte Plan. — 4 ἡϊόνες Cod. — 5. « Hinc Suidas : λεγώια, τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβαίνοντα. » B. Non revera munera, qualia puerperis offerri solent, sed inferias. Παῖς vocatur Lamisca ob teneram, qua obiit, ætatem. Jac. — 6. « In his poeta haud dubie meminerat Sophocleorum versuum CEd. Col. 621 :

Ἴν' οὐμὸς εὐδων καὶ κεχυμμένος νέκυς
ψυχρὰς ποτ' αὐτὸν θερμὸν αἷμα πίεται. » Piccol.

CLXVII. Lemma : εἰς Πολυξένην, γυναῖκα Ἀργελάου. Plan. sine οἱ δὲ Ἐξ. Θ. — 1 θεοδούκτου Cod., alterum Plan. — 3 παιδὰ τε Cod., Plan.; corr. Brunck. — 6 παντολιγοχρονος Cod., sic, subnotatis pluribus signis τοῦ ὑφ' ἐν. Boiss. ex scholl. Wech. hæc apposuit, ad v. 3 seqq. : « Εἰμι, φησί, καὶ καλεῖσθαι δύναμαι μήτηρ ὅσων ἐπὶ τῷ τεκεῖν' οὐ γὰρ ἔξην μοι τερφεθῆναι τῷ τόκῳ. Ἄλλ' οὐκ ἐμὸν τὸ ἐς μήκιστον βιώναί· ὅκω γὰρ πρὸς ἰ' ἑτὴν γεγαυῖα τὸν βίον μετήλλαξα, πάντ' ὀλιγοχρόνιος κατὰ τε τὸν βίον καὶ γαμον καὶ τὴν περὶ τὸν παῖδα κάρκωσιν. Suidas ex hoc loco, uno vocabulo, minus bene, meo quidem iudicio : παντολιγοχρόνιος· παντέως ὀλιγοχρόνιος. » B. Cui assentior : alterum ponunt Brunck., Jac. ab ultima manu, Meinek. p. 85.

CLXVIII. Lemma : εἰς Πολυξὴν δυστοκήσασαν ἐπὶ τρισὶ βορέσιν. In Plan. est ἀθλον. — 1 τίς Cod. — 4 ἀρσενες Plan. Κοῖλων, edito partu vacuefactis. — 6 ἀπο Codex et Aldinæ Plan. Junge ἀεζέλετο.

CLXIX. Lemma plenius : εἰς τὴν δάμαλιν τὴν Ἰσταμὲνν πέραν τοῦ Βυζαντίου ἐν Χρυσοπόλει ἐπὶ τοῦ κίονος. Lemma Plan. : εἰς τὴν πέραν Κωνσταντίνου πόλεως δάμαλιν. Habet etiam Steph. Byz. v. Βόσπορος, ex Constantino Porphyrog. Themat. II, p. 30 (63 ed. Bonn.) suppletus : μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ κίονος τῆς ἀντιπέραν γῆς Χρυσοπόλεως, ἐν ᾧ μαρμαρίνη δάμαϊς ἱδρύεται, φάσκον οὕτως : Ἰναχίης κτλ. « Quum Byzantium oppugnaretur a Philippo Amyntæ filio, missus est Chares a Atheniensibus, qui sociis opem ferret. In hac expeditione quum conjugem Boidion morte amisisset, eam in promontorio Propontidis, inter Chalcedonem et Chrysopolin sito, sepelivit, ara exstructa cum columna, in qua bovis imago est posita. Historiam

narrant Hesych. Miles. p. 50 ed. Meurs. et alii ap. Gyllium De Bosp. Thr. III, 9. Conf. Constantin. De themat. I. c., Bandur. Antiquitt. CPol. t. II, p. 31. — 1. Erant qui hanc bovem pro statua Iōs haberent, a qua Bosphorus appellatus ferebatur. His statua obloquitur. » Jac. — 3 ἤλασεν Plan., Const.; ἤγαγεν Cod., sed a correctore superpositum λασεν. — 4 sic Plan., Const.; δὲ ἐγὼ Cod., superposito δ'. — 5 ἂ δὲ γ. Cod., sed in margine corrector ἦν δὲ, ut Plan., Const. — 6 τῆσδε corrector in marg. Cod. — 7 βοῖδιον δὲ καλεῦμαν (sic) ἐγὼ τότε Cod.; βοῖδιον δὲ καλεῦμην τότε ἐγὼ Suidas, sed ibi cod. Paris. A καλεῦμαν, Leid. et alius καλεῦμαι, unus τὸτ' ἐγὼ. Similiter βοῖδιον δὲ καλεῦμαν ἐγὼ νῦν codd. Constantini; sed βοῖδιον οὐνομα δ' ἦν ἐμοὶ τότε Hesych. Mil., quod recepit Brunck.; βοῖδιν δ' ἤκουον ἐγὼ τότε Plan.; « quam scripturam recepi, probante Gaisfordio ad Suidæ Βοῖδιον. » B. Jacobsius : « Quæ debere videntur emendanti librario. Leviter immutata membranarum lectione ab aliis firmata ausus sum scribere : Βοῖδιον δὲ καλεῦμ' ἐγὼ, ὥς τότε, ubi apparet quam facile ὥς inter ἐγὼ et τότε omitti potuerit. » In notis mss. : « Fort. καλεῦμαν τῷ τότε, προ ἐντὶ τότε. » Heckerus I, p. 77, minima mutatione Βοῖδιον δὲ καλεῦμαι, ἐδ' ὥς τότε· « adverbium certe ἐτι requiritur, ut est alibi νῦν ὥς τότε. » Quod recepinus.

CLXX. Lemma : εἰς Ἀρχιάνακτα (sic) παῖδα ἐπὶ φρέατος τελευτήσαντα. Ποσειδίππου, quod corrector in Ποσὶδ. mutavit. Etiam in Plan. *Posidippo* inscribitur. Sed in Codice iterum legitur infra post epigr. 481, tamquam *Callimachi*. Inde petitum videtur alterum hoc lemma in schedis Boissonadianis : « εἰς Ἀρχεῖνακτα (sic; est etiam Ἀστυάνακτα ap. Plan.) παῖδα ἐν φρέατι ἐμπεσόντα καὶ τελευτήσαντα. » — 1 τρίτη Brunck. et Meinek.; ἀρχιάνακτα Cod. hic, altero loco per e. Plan. Ἀστυάνακτα. Sic Grotius. — 2 μορῆς Cod. altero loco. — 3 ἀρπασε Brunck. — 4 σκεπτομένη Cod., alterum Plan. Meinek. : « Fort. σκεφομένα. » — 5 γούνοις Cod. hic, γούνων altero loco et Plan. — 6 κοιμανθεῖς τὸν μακρὸν Cod. hic; κοιμαθεῖς τὸν βαθύν altero loco; κοιμηθεῖς τὸν β. Plan. « Ego τὸν μακρὸν unice rectum habeo. » Hecker. I, p. 93. Quocum Boiss. confert ep. 173, 3. Alterum de somno ep. 197, 2, sed mortem quoque εὐφημότερον sic posse significari quis negabit?

CLXXI. Lemma : εἰς Ποίμανδρον. Et iterum : εἰς Πύμανδρον (sic), Ἰευστὴν Μήλιον. — 1 τᾶδε Jacobs. : τεῖδε Meinek. p. 93. « Ἰερὸς ὄρνις, non solum de avibus quæ augurium faciunt, sed omnibus quæ libere per aerem vagantur, et ob id ipsum celestibus quodammodo conjuncta sunt. — 2 Πλάτανος ἀδεία fortasse ob arboris pulchritudinem; aut respectu habito ad aves, quibus arbor *jucunda* sedes, præcipue nunc doli periculo amoto. Sed fort. legendum ἀγρείας, non infrequens platani epitheton; v. VI, ep. 35, 2 et 106, 1. » Jac. Quod probat Meinek. Casaub. conj. ἀερίας. — 3 Μάλλιος, οὐδὲ τι Plan. Dicitur *Melius*, ex insula Melo. « Hinc Suidas : νεῖται· ἀφίεται, ἐλεύσεται. » B. — 4 ἀγρευτὴ ... καλᾶμφ Plan.

CLXXII. Lemma : εἰς Ἀλκιμένην λινοθήραν ὑπὸ ἐγίδην τελευτήσαντα. — 2 γέρανον (sic), superposito ο, Codex. Βιστονία, Virgilio *Styrmonia grus*, Georg. I, 120, quia in Thracia nasci putabatur. « Ex hoc epigrammate Suidas v. 1 : ψῆρας· ψάρους, ὄρνεα. Ex v. 2 : Βιστονία, ἐπιθετον γέρανον. [Ubi libri meliores ὤψιπέτη.] Ex v. 3 : ῥινόν· βύρσαν, δέρμα. Et iterum : χερμαστῆρ, ἡ σφενδόνη. Et : κῶλα, τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη. Ibidem schol. Wech. : ῥινοῦ, τούτεστι τῆς ἐκ ῥινοῦ ὅ ἐστι βοὸς δέρματος κατεσκευασμένης σφενδόνης. Ex v. 4 Suidas : ἀποθεν· πόρ-

ρωθεν. Ex v. 5 : οὐτήτεια· πληκτικῇ. Ex v. 6 : ἐνεῖσα· ἐμβαλοῦσα. » B. — 5 καὶ με τίς Cod.; καὶ μέ τις Suid.; quod nunc recepit Jac. pro καὶ με τίς, item Boiss. — 6. Χόλος de veneno quod *ἰρά* incensa vipera emittit. — 7 ἰδ' ὧς Cod., superposita litera ε, ut sit varietas ἰδ' ες. Idem λεύσων. — 8 τοῦμ ποσὶν Cod., quod posui; vulgo τοὺν ποσὶν cum Plan. « Serenus Stobaei Flor. LXXX, 5 : Θαλῆν εἰς τὸν οὐρανὸν ὄρῳντα καὶ ἐμπεσόντα εἰς τὸ βάραθρον ἢ θεράπεινα, Θράττα οὐσα, δίκαια παθεῖν ἔφη, δὲ τὰ παρὰ ποσὶν ἀγνοῶν τὰ ἐν οὐρανῷ ἐσκόπει. Forsan εἰς τι βάρθρον, vel melius sine articulo, εἰ; βάρ. Tatianus Contra Græc. 26 : ζητούντες τίς δὲ θεὸς τὰ ἐν ὑμῖν ἀγνοεῖτε, κεχρηνότες δὲ εἰς οὐρανὸν κατὰ βαράθρων πίπτετε. Conferendus etiam Ennius Ciceronis Republ. I, 18 : *Quod est ante pedes nemo spectat, caeli scrutantur plagas*. Plura dabunt Menag. ad Diogen. Thal. I, 34; Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 391. Adde Stobaei Bionem LXXX, 3. » B. Πῆμα κυλινδόμενον, homerica locutio, Il. A, 347; Od. Θ, 81.

CLXXIII. Lemma : εἰς Θηρίμαχον βουκόλον κεραυνωθέντα. — 1 αὐτόματοι Plan.; δειλαὶ idem et Cod. « Recepi Bruckianum δειλῆς. Vulgatum δειλαὶ displicebat merito et per se et propter præcedens epithetum. » B. Accedit quod id ipsum legit Erycius, qui sequenti epigrammate idem argumentum tractans v. 6 ὅψε dixerit, ut monitum a Jac. et Meinekio p. 145. Addit Heckerus : « Sed quum Codicis lectio ex δειλῇ orta sit, doricæ dialecto de more immixta, corrigendum potius δειλῆ. » Deinde Cod. ε' αἰλιον, superposito : γρ. ταῦλια. « Si ταῦλια genuinum est, scribendum τὰ ἰ βος. » Mein. — 2 ἐξ ὁρεος bis in Cod. scriptum, et νεφρόμεναι, quod posuit Mein.

CLXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Νόμιον μέλος est aut simpliciter pastorale carmen, ποιμενικόν, aut sunt modi per quos alimenta in pascuis regebantur. Rem diserte descripsit Longue IV, c. 15, ubi inter alia : εἶτα ἐνέκρινεσε τὸ νόμιον. » Jac. — 2. « Hinc Suides : βλωθρῇ· χλωρά, ἀπαλῇ, εὐαγεῖς. Conf. ad IX, ep. 233. » B. Ap. Suid. ἀρμύσει, pauci libri ἀρμύσει. — 3 ἐκ καμάτων Cod. et Plan.; corr. Scaliger. — 4. Jac. confert Triphiodor. 394, de mortua Polyxena dicentem, Σὲ δὲ πατρίδος ἐγγυθὶ γαίης κεκλιμένην ὀλίγον θαρρύσσομαι. — 5. « Hinc Suidas : πρὸς τῇ ἀστραπῇ, κεραυνός. » B. — 6. « Grotius legisse videtur νεφρὸν τεγγόμεναι. » Jac.

CLXXV. Lemma : εἰς τάρων ἱερωχθέντα ὑπὸ ἀρότου (ἀρότρον Boiss.). In Plan. est ἀδελον. — 1 οὐπω Cod., « vitiose; πᾶς Plan., sed seniores modo dicebant ὁ βῶλος, et inelegans labebatur. — 2. Τύμβους νωτοδοταῖσιν, id est τὰ τῶν τύμβων νῶτα ἐπιβαίνουσιν. » Jac. Boiss. apposuit schol. Wech. : κατηγορεῖ γεωργοῦ ἐπὶ τάφῳ ἀροτριώντος· οὕτω πως ἀπορεῖς, φησὶν, ἄλλου πεδίου; καὶ πᾶσα ἡ γῆ διέφθαται, ἐφ' ἧς ἂν ἔχοις ἀροτριᾶν; καὶ οὕτω τὰ ὁστά τῶν τεθνηκότων ἐνοχλίζεις καὶ τοὺς τάρους ἐπείρεις; καίτοιγε οὐδὲν πλέον ἐκ τοσούτου σίτου κερδῆσεις ὅσον ἂν φέροι ὁ τάφος. — 3 ὕννης δ' ἐν νεκ. Τί τὸ πλέον Plan. Τί σοι πλέον; *quid hinc lucraberis?* Nec obstat qui sequitur pluralis. Alioqui non minus recte dicitur alterum. — 4 ἀπάσσετε Plan.; ἀρπάσσει Cod. — 5 ἀρῶσσει Plan. Ὑμᾶς, vestrum tumulum.

CLXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἑτερον ὁμοίως [εἰς τάρων supplet Boiss.] ὑπ' ἀροτῆρος ἱερωχθέντα. — 4 ἐξελύσσειν Cod., corr. Jac. — 5 ἐφ' Cod.; ἐπεὶ Jacobsius, cum interrogandi signo : *num quis in posterum mortem malorum appellabit finem, quum me ne sepulcrum quidem a malis tutum præstet?* Quod Boissonadius « sententiam pervertere » putabat ad Pachymer. p. 253 : « Non poterat enim mortuus iste obscurissimus opinari tantam fore effossionis

impiae celebritatem, ut nemo jam diceret mortem esse finem ærumnarum. [Oblitus est vir eximius interrogationem legi, non affirmationem, et sexcenta talia exprimere doloris acerbiteriam : *Dira-t-on encore que...?*] Sed meminit id a nonnimine fuisse dictum, atque miratur. » Quod non sonant græca. In marg. Cod. : σημειὼν ὥραϊον.

CLXXVII. — Σπινθήρι Cod., corr. Jac.

CLXXVIII. Lemma : εἰς Τιμάνθη δοῦλον, Λυδὸν γένος. Et in marg. : εἰς δοῦλον τινὰ Λυδὸν ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου χαπτόμενον. — 1 utrique Αὐδός in Codice superscriptum δοῦλος (sic). Plan. δοῦλος ἐγὼ καὶ δοῦλος, sed in optimo cod. Planudeo ap. Brunck. bis Αὐδός. Erant autem Lydi inter contemptissimos genus servorum; v. intt. ad Eurip. Alc. 691. « Ἐλευθερίῳ τύμβῳ, conf. ep. 185, 4. — 2 ἔθες apogr. Paris. [et sic haud dubie Codex] et supra : γρ. ἔθες. » B. Τροφία, paedagogum. — 3 εὐαίων Cod. (in quo εἰς αἰών' cernebat Pauls.) et Plan.; corr. Brunck. — 4 κῆν Plan.; καὶν Codex.

CLXXIX. Lemma : εἰς ἑτερον δοῦλον, Μάνην περσογενή. Servus clementer et benigne a domino habitus ei gratissimum animum etiam post mortem ostendit. — 3 ὧς με τὸν ἐκ Cod.; 6; με τὸν ἐκ Plan.; 6; τὸν Brunckius, oppositum superiori νῦν. Deinde Cod. ἐπὶ σπαλῆς ἦγ. — 4. « Καλύδῃ, proprie *tugurium* vel *cella* servorum, hic nove dictum de sepulcro servi. Varias vocis significationes docte persequitur Ilgenius ad Virg. Copam p. 42 seqq., ubi de nostro loco observat apud Talmudicos eandem vocem pro *arca* vel *capsa* mortuorum poni. » Jac. — 5. Ἀγγεῖλας, cippo hoc nomen inscripto. — 6 χρειαῖ ed. princ. Plan. « Id est, Jacobsio interprete : tua erga me benignitas et reliquos servos ad ministerium tuum promptiores reddit. Quæ sententia mihi admodum jejuna videtur, neque dubito quin scribendum sit δμῶς ἐτοίμοτερον, tam me devinctum, ut non tantum tanquam famulus vel servus, sed grato animo et amore promptissimus sim in obsequium tuum. » Hecker. Quod subtilius neque conveniens mortuo, quem decet altera sententia, etiam alibi obvia in re simili.

CLXXX. Lemma : εἰς ἑτερον δοῦλον ἀντὶ τοῦ δεσπότου τελευτήσαντος (τελευτήσαντα Boiss.). Servus, quum domino sepulcrum excavaret, ruente terra obrutus et exstinctus loquitur. — 1 θανάτου Cod., alterum Plan. — 3 σεῦ Plan. et Brunck., quod præferendum videtur Palatinæ lectioni σοι, quæ edebatur; atque ex seῦ ortum videri potest quod in Ἡρία, τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα, legitur ap. Suidam, ἡνίκα δυσδάκρυτα, in optimis libris ἡνίκα καὶ δυσδάκρυτα. Nimirum fallor aut εὐδάκρυτα ab aliis per καὶ ab aliis per δυσ — corrigebatur. In fine Suid. ταύτων. — 5 δέ μ' Cod. et Plan.; corr. Jac., qui de sequentibus : « Γυρὴ κόνις, humus excavata, superne impendens et hinc ad decidendum prona. Male Plan. ξυνή x. — 6. Hoc dicit : *sub tuo sole*, id est te mihi favente et propitio, etiam apud inferos mihi videbor vivere. »

CLXXXI. Lemma : εἰς Δημοκράτειαν. — 2 φίλα ματρί Brunck. — 3 νεοθηγῇ Cod. et Suid. s. v., quam explicat νεωστὶ ἀκονθῆντι, per totum distichon ionicas formas præbens. — 4 κεφαλῆς Cod., corr. Brunck. Expressit Andronicus Sapphus epigramma, quod v. infra n. 489.

CLXXXII. Lemma : εἰς Κλεαρτίστην ἐπὶ παστάδι τελευτήσῃ (— ἦσασαν). Imitatus est Meleager Erinna, infra ep. 712, 5 seqq. — 1 κλεαρτίστη Cod. et Plan., qui ioni-

cas formas in ceteris quoque offert, Codex doricas. — 3 νόμῳ superscripto η Cod. « Hinc Suidas : λωτοί· ἐπιθάλαμοι· τινες αἰλοί. » B. Qui δικλίσσι λωτοί ἄχυν. — 5 ἡῶιον δ' Cod. et Plan., corr. Græfius. Deinde ἐκ δ' ὕμναιον, Cod.; ἐν δ' ὕμναιον Plan. Junge ἐκταγθεῖς. « Mane lamentationem susceperunt; et exinde Hymenæus non amplius decantatus lugubre carmen occinere cœpit. Ἡῶι de hominibus dici malim quam de λωτοῖς. » Graf. Recte sane, et abesse velim *tibi* a latinis. — 7 παρὰ παστῶ Plan.; περὶ παστῶ Codex et meliores libri Suidæ. — 8 φθιμένῳ etiam Plan.; φθιμένῃ duo optimi Suidæ, ceteri φθιμένοις. « Qui hinc : πεύκται· λαμπάδες. Ultimum hoc distichon gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 112, et confert cum epigr. 188. Illo utitur et Ferrand. de tædis nuptialibus agens Explic. t. I, p. 79. Conferendus Heliodorus II, 29 : δῆδες αἱ τὸ γαμήλιον ἐλάμψασαι φῶς, αὐταὶ καὶ τὴν ἐπικηδεῖον πυρκαϊάν ἐξήπτον. Adde epigr. 185, Burdilot. ad Heliodor. p. 37; intt. ad Aristænet. p. 380; Stosch. Mus. critic. I, p. 176. » B.

CLXXXIII. Lemma : εἰς Ἑλένην τινὰ παρθένον τελευτήσαν. Mortuam ex dolore de fratris obitu. Ejusdem plane argumenti et similimum est epigramma sequens; quæ ejusdem cippi lateribus duobus insculpta fuisse videbantur Heckerio : quod non credibile. — 1 ἐπ' ἀδελφῶ Codex, corr. Bruck. ex sequenti ep., cui ex contrario ἀδελφῶ inferendum putabat Hecker.; sed recte Bruckius, ἐπὶ πένθει intelligens. — 2 τὴν κροκάλης (sine acc.) Cod.; tentant βαδάλῃς, δειλῃς, ἀπαλῃς, Jacobsius προκάλης, *pulcherrimæ*, quod recepit Boiss., sed tum pœscitur τῇ, quod nemo proponere sustinuit pro τῇ. Heckerus τὴν Κροκάλης, ut matris nomen, sed παρθένον dici posse παρθενίην sicut παρθενίην ostendere non potuit. Bothius conj. ἐν κροκάλει, non addens quid intellexerit. Hæc ob Codicis scripturam referenda erant, sed nihil esse manifestius videtur quam librarium ad sequens aberravisse epigramma, cuius primo versu scripto errorem animadvertit, sed temere exaratum delere et genuinum versum substituere neglexit : is prorsus periit, et fratris luctum acerbum in causa fuisse mortis Helenæ, jam fit incertissimum (nam in altero ep. est *matris* luctus); imo jam *Crocales* potius quam Helenes esse epitaphium videtur : verbum cum ἐξῆσσε struendum præcesserit, et tale aliquid : *parentes in eo fuisse ut sponsum deligerent virginis*, sed sponsum nemo, verum Pluto ejus virginitatem rupit. Quamquam fatendum est rei in utroque epitaphio similitudinem Κροκάλης nomen suspectum reddere. — 3 γόνος Salmasius; γάμους Cod., aperto lapsu. Hymenæus autem *speratus* intelligi debet; sed perditum versum primum hæc verba, ut nunc est haud sane commoda, apta et accommodata reddidisse ne dubita.

CLXXXIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτήν. — 1 ἐπ' Bruckius pro ἐπ'. — 2 ἀπὸ Cod. et Plan., corr. Jac.

CLXXXV. Lemma : εἰς κόρην Αἰδουσαν ἐν Πρώμῃ τελευτήσαν. « Gallice vertit Boivin. Memor. Acad. Inscriptt. t. II, p. 291. » B. — 1 ῥώμη; superposito α Cod. — 2. Ad litus maris, ut videtur. — 4 λανασχμεν Cod. — 5 τὸδ' codd., corr. Bruck. Nuptiales tædas ei parabat domina, sed funebres tædæ eam prævenerunt, ἐξῆσαν, scil. αὐτήν, dominam — 6 ἀμετέραν Cod.; ἡμετέρην Plan. In fine *περσερόνη* Cod., superposito φ; *Φερσερόνη* Plan., uterque nominativo, melius, ut nobis videtur, quam dativo qui edebatur *Περσερόνη*. De quo Jacobs. : « ἡψεν, domina scil. Facem incendit mea causa, sed non, quod volebam, Hymenæo, verum Proserpinæ. »

CLXXXVI. Lemma : εἰς Νικίππιδά (sic) ἐπὶ θαλάμῳ τελευτήσαν. — 1 sic Plan.; νικίππιδος Cod. — 2. « Λωτός, v. ad ep. 182, 4. » Boiss. « Κρότοι γαμικοί, tumultus saltantium et plaudentium ad limina thalami; v. Hom. II. Σ, 493 seq. Quibus lætus erat ὕμνος, scil. χαίροντων τοῖς κρότοις. Catullus LXI, 11 :

... exitusque hilari die,
Nuptialia concinens
Voce carmina tinnula,
Pelle humum pedibus, manu
Pineam quate tædam.

— 3 Ἐχώμασεν, *irruit*, ut frequenter εἰσχωμάζω, ἐπικωμάζω, mox ep. 188, 5. » Jac. — 6, Temere, ni fallor, Heckerus I, p. 165, αὐτὸς ineptum esse dicit et αὐτὶς corrigit. Sanissima sententia est poetæ mirantis Plutonem legitima matrimonia solventem, quum ipse tantopere gaudeat lecto conjugali, ut vel raptu quæsierit.

CLXXXVII. Lemma : εἰς Μελίτην τινὰ παρθένον. Iterum legitur infra post ep. 344, inter *Simonidea* cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ εἰς Μελίτην κόρην. In Plan. *Leonidea* tribuitur. De filia ante vetulam matrem mortua. — 1 Sic Cod. altero loco et Plan.; priore ἡ γρηῦς (cum iterato ἡ inter lin.) νικώ, et sic Meinek. Callim. p. 117 : ἡ γρηῦς ἡ Νικώ.

CLXXXVIII. Lemma : εἰς Κλεάνασσαν ἐν τῷ θαλάμῳ πυρποληθείσαν, μάλλον δὲ ἀναπασθείσαν. « Malum lemma. Epigramma gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 109. » B. In puellam quæ ipso nuptiarum die subita morte extincta est. — 1, 2 κούρω ὥριον Codex, « quod tueri conatur Chardo, γάμω κούρω admodum poetice dici affirmans pro γαμέτῃ κούρῳ, *marito juveni*, ὥριον autem adverbialiter sumendum esse. At κούρῳ, ut alibi in Codice, perperam scriptum pro κούρῳ sive κούρῃ, puella autem γάμῳ ὥριος, i. e. εἰς γάμον, vulgo ὥριος γάμου vel γάμων. » Jac. Heckerus scribere malebat σὺ μὲν γάμος ἐπὶ τοῦ κούρῳ ὥριος. — 4. Ἡρῇ Συγία quæ Latinis *Pronuba*. Cum hoc versu et seqq. Huscikius comparat Ovid. Heroid. VI, 43 :

Pronuba Juno
Adfuit et sertis tempora vinctus Hymen.
At mihi nec Juno nec Hymen, sed tristis Erianyx
Prætulit infastas sanguinolenta faces.

— 5. « Hinc Suidas : Ἐρινύς (sic), κατὰ γένος; δαίμων κκοποιός. Ex v. 6 : φοίνες; φόνος καὶ φθοράς παραίτια. Et μόρσιμον· εἰμαρμένον, μεμοισμένον. Ex v. 7 : νυμφεῖος οἶκος, ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ. » B. Operæ pretium est audire sophistam eadem efferentem, Libanium a Jac. allatum vol. IV, p. 611, 5 : ἐκείνον τὸν γάμον Τελχίνες εἰσέζαντο· ἐκείνην τὴν παστάδα Ἐρινύες ἐπῆζαντο. Τάρος ἦν ὁ γάμος ἐκείνος, καὶ Πυρπλεγέθων αἱ δῆδες, καὶ Κωκυτός ὁ Ἰμνέσιος· καὶ νῦν παστάς· νυμφικὴ πρὸς τραγωδίαν ἀπετελεύτησεν. — 7 ἡμάτια et ἡματρία ᾧ Suidæ duo libri optimi, ceteri νημάτια, omnes νύμφιος. « Chardo lemmati perverse adhærens credidit incendio arsisse thalamum, qui tædarum flammis collustrabatur. » B. Sic καίεσθαι, *accendi, urere, ardere* apud poetas dici ostendit Jacobs. et quos citat p. 258, neque est cur de scriptura Codicis dubitetur; Heckerus tamen vocabulis transpositis vulgarem dicendi modum præferebat, ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο παστάδι λαμπάς.

CLXXXIX. Lemma : εἰς λίγειαν ἢ μέλλον ἀκρίδα ἐπιτύμβιον. Ap. Plan. *Anyta* tribuitur. In mortem locustæ domi nutritæ. — 1 οὐκέτι λίγειά σε κατ' ἀνεὸν Ἀκίδος Plan. — 2 ἀκρά (sic) μελιζομένης (superposito αν) ὀψ. ἡλῖος (superposito α) Cod.; ἀκρά μελιζομένην ὀψ. ἡλῖος Plan. Ἀκρι Grotius, imo jam Salmasius in margine Plan. : « ἀκρί· recte

corrigitur. » — 3. « Schol. Wech. : περί τοῦ Κλυμένου ζήτει Ἡσύχιον. Volebat significare Suidam. Suidas enim, qui hoc loco utitur : οὕτω λέγεται ὁ Ἄδης, ἡ δὲ πάντα προσκαλεῖται εἰς αὐτόν, ἡ δὲ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. » B. Conf. supra ep. 9, 7. Ap. Suid. πεπότηται. — 4 περσεφόνας Plan. et Cod., hic superscripto φ; περσεφόνης; Suid. « Ursinus tentabat εὐοπερά, sed εὐοπερά videtur dilectum epitheton, quia locustæ et cicadæ rore vesci existimantur. » Jac. — Huic epigrammati et quæ sequuntur in cicadas, locustas, aves domi habitas, commode Heckerus admovit Diodori locum (a Jac. citatum) XIII, 82, de luxu Agrigentinarum : δηλοῖ δὲ τὴν τρυφὴν τῶν Ἀκραγαντινῶν καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν μνημείων, ἅτινα μὲν τοῖς ἀλλήλοις ἵπποις κατεσκευάσαν, τινὰ δὲ τοῖς ὑπὸ τῶν παίδων καὶ παρθένων ἐν οἴκῳ τρεφομένοις ὀρνιθαρίοις, ἃ Τίμαιος ἐωρακέναι φησὶ μέχρι τοῦ καθ' αὐτὸν βίου διακείμεντα.

CXC. Lemma : εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον. Plinius H. N. XXXIV, 19, § 3 : *Myronem ... fecisse et cicadæ monumentum ac locustæ, carminibus suis Erinna significavit.* « Cujus error, quo Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit et artificii huic cicadæ et locustæ monumentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam viris doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii loco Erinna esse volunt hoc epigramma, quod Anytæ disertæ tribuit Codex. Si in hoc argumentum etiam lusit aliquid Erinna, deperditum est illius carmen. » Brunck. Addit Bergkii Lyric. p. 704. « At Myronem statuarium Erinna non potuit commemorare, nisi statuas aliam recentiore ævo poetriam cognominem vixisse; at illo epigr. non statuarius, sed virgo Μυρῶ memoratur : ut potuerit hoc Erinna scribere; sed Plinii in tam gravi errore non est tanta auctoritas, ut Anytæ abjudicemus. » — 1 δρυοκοίτω (superposito α) Cod.; δρυοκοίτη Plan.; τῆ et δρυοκοίτη Suid. — 3 κόρη Suid., qui sequentia omittit. — In novæ paginæ Codicis margine superiore scriptum Marci Argentarii epigramma de nostro expressum, quod vide infra n. 364.

CXCI. Lemma : εἰς κρίσαν τὸ δρνεον, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ὠκεϊόν. — 1 ἀποκλέσασα Plan. « Hinc Suidas : ἀντίφθογγον ὁμοιον. Ex versu 4 : κερτόμος ἐρεθιστικὸς. Εἰ ἀντιφθόν' κατὰλλήλον. Ex v. 5 : ἀγλωσσος, ὁ ἀναυδός, ὁ ἀφωνός. » B. — 3 ὅδ Plan. præter ed. princ.; δὲ κερτάσασα Suidæ cod. Leid., tres alii δὲ κράξ. In fine idem ἤχω, et ionicæ formas etiam versu 6. Olim Jacobsius conjiciebat πολύθροος; εἰα τις ἀχώ.

CXCII. Lemma : εἰς ἀκρίδα τὴν μουσικὴν. — 1. « Hinc Suidas : λιγυφθόγγος, ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνος. Ex v. 4 : ξουθή; εὐμορροτατή. » B. De περύγεσιν et v. 4 ἐκ περύγων vide not. ad ep. 195, 6. — 3 σκιερὴν Cod. et Plan.; corr. Jac. — 4 ξουθον Cod. sine acc.; ξουθῶν Suid.; deinde omnes ἡδύ, corr. Brunck.

CXCIII. Lemma : ἕτερον εἰς ἀκρίδα. « Gallice vertit et illustrat Chardo Roch. Misc. t. I, p. 104 : » B. Non esse videtur ἐπιτύμβιον. — 1 δρυός Cod., corr. Kusterus ad Suid., qui male Πᾶν δὲ κατ'. — 2 πτώσσουσα Cod., v addito a correctore; recte Suid., qui βρομία; « Hinc Suidas : πτώσσουσαν; δειλιώσαν, κρυπτομένην. Ex v. 3 : εὐερ; εἰ; καλῶς ἡσθαλισμένῳ. » B. — 3 μοι Suid.; Codex με, cui o corrector superscripsit. — 4 Ἀγλώσσου, vide præter Chardonem infra notata ad ep. 195, 6.

CXCIV. Lemma : ἕτερον εἰς ἀκρίδα Δημοκρίτου. Conferendum epigramma Phaenni infra 197. — 1. « Fort. Δαμο-

κρίτου, ut Phaennus. Deinde recte Suidas δδε. » Meinek, p. 92. Edebatur ex Cod. ἀδε. Brunck. ἄδε, Salmas. ὠδε. — 2 ἀργεῖλος Cod.; ἀργίλλος Suid. « in ἀργιλλώδης γῆ' λευκῇ καὶ καθαρά. Sed est Ἀργίλος urbs Thraciæ, de qua Stephanus Byz. » B. Plura de his Brunckius : « Ἐγγυθεν Ὡρω πού dicit Phaennus. Jam si Oropus est urbs Macedoniæ prope Amphipolin, Ἀργίλος intelligenda Macedoniæ urbs cis Strymonem, non longo ab Amphipoli intervallo dissita, ita ut locustæ monumentum, in via aggestum et inter ambas urbes fere medium, ad utramque pertinere visum fuerit. » Dispicet Heckerio I, p. 157 sententia ita informata : ἦδε πόλις ἔχει ἀκρίδα ἄμφω κέλευθον, « quum expectaveris ἦδε κέλευθος ἔχει. » Hoc magis etiam displiceat; Ἀργίλος cum agro suo est intelligenda. — 3. « Struendum est ἄς ὑπὸ μολπᾶς ... καὶ πᾶν μελαθρον ἴαχε. » Jac. Heckerus non improbabiler ἄς; κεν, « ut indicetur hoc fieri solitum fuisse. »

CXCV. Lemma : ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν ἀκρίδα τὴν μουσικὴν. Voluit εἰς τὸ αὐτὸ, scilicet ἀκρίδα, non cicadam Deinoctriti. Ceterum non ἐπιτύμβιον est hoc epigramma, sed ἑρωτικόν. Locustam poeta rogat ut curas quibus cruciatur cantu leniat, mercede pro eo beneficio promissa. — 1 ἀπάτηλὰ μύθων Cod., superscripto : γρ. πόθων, et sic Plan.; ἀπάτημα Huetius. Παραμύθιον ὕπνου recte accipere videtur Dorvillius de ἀγρυπνίᾳ, solatium somni *absentis*. Apud Grotium erat *Quo somnum etc.*, typographi lapsus. — 4 φίλας Cod. et Plan., corr. Brodæus. — 5 μενοινῆς; volebat Marcellus Comes. — 6. « Suidas in Μίτος; εὐρηται δὲ αἰ διὰ βραχείας τοῦ ι, et hoc disticho aliisque exemplis id confirmat. Ex v. sequente : γήτειον, τὸ ἀμυιλόπρασον. » B. Ut chordis lyrae sonos plectrum elicit, sic locusta pedibus alas impellens stridet. De hac re v. inprimis Schneider. ad Aristot. Hist. An. IV, 9, § 2, p. 244 seqq. Plinius XI, 51 : *locustas pennarum et feminum altritu sonare creditur.* Pergit poeta in comparatione cum lyra verbo μιτωσαμένη, quasi de chordis, μίτοις, agatur, quibus impulsis cantus provocatur ἑρωτοπλάγος, amoris *cruciatu avertens*, πλανῶν τὴν ἑρωτα. Jac. — 7 δόρυα hic quoque Græfius, ut V, ep. 177, 2. « Novimus quidem locustas, ut quædam erucarum genera, cupide aqua guttas sugere, easdemque pomis et maxime piris in partes sectis delectari; sed γήτειον, si quidem est porri genus, locustarum delicias esse nondum experiri licuit. Erat igitur quum locum sic tentarem : δώρα δέ σοι τήτειον αἰεὶ θάλλος δόρυα δώσω, *semper hornum germen, ἐπέτειον*. Certe non improbabile erat his animalculis pro diverso anni tempore diversum germen dari solitum esse. » Præterire nolui ingeniosum hoc commentum Græfii p. 129. — 8 στόματι (a correctore mutatum in στόμασι) σχιζομένης ψακάδας Codex; στόμασι σχιζ. ψακάδας Plan. et Suid. Brunckius quoque στόματι, quod intelligi non potest nisi de guttis rorulentis quas poeta ore exprimit fissas labiorum compressu et quam minutissimas in cibum locustæ domi habitæ, rorem quem dixeris artificialem; nam naturalem liberæ de suo promittere ridiculum erat. Sed in his vocabula premo, rem in medio relinquo. Στόμασι σχιζομένοις Græfius : « Finge tibi locustam os aperientem, cui poeta identidem roris guttam instillat. Nonne hoc lepidum est? » Jacobsius in Pal. conj. στόμασι μιζομένης, *quæ ore suguntur*; in Delectu p. 404, « ψιζομένης, *destillantibus*, στόμασι vel στόματι, cicadæ ori, ut eam nutriant. Hesych. : ψιζαίνω ψακάζειν. Ψιζομένη; κλαίουσα, quod de lacrimis destillantibus dictum fuit. Ad eandem familiam pertinent ψιζίδες, i e. βανίδες, σταγόνες, ψακάδες. » Heckerus στόματι σταζομένης; ψ., coll. Christodor. Ecphr. 322, Pind. Nem. X, 153.

·CXCVI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελέαγρου. εἰς τέττιγα τὸν μουσικόν. Θαυμάσιον, τροχάλον. Item ut præcedens *amatorium* epigramma. — 1 ἡγήεις Suid. Jac. confert Antipatrum Thess. IX, ep. 92 :

Ἄρκεϊ τέττιγα· μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πίνοντες
ἀεῖδεν κύκνων εἰσι γεγωνότεροι.

— 2 ἀγρόνμον Plan.; alio accentu Suid., « qui hinc : ἀγρόνμοι, οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες. Ex v. 3 : κῶλια, τὰ δασῶ. » B. — 3. « Junge κλέζεις πριονώδεσι κώλοις. Sed male Meleager, iudice Schneidero, ad cicadam transtulit rationem soni proferendi, quam in præcedente epigr. v. 4 (ubi v.) de locusta recte prædicavit. » Jac. Sic etiam Nicias ep. 200, 2. Bothius κῶλοις mutabat in καλῆς, perperam; sed alia sunt in quibus nemo non hæreat, nec sanum haberi potest hoc distichon. — 4 λύρας Plan., Suid.; λύρης Cod. superposito α. — 6. Ἀντιφῶν, nam solet Pan canere Nymphis. — 7. Μεσημβρινόν, hoc enim tempore diei cicadæ maxime strepunt. — 8 σκιερῇ Cod. et Plan., corr. Jac.

CXCVII. Lemma : εἰς τὴν ἀκριδα Δημοκρίτου. Vide ep. 194. — 1 δκα Cod. superposito τε (δτε). In fine ἐνείην Cod.; ἐνίαν Plan.; ἐνείην correxit Heckerus I, p. 158, qui et recte distinxit cum Hermanno. — 2 ὕπνον ἀγον Plan. De ἀπό πτερώων v. ad ep. 195, 4. — 3. Τὸν τοῖκότα, *convenientem mihi*, scil. parvum; v. epigr. seq. — 4 * ὠρού-
που Cod., alterum Plan. Vide ad ep. 194.

CXCVIII. Lemma : εἰς ἀκριδα Φιλαιίδος τελευταῖαν. — 1 εἰμι κρός τις (huic voci superscriptum : γρ. ἐστίν) ἰδεῖν Cod.; εἰ καὶ μικρός ἰδεῖν Suidas et Plan.; quod in nostro exemplo recepit Jac., antea Codicem secutus : Εἰ μικρός τις ἰδ., ut ei aliquoties pro εἰ καὶ positum invenitur. Idem : « Ἐπ' οὐδεός, non multum supra aream exsurgens, humilis. Circumscribitur adjectivum ἐπουδαῖος, i. e. ταπεινός. » — 2 τυμείτης Plan.; τυμείτης Cod. et Suid., exponens ὁ μνηματίας. — 5 διπλοῦς Cod., Plan., Suid. v. Ἐφίλατο, ἀντί τοῦ ἐφίλησεν. Sed δισσοῦς in v. Καλαμίας. « Rarum quidem διπλοῦς de tempore, at dixit Apollon. Rh. I, 588, διπλόα ἡματα. » Meinek. p. 126. Sequentia ita scripta in Plan. :

... ἐφίλατο, καὶ με θανοῦσαν
κάτθεν' ἐφ' ὑπνιδίων χηραμένην λαλάων.

— 6 καὶ θ' ἐτ' ἐφ' ὑπνιδίω χρησαμένην (superscriptum : γρ. χηραμένην) πατάγω Cod. Schneider. et Brunck. : καὶ βίτ' ἐφ' ὑπνιδίω χηραμένην πατάγω, scil. ἐπιχηραμένη Philænien. Ungerus Beitr. p. 33 χηραμένην, jungens δέτο χηραμένην. Sed in his talibus χηραμένην necessarium esse vidit Meinek., qui scripsit καὶ θρέψ' (sic jam Jacobsius ad Analecta t. VII, p. 122) ὑπνιδίω χηραμένην π., Jacobusio tum Codicis lectionem servante χρησαμένην, postea tamen χηραμένην censente « lectionem doctorem et præferendam. » Secuti sumus Meinekium : « multo enim aptius est Philænida quam locustam strepitu gavisam dici », sed ὑπνιδίω (i. e. ὕπνον ἐπάγοντι) præferentes alteri, ὑπνιδίω, quod non esse tentandum censebat vir egregius. Initium autem recte restituisse videtur Heckerus ita hunc versum scribens :

καὶ βίτ' ἐφ' ὑπνιδίω χρησαμένην πατάγω.

— 8 τοῦλίγον Plan. et in fine πολυτροφίης, male. « Πολυ-
στροφίη de variis cantus modulationibus accipiendum.

Canentes enim dicuntur vocem στρέφειν, κάμπειν, λυγί-
ζειν. » Jac.

CXCIX. Lemma : εἰς ὄρνεν ἀδιάνγνωστον, οἶμαι δὲ λά-
ρον. « Ex lectione versus 3 nihil quidem est dubii; sed non semper fuit sic scriptus. Planudes enim exhibet φιλέ-
λαια. » B. Vide ad v. 3. — 2. Bothius distinguit post ἀλκυόσιν, et scribit τὸν τῶν φθ., « sc. τούτων, τῶν ἀλκυό-
νων. » — 3 ἡρπασθή (ultimæ literæ superposito σ) φίλε
λάρε Cod.; ἡρπασθης φιλέλαια Plan. « Sed ex lemmate ap-
paret scripturam in autographo non fuisse perspicuam. Nec suspicione caret hæc lectio. » Jac. Notum est enim
λάρο; primam corrumpere. Meinek. p. 166 : « Mirum pro-
fecto criticos serio sibi persuasisse illam Gratiis dilectam
aviculam, cujus mortem poeta luget, esse gaviā, id
est avem voracem et spurcam; neque minus mirum eos
metricum latuisse vitium. Medelam fortasse historiæ na-
turalis periti afferent; interim conjicio φίλ' ἐλαίε. De ἐλαίῳ,
specie αἰγιθαλῶν, Alexander Myndius ap. Athen. » Vide
Thes. s. v. p. 663, B. Ubi Salmasius eandem esse putat
quam Aristoteles dicit τὴν ἐλαίαν, de qua Hist. An. IX, 16,
inter alia : ἐστὶ δὲ τὸ μὲν μέγεθος βραχύς, φωνὴν δ' ἔχει ἀγ-
θήν· et Callimachi glossa ap. schol. Aristoph. Av. 303 :
Θεῖα· μικρὸν, φωνὴν ἀγαθόν. — 4. Catulli *iter tenebrico-
sum*, Virgilii *loca nocte tacentia late*, Æn. VI, 264,
comparat Jac. Eundem versum repetit Tymnes ep.
211, 4.

CC. Lemma : εἰς τέττιγα ὑπὸ παιδὸς ἀναιρεθέντα. —
1 ὕπ' ὀρπακα Cod.; ὑπὸ πλάκα Plan. et Suid., « quod nihil
est. In ὀρπακα quid lateat, forsitan alii eruent; quin cor-
ruptum sit non dubito. Quæ Jacobs. affert (p. 262) ex
epigrammaticis poetis vitiosæ mensuræ exempla, ea ex
pessimis fere poetis petita sunt. Accedit quod ὀρπηξ et
κλῶν vix inter se differunt. » Meinek. p. 140. Jac. com-
parat Clem. Alex. Cohort. p. 2, 12 : ὀρπηξία οἱ τέττιγες
ὑπὸ τοῖς πετάλοις ἤθον ἀνὰ τὰ ὄρη, ut est in sequenti
ep. 1. — 2 φθέγῃ' ἀπὸ Suid. Deinde ἀπορῥαδινῶν φθογῶν
Cod., quod φθόγγων etiam in uno codice Suidæ, cujus
ceteri omnes leīs στομάτων, sed v. ad ep. 196, 3. « Sui-
das : βελινὴ· ἀσθενής, λεπτή. Et inter plura exempla
etiam hoc excitat distichon. » B. — 3 εἰς ἀρεάν (sic) Cod.,
sed ita ut inter ε et α litera; erasa esse videatur. Sic
Paulssen. Haud dubie indiligenter Salmasius : « ἀρεάν
(ἀρεῖαν?), ita V. C. ex correctione; nam fuit prius αἰεάν
vel αἰεταν. » Plan. ἀραιάν « quod neque ad prosodicas le-
ges neque ad sententiam aptum est. » Meinek. Qui similes
diphthongi αἰ et aliarum correptiones multas conguessit Un-
gerus Beitr. p. 18, dubitat an non Plan. scripserit ἀραιάν
ab ἀραίο; Sed illo fortasse Nicias parvum puerulum in-
dicare voluit. Schneidewinus βραείαν, minime convenien-
tem puerulo. In fine Codex λαθραίης, quod ipse librarius
mutavit in λαθραίος. — 4. χλοερῶν Plan.

CCI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. — 2 ἡδεῖαν Plan.
— 3 γαρύοντα Plan. Quod recipere debebam cum Brunc-
kio, qui et ἀγέτα. « Suidas : ἡδέτης, ὁ ἀρῆν τέττιξ. Et
hoc distichon excitat. » B. — 4 χεῖρι με πεπταμένα Cod.;
in marg. : γρ. χεῖρ ἄμα. Unde Brunkius, χεῖρ ἀναπτα-
μένα. Suidæ libri χεῖρ με πεπταμένα, duo πεπταμέναν.
Leid. μεπταμένα, ed. Mediol. μεταπταμένον. Bernhar-
dyus : « Perfecto nullus hic locus; sed apparent vestigia
participii πταμένα. Porro refigendum κήρ. » Sed χεῖρα
etiam Nicias, quem expressit Pamphilus; et palma ma-
nus intelligitur. Grotius (*fugere aggressam*) quid legerit
non satis apparet. Ceterum præter præpositionem ἀπό
etiam « ἡθίου otiosum est et suspectum, præsertim quum

exspectes aliquid quo pueri factum reprehendatur. » Hæc vere Jacobsius, sed non succedunt quæ tentavit, quorum ultimum in notis mss. : « Fort. ἡλιθίου, » ceteris paullo minus improbabile. Meinekius p. 60 nihil tetigit; et ferri fortasse potest ἀπό cb sequens passivum participium.

CCII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Addit corrector : ἀρμόζει δὲ καὶ εἰς ἀλεκτρούνα. « Lemma Plan. : εἰς ἀλέκτορα. In hunc melius. » B. In gallum gallinaceum a fure interemptum. Jac. — 1. « Hinc Suidas : ἐρέσσων κωπηλατῶν. Sed debuit quæ inest metaphoram significare. » B. Πικνὰ πτερὰ Hom. Od. E, 53; Il. A, 455; πτερὰ πολλὰ Od. B, 151, de repetito alarum motu. — 3. « Hinc Suidas : σίνις, ὄνομα ληστοῦ βλαπτικοῦ. Quem qui sequetur, vertet : novus Sinis. Rursus ex v. 4 : ῥίμφα ῥαδίως, εὐχερῶς. » B. Hesychius : σίνις κλέπτης, κακούργος, ληστής.

CCIII. Lemma : εἰς πέρδικα τελευτήσαν. « In perdicem illicem, παλευτήν. De quo venationis genere v. Ælian. N. A. IV, 16, et Xenoph. Comment. Socr. II, 1, § 4 : οἱ τε ὄρνυες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνῇ τῇ ἐπιθυμία καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀρροδισίων φερόμενοι... τοῖς θηράτρσι ἐμπίπτουσιν. » Jac. — 1 ἀν ὕλην, in marg. ἀνύλην Codex; δρυός Plan., sed in libris δρυός. « Hinc Suidas : δρίος· σύνδενδρος τόπος. » B. In quo unus codex εὐσχοφόλλον. — 2 ἡχῆσαις ἀνείς Codex et Suidas libri quinque, ceteri ἀνείς, ut videtur. In margine Codex ab ipso librario : γρ. ἡχῆσαν λίς (sic) et στομάτων. Jacobsius lris, vel, si malis lris. In fine Plan. et Suid. στόματος, codex στόμάτων (sic) superposito ος a correctore, sed librarius στομάτων iterum in γρ. — 3 θηρ. ἀγρίου; Plan., sed alterum etiam Suidas. Dorvill. θηρεύσεις, relicto λίς v. 2. Sic etiam Salmasius, sed θηρεύσεις, tanquam e Codice annotans.

CCIV. Lemma : εἰς τὴν πέρδικα Ἀγαθίου σχολαστικοῦ, ἣν αἰλουργοὶ κατέφαγεν, ὃ παρὰ Ῥωμαίους λεγόμενος γάττος. « Qui alius κάττος. Conf. not. ad pag. 113 Pselli Opusculorum. Vide ad epigr. seq. v. 1. » B. — 1 τλήμων Cod. a pr. m., quod corrector in τλήμων mutavit. Pro που Suidæ libri optimi μόν, ut est in seq. ep. 1 ἐμὴν πέρδικα. « Μετανάστρια, quæ saltibus, in quibus nata erat, relictis, inter homines habitat, in cavea viminibus texta. Nam perdicæ apud veteres inter aves domesticas habebantur; v. Ælian. N. A. IV, 16. — 2 λεπταῖοι; Plan. et Suid. — 4. Verbo παραυῦσσω proprie significatur subitus splendor, quem concussu micantes alæ efficiunt. » Jac. Ex hoc disticho Suidas : θαλαρώπιδο; Ἡριγενεῖς, τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας. Et : αἰδύσσω, τὸ θερμαίνει, ἐκτείνει. Ex v. 5 : ἀπέβρισεν, ἀπέκυψε, ἀπέκοψε. B. — 6 ἥρπασα Cod.; ἥρπασε Plan. et Suid.; de quo Dorvillius : « At si omnia sicut caput rapuit felis, quomodo dicitur non satiasset gulam? Immo reliquum corpusculum ei eriperat Agathias et alta humo condiderat. » Etiam Salmas. : « Ἡρπασα legendum. » — 8 μήποτε σὸν κείνη Plan.

CCV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πέρδικα. — 1 πέρδικ' ἀνελοῦσα Plan., justo delicatior. Conf. ep. seq. 3. « Suidas ex hoc loco : Οἷα αἰλ., ὃ κάττης ὃ ἐν οἴκῳ γεννηθείς. » B. — 2. Interrogandi notam posui post μεγάρου. — 3. « Fortasse meminit Euripidis Hecub. 116 : ποῖ δὲ, Δαναεῖ, τὸν ἐμὸν τύμβον στείλεις; ἀγέραςτον ἀπέντες; » Jac. — 4 κτενέω Plan. — 6 ἐράξ Plan.; alterum etiam Suid.

CCVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πέρδικα, Δαμοχάρδους γραμματικοῦ καὶ μαθητοῦ αὐτοῦ (Agathias). — 1. « Hinc Suidas : ἀνδροδόρων ἀνθρωποφάγων. Ex v. 2 apposito no-

mine Ἀχαιοῖδων addit : συνέστελα δὲ τὸ ὦ διὰ τὸ μέτρον. » B. Et iterum in Ἀλκμαιωνίδαι. — 3 Ἀγαθίῳ Plan. Pro τοῦ Brunck. edidit φῖλου, quem calami lapsus fefellisse videtur; nam Salmas. : « Legendum Ἀγαθίῳ φῖλου, » quum vellet τοῦ. — 4 δαισαμένη Plan. « Illud ex homeric fonte derivatum, Il. X, 354; Ω, 21, etc. — 6. Τῆς σῆς σπατάλης, cibos delicatiores, quibus tu olim vesceraris. Sic σπατάλημα de victu exsquisite dixit Agathias IX, ep. 642, 1. » Jac.

CCVII. Lemma : εἰς λαγῶν τελευτήσαντα ἀπὸ ἀδιφαγίας (ἀδηφ.). Lepus loquitur a domina prope cubiculum sepultus. — 2. Junge ἀρτι τεκούσης. Auritum leporem etiam Virgilius. — 4 φάνιον Cod. — 5. Θνήσκω pro ἔθανον dictum plus semel vidimus supra; multa exempla ap. Jac. p. 265. — 7 κρύφα primæ edd. Plan. Κλισίαι, cubile puellæ. — 8 κοίτη Plan. « Fortasse αἰὲν ὀρώ. » Salmas.

CCVIII. Lemma : εἰς ἵππον πολεμιστήριον Δάμιδος. Lemma Plan. : εἰς Μενεῶν τάφον, qui inepte habuit pro militis nomine, cujus equum Damis tumulaverit. Equi nomen fuisse Μενεῶν putavit Grotius, probantibus Brunckio et Meineki p. 98. — 1 σῆμα τότε Suidas bis in optimis libris, ceteri male σῶμα. Ac nescio an σῆμα potius sit edendum. « Suidas hinc : μενεῶντος ἵππος, ὃ πολεμιστήριος. Ex v. 2 : δαφονὸν, τὸ πάνυ φοινίσσον. » B. Jacobs. : « Μενεῶντος et μαχητῶν jungit Hom. Il. N, 247. Nescio quam bene Tryphiodorus epitheton transtulit ad equum durateum, v. 99 : Επεὺς ἐπέδῃ πάντα κάμεν μενεῶντος ἵππον. » Probat epitheton etiam Heckerus I, p. 156, qui non circumspecte satis addere videtur : « Equo enim nobilitate in certaminibus curulibus, ἀεθλοφόρῳ, nomen inditum esse nil mirum, sed in equis bellicis idem a militibus fieri non solet. » Cod. et Plan. εἰσάτο. — 2 ἵππῳ Plan. Deinde idem et bis Suidas δαφονὸς Ἄρης, quod cum Jac. probat Heckerus, propter insequens μέλαν αἶμα. Codex δαφονὸν, revocatum a Meineki. — 3 ταλαυριοῦ Cod. « Quod apud Homerum, epitheton Martis, pro εὐτολμος, ισχυρὸς accipitur. Nostro loco cutis durior nec facile vulnerabilis intelligi debet. » Jac. — 4 ξίσσ' Cod., Suid. v. Τάλαρος, et Plan.; sed in Cod. ζ superpositum, et ξίσσ' Planudea Stephani; alterum ineptum. Deinde ἀργαλέαν Cod., Plan. et liber Paris. Suidæ, ἀργέαν Leid., ἀργυρέαν ceteri; αἰσάαν Jacobsius, coll. Eurip. Phœn. 1152 :

ἐπὶ δ' ἔδενον γαῖαν αἵματος ῥοαίς.

Quod recipiendum putavimus. Conf. ep. seq. 2. Bernbardus ἀρκαλέαν, sanguinis bibendi avidam. Meinek., ἀργαλέω βῶλον ἔδουσε φόνῳ. Solus Codex ἔδουσε, Suid. et Plan. ἔδουσε. « Quod languidius dictum videtur. Quamobrem poetriam dedisse puto : ἐπὶ δ' ἄρμα λέαν βῶλον ἔρευσσε φόνῳ. Adjectivum aptissimum, cujus memoria servata est apud unum Hesychium : ἀρμαλέον ἔπρον. » Hecker., nescio quo errore; nam ap. Hesych. suo certe loco nihil ejusmodi legitur. Boissonadius denique : « Scripturam vitiosam ἀργαλέαν et ἀργυρέαν mutavi in ἀργιλέαν. Non novi quidem adjectivum ἀργιλέος, sed hic aptum erit. »

CCIX. Lemma : εἰς μύρμηκα. In Plan. est ἀδελόν. — 1. Aptè confert Jac. Theophylactum Simoc. Ep. 61 : ὃ μύρμηξ παρὴν τοῖς θερίζουσι, καὶ περὶ τὴν ἄνω τὰς διατριβὰς ἐπεποιήτο. « Hinc Suidas : θυπηθής, ὃ καρτερικός. Ex v. 2 : ἥρια, τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα. » B. Ἐργάτα, nam est parva magni formica laboris, Horat. — 3 θηιοῦς Cod.; σταχυοτρόφος Suid.; σταχυοφόρος Plan. — 4. « Ἀρουραίη probabiliter corrigit Schneiderus. Θαλάμη est fossa sepul-

cri, in qua illa nunc jacebat ut olim in θαλάμῃς, id est μυροῖς τῆς μυρμηκιάς. » Jac. Quod ipsum tuetur scripturam Codicis : in sulco ab aratro depresso nunc tegitur βώλῃ.

CCX. Lemma : εἰς χελιδόνα, ἥστινος τὰ τέκνα καταβέβρωσεν (sic) ὄφρις. In Plan. est ἀδέσποτον. « Ductum videtur epigramma ex Hom. II. B, 315 seq. » Jac. — 1 χελιδόνι Cod., corr. Huscianus. Planudes versum sic deturpavit :

Ἀρτιγενὼν σε, χελιδὼν, οὔσαν μῆτέρα τέκνων.

— 3. « Hinc Suidas : ἄλξας ὀρύσσας. Ex v. 5 : κινυρομένη ὀδυρομένη, θρηνοῦσα. Ex v. 6 : ἤριπεν ἐς τὴν ἔραν κατέπεσεν. Ἐσχαρίου πυρός, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Ex γ. 7 : ἤλιτο εργός, ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. » B. — 4. Ὡδίνες, de liberis, pullis. Δεινός ὄφρις τριελέκτος in oraculo ap. Herodot. VI, 77. — 5 καὶ σε codd. « Ἀθρόος, ad novum se colligens impetum; sic Theocr. XXV, 252 : ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνός ἀπόπεμπεν ἄθρόος ἔλτο. Xenophon De re eq. 8, 5, equum docere jubet ἀθρόῳ τῷ σώματι ἀναπηδᾶν καὶ καταπηδᾶν. Post ἤλβε praesens δαίλων pro futuro, ut Eur. Suppl. 131 : ἤλβον ἔλαϊτῶν πόιν, ubi Markland. v. 154. — 7. Ἥλωεργός recte Suidas explicuit, *facinore quod sibi proposuerat non effecto*. Conf. Schneider. ad Orph. Arg. 1365. Vulcanus pater Erichthonii, cujus filia Progne in hirundinem mutata. — 7 καὶ θάνεν Plan. — 8. Non omnem tamen Erichthonii sobolem *servavit*, ἔσωσε, sed tantum, serpente illo punito, se hirundinem ejusque prolem *in honore habere* significavit. Quare legendum suspicabar ἔτισε. » Jac. Imo ἔσωσε voluit poeta, de matre hirundine servata loquens.

CCXI. Lemma : εἰς κύνα Μελιταῖον Εὐμήλου. « De canibus Melitensibus annotavi ad Anecd. t. V, p. 411 et 449; ad p. 164 Pselli Opusculorum. » B. — 4. Conf. ad ep. 199, 4.

CCXII. Lemma : εἰς αἰθίαν ὄρνιν. « Non avem fuisse, sed equum nomine Αἰθίαν, bene monet Jacobs. [cujus disputationem habes in Analect. t. VII, p. 404-406.] — 1. Hinc Suidas : ποδῆγεμος, ἡ ταγεία. — 2. Grotius vertit ἔθρεψε γένος. — 3. Ex navium celeritate quaesivit comparisonem, ob nomen avis marinae datum equo. » B. Meinekius quoque p. 93 : « Non opus videtur Jacobsii conjectura κεμάζεσθιν. Respicit poeta navium concertationes, quales apud Actium ipsisque Athenis celebrabantur, testibus Stephano B. s. v. Ἀκτιον, Thucyd. VII, 32, Platone com. ap. Plutarch. Themist. c. 32. » Aliter πολῖται; accepit Jacobsius, conferens hæc Theocriti XVI, 71 : πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἱπποῖ, *crebro adhuc Phæbi currum equi trahent*. Codex ἤνυσε, alterum Plan.

CCXIII. Lemma : εἰς τέττιγα ὑπὸ μυρμηκῶν ἀναρεθέντα. — 1 χλοερός Plan. In fine πύκνης Cod. superposito α. — 3. « Hinc Suidas : ἰξύν, τὴν ὀσφύν, τὴν βράχιν. Ex v. 6 : ἀπρυίδης ἀπρόορτος. Ex v. 8 : Μακενίδας, Ὁμηρος. » B. In εὐταρσος; de alis intelligendi ταρσῶν. — 4. Post οἰονόμος distinctionem sustuli cum Brunckio et Bothio. Sic et Grotius. Τερπνότερον, *id quod est* τερπνότερον. — 8. Vide ad ep. 1 hujus cap.

CCXIV. Lemma : εἰς δελφίνα ἐκδρασθέντα ὑπὸ τῆς θαλάσσης; ἐν τῇ χέρσῳ. Ex sequenti ep. Anytes expressum. — 1 ἄλμυς Cod. superposito α. — 3. Plinius IX, 8, 6 : *Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et musica arti; mulcetur symphonici cantu et præcipue hydranti sono*. Audacius Archias dixit μέδος χορεύω, cujus similia

habes in Thes. p. 1585, B, neque necessaria conjectura aut Reiskii πρὸς εὐτρήτοιο aut Heckeri ποτὶ τρητοιο. — 4 ἀναβρίψαι Cod. — 5 ἀρραστα * νερθεας Cod., sed recte Suidas v. Τῆβος, ἡ θάλασσα. « Ἀρραστῆς est nomen verbale ab ἀρρέω, ut ὀρχηστῆς; ab ὀρχέω, nam delphini lascivientes aquam spargunt et excitant spumam. » Brunck. De re Jac. citat Moschum II, 114, Lucian. Dial. mar. XV, al. In Codice hoc distichon legitur post sequens, non suo loco, quare Guyetus spurium judicavit. Verum ordinem restituit Schæferus, atquo sic falli nonnunquam librariorum etiam in Latinorum elegiacorum codicibus animadvertimus. Majores turbæ in epigrammatibus 217 et 218. — 7 εἰ γὰρ Cod.; correxit, ut videtur, Guyetus. Suidas v. Πρῆγες, οἱ προνευκότες τόποι τῶν ὀρέων, sic : ἡ γάρ γαρον ἴσον, cod. Leid. ἡ γὰρ τὸ ἴσον. Deinde Cod. ὧς ἐκ., Suid. ὧς. Jacobsius ἴσον πρώτῳ de *delphino* intelligebat, coll. IX, ep. 300, 3 : ὁ μὲν (taurus) ὀρχηθῆ πρῶν ἄτε, et Oppian. Cyneg. I, 417, qui de canum quodam genere : πρώνεσσιν εὐκότες; ἀρρολόφοισι. Sed haud dubie *fluctus* dicitur, et Μαλειῆς fortasse ad utrumque substantivum, πρώτῳ ἐν κύμα, pertinet. « Comparisonem fluctuum cum montibus illustravi ad Planud. Metamorph. p. 683. Libanius t. IV, p. 1052 : οὐ γὰρ ὑψηλὰ τότε τὰ κύματα οὔτε ὄρεσιν εὐκότες. Basilii Seleuc. Orat. XII, p. 69 : ἡ θάλασσα... ἐκ βυθῶν ἐκλόνει τοὺς πλέοντας, κυμάτων ὄρη τῇ νηὶ περιστήσασα. Methodius De libero arb. p. 728 tom. VIII Opp. Meursii : κορυφαί; γὰρ ὀρέων παραπλήσιον (I. — στα) ἑώρων κύματα. » B. Qui in proxime sequentibus conjicit εἰς σ' ἐκνικήθη κύμα... ὤσαν. — 8 ὥσέ σ' Salmasius; ὤσεν Cod. et Suid., illi per totum versum geminus. Manifestum in nominibus lapsus librarii variis modis emendatum iverunt critici : πολυήφρους; Salmas.; πολυζάντους Toupius; ἐπ' αἰγιαλούς Brunckius (quod recepit Boiss.); ἐπ' ἡϊόνας Piccolos; ductibus autem literarum inhærens Jacobsius ὧς ἐκνικήθη κύμα ποίῳ, φαρμαρῶς... φαρμάθους; vel ψάμμους... φαρμαρῶς, *in siccum et squalidum littus*. Heckerus denique et, ut videtur, Bothius pro sana habent Codicis scripturam : non arenas enim, sed *littus* significari voce φαρμάθους cum usitato epitheto ἀκτῆς. Quod ludentis esset poetæ et a præcedentium gravitate abhorrens.

CCXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν δελφίνα ἐκδρασθέντα ὁμοίως. — 1 πλωτῆσι... περὶ ὕψους corrigi Brunckius, « quod ex Homero petiit II. B, 462 : παυτῶνται (cygni) ἀγαλλόμενοι περὶ ὕψους. Nam pinnis exsultat delphinus et se oblectat, quando ludibundus caput supra fluctus erigit et saltu ex unda prorumpit. » Brunck., probante Meinekio p. 97. Sed in altera scriptura nihil esse offensionis docuerunt Jac. et Hecker. — 3 οὐδὲ περὶ σκαλμοῖσι (παρὰ σκαρμποῖσι Suid., receptum a Boiss., sed περὶ exhibent lexicographi duo libri optimi) νεὼς περικάλλεα (περικαλλέα ap. Suid.) γείλη Cod. et Suid. Recepi οὐδὲ παρ' εὐσκαλμοῖσι Reiskii « emendationem indubitabilem » judice Meinekio; οὐδ' ἐπ' ἐπισκαλμοῖσι vel « si quis nolit vocabulum alibi non obvium » ἐπ' εὐσκαλμοῖσι Heckerus. Jacobsius conj. οὐδ' ἐπ' ἄρα (in nott. mss. οὐδ' ἐπ' ἐνὶ vel οὐδ' ἐπὶ σὺν) σκαλμοῖσι νεὼς περὶ γάλλεα γείλη, *oras navis are munitas*. Quod postremum editis equidem prætulerim et scribam : οὐδ' ἐπ' εὐσκαλμοῖσι νεὼς περὶ γάλλεα γείλη. Mirabile commentum Bothii : « Leg. περὶ κάλλεα, ob pretia, pretiorum causa quas nautæ e navibus projicere solebant delphini certantibus. » — 4 ποφύσσω (superposito υ, ut esset — ὦν) τᾶμῃ Cod. : ποφυσσῶ Suidæ codex Paris., « quod esse videtur ποιφύσῳ, ut edidit Reiskius, ποιφύσῳ Brunckius. » Meinek. qui recepit, sed necessarium non esse assentior Jacobsio. Suidas explicat σφοδρῶς καὶ μετὰ ἥχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπω, « sed poeta hoc potius dicere videtur : Non amplius circa

navis oras cum strepitu huc illuc vagabor. Conf. ad Euphorion. fragm. 95. » *Mein*. Προτομή Kusterus optime explicuit de delphini effigie in prora vel puppi expressa, unde dictæ νῆες δελφινόμοροι. — 5 χερσὶν in Cod. esse videtur. — 6. Παδινὸν Reiskius explicabat « *rasilem* ripam, quæ ab alluentibus undis raditur et facile percellitur; » Jacobsius τρυφερὰν, cum schol. Apoll. Rh. III, 106, quibus addit Heckerus : « Littus ubi τρυφερὸν προσέκλινε θάλασσα (Theocr. XXI, 18) dici potest τρυφερὸν aut βαδινόν, fere ut μαλακὰς ἥϊονας dixit Lucianus; vel [quod rectius] βαδινὴ ἥϊων est littus ψαμμοῦ μαλθακῆς, ut ait Longus I, 1 : ἡ θάλασσα προσέκλινεν ἥϊον ἐκτεταμένην ψαμμοῦ μαλθακῆς. Aut vulgata significatione *porrectum* littus. » Plurimi mutarunt : βατὴν olim Jacobs; κροκαλὴν Brunck; κρηναίαν Meinek; βοθίαν Schneidewin., quod in latinis posui. Boisson. : « Scripsi κείμαι δ' ἀρ' ἄλιαν. Poterit syllaba produci propter sedem ipsam ac propter vim literæ canine. » Denique Geistius, ob præcedens ἐπὶ χέρσων et usum epitheti βαδινός, *arboris* nomen in ἥϊονα latere opinatur.

CCXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίω; ἐκθροσθέντα. « Carmen latine vertit Vavassor. Epigr. p. 139. » B. — 1 ἔστυρεν Cod. superposito α; Plan. ἔστυραν. — 2 ξεινοῖς καὶ νὸν Cod. et Plan.; ξυνή; Opsopæus et Casaubonus; καὶ νὸν Jacobsius, qui Brodæri emendationem ξεινῆς præferebat, et recepit Boissonadius. Intelligo ξυνὴν τύχην eorum qui furentibus se fluctibus committunt, naufragorum corpora a mari ejecta; καὶ νὸν ὄραμα, quod sit delphinus piscis ejectus, non hominis cadaver. Sequentibus se consolatur delphinus. — 3 ἐλέως Suidæ libri plures. « Oppianus Hal. II, 360 seqq. delphinos narrat, quum mori se sentiant, littus petere ibique expirare,

ὄρα τις ἡ μερόπων ἱερὸν τρόχιν Ἐννοσιγαίου
κείμενον αἰδῶσαιτο, χυτὴ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψῃ
μνησάμενος φιλόττης; ἐνέος, ἥε καὶ αὐτῇ
βρασσομένη ψαμάθοιτι δέμας κρύψει θάλασσα. »

Jac. — 4 εὐθύς; με πρὸς τύμβον Plan.; εὐθύς; πρὸς τύμβον μ' Steph. Ἔστυρον, quod vulgo est περιέστυλλον. — 5 νὸν δὲ τεκ. Cod., Plan., Suid.; corr. Brunckius. Mihi tamen calidius pronuntiavisse videtur Jac. : « νὸν δὲ ferri non potest. » Aptissimum est νὸν δὲ τίς παρὰ πόντῳ πίστις; ut de hyperbato cogitare possis : νὸν δὲ — τεκοῦσα θάλ. διώλεσε, τίς παρὰ etc., pro vulgari; νὸν δὲ, ἐπεὶ τεκοῦσα ἡ θάλ. διώλεσε, τίς etc.

CCXVII. Lemma : εἰς Ἀρχαίανσαν τὴν ἑταίραν τὴν ἐκ Κολοφῶνος. Salmasius, nescio an de Codice loquens : « Recenti manu nomen Ἀσκληπιάδων repositum. » Etiam Plan. Asclepiadæ tribuit, sed ut *Platonis* philosophi proferunt Athenæus XIII, p. 589, C, et Diog. L. III, 31, cum insigni varietate. « Ponendum fuit epigramma inter *Amatoria*. Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 211. » B. — 1 sic Cod. et Plan.; in ceteris Ἀρχαίανσαν, iidemque ionicæ formas fere ubique præbent. Cod. ἑταίραν superposito η. — 2 ἐπιρυτῶν Cod. superposito altero ρ. Ap. Athen. ἤε καὶ ἀπὸ ἐρυτῶν (Epit. κατὰ β.) πικρὸς; ἐπιστὶν ἔρως. Diog. ἤε καὶ ἐπὶ β. ἔρετο δρυμὸς; ἔρως. Suidas v. Ἐρυτὶς ut Cod. et Plan. — 3, 4. Hoc distichon in Codice a præcedenti avulsim legitur post versum 2 proximi epigrammatis, cum hac nota in marg. : * στιχ. β' ἄνω, quæ remittit ad superiorem paginæ marginem, ubi idem distichon ascriptum sic :

ἃ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες; ἐκείνης;
πρωτοπλόου δίσσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Deinde sequitur tanquam novum epigramma n. 218, v. 3 et 4. Post hos demum distichon nostrum. Tum incipit ep. 218 cum sigla initiali. Initio v. 3 ἄε νέον Cod., corr. Jac.; εὐ duo codd. Diogenis, qui cum Athenæo hoc distichon exhibet quale legitur in marg. Codicis. Plan. ἦν νέον ἡδύσασαν ἀποδρ. — 4 πρωτοπλόου Cod. in serie; quod de plantis dicitur novo vere turgescitibus. In marg. πρωτοπλόου, ut Diog.; πρωτοπόρου Athenæus. Deinde Cod. δίσσης, superscripto ὄσης, in marg. δίσσης, Diog. et Athen. δι' ὄσης, apud quem ἦκατε codd. recentes. Plan. πρωτοπλόου δι' ὄσης; ἤλθετε πυρκαϊῆς. Salinas. tanquam ex Codice πυρκαϊῆς.

CCXVIII. Lemma : εἰς Λαῖδα τὴν Κορινθίαν ἑταίραν. In Codice vehementer turbatum : incipit a versibus 3 et 4; tum sequuntur versus 3 et 4 præcedentis epigrammatis, eosque excipit primum distichon huius ep., cum novo lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Λαῖδα τὴν Κορινθίαν τοῦ αὐτοῦ. Novum item lemma ad v. 5 : εἰς τὴν αὐτὴν Λαῖδα τὴν θαυμασίαν ἑταίραν τὴν ἐκ Κορίνθου, τοῦ αὐτοῦ. Genuinus ordo in Plan. Tumulus loquitur. — 1. « Χρυσὴ καὶ ἀσουργίδι. Hæc verba vitam delicatam et meretriciam significant; nam purpuram et aurum meretrices tantum gestabant publice. His igitur ἐθρόπτετο, *luxuriabatur*, et σὺν Ἐρωτὶ, qui eam ut alteram Venerem comitabatur. » Jac. — 2. « Suidas : θρόπτεται; μαλακίζεται ἡ βλακεύεται, χαλνοῦται ἡ ἀνακλᾶται. Et hoc loco utitur. — 3. Schol. Wech. : Πανσανίας ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς (2,4) μέμνηται τοῦ τάφου τῆς Λαίδας; καὶ πάμπολλα περὶ αὐτῆς διηγείται. Hinc Suidas : ἀλιζώνου, τῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης; περιεψωμένης. » B. — 4. Pirenen fontem etiam Persius *pallidam* dicit, Prolog. 4. Apelles, ut narrat Athen. XIII, p. 588, C, ὁ ζωγράφος; παρθένον οὖσαν τὴν Λαῖδα ἐθεάσατο ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὕδροφοροῦσαν. In Cod. λευκότερην superscripto φαίδροτέρην, ut Plan. et Suid. uno loco, altero φαίδροτέρην. — 5 ἐρ' ἤ; Suid. — 6 τυνδάριδος Cod. — 7. « Suidas : δρέπεται; θέρηται, ἀπανθίζεται, τρυγᾶται. Et hunc locum excitat. Ex v. 8 idem : δῶδεν; ὄξει. Ex v. 9 : κηῶντι; εὐῶδει, τεθυμαμένῳ. Ex v. 10 : θυῶεν; εὐῶδες. Ex v. 11 : ἀμύσσω παρὰ τὸ αἶμα... καὶ ἀμύξω... ἀμύξε... ἀντὶ τοῦ ἐσπάρχεν, ἔξεσε. Ex v. 12 : λῦζει, ἀντὶ τοῦ ποῖαν φωνὴν τραγεῖαν ἀνείησιν. » B. — 8. « Εὐῶδει et κηῶντι sic junxit Hom. II, Γ, 382. Redolebat mulieris tumulus unguento crocino, quo viva usa fuerat. Conf. Statium Silv. II, el. 1, 157 seqq. » Jac. — 9 ἄσι Suid. pro ἤε etc. — 10 θυῶεν Hermannus ad Orph. p. 705, ob metrum (conf. Buttm. Gramm. § 62, n. 4, p. 248 Lob.); ἡ θυῶεν codd. et Suid. — 11. ἡ ἐπὶ Brunckius; ἡ; ἐπὶ codd. et Suid., quod defendi potest, sed illud melius dicitur. Bothius ἡς τ' ἐπὶ. Tmesis pro κατάμυξε. Codd. κατὰ β. Hesych. : βέθος; πρόσωπον, παρειά. — 12 ἐστονάχιζεν libri aliquot Suidæ. — 13, 14. « Quæ nisi concubitus omnibus communem fecisset, novum de ea, ut de Helena, Græciæ bellum exarsisset. » Jac.

CCXIX. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Λαῖδα τὴν Κορινθίαν. — 2. Id est, Gratiarum donis ornata. — 3. « Suidas aut memoria lapsus aut pravo deceptus codice habet φάος; ἡλιον in Χρυσοχάλινον, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, τερπνόν. Χρυσοχάλινος δρόμος; est *cursus qui aureis equorum frenis regitur*; quod epitheton cum εἰός neutiquam conjungi potest. » Brunck. — 5 ποθοῦντων nonnulli libri Suidæ, « qui hinc κηλῶματα; κηλοτυπίας. Ex v. 6 : κνίσματα; σπαράγματα. » B. — 6. Μύστην λύχνον, conf. Meleagrum VI, ep. 162.

CCXX. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Λαῖδα. — 1 ἀμφικελεύθον Plan. et Cod., qui ἀγχ; superscriptum habet, ut sit correctio ἀγχ; κελεύθου. Alterum etiam Mnasalca supra ep.

194, 2. — 3 ἀκοῆς edd. Plan. — 4 σέ γ' Wakefield. in Diar. Class. t. XXXIV, p. 21 et Jac.; σε Codex cum hiato; σ', ἐξάρμην Hecker. p. 349. — 5 πόσων Cod.

CCXXI. Lemma : εἰς Πατροῦσαν ἐταίραν Βυζαντίαν. « Ingenium Pauli Silentiarii refert; certe auctorem habet illius ætatis et disciplinæ. » Jac. — 2. « Hinc Suidas in Μύσαντος : ἐρυσας, ἤγουν ἐκάμυσας. Ex v. 3 : κωτίλος· πασοῦργος, ἡ κόλαξ, ἡ ἀπατεών. Ex v. 4 : λαμυρόν· εὐλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν. Ex v. 5 : δυσκίνητες· ἀμείλικτε, δυσμετάθετε. » B. — 3 κώτιλα Cod., et in fine αὐτοῦ superposito ἄ. « Sunt gratæ et jucundæ loquacitatis illecebræ. Sic Philodemus V, ep. 131 : ψαλμός καὶ λαλιῇ καὶ κωτίλον ὄμμα καὶ ὥδῃ Ξανθήπτης. — 4. Προπόσεις in conviviis, quibus meretrices interesse solebant, vocantur λαμυραὶ ab effectu : nam *secundi calices* non *disertos* tantum faciunt, sed multo sæpius *protervos*. — 5 αὐτῇ Cod. — 6. Ἡ refertur ad δυσκίνητε. *Inexorabilis* Pluto puellam rapuit aut ob solitam sævitiam, aut amore in eam commotus. » Jac. In margine Codicis : σημειώσαι ὥρατον.

CCXXII. Lemma : εἰς Τρυφόνιον ἐταίραν τοῦ Σακῶν (superposito θα, ut ex Σακῶν fieret Σαθακῶν, qui nulli sunt) ἔθνους ὀρυμμένην. Nimirum glossator non intellexit primum distichon. Scriptum epigramma in mortem Trypherae, puellæ, dum viveret, delicatissimæ. — 1 Τρυφῆρας Suidas v. Πέρος; sed Cod. et Plan. τρυφερῆς. Conf. V, ep. 154. — 2. « Τρυφόνιον, *columbula*, est inter blanditias amantium, ut ap. Plaut. Asin. III, sc. 3, 106, Casinæ I, 50. Sequentibus Tryphera dicitur *tenellarum* et *marcidarum meretricum flos*, ἀνθεμα i. q. ἄνθος [imo ἀνάθημα, *ornamentum, decus*, ut ἀναθήματα δαίτες; et alia]. Σαθακῶν Suidas exponit Διονυσιακῶν, sed veriorem interpretationem suppeditare videtur Hesychius, σαθακός pro σαθρός dici a Chiis referens. [« De quo vocabulo frustra consului Corayi Chiam Archæologiam. » B. Conf. etiam Thes. v. Σαθαζω.] Σαθακίδων, τουτέστιν ἐταίρων, Suidas. Nota nympha *Salmacis*, procul dubio ob eximiam luxuriam et molliorem sic appellata. Certe in versu Ennii ap. Cic. Off. I, 18 :

Salmaci, da spolia sine sudore et sanguine,

hoc nomen ignavo et imbelli homini tribuitur. — 3. Καλύθη in Cybeles sacris est ædícula deæ exstructa, circa quam sacerdotes et ministræ, θαλαμηπόλοι, Cybeles magno tympanorum et crotalorum cum strepitu, δοῦπα, saltabant; cujus ædiculæ simulacrum circumductum fuisse ab iis qui Magnæ Deæ causa stipem colligebant, notum est. » Jac. Ita etiam Brunck. Boiss. καλύθην simpliciter intelligebat « pergulam, locum computationibus aptum. » Cod. et Plan. δοῦμος, corr. Scaliger. — 4 θέων Cod. et Plan.; corr. Scaliger. — 5 Μούνη, una præ ceteris. Sed ἀμυρὶ γυναικῶν prorsus sine exemplo dicitur sive inter mulieres velis sive seorsum a mulieribus cum Toupio; non intelligo. — 6 ἀψαμένα Cod. superposito η. « Trypheram venustate et illecebris proxime ad Laidem accessisse ait. — 7 seq. Conf. Append. ep. 120. » Jac.

CCXXIII. Lemma : εἰς Ἀρίστιον Ξάκορον Κυβέλης. Nimirum Ξάκορος similis Trypherae, quam modo celebravit Philodemus. — 1 περὶ πεύκας Salmas.; περὶ πεύκαι; Plan. et Cod.; nam de Paulsenii testimonio fallitur Heckerus, qui optime contulit Rilianum VI, ep. 178, 1 seq. — 2 καὶ κυβέλη (sic) Cod. et Plan.; τῇ Κυβέλῃ Heckerus I, p. 235, « ut Διονύσιον μαίνεσθαι ap. Pausan. II, 7, 5; κόμαι... αἱ κείρονται τῇ θεῇ ib. c. 11, 6. Ex Latinis plurima conduxit Peerlkamp. ad Virg. Æn. t. II, p. 34, inter quæ *ululant*.

que Priapo, Juvenal. VI. 314. » Salmasius coniecerat ἡ περὶ πεύκας καὶ καλύθην. Conf. ad versum 3 præcedentis. Jacobs.: « Πῦφαι πλοκάμους de capitis rotatione accipiendum, quæ in fanaticis his sacris sollempnis erat. Eurip. Bacch. 150 : Βακχεῖς... τρυφερὸν πλόκαμον (sive πλόκον) εἰς αἰθέρα ῥίπτων, » etc. Boisson.: « De comæ jactatione monui ad Planud. Metamorph. p. 465. Conf. VI, ep. 281. Heliodorus I, 2 : τῆς κόμης ὑπὸ τῷ στεφάνῳ βακχεῖον σοδομένη; καὶ νότοις πλείστον ὅσον ἐπιτρεχούσης; (conf. ad Pachymer. p. 73). — 3. « Ἀωτὸς κερῶεις est cornu *Berecynthium*, sive curvus calamus, ad mentes bacchice estimulandas inprimis aptus; v. intt. ad Catull. LXIII, 22. » Jac. Hecker. confert Nonn. Dion. VIII, 26 : κερῶεντος κτύπον αὐλοῦ. — 4 ἀκρήτους Plan. præter edit. Nicol. Sab; κύλικα codd. Suidæ v. Ἀκρατος, probatum Toupio et Heckero. Verbum ἀπαεῖ λεγόμενον, sed cum κύλικα; egregium, χειλοποιεῖν Schneiderus et Mitscherlichius in χανδοποιεῖν mutabant, quod recte factum iudicabat Hecker. — 5 πελέαι; Cod., non πελέας. — 8. « Quid faciendum ex Codicis scriptura χάρτε· κεῖθ' ἄ μὲρῖνον; nondum reperi. » B. Planud. κεῖθιται ᾄδῃ per apertam interpolationem. Jac. coniciebat κεῖθιται ἄπνους; postea κεῖτ' ἀμύριστος, « *unguentis et odoribus destituta* (non unguenta redolens, sed putredinem) *jacet*, *quam olim fragrantæ coronæ tegebant*. » Heckerus κεῖθι, apud Inferos, nimirum κεῖθι (ἔστιν) ἡ μὲρῖνον; ἡ τὸ πῖν στ. etc., atque ita accepisse videtur byzantinus archetypi corrector, corripit ἄ opinatus. Cui hæc opposuit Piccolos : « *Mais si telle eût été l'idée du poète, il aurait probablement employé un autre mot que μὲρῖνον; pour contraster avec les couronnes de fleurs. Je ne doute pas qu'il n'y eût κεῖθι· ἐρίπναις*. » Recepti quod in posteriore Commentatione (I) coniecit Heckerus, κεῖθι μὲρῖνον οἰς... στεφάνων ἀνθεσι. Vide ad V, ep. 136, 3. Et cum κεῖθι intelligo non ἔστί, sed κρύπτεται.

Post versum quo pagina desinit quartum præcedentis epigr. in margine scripta aliâ manu lineisque ceteris obversis epigrammata duo, alterum ἀδίσποτον, Palladæ alterum, quæ leguntur in capite IX, ep. 61 et 397.

CCXXIV. Lemma : εἰς Καλλικράτειαν τὴν τεκοῦσαν ἑλκοὺς καὶ ἐνέαι τέκνα καὶ ζήσασαν ῥε' ἐναντούς. Ipsa loquitur. — 2 οὐδένης Cod. et Plan., corr. Jac.; οὐδεμῆς Plan. Temere edebatur οὐτε μῆς; a Schenckio ascitum, qui correxerat οὐδ' ἐνός οὐτε μ. — 4 σὺ κήπωνι Cod. et Plan. — Latine vertit Ausonius Epit. 34.

Viginti atque novem genetrici Callicratæ

Nullus sexus mors nihî visa fuit.

Sed centum et quinque explevi bene messibus annos,

In tremulam baculo non subeunte manum.

CCXXV. Lemma : εἰς Λαέρτην τὸν πατέρα Ὀδυσσεύς τὸν Ἰθακήσιον. In tumultum Laertæ temporis progressu collapsum. — 1. « Hinc Suidas : ψήγειν· καταμάσσειν, τρίβειν, ζυεῖν. Conf. IX, ep. 704, 1. » B. Heckerus confert Simouidis fr. 66 :

Ὁ χρόνος ὄξυς ὀδόντας
σύμπαντα ψήγει καὶ τὰ βιαιότατα.

— 2 δαπάνη Plan. edd. antiquæ. — 3 ἀκτῆς Hecker. Multo malim ὡς καὶ quam ὄξ. Confer ep. 654, 3, ubi critici ὡς recte improbarunt. — 4 λείπεται Cod. superposito ὁ. « Βαῖον ἀπο, id est ἀπασσι. Hæc verba post σχεδὸν pleonasmum habent speciem : prope a littore, exiguo, inquam, intervallo abest. » Jac. Neque hoc neque Heckeri commentum de præpositione et substantivo et adjectivo appositâ, ἀπὸ ψυχρῶν ἐξ ὑπερῶν, probabilitatem ullam habent. Fortasse recte

scriptum erat in Codice βαῖον ἀπὸ ψυχρῶν λεῖπεται ἔξ ὑπερῶν, (magnus et altus olim) Laertæ tumulus nunc βαῖος ἀπολείπεται, parvus et humilis relinquitur, restat a pluviis. Nisi ἀπολείβεται insolenter positum pro ἐκτίθεται, *lique-scit, diffuit*, ut habentur τήκω καὶ λείδω juncta. — 5 μὲν Cod., alterum Plan. Ἀοιδᾶς Homeri, quibus Laertæ nomen et laus celebratur. — 6. Ἀμυδύνειν, quod alibi ἀμαυροῦν, imminuere alicujus rei vim et splendorem.

CCXXVI. Lemma : εἰς Ἀγάθωνα στρατιωτῶν ἐν Ἀδδύροις. — 1. « Hinc Suidas : αἰνοβίας πολυμικός. Ex versu 4 idem : ἡνέρισεν ἐφόνευσεν, ἐσκόλευσεν. Et ex eodem hoc versu forsitan dativum στροφάλιγγι, τῇ συστροφῇ, excitavit in στροφάλιγγι, ἡ συστροφή. Aliam illi Suidæ loco originem quaerebam ad Maria. p. 122; forsitan et hic falsus est illic. » B. — 2. Ἐπὶ πυρκαϊῇ, dum cremabatur corpus, in rogo, ad rogum. Heckerus hæc : « Ad sententiam apte conferri possunt Append. ep. 275, 2 : ἀμρὶ δ' ἑμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λέως » ep. 401, 7 : ἀμρὶ δέ μοι καὶ δῆμος ἄπας ἐδάκρυσεν. Sed ita mihi verba ἐπὶ πυρκαϊῇ supervacanea videntur et omnino aliena; quamobrem poetam scripsisse puto : πᾶς ἐπὶ πυρκαϊῇ ἦδ' ἐπέθῃσε πόλις, id est ἡμοσίᾳ ἐθαψε. » Vir d. ap. Jac. et Schneidewinus in Delectu p. 371 corrigebant ἐγόνσε, sed integerrimum est ἐθόνσε. — 4 ἡνέρισε Plan. Στροφάλιγγι proprie dicitur de pulveris turbine.

CCXXVII. Lemma : εἰς Κριναγόρην στρατιωτῶν τὸν Ἀρρισιέα (sic). Qui de Larissa patria rescire non poterat, nisi ex integro titulo, cui subjecta disticha. — 2 « Confer Callimach. Lav. Pall. 44 : Minerva Ἰππων καὶ σακείων δδομένα πατάγω. — 3. Κάλυμμα hic accipe de tumulo, qui parvus erat in regione angusta, sed fortium virorum feraci. » Jac.

CCXXVIII. Lemma : εἰς τὸν τάφον Ἀνδροτίωνος καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικός. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 171. » B. Sepulcrum a vivis sibi structum loquitur. — 2 οὐδ' ἐνός Cod., quod præfert Dorvill. — 4. Extremis similia in Gregor. Naz. epigr. 85 (cap. VIII) indicavit Jac. — Latine vertit Ausonius Epit. 37 :

Me sibi et uxori et natis commune sepulcrum
Constituit seras Carus ad exsequias.
Jamque diu monumenta vacant : sitque ista querela
Longior, et veniat ordine quisque suo,
Nascendi qui lege datus : placidumque per ævum
Condatur, natu qui prior, ille prior.

CCXXIX. Lemma : εἰς Θρασυβούλον τὸν Λακεδαιμόνιον ἐπὶ πλῆγας ἐπὶ τοῦ στήθους δεξάμενον. Iterum legitur infra post epigr. 721, cum lemmate : εἰς Θρασυβούλον υἱὸν Τυννίχου τὸν Λακεδαιμόνιον. « Est etiam in Arsenii Violeto p. 454. » B. Narrat Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 235, A : Τύννιχος, Θρασυβούλου τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, εὐρώστως ἤνεγκε καὶ ἐπιγράμμα εἰς αὐτὸν ἐγένετο : Τὰ ν Πιτάναν κτλ., quæ est urbs ad Eurotam sita. — 1 τὰι πιτάναι Cod. hic et Plan., οὐκεπιτάνας (ἡ posito super priore α) Cod. altero loco, i. e. οὐκ Πιτάνας, quod dedit Boiss. Accusativum ex Plut. recepit Brunck., recte, ut mihi videtur; dativum pro εἰς Πιτάναν servabat etiam Meinek. p. 86. — 3 ἀντὶα Plut. et Cod. altero loco (ἀντὶα); hic cum Plan. πρόσθια. — 4 sic Cod. hic; πυρκαϊῇ; Plan.; πυρκαϊῇν εἶπε φέρων Cod. altero loco; οὐκ ἐπὶ πυρκαϊῇ; T. εἶπε τάδε Plut. — 6. Ἐμῶν, sc. ἐμῶν ἀξίων. Inaud feliciter vertit Latine Ausonius Epit. 24.

CCXXX. Lemma : εἰς Δημήτριον Λακεδαιμόνιον ὑπὸ τῆς ἰλίας μητρὸς ἀνακαθέντα. Expressum e Τυμναῖ epigrammate infra 433. — 1 bis legitur in Cod., et ap. Suidam v.

Τρέσας, ἀντὶ τοῦ φυγῶν, φοβηθεὶς, δειλιάσας. « Spartanorum loquendi usum servavit poeta in hac voce. Plutarch. Ages. c. 30 : τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. — 2. Ὀπλιστὰν κόσμον, sc. τὰ ὅπλα, scutum inprimis, quod servatum decus, abjectum infamiam conciliabat. — 3. Hiatum, Δαμάτρε, αὐτίκα, pausa excusat. » Jac., alia exempla asserens. — In margine Cod. legitur epigr. Juliani, quod in serie infra IX, 447.

CCXXXI. Lemma : εἰς Ἀρισταγόραν Ἀμβρακίωτην. Iterum legitur infra post epigr. 438. « Ubi lemma : εἰς Ἀριημένην υἱὸν Θεοπόμπου τὸν Δωριέα » scilicet propter scripturam versus secundi in altero loco :

Τεθνάμεν ἢ τὸ φυγεῖν εἴλετ' Ἀριημένης,

ut corrigendum est Ἀριημένης; scriptum. — 1. Hinc Suidas : βοαδρόμος, ὁ βοηθός. » B. Cod. hic ἀμβρακίας superposito ης. « Schneidero judice epigramma ad illud tempus pertinet, quo Philippus Demetrii filius cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante Polybio IV, 61. Ex antiquiore autem si poeta expressum est, putaveris scriptum esse in Lacedæmonium aliquem ex iis qui anno septimo belli Peloponnesiaci, ol. 88, 4, ab Ambraciæ civibus præsidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. Diodor. XII, 63. » Jac. — 2 sic Plan. et Cod. hic, nisi quod ἀριστογόρας. Suid. ἡ φεύγειν ἤθελεν, omisso Ἀρ. De altera lect. supra Boiss. — 3 sic Cod. altero loco; hic υἱὸς Τεμπόμπου, Plan. υἱὸς Θ., sine art. — 4 οὐ ζωᾷς Cod. hic et Plan.; altero loco οὐχ ἦδας, « quod præstuli ut elegantius; conf. ep. 254 et 258. » Jac. Sed Boiss. : « Apogr. Par. ibi οὐχ ἡμᾶς, scilicet ἦδᾶς. Mihi οὐ ζωᾷς fortius dictum videtur. »

CCXXXII. Lemma : εἰς Ἀμύντορα υἱὸν Φιλίππου. In Plan. Any/w inscribitur, « ex compendiis, ἀντ. et ἀντιπ., orto errore hic et mox ep. 236. » Jac. — 2 μάχης Cod. superposito α. — 3 rectius ἡγαγε. — 4 ἐτάρωι Cod.; ἐτάρων Plan. et Suid. v. ἴτους, περιφέρεια ὅπλου, ubi plerique codd. ἐχων.

CCXXXIII. Lemma : εἰς Ἀδίων Ῥωμαίων στρατιωτῶν ταυτὸν ἀναίρησαντα. — 1 στρατὶς Cod., non στρατίνης, ut Plan. et edd. — 2 τωρεῦσας Cod. a pr. m., σ a correctore. « Στέμματα de torquibus intelligenda, ut intellexit Philippus in sequenti epigrammate Apollonidam imitatus : ψαλιώσας αὐγένα στεφάνους. De torquibus qui honoris causa viris fortibus donabantur, v. Tacit. Ann. II, 9, Quintil. VI, 3, 79, Sil. Ital. XV, 255, al. » Jac. — 3 εἰς ὑπάτην Cod., Plan., et testatur Suid. s. v. « Sed quinam morbus sit ὑπάτη νόσος, non intelligo, neque adjectivo ὑπατος tribui potest vis *insanabilis, letalis*. Quare scribo εἰς πυμάτην. Recte autem dictum ὠλισθανεν εἰς τέρμα ἀφυκτον, i. e. εἰς ἄδου, ut est Append. ep. 238, 1. Infra ep. 273, 3 : ἀπόλυσθον δὲ βίοιο. » Hecker. Certissima emendatio. — 4 ἐς ἰδ. Cod., idemque cum Plan. et Suid. ἐμπανές, quod correxit Heckerus, coll. v. 4 sequentis ep., ἐργων μαρτυρίην. « Εἶδεν εἰς... ad virtutem suam recurrit et ab hac salutem petivit. Sic dicitur βλέπειν, ὁρᾶν εἰς τι. » Jac. Qui ἐμπανές in Delectu p. 423 accipiebat pro ἀμφαδόν, *manifesto*, in notis mss. autem Reiskii conjecturam amplexus posuit

νοῦσον δὲ εἰς ὑπάτην ὠλισθανε, τέρμα τ' ἀφυκτον
εἶδεν, ἀριστεῖν ἐφ' ὅθ' αὖτε εἰς ἰδίην,

secundum hæc Philippi ; ὁράμεν ἐς προτέρην ἐργὸν ἀρσενα μαρτυρίην. — 5 ἐὼν ἐγχο; Suidæ libri meliores; θνάσκων Cod. — 6 ἔχοι Plan.

CCXXXIV. Lemma : εἰς ἕτερον Αἰλίον Ἀργεῖον στρατιάρχην. Vide ad v. 1. — 1 ἄργους πρόμος Cod., Plan., etiam Suidas, cod. Leid. ἄργους. Sed Ἀρεος corrigere cum Brodæo, Kustero et Brunkio non dubitavi; cetera prorsus omnia Apollonidæ imitationem poetam ex Ἄλιο Romano Argorum civem Ἄλιον fecisse inexcusable est. « Hinc Suidas : θρασύχειρ· τολμηρός. Ex v. 3 : τηξίμελ' ἑθοροποιῶ. Et : κεκολυμένοι· ἀδυνάτως ἔχων, ἀμνηγανῶν, ἐκτετηγμένοι. » B. In fine Plan. ὁφ' εἰδῶς, unde Scaligeri acumen veram lectionem eruerat. — 3 ἔραξε etiam Suidas bis; ἔραξε Heckerus, coll. Apollonida v. 4 : εἰ δ' ἐν εἰς ἀριστεῖν ἰδίην. Sed sententiam illius qui commode expressit, Philippum cur ipsas etiam locutiones sequi cogamus? Confert Jac. Plinium Epist. III, 7 : *Erat illi natus insanabilis clavus, cuius tædio ad mortem irrevocabili constantia decurrit.* — 4 προτέρων Plan.; alterum Suidas quoque.

CCXXXV. Lemma : εἰς Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον ἐν Μαγνησίᾳ τελευτήσαντα. Conferenda epp. 73 et 74, et not. — 1. « Μὴ μέτρη, noli æstimare. Eadem vi *metiri* usurpatur; respondetque τεκμαίρου. » Jac., qui recte dimisit priorem conjecturam τηλίκον, quam Bothius sublegit. — 2 μὴ δὲ Cod. — 3. « Ὀκιάσι : nam primus Themistocles ἐπεχείρησε τοὺς πολίτας ἐμβιβάζειν εἰς τὰς τριήρεις, Plut. Them. c. 7. » Jac.

CCXXXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐν Μαγνησίᾳ. In Plan. *Ἀντλᾶ* tribuitur; conf. ad ep. 232. — 2 κατοτροπής Plan. Conf. ep. 74, 3 seq.

CCXXXVII. Lemma : καὶ Φιλίππου Θεσσα., post versum tertium autem, ubi nova pagina incipit : Ἀλφίου (sic) Μιτυληναίου. In marg. : ἔως ὧδε τὰ Θεμιστοκλέους ἐπιγράμματα. — 1 seqq. bene explicat Jac. : « Res a Themistocle gestæ argentur commemoratione potentiæ Persarum, in *montibus* perfossis, *mari* ponte juncto, *fluminibus* hominum copia siccatis conspectæ : quæ tria semper junguntur a poetis et sophistis, ubi de Xerxis copiis agunt. His rebus poeta addit Ἀητοῖδην testem, Solem, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. » — 3 ῥοῦν (sic) Cod. — 4 ἄρη Plan. — 6 κηρύσσει Plan. « Conjeceram Θεμιστοκλέους ἵνα λήμα κηρύσσει Μάγνης δ., ut magni viri indolem ex tali ornatu sepulcri apud se siti conspiciendam præbeant Magnesii. Sed ἵνα esse videtur *ubi*, et sensus : illa omnia ponenda esse et signanda ibi, *ubi* populus Magnesius Themistocli monumentum, tanquam præconem rerum gestarum, posuerit. Κηρύσσει enim prægnanti vi accipiendum; nisi forte positum est pro εὐχεται, αὐχέι. » Jac.

CCXXXVIII. Lemma : εἰς Φίλιππον τὸν βασιλέα, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου. In Plan. ἀθλον. — 1. Ἐς Ἄρεα βῆσα dictum videri ex imitatione homerici usus verbi ἐπιβῆσαι cum genitivo observat Jac. — 2. *Ἄργε* urbs, commune sepulcrum regum Macedonicorum. — 3 οὐδὲ τις Cod.; alterum recte Plan. Ad Alexandrum respici apparet. — 4. Non debebat Jac. (cum Grotio) τοῦτο pro οὗτο; accipere, quod in tali loco fieri non potest. Dicit : etiam hoc, quod sublimiora jactare potest, nostro sanguini, origini ex nobis debetur.

CCXXXIX. Lemma : εἰς Ἀλεξάνδρον βασιλέα, et rursus : εἰς Ἀλ. τὸν Μακεδόνα. — 1 φρεῖσθαι Cod. et Suid. in Φάτις· φῆμη, λόγος. Alterum Plan. — 2. Apollo enim per Pythiam Alexandro dixerat : ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ, Plut. Al. c. 14. « Conf. Plan. ep. 369. » B.

CCXL. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀλεξάνδρον. In Plan. *Parmentioni* inscribitur. — 1. « Sic, ἀείδῃ, libri omnes sine

sensu. Optime emendavit Bentleius ad Horat. p. 317, ἦν τις ἐρείθ, *quærat, interroget ubi sit!*. » Brunk. Jac. conj. ἦν τις ἀρείθ, *si quis circumspiciat, videre cupiat*. Bothius : « Vulgatum ἀείδῃ significare videtur *canere instituit*; sicut interdum verba nonnisi voluntatem expriment agendarum earum quas significant rerum. »

CCXLI. Lemma : εἰς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα τὸν μικρὸν τὸν νεώτερον, τελευτήσαντα. Cui lemmati nota appicta : ζῆται τίς οὗτος. Nescitur enim cuius sit Ptolemæorum epitaphium. — 1 σοι Plan.; τοι Cod. et Suid.; tres deinde ἐπιμυρία. Junge σοι ἐπι. Sic Jac. ad Anal. et in Delectu p. 310; in Palat. jungebat ἐπιμυρία, « dictum ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ πολλά. » Per notum zeugmaticum genus sequentia alteri substantivo μάτηρ sunt accommodatiora. — 2. « Hinc Suidas : τείρει· καταπονέει. Ex v. 4 : ἐνοφερὸν μέλαν, σγοτεινόν. Ex v. 9 : θοιήτωρ, ὁ κατεσθίων. » B. — 3. τίθηνητερ' vulgati ap. Suid., sed meliores libri τίθηνητήρ. « Pædagogus Ptolemæi, vir, ut videtur, fortis et bellica laude clarus : quare ei ἀνδρομάχοι χεῖρες tribuuntur. Similiter infra ep. 404 : κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλίτιν θύνα. » Jac. — 4 ἀνδροτόνους Suid. in Ἀνοφερὸν, sed alterum in Τίθηνης. — 5 ἐάνωτ [sic] δάφατο Cod.; ἐάνω δάφατο Plan. et Suid. bis; corr. Scaliger et Bentleius. Hesych. : ὀλόπειν· τίλειν. « Sed emendationis veritas in primis apparet ex Callimachi H. in Dian. v. 76 :

Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἰδράξω χαίτης,
ὠλοψας δὲ βήξει. »

Jac. Deinde Cod. χαίτην, superposito αν. Intelligendus autem velut genius *Ægypti*. — 6. Quærit Jacobsius : « Num nuntio de regis luctu accepto, ejus miserita? Alia enim causa non apparet cur amplæ Europæ regiones pueri mortem luxisse dicantur. » Sed non novit aulicorum adulatio sanæ mentis terminos. — 8 et 9 versus in margine scripti; librarius in serie omiserat. — 9 θοινάτορα Brunk. melius; ὄλη; Suid. — 10. σκηπτρον Suid. et Cod., sed hic α superposito. — 11. « Sensus : Ex tenebris his, quibus mors te velavit, non abibis ad tenebras inferni regni, sed in Olympum. » Jac. Cod. δεῖ γάρ, superposito η.

CCXLII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Αεωνίδου (sic) τελευτήσαντας ἐν Θερμοπύλαις. « Ad quos referri epigramma vel primus versus non patitur. Neque magis procedit quod Brodæus de Thebis ab Alexandro dirutis suspicatur. Vanum est in talibus hariolari. » Jac. — 4 θνάσκειν Cod. In marg. editionis Wech. : γράφεται, καὶ ἐν τισιν περὶ τοῦ (?) ἀντι πατρίδος.

CCXLIII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Αεωνίδου (sic) τελευτήσαντους τοὺς μετὰ Αεωνίδου (sic). « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. VII, 225, n. 349. » B. Ubi historicus : ὁ δὲ κοινῶς ἐστίν .. ὅκου νῦν λίθινος λέων ἔστηκε ἐπὶ Δεωνίδῃ. — 4 Λακεδαιμόνιον Boissonadius et Heckerus Comment. Callimach. p. 74; μῆδων καὶ λακεδαιμονίων Cod.; Μῆδων καὶ Λακεδαιμονίων Plan.; Μῆδων καὶ Λακεδαιμονίας conj. Jac., « in quo elegans foret orationis varietas. » — 5 ἔπ' (superscripto ἐπ' a correctore) ἐμείο βοόστρυχον Cod.; ἐπ' ἐμείο βοόστρυχον Plan. et Suid., præter optimum Paris., βοόστρ. præbentem; quod plurimis modis emendare conati sunt critici : ἐμείο πυροβοόστρυχον vel διαβοόστρυχον Brodæus; πολυβοόστρυχον vel πολυβοόστρύχον Jacobsius; εὐδοόστρυχον Scaliger et Toupius, « quod Larcher. videtur probare [probavit et Bernhardys], a Brunkio et a me receptum. Probat et ἐπ' ἐμείο καταβοόστρυχον. » B. Casaubonus ἐμείο τανύτρυχος. Alia omitto. Mutatione prope nulla Heckerus ἐπ' ἐμείο ἰοβοόστρυχον, quod sic tuietur : « Non

solum exstat τὸ μέλαν ἴον, sed aliud violarum genus dicitur ἴον κρόκεον, viola *flava, lutea, pallens* apud Latinos. Hinc Pindarus Ol. VI, 55 : ἰὼν ξανθὰ ἰς ἀκτῖσιν. Idem Pindarus Venerem dixit ἰοδόλερον ap. Lucian. Pro imag. c. 26, id est, flavis capillis in superciliis ornatam. Et Bacchus qui vulgo ξανθοκόμη; audit, est ἰόπλοκος infra IX, ep. 524, 10. Epitheton igitur ἰοδόστρυχος non differt a ξανθοκόμος, quo aliis locis leonem dictum invenias. » In fine θήρης (non θηρός;) Cod. et Suidas. Unde Bernardus βλοσυρόν λῖν εἰκόνα θήρης. — 6 « Hinc Suidas : τὰ γὰρ ἡγεμῶν. Larcherus conjecit τοῦ βαγοῦ. Hesychius quidem nomen βαγός pro βασιλεὶ Lacedæmonis tribuit; sed Lollo Basso non tribuit. » B.

CCXLIV. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς τριακοσίους τῶν Λακεδαιμονίων. Immo in trecentos Spartanos et Argivos, qui de Thyreatico agro pugnaverunt. Vide ad v. 4. — 1 βίσις Cod., qui etiam alibi in initialibus literis carminum vitium trahit. « Hinc Suidas : θυρόν καὶ θυρίον· πηδητικόν, ταχύν, πολεμικώτατον. » B — 3 ἐπ' ἄλλῳ Jacobsius; ἐπ' ἄλλον Plan. et Cod., hic superposito ω. — 4 Θυρεάι Jacobsius, ut in iisdem verbis scriptum ap. Chæremone in infra ep. 721, 2; θυρεά Cod. et Plan. Ad idem argumentum pertinent etiam ep. 430, 431. Boiss. hæc adscripsit excerpta eschol. Wech.: Πausanίας μέντοι ἐφιστὺν δύο μὲν Ἀργεῖους, ἓνα δὲ Σπαρτιάτην. Φησὶ γὰρ (II, 32, § 5) « Θυρεά χωρίον ἐστὶν ἃ ἐνθα δὴ ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς γῆς ταύτης λογάδες Ἀργείων « τριακοῖσι πρὸς ἀνδρας Λακεδαιμονίους ἀριθμὸν τε ἴσου; « καὶ ἐπὶ λέκτου; ὁμοίω; ἀποθανόντων δὲ ἀπάντων πλὴν ἐνός « Σπαρτιάτου καὶ δυοῖν Ἀργείων, τοῖς μὲν ἀποθανοῦσιν « ἐχώσθησαν ἐν ταῦθα οἱ τάφοι, τὴν δὲ χώραν οἱ Λακεδαιμό- « νιοι, γενομένοι πανόημει σπρῖσιν ἀγῶνος πρὸς Ἀργεῖους, « κρατήσαντες βεβήκας, παρατυχία ἐκαρπούντο καὶ ὑστερον « Αἰγινήταις ἔδωσαν ἐκπεσούσιν ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκ τῆς νήσου « τὰ δ' ἐπ' ἐμοῦ τὴν Θυρεάτιν ἐνέμενον Ἀργεῖοι φασὶ γὰρ « ἀνασώσασθαι δίκην νικήσαντες.... »

CCXLV. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς Λακεδαιμονίους. « Falsum lemma. Schol. Wech. ad v. 3 : οὗτοι ἴσω; εἰσὶν οἱ Ἀλεξάνδρῳ καὶ Μακεδόσιν ἀντιτεταγμένοι, ὧν ἦν καὶ πολυάνδριον τῶν Θηβαϊκῶν πύλων οὐ μακρὰν, ὡς Πausanίας ἐν Βωιωτικῷ. (c. 10, 1) ἢ μάλλον τὸ ἐπίγραμμα ἐπεγέγραπτο τοῦτο τῷ πολυανδρίῳ τῷ ἐν Χαιρωνείᾳ τῶν ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον ἀγῶνι ἀποθανόντων. » B. Idem sensit Brodæus. — 3 σώζειν περὶ Cod.

CCXLVI. Lemma : εἰς τοὺς ἐν Ἰσθμῷ Περωσῶν πεπτωκότας ἐν τῇ πρὸς Ἀλεξάνδρον τὸν Μακεδόνα μάχῃ. — 1 προβόλησιν Plan. — 4. « Hinc Suidas : οἶμος· ὁδός. » B.

CCXLVII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Φιλίππου τοῦ νεωτέρου πεσόντας τρισμυρίους. Scriptum post pugnam ad Cynoscephalas pugnatam, « cujus victoriae gloriam (ut Livii verbis utar XXXIII, 11) Ἄετολι in se rapiebant et vanitate sua omnium aures offendeabant. » Addit Plutarchus, Vita Flam. c. 9 : ὥστε καὶ γράφεσθαι καὶ ἀρεσθαι προτέρους; ἐκείνους; ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἰδιωτῶν ὑμνούντων τὸ ἔργον. Ὁν μάλιστα διὰ στόματος ἦν τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα Ἀκλαυστοῖς... (et totum apponit.) Τοῦτο ἐποίησε μὲν Ἀλκαῖος; ἐρυθρίων Φιλίππῳ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιφύσεσθαι; λεγόμενον δὲ πολλοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν μάλλον ἥνια τὸν Τίτον, φιλοτιμούμενον πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἢ τὸν Φίλιππον. ... Διὸ καὶ ὁ Τίτος; τὰ ὑπόλοιπα τῶν πραγμάτων ἐπραττε καθ' ἐαυτὸν, ἐλάχιστα φροντίζων τῶν Αἰτωλῶν. — 1. « Ἀκλαυστοὶ καὶ ἀπαπτοὶ : hanc juncturam epithetorum illustravi ad Euripidis Hecub. 30. » B. Revera longissimo tempore insepultos jacuisse apparet ex his Livii XXXVI, 8, de sexto post illas res gestas anno : Antiochus... Phi-

lippum Megalopolitanum cum duobus millibus hominum ad legenda ossa Macedonum circa Cynoscephalas, ubi debellatum erat cum Philippo, misit; sive ab ipso, quærente sibi commendationem ad Macedonum gentem et invidiam regi, quod insepultos milites reliquisset, monitus; sive ab insita regibus vanitate. Tumulus est in unum ossibus, quæ passim strata erant, coacervatis factus. « Alcæi epigramma igitur (observat Jac.) videtur compositum antequam tumulus ille exstructus esset. Quod vero tumulus commemoratur, τῷδ' ἐπὶ τῷ μῶφ, hoc Wesselingius monet non proprie de sepulcro accipiendum esse, sed de ipso Thessaliæ campo, in quo occisi contra Græcorum morem insepulti manserant. » Quod artificium qui sani sit judicii probabit nemo. Sed bonum factum quod Plutarchus parodiam servavit hujus versus : ὁ μὲν γὰρ ἀντικωμωδῶν, inquit, τὸν Ἀλκαῖον τῷ ἐλαγίῳ παρέβαλλεν.

Ἄρλοιοι καὶ ἀφύλλοι, ὁδοί πορεύ, τῷδ' ἐπὶ νώτῳ
Ἀλκαίῳ σταυρὸς πηγνυται ἡλιδατος,

unde νότῳ a Plutarchi editoribus Alcæo quoque rectissime est restitutum. — 3, 4 versus ex Plutarcho addiderunt Brunckius et Heckerus I, p. 6. Vix ullius momenti est quod opponere Jac. : « At alter horum versuum, 4, est ex alio epigrammate Alcæi, App. Plan. 5. » — 6 θάνατον. ὡς Cod. « minus recte ». Salm.

CCXLVIII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδῃ (Λεωνίδου Boiss.) μαχεσαμένους πρὸς Πέρσας ἐν Θερμοπύλαις. Sine nomine poetæ ap. Herodot. VII, 128, Diodor. XI, 33, Aristid. Or. t. II, p. 380=512 Dind. — 1 τῇδε τριακ. Schneidewin. διακοσίαις Diod. — 2 sic etiam Herodoti libri pæne omnes, Πελοποννήσου ceteri.

CCXLIX. Cod. Σιμωνίδου. Sine nomine poetæ ap. Herodot. VII, 128, Diodorum XI, 33, Lycurg. Or. in Leocr. p. 163=215, Strabon. IX, p. 429; Simonidi tribuit etiam Cicero Tusc. I, 42, ubi ita vertit :

Dic, hospes, Spartæ, nos te hic vidisse jacentes,
Ium sanctis patriæ legibus obsequimur.

« Exstat et ap. Arsen. Viol. p. 118. » B. — 1 sic etiam Lycurg.; ὡς ξέν' ἀπάγγ. Strab.; ὡς ξέν' ἀγγέλλειν Herodot. et Suid. v. Λεωνίδης; , cujus optimi tamen libri ἀγγελε. — 2 ῥήμασι περὶ Cod. et Herod., « quod Lacedæmoniorum sermone dictum est; ceteri κείνων περὶθόμενοι νομίμοι; communi Græcorum usu scripsere. » Hermann. Notæ Spartanorum ῥήτραι.

COL. Lemma : Σιμωνίδου εἰς τοὺς αὐτοὺς. « Non in eodem Leonidæ milites, sed in Corinthios qui in pugna Salaminia perierant, teste Plutarcho De Herod. malign. c. 39, p. 870, E [qui distichon affert]. Quattuor versus Brunckius addidit ex Aristide Orat. XLIX, t. II, p. 380=512 Dind. Gallice vertit Larcher. ad Herodot. t. VI, p. 499. » B. In schol. ad Aristid. Panath. p. 136 (52 ed. Fromm.) hoc distichon cohæret cum ep. 257. Jac. — 1 ἀμῆχ; ἔστηκ. Arist. « De locutione ἀμῆχ; ἐπὶ ξυκοῦ μὲνui ad Anecd. t. II, p. 199; ad Theognid. 557. Adde Erasmus Adag. I, 1, 18; Walz. ad Arsen. p. 226; Blomfield. Gloss. Choeph. 870; Kiessling. ad Theocr. XXII, 6; anon. in Diario Classico t. XVII, p. 208. Gregorius Naz. Orat. XXII, p. 408, 2 : ὡς ἐπὶ ξυκοῦ τὰ πράγματα εἰστίκει τότε παντὶ τῷ τῶν Ἑβραίων γένει. Idem in carminibus, t. II, p. 26 :

Ἐπὶ ξυροῦ βέβηκεν ἡ σῶσέσθ' ἔτι

τὸ σπυρνὸν ἡμῶν δόγμα καὶ σιδήσιμον,
ἢ μηκέτ' εἶναι, τῇ στάσει διαβρύν.

Conf. et IX, ep. 475 2. Milton Paradiso Recup. I, 93 :
Ye see our danger on the utmost edge of hazard. » B.
— 2. Pergit schol. Aristid. : ῥυσάμενοι

δουλοσύνης· Πέρσας δὲ περὶ φρεσὶ πῆματα πάντα
ἤφαμεν, ἀργαλῆς μνήματα ναυμαχίης·
δοτία δ' ἄμμιν ἔχει· Σαλαμῖς· πατρίς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνήμ' ἐπέθηκε τότε.

Versu 3 ἄμμιν Brunck. pro scripto ἡμῖν. De his recte
Schneidewinus p. 154 : « Quæ si sint Simonidis, cur omi-
serit Plut., schol. et Anthologia utraque intelligi nequit.
Nobis hæc inanis loquacitas poeta Ceo siquid aliud indigna
videtur. Resectis istis versibus Simonidis ingenium agnos-
cas : ne quid nomina sepulchrorum desideres, in urbe patria
sepulti erant. Personati Simonidis versus, quibus rhetor
imponi sibi passus est, doricam dialectum fere exuerunt.
Ceterum ex flosculis simonideis non imperite conserti
sunt. » Simpliciter positum ῥυσάμενοι ansam dedit sup-
plementi, neque raro emblemata et supplementa recentia
genuit antiquorum scriptorum sobrietas.

CCLI. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας.
In Plan. est ἀδῆλον. — 2 θανάτοι' Ahrens., quam formam
genitivi non memini videre elisam; ῥυσάμενοι θανάτου δ'
Schneidewinus. Hemistichiorum sedes pessime permutat
Friedemann. De med. syll. pent. p. 287. — 3 καθύπερθε
Cod., quod recepit Boiss.; vulgo καθύπερθεν. — 4. Com-
parant Horatiana, Od. III, 2, 21 :

Virtus recludens immeritis mori
Cælum, negata tentat iter via.

CCLII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς. Item ἀδῆλον in Plan.
Incertum an in trecentos Spartan scriptum sit. — 1 ἐνό-
πιον Casaubonus et Jac., qui comparat alterius Antipatri
verba, ep. 493, 4 : (pro patria) αἰδᾶν ἀλκίμον ἐλόμεθα.
Cod. et Plan. ἐνόπιον, quod nemo explicuit, tacite redu-
cebat Boiss. In fine ἀπερ ἄλλο; Cod., ἀπερ ἄλλοι Plan. Ja-
cobsius ἄλλο; servabat, « subaudito τις. » — 2. Recte
explicuit Jac. : *pro virtute, quam pugnantes præstite-
runt, laudem et gloriam nacti sunt*, præeunte Schæfero
ap. eum p. 973. Vide Thes. v. Ἀρετή.

CCLIII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς. Sine nomine auctoris
in Plan., cum nomine bis apponit schol. Aristidis in Pa-
nath. p. 58 et 357 Fromm. (p. 155 Dind.). — 1 ἀρετῇ;
Cod. superposito α. — 3 σπεύσαντες liber unus schol.;
ἐλευθερίην alius; ἐλευθερίαν duo, Cod. et Plan.; παραθεῖ-
ναι unus schol. — 4 ἀγεράντω Plan.; ἀγεράτω Cod., inter
quod et ἀκεράτω variant libri schol.

CCLIV. Lemma : εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. « Epi-
gramma egregie quadrans in equites Athenienses, qui initio
belli Peloponnesiaci, quum plerique Græci in Athe-
nienses coorti essent, patriam a Peloponnesiorum injuriis
defendebant. Quare a poeta Ceo profectum esse nequit,
ut recte observavit Jacobs. Nec forma epigrammatis si-
monidea. Fortasse dicuntur ii Athenienses, qui quum Ar-
chidamus primo statim anno belli in Atticam irrupisset,
occubuerunt in infelici pugna περὶ τοὺς Πείτους καλούμε-
νους, Thuc. II, 19. » Schneidewin. p. 224. — 4 Ἑλλήνων
Schneidew. pro edito Ἑλλάνων. In fine Cod. μαχόμενοι,
in marg. : γρ. μαρνάμενοι, ut Plan.

CCLIV *. Lemma : εἰς Βρότταχον, Σιμωνίδου. In supe-

riore margine paginæ diversa manu scriptum epigr. cum
hoc lemmate. Additum : τοῦτο διςσῶ; κεῖται. Sed alibi in
Codice non exstat. — 1 κρή; Cod. — 2 aut ἐμπορίαν cum
Schneidew. scrib., aut γενεῖν.

CCLV. Lemma : εἰς ἐτέρους προμάχους· Θεσσαλῶν. Stan-
leius putavit particulam esse elegiæ quam Æschylus in eos
scripsit qui in pugna Marathonia occubuerant, teste Vitæ
Æsch. scriptore : κατὰ δ' ἐνίον; (Æschylus in Siciliam ad
Hieronem secessit) ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας;
ἡσσηθεῖ; Σιμωνίδῃ. Sed ad *Ossam* perierunt quos
poeta celebrat. Unde glossator Θεσσαλῶν; loquitur, neque
tamen constat quas pugna dicatur et quo tempore pu-
gnata. — 1 μενεγχεῖς; Cod. — 3 ζῶν Plan.; * ζῶν super-
posito οἱ Cod.

CCLVI. Lemma : εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις
καίμενους. Sine poetæ nomine affert Philostr. Vit. Apoll. I,
24 : « Conf. ep. 259. Gallice reddidit Larcher. ad Hero-
dot. VI, n. 206. » B. In primo bello Persico Datis, quum
Eubœam cepisset, multos captivos in Persiam ad regem
misit, quibus Darius vitas sedes assignavit in regione
Cissia; v. Herodot. VI, 119 et Philostr. l. c. In hos si
scriptum est epigramma nostrum, non satis apparet quo-
modo in medio Ecbatanæ agro sepulti esse dicantur,
quum Ecbatana a regione Cissia Susisque (ep. 259) satis
longo intervallo sit dissita. Nisi igitur alii Eretriensium
prope Susa, alii in agro Ecbatano collocati sunt, Ecbatana
pro Media, hæc pro universo Persarum imperio dicta vi-
deri debet. Jac. — 1 βαθύρροον οἶσμα πλέντας ap. Phi-
lostr., qui *nautarum* Eretriensium sepulcro inscriptum
dicit, ἐπὶ ναυτῶν τε καὶ ναυκληρῶν σήματι. — 2 καίμεθ' ἐν
Plan. et Phil., cujus « cod. Paris. 1696 καίμεθ' ἐνίμμεσ-
σάτω. » Boiss. Codex Anth. καίμεθα ἐν μ. Jacobsius con-
jiciebat καίμεθα μεσσατίω.

CCLVII. Lemma : ἀδῆλον, εἰς τοὺς Ἀθηναίων (sive Ἀθη-
ναίους, incertum) προμάχους. Simonidῇ tribuit schol. Ari-
stidis, « apud quem exstat bis, p. 136 et 155 t. III ed.
Dind.; priore loco cum δουλοσύνην, ut Planudea, quod
prætulit Codicis scripturæ δουλοσύναν. » B. Simonideis in-
seruerunt Schneidewin. et Bergk., qui p. 902 : « For-
tasse in illos qui Platæis occiderunt; ubi, ut Pausan. IX,
2, 5, τοῖς μὲν λοιποῖς ἐστὶν Ἑλλήσι μνήμα κοιόν, Λακεδαι-
μονίοις δὲ καὶ Ἀθηναίοις ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάροι καὶ ἐλεγείᾳ
ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. » — 1 ἐτελάσαντες
unus cod. schol. — 2 ἀργαλέαν Schneidew. Edebatur δου-
λοσύναν.

CCLVIII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος ἐν Εὐρυμέδοντι
ἀριστεύσαντας. « Schneidewinus hoc ep. et quod sequitur
n. 443, a Simonide adjudicat, quippe qui non potuerit vi-
ctorias ad Eurymedontem reportatas celebrare : at vide
Krügerum *Histor. Stud.* p. 52 et 64 seqq. » Bergk.
p. 904. — 1 εὐρυμέδοντι Plan.; ἀργαλέαν Cod. et ἡδὴν super-
posito α. — 4 αἰχμηταῖς Cod.

CCLIX. Lemma : εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοὺς ἐν Σούσοις τελευ-
τήσαντας. In Plan. ἀδῆλον est. Diog. L. III, 33 : φασὶ δὲ καὶ
τὸ εἰς τοὺς Ἐρετρίας τοὺς σαγγελουθέντας αὐτοῦ (Platonis)
εἶναι Εὐβ. κτλ. Vide ad ep. 256. « Gallice reddidit Lar-
cher. ad Herodot. VI, n. 206. » B. — 1 Εὐβοέων Suid.
v. Ἰππίας. Deinde ἡμιν Diog. — 2 τόσσον Diog.

CCLX. Lemma : εἰς τινα ἐν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ τελευτήσαντα.
Plan. Καρρυλίδου. « Multa in hoc ep. conspirant cum iis
quæ de Q. Metelli felicitate narrat Velleius I, 11 et Valer.

Max. VII, 1, 1; minime tamen in hunc virum esse compositum videri debet. — 1. Similiter Ennius notis versibus :

Nemo me lacrimis decoret, nec funera fletu Faxit.

Ob rhythmum bucolicum fere malim : παριών τὸ μνημά μου, ὡ παροδῖτα. » Jac. — 5 ἐνὶ κοιμῖσα frustra Lennep. ad Grot. p. 236.

CCLXI. Lemma : εἰς Βιάνορα ἐμπροσθεν τῆς μητρὸς τελευτήσαντα. — 2 ἡ τέκοι εἰ μέλλει Heckerus; μὴ τέκοι εἰ μέλλοι Cod. et Plan. Aliorum conjecturas jam licet omittere. Similia ex Latina Anthologia collegit Jac. ad Analect. t. VII, p. 168. — 3 σῶμα Cod.

CCLXII. Lemma : Θ. βουκολικοῦ εἰς Γλαύκην κόρην, ἑταῖραν (κάρην ἑταῖραν Cod.) οὖσαν. « Non injuria Meinekius p. 154 hoc ep. exilius habuit et Theocriti ubertate indignum. Ab altera cippi parte fortasse inscriptio plurimum legebatur versuum, quo hoc uno disticho viatores remisit poeta. » Hecker. I, p. 104. Ahrens. inter dubia posuit. — 1 αὐθῆσαι Cod., superposito ε. Jacobs. conj. αὐθῆσαι τί τὸ γράμμα; ... αὐτῷ; Ahrens. αὐθῆσαι, sed addit : « Mutilum, ut videtur, corruptum epigramma. » — 2. Dubitari non posse videtur quin Glaucia citharœda sit intelligenda, Chia et poetæ æqualis, ab ipso memorata Id. IV, 31, ubi v. schol. Glossatorem de suo dixisse ἑταῖραν nihil mirum, neque in κάρην reconditum aliquid querendum videtur.

CCLXIII. Lemma : εἰς Κλεανορίδην ναυαγήσαντα. — 2 θαρσύναντι Cod. Νότου λαίλαπι homericum Il. A, 306. — 3 ἀνέγκυος Cod. « Commiserat navigium Noto, quo vento in mari mediterraneo nullus periculosior; v. Horat. I, od. 28, 21 sq. Hic tempestas orta eum cohibuit, ἐπέδρασεν, quominus institutum iter conficeret. » Jac. — 4 ἀμρ Plan.; ἐκλασεν Heckerus p. 259 et Bergkii; ἐκλυσεν Cod.; sed ἀπέκλυσεν etiamsi hoc sensu diceretur, antiquo poeta esset indignum.

CCLXIV. Lemma : εἰς Κλεῖνορα. Quibus statim subjicitur : εἰς τὸν αὐτὸν κλε (compendio). Ex errore potius quam ex antiqua notatione nomen profectum puta. Valde probabiliter Heckerus I, p. 103 in ejusdem cippi latere adverso insculptum fuisse epigr. 266 statuit, post titulum, in averso autem latere nostra disticha duo. Naufragus navigantes alloquitur. — 1 δν δ' Heckerus; legebatur ἦν δ'. Plan. ἀττης. — 2 λιμέσι Plan.

CCLXV. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγόν. — 1. « Hiatus pauas reddit excusabilem, quamvis facile corrigas v. τ. εἰμ' ὁ δ' ἐναντίον. » Jac. Qui comparat hæc Petronii : *Non sola mortalibus maria hanc fidem præstant : illum bellantem arma decipiunt; illum diis vota reddentem penatum suorum ruina sepelit; ille vehiculo lapsus properantem spiritum excussit; cibus avidum strangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium est.*

CCXLVI. Lemma : εἰς ναυηγὸν Διοκλέα. Conf. ad ep. 264. — 1 οἱ δ' Cod.

CCLXVII. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγὸν Νικήτην ὄνομα. — 1 ἀνεύθεν Plan. — 2 ναυηγὸς πλήμων Brunkius et Heckerus, quasi vero rarum sit epitheta ab hominibus ad res ipsorum transferri. — 3 αὐτῷ Cod. — 4 sic Cod.; οἰκτεῖτε Plan. Jac. comparat alibi lecta ἐρίσας, θανίσας pro ἐρείσας, θανείσας. Scaliger et Brunk. ἐκτῖτε (a κτερέω, i. q.

κτερεῖω), « de qua forma et ipsa dubito. Malim οἰκτεῖσαστε. » Hecker. Post θάπτετε præsentī locus est, atque οἰκτεῖω testatur Chæroboscus.

CCLXVIII. Lemma : εἰς ναυηγὸν δν εὐρών τις ἐξέδυσεν λιματίων. — 1 δν ἡ κτείνασα Plan. et cod. Paris. 2720 (RS.), ut non esse Planudæ correctionem appareat; sed verum esse et Codicis οἰκτεῖσασα « insulsum et frivolum », minime assentior Schneidewino. Quod naufragus cum veste in littus ejectus erat, id, ut a poeta, misericordiæ et reverentiæ maris tribuitur. Plan. θάλπτα, præter ed. principem. — 2. Adjectivi πωμάτου sensus ex γυμνώσει pendet : ut ceteris bonis omnibus nudaverat, ita etiam veste ultima nolebat. Ante Jacobaium plene distinguebatur post ἡδέαστο. — 3 ἀταρβήταις RS. — 5 κείνο κεν ἐνδ. Cod., RS.; κείνο μὲν ἐνδ. Plan., quod optime emendavit Schneidewinus et ex RS. posuit εἰς Ἀ. Male ceteri et edd. εἰν Ἀ. Veram scripturam jam Grotius reddidit. — 6 ῥάκος Cod., cui superscriptum : γρ. φάρος, quod habent RS. et Plan.

CCLXIX. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγόν. RS. : ἐπιτύμβιον εἰς ναυηγόν. « Naufragi in littore sepulti verba ad nautas prætervehentes. Hoc fortasse distichon obversabatur Propertio, qui Pæsti naufragi corpus in littore vult sepe- liri III, el. 5, 39 :

Ut quoties Pæsti transibit nauta sepulcrum
Dicat : Et audaci tu timor esse potes. »

Jac. — 2 σῶμα RS.

CCLXX. Lemma : εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτης ναυαγήσαντας. Iterum legitur infra post ep. 650, cum hoc lemmate : Σ. εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυρρήνιᾳ ναυαγήσαντας. « Ubi initium est : Τοῦσδ' ἀπὸ Τυρρήνων. Unde in lemmate scribendum ἐκ Τυρρήνιαις. » B. « Hoc si vere legitur, aut prædæ decimam a Tyrrenis, i. e. Etruscis, reportatam et a victore dedicatam poeta dicit, aut Etruscos, qui thesauros suos Delphis habebant, victores decimam deo dedicasse. Nos tyrannos Siculos, post devictos Etruscos aliosque barbaros, ἀκροθίνιαις Delphos missis hæc inscripsisse conjicimus; conf. VI, ep. 214. » Schneidewinus p. 163, cui postrema imprudenter exciderunt. — 1 ἀκροθίνια Cod. utroque loco; ποῖδ' ἀγαγόντας hic, alterum altero loco et ap. Plan. — 2 μία ναῦς Plan. et Cod. altero loco; ἐν σκάφος ἐκτ'. Plan. et Cod. hoc loco.

CCLXXI. Lemma : εἰς Σόπολιν (sic) υἱὸν Διοκλείδους (sic). Hoc ep. Heckerus in unum conjunxit cum ep. 496, ubi v. annotata. — 3 ἀντὶ δὲ κείνου Meinek. — 4 σῶμα Cod. et Plan., corr. Brunk.

CCLXXII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Δύκον, Νάξιον ἑμπορον. — 1 θάνεν Cod. — 3 ἐπλεεν Cod. — 4. « Ἄλλως, i. e. εἰς κενόν. Nihil nisi nomen vanum habeo sepulcri, quum mortuum intra me non receperim. — 5. Hic in Codice novum epigramma incipit, cum lemmate : ἀδελόν, εἰς ναυηγὸν θαυμάσιον. — 6. Sic ep. 502 : Nicagoram Ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη (ubi conf. not.). Vide Aratum Phæn. 158 et schol.; infra ep. 640. » Jac.

CCLXXIII. Lemma : εἰς Κάλλαισχρον ναυηγόν. — 1. Sic Horat. Carm. III, od. 17, 11 : *demissa tempestas ab Euro*. — 2 καὶ post ὡς om. Cod., qui deinde πανσούτης, superposito γρ. θυσίης. — 3. Orionis occasum tempestates comitantur; v. Apoll. Rh. I, 1202, intt. ad Horat. Od. I, 28, 19. — 4 πλέων Cod., superposito : γρ. θέων, ut Plan. — 5. Propert. III, el. 5, 8 : *Nova longinquis piscibus esca*

natat, de naufragio. Cod. κύμα. — 6 οἰχευμαι Cod; οἰ-
χημαι Plan., a Meinek. receptum; οἰχεύμαι vulgo. Deinde
Cod. ὑπεστι, superposito ε.

CCLXXIV. Lemma : εἰς Τιμοκλέα ναυγόν. *Corinthii*, ut
ap. Grot., Codex alibi. Cenotaphium loquitur. — 1. « Voce
κρύσσω respici videtur ad consuetudinem nomina eor-
um qui aufugerant per præconem edicendi. Simul itaque
nomen defuncti proclamat cippus, simul circumspicit an
alicubi naufragi corpus appareat. » Jac. — 2 σκεπτομενος
(sine acc.), superposito η, Cod. — 4 τορῶδεν, superpo-
sito ευ, Cod.; τυπωδὲν Plan.

CCLXXV. Lemma : εἰς Ἀστυδάμαντα, υἱὸν Δάμιδος ναυ-
γόν. Plan. Γαιτούλλικου, ed. princ. Γετούλιου. — 1 ἄ πέλοπος
νόσος Cod., superscriptum γρ. πόννασος; manu recentiore;
ἄ πελοπόννησος Plan. In fine κρήτα Cod. — 2. « Μάλεον,
Maleum jugum, plerumque Μαλέα aut Μάλετα ἀκρ.,
ubi inprimis periculosa navigatio; v. *Odys.* I, 287;
I, 80. Inde proverbium :

Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάβου τῶν οἰκάδε.

Στρυ Μαλεα Propert. III, el. 19, 8. » Jac. — 3 κυῶ-
νιον Cod. — 5. Conf. ep. 273, 6. — 6 κρήτες Cod. « Hoc
cum acumine extulit Gætulicus : Non mirum, fallax mo-
numentum conspici apud Cretenses, ubi ipsius Jovis mon-
stretur sepulcrum. Nota Callimachi hæc, *Jov.* 8 :

Κρήτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάρον, ὦ ἄνα, σείθ
Κρήτες ἐτεκτάναντο, σὺ δ' οὐ θάνες.

Eodem acumine Lucanus VIII, 871 :

Atque erit Ægyptus populo fortasse nepotum
Tam mendax Magni tumulo quam Creta Tonantis. »

Jac. In Cod. adscriptum : ὥραϊον, et in marg.· περὶ τῶν
Κρήτων θαύμαστον (sic).

CCLXXVI. Lemma : εἰς ναυγόν ὃν ἄλιεῖς ἐξαγαγόντες
ἔθαψαν. — 1 σιτηνέις [sic] Cod. — 2 πολυκλαύτου de conj.
edidit Jac., coll. ep. 495. « Πολύκλαυτον σκύβαλον, *lacri-
mis dignum*, minime erat ineptum. » Meinek. p. 146. —
5 ὡ γῶδον Codex, in quo novum hic epigramma incipit,
cum lemmate : ἀδῆλον, εἰς ναυγόν, ἕτερον. Ὅλον, nimirum
cum piscibus sepulta ea corporis parte quam devoraverant.
In fine Cod. δὲ λοίμης, corr. Dorvillius. — 6 τοῖς Cod.

CCLXXVII. Lemma : εἰς ναυγόν ταρέντα ὑπὸ ναύτου
Λεοντίου. — 1. « Legebatur τίς ξένος, ὡ ναυγέ; Id mu-
tandum erat, et μῦταυ, ut videbatur, non omnino male. »
B. Qui scripsit Τοῖ ξένος. Aliam emendationem a Boiss.
prolatam ad Callimach. p. 192, Τίς ξένος, ὡ ναυγέ, A.
in nostro exemplo recepit Jacobs., addens : « Conf. Her-
mann. De emend. rat. gramm. Gr. p. 94. Possit etiam
scribi ὡς ξένος. » Sed quis ferat τίς ξένος nomine adjecto?
Meinek. conjiciebat illa verba ex integro disticho et dimi-
dia terti versus parte superesse, « ut quæ exciderunt
hanc fere sententiam habuerint : (*Quis te hospes, o
naufrage,*) sepulcro condidit? *naufragum enim te
esse neque alio mortis genere occubuisse indicat imposi-
tus sepulcro tuo remus.* » Sequentia respondentis sunt
mortui. » Heckerus distinguit ξένος ὡ ναυγέ, ut VI, ep.
267, 1 : εὐσφόρος ὡ σώτερη, al., scripsitque τίν, ab io-
nica quidem dialecto poetarum non alienum, sed quid sibi
velit non assequor. Nam σοι ξένος, quod etiam Boiss.
voluisse videtur, hic non procedit. Jam video Meinekium
quoque in Add. p. 311 corrigere τίν ξένος ὦν, ναυγέ, ut

τίν sit accusativus, « de quo v. Hermann. Opusc. I,
p. 257. » Quorum minime nitida sententia, nec credibile
est ab ambigua prorsus vocula exorsum fuisse Callima-
chum. Prior conjectura viri optimi eo arridet, quod mor-
tuo loquente hæc fiunt ἡβικώτερη. — 2 αἰγιαλοῖς Ben-
tleius; « fortasse tamen αἰγιαλοῦ scribendum. » Mein.
Codex αἰγιαλοῦς. — 4 ἥσυχος, αἰθυσίη Hemsterhusius;
ἥσυχον αἰθυσίη, a correctore αἰθυσίη, Codex.

CCLXXVIII. Lemma : εἰς ναυγόν ἀνώνυμον, ἀλλὰ θαυμα-
στόν. « Anonymum dicit; nam non ὄφρι; versu primo, sed
ἰθρσί Codex exhibet. Est ὄφρι; lectio Planudæ. Idem
nomen redibit epp. 295, 447. » B. Nescio unde Grotius
Tarentini. Sunt naufragi in littore sepulti querelæ. —
1 ἰθρσί Cod. — 2. Ἀγρόπων, quæ nunquam quiescunt a
fluctuum strepitu, ἀκοίμητοι, ut κοιμῆσθαι et similia sæpe
dicuntur de mari. Sic intelligam potius quam cum Jacob-
sio « littora quæ, ut ipsa a fluctibus nunquam quiescunt,
sic me quoque somno frui non sinunt. » — 3 ποτὶ χοίρα-
σιν Plan. — 4 ξείνων Plan. — 6 δοῦπον ἐπερχόμενον Plan.
Junge καὶ ἐν νεκύεσσιν (ὦν) αἶω. — 7 κατ' ἐναυσεν Cod.,
illud Plan. Structum ut κατέπαυσεν. — 8 θανὼν λέγει Plan.
et Cod., sed hic te superposito ut fieret τελείη. Metapho-
ram petitam esse a mari pacato, quod poetæ λείον vocant,
observat Huschkius, qui de hoc versu accurate egit Anal.
crit. p. 122 seq.

CCLXXIX. Lemma : ὁμοίως εἰς ναυγόν ἀνώνυμον (sic
apogr. Par.; e Cod. ὁμώνυμον affertur). — 2 αἰέν Cod. et
Plan., correxit Jacobs. : in *frigidò vix cinere*. Malebat
Heckerus I, p. 9 : ἄ ξέν, recte observans in ALEN lapidi
insculpto literas Ξ et I vix tantillum differre. Ut alibi
nautarum tumulis remus imponitur, inde ab Homero Od.
A, 77, ita hic remi et rostra pinguntur vel finguntur in
marmore. — 3 ναυγοῦ τὸ Plan., qui deinde ἐνί, Codex
ἐν, quod rectius, opinor, servatum fuisset ab editoribus.
— 4 αὐτίς Brunck.

CCLXXX. Lemma : εἰς τάρον ἐπὶ χώρας καίμενον ἀρ-
τρευομένης. ἰαμβικόν. In altero marg. : ἀπὸ ναυγοῦ πρός
γεωπόνον. — 1 τῷ βόε Cod. — 2 τὴν ὕνιν, et v. 3 τοιαύ-
την Plan.

CCLXXXI. Lemma : ὁμοιον ἐπὶ τῷ αὐτῷ. ἰαμβικόν. —
3 αὐτὰ Brunck. Κέλκωνται, lacrimis irrigata est. Reddidi
verbo appuleiano. Codex κεκλυσμένας. — 1 κομάτας
Brunckius; κίματος, superposito κό (sic), Codex; κοματός
Plan. Deinde Cod. ἀναβαλῶσεται στάχυν (superposito σ li-
tera ultimarum).

CCLXXXII. Lemma : εἰς ναυγόν. In Plan. *Antipatro*
tribuitur. — 1 ναυγοῦ Plan. præter ed. princ. — 2 ὠλ-
όμεθ' Plan., probante Heckero I, p. 103; ὀλλόμεθ' Cod.,
ὀλλόμεθ' Brunck. et Jacobs. in nostro exemplo, ὠλλόμεθ' in
ed. Qui recte contulit ep. 675, velut respondens epigram-
matis 264, 266, et similibus, et sententiam sic exponit :
« Quatinquam hic naufragi vides tumulum, ne tamen id-
circo a mari abstineas : alii enim nautarum servantur,
alii pereunt. Ego quidem quum naufragium facerem, ce-
teris navibus nihil mali accidebat. »

CCLXXXIII. Lemma : ἕτερον εἰς ναυγόν Ἀμφιμένην
(imo ejus filium). — 1 οἰζυρά eodd.; θάλαττα Plan.
— 2 ψηλῆς Cod. — 3. « Notanda locutio ἐπικειμένος ἀγλὺν
pro κόνιν, γῆν, quæ ut vulgaria et nimis trita respuit
Leonidas. » Jac. — 4 φιλέως Cod. et Plan.; Φυλλεύς
Scaliger, quod gentile est; Φυλεύς Meinek. p. 135, « quod

nomen, ut multa alia heroica nomina, in vitam communem abiisse docet Pausan. IV, 13. »

CCLXXXIV. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν, θαυμασίον. — 1 θάλαττα Plan. præter ed. princ. — 4. Bis positum intellige εὐρήσεις. Respicitur maris rapacitas.

CCLXXXV. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν Ἐρσσίππον. Sine gentili in Plan. — 1 πέτρας Plan. — 3, 4. Comparat Jac. homericæ Od. A, 161 : ἀνέρος οὐ δὴ που λεύκ' ὁστέα πύθεται ὄμβρῳ, et Propertii III, el. 5, 27 :

Sed tua nunc volucres adstant super ossa inarinaræ,
Nunc tibi pro tumultu Carpathium omne mare.

CCLXXXVI. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν Νικάνορα, Τύριον πλουσιώτατον. Plan. Ἀντιπάτρου sine gentili. — 1 Νικάνορ Plan.; μεμαραμμένε Codex, non μεμορ.; Plan. μεμορμένη, quod editur; illud recte prætulit Hecker. — 2 ἦτον Cod. — 3 ἦσυχα πρὸς π. Bothii somnium. — 4 φρουδὰ * πάσης Cod.; φρουδὰ τε καὶ πάσης Plan. et Boiss. Salmasius et Jac. φρουδ' ἀρα καὶ π. Heckerus : ὡς φρουδ' ἂ πάσης. Sed nemo explicuit quænam sit illa πάσης Τύρου ἐντίς : quod de ipso Nicanore dici, cuius *divitiarum* modo, virtutes nullæ memorantur, perimprobabile est. Scripsi igitur πάτρης, oppositum ξεινῆς ἦτον, lacunam aliis committens felicius explendam. Inesperata morte obiens perdidit aedes magnificas, quibus superbiebat, et ipsa sepulcri in patria terra spes perierat peregrinum in litus ejecto. Contrariam sortem Leonidas fere gratulatur Promacho infra ep. 665, 5 seqq.; quæ conferas. — 5. In marg. Cod. ὠρῶν.

CCLXXXVII. Lemma : εἰς Αὐσιν (Αὔσιν corrector) ναυηγόν. Conf. ep. Archiæ 278. — 1 θάλαττα Plan. — 3 στήνῃ; Cod. superposito ρ. Deinde παρ' οὐκτα Brunckius frustra. — 5 οὐκ ἐπὶ Schneiderus; οὐκ ἐπὶ codd., sed aliena ab hoc loco videtur mentio fortunarum Lysidis ex lautioribus olim in angustius redactarum; potius « avaritia, ut solet, et invidia mari exprobratur, quod Lysin quamvis parvo navigio vectum exiguisque instructum copiis, tamen submerserit. » Jac. — 6. Conf. ad ep. 295, 4.

CCLXXXVIII. Lemma : ὁμοίως εἰς ναυηγόν ἀνώνυμον (i. e. hunc quidem anonymum). — 1 οὐδ' ἑτέρη; Cod.; θάλαττα Plan. — 3 σάρκα μὲν γὰρ Cod. — 4 ψηχρῇ Heckerus I, p. 94, vocabulo dubio.

CCLXXXIX. Lemma : εἰς Ἀνθέα τὸν ναυηγόν, ἐκ τῆς θαλάσσης σωθέντα, ὑπὸ θηρός δὲ χειρᾶν ἀναγερθέντα. — 3 λύκοι; lineæ superscriptum in Cod. « Ἀσκοπον, de ejusmodi periculo securum. — 4 πικρότερα Plan., male. Conf. IX, ep. 271, de maris per dies halcyonios tranquillitate, ὡς κρίναι χέρσον ἀπιστοτέρην. » Jac.

CCXC. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν ὑπὸ ἔχρω; ὀνηθέντα. — 3 βεβαρμένον Plan.

CCXCI. Lemma : εἰς Ἀυσιδίην ναυηγῆσαν Κυμνίαν. In cenotaphium Lysidicæ, quæ, patre Aristomacho eam per mare ad sponsum deducente, tempestate exorta in undis periit. Cogitanda est autem, ut observat Heckerus I, p. 94, anaglypho efficta qualis describitur v. 1. — 1. Sic Ovidius (ap. Jac.) de Ceyce naufrago : *nudum et adhuc humente capillo*. — 2 ναυγῆ Cod.; ναυγοῦ Plan. Meinekius p. 225, cui simplex εἰς ἀλί nimis jejunum videretur, conjecit ναυγῶ φθ. εἰν ἀλί, in naufrago mari, coll. IX, ep. 105, ἀνίμους ναυγοῦ; — 3 θαλάττης Plan. præter ed. princ. « Puellam puta in maris tumultu aut

spiritus deliquium præ timore passam, aut vertigine captam, e navi excidisse. Sic fere Helle ap. Lucian. D. mar. IX, 2. » Jac. — 5 γθόνα κύμιν Cod., in quo Κύμιν agnovit auctor lemmatis; γθόνα Ταρσόν Plan., haud dubie de suo. — 6 ψηχρῶ Hecker. — 7. In Cod. novum hic incipit ep., cum lemmate : εἰς τὴν θυγατέρα Ἀριστομάχου ναυγῆσαν. Conf. IX, ep. 245.

CCXCII. Lemma : εἰς Ἀνηγίων ναυηγόν. « Est de hoc epigr. conjectura viri d. vix digna quæ memoretur in Biblioth. ratiocin. t. XLV, p. 344. » B. — 2 μύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῖο μυρομένη Cod. Recepi correctionem Jac. in Anal. prolatam t. X, p. 196, κρυεροῦ δυρομένη, « cui quum aliquis præfixisset vel superscripsisset ο, ortum est κρυεροῖο. » Idem in Pal. σμύχεθ', in nott. mss. ὀύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ μυρ. Heckerus κρυεροῦ σμυγομένη, « quod verbum aptissime congruit cum altero κωτὰ μύρεται. » Meinekius p. 182 conjiciebat μύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῖο μινυρομένη σε τάρχοιο.

CCXCIII. Lemma : εἰς Νικόφημον ναυηγῆσαντα ὑπὸ δίφους ἐν τῇ θαλάσῃ. « Gallice vertit Larcher. ad Chariton. t. II, p. 223 » B. Apud quem III, p. 48 : ἐν ταύτῃ τῇ θαλάσῃ... γαλήνης μακρᾶ; γενομένης δίφει πάντες ἀνῳρεθῆσαν. — 2 κύματος Cod. et Plan.; κύμασιν anonymus ap. Huetium p. 23; κύματ' οὐ alius ap. Dorvill. Char. p. 272. — 4. « Ἀνηγέμῳ πλόῳ idem est quod νηγεμῷ. Infra ep. 640 : ἀπλοῖτῃ πεπεδημένον. Φρύγμαι de siti etiam Ἐlian. N. A. XVII, 37. » Jac. Heckerus conj. ἐψύγη, coll. Hesych. : ἀπεψύγη ἀπεπνευματίσθη. Plan. δίφης.

CCXCIV. Lemma : Τατυλλίου (sic) Λαυρέα εἰς Γρυνέα τὸν ἀλῖα ἐν θαλάσῃ ἀποπνιγέντα. In Plan. Στατυλλίου inscriptum. — 3 ἐκ accessit ex Plan. — 4 sic codd., « quod defendi potest; nam adjectivum κρόκαλος memorat Theognostus Can. p. 21, 5 : κρόκαλος αἰγιαλός, i. e. κροκαλώδης, litus *scruposum*. » Hecker. p. 204. Ceterum probabilis conjectura Jacobsii ἡϊόνος, coll. Append. ep. 312 : Τυρσηνῆς ἡϊόνος κροκάλῃ, et al. Bothius ἡϊόνι. Cod. ἐς, Plan. εἰς.

CCXCV. Lemma : εἰς Θῆριν ἀλῖα ἐν τῇ ἐαυτοῦ καλύδῃ τελευτήσαντα. — 2 Αἰθύϊς, conf. ep. 277, 4. Arat. Phaen. 296 : ναυτὰς ἱκελοὶ κολυμβῆσαι αἰθύϊσιν. — 3 ἱχθύσι ληίστηρα Cod. et Plan.; ἱχθυοληίστηρα Schneider. et Jac. « Sed recte dictum ἱχθυοληίστηρα, ut ἀρροσιδομάξ ap. Timonem Diog. L. II, 126, ὁδασιστεγῆς ap. Philippum VI, ep. 90, et multa ejusdem generis alia, de quibus egit Lobekius ad Phryn. p. 687. In γραμοδύτης, pro quo fuit qui χρημοδύτην scribendum censeret, recte penultima producit; v. Lobek. Paralip. p. 432. » Meinek. p. 133. Et sic Jac. in Delectu p. 452. Jam Salmasius suo exemplo adscripserat : « ἱχθυοληίστηρα unica voce. » — 4. « Ναυτλήν pro nave positum poetice, ut εἰρεσίη paulo ante ep. 287, 6. — 5. De violentia Arcturi v. Plaut. in Rudentis prologo 69 seqq., Plin. XVIII, 31, 74. » Jac. — 7 ἔθανεν Cod., corr. Stephanus. — 9 τούτου π. Codex, corr. Jacobs., et τούτ' οὐ a prima m. scriptum fuisse in Codice agnovit Paulssen.; τῶδ' οὐ π. Plan.

CCXCVI. Lemma : Σ. τοῦ Κῆου, εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ' ναῦς τῶν Φοινίκων ἔλαβεν (sic Cod., non ἔλαβον). Sive ut schol. Aristidis III, p. 209 (525) : εἰς τὰς αὐθημερὸν ταύτας νίκας (Cimonis) Σιμωνίδης ὕμνησε λέγων Ἐξ κτλ. Affert Aristides t. II, p. 209 et cum nomine Simonidis ib. p. 512 ed. Dind. Diodorus XI, 62 : ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξαλόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε

τήνδ' Ἐξ κτλ. Ubi res nota narratur et ap. Plut. Cim. c. 17, 13. *Juniori* Simonidi tribuebat Goens. De Sim. p. 33. Vide Bergk. ad ep. 258. « Exstat in Arsenii Violeto p. 329 [ex Apostol. VII, 57]. » B. — 1 οὐ γ' Cod., Diod., Ars.; οὐ γ' ex Aristide et schol. Hecker. et Bergk. Deinde Ἀσίης Cod. solus; ἔκρινεν Arist. et schol. Notum apud antiquiores in Asiam et Europam orbem terrarum dividi totum. — 2 καὶ πόλεις; (edd. πόλεως) θνητῶν Diod.; πόλεις θνητῶν Arist., schol., Ars. In fine ἔπχει Diod. Sed conf. Hom. Il. Y, 358 seq. — 3 οὐδ' αὖ πω καλλίων Cod.; οὐδ' αὖ πω κάλλιον Arist., schol., Ars.; οὐδ' αὖ πω τοιοῦτον Diod. — 4 in fine ὁμοῦ Arist., schol., Ars. — 5 ἐν γαῖῃ Arist. et schol. « quod solum verum esse docet Krüger. supra cit. » Bergk. In fine ἑσπιντες tres libri Diod. — 6 Phoenicibus magna pars classis Persarum constabat; conf. Diod. X, 60; Thuc. I, 100. — 7 versus in Codice sic desinit: δ' ἔστιν... Cetera accesserunt ex Arist., schol., Diod., cujus cod. opt. δεσγενέσις, ceteri fere depravatus δ' ἔ; γενεάς ὑπ' αὐτῷ. — 8 ἀμφοτέρως Cod. superscripto ι. Interpretantur ἀμφοτέρως γερσὶ de navali bus et terrestribus copiis. Heckerus conjicit πληγαῖς ἀμφοτέρως γερσικράτει. πολέμῳ, addens, « Non occurrit alibi adjectivum γερσικράτης, sed vir hujus nominis memoratur a Choroobosco Can. p. 751, 7. » Boiss.: « κράτει πολέμου, conf. ad ep. 541. »

CCXC VII. Lemma : εἰς τὸν Λεύκιον ὕπατον, ὅτε τὴν Κόρινθον ἐξέπορθησε. Et rursus : εἰς τὸν ὕπατον Ἀ. τὸν ἐκπορθήσαντα Κόρινθον. Est Lucius Mummius. — 2 σύντροπον Plan., præter Aldi codicem. « Σύνδρομον ἥνα accipe de binis Isthmi littoribus, quæ duo maria ab occasu ei ortu solis finitima arcis faucibus dirimunt, Liv. XLV, 28. » Jac. Bothius apponit « Cic. Contra Rullum II, 86 : Corinthus sic posita erat, ut terra claustra locorum teneret, et duo maria maxime navigatione diversa paxne conjungeret, quum pertenui discrimine separarentur. » — 3 ἐστὺν ἔλξε Cod., α superposito; ἐστὺν ἔλξε Plan. « Quod ineptissimum est; minime enim v. 5 Mummi crudelitatem excusat poeta, quod Jacobsio visum, sed ossa militum, quos a Romanis supremo honore sepulcri privatos esse indignabundus notat Polystratus, a Corinthiis in unum tumulum coacerat et sub uno lapide sepulta ait, ut apparet ex aoristo νόσσαν v. 4. Nomen igitur σκόπελος idem significat quod alibi πέτρα. » Hecker. — 4 σωρευθέν' vel potius σωρευτῶν corrigi Heckerus : calidius, nil fallor; indicari videtur sarorum altus acervus, quem, duri victoris metu, illi πολυνδρίῳ cives superstruxerint pro cippo aut monumento sculpto et literato. — 5. « Πριάμοιο. Schol. Wech. : ὅθεν καὶ παροιμία : Τοῖς Κορινθίοις οὐ μεμρεται Ἰλιον Πολυδ. ε'. In Polluce non invenio locum; sed est initio Dionis Plutarchi, in Rhetorica Aristotelis I, 6, 24; in Proverb. Strom. 756; in Adagiis Erasmi IV, 1, 44. » B. — 6. Ἀκλαυστος jungi solet cum ἀταρος s. ἀδαπτος, et eodem redit.

CCXC VIII. Lemma : εἰς νυμφίον Εὐπολιν καὶ νύμφην Λύκαιναν, οὗς πεσὼν ὁ θάλαμος ἀμφοτέρους ἀπέκτεινε. — 3 τε Γλυκέριον Plan. In fine corrector Codicis ὁρμένας. — 4 ἔσθη ἐν Cod., alterum Plan. — 5 οὐκ ἄλλω Salmasius; οὐκ ἄλλος Cod.; οὐ καλῶς Plan. Deinde ὡς ὁ μὲν Cod. et Planudæ liber optimus ap. Brunck. Aldinæque, aliæ ὡς σὺ μὲν, editur autem φ σὺ μὲν, nulla, ut videtur, auctoritate. « In versu varietate lectionis impedito scripto φ σὺ μὲν... σὺ δ', pro ὡς, mihi visus sum aliquantum profecisse. » B. Meinekius p. 232 conj. ὦν. — 6 νικία σὺ δ' ἐκλαυσας εὐδике Cod. et ed. princ. Plan. cum Aldinis (nisi quod Νικίας in ed. pr.), sequentes Νικία, σὺ κλαύσας δ' Εὐδике. Νίχι, α Νίχις, Jos. Scaliger, quod poscit σὺ μὲν.

Heckerus ὡς ὁ μὲν υἱὸν Νικίας (bisyllabe, ut in exemplis quæ multa collegit p. 59 seq.), ἐκλαυσας δ', Εὐδ. Jacobs. conj. Νίχι, σὺ δ' ἐκλαυσας, φεῖ, Λύκαι, θυγ., « nam Lycæni pater commode Lycus appellaretur; » in nostro exemplo commendans Bothianum σὺ δ' εἰ κλαύσας. Meinekius : « Mihi ἐκλαυσας Κλεῦδике aut Θεῦδике scribendum videtur. Notæ nominum propriorum formæ Θεῦγνις, Θεῦδοτος, Θεῦφιλος, alia. » Quod recepi; in v. 5 enim ut ὦ; ὁ μὲν varietatem structuræ afferebat non inelegantem, ita in ὡσυνεν liberrius facillime ad ὁ μὲν aberrare poterat.

CCXCIX. Lemma : εἰς Πλάταιαν τὴν πόλιν ὑπὸ σεισμῷ καταπεσοῦσαν. « Quod de Plateis speciatim relatum non vidi; sed Bœotiam terræ motibus expositam fuisse Strabo ait X, p. 686. » Jac. — 1 ἀδ' ἔστ' ἄδε Cod. Distinctionem versus monstravit Heckerus, sic disputans : « Jacobsius τί τοι λέγω explicat : quid tibi vis dicum? qua consolatione et allocutione utar? Sed interrogatio talis corrigendis tantum prioribus verbis inservire potest, ut supra ep. 129. Hoc autem loco primis verbis, in quibus etiam duplex ἄδε mire languet, nihil inest quod corrigatur vel corrigi possit. Simillimus locus Sophoclis Antig. 566 seq.

ΙΣΜΗΝΗ. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡΕΩΝ. Ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ', οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

Nec differt quod de Niobe canit Antipater Plan. ep. 131, 1 : Τανταλὶς ἄδε ποχ' ἄδε. » — 2 ἑσπινάς Cod. superposito η. — 4. Qui perierunt, patriam ipsam pro cippo et monumento sibi impositam habent.

CCC. Lemma : εἰς Ἡυθόναχτα (sic) καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. — 1 κασιγνήτη Cod., ultimæ syllabæ superposito τιν. Plan. κασιγνήτην, uterque κελεύσει. Sed margo Cod. : γε. κασιγνήτῳ τε κέλευθε, quod ab omnibus receptum, Bergk. κέλευθεν. — 2. « Fortasse γῆ scribendum. » Schneidewin. — 3 μέγ' ἀριστος Cod.; μέγ' ἀριστον Plan.; corr. Grotius. — 4 χαριζόμενον superposito σ Cod.

CCCI. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην τὸν (Λεωνίδου τῶν Boiss.) Σπαρτιάτῶν (sic compendium, non σπαρτιάτην) τελευτήσαντας. — 1 sic Plan.; εὐκλεῖα γὰρ Cod. Jacobsius ad hæc : « Ipsum regem, inquit, summis laudibus dignum, nemo poetarum antiquorum versibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, excerpto Pausania, carminibus laudatus est, monente Pausania III, 8. » — 2 Σπάρτας Plan. præter ed. princ. Tum βασιλεῖς Cod. — 4 τ' ἀνδρῶν edebatur ex Plan.; particulam cum Codice et Schneidewino recte sustulit Jac. in nostro exemplo. In fine Plan. πόλεμον.

CCCI. Lemma : εἰς Νικηδόκον. — 1 αὐτοῦ Plan. et edd. præter Bergk. — 2 sic Codex et Plan., nisi quod hic ἦε κλάει, « contra metrum. Scribere poterat monachus ποθεῖ. » Brunck. Quod recepit Schneidewin., ipse Brunckius cum Salmasio : Νικηδόκον δὲ γῶμα καὶ πόλις ἦε Πόλη, Jacobs. Πόλαι, quod usitatum. « Emendatio, ait Schneidewin., vel ideo perversa est, quod πόλις ἦε adjecto nomine ipso urbis dici non potuit. Sensit vitium Planudæ. » In Codice scriptum erat πολλῇ, deinde eraso λ correctum πόλη. Quorum vestigia non satis premit, sed valde placet Bergkii conjectura (p. 909) :

Τῶν αὐτοῦ τι; ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιάται,
Νικηδόκου δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδ' ἐχάρη.

« ut sit epigramma ad Παίγνια potius referendum. » Alia quoque epigrammata Planudæ pervertit in sententiam

prorsus contrariam, ipsumque Cephalam vidimus nonnulla perperam intellexisse. Boiss. « Forsan πολὺ. »

CCCIII. Lemma : εἰς Κίεόδημον νήπιον ὑπὸ νῆος κατασφραγίσας (hoc vult compendium; κατασφραγίσας Boiss.) τέλ' ὑψίσαντα. — 2 ἐρεσάμενος Cod., superposito v. — 3 ὁρῆξ Plan. « Thracibus aut ob feros mores incolarum, aut a Terei facinore crudelitatis inhærebat nota; conf. Horat. Epod. V, 14 et intt. — 5 τῆς Cod. Inonem in Leucotheam conversam nautæ implorabant. Magis autem decebat eam nunc puero Cleodemo succurrere, memorem salutis, quam Melicertæ suo Nereidum misericordia attulit. » Jac.

CCCIV. Lemma : Πισ. 'Ρ. Τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μνησθῆναι Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός ὡς ἀρίστου' εἰς Ἰππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. « Non intellexit glossator versum tertium. » B. Prius distichon citat Dio Chrys. Or. XXXVII, p. 121=532 Emp., subjiciens : τῆς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἰππαίμονα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνητῶν, ὅθεν ἦν Ἰππαίμων. Οὗτος μὲν οὖν φρεῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ βάδηντι καὶ Ποδάργῳ. Et Pollux VI, 46 seq. : οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης κύων, τὸ Ἰππαίμονος κτήμα, ὁ Λίθβαργος, ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότη συντέθαιπται, καθάπερ μὴ οὐκ τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνδρὶ κτλ. — 2 ἡραγρος Cod., superscripto : γρ. λήθαργος, ex Nicolao haud dubie, ut recte observat Bergkii Lyr. p. 326; et sic ceteri. — 3 ἐκ lineæ superscriptum in Cod., qui αἰμονος. « Hic versus non est intellectus omnino facilis. Continet epitheta viri, equi, canis et servi : si eodem ordine quo nomina, Hippæmon fuit Thessalus, equus Cretensis, canis Magnesius, Babes filius Hæmonis. Sed vix putaverim designari posse servum nomine patriæ. Unde videntur ordine inverso epitheta sumenda, ut fuerit Hippæmon filius Hæmonis, equus Magnesius, canis Cretensis, servus Thessalus. Priore ordine epitheta Pollux intellexit; sed de servo difficultatem non tangit. » B. Post Jacobisium Bergkii : « Thessalus fuit equus, Creticus canis, Hippæmon Magnesius; servi, qui inferiore habetur loco, patriam consulto poeta videtur reticuisse : fuit fortasse Phryx; v. tit. Phryg. 1 apud Steuart. a description of some anc. monum. in Lydia and Phrygia : BABA. Idem nomen Bάβω; [v. Thes.] apud Syros, de cuius significatione conferendus Phot. Bibl. D. 341, b. »

CCCIV. Lemma : εἰς γρηπείξ (sic) Διότιμον ἐπιτύμβιον θαυμαστόν. — 1. Nimirum ἐν κύμασιν ex sequenti. — 2. « Οἶκον πενίης. De paludum in Ægypto incolis Heliodorus I, 4 : ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σκάρου βιοτεύει πορθμῆτον τὸ αὐτὸ καὶ οἰκητήριον ἔχων. » Jac. — 3. « Versum refinxī, posito post ὑπνώσας; nomine αἰδαν quod in Codice supra ἴκτο serius scriptum est cum nota γρ. » B. Eadem est emendatio Heckeri. Codex versum desinit in ἴκτο (sic), Plan. ἴκτο πρὸς ἄδην. Jacobs. : « Suavius, ni fallor, foret ἴκας' ἐς ἄδην. »

CCCVI. Lemma : εἰς Ἀδρότωνα τὴν μητέρα Θεμιστοκλέους. Legitur ap. Plutarch. Them. c. 1 et Athen. XIII, p. 576, C, qui affert ex Amphicrate ἐν τῷ ἑπὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. Conf. Hecker. I, p. 154 seq. — 1 ἄερ. Cod.; γυνή γένος Ath. et Plut., cuius codd. quidam γένωμην γένος. — 2 πασι Ath.

CCCVII. Lemma : ἐπιτύμβιον ἀνώνυμον. Legitur etiam in primis foliis Codicis auctoris nomine non addito. In Plan. quoque ἀδελον. « Hunc lusum, quo nihil post mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum nostram esse docet, comparavit Cataker.

cum his Antonini Aug. IV, 19 : ὑπόθου δ' ὅτι καὶ ἀδανάτοι μὲν οἱ μεμνησόμενοι, ἀθάνατοι δ' ἡ μνήμη. Τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν ἰέγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἱπταίνος; — 1 εἰς τί Cod. hic; ἐς τί superscripto γρ. εἰσὶν altero loco; ἐς Plan. — 3 δ' ἐνδ. Codex hic et Jacobs. in nostro exemplo; sine δ' altero loco et edd. — 4 τῆς τινὶ Cod. hic, altero loco λέγω a correctore, probatum Salmasio et Boissonadio.

CCCVIII. Lemma : εἰς παῖδα Καλλιμάχου πέντε χρόνους (annos) ζήσαντα. « Gallicis versibus vertit Chevræus Opp. Misc. p. 371. » B. — 2 Καλλιμάχου scriptor lemmatis legebat vel properante oculo vidit : nam de patre pueri unde rescivisset? — 4. « Recte Callimachus dixit ap. Cic. Tusc. I, 39, multo xpius lacrimasse Priamum quam Troilum. » Jac.

CCCIX. Lemma : εἰς Διονύσιον Ταρσία ἐξηκοντούτην τελευτήσαντα. — 1 ἐξηκοντούσης Cod.; alterum Plan. et RS. — 2 εἶθε RS.

CCCX. Lemma : εἰς ληστευθέντα. — 1 ὁ μὲν RS.; κρυπτόν omnes. « Scripsi κρυπτόν e conjectura Jacobsii. Conf. epp. 346, 347, 349, 360, 480, 481. » B.

CCCXI. Lemma : ἀδίσποτον εἰς τὴν γυναῖκα Λώ' οἱ δὲ Ἑλλήνες (Gentiles) εἰς Νιόβην αὐτὴ ἀναφέρουσι. RS. : εἰς Νιόβην ἀδελον. « Et εἰς Νιόβην pro lemmate exhibent Plan. et schol. Soph. El. 147, quem secutus Agathia nomen inscripsi. » B. Non Laurentianus, sed recens schol., p. 362 ed. Dindorf. Et de Agathia valde dubito. — 1 νέκυν ultimæ voci superscriptum in Cod., et sic schol. Soph. et Eustath. p. 1508, 8. Quod recipiendum fuisse puto. — 3 αὐτοῦ Jacobs.; αὐτοῦ Cod. et RS.; αὐτῷ reliqui.

CCCXII. Lemma : Ἀσινίου Κ. εἰς τοὺς ἀνακρεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σόλα. Adscriptum : ζ (ζήτει?). Apud Plan. est ἀδελον. « Fortasse Atheniensis significatur, quorum ingens numerus post Athenas captas occisus est. Ad hanc historiam tamen occultæ et dolosæ cædis commemoratio vix satis accommodata. Salmasius lemmati fidem denegat et interpretatur epigramma de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipse cecidit, sed versum 4 improbabilissime mutans. Exteros autem hostes fuisse qui in insidiis Romanorum perierint, ex primo versu satis, ni fallor, intelligitur. » Jac. An legendum ὧλον? οὐ κρυφίη?

CCCXIII. « Est anonymum in Codice et ap. Planud. Nomen Timonis imposui duce Plutarcho Vita Anton. c. 70. » B. Qui refert inscriptum fuisse tumulo quem mare irrumpens undis cinxerit καὶ ἀπροσπέλαστον ἀνθρώπων πεποίηκε τὸν τάρον. — 1 ἀπόρριξας Cod. — 2 οὐνομα Cod. et Plan.; alterum recte Brunck. ex Plut. posuit. Apud scriptorem Vitæ Platonis e cod. Vindob. editæ p. 393 Westerm. : τῆς δ' ὧν οὐ π. Idem ut Plan. πύσσεσθε, quod verum est et nunc legitur ap. Plut., cuius edd., ut Codex, πύσσεισθε habebant.

CCCXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα Πτολεμαίου. Ipse Timon loquitur ut in omnibus quæ sequuntur præter ep. 317 et 319.

In margine superiore novæ paginæ Cod. legitur epigr. Juliani, suo loco exhibendum infra 577.

CCCXV. In Plan. est ἀδελον. « Optat Timon ut, tumulo

spinis et vepribus obducto et operto, tuta ob omnibus solitudine fruatur. — 1 *τρηχεῖαν* Schneidewin. ad Simonid. p. 143 [quod verum. Legebatur *τρηχεῖαν*]. Alii contra rogant superstites ut tumulum a vepribus purgare velint. — 2 *Κῶλα*, nam plantis et arbustis quæ per terram vel sursum serpunt, pedes poetæ tribuere solent. Notanda epithetorum permutatio [elegans hic et venusta], pro vulgari *σκολία* *κῶλα* ἀγρίας βέτου. — 6. Γνήσιος in vett. Glossariis exponitur *carus*; γνησιώτατος, *carissimus*. » *Jac.* Imo propria significatione dicitur, a genuina indole humana vel inter mortuos alienus.

CCCXVI. In Plan. est *Leonidæ*. « Arguta in hoc ep. sententiæ conversio et ingenio μισανθρώπου dignissima. » *Jac.* — 1 In Vita Platonis ex cod. Vindob. edita p. 393 West. sic legitur hoc distichon :

Τῆνδε σὺ τὴν στήλην παραμείβεο, μήτε με χαίρειν
εἰπὼν, μηδ' ὅστις, μὴ τίνας εἰρόμενος.

In Cod. ἐξέτασας superposito η (—τάση;). — 2 *μήθ' ὅστις*; μ' ἢ τίνας Brunnkii, quod necessarium esse putat Heckerus, utpote usitatam formulam τίς ἢ τίνας, ep. 478, 1; 503, 2; IX, ep. 448, etc. — 3 seq. « Ἀνύειν ὅδ'ον est etiam simpliciter *riam* facere. Conf. schol. Aristoph. Pl. 606. » *Jac.* Heckerus utroque loco ἦν τάνεις corriggit, addens : « Confer tamen XIV, ep. 106, 1 : ποὺς ἀνύω τρίδον. »

CCCXVII. — 1. Junctura facit ut intelligatur ἐγθρότερον. — 2 ὑμῶν γάρ Plan. et Meinek.; ὑμῶν γάρ Codex, quod recepit Brunck. deletο γάρ, probantibus ut ἡλικιώτερον Jacobsio, Nækio Opusc. t. II, p. 93 et Boissonadio.

CCCXVIII. Καλλιμάχου Cod. In Plan. est ἀδελφον. — 1 κακὸν κάρα Plan. « Illud dictum est ut κακαὶ φρένες ap. Theocr. XIV, 31. » *Meinek.* — 2 ἐστὶ τὸ μὴ σε γελᾶν Cod. et Plan.; postrenum correxerunt Græsius et Jac.; κάσσι, quod syntaxis postulat, scripsit Hauptius Indice schol. Berol 1858, p. 7. Peerlkamp. in Bibl. crit. IV, p. 50 conjiciebat λῆγειν (pro γελᾶν).

CCCXIX. — 1 σὺ δ' ἐγὼ πικρῶς Cod., corr. Brunnkii; σὺ δὲ δαινέ πικρῶς Plan. — 2 τάρβεις Cod.

CCCXX. « Alterum distichon Plutarchus Anton. c. 70 tribuit *Callimacho*, cui totum ep. assignandum videtur. Rari apud Plutarchum in scriptorum nominibus errores, in Cod. Anth. frequentissimi. » *Meinek.* p. 147, qui in Jacobsii sententiam, Plutarchi errorem suspicantis, prior esse videtur in ed. Callinachi p. 118. — 1 πάντη Cod. — 3 sic Plan.; ἐσοικέω Cod. et Plut. — 4 εἰπά; Plan.

CCCXXI. Lemma : εἰς προσδύτην Ἀμύντιχον γέωργον [sic] ἢ φυτοκόμον. — 1 ἐνθετο adscripsit Salmasius ut ex Codice. — 3 ἀεὶ πρέμων Pal., quod cum γρ. superscriptum voci πέπλον in Codice, et « elegans esse πέπλον nec cum πρέμων permutandum » pronunciavit Salmas. ap. Bosch. IV, p. 57, sententiam non explicans. Sed merito Heckerus (Epist. crit. ad Schneidewinum p. 485 Philologi t. IV) etiam αἰ non tulit in his :

καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμων (πέπλον) σοὶ ἀναστρίψεν ἐλαίην
πολλάκι καὶ Βρομίον κλήμασιν ἡγιάειν,

et optime correxit ἀειπέταλον... ἐλαίην, olivam *semper virentem*; ἐναστρίψεν Jos. Scaligeri correctio est. In eadem voce ἐλάη erravit librarius finiente versum VI, ep. 202, 6. — 4. In ἡγιάειν ex σοί petendum σί. — 5. *Υδατος ἀλλας, qui vulgo ὀχετοί.

CCCXXII. Lemma : εἰς Ἰδομένην καὶ Μηριόνην. « Exstat etiam ap. Diodor. V, 79, quem ex Pepto Aristotelis hausisse probabile est. » *Schneidew.* p. 29. De re vide Diod. l. c. — 1 ὄρα Diod.; ὄρα Cod.; ὄρα; Plan. Append., ut solitum in Pepto, et ibidem ἐγὼ τοῦ, quod præstat et in latinis posui. Schneidewinus τοὶ pro τῷ accipiendum esse annotat. — 2 ὁμόλου Cod. « Vide ad ep. 371, 6. » *B.*

CCCXXIII. Lemma : εἰς δύο ἀδελφούς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τελευτήσαντας. Geminus quidem. — 1 Δις δ' ed. princeps Plan.

CCCXXIV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα σώφρονα καὶ μόνανδρον. Nomen mulieris haud dubie in titulo legebatur, qui et docuisse videtur unde fuerit περιβωτος. — 1 ἡ περίβ. Plan., sed idem ἀδ'. Scribendum etiam τᾶζε. — 2 λυσαμένη Cod. et Plan., sed ille superposito α.

CCCXXV. De his dicendum erit ad Append. ep. 97; vide interim qui diligenter hæc tractant Nækium Choril. p. 196 seqq., et Heckerum Comm. I, p. 33 seqq. Duo versus separatim leguntur etiam ap. Dion. Chrys. Orat. IV, p. 81=186, Plut. Mor. p. 330, F, et latine ap. Cic. Tusc. V, 35 :

Hæc habeo quæ edi quæque exsaturata libido
Hauit : at illa jacent multa et præclara relictæ.

— 1. « Recepi ἔραγον καὶ ἐρύδρισα ex Dione et Planude. Codex ἔραγον δὲ καὶ ἔπιον. » *B.* Bothius ἔραγον τε καὶ ἔπιον ἢ μετ'. — 2 ἐδάην Cod. et Plan., ἐπαδον ceteri. Deinde Cod. ὀδία * τα φο; ἔμαρ ψε, cancellatis quattuor ultimis syllabis. De qua re Paulssen. : « Res ita est comparata : scripserat librarius ὀδία τα. Corrector, lacuna data, perperam τα pro τυ exhibitum opinans, quamobrem signum correctionis additum vides, ex epigr. sequentis versu altero illam explere statuit. Post autem quum veriora vel reperisset vel excogitasset, in marg. adjecit γρ. πάντα λειπεται. » Quod ex Plan. receptum.

CCCXXVI. Lemma : παρόμοιον σωφροσύνης ἀνήμεστον. Parodia præcedentis epigrammatis. Philosopho tribuit et Diog. L. VI, 86. — 2 τύρος Diog.; τάρος Codex et Grotius.

CCCXXVII. Lemma : εἰς Κάσανδρον τὸν ὠραῖον ἐν Λαρίσση κείμενον· μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου ἐξ αὐτοῦ τοῦ (in marg. a correctore ἐξ αὐτῆς τῆς) λάρνακος « Conf. lemmata epp. 334, 429. » *B.* Legendus de Gregorio Hecker. I, p. 166 seqq. Præterea adscriptum : ὠραῖον. σημειώσαι. — 3 ἡζε Codex, ut solet in his.

CCCXXVIII. « Non distinctum hoc ep. a præcedente in Cod. Duo tamen sunt, sed eidem cippo insculpta. » *Jac.* Conf. Hecker. I, p. 100 seqq. — 4 εἰκοσιεξ Plan. Notandum adjectivum ab recenti versificatore additum his ἡλικίην (δντα) κς' ἐτέων.

CCCXXIX. Lemma : εἰς Μαρτάδα τὴν μέθυσον ἐν Πίθρῳ ταφείσαν. — 1 Μαρτάδα Plan. *Mortada* Grotius. — 2 σπασαμ. Cod. — 3 in fine με Cod., oi superposito a correctore.

CCCXXX. Lemma : εἰς Μάξιμον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Καληποδίαν. Addit corrector : ἐν τῷ Δωρυλαίῳ (pro Δορ., Phrygiæ urbe). — 2 ναίοι Jacobs., ut v. 4. — 3. Σύν τε, adverbialiter : *simul etiam*. Bothius melioribus numeris :

σύν τε Καληποδίῃ τεύξεν τόδε σῆμα γυναικί.

— 4 ὡς Jacobsius, prioribus adjungens; ita etiam Boiss.: malui ὡς οὕτως et delevi virgulam; ὡς codices. Quod erat relinquendum; in novitio epigr. usitatum illud Byzantinis ὡς ἵνα non debebat offendere. Lennepius p. 238 ὡς ἐν τὴν στοργὴν καὶ φθ., « quod tolerabile esset, si præp. ἐνι præcederet καὶ. » Passov. In sequentibus κὲν φθ. ἔχουσ' (sic, non ἔχουσ) Cod.; κὲν φθ. ἔχῃ Plan.; ἔχου Jac.

CCCXXXI. Lemma : εἰς γυναῖκα σώφρονα καὶ μόνανδρον. Addit corrector : εἰσώρακα ἐν Φρυγίᾳ. Incertum sitne *vidi ipse* (sic Boiss.), an εἰς Ὁρακα, loci nomen ignotum, ut Hecker. scripsit I, p. 167. — 1 δωμήσατο Heckerus, ut alibi τύμβον ἔδειμεν et sim.; δωρήσατο φρουρῆς Cod. (ep. non legitur in Plan.), de quo nomine merito dubitant. « Latet haud dubie nomen latinum desinens in *ens*, ut Κλήμης, Clemens. Proxime ad ductus accedit Φούρης, Furens. » Hecker. Δωμήσατο recepturum inhibuit epigramma 333. — 5 θνήσκω et ἔτη ζω Cod. — 6 νυμφικὸν Pier-sonus; νυμφικὴ Cod.

CCCXXXII. Lemma : εἰς τινὰ παρὰ βακχευτρίαν ἀναιρεθέντα. Quibus præmisit corrector : εἰς ἀκμωνίαν. « Scil. Ἀκμωνίαν, quæ est urbs Phrygiæ, ubi hanc inscriptionem repertam esse puta, quæ ænigmatica speciem habet. » Jac. — 1. In re tam obscura prætereundum non est quod excidit Boissonadio : « An θηροζόον? » — 2 γυμνασίαις τε idem proponit. Subiit Βάκχην esse posse nomen inditum belluæ quam ille in cursu et certamina instituerat; ista, ut fit in periculosa arte, occidit domitorem, cicur esse visa et *plane alia*, οὐκ ἴση, in ludis publicis.

CCCXXXIII. Lemma : εἰς Ἀμμίαν παρὰ Νικομάχου τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Διωνῆς. Addit corrector : εἰς Ἀδριανούς ἐν Φρυγίᾳ. Εἰς Ἀζανούς esse posse putabat Jac. — 1 καταχθονίους μετὰ δαίμονος Plan.; καταχθονίους μετὰ δαίμονας Brunck. partim ex codice Jani Lascaris. Intelliguntur *Manes sepulti*. — In superiore marg. novæ paginæ : ταῦτα ἀπὸ τῆς πόλεως Κυζίκου. ζητεῖται καὶ ἐν τῷ νζῷ (cap. III). Quod pertinet ad sequentia epigr.

CCCXXXIV. Lemma : εἰς Φρόντωρα (sic pro Φρόντωνα) υἱὸν Πωλίτιτῃ; εὐρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω· ἐγγράφη δὲ καὶ τοῦτο ὁμοίως (conf. lemma ep. 327) παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου Καμφικίου (sic apogr. Paris.; Codicis compendium καμφικίζοντος legit Paulss.) ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεραλᾶς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. Hesychius : καμφικίζουσα· βαρβαρίζουσα. « Juvenis Fronto, qui jurisprudentiæ operam dederat, in ipso ætatis flore matri replevis vitæ suæ cursum enarrat. — 1 μοι τότε φ. Plan. Sed a membr. non discedo, quum καὶ interrogationi majorem vim addat. » Jac., exempla subjiciens p. 296. Salmas. καὶ *supra* additum in Cod. scribit, « ad explendum versum. » — 3 ἦ ἵνα non esse scribendum exponit Passov. Scriptt. misc. p. 205. — 5 ἦ μ' ἀτίτηλε Jacobsius; ἔτεκ' ἡματι τῆλε Cod., γρ. τῶδε ultimæ voci superscripto; ἔτεκ' ἡματι τῶδε Plan., absurde. — 7 τυτθὸν με Passovius. — 9. « Ἠγεμονῆς intelligi possunt magistri. Fortasse tamen ἀγνοὶ ἡγεμονῆς sunt *incorrupti iudices*, coram quibus Fronto causas agebat. Sic certe cepit Grotius. » Jac. — 10 ἐμπρεπείην... δικασπολίαις Cod.; ἐμπρεπείην... δικασπολίαις Plan.; — λίης Jacobs.; — λίαις reducerebat Boiss. — 11 μοι... γενύων (superposito εἰ)... κοῦριον (superposito μ, ut esset κοῦριμον) Cod.; μεν vel με... γενύων... κοῦριον Plan. Pronomen μοι est possessivum, et *mater* subjectum verbi. — 12 ἡλικίῃ ἐπατή Cod.; ἡλικίῃ ἐπατή Plan.; correxit Salmasius. — 13 περὶ κλυτὸν Cod.; τέκος Plan.; in Cod. τεκον, v. posito super x, deinde vacuum spatiolum, cui superpositum τεκος; (sic). — 14 δυσπότμου

ἐκ γενεῆ; Cod.; δυσπότμου γεν. Plan.; δυσπότμος Jacobsius. Bothius malebat εὐσπότμον. — 17 φρόντωρος Cod., sed p ipse librarius in v. mutavit. « Agnosce lusum in vocibus similis soni, qualia multa apud veteres, in propriis præsertim nominibus, quæ omen habere videbantur. » Jac., exempla subjiciens t. XII, p. 231.

CCCXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Φρόντωνα καὶ Πωλίτην. ἱαμβικόν. « Eidem haud dubie cippo ac præcedens insculptum fuit [in adverso quidem latere, ut videtur, post longiorem titulum]. — 4. Ad σείδοντας subaudi οὕτω, quod ex τοιοῦτους assumendum. » Jac.

CCCXXXVI. Lemma : εἰς τινὰ γέροντα διὰ πενίαν ζῶν ἐν τάφῳ τεθέντα ὦ (ὦ Boiss.) τῆς ἀπανθρωπίας! Lemma Plan. : ἐπὶ τῷ αὐτῷ θάψαντι πρὸ τελευτῆς. « Gallicis versibus reddidit Duthell. Præf. Callim. p. 15. » B. — 1 τετρυμμένος Cod.; alterum Plan. Deinde Meinek. conj. οὐκ ὀρ. — 2. « Δυστυχίης ἔρανον, munusculum, quod miseriam meam levare posset. » Jac. Quod durissime mihi dictum esse videtur; quare scribendum suspicor ἔρμα, i. e. κάλυμα. Meinek. — 4 εὐρὼν οἶς Jacobsius; εὐρον οἶς-ου Cod. et Plan. — 5 ἔθνησκον Cod. — 6 ἔπειτ' ἔθαπτον Cod., superscripto : γρ. ἔταπην, ut Plan.

CCCXXXVII. Lemma : εἰς Ἀρμονίαν (sic) γυναῖκα πλουσιωτάτην καὶ σώφρονα ἐν Μεγάροις. Et ad γ. 3 in novâ pagina : εἰς τὴν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀρμονίαν τὴν σώφρονα. — 1 κῆδεστε, i. e. φίλατε, malebat Ruhnkenius. — 2. « Offendit κελυθοπόρε post ὀδίτα superfluum et otiosum. Scribendum videtur κελυθοπορῶν. Neque valde placet σοῖσιν initio versus. » Hecker. Recte judicat, imo modeste; nam totus versus ab recentiore Byzantino fictus esse videtur, ut in deletitis vel perditis locum succederet. — 3 τίς εἰ πόθεν Plan. — 4 γενεῆς Cod., alterum Plan. Deinde Cod. ἐν μεγάροις, superscripto : γρ. μερόποις, ut est in Plan., « inepte », Brunck. Corrector μεγάροις haud dubie de *domo intellexerat*, rectius glossator qui lemma scripsit. — 5 εἶχεν ἰδέσθαι (Harmonia) Heckerus, quod mihi quidem non quantum ipsi necessarium esse videtur; in ejusmodi locis ἐν αὐτῇ commode potest suppleri. Plan. ἦν ἐνιδέσθαι, quod fortasse verum, et sic Brunck., qui πάντα ol corrigebat. — 6. « *Amabilem* dicit nobilitatem, i. e. cum gratia morumque amenitate conjunctam; nam est et alia nobilitas, austera et superba, quæ nihil amabilitatis habet. — 7 οὐρανίους Cod. Tumulum spectat : (ipsam enim spectare jam non licet :) *nam...* Non recte Brunckius ὄ' ἄρ'. — 8 Corpus animæ, ut vestimentum, circumdatum esse Platonicorum est sententia; conf. Creuzer. ad Plotin. De pulchrit. p. 303 seq. et similima in Gregor. Naz. cap. VIII, ep. 29 extr. » Jac.

CCCXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀρχίου υἱὸν Περικλέα, (οὐ τὸν Ἀθηναῖον, ἀλλὰ τὸν) ἐν Μαγνησίᾳ κείμενον. Includit scripsit corrector. Magnesiæ mentio ex titulo tum superscripte petita. « Loquitur venatoris cippus, artis quam ille olim exercuerat symbolis ornatus. » Jac. — 1 ἀέε et λῶβιν ἄγω Codex. — 2 sic Brunck.; κυνηγεσίης Cod., a superposito η priori; κυνηγεσίας Plan. — 3 σῆμα Plan. et Cod., hic superposito α. — 5 δὲ Cod. habet inter lineas. « Ad hunc verum respicere videtur adscriptum in margine ἀστειόν. » B. Quod ap. Jac. ad sequens epigr. relatum. Perit autem id ἀστειόν in Grotianis : *Saxea cuncta, fera circum quoque*. — 6 εἰκοσῆς Plan.

CCCXXXIX. Lemma : ἀστειόν. ἀδελφὸν ἐπὶ τίνι (ὑπὸ τί- νο; Heckerus I, p. 343) τοῦτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς

τοῦ Παλλαδᾶ ἐπιγράμμασιν εὐρήθη καίμενον· μήποτε δὲ Λουκιανὸς ἐστίν. Et Planudea Stephani: ἀζηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ « Adscripsi secure *Palladæ* nomen, quum repertum fuerit epigramma inter Palladea. » B. Minus securum dimisisset Heckeri disputatio I, p. 26: « Weigandus ex illo lemmate efficiebat epigrammatum Palladæ, qui vero nomine erat Palladius (IX, ep. 380, 3), separatim editorum volumen Constantino Cephalas in conficienda Anthologia ad manus fuisse. Sed ita parum intelligitur quibus tandem rationibus ductus Cephalas de scriptore carminis quod suo loco inter Palladii epigrammata scriptum inveniatur, dubitare potuerit. Interpretandum potius in *epigrammatis a Palladio collectis, in Palladii Florilegio*, in quo ipso fortasse epigrammati adscriptum erat: ἀζηλον, μήποτε δὲ Λουκιανού. Palladium autem, qui imperante Arcadio vixit, Anthologiam condidisse epigrammatum maximam partem σωτηρικῶν etiam hoc argumento est, quod ejus, plane ut Meleagri, Philippi, Stratonis, Agathiae, qui singuli Anthologias condiderunt, epigrammata numero plurima ad nos pervenerunt, ad centum quinquaginta. Huic Anthologiae plurima carmina a se scripta inseruisset. Ceterum insigni errore Cephalas nostrum epigramma inter Sepulcralia collocavisse patet ex ultimo disticho, ubi poeta sordalem rogat ut sibi vinum subministret, et futuris verborum in v. 4 et 5. » Etiam Jacobsius carmen « elegantius dicit quam ut Palladæ esse videatur. » Margini Codicis appictum siglis: σημειῶσαι et ὥριον. — 2 ἀζήν superposito α Cod. — 3 γενεῶν Plan., male. — 5 γένονα Cod. Idem distichon in ep. incerti X, 118, 3-4, qui pergit:

Ἄλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φίλῃδονον ἔντυε νᾶμα·
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντιόδοτον.

— 7 ἀπὸ στύλῳ Cod. « Mitscherlichius ad Horat. Carm. II, od. VII, 19 exponit: *fac ut ardeat, resplendeat, impleatur vino*, fere ut Setinum in aureo poculo ardere dicitur ap. Juvenal. X, 27. Est potius στύλῳ τὸ κύπελλον πρόσφερε. » Jac. — 8 sic Cod.: « καὶ λύπης λήθην Planudes, λήθην ὁδύνης Bruckii scripserunt e conjectura. Scripsi et ex mea ego καὶ λύσειν ὁδύνην. Sunt λυσίπονος, λυσίπμων epitheta Bromii. » B. Jacobsius in Add. et nott. mss.: « Dubitari potest utrum horum vocabulorum vitium traxerit: λύπης tuearis loco Astydantis ap. Athen. II, p. 40, B: θνητοὶ τὴν ἀκαιοφόρον λύπης ἐφην... ἀμπελον » et Eurip. Bacch. 771: τὴν πανσίλυπον ἀμπελον. Tamen non improbabilius mihi correxisse videor:

κάμμι λυτῆρ' ὁδύνης τὸν Βρόμιον πάρεχε.

Slc Sophocles ap. Athen. I. c.: τὸ μεθύειν πημονῆς λυτῆριον. Pluralis pronominis sequitur singularem, ut V, ep. 293, 6; infra ep. 413; Ovid. Heroid. XXI, 37 et 40. » Heckerus xis (pro xis eis) λύπης ὁδύνην, « *da mihi vinum contra tristitiae dolorem*; de qua signif. praepositionis eis v. Valcken. ad Phœn. 79. » Quod postea improbasse videtur. Mirabiliter (ut alia quæ sileo) Bothius: « καὶ λύπης ἀκούνην, poculum quo luctus velut hebes acuitur. »

CCCXL. Lemma: εἰς Νικόπολιν γυνᾶϊκα Μαρθ. (compendio; Μαρθῶνος apogr. Paris.)· εὐρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ. « Mariti in conjugem; tenerimi affectus plenum epigramma. » Jac. — 1 Νικόπολις Μαρθῶνιν Heckerus; Νικόπολιν Μαρθῶνιν Cod.; Νικόπολιν Μαρθῶνιν Plan., ubi subjectum deest; quare Jos. Scaliger Μαρθῶνιν ἐσεβήκατο, Ruhnkienius Μαρθῶνιν ἐνεβήκατο, illud Jacobs. in Delectu p. 293 et in nott. mss. « Μαρθῶνιν non videtur sollicitandum. Inveniuntur talia virorum nomina. Est

Ἀπόλλης; ap. Demosthenem In Steph. I, t. IV, p. 226: Ἀρχέπολις et Μάτρις ap. Chionem; Γνώσις in nummo (vide Coray. Ἀτάκτ. t. III, p. 19.); Alcæstis tragicus ap. Valer. Maximum III, 7, ext. 1. » B. Sed in Νικόπολιν Μαρθῶνιν quis non hanc potius quam Νικόπολιν pro femina habebit? ut uxor maritum sepelivisse videatur, quod contra est. Quare Heckeri correctio nobis certissima visa est. — 2 ὁμβρία; Plan. « Ὁμβρία; male tentatum tuetur Nonnus Dion. II, 32; XXXVI, 119. Vide Lobeck. ad Ajac. 40, p. 96 seq. — 3. Verborum ἄλλ' οὐδὲν πλῆον ἔσχε sensus est: nihil inde praesidii lucrive retulit. Corrigendum ἄλλ' οὐδὲν, i. e. nihil ei magis cordi curæque erat, hoc unum agebat. » Hecker. Qui recte ἄλλ', sed perperam, ni fallor, interpretatus. Οὐδὲν ἄλλο lucratus præter *fere*. — 4. « Μούνω, vide Bæckh. Inscriptt. t. II, p. 447. » Boiss.

CCCXLI. Lemma: εἰς Πρόκλον καὶ Συριανὸν τοὺς φιλοσόφους. « Est anonymum in Codice. Recepi nomen ejus qui scripsit, Procli, ex Marino Vita c. 36, p. 29. » B. — 1 γένος om. Codex, suppletum ex Marino, ubi ἐγὼ γενόμεν Λύκιος γένος. — 2. Ἀμοιβὴς qui vulgo διαζόχος. — 4 ἐς; codd. Marini. Ἔς; pro εἰς; ap. Hesiod. Theog. 145, al.

CCCXLII. Lemma: ἀνώνυμον ἐπιτύμβιον. — 1 Προῦλαδον in Aldi quodam codice. Deinde μένεις Plan. et, ut videtur, apogr. Par., in quo καὶ omisum. « Sententia fere quæ ap. Horat. Ep. II, 2, 175: Heres

heredem alterius velut unda supervenit undam. »

Jac. Boiss. hæc referenda putavit: « Εἰς Ἀΐδης δέχεται. Schol. Wech.: τοῦτο φησιν ἐπὶ τὸν τῷ γεγηθῶτι (ἡμο τεθνηκότι) γεγηθῶτα· μὴ χαίρει, φησί, τῷ θανάτῳ μου· καὶ γὰρ σὺ μετ' ὀλίγον θνήσκει καὶ πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐστὶν ὁ δεχόμενος, ὁ Ἀΐδης δηλονότι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἄδης λέγεται ὁ τόπος κυρίως τοῖς καταχθονίοις κατοικοῦμενος· ἡμὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πλούτωνος, ὡς (Piind. Ol. IX, 50): « οὐδ' Ἀΐδης ἀκινήτως ἔσχε βαδὸν βρότεια σώμαθ' ἅ κατὰ γει κοίλιν πρὸς ἀγνίαν θνησκόντων. »

CCCXLIII. Lemma: εἰς Πατέριον υἱὸν Μιλτιάδου καὶ Ἀττικῆς (sic) Ἀθηναίων. « Reiskius scripsit εἰς Παθερίον, quod nomen idem esse cum nomine *Paschalis* docuit ex Ducangii Gloss. Lat. v. *Thia*. » Jac. — 1 λιγύμβιον Bruckius; Codex λιγύμβιον, quod Bothius pro sphalmate typ. habebat. — 4 ἀμα πάσης Reiskius, « sed ἀνάπαξ idem est quod σύμπας. — 5. *Omne quod est honestum, id quattuor partium oritur ex aliqua*, et quæ sequuntur ap. Cic. Offic. I, 5. Quas *quattuor virtutes* s. rior ætas *cardinales* appellare solebat, cujus appellationis fontem indicavit Salmas. Exerc. Plin. p. 882, A. » Jac. — 7 οἷα τι ἀγλ. Bothius. — 8 sic Bruck.; εἰκοσι καὶ τέτρατον Cod.

In inferiore margine paginæ Codicis scriptum ep. Dioscoridis quod infra legitur n. 450, cum hac nota: νομιζῶ ὅτι διςσῶς κεῖται τὸ ἐπιγράμμα, πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κύρου Μιχαήλ οὕτως κεῖται συννημένον μετὰ τοῦ ἱαμβικοῦ (ep. 345, ubi vide). — In sequentis paginæ superiore margine habentur duo epigrammata Tymnæ et Anytes, infra n. 477 et 486.

CCCXLIV. Lemma: Σιμωνίδου, εἰς Λέοντα τινὰ ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος. Sequitur distichon prius. Alterum in ultima pagina hæret, post ep. 350, cum lemmate: Καλλιμάχου εἰς Λέοντα τινὰ ὃν λέων ἐπὶ τοῦ (conf. ad

lemm. ep. 327) λάρνακος ἔσκαπε λίθινος. In Planud. (et ap. Iriart. p. 94) separatim, iuxta tamen leguntur hæc disticha; alteri ἄδελον appositum in editt. præter principem. Jungenda esse vidit Huetius, quem sequuntur Salmas., Brunck., Jac., Boiss. et Bergkii Lyr. p. 906. « Dubitare licet an Λέων v. 3 de Leonida accipi debeat, quamquam non ignoro regis Spartanorum tumulo leonem fuisse impositum, Herodot. VII, 225. Idem vero et aliis contigit, ut Teleutiantii, iisque qui in pugna adversum Philippum Macedonem perierant, secundum Pausan. IX, 40. Fuit autem Leo, Leonidæ avus, rex Spartæ, Pausan. III, 3, 5. » Jac. Gallice reddidit Larcher. ad Herodot. l. c., qui credidit factum epigramma in Leonidæ Spartani tumulum. Leo Spartanorum rex innui visus est scholiastæ Wech. : γράφεται δὲ λέων θηρῶν κράτιστος, ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ Εὐρυκράτους Λακεδαιμόνιοι προσέπταισαν ἐν τῷ πρὸς Τεγεάτας πολέμῳ ἐπὶ Ἀναξανδρίδου μέντοι τοῦ Λέοντος ἐπικρατέστεροι Τεγεατῶν ἐγένοντο τῷ πολέμῳ ὃν δὲ τρόπον Πausanias ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ (3, 5). Ipsi quæ allegat Pausaniæ verbis scholiastes refutatur, quum rex ille Leo male adversus Tegeatas rem gesserit. Boiss. — 2. « Forsan λάϊνος, propter lemma. » Meinek. — 3 ἐβὼν ὡς ὄνομ' εἶχεν Plan. Bothius ap. Jac. θυμόν τε Ἀ. corrigebat, apud nos εἶχον, prima persona : « de se enim nescio quis Leon, miles fortissimus, qui occiderit in bello, ipse prædicat : nisi animo pariter ac nomine fuisset leo, se non descendurum fuisse in sepulcrum. » Receptum velim θυμόν τε pro γε. Facile assentior Schneidewino (Sim. p. 164, Delectu p. 411) prius distichon per se consummatissimum esse epigramma in tumulum Leonidæ; sed minime dixerim sequentia insipidissimum esse additamentum et quo Simonidei epigrammatis nativa pulchritudo mirum quantum deformatur : « imo ex hoc disticho apparet recte Λέοντά τινα intellexisse lemmatis scriptorem, neque agi de Leonida; ac necessarii erant duo postremi versus ad nomen hominis tradendum, quod non significatur versibus primis. Addit Schneidew. : « Confer epigr. ap. Bæckh. Corp. Inscr. n. 2168, quod emendavit Hermann. Opusc. t. V, p. 176, ubi est :

Ἦ ῥ' ἐτύμως τὸδε σᾶμα λέοντες[σιν περὶ]λακται]·
οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βορτῶν.

Confer et Antipatrum Sid. infra ep. 426. »

Sequitur in Cod. distichon cum hoc lemma : Σιμωνίδου (quod cancellis circumdedit corrector et superscripsit totum autem) εἰς Μελιττην κόρην. Quod epigramma supra positum n. 187, *Philippi* nomine inscriptum.

CCCXLV. Lemma : ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου· εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἑλεφαντίνην· ἵταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναίκεας μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμωδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. Est ἄδελον in Planudea. « Æschryoni Samio diserte tribuit Athenæus VIII, p. 335, C. D. Cujus quum major sit auctoritas, nomen Æschryonis recepi. Præterea falsum est lemma, quod tradat in tabula pinxisse Philanidem Veneris lusus, quas calamo in chartis descriperat auctor, non pictor; vide Letronnium in Epistola ad Jacobsium. » B. Ex eo quod in Michaelis Charitularii codice junctum (συνημμένον) erat hoc ep. cum epigrammate Dioscoridis n. 450, ut dictum supra post ep. 343, Heckerus I, p. 65, colligit in ejusdem cippi lateribus posita fuisse, alia exempla diversitatis metrorum afferens, ut supra ep. 334 et 335, et utrumque tribuit Dioscoridi. Ad ipsum argumentum suadebat ut jungerentur, et obstat disertum Athenæi testimonium : εἰς Φιλαινίδα ἀναγράφεται ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι

Ἀισχρίων ὁ Σάμιος λαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου σωφρονεστάτης γενομένης· ἔχει δὲ οὕτως τὰ λαμβεία· Ἐγὼ Φιλ. κτλ. De Polycrate pluribus disserit B. ten Brink in Philologo Gotting. t. VI, p. 382 seqq., de Philanide Luzacius Lectt. Attic. p. 154 seqq. Sunt scazontes. — 2 κεκοίμαμαι Cod., alterum Ath. et Plan. — 3 ἀκρὴν Meinekiius. « Hoc promontorium Leucaten fuisse opinor. Athenæus certe Philanidem vocat *Leucadiam*. Quodsi Philenis non modum, sed finem vitio quærens, e Leucata, πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς, ut prima Sappho apud Menandrum, se præcipitasse antiquitus ferebatur, ejus μνήμα ibi positum fingi poterat, et propter mortis genus ad sepulcrum suum provocare ei licebat. Nec fortasse vi sua caret γῆρας τῷ μακρῷ κεκοίμαμαι : non enim μακρὸν ὕπνον perpetuamve unam noctem sibi esse dormiendum queritur, sed *longa senectute* se sopiri; quæ saltem non solemnitas est apud poetas metaphora. » Brink. — 4 λέσχην Plan. (pro λάσσην). In marg. Codicis ἀίσχυνην. « Juncturam verborum χλεῦν καὶ γέλωτα illustravi ad Eunap. p. 353. Philo Vita Mos. I, 29 : γέλως καὶ χλεῦν γενησόμενοι. Oracula Sib. IV, p. 287 : Ἄλλ' αὐτοὺς χλεῦν γέλωτι τε μυθίζοντες· scrib. χλεῦν τε. Libanius t. IV, p. 42, 10 : Μένειλος μὲν Ἐλένη συνοικῶν γέλωτα καὶ χλεῦν οἶσει (fors. εἰσεται). Lycoparus Granini. p. 61 : διατριβὴ καὶ τὸ παίγιον, ταυτὸν συντίθενσα τῇ χλεῦν καὶ τῷ γέλωτι. Plutarchus Alex. c. 25 : γενομένου δὲ γέλωτος καὶ γέλωτος. Quem conf. et De def. orac. § 19. Heliodorus V, 4 : ἐπαιξε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμιωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεῦν ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ποιεῖται. Asterius Homil. p. 68 : τῶν οἰκτῶν γελώντων καὶ ἐπιγελαζόντων τὴν ἐκ τῆς μέθης παραποράν. Vide Victor. ad Aristot. Rhet. II, 2, 12; Bengel. ad Jo. Chrys. De sacerdot. I, 4, 51. Petronius Sat. 17 : et oro ne nocturnas religiones jocosum risumque faciat. » B. — 5 Ζῆν vel Ζῆνα Cod. et Plan.; Ζεῦν Athen. Deinde Cod. μὰ inter οὐδὲ et τοὺς in interstitio versuum, ut V, ep. 198, 1; οὐ μὰ τοὺς Athen. Jac. in nott. mss. Κούρους, nam haud dubie Castores intelliguntur, qui ἐκ διαδόχῃ; in inferis degebant. Heckerus improbabilius distinguit οὐδὲ τοὺς κάτω, jungens κούρους... ἐς ἀνδρας, coll. Soph. Antig. 542 : Ἄδης χοὶ κάτω συνίστορες. — 8 ad παιπάλημα glossa φλυαρίαν in Codice, qui deinde, ut ceteri, κακὴ γλώσσα, sed a correctore mutatum in κακὴ γλώσσι. — 9 οἱ ἔγραψεν· ἐγὼ δ' οὐκ Cod.; ὅσος ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ Athen.; οἱ ἔγραψεν· αὐτὴ δ' οὐκ Plan. In quibus ola Jac. recte prætulit. « Multis hanc loquendi formulam illustravit Blomfield. Gloss. ad Agam. 66. Adde mea ad Philostr. Epist. p. 142, n. 4. » B.

CCCXLVI. Lemma : εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ· θαύματος ἄξιον. Epigramma Corinthi positum. Nescio unde petitum lemma ap. Grotium. — 2 sic Brunckius; ἄ λιθοῖς ἄ μικρὰ Cod. et Plan. — 4 voci ὕδατος in Cod. superscriptum πόματος, et sic Plan. Illud præferebat etiam Salmasius. Jac. confert Achillis verba Il. X, 389 seqq., et Ovid. Ex Ponto II, el. 4, 23 :

Non ego, securæ biberes si pocula Lethes,
Excidere hæc credam pectore posse tuo.

CCCXLVII. Lemma : εἰς Ἀδείμαντον τὸν ὑπατικόν. « Quod epitheton est absurdum de homine quem laudaverit Simonides. In apographo Par. quidem est anonymum [et in Codice ambiguum, ad hocne an ad sequens ep. referendum sit Σιμ. τοῦ Κ.], sed Simonidis nomen diserte exhibet Dio Chrysost. Or. XXXVII, p. 109. » B. Habet etiam Plutarchus De malign. Her. p. 870, D, sed sine nomine poetæ. — 1 κείνου om. Plut., qui δὲ διὰ πᾶσα. Alterum etiam Dio. — 2 ἐλευθερίας Plut. et Dio. Adi

mantus ad Artemisium modo certaverat, Salaminiae autem pugnae non interfuit, secundum Herodotum, quem refutare studet Plut. I. c.

CCCXLVIII. Lemma : εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον, οὗτος τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ τὴν συνήθειαν εἶχεν ὁ θεῖός μου. « Nomen συνήθειαν est valde incertum. In apogr. Par. legitur τὴν σ... εἶχεν. [Rectissime Paulsenius σύνεσιν e sigla elicuit. Jacobs. : « Lepidum lemma hominis avunculum obiter sugillant. »] Multa de Timocreonte videsis in Classico Valpyi Diario t. XV, p. 313. » B. In Codice minutis literis adscriptum : Σιμωνίδου, cui inscribit etiam Plan. Athen. X, p. 415, F : Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἀθῶν ἔφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπιγράμμα δηλοῖ. Πολλὰ κατὰ. Contentionem fuisse inter eum et Simonidem narrat Diog. L. II, 46 et Suidas v. Τιμοκρέων. « Sed sepulcro ejus hæc inscripta fuisse nemo crediderit : jure lusum poetæ Cei in adversarium vel vivum vel mortuum censet Bæckhius De Timocr. Rh. p. 3 et Clintonus Fast. Hell. ol. 77, 2. » Schneidewein. Et inter Παίγνια posuit Bergk. p. 922. — 1 πολλὰ φηγὼν καὶ πολλὰ πίων Plan. — 2 ἀνθρώποις Cod.

CCCXLIX. Lemma : ἀθλον ἐπὶ τινι (sic). In hominem egenum et diu valetudine adversa conflictatum. — 1. Parodia primi versus distichi præcedentis.

CCCL. Lemma : ἀθλον ἐπὶ τινι. Tumulus loquitur. — Sequitur in Cod. distichon alterum epigrammatis 344.

CCCLI. Lemma : εἰς τὰς Λυκάμβου θυγατέρας, ἃς Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ἐσκώψεν ἐν τοῖς ἱσμοῖς θαυμασιώως, ὥστε καὶ βρόχον ἀνέψαντο. In Plan. duo postrema disticha avulsa ut peculiare epigramma scribuntur. Lycambis filiae se a calumniis Archilochi poetæ vindicant. De re conf. ep. 69, 70, 71. — 1. Verbis τότε φθιμένων σέβας ὄρκιον intelligendum esse *tumulum*, per quem nonnunquam jurant mortui, ut ap. Diodor. infra ep. 700, 1, observavit Heckerus. Ex sequentis epigr. disticho primo interpretandum esse putabat Jac., vocem τότε non satis advertens. — 2 αἱ λάχ. Plan.; ἐλλάχμεν Cod. — 4 ἱερῶν Cod., cum a posito super ὦ. — 6 ἔδυσεν scripsi ex sequente ep. v. 4 ; ἔρυσεν edebatur ex Plan., cuius verbi vocalis producitur ; ἔρυσεν Cod. ; ἔρυσεν Heckerus, vix aptum sententiae. Alienum quod confertur fragmentum Archilochi 34, p. 543 ed. Bergk., quem vide. — 7 seqq. « His igitur in locis turpia a puellis illis admissa fuisse dixerat Archilochus, qui etiam vocibus μάχιοι καὶ ἀτάσθαλοι usus esse videri debet. — 15. Γνήσια : in legitimum enim matrimonium Neobulen Archilochus petiverat : unde Lycambes *socer* ejus vocatur ap. Horat. Epist. I, 19, 30. » Jac.

CCCLII. Lemma : ἀδίσποτον, εἰ : τὰς αὐτὰς Λυκαμβίδας : οἱ δὲ εἰς αὐτὰς Μελεάγρου αὐτὸ εἶναι. Est ἀθλον in Plan. Dioscoridi, cuius est præcedens ejusdem argumenti, tribuit Heckerus I, p. 103. — 2 Φερσεφόνης Plan. Ἀβρήτην, ut mysteriorum præsidis. — 4 ἔδυσσε Cod. ; ἐφλυσσε Plan. — 5. « Ἀρχιλόχος, hæc est una illa productio brevis syllabæ, in loco ceteroquin non corrupto. Sed Meleagrum hanc unam commisisse eo minus crediderim, quo facilius evitari poterat. » Graf. p. 136. Qui corrigit Ἀρχιλόχος : καλὴν δ' ἐτίμων φ. Heckerus : ἔδυσσε Ἀρχιλόχος Παρθενίης : ἐπ. Sed recte Jacobsius nihil movit. Male corrector Codicis x super λ posuit in καλὴν. — 6 δ' Cod. habet inter versus ; « ejus loco τ' scripsi. » Boiss., nimirum γυναικεῖόν τ', quod non percipio. Est *bellum in mulieres*. — 7 ἐρ' recte Boissonadius ; ἐρ' Cod. et edd. ; ἐρυβροστήρας : Plan.

CCCLIII. Lemma : εἰ : Μαρωνίδα τὴν μέθυσον καὶ πολυλάλον (sic). Expressum est ex Leonidæ Tarentini ep. infra n. 455, quod conferendum. — 2 ὄρη; Cod. et Plan., corr. Jac. — 5 Βάκχω Plan., male, nisi Βάκχω voluit, ut v. 2 erat ὄρη; doricum. — 6 ἔρμενον Cod.

CCCLIV. Lemma : Γαιτούλιχου (sic) εἰς τοὺς παῖδας Μηδείας, οὓς διὰ Γλαύκην ἀνῆλθεν (ἀνεῖλεν adscriptum). — 1 Μηδείας Brunck. — 2 θύμ' Cod. — 3. Vide Eurip. Medea in fine, Pausan. II, 3. — 4 ματρός Brunck. ; ἀνεύλιχτου Plan.

CCCLV. Lemma : εἰ : Πραξιτέλην τὸν ἀγαματοποιὸν τὸν ἐκ τῆς Ἀνδρου. In Plan. ἀθλον. « De Praxitele statuario agi nihil est quod fidem faciat. » Jac. Adde Sillig. Catal. artif. p. 379 seq. — 3 Μουσῶν Cod. et Plan., corr. Jacobs., qui explicat : « musicæ facultatis probe particeps, ut ap. Platon. ἱκανοὶ ἰατροὶ, medici suo nomine digni. Contra mater Spartana ignavum filium vocat κακὰν μερίδα, infra ep. 433, 5. » — 4 ὦ χαίροις Bothius.

CCCLVI. « Conf. ep. 310 et sequentia quattuor. » B. — In superiore margine paginæ scriptum, ut conferatur cum ep. 353, epigramma Leonidæ quod infra legitur n. 455.

CCCLVII. — 1 κῆν Plan.

CCCLVIII. — 1 εἰτά με θάπτεις Codex, « quod non mutandum erat in εἰτά μ' ἔθαπτες, quod edebatur. Conf. ep. seq., v. 3. » B. Plan. με θάπτει. Non præsens offendebat editores, sed numeri, ipsum etiam Planudem. Apud nos ex Boissonadiano exemplo remansit lectio Codicis.

CCCLIX. — 1. « Νέκυν jungendum cum κατεθαπτες et ἰδών. » Jac. — 4 παρέχεις Cod., superposito οἱ.

CCCLX. Lemma : — 2 πάθης Cod., superposito οἱ.

CCCLXI. Lemma : εἰς υἱὸν παρὰ τοῦ πατρὸς θηπτόμενον. — 1 ὅι Cod. ; τό γ' ἔμπαινον Bothius, perperam. Latina multa contulit Jac. ad Analect. t. XII, p. 246, et cum versu sequenti Gregorii (cap. VIII) ep. 126, 4 : ἦλθεν ὃ ὁ φθόνος ὠκύτερος.

CCCLXII. Lemma : εἰς Ἀέτιον ῥήτορα. In Plan. est ἀθλον. — 1 post κεφαλὴν in Codice ἡδεκευθε σωρός inducta et superscriptum : γρ. σωρός ἦδε κέκευθεν. — 2 εὐπρεπὸς Cod. a pr. m., ἔκπο. a correctore, et sic apogr. Par., quod receperunt Brunck. et Boiss. ; εὐπρεπὸς etiam in parte editionum Plan., et servat Jac., « quod in oratore ἡ εὐπρέπεια laudatur, *decorus habitus et elegantia* ; » εὐεπὸς aliæ Plan. — 3 ἦλθεν δ' εἰς : Plan. et Cod., in quo δ' inter lin. : ἦλθεν εἰς Brunck. ; ἦλυθε δ' εἰς edidit Jac. In fine corrector Codicis superposuit ἐν ...φ (ἐν Ὀλύμπῳ), propter ea quæ ibi sequuntur :

τέρπετ' ἄμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν
ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται.

In Plan. hæc modo leguntur :

ἀθάνατον ποιεῖ δ' οὐ λόγος οὔτε θεός,

recepta a Brunckio et Boiss., versa a Grotio. In altero versu Codicis hexametri exitum et integrum pentametrum agnovit Heckerus. Philippo non indignos, quos po-

sui; priora videntur irruisse ex interpolatione, ad quam invitabat ψυχή ἐν Ὀλύμπῳ constituta. Quod longe verisimilius est his Heckeri: « Intermixtum est peculiare epigramma, quod ita correxerim:

Ἥλυθεν εἰς Ἀἴθρα δέμας, ψυχή δ' ἐς Ὀλυμπον,
τέρπεται ἢ ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν. »

In margine Cod. appictum siglis: σημαῖωσαι ὥραϊον, et ad versum ultimum huc nota: ναὶ ἀνόντε, ὁ θεὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ σὺ μὴ γινώσκεις.

CCCLXIII. Lemma: ἀδελφον, εἰς Τετμενάνης υἱὸν Ζηνόδοντον, ἱππεῖα βασιλέως Μάρκου ἢ Ἀδριανού. Deinde ad v. 1: ζητεῖ ὅτι τὸ Τετμενάνης τόπον σημαίνει, οὐχὶ δὲ τὴν μητέρα τοῦ κειμένου, ὡς δηλοῖ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια. Quem de Τετμενάνῃ cogitasse suspicatur Græfius. « Vocabuli corrupti non explicatio quaerenda, sed correctio. » Boiss. — 1 Μνήμη ἀρετῆς δὲς conjecerat Jacobs., quod delet in nott. mss., ascribens: « Initium videtur periisse. Tum fort. scribendum: τέτμεν ἀνὴρ ὁ δὲ τύμβος etc. » Græfius conjiciebat Τηλεφανῆς, Geelius Τετραμενῆς δὲς τύμβος. Bruckius « versum spurium obelo configendum » judicavit, hoc initium ponens:

Ἥρωος μεγάλου τύμβος κατὰ σῶμα καλύπτει.

— Versum 4 in serie omittit Cod., cujus in marg., post ζῆται, ter scriptus, semel cum ἱερὸν, bis cum ἱερο:, sed ὥκων ter. « Color ductus ex nobilissimo loco Apologiae Plat. p. 40, E. » Jac. — 5 βασιλῆος Cod., correctum in apographis. — 10 ἐγγενέσσει Reisk. et Bruck. « Epigramma sub Hadriano aut Marco Antonino, ut auctor lemmatis narrat, scriptum esse dubito. Senioris est ævi, quo Decuriones et Curiales appellabantur πολιτευταί. Quare aut hoc reponendum, καὶ ἀστέι καὶ πολιτευταῖς, aut πολιῆταις in eundem sensum accipiendum esse suspicor. » Jac. Heckerus conjicit καὶ ἀστέσι καὶ πολιῆταις, coll. epigr. incerti Plan. 46, ubi statuum ponunt ἀναί, στρατός, ἀστέα, ἔκμος, « ut Zenodotus mortuus esse dicatur desideratus ab amicis et aliis urbibus et civibus. »

CCCLXIV. Lemma: εἰς τέττιγα καὶ ἀκριδα. Legitur etiam supra in marg. post ep. 190, unde expressum est; conf. ibi nott. — 2. Ἀμφοτέροις, et cicade et locustæ. Λιτήν, ut Horatiana *pulveris exigui munera*, Od. I, 28. — 3 ἡμερα Cod. utroque loco; corr. Reiskius. — 4 ἀίδης Cod. altero loco.

CCCLXV. Lemma: εἰς Κινύρου παῖδα. Et in nova pag.: εἰς Κινύραν νεώτερον. « Hoc non male: nam de Adonidis patre, antiquo illo Cinyra, non cogitandum. » B. Immo verum lemma prius, et νεώτερον esse videtur *teneriore ætate*. — 1 ἀίδῃ (sic) ὁ; Cod., corr. Orellius. Alloquitur Charontem, Orci ministrum, « nisi forte Ἀίδῃ est pro ἐν ἀίδῃ. Propertius II, el. 20, 71: *Stygia sub arundine remex*. » Jac. — 2 κωπέτης Cod., superposito εἰς. Tum ἐλὼν δόνης, Jacobsius ἐλὼν, « ab ἐλῶ pro ἐλαύνω, junctis βᾶριν δόνης νεκρῶν, *cymbam luctu defunctorum referant et onustam*. Fortasse tamen alius malit jungi κωπέταις νεκρῶν βᾶριν. Tum pro ἐλὼν quaerendum nomen, voci βᾶριν per appositionem adjectum. » Boiss. illud recepit: « Est probabilis ea Jacobsii lectio. In δόνης nescio quid lateat, forsan filii Cinyræ nomen vel epithetum. » Schneiderus ἰδὼν δόνα: τοῦ Κιν., Jacobsius olim βᾶριν, ἐχοντι δόνας τῷ Κιν., « nam delicatulus puer nec sandalia ferre, nec nudis pedibus per littoris arenas incedere poterat; conf. Philostr. Epist. 22. » Recepi quod ceteris minus offensionis habet ἐλεῶν δόνης,

« scil. αὐτὸν, nisi τὸν Κινύρου præterea malis. Quum media vocalis metro officere videretur, extrusa est. » Quæ sunt Heckeri. — 3 ἐκβαίνοντι Salmas., perperam, ni fallor, neque exputo cur asciverit Heckerus. Insolitum κλίμαχος ἐκβαίνω pro ἀποβαίνω hoc loco ferri posse videtur, quia puer est νεὼς ἐκβαίνω actione eadem. — 4 Χάρων Bruck. — 5 θῆναι Cod. « Delicatus puer laxioribus utebatur sandaliis, in quibus pes ei natabat, ita ut certum vestigium figere non posset. » Jac. — 6 ἐπ' ἡιονίην Cod.

CCCLXVI. Lemma: εἰς Μενέστρατον καὶ Μενάνδρον καὶ Διονύσιον, τοὺς ἀδελφάς. — 1. Ἀοῦς fluvius nunc dicitur *Fiosa*, teste Leakio Itinere per Græc. septentr. » B. — 3 τόσον Cod., corr. Salmas. « Ἐν πόντῳ post πόρος Σικελὸς vehementer frigit. Suspicebam: καὶ οὐ Νότος Σικελῶ Ὀλεσεν ἐν πόντῳ aut: ὠλεσε, δύσποτα ὦ Διονύσιε. » Jac. — 4 κρέσσονα; (superposito εἰ) ἀύλοφόρων (superposito ους) Codex.

CCCLXVII. Lemma: εἰς νυμφίον τινὰ ἐπὶ τῆς παστάδος τελευταῖαντα. In marg. sigla: σχ. ζ. — 1 αὔσος (sic) ἡγεῖορ με λέγει Cod., corr. Jacobs. « nam sæpe γ ex ductu calligraphico ortum inseritur, » et exempla affert p. 305. Reiskius et Bruck. με λέγειν, pro λέγε. — 3 ἰδόντες Cod., corr. Salmasius. — 4 κούρον Cod., corr. Salmas. — 6 ἦψε Cod. Conf. ep. 185, 6.

CCCLXVIII. Lemma: εἰς Ἀττικὴν τινα γυναῖκα γενομένην Ῥωμῑαν ὑπ' αἰγμάλωσις καὶ τελευταῖαντα ἐν Κυζίκῳ. — 1 κείνη Heckerus: *illic*, in Attica. Legebatur κείνη, quod fortasse non erat mutandum. Geelius κλεινή, frequens epitheton Athenarum. « Πόλις vide not. ad epigr. 154. » B. — 2 λαίγος Cod., corr. Salmas. (qui in exemplo Bühler. λοιγός refert ut Codicis scripturam); λυγρός Plan. Sulla, ut videtur, Athenas expugnante. — 4 ἡμζιεσεν Plan. « Cyzicum insulam vocat Apollon. Rh. I, 936: αἰτεῖα Προποντίδος ἐνδοθὶ νῆσος, in quem schol.: ἐστὶ δὲ χερσόνησος, ἐν ᾗ κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις: νῆσον δὲ αὐτὴν ἔρη διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον ὑστερον συνῆρθαι τῇ ἡπειρῳ. » Jac.

CCCLXIX. Lemma: εἰς Ἀντίπατρον ῥήτορα θαυμαστόν. Additum a correctore ἢ μᾶλλον ἱερέα. Qui propeante oculo ἀρητήρος vidisse videtur. In Plan. est ἀδελφον. — 2. « Ἔργα sunt orationes; πνεῖν autem vel ἀποπνεῖν in Anthologia non raro dicitur quæ quis edit verba, carmina, cantum, sermones. Πανελλήνων de Græcorum ad Olympiam panegyri accipio cum Cresollio Theatr. Rhet. III, 6—3. Antipatrum utrique civitati, Athenis et Diospoli, adscriptum fuisse suspicatur Schneiderus, quod in rhetoribus laud raro fiebat; v. Olear. ad Philostr. Vitt. Soph. I, 11; II, 10. Nota Atheniensium in civitate donanda liberalitas facit ut Antipatrum Diospoli fuisse oriundum putem. — 4. Ἠπειρώων, conf. ep. 18, 5. » Jac. — 5 ὦς λόγος; ἐστὶ Plan. Scribendum erat καὶ δᾶλλω, nam est crasis.

CCCLXX. Lemma: εἰς Μενάνδρον τὸν ποιητὴν τὸν τῆς νῆας κομφώεις. — 3. Ἐν πυρὶ et finem versus et alia fortasse depravata esse recte dixisse videtur Jacobs. et probabiliter coniecisse ei δὲ μιν αὐτὸν διζ., quod et vertit Grotius. In præcedentibus desiderabat ἦν δὲ τὸ πῦρ ὀλίγον ἔλπευ κόνιν. Quæ scripta sunt, sic interpreteris: *Menandrum, qui in igne (dum comburebatur) hunc paucum (quem contineo) fundebat pulverem*. — 4 « Ad ἡ μακάρων subaudio νῆσους. » Jac.

CCCLXXI. Lemma: εἰς Ἰναχον τὸν Κριναγόρου θεράποντα

ἐπὶ ξήνης τελευτήσαντα. In Plan. ἀδῆλον. — 1. « Quod is qui loquitur terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis. *terra filium*. Sic Persius VI, 57 : *progenies terra*. Eurip. Ion. 542 : γῆ; ἀρ' ἐκπέρυκα μητρός, al. — 2. Κείνης, quæ me nutrit; ἥδε, quæ me condit. — 4. Morbo heliaco igitur sive consternatione ex solis ictu orta periisse videtur. » Jac.

CCCLXXII. Lemma : εἰς Ἀτύνιον ὁμοίως ἐπὶ ξήνης τελευτήσαντα. Nomen poetæ in Codice λ. βάσσους, in Plan. Λουλλίου. — 2. « Δαίμονες, fata quæ quis sibi futura spe et animo fingit. » — 3. Intelligenda urbs haud procul a Tarento sita; *Thebas Lucanas* vocat Plinius III, 11. Deinde malim οὐκ ἐπὶ πρόσσω. — 5. Ἐπὶ παιδί, relicto filio orbo, cui custos atque tutor esse debebat, eumque ideo moriens quasi oculis privavit, illo post patrem amissum tanquam cæco errante. » Jac. — 6 ὀρθαίμων Cod., alterum Plan. « Codicis scriptura ὀρθαίμων non statim rejicienda, quum sint pueri comparati oculis; vide Artemid. I, c. 26. Sed sic ὀρθαίμων ἐπὶ παιδί et εὐνὴν ὀρθαίμων idem fere significant. » B.

CCCLXXIII. Lemma : εἰς δύο τινὰς Μιλησίους ἐν Ἰταλίᾳ τελευτήσαντας; οἷμαι δ' ὅτι σοφοὺς. — 3. ἡλλάξω Cod., alterum Plan. « *Corona* hoc loco videntur esse documentum lætitiæ, quæ juvenum illorum gloria patriam Miletum affecerat. » Jac.

CCCLXXIV. Lemma : εἰς ναυαγὸν Λυσιδίχην; υἱὸν Πνυτάρχου. — 1 ἐκρύβη Cod. et Plan., corr. Brunck. — 4 ἀπνοον Plan. — 5 κατ' ἀργαίην Cod., alterum Plan. — 6 πρυνόχου Cod. « Sunt qui vulgo πρυνήται vel πρυνήστοι καλοὶ vocantur, funes puppi afflati. Hi στελλονται, *contrahuntur et inhibentur*, vehementiore vento ingruente. » Jac. — 8 εἰσανέβην Heckerus. Legebatur εἰσενέβην.

CCCLXXV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα ἔχουν ἐν σεισμῷ τετοκυῖαν τινασσομένου τοῦ ὧματος. — 2. « Schæfer. ad Gnomicos p. 166 τινάζμενων passive intelligi oportere docet; vid. not. ad IX, ep. 247. Capiendum ὁρᾶ de succussione parietum perpendiculari. » B. Aoristus medii, qui rarissime passivam vim admittit, sic explicandus esse videtur : dum parietes illum terræ tremorem et concussionem ita in se recipiebant, ut *recti* starent neque conciderent. Jac. Brunckius cum Reiskio τινασσομένων. — 3 αἰς ὑπὸ φωλεούσας Cod., corr. Reiskius. — 5. Ἀμώτεροι, mater et infans. « Similis casus contigit in Antiochiæ ruina, ut narrat Dio Cass. LXVIII, 25, et alii nostris temporibus. » Jac. Apparet carmen temere inter ἐπιτύμβια receptum esse.

CCCLXXVI. Lemma : εἰς Σελευκὸν νέον τελευτήσαντα. Lesbius juvenis in Hispania sepultus. — 1 δειλαῖοι Cod. — 2 ληθόμενοι Salmasius (a quo tacite, ut multa alia, sumpsit Brunck.); αἰθόμενοι (ex AIO. ortum) Codex, correctione ωι posita super ρου et του syllabas; ἀτηρῶ αἰσθόμενοι βιότου pessime Plan. — 5. « Cogitabat Brodæus de Iberis Asiæ, qui hodie Georgiani vocantur. Sed quum eloquentiæ studium in Seleuco commemoretur, suspicari licet eum in Hispania arti dicendi, quæ tum temporis in illis regionibus florebat, dedisse operam. » Jac.

CCCLXXVII. Lemma : εἰς Παρθένιον τὸν Φωκαίαν τὸν εἰς Ὀμηρον παροινήσαντα. Hunc homeromastigem fuisse Dionysii Alexandrini Glauci filii discipulum, cujus Suidas s. v. (p. 1394 Bernh.) et Athenæus XI, p. 467, C, meminerunt, docuit Jacobus, præclare addens : « Quum Dionysius usque ad Trajanum viveret, Parthenius sub Hadriano

floruisse videri potest. Secundum hunc imperatorem itaque, qui Ciceroni Catonem, Ennium Virgilio præferebat et Ὀμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγεν (Dio Cass. LXIX, 4), etiam Parthenius iudicabat. » — 1. Junge καταχευατε. Sic καταπιττοῦν Εὐριπίδην ap. Aristoph. Eccles. 824 dictum et oppositum καταχρυσοῦν Εὐριπίδην. — 2 μυσσαρογλώσσου superscriptum in Codice, sed μυσσάρων redit in versu 4. — 3 οὐνεκε Cod., superposito α. « Tuetur κείνα, contra pravam Kusteri et L. S. emendationem κείνος, Dorvillius in Misc. Obs. Nov. t. II, p. 124. Qua de emphasi pronominis κείνος; vide mea ad Theocr. XVI, 44 ed. sec. » B. — 4 φλέγματα Cod. superposito θ (φθέγματα), de qua varietate conf. ep. 70, 4. — 5 ἐπιδὴ Cod. a pr. m., deinde in ἐπειδὴ mutatum, et superscriptum : γρ. ἐπὶ. — 6. « Βάτον, *sentēs*, sentibus oppletum carmen. Probabilius est πάτον, i. e. κόπρον, ἀρόδευμα, quod Kusterus maluit jam apographorum uni olim adscriptum. Sic Plautus Pers. III, sc. 1, 3, in convitiis jungit *lutum et sterquilinum*. » Jac. Receptit Boiss.; equidem in latinis posui, non in græcis, quia nescitur quid in elegis dixerit ille Zoilus. — 7 ultimæ voci superscriptum in Cod.: γρ. ἦσται. — 8. « Κλοιῶ. Ad supplicii genus respicitur illud quo Cleonem affliccionem censet Aristoph. Nub. 587 : φεμώσῃτε τούτου τῷ ἔσλῳ τὸν αὐχένα; et Lysistr. 683 : ἐς τετρημένον ἕλυν ἐγκαθαμρόσαι τὸν αὐχένα, ubi v. Bergl. » Jac. in Add., olim rectius, puto, interpretatus de collari canum, « propter cynicam mordacitatem et impudentiam. »

CCCLXXVIII. Lemma : εἰς Ἰλιόδωρον (sic) καὶ Διογέειαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν. — 1 ἐφθανεν (ut Cod.) Aldi planudeus et Regius planudeorum optimus, in quo bis legitur : altero loco κατθανεν, ut edd. Plan. In fine Cod. ὥρη. — 3 δ' ὡς ὑμένιον ἐπὶ πλ. Cod. et Plan., sine sensu; ὡς ἀμ' ἔναιον ἐνὶ πλάκι Tyrwhittus; ὡς ἀμ' ἔναιον, ἐπ' ἐν πλ. Jacobs. in notis mss., qui ante in Palat. ὡς συνένιον, ἐπὶ πλ., mutatione minima, sed ὑπὸ πλ. συμψαί a Toupio, coll. ep. 324, 1 : ὑπὸ πλάκι τῆδε τέθαμμαι. Post ὡς συνένιον sequens τυμβεύονται valet συντυμβεύονται, præsertim excipiente ξυνόν. A Boissonadio correctum video δ' εἰς ὑμένιον ἐπὶ πλ., sed schedulæ in hoc et sequens epigr. nullæ supersunt. — 4 ὡς θάνατον Cod., sed superscripto λαμον, ut Plan. De constructione v. Thes. v. Ἀγέλλομαι. « In καὶ τάπον grata est emphasis : etiam de sepulcro communi non minus lætantur quam olim de communi thalamo. » Jac.

CCCLXXIX. Lemma : εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχίᾳ (compendio) θάλασσαν καὶ αἰς τὰ ἐκεῖσε νῆωρια καὶ τοὺς λιμένας. Haud dubie ob vocem γῶμα male acceptam epigramma positum inter Sepulcralia, ut infra ep. 641 de horologio propter vocem σῆμα. Loquuntur mare et terra de ingenti mole Portus Julii apud Bajas, quod opus notissimum ex Virgilio Georg. II, 161 seqq. et Horat. Art. 64 seqq., ubi v. interpretes. — 1 δικαιοχρίσι Cod. — 2. « Intelligitur moles usque in medium mare producta, ut promontorium Rheginum αἰεὶ Θρινακίου γενομένην ὤρατο; (ἄκραν) dicit poeta infra ep. 714, 2. — 4 βιαζόμεν Cod., superposito μεθα. Conf. Horat. Carm. III, od. 1, 33 : *contracta pisces æquora sentiunt Jactis in altum molibus*. — 5. Κόσμου, populi orbis terrarum domini. — 6 ἐπ' αὐτῆς μέτρον Codex, egregie correctum a Reiskio : *contemplare Romam vicinam et judica si ad hujus urbis modum et mensuram portum habeo*; sive græce, εἰ ταύτῃ ὁ ἐμὸς λιμὴν σύμμετρος ἐστί. » Jac. Mire Boiss. sua manu : ἐγγυθεν ἀπ' αὐτῆς.

CCCLXXX. Lemma : εἰς Εὐνικήδαν τινὰ, οὐτινος ἢ λάρναξ

ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐγρημάτιζεν ἱερμίδιον. In magnificum improbi hominis sepulcrum. Eundem inimicum proscindit Crinagoras infra n. 401 elegiaco epigrammate; quæ ut ejusdem cippi duobus lateribus insculpenda illum composuisse animadvertit Heckerus I, p. 10. — 1. Αὐγδίνην, marmoris Parii; v. ad VI, ep. 209, 2. — 4 seq. « Κωφὸν ἢ λίσος: sensu destituitur candidum hoc marmor, ita ut nec tam atri hominis sepulcrum ornare recuset. Ζωφώδης capio ut *niger* ap. Horat. Sat. I, 4, 85. » Jac., qui in nott. inss.: « Illustrat hos versus Boisson. ad Herodiani Epimerism. p. 41. » Sed Ζωφώδης cum ἀνθρώπος poterat figurate accipi, cum νέκυσ non potest. Quod sensisse Heckerum quoque video I, p. 342: « Adjectivum in omnes mortuos, non in unum Euniciden, spurcissimum hominem, quadrat. Quamobrem fortius aliquod verbum desidero et conjicio ζωφώδης, de porcorum grege unus; quod secundum linguæ analogiam a συφός formatum. » Cui conjecturæ sequentia, utpote multo leniora, minime favent, neque quæ præcedunt, οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἑσθλοῦ. — 6 τῶλιωπελὲς Cod., corr. Bentleius. Corpus Eunicidæ fuisse infirmum, attritum et turpe, intelligitur ex epigr. cit. 401. — 7 σή- πεται ὅ' Brunck.

CCCLXXXI. Lemma: Ἑτερούσκου (sic) ἀπὸ Μεσσήνης εἰς Ἱεροκλείδην τινὰ, ὃν σὺν τῇ ἰδίᾳ νηὶ κατέκαυσαν. — 1 ἄλδος Cod. « Notanda locutio εἰσω βίτου ἀνείν, ad victum prodesset. » Jac. Qui vim modo locutionis indicat, non rationem: εἰσω positum ob Ἄϊδος, in præcedente autem Zeugma statuendum pro ἐς βίτον ἀνείν. — 3 τεθνεῖν ὅτα Plan. et Cod. a pr. manu, quæ eadem deletio ei superscripta est.

CCCLXXXII. Lemma: εἰς ναυηγὸν τινὰ μὴ τυγρόντα ταφῆς. — 2. « Cum invidia dictum σκύβαλον, quandoquidem de vilissimis rebus rerumque reliquiis usurpatur. Hege- sippus supra ep. 276, 2, de naufragio: πολὺπλαυτὸν ναυτιλίῃ; σκύβαλον. — 3 seq. Naufragum tibi ad rupes fluctibus expositas jacentem finge, et junge οὐδ' ἐπὶ σπιλάδος γέσσω. Facile tamen intelligitur ad εἰρήνην genitivum desiderari rei, ut εἰρήνην ἄλδος, κυμάτων, vel simile quid. Quare, et quod verborum paullo durior est conjunctio, vitium hic latere suspicor. » Jac. Heckerus ἐρικαλὲς σταγόνος; vel λιθάδος conjicit. Quidni intelligatur scopulus maris ad quem navem fregerat, usque imminens terribilis naufrago ibi hærenti? — 5 versus in serie omissus margini adscriptus; κανούσα Heckerus: *quæ me occidisti*; κανούσα Cod.; κρατούσα Plan.

CCCLXXXIII. Lemma: ὁμοίως εἰς τινὰ ναυηγὸν οὔτινος ἔλόν τὸ λείψανον διεσπάρη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῷ αἰγιαλῷ. In Plan. bis legitur, semel ἄλλῳ. — 1 ἡϊόνι Plan. altero loco; omnes σῆμα, corr. Huetius. — 2 ἐκχόμενον Plan. priore loco, ψυχόμενον altero, ἐκχυμένον Cod. — 3 annon ἐρημόκομος? — 4 κόρησι Cod.; κόρησιν Plan. utroque loco in ed. princ. et Ald. κόρησιν in reliquis. Tum γερών Cod. a pr. m., γερώων corrector. — 6. Jac. confert Epicratein Athen. XIII, p. 570, D, de Laide vetula: τὰς ἀρμονίας διαχλαῖα τοῦ σώματος.

CCCLXXXIV. Lemma: εἰς Ἀριστομάχην τινὰ γραῦν τὴν μέθυσον. Non sepulcrale epigramma, sed ludicrum et σκαπτικόν. — 1. *Inoné* Mercurius recens natum Bacchum alendum tradiderat. — 2 γρηῖς Plan.; γρηῖς Cod. etiam alibi. — 3 πάντ' ἐμαράνθη Cod., corr. Jac.; πᾶν δ' ἐμ. Plan. « Qui seci transegerant diem, oorum spiritus *marcere*, μαραίνεσθαι putabatur. Mulier ap. Aristoph. Eccl. 146: διψεῖ γὰρ, ὡς ἔειπεν, ἀραυανθήσομαι, i. e. ἐξηρανθήσομαι. » Jac. Ut initio versus, Gregorius VIII, ep. 164, 3:

ἐνθάδε τὴν ἱερὴν ὑπέδυσ χθόνα. — 4 ἐπαυρομένην Cod. et Plan., correxit Salmasius; et sic Brunckius in Leclt., qui ediderat ἐπαυρόμενον ex codice Lascaris. — 5 εἶπε τάδε μίνωι πάλοι Cod. et Plan., quod egregie correxit Jacobs. « Infinitivus pro imperativo positus, nisi forte jungere malis φέρε πῆλαι. Πάλλειν urnam judicalem est quæsitōris, ut Virgilius Æn. VI, 432: *Quæsitōr Minos urnam movet*; et Claudian. Rap. Pros. II, 332: *Urna nec incertas versat Minoia sortes*. Conf. intt. Horati Carm. II, od. 3, 26. Verba πῆλαι, φέρε vetulam significant festinantem: Minoem rogat ut statim sententiam de se ferat. » Ἐλαπρὴν videri potest addidisse quod simul in mente habet aequales κάπνεις; Danaïdum, quibus propemodum invidet, κάπνεις judiciali urna graviore. Has ipsas posterius intelligere malebat Jac., ita scribens in Delectu p. 443: « Malim autem fere κάπνιν accipere de vase quo aqua hauritur, ut ap. Pindar. Ol. VI, 40. Quo admissio, illa iudicem precatur ut, sententia pronunciata, ipsam ad urnam condemnnet, ut Danaï filias. Prægnanti tum significatione dictum: *urna mota*, iudicio composito, *adjudica* κάπνιν. » Boissonadius in similem sententiam: « Scripsi ὦ Μίνωι, πλὴ ἤ σαι φέρε, *affer quam impleam urnam levem*. » Sed præfero Jacobssii interpretationem priorem. His scriptis Heckerus vidi eadem probantem, sed addentem: « Melior tamen mihi videtur correctio, ut lenior certe est:

εἶπε τάδε Μίνωι, πάλω φέρε κάπνιν ἐλαπρὴν,

quod eundem præstat sensum. Ad πάλω conf. Alcman. in schol. II, I, 222, Sapph. fr. 8, Callim. Jov. 61, 66. Syl- laba brevis ante liquidam producitur; quod quare tollendum sit, idoneam causam non video. » Sane quidem, sed πάλω φέρε quomodo dici possit et debeat accipi non docet. Quare nihil mutavi. — 7 παρθένιον Munckerus ad Antonin. Lib. p. 96; παρθενίην Cod. et Plan. « Jam antea sensum perspexerat Opsoporus, qui vertit. *Et ego sponsam occidi*, sicut Danaides perdiderunt sponso suos. Παρθένιον Horatius *juvenem maritum* vocat, Carm. III, od. 11, 37, ubi v. Mitscherlich. » Hanc signif. vocis παρθένιος: « non videri exemplis firmari posse » animadvertit Heckerus, sed παρθένιος: ἀνὴρ apud scriptores legitur, id quod ad rem præsentem sufficit. — 8 καί (sic) Cod. superscripto χὴν a correctore; χάν Plan.

CCCLXXXV. Lemma: εἰς Πρωτεσίλαον τὸν ἐν Τροίᾳ πρῶτον τελευτήσαντα: ὅτι ἐν τῷ τούτου τάφῳ δσα φυτὰ βλέπει τὴν Ἴλιον ξηραίνονται καὶ τὸν τῶν φύλλων κόσμον ἀποβάλλουσι. Conferendum ep. 141 et ibi annotata. — 2. « Θυμὸν δόρατος proprio sensu accipi potest, secundum homerica δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, et sim., II, Θ, 111; II, 74. » Jac. — 4 ἐγκεκύχη Heckerus et Bothius: *gravidæ sunt ira*. Legebatur ἐκκεκύχη, explicatum *parturiunt*, neglecta vi perfecti. — 8 σώζει Cod.

CCCLXXXVI. Lemma: εἰς Νιόβην τὴν ἐν Σιπύλῳ τὴν ἀπολιθωθείσαν, ἥστινος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἑπτὰ υἱοὶ καὶ τοσαῦται θυγατέρες ἐτελεύτησαν. — 1 ἀδ' Codex, sed ἡ. — 2 post μαστῶν lacuna in Codice; λευκὸν Reiskius et Boiss.; θερμὸν Salmas., Brunck. et Jac. nott. mss. Qui ibidem ἐπὶ ἡν posuit cum Reiskio et Brunckio, ἐπὶ ἡν Codex, quod tenui cum Boissonadio, nam ad ἀπολιθώσιν recipi videtur, quantum intelligi potest in contorto hoc et frigido fætu. — 3 ἀριθμὸς Codex a pr. m., ἀριθμὸς corrector; illud Jac. in nott. mss. recte reduxit. Boiss.: « Scripsi πολὺν ἔδλον pro vulgato πολλὸς ἔδλος » sic:

Ἄτδew πολλὸν διδον ἔμῃς ὠδίνος ἀριθμοῦς
ἢ τέκον,

eadem forma dicendi qua v. 2. Bothius ἀριθμοῖς. — 4 ἢ τέκον Cod.; ὃ Brunckius, probante Jac. ad Analecta. Qui ad Pal.: « Fortasse γὰρ τέκον. Jam Orcus liberorum meorum numero gaudet; terræ peperi et igni, exiguis tantum reliquiis ex magno rogo receptis. » Sed in Add. præfert, ὦ τέκον, ὦ μεν. Heckerus denique: « Equidem locum satis sanum arbitror, modo scribatur,

Ἄτδew πολλὸς διδως ἔμῃς ὠδίνος, ἀριθμὸν
ἢ τέκον, ὦ μεν. etc.,

Magna illa copia uteri mei, quæ tantum numerum peperit, nunc Plutonis est. Pronomen ἢ referendum ad ἔμῃς, ut ap. Eur. Phœn. 378: σὴ πίστις, ἢ μ' εἰσθήγας, etc. Ἀριθμὸς de re nihili, ut Latinorum numerus, ut sensus sit: numerum tantum peperit, neque τέκνων ὠνήμην. Ὅθως jungendum cum Ἄτδew et ad genitivum ὠδίνος: repetendum; coll. VIII, ep. 162, 2. » Quæ non probabilia. Brunckianum dedi.

CCCLXXXVII. Lemma: εἰς Θεονόην τινὰ σὺν τῷ ἰδίῳ παιδί ἅμα τελευτήσαντα καὶ ταρεῖσαν. Maritus loquitur, fortasse ipse Bianor. — 1 θεονόης Codex. Deinde ἔμῃς γάμον Plan. et Cod., in quo superscriptum: γρ. μόρου. Intelligendum videtur (οὕτως): ἔσθενον ὥστε κουροτέρως εἶναι τὰς ὀδύνas. Eodem redit hoc Jacobsii: « Εἰς ὀδύνas positum videtur pro ὀδύνais. » Alia ejus non admittenda. — 3 φθονερὴν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖραν Cod.; φθονερὴ τις ἐνόσφισε μοῖρα Plan. Jacobs. conjecit φθονερῶν (φθονερῶν) λῖνα νόσφισε μοῖραν, quod recepit Boiss.; vel Νῦν δ' αὖ (vel δ' ἐτι) καὶ π. φθονερὴ μ' ἀπενόσφισε μοῖρα. Bothius particulam, qua μανικῶς abutitur, hoc quidem loco non inepte posuit, φθονερὴ γ' ἀπ. μοῖρα, quod recepi. — 4 καὶ σέο λειπομένου Brunckius. Ἐφέσθην cum accusativo, ut solet in pronominibus neutris; v. Thes. p. 1877, C. Jungenda βρέφος τὸ λεπ., appositum pronomini σέ. — 5 Φερσεφόνη Plan.; ἀκουσεν Cod. Περσεφόνη, σὺ δὲ π. Jacobsius in Delectu, quod fortasse scripsit poeta.

CCCLXXXVIII. Lemma: εἰς τινὰ Κλειτώνυμον τύραννον (imo τυραννοφόνον. Boiss.): οὐκ οἶδα δ' ὅστις ἔστιν οὗτος ὁ Κλητώνυμος (sic). « Clitonymus aliunde non cognitus quum tyrannum nescio quem occisurus in arcem ascendisset, ab illius assecris in fluvium præcipitatus est, ubi ripa ruens eum sponte sepelivit. » Jac. — 1. « Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ ὥσεν hoc utitur exemplo probaturus usum dativi de motu Reiskius ad Constant. p. 193. » B. Imo est modus usitatus, ut in κυσίν ἐβλεν. — 3 δίκην Plan. — 3, 4. « Ejusmodi quid ut Pæto contingat precatur Propertius III, el. 5, 37:

Reddite corpus humo, positumque in margine ripæ
Pætum sponte sua vilis arena tegat,

ut eleganter locum emendavit Marklandus. Petronius c. 114: *aut quod ultimum est, trallis etiam fluctibus, imprudens arena componet.* — 5 αἰδομένη Plan. — 6 ἐλευθερίας Cod.; ionica omnia in Plan. Sic senatum Romanum Cicero *regum, populorum, nationum portum et refugium* vocat Offic. II, 8. Plinius Epist. VIII, 12: *multorum portus, sinus.* Ovid. Heroid. I, 110: *Tu citius venias portus et ara tuis.* » Jac.

CCCLXXXIX. Lemma: εἰς τοὺς τέσσαρας υἱοὺς Ποσειδῆ-
που ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τελευτήσαντας. Imo quattuor diebus, quod

indicat versus 3. — 2 ποσειδῆπου Cod.; recte Plan. — 3. Ἄτδew ἡμᾶρ συνήρῃμον, fatalis dies eodem numero, quattuor dies fatales. Pestilentis morbi contactu oppressi deinceps sunt mortui. — 4 κεραιμένου Plan. « Παίδων ἐλπίδα, filios in quibus spem felicitatis collocaverat. — 6. Κοινὴ νύξ, illis Orci, patre cæcitatibus tenebris oppresso. Mallm κοινὴ τοι νύξ. » Jac.

CCCXC. Lemma: εἰς Ἀπολλόδορον τινὰ ὑπὸ κεραινοῦ τελευτήσαντα ἦν δ' ἄρα σταδιοδρόμος. « Sex hendecasyllabi inscripti fuisse videntur cenotaphio Apollodori in urbe patria. » Hecker. — 1. « De ἀκούεις, audisti, vide not. ad Plan. ep. 25. » B. Multa Jac. p. 311. — 2. « Ad Cylenes radices ille sepultus fuit, ita ut mons ipse pro sepulchrali hominis monumento haberi posset. » Jac. Ac poetam ita locutum esse ne dubita. Nihil hic « inepti », cujus metu Heckerus corrigiτ τὰ ὧτῃ σῆμ' ἐπ. — 3 ὥρῃς Cod.; alterum Plan. « Apogr. Par. Πίσθη, quod nec malum propter ictum in ultima. » B. — 5 Αἰανέως Brodæus et Scaliger (mutatione fere nulla, quod γ nonnunquam ex calligraphico ductu ortum, ut ep. 367, 1), urbs Macedoniæ quæ alibi Αἰανή. Heckerus tamen duas urbes non posse hic commemorari censet, sed terræ potius nomen posci. Quod Peerlkampius quoque sensit, Ἡμαθίης scribens Nov. Bibl. crit. IV, p. 58. Heckerus Αἰγαζῶν, coll. Justino VII, c. 1. De Berœa vel Beroe conf. ad VI, ep. 116, 6. — 6 Διός om. Plan.

CCCXCI. Lemma: εἰς Γερμανικὸν τὸν Καίσαρος ἀδελφί-
δου, τὸν πατέρα Νέρωνος. « Intellige Neronem eum qui cum Druso, Tiberio criminante, hostis judicatus est; Suet. Calig. c. 7. Καίσαρος, Tiberii. — 1 seq. Nexus sententiarum in duobus his distichis haud perspicuus. Longe aptius Iulianus Ægyptius supra ep. 70, ubi Cerberum hortatur ut Orci portas diligenter observet, ne defuncti, Archilochi rabiem timentes, aufugiant. Fortasse post v. 2 quædam exciderunt. Fortasse etiam prius distichon ad aliud carmen pertinet. Certe posterius pro integro epigrammate haberi potest. — 2 ὄρεσθῃς Brunck., sed optativi cum imperativis non raro junguntur (exempla vide p. 311). Στόμα foramina esse videntur, quibus clavis inseritur. — 4. *Tantam navem*, quantam bujus viri magnitudo requirit. Frigidum acumen. » Jac.

CCCXCH. Lemma: εἰς ναυηγὸν Τλησιμένην ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ναυαγῆσαντα. — 1 seqq. « Tempestatis descriptio ducta esse videtur ex Odyssea I, 67 seqq. — 3. Proprie mare κυκάται, hic transfertur ad navem, mari commoto et turbato modo huc modo illuc jactatam. — 6 κωρὸν Plan. Αἶψος κωρὸς idem qui κενός, vanum et inane monumentum, cenotaphium. » Jac.

CCCXCIII. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ναυηγὸν Τλησιμένην, οὐ-
τινος τὰ λείψανα ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν καλινδεῖται ταρῆς οὐ δεόμενα. Non in Tlesimenem, sed in alium naufragum, cujus corpus in littore jacebat, pulvere a prætereuntibus sæpius conspersum, quem undæ semper abluebant: quare mortuus illos precatur ne inane in posterum operam insumant. — 1 sic distinguunt Reisk. et Jac.; perperam legelatur κρύψετε, τί γὰρ πάλι; tum ἐπὶ ταύτας ἡἰόνας Cod., quod correxit Salmasius; nam struendum μὴ ἐπιτίθετε ἐμοὶ γαῖαν οὐκ ὄνοτήν Jacens, non sua culpa dilabebatur, nec igitur vituperatione digna videri debebat. » In fine Codex τίσετε, corr. Salmas. — 3 μάλιστα δ' (et inter lineas

εἰς) ἐπὶ Codex: unde Jac. μαίνεται' ἔτ' εἰς με (sic Boiss.), Heckerus μαίνεται' ἔτ' εἰς με (« nam et necessarium esse »), Brunkius μαίνεται εἰς με, quod Jac. in nostro exemplo recepit, probatum Huschkio, Meinekio p. 194, et Piccolò. Deinde Codex χέρσοισι, superposito σοι (sic), sed corrector voluit haud dubie σοιο, χέρσοιο, quod coniecit Schneiderus. « Recte tamen, inquit Meinek., legi videtur χέρσοισι βαχίαις, nam χέρσοις adjective dixit etiam Sophocles Antig. 251: στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσοις. » Hoc autem loco requiri ipsum substantivum *littus* mari oppositum, bene observat Heckerus. — 4 καὶν Cod., corr. Meinek. Conferbat Heckerus Theaeteti verba ep. 444, 7: ἀτὰρ τὸν ἑκαστον ἐκείνων Οἶδε καὶ ἐν τέρεϊ ῥηϊδίω; Ἀΐδης. Sed postea Huschkium secutus scripsit:

καὶ ἐν χέρσοις με δειλὸν
εὐρίσκειν βαχίαις οἶδε καὶ εἰν' Ἀΐδης,

et secundum eundem Huschkium Meinekium,

καὶ ἐν χέρσοις τε δειλὸν
εὐρίσκειν βαχίαις οἶδε με καὶν' Ἀΐδης.

Sed elegantis iudicii viro Piccolò assentior illud quod reliqui esse gravius et ἡθικώτερον. Denique Boiss.: « Pro vulgato οἶδε scripsi εἶδε, *vidit*. » — 5 χέρσοις δ' ἐπ' ἐκβαίνει (sic corrector; a pr. manu quod sit, cernitur ἐπεδ. . . νεῖ) ἐμὲ Codex, quorum in Jacobsiana correctione, χέρσον ἐπεκβαίνειν εἰ μὲν χ., omnes acquieverunt præter Boiss., qui: « Codicis lectio χέρσων non mutanda mihi videbatur in χέρσον, » et Heckerum, qui εἰ ἐμὲ χάριν. — 6 * σταθερῇ Cod. « Pro πάρεμαι fortasse ἀρκούμαι (Meinek. ἀρκέμαι) legendum, i. e. ἀρκέι μοι μῖμνεν, *contentus sum si in terra maneo, quamvis inhumatus*. Σταθερῇ, *terra*, cuius est epitheton ap. Oppian. Cyn. II, 412, al. Infra IX, ep. 32: ἐκ σταθερῶν ἤρπασεν ἡνίων. Sic ψαρερῇ sine γῆ XII, ep. 145. » Jac. Quam emendationem pro vera habent Meinek. et Hecker., rejicit Piccolò, hæc disputans: *M. Jacobs a très-bien corrigé le commencement du vers 5, mais il a été moins heureux en proposant ἀρκούμαι. Ce serait là retrancher une partie saine, on laissant intacte la partie malade. Il est vrai que le mal est profondément caché, et d'autant plus difficile à découvrir, que le membre gangrené offre les apparences d'une santé florissante. Si je ne me trompe, le poète a dit:*

χέρσον ἐπεκβαίνειν εἰ μὲν χάριν ἦδε θ', ἔτοιμος
πάρεμαι σταθερῇ μῖμνεν ὡς ἄταφος.

Le sujet de ἦδεθαι est le même que celui des verbes εὐρίσκει et οἶδε qui précèdent immédiatement. La construction de la phrase est claire et facile, παρέμαι τῇ στερεῇ, ἔτοιμος ὧν μένειν ὡς ἄταφος. » Quæ mihi scrupulum non unum injiciunt.

CCCXCIV. Lemma: εἰς μολιργάτην, οὔτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ καὶ αὐτὸν τὸν μύλον ἐπέθηκαν. Lapis molaris loquitur. — 1. Καὶ ἐν ζωῆς χρόνοις, opponitur καὶ κατθανόν. v. 4. — 2 βαρυβρομῆς ἀνέιχε διντήαν Cod., corr. Salmasius. « Ut eadem sententia, quam in fine argute enupciavit poeta, prioribus quoque tribuatur, quæ ita scripta ut nunc leguntur sensu destituta videntur, scribam βαρὺν βρομήταν εἶχε, jungens βαρὺν εἶχε, ut v. 5. » Hecker. I, p. 163. Fallitur. — 3 πυρρηάτου Cod., corr. Salmas. et Brunck. Est *triticum terentem*; passive dixit Hom. μολιργάτος ἀλφίτου ἀκτῇ, Od. B, 355. — 4 σταλώσας ὥδ' malit Hecker. — 5 αἰεὶ Cod., corr. Brunck.

CCCXCV. Lemma: εἰς Κάλλιπυρον ναυαγῆσαντα ἐν τῷ

Λιθυκῷ πελάγει δύνοντος; Ὡρίωνος. Expressum e Leonidar Tarentini epigrammate supra n. 273. — 2 εὐδωρ. Plan. « Leonidas: Λιθυκοῦ μέσσα θῶων πελάγους. Genitivum πόρων cum verbo motus illustravit Schæfer. ad L. Bos. Ellips. p. 710. » Jac. — 3 δ' ὅτ' Cod.; sine δ' Plan. — 4 οἶδματα Cod. et Plan. Scripsi οἶδματι, nam ὑπὸ συντερῆς οἶδματα πανδυσίης cum præcedentibus non coeunt. Leonidas: καὶ νύξ καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης; Ἐβλάψ' Ὡρίωνος, unde Jacobs. conjiciebat βένθο; καὶ συνγ., struens δτε συμῶς καὶ οἶδματα πανδυσίης Ὡρίωνος; ἀνεστρώρησε βένθο; θάλασσης. Sed ὑπὸ haud dubie integrum. Jungo ἀνεστρώρησεν οἶδματί, ut πόντος οἶδματι θύων ap. Hom. et Hesiod. — 5. Κυνώμενον, conf. ep. 392, 3. — 6 κωρὶν (et δ' ultimæ literæ superpositum) ἐν στήλῃ Cod.; δὲ στήλῃ recte Plan.

CCCXCVI. Lemma: εἰς Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνίχην (sic) τοὺς Οἰδίοδος παῖδας. « Qui apud inferos etiam inextriabile odium exercere ferebantur. Thebani, qui iis ad viam sepultis inferias offerre solebant, narrabant, τούτοις ἐναγχιζόντων αὐτῶν, τὴν εὐλογία, ὥσπερ οὗτος δὲ τὸν ἀπ' αὐτῆς καπνὸν διγχι εἰσάσθαι, Pausan. IX, 18 Comparandum epigr. 399. — 2 πολέμων Cod.; δωράτων Plan. Ζῶντες ποῖεμοι, i. e. ἐχθρα μένουσα, oppositi τοῖς τεθνηκόσι, quod in τάφῳ latet. » Jac. Conf. ep. 399, 4. Boiss.: « Appositum hoc epigramma ad Malherb. Menagius p. 383, cum Ausonii latinis versibus ex Ep. 139 et gallicis Carpentarii. » Ausonii hæc sunt:

Nec Stygiis lucis ineunt sua fœdera fratres
Œdipodionidæ, de misero ah miseri!
Namque etiam ex uno surgentes aggre flammæ
In diversa sui dissiliunt cineris.
Infandos juvenes! quos nec discordia cascos
Luce, nec in semet linquit atrox animus.
Atque utinam et Thebas quiscent partier ipsas,
Regnorum et metas, ut cinerum nebulas.

CCCXCVII. Lemma: εἰς τινὰ Σάτυρον ναυαγῆσαντα ἐν τῇ θαλάσῃ τῇ πλησίον Μυκάλης; κατένεντι Σαμου. Male Huetius de Marsya cogitabat; Satyrus est nomen proprium viri. — 1 δειλαῖος Cod., corr. Jac., conferens οἰκτρὸν ἥριον ep. 429; δειλαίου Plan. — 2 εὐνάσται Plan. — 3. Ἀκούετε, v. ad ep. 390, 1, « et not. ad VIII, ep. 101. » B. — 4 μυκάλας, η superposito, Cod.; Μυκάλης Plan. — 6 ὅστι μαινομένῳ, μεμψόμενος βορέην Plan.

CCCXCVIII. Lemma: εἰς τινὰ μεθυσθέντα Πολύξενον καὶ ἐξολισθήσαντα τελευτῆσαι (sic, voluit τελευτήσαντα). Et in nova pagina: εἰς Πολύξενον Σμυρναῖον οἰνωθέντα καὶ ἐξολισθήσαντα καὶ τελευτῆς δι' αὐτὸ τοῦτο τυχόντα. — 1 διό-νυσσον Cod. — 4 γλισχρῶν Cod. — 6. Idem consilium in ep. 660, 2:

χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

CCCXCIX. Lemma: ἕτερον (post ep. 396) εἰς Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνίχην τοὺς Οἰδίοδος υἱούς. — 2. Πέρας, scil. belli. — 5 ἡώδε (sic) Cod. — 6. « Ἐξ ἐνός, scil. τάφου. Εἰς εἰσάν ἔστιν, pro εὐλογία, respectu habito ad causam discidium illius. » Jac. Scite dictum latinus sermo non assequitur; periphrasi utendum erat.

CD. Lemma: ἐπιτύμβιον ἀνώνυμον εἰς ὅσα ἀνθρώπεια κείμενα ἀνημέλητα. In marg. sigla: ὠραῖον. « Cranium in littore, ut videtur, inventum viator in loco conspicuo ponit, ut eo conspecto prætereuntes mortis recordentur. — 2. Τυροῦ dictum videtur de mari ventis commoto,

fluctusque incertos volvente, ut certam viam non jam sequi possis. Sic τυρὰ κύματα XII, ep. 156. Livius ap. Senec. Suas. VII, p. 39 Bip.: *quum... jactationem navis, cæco volvente fluctu, ferre non posset*. Sisenna ap. Nonium p. 449, 10: *subito mare subhorrescere, cæcosque fluctus in se provolvere leniter occæpit*. — 4. In verbis εἰς τοῖν ἐλπίδα λυόμεθα imago ducta ab iis qui in portum delati navigandi finem faciunt. » Jac.

CDI. Lemma : ἕτερον ἀνώνυμον (hoc male ex præcedente lemma repetitum. Boiss.) εἰς Εὐνίδικον (imo Εὐνίδικον, et v. ad v. 5), οὐτινος τὰ ὁσὰ ἀτιμείνητα (sic). Postrema quoque male illinc repetita. Ejusdem est argumenti quo epigramma 380 (ubi vide), sed acerbius. — 1 ἔλθε corrigi Heckerus I, p. 11, « ut initium carminis fini conveniat », errore manifesto ductus. Præcedere debet expositio rei. « Δύσθωλον, saxosam et nullis glebis, nec fecundam adeo, sed sterilem. — 3 στέρνα τε πεκρείοντα Codex, adscripto ζήτει, superscripto αὖ ἐποκρίοντα, quod procul dubio verum; στέρνα τε πλεῖα δόλοιο Planudes. Accipio de gibbosi thoracis deformitate. Ex Odys. Σ, 33, Hesychius : ὀκρίωντο· ἐτραχύνοντο... μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλά ἐγόντων λίθων. [Bothius scribat ἐποκρίοντα.] — 4. Πρίων dicitur ob intervalla dentium male junctorum. Conf. Lobeck. ad Aj. 1030, p. 426 ed. sec. Vox οἰσπέδη alibi non reperitur. Vinculi genus esse videtur quo servi constringebantur; inservit autem periphrasi pedum rigidorum, nihilque agilitatis habentium : ut pro *pedibus* dicat *impedimenta pedum*, qui ipsum euntem impediunt magis quam juvant scilicet. » Jac. Boiss. : « Κώλων δοῦλον οἰσπέδην intelligo de pedibus juxta positis et quasi servili compede adunatis ac conjugatis. » L. Dindorfius in Thes. ab οἰς ducit et *fasciam lanceam* significari putat. Heckerus conj. ἰχνοπέδην (ut VI, ep. 109, 2), « *compedes*, quibuscum Eunices contemptu et negligentia libitinariorum sepultus esse a poeta fingitur », quod parum credibile. — 5 Εὐνικίδου Brunckius ex ep. 380, recte; Εὐνίδικου Cod. et Plan., quod nihili. « Ἡμιπύρωτα, ambusta necdum combusta detracta de rogo; quod contumeliosum. Sic *Cliniadæ membra semicremata* ap. Ovid. Ibide 633, et *P. Clodii cadaver semiustulatum* ap. Cic. Pro Mil. c. 13, 33. — 7. Terra, quæ mortuos modo ἀγοστῶ, modo κόλποις recipere dicitur, hic δυσνώμεντος, quod tam turpem hominem sinu recipiat. » Jac. — 8 τῶνδρός Heckerus, frustra.

CDII. Lemma : εἰς γραῦν τινὰ Λυσιδίκην, ἣν ἡ οἰκία καταπεσοῦσα ἀπέκτεινε. — 4. « Πύργος dicitur de domo solitaria. Ipsam domum intelligit, seu potius saxorum acervum ex ea ruina. » Jac.

CDIII. Lemma : εἰς Ψύλλον τινὰ προαγωγὸν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια καλεῖ μαυλιστὴν. « Est μαυλιστής synonymum τῷ πορνοδιακόνῳ. Vide Coray. Atact. t. II, p. 47. » B. Psylli lenonis nomen fortasse ex Menandro derivatum, Ἀνακτιθ. s. Messeniæ fr. 9. *Meinek.* p. 183. In ipso tamen lenonis sepulchro lectum fuisse epigramma putat Hecker. I, p. 15. — 1 ποδινὰ Cod.; ποδινὰ; Plan. — 3 ἀπαλόφρονας; legebatur; ἀταλόφρονας *Meinek.* « quo juventutis imperitia melius indicatur quam altero. Hoc sane verissimum, sed mihi hic pulchræ potius puellæ memorandæ videntur, ut Nicotarchus dicitur ἑμπορος εὐμόρφων γυναικῶν. Malim igitur ἀπαλόφρονας. » Hecker. — 5. Propertius a Jac. cit. IV, el. 5, 73, de lenæ tumulto :

Quisquis amas, scabris hoc bustum cædite saxis,
Mixtaque cum saxis adulte verba mala.

— 6. Alterum hemistichium Opsopæus et Jac. sic interpretantur : parcendum esse sepulchro ut rei sacræ, quamquam improbum contineat virum. Probabilius sane quam Heckerus hæc scribens : « Respicitur potius proverbium : cum hominibus mortuis et sepultis non nisi larvas luctari. Similiter Theodoridas XIII, ep. 21, 7 : τέθνακε, μὴ βάλωμεν, quod de industria ambiguo sensu scripsisse videtur poeta. »

CDIV. Lemma : εἰς τινὰ ἑμπορον ναυαγῆσαντα καὶ ἐπὶ ψάμμον ταφῆς εὐμοιρήσαντα (εὐμυρ. Cod.). In Plan. Ζανού pro Ζωνά. — 1 ψυχρὰς Heckerus I, p. 94; ψυχρὰν σεῦ Cod.; ψυχρὰν σεῦ Plan., quod edebatur. — 3 σου Cod. — 4 εἶδεν ἀλίζαντα (sic) Cod., corr. Jac.; οἶδεν Ἀλίζαντη Plan., « sed nimis mirum est eum qui hominis incogniti cadaver fluctibus in littus ejectum sepulturæ mandat, hominis hujus matrem nomine compellere posse. » B. Brunck. Μόρος hic significat *cadaver*, ut θάνατος IX, ep. 439, et latinum *mors* ap. Propert. II, el. 10, 22 : *mors mea nixa toro*, et alibi. — 5. « Πλαταμῶνες. Schol. Wech. : αἱ ὀλισθηραὶ πέτραι. » B. — 6 δέξονται γαίης Cod. et Plan., corr. Reiskius. In fine Cod. ἡτόνες, superposito ος. — 7 ἐχέμεν Plan.; πολὺ Cod., sed o ab ipso librario in ου mutato.

CDV. Lemma : Φιλίππου εἰς Ἰππώνακτος τάφον τοῦ ἱαμβογράφου, ὅστις πρῶτος ἐποίησεν ἱαμβόν. Deinde : Μιμνέρομου, οἱ δὲ Φιλίππου. In Plan. est ἀδελφόν. — 1 Χαλαζεπὴς confert Jac. cum his Libanii t. IV, p. 143, 19 : βαλλόμενος ὥσπερ χαλὰζ τῷς θύλοις, et Aristoph. Ran. 876. — 3. Notum Hipponactis odium in Bupalum ex interpretibus Horatii Epod. VI, 14, Plin. Hist. Nat. XXXVI, c. 5, 2. — 4. Conf. Leonidæ Tar. ep. 408, 2. — 5 κεκοιμήκεν Cod. et Plan., corr. Brunck. — 6 in fine βέη Brunck., temere. Σκάζοντα μέτρα sunt trimetri claudi, χωρίζοι, quibus opponuntur ὀρθὰ ἐπη, quæ recta in finem tendunt.

CDVI. Lemma : εἰς τὸν Εὐφορίωνος τάφον, τοῦ μύστου τῶν ἑλλήνων (sic, ἑλληνικῶν Jac., Ἑλλήνων τερῶν Pauls.) μυθολογημάτων ἢ τελεσιουργημάτων. Haud dubie Chalcidensis poeta intelligitur, « qui abstrusas et reconditas fabulas tractavit, ac nescio an hoc ipsum significare voluerit etiam is qui illam inscriptionem epigrammati præfixit. » *Meinek.* Analect. Alex. p. 32 seq. Idem p. 18 Ἀντιγραφὰς εἰς Θεωρίδαν, Euphorionis opus a Clemente Alex. memoratum, ubi Meursius Θεοδώριδαν, ad epigrammatum poetam, Euphorionis æqualem, refert cum Schneidero. — 1 ποιῆσαι Cod.; ποιῆσαι apogr. Paris. — 2. « Difficultatem movet quod a Suida Euphorion in Syria sepultus esse narratur : τελευτήσας ἐκεῖ τέθαπται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὥς δὲ τινὲς, ἐν Ἀντιοχίᾳ. In nostro igitur epigr. de *cenotaphio* intra Piræci crura constructo agi censebat Schneiderus Analect. crit. p. 7. [Cui assentitur *Meinek.* p. 11.] Reiskius Euphorionis ossa fortasse ex Syria Athenas translata esse suspicatur; Euphorion enim τῇ θέσει Atheniensis fuit. — 3 ἀλλὰ σοὶ Cod., corr. Reisk. « Ποῖο, μῆλον et μύετον usum habebant in mysteriis; posteriora duo etiam in re amatoria. Hinc noster : καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. De amoribus Euphorionis vide *Meinek.* l. c. p. 7 seqq. » Jac. Qui rectius hæc explicabat olim t. XII, p. 462 : *nam etiam, dum viveret, eadem amabat*; et in ipsa Pal. : « scil. ταῦτα, nisi fuit τάδε γὰρ ζ. »

CDVII. Lemma : εἰς Σαπφῶ τὴν Μιτυληναίαν, τὴν μελοποιὸν, τὴν ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει θαυμαζομένην. Codicis manuscripti fronti inscriptum fuisse vel ut inscriberetur compositum esse recte statuit Heckerus I, p. 185. —

1 πρὸς ἀνάκλιν' Codex, corr. Salmasius, *amoris levamentum et solatium*, ut vertit Brunnck. Vox alibi non obvia, sed indubitabilis. Nulla cum probabilitate Heckerus tentat νέος πρὸς ἀνάκλιν' ἔρωτα, « ut Σαπφώ, id est ipsa Sapphō carmina dicantur lectu jucundissima juvenibus amantibus. Amor optime(?) dicitur ἀνάκλιν', et usus præpositionis πρὸς vulgaris, ut in iis quibus uti solent grammatici : πρὸς τὰ περὶ ναυστάθμου. » — 2 ἡ ῥά σε cum Codice nunc Jacobsius, olim ἡ ῥα cum Schæfero, perperam, ut ostendit Heckerus Comm. p. 240. Qui distinguit Σαπφώ σὺν Μούσαις, sed præferenda ceterorum distinctio. — 4. Eresus, urbs Lesbī. — 5 καὶ ὅμιν Cod., corr. Reiskius. Nuptialia quoque carmina Sapphō composuerat. — 5 ἔπαθ' corrigit Heckerus : « Hymenæus enim alatus fingitur et super thalamos volitare, ut somnia ap. Hom. II. B, 20 : στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. » Ut non intelligam quæ addit : « Solitarius est usus præpositionis ὑπὲρ in vulgata lectione. » Ne voluisse quidem poetam ἔπαθo scribere credo, qui sic Sapphōnem quoque Musam *volantem* exhiberet. — 7 ὀδυρομένη ἀπροδίτῃ Cod., corr. Brunnckus. Respicuntur carmina quibus Sapphō Adonidis mortem ploravit, Cinyræ filii. — 9 πᾶντῃ π. χ. θεοὺς ἰσὰς αἰοῖδας Cod. et inter duas postremas voces super lin. scriptum γάρ. Edebatur θεοὺς ἰσὰς γάρ αἰοῖδας, « de quo vide ad V, ep. 48. » B. Sed ἰσος non producit in thesi. Reiskius θεοὺς ἰσὰς αἰοῖδας ἀθανάτας, ob sigmatismum æque ac tautologiam intolerabile; tolerabilior ille in distinctione Hermannī et Ungerī *Beitr.* p. 36, quam Heckerō probatam exhibemus. — 10 ἀθανάτας ἔχομεν ὡς ἐτι Cod. « Sed illud profecto, inquit Heckerus, mirandum non erat Sapphōis carmina Dioscoridis ætate fuisse superstitia. » Quo sententiæ incommodo quum premantur quæcumque critici in hoc versu tentarunt, non est visum referre. Probabilis sententia in Heckeri emendatione, quam recepinus : « In superioribus quum significasset Dioscorides singula carmina poetriam scripsisse singulis diis deabusve pro argumento diverso adiutoribus, recte subiungitur ejus carmina vel post annorum decursum ab ipsis illis diis deabusve protecta haberi. De verbo ἀγεῖν, quod idem ac νομίζειν significat, v. schol. Eur. Med. 1016 : ἀγεῖν γάρ τὸ τιμῆσαι φησὶν (Euripides) ἐν Πρωτοσίλω (sic corrigo codicis ἐν πρώτοις ἐγὼ καὶ)

ἡ γόμῃ δ' ἀνὰ
ἀστών μέγιστος τῶν ἐκεῖ. »

CDVIII. Lemma : ἔτερον (coll. ep. 405) εἰς Ἰππώνακτα τὸν τῶν ἰσμήνων ποιητὴν ἢ δ' οὗτος Ἐφέσιος. — 3 τοκέων εἰα βαύδας Cod., et ζήτην in marg.; τοκέων ἔο βαύδας Plan. « Schol. Wech. legebat τεκέων, interpretatus ἦγον ὁ καὶ τοὺς παῖδας κεκωμωδῆκως. » B. Quod etiam Grotius legebat, sed Baylius ex nostro epigrammate : *Sa médiance n'épargna pas même ceux à qui il devait la vie*. Verum de similitudine Hipponactis sive cum parentibus sive cum liberis nihil ex historia constat. Heraclitum quidem Ephesium τοκέων καθυλαχτοῦντα vidimus supra epigr. 79, 3, ut errasse Leonidam non prorsus inepta suspicio sit. Brunnckii emendatio est τοκέων καταβαύδας. « Quæ nonnulli offensionis habet ex bisyllaba verbi βαύζω forma, quum trisyllaba omnibus in usu sit. Vide in scriptura Codicis an lateat ὁ καὶ τοκέ' αἰνὰ βαύδας, qui vel patri maledixit. » Meinek. p. 135. Boiss. ponebat ὁ καὶ τοκέων ἔο βαύδας.

CDIX. Lemma : εἰς Ἀντίμαχον τὸν Κολοφώνιον (sic) ποιητὴν, τὸν Ὀμήρῳ παραβαλλόμενον. — 1. « Ὀδριμον, sic forte epos Varii dixit Horatius Sat. I, 10, 43, et *canere forti bella pede* Tibull. IV, el. 15, 4. Ἀκάματο; epitheton decet auctorem plurimorum operum studiose expolitorum.

ANTHOLOGIA. I.

— 3. Χαλκευτόν. Qua imagine Pindarus βαρὺς ὕμνων χαλκευτὰς vocatur supra ep. 34. Qui ipse dixit Pyth. I, 86, χαλκεύειν γλώσσαν πρὸς ἀφενδεῖ ἀκμονί, i. e. ἐν ἀκμονί Ἀλφειᾶς, *linguam ad veri normam formare*. Conf. Horat. A. P. 441. — 4. Ἀγέλαστον ὅπκα, austerum vocis sonum, qualis eum decebat, qui *arma fraternæ tristitia militiæ* canebat, Propert. I, el. 7, 2. Non enim huc referendum quod Antimachi epos *affectibus et jucunditate destitutum* erat, iudice Quintiliano X, 1, § 53. — 5 ἀτρεπτόν Cod., corr. Salmasius. Incesserat enim ille *per avia Pieridum loca, nullius ante Trita solo*, ut Lucret. IV, 1. — 6. Sic idem Lucretius III, 1050 : *quorum* (poetarum) *unus Homerus sceptrā potitus*. Eadem sententia ap. Horat. Carm. IV, od. 9, 5 sqq. » Jac. — 8 ἀθανάτων ὕψατος Bothius.

CDX. Lemma : εἰς Θέσπιν τὸν εὐρέτην τραγωδίας, ὃς πρῶτον ἐποίησε χορὸν καὶ πᾶσαν ἐκόσμησε τὴν σκηνὴν ἀρχαίῳ τρόπῳ, καὶ μετεπλάσθη παρ' Ἀισχύλου τὰ πράγματα καὶ τὸν μετέπειτα. Thespis loquitur. — 3 βάκχος ὅτε τρι (superposito τ, τριτ) θὺν κατάγοι Cod. « Apogr. Par. τριτθὺν. Est τριττὺν in recensione Heinsiana ad Horat. p. 80. Hoc nomen nec præsto nec interpretor. Brunnck. τριττόν. » B. Quod τριττόν χορὸν Bentleius ad Phalar. p. 277 Opusc. Lips. explicabat *triplicem chorum*, trinis Dionysiis (ἐν Αἰμίνας, κατ' ἄστυ κατ' ἀγρούς) inductum. Meinek. p. 163, « Hermannī suavis » Βάκχος ὅτε τριττὺν κατάγοι γ. « Sed Bacchus deus (animadvertit Heckerus) dici non potest tribui chorum deduxisse. » Similiter Bothius B. ὅτ' ἐς τριττὺν κατάγοι γ. Aliam Hermannī emendationem « ex Diario Lips. a. 1827, n. 14, p. 112, collato Welckero *Nachtrag zur Trilog.* p. 246, not. 185 » in nostro exemplo recepit Jacobs., quam dedimus, præferentes quidem quod Heckerus scripsit, Βάκχω ὅτε τριττὺς κατάγοι γ. Bentleius et alii, Hermannusque in fine οὐ τράγος ἀδλον, Jacobs. τράγος αἰών, *salar caper*, sed ἀδλον tuitus est Meinek. iungendum sequenti ἀδλον : *quum caper et ficuum arricchus adhuc concertationum præmium esset*. Hecker. contulit Plan. ep. 361, 5 : ἡ παρὰ πᾶσι δόξαν ἔχεις ἀδλων ἀδλον λικεῖν ἑτέροις. — 4 ἀδλος Cod., corr. Heins. — 5 μετὰ πλάσσουσι Cod., corr. Heinsius. « Accipiendum de iis qui iuniores quidem, sed Thespide adhuc vii, illius inventum immutabant et exornabant, cum quibus ii componuntur, quos insequente ævo nova addituros esse auguratur Thespis. » Jac. — 6 πολλά quod πῶς Cod., quod optime correxit Reiskius, ut sequentia, τὰλλα δ' ἐμὰ, Meinek. : « quæ nimis profecto jejuna sunt. Scribe τὰμὰ δ' ἐμὰ, i. e. *mea mihi merita nemo eripiet*. »

CDXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Θέσπιν, ἐν ᾧ καὶ περὶ Ἀισχύλου τοῦ μετ' ἐκείνον τὴν τραγωδίαν πυργώσαντος. In Æschylum, non in Thespem scriptum. — 1 τὸ δ' ἄγρ. Cod., τὰ δ' ἄγρ. edebatur; optime Hecker. τὰ τ' ἄγρ., et recte distinguens. — 2 τοὺς δὲ Cod. Junge τελειοτέρους ἐξέφωσε, adjectivo et comparativo per prolepsin (ut vocant) additis. — 3 ἐξέφωσε * νομῇ; μία εὐταχαραῖας Cod., corr. Salmasius. Æschylus a quæsitā verborum elegantia alienus, de qua Alexis ap. Athen. IV, p. 161, B : λόγοι λεπτοί, διεσμιλευμένοι τε φροντίδες, et alia ap. Jac. Conf. Aristoph. Ran. 955 seqq. — 4. Recte Heckerus offendit in *verbis* οἶον χειμάρρῳ καταδρομένοις, quum ipsi poetæ torrentis ritu ferri dicantur, ut ab Horatio IV, od. 2, 5. Quod conjicit autem, *χειμάρρῳ δ' ἴσα καταδρομένοις*, vereor ut significant « torrentis modo præcipitis de vertice montis delabantia. » Mihi καλινδόμενα in mentem venit. — 5. Sic Homerus dicitur τὸ μέγα στόμα, ep. 2, 1. Bothius correxit πάντως. — 6. Στόμα πάντων δεξιὸν locutio valde mira neque locum hic habet, quamquam a Philostrato Æschylum δεξιὸν τὴν πείραν dici annotat Jac. Reiskius ἀξίων... ἡμιθέων,

30

ut modo ep. 409, 2, a Meinekio non improbatus. « Sed præterea ἡσθα τις (Cod. ἡσθα τις) corruptum videtur, quæ verba ita emendanda puto ut verba ἀρχαίων ἡμιθέων etiam ad πάντων pertineant et Æschyli os personarum habitu augustiore dignissimum fuisse dicatur. Ita Statyllius Flacc. de Sophocle IX, ep. 98, 6: αὐτῶν ἥρώων φθιγγόμενον στόμασιν. » Hecker. Fortasse distinguendum: ὦ στόμα πάντων ἄρχαίων, ἡσθα τις ἡμιθέων, quæ satis magna laus.

CDXII. Lemma: εἰς Πυλάδην, οὗ τὸν Ὀρέστου φίλον τὸν θυμωζόμενον, ἀλλὰ τὸν ὑποκριτὴν τῆς νέας τραγωδίας ἢ κωμωδίας ἢ τὸν τὰ Διονυσία κατοικοῦμενον. Non est celeberrimus ille pantomimus Pylades, Italicæ saltationis inventor, Alcæo Messenio longe recentior, sed Megalopolitanus Pylades, κίθαρωδός, Philippo Demetrii filio regnante florens, cuius meminerunt Plutarch. Philopœm. c. 11, Pausanias VIII, 50, 3. — 1 σοι Cod. et Plan., sed ille superposito τ. — 2 ἐν ex Plan. suppletum. Describitur quæ vulgo ἡ ἐν χερσὶν vocatur. — 6 γοιρὸν Cod. Megalopolitanum delfet Arcadiæ fluvius Asopus. — 8 Confert Jac. σιδήρεα; τε πύλας καὶ γάλακον οὐδὲν Tartari ap. Hom. II. Θ, 15, et Propert. IV, el. 11, 4: *Non exorato stant* ADAMANTE rixæ (Orci).

CDXIII. Lemma: εἰς Ἰππαρχίαν τὴν φιλόσοφον τὴν γυναικα Κράτητος τοῦ Θηβαίου τοῦ κατὰξαντος τῆς κυνικῆς αἰρέσεως. « Hoc falsum. Verius esset τῆς κυνικῆς μίξεως, quam κυνογαμίαν vocant. » Jac. — 1 βαθυστόλων Cod. bis (versu bis scripto), corr. Jac.; βαθύζωνων Plan. — 2 ἐλόμην corrector Codicis. — 3 οὐδὲ βαθύπεπλος Cod. et Planudeæ optimus cod. ap. Brunck., cuius edd. οὐ βαθύπεπλος; corr. Salmasius: « *allisoleatus* calceus, quales deliciorum et elegantiorum hominum erant. » Brunck. περονάτιδες. — 5 οὐδας δὲ Cod. et Plan.; correxerunt Heckerus et Lobeck. Pathol. clem. p. 440, n. 5, qui confert Martial. IV, 53: *cum baculo peraque senex*. Legebatur θυλάς e conj. Tourp. Cod. σκήπτων. — 6. « Δίπλαξ, vide ad XI, ep. 158. » B. — 7 κάρβων σμιν (Paulss. ἀμιν, quamquam etiam Salmas. ἀμιν, ut Paulss. de prima voce versus loqui videatur) ἀταλάντας Cod.; χρέσσων βίος ἦν Ἀτ. Plan., ex interpolatione; κάρβων λήμῃ ἦν Ἀτ. conj. Jacobs., et recepit Boiss; κάρβων μνάμα Ἀτ. Heckerus, qui antea κάρβω μνάμετ' Ἀτ. — 8 sic Plan.; σοφίη et ἀρετὴ δρομίτης Cod.; conf. Lobeck. Paralip. p. 455.

CDXIV. Lemma: εἰς Πίνθωνα τὸν Συρηκόσιον ποιητὴν. « De Rhintone vide Carpentar. De excellentia linguæ Gall. p. 598. » B. Meliora de poeta φλυαχογράφῳ Eichstadius in comm. De dramate comico-satyrico, Reuens. in Collectt. litt., alia ap. interpretes Suidæ in v., p. 614 seq. Bernh. — 2 Συρηκ. Plan. — 3. « Μουσάων ἀπδονίς, vide ad ep. 44. » B. Pro οὐζύκων Plan. καλύκων, indoctissime; in marg. Wech. κορύμβων.

CDXV. Lemma: εἰς τινὰ Βάττου υἱὸν ἢ Βατιάδην (sic) ποιητὴν. « Est Callimachi in se ipsum. Gallicis versibus expressit Dutheil. Præf. Callim. p. 23. » B. — 2 συγγελάσαι Cod. (non est in Plan.), quod sanum habeo, ut Heckerus I, p. 314; συγκεράσαι Meinekii ex correctione Hauptii in Philologo I, p. 367.

CDXVI. Lemma: εἰς τὸν σοφὸν Μελέαγγρον τὸν τοὺς στεφάνους τῶν ἐπιγραμμάτων πλέξαντα, τὸν υἱὸν Εὐκράτους τοῦ Γαδάρηνου. Ductum videtur ex ep. 419, 2, 3. — 2 κεράσαντ' Cod.

CDXVII. Lemma: τοῦ αὐτοῦ Μελ. Senex poeta hoc epitaphium sibi scripsit. — 1. Τεκνοί pro præterito, ut alibi

τίκτει, γινώσκει, θνήσκει, de quibus Jac. p. 320. — 2 Γαδάρους Cod. et Plan., lapsu facili, correxit Heckerus. « De hac urbe Eunapius p. 15; Ellys. Fort. Sacr. p. 24. » B. Notum apud poetas Syriam non raro vocari *Assyriam*. Urbs dicta *allera Attica* ob ingeniorum tum illic vigentem cultum; v. Strab. XVI, p. 759. — 3. « Σὺν Μούσαις, *Musis faventibus*, ut Theocr. VII, 12, al. — 4 μὲν ἱππείους Cod.; μὲν ἱππείας Plan. (Edebatur Μενίππειαις, sed alterum recte tuetur Hecker. p. 244.) Imitatus est Meleager quas Menippus Cynicus, ὁ σπουδογέλοιος, scripserat Satyras venerum plenissimas, testante Diogene L. VI, 99. Inter Meleagri satyras una erat Χάρης inscripta, nisi totum opus sic inscriptum fuisse existimare malis; v. Athen. IV, p. 157, B. — 6. Ἐν Χάος, complexus materiæ turbidæ, unde paulatim ὁ κόσμος prodiit; deinde infinitum temporis spatium. — 8. Sententia generalis, qua verba πρὸ τῦμβου explicantur: ὁ γὰρ τοῦ γήρωος γείτων ὢν οὐ πόρρω ἐστὶ τοῦ ἄδου. » Jac. Quæ male mutavit Plan. in hunc modum:

γῆρας γὰρ γείτων κάγγυθεν Αἰδωο.

— 9 λάλιον καὶ πρεσβύτην προσ εἰπὼν Cod.; pr. σὺ προσεῖπὼν Plan., et sic Brunck. et Boiss.; recepi quod scripsit Heckerus, locutionis χραίειν προσεῖπὼν exempla afferens Xenoph. Hell. IV, 1, 31, Eupolin fr. inc. 21, Babrium XCV, 12. Peerlkamp. in Nova Bibl. crit. IV, p. 50, conj. πρεσβύτην, πάρος εἰπὼν χ., jam a Græcio propositum p. 148.

CDXVIII. Lemma: τοῦ αὐτοῦ Μελεάγγρου εἰς τὸν Μελέαγγρον τὸν ἐπιγραμματοπόρῳν οὗτος ὁ Μελέαγγρος ἐν Κῷ τῇ ἡρώα καταγρησά; ἐτελεύτησεν. — 2 ἠνδρωσεν et δεξαμένη, superscripto α, Cod. — 3 ἔθην καὶ δία Cod.; ἔθην ἢ καὶ Δ. Reiskius; ἔθαν ἢ Heckerus. Tum δεξαμένη Codex, sed superscripto α. « *Cos quæ et Jovem aluit*, non Saturni filium, sed eum quem abjecta corrupti sæculi adulatio Jovem appellavit, Ptolemæum Philadelphum, in ea insula altum et educatum, ut constat ex Theocr. XVII, 58, schol. Callim. Del. 165, al. et Zanός, ut hoc loco, nomine insignitum a Theocrito VII, 93, ut ab Horatio Augustus Epist. XIX, 43: *rides, ait, et Jovis auribus ista Servas*. — 4. Μέροπος vocabantur Coi, et insula Μέρπη. (Vide Thes. in Μέρω, p. 803, et « not. ad XII, ep. 56. » B.) — 6. Μελητείος si vera est lectio, Meleager sibi *Homericam* tribuit venustatem; quomodo accipiebat etiam Salmasius. Sed probabiliter L. Holstenius correxit Μενίππειαις, quod recepit Brunck.; v. epigr. præced. versum 4. » Jac. Heckerus: « I ennepius quoque ad Grot. p. 237 *Homericas gratias* significari statuit. At non intelligitur quo jure Meleager jactare possit se majestatem epici carminis amulatum esse. Nihilominus Μελητείος; sanissimum est, quod epitheton explices ex Aristoph. Ran. 1301, σκολίων Μελητῶν, et Epicratis versibus ap. Athen XIII, p. 603, E:

τάρωτιχ' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς
Σαπρούς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνίου. »

Conf. ad seq. epigr. v. 4. Bothius correxit μελιτταίαις, qui μελισσαίαις certe debebat.

CDXIX. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελεάγγρου. Et in nova pagina: εἰς τὸν αὐτὸν Μ., τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. — 4 σὺ στολίσας Cod. « Ἐρως referendum ad epigrammata amatoria, Ὡραὶ Χάριτες; ad satyras; v. ad ep. 417, 4. — 7 seq. Triplici salute viatorem impertit, pro eo unde ille venerit populo, triumph, apud quos ipse vitam egerat, lingua usus. Cod. et Plan.

σάλαμ, apogr. Par. σάλαμ, Reinesius σάλαμ, Majus in Obs. s. Sacr. IV, p. 150, σέλωμ, Fesslerus ap. Græf. σέλωμ. Sed in pronuntiatione vocalium apud Orientis populos insignem esse varietatem satis constat. » Jac. — 8 ναῖδιος codd. « Qui Phœnice scire se putabat Scaliger correxit αὐδόνις. » B. Nimirum Hanno in Pœnulo Plautina V, sc. 2, 41, pœnice salutans *Haudoni* dicit. Wexium De Punicis Plautinis meletemat. p. 29 citat Jac. Salmasius adlevit : « Forte : γαῖρε καὶ αὐτὸ φράσον. Hic locus interpolatus est in membranis. »

CDXX. Lemma : Δ. Ἀθηναῖου τοῦ Διοτίμου εἰς Λέσθωνα (sic) τινὰ αὐλητὴν ἀγαθόν. « Auctor igitur hujus epigr. fortasse idem ille Diotimus, Diopithis filius, cui Lycurgum oratorem honores decrevisse tradit Plutarchus Vitt. X oratt. p. 844. » Meinek. p. 141. Qui deinde disputat de analogia nominis rarissimi Λέσθων, ὠνος et poetica licentia ὠνος. — 2 Λέσθων Codex, non Λέσθων, quod edebatur. — 3 συνέδραμε, καὶ μετ' Cod. et Plan.: καὶ μετ' Meinek.; συνέδραμεν, αὖ μετ' Heckerus, inter quæ emendationes anceps optio : utraque restituit rem. Tamen Piccolus proponebat παίγματ' Ἐρωτων. « Sensus esse videtur : Persarum regem felicitate æquavit, sive ut Horatii verbis dicant, *Persarum viguit rege beator.* Hanc enim vim passim habere constat βασιλεύς; omisso articulo. De συνέδραμεν dixi ad Comic. t. III, p. 382. Deinde Spem et Amores immortalium levissimos esse dicit. » Meinek. Heckerus comparat παρέδραμε, *superavit*, sed malit βασιλεύσι, Piccolus καὶ βασιλῆι. — 5. « Mutæ sunt ejus tibie, quæ fortasse in tumulo jacebant, sive cippo insculptæ visebantur. » Jac. Qui in nostro exemplo posuit οἱ ἐνέπνευσεν, de conjectura Lennepii p. 237. Codex et Plan. οἱ σ' ἐνέπνουςι, post Steph. οἱ σ'. Piccolus tentabat ἀνευβίης ἰσα νέπουσιν vel insolentiore forma νέπουσιν, quod vulgo dicatur ἰχθύων ἀρωνότεροι. « Suidas huc, puto, respiciens : ἀνευβίης ἀπείροι, ἀπαίδευτοι. Pro edito οἱ σ', quod non potest intelligi, scripsi οἱ σ' ἐνέπνουςι, *quo le jacere loco ferunt.* Malim etiam ἦ σ'. » B. Qui κείσθαι pro infinitivo habebat, ut Meinek. : « Scripsit sine dubio poeta : .. ἀνευβίης οἱ δ' ἐνέπνουςι κείσθαι, *tibiæ illæ in sepulcro positæ multas et inglorias se jacere indicant.* » Sed Piccolus et Heckerus imparativum præstare senserunt, ut Jacobsius quem sequimur. — 6 ἐπεὶ οὐδ' ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων Cod. et Plan. ante Ascensianam tertiam; interpolationes habes ap. Jac. Anal. t. VII, p. 166. « Conjeci οὐ θιάσους, οὐ χορόν, quod aliquot vestigia corruptæ scripturæ οὐδ' ἱερὸς retinet. » B. Quod ipsum Jacobsius conjecerat Add. p. LVI, et hoc : οὐ θιάσους, ἀλλ' ἀχ' οἶδ' Ἀχέρων, collato Euripidis versu ex Lycimnio : Ἀχέρων ἄχα πορθμεύει βροτοῖσιν. « Quo adjutus (inquit Meinek.) scripsi ἐπεὶ οὐ θιάσους; ἱερὸς οἶδ' Ἀχ. Nam ἱερὸς cur pro corrupto habeatur nihil causæ est. » Recepimus cum Piccolo.

CDXXI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτὸν Μελεάγρον αἰνιγματώδες : καὶ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ Μελεάγρου αὐτὸν οὕτως ἐνεύρασαν σιθὺν καὶ κάπρον δέρματι. « Illustratum epigramma in Huscikii Anal. crit. c. 2, p. 36-54. » B. Poeta fingit se in tumulo collocatam videre statuum juvenis alati, venabulum et suis exuvias gestantis, variisque conjecturis frustra tentatis, tandem intelligi Meleagri Calydonii esse statuam, eaque significari cognominem sophistam sub eo tumulo esse conditum. Jac. Prorsus confictum esse opus et artificem neminem tale fuisse positurum disputat Huscikius p. 51 seq. — 1 σιθὺν Plan.: sed dicitur etiam ὁ σιθύνης. — 2 inter voces ἐσσι τίνος superscriptum δὲ in Cod. « Elegantiussimè esset στάλα, vocandi casu, quam duplex ille genitivus στάλας τίνος. Ita στάλα diceretur de alata figura

cippi loco posita, quæ quum maris esset, masc. ἔων ferri posset. » Græf. p. 148. — 3. « Ex hoc etiam loco apparet recte judicasse Lessingium, pueros alatos, qui in monumentis sepulcralibus crebro conspiciuntur, temere pro Cupidinibus haberi. » Jac. — 5 χρόνον Cod. et Plan. ante Aldinam sec. Ταχύπουν, nam Κρόνος habebatur χρόνος. — 7 γῆς ὑπερθε Cod. et Plan., corr. Scaliger et Opsopæus. — 8 ἐσσι Cod. et Plan., corr. Brunck. « Πτερόεις λόγος est Eloquentia, quæ Mercurii specie, sed cum nonnullis aliis ornamentis expressa erat, uti λόγος Ἑρμῆς vocatur in Theonis expositione Planetarum, et Ἑρμῆς λόγιος. Jam apparet quam facile de Amore antea cogitare poterat, siquidem Amori simillimus est Mercurius, quocum illum comparat Nonnus Dion. p. 148, 9 : λαμπρόμενον πτερύγεσσιν ὁμοῖον υἱεὶ Μαίης. Male Brunckius τοῦνομα τοῦδε λέγει. Nam hic non de nomine sepulti quæritur. » Græf. Haud probabiliter Boiss. : « Distinxi ὁ πτερόεις; τοῦνομα, τοῦδε λόγος, ut esset sensus : *tu vero, quem Alatum nominaverim, ejus docti hominis sermo es.* » Marcellus Comes verbis ὁ πτερόεις τοῦνομα τοῦδε λέγει intelligi τὴν μελεαγρίδα avem (*la pintade*) opinatur, et alia subinde mira profert. — 9 ἀλιωτῆδ' ἄμπ. Cod.; ἀλιωτ' ἄμπ. Plan., correxit Græfius : « *Dianæ munus habes, anceps venabulum etc.* Hujus deæ mentio fere necessaria ad antiqui illius Meleagri ænigmaticam descriptionem absolvendam. » Qui Huscikii speciosam conjecturam ἀλλω; οὐδ' ἄμπ. admitti non posse docet. Dianam gerere σιθύνην ap. Ephippium Athen. XII, p. 537, E, annotavit Jac. « Anceps autem venabulum illud indicabat σπουδογέλιον dicendi genus, in quo veluti duplex acumen est, et, ut addit, fortasse μέτρον ἐρωτογράφου, *elegiacum*, e duplici versuum genere constans. Ineptius etiam Ovidius Elegiæ tribuit *impares pedes* Amor. III, el. 1, 8, et Elegorum curru *impares rotas* Ep. ex Pont. III, el. 4, 86, coll. Art. am. I, 264. Sic quæ primo versu predicantur statuæ ornamenta : *οὐλῶ, venabulum, pellis aprina*, eodem ordine conjecturis explicantur. » Græf. — 14 σορίαν Cod. et Plan. « Pro quo bene Brunckius σορία. Vide Kiessl. ad Theocr. p. 540, qui et locutionem εἰς μίαν illustrat. Conf. ep. 626, 6. » B. Sed ita oritur « importunissimus hiatus. » Recte Jac. τ' addentem secutus est Græfium : « Poeta eleganter variavit orationem. ἡρμόσας Μούσαν Ἐρωτι et ἡρμόσας Χάριτας καὶ Σορίαν. Græci autem quum dicunt εἰς ἓνα, εἰς μίαν, illud substantivum videntur supplevisse, quod verbo inest, quo sententia exprimitur. Sic Hom. II, B, 379 : εἰς μίαν βουλευόμεν, sc. βουλῇν. Elian. Var. H. V, 9 : εἰς μίαν νοεῖν, sc. ἐνοεῖν. Nostro loco εἰς μίαν ἀρμολογῇ. »

CDXXII. Lemma : εἰς Παισίστρατον, οὐ τὸν ἐν Ἀθῆναις τύραννον, ἀλλ' ἄλλον τινὰ νεώτερον ἔστι δὲ αἰνιγματώδες. Ζήτει τὸν ἀστράγαλον. Scil. qui sit *Chius*. — 1. « Χίον. Schol. Wech. : τῷ γὰρ αὐτοῦ τάφῳ ἐπέκειτο ἀστράγαλος χίον ἔχων. Hunc ipsum locum attigit Hadr. Junius Animadv. II, 4, p. 90, de talorum jactu disserens. Vide Arsen. Viol. p. 476. cum nota Walzii. Opinor et cum fructu consultum iri quæ scripsisse moneor B. Thierschium de tesserarum et astragalorum ludo ad Odys. I, 107. Conf. ep. 327, 6. » B. Χίος erat jactus ἐν δυνάμενος. — 3 ἢ ῥ' ὅτι Jacobs. in nostro exemplo, post Passovium Scriptt. misc. p. 206. Legebatur hic quoque ἢ ῥ'. — 4 δ' in Cod. additum a correctore. — 5 κατέσθη Cod., alterum Plan.

CDXXIII. Lemma : εἰς Βυτίδα τὴν Κρήσαν αἰνιγματώδες ἀλλ' εὐληπτον. Lemma Plan. : εἰς τάφον Βυτίδος τίνος, ᾧ ἐνέκειτο χίσσα καὶ ποτήριον καὶ τόξα καὶ εἶρα καὶ πλόκαμοι. — 1 χίσσαν Cod., sed χίσσα in versu novæ paginae initio repetito a correctore. Plan. ἀεὶ ὁλόος, quod specie

tantum præstat alteri verissimo; conf. ep. 424, v. 9, 10. — 2 φάσει Plan.; φράσει Cod., « atque ita legendum. » *Salmas.* — 4. « Μίτρας ἄνδρα, i. e. ἀνδρῆμα, ut ἄνδρα ex ἀνδρῆμα formatum. *Mitra* autem inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. Ovid. *Fast.* IV, 517 : *simularat anum, mitraque capillos Presserat.* Vide Burmann. ad *Propert.* IV, el. 5, 70. » *Jac.* — 5 σταλοῦργος Cod. et Plan., quod non est huius loci : σταλοῦχος *Jacobsius* ad *Analect.* t. VIII, p. 84, iterumque *Grævius* *Memor. Acad. Petropol.* t. VIII, p. 644, et *Lobeck.* *Pathol. elem.* p. 591, not. *Meinekius* p. 210 conjiciebat σταλοῦργου. *Boisson.* correxit σταλοῦργος ἔμ' (pro ὅδ'). *Jacobs.* in nott. mss. : « Fort. ὅ' ἐκρυψε *B.* τύμβω Σίμαλος (lapicida), aut Σιμάλον (conjux *Bititidis*). » — 6 τιμελάχραντον (sic) Cod.; τὴν τιμελάχραντον Plan., in *Ascensiana* τὴν θυμελάχραντον, quod *H. Steph.* explicare tentavit in *Thesauro*. Nomen proprium latere apparet : *Τιμεῖλον* *Bruckius*, « quod nomen *Τιμεῖλος* alicubi vidi »; τύμβω *Τιμεῖλος* *Boissonadius*; *Τιμότα* *Meinek.* et *Lobeck.*; *Τιμεα* *Grævius*, quod recepinus cum *L. Dindorfio*. Fateor ἀχραντον mihi non vacare dubio, neque *Bothio*, ut videtur, qui scribebat *Τιμαίου χρηστοῦ*. Non satis apparet quid *Grotius* voluerit. — 8 αὐτὴν Cod. Respicitur ad initium, τὴν αἰ πολὺ μὲν, αἰ λαόν, et rogat maritum *Bittis* ut etiam mortuæ eandem, quam in vita, loquendi veniam gratiosam præbeat rursus et vel in tumulo, tot symbolis ornato, loquacem benigne ferat, sicut olim vivam. Hoc velle videtur distichon, quod etiam *Jacobsium* male habuit, qui ingeniose, ut omnia : « *Marito, qui sculptor fuisse videtur, Bittis gratias agit, eumque hortatur ut etiam in posterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipsis quasi facultatem loquendi et se prætercuntibus indicandi tribuant, eandem, quam mihi tribuisti, facultatem loquendi, μύθων χάριν.* Sed sic præcedentia quoque nonnihil immutanda videntur, hunc fere in modum :

τοιάνδε σταλοῦργος ὅ' ἐκρυψε *Βιτιτίδα* τύμβω
Ἀντιμῆνης Κράντου (filius) νυμφιδίαν ἀλοχον. »

CDXXIV. Lemma : εἰς Ἀνσιδίκην αἰνιγματώδες, θαυμάσιον ἢ ἐν τῷ τάφῳ σύμβολα ταῦτα ἐπέκειτο, ἥντα καὶ κηρὸς, καὶ τὰναγρα δ' ἐστὶ δίκτυον. « In ultimis est error. *Oiwōs* βλαστῶν *Τανάγρα* est gallus gallinaceus *Tanagræus*. — 1 ματεῦω τίς εὐαγγί; Codex. Scripsi μ. τί σιδήρος, sensum et metrum restituens, non antiqua verba, quæ quærenti non succurrunt, a feliciore critico reperientur. » *B.* Reperta sunt primum a *Boschio* ad *Grotium* t. V, p. 214, deinde a pluribus illum ignorantibus, *Weigando* (qui etiam seu Ἀπίς), *Unger* *Beitr.* p. 32, *Piccolp.* Olim τί σύμμενος; *Jacobsius*, τί seu εὐνι; *Meinek.* p. 211 (conf. ep. sequentis v. 9 seq.), qui correxit Codicis scripturam σταλήτιδι, cum *Lobeckio* ad *Buttm.* Gr. t. II, p. 430. *Heckerus* I, p. 320 : « Propter pronomen homini proprio præpositum inalo τί σοι Ἀγίς, quam seu. » *Grotius* sequitur *Salmasii* lectionem : τίς σου τίς ἐπὶ στ., distichis altero et tertio neglectis. — 3. Nobilissimi erant galli *Tanagræi*, in *Beotia* oppidi. — 4 βλαστῶν *Lobeck.* et *Meinek.*; legebatur βλαστῶν. — 6 ἡλακίτας Cod. a pr. m., non ἡλεκ. — 7 seqq. Respondet *Lysidica*. — 8 ἡνιόχον Cod. — 10 ἡσυχίης Cod., sed καλῶ. « Laudatur in mulieribus silentium et linguæ continentia, ut ap. *Soph.* *Aj.* 294, *Eur.* *Heracl.* 477, etc. » *Jac.*

CDXXV. Lemma : εἰς Μυρῶ καὶ αὐτὸ αἰνιγματώδες· γλαυὲ γὰρ ἐπὶ τῷ λάρνακι ἐπίσημον καὶ σκύλας καὶ τοῖα καὶ μάστιγι. — 1 σήματι Cod., corr. *Jac.* — 2 χάναβοῶν (sic) Cod., superposito : γρ. τὰνδε ὁδῶν. Vox χᾶν etiam versu 7 corrupta. *Χερσᾶν* de colore accipit *Jac.*, de quo videndus

Schneider. in *Lex.*; *Bruckius* transponebat χᾶνα, χῆνα, χαρσᾶν γλαυκᾶ. — 3 με τὴν εὐτόνον Cod.; πανεύτονον *Salmasius*, ut videtur; τὴν εὐτόνον *Bruck.* tacite, sine με. *Heckerus* I, p. 179, πανεύτονον, *severam*; quod recepi, nam laud dubie præstat edito πανεύτ. — 4. Γνήσια, adv. : ut veram matrem decebat. — 5 ἀλλ' ἀγέρωχον Codex : « non timidam, sed gravem et severam. Sed ἀγέρωχος senioribus ferax esse solet, quod a matrona alienum. Quare probabilis est *Reiskii* emendatio οὐδ' ἀγέρωχον. » *Jac.* Aliam viam iniit *Heckerus*, scribens

μάστιγι δ' οὐκ ὁλοᾶν, ξένη, δέσποτιν, ἀλλ' ἀγέρωχοις
δμοσί κολάσσειραν πάνδιον ἀμπλακίς,

sed facilius, opinor, post οὐκ ὁλοᾶν quod expectabatur ἀλλὰ huc ingruerat quam πάνδιον tam scitum emendatorem invenisset; et ipsa structura melior in *Reiskiana* correctione. — 6 ἀμπλακίς Cod. — 7 τὰνδε δόμων φύλακα μελεδόμενα τάνδ' ἄ... Cod., versu in fine mutilo. Priora sic correxit *Salmasius*, quem nunc sequitur *Jac.*, servans olim φύλακα in *Pal.* et *Delectu* p. 303, ubi citat hæc *Æliani* N. A. XII, 33 : φυλάττειν χηρῶν κύνες ἀχρεϊότεροι. Idem de lacuna : « Quum sequatur γλαυὲ ἄδε, non ἄ ἐξ γλαυὲ quod *Bruckius* dedit, apparet præcessisse aliquid quod ad novum hoc symbolum pertineret : fort. τὴν δ' ἀκάμαντα, nisi malis, quod bubonis naturæ etiam accuratius respondet, τὴν δ' ἀρ' ἀργυρῶν. Quamvis illud quoque bene habet de indefessa *Palladis ministra*, quæ opus faciens noctem, diei jungit; de qua re conf. *Jo. Lydum* De mensibus p. 48. » Alterum prætulit in *Delectu*, et *Boissonadius*.

CDXXVI. Lemma : εἰς τινὰ υἱὸν Θεοδώρου, οὐτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ σύμβολον ἱστατο λέων. « Est *Teletius Spartanus*, *Agasilai* frater ὁμομήτριος, quem ad *Olynthum* occubuisse narrat *Xenophon Hist. Gr. V*, 3, 6. » *Jac.* — 1 λέον Cod. Idem deinde εὐθιμῶνιός πρὸς (superscripto τί, ut esset τί πρὸς) τάφ. Correxit *Jacobs.*, qui in *ΠΡΟΣ* latere *TINOΣ* perspexit. — 3 τελευτῶν Cod., corr. *Reiskius* : in qua voce liquescit sive immutescit, cujusmodi plurima habes ap. *Hecker.* p. 59-61. — 6. Conf. ep. 227.

CDXXVII. Lemma : εἰς τινὰ τᾶρον ἐν ᾧ σύμβολον ἐν-έα ἀστράγαλοι ἐκχεάρατο· ἦν δὲ γε οὗτος ὁ τᾶρος Ἀλεξάνδρου τινὸς· Χίου· ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸ αἰνιγματώδες. — 2 θαβὲν Cod., corr. *Salmas.* « Verbo ἐντέμνω sic utitur *Herodot.* IV, 87; VIII, 22. » *Jac.* — 3 πεπτηῶτας Cod. — 4. Voci πρῶτοι superscriptum : ἀντί τοῦ πρῶτου. Erat talorum jactus dictus Ἀλέξανδρος, alius item ἔφηδος. — 6 χῆος Cod., corr. *Dorvillius*. De hoc jactu vide ad ep. 422. Unde apparet quare dicatur ἀπαυρότερος. *Jacobs.* reduxit Χῆος, « quod cum eis coharret »; an ad ἀπαυρότερον supplēvit βόλον? Hoc non satis nitidum et clarum; alterum apricum. — 7. « Jam interpretationem periclitatur *Antipater* : sensum fortasse esse hunc : nec regiam dignitatem nec juventutem impedire quominus, qui utraque instructi sunt, morte superentur. *Alexandri* nomen viri σκηπτροφόρου esse posse σύμβολον, Chium jactum mortis. — 10 ἰὼν κρηταίης ὥστος διστ. Cod., corr. *Reiskius*. [Distinctionem omnium ἐλάσσειν, ἰὼν Κορη. emendavi.] Eadem imagine utuntur *Pin-darus Ol. II*, 98, *Æschylus Agam.* 1165, al. — 12 ἐφ' ἡδείῃ 0' ὤλετ' Cod., corr. *Reiskius*. — 13. Ἀκρίτα jungendum cum εὐθιμῶν, ut juvenem Parca temere et inconsiderate occidisse videatur. Sic ep. 439 : τὸν Ἀγῆνορος, ἀκριτε Μοῖρα, πρῶτον ἐξ ἔβας ἔθρισαν. Ipsa juvenem ἀκριτος vocatur ap. *Oppian.* *Hal. III*, 362, ob temeritatem et in agendo inconsiderantiam. Fortuito autem et casu quodam *Alexandrium* illum in ipso ætatis flore obiisse significare videntur verba

τὸ κυβενθὲν πνεῦμα, i. e. ψυχὴ ἐκχυθεῖσα ὡς οἱ κύβοι ἐκ τοῦ πύργου, e. turricula s. fritillo. — 14 *Per multos talos sensum egregie (εὖ) elocutus est.* Simile acumen in eadem voce IX, ep. 167, de calamo scriptorio, et de horologio VII, ep. 641 : ἀγλώσσω φεγγόμενον στόματι. » *Jac.*

CDXXVIII. Lemma : εἰς Ἀντίπατρον τὸν Σιδωνίων· Μελεάγρου· ἦν δὲ ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθημα, ἀλέκτωρ καὶ φοινίκος κλάδος καὶ ἀστράγαλος. Præcedens Antipatri epigramma ante oculos habuit Meleager. — 1 γοργώπος; Cod. — 2 ἔστακε λατναί Cod., corr. Salmasius, « qui de colore *callaino*, i. e. purpureo sive cæruleo, disputavit De homon. hyl. iatr. I, p. 177, E. Etym. M. : καλλαῖνον ἔστι χρώμα ἀνθηρόν καὶ πορφυράδες, ἡ τὸ βένετον χρώμα οὕτω λεγόμενον. Colorem quamvis marmore non expressum haud raro indicant poetæ. » *Jac.* Codex σκαπτοτόρος a pr. m., σκαπτορ. a correctore, quod recepit Boiss. — 3 Νίκης; κλάδον, palnam. — 4 βαθυμῖδο; Cod. « Ἀκρα cum κέλκται jungendum : talus enim in margine crepidinis ita erat collocatus, ut jamjam casurus esse videretur, versu 18 προπετῇ dictus. » *Jac.* — 5 νικάσαντα Salmasius; μάγα Cod. — 8. Conf. Aristoph. Av. 488 seqq. — 10 αἰολοφόρον Cod., confusis Θ et O. — 11 τᾶδε Græf. Φαῦω, ut ep. 422, 6, προσηγίσαιμεν. — 13 φοινῆ μὲν νίκαν ἐνέπει, πάτραν τε Cod., corr. Reiskius. Sed mirum et incredibile οὐ abiisse in μὲν. Quare longe præstat quod Heckerus conjecit :

φοινῆ Φοινίκαν ἐνέπει πάτραν τε μεγαυχῇ
ματέρα Φοινίκων, τὰν πολυπαῖδα Τύρον.

Quod epitheton Wakefield. Silv. crit. IV, p. 171, interpretatur *multarum coloniarum matrem*, metropolin. Glossæ Codicis in marg. : ὁ φοινῆ σημαίνει νίκην, καὶ πατρίδα Φοινίκην· ὁ ὄρνις τὸν ἄνδρα· τὸ σκήπτρον τὸ σύνθημα τοῦ λόγου· ὁ ἀστράγαλος τὸν οἰνοδρεγῆ καὶ μεθύσον, καὶ ὅτι ἐβουλοῖτο; (sic Boiss., ut solent recentissimi; in Cod. ἐβουλοῖτο compendio, quo in σθδων rarius utuntur librarii) διὰ μέθην τεύνηκεν. — 16 πρῶτος κῆν (sic) Codex, et in fine ὑμνοῦνταις, corr. Dorvill. — 17. Σκήπτρον tenent apud Homerum qui verba faciunt, unde Eustath. a Mansone allatus : σκήπτρον σημεῖον βασιλείας καὶ λόγων· et alibi : οἱ δικασταὶ σκήπτροις ἄσσοισιν (II. Σ, 552), ὡς τὰ σκήπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. Tum Cod. θνάσκειν. — 20 φύντα μ' ἐρίσθ. Codex (his scripto versu), quod servari posse observat Heckerus, si Antipatro detur hoc distichon. Sed probabilior mutatio lenissima qua Dorvillius AII pro AM posuit.

Post hoc epigr. in superiore margine paginæ Codicis hæc leguntur : ἕως ὧδε ἀντεβλήθη πρὸς τὸ ἀντιθέλιν τοῦ κυροῦ Μιχαήλ καὶ διωρθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι κάκεινο σφαλματα εἶχεν. Adde glossam ad ep. 432.

CDXXIX. Lemma : εἰς τάφον ἐν ᾧ ἐνεχάρακτο γράμματα δύο Φ Φ, ὅπερ σημαίνει τὸ τῆς γυναικὸς ὄνομα ἔχουν φυδῆς, a librario mutatum in Φιδῆς. Iterum : εἰς γυναῖκα ἦν ἐκαλεῖτο Φιδῆς. Item adscriptum : τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ὁ Κεραλᾶς προεβάλειτο ἐν τῇ σχολῇ τῆς νέας ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου (μακαρίτου Heck.) Γρηγορίου τοῦ μαγίστου. « Id est, carmen ænigmatice scriptum aliis solvendum proposuit tanquam ζήτημα præside Gregorio Magistro, a quo idem e lapide descriptum accepisse videtur. Quamquam ἐπὶ Γρηγ. etc. etiam *Gregorio Magistro vivo* interpretari possis. » Hecker. I, p. 166. — 1 παροδῆτας superposito η (-ίτη;) Cod., alterum Plan. Refertur ad πέτρο; feminino genere dictum, ut ep. 479, 1, al. — 2 voci πέτρος superscriptum in Cod. λίθος; quod habet Plan. — 3 ἄρα Cod., Boiss. et Meinek. p. 76; ἢ ἔα Plan., quod edebatur. —

4 τᾶ (sic) Cod. et Lectt. Aldinæ; τὰν Plan. — 5. Numerus φ, *gubgenti*, duplicatus. — 6. Τὸ μὲν, hæc interpretatio non recte procedit. — 7 ἢ 8 Plan. Φιδῆς, quod Φιδῆς, femininum masculini Φειδῆς; scribendum esse monuit Lobeckius Pathol. prol. p. 509, not. — 8 ἐφρασάμεν Cod., sed superposito α (-άμαν). Οἰδῖπος, ut appellativa ἀρτίπος, τρίπος, etc. — 10 ἔρεβος; Cod.

CDXXX. Lemma : ἕτερον αἰνιγματῶδες ἐπὶ σκύλοις νεκρῶν, ἔχουν πέλτη καὶ λόγχη καὶ τισιν ἄλλοις. Et alia manu : καὶ ταῦτα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν τ' τῶν μετὰ Ὁθρυάδου πεσόντων. Ἰπολαμβάνω δὲ ὅτι παρὰ τῶ Θουκυδίδη κεῖται ἡ ἱστορία ἐν τῇ τετάρτῃ βιβλίῳ (cap. 56). Adde Herodot. I, 82, Lucian. Contempl. c. 24; conf. Barth. ad Stat. Theb. IV, 48. « Loquuntur Argivi duo, pugnae superstitēs, qui cum nuntio victoriæ domum abierant, nunc autem redeuntēs tropæum κατὰ τῶν Ἀργείων ab Othryade, quem extinctum putarant, positum suoque sanguine inscriptum magna cum admiratione conspiciunt. » *Jac.* Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, n. 226. Conf. ep. 244. Boiss. — 1 τῆδε καθαφεν, superposito ῆ, Cod., corr. Reisk. — 2 τῶ Cod., corr. Brunnk.; i. e. τίνος, cuius nomine. — 3 θυρεάτι; et αδε (sine acc.) λογίζαν Cod., corr. Brunnk., ἄδε Meinek. p. 162. — 6. « Κύδος νόθον, non verum nec genuinum, sed subrepticium, fraude et dolo partum. » Ελαφε vi transitiva, ut passim. » *Jac.* — 7 ἄδε Cod.; ὧδε Brunnk. et Meinek., « aut scrib. ἐπ' ἀσπίδι τᾶδε. » — 9 ᾶ (non ὦ) πρόπατερ Cod., corr. Meinek. et Boiss.; ὦ προπάτωρ Brunnk. — 10 ἀνίκητου Cod., corr. Jacobs. « Voce στύξον Jovi mendacis tropæi eversio videtur commendari; nam hominibus tropæa evertere per religionem non licebat. Ἀνίκητος; φύλοσι; dicitur Lacedæmoniorum, qui victoriam ab Argivis reportatam sibi hoc tropæo, συμβόλῳ, arrogabant. » *Jac.*

CDXXXI. Lemma : ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τῶν μετὰ Ὁθρυάδου πεσόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀργος πολέμῳ ἐπὶ τῇ θυρεάτιδι. Addita nota : ταῦτα ἐν τῇ βιβλίῳ τοῦ συγγραφέως Θουκυδίδου τρανώτερον (sic). « Non apud Thucydidem res distincte narrata est, sed apud Herodot. I, 82; Plutarch. Parall. 3, p. 306, A. Vide interpretes ad Val. Maxim. III, 2, ext. 4. Adde epigr. 244 et 526. Gallice vertit Larcher. ad Herod. I. c. » B. In Plan. ἀθλόν. De auctore Schneidewinus p. 223 : « A Simonide scriptum esse carmen nullo pacto credemus. Primum enim puerulus fuit Simonides eo tempore, quo nobilissima pugna pugnata est, ol. LVIII; v. O. Müller. Dor. I, p. 158; neque verisimile est multo post illam tempore epigramma inscriptum esse tumulo. Deinde sunt in formis dialecti doricæ quædam ab Simonide aliena. Tum ne credibile quidem est istam garrulitatem in lapide fuisse Lacedæmonio, quæ ab Laconum moribus toto cælo abhorret. Denique indoles universi epigrammatis non solum Simonidea non est, sed omnino ne antiquioris quidem poetæ. » Assentiuntur Meinek. p. 233 et Bergk. Lyr. p. 925, qui *Leonidæ* esse conjicit, « quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse. » Heckerus autem I, p. 103 scriptum esse putat in *instauratum* posterius Othryadæ tropæum, et Dioscoridi tribuendum, cuius est præcedens, « quod interdictum in Codice adscripto ἄλλο notatur », cuius hic vestigium nullum. — 1 τριακός. Bergk. et Meinek.; συνάριθμοι; Cod. « Quod plane absonum hæc loco et sensu cassum. Scribendum haud dubie τοῖς ἱσπαρίμοις; ut Spartani et Argivi pari utrimque manu de Thyrea pugnas dicantur. Conf. infra ep. 721. » Meinek. Sed συνάριθμος eadem notione dictum fuisse Heckerus monstravit exemplo ep. 389, 3. — 2 ἱναχίδας θυρεάτι Cod.; ἱναχίδας θυρεάν Plan., quod edebatur; sed rectissime Ungerus *Stud.*

XV (1845) et Bergkii Θυρέαν. — 3 ὄπα (etiam Plan.) ποδὸς ἴχνος ἂ ποσὶν Cod., cum glossa : ὠρεκῶς ἀντὶ τοῦ πρώτων. Heckerus ὄπα πᾶσιν ποδὸς ἴχνος. Sic Sallust. Catil. c. 57 : *quem quisque pugando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat*, et alii ap. Jac. — 5 φόνω (sanguine) κεκαλυμμένον Cod. et Plan., quod ferri non potest : πεπλυνμένον Schneidewinus ; « sed αἵματι πλύνειν recte dici non credo nisi exempla afferenti. Lenissimum esset κεκλυμένον, sed aptissimum πεπαλαγμένον. » Meinek. Ungerus et Bergkii consensu κεκολαμμένον, etiam Heckerus : « Fuit qui γεγλυμμένον reponeret, quo lenius esset κεκολαμμένον, sed utrumque de sanguine dici non potest. Si autem poeta tantum significat clypeum Othryadæ sanguine *illitum* esse, κεκαλυμμένον non erit mutandum. » Quod aptum iudicabit nemo. Mihi in mentem veniebat : ἀρσενί φόνω γεγαυμένον, quod de ἀνδρὸς χρώμασι dicitur. — 6 Θυρέαι Ungerus, ob v. 2. — 7 αὐ δὲ Cod., corr. Brunck. ; εἰ δὲ Plan. præter ed. princ., quæ αὐ. Deinde ἡς Cod. ; ἡς Plan. ed. princ., ἣν reliquæ. « *Erat ex Adraslo*, aut genere, aut certe animo. Adraslo enim, Argivorum regi, fuga ex prælio ad Thebas, unde solus aufugerat, exprobrabatur. Isocrates Pausanien. § 70 : ἀπαντας τοὺς λογαγού; ἐπειδὴ διαφθάρεντας, αὐτὸς δ' ἐπονειδίστω; σωθεῖς... » Jac.

CDXXXII. Lemma : εἰς Γύλλιν τὸν Λακεδαιμόνιον τὸν πεσόντα ἐν τῇ πρὸς Θυρέαν μάχῃ. Alia manu : ὦς Μιχαὴλ τοῦ χαρτοφύλακος : mox disertius : ἔως ὥδε τὰ τοῦ κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ μακαρίου (sic vel μακκρίτου Pauls., ut ad ep. 429) περιέχον ἐπιγράμματα, ὅτινα ἰδιοχειρῶς αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Κερράδ. Epigramma ad aliam de Thyreis pugnam spectat, non illam Othryadæ facinore illustratam. — 1 ὅμιν Cod. ; ὅμιν Plan. ed. princ., ὅμιν reliquæ. — 3 ἀδρα δ' ὅς Cod. ; ἀνδρα, ὅς Plan., corr. Jacobs. In fine τότε γ' εἶπεν uterque, corr. Scaliger. — 4. Conf. Hom. Il. O, 495.

CDXXXIII. Lemma : εἰς Δημήτριον Λακεδαιμόνιον φυγοποιόν, ὃν ἡ ἰδία μήτηρ ἀπέσφαξε. Conf. ep. 531. — 1. Hoc distichon habet Tzetzes Cram. Anecd. Ox. IV, p. 43, ubi Δημήτριον...μήτηρ τὸν Λακεδαιμόνιον ἢ Λακεδαιμόνια. — 3 ἐν προβόλῳ Suid. v. Θηκτόν, ἡκονημένον, ubi liber unus προβόλῳ. Unde ἐν προλόγῳ Ruhnkenius Epist. crit. I, p. 70 seq., nulla cum probabilitate. « *Est strictum filio intentans gladium.* (V. Thes.) In proximis feram te videre existimes, quæ unum e catulis, quod infirmus sit et parum generosus, jugulet. — 4 οἷα λέξινα Ruhnkenius. — 5. Ἐρρε, ut ap. Hom. Il. Θ, 164 : ἔρρε κακὴ γλῆνη. Μερὶ; de homine etiam in ep. 355, 3. » Jac. Plane ut nostrates dicunt *mauvaise pièce*. In fine Cod. οἷα, superposito γρ. αἶδαν. — 6 οὐδ' ἔτεκον Cod. et Plutarchus, quod optime tuetur Jacobsius ; οὐ σ' ἔτεκον Brunckius ; οὐκ ἔτεκον Boissonadius ; ὧν ἔτεκον boni quique libri Suidæ v. Ἐρρε φθείρου, edd. ὃν ἔτ. Planud. ἄξιον ἐτρέφομε; ex interpolatione. In Plutarcheis Apophthegmatibus Lacedænarum his affertur hoc epigramma, p. 240, F : Δαματρία τὸν υἱὸν δειλὸν καὶ ἀνάξιον ἐκτουτο ἀκούσας, παρὰ γενόμενον ἀνείλε· τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῆς τότε.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
ἃ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

Hic substitit. Sequuntur ἀδῶλων Λακωνῶν apophthegmata : Ἐτέρα Λάκαινα τὸν υἱὸν λιποτακτήσαντα ὡς ἀνάξιον τῆς πατρίδος ἀνείλεν, εἰπούσα « Οὐκ ἐμὸν τὸ φίτμα. » Ἐρ' ἡ; τὸ ἐπίγραμμα τότε.

Ἐρρε κακὸν φίτμα διὰ σκότος, οὐ διὰ μῖσος

Εὐρώτας δεῖλαις μὴδ' ἐλάφοις ῥέοι.

Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μεοῖς, ἔρρε ποτ' αἶδαν,
ἔρρε· τὸ μὴ Σπάρτας ἀξίον οὐδ' ἔτεκον.

Hæc duo disticha (præter τὸ μὴ Σπ.) pro simplici Codicis, posuerunt Brunckius et Meinekii; atque hæc ita scripsisse Tymnen nobis quoque certissimum videtur, quamvis neque Boiss. quicquam de ea re dixerit et Jac. in Pal. errasse Plutarchum suspicetur.

CDXXXIV. Lemma : εἰς τοὺς Δημαιοῖνους παῖδας τῆς Λακεδαιμονίας πεσόντας τοὺς ὀκτὼ ἐν μιᾷ μάχῃ. — 3 εἶπε Plan. — 4 μούνον ὦ Cod., Plan. codd. 4 ap. Brunck., ed. princ. et Ald. 1, sed Ald. 2 iω. « Spartana alia, sibi ob mortem filii gratulata, Oὐ αὐτὸν ἐνεκεν ἔτεκον, inquit, ἵνα ὑπὲρ τῆς Σπάρτας ἀποθάνῃ, τοῦτο μοι συνέδῃ, Plut. p. 241, C. Comparandum ep. Anthologiæ latinæ V, 263, p. 201. » Jac.

CDXXXV. Lemma : εἰς τοὺς Ἱπικρατίδα παῖδας ἐξ πεσόντας ὑπὸ τῷ τεύχῳ Μεσσήνης. — 1 primo nomini superscriptum γρ. ἐρ. in Codice, sc. Ἐρπυλίδας. Non habet Plan. — 3 ἄμμι Cod., corr. Brunck. — 4. « Μεγάλαν fortasse pro πολλήν, nisi potius majore cum vi pro fortium viro ruin cinere. » Jac. — 5 ἀλείπεινα Cod.

CDXXXVI. Lemma : εἰς τοὺς Λακεδαιμόνιους μετὰ Λεωνίδα χηλούς, οἵτινες ἐπέσχον ἐν Θερμοπύλαις Περσῶν ὀδοθήκοντα μουσάδας. Huscchius Ἠγῆμονος. — 3 λῆμμι Schæferus ad L. Bos. Ell. p. 324; αἶμα τὸ Περσῶν Codex; κύμα vel βεῦμα τὸ Il. Huscchius. — 4 ἀστρεπτεῖ. ὤρεος; αὐμαλέτα Codex.

CDXXXVII. Lemma : εἰς Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην. — 1 αἰθις Cod., corr. Aldus. — 4. « Ἀζόμενος νόμιμα, conf. ep. 249. » B.

CDXXXVIII. Lemma : ἐπὶ τῷ τύμβῳ Μαχάτα, ὅτι αἰσχροποιοῦντες οἱ Ἕλληνες νέον πάντες ἔθνησκον καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς Ἀχαιῆς. Achæi cum Ætolis bellum gesserunt olymp. 139 anno 4. — 1 περιλήδα Cod.; παρὰ ληίδα Plan., et in fine μαχῆτα. « Jos. Scaliger docte suspirat Πατρῶν περί), nam illo bello Ætolos Patrensiem in Achaia agros devastasse narrat Polybius IV, c. 6, 9. » Jac. — 3 πρώθ' ἔβας et γὰρ χαϊκὸν (superposito ἃ) Cod.

Sequitur in Codice ejusdem Damagetæ epigramma jam supra positum n. 231.

CDXXXIX. Lemma : εἰς Πύλιον τὸν υἱὸν Ἀγῆνορος τοῦ νεωτέρου. — 2 ἔβας Plan. « Αἰοίεον indicare videtur Thebanum fuisse Pylum. Damagetas infra ep. 540, 2 : Θῆβην Αἰολίδα. » Jac. Sed vide ib. Heckerum. Grotius de conjectura videtur legisse Αἰόλιον. — 3 ἐπισσεύσα Plan. Κῆρας apud poetas dicuntur Ἄδου κύνας, quod hic quoque scribendum iudicabat Ruhnken. Epist. crit. I, p. 93 (ubi v.), ἐπισσεύσα Ἀτδου κύνας. Sed Theodoridas vetus verbum reddere novum voluisse videtur, Κῆρας dicens, canes in vitam savientes, vitæ infestas.

CDXL. Lemma : εἰς Ἀριστοκράτην, σώφρονα τινὰ καὶ κόσμιον ἄνδρα. In eundem Aristocratem ab eodem Leonida scriptum epigr. 648, quod in aversa, nostrum in adversa parte cippi positum fuisse statuit Heckerus I, p. 29, 103 et 313, ubi addit : « Quod vero hoc octo tantum versuum est, inde alterum decem, inde explicandum videtur quod in adversa parte alia subscripta (vel superscripta) fuerunt, ut genus et patria Aristocratis, et poetæ

nomen. Cave enim hinc argumentum ducas ad defendendum Planudæ infelix emblemata post v. 5. — 1. Junge καλύπτεις νυκτί. — 2 σὶν (sic) γὰρ Cod.; σὶν γὰ Plan. — 3 πολλάκις Plan.; ἀρεσκόμενον Cod.; ἀρεσκομένην Plan.; corr. Jacobs. — 4 πολλὸν δὲ μνήμη Cod.; πολλὸν δὲ μνήμη Plan.; corr. Scaliger. — 5. « Sensus : in concione populi publice verba facere poterat, idque cum magna suavitate et sine ficta illa gravitate eorum, qui supercilia contrahunt et erigunt, ut seminei videantur. » Jac., quamquam versum 6 « suspicione laborare » existimans. Nimirum Codex ignorat versus 6 et 7, apud Planudem modo lectos, a quo fictos iudicabat Salmasius, assentiente Heckerus; sed antiqui κόμματος speciem in septimo recte agnoverunt Jac. et Meinekius p. 133. — 7 παρὰ χρητῆρσιν Scalig. et Casaub.; sed v. interpretes ad Soph. Antig. 966. — 8 ἰδὺν ἐκείνην εὐκλείην λασίην Cod.; ἰδύναι κοινήν εὐκλείην Plan.; ἰδύναι κείνην Jacobs. : « amabilem illam et conviviis accommodatam loquelam. Sic Plan. ep. 226 : κλάζε κατιδύονα βήματος ἀρμονίην. » Deinde Hermannus ἐγκύκλιον λαλίην. Vix dubites de εὐκλείην, sed male edebant εὐκλείην, lapsum librarii Palatini. Initio δημολογήσαι, κί ἰδύναι Heckerus, qui de tota sententia confert aptissima exempla p. 314. — 9 ἦϊδει κέν (sic) ξείνοισιν (superposito αἰ) δάμοισι Cod.; Plan. ut editum; κείν ξ. Jacobs. « Verba ξείνοισι καὶ ἐνδομοισι in eadem versus parte leguntur ap. Hesiod. Op. 225. » Meinek. Conf. supra ep. 35. — 10 ἐρπτά Plan.

CDXLI. Lemma : εἰς Μεγατίμιον καὶ Ἀριστοφώτα (sic) τοὺς Ναζίους. — 2 μεγατίμιον Cod. — 2 ωῖ (vel ὦι) μεγάλη γὰ Cod., corr. Jacobs.

CDXLII. Lemma : εἰς τοὺς ἐν Τεγείᾳ πεσόντας ἀρίστους (vel ἀρίστεις) Ἀθηναίων. « An ἀρίστους ἀνδρας, vel Ἀρχάδων, vel aliud quid; nam alienum est nomen Ἀθηναίων vel Ἀθηναίους, ut legi suadet Paulsen. » B. Recte Schneidewinus p. 158 : « Scriptum in Tegeatas, qui a Lacedæmoniorum irruptione, qua subjecta ipsis urbs est, patriam accerrime defenderant. Quorum memoriam ideo esse instaurandam poeta dicit, ne Græcia a capite defunctorum eripiat libertatem, i. e. ne eos, postquam Lacedæmonii succubuerunt, tanquam seryilis animi homines patriæque libertatis incuriosos proculcet. » — 1 μνασώμεθα, et v. 3 αἰχματὰ Schneidew. — 2. Boiss. exscripsit Schol. Wech. : Λακεδαιμονίους; γὰρ οἱ Τεγεᾶται πρῶτοι Ἀρχάδων σφίον ἐπιστρατεύσαντας ἐνίκησαν καὶ αἰχμαλώτους αἰρούσιν αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, οὓς πέδαις δεδεμένους ἠνάγκαζον αὐτοῖς σκάπτειν τὸ πέδιον· αἱ δὲ πέδαι ἐπεκρέμαντο πολὺν χρόνον ἐν τῷ ναῦ τῇ; Ἀλέας Ἀθηναῖς, ὡς Πausanias ἐν Ἀρχαϊκοῖς (C. 45, 2; 47, 2). — 3 ἱνά σφισι Cod. — 4 ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας Plan. Jacobs. conjiciebat ἀπ' ἰφθίμου κρᾶτος ἐλευθερίαν, optime.

CDXLIII. Lemma : εἰς τοὺς πεσόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἑλλήνας. Recte Heckerus p. 226 : « In toto carmine nullum est indicium quo fidem lemmatis stabilire possis. [Propter idem lemma Schneidewinus carmen Simonideis eiecit; v. ad ep. 258.] Ceterum maxima est dictionis similitudo cum aliis Cei poetæ carminibus, et temere Schneidewinus hoc pro *inepti sophistæ factu* habebat. » — 1 Τῶνδ' ποτ' ἐν στ. malit Meinek. p. 226. Codex τανυγῶχινας, quem accentum correxit Jac.; v. Lobeck. Paralip. p. 199 seq. — 2. Conf. ejusdem poetæ VI, ep. 2, 4. — 3. Cominque Heckerus I, p. 292 meminuit versuum homericorum, II, II, 361 :

ἀσπίδι ταυραῖη πεκαλυμμένος ὤμους
σκέπτε· οὐστῶν τε βοῶν καὶ βοῶν ἀκόντων,

quibus scholiastes ascripsit : τοῦτον ἀκόντοδ' ὁ κόνεσσιν. « Significat igitur virum prudentem et belli peritum, nec interpretandum *militēs qui sagittis confixi sunt*. Sæpe autem in epigrammatis eandem invenias sententiam, pro ipsis vivis mortuorum tantum sepulcra nobis superesse, ut ep. 271, 5; 467, 7, etc. » — 4. « Versum pro suppositio habuit Jac. Equidem nihil hic bono poeta indignum video, modo corrupta recte emendatur. Scribendum enim ἀψυχ' εὐψύχων. Inanimia fortium virorum monumenta dicit ossa mortuorum. » Meinek. De cujus interpretationis veritate cum Heckerus maxime dubitamus. Bergkiius ἐμψυχ' ἀψύχων conjiciebat p. 905. Cum reliquis, quæ sanitatis speciem habent, conciliari non potest ἀδὲ κέλευθε κόνις. Heckerus, ἀδὲ κέλευθε ἔχει, ut ad viam illa sepulcra posita fuerint. Quodsi extrema in antiquo codice obscura et difficilia lectu erant, librarius quivis finxisset edita.

CDXLIV. Lemma : εἰς τὸν Ἀνταγόρου οἶκον διὰ μέθην ἐμπερσθέντα (ἐμπρισθ. Cod.), ἐν ᾧ τεθνήκασιν ὀδοῦντα ἄνδρες ὑπὸ τοῦ πυρός διὰ τὴν μέθην. — 1. « Χείματος, hieme. Fortasse post festum diem male sobrii somnoque sepulti jacebant, unde intelligitur quomodo factum sit ut omnes flammis consumerentur. Quare cave οἰωθέντα scribas cum Scaligero. » Jac. — 2 ἐκ νυκτός corrector in uno cod. Planudæ, male; v. Jac. p. 332. — 3 ἀμύγα Cod. — 4. « Πυρκαϊῆς, nam regi instar illis fuit domus accensa. » — 5. Διελθεῖν. Conferenda Ciceronis narratio de Scopæ domo subito collapsa De orat. II, 86. — 6 ὅ· ἡ κάλπις nonnullæ edd. Plan. Id mentione tanto magis videbatur dignum, quod sic servi cum dominis conjungebantur. In cujus rei solatium mox addit Orcum unumquemque eorum, vel in cinere, facile dignoscere. » Jac.

CDXLV. Lemma : εἰς Μαντιάδην καὶ Εὐστρατον τοὺς Δυναίους ἐπιτύμβιον. Erant lignarii. — 1 Μαντιάδης et Ἐγγέλου Plan. Dubia forma nominativi, quum habeantur Ἐγγέλας et Ἐγγέλος. — 2 δυσμαίη χρ. Plan. E Codice κρῆνας Salmas. enotavit. Grotius a proprio nomine esse putabat. — 3 δρετύποι Plan. — 4 μηνυταί τέχνης Plan.

CDXLVI. Lemma : εἰς Ζωῖον τὸν Ἐρμινέα ἐν Ἀργεῖ τελευτήσαντα. — 1 ἀλλοδαπῶν (superposito τι δὲ) τέστ. Codex. — 2 ἐρεσσάμενος Meinek. p. 146. Legebatur τέστ. — 3. Ex simili loco Hesychius : ἀμαρτῆσαι· ἐρπλεσθαι τὴν γῆν.

CDXLVII. Lemma : εἰς Θῆριν τὸν Ἀρισταίου Κρήτα. — 1 ὁ καὶ Cod., « i. e. διο· καί, quare. Conf. XIV, ep. 35. » B. Sic et Jac. Ὁ καὶ στίχος Plan. in codd., τάφος in edd. In fine λέξω Cod., λέξων Plan. « Solet hoc distichon de homine brevis staturæ, sub exiguo tumulo condito, accipi. Vix recte; sed σύντομος; dici videtur *homo paucorum verborum*. Quum igitur Theris, dum viveret, brevis loquentiæ studiosissimus fuisset, poeta brevissimum elogiū ejus cippo inscribendum esse censet. » Jac. Heinisius comparavit hæc Ovidii Amor. II, el. 6, 59 :

Ossa tegit tumulus : tumulus pro corpore parvus :
Quo lapis exiguus par sibi carmen habet.

Pro στίχος Meinek. conjicit λίθος, « quo Ovidiana imitatio ducere videtur. » — 2 ἐπ' ἰμοὶ δολιχός Cod., sed alterum recte Plan. Δολιχόν (σινδ' rectius δολιχόν, ut Meinek.) scilicet νικησας, *victor in curriculo longo*, recte interpretatur Ruhnken. Epist. crit. p. 174, et jam monuerat Vulcanius. Brunckius δολιχός vel δολιχόν defuncto tribuebat, qui conquereretur vel sic nimis longam esse inseri-

ptionem. Quem secutus est Boissonadius, hæc commentans : « Lectionem Codicis servavi. Interlocutor quidam, ipse Theris, inchoatum versum ait esse longum, adeo fuit ipse σύντομος. Pari acumine Lebrunius, quem Pindarum vocant, Epigr. 1, 85 :

Ce rimeur a du bavardage
Un tel usage,
Que même en un distique il a su trouver l'art
D'être bavard.

Præverat homonymus, Ant. Lebrunius :

Mauvais singe de Despréaux,
Tu dis dans tes vers satiriques
Que je fais de longs madrigaux :
Mais toi, tu fais de longs distiques.

Petebat quidam a Rivarole quid de disticho sentiret : « Bellum est, inquit; sed paulo longius » : *C'est bien; mais il y a des longueurs*. Nec inepte Destraeus abbas Ovidium prolixum esse in unico versu iudicavit :

Omnia pontus erant; deerant quoque litora ponto;

prius enim bemistichium satis fuisse. » Jacobs. in nott. mes. citat Boisson ad Callimach. p. 185, ipse quoque distinguens ... ἐπ' ἐμφ. Δολιχός, ut subaudiatur εἰ, et abundare ἐπ' ἐμοί significetur a mortuo, quum ipse lapis cum nudo nomine rein indicet.

CDXLVIII. Lemma : εἰς Πραταλίδαν Κρήτα τὸν Λυκάστιον. « Nomen Πραταλίδας fuit qui corruptum esse putaret. Injuria : a Πράτος; enim vel Πρώτος, cuius nominis exempla exstant, recte formari potuit Πράταλος, ut a Σίμος; formatur Σίμαλος. » *Meinek.* p. 129. — 1 μνήμα λυκάστωι Cod., corr. Salmas. Cretæ urbs est Λύκαστος. — 2 λινωστατίης Cod., corr. Brunnck. — 3 χορηγυπίας Cod., corr. *Meinek.* In Codice versus post γθόνιοι desinit; Jacobsii supplementum recepit Boiss.; Brunnckius γθόνιοι Μίνωι παρέδρον. *Meinek.* : « Minoem si memoravit poeta, haud paullo probabilius conjicias : γθόνιοι θεοί, εὐ παρὰ Μίνωι τούτου etc. Magis tamen placeret γθόνιοι θεοί, εὐ γε θαλίητά τούτον Κρηταίη Κρήτα παραφύσιν. Thaletam Cretensem poetam nemo ignorat. »

CDXLIX. In Codice cohæret cum præcedente epigrammate, « et erant haud dubie in eodem lapide sepulchrali scripta, » *Hecker.* I, p. 101. Sejunxit Salmas. — 1 post παρατάλιν (sic) lacuna est in Codice, sed in marg. scriptum : γρ. παρατάλιν παιδίων. « Όσα προτερέματα εἶχεν ἐκ φύσεως. Unde Brunnckius παιδεῖον. « Quam veram esse lectionem ex Cretensium moribus intelligitur, apud quos Minos, ἵνα μὴ πολυτεκνώσει, τὴν πρὸς τοὺς ἄρρενας ἐποίησεν ὁμιλίαν, secundum Aristot. Polit. II, 8, § 4. Sosicrates ap. Athen. XIII, p. 561, E : Κρήτες ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλιστός τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἑρωτι. Idem quantum saltationi et venationi tribuerint, constat ex Aristoxeno ibid. p. 630, B : ὀρχησται οἱ Κρήτες ... καὶ κυνηγετικοί, διὸ καὶ ποδῶκεται, et aliunde. » *Jac.* — 4 ἄρχε Cod., corr. Brunnck.

CDL. Lemma : εἰς Φιλαινίδα τὴν Σαμίαν, οὗ τὴν εἰαίραν Ἐλεφαντίνης. « Jino de famosa illa Philænide agitur. Conf. ep. 345 (et quæ ibi annotantur). » B. Iterum legitur in Codice post ep. 343, ubi vide. — 1 μνήμα hic Cod., superiore loco μνάμα. — 2. Timet ne se aversetur viator ut infanem. — 3. Προσάντη aut pro ἐναντία dictum aut *turpia et odiosa* explicandum cum Jacobsio. Haud verisimili arte Brunnckius (loco supra cit., p. 384) : « Προσάντη ἔργα ad

laudes Philænidi a Polycrate (ironice) tributas referenda sunt : hic enim ἔργα ista Herculis laboribus æquiparaverit. Conf. Clemens Alex. Protr. p. 53 Pott., qui Græcos reprehendit ita : φυλάττετε δ' εἰ μᾶλλον ἀντικείμενα, ὥσπερ ἀμείλι τῶν θεῶν ὁμῶν τὰς εἰκόνας στήλας ἀναισχυντίας καὶ διερώσαντες οἴκοι, ἐπ' ἰσῆς ἐγγραφομένοι τὰ Φιλαινίδος σχήματα, ὥς τὰ Ἑρακλείους ἀθλήματα. » — 5 φίλ' αἰδῆμων Cod. utroque loco. — 6 λαμπραν superposito ἡ Cod. hoc loco, λαμπρὴν supra. « Id est βίβλον ἀναιδείας μεστὴν, *protervum librum*, in quo turpium rerum scientia, ἱστορία, traditur. » *Jac.* — 7 λυγρὰ Cod. utroque loco : λυγρὰν vulgo, correxit *Meinek.* p. 84. — 8 κληδόν' Cod. priore loco. « Ἀπωσαμένης cum τὰμα cohæret. Plutarchi. Apophth. p. 241, C, epistolam Laconicam refert talem : κακὰ τοὶ φάμα κακχέχεται ἡ ταῦταν ἀπώδων, ἡ μὴ ἔσο. » *Jac.*

CDLI. Lemma : εἰς Σάωνα τὸν Ἀκάνθιον. — 1 τῆδε Cod. et Plan.; corr. Boiss. et Hecker. I, p. 159. Deinde Cod. ὁ ἀκάνθ., repetito articulo. Macedoniæ urbs Ἀκάνθος. « *Sancius* vocatur somnus, quia piorum manes sancti sunt. Bene comparat Brunnck. epigr. Append. 230 :

Καὶ λέγε Πωπλίην εὐδεῖν, ἄνερ' οὐ θεμιτὸν γὰρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνον ἔδῶν ἔχειν. »

Jac. — 2 θνήσκειν Plan., *Jac.* et *Meinek.*, qui τῆδε servaverunt.

CDLII. Lemma : εἰς Εὐδούλου. — 1 μνήμονες Casaubonus; μνήμης Cod. Grotius legebat :

Μνήμα τὸδ' Εὐδούλοιο σάφρονος, ὧ παριόντες.
Πίνωμεν, etc.

Quod acute dictum *Meinek.* quoque conjecerat et recte dixit (p. 126) præstare Casauboniano. In latinis posuimus Ungerus *Beitr.* p. 32, μνήμ' ἐστ' Εὐδ. In Cod. ωί (ὦ vel ωι) pro ὧ, ut ep. 441.

CDLIII. Lemma : εἰς Νικοτέλην παῖδα Φιλίππου. — 1 δωδεκέτη Plan. Legebatur δωδεκέτην tanquam ex Codice, in quo v. superpositum literæ τ. Quod δωδεκέτη esse et hic et ep. 467, 2, agnoverunt Heckerus p. 253, et in Callimacho *Meinek.*, quem v. p. 139 seq. Apud eundem ex Brunnckiana remansit ἀνέστηκε, codex uterque ἀπέθ. — 2 τὴν πολίτης Scaliger.

CDLIV. Lemma : εἰς Ἑρασίεινον [sic] τὸν πότν. Sine poetæ nomine habet Athenæus X, p. 436, D. — 2 ὦρετ' ἐλοῦσα Valckenarius. In utroque propriam et nativam vim locutionis plane neglectam esse egregie disputat *Meinek.* Call. p. 284 seq.

CDLV. Lemma : εἰς Μαρωνίδα τὴν μέθυσον. Iterum legitur in marg. Codicis ante epigr. 357. Imitatus est Antipater Sid., supra ep. 353. — 1. « Πῶον σποδός, quæ non calices, sed totos cados siccat. Hinc sumpsit Antipater Sid.,

Βακχῶν ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός,

VI, ep. 291. » *Jac.* — 3 γνωστή Plan., quod nescio an præferendum. Nota fama Atticorum calicum, γῆ Κωλῶν; fictorum. — 4 ὑπέρ γε τέκνων Cod. hic, sed recte altero loco, ut Plan. — 5 οὐκ ἀνδρός; Plan., ex qua λέλοιπεν, Codex εἰπεν utroque loco.

CDLVI. Lemma : εἰς Σιληνίδα (sic) τροφὸν Ἰέρωνος τὴν

μέθυσον. « In lemmate annotationis Jacobsianæ nomen Λεωνίδου videtur esse lapsus calami, quod affirmarem, ni Paulsenius taceret. Apographum Par. et alii libri Διοσκορίδου. » B. Observat etiam Meinek. p. 165. — 4 ληῶν Plan., ληνὸν Cod., qui in fine էχει, corr. Jacobs.; էչը Plan.

CDLVII. Lemma : εἰς Ἀμπελίδα τὴν μέθυσον πεσοῦσαν ἐν τῷ ληνῷ καὶ ἀποπνιγεῖσαν. Et paullo inferius : κλέψαι τὸν οἶνον νομίσασα ὑπ' αὐτοῦ κέλπειται. Vix opus est moneri ex re fuisse ficta nomina Μαρωνίς, Σεληνίς, Ἀμπελίδς. — 1 σκήπτωνος hic quoque Cod., quod a σκήπτω ducebatur; conf. VI, 293, 1. — 3, 4 νεοβλίδς ἡδ' ἀπὸ ληνοῦ πῶμα κύκλωι πεινὴν πλησάμενη Codex, quod egregie emendavit Heckerus. Dubitabam primum quod minime εἶδεν Ampelis, utpote πρὶν ἀρύσαι demersa, et πλησομένη requirebam, sed est *antequam ore hauriret*, ut ap. Anyten IX, ep. 313, 2 : ἀρύσαι νάματος ἡδὺ πόμα, et sequenti versu, ἔκαμην χέρα, intelligenda manus sinistra qua se fulciebat in margine torcularis, dextram retrahens onustam. Boiss. dederat Jacobsii emendationem in Delectu p. 444 prolatam :

λαθρὶδὴ Βάκχοιο νεοβλίδς ἡλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα κλωπεύειν, πλησάμενη κύλικα,

in quibus ἡλθ' est Reiskii; de ceteris Jac. : « Delevimus syllabam κυ, quæ, voce κλωπεύειν discerpta et corrupta, a librario addi potuit, κλω de κύκλω superesse existimante. — 5. Manu fallente, in lacum præcipitata est et tamquam vetusta navis rimosa in ponto submersa. » Jac. — 6 ὡς ναὺς ὕπ. Cod., quod certatim correxerunt Passov., Meinek. in Curis critt. ad Com. p. 18 et Friedemannus De med. syll. pent. p. 328; iidemque sine præcedentis versus γραῦς γε παλαιή, quod Jac. rectissime repudiavit, item Heckerus, qui ὡς ναὺς ὕδρῳχο; vel ἐμδύθη; luserat. Bothius ναὺς ἡ ὑποβρ. Σωρόν, id est οἶνον Σωροῦ. — 7. Σῆμα. « Jejuna commemoratio monumenti, in hac præsertim re, quæ significantiis quid requirere videtur, commovit Eichstadium ut πῶμα corrigeret. Obstare tamen videtur quod modo v. 4 πῶμα diversa est significatione positum. » Jac. Qui pro λαῖνον scite tentabat ῥήγιον, diminutivum nondum alibi repertum. Placuit tamen πῶμα Heckeri : « nam adjectivum λαῖνον, plane ut γείτονα, non cum πῶμα, quod proxime attributis appositum, sed cum τύμβον jungendum, ut ep. 701, 4 : λαῖνον ... τόνδ' ἀνέτινε τάφον » et ep. 649, 2 : τάφω τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ. Fortasse tamen præstat : ἐπὶ τύμβῳ ... λαῖνον ... γείτονον. » Apparet vitium inesse in voce λαῖνον, et requiri substantivum masc., ex quo pendeat γείτονα. Verum in his omnibus fortasse detexit Græfianum acumen, cujus viri *Epistola critica ad God. Hermannum* (Petropoli 1841), ubi hoc epigramma tractavit p. 11, nos item ut Heckerus ægerime caremus. — 8 θη-λοπέδ. Cod.

CDLVIII. Lemma : εἰς Αἰσχροῦν (sic) τινα γυναῖκα οὕτω καλουμένην, τὴν Μίκκου τροφόν. — 1. « Apogr. Par. αἰσχροῦν, quod forsan verum; nam in nominibus propriis accentus sæpe appellativorum retinetur. » Boiss. « In verbis ἀγαθὸν γάλα, i. e. bonam nutricem, singularem quandam elegantiam quærebat Bentleius, cui fidem denegebant Reiskius, corrigens ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς. (Nimirum Codex παῖσιν ἐν.) Mihi in mentem veniebat ἀγαθὴν γάλα. Sed unice verum Bentleii παῖσιν ἐν ἐσθλοῖς, in omnibus copiis et lautitiis. » Hæc Jac. Quibus addit Meinek. : « Similiter Callimachus μοστὸν dixit H. in Cer. 96 : γὰρ μαστὸς τὸν ἔπωνε, de nutrice cujus lac hiberat puer. Nec dissimile incerti poetæ dictum Οὐδῶτα βόσκει ap. Hesych., de capris lactantibus. Simile item γαστήρ de Neronis matre dictum in Orac. Sibyll. V, 144 :

ὥλεσε γὰρ πολλοὺς καὶ γαστήρι χείρας ἔθικεν,

ubi χείρας ἐθῆκεν scribendum est. » — 4 inter γρῦς et μαστῶν supra scriptum ὡς, quod etiam in serie sequitur. Unde Jacobsius conjectit ἡ γρῦς; τὰς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας, « sicut infra ep. 468, 6 : αἱ αἱ, τὰς μαστῶν ψευδομένας χάριτας, quod ex Callimachi epigr. expressum. »

CDLIX. Lemma : εἰς Κρηίδαν τὴν Σαμίαν τὴν πολύμυθον καὶ παίστριαν. — 1. « Πολύμυθον non videtur dictum in vituperationem, non magis quam λαλήη Append. ep. 210, 3, et λαλίου στόματος V, ep. 171. Vid. Ruhnken. ad Hermetianact. 78, p. 297. » Jac. — 2 διζονται Plan.; σαμίην, superposito ω, Cod.; Σαμίον Plan. — 3 ἡδίσταν ἐπὶ ἀεὶ λάλων libri, corr. Meinek. — 4. In πάσις merito offendit Meinek., qui malit πάντεσσ', « ut Theognis El. 26 in eadem versus parte dixit πάντεσσ' ἀνδάνει. »

CDLX. Lemma : εἰς Μικυλὸν (sic, et a correctore Μεῖξ.) τινα πένιτα μετὰ ἀπραγμοσύνης βιώσαντα. — 2 ἀδικίων malit Meinek. Deinde veram distinctionem præiverunt Grotius et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 360. Male legebatur οὐδένα, γὰρ εἴλη, Μικύλο; εἰ τι etc. — 3 μείκυλος Cod., Μικύλος Plan., corr. Jac. — 4 μήτ' ἀγανοὶ eximie Meinek., sed in Diatr. p. 279 sic ἐπείχει : « De integritate traditæ scripturæ dubitationem mihi movebat quod notum illud *sit tibi levis*, in quo terra proprio sensu capitur, a poeta ita usurpatum videbam, ut in sequentibus inferis diis accenseatur. Accedebat quod adjectivum κοῦρο; de diis propitiis dictum mihi novum accidebat. Non impedio tamen quominus ἄλλοι servetur, sed ut poetam justo neglegentius locutum esse fateamur. »

CDLXI. Lemma : εἰς Αἰσιγένην τινὰ εὐτελῶς βιώσαντα. — 2. « Sollemnis quæ defunctis acclamari solet formula hoc loco adhibita viro probo et, ut videtur, strenuo : nam inertes sunt *pondera terræ*. Minus placet quod nonnulli hoc distichon de homine parvæ staturæ et gracili accipiunt, ut Martialis in versibus quos Lessingius ex Meleagro expressos esse existimabat, de puella V, ep. 34, 9 :

Mollia nec rigidus cæspes tegat ossa, nec illi,
Terra, gravis fueris : non fuit illa tibi.

Similiter in Anthol. Latina IV, ep. 246 :

Terraque, quæ mater nunc est tibi, sit levis oro;
Namque gravis nulli vita fuit pueri. »

Jac. Verum vocabula οὐ βάρυν εἰς; σὲ insipientes significari, Αἰσιγένην non fuisse agricolam aut fossorem, facile nobis persuademus.

CDLXII. Lemma : εἰς σατύραν ἡ ἀγγίτοκον ἐν Τύρῳ τελευσάντα (sic). Iterum scriptum infra post epigr. 728, cum lemmate : εἰς ἀγγίτοκον σατύραν. Ζῆται. Sine auctoris nomine in Plan. Grotius male *Satyrum*. — 1 ἀγγίτοκον libri, corr. Jacobs., proponens etiam ἀρτίτοκον, coll. ep. 729. Deinde λάβε Heckerus, quod usitatum, sed esse poterat cur alterum poeta maluerit, ad homerica Κῆρ με λάχε γεινόμενόν περ respiciens. — 2 κρύψε Cod. altero loco, hic ἐκρυψε, adlita a correctore litera ε.

CDLXIII. Lemma : εἰς τὰς Ἀριστοδίκου θυγατέρας ἐν ταῖς ὥδιαις τελευτήσασα. Et initio novæ pagina : ὅτι αἱ τέσσαρες θυγατέρες Ἀριστοδίκου δυστοκήσασαι ἀπέθανον. — 1, 2 quater αὐτὰ Cod. et Plan., corr. Brunck. Imagines quattuor mulierum in illo cippo expressas fuisse existima. — 4 ἐπὶ τούτῳ Cod.

CDLXIV. Lemma : εἰς Ἀρετιμίαν (sic) τὴν Κνιδίαν μετὰ τὸ τεκεῖν τελευτήσαντα. Patriæ mentio ex seq. ep. ducta. — 1 Ἀρετιμίας ἐξ ἐκάτοιο Cod., sed recte Plan. — 2 θεμένην superposito α Cod.; ἥϊον Plan. — 3 νῶ Cod. superposito ον (νῶν, quod recepit Bothius). — 4. Notum est Cnidios fuisse Dorienses. « Ut hic Antipater mulieres Cnidias Aretemiadi in Orco obviam venientes fingit, sic Statius *veteres heroidas* Priscillæ, Silv. V, 1, 253 seqq. » Jac. — 5 βαίνουσα Wakefieldus, Heckerus (I, p. 99 et 217) et Bothius. Legebatur ἐκίνουσα, sic defensum a Jacobsio : « Ξαίνειν παρείας proprie dicuntur qui unguibus genas radunt; hic generaliori significatione accipitur, ut ap. Eurip. Tro. 509 : δακρύοι καταξανθεῖσα, quod idem prorsus significat ac ἑακρύοι ἐκτίκειν χροά Helen. 1435. » — 6 ἐξείπε; φεύ ἄν. Plan. — 7 ὠδίνουσα φίλα Cod.; ὠδίνασα φίλον Plan.

CDLXV. Lemma : Ἡρακλήτου εἰς τὴν αὐτὴν γυναῖκα Ἀρετιμίαν. In Plan. Ἡρακλείδου, ut duobus aliis locis Codex. Et Heraclide Sinopensi dignissimum est carmen. Heckerus, qui eidem cippo in latere altero incisum putabat (I, p. 99 et 175), nomen scripsit *Heracliti*, Callinachi æqualem intelligens. Poeta se ad Aretemiadias cippum accedere ejusque ἐπιγραφὴν legere fingit. — 1 μετωπῶ Plan. — 2 σέονται et ἡμίανει; Plan. male. — 4 λευκὰ Cod., et in marg.: γρ. λευρὰ ἢ ἄλλως πω; λευκὰ. Etiam in marg. Wech. λευκὰ notatur, quod per se est probabilissimum; λυγρὰ Plan. In fine Cod. et Plan. ἐρῆτινος, corr. Grotius. — 5 ἀρετιμίας; Cod. — 8 ἐν δ' Jacobs. in Palat., alterum servans in Delectu p. 293. « Quo momentur lectores alterum ex infantibus inarem decessisse. » Heck.

CDLXVI. Lemma : εἰς Ἀντικλῆν, υἱὸν χήρας μονογενῆ, ὀκτωκαιδέκτην τελευτήσαντα. « Matris querelæ de filio inmatúra morte vita erepto. Veri affectus plenum carmen. » Jac. — 3 ὀκτὼ καὶ δεκτὴς δ; ἀπώλετο Cod., sed recte Plan. — 5 βαίνειν Plan. — 7 μεμαρμυμένε corrigendum putat Hecker., ut supra ep. 286, 1. — 8 ζωῆ; μ' ἐκ κε (quæ literæ atramento inductæ et με superscriptum) κομισάμενος; Cod., corr. Salmasius; ζῶν εὖγε κομισάμενος Plan. Jacobs. conjiciebat et ζωῆ; καμὲ κομισσ., præpositione ommissa, coll. Matth. Gr. § 331, c. « Observatione autem dignum quod mater velut Mercurii *ψυχοπόμπου* officium a filii pietate requirit. » Jac.

CDLXVII. Lemma : εἰς Ἀρετιμίδωρον δωδεκῆτην τελευτήσαντα. — 1 σῆματι μῆτηρ Plan. — 2 δωδεκῆτη Plan., Codex autem superscripto ν, id est δωδεκῆτη, de quo adinovit Herker. p. 253; vide ad ep. 453, 1. Plan. γράουσα. — 3 πόνος εἰς στονόεν πῦρ Heckerus; πόνος εἰς πόνον πῦρ Codex; πόνος εἰς πόνον εἰς πῦρ Plan. Edebatūr ex conjectura Scaligeri et Canteri πόνος εἰς σποδόν, ἐς πῦρ. Jacobs. in nott. mss. conjiciebat etiam ἐς κόνιν, ἐς π. Huc Boiss. retulit quod versui 8 in Cod. adscriptum : ὁρῆ; ἀπειρή; μοι Plan.; ὠλέτη θ' ἂ ποινὰ Jacobsius, sed conjunctionem Heckerus recte alegat; cum Piccolo dedimus γά. Formam ποινῆς supra vidimus ep. 403, 1. « Ἀκαμπτον hic non vulgari significatione accipiendum est, qua *durum et inflexibile* notat, sed de loco dicitur,

Unde negant redire quenquam,

ducta metaphora ab equis cursoriis qui in fine curriculi dicuntur χαμπτεσθαι, et auriga equos circa metam fle-

ctens κάμπειν. » Jac. — 7 ἐξηθέην libri, corr. Brunck.; ἐλθών Plan. — 8. Sic Catullus : *mutum cinerem*, ep. CII.

CDLXVIII. Lemma : εἰς Χαρίξενον ὀκτὼ καὶ δέκα ἐτῶν τελευτήσαντα. In Plan. est ἀδελφόν. — 2 ὀκτωκαιδέκτην ἐστόλισε Plan. Epheborum gestamen chlamys. — 4 οἰμωγῇ Cod. (quod servat Boiss.), et in fine idem *ἡχοφόρευν* superscripto ου. Plan. ἡχοφόρευν. — 5 γονῆς; Cod., γυναικὸς Plan. — 6. « Sic Iocasta, filios conspirata interfectos, εὐρῆνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον, Eur. Phœn. 1443. » Jac. — 8 σπείρα γονῆς; Cod.; Σπειρογόνας Plan., quasi nomen proprium matris Charixeni (expressum a Grotio), sententia absurda, quod multis docuit Græfius p. 140-144, locum egregie sanatum sic explicans : « Invehitur in Parcas, quæ quum ipsæ virgines sicut et steriles, omnem sobolis amorem deposuerint, materni amoris sensu omni destitutæ. Inde enim repetit crudelitatem fati, qua parentibus liberi præmature eripiuntur. Ita θάνατος; ἀστοργος; est in ep. Leonidae Alex. infra 662, 4. Jam Μοῖρα κακοκάρθεος; dicitur quam virginitas immitem et crudelem facit, ut contra Diana, πόντα γυναικῶν, εὐκάρθεος celebratur in ep. Antipatri Sid. VI, ep. 287, 1. » Sed rectius κακοκάρθεος Jac. accipit *malam et perniciosam virginem*, « ut Ὅραι sunt γλυκοκάρθεοι, dulces, eidem Meleagro IX, ep. 17. » — 9 ὁμῶς; (sic) ποθὲν (sic, superposito a correctore ἐ, ποθέειν) Cod., corr. Salmas. Abest hoc distinction a Planudea. — 10 τοῖς δ' ἀγνώ; Cod., corr. Græfius, probantibus Heckerō I, p. 122 et Piccolo p. 32. Neque prorsus necessarium ut τοῖς mutetur. Sententia : « Jam desiderium est æqualibus, luctus parentibus, et quibus ignotus erat, si qui audiunt, miseratio. » Jac. conjecerat τοῖς δ' ἄλλως πευθομένοις; Boiss. ad Philostr. Her. p. 565, ἀπλῶς πευθ., in notis mss. exemplum addens « Plutarchi Alex. c. 50 : οὕτω μὲν ἀπλῶς πευθομένοις. »

CDLXIX. Lemma : εἰς Εὐδούλον, υἱὸν Ἀθηναγόρου. — 1 εὐδούλον δ' ἐτέκνωσεν Cod., corr. Jac., sed quærens : « An carminis initium perit? » — 2 Breve ævum significatur; ambiguum autem εὐλογία, quod de *facundia* intelligi potest. Athenagoras rhetor perstringitur ab Aemiliano XI, ep. 150.

CDLXX. Lemma : εἰς Φίλαυλον, υἱὸν Εὐκρατίδου, ἐν παιδείᾳ ζήσαντα. *Antipatro* inscribitur in Planudea. — 1 εἰπὸν Plan.; alterum recte Cod. — 2. Mutilus versus in Cod. sic scriptus : ταῖς (a correctore exaratum, deinde punctis subnotatum) εὐκρατίδω (et inter versus a correctore καὶ adjectum) ποδαπὸς δ' εὐχεα. In marg.: γρ. καὶ εὐκρατίδω. Plan. versum haud dubie de conjectura implens :

Εὐκρατίδω. — Ποδαπὸς δ' εὐχε' ἔμεν; — Θριασεύς.

Nimirum demi Attici prope Eleusin. — 3 In τὸν ἀπότρον præpositio assumenda ex sequentibus. — 6 ἀποθελεῖ Cod., et cum Plan. κείων. Quod κείων Jac. referri posse putabat « ad celeberrima illa Socratis pocula », vel, ut Manso, « ad nota pocula istorum philosophorum qui Zepionis dogmata et exemplum sequebantur. » Postea verum, ut nobis quoque videtur, acutēgit Κείων restituens. Nam νόμος ἐστὶ Κείων οἱ πάντες παρ' αὐτοῖς γεγηρακότες... πίνουσι κώνειον, ὅταν αὐτοῖς συνειδῶσιν ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιστοιῦντα ἀχρηστοὶ εἰσιν, Ælian. Var. H. III, 37, præter Strabonem X, p. 745, A, et Steph. Byz. in Ἰουλίᾳ, Menandri testimonio usos. Hæsit tamen Boiss. : « Noli mutare κείων. Nam si Ceorum institutis licitum fuit senibus epoto veneuo vitam finire (vide Meinek. ad Menandr. p. 237), non debuit interlocutor interrogare ἢ πρέσβους; Intelligo κεί-

ων, quod et suasit Jacobs., de sculpto in columella poculo. » Quam conjecturam veterem Jacobsii Græfius subraserat (p. 137) : « Poculum in cippo expressum potius hominem vinolentum indicabat, ut ex aliis inscriptionibus novimus, quam cicutā confectum : nisi singulari forma aut inscriptione cicutæ se poculum prodebat. »

CDLXXI. Lemma : εἰς Κλειόμβροτον τὸν Ἀμπρακίωτην. Habent Sextus Empir. Adv. grammat. § 48, p. 226 (609 Bekk.), Ammonius in Porphyrii Isagogen, scholiastes Dionysii Thr. p. 725 Anecd. Bekk., memorat Cicero Tusc. I, 34, rem ipsam multo plures. — 1 ὠμβρακίωτας Cod. superposito η, alterum Plan. : Ἀμπρακ. Animon., Sext.; Ἀμβρακ. Sexti libri alii et schol. — 2 ἤατ' Cod. superposito altero λ; ἤλατ' Sexti libri nonnulli. — 3 ἀξίον οὐτὶ παθὼν schol.; θανάτου τῆς Sext., male; ἢ τὸ πλάτωνος Cod., « in quo subaudiendum ἄλλο. » Jac. Qui servat cum Boiss. Sed Planud. et ceteros secuti sumus cum Bruncchio et Meinekio. — 4 ἐν τῷ Cod., ceteri recte. « Ἀναλεξαμένος, qui legerat; conf. ad XI, ep. 354. » B.

CDLXXII. Lemma : εἰς τὸν βίον καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν πραγμάτων καὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον. Ζήτει, διὰ τὰ σφάλματα. In Plan. est ἀδὴλον. Manifesto est carmen προτρεπτικόν, sed monumento sepulchrali incisum esse poterat, defuncti, fortasse philosophi, nomine et elogio in vulgaris tituli, modum sculptis ante carmen. Conf. ad v. 6. — 2. In εἰς ἀδὴν inepti quid inesse putabat Meinek. p. 128, « quo humana vita in immensum extendi diceretur », sed εἰν ἀδὴν, quod scribit, non commode satis respondere præcedentibus facile sentitur. Nodum solvit Heckerus I, p. 95, collato dicto simillimo Simonidæ, fragm. 47 : πολλὸς γὰρ ἄμμιν εἰς τὸ τεθνᾶναι χρόνος, ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα κακῶς ἔτεα. — 3 ἢ ὅσον ὅσον Cod.; ἢ τὸσον ὅσον edd. nonnullæ Plan. — 4 στιγμῆς (sic) ἢ (superposito εἰ) τι Cod. « Hæc proverbialis locutionis speciem habent. Simonides ap. Plutarch. Mor. p. 111, C : τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια ἔτη στιγμῇ τις ἐστὶν ἄοριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχυτάτων στιγμῆς. Ibidem p. 117, E : καὶ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἀπείρον αἰῶνα. Quare qui alios, ut vitæ voluptatibus fruuntur, admonent, στιγμῇ, inquit, χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστὶν, ib. p. 13, B. » Jac. — 6. Post hunc versum in Codice habentur, spatío relicto, duo versus, cancellati quidem : Χειμέριον... (ep. * 472), cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα εἰς Φεῖδωνα τὸν Κρίτου. In ima autem pagina cum signo ad versum 6 remittente hæc admonemur : ὑπὲρβα τοὺς δύο στίχους καὶ τότε σύναψον τοὺς λοιποὺς στίχους τοῦ ἐπιγράμματος.

εἰς τοῖς, ὠνθρωπε, ἀπηκριβωμένοι ὄστων.

In Planudea hoc distichon versus 6 subjungitur et finem facit epigrammatis; prorsus autem sequentia. Heckerus poemation tale exhibet quale legitur in Planudea, « partem aræ superiorem » occupasse ratus, reliquos vero decem versus « in inferiore ejusdem lateris parte anaglypho subscriptos » fuisse, ut totum Phidonis memorialis dedicatum fuerit. Verum apposuisse sufficit, ut appareat hæc nullo modo coherere :

μικρὴ σευ ζωῇ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
ἦδαι, ἀλλ' ἐχθροῦ συγγενέτην θανάτου.
Χειμέριον ζωὴν ὑπεκλύειο, νεῖο δ' ἐς ὄρμον,
ὡς κήγω Φεῖδων δ Κρίτου εἰς ἀδὴν.

Versu 7 nova pagina Codicis incipit, in cujus margine superiore iterum monetur : εἰς ἐστὶ τὸ ἐπιγράμμα μετὰ

τοῦ δεισθέν. Si revera est carmen unum, desunt nonnulla inter versus 6 et 7. Ceterum non eadem plane res agitur in utraque parte carminis, imo ἐνὼναι satis diversa est. Hoc dubitari non posse videtur, decem versus (7 16) anaglypho fuisse subscriptos, quod Heckerus animadvertit : « Verbis ἐκ τοῖς et 13' ὦ; respicitur ad figuram sceleti humani saxo aræ sepulchralis insculptam, quam in monumentis servatis raro occurrere monuit Welckerus Syllog. p. 99. » — 7 ὠνθρωποι Hermannus; ὠνθρωπε Cod.; ὠστέων Heck. « Sequentes versus satis obscuri. Verba ipsa non valde videntur depravata, sed fortasse data opera in eum modum composita sunt, ut lectorem ludificentur, fere ut versus quos excitat Sextus Empir. Adv. gramm. I, 13, § 316, p. 287, ubi Fabricius frustra egit interpretem. » Jac. Boissonadius : « Reliquos versus Jacobsius pro lusu ænigmatico habuit. Lector quidam videtur mentem versuum divinasse; quum adscriptisset librarius Codicis : ζήτει τὸν νοῦν τοῦ ἐπιγράμματος, ὅτι ἐσταλμένον ἐστὶν, ipse notulam hanc opposuit : ἐὰν ἐγγὺς νοῦν, οὐκ ἐσφαλται, ἀλλὰ μᾶλλον πεφώτισται. [Manus est correctoris quem sæpe memoramus.] Sed interpretationem nobis invidit. » Meinekios : « Reliquos decem versus, qui nec ipsi bene cum prioribus coeunt, et ex diversis carminibus conflati videntur, Jac. ludificandi lectoris causa conflatos esse existimat : vereor ut justa de causa; nec dubito quin sagacioribus contingat ut emendatis quæ corrupta sunt omnia in clara luce ponantur. » — 8 ὠψὺν τ' ἥρα κὰν νεφέλα; Hermannus (cujus censura Meinekiani Delectus in Annal. Vindob. ægerrime careo), probante Heckero; ὠψος τ' ἥρα καὶ νεφέλα; Cod.; ὠψούσθ' ἥρα καὶ νεφέλα; Meinek.; ὠθλεις (garris) ἥρα καὶ νεφέλα; Jacobs. — 9, 10 sic Cod. Lucem fortasse accepissent ab anaglypho si superasset. Scite Piccolos ἀπερικριστον λόπος cutem corporis humani interpretatur. Hermanniana in his distichis Heckerus « parum probabilia et valde mirabilia » judicat. — 11. « Ψαλᾶθρον quid sit intelligetur fortasse, si quis veram rationem nominis ψαλᾶνθρα explanaverit. Vide Fragm. Comic. vol. III, p. 219. » Mein. Piccolos vertit *le crâne*. Similiter Heckerus : « Ad nuda ossa referendum ἀπεψιλωμένον, ut ψίωμα est corporis pars cuius præter ossa nihil reliquum. Conf. Herodot. IX, 63. Unde hunc versum probabilis conjectura restituere possis :

οἷον τε ψιλῶδρῳ ἀπεψιλωμένον ὄστων·

ut ossa denudata dicantur, sicut caput psilothro epilatū. » — 12 πολλῶν Cod., corr. Meinek. et Bothius; πολλὸν Jac.; σκελετοῦ Cod., corr. Mein., cui « ἀραγαίου corruptum videtur. » — 13 ἢ οὖν ἐξ Cod., corr. Jacobs. — 14 λιτῇ Cod. a pr. m., lei a correctore. — 15 αἰὲν τοῦτο νόψ Hermannus; αἰὲν τοῦτον (superposito ω, ut fieret τοῦτων) σοι Cod. Bothius αἰὲν τοῦτον ἔσει μεμν. — 16 ζωῆς ἔξοις ἡρόνισας Cod., egregie correctum a Meinekio. Non male Bothius : « Tropus ab iis qui sectis calamis fistulas componebant. »

Ex tanta difficultatum densitate respirare aliquantillum annon juverit lectores? Audiant elegantem criticum Piccolon de hoc epigr. disserentem, p. 33-7. *Léonidas, moraliste de la bonne école, n'avait pas une haute opinion de la philosophie spéculative de son temps; témoin cette épigramme spirituelle qu'il a composée contre les astrologues, IX, ep. 80. Un esprit de cette trempe pouvait-il faire grâce à l'harmonie céleste des pythagoriciens, aux extravagances de la physique, de la météorologie de son temps? Non sans doute; voulant prouver la vanité des choses humai-*

nes, il choisira pour but à ses traits la docte cabale, comme le type le plus accompli de l'orgueil impuisant et stérile; la verve satirique de Lucien ne brille jamais avec plus de bonheur que dans les dialogues où il tourne en ridicule le charlatanisme philosophique. D'après ces considérations, je lis.

Εἴτ' οἷς (?), ὄνθρωπ', ἀπακριθῶσιν μένος ἀστρων
ἀρμονίην θ' ὕψος τ' ἡέρα καὶ νεφέλας;
Τούναρ ἴδ' ὡς ἀχρεῖον· ἐπεὶ περὶ νήματος ἄκρον
εὐλὴ ἀκέραιστον λῶπος ἐρεζομένη.
Οἷον τὸ φαλάγγιον ἀπεψύλωμένον, οἷον
πάλιον ἀραχναῖον στυγνότερον σκελέτου.
Ἦούν ἐξ ἡούς ὅσπον σθένος· ὠνερ ἐρευνῶν
εἰς ἐν λιτῇ κεκλιμένος βιοτῇ.
Αἰὲν τοῦμόν σφῆζε μεμνημένος, ἄχρῃς ὀμιλῇ;
ζωῆς, ἐξ οἷς ἡρμάτισαι καλῆμης.

« Et tu te flattes, ô homme, de connaître à fond
« l'influence des astres, leur harmonie, leur hauteur,
« et les airs et les nuées! Quel rêve insensé! Vois, au
« terme de ta vie (mot à mot, au bout du fil), le
« ver attaché à [ta peau] ce vêtement tissé [par la
« nature] sans le secours de la navette. Qu'il est
« horrible ce [crâne] dépouillé! Moins tremblante,
« moins misérable est [dans sa toile] l'araignée des-
« séchée (littéralement, la momie d'une araignée).
« Homme, qui chaque jour applique toutes tes forces
« à la recherche, puisses-tu goûter le repos au sein
« d'une vie simple et frugale! Retiens toujours mes
« paroles, sans oublier, tant que tu seras parmi les
« vivants, que tu n'as pour test que de la paille.

* CDLXXII. Lemma : εἰς Φεΐδωνα τὸν Κρίτου. Conf. supra ad v. 6. In Planudeo epigrammate, ob vocem ζῶν modo præcedentem, Jacobs. scribebat χειμερινῇ τε ζῶν ἢ ὑπάλειπε, etc.

CDLXXIII. Lemma : εἰς Δαμῶ καὶ Μάθυμναν ἐαυτάς ἐκ-
κρεμασάσας, ἦγον αὐθεντία χρησιμαίνας. — 1 in fine ἦρα
Cod.; ἦρα Reiskius, receptum a Jac. in ed. ult. et a Boiss. « Sed recte dici (disputat Heckerus) de homine
qui Trieterica orgia tacchi celebrans summo animi ardore fertur, ὃ ἐν τριετηρίσιν ἦρας, equidem non credo. Scribendum τὸν ἐν τριετηρίσιν ὥραις, ut sunt Καρνειάδες ὥραι ap. Callimach. H. Ap. 86, Διονυσιάδες; ap. Simonidem Anth. XIII, ep. 28, 1, Ζανὸς; ap. Pind. Isthm. II, 23; Olymp. IV, 1, etc. Possis etiam τριετηρίσιν ἱραῖς, quum αἱ τριετηρίδες quoque dicatur græce. » — 2 sic Cod. Brunkius εὐζῶνα Ἀυσσάταν, qui pro more confidentius : « Ἀυσσάτας; nomen proprium est viri, qui athleta fuisse videtur; lusus poeta in oppositione epitheti εὐζῶν cum nomine Ἀυσσάτας. » — 4 χερσὶ δὲ διούχου; Codex, corr. Toupius, post Reiskium qui δερειούχους. Salmasius χεῖρσι vel χερσὶν διωραγχεῖς.

CDLXXIV. Lemma : εἰς Νικάνδρον (Νικάνδρου Boiss.) τινὸς τέκνα ὁμοῦ θανόντα. — 2 Αὐσιδικας Cod., trita permutatione.

CDLXXV. Lemma : εἰς Εὐχόραν υἱὸν Ἑμεράγου, νυμφίον Σκυλλίδος. — 1 πολυπένθερον Cod. Legebatur πολυπένθεμον ab Reiskio positum. Sed recte Heckerus observat πένθος; plerumque active dici, *lucens*, aut significare *tristis*, *lugubris*; quo auctore nominativum dedimus. — 2 Aliud agentis hariolatio est ἀν' Εὐροίας... πύλας, urbis Epiri, ubi habitaverit Hegemachi filius. Criticus simul et nomen urbis requirit et contra Meinekium dis-

putat Euagoram domi obiisse, ubi positum monumentum, non peregre. De exsequiis agi manifestum est, quas Scyllis sequebatur per portas urbis, neque intelligitur in epitheto εὐρείας quid sit inepti. — 3 ἀρέστιον conj. Meinek. p. 145. « Favent, inquit, correctioni sequentia, in quibus Scyllis paternam domum non intrasse dicitur. Nimirum eo se contulerat ubi maritus obierat, ibique præ animi dolore extincta est. » Ἐρέστιον quum pendeat ex βῶσας, poetam ex animo egregiæ conjugis loqui statuo, cui Euagoras erat *column domus* et velut ἐρέστιος θεός, cujus obitu domus corrui. — 6 ὀλλομένη inalit Meinek.; οὐλομένης Both. — 8 νύαμα Cod., corr. Meinek. « Λεῖν, ut a multis calcata et frequentata. » Jac.

CDLXXVI. Lemma : εἰς Ἡλιόδωρον τὴν σύνευνον τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου (qui et poeta). « Fuit Heliodora Meleagri amica, non uxor. » B. Et versui 7 adscriptum : ὅκαμαστόν καὶ πάθος μεστόν ὅλον τὸ ἐπίγραμμα. — 1 νέβεν ὑπὸ χθ. Plan. Frustra Salmasius : « Lege Ἡλιόδωρε, et mox omnia feminina in mascula verte. Vid. quæ notavi in Stratonis Ἡαδικῶ ep. 20 (XII, ep. 19), Meleagri in Heliodorum puerum. » — 2 αἰδῶν Plan. Conf. V, ep. 168, 3. — 4 νάμα πόθων ap. Brunkium « qua auctoritate nitatur ignoro; certe est elegans. — 6 Munus Acheronti oblatum, sed inane illud, quum Acheron precibus nullis, luctu nullo moveatur. — 7. Θάλας, voc. blanditiis adhibitum, ut supra V, ep. 174 : Ζηνορίδα, τρυφερόν θάλας. — 8. Conf. XII, ep. 107. » Jac.

CDLXXVII. Lemma : εἰς Φιλανίδα (sic), τὴν ἐξ Αἰγύπτου, οὗ τὴν Σαμίαν. « Vide ad ep. 345. » B. Epigramma etiam supra legitur ad marginem epigrammatis 343. Poeta mulierem consolatur quod non in patria sepulturam nacta sit. — 1 ἐπικαίριον Cod. utroque loco, Plan., cujus edd. posteriores ἀποκαίριον. Brunk. et Both. ἐπικήριον, *infansum*. Jacobsii conjecturam ἐπικάρειον probavit Meinek. p. 167, quamquam est ἀπαξ λεγόμενον adjectivum, alibi ποτικάρειος. Hecker. malebat ἀποκαίριον et comparat similem versum homericum Od. N, 421 :

Μὴ δὲ τοι κείνός γε λίην ἐνδύμιος ἔστω.

— 3 ἐλευθερίης Cod. utrobique et Plan.; Ἐλευθέρνης Reiskius, quæ urbs in Cretæ littore boreali sita. « Recepi, post Brunkium, correctionem Reiskii. Ex nexu sententiarum desideratur loci nomen. » B. Etiam Meinek. et Passov. p. 220 rejiciunt Jacobsii interpretationem de *libera* sepultura. Lennep. ad Grot. p. 239 : « Possit etiam Ἐλευθεριεύς legi, ab oppido Mysiæ, cui nomen Ἐλευθίριον. Vide Steph. B. in voce. »

CDLXXVIII. Lemma : εἰς τινος ἀνωμόμου τάφον ἐν ὁδῷ κείμενον καὶ ἀτιμώμενον (sic). — 1 τίς ποτ' ἄρ' ἡ τίνος Cod. Planudeam scripturam receperunt Boiss. et Meinek. p. 126. Sed præferenda nobis videtur Heckeri emendatio :

Τίς ποτ' ἄρ' ἡ τίνος, οὐ βὰ παρὰ τρίβον ὁστία ταῦτα
τλήμων' ἐν ἡμιγναεὶ λάρνακι γυμνὰ μένει;

Sic Leonidas infra ep. 503, 2, ad στήλην : εἰποῖς ὄντιν' ἔχεις ἡ τίνος ἡ ποδῶπον, et alia ap. Heck. I, p. 283. — 2 τλήμων' Plan. et apogr. Paris.; τλήμων Cod. : illud prætulerunt Mein. et Heck., hoc tenent Brunk., Jac., Boiss. Legebatur ἡμιγναεῖ, quod egregie correxit Meinek. ad Callim. p. 275; ἡμιγναεὶ Heckerus. In fine Cod. γυμναμένη, sed correctum. — 4 λειτὰ Cod. Jungendum cum vocibus μνήμα καὶ τάφος. « Τροχίτῃ, schol. Wech. : τῇ χαράξει τῶν τροχῶν. » B.

CDLXXIX. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν μέγαν τὸν Ἑφέσιον, τὸν ἀγέλαστον, τὸν σοφώτατον. Quibus temere adscripsit Salmas. : « Sed fallitur. » — 2 δ' inter Ἡρακλείτου et ἔνδον supra additum in Cod.; ἔνδον ἔχων Plan. sine δ'. Legebatur ἐπιδήξ· cum distinctione et Ἡρακλείτου δ' ἔνδον, sed Boissonadium sequi non dubitavimus. — 3 ἔτριψε κροκάλαι; Plan.; ἔτριψεν καλάς; Cod. Ne copula desit, Jacobsius malebat αἰὼν δ' ἔτριψεν, ut suppleatur με. Ἀμαξία hic singulariter dictum de ἀμαξίτῳ. — 4. « Αἰχῶν Grotius veritit *juventutis*. Sed αἰχῶι pro ἀνθρώποι in universum reperitur ap. Apoll. Rh. IV, 268, Quintum VI, 479; IX, 502, al. [Sic ἡθίων ep. 495, 5.] Τίταται pro κίμαι positum illustrat Dorvill. ad Charit. p. 643. » Jac. — 5 ἀγγέλω superposito altero λ Cod. — 6. Vide supra ad ep. 79, v. 3. Dixerat inter alia Heraclitus, Ἄχιον Ἑρεσίος ἡδηδὸν ἀπάγξασθαι, Strabo XIV, p. 642 (548 Did.).

CDLXXX. Lemma : εἰς ἀνωγύμου τινὸς τάφον ἐν ὁδῷ κείμενον καὶ παρὰ τῶν ὁδοιτῶν καταπατούμενον. — 1 μεῦ et ὑπεκαλυμμένον (super xx positio κε) Cod. — 2 ἀρμονίης Cod. et Plan., corr. Brunnckius. Intelligendam existimo *ossium aptam compagem vel membrorum, corpus, sceletum*, ut supra dixit Leonidas, ep. 472, 7, homines ἐκ τοῖς ἀπηκριβωμένοις ὁπτῶν ἀρμονίης. Quomodo Grotius quoque accepisse probabile est. Jacobs. de sarcophagi *apta junctura* cogitasse videtur, secundum hanc Suidæ : ἀρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπυκνούμενα τῶν κραδῶν μέρη. Brodæus : *apte coherentes lapides*. — 3 κωλῆνες Plan. ridicule. — 4. Quid jam prodest hominibus terra tegi? — 5 πρὶν τὴν ὁδὸν Cod.; πρὶν τὴν, *meabilem*, Lehrsrius Quæst. ep. I, p. 26, quod in nott. mss. Jacobs. præfert suæ conjecturæ, τὴν (ἦν) οὐπω πρὶν τὴν, duali loco pluralis, coll. Matth. Gramm. § 301, not., p. 763 et Hesych. : τὴν, ἐπορεύοντο. Temere hariolatus Planud. : τὴν οὕτω πρὶν τὴν ὁδόν. — 6 νόμενοι Cod., ei superposito; νεισόμενοι Plan.; νισόμενοι Meinek. — 7. Ἐγγαίων pro vulgari καταχθονίων.

CDLXXXI. Lemma : Φιλίτᾳ (sic) Σαρπίου. εἰς μικρὴν τινα θυγατέρα Θεοδότου quibus addit corrector : καὶ αὐτὴν Θεοδότῃ καλούμενην. « Puellæ statua tumulo imposita fuisse videtur. — 1. Βαρύθουσα intelligam de cippo, quem statua imposita premit. (Alii improbabiliter exponunt, *marens*.) — 3 γάμικα Cod., corr. Reisk. — 4 πολλὰ δ. Cod., corr. Reisk. Sensus est : Ne lugeas : hac immatura morte multis, quæ in longiore vitæ cursu mortalibus imminet, malis erepta sum. » Jac.

In Codice sequitur epigramma Callimacho inscriptum, jam supra positum n. 170.

CDLXXXII. Lemma : εἰς Κλεόδοκον υἱὸν Νικασίδος. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 240. » B. — 1, 2. « Nondum tibi luna tres annos impleverat. Post tres autem annos peractos coma detondebatur pueris tertio Apaturiorum die, hinc κομρεῶτις appellato. » Jac. — 3. « Si quis est quem hiatus hic possit offendere, legat Νικασίς σ' ὅτε. » Heck. — 4 ἰδέα στεγάνῳ Cod., optime correctum ab Jacobsio, qui de verbi βοᾶν usu in funeribus poetarum exempla collegit. Heckerus malebat ἐν αἰακτῷ πᾶλλ' ἰδέα σκεπᾶνῳ, plaudente Piccolo. — 5 καὶ * γενέτας * περί Codex, cum depravationis nota; περικλείτο Salmasius. — 6. « Ἀνοστοτάταν, epitheto ab homine ad rem translatum. Fingit autem poeta puerum, immatura ætate extinctum, in Plutonis regno ad plenum adolescentiæ florem perventurum esse. Similiter in Anthol. Lat. IV,

122, in puerum statim post partum a Proserpina raptum :

Hæc rapuit, paucos ut quum tu adoleveris annos,
Inter delicias te beet illa suas.
Cresce puer, tu cresce infans, infantule cresce.

Suave saue phantasma. » Jac.

CDLXXXIII. Lemma : ὁμοίως εἰς Κάλλαιστρον νήπιον ταλευτήσαντα. — 1 3ῃ ἀλιτάνευτε Plan. « Lectionem Palatinam Ἀλδη, qua hiatus tollitur, divinaverat Wakefieldus in Diario Classico t. XXXV, p. 52; ut et versu 3 μὴν vel μᾶν, quod est et in Codice, pro planudeo μὲν. » B. In fine Cod. et Plan. τίπτε τοιοῦτο, corr. Brunnck., jungens οὕτω νήπιον. — 2 ὀρράνισας Cod. — 3 μὲν (sed in optimo cod. Brunnckii μᾶν) ὅγε παῖς ἐνὶ δώμασι Φερσερφορέας Plan. Postremum mireris a nemine fuisse prælatum, ad παῖγνιον quoque pertinens. — 4 οἶζει Cod., superposito οἶ.

CDLXXXIV. Lemma : εἰς Διδυμωῖδα (debuit dicere, εἰς Διδύμωνος; γυναικα. Boiss.), δέκα τέκνων μητέρα, ὑπ' οὐδενός; δὲ τούτων τῶ τάφῳ δοθείσαν. — 1 βίωι διδυμῶνι Codex, unde error glossatoris. Correxuit Heringa; Reiskius posuit βιτώ, nomen supra aliquoties obvium. Substantivis in ω saepe iota adjicitur in vetustis libris, et præcipiunt adeo grammatici nonnulli. — 2 ὀνόαστο Cod.; correxit doctus Batavus. — 3 ἡ μὲν ἀρίστη οὖσα καὶ εὐτεχο; (superposito ν inter ε et x) Cod.; ἡ μὲν ἀρίστη εὐόσα Jac. et Boiss.; sed nemini non arridebit Reiskianum ἡ μὲν ἀρίστη, et ἡ, quo posito Meinekii p. 164 hæc cum præcedenti distichio junxit; idem cum docto Batavo et Brunnckio μὲν ἀρῖστουσα, quod non injuria Heckerus « parum apte de muliere hic dici » censet; sed nescio an etiam magis alienum sit μὲν ἑραστὴ εὐόσα, quod ipse proposuit. Reiskius εὐτοχο; quod « mulier, cuius liberi omnes ante fatum ipsius perissent, minime εὐτεχος appellari possit : » oblitus ille Hecubam et Priamum dici εὐτέκνους, ne alia memorem; εὐτοχος autem de *facili* partu dicitur. — 4 βίωι Cod., ut v. 1.

CDLXXXV. Lemma : εἰς Ἀλεξιμένην ὀργισσάντην. « Musicus fuisse videtur Aleximenes Bacchicis festis adhibitus. » Jac. — 1. Ap. Plutarchum De adul. et am. disc. § 19, p. 182, κρίνα et τύπανα item juncta reperiebantur : τὴν Ἱπτολεμαίου θηλύτητα καὶ θεοληψίαν καὶ δολολυμούς; καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἑγγαράξεις (ἐγκαταράξεις Ungerus) εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν, qui locus cum nostro comparatus Ungerum *Beitr.* p. 28 permovit ut Bacchas κρίνοι; nonnunquam usas esse suspicaretur pro νόσθρην et furentes τύπανα sibi illisisse, quomodo intellexit Mæcenatis versum (Burm. Anth. Lat. I, 53) :

Ades et sonante typano quate flexibile caput.

Addit *lilia* in tumulis sparsa ex Latinis modo poetis afferri. Sed his non videtur inesse satis rationis ut repudiaret sententia quam verba sponte fundunt. Mire Wytténbachius ad l. Plut. p. 459 : βαίνει' ὑπὲρ τύμβου σχολιά κρίνα, « *sallate super sepulcro sinuosas sallationes*. » — 2 ἀλεξιμένους Cod.; Ἀναξιμένους Plan., sed in optimo codice Brunnckii Ἀλεξιμένους, idemque nomen habebat glossator qui argumentum scripsit. Alterum nomen est Ἀλεξαμένους, secundæ decl. — 4 ἀμφίπολιν Cod.; ἀμφί πόλιν Plan., quod recte prætulit Jac., Wytt., Meinek. p. 165, et alii, ob structuram et quod urbs Strymonia per se intelligitur esse Amphipolis. — 5 πνεύσαντες Cod. et Aldi librorum unus alterve; πνεύσαντος ceteri Planudei, quod omnes

verum esse agnoverunt. Sequitur ἐφ' ἡμετέροις (ὕμ. Plan.) ἀδάπταις. « Margo Codicis : γρ. ἀήταις. Ζήτει πῶς ὀρεῖται. Quæsierunt viri docti, nec repperunt. Reliqui ἡμετέροις, quod est in Codice; alii ὑμετέροις. » B. Nondum sanatus locus. Wyttlenb. conjecit ἐφ' ὑμετέροις ἀραγμοῖς vel, cum Jacobsio, ἐφ' ὑμετέροις ἀλαλγμοῖς, ita explicans : « Thyiadibus clamantibus iisque accinente tibicine, ad huius dulcem sonum mollesque nomos reliqua civitas saltavit. » Lobeckius Paralip. gramm. p. 549, ἐφ' ὑμετέροις ἀλαλγμοῖς, quod recepit Meinek. Heckerus ἐφ' ὑμετέροις ἀυταῖς, coll. Nonno Dion. XXVI, 367 et Anacreont. XVI, 2, quod postea misisse videtur. Sed Ungerus p. 25 seqq. quæ in his dubia manent per accurate exposuit, velut γλυκερὰ πνεῖν et μαλακοὶ νόμοι minime respondentia τοῖς ἀλαλγμοῖς vel ἀλαλγμοῖς, deinde miram ἔννοιαν urbis acclamante Thyiadum choro saltantis. Ipse conjecit ἐφ' ἡμετέροις Ἀλάπταις, coll. Galeno Lex. Hipp. p. 422 : Ἀλάπτης, ὁ ἐξ Ἀλάπτων γωρίων δὲ ἐστὶ τῆς Θράκης τὰ Ἀλαπτα, et Scylace Periopl. p. 63 Gron. : Ἀκαθὰ Ἑλληνίς, Ἀλαπτα Ἑλληνίς, Ἀρεθουσα Ἑλληνίς, etc. Jacobsius denique : « Fortasse in ἀδάπταις peculiare festi, illis in regionibus celebrare soliti, nomen latet. » — 6 τοῦδ' ἐχόμενος Plan.; τοῦσδ' ἐχόμενος Cod.; τοῦσδ' etiam unus Aldinorum.

CDLXXXVI. Lemma : εἰς Φιλαίνδα κόρην πρὸ γάμου τελευτήσασαν. Iterum legitur supra in marg. epigrammatis 343. — 1 σάματι Plan.; σήματι Cod. utroque loco. Legebatur Κλεινὴ tanquam ex Codice, sed is utroque loco præbet Κλεινὴ, sicut Plan., quod posuit Boiss., Κλεινὴ Heckerus p. 66; Κλεινὴ servabat Meinek. p. 13. — 2 legebatur ὠκυπόρου, hoc quoque tanquam ex Codice, etiam hic his præbente ὠκυπόρον, sicut Plan. : quod non est cur mutetur, imo præstat. — 3. « Moris erat mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Ad hanc conclamationem referendum, non ad ψυχαγωγίαν. » Jac.

CDLXXXVII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Φιλαίνδα. In Plan. Πέρσου sine gentili. — 2. « Ὀραίου. Proprie ipsa puella dicitur ὠραία, viro matura. Julianus Æg. infra ep. 600, 1 :

« Ὀριος εἶχε σε παστὰς, ὠριος; εἰλὲ σε τύμβος. »

Jac. — 4 τεσσσερεκαίδεκτιν Cod., superposito α.

CDLXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀριστοκράτειαν κόρην πρὸ γάμου τελευτήσασαν. In Plan. est ἄδην. — 2 δυομένα conj. Brunck., sed alterum non rarum de mortuis. Ὀραίου, conf. ep. præc. — 3. « Oisoræus proposuit καταλείβεται, non memor quam frequens sit de mortuis formula, eos amicis et propinquis δάφνα καταλείπειν. Plurima, nimia quoque, congesi ad Solonis verba, φύοισι Καλλεῖποιμι θανῶν ὀλγὰ καὶ στοναχάς, in Gnomicis p. 261. » Boiss. ad Choricium p. 334. Quibus hic addit : « Conf. huius libri ep. 181, 184, 343, 363, 483, 527, etc. » Deinde ἄσ ἐπὶ Cod., ἄς ἐπὶ Plan., corr. Brunck. — 4 sic Cod., κεκλιμένας Plan. (quod in latinis redditum etiam a Grotio). Emendatio valde dubia. Jac. : « Repetitio ejusdem verbi in tam parvo poematio parum elegans. Suspicio πολλὰ κινυρομένα. Non magis tautologicum κινυρομένα κωκυῖ, quam apud Quintum XIV, 384, κινυρόμεναι γοάσσκον, et supra ep. 466 : κλαίω ὀδυρομένη. » Meinek. : « Non tam in repetito κεκλιμένα hæreo, quam in mira dictione κωκυῖν ἐκ κεραλάς, quam non recte Jac. comparat cum homerico II, II, 584 : Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος. Fort. scribendum : κεκλιμένα κωκυῖται κεραλάν. Medium κωκυῖσθαι

est ap. Alcæum supra ep. 412. Sive potius κωκυῖ ἐκκαφελῶς, quod de vehementi lamentatione recte dici posse videtur. Ἐπικαφελῶς χαλπαίνειν dixit Homerus. » Ungerus Beitr. p. 38 conjecit, κωκυῖ αἰκαφελῶς. Geistius tentaverat κειραμένα κωκυῖται κεραλάν. Recepissem Hermannii et Schneidewini emendationem πολλὰ κωκυῖται κωκυῖ, si ultima verba sanata essent, quibus admovet Heckerus homerica II, II, 76 :

οὐδέπω Ἀτρεΐδω ὀπὸς ἔκλυον αὐδῆσαντο;
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς,

pergens : « Sed ibi adjectivum additum est, quod hic quoque desidero et ex conjectura ab aliis restitutum iri spero. » In margini Codicis huic disticho adscriptum : λέπει. « At nihil deest. » Jac.

CDLXXXIX. Lemma : εἰς Τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — 1 θανοῖσαν Brunck. — 2. « Proserpina: θάλαμος ex hoc fortasse loco ad plures manavit, ut Simonidem infra ep. 507 et 508, alios. » Jac. — 3 νεοθαγῆ σιδῆρῳ Cod., superposito α, correxit Jac.; νεοθαγῆ χαλκῷ Plan. Similis diversitas supra ep. 181, 3, quod epigramma Andronicus de nostro expressisse videtur. De initio Heckerus : « Si καὶ simpliciter adjungit, secundo loco positum offensione non caret, et κρατὸς ἔθεντο κόμαν significare non potest, quod hic requiritur, puellas capillos deposuisse. Corrigo ἄς κατ' ἀπορθημένους ..., nisi forte præferendum κατ', i. e. κατέθεντο. » Eadem jam olim observaverat Purgoldus Obs. critt. p. 293, quorum prius verum videtur. Bergk p. 694 : « Videtur ἄς καὶ ἐπὶ φθιμένας vel ἄ καὶ ἐπὶ φθιμένας scribendum. »

CDXC. Lemma : εἰς Ἀντιθίαν πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — 1 ἄς ἐπὶ Cod. et Brunck.; ἡς ἐπὶ Plan., qui dorismum in toto epigr. negligit. « Rectius junxeris ἄς ἐπιέμενοι. » Jac. — 3 πινύτατος (tertiæ syllabæ superposito η) Cod.; πινύτης ἀγαλλέος Plan. Sequitur ἀλλ' ἐπὶ πάντων, « in quibus verbis prepositio videtur abundare, ut ap. Soph. Antig. 783 : καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς, οὐδ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Apollon. Rh. III, 919 : οὕτω τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνθρώπων. » Jac. Sed hæc quis similia dixerit nostris? Cum Heckerus dedi ἀλλ' ἐπιπάντων, quod certa Creticæ inscriptionis auctoritate nititur. Meinek. p. 99 corrigiτ ἀλλὰ προπάντων vel ἀλλ' ἀπὸ πάντων. — 4 ἐκύλισσε Cod., sed recte Plan.

CDXCI. Lemma : εἰς Κλειῶ, Μνασάλκου. Ἐγὼ νομίζω οὐκ ἔν ἐστιν ἐπίγραμμα τὸ Παρθένον Ἀντιθίαν καὶ τὸ Αἰ αἰ παρθενικὰς ὁλοόφρονος. « Sed fallitur Græculus. » Salmas. De diversis puellis agi vel nomina indicant. — 1, 2. Hanc Codicis et Plan. consentientium scripturam probabiliter explicat Boiss. : « Forsan perit Clio, quod virginittatis amantior ac conjugium renuens in morbum inciderit letalem. Sic sæpius tabescere virgines castiores norunt medicorum filii. Hinc explicari poterit epitheton ὁλοόφρονος. Tunc velim ἄς ὕπο. » Grotius quomodo sic intellexisse videtur. Ceteri critici corrigenda quedam esse censuerunt. Jacobsius :

Αἰ αἰ παρθενικὰς ὁλοόφρονος; ὥς ἀπὸ παιδρὰν
κέκλασαι ἀλικίαν, ἢ. Κλειῶ,

ὁλοόφρονος accipiens ut Apollonius ap. Homerum Od. A, 32, 321, τῆς ὕγιεος τὰς φρένας ἐχούσης. Meinek p. 95, prælata quam olim Jacobsius fecerat conjectura :

Αἰαὶ Περσεφόνας ὁλοόφρονος, ἄ σ' ἀπὸ παιδρὰν
ἐκλάσεν ἀλικίαν,

« *quæ hilarem tuam iuventutem abruptit. Duplex accusativus recte habet.* » Denique Heckerus :

Αἰετ', παρθενικᾷς ὁλοόφρονος αἰῶν ἀπὸ φαίδραν
ἐκλασεν ἀλικίαν· ἱμερόεσσα Κλεοί,

« vocativo ad sequentia relato. Sic αἰσα ἐκλασε, ὑπέκλασε, διέκλασε, ap. Quintum XI, 88; VI, 13, X, 107. Et quod restituit Anacreonti supra ep. 263, 4 : τὴν σὴν κύματ' ἀρ' ἱμερτὴν ἐκλασεν ἡλικίην. » — 2 ἀλικίαν Cod. superposito ἡ. — 3 καδδὲ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἰδ' Cod. et Plan. Scaligeri est περιδάκρυες, quod ex recentibus modo scriptoribus affertur, et prope invitus posui. Meinek. περιδάκρυοι, sine exemplo. Bothius : « Περὶ pertinet ad ἔσταμες, περίεσταμες. » Heckerus : « Reponendum puto πολυδάκρυον αἰδ' ἐπὶ τύμβῳ, coll. ep. 48, 3; 476, 3. Vere autem Meinekius monuit jungendum esse καταμυξάμεναι σε, idque eadem ratione dictum esse quæ κόπτεσθαι τινα, plangere aliquem. » Boissonadius scripsit : καδδὲ σε τε γέμεναι περὶ δάκρυον etc., cum hac animadversione : « Correxī, ut vides; lectionem meam non ut veram obtrudens, sed ea exhibens quæ possent legi et intelligi, donec melius quid reperiatur. Mihi fingo Sirenarum pulchras statuas quæ tumulto in habitu flentium erant impositæ. » Jacobsius tentaverat ἀμμες ἀμυξάμεναι δὲ παρηίδας αἰδ' etc. : nam « δάκρυον ἀμύσσειν dici posse non videtur; παρηίδας ἀμύσσειν rectissime dicitur. » — 4 λᾶς Cod. « Memorabile est λᾶς genere feminino usurpatum, ut a Nicandro Ther. 45 et Alexandro Ἄετολο Eleg. I, 31. Sirenæ in sepulchro positas habemus item ap. Erinnam infra ep. 710. Conf. Eurip. Hel. 169. » Mein.

CDXCII. Lemma : εἰς τὰς τρεῖς παρθένους τὰς Μυησίους τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βιασθείσας. In Plan. est ἀδελόν. « Facinoris quod hoc carmine celebratur mentio sit ap. Hieronymum in lib. I Adversus Jovinianum p. 186 : *Quis valeat silentio præterire septem Milesias virginis quæ, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ob hostibus sustinerent, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum hæc Gallorum in Asiam incursio inter præcipua fabularum Milesiacarum argumenta fuisse videtur; conf. Parthen. Erot. c. 8. » Jac. Vides longam famam auxisse heroinarum numerum. — 1 ὠχόμεθ' Plan.; οἰχόμεθ' Cod., quod servavit Boiss. — 2 τὴν ἄνομον Plan.; Γαλάταν Cod. Brunnk. τὰν ἀθέμιστον τῶν ἀνόμων, quod probant Jac., Meinek. et Hecker. In nott. mss. Jacobs. proponit τῶν ἀθέμιστον παντ' ἀνόμον Γ. Pro ἀναισθημένοι Heck. reponendum censet ἀλειόμεναι, ut infra ep. 564 : Λαοδίχην δὴν ὕδριν ἀλειομένην, et Append. ep. 276. — 3 ὦν ὁ βίαιος Cod., et in marg. : ἀντὶ τοῦ βιαιοτάτου. Plan. ἄς ὁ βιαστός. Scaliger βιαστής, Brunck. βίαιος, Jacobs. βιατὰς (ut Pindarus), « quæ correctio placuisse videtur viro docto in Thes. Steph. Did. » B. — 4 ἄμικα τὸ δυσσεβές, nefandos scelestorum hominum amplexus, correctionem Jacobsii recepit Boiss.; αἰμα in utroque codice, quod de gente accipiebat Jac. « Rectius (inquit Meinek. p. 98) interpreteris de cæde a scelestis illis sibi instante. Hanc virginis illæ prævertebant sua se manu occidentes. » In fine Cod. et Plan. ὑμέναιον, sed ille in marg. : γρ. ὑμέναιον. — 6 νομζιον Cod. et Plan., sed ille superscripto νομζιου. Brunck. οὐδ' ὑμέναιον νομζιον, sed recte distinxit Jac., conferens ep. 182 et Soph. Antig. 813. Heckerus : « Mihi aliquid magis reconditum latere videtur in ultimo distincto, quod ita scribendum puto :

οὐδ' ἑμὴν' ἄμ' αἶμα τὸ δυσσεβές, οὐδ' Ὑμέναιον
νομζιοι, ἀλλ' Ἀἰδὼν κηδεμόν' εἰλόμεθα,

ut in epigr. seq. v. 4. »

CDXCIII. Lemma : εἰς Ῥοδόπην τὴν θυγατέρα Βοίσσης καὶ αὐτὴν Βοίσσῃ τὰς Κορινθίας. In Plan. Ἀντιπάρου, sine gentili. Mater et filia in Corinthi expugnatione, ut servitutem effugerent, mortem sibi ipsæ consciverunt. — 1 Ῥοδόπα (superposito η) et Boίσση Cod.; doria in Plan. — 4 εἰλόμ. Cod. Ἀλκιμον, mortem quæ fortes decet. — 7 δ' ἐν αὐγείῳν δειρὰν βρόχῳ Cod.; δ' ἐναυγενὸν δειρὰ βρόχον Plan.; ἐναυγενίῳ scripsit Jacobs., quod adj. hoc uno loco legi videtur, neque apta est compositio, ut animadvertit Heckerus, cujus emendatio fortasse recipi debebat : ἄψε δ' ἐν ἀγγονίῳ δειρὰν βρόχῳ. Deinde Plan. ἦν, sed Codex ἦ; γὰρ ἀμείνω (sic), « quod horum adjectivorum formas ab Zenodoto Homero inupertitas in mentem revocat; v. schol. Il. A, 249. » Heck. — 8 ἀμυν Plan.

CDXCIV. Lemma : εἰς Σώδαμον τὸν Κῆρα ἐν θαλάσῃ τελευτήσαντα. In Plan. Athenodoro tribuitur. — 1 Σώδαμς Plan.; ὦ φίλε νερεῦ Cod.; ὦ φίλε Νηρεῦ Plan.; ὦ Brunnk.; φίλα Heckerus. Grotius ἦν accepisse videtur : *erant in causa vel auctores mortis.* — 3 ἰχθυόλεϋς Cod. — 4 οὔτι Plan.; οὐδὲ δ. Cod. « Mare dum tempestatibus furit, nihil discriminis ponit inter ea quæ infestat, et non piscatoribus quidem parcit. » Jac.

CDXCV. Lemma : εἰς Ἀσπασίον ναυγὸν ἢ τινὰ ἄλλον. « Postrema addidit, quod suspicabatur epigrammatum esse duorum reliquias : nam in superiore margine novæ paginæ, a versu 3 inchoantis, hæc leguntur : *ὅτι διερρημένον εὖρον τὸ ἐπίγραμμα τὸ Στυγνὸς ἐν ἀρκτούρῳ καὶ τὸ Οὐ (sic) στιχεῖς (sic) παρὰ τύμβον δδοιπόρε.* Nec falsa forsitan suspicio. » B. — 1 ἀρχτοῦρων αὐταὶ σπλῖος (sic) Cod., emendatum a Plan., qui in fine βαρείς. — 2 Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόνον (scil. ὅ ἐπ' Ἀρκτούρῳ πλῖος) Plan.; sed Codex ut editum. « Plura tentarunt propter dictionis insolentiam editores; unus Meinekius p. 159 non dubitat sanam esse Codicis lectionem, idque omnino recte; simillimum est enim quod legitur infra ep. 678, 4 :

ἐξ ἀδικων τε πόνων κειμήλιον οὐδὲν ἔτευξα. »

Hecker. Sed valde recens hoc epigramma 678. Jacobsius in nostro exemplo et asteriscum verbo ἔτευξα appositum delevit et conjecturam suam εἰλευσα. Boissonadius ἐκυρσα, cum hac nota : « Vulgo ἔτευξα, quod mutavi in ἐκυρσα, melius quid exspectans. Genitivus πικροῦ ἐκυρσα τάρου non est necessarius. » Ungerus Beitr. p. 20, πικρὸν ἐπ' ἔξῃ μόνον, « ut dicitur ἀσσεῖν ἐπ' ἀγγόνας, ἐπὶ βρόχον, ἐπὶ ἱερεῖα, ἐπὶ φίλιαν ! » — 3 σῶμα δὲ τύμβος Cod., cui superscriptum πόντος, et vox τύμβος atramento inducitur. — 4 βαινόμενος Cod.; βαινόμενον Plan.; βαινόμενον Brunnk., et sic Jac. in nostro exemplo; olim conjecerat ξαινόμενον. Ungerus βαινόμενος referebat ad Ἀσπασίος, pro parenthesi habens verba οὐ στιχεῖς... ἐκρυψέ. Credat ..

CDXCVI. Lemma : εἰς τινὰ ναυγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρανίαις πέτραις ναυγήσαντα. — 1 ὠς εἰεν Cod., quod servavit Bergk. p. 908; ceteri omnes ὠρεας; cum Salmasio. Rupes Geranea inter Megara et Corinthum sita, saltu Inōs nobilitata. In fine Cod. Ἰστρον, superscriptum ου. Accusativus pendet ex ὀρῶν. — 2 ἐς Σκ. Heringa Obs. critt. p. 266, quod probare videtur Jac. in nostro exemplo, recepit Schneidewin; ἐν Σκ. Reiskius et Heckerus. Alterum Jac. intelligebat (τὸν) ἐκ Σκυθίων, *Tanaita longo tractu e Scythiis descendente.* Cum τῇ jungam, quasi ἐν Σκύθαις, quod per attractionem quandam verbi ὀρῶν cessit alii præpositioni, ἐκ Σκυθίων. — 3 μὴ δὲ Cod. — 4 ἀγνεία νιτωμένης ἄμψι με θουριάδος Cod.; ἀγνεα Salma-

sius; νηρομένης (vel νειφ.) Jacobs. (receptum a Schneidew., Heck., Boiss.); Μολουριάδος Hemsterhus. ad Lucian. I, p. 307. « Cujus emendationis veritatem evincit schol. Pindari Isthm. proleg. p. 428 Oxon. : 'Ἰνὸ... διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικῆς φυγοῦσα, καὶ στάσα ἐπὶ τῇ καλουμένης Μελοῦριδος (corrige Mol. ex Tzetzad ad Lycophr. v. 229) ἤλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. Præter Strabonem, cujus locos collegit Hemst., harum rupium situm descripsit Pausanias I, 44. » Jac. Bergk. citat O. Müllerum *Dor.* vol. II, p. 432, Curtium *Peloponnes* I, p. 26. — 5. « Nomen defuncti quod non est commemoratum, Franciskus in Callino p. 71 seqq. et Schneidewinus p. 89 elegiæ fragmentum esse censet; at integrum est epigramma; nomen defuncti, ut sapius fit, non fuit carmine comprehensum, sed extra versus adjectum. Simonidi tamen an recte hoc carmen tribuatur ambigi potest, minime tamen audiendus Hecker. » Bergk. Cujus disputationem operæ pretium est apposuisse. « In Callimachi epigrammate 271 hujus capituli primus Ruhnken. Epist. crit. I, p. 121 notavit distichon alterum :

νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα,

expressum esse ex Simonidis hisce versibus. Quod securi repetierunt utriusque poetæ editores, nec nego talem imitationem in Callimachum cadere; sed illud permirum mihi semper visum est, imitatore hinc exemplar suum, præstantissimi poetæ verba superasse, superasse Alexandrini ævi artificem disertum et dulcissimum Ceum valem. In Simonideo enim epigrammate sententia vulgaris jejune et sine ullo ornatu enuntiata est, in Callimacheis versibus elegans et vivida subjicitur oculis rerum imago, quanda labunda Sopolidis corpus secum ferens huc illuc jactat; apta quoque adest oppositio, quam sibi sumpsit Agathias infra ep. 589, 7 :

αἰὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

Præterea pluralis τάφοι recentioris haud dubie usus est, cujus, si recte observavi, primum exemplum est apud Nicandrum.... In hoc epigrammate invocatio rupium et montium ignotarum, quæ devoentur, a Simonide aliena, sed unice propria videtur Alexandrini ævi poetis horumque principi Callimacho.... » Inde *Callimachi* carmen concinnat hujusmodi :

Ἡερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὦφελος Ἰστρον
τῆλε καὶ ἐν Σκυθίων μακρὸν ὄραν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκυρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἀγκεια νηρομένης ἀμφὶ Μολουριάδος·
ὦφελος μὴδ' ἐγένοντο βοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἱστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

CDXC VII. Lemma : εἰς Αὔκων υἱὸν Θυμώδους ναυγή-
σεντα. — 1. Καὶ ποτε indicare videtur hoc Lyci cenota-
phium accessisse aliis eodem in loco exstructis. — 3. « Fortasse legendum οὐδὲ τ' ἄχ' ὀδνεῖν etc. Verisimile
erat illum insepultum alicubi jacere, certum non erat. Quare v: 5 : ἐνθ' ὅγε π ο υ... (Cum Boissonadio recipere
τάχ' non sum ausus.) — 4 νῆας ἢ Cod., super vi posito η. Unde Brunnchius νηῖας, de littore interpretatus ubi naves
stationem habent. At hoc sensu νηῖας non usurpatur; nec littoris ab hominibus navibusque frequentati commemo-
ratio h. l. satis apta videtur. » Jac. Qui conjecit ἢ σπι-
λάς, in nostro exemplo ἀκτὴ [μου]νιάς scripsit. Meinek.

p. 194 θινιάς, vel γηῖας, Heckerus ἢ ἱὰς ἢ... Verum haud
dubie vidit Ungerus *Stud.* XII, Θυνιάς, Bithyniæ littus
naufragiis famosum, de quo legi jubet Ponti Euxini Peri-
plum p. 163 seq., Xenoph. Anab. VII, 5, 12, Strab. VII,
p. 319, al. Deinde Ποντιάδων scribit cum Ruhnkenio Epist.
crit. p. 121, de Ponti insulis. In eadem prorsus tempore
eodem incidit Lobeckius Patholog. proleg. p. 524. — 5 πού
Cod. Cujus in marg. scriptum : ἔω; ὥδε ἀντεβλήθη. —
6. Ἐπ' ἀξείνου ad loca in versu 4 commemorata respicere
ejusque correctionem confirmare observat Ungerus.

CDXC VIII. Lemma : εἰς Δάμιδα τὸν Νησαῖα νευηγὸν
(et a correctore additum :) ὑπὸ φύγκος τελευτήσαντα. —
1 δάμις ὁ νησαεύς Cod.; νησαεύς; optimus planudeorum,
ceteri Νηκαεύς, cod. Lasc. Νηκαεύς, quem sequitur
Brunck., Νυσαεύς Jacobsius, Νυσαεύς Meinek. ob metrum.
— 3 φορτίδα legebatur, de quo rectissime Meinek. p. 213 :
« Minus commode poeta navem quam modo ἑλαχὺ σκά-
φος; dixerat, nunc appellat φορτίδα, i. e. onerariam ingentis
magnitudinis. Ita ipse Antipater supra ep. 287 ἐπὶ φορτίδι
νῆϊ ἔμπορον ὀπονῆν δὲ λήγης ναυτίλῳ ἐλπεσίης. Malim igitur
φορτία, ut Damis merces et vectores salvos præstitisse
dicatur. » Ac reddidit jam Grotius. — 5 ἀσκηθεῖς Cod.,
corr. Stephanus; ἀσκηθῆς Plan. « Injuria fortasse, at hæ-
reo tamen in verbis ἐπὶ πέτραις, quibus vide an ἐπὶ Πά-
τραις substituendum sit. Peloponnesum enim quum ex
Ionio mari nauta peteret, non improbabile est in Patren-
sæm portum delatum esse. » Meinek. — 6 ψυχῶν Cod.,
ρ superposito. — 7 ἡμέας ὁ Cod.; ἡ μύσας ὁ Plan., corr.
Brodæus. « Ἡμύσας, obdormiens, capite, ut dormientes
solent, demisso et inclinato. Conf. Hom. II, T, 404;
Apoll. Rh. II, 581. » Jac. — 8 ἔδω Cod. et Plan., sed
ἔδω in Aldi quodam codice. Illud Grotius utcumque ex-
pressit, omittebat ἰδέ.

CDXC IX. Lemma : εἰς Ἀρίστων τὸν Κυρηναῖον ναυ-
γόν; Mortuus loquitur. — 2 ὕμμε Cod., alterum Plan. —
3 Μῶνι Cod., lapsus.

D. Lemma : εἰς Εὐπίπον ναυηγὸν, υἱὸν Μελησαγόρου τὸν
Χίον. — 1 εἶπον quædam planudæ; εἶπον Cod. — 4 εὐ
ἴππου Cod. Αὐτὸ ὄνομα, nihil nisi nomen, cippo inscul-
ptum.

DI. Lemma : εἰς Φιλλὶν (sic) ναυαγήσαντα ἐν Λέσβῳ. Et
novæ paginæ initio : οὗτος ὁ Φιλίης ἐν Μιτυλήνῃ ἐναυάγησεν.
— 1 ἐξεκύλισαν Cod. — 2 φιλλὶ Cod. et Plan., corr. Mei-
nek. p. 135. Sequebatur πολυκλαῦτω, de quo recte He-
ckerus : « Litus in quod naufragus ejectus erat dici πολύ-
κλαυτον, quo adjectivo sepulcra dici solent, mirum.
Scribendum πολυκλύστω. » — 3 Lesbos etiam Hermesia-
nacti Eleg. 54 dicta οἰνηρῇ et εὐοῖνος. Αἰγύλιος πέτρου, ho-
mericum II, Π, 4.

DII. Lemma : εἰς Βίτων τὸν Ἀμριπολίτην. — 1. Torona,
Thraciæ urbs maritima, unde Toronæus sinus. — 2 αὐτὴν
vix sanum. « Iners et jejunum est, pro quo vide an αἰκίην
scribendum sit, quæ nihil propemodum differunt in un-
ciali scriptura. Alta autem quævis urbs vocari potuit
propter acropolin : nisi explicare præstat *præclaram*, ut
Dioscorides supra ep. 351 Paron dixit νήσων αἰποτάτην (αι-
πτ.) » Meinek. p. 155. Brunnchius κλειτήν post Reiskium.
— 3. « Malim Νυκαγόρη. » Mein. — 4 πανδοσίη Plan.
« Στρυμονίης vocatur Boreas ventus ab Herodoto VIII,
118 : πλώοντα δὲ μιν ἀνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ
κυματὴν » ubi comparant Callimach. H. in Del. 25 : Στρυ-
μονίου Βορέαιο. Conf. Æsch. Agam. 200. » Jac. Jam Bro-
dæus Στρυμονίαν ex Aristotele memoraverat. Erravit Gro-

lius. Hædorum autem « et ortus et occasus tempestates gravissimas faciunt », Servius ad Æn. IX, 668.

DIII. Lemma : εἰς Φίντων τὸν Ἑρμιονεῖα, υἱὸν Βαθυκλέους, ναυηγόν. — 1 ἀρχαίαις (superposito η) Cod.; ἀρχαίης Plan. De quo Boiss. : « Forsan epitheton ἀρχαίαις referendum ad nomen ἀγρός, ut non sit antiqua arena, sed antiquus tumulus. Notum est sic sæpe apud poetas epitheta transferri. » Jacobsius conj. ἀκταίαις, vel Αἰγαιαίς. Secuti sumus Meinekium p. 133 : « Phinto quum Hermionensis fuerit, scribendum suspicor Ἀργεΐης. Cui non repugnat quod ap. Hegesippum supra ep. 446 Zoilus Hermionensis in Argivorum agro sepultus ἐν ἀλλοδαπῶν γῇ τεθαμμένος dicitur. » — 2 ποδαπός Cod., correctum a Plan. — 4. « Sic Athena us ναυαγίῳ ἐγρήσατο, quomodo passim usurpari hoc verbum de iis quæ nobis inivitis et præter optatum eveniunt, demonstravit Hemsterhusius. » Jac.

DIV. Lemma : εἰς Πάρμον (sic) ἀλιέα, υἱὸν Καλλιγνώτου, ὃς κατὰ πτόν δαλεαρ ὁστρακῶδες αὐτὸς ὑπ' αὐτοῦ ἀνγρέθη. Addit corrector : ὑπολαβάνω δ' ἐστὶ τοῖς (v. 5) ἡ λεγομένη καρκινιάς ἐστίν. « An καρκινιάς? » B. — 1 πάρμος Cod. a pr. m., sed in πάρμις mutatum, quod habet Plan.; deinde Cod. ἐπακτεῖος (sic) καλ., Plan. ἐπάκτιος ὃς καλ., unde Jac. edidit ἐπάκτιος ὡς καλ., « quod Planudem voluisse suspicor : in littore versans, ut par erat piscatore. » Boiss. servavit et ἐπάκτειος; et Πάρμος. Brunn. ἐπακταῖος, quem sequitur Meinek. p. 134; ἐπακτιδῖος Lobeckius ad Phrynich. p. 556, probante Heckerio. — 3. « De πέριχ, pisce voracissimo, v. Camum Notes sur Aristote p. 621. » Jac. — 4 sic Plan.; ἐν βοθίου Cod. — 5 ὁ? τοῦ Cod. et Plan., corr. Scaliger. De ἀγρῆς ἐκ πρώτης quærit Brodæus : « an ex prima captura? an ex præstantissimo omnium genere? » Jacobs. : « præstantissimam prædam : præpositio periphrasin facit, ut passim. » Probabilius Meinek. ἀγρῆς ἐκ πρώτης, matutina captura : « sæpe enim epigrammatarii poetæ accurate tempus indicant quo is, cuius memoriam celebrant, perierit. » Malebat Heckerus ἀκρῆς ἐκ πρώτης, in ora rupis considens, coll. Phania VI, ep. 304, 1, et Apollonida infra ep. 693. De iulide Athen. VII, p. 304, F, et Ælian. N. A. II, 44 : αἱ τοιυδὲ εἰσὶν ἰχθύς πέτραις ἐντροφοὶ καὶ ἔχουσιν τοῦ τὸ στόμα ἐμπλεον. — 6 ὁλοάν (sic) Cod., et v. 8 παλλομένα. « Pari casu periit, sub finem Augusti mensis a. 1836, Errisii in Anglia piscator. Quum jaceret exanimis iuxta arundines et situlam piscium plenam, qui cadaver inspexerunt ut mortis quæ fuisset causa cognoscerent, repperunt pharyngi hominis inhærentem pisciculum, quem opinati sunt propius piscatum considerantis in os insiluisse argo faucium aditum penitus obturasse. De eodem argumento conf. infra ep. 707. » B. — 11 ἐπὶ μοίριον Cod., alterum Plan. — 12 γρίπωνος γριππεύς Cod. et Plan. (qui uno π); correxit Scaliger.

DV. Lemma : εἰς Παλάγωνα. « Instrumenta quardam piscatoris tumulo imposita. Similiter nautæ tumulus ornat in Odyssea M, 14 : τύμβον γεύντες ... πύξμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρης ἐρετμόν. Conf. Virg. Æn. VI, 232. » Jac. — 1 γριππεὶ Cod.; ἀνέθηκε Plan., quod olim ab ipso editum nunc ex Cod. mutat Jac.; Μενίσκος ex Plan. omnes servant; βερίσκος Cod. Conf. XI, ep. 184. Mire Boiss. Βενίσκος, relicto ἀνέθηκε. — 2 κακοζῶας Cod., κακοζῶας Plan., corr. Scaliger.

DVI. Lemma : εἰς θρασὺν (Θράσυν Boiss.) τινὰ υἱὸν Χαρμίδου, ὃν γαλάσαντα τὴν ἀγκυραν κύων θαλάσσιος καταβέβρωκε· πλὴν ὅτι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ λαβόντες οἱ ναῦται ἐθαψάν.

ANTHOLOGIA. I.

— 1 κῆν γῆ κῆν π. Plan. — 2 θρασὺς Cod., productione litteræ α notata; Θράσυν; Boiss.; Θάσυν; Plan.; Θράσιν; Brunck., quod nomen habetur Pausan. VI, c. 3, ut Χαρμίδου ibid. c. 7. « Sed hoc nomen Θράσιν scribendum esse et non secus ac Θράσυν, primam corripere et analogia docet et Minervæ cognomen Θρασὺ ostendit ap. Lycophr. 936. Itaque recte Plan. Θάσυν; et v. 11 Θάσυνος. » Meinek. p. 134. « Post κεκρύμμεθα exspectabatur ἡνυσάμην. Verum non infrequens hic ab una persona ad alteram, a plurali ad singularem, et contra, transitus. Notavimus ad VI, ep. 73, 3, et alibi. — 3. Ἀγκύρης βάρος ἐνοχον, gravem ancoram in fundo maris, ad scopulos fortasse. inhærentem, ἐνεχόμενον. » Jac. — 4 Ἰόνιον Plan.; * ῥώνιον Cod. — 7 ἐξ μέγα Cod. et Plan.; εὐ μέγα Schæferus et Lobeck. Paraplip. gramm. p. 221, post Brunnium qui εὐμεγα. Jungendum ἐπὶ ἡθέ μοι. — 8 ἀπέβρωξεν Plan.; ἀπέβρωξεν Jacobsius, sed Codicis scripturam tuitus ad IX, ep. 1, 4. Conf. Buttm. Gramm. t. II, p. 129 ed. Lobeck.; qui quidem in Rhematico p. 68, n. 36 præfert ἀπέβρωξεν, « demordit, ut μύρινα ἀλιῆς ἐμβρούσσα ap. Nicandr. Ther. 824, a βρύκω ut καταβρύκω. » In Plan. edd. plures ἀγρι. — 11 θράσυνος Cod.; Θράσιδος; Brunck.

DVII. Lemma : εἰς Γόργιππον ἐπιτύμβιον. « In Planudea prius distichon *Alerandri* est, alterum abest. Gallice utrumque vertit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 393; qui v. 3 præferbat pessime varietatem ἐπιδόν. » B. — 1 λεύσεις Cod. — 2 distinguebatur vulgo post χερνήτων, sed recte Bergkii p. 910 sententiam continuat. — 3 ἐπιδόν Cod., superposito ὁ (ἐπιδόν), corr. Jacobs. — 4 θάλαμο; Cod.

DVIII. Lemma : εἰς Πανσανίαν τὸν ἱατρίον. « Est anonymum in Planudea; *Empedocli* tribuit Diogenes Laert. VIII, 61. » B. Schneidewin. p. 225 : « Illud constat, Empedoclem Pausania familiarissime usum esse, ut Aristippo et Satyro auctoribus refert Diogenes, et poema de rerum natura ei dedicasse, his verbis :

Πανσανία, σὺ δὲ κλύθι, δαίττονος Ἀγγίτου υἱέ.

Hinc erit qui epigramma Empedocli quavis ratione vindicet. Neque vero ineptum statuere, a Simonide scriptum falsa ratiocinatione relatum ad Empedoclem esse ab his qui Pausania et Empedoclis familiaritatem recorderent. Res igitur in incerto relinquenda. » — 1 sic Diog. et Plan.; πανσανίαν Cod. Ἐπώνυμος : est qui, quod est, vere vocatur : ut : Πολύνοις, ἔφυς ἀπ' ἐπώνυμος, Eurip. Phœn. 1500. Nomen enim habebat ille ἀπὸ τοῦ πᾶν ἐν τὰς ἀνίας. Conf. Soph. Aj. 430. » Jac. — 2 σῶτ' Ἀσκλη. Diog., qui deinde ἐθρεψε ἧλα, Cod. ἐθαψε πῆλας, Plan. ἐθαψε κόνις, de conjectura, ut prope omnia. Initio versus, nisi verum servavisset Diog., φῶτ', malis τῶδ' ἢ τοῦδ'. — 3 ὃς πολλοῦ μογεροῖσι μαραινόμενους καμάτοις Diog., quod antiquum et verum. — 4 Περσερόνης Plan.

DIX. Lemma : εἰς Θέογνιν τὸν Σινωπέα. — 1 Σινωπέως edebatur ante Jac. « Theognidem non in patria obisse apparet ex addito Σινωπέος. » Schneidew.

DX. Lemma : εἰς Κλεισθένην ναυηγόν Χίον. — 1 σῆμα Cod., alterum Plan. Recte observat Jac., parentheses instar habenda esse quæ sequuntur, ἐν δὲ σε ... πλαζόμενον. — 2 κῆρ ἐκίχεν Plan. — 4 ἡμεροστες Plan.; χίον ἐπ' Cod., Χίον ἐς Plan., vitiose producta syllaba; quare Bergkii οὐδὲ Χίον ἔκην ἐς, in altera edit. p. 909, οὐδ' ἔκην πατριδ' ἐς ἀμρ. Schneidewinus p. 167, ἐς Χίον ἀμρ.

DXI. Lemma : εἰς Μεγακλέα. « Quem dicat poeta Me

31

gaclem, quem Calliam parum compertum est. Athenienses certe erant, quibuscum poetam consentaneum est familiariter consuesse. Fortasse particula est Elegiæ. » *Schneidewin*. — 1 μέγα κλέος Cod.

DXII. Lemma : εἰς τοὺς Ἑλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἀνεύβραν ποιήσαντας. In Plan. ἀδελφον. « Respiciunt hæc ad pugnam non procul Tegea ab Tegeatis et Argivis cum Lacedæmoniiis commissam, inter olympiadas 75 et 83. Licet autem Herodotus IX, 35 et Pausanias III, 11, Lacedæmonios superiores discessisse narrent, tamen Tegeatarum viribus nondum fractis post pugnam demum ἐν Δαίαιευσιν non multo post pugnatam Lacedæmoniiis Tegea succubuit; v. O. Müller. Dor. vol. I, p. 188. » *Schneidewin*. — 2 λεgebatur Τεγέας, corr. Schneidew.

DXIII. Lemma : εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμόνορος. « Ad Codicis scripturam vitiosam factum lemma. Pro υἱὸν rescribendum υἱόν. » B. Hoc epigramma et ep. 515 reliquias elegiæ esse coniecit Franckius in Callino p. 67 seqq., ita ut ep. 515 fuerit exordium, deinde subsecutum sit, post aliquot disticha deperdita, hoc ep. 513. Cujus conjecturæ infirmitatem accurata dissertatione demonstravit Heckerus I, p. 46 seqq. — 1 φῆ ποτε πρόμαχος Cod., adversante metro; τίμαχος Plan., conjectura ex ep. 515, ut videtur, ducta. « Propius esset : φῆ ποτε Τιμόμαχος (receptum a Boiss.) » *Jacobs*. Qui ante editam Heckeri commentationem priorem in nostro exemplo scripsit : « Fortasse : Φῆ ποτε Πρωτόμαχος. Conf. Xen. Hell. I, 5, 16. » Et Bergkii p. 907, ut oportebat, in serie posuit certissimam Heckeri emendationem. — 2 ἄμφ' edd. plures Plan. — 3 οὐ ποτε λήσῃ Cod. et Plan.; correxerunt Heckerus et Bergkii.

DXIV. Lemma : εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέωνον Διφίλου υἱόν. « Fecit nomen proprium Κλέωνον, quum sit ὄνομα κλεωνόν, nomen et epithetum. » B. — 1 αἰδώς Cod. « Pudor, scil. quod fuga salutem petere designatus erat. » *Schneidew*. De Θεαίῳ, Thraciæ flumine, videndus Herodot. IV, 90, cui est Τέρας, ibique Wesseling. — 3 κλέωνόν Cod., duplici acc. « Κλεωνόν poscit dialectus ionica. Αἰγυπτιῆς υἱός ob nobilitatem dici videtur, non propter bellicam virtutem; v. Welcker. in Theogn. prolegg. p. xxxvi. » *Schneidew*. Quod in hoc certe loco non verisimile.

DXV. Lemma : εἰς Τιμαρχον νεώτερον ἐν νόσφ' τελευτήσαντα. — 2 ἀρετῇ Cod.; ἐρατῇ Plan., corr. Jac. — 3 ἡ Cod., sed recte Plan. Est homericum, II. X, 58 : φίλης αἰῶνος ἀμρῶς. — 4 κούριδιαν Plan.

DXVI. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα. Iterum legitur in marg. epigrammatis 77, cum lemmate : Συμωνίδης εὐρών νεκρὸν ἐν νήσφ' τινὶ θάψας ἐπέγραψεν. Vide annotata ad ep. 77. — 2. « Invocatio Jovis ξενίου efficit ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, sed ab hospitibus interfectum esse existimes. Deinde plurali pro singulari, ὁ θεὸς δάιτιο, concinnitatis causa usus videtur. » *Jac*.

Sequitur in Codice epigr. « ἀδέσποτον » jam supra exhibitum n. 33, ubi Jac. per errorem, ut videtur, dixit hic inscriptum esse *Platoni*.

DXVII. Lemma : εἰς Μελάνπιον καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Βασίλῳ (sic). — 1 ἡλιὸν δὲ Plan.; ἥριος δὲ Cod., « Pausanio teste. Mirus error, si res ita habet. » *Jac*. Neque Salmasius enotavit in exemplo Buhleriano. — 3 ζώειν Cod.

— 6 εὐρέων Plan., sed illud optimus Brunkii, et Scalligeri codex sive idem sive alius.

DXVIII. Lemma : εἰς Ἀστακίδην τὸν Κρήτα ἀρπασθέντα ὑπὸ Νυμφῶν. « Gallice versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 31, et oratione soluta Larcher. ad Charit. t. II, p. 219. » B. Scriptum videtur carmen in formosum puerum, morte immatura extinctum; quem poeta propterea, ut alterum Hylan, non ab Orco, sed a Nympha ejus amore incensa raptum dicit. Conf. Append. ep. 259 et ep. 287. *Jac*. — 3 οὐκέτι Salmasius; οὐκεί Cod.; οἰκεί Plan., quod « ut auctoritate non destitutum » *Jacobsius* admisit, non leve detrimentum afferens eleganti poematio sic distincto :

.... καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδη;
οἰκεί Διχταίρην ὑπὸ δρυσίν' οὐκέτι Δάρην
ποιμένες, Ἀστακίδη δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

DXIX. Lemma : εἰς Χάρμιν υἱὸν Διοφῶντος ἀνῶς τελευτήσαντα. — 1. Offensioni est particula ἡ τίς δ', haud aptis exemplis defensa a Jac. p. 355. Meinekius periisse distinctionem suspicabatur, hac fere sententia : *multi quibus singulari deorum benevolentia latissima sors oblit, in perpetua felicitate se fore sperant*; et alias conjecturas profert Call. p. 274. Plan. ἡνίκα, cujus ionismus servat Meinek. — 2 ἡμετέροις Plan. et v. 3 τῇ ἐτέρῃ. — 3. « Pro ἐδάπτομεν ex linguae lege scribendum ἐδάφαμεν. Non raro quidem hujus ætatis poetas tempora permiscere videmus, ut modo ep. 517, 1, Callimachus ἐδάπτομεν dixit, ubi castigatus sermo aoristum poscit; at cum ἡνίκα conjunctum imperfectum non alio videtur sensu dici potuisse quam *eo tempore quo te sepeliebamus*. Præterea notandum est ἡνίκα causali potestate dictum *quandoquidem*, cujus usus aliud exemplum non suppetit. » *Meinek*. — 4 ἀνιρρότερον Cod. et Plan., corr. Jac.

DXX. Lemma : εἰς Τιμαρχον υἱὸν Πανστανίου Προϊεματόδου (sc. φιλόσοφου). « Timarchus philosophus, dum viveret, de natura animæ ejusque post mortem conditione scripserat. Quo defuncto, poeta eos qui de his rebus aliquid certius accipere vellent, ad inferos ablegat. » *Jac*. Qui Atheniensem fuisse putabat, sed « Ptolemas phyle fuit etiam Alexandriæ (v. *Analecta Alex.* p. 348), ut nihil impediat quominus hoc epigramma poetam, ut reliqua fere omnia, Alexandriæ scripsisse existimemus. Ac commemorat Timarchum philosophum Alexandrinum *Diogenes L. VI, 95*, a Callimacheo fortasse non diversum. » *Meinek*. — 2 ἡ τίς περὶ Cod.; ἔσεται Plan. « Præstat fortasse scribere ἡ εἰ πάλι πως ἔσται, et num qua in vitam rediturus sis : quod consilio poetæ melius respondere videtur quam *quo pacto revicturus sis*. Hoc enim recte diceretur de eo cui de reditu in vitam persuasum est, non item de eo qui dubitat et quid rei sit comperire cupit. De ἡ εἰ in unam syllabam coeuntibus v. ad Theocr. Id. XI, 80. » *Meinek*. — 3 διζησθαι in Callimacho mavult *Meinek*. — 4. *Jac*. in nostro exemplo ἐν Εὐσεβείων, ob structuram.

DXXI. Lemma : εἰς Κύζικον καὶ Αἰδύμην τινὰς οὐκ ἀφανείς. « Male habuit auctor lemmatis Κύζικον pro nomine viri, quum sit nomen Cyzici urbis : nisi forsitan scripserit, εἰς Κυζικηνούς Ἰππακίον καὶ Δ. Potius scribere debuit : εἰς Κριτίαν Ἰππακοῦ καὶ Αἰδύμην υἱόν. » B. Critiæ in peregrina terra sepulti cippus loquitur. — 1 ἐθελῆς Cod., alterum Plan. Post πόνο; distinguebat *Jac*., ut ὀδύς; πόνο; parenthetice et εὐρεῖν vi imperativi dicerentur; sed in nostro exemplo mutata sententia conspicitur. — 3 ζῶειν Plan.,

« fortasse recte. » *Meinek.* — 4 τὸν κείνων ἔχω κριτήν. Cod., sed in marg. : γρ. ὡδ' ἐπέγω κριτήν. Plan. τὸν κείνων ὑἷον ἔχω Κριτίαν.

DXXII. Lemma : εἰς Τιμονίην (sic) θυγατέρα Τιμονίου τοῦ Μηθυμνίου. — 1 Τιμονίη Cod.; τιμονή Plan., a ple-
risque probatum; sed in τίς δ' ἔσσι; quivis hæreat. « Ele-
ganter olim Jacobsius : Τιμονή; τότε σῆμα. Corrigan :
Τιμονή ἢ τίς ἔσσι; vel si mavis, Τ. ἢ τίς δὴ σύ; *tunc*
Timonoe? an quamnam te esse dictam? adeo scilicet
mutata erat mortuæ facies. Non combusta igitur erat Ti-
monoe, sed in translucida vel aperta sardapila condita; v.
supra ep. 478. Eadem crasis ap. Hom. Od. I, 326, Ari-
stoph. Thesm. 536. Ceterum scriptum in Codice τιμονίη
esse poterit Τιμώνη, ut ipsa Codicis scriptura conjecturam
nostram de addenda particula ἢ confirmet. » *Meinek.* —
3 μύθμνα et ἡ μέγα aliquot edd. Plan.

DXXIII. Lemma : εἰς Κίμωννα τὸν Ἰππαιδουσίον. — 1 ἄλισιο
Cod., quod correxit Heringa Obs. p. 282, post Salmasium;
Ἡλείσιο Brunck. Deinde σῆμα Cod., corr. Jac.

DXXIV. Lemma : εἰς τὸν Ἀρίμμη τοῦ Κυρηναίου υἱὸν
Χαρίδαν. « Ad v. 3 novum lemma : εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐ-
τοῦ, fortasse quod in autographo nova incipiebat pagina.
Charidas philosophus vitam post mortem negaverat. Poeta
eum itaque post fata in eadem sententiā manentem fingit.
» *Jac.* Valde improbabiliter Heckerus eundem esse
Pythagoreum statuit quem Alexis ut belluonem perstrinxit
in *Tarentinis* et *Phædro* ap. Athen. IV, p. 161, B, et 165,
D, ubi pro Ἐπιχαρίδης scribit ἐπεὶ Χαρίδης. De doctrina
sepulti philosophi confert Pythagoræ verba ap. Ovidium
Metam. XV, 153 :

O genus attonitum gelidæ formidine mortis,
quid Styga, quid tenebras, quid nomina vana timelis,
materiem vatū falsique piacula mundi?

et Append. ep. 236. In epigrammate tres loquuntur : vi-
ator, cippus, Charidas. — 1 Χαρίδας et Ἀρίμμη Blomfieldus,
temere. — 3 πολυσσχοτος; Cod.; πολὺ σκότος; Plan. « Quom-
sit Χαρίδας Χαρίδαντος, scribendum ὡς Χαρίδαν, nisi editum
tueri velis similibus ἑτεροκλίσεως exemplis, homerico Που-
λυδάμῃ, menandro Δρύα παῖ. *Meinek.* Hecker. : « Verbo
ἀνοχοῖ intellegitur *animorum in calum sublatorum re-
ditus*, quod Platoniorum sententiā verum erat, v.
Welcker. Sylloge epp. p. 27-30. » Boiss. : « Hujus distichi
versionem inseruit epitaphio Urcei Codrī Beroaldus; vide
Matanasiana p. 315. » — 4. A voc. μῦθος ad finem omniā
Charidanti tribuebantur; sed recte Heckerus : « At nisi
ἐπωλόμμεθα viatori tribuas, qui his auditis se periisse
clamat, nulla adest causa, quare ultima solando lectori
scripta addiderit Charidas. » — 5 ὕμνν Cod.; ὕμν ed.
princ. Plan. — 6 « Pro βούλει rectius fortasse scripseris
Βούλη [quod volebat etiam Jac.]: sic enim solet Callima-
chus. » *Meinek.* Sequentium « sensus obscurus, nec
certa lectio. » *Jac.* nott. mscr. Qui in Pal. : « Nihil hic
locus difficultatis haberet, si constaret Ἡελλὰν parvū
cujusdam numi, Pellæ fortasse in Macedonia usitati, no-
men fuisse. Vilitatem rerum emendarum in Orco laudat
ap. Athen. XIV, p. 646, C :

Ἀτρεῖ δ' ἐν ἄδου κρατάπαλον τριωδολίον »

Cujus sententiam sic probat *Meinek.* p. 273 : « His ipse
Jac. olim primus adnotavit Callimachi fragmentum 85 :

Ἐκ τῶν ὅπου βοῶν κελύδου πιπρήσσοισιν.

Unde apertum est πελλάος εἶναι πελλάιον esse numuli no-
men, aliunde sane non cognitum. Sed in hac parte anti-
quitatis quantum est quod nescimus! » Conf. eund. ad
Choliambicos p. 153 seq. Heckerus, recepta Scaligeri
conjectura Ἡελλὰτος, helluonis sui solatium coinminiscitur,
« nobiles tauros Pellæos, quorum carne vesci possit »,
multis collaudatos ab Oppiano Cyneg. II, 100 seqq. Præ-
terea, eundem si audias, « in fine intercidit distichon, quo
eamdem sententiam ornatus extulit Callimachus. » Denique
Brinckius in Philologo 1851, p. 223, conj. εἰ δὲ τὸν ἥδον
βούλεσθ', οὐ πείανον βούς μέγας ἐν Ἀδῶν. Planud. εἰς Ἀδῶν.

DXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς αὐτόν· εἰς Καλλίμαχον
τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν τὸν γράψαντα τὰ Αἴτια. « Laudatur
quidem Callimachus poeta, sed pertinet proprie epita-
phium ad Callimachum Callimachi πατρὸς patrem. Gallicis
versibus reddidit Dutheil. præfat. Callim. p. 12. Vid. Ger-
hard. Lectt. Apollon. p. 7. » B. — 1. « Ὅστις... πόδα a
Callimacho sumpsit Gregorius Naz. infra VIII, ep. 188. »
Meinek. — 3 ἡδέϊς; Cod., recte Plan.; ὁ μὲν ποτὲ π. Cod.;
μὲν ποτὲ Plan. — 4 κρείσσονα Plan. Superavit invidiam
carminibus. — 6 μὴ λοῦψ̄ schol. Hesiodi Theog. 82, qui
hoc distichon excitat; ἀρχιδίου Cod.; ἀρχι βίου Plan. Val-
ckenarius ad Eurip. Hippol. 1339 et in Callim. Eleg.
p. 263 μελίχιν, quod, sive ὁμασί... μελίχιν; probat
Heckerus, nam « μὴ λοῦψ̄ cum negandi particula de Musis
dictum nec elegans nec satis efficax videri. » Male Reis-
kius ἀρχιδίους, Bothius ἀρχιδεῖς. Miram varietatem Co-
dicis sic explicat Jacobs. : « Vox ἀρχιδίου leviter corrupta
ex Ἀρχιδίου. Archibium autem novimus Callimachi epi-
grammata commentario instruxisse. Hujus igitur enarra-
toris nomen cum interpretatione aliqua, aut varia lectione
ex ejus commentariis petita, quum huic versui adscripta
esset, facile fieri potuit ut ab oscitante librario in textum
relata veram lectionem inde expelleret. »

DXXVI. Lemma : εἰς Ὁδῶδην τὸν Σπαρτιάτην. Conf.
ep. 430 et 431, et adnot. — 3 πλευρῶν Cod., πλευρῶν Plan.
— 4 ἱναχίδαν Cod., alterum Plan. « Scilicet Argivorum
spolia sanguine suo inscripsit verbis quæ Spartanorum
victoriam, Argivorum dedecus et contumeliam signifi-
cant. » *Jac.*

DXXVII. Lemma : εἰς Θεόδωτον (sic) νέον τελευτήσαντα.
— 1 κηδεμόνης Plan.; ὁ σε Brinckius post Salmasium;
ἐσσιε θανόντων Cod.; εἰς σὲ θανόντα Plan. — 3 αἰλινολίε
Cod., corr. Scaliger et Salmas.; δηνόλιε vel δεινόλιε pla-
nudeæ. — 4 Ἡδίστη, matris nomen proprium, probabiliter
Heckerus p. 72.

DXXVIII. Lemma : εἰς Φαινάρητν [τὴν] ἐκ Λαρίσσης. —
1. Bente Heckerus : « Pro ποτὲ, quod in inscriptione se-
pulcrali videtur absonum, corrigendum est τότε. »

DXXIX. Lemma : εἰς Δωροθέον υἱὸν Σωσάνδρου. — 2 ἐπὶ
δασι πυρῆς; Cod., alterum Plan. — 3 Χιμέρα; Plan. et vulgo;
« sed Codicis Χιμέρα; non debebat mutari; nam *Chimera*
etiam Plinius H. N. IV, 1, 3 : *in Epiri ora castellum in*
Acrocerauriis Chimera. » L. Dindorf. ad HSteph. Thes.
v. Χιμαῖρα, ubi Stephanus scriptum habet Σικῶν, ex sua
conjectura, ut videtur. « Inapte Opsopæus, *in medio sto-
bulorum et caprarum.* Dubium non est quin hæc locorum
sint nomina, circa quæ commissum prælium, in quo for-
titer dimicavit Dorotheus. Ab Epiri castello longiori inter-
vallo distat *Sicum* in Dalmatia prope Salonam, ut ad
Theodoridæ Σηκοῦ; referri possit. Probabile est nomina
esse ignobilium in Thessalia vicorum. » *Brunck.*

DXXX. Lemma : εἰς Νιόβην καὶ τοὺς αὐτῆς παῖδας. *Ma-
ter Charontem alloquitur.* — 2. Ἀόλον, quas *exhibuit lin-
guam scelerata paternam*, Ovid. *Metam.* VI, 213, qui
multis narrat. Conf. ep. 549, 3. Deinde Ταυταλίδος Plan.;
verum et ad sententiam rectius et poeta dignum φότος;
Ταυταλίδης.

DXXXI. Lemma : Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως εἰς Δαμά-
τριν τὸν Λάκωνα, ὃν ἡ μήτηρ ὡς φυγοπόλεμον ἀπέσπασεν.
« Conferendum ep. 433, ubi similia plura. » *B.* Tymnen
imitatus est Antipater. — 1. Τρέσσαντι, vide ad Erycii
ep. 230, 1, quod et ipsum comparandum. — 2. κοῖλων
Suidas v. Ἄρης; κοῖλων Cod. « Hinc Suidas : ἄρης· κυρίως
ὁ σιδηρός. Idem ex versu 4 : ἐφύρην· συγκεχυμένως. Ex
v. 5 : ἀπρίον· ἀπρώδες. Et : κόναθος· ψῆφος, ἥχος, hoc
versu utens. Ex v. 6 : λοῖά· σχολιά, καμπύλα, οὐκ ἐξ εὐ-
θείας γινόμενα, hunc quoque versum recitans. — 3. Μάτηρ
ἄ σ' ἔτεκεν. Pleonasmus quidem, sed non sine vi. Sæpe
eo usi sunt tragici. Æschylus *Arinor.* jud. fr. 1 : Ἄλλ'
Ἀντικλείας ἄσσον ἤλθε Σίσυφος, τῆς σῆς λέγω τὴν μητρός ἢ
σ' ἐγένετο. Ibi similia adposui. » *B.* — 5 ἐπεδρύουσα Wes-
seling. ex *Tynne* v. 4, frustra. — 6. « Pro οἷα Λάκωνα
Kusterus proposuit οἷα λέαινα, probante Ruhnkenio *Epist.*
crit. p. 69. Salmasius οἷα λύκαινα. Sed multo vividius est
οἷα Λάκωνα, ut est et in ep. 433. » *B.* Copulam deside-
rans Bothius scribit λοῖαί· θ'. — 8 τελεθεῖ Cod., super-
scripto σ in fine; φυγῇ (unus cod. φυγεῖν) τελεθεῖν Suidas
in Εὐρώτας, ubi distichon affert neglecto dorismo.

DXXXII. Lemma : εἰς Ἑτεοκλέα νυηγόν, ἐν τῷ Τυρ-
ρηνικῷ (Cod. τυρινεῖ) πελάγει ναυαγῆσαντα. « Elegans
epigramma et nativa venustate commendabile. — 1 ἐξ
γατωμορῆς Plan. Πόντος ἐλπίς, spes lucri e mari petendi.
— 2. Ὀνείης, a priore vita abhorrentis negotii. » *Jac.* Qui
ante de peregrinarum mercium permutandarum et com-
parandarum studio intellexerat. Aliam explicationem in
latinis posui. — 3 ἀλλά με νῆλ Cod., alterum Plan. —
5 ἐκρίσαντος Cod. et Plan., corr. Stephanus et Scaliger.
Deinde Cod. οὐκάρ ἄλωας; Plan. ἄλωας; Jacobs. malit οὐ γὰρ
ἄλ. Repete εἰς. — 6 αὐτός Cod.; αὐτός Plan. Sed αὐτός
pro ὁ αὐτός nonnunquam ap. poetas, ut IX, ep. 149 :
ἡματι δ' αὐτῷ θῆρε; δίν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη, et al.
ap. *Jac.*

DXXXIII. Lemma : εἰς μέθυσον ὀλισθήσαντα. « Videtur
esse clausula longioris epigrammatis. » *B.* Poeta loquitur
et vino et imbre madidus. Color fere ut apud Rufinum
V, ep. 93. *Jac.* Conf. etiam Asclep. Sain. ib. ep. 167. —
2 βρωτῶν Cod., corr. Reisk.

DXXXIV. Lemma : Αἰτωλοῦ Αὐτομέδοντος εἰς Κλεόνικον
ἐν θάσῃ ναυαγῆσαντα. « Fortasse scribendum : Ἀλεξάνδρου
Αἰτωλοῦ ἢ Αὐτομέδοντος. Automedon enim Cyzicenus fuit.
Primum distichon *Theocrito* inscriptum legitur in Plan.,
unde epigramma inter Theocritea exhibent. » *Jac.* —
1. παρώρη Cod. — 2 ἴσθι καὶ ὡς Cod., ἴσθι ὡς Plan.,
cujus liber optimus ap. Brunck. ἔστι καὶ ὡς οὐ. Ahrens.
καὶ ὡς. — 3 δειλαῖε Cod. — 5 πλαζῶν αὐτὴν Cod., corr.
Gronovius. — 6 ποντοπόρῳ ναύτῃ Cod., corr. Pierseus.

DXXXV. Lemma : εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον τελευτήσαντα
ὀρθῶς Πανός. « Gallicis versibus reddidit Longopetrus
ad Theoc. p. 61, qui monet inscriptum fuisse Panis
statuæ in urbe positæ. » *B.* — 2 ἐβέλω Πάν ὀρέων κ.
Plan. De Panis et Daphnidis amoribus conf. XII, ep. 128.
— 3 μου Plan. — 5 ἐπ' ἄγρη Plan.; ἐπ' ἄγρη; an ἐπ' ἄγρη
sit in Codice ambiguum. Grotius male junxit τις θρηῶν
ἄλλο;.

DXXXVI. Lemma : εἰς Ἰππώνακτα τὸν τῶν λάμβων ποιη-
τὴν τὸν Ἑρέσιον. Conf. supra ep. 405 et 408. — 1 ἐνέτρεψε
Plan. — 2 οἰνάθη; Cod., superposito α litteræ η. — 3 in
marg. ad ὀδῶν Codex : γρ. ὀδόντων, male. « Τῇ ἀχέρῃ
sive *pyro sylvestri* proprium est τὸ πνίγειν et ἀποστύρειν
τὰ χεῖλα. Vide Beckmann. ad Aristot. De mir. ausc.
c. 155, p. 321 seq. » *Jac.* — 4 φάρυγγα Plan. edd. præ-
ter principem Flor.

DXXXVII. Lemma : εἰς Μαντίθεον, υἱὸν Αὔσιδος, ἐπὶ ἐξ-
νῆς τελευτήσαντα. In Plan. *Theophani* inscribitur. —
1 πολυκλαύσῳ ἐπὶ παιδί Plan. edd. recentiores. — 2 λύσις
ἄχει Cod.; Αὔσις ἔχων Plan. Jungenda ἐπὶ ἄχει. —
3. « Nihil nisi inane filii nomen sepelivit. Mantitheum
naufragio periisse suspicer; miror tamen poetam hoc non
disertius indicasse : nisi forte olim scriptum fuit, ἔλυσθε
ναυηγὸν ὃ λείψαν, pro δυστήνου. » *Jac.*

DXXXVIII. Lemma : εἰς μαν (sic ap. *Jac.*; Μάνη
Boiss.) τινα. In Plan. est ἄδελον. *Manes* servile nomen. —
2 ἴσον Cod. « Sententia est ut ap. Lucretium III, 1047 :
Scipiades

Ossa dedit terræ proinde ac famul infimus esset,

qui hoc Ennio debuit. M. Antonin. VI, 24 : Ἀλεξάνδρος ὁ
Μακεδῶν καὶ ὁ ὀρεωκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντες εἰς ταῦτ' οὐ κα-
τέστησαν. » *Jac.* Sed Anyte argutius : *Dario magno*,
quippe dudum mortuo.

DXXXIX. Lemma : εἰς Θεότ·μον, υἱὸν Εὐπόλιδος καὶ Ἀρ-
στοκλῆς, ναυηγόν. In Plan. *Theophani* inscriptum. —
3 πολυκλήιδι Cod. — 5 οἱ; ἐτέα. Cod.

DXL. Lemma : εἰς Μῆνην καὶ Πολύνικον υἱοὺς Χαρίνου.
— 1 πρὸς διός Cod. et Planudeæ edd. veteres, recentiores
πρὸς Ζηνός, sed recte correxit Salmas. — 2. Heckerus in
Philologo 1849, p. 485 : « Urbem quam Homerus dixit
Θῆβην Ἰπποκλακίην si Damageti ætate pristinum nomen
et nobilitatem servasset, per abusum a poeta dici po-
tuisse Αἰολίδην non negaverim. Sed de hac urbe cogitari
nequit. Quare caput Bæotiæ intelligendum, quod licet
Bæoti fuerint Æolensium cognati, epitheto Αἰολικόν dici
non memini. Corrigendum ἐς Ἀονίδα. » Quod verum
esse videtur, ac recepsem nisi fieri posset ut illi in
Æolensi quadam urbe fuerint insidiose interempti a Thra-
cibus latrocinia agentibus (conf. ep. 544, 5 seq.) et nunc
antiqua illa cognitione utantur ad commendanda verba
in patriam perferenda. — 4 ἄμμι Cod. et Plan., corr.
Brodæus et Scaliger; ἄμμι μ. Reiskius. — 5 ὑπὸ θνητῶν
Plan., male.

DXLI. Lemma : εἰς Χαίρωνιδην τὸν ἀριστέα. — 2. « De
locutione νίκη πολέμου, κράτος πολέμου, νίκης· κράτος,
multa congressi ad Choricum p. 270. Adde ep. 296, 8;
var. in VI, ep. 50. » *B.* — 3 τάρον Cod.; τᾶρον Plan.;
quod *Jac.* Τάρον scripsit; « nam respici videtur pugna
quadam pugnata circa eam regionem quæ proprie Τάβρος
et Τάβρος μεγάλη vocabatur, illustris clade Messeniorum
a Lacedæmoniis ibi accepta; v. Pausan. IV, 17, et Poly-
lyb. IV, 31. » — 5 ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετὴ σε διακρίδ' αἷς
(vel αἷς) αἰεῖθ Cod., eademque Plan. nisi quod αἷς
αἰεῖθ. Brunckius:

ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετὰς σε διακρίδων ἄλεις αἰεῖθ,

sed ἄλεις proprium nomen non poscit dorismum ἀρετᾶς.
ἄλεις jam Salmas. et Scaliger scripserant. Verum particu-
las καὶ μὴν ἀλλ' non coire animadvertit Meinek. p. 193,

ναι μὴν ἀμὲν ἀρετῇ conjiciens, ἀντ' ἀρετῇ; Schneidewinus et Ungerus *Beitr.* p. 37, quod recepi. Heckerus volebat οὐ μὴν ἀλλ' ἀρ. vel και γῆν ἀλλ', ob malam correctionem initii 'Ε σ θ ης ἐν προμάχοις. — 6 χίαντο Cod. Ἀνὰ ξηρὴν ... κόριν Jac. malebat ad *Analecf. t. VII*, p. 432, coll. *Eur. Phœn.* 1152.

DXLII. Lemma : εἰς παιδίον διερχόμενον τὸν ποταμὸν Ἐβρον κρυσταλλωθέντα· καὶ τοῦ πάγου περιῤῥαγέντος ἐξολισθῆσαν διεκόπη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ παγέτου καὶ τέθηκε. Eandem historiam tractavit Philippus *Thess. IX*, ep. 56. — 1 κρυμοῖσι πεδῆθαι; Plan., fort. ex Philippo, qui : κρυμῶ πεπεδημένον ὕδωρ. — 6 ὑπερθε τάξου Cod. et Plan., corr. Bruckius. « Junge : κόρα λειψθὲν ὑπερθε (super glacie) ἔθηκε (pro ἐνέθηκε) τάξω. » Jac. — 7 μυρομένη Cod. — Latine olim redditum et in codicibus Julio Cæsari vel Germanico Cæsari inscriptum habes in *Anthol. Latina IV*, 92 (ubi multa Burn. p. 62 seqq.) :

Thrax puer adstricto glacie dum luderet Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas;
Dumque inæ partes rapido traherentur ab amne,
Abscidit heu tenerum lubrica testa caput.
Orba quod inventum mater dum conderet urna,
« Hoc peperit flammis, cetera (dixit) aquis. »

DXLIII. Lemma : εἰς Θεογένην ναυαγὸν, ἐν τῷ Λιθυκῷ πελάγει ναυαγήσαντα. « De nauta, cui turba gruum in nāyem incidentium mortem attulit. De coturnicibus Plinius *X*, 33 : *Adcolant et hæ simili modo, non sine periculo navigantium, quum appropinquavere terris : quippe velis sæpe incidunt, et hoc semper noctu, merguntque navigia.* Idem Plinius *XXXII*, 6, de loliginibus tradit, tanta interdum multitudo evolare, ut navigia demergant. » Jac. — 1 ἀνῆλθοιτο Cod., alterum Plan. — 4. « Sic Aristoph. *Av.* 578 : στρουθῶν νέρος ἀρθέν. » B. Conf. ep. 745, 3. Mire Grotius : Cum tamen ... », quod non intelligo.

DXLIV. Lemma : εἰς Δερξίαν τὸν Λάμπωνος τοῦ Φθιώτου ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντος. — 1 ἦν πόθ' Cod. — 2 θαυμακίαν Cod., corr. Holstenius. — 3. « Per silvam illam Maleæam (in promontorio Maleæ) nuper iter fecit et hujus meminit epigrammatis Leakius, quem vide tom. I *Itineris per Græc. septentr.* p. 461. » B. — 4. « Incertum relinquitur, volueritne poeta tumulum Derxiæ Lamponis filii, aut quem Lampo Derxiæ filio in silva aggressit : ut pater ipse, cum filio in Laconia versatus, a latronibus interfectum sepeliverit. » Jac.

DXLV. Lemma : εἰς Ἀριστόνουν τὸν Χαιρεστράτου. — 1 τὴν ἐπὶ Cod.; ἀπὸ Casaubonus, quod probant Jac., Boiss. et Meinek. p. 147. — 2. « Εἰς Ῥαδάμανθον, ad piorum et beatorum sedes, ubi Rhadamanthus exercet imperium. Vid. *Pind. Ol. II*, 75-95, cum Bæckhii explic. p. 131. *Virgil. Æn. VI*, 540 :

Hic locus est, partes ubi se via findit in ambas :
Dextera, quæ Ditis magni sub menia tendit ;
Hæc iter Elysium nobis ; at læva malorum
Exercet penas, et ad impia Tartara mittit.

— 4 ἄλθο; Cod. Primus, ut videtur, Æschylus Plutonem ἀγροῦλαιον appellavit, ut alii ἀγῆσανδρον et πολυδέγμονα. » Jac.

DXLVI. Lemma : εἰς Ἀρίστανα πένθητα χίνας (sic) ἀγρεύοντα. — 1 κόρων ὁδολόν Cod. et vett. edd. Plan., recentiores ut editum. Est fundæ genus avibus petendis, præ-

sertim cornicibus (κορώναις). Grotius maluit *arcum*. — 2 χίνας Cod.; γήνας Plan. edd. vett., χίνας Steph. et Scaliger; κίχλας Aldina tertia, quam secutus est Grotius. Χίνας, in hac voce singulare, tuetur analogia syncoparum similium. — 3 παραστίχων Cod.; ἐκείνος Cod. et Plan., corr. Scaliger et Salmas. « Ut in ἦκα et δολίην, sic in participio quoque est clandestini et dolosi adventus significatio : *tacito clam pede* accedens, ut loquitur Tibullus I, el. 10, 34. » Jac. Qui olim οἶδεν ἐκείνος; proponebat, Grotium afferens, qui : *fallere norat aves*, quod ipsum etiam ολος significat. — 5 ἦχον (sic) Cod., recte Plan.

DXLVII. Lemma : εἰς κόρην παρθένον ἰσόψηρον. (De quo genere vide supra ad VI, ep. 321.) In marg. : εἰς τὴν Βιάωρος (sic) θυγατέρα παρθένον τελευτήσαντα. — 2 τύμβον Plan. « Πότμον ὀρεϊζόμενον, quos eum secundum naturæ leges et ordinem præcedere fas erat. » Jac. Boiss. : « Calculum institui, et, numerato nomine πότμον, literarum distichi unius cujusque summa est 7247. »

DXLVIII. Lemma : ἰσόψηρον· εἰς Ἀργεῖον τινὰ συγγενῆ Δικαιοτέλους· θυμαστόν. « Cippo insculptum erat Δαίμων Ἀργεῖος. Quærit viator, quis ille inter plures eo nomine viros fuerit. Respondet Echo. » Jac., assentiente Lennepio ad *Grot. p.* 238. Alii aliter de Δαίμων statuiebant; Echo intelligebat Grotius, qui v. 2 græcum genitivum ob metrum posuit. — 1 ἄρα Cod.; ἦ ῥα Plan. et vulgo. — 2 Δικαιοτέλους edd. aliquot Plan. « Codicis lectio utraque præferenda, ἄρα et Δικαιοτέλους. Nam cum ea scriptura est uniuscujusque distichi summa 7150. » B.

DXLIX. Lemma : ἰσόψηρον· εἰς Νικόβην τὴν ἀπολιθωθεῖσαν διὰ τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἶ τέκνα θάψαι. — 3 γόνον Cod. et Jac.; γόου Plan. « Hoc prætulī. Nam sic summæ utriusque distichi fere æquales sunt : prius valet 6824, alterum 6828. Forsan scripserat auctor λῆξει οὐδ' αἰῶνι γόου, numero arithmetico magis intentus quam poetico. Vel potius τὶ ἀλζόνα. » B. Hoc recte, et delendum esse δ' significavi.

DL. Lemma : εἰς Ἀνθία τὸν ναυηγόν, ὃν ἐκ θαλάσσης σωθέντα λύκοι ἀπέκτεινεν ἰσόψηρον. « Quum non reperim inter disticha numerorum paritatem, fere crediderim auctorem esse potius Leonidam Tarentinum quam Alexandrinum. Et id Tarentino tribuit Bruckius. Planudes Λεωνίδου tantum habet. » B. Quorum sententiam minime confirmat, sed improbare reddit ep. 289 Ἀντιπάτρου Μακεδόνος, id est haud dubie *Thesalonicensis* Tarentino Leonida posterioris. Ex illius enim epigrammate hoc fuisse expressum imitatione manifesta, non contra, omnes facile concedent. — 2 « Αἰνολυκον, eodem modo quo Theocritus αἰνολέοντα dixit horrendum leonem, *XXV*, 168. » Steph. — 4 ἔσχε; Plan.

DLI. Lemma : εἰς Παῦλον καὶ Λητώιον (sic) ἀδελφούς ἐν Βοσπορίῳ (ex v. 4) τελευτήσαντας. « In duos fratres, qui, dum viverent, arcta consuetudine juncti, simulque vita functi, in eodem tumulo conditi sunt, ubi Concordiæ aram consecrari debere existimat poeta. Similiter de fratribus Cascis *Anthol. latina IV*, 1 :

Quanta fuit mentis, tanta est concordia fati ;
Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit. »

Jac. — 1 λητώιος Cod.; Plan. habet alterum, de quo v. quæ disputat L. Dindorf. in *Thes. s. v.* — 2 κάκ Μοίρης Wakefieldus, coll. Theocr. I, 139. — 5 ἀπάνευθ' ἰδυνά-

σθην malit Jac. — 6 ξυνεπρεχέτην Plan. — 8 ἰδρύσθαι codd.

DLII. Lemma : εἰς Περικλέαν τὴν ἰδίαν μητέρα, κειμένην ἐν Βυζαντίῳ. In marg. siglis : ὥσαιον σημειώσαι. « Lemma procul dubio ductum ex ipsius Agathie codice. Eum Memnonie et Pericleæ filium fuisse matrisque tutela tertio ætatis anno privatum esse ex hoc tantum epigr. constat. » Jac. — 2. « Οὐ μὰ τὸν, vide ad ep. 112. » B. — 5 βροσπότη Cod., alterum Plan. — 6 τῆλε πάτριος Cod.; πάτρις Plan. — 10 στεαλάς Brunnck., quo non opus.

DLIII. Lemma : εἰς Ζωσίμην τινὰ δούλην. — 1. « Μόνω τῷ σώματι δούλη. Serva ap. Aristænetum II, 7 : μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σώματι κατεδουλώσῃ τὴν ψυχὴν; Ibi similia contuli p. 671, nou tamen memor Philemonis, cujus meminuit Aristænetus. Philemon enim, p. 410 Cler. :

Ἢ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

Theodoretus De provid. VIII, p. 267 : τὸ σῶμα γὰρ δουλος, ἀλλ' οὐ τὴν ψυχὴν ἐγενόμην. Eumathius IX, p. 349 : κἀν δουλεύω τῷ σώματι, κατ' οὐδὲν τῆς ψυχῆς ἐλυμνηάμην τὸ ἐλευθέριον. Xenophon Ephes. II, 4 : ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δ' ἀλευθέραν ἔχω. Ibi Locella. Seneca Epist. XLVII : *Servus est : sed fortasse liber animo.* » B. — 2. « Hoc ad liberum sepulcrum referendum est, quo domini bonos servos honorare solebant. Martialis I, 102, de servo Demetrio :

Ne tamen ad Stygias famulus descenderet umbras,
Errret implicitum quum scelerata lues,
Cavimus et domini jus ornare remissum ægro :
Manere dignus erat) convulsi meo.
Sensit deficiens sua premia, meque patronum
Dixit ad infernas liber iburus aquas.

Conf. Dioscoridae epigr. supra 178. » Jac.

DLIV. Lemma : εἰς Ἀγχιθέαν υἱὸν Ἀρχατέλους ὁ θυμωσέν. Appieta sigla ὥσαιον. — 2 τάρον, recte Jac. in Delectu p. 311, pro distinctione plena, quæ ex Brunckiana permanserat. — 3 αἱ αἱ Codex ubique, quare hanc varietatem negligo. — 4 Notissima ex Homero libertas constructionis. — 6 ἐπώνυσε Salmasius e Codice enotavit.

DLV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα σώζοντα καὶ φίλονδρον. Et in pagina versa : μήποτε ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Sic enim correxit Jac. quod legitur αὐτῇ. — 1 ἐσχατῶς Cod., alterum Plan. Strue παρὰ τὰ λίντα τῆς ἐσχ. μ. — 2. Scil. θεός. — 3. Ille Cod. in nova pagina : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν. Zeugma est in voce τοῖον et supplendum ἔδοσαν vel simile. — 5 ὥσαιον Cod., alterum Plan., apud quem hoc distichon novum est epigramma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. Sic Grotius. « Eidein cippo ac præcedentes versus insculptum fuisse existima, sed in diversa ejus parte. » Jac.

DLVI. Lemma : εἰς Σάτυρον τὸν μιμλόγον. « Id est μίμον. Ἦνῳ μιμολόγος est in epigr. Euhodi in Append. Plan. 155. In disticho autem Τίτυρος legitur, non Σάτυρος, quod doctrinæ, sed parum aptæ, ostentatori deberi puto, qui Τίτυρος nomen sibi interpretandum sumebat; v. schol. Theocr. III, 2, et Eust. II. p. 1214 : Τίτυρος γὰρ ὥσαιος οἱ Σάτυροι. » Jac.

DLVII. Lemma : εἰς Μαίην (Cod. μαῖην) τινὰ γυναῖκα

τρίανοντα καὶ τρεῖς χρόνους ζήσαν. — 1 Μαίης Plan., quod Codicis quoque ductus ostenderunt Paulsenio, non μαίης, quod viderant Salmas. et Jac. « Nomen forte fuit Μαρίη, quod depravatum in Μοῖη. » Brunnck. — 2. Quod Plutoni βέλος tribuitur, id ex poetica dicendi ratione videtur derivatum, qua mortales Apollinis Dianæve sagittis configi dicuntur. » Jac. — 3 ἤρπαξεν Cod. — 4. Texticem egregiam.

DLVIII. Lemma : εἰς Πουρίνον τὸν υἱὸν Ἀθηρίου τὸν σοφώτατον. Εὐρέθη δὲ ἐν Προύση. In cod. Jani Lascaris perperam tributum Callimacho, cujus epigramma præcedit in Plan. « Vide Blomfield. ad Callim. p. 168. » B. — 2 παππαῖω Cod., παππῶ Plan. — 3 παῖς Cod.; παῖς Plan., quod cum Brunnckio posuit Boiss. — 4. Grotius legebat Ἀγάθης. — 5 ἤδης ἄνθος ἑάσας Plan. — 8 ζῶων Plan. Perperam reddidit Grotius.

DLIX. Lemma : εἰς Ἀδριάβιον τινὰ, ἱατρὸν περίφημον. — 1. « Ἀκιστοσίη, eadem quæ Ἀκισώ, Æsculapii et Epionæ filia. Vide Suid. v. Ἠπίονη et Aristid. vol. I, p. 46, 3, quibus tanquam Ἠπίονης παῖδες ἐπ' ὧν μοι commemorantur Ὑγεία, Αἰγλή, Ἰασώ, Ἀκισώ, Πανάκεια. — 4. Μετὰ κείνον, hoc tanto viro extincto, quem par erat ante omnes alios hujus divæ viribus servari. » Jac.

DLX. Lemma : εἰς Ἀσόντιόν τινά ἐπὶ ξένῃς τελευτήσαντα, ἀπαινούμενον ἄνδρα. — 1 ξένους Plan., male. — 2 τῆς θάνης progr. Paris. et Salmas. e Codice. — 3 ἐλεφάντων Cod. — 7 ἐπλοο Cod. et planudeæ recentiores; vett. ἐπλετο, et sine var. loco alio ubi repetitur hoc epigramma.

DLXI. Lemma : Ἰουλ. ἀπὸ ὑπ' αὐτῶν αἰγυπτ. (et sic etiam in sequentibus) εἰς Κρατερὸν τὸν σοφιστὴν, νέον τελευτήσαντα. Cujus cathedra memoratur IX, ep. 661. — 3. « Ἀνιγοῖς, pro ἀνιγοῖς, ut ap. Oppian. Cynege. IV, 401 et Malliut. III, 188. » Bohl. — 4 δάκρυα Cod., alterum Plan.

DLXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Κρατερὸν θουαστὸν ὄλον τὸ ἐπίγραμμα. — 1 εἶτε (pro εἰ γε) in Codice esse videtur, quod etiam Salmas. enotavit. — 3. « *Te vident omnes loquebantur.* Nova laudandi ratio, cujus vim non penitus perspicio. Magnorum oratorum eloquentia tantum abest ut alios ad dicendum excitet, ut iis potius silentium imponere soleat. » Jac. Ex ultimo disticho apparere videtur Julianum ἐξώσαν dixisse de acclamationibus quas auditoribus admiratione expressit. — 4. Ὑμέτερος pro σός positum a recentibus aliquoties vidimus supra, ut V, ep. 293, 6. Jam in Theocriso observavit Jac., VIII, 75 :

Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὸν ἀμετέραν ἄδων εἰσπον.

DLXIII. Lemma : εἰς ζωγράφον τινὰ εὐνῆ, καλούμενον Χρυσόμαλλον. « Ineptissimum lemma. Erat homo ille pantomimus, qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta event præsecutorum hominum casus, ἀρχαίων μερόπων. » Brunnck. — 1 χρυσόμαλε Plan. « Σιγῆς τὸ χάλαρον, secundum homerivum τὸν γάλακτον ὕπνον ἱακύν. Ludere p. eta videtur in Χρυσέο μαλλον et χάλαρον. » Jac. — 3. « Νεύμασιν ἀρθόγγισι. Sunt multa conferenda in n. ta ad IX, ep. 505. » B.

DLXIV. Lemma : εἰς Λαοδίην τὴν Πριάμου θυγατέρα. « Maximus, Asiæ proconsul, quum Laodices, Priami

filiae, tumulum vetustate fere collapsum detexisset, instauravit eum et Laodicæ æneam statuum, alio quodam loco iacentem, ei imposuit. (Conf. Hecker. I, p. 78.) — 1. Laodiceam, post captam Trojam hostium violentiam fugientem, terra dehiscens hausit. Vid. Lycophr. 315, cum schol., et Quintum III, 544 seqq. » Jac. — 2 δῆλων Cod., i. e. δῆλον. — 3. Ἀνώστως χρόνος; HStephanus in Thes., per errorem ex Herodoto afferens, exponit « tempus non intellectum obrepens, ut dicitur, Obrepat non intellecta senectus. » Sed epitheton aliud hic desideres.

DLXV. Lemma : εἰς Θεοδότη; εἰκόνα. Grotius *Thermodyn*, calami lapsu, ut videtur. — 1. Quanquam verbum ex ipsa re facillime intelligitur et cum elegantia quadam omittitur, nescio tamen an Julianus interlocutorem fingere voluerit, intempestivas laudes exorsum interpellantem.

DLXVI. Lemma : εἰς τὸ τοῦ θανάτου ἀδελφον καὶ τὸ τοῦ βίου δυστέκμαρτον. — 1 εὐνήσια Cod., quod servant Jac., Boiss. — 2 ἀμφοτέραι; Cod., ai superscripto; ἀμφοτέρας Plan. « Durum est Terræ et Ilithyæ stadium trihui hominibus percurrendum. Malin :

Χαίρετον ἀμφοτέραι· ἦνυσσά τὸ στάδιον,

cum hiatu in cæsura. At in ejusmodi poetis non sine periculo sententiarum emendatio tentatur. » Jac. Qui mihi quidem indicasse videtur quod unice verum est. — 3 εἰμι Cod. et Plan., corr. Brunck.; νεύσσομαι Plan. Πῶθι pro ποῖ, cujus alia quoque exempla habentur. Ὑμᾶς pendet a μετέθην.

DLXVII. Lemma : εἰς Κανδαύλην, ὃν ἀπέκτεινεν ἡ γυνὴ διὰ τὸ γυνήν ὑπὸ Γύγου ὁραθῆναι. Ex celebri narratione Herodoti expressum, cujus confer præsertim cap. 11. — 5 ἦν ἄρα Cod. et Plan. : nam per errorem ap. Jac. in var. legi videtur ἦν δ' ἄρα, quod Paulsenium fugerit; nec ὁ enotavit Salmas. Cum Brunckio dedi γρῆν ἄρα ex Orpoei et Casauboni emendatione. Ipse Jac. : « Manifeste Agathias respexit formulam qua Herodotus I, 8, historiae de Candaulis stultitia auspicatur : γρῆν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, quam multi imitati sunt; v. ibi Wesseling. »

DLXVIII. Lemma : εἰς τινὰ κόρην ἐπαετῇ τελευτήσασαν. Θρηνῶδες διον καὶ παθητικὸν τὸ ἐπίγραμμα. In Plan. est ἀδελφόν. — 2 θάλειαν Cod. — 3 αἱ μοῖραι Cod.; ὡ μοῖραι Plan.; ἃ M. Salmasius. — 4 ἦγετε οὐδ' Cod., alterum Plan. — 7 μητρό; τε Plan. — 8 ταχομένων... φθιμένων Cod., alterum Plan.

DLXIX. Lemma : εἰς γυναῖκα τινὰ Θεσσαλὴν ἐν Βοσπορίῳ τελευτήσασαν. — 2 λεύση; Cod.; λεύσσης; Plan., corr. Brunck. — 5. Opportunissime mutata structura. Male Bothius v. 3, κάτθανεν οἱ παρὰ. « Herodianus Epim. p. 62 : κενήριον, τὸ κενωτάριον. Ibi nota. Scholia in Pind. Nem. IX, 30 : τὸ μὲν κενήριον τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνι φησὶν, ἀποκτεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάροις. Vide Nanz. ad Nonn. p. 223, et Cur. sec. p. 50. » B.

DLX. Lemma : εἰς Δουλικτίον τὸν ἀνδύπατον. Etiam in vet. edd. Planudeæ est ἀδέσποτον, sed in Ascens. et sequentibus *Nicarcho* tribuitur. « Scriptum in Dulcitiū, quem sub Constantio Consularem Æmiliæ fuisse apparet ex Cod. Theodos. p. 56. Eundem, ni fallor, commemorat Libanius Epist. XXIV, p. 11 : unde apparet cum

circa ann. 358 periisse, quo anno Nicomedia terræ motu eversa est. Vide Godofredum in Prosopograph. vol. VI, part. 2, p. 50. — 4. Σηκός, sepulcrum septo cinctum. » Jac.

DLXI. Lemma : εἰς Πλάτωνα τὸν κιθαριστὴν. — 1 τίς ποτε Plan. — 3. « Similiter Julianus Epist. XXXIV, p. 406, D : τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν εἰσινεῖ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδείας; ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπυρεῖται : quod cum similibus ductum ex Plat. Leg. III, p. 585, C. » Jac.

DLXXII. Lemma : εἰς ἄνδρα καὶ γυναῖκα μοιχευομένους, οὓς ἡ ὁρφή πεσοῦσα κατέκτεινε. — 3 ἀλλαντίνης; δὲ Cod., maire. — 5. « Sic Agathias IX, ep. 152, equum durateum appellat δουρατείαν παγίδα, quia equi ope Trojani oppressi et civitas tanquam laqueo capta est. Eiv ἐνι, juncti. » Jac.

DLXXIII. Lemma : εἰς Χειρέδιον τὸν ῥήτορα ἐν Ἀθήναις. — 2. « Τῇ; προτέρῃ; θεκάδος. Eadem laude oratorem ornat Lucianus Scythia c. 10 : παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμις τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἐν. Antiquorum igitur oratorum laudem æmulatus esse dicitur Chireddius; nam ἡ προτέρῃ δεκάς comprehendit eos, quos Aristarchus et Aristophanes grammatici, reliquis exclusis, in κανὼνα redegerant. Insequenti tempore inter recentiores oratores denovo dilectus est factus et novus canon institutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti sunt. Hujus alterius δεκάδος mentionem fecit Suidas v. Νικόστρατος : ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κρητίσιν ἐπιτευτέρους δέκα ῥήτορσιν. » Jac. Sed videndus ad eum locum Bernhardus p. 990 seq. — 4. « Plan. et apogr. Par. οὐδ' ὅσον. » B.

DLXXIV. Lemma : εἰς Ἀγαθόνικον τὸν δικολέκτην. Et in nova pagina versu 5 incipiente : εἰς Ἀγαθόνικον δι (sic) νεώτερον νόμου μελέτην ποιούμενον. — 1. « Sic Agathias jure dicundo occupatus V, ep. 292, de se : ἀλλὰ με θεσμοὶ εἰργουσι τηλοῦ. — 4. Νομίμη ῥηλικίς ambigue dictum, et de ætate qua per leges petere licebat honores et magistratus, et de ætate morti matura. » Jac. Est prius. — 6 τὸν θιάσου Cod.; οὐ θ. Plan. — 7. Γῶφ, conf. ep. 561, 4. — 8 τὸν λαγ. Cod., apogr. Par. et Wecheli planudea, Jac.; τὸν λαγ. Plan., Brunck., Boiss. — 10. « Sententiam illustrat Car. Hoffmann. Diss. de tragicis Græc. p. 28. » B. Βιότου ἀντιπροσύννη : in vita enim *urgētia circumstant villa undique, nec resurgere aut in dispectum veri attollere oculos sinunt, sed mersos et in cupiditalibus infixos premunt*, Seneca De brev. vitæ c. 3. Jac.

DLXXV. Lemma : εἰς Ῥόδην τὴν γυναῖκα Γεμέλλου τὴν Τυρίαν ἐν Βυζαντίῳ τελευτήσασαν. — 1 Ῥοδούς Grotius, siquidem scripsit *Rhodo*. — 3 αὐτὴ Cod. « Plan. et apogr. Par. αὐτὴ, quod prætuli vulgatæ αὐτῇ. » B. Sed in græcis ejus nihil mutatum. — 4. « Gemellus juris Romani professor fuisse videtur. Certe verba vix aliter quam de Antecessore accipi possunt. » Jac. — 5 γρηός Codex. Κύκλα, sc. ἡλίου, de annis.

DLXXVI. Lemma : εἰς Πύρρωνα τὸν φιλόσοφον· ἀμοιβᾶτον. Et in marg. : Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάτων εἰς Πύρρων (sic) φιλόσοφον τὸν Ἀναξάρχου ὁμιλητήν. — 1 κάτθανεν Cod., alterum Plan. — 2 ἐπέχη Cod.; ἐπέχω Plan. « Conf. Lucian. Vitt. auct. c. 27. Inter vitam mortemque nihil interosse dicebat Pyrrho, cujus de hac re dictum laudat Stobæus Flor. CXXI, 28 : Πύρρων ἔλεγε μὴδὲν διαφέρειν

ζῆν ἢ τεθνήσκειν. Καὶ τις ἐρη πρὸς αὐτόν· Τί οὖν σὺ οὐκ ἀπο-
νήσκεις; » Ὁ δὲ, « ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει. » *Jac.* Qui
sic paraphrazet postrema epigrammatis : μάτην ἐπέχεις· ὁ
τάρος γὰρ ὄντως σε τεθνησκάναι δείξας, τῇ περὶ τῶν τοιούτων
σκέψει τέλος ἐπέθηκεν.

DLXXVII. Lemma : εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον ἐν
τριόδῳ κείμενον. Legitur etiam supra in margine epigram-
matis 315. In Plan. est ἀδελφόν. — 2 τύχη Cod. hoc loco,
altero τύχη, superposito οἱ. Plan. τύχοι. — 3 πάντ' ἐπεὶ
τίμων Cod. priore loco, recte hic. Deinde καλέουσιν
priore loco et Plan. (quem sequitur Grotius), sed πατέ-
ουσιν recepit *Jac.* quod hic in Cod. legitur. Salmasius :
« πατέουσιν, ita membranæ, in quibus tamen videtur
aliud quid fuisse quam πατέουσιν. Et fortasse, καλέουσιν. »
Quæ animadversio ex comparatione alterius loci potius
quam ex incertis ductibus aut correctione Codicis fluxisse
videatur, de qua re nihil Paulssen. Ceterum conf. dicta
ad extremum epigr. capitis. Hoc distichon supra a corre-
ctore additum erat.

DLXXVIII. Lemma : εἰς Πανοπέα τὸν λεοντορόνον καὶ
περδελιοκτόνον, ὑπὸ σκορπίου δηγθέντα καὶ τελευτήσαντα.
Conf. ep. 172. — 5 σίγυννα codex Reg. Planud. ap.
Brunck. — 6. Conf. ep. 338, 5; ep. 546, 6.

DLXXIX. Lemma : εἰς Πέτρον ῥήτορα ἀπὸ τίγους πε-
σόντα καὶ τελευτήσαντα. Dubitandum esse non videtur
quin intelligendus sit ille celeberrimus sub Justiniano
Petrus Patricius, orator et scriptor, qui post legationem
ad Chosroen regi anno 562 εἰς τὸ Βυζαντινὸν ἀνιχόμενος
οὐ πολλῶ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον (Menander Protect.
fragm. 13), quoniam modo, ex hoc epigrammate apparet,
quo non est usus Niebuhrius in egregiis prolegomenis de
vita et scriptis Petri, ap. Müllerum Histor. Gr. fragm.
vol. IV, p. 181 seqq. — 1. Αἰὶ γελώσαν. Joannes Lydus
ap. Niebuhr. : πρῶδ' ἐστὶ καὶ μελίγως, ἀλλ' οὐκ εὐχερής.....
χαίρω αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλευθέρος (ἐλευθέριος; ?), καὶ
τύσου καὶ κορύξης ἐκτός, ἀσπίδος τε καὶ κοινός. Procop.
ibidem : πρῶτος γὰρ ἦν καὶ ὡς ἥμισυ ὑβρίζειν εἰδώς. —
« 5 Ὅσον ἤρασας, quantum satis erat ad res suas ordinan-
das. Sequentium sententia : ejusmodi mortem qui sævam
vocaverint, falluntur; naturalis potius mors præ ea sæva
putanda est. » *Jac.*

DLXXX. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ λησῶν πεφονευμένον καὶ
ὑπ' αὐτῶν θαντόμενον. « Conf. ad ep. 310. » *B.* In Plan.
male cum sequenti epigr. junctum. — 1 οὐποτε με Cod.,
non οὐποτ' ἐμέ.

DLXXXI. Lemma : ὁμοῖον τῷ προτέρῳ.

DLXXXII. Lemma : εἰς ναυηγόν τινὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης
ἐκθρασθέντα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. — 3 σε δάμασαν
Cod.; σ' ἐδάμασαν Plan., corr. Stephanus. — 4 ἐξεκύλισσε
Cod., alterum in plerisque edd. Plan.

DLXXXIII. Lemma : ἐπὶ νεκροτοκίᾳ· εἰς γυναῖκα τίχτου-
σαν, ἥς τὸ ἔμβρυον θανὸν ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν τῇ γαστρὶ κα-
τείχεται, ἕως ἂν καὶ αὕτη τετελεύτησεν. — 1 Ἀθάλα Jacob-
sius; edebatur ἀθαλα. — 4. Γαστρί δυσκόλῳ nunc recte
interpretari videtur ἐν τῷ δυστήνῳ τῆς γαστρός κόλπῳ,
olim annotans : « Epitheton vitiosam uteri structuram
significat. » — 5 ἐξότε Cod. et optimus Planudeus ap.
Brunck.; ἐξότου pleræque Plan. — 6. Ἀπορητοὶ ἐπιτίδες,
ut XII. ep. 145, 2, quæ alibi sunt ἀήνητοι, κεναί. —
7 ἀντὶ δὲ κοινός Cod., « sed de temere a librario insertum,

ut supra ep. 469, 1, et alibi passim. Τελέθει Cod. et ille
Planudeus Brunckii; editiones præter unam Ald. τελέθει,
[quod exprimit Grotius; et potest ambigi utrum scripse-
rit Agathias]. In verbis κοῦρη γαστήρ respicitur solem-
nis acclamatio : *Sit tibi terra levis!* Mater extinctum
infantem in utero gerens ejus sepulcrum dici poterat, ut
Thyestes ap. Sidonium Apoll. c. IX, p. 109,

Fratris crimine qui miser voracis
Vivum pignoribus fuit sepulcrum.

Comparandum inprimis epitaphium puerperæ in Append.
ep. 384, v. 9, 10. » *Jac.* — 8 αὐτὴ ἀπογρ. Par et Plan.

DLXXXIV. Lemma : εἰς τινὰ ναυαγῆσαντα καὶ ὑπὸ ναυ-
τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης νεκρὸν ἀναληφθέντα καὶ τάρου εὐμοιρή-
σαντα (εὐμυρ. Cod.). — 1. Σήματι γῶσαι etiam ep. 591, 3,
et ap. Eurip. Or. 1585 : δάμαρτος νέκυν ὅπως γῶσω τάρω.
— 3 βέζει Cod. — 4 τοῖων ἀντ. Plan. « Si τούτων verum
est, naufragus videri debet digitum intendere in illud,
quo ipse mactatus fuerat, beneficium. » *Jac.* Et est ve-
rissimum; debile τοῖων.

DLXXXV. Lemma : εἰς Μύδωνα (sic) τινὰ ἀνέα, ὃν
σὺν τῇ ἰδίᾳ νηὶ καύσαντες ἐθαψαν. Conferendum ep. 381 et
infra 635. — 1 ἤλθε Cod. Ἀθρόσταλος; sua ipsius cymba,
non Charontis, usus. — 6. Συλλήξας, ut de nave ep.
381, 2 : κοινὰ (cum domino) λαχούσα τελη. — 7 πέλε Plan.
— 8 μύδων Cod., alterum Plan.

DLXXXVI. Lemma : εἰς τινὰ ἔμπορον φιλονεκρῆα ναυα-
γῆσαντα. — 3. « Propertius III, el. 5, 70 :

Viveret ante suos dulcis conviva Penates,
Pauper, at in terra, nil ubi flere potest.

Terræ et agriculturæ bona cum navigationis periculis
elegantè comparata habes in Anthol. latina III, 62, et
ap. Libanium vol. IV, p. 592 seqq. » *Jac.*

DLXXXVII. Lemma : εἰς Πάμφιλον φιλόσοφον ἐν ναυα-
γίῳ τελευτήσαντα. Et in nova pagina : εἰς Πάμφιλον ναυη-
γόν. In marg. sigla : σημείωσαι. Inter Pamphilos philoso-
phum memorat Suidas. — 2. « Θάκος Πλούτωνος hic nihil
aliud est nisi sepulcrum, quod Ἄδης, Ἄδου οἶκος vocari
docte exponit Huschkius Analect. crit. p. 124 seqq. —
3. Non adversæ fortunæ bono tribuendum, quod in maris
fluctibus periisti, sed potius eam ob causam tibi evenit,
ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus quas quisque
deorum in sortitione accepit) sis ornamento. » *Jac.*

DLXXXVIII. Lemma : εἰς Δαμόχαιον τὸν γραμματικόν
τὸν Κῶν, τὸν φίλον καὶ μαθητὴν Ἀγαθίου. In Plan. bis le-
gitur. — 1 ὑπεδύσατο γαῖαν Plan. priore loco. — 3 κρου-
ματικῆς corrigebat Casaub., frustra. Multi grammatici
hanc professionem cum poesi jungebant, ut hic Damocha-
ris, cujus carmina quædam supersunt.

DLXXXIX. Lemma : εἰς Εὐστόργιον τὸν Ἀντιοχέα, νόμοις
Ῥωμαίοις διαπρέποντα. — 1 sic Plan.; ἀπαγγεῖλει λείας
(superposito εσ ultimæ syllabæ) Cod. — 2. Κροσταλῆς,
« non ejus fontis qui apud antiquiores poetas celebraba-
tur, sed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnasso
erumpebat; quod docuit Casaubonus ad Scriptt. hist.
Aug. t. I, p. 21 et 324. » *Jac.* — 8. Letronnius *Lettres
d'un antiquaire à un artiste*, p. 251 : « L'usage or-
dinaire étoit de sculpter sur le monument les armes
du défunt, les ustensiles de sa profession, le sujet de

sa mort ou son image, soit en pied, soit en buste. Mais on ne peut plus douter que ces mêmes représentations ne fussent fréquemment peintes et non sculptées sur la tombe. Pour tous ces genres d'ornements, la peinture était souvent substituée à la sculpture. Par là s'explique l'expression d'Agathias, ὄνομα καὶ γραφίδων χρώματα, c'est-à-dire : son nom gravé et sa figure peinte sur le tombeau. »

DXC. Lemma : εἰς Ἰωάννην τὸν γαυθρὸν Εὐρημίας, γυναικὸς Ἰουστίνου. In marg. sigla : σημειώσαι. « Lemma falsum est. Justinus enim ex Euphemia conjugē prolem nullam suscepit. Joannes autem, de quo hic agitur, Hypatii, imperatoris Anastasii fratris, fuit nepos et uxorem duxit Praejertam Vigilantiae, Justiniani Imp. sororis, filiam, quae Vigilantia hic ἀνάσσει nomine designatur. » Brunck. Confer Cangium Famil. Byz. p. 86. Boiss. — 3 βίου Cod., sed recte Plan.

DXCI. Lemma : εἰς Ὑπάτιον τὸν ἀνεψιὸν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως. « Hypatius erat Magnae, Anastasii Imp. sororis, filius; v. Ducang. l. c. p. 87. Justiniani jussu capite multatus est, et cadaver in mare projectum. (Vide sequens epigr., cum lemmate.) Argutum epigramma, quo laudatur Hypatius absque pessimi imperatoris invidia. Ex sequenti carmine apparet, Justinianum, postquam deferbuit ira, cenotaphii honorem Manibus concessisse, quod factum putida adulatione extollit Julianus. » Brunck. — 3. Χώσσι σήματι, v. ad ep. 584, 1. — 4. « Hypatius quum affectavisset imperium, a Belisario victus, jussu Justiniani strangulatus fuit in carcere et in mare projectus. Vide epigr. seq. et Lebeavii Hist. Inf. Imperii lib. XL1, 68. » Boiss. Et Gibbonum t. VII, p. 70 ed. Bas. Jac.

DXCII. « In Cod. nomen non adscriptum. Quum autem proximo epigrammati additum sit lemma : τοῦ αὐτοῦ Ἀγαθίου, nostrum quoque epigr. a lemmatis auctore pro Agathiae poematio habitum fuisse existimabam : quam rerte, non dixerim. » Jac. Boiss. : « Est anonymum in Codice. Reiskius ac Brunckius Juliani nomen inscripserunt, non sine probabilitate. Agathiae tribuit Jacobsius, sed infirmo argumento, quod ipse serius intellexit. » Lemma in Codice, cum praecedente ut videtur coherens, tale est : οὗτος ὁ ταλαίπωρος παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπεσπάρχη ἐν ποιγῆνῃ (sic) ἦν δὲ ἀνεψιὸς Ἀναστασίου τοῦ πρώην βασιλεύσαντος· τούτων ἔστειφεν ὁ ὄμιλος καὶ μὴ βουλόμενον ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, καὶ διὰ τοῦτο ταῦτ' ἐπαθεν. His adscripta nota : ἐβρίχη δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπὸ προτάξεως Ἰουστινιανοῦ καὶ ταχὺ οὐκ ἔτυχεν. » Putidam Juliani adulationem, quam in hoc epigr. reprehendit Brunckius, equidem non agnosco, sed eum potius sublaudentis specie Justinianum irridere puto, qui cenotaphium extruxerit ei, quem prius ipse trucidari et fluctibus committi jussisset. » Jac. — 1 πολυφλοίσβοιο Salmasius et Brunck., quod perprobabile. — 2 καὶ ὑφαμένους Salmas.; in Cod. καλυψάμενος, sed i superposito literis νο. — 5 δείγμα Salmas. et Dorvillius; δέμα Cod.

DXCIII. Lemma : εἰς Εὐγενίαν (sic) τινὰ θαυμασίαν καὶ σοφὴν γυναῖκα ἣν δὲ αὐτὴ (vel αὐτὴ) ἀδελφὴ Ἀγαθίου τοῦ αὐτοῦ Ἀγαθίου σχολαστικοῦ. Fortasse haec verba nihil aliud significant, nisi ejusdem Agathiae epigramma esse, cujus Eugenia soror fuerit. » Jac. Rem simillinam supra habes in lemmatis Meleagreorum 418 seqq. Conf. et lemma 596, 604, alia. — 1 ἀγλατή Plan., cetera dorice. — 2. « Juris civilis peritia in femina mirationem faceret, nisi constaret quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide Gibbonum t. III,

p. 38 seqq. » Jac. — 4 Παρία malit Jac. Homericis vocis sono fortasse inerat aliquid augustius.

DXCIV. Lemma : εἰς τινὰ Θεόδωρον, σοφὸν ἄδρα καὶ θαυμαστὸν, ὃς τὸ ἐπίγραμμα λέγει. Brodaeus esse poetam illum statuit de quo Suidas : Θεόδωρος ποιητής, ὃς ἔγραψε δίεφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν. Sed de grammatice loqui videtur Julianus qui veterum poetarum carmina colligebat, « vitas eorum enarrabat et opera recensabat. » Jac. — 1 οὐδ' ἐν τύμβῳ Plan. — 2 ἐν βίβλ. Plan. — 4 νοερὸν μόχθον malebat Brunck.

DXCV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Θεόδωρον. In Plan. est ἀδελφόν, in optimo tamen Brunckii *Juliano* inscriptum. — 3 ἐμπνεῖν Plan., quod nunc dedit Jac., in Palat. secutus Brunckium, qui ἀμπνεῖν. Codex ἀποπνεῖν. « Color est ut ap. Polybium VI, 41 : καὶ γὰρ συντηξήθη καὶ συνήχασσε καὶ συγκατελύθη τὰ Θηβαίων ἔργα τῷ Ἐπαμεινώνδου βίῳ προφανῶς. » Jac.

DXCVI. Lemma : Ἀγ. σχολαστικοῦ ἐπὶ Θεοδότῳ τῷ γαμβρῷ ἐπ' ἐχθρᾷ τετελευτηκότῃ τῆς βίαις γαμετῆς τοῦ αὐτοῦ (sic, sed abest τοῦ αὐτοῦ in eodem lemmate ap. Plan.). Et in marg. hoc lemma, sed cancellatum : εἰς Εὐγενίαν τινὰ γυναῖκα Θεοδότου μαχεσαμένην μετὰ τοῦ λείου ἀνδρὸς καὶ πρὶν διαλυθῆναι τελευτήσασαν. « Haec autem est Eugenia soror Agathiae, de qua ep. 593. » Salmas. Theodotus loquitur. — 1 οὔτε μ' Cod., non οὐτ' ἡμ'. « Πύματον δρόμον, per extrema haec vitae spatia, quorum meta apud inferos posita est. » Jac. — 3. Φθόνος, scil. θεῶν vel fati. — 5 χρηπίδα Cod.

DXCVII. Lemma : Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάτων Αἰγύπτου εἰς Καλλιόπην τινὰ εὐφρωνν γυναῖκα καὶ εὐμουςον. — 2 θηλυτέροις Plan. « Μούνη *eximie* significat, quandoquidem illa sola canoros ex pectore sonos deducere, sola canere videbatur. » Jac. Si verum est, ut credimus, αὐδῆς θηλυτέρης, capiendum est ὅρος de forti et pleno sono vocis, ut Hesychius explicat σκληρὰν φωνήν. Etiam sequenti ep. βῆ φωνῆς in Calliope celebratur. — 2 θηλυτέροις Plan., quod praetulit Brunck.

DXCVIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Καλλιόπην τὴν τραχυδόν. — 1 οὐτὶ φύσις Plan. Conf. ep. 586, 1. — 4 φυγῇ Καλλιόπην συγκατέλυσεν; Brunck. ex inutili conjectura Reiskii.

DXCIX. Lemma : εἰς Καλὴν τινὰ γυναῖκα εὐπρόσωπον καὶ σώφρονα. — 3 παρὶν Cod. — 5 ἐξήρπασεν Plan. Confer ep. 328.

DC. Lemma : εἰς Ἀναστασίαν νέαν, τελευτήσασαν ἐκκαιδεκέτιν. In Plan. *Paulo Silentiario* inscriptum. — 1 εἰχέ σε παστά; Plan., recte probatum Jacobsio, qui in Palatina Brunckium deserere non debebat, Codicis scripturam εἰλέ σε recipiens, etiam Boissonadio intactam. — 6 ἐκκαίδ. Cod.

DCI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ἀναστασίαν. In Plan. *Eratostheni* tribuitur. Recte Jacobsius : « Equidem Juliani esse carmen vix puto, sed imitatoris cujusdam, ejusque minime boni. » — 1, 2. Χεῖμα, tempestas ab inferis exorta, sive hiems apud inferos, est subiectum orationis. — 3 καὶ σε Plan.

DCII. Lemma : εἰς Εὐστάθιον τινὰ νέον, πεντεκαίδεκέτην τελευτήσαντα ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐσταθίου ἀπὸ ὑπάρχων τοῦ μεγάλου (Μεγάλου Salmas.). — 2 οὕς τι Cod. — 7. Eustathius erat imperatoris nepos.

DCIII. Lemma : εἰς Ἰωάννην τινὰ τὸν νέον καὶ ἀτελῆ τελευταίαντα. « Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitæ ereptum esse demonstrat. — 2. Sic de puero in Anthol. latina IV, 308 :

Vicisti priscos longæva ætate parentes,
Annis parve quidem, sed gravitate senex.

In mentem venit et illud Itali poetæ, Lauræ suæ dicentis esse *sotto capei biondi canula mente*. » Jac. Eadem hyperbola in ep. sequente, v. 6. Conf. not. ad VIII, ep. 152. Boiss. — 3 δ' om. Plan. ante ἀπίπ. Edit. Flor. ἀπεστύφλιζε.

DCIV. Lemma : εἰς κόρην τινὰ Μακεδονίαν δωδεκῆτιν τελευταίαντα. ἦν δὲ θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Παύλου ἡ Μακεδονία. Lemma Plan. : ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ. « Carmen, ceteroqui non invenustum, nihil habet paterni affectus. » Brunk. — 3 ἀμπλαχίαι: Cod., alterum Plan. Conf. ep. 574, 9 seq. Ἐλευθώ, Ilithyia. — 5 versus sic pessime corruptus in Plan. :

δωδεκῆτιν γὰρ ἀρούρα Μακτρονική σε καλύπτει.

DCV. Lemma : εἰς Ῥοδὸν τὴν γυναῖκα Διοφάνους (sine accentu Cod.) νέαν τελευταίαντα, τωσαστικῶς. Carmini non inest nomen mariti ἀστόργου, haud dubie ex veteri fonte haustum. Si ἀδέσποτον esset epigramma, de cippo petitum videri posset hoc testimonium immortalis odii. Tritum illud : *Oh ! comme elle est bien Pour son repos et pour le mien*. — 3. « Γλυκερὸς πόσις, appellatio velut ex ore inorientis feminae accepta. » Boiss.

DCVI. Lemma : εἰς Θεόδωρον, εὐσεβῆ ἄνδρα. — 1. « Επειμένος dictum ad Homeri imitationem II. A, 149 : ὦ μοι ἀναϊδείην ἐπειμένε » H, 164 : ἐπειμένοι ἀλκήν. » Opsopæus. — 3 κρείσσονι Plan.

DCVII. Lemma : εἰς Ψῶλαν τὴν γραῦν πάντα καταργούσαν καὶ οὕτω τελευταίαντα. — 1. Ψῶλῳ Cod., sed α superposito. Ψῶλῳ quod in Palat. legebatur, in nostro exemplo mutavit Jac. — 3 ἄλλου. Cod. — 4 εὐραμένη Plan. Sequens distichon nihil est nisi hujus distichi variatio sive λίσσευσις alia : distichorum alterum utrum editurus erat Palladas, non ambo. Nisi forte distichon alterum superest ex novo in anum illam epigrammate vel Palladæ vel æmuli. — 6. « Ὡς ἀπεκρμάτισε, numis ad ultimum usque absumptis. In hoc verbo, ut in multis aliis, ἀπὸ finem alicui rei impositum esse significat. » Jac.

DCVIII. Lemma : εἰς Μενίππην πενθοῦσαν τὸν ἴδιον υἱὸν καὶ σὺν αὐτῷ ὑνέκρουσαν. Comparandum ep. 644 Bianoris de Clearistæ matris obitu sinuillimo.

DCIX. Lemma : εἰς τάφον τινὸς Ἀττικοῦ, ζώντος ἑαυτοῦ κατασκευάσαντος. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 172. » B. « Atticum episcopum ex-Sozomeno memorat Suidas v. Ἀττικό:, cumque vitæ suæ finem præsensisse narrat Socrates Hist. VII, 26. Obiit ille satis diu ante Paulum, anno 425 : quo argumento minime infirmaretur Valesii sententia episcopum dici, si aliunde probabilitatis aliquid accederet. — 1 πανηγρέμις Cod., corr. Salmas. — 4. Porsonus Advers. p. 276 corrigat : μίμναι ὑπ' ἡλίῳ, sed diu, precor, in superis maneat ille sapientia sol, comparans Eur. Alc. 148, 397. Mihi vulgata eundem sensum videtur efficere. » Jac.

DCX. Lemma : εἰς νυμφίον καὶ νόμφην, οὗς ὁ θάλαμος περὶ μετὰ καὶ ἐτέρων καὶ ἀπέκτεινεν. — 1. « Ἦρπασεν, ex veteri consuetudine, ob quam Hymen a Catullo LXI, 5, virginem ad virum rapere dicitur. Festus : *Rupi simulatur virgo e gremio matris... quum ad virum trahitur*. [Lusum in voce ἤρπασε scite immutavit Grotius.] — 2 τερπομένων Plan. [Salmas. τερπομένων e Cod. enotavit.] — 4 νεκρῶν Cod. et Plan., correxit Brunkius, ex analogia vocabulorum ἀνδρῶν, παρθενῶν, νυμφῶν etc. — 5. Origo nominum respicitur. Eurip. Bacch. 367 : Ἠερθεὺς δ' ὄπως μὴ πένθος εἰσώσει δόμοις. — 6. Soph. Œd. T. 30 : ᾄδης στεναγμοῖς καὶ γόοις κλοιστίζεται. » Jac.

DCXI. Lemma : εἰς περθέον τινὰ Ἑλένην σὺν τῷ ἀδελφῷ θανοῦσαν. Idem argumentum Parmenionis epigrammatum 183, 184, unde suum expressit Eutolmius.

DCXII. Lemma : εἰς Ἰωάνναν (sic) τὴν μουσικὴν καὶ κισσερῶδον. — 2. Φαρίη (urbs), Alexandria. — 3. « De nomine τερτίσματι v. not. ad Zachar. Mityl. p. 431. » B. Ante hunc versum in Codice est exiguum spatium et nota in marg. : ζητεῖ ἀρμόζει καὶ εἰς ἄνδρα Ἰωάννην καὶ εἰς γυναῖκα. — 4 Ἰωάννη Plan.; Ἰωάννη (ultima literæ superposito ας) Cod.; Ἰωάννη Brunk. Conf. Moschi Epitaph. Bionis II et 66. — 5 ἔθικεν Cod., sed α superposito.

DCXIII. Lemma : Δ. ἐπισκόπου Ἀμησοῦ (Ἀμσοῦ) ἐπὶ Διογένη ἀδελφῷ παιδὶ τελευταίαντα. In marg. aliud lemma, cancellatum : τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ἐπισκόπου ἐστὶν τῆς Ποντικῆς Ἀμησοῦ εἰς Διογένη τὸν ἴδιον ἀνέψιον (sic). — 6. « Tumulum in sancto loco, prope templum, fuisse puta. Ductus color ex ethnicorum poetarum locutionibus, qui beatorum χοραστασίαις in Elysiis campis celebrant. » Jac.

DCXIV. Lemma : εἰς Ἑλλανίδα καὶ Λαμαῖν τὰς Λεσβίας, ὧν ὁ Πάγης ἐσάσθει τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἀπέκτεινεν αὐτὴς δ' ὑπ' ἐκείνων πάλιν ὁ Πάγης περὶνευται. Præterea superscriptum in Codice : ἐπὶ Ἑλλανίδι καὶ Λαμαῖν ταῖς Μυτιληναῖαις γυναῖξιν. « Quæ mulieres, quum patria a Pachete Atheniensi graviter vexata, maritis interfectis, ab illo ad amorem sollicitarentur, itinere Athenas suscepto Pachetis supplicium a populo Atheniensi impetrarunt. Expeditio Atheniensium in Lesbum facta est olymp. 88 anno 2, quinto anno belli Peloponnesiaci. Ad historiam hujus fidem aliquid facere videri potest quod narrat Aristoteles Polit. V, c. 4, bellum illud Mytilenæorum adversus Athenienses a mulieribus ἐπιχώροις originem cepisse. Sed recte Reiskius ex Milesiarum fabularum scriptore aliquo petitam esse censet. Minus certum quod idem suspicatur, hoc carmen ex Agathiæ *Daphniacis* deproptum esse. — 2. Φέγγα, illustrissimæ, ut ep. 373 : δισσὰ φᾶν, Μύλητε, etc. — 4 μυτλ. Cod., non μυτλ. — 5 τὰν κοῦραν Cod., corr. Brunk.; τὰν κοῦραιν Salmas. Κοῦραι hoc loco de nuptis dictum. — 6 ἔκτανε τήνας; Codex. Revocata syllaba quæ excidit et metrum et sententiam restitui : *existimans se illis hoc modo politurum esse*. Male Brunkius καὶ τήνας εἰλε βησέμενος. — 8. *Mopsopia*, montosa Atticæ regio, solumque, quod multi tradunt, λεπτόν καὶ ἀραιόν. » Jac. In marg. Codicis scriptum : ζητεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπιγράμματος, ὅτι δυσληπτός ἐστι καὶ ἱστορίας ἔχεται. — 10 μισσα μὲν Cod., corr. Reisk. Etiam ὁλοᾶν scribendum videtur. — 12 δ' αὐτῶι Cod., corr. Salmas. — 13 ἐπὶ πόσις ἅμα Cod., a correctore quidem, ut testatur Pauls., quum prima manus recte posuisset ποτὶ σᾶμα, ut emendavit Salmas. — 14 κλεινὰς Cod.

DCXV. Lemma : εἰς Μουσικὸν τὸν Εὐρόλοπον υἱὸν Διο-

genes Laert. i roem. § 4 : τοῦτον τελευτῆσαι Φαληροῖ καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφαι τὸδε τὸ ἐλεγίον· Εὐμὸλπου κτλ. Conf. Pausan. I, 25, 6. Ad *Peplym* refert hoc et sequens epigr. Schneidewin. p. 43 « Gallice vertit et illustrat Dacier. Hist. Acad. Inscr. t. XLVII, p. 301. » B. — 2 sic Plan., quem sequuntur Brunck. et Boiss.; μουσαιων (sic) ἐθιμένων Codex, o posito super utroque ω. De vulgari scriptura Jac. : « Ingratum asyndeton, quod leni mutatione admissa mutataque distinctione mollire conatus sum. Ceterum inter syllabas on et ou in Codice minimum interest. » Gentivus Μουσαίου ἐθιμένου etiam in Diogene Cobeti legitur, fortasse ex libris, epigrammate ita distincto :

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας,
Μουσαίου φθιμένου σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

DCXVI. Lemma : ὁμοίως (item ἀδέσποτον) εἰς Αἴνον (sic) τὸν υἱὸν Μούσης τῆς Οὐρανίας. Diogenes Laert. proem. § 4 : τὸν Αἴνον τελευτῆσαι ἐν Εὐβοίᾳ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφαι· Ὁ δὲ vel Ἠ δὲ Αἴνον κτλ. « Gallice conversum et illustratum ab eodem ibid. p. 289. » B. — 1 ὥς Cod. et Diogenis libri quidam; ἤδε Plan., et sic in Diog. edidit Cobet., quod haud dubie verum. — 2 εὐστέραν Plan., Hesiodus fragm. 94 (al. 97) :

Οὐρανία δ' ἄρ' ἔπικτε Αἴνον πολυύρατον υἱόν.

DCXVII. Lemma : ὁμοίως εἰς Ὀρρία τὴν Θρᾷκα. Diog. L. proem. § 5 : τοῦτον ὁ μὲν μῦθος ὑπὸ γυναικῶν ἀπολέσθαι φησί· τὸ δ' ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας ἐπιγράμμα, κεραυνωθῆναι αὐτὸν, λέγον οὕτως· Θρῆϊκα κτλ. « Gallice conversum et illustratum ab eodem ibid. p. 300. » B. — 2. Pausanias IX, 30 : εἰσι δὲ οἱ εἴσι κεραυνωθέντι ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτήν· Ὀρρεῖ κεραυνωθῆναι δὲ αὐτὸν τῶν λόγων εἵνεκα, ὧν ἐδίδασκεν ἐν τοῖς μυστηρίοις οὐ πρότερον ἀκηκοότας ἀνθρώπους. Conf. Hyginum Poet. Astron. II, 7.

DCXVIII. Lemma : ὁμοίως εἰς Κλεόβουλον τὸν Αἰνίδιον. Habet Diog. L. I, 93.

DCXIX. Lemma : ὁμοίως εἰς Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον. Diog. L. I, 96 : Κορίνθιοι ἐπὶ τι νεοτάριον ἐπέγραψαν αὐτῷ τὸδε· Πλούτου κτλ. — 1 σαρίας Cod., alterum Diog. — 2 ἀγχιόλο; Jacobsius, et sic Cobet. in Diog., ubi vulgo κόλποι; ἀγγιόλοι; ut in Codice Boiss. : « Mutat vir doctus, sed poterit γῆ referri ad nomen πατρίς. » Haud dubie, sed alia tum restant incommoda.

DCXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον. Ex Diog. I, 97, qui ejus ἀτύχημα et mortem ex incore narrat § 95. — 1 τίνος Cod. — 2. « Molestus signatissimus. Scribe : οἱ αἰδῶσι θεός, pro οἱσι. » Both. — 3 ἀπέσθαι Cod. — 4 κρήϊος ἥς Diog. et Suid., ἦν ἐθ. Cod.

DCXXI. Lemma : εἰς Σαρκολέα, οὐ τὸν τὰς τραγῳδίας γράψαντα, ἀλλὰ τινὰ ἄλλον. « Carmen subobscure, futile et caché, correpta li syllaba in σαρκολεῖο. » Both. — 1 αἰδῶς ἦθρον Plan. « Ἐσθρον haud dubie pro ἐσθῆν, ut ἐσθαιον Od. O, 548. — 2 εἰ δὲ τι σαρδῶν Plan. Brunckius εἰδᾶτι Σαρδῶν σαρδῶν, esu sardoniac. Sed Codicis lectio elegantior. Herba sardoa, sive *apiastrum venenatum*, si quis comederit, nervos contrahit, rictu diducit ora, ut, qui mortem appetunt, facie ridentium intendant, Solinus c. 4. » Jac. Boiss. : « De vi apiastri sardoi vide schol. Gregorii Naz. in Catalogo Clarkiano quem edidit Gaisfordius p. 52; de risu Sardonio qui abiit in proverbium, v. ad App. Plan. ep. 86. » — 3 ἔγω Cod., alterum Plan.; ἀγίτι πάντως apogr. Par.

DCXXII. Lemma : εἰς Βόργον τινὰ βουκόλον γρημνησθέντα (sic) διὰ μέλι. — 1 ἤρπεν (sic) Cod., superposito εἰ. — 3 τις Cod. Βοσίν pro Βουσίν, et repete ἐπόμενος. — 5 κάππεσον εἰς Plan. edd. plurimae. « Ἀπυγές, sicut verbum τρυγᾶν a vindemiatore ad apiarium transtulit Moschus III, 35. » Jac. Boiss. referenda putavit haec scholia Wech. : (ἀπυγές) ἀθικτον, δυσκόλως τρυγηθῆναι δυνάμενον διὰ τὴν δυσχέρειαν τοῦ λόφου ἢ κακοτρυγές. Et : ὦνον ἀντάξιον, ἀγοραστὸν τῆς ψυχῆς, ὑπὲρ οὗ τὴν ψυχὴν ἀπώλεσε καὶ ὦνιοι δικάσται καὶ ὦνιος μετὰζα λέγεται.

DCXXIII. Lemma : εἰς παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας θηλῶντα. « Scriptum videtur in tabulam pictam Aristidia Thebani, de qua Plinius XXXV, 10, § 19 : *Is omnium primus animum pinxit... Huius pictura est, oppido capto ad matris morientis e vulnera mammam adrepens infans; intelligiturque sentire mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem lambat*. Poeta infantem alloquitur. » Jac. — 1 ἀνέξει Salmas. ut ex Codice ascripsit. — 2 καταθμενῆς Cod. — 4 φίλτρα κῆν εἰς (hoc quidem punctis subnotatum) αἰδῶ παιδοκοκεῖν ἐμαθεν Cod.; φ. καὶ εἰν αἰδῶ παιδοκοκεῖν ἐμαθεν Plan., postremum male.

DCXXIV. Lemma : εἰς τινὰ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλῳ νευγῆσαντα. — 3 ἢ τοὺς σοὺς Cod., alterum Plan. — 4. « Verbum ὀπίσμαι, si sana est lectio, non vulgare significatorem habet, sed pro ὀπίσται est positum. » Jac. Locus commemorandus erat in Thes. — 5. ἀλγεα καὶ * λα βέων ὄσον (deinde in vacuo spatio rasurae vestigia) Codex. Etiam Salmas. ad ὄσον : « Aliquot literae derasae sunt. » In Plan. : Ἀλγεα καὶ λαβίων ὄσον. Salmasius καὶ λαβίωνος, ὃν ὤκωμ. Brodæus : *Ægei et Labeonis, quos cum sociis al comitatu absorpsisti*. Huetius : Ἀλγέα καὶ λαβίωνος ἐν ὤκω, *Ægeum, Labeonis filium*. Denique Brunckius locum ut editur constituit. — 6. « Pro ὁλίσσα νῆα ἔδρυν απίους fuerit ἔδρεα, *deglutivit*. » Lobeck. Rhemata p. 68, n. 36. Jacobs. contulit Philippum IX, ep. 267, 5 : ὠλετο δ' οἰκτίστως βρυγθεῖς ἀλγί, et βρύχιος, ὑποβρύχιος. — Huic epigrammati in Codice male adhæret primum distinctio proxime sequentis.

DCXXV. Lemma : εἰς Διόδωρον τὸν Καλλιγένους νευαγόν, τὸν Ὀλύμπιον. Qui, multa maria feliciter emensus, in ipso portu navi excussus est. — 1. « Ἐπ' Ἀτλαντα, ultra columnas Herculis. Mox κύματα non pendet ab infinitivo τεμῆν supplendo, sed ab εἰδῶτα : qui mare noverat Creticum et navigationem per superiores etiam partes maris periclitatus fuerat. Πόντου μέλαρος, ut ap. Hom. II. Ω, 79, μέλαινα πόντος. At nostro loco peculiaris quædam maris pars intelligi debet. Ne autem de Ponto Euxino cogites, quem recentiores *nigrum* appellant, volat Lucian. Adv. indoct. § 11, ubi de Orpheo a mulieribus discepto, τὴν καφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμ-εληθῆναι εἰς τὸν μέλαινα πόντον. Unde apparet intelligendum esse sinum maris Thracici, quem ab altitudine Μελανᾶ appellatum esse docet Oppian. Hal. IV, 514. Conf. Apoll. Rhod. I, 922 seq. — 3. Olynthum a Philippo Macedone funditus eversam esse satis constat. Ex hoc epigrammate igitur, duobus pene sæculis post illud tempus scripto, Reiskius colligebat Olynthum e ruinis suis resurrexisse, tacentibus licet historicisque et geographis. At vetustiora cujusdam poetæ carmen, ut in plurimis aliis, sic in hoc quoque epigrammate expressisse videri debet Antipater. » Jac. — 5 κατὰς ἐπεὶ τὸ π. δὲ ἤμαρ Cod.; Jacobsii correctionem ἐκεῖ recepit Boiss., quamquam ipse Jac. cum Brunckio præferebat ἐπεὶ τὸ π. ἀπῆμεν, Reiskii emen-

dationem. — 6. Confert Jac. Leonidam Alex. IX, ep. 42 : ἀσιδᾶ δ' ἔσχον σωθεὶς κεκρίμενην κύματι καὶ πολέμῳ.

DCXXVI. Lemma : ὅτι Καῖσαρ (sic) ἐξεκάθηρε τὴν Λιβύην τῶν ἐνοικούντων θηρίων καὶ ἐποίησεν οικεῖσθαι. Non esse ἐπιτύμβιον. sed epigramma *de loco*, τινὶ χώρῳ scriptum, ut Agathias dicit in proömio (IV, n. 3, 117). observavit Hecker. I, p. 168, alia conferens. « Non credo hic ad colonias respici, quibus Imperator Hadrianus Libyam frequentavit, quæ Valesii est opinio ad Euseb. Hist. Eccl. IV, 2; sed factum esse epigramma in spectaculum ab Imperatore quodam editum, in quo leonum stupendus numerus cæsus fuerit, quale fuit illud Neronis, in quo tercenti leones ab equitibus hastis confixi sunt. » Brunk. Centum leones simul exhibere solemne erat. Quam incredibilis autem tura leonum tum aliarum belluarum Africanarum vis ad publica spectacula Roman devecta fuerit, scriptorum testimonio constat. De numero leonum his certaminibus vehementer imminuto monuit quædam Zimmermannus in Zoologia geogr. p. 388. Jac. — 1. Conf. Agathiam IV, ep. 3, 89 : ἐσχατὴν δὲ Λιβύσαν ἐπιστάδων Νασαμώνων. — 2 βαρυνόμεναι Codex, quod a Jacobsio bene correctum esse recte iudicavit Hecker. In nostro exemplo vir eximius Reiskii conjecturam adscripsit, ἔθεναν ἡπειροῖς (pro ἀπειροῖς). — 3 ἡχοὶ (sic; apogr. Par. ἡχοι) * ἐρημαῖαισιν ἐπιπτύσεσθε λ. Cod. Edehatur e Salmasii correctione οὗτοι ἐρημαῖαισιν ἐπιπτύσεσθε (vel ἐπὶ πτύσεσθε) λ. « Sed πτύσεσθε pro πτήσεσθε dici posse non credo, quamvis agnoscat Lobekius ad Buttm. Gramm. II, p. 285. Cod. πτύσεσθε. Scribendum igitur πτύρεσθε, vel conjunctim ἐπιπτύρεσθε, pavore exterremini. Porro οὗτοι parum probabile pro γχοι. Repone :

ἡχοὶ ἐρημαῖαισι τ' ἐπιπτύρεσθε λεόντων
ὠρυγαῖς,

id est ἡχοὶ ὠρυγῶν. » Meinek. p. 237. Quam conjecturam Hermannus non probabat. Reliqui negationem, quam necessariam esse fere omnes censuerunt, deinde cum Boissonadio dedi ἔτι, cum Heckerō ποτίεσθε, quorum hæc sunt annotata. Boiss. : « Ex γχοι feci οὐγί. Mutavi ἐπιπτύσεσθε in ἔτι πτήσεσθε. Mox ὠρυγὰς pro ὠρυγαῖς debeo Ruhnkenio, quem vide in Epist. ad Valcken. p. 54. » Sic enim scripsit :

οὐγί ἐρημαῖαισιν ἔτι πτήσεσθε λεόντων
ὠρυγὰς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων.

Hecker. I, p. 169 : « Proxime ad Codicis lectionem accedere videtur ἐπιποτίεσθε, cetera vero, γχοι ἐρημαῖαισιν, olim in hunc modum lecta fuisse autumo :

Ἥχοι ἐρημαῖα συνεπιποτίεσθε λεόντων
ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων.

Ipsi deserti Libyci recessus et Echo perterriti dicuntur rugiti leonum; Echo autem eadem ratione nympha solitaria dicitur ab Archia Plan. ep. 94, 6 : πάλιν μυκηθὺν ἀκούει Ἥχῳ ἐρημαῖα; ἐναίτετρα νάπη. » — 5 φύλον ἐπεὶ ἀνιρθημον Cod., corr. Salmas. Codex in marg. : ὅτι τὰς ἐσχατίας τῆς Λιβύης τὰς πλησίον Νασαμώνων (sic) ὁ Καῖσαρ ἡμέρωσεν. — 6 ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἐθήκεν ὁ παῖς Cod., quem versum Heckerus persanavit. « De ἐς μίαν conf. ad ep. 421, 14. » B. Sed neque hunc locum neque alios ejusmodi huc facere jam observavit Meinek. Αἰχμητὰς vel αἰχμητῆς Reisk. et Bernardus, qui ἐθήκεν ὁ παῖς, ille

ἐς μίαν... ἐθήκεν ὁ παῖς, probatus Meinekio. Brunchius ἐθήκε θεῶν, Jac. in Add. ἐθήκεν ὁρᾶν.

DCXXVII. Lemma : εἰς τινα μέλλοντα γάμῳ προσομιλεῖν τελευτήσαντα. « Illustravit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 129, 138. — 1 ἡμιτελῆ Cod. Homerus II. B. 701 : καὶ δόμος ἡμιτελής. Conf. Append. ep. 262, 4. De adjectivo ἡμιτελής Homfield. Gloss. Agam. 945; ego ad Philostr. Her. p. 392. » B. — 3 θύνιον Cod.; θύνιον Plan.; τε μέγ' ἡχαζες, οἱ σε Plan.; ἡ σε Cod. (Agnoscis hic ridiculum fastidium Planudis, μάλᾳ non ferentis ob μάλιστα propinquum nimis.) Ἀστακίη, Astacena, de Bithyniaca urbe Ἀστακῶ intelligendum videtur; de nomine virginis Θύνιον nihil est quod dubites. Somnia sua, Θώμιον Ἀστακίην τε, a θωμός et ἀστακῶ derivanda nomina parentum Hipparchii, Chardo bis narranda esse putavit popularibus. — 5. Spatium in Codice relictum inter hunc versum et præcedentem, et in marg. nota : ζῆται εἰ ἐν ἐστὶ τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἰππάρχον (sic). « Εἰκοσι ποίας. Schol. Wech. : ἡγουν εἰκοσι θέρη, πόας εἰπὼν τὸν γλωσσὸν εἶπον ἢ ὀλίγον πρὸ ἀμνητοῦ· οὕτω καὶ Ῥιανὸς ὁ Κρῆς δηλώσαι βουλούμενος Μεσσηνίου· τῇ Ἀκκαδαμούνων ἀνταρκέσαι πολιορκίᾳ, εἰ καὶ δέκα ἔτεσιν ἀμνησθέντος, Ἀριστομένους στρατηγούντος· ὅτε ἀνελκίσθησαν εἰς Εἰρᾶν τὸ ὄρος μετὰ τὴν ἐν Τάρρῳ συμφορὰν, ἐποίησε τάδε τὰ ἐπη'.

Οὔρεος ἀργεννοῖο περὶ πτύχας ἐστρατόωντο
χρεῖματα μὲν ποίας τε δῶα καὶ εἰκοσι πάσας.

Vide Pausan. IV, 17, 6; Ursinus ad Virgilianum Ecl. I, 70, post aliquot aristas; Saal. ad Rhian. p. 25; supra ep. 531, et not. ad VI ep. 252. » B. — 6 ἐπὶ β. Cod.

DCXXVIII. Lemma : εἰς παιδίον εὐμορζότατον ἐν νήσῳ τελευτήσαν καὶ ταρῆν, ἐξ οὗ αἱ νῆσοι ἐρωτίζες. Ζῆται εἰ ἐν ἐστὶ τὸ ἐπίγραμμα εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεταμμένον. « Agitur de puero formoso, cui nomen Ἐρωξ. Qui quum in insula nescio qua sepultus esset, cupit illam poeta cum circumjacentibus insulis Ἐρωτίζας vocari. Nominis Ἐρωξ exempla collegit Burmann. ad Anthol. Lat. t. II, p. 190. » Jac. — 1. « Sic Zacynthus olim fuit Hyria, Creta Aeria et Curetis, Icarus Dolicha et Macris, etc. » Brodæus, qui plura. — 3 καὶ ἄμμε Cod. et Plan., corr. Stephanus. — 4 ἔξει ταύτην Cod. et Brunchii liber optimus Plan., cujus ceteri ἔξει δὴ ταύτην, ed. princ. ἔξει δὴ τ. Salmas. : « Forte ἔξει τοιαύτην. » Brunk. ἔξει τοιαύτην, « at νέμεις ἔξει in hoc contextu vereor ut pro genuino haberi possit. » Jac., qui ἐσσεῖται ταύτην, quod recepit Boiss. Verum vidit Heckerus : « In ἔξει latet nomen insularum quas nomen naufragiis infame mutare vult poeta, unde versu 7 terram dicit σηματούσαν, sepulcris refertam naufragorum ad littus arripulorum. In hanc sententiam aptissime simul et lenissime corrigas Ὀξείας, coll. Antipatro ep. 639 :

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τί Κυκλάδας ἡ στενὸν Ἐλῆς
κύμα καὶ Ὀξείας ἡλεᾷ μεμφομένα; »

ubi vide de his insulis not. 2. — 5. Talibus insulis quum vix recte δια βῶλος videatur tribui, idem Heckerus suspicatur in his latere « nomina domini qui puerum sepeliendum curavit, ut Eros libertus fuit et librarius Virgilii. Fortasse ὑπεθήκατο βῶλου, (filius) Boli, sed nomen ex δις mihi elicere non contigit. » Fortasse β littera excidit, ut scribatur τύμῳ βαίης... βῶλου, tumulto ex tenuissima gleba, utpote in solo saxis aspero. Grotius Δίης.

DCXXIX. Lemma : εἰς Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου τὸν

Ἀθηναίων. — 1 κόνιν; ἢ εἰς σε τίς Cod. Improbabiliter Heck. ἢ 'ς σε τίς. In N et H vicinis sæpissime turhatum in veteribus libris, ut mox ep. 630, 2; ep. 668, 1, et alibi sexcenties. — 3 νηλέες Plan. et Cod. a pr. m., quæ νήλεις inde officere volebat et superscripsit νηλέες es. Hecker. νηλεῖς vel νηλέεις. In fine Cod. οὐδὲ ἐν ἄδου, Plan. οὐδὲν ἐν ἄδου. Scaliger οὐδὲν αἰδῶ δ. Brunckius οὐδὲ ἐν αἰδοῖ δόντες, quod ab omnibus receptum. Inepte schol. Wech. : ἰσως εἰδ' ἀρ ἐν ἄδου. Πάντως τι τοιοῦτον νοεῖ δὲ τὸ κώνειον. Τὸν ἀριστον Ἑλλήνων, ut in noto versu Euripidis, quom spectatores ad Socratem referebant, ap. Diog. Laert. II, 44 et alibi. — 4 sic Plan., sed Codex δόντες οἱ τοσούτοι. At fortius aliquid quam planudeum requiri observavit Jacobsius, qui in nostro exemplo scripsit : « Fort. ὁνοστώτατοι. » In eandem conjecturam postea incidit Heckerus, addens : « Præferam tamen leniorem emendationem : ὁνόσσου τοι πολλὰκι Κεκοσπίδας. Atheniensium stultitiam unusquisque reprehendet; et tu certe sæpius eos objurgasti. » Quæ posterius merito rejecisse videtur.

DCXXX. Lemma : ὅτι οὐ δέῖ λέγειν ἀνθρώπων τὸ αὖριον ποιήσω τὸ καὶ τὸ ἄθλον γὰρ τοῦτο καὶ ἀγνωστον, ὡς ὁ παθὼν μαρτυρεται. Nam ὁ παθὼν ipse loquitur. Appictum siglis : ὠραῖον, χρόσιμον. — 1. « Sic Eurip. Med. 101 : μὴ πελάσῃτ' ὁμματος; ἐγγύς. Agathias XI, ep. 372, 2 : μὴ ποτε θαρσύνῃς ἀγχι τινὸς πελάσαι. » Heck. — 2 δυσπολοῖν (sic) Cod. Valde probabiliter Heckerus δυσπονοῖη, et ob sententiam, et literam a serie alienam. V. ad ep. 640, 3. — 4 κατέρρυχε Cod. Leviter et inconsiderate pronuntiato verbo confidentiæ pleniori fatum suum tribuit. — 5. Λόγον τὸν αὖριον, sermonem qui dicit *cras* (faciam vel ero). — 6. Quod in Niobe ostendere anant hi poete.

DCXXXI. Lemma : εἰς Διφύιον υἱὸν Διογένοους ναυαγὸν, τὸν Μιλήσιον. — 1 ὅρμον omissum in Cod., Plan. supplavit. Notum est Milesios Phœbum præcipuo honore coluisse. — 4 πελάγιον Plan.

DCXXXII. Lemma : εἰς παιδίον ἐξολισθεῖσαν (pro-θῆσαν) ἀπὸ κλίμακος. Et in nova pagina : εἰς παιδίον πεσὼν ἀπὸ κλίμακος καὶ θανόν. « De puero verna, qui, de scala delapsus, moriens adhuc hero amoris sui significationem dederat. — 2. Καίριον ἀστράγαλον, vertebam, cujus læsio letalis. Conf. Hom. II, Θ, 81, 324. — 3. Δινηθεῖς, ut Od. X, 84 : κάππεσε δινηθεῖς. » Jac. Deinde Cod. et Plan. ἐπεὶ ἴδε θεῖον ἄν. Particulam δ' addidit Jac., ut equidem existimo, necessitate nulla; sed recte tuetur θεῖον ἀνακτα, de patris dictum ex mente et sermone vernæ pueri. Boiss. : « Non videbatur ipso Diodoro hero loquente, θεῖον ferri posse. Idcirco recepi Brunckii lectionem ἐπεὶ δ' ἴδεθ' εἰς ἀνακτα. » — 6. Κόραξ nomen haud infrequens. Absurde Scaliger : κόλακος, « διὰ τὸ ἐκτείνειν ἐρχομένου τοῦ δεσποῦ ἐν τῷ ὄντησκειν τὰς χεῖρας. »

DCXXXIII. Lemma : εἰς Σελήνην τινὰ γυναῖκα ὁμώνυμον σελήνης δι' ὑπερβολὴν κάλλους. — 1 καὶ αὐτὴ ἤχλ. Cod.; αὐτὴ δὲ ῥ' ἤχλ. Salmas. et Brunckius; καὶ ῥ' αὐτὴ ἤχλ. Jacobs., qui h duorum concurrentium exempla ex Apollonio Rh. affert. Etiam alterum hiatum ferebat Geistius. — 2 ἐόν Cod. « Vult haud dubie, Lunam se caligine et tenebris texisse, ut luctum, in dea non satis decorum, celaret. — 5 κείνη Cod. Pulchros pulchrasque cum Luna comparare solent poete, jam in Hymn. Hom. in Vener. 89, ap. Musæum 55, ubi v. Heinrich. p. 61 seq. » Jac.

DCXXXIV. Lemma : εἰς γέροντα νεκροφόρον βαστάζοντα τὸν κράββατον καὶ ἐξολισθέντα τὴν νηκότα. — 2 ἐνδον Cod.;

ἐνδον Plan., quod recepit Boiss.; ὠμαδὸν conjectit Jacobs., sed Heckerus ἐγκλιζόν, « de quo vocabulo senem onere gravatum eximie nobis repræsentante dixit Jac. ad Palat. p. 110. » — 3. « Ἐξ ὀλίγοιο, quandoquidem σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει βοπή, Soph. CEd. T. 934; ubi quod sequitur, καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ..., optime respondet verbis ἦν γὰρ ἔτοιμος εἰς ἀτίτην. — 4 πρόρασι Cod., correxit Plan. Senectus externam quandam causam et velut prætextum quærebat, quo illum ad inferos præcipitaret. » Jac. Conf. locos ab Heck. collectos I, p. 308 seq. — 5 sic Plan.; τὸν δ' ἄλλοις et αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Codex; τὸν servabat Boiss.; alterum poterat rectius. Νεκροστόλον, scil. ἀσκήνην, ut non sit necessaria correctio Scaligeri νεκροστόλος, voce a Charonte ad vespillonem translata.

DCXXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως εἰς Ἱερουλειδῶν ἀλῖα θανόντα, ὃν κατέκταναν (-αυσεν Cod.) σὺν τῇ ἰδίᾳ νηί. In Plan. *Maxio* tribuitur. Argumentum certatim tractatum ab Etrusco ep. 381, Juliano *Æg.* ep. 585, Addæo ep. 305, quæ confers. — 2. Σύνοδον, adj., comitem sociamque itineris. — 3 οὐ τις ἐκεῖνος Cod., depravate. — 5 πονεῦμένη Cod., « et recte cymba non minus labore dicitur quam piscator. » Jac. Planudeæ edd. vett. πονησαμένη, recentiores πονεύμενον. Schol. Wech. affert varietatem πονησαμένη δὲ θανόντα. — 6 ἀρχὴ ἀτίεω Cod., correxit Jacobs., coll. ep. 645 et al.; ἀρχι; ἐς αἰδέω Salmas.; ἀρχα καὶ εἰς ἀτίτην Plan.

DCXXXVI. Lemma : εἰς τινα ναυαγῆσαντα καὶ μακάριζοντα τοῦ ὀριπλάνοους ποιμένας. Levi de causa Geistius non esse Crinagoræ suspicatur. — 1 ὦ μακάριστε corripuit Gerhardus, quo sententia carminis pervertitur. — 2. « Τὸ λευκόλοφον, vocabulum alibi non obvium, quom Reiskius comparat τὸ λευκόπετρον, *nuda rupes*, apud Polybium, significare videtur collem cujus vertex candidus eminet, dum pars inferior herba viret, ποιηρόν. » Jac. Auctoritate et analogia nulla Ruhnkenius malebat ὁ λευκόλοφος, scribens τὸν δ' ἀνὰ λευκόλοφον. Heckerus, ubi synzesis litera: exempla tractat (Comm. p. 60), de λευκολοφίον restituendo cogitabat. Postea temere rejiciebat τοῦτο, quod naufragus « in universum » laudet pastoritiam vitam : imo in conspectu illius λόφου a pastorebus frequentati perisse putandum est. Addit autem : « Neque placet προσβατῆν κατ' οὐρεος, quod significat : oves de vertice montis in inferiorem partem agere. Scribendum puto :

εἶθε κατ' οὐρεος ἐπροβάτευσον
κῆρῳ ποιηρόν πρὸν ἄνα λευκόλοφον. »

Existimandum τὸ λευκόλοφον fuisse partem montis, ipso jugo inferiorem. — 3 ἀγνητῆροι ποτὲ βληχημένα βάζων Cod., unde Reiskius ποτ' ἐβληχημένα, quod probant Hecker. et Meinek. p. 186 : « *arietibus, ovium ducibus, balatus imitamina obgarriens*. Quod est inter lusus et oblectamenta pastorum. Ad dictionis formam, ἐβληχημένα προσβάξιν, simillimum est quod dicit Euphorion fr. 38, 3 : πορρυρή ὀάκινθε... γεγραμμένα κωκυόουσα. » Idem intelligebat Jac. in Delectu. Boiss. (qui, ut vulgo, ἀγνητῆροι ποτὲ βληχημένα βάζων) : « Dixit βληχημένα βάζων imitatus homericā ἀνεμῶλια βάζειν, ἀπατῆλια βάζει, μῦτα·α·α, ἀρτια βάζει. » Jacobs. olim conjiciebat κριοὺς ἀγνητῆρας ἰδὼν βληχητὰ (oves, ut ap. Elian. H. A. II, 54) βιάζων, in quod incidit etiam Lubeckius, Pathol. elem. I, p. 157, sed alio sensu : « κριοὺς ἀγνητῆροι ποτὲ βληχητὰ βιάζων, id est τὰς δις κριοὺς προσβιάζων. Βληχητὰ substantive dictum ut ποτητὰ, νηκτὰ, etc. » Voluit

haud dubie ποτὶ βί. βεβλῶν. Alia in Palat. p. 379, Add. p. LX, et Delectu p. 285 proposita Jac. ipse postea reject. Passovius Scriptt. misc. p. 202 et Peerlkamp. Nov. Bibl. crit. IV, p. 54, conj. ποτὶ βιηχῆματα βάζων. — 4 ἡ πικρὴ Cod., sed literis vi alramento inductis. Emperius coniecit ἡ μὴ πικρὴ. « Intellige μάλινον ἢ... Νήοχα πηδάλια, clavus quo navium cursus regitur, ἔγεται, navesque ipsæ servantur. — 6 ἐν ἡμίσει (sic) Codex; ἀπὸ μείσσο Salmas., cui correctioni etiam Ruhnkenius (Epist. crit. I, p. 122) favebat, quum antea ἐκείναι coniecisset. Una litera mutata scripsi ἐπωμείσσο. Discrimen, quo veteres ἐπωμίζειν distinguunt et ἐπωμίζεσθαι, a senioribus negligitur. » Jac. Heckerus pro βολιζήσας; malit βολιζήσας.

DCXXXVII. Lemna : εἰ; Πύρρον (sic) τὸν Ἀλῆα κερυνό-
δλητον γενόμενον. « Historia de Pyrrho piscatore, cujus navis, quum ipse fulmine percussus esset, sponte rediens, domini casum nuntiavit. » Jac. — 1 μουνόρετης Cod.; νη Cod. et Plan., quod bene correxisse Scaligerum demonstrarunt Meinek. p. 214 et Lobeck. Pathol. elem. I, p. 261. — 2 ἐκ κατέτοι Plan., quod recepit Jac. in nostro exemplo, et oportere videbatur etiam G. Dindorfio ad Thea. s. v. p. 775, B; non tetigerunt Meinek. neque Boiss. Nobis quidem librarii esse peccatum videtur. — 6 καὶ φράσεν Cod. et Plan., deinde ille κούκ ἐπ., hic δ' οὐκ ἐπ. Apparet ferri non posse καὶ φράσεν post verba ἀγγελίην μηνύουσα. Recepti lenissimam correctionem Jacobsii in Del. p. 148 : « Fortasse nec καὶ genuinum est, nec δέ, sed scribendum : καὶ φράσαι Ἀργῶν οὐκ ἐπ. τρ., scil. ὥστε φράσαι, ut casum illum eloqueretur. » Haud paullo melius hoc quam quod in eandem sententiam proposuerat in Addendis Pal. p. LX, καὶ; φράσιν, « i. e. εἰς τὴν τῆς συμφορᾶς ἀπαγγελίαν. » Bothius coniecit : καὶ φράσιν, « Ἀργῶν οὐκ ἐπὶ ὅθ' ἡ σά τροπιν. » De qua Apollonius IV, 581 :

Ἰαχεν ἀνδρομέη ἑνοπῆ.....
αὐτῶν γλαφυρὴς νῆος δόρυ, τὸ ρ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φητοῦ.

Meinekio legendum videbatur κάγγελιν... ἐφρασεν Ἀργῶν κούκ ἐπ., hyperbaton pro καὶ Ἀργ. οὐκ ἐπ. minime rarum esse observans in poetis non Atticis, coll. Hauplio Observ. crit. p. 62.

DCXXXVIII. Lemna : εἰ; γυναῖκα δύο τέκνα ἔχουσαν, ὣν τὸ ἐν ἡσθένει, τὸ δ' ἕτερον ἡγίης ἦν τοῦ μὲν οὖν ἀσθενούντος ἐγερθέντος ὁ ὑγιὴς τέθνηκεν εγεί. γεμμένου. Sic Codex; Paulssen. coniecit ἀντὶ τοῦ ἐγγεγεμμένου, sed recte omisit Boiss., hæc annotans : « Est in apographi margine ἐγγεγεμμένου scriptum e regione participii ἐγερθέντος, pro varietate, opinor. » — 3. « Σείο, ejus qui bona utebatur valetudine; v. 4 σέ, eum qui infirmus fuerat. — 6. Fortuna vestra inopinato mutata nihil lucri feci : non minus enim propterea certus mihi obvenit luctus. » Jac.

DCXXXIX. Lemna : εἰ; Ἀρισταγέραν τινὰ ἐν τῷ Σκαρφαίει λιμένι ναυαγῆσαντα. — 1 κυκλάδος Cod., vitiose. — 2. « Ὀξείαι sunt insulae maris Ionii, quæ nomen habuissent videntur a rupibus : ὀξείαι enim idem quod χοιράδες; et ἀραι. De Ὀξείαις dixit Strabo X, p. 456, quæ cum Echinadibus pascui lupraei et trachei. — 3. Τούνομ' ἔχουσι, deteriore sensu : infames sunt. Sic Plato Apolog. p. 38, C : ὁ ἄνδρας Ἀθηναῖοι, ὄνομα ἔχετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν. Philostr. Vitt. Soph. I, 16 : κακίστους ἀνθρώπων ἐμίγε φαίνεται, ὡς ἐπὶ κακίᾳ ὄνομα. (Conf. ep. 700, 3, et not.) — 4. Portus Σκαρφῆς vel Σκαρφεῖα, Locorum oppidi prope Thermopylas. — 5

ἀρωτο Cod. Mare ubique sui simile est : non igitur hæret aut illa regio maris periculum salutemve affert, sed fortuna. Propertius III, el. 5, 50 :

Ventorum est quodcumque paras : haud ullā carina
Consenuit : fallit portus et ipse fidem. » Jac.

DCXL. Lemna : εἰ; Πύρωνα τινὰ οὐκ ἐν τῇ θαλάσῃ ναυαγῆσαντα, ἀλλ' ἐπὶ ληστῶν, ἦγουν (εἰσὺν Boiss.) πειρατῶν, πεπονθυμένον. « Gallicè vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 271. » B. — 1. Ἐρίζων δούσις, Vide ep. 502, 4, et not. Μύρωνι malebat Heringa. — 2 πύλης γὰρ. Cod., corr. Dorvillius. — 3 νῆα γὰρ ἀλιπλόη πεπεδημένην Codex; ἀπλοῦ πεπεδημένου Dorvillius, quod edebatur; sed recte Heckerus ἀπλοῦ : « nam disertā requiritur mentio maliciæ maris ventorumque torporis. » Branchius ex epigraphis :

τόνδε γὰρ ἀπλοῦ πεπεδημένον ἐφθασε νῆος...

« sed νῆος non solet dissolvi in νῆος. Jungendum ναῦταις ἐσομένη, nautarum strenue remigantium ope; sed pro ναῦταις malim ἐφθασε κώπαις. Ita facilius intelligitur quomodo factum sit ut prædatoria illa navis alteram anteverteret. Pyro, qui velis utebatur, ventis silentibus, navigare non poterat, dum piratæ remis impellebant parvum navigium suum. » Jac. Egregia emendatio et vera, ut nobis videtur, quam in latinis certe expressi. — 4 ἐσσομένη Cod. — 6 ἐκτανεν Cod., correxit Jacobs. Qui recte observat καχορμίστην, quum in portum Pyro non pervenisset, de infelici illa in mari statione accipiendum esso : « nam ὄρμος; interdum de quavis statione usurpatur, et naves dicuntur ὄρμω ἐνταῦθα quum extra portum in alto stationem habent. »

DCXLI. Lemna : Ἀντιφῶν· ζῆτει τὴν τοῦ ἐπιγράμματος ἑνοίαν διὰ δύσληπτος. Tum recentiore manu additum : εἰ; ὁρολόγιον ἀρμόζει τὸ ἐπιγρᾶμμα. Schol. Wech. : λόγος περὶ τοῦ ὁρολογίου. In Plan. est ἀγῆλον. Ob primum vocabulum temere illatum est τοῖς ἐπιγρᾶμμοις; est enim ἐπιδεικτικόν. Conf. not. ad ep. 389. « Agitur de horologio aquario. Plinius H. N. VII, 60, postquam de solariorum dixit : Etiam tum tamen nubilo incertæ fuere horæ usque ad proximum lustrum. Tunc Scipio Nasica, collega Lænalis, primus aqua divisit horas æque nocturnæ et diurnæ. In Athenæi horologio aer aquæ violentia angusto canali expressus sonum edebat, quo significabantur horæ. — 1. Δωδεκάμοιρον, quia dici noctisque tempora apud veteres in duodecim partes distributa erant. — 2 τρισάκις Cod. et Plan.; φεγγόμοιρος Cod. Sed non apparet cur τρισάκις, ter, sonum ediderit horologium nostrum, neque utrum ter per totum diem, velut mane, meridie, vespera, an ter quavis hora. Quare legendum videtur τοσσάκις, scil. δυοκαίδεκάκις. [Quod sine mora recepimus.] — 3 ἀνὴρ Plan., male. — 5. De Athenæo mechanico Fabricius Bibl. Gr. t. IV, p. 223 ed. Harl., et quædam Reiskius in Not. Poet. p. 192. [Ἀθηναῖος; edebatur. Bothius Ἀθῆναιος; « accentu mutato in nomine proprio. »] — 6. Ut sol, qui est temporis index, apparet et tempus indicetur vel nubibus eum celantibus. » Jac.

DCXLII. Lemna : εἰ; Μενότιν τὸν Σάμιον ναυγόν, υἱὸν Διοφάνους (sic). — 1 δειλοῖο Cod., superpositō η, unde Δήλοιο Reiskius et sequentes. Mirum Ἐβρον non tetigit Meinek. p. 199. « Ἐβρον mutavi facillime in Εὔβρον. Quil valeat Ἐβρον hic quidem non capio. » Boiss. Reiskius Σύρου καὶ Δήλοιο μέγας, quod vero minime est absimile et recipiendum duco. Menertes in Samum properabat.

Improbabiliter Heringa "Ἐβρου καὶ Νείλοιο, ut ex Thracia in Ægyptum naviget ille. Quanta tanto in tractu pericula etiam sine impietate maris! — 2 διαζάνεις, non διοζ., Codex, teste Paulsenio: accedat exemplum nominis illi quod ex marmore attulit G. Dindorf. in Thes. De vulgata Διοζάνεις; Meinek. : « Mirum est Apollonidem in hoc nomine antepenultimam producere maluisse quam scribere κρύφατο Διοζάνεις. Sed scripsit ille sine dubio Δεωζάνεις. » — 3. Et: ὅστιον accipiendum cum Meinekio *ad rem plam, pietatis causa*, nec jungendum cum τάχος, quod fecerat Jacobsius, eam ob causam corrigens eis ὅστιον σπειδοντα πλόου τέλοσ. — 4. Ne iis quidem parcat « qui patris morbo ad itineris celeritatem instigantur. Similiter σπέρχεσθαι dixit Phaenuss supra ep. 137 : χαλεπῷ σπερχόμενος πολέμῳ. » *Mein.*

DCXLIII. Lemma : εἰς παιδίσκην Ὑμνίδα, τὴν παίστριαν τὴν Εὐάνδρου. — 2 οἰναεῖν Cod., corr. Salmas.; ἐνναεῖν Plan. — 3 ἀλίστ' vel ἀλλίστ' Codex, non satis nitido ductu; ἀλίστ' et ἀλλίστ' edd. Plan. Salmas. : « Forte ἀλίστ', i. e. ἀμείταρεπτε. » Conf. ep. 483 : Ἀἰδὼ ἀλλιτένυτε καὶ ἀτροπε. Scaliger conj. ἀπλίστ'. In fine ἐτεῖς omnes. « Scripsi ἐπὶ. » Boiss. Jac. in nott. mss. : « Fort. ἐτεῖς. » — 4 μοῖραν τὴν πάντως σοὶ (σοῖο Plan.) πόθ' (ποτ' Plan.) ἱσομένην Cod. et Plan.; σείο Stephanus; dativus posuit Brunnicius. « De qua mutatione dubitari non potest. Sed in ultima voce gravius vitium haerere videtur. Fort. scrib. τῇ πάντως σοὶ ποτ' ἐφεσπομένη, ubi apparet quare, syllaba ἐρ forte omissa, ποτ' in ποθ' mutatum sit. » Jac. Salmasius : « Forte τὴν πάντως σοὶ ποτε νεισομένην. »

DCXLIV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα Κλεαρτίστην τὸν Ἰβιον νύκιν ὀδυρομένην καὶ διωλύγιον ἀνακράξαν (ᾧστε) τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαι. In Plan. inscribitur : ἀδέσποτον, οἱ δὲ Βιάνορος. « Conferendum ep. 608. — 3. Ἐχάνθανε, conf. Hom. II. A, 462. — 4. Spiritum recipere non amplius potuit, sive, ut Eutolmius in epigr. cit., καλίσσορον ἀναπύσαι. Cum ultima voce conf. IX, ep. 342 : ὁδόμενος ἐν σταδίῳ ὄξυς ἐλαυνόμενος πνευμάτων ἐσσι τόνος. — 6 ἄχρη καὶ εἰς Ἀἰδῶ Plan.; conf. ad ep. 635, 6. Ut ipsæ vobis inmodico hoc luctu mortem contrahatis. » Jac.

DCXLV. Lemma : εἰς Φιλόστράτον τινὰ πλούσιον καὶ εὐτυχὴ ἐπὶ ξένῃς τελευτήσαντα. Recte intelligere videntur Philostratum Academicum, Cleopatraz συμφοροσοφίσαντα et Antonio acceptissimum, qui eum haud dubie ditaverant; sed post Cæsaris victoriam, cui ille contemptui erat, ejus fortunæ ruebant; v. Philostr. Vit. Soph. I, 5, Plutarch. Anton. c. 80. Non proprie ἐπιτύμβιον est epigramma, sed poeta jam opibus exutum, *cana barba* senem (sic Plut.) urbe excedentem alloquitur et tumulum, non in conspicuo ad Nilum loco, sed in deserta Ostracina ei vaticinatur. — 1 πού σοι Cod. — 3 ἢ ἐπὶ Cod.; ἢ Plan.; ἢ ῥ' ἐπὶ Brunck. et Jac. in nostro exemplo. « Nonnulli efferunt ἢ vel ἢ cum interrogatione. Sed quid interrogationis opus? Capiō ἢ pro exclamatione : Ah : ad Nilum jaces in conspectu finium Judææ! » B. Quibus repugnat ab ipso prolata et recte prælata explicatio versus extremi. Nimis patienter critici omnes tulerunt interpolationem absurdam versus sequentis, quam sine mora expuli. Duplīciter laborat hoc distichon in Codice, primum transpositione pentametri hexametrum præcedentis, quod (ut fit) præfixis literis correctum, deinde lacunā. — 4 sic Codex, Planudeæ libri omnes Brunckio visi, ed. princeps et Aldina prior, in ejus lectionibus refertur quod corrector Codicis addidit : καῖσαι ἰου, unde in posterioribus edd. omnibus habetur :

καῖσαι ἰουδαίοις δὲ περίπτοις ὄροις.

Quod ob Ὀστρακίνην in versu 6 esse fictum dubitare noli, et testimonio est jam olim vici nomen fuisse intellectum, non testaceam urnam. Invenient critici quid celet hemistichium truncatum. Fortasse erat sententia : *num ad Nilum tibi erit tumulus sive ad Nilum stabis* (in monumento effictus) *in finibus... undequaque conspicuus?* — 5, 6. « Ὀθνεῖοι sunt Romani milites Alexandriam occupantes. Ἐν Ὀστρακίνῃ, scil. πυλῶ, quod fuisse exposuit Salmas. ad Solin. p. 848, B, ad locum Plinii XXXV, 46 : *Quin et defunctos sese multi fictilibus solis condi maluerunt*; ubi v. Harduin. » Jac. Sed Boiss. : « Intelligendum Ὀστρακίνῃ de viculo sic vocato, cujus mentio ap. Josephum B. Jud. IV, 11, 5 [alia citantur in Thes.]; quod me docuit vir doct. in Ikenii Symb. t. III, p. 321. Ὀστρακίνῃ fuit σταθμός; ἀνυδρὸς; in ora maritimi deserti Ægyptum inter et Judæam; hinc φασαφὴ Crinagoræ dicta. » Eadem sententia Heckeri in Philologo anni 1849, p. 485, temere addentis : « Sed de verbis ἐπὶ Νείλῳ v. 3 dubito », quum dubia omnia in versu 4 sedem habeant.

DCXLVI. Lemma : εἰς κόρην Ἐρατῶ (sic) καλομένην, παρθένον τελευτήσαντα. « Hoc carmen elegiæ fragmentum esse videtur, ut censet Schneidewin. ad Simonid. p. 88. » *Meinek.* p. 99. Addit Schneid. : « Cujusmodi flores ex Elegis excerpti epigrammatum corollæ intertexti delitescunt non pauci. » — 1 ἐὶ οἶν. Cod., supplevit Plan. — 4 κνάνεος; Cod. et Plan., correxit Jacobs., probatus a Meinekio, Schneidewino et nunc Boissonadio, qui ad Pachymerem p. 147 scripserat : « Non tolerant critici duplex mortis epithetum : μέλας... κνάνεος; θάνατος. Ego cum Brunckio sentio, corrigente μὲλ' αὖν δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει.... κνάνεος; θάνατος. Quæ loquitur moribunda virgo de nigris suorum oculorum tenebris prius cogitare debuit. »

DCXLVII. Lemma : εἰς Γοργῶ τινὰ κόρην τελευτήσαντα. In Plan. inscribitur Σαρτίου. « Mihi non dubium videtur quin recte Brunnicius ad Simmiae carmen Gorgiæ memoriæ dedicatum revocaverit laudato Athenæo XI, p. 491, C : καὶ Σιμυαῖς ἐν τῇ Γοργῶ φησιν.... » *Meinek.* p. 101. Eadem sententia Boissonadii : « Dandum esse potius Simmiae monstravit Brunck. » *Simonidæ* dare maluit Schneidewin. p. 87 seq. — 1 δὴ om. Cod., supplevit Plan. Γοργῶ ed. princ. Planud., ceteræ Ποργῶ. — 2 ἐφαπτομένη legebatur; ἐφαπτομένη Boiss. et Schneidewin. Nam bene Jacobs. : « Brunck. etiam φιλαν.... ματέρα. Equidem, vulgata lectione in his vocibus servata, scribam ἐφαπτομένη, ut Gorgiæ tantum, Doricæ, ut videtur, mulieris, verba dorica dialecti characterem gerant. » — 3 μοῖρῃ Schneidew. — 4 καδομένην Cod., positus ἡ super utroque α; καδομένην vel κηδομένην Plan.; καδεμόνα Salmasius; ἀλγὴν et κηδεμόνα Schneidew.

DCXLVIII. Lemma : εἰς Ἀριστοκράτην τινὰ μισογύνῃν ἀτεκνον τελευτήσαντα διὰ τὸ μὴ γῆμαι. Plan. sine Tap. Veri simillimum quod statuit Heckerus, eundem esse Aristocratem cujus monumentum sepulchrale supra vidimus ep. 440 Leonidæ nostri carmine inscriptum, in adversa quidem cippi parte, ut in adversa nostrum fuerit lectum. — 2. « Ὀλιγοχρονίῃ referendum videtur ad breve temporis spatium, quod moribundo Aristocrati ad vivendum adhuc supererat. Ἀψάμενος; κεραλῆς, ut facere solent meditantes et de re aliqua solliciti. » Jac. Sic Perses infra ep. 730 : Ἀριστοτέλῃ... δεξιτερᾷ κεραλῇ ἐπεμάσσετο, sic animi aegritudinem hominis indicans. *Meinek.* p. 124 seq. In alia prorsus abit Heckerus, cujus sententiam admotum

ab ipso epigramma 440, in quo nihil de uxore et liberis, redderet improbabilem, si per se credibilis esset. « Moriturus Aristocrates (inquit) caput liberorum tetigit; conf. Babriam XCV, 71: ἔψυσεν ὧτ' ὧς πατὴρ ἀποθνήσκων. Plutarch. Conviv. sept. sap. c. 7: ἀψόμενος οὐδ' οὐτοῦ τῆς περὶ αὐτῆς; ὁ Σόλων καὶ μειδιάσας εἶπεν. Non igitur (!) caelebs vitam degit, sed ipse quod fecerat liberis suis faciendum moribundus commendavit, mulierum vero levitatem animi majorem et imbecillitatem prudentiæ odio habebat. » Imo sibi dicit Aristocrates quæ sequuntur. — 4 δάκνει Plan. — 5 sic Plan.; στυλῆσαιτο Cod. « Qua voce liberi intelliguntur, fulcra domûs. Eurip. Iph. Taur. 57 :

Στυλοὶ γὰρ οἶκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες,

quem versum laudans Artemidorus Onir. II, 10, in somniis per columnas liberos significari docet. Clytæmnestra ap. Æsch. v. 906 Agamemnonem vocat ὄψηλῃ; στέγης στυλὸν ποσὴρη, μονογενὲς τέκνον πατρί. » Jac. In fine ἰδέσθω Cod., vitiose; κακὸν δ' ἄστυλος; ἰδέσθαι Plan. De sequentium sententia disceptatur. Meinekius: « Sententia, si quid video, ita procedat necesse est: ducenda uxor et genus liberorum prole fulciendum; sordet domus nullis columnis fulcita; contra vel splendidissimus focus, etiamsi lignis abundet, obscurus manet, si titiorem occultat, i. e. nisi ignis in eo luceat, quod familiæ et domesticæ vitæ indicium. » Ad quæ Heckerus: « Ita nullus locus est adversatiæ particulæ αὐ, quum sequentibus uberius explicetur sententia præmissa: sordere domum liberis orbatam. » Et similiter Piccolos p. 38: « *Après le triste tableau d'une maison sans soutiens, on s'attend à voir le contraste d'un foyer entouré d'enfants comme d'autant de colonnes. Ce contraste est d'ailleurs indiqué par les particules d'opposition δ' αὐ, ainsi que par les mots λῶστος; ἐσχαρῶν venant après cette maxime si tristement vraie: κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι οἶκος.* ». — 7 πολυκαίει Heckerus, rectius, ut VI, ep. 281 ejusdem Leonidæ, 1, πυρκαϊός. — 8 ἐνστέ Cod. et Plan. « Locus est leviter corruptus. Scripsi ἀνστέ, minima mutatione, donec melius quid propositum fuerit. Sententia esse videtur: ὁ δ' αὐ ἐσχαρῶν τάνερος; λῶστος φαίνοιτο ὧν εὐκίων καὶ ἀνστέ ἐν πολυκαίει ὄγκω. » Boiss. Jacobs. in Delectu p. 225 proposuit σταίη ἐναυγάων, in noll. Iass. : « Fort. εἰη ὑπαυγάων », in Add. Pal. αἰὲν ὑπαυγ. Totum locum Meinekius ita constituebat :

ὁ δ' αὐ λῶστος γ' ἀνέρος ἐσχαρῶν
οὐσχιος ὧν φαίνοιτο, καὶ εἰ πολυκαίει ὄγκω
ἐνστέ, λυγάων δαλὸν ἐπεσχαρίον.

« Cujus verbi λυγάω etsi nullum exemplum habeo, tamen ut αὐγάω ab αὐγή, ita λυγάω a λυγή rectissime formatur; et sunt composita ἐπιλυγάω et ἐπηλυγάω. » Verum focus extinctus nulloque igne splendens est summæ paupertatis et mæroris summi indicium, de qua re Jac. memorat Henschkii annotationem ad Tibull. I, el. 1, 6. Piccolos tentabat :

εἰ κίω φεγγοίτο καὶ οὐ πολυκαίει ὄγκω
ἐν στενῷ αὐγάων δαλὸν ἐπεσχαρίον.

Heckoro denique videtur Aristocrates « optare ut liberis suis casa tenuis et ἄστυλος ἰδέσθαι, ingenui vero et liberi viri domicilium, videatur prædivitis hominis domus propter vitæ domesticæ delicias », ita corrigenti :

ζῶην στυλώσαιτο κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
οἶκος, ἀδουλώτου δ' ἀνέρος ἐσχαρῶν
εὐκίων φαίνοιτο καὶ ἐν πολυκαίει ὄγκω
ἐστάναι, αὐγάων δαλὸν ἐπεσχαρίον.

coll. IX, ep. 172, 3, et VI, ep. 171, 6. Idem Hermannii (quas non vidimus) conjecturas in Censura Del. Mein. prolata p. 240 judicat « infelicissimas », sed ipsius valde vereor ut feliciam aulem numerum. In loco tam dubio aliam sententiam qualemcunque in latinis indicavi, αὐγάων δαλὸν « nove dictum, sed non mutandum » ratus cum Heckerio. — 9. Novum in Codice lemma: εἰ; τὸν αὐτὸν ὁμοίως, et sigla novi initii. — 10 ἀνθρῶπ' Cod. et Plan., corr. Brunck. In fine Cod. ἀλισσώσυνην, « in quo τὴν ἀλιν ἀρσώσυνην latere videre possit. » Meinek. Plan. ἀλισσώσυνην, « quod nimium est, quum erroris et criminis mentio ab hoc loco aliena sit. Poetam scripsisse puto: τὴν ἀεσπώσυνην, i. e. animum cortice leviorē. Ipsam vocabulum ex Homero notissimum. » Ingeniose, sed Euripidem quoque legerat Leonidas. Apte conferuntur hæc Ovidii Metam. X, 243, de Pygmalione :

offensus vitii quæ plurima menti
Femineæ natura dedit, sine conjuge cælebs
Vivebat.

DCXLIX. Lemma: εἰς κόρην τινὰ παρθένον τελευτήσασαν. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 250. » B. — 2 μαρμαρίαν Plan. — 3 ἔχουσιν Plan. « Εἰκόνα ἰσομέτρητον vocal Plato Phædro p. 235, E. » Jac. — 4 θεοσι ποτιζέγκτα Cod.; Θεοσιποτι φεγκτά Plan. Male edebatur θείροι ποτιζέγκτα.

DCL. Lemma: ναυηγὸς παραινέσεις φεύγειν τὸ πλεῖν ἐν θαλάσῃ. In Plan. Φακέλλου inscriptum. — 1 ἐπιβάλλει Cod.; ἐπιβάλλει veteres edd. Plan. — 3 οὐ πᾶς vel πᾶς potius quam πῶς in Codice legebat Pauls. — 4. « Junge εἰσιδεῖν, quod sæpe ponitur pro verbo simplice. » Jac. Qui olim ἐλᾶ, tentabat.

In Codice sequitur Simonidis distichon, supra exhibitum n. 270.

DCLI. Lemma: εἰς ναυαγὸν ὁμοίως (ut ep. 270) ἀνώ-
νυμον, ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει ναυαγήσαντα. In cenotaphio naufragi scriptum. — 1 οὐχότρηχ' οὐ σέλι θεῶς Codex; οὐ Τρηχίς; σε λίθειο; Græfius in Epist. crit. in Bucol. p. 111, quam conjecturam receperunt Jac. in exemplo nostro et Boiss., etiam Heckerio in Comm. probatam, qui deinde viri nomen in σελιθαίο; querendum esse censebat et damnat καίνα, in quo jam Toupius hæserat, quippe aberant illinc et in mari jactabantur ossa; δεῖλ' in apographis quibusdam; λευκά Heckerus (post Jacobsium ad Anal. t. VII, p. 178), non injuria etiam duplici accusativo in inscriptione offensus. Brunckius cum Toupio οὐ Τρηχίς λιθαίος. Osannus οὐ τὸ Τρηχὺ σέλιον. Meinekius p. 148 et Analect. Alex. p. 164, rejectis Græfianis, Codicis ductus premens scribit οὐχ ὁ Τρηχίς ἑλκίος, cujus oleastri aridi sub umbra exstructum fuerit epitaphium; « tum καίνα injuria, opinor, tentatum est. Similiter καίνο; apud Pindarum aliquoties legitur, ut Pyth. II, 13, de quo passim admonuit Hermannus. » Cui conjecturæ perprobabili non favere verbum καλὸπτει, « nam ossa terra vel sepulcro, non arbore imminente tegi », infirma Heckeri objectio est. — 2 λαχούσα Heckerus, coll. ep. 395, 6; ep. 429, 2, etc., usu fere constanti. Legebatur λαβούσα. — 3 ὁλίχης Cod. et edd.; Δολίχης; Meinekius, vetus nomen Icarî insulæ. Ἡ Δράκωνος; alibi τὸ Δράκωνον, promontorium ejusdem insulæ. — 4 ῥήσει Cod., superpositu σ altero. — 5 πολυμήδεος (sine acc.) ἡ κεινὴ χθὼν Cod., correxerunt Salmas. et Reisk., probantibus Jac. in nostro exemplo et Meinekiu, qui sententiam sic explicat: « Exspectare poterat naufragus se comi et benevolu hospitio exceptum iri ab amicis sive cognatis, si pervenisset quo

cursum suum dirigebat. Id vero non evenit, itaque ἀντι ξενίης πολυκηδέος cenotaphium ei exstruxerant amici in Dryopum agro, ubi ipsi habitabant. Similis orationis color in Anytes epigrammate supra 649. » Heckerus malit ξενίης προσκηδέος, coll. Hom. Od. Φ, 35. Boiss. recepit. Græfil conjecturam, ἀντι δὲ ἐγὼ κονίης πολυκηδέος, pro lacrimabili cinere inanis ego terra in cumulum aggesta sum. — 6 οἰψασιν Cod. « Siquidem tota illa regio aspera erat et saxosa, ut vel Τραχίνος nomen docet. » *Mein.*

DCLII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Τελευταγόρην τὸν Τιμαρέω; (Τιμαρέω; Boiss.) υἱόν. — 1 ἡχέσσα Plan., quod nullius fidei est; nam Cod. καχεσσα, prioribus syllabis superposito αναχι, « id est, ut videtur, καναχέσσα, quod propter primam productam ferri nequit. Videtur latere adjectivum dactyli mensura, ut ap. Tyrtaum τελείας et ap. Archilochum ἡγείας invenias. » *Hecker.* Qui timidius fortasse hærebat in mensura; nam poetae pro καναχέας dicenti καναχέας producere primam licebat. Τιμαρέω; vett. edd. Plan. — 3 κυμήνασ conj. Heck. pro χειμήνασ, « quod de ventis aptum, de mari non item; » κατεπρηνώσαο Plan., sed Cod. κατὰ πρηνώσαο, « ut dubitari possit an non potius κατὰ πρηνώσαο πόντου scribendum sit. Sic Leonidas mox ep. 654, 4 : ὦσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός. Præterea suspecta mihi forma πρηνώσαι, pro quo fortasse reponendum πρηνίζω. » *Meinek.* p. 129. Quod poeta scripsisse videtur, κατὰ πρηνίζω πόντου. — 5 καύξιν ἡδυρόροις Cod., non καὶ ἡδυ., quod editur; recte planudeas καύξιν ἡδυρόροις. præter ed. princ., quæ καὶ ἡδυρόλοις. Frustra Hecker. id ἡδυ. « Conf. ep. 554, 5. » *B.* — 6 ἐν αἰγ. legebatur; correxit Heckerus, qui ad eūdem similia αἰγιαλῶν epitheta collegit I, p. 316. — 7 δὲ κενεὸν (κενὸν Plan.) τέκνον κεκλυμένον Cod. et Plan., « satis aptum sepulcri epitheton, quemadmodum passim τύμβος dicitur πολυκλαυτός. » *Mein.* Boiss. servabat κεκλυμένου, quod edebatur. Hermannus κεκλυμένο; « ut V, ep. 178, 3, δεδωκυμένο; » Quo hæc sententia efficitur : pater post multas lacrimas effusas, ubi aspexit inanem tumulum, plorat denuo. Heckerus : « Mihi de hoc versu non satis liquet. Verbum autem ἀθρῶν explicandum videtur : quotiescumque adspicit cenotaphium, ut in ep. 374 : ὄν... ἐκλαυσε μήτηρ μυρία ψεύστην αὐτῆς ὅσα κενὸν τάρον. » — 8 et supra v. 2 Τελευταγόρην planudeas inde a Steph., et sic Grotius.

DCLIII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Ἐπιηρείδην, υἱὸν Τιμάνδρου. Antiquum lemma, ex ipso monumento sepulchrali derivatum. — 2 υἱάσι Cod. Quo tempore mare inprimis tempestuosum. — 3 αὐτοῖ (sic) σύν Cod.; αὐτῇ οἱ σύν ed. princ. Plan., ceteræ fere αὐτῇ οἱ. Rectum sermonem restituit *Meinek.* p. 148.

DCLIV. Lemma : εἰς Τιμόλυτον τινὰ ὑπὸ Κρητῶν ληστῶν σύν τῇ ἰδίᾳ νηὶ διαφθαρέντα. — 2 « De Cretensium perfidia conf. ad XI, ep. 371. » *B.* — 4 χρηταίεις Codex testibus Salmasio et Paulsenio; χρηταίης Plan. In fine Codex male καθ' αἰδου, quod recte emendatum a Planude. — 5. Schol. in marg. Codicis : λάροις τοὺς ναυηγούς κλαίουσιν. Eadem sententia ep. 652, 5 seq. — 6. Ὑπο pro ὑπεστι.

DCLV. Lemma : εἰς Ἀλκάνδρον Καλλιτέλους. — 2 πλουσία Cod., recte Plan. — 3 οἱ με θανόντα Cod. et Plan. — 4 γνῶσονθ' Ἀλκάνδρω (sic) τοῦθ' ὅτι Cod.; γνῶσονται Ἀλκάνδρος (post Steph. Ἀλκάνδρω) τοῦθ' ὅτι Plan. In quibus multa tentantur critici; explicare studet Passovius Scripta misc. p. 220, ut ex γνῶσονται elicendum sit γιγνωσκόντων, ὅτι τοῦτο (sepulcrum quod vident) ἐστίν Ἀλκάνδρω. Verum

unus vidit Heckerus in Philologo a. 1849, p. 485, et hanc sententiam : *Quid hoc mea refert utrum me mortuum cognoscant necne?* Olim corrigebat αἱ μάθων δὲ τα, *qui me vivum noverant*, in eandemque conjecturam incidit etiam Piccolos p. 39. Quæ græca Grotius finxerit, non apparet. Boissonadius quoque, ut Heckerus, de ei cogitaverat, hoc epigramma ita constituens :

Ἀρκεῖ μοι γαῖης μικρὴ κόνι (ἡ δὲ περισσὴ ἄλλον ἐπιβλίδει πλοῦσια κεκλιμένον
στῆλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος) εἰ γε θανόντας
γνώσονται Ἀλκάνδρου τοῦθ' ὅτι Καλλιτέλους.

« Immutavi, ut posset intelligi, textum corruptum et mutilum forsitan. Syntaxis erit : ἀρκεῖ μοι γαῖης μικρὴ κόνι εἰ γε (οἱ παριόντες) γνώσονται ὅτι τοῦτο (τὸ μνημῆμα ἐστίν) Ἀλκάνδρου Καλλιτέλους θανόντας. »

DCLVI. Lemma : εἰς Ἀλκιμένην μηχανήν. « Non miles, sed olitor fuisse videtur. » *B.* Quod pluribus exposuit Brunnk. — 1. « Ὀλιγήριον, adjectivum, id est σῆμα ὀλίγον ἔριον ἔχον. » *Meinek.* p. 132. — 3 ei omissum in Cod., supplēvit Plan.; κέρρυπ' ὅπ' Cod. Sic Archimedis sepulcrum *septum undique et vestitum vepribus et dumetis* erat ante Ciceronis adventum, Tusc. V, 23. Ὀξείης, Virgil. : *spinis surgit paliurus acutis*, Ecl. V, 39. — 4 ἦν ποτ' Cod.; ἦν ποτ' Plan., et apud Grotium; sequitur δῆλιος Ἀλκ., quod errorem peperit glossatoris in lemmate; αἱ ποτ' ἐγὼ δῆλιος Brunnk.; ἦ ποτ' Jacobs. ad βᾶτου referens; sed verum vidit *Meinek.* ἦν ποτ' ἐγὼ δῆλιος, a verbo δῆλω pro δηλώω, de quo v. dicta ad VI, ep. 122, 3.

DCLVII. Lemma : εἰς Κλειταγόρην οὔτινος. (Κλειταγόρου τινός recte Salmas.) τάρον παρὰ τινὰ ἀκρόρειαν κείμενον, ἐν ᾗ ποιμένες μετὰ προβάτων διατρίβουσι. Νομίζω δὲ ὅτι ἐν Ἐρέσω κείται ταῦτα. « Pastor in monte sepultus alios pastores rogat, ut ipsi inferias faciant, quales describit Longus I, 31, 32. Conf. ep. 55. » *Jac.* — 2 κεύηρους Cod., correxit Salmas., ut est ap. Sophoclem οἶδς εὐεῖρον πόκον, Trach. 678; κεύμαλους vel κεύμάλους Plan.; εὐδοτέοντες, *pascentes*, *Meinek.* p. 135; sed Heckerus verborum transportationem statuendam esse censet, quamquam « mirum videri poetam verba ita turbare maluisse quam sic disponere :

Ποιμένες οἱ ταύτην ὄρεος ῥάγιν ἐμβατέοντες
αἶγας κεύηρους οἰοπολεῖ' οἶας.

Abundantia qualis in verbis οἰοπολεῖν οἶας, frequentissima est. » Verum *pascendi* notio in verbo, ut est in substantivo, nullodum exemplo probata. Ἐμβατέοντες perperam acceptum a Grotio. — 3 κλειταγόρην Cod. — 4 τίνος Cod., superposito οἱ. — 5. Ἀξέστοιο quisvis sine offensione legit : in lapide vel rupe propinqua assidens ut canat pastor invitatur. Sed Heckerus *tumulo*, mox coronando, insidentem fingit : « Scribendum ἐκ' εὐξέστοιο sive ἐπὶ ξεστοῦ... πέτρῳ. Lapis enim sepulchralis, in quo hoc epigramma insculptum legebatur, haud dubie ξεστός fuit. » — 6 βοσκομένοι Cod., alterum Plan. — 7 ἀμέρβας Scaliger, quem sequuntur Brunnk., Lobek. Toehol. p. 54 et Heck. — 8. « Χωρίτης etiam V. C. Sed forte χωρίτη scribendum. » *Salmas.* — 9 εὐάρνοισι Cod. Καταγρᾶντο (verbum alibi semel lectum *polluendi* sensu) corruptum esse censet Heck. : « quod probabile videri possit καταγρᾶντο, id propter additum ὑπαίρων habet quod displiceat. » Media certe formæ in his poetis liberior est usus, nec passive capiendum cum Grotio. Schol. in Codice : ἀπαρχᾶς

ἐκ τοῦ γάλακτος οἱ ποιμένες προσέφερον. — 10 οὗτος et ἀνασχόμενος Codex. Heckerus « conjecturæ certus » reponit μαζὸν ἐπισχόμενος, multis exemplis constantem usum probans, de *matribus* quidem quæ ubera præbent; at tumulum aspersurus pastor papillam ἀνέχεται, *elevat*, quod per jocos facere videas feminas mulgentes, ubi appropinquant infantes aut familiares. — 11 κρηπίδ' Cod., Plan., corr. Steph. — 12. Jac. confert Horatii carmen in Archytam, v. 25 seqq. — Huic epigrammati in Codice adhaeret primum distichon sequentis ep.

DCLVIII. Lemma : εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὃς υἱὸν ὁμώνυμον λείπων ἔτυχε τοῦ αὐτοῦ τάφου. « Quæ postrema verba ad sequens epigramma pertinent; ac si verè dicta sunt, versu secundo (ep. 659) pro ἔτυχε; legebatur ἔτυγεν. Sic permutata ἔλαχεν et ἔλαχε; ep. 665; ἔεζον et ἔξευρε; ep. 685. Et sic sapius. » B. In Codice ut primum hujus ep. distichon præcedenti adhaesit, sic alterum cum sequenti ep. male copulatum est. Hoc auctorem lemmatis in errorem induxit. In appendice Plan. recte distinguuntur. Sunt enim diversa epigrammata, quamvis eidem cippo insculpta. Jac. Conf. Hecker. I, p. 101. Meinek. p. 153 : « Reliqui hæc inter Theocritea, quamquam rectius fortasse Leonidæ tribuas. » — 1 νέμοις Cod., corr. Stephanus. H pro ἡ el. — 2 ἔχεις Theocriti libri.

DCLIX. Vide ad ep. præcedens. Ap. Steph., Brunckium et in Theocrito, ep. dubium 19 ed. Ahrens., dorica dialecto conceptum. — 1 ἡλικίῃ Cod. — 3 σοί μιν Cod. : μετ' ἀνδράσι Steph. — 4 sic Cod.

DCLX. Lemma : εἰς Ὀρθωνα τὸν Συρακῶσιον ὑπὸ μέθης ἐν δυσχεμέρῳ νυκτὶ τεθνήκοντα. In Planudeæ appendice Theocrito tributum, fortasse ob Συρακῶσιον. « Vide mea ad Theocr. epigr. 8 edit. sec. » B. Est et in recentibus codd. Theocriti, quorum varietatem habes ap. Ahrens. p. 172. — 2 ἔχ; Boissonadius cum Schæfero et ed. Junt., et probat Meinek. p. 43; nam ἐπεμῆ est, non εὐχῆ. Legebatur ἴσας. In Grotianis sphalma esse videtur pro : « Ne quo nocte. » — 3. « Πολλῆς non puto ferri posse. » Meinek. p. 130. Jacobs. *amplissimam* interpretatus, in Add. probat πότνης, ab Reiskio propositum; aliorum conatus indigni qui referantur Boiss. delevit quod in mentem venerat ἀντί δ' ἐπὶ πόδου.

DCLXI. Lemma : εἰς Εὐσθένην τὸν φυσιογνώμονα (sic) καὶ σοφιστήν. Hoc quoque Theocrito inscriptum in appendice Planudeæ. « Vide mea ad Theocr. epigr. 11. » B. — 2. « Ἀπ' ὀρθαλμοῦ. Unum artis fontem poeta indicat, reliquis omissis : nam ex omnibus corporis partibus illi de hominis natura et indole statuebant; vide Aristot. in Analyticis prior. II, 28. » Jac. — 3 ἔθαψεν Cod., superposito α. — 4 γυμνοθέτας αὐτοῖς δαιμονίους φ. Codex. Nonnulli olim γυμνοθέτης, quod sic explicabat Heinsius : « Etiam ipsis poetis ibi notus erat et acceptus, a quibus postea epicedium meruit. » In vett. edd. Theocriti δαιμονίως. Brunckius γυμνοθέτης; αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν, postremum etiam in novitiis libris Theocriti, qui pro δαίμ. habent ἀλμῶν ὡς, errore ex uncialibus orto. Boiss. scribebat :

γυμνοθέτης; αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ὦν...

perisse distichon sibi videri significans punctis, si recte intelligo. Meinekio p. 136 γυμνοθέτης corruptum videbatur. Heckerus ipsum inscriptionis poetam Leonidam intelligit, « qui Eusthenis sodalium familiaris erat et amicus ipsi Eustheni. Nam præstare videtur αὐτῷ, collato Hero-

doto VII, 228 : τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίου Σιμωνίδης; ὁ Λεωπρέπας ἵσται κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας. » Cum Ahrensio recepi Reiskii conjecturam ἐν τοῖς pro αὐτοῖς, traditis ductibus præter alias proximam. — 5 πάντων ὧν ἐποίκεν ἔχει τεθνεὼς Cod., quod egregie correxit Ahrensius, ἔχειν Briggsius. Legebatur ex Aurati conjectura πάντων ὧν ἐποίκε τὸ γέν' τεθνεὼς ὁ σοφ... εἶχ' ἄρα κηδ., hac distinctione, quam etiam in ultimæ manus exemplo tenet Jacobsius, priora nunc cum Wartono scribens πάντ' ὧν ὧν ἐποίκεν ἔχει, atque ita Boissonadius quoque, sed distinguens post σοφιστής. Heckerus :

πάντων δ' ὧν ἐποίκε' εὐ ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής.

quod similibus aliorum poetarum locis bene tuetur, sequentium εἶχ' ἄρα prorsus negligens, quæ illis nec eleganter nec apte subjiciuntur. — 6. « Ἀκίχως, quod plerumque *debilem* significat, hoc loco de homine opibus destituto accipi debet. Memoratu dignum videbatur poetæ, Eusthenem peregrinum et opibus nullis habuisse amicos qui eum non secus ac necessarius colerent : tanta ejus virtus. Eleganter tamen Heinsii vel Huetii conjecturam ἀκίχως; probavit Valckenarius, Brunckius et alii, inter quos Toupius : « Dicit sophistam, etsi non uxorem habebat nec liberos aut propinquos, habuisse tamen qui exsequias suas curarent. » Jac. Sic etiam Hermannus et Hecker. : « videtur enim exul fuisse Eusthenes. » Temere si quid corriguntur talia : nam manifeste respicitur ad Odyss. I. 515, Cyclopi ex antiquo vaticinio querelas de Ulixæ, qui non μέγας καὶ καλὸς, sed ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκίχως perdidit ipsum. Accommodate dictum ad Eusthenis personam, ut probabile est, plausu excipiebant sodales cum vivo versati; hodie critici expellunt.

DCLXII. Lemma : εἰς παῖδα Περιστέραν καλουμένην ἐπείτην (- τιν) τελευτήσασαν τὸ δὲ περιστερᾶς; (sic Paulss; περιστέρα apogr. Salm.; Περιστερὶς Boiss.) τῆς μητρὸς ἵσται ὄνομα. « Theocrito tribuit scholiastes Wechel. » B. Legitur in codicibus novitiis Theocriti. In puellam septennem, fratris bimuli desiderio extinctam. — 2 πολλῆς Cod. et γρ. in marg. Wechl.; πολλῆς Plan., et sic Grotius. « Ex græcis verbis vix efficias Jacobsii interpretationem : *diu ante quam per naturæ leges ei moriendum esset*. Suspicebam πολλῶ γ' ἡλικίης προτέρη, *diu ante quam adolevisset*. Si sana est Codicis lectio, sensum esse crediderim πολλῶν ἡλικίον προτέρη. » Meinek. p. 136. Quod verum videtur. Heckerus conj. πρὶ τῆς ἡλικίης προτέρη, coll. Pind. Nem. IX, 41. Ahrens. edidit πολλοῖς ἡλικίης προτέρη. — 4. « Ἀστόργου, confer Meleagrum supra ep. 468. 7 :

Ἰὼ κακοπάρθενε Μοῖρα,
στεῖ α γονὰς στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. »

Heck. — 5 περιστερῇ Cod. et Aldi quidam liber planud.; περιστερὶ Plan., quod editur; sed illud reduxerunt Hecker. et Ahrens., hic retracto accentu. Schol. Wechl. : γράσσεται (ὡς λέγει τις) καὶ αἱ αἰ ἐλκεῖν ἐ, ἀνθ' ὧν ἄλλος ἀν λέγει αἱ ἐλκεῖν αὐ καὶ ἐξῆς. Hoc, sed duplici α, libri Theocriti, cujus edit. αἰαὶ ἐλκεῖν αὐ. — 6 ἀνθρώπους (sic) Cod.; ἀνθρώποις Plan. Ad ultimam vocem schol. Wechl. : γράσσεται καὶ λυγρότατα. Sic libri Theocr.

CDLXIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ (quod abest in præcedenti lemmate) Λεωνίδου εἰς Ὁράσσαν τινὰ γυναῖκα ἐπὶ ἑνδεκασὺν ἑξήκω τὸ μὲν συλλαβῶν πλεονάζων (πλεονάζων Boiss.) τοῦ ἡρώου τετράμετρον. « Hoc male; nam qui hendecasyll-

labum phalæcium sequitur versus est asynartetus ex tetrametro dactylico et tribus trochæis, sive dactylicus archilochius, qualis Horatianus,

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni. »

Boiss. — 1 θράσσαι Cod; Θράσσαι vett. edd. Theocr., et sic edebatur; Θράσσαι Ahrens., « quod gentile testantur Steph. Byz. et Theognost. Can. p. 17, 12; 99, 25; propter metrum Leonidas primam corripuit. » **Hecker.** I, p. 155. — 2. Verba ἐπὶ τῇ ὁδῷ prorsus intacta relinquunt eximii critici, quod miror cum Heckerō, qui: « Extremam articuli vocalem et primam substantivi in unam syllabam coalescere in versibus poetæ doctæ elegantiae studiosissimi posse vix adducor ut credam, eoque minus quod hæc licentia cumulat altera in versu tertio, ubi vocali prima præpositionis elisa scribendum foret ἄ γυνά 'ντ' ἐκείνων: quæ apocope mihi in Leonida non ferenda videtur. Corrigendum censeo τὸ μνᾶμ' ὑπὸ τῇ δρυϊ. » — 3 ἔξει et ἀντεκείνων Cod.; ἔξει τὴν χάριν ἢ γυνὴ ἀντὶ τήνων vett. edd. Theocriti, « ἀντὶ τήνων etiam Gaisford. ad Heplæst. p. 343. » **Jac.** nott. mss. In his quoque, ἀντ' ἐκείνων ὧν pro ἀνθ' ὧν, id est ὅτι, non temere offendit Heckerus. — 4 ἔθρεψε τιμὰν ἐπὶ χρῆσιμα τελευτᾷ Codex; ἔθρεψ' ἐπὶ μὴν ἐπὶ χρῆσιμῃ καλεῖται edd. vett. Theocriti. Præsens τελευτᾷ pro præterito, ut sæpe vidimus ἠγάσκει et similia, collecta a Jacobio ad ep. 207, 5. Qui hic conciebat ἔθρεψ' ἔ τ υ μ' ὧν ἐπὶ χρῆσιμα τελευτᾷ, « revera nomine illo et laude, qua viva fruebatur, etiam nunc post fata fruitur, monumento scilicet, quod alumnus ei cum inscriptione χρῆσιμα posuit. » **Hermannus** et **Meinek.** p. 137, ἔθρεψε: τί μὴν; ὅτι χρῆσιμα τελευτᾷ. Quæ recte Heckerus « veretur ut vera sit emendatio. » **Boissonadii** est quod dedimus, hæc annotantis: « Intellego finem longe diverso modo quam fecerunt alii: quid tamen moritur quæ adhuc utilis esse potuit? Forsan τελευτᾷ. » **Ahrensii**:

ἔξει τὴν (fort. τοὶ) χάριν ἃ δὲ ὑ ἀντὶ τήνων,
ὧν τὸν κῆρον ἔθρεψ' ἐπὶ μὴν, ὅτι χρῆσιμα καλεῖται.

DCLXIV. In Codice sine nomine poetæ, sed proxime sequenti epigrammati adscriptum τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου, ut Leonidæ esse hoc quoque appareat; ac sæpius, pluribus sese epigrammatis ejusdem auctoris excipientibus in Codice, nomen in titulo omittitur. « Paulo tamen simplicior oratio quam pro Leonidæ ingenio. » **Jac.** Hoc quoque inter Theocritea legitur, ep. 19 vulgo, 24 **Ahr.** Lemma: εἰς Ἀρχιλόχον. Ἐπὶ αὐτῷ (an τῷ αὐτῷ? eodem scilicet atque in præcedente epigrammate. **Boiss.**) τετραμέτρῳ τρίμετρον ἄντι (an ἄρτιον? **Boiss.**) καὶ σκάζον τὸ ἀρχιλόχιον δοῖως. « Quæ postrema non intelligo. Versus 3 et 6 iambici trimetri sunt catalectici. » **B.** — 1. Junge Ἀρχιλόχον εἰσὶς, usu supra jam aliquoties animadverso. — 3 πόρ' ἄω Cod.; πρὸς ἄω edd. Theocriti. Νύκτα de occasu, pro δύνειν. — 4 μιν vett. edd. Theocr.; Μοῖσαι duo libri Theocr. « Quod Archilochum Apollo amasse dicitur, fortasse simpliciter de poetica facultate accipiendum est; fortasse tamen spectat notam illam fabulam de Apollinis in Archiloei percussorem ira; conf. Wyttenb. ad Plut. De sera num. vind. p. 81. » **Jac.** — 5 ἐγένετο κηπὶδ. Cod.; ἐγέντο κηπὶδ. edd. Theocr. — 6 ἐπτεζ (sic) Cod., sed τ' erasum. « Hanc vocem interpretandam puto carmina elegiaca, de quo usu jam alii contulerunt Theognid. 19, 22, Herodot. V, 113, etc. » **Hecker.** I, p. 39.

DCLXV. Lemma: εἰ; Πρόμαχον ναυαγόν. Ζήτει μήποτε δύο εἰσὶν ἐπιγράμματα ἀνθ' ἐνός. « Quæ inepta est suspicio. »

Jac. Accurate de hoc epigrammate egit **Ungerus Beitr.** p. 8-11. — 1 ναυτίλος Cod. Βαβέλτα ναῦς, opposita longæ, est rotunda, oneraria, profundo et capaci alveo gravis. « Male **Reiskius** βραχεῖν. Si quid mutandum, scribas βαρεῖν. **Pollux** I, 82: πλοῖα στρογγύλα... λέγεται δὲ καὶ βαρεῖα ναῦς, σιταγωγός, φορτίς. 103: ἐρεῖς δὲ κοῦραι νῆες, βαρεῖαι νῆες. » **Unger.** — 3 πνιὴ ἄμα Cod. Bruncium vere correxisse extra omnem dubitationem posuit **Ungerus**. Unus hic flatus vehementissimus tantum fluctum commovit, qui uno impetu totam navem Promachi cum vectoribus demerserit. Contra ναυτῶν mentionem quæ disputat **Ungerus** subtilia sunt, non vera; ναῦτας idem est ac πάντας τοὺς ἐν τῇ νηί, quorum unum Promachum curat poeta, unum fortasse quem patrio littori unda appulit. Non persuadet vir doctissimus Leonidam scripsisse κύμα δ' ἐν ἄτῃ; ἀθρόον (τὸν Πύρμαχον) ἐστὺν ἐξέλεν, conferens nota **Æschylea** στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης; (**Prom.** 911), quæ aliena ab hoc epigrammate oratio est. — 4. « Κοίλη ἄλς est mare dehiscens, quod docent interpretes **Pollucis** I, 108. Vide **Wernick.** ad **Tryphiod.** 212, p. 222. Quocum comparatum πολὺν fortasse per errorem a Bruncio illatum vehementer friget. » **Jac.** — 5 οὐ μνηοὶ Cod., corr. **Reisk.** — ἔλαγε; Cod., corr. **Reiskius.** — 7 ἐπὶ τρηχ. Cod., corr. **Jensius.** — 8. Πιπταμένοι, **Ovidio porrecta littora**, de quo epitbeto conf. **Heckerus** ad ep. 652, 6: εὐρεῖ αἰγυαλῶ (I, p. 316).

DCLXVI. Lemma: εἰς τὸν Λεάνδρου διάπλουον καὶ τῆς Ἡρώς. Et in nova pagina: εἰς Λεάνδρον καὶ Ἡρῶν τὴν σιπτάδα (σηστ.). — 1 Λεάνδρου Cod., alterum **Plan.** — 2. « Μὴ μούνη, non soli Leandro infestus, sed Heronem quoque perdens, quæ in turri vel solitaria domo haud procul a littore habitans, Veneri marinæ, ut videtur, operabatur; v. **Museum** 32 et 187 seqq., cum **Passovii** nota p. 174. » **Jac.** **Boiss.** « **Byron** tamen et **Ekenheadius** καίπερ οὐ φιλέοντες; transnatarunt Hellespontum. Vide **ilius** **Epist.** 413, coll. **Turneri** epistola. » — 4. **Lychnus** ille natante Leandro exstinctus. **Museum** 328:

καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης.

— 5 κοινούς Cod, vitiose.

DCLXVII. Lemma: εἰς Ἀμαζωνίδα (sic) τὴν θαυμασίαν γυναῖκα ἐν τῇ ναφ' τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ (Cod. compendioso Θεσσαλ.). — 4 μνήμων Cod., superscripto η; μνήμην **Plan.** Titulus præmissus Ἀμαζονίδα dixisse videtur, qualicumque de causa a poeta potius quam librario immutatum.

DCLXVIII. Lemma: εἰ; τινα ἀπευχόμενον ναυτιλίαν. Ἔστι δὲ ἰσοψηρον τὸ ἐπιγράμμα. « Est igitur Leonidæ Alexandrini. » **Salmas.** In margine Cod. utrique disticho appicti numeri 676, sive 6576. « Instituta supputatione inveni distichorum ἰσοψηρίαν, et utriusque summam 6576. » **B.** Non est sepulchrale — 1 γαλήνην Cod., vitiose. Ad γελώσας **Jac.** confert hæc **Alciphronis** III, epist. 1, p. 274, de pulchro quodam juvene: καὶ μειδᾷ τῆς θαλάσσης γαλήνης ὡς χαρίστερον. « Metaphoram verbi καταπορίσαι exemplis illustravi ad **Georg. Pachym.** Declam. p. 142 seq. » **B.** — 2. Φρίκα, conf. **Hom.** II, H, 63. — 3 μ' ὄλεσθε **Bruncius** male. — 4 ἀντικρουσάμενος; **Plan.** præter edit. principem.

DCLXIX. Lemma: εἰ; Ἀστέρτα τὸν μαθητὴν Πλάτωνος τοῦ εἰσοφόρου τοῦ οὐτοῦ Πλάτωνος. Cum sequenti epigr. male coheret in **Plan.** Utrumque habent **Diog. L. III, 29** et 32.

Appuleius Apolog. c. 10, p. 416 = 280 Elm. Ille : Ἀρίστιππος· ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς φησὶν αὐτὸν (Platonem) Ἀστὴρος μετραχίου τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκευμένον ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνος· ἔνιοι καὶ Φαίδρου φασί· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, & καὶ γενέσθαι πρὸς αὐτοῦ εἰς αὐτούς. — 1 εἰσαθρεῖς Diog.; ἐσαθρεῖς cod. Vindob. n. 113; εἰσαθρεῖ superposito σ Codex; εἰσαθρεῖ Plan. Recte autem Bergkii p. 493 ἀστὴρ edidit, non Ἀστὴρ : nam illud poeta voluit, hoc audientes simul intelligunt. — 2 βλέπειν (βλέπομαι) corrigendum censent Nauckius et Bergkii. « Πολλοὶ δμμασιν, stellæ sunt tanquam oculi cæli et mundi. Arion delphino vectus quum cælum stellis distinctum suspiceret, sic apud animum suum cogitavit, ὥς οὐκ ἔστιν εἰς ὃ τῆς Δίχης ὀρθαί- μός, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττό- μενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, apud Plutarch. Mor. p. 161, F. » Jac. — Sic redditum latine ab Appuleio :

Astra vides : utinam flammam, mi sidus, Olympus !
Ut multis sic te luminibus videam.

DCLXX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Ἀστὴρα τὸν μαθητὴν. Vide ad præced. epigr. — 1, 2. « Ἐώο... Ἐσπερος, quæ stellarum sunt pulcherrimæ. Hom. Il. X, 318.

Ἐσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ.

Plotinus De pulchrit. p. 53, D : καὶ οὐτε Ἐσπερος οὐτε Ἐώος οὕτω καλὰ, ubi vide Creuzerum p. 108 seq. » Jac. Vertit Appuleius :

Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aster,
Hesperus a fato manibus ecce nites.

Item Ausonius Epit. CXLIV :

Stella prius superis fulgebatur Lucifer ; at nunc
Exstinctus, cassis lumine Vesper eris.

DCLXXI. Lemma : εἰς Ἀτταλον νεώτερον. In Plan. δη- λον. In Attalum quendam immatura morte abreptum. — 2 θάνειν esse videtur in Cod. ; καὶ θάνα Plan. Sed v. Schæferum in Bast. Epist. crit. epimetr. p. 26. » Jac. Conf. ep. 643, 4.

DCLXXII. Lemma : ἐν Κορίνθῳ γέγραπται· εἰς Ἀνδρέαν τὸν ἐπὶ δικαιοσύνῃ μεγαλαυχῆσαντα. — 1 γδῶν Cod. — 2 ἀλλοιοῖσι Cod. « Ἀλλοιοῖσι apogr. Paris. Sic et ep. 697. Vide not. ad mea Anecd. t. II, p. 479. » B. Δαναοῖσι Reiskius in Δανοῖσι mutavit. Rubnkenius quoque in Epist. crit. p. 118 Danaos hoc loco Græculi alicujus κακοζηλῖα deberi arbitratus Δάκοισι corrigit, ut Andreas Dacia et Illyrici Vicarius, vel ipse præfectus prætorio Illyrici fuisse dicatur. Dacia post divisionem orbis Romani a Constantino magno institutam erat subdiocesis præfecti prætorio Illyrici ; v. Zosim. II, 33. Jac. In latinis posui.

DCLXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνδρέαν τὸν εὐσεβῆ. — 2 κατὰ θυμὸν Plan., male. « Ναιετῶν ἀνὰ στόμα, confer not. ad IX, ep. 62. » B. Est illud Ennii, *volito vivu' per ora virum*. — 3. Ἀνδρεία bisyllabum.

DCLXXIV. Lemma : εἰς Ἀρχιλοχον τὸν Πάριον ποιητὴν τῶν ἰάμβων. In Plan. sine nomine poetæ. « Sensus argutus : Archilochum Musa commovit ut iambis operam daret, verita ne, si heroici carminis laudem sectaretur, Homeri splendori officeret. » Jac. — 1 λυσσώντας Cod.

DCLXXV Lemma : ἰσόφθον εἰς ναυηγὸν τινα ἀνώνυμον. « Ad utrumque versum appicti numeri, Γψε', Jacobsius

ait; quæ indicatio non exstat in apographo Paris. Institutii supputationem et summam cujusque versus reperi esse 3702. Respuendum esse varietatem ἐποντοπόρῃ monstrant numeri. » B. Sententia est Theodoridæ, supra ep. 282, unde hoc derivatum. — 2 ἐποντοπόρῃ Planudæ edit. vett., usque ad Aldi alteram, qui in codice invenerat ἐνηποπόρῃ.

DCLXXVI. Lemma : εἰς Ἐπίκτετον (sic) τὸν σοφόν. In Plan. male annumeratum ἰσότηρος. « Gallico disticho redditum Balzacio Socr. Christ. p. 297. » B. Ipsi philosopho tribuit Gellius N. A. II, 18 : *Ejus Epicteti etiam de se scripti duo versus feruntur : ex quibus latenter intelligas non omnes omnimodis diis exosos esse, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur ; sed esse arcanas causas, ad quas paucorum potuit pervenire curiositas*. Δούλος etc. (Qui locus totus abest ab optimo codice Paris., reliqua ejus capituli exhibente.) Habet etiam Macrobius Sat. I, 11, p. 253 Bip. Et Joann. Chrysostomus, Hom. XIII in Acta Apost., vol. IX, p. 109 : *ἔστι μὲν οὖν δή τι καὶ ἔπος τοιοῦτο τοῖς ἔξωθεν εἰρη- μένων· « δούλος μὲν Ἐπίκτητος, σώμα ἀνέπηρος, πενήν Ἴρος, καὶ φίλος ἀθανάτων. » — 1 καὶ σώματι πηρὸς Gell. et Macr. — 2. « Vir probus et sanctus et propterea diis carus. Maximus Tyr. Diss. IV, 6 : εἰ δὲ τις ἐστὶ καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεοὺς ἐπιμειξία, ὁ μὲν εὐσεβὴς φίλος θεῶ. » Jac.*

DCLXXVII. Lemma : ἐκ τῆς Ἱστορίας Ἡροδότου (VII, 228) εἰς τὸν τάφον Μεγιστεύς (sic) τοῦ μάντιος τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀναιρεθέντος. Herodotus : τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστεύς (ἐπιγράμμα) Σιμωνίδης ὁ Ἀεωπρίεός ἐστι κατὰ ζει- νην ὁ ἐπιγράψας, reliqua epigrammata Amphictyonum auctoritate inscripta. De Megistia Acarnane vate, qui, postquam pugna ad Thermopylas eventum prædixerat, a Leonida dimissus non abiit, sed filium quem habebat unicum dimisit, narrat Herodot. ib. c. 221, ubi v. Valck. — 1 κλειστός duo libri boni ap. Herod., qui Μεγιστία. — 4 Σπάρτας pauci libri ap. Her.

DCLXXVIII. Lemma : εἰς τινα Σωτήριχον ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ μεγαλαυχούμενον. « Soterichus quidam occurrit in Epistolis Firmici n. XVII, Muratorii Anecdotorum p. 297, qui floruit quinto post Chr. sæculo. Hic Soterichus præfectus prætorio Orientis vel saltem ejusdem præfecti in Pontica diocesi Vicarius fuisse videtur. » Jac. — 1. « Πληρώσας στρατιήν. Voluitne significare se, dum viveret, præfuisse conscribendis militibus et ad vexilla cogendis? » B. — 5 φάος δόλμπου Cod. ; Brunnkii correctionem recepit Boiss. ; Reiskianam φάος [ἀγνόν] Ὀλύμπου Jacobsius.

DCLXXIX. Lemma : εἰς τὸν ἄγιον Ἰωάννην τὸν πάπαν Ἀλεξανδρείας τὸν Ἐλεήμονα. « De Joanne illo Eleemosynario vide Fabric. Bibl. Gr. t. X, p. 262. » B. — 1 ἦν (sic Salm., ἦν ap. Jac.) δ' ἐπὶ Cod. et Plan. ed. princeps ; ἦν δὲ τι Aldinæ ; ἦν καὶ τί Ascens. et Steph. « Particula δὲ, sæpe interrogationem continuat. Quod autem interrogatio non, ut solet, particula interrogandi continuatur, sed verbo substantivo, id in hoc epigrammate imperiti versificatoris offendere non debet. — 2 νεκροῦ Brunnk. cum Scaligero, non librarii errori, sed versificatoris imperitiæ mederi conatus. Ille νεκρὸς ad interrogationem in v. primo retulisse videtur : τίς ὁ νεκρὸς, καὶ πόθεν, τίς τὰ ἔργα ἦν καὶ τὸν δίδω. » Jac. In fine Cod. δίδω. Probabilius duco quod deletο δ' Brunnkii scripsit τίς ἢ πόθεν ἦν, ἐπὶ παῖς τίνος, sed Boiss. quoque Je- ebsium sequitur. — 5 κτήματα μὲν Plan. ; δίδω (littera

(β lineola transfixa) πλόν Cod.; όλων Plan. « Όλων pro πάντων tractavi ad Theophyl. Simoc. p. 232. » B. Jac. in nott. mss. citat Lobeck. ad Ajac. p. 440 ed. sec. — 8. Huiusmodi hiatus exempla collegit Jacobs. Add. p. LXII. Sequenti versui adscriptum lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην τοῦ αὐτοῦ Σωφρονίου πατριάρχου. — 11 πτόλις Cod., etiam Salmasio teste; πόλις apogr. Paris. et Plan. — 12. ἀρειοτάτης Brunckius; ἀρειοτάτας Cod.; ἀρειότατος Plan.

DCLXXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην Σωφρονίου πατριάρχου. — 1 ἱερῶν edd. recentiores Plan., male. — 3 ἀριθτὸν ἔρχεν Plan., « omnino male. Sensus est : Obiit Joannes et sepultus est; corpus enim habebat *mortale*, quamquam nunc *immortalem* habiturus est vitam, et dum viveret, immortalia facta peregit. » Jac. — 4 κατὰ χθονὸς ῥέειν Cod., alterum Plan.

DCLXXXI. Lemma : εἰς Γέσσιον τωθαστικά. « Sunt octo epigrammata σκωπτικά in Gessium quendam scripta, qui vanis hariolorum promissis adductus ad consulatum adspiraverat. Qua de spe, quam temere animo conceperat, misere dejectum Palladas acriter perstringit. Opsopæus eundem esse putabat quem Suidas (s. v.) ex Damascio eximium medicum (ἱατροσοφιστὴν) fuisse et ad honores pervenisse narrat. Verum is Zenone imperante, a. 474 ad 491, floruit, quum Palladas ineunte vix sæculo quinto scripserit. » Jac. — 1. « Schol. Wech.: συνεπεδήμει γὰρ τῷ βασιλεῖ, τιμῇ; καὶ μείζονος ἀεὶ παρ' αὐτοῦ τυχεῖν νομίζων. — 2. Χωλόε, conf. ep. 686, 2. » B. — 3. « Quasi sibi fatum etiam invitis Parcis accelerasset. » Huet. Duplici lusu Grotius.

DCLXXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως.

DCLXXXIII. Lemma : εἰς Γέσσιον σκωπτικόν. Iterum legitur in Codice infra in Σκωπτικοῖς, XI, post ep. 282. — 1 ὁ σοφώτερος Cod. altero loco, ed. princeps Plan. et Aldina prima, sequentes σοφώτατος. « Μηδὲν ἄγαν, de hac sententia vide not. ad V, ep. 299. » B. Dictum alii aliis tribuebant, ut Pittaco, Chiloni, Soloni, de quibus diligenter, ut solet, Leutschius in Paræmiogr. vol. II, p. 80-82. — 2 τοῦτ' altero loco Cod., Plan. — 3. « More suo Palladas syllabas aucupans ludit in λόγις; et ἀλογώτατον, quorum illud *eruditum* significat et hominem prudentem. — 4. Οὐρανίη ἀνοδος, figurate de amplissimis honoribus; ut ap. Horatium summa dignitate fungentes *Attingunt solium Jovis et cælestia tentant*, Epist. I, 10, v. 34. — 5. Sic Horatius Carm. IV, od. 11, 26 :

Exemplum grave præbet ales
Pegasus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem,
Semper ut te digna sequere, et ultra
Quam licet sperare nefas putando,
Diapaream vites.

Fabulam Bellerophontis Palladas de astrologiæ studio interpretatur, quod Gessius astrologorum commentis deceptus fuerat. Præviit auctor opusculi inter Lucianea De astrologia c. 13, quem vide. — 7, 8. Paulo durior oratio tracta per participia absolute posita, dum exspectabatur : ἀλλὰ τὸν μὲν ἔπνον ἔχοντα καὶ θάρσος, Γεσσίου δὲ οὐδὲ σχέσιν εὐτόνων ἦτορ ἔχοντος. Alliterationem in ultimo versu jam notavit Opsopæus. » Jac. — 8 χέσις hinc a recenti m. additum in Cod., unde altero loco σχεσέιν (sic) enotavit Salmas. Bothius non male corrigit χέσις γ'.

DCLXXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον τὸν ἀρχοντα.

Iterum legitur infra l. c. — 1 ζητήσαι Cod. hic, ζητήση infra, eademque varietas in Plan. « Pindari sententia, monentis, μὴ ματεύσθαι θεὸς γενέσθαι, Ol. V, 56. » Jac. — 2 ἀρχὴν μεγάλην Cod. bis (scil. ζητήση); ἀρχῇ; μεγάλης κόμπων Plan., sed illud haud dubie scripsit Palladas. — 4. Codex hoc loco θνητοῖς et ἀνασγόμενος cum η ultimæ syllabæ superposito; μηδὲν Plan. In altero loco Codicis his quattuor versibus adhæret distichon alterum epigrammatis 688 : Ὡ γένος etc., et sic Plan. « Est illud distichon ejusmodi, ut utrique loco conveniat. » Jac. Cum Salmasio facio, qui epigrammati 688 in Planudæ exemplo hæc adscripsit : « Hic reponi debet distichon quod habetur supra : Ὡ γένος etc. »

DCLXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον. — 1 ἐξεῦρεν βίου Cod., corr. Jensiis aut Salmasius. — 2. « Sensus distichi est : Quærendo invenisti vitæ finem et id quod in felicitate summum est (τελος duplici significatione, ut Latinorum *finis*), quod honorem quæsiisti ad summum finem sive fastigium tendentem. » Jac. Aliter intellexit Boissonadius : « Ἀρχὴ πρὸς τέλος ἀρχομένη [sic ipsius manu exaratum] est forsitan munus quod circa tributa colligenda versatur; adeo inepte scribit Palladas. » Sed sequentis distichi acumen me non assequi fateor, ut neque de priore constare sententia possit.

DCLXXXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον. Iterum legitur in cap. XI, l. c. — 1. Ignotus homo Baucalus. — 2 χωλεῦον τὰ πλέον Cod. altero loco (ap. Jac., « duobus locis » ap. Salmas.). Conf. ep. 681, 2. « Qui tum magis etiam claudicabat ab ingenti illo casu, quo de spe sua dejectus fuerat. Respicitur historia Bellerophontis, de quo jam in ep. 683. » Jac. — 3 ὁμῶν εἰς ἀέθεο Cod. altero loco et Plan. — 4 ἀκήδευτος hic vidit Pauls.; « ἀκήδεστος apogr. Paris. utroque loco. » B. Sic Plan., et nihil annotat Salm. Et hoc poetis in usu; conf. Jac. in Add. p. LXII. In fine Cod. hic καίνοτάρι (sic). Vide Thes. v. Κενοτάριον. Jacobsius ad aliquem in κενοταρίοι, usum respici putabat, « quæ pupa cadaveris loco in feretro ponebatur. Ejusmodi μορφώματι quum justa non fiant, Gessio autem, capitis ut videtur damnato, postquam sibi ipse mortem consciverat, supremi honores habiti non essent, Baucalus illum σχήματι καίνοτάριω descendisse ait. » — 5 καὶ om. Cod. altero loco; προσεφώνεε Plan., « ex sua conjectura haud dubie. Quum seriores in usu conjunctionis καὶ luxuriari soleant, non dubitandum de manu Palladæ, qui utitur homericis Il. A, 517; Δ, 30, etc. » Jac. — 6. « Τὸ στρέψος. Schol. Wech.: Ἡσυχίος· ἡ διὰ πλοῦτον ὁδός. » B. Vide Thes.

DCLXXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον. Iterum legitur infra l. c. — 1. Cod. in marg.: γρ. τὴν ἡμμωνιάκην. Etiam Jovis Ammonis oraculum consulentem Gessium fefellerat. — 2. Ξενικοῦ, nam in peregrina terra obierat, ut dictum ep. 681, 1. « Schol. Wech.: ἐν γὰρ τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ βίου ὡς ἐν τοῖς νοσίδιοις. » B. — 3 ἰδίην Cod. hic et Plan.; τότ' ἐμμέψτο Cod. hic, alterum altero loco et Plan. Τὸ μᾶθημα, astrologiam. — 4 πειθομένους; ἀστρολόγους ἀλόγοι; Codex hic; παθομένους; ἀστρολόγοι; ἀλόγους idem altero loco, quod de utroque loco consensu testantur Salmas. et Paulssen.; sed verum quod ex Plan. edidit Jac.

DCLXXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον. Οὗτος ὁ Γέσσιος ἀρχων ἦν ἐν μέσῳ τινὶ Ἀλεξανδρείας. ὥρτιον. — 3, 4. Hoc distichon in altero loco Codicis et in Plan. cohaeret cum ep. 684, ubi vide. « Αὐτοχόλιωτον γένος intellige

de hominibus qui sibi ipsi sunt infesti, sua stultitia nimium in mala et præcipitia acti. » *Jac.* — 4 ἀγχι nunc *Jac.* ex Codice, qui altero loco μέγρι, ut *Plan.*

DCLXXXIX. Lemma : εἰς Ἀπελλανὸν χριστιανὸν καὶ εὐσεβῆ. — 1 σῶμα ἔλειπεν *Cod.*, correctum in apographo; aliud σῶμ' ἀπέλειπεν. — 2 παρακάθεο (superius posita litera o) *Cod.* « In φυγῇ ἐν χεῖρεσι color est hiblicus. *Conf.* not. ad mea *Anecd.* t. IV, p. 363. » *B.*

DCXC. Lemma : εἰς Πυθέαν τινὰ σοφιστήν. — 3 ὡς *Plan.* et *Cod.*, sed hic superscripto ὅσος, et deinde διαγχεῖς ἐμυθῖς sine τ'. « Malim verba sic posita : ὅσος ἐμυθῖς τ' διαγχεῖς τε φύσει, quæ naturæ munere habes, quæque discendo acquisivisti. Nolim enim jungere cum Brunckio servatum esse ex his versibus colligi potest. » *Jac.* Hoc tamen prætulit Boiss. Bothius ὅσος διαγχεῖς τ', ἐμυθῖς τε φύσει.

DCXCI. Lemma : εἰς Καλλικράτειαν γυναῖκα Ζήνωνος, ἥτις πρὸς Ἀλκυσιν παραβαλλεται. (Glossator ut in *Cod.* ἄλκυσιν.) « Historia ignota, nec quis Zeno ille fuerit constat. Eum conjugis devotione ex imminente vitæ periculo servatum esse ex his versibus colligi potest. » *Jac.* — 1 ἄλκυστις *Cod.* — 2 sic etiam optimus *Paris.* Planudæ, in qua vulgo στέρνοις ἐδεδέγην. — 3 προὔκρινεν ἐμὸν *Cod.*, cujus in marg. sigla σημειώσαι.

DCXII. Lemma : εἰς Γλύκωνα Περγμηνὴν ἀθλητήν. « Glyconem Augusti ætate vixisse probabile est ex Horatio *Epist.* I, 1, 29 :

Nec quia desperes invicti membra Glyconis,
Nodosa corpus nolis prohibere podagra.

Conf. Lessing. De epigramm. *Opp.* vol. VIII, p. 526 seqq. ed. Lachm. » *Jac.* — 2 Πύμαχοι qui vulgo πανερατισταί. — 3 Ἀτλας, *conf.* Antipatr. *Sidon.* VI, ep. 256, 2. — 4, 5 versus ita legebantur mutati a Salmasio :

ἔρρόντι τῶν τε πρόσθεν, αἶτ' ἐν Ἰταλοῖς,
αἶθ' Ἐλλάδι τὸ πρῶτον, αἶτ' ἐν Ἀσιδί.

— 5 ἑλλάδι τὸ πρῶτον *Cod.*; τις ἐπρωσεν aut τις ἐστρωσεν conjiciebat *Jacobs.*; τροπωτὸν Baiterus ad *Horatii* I. cit. p. 374, probatum Piccolo et Heckerio; hic tamen posterius : « Nunc minus probabile habeo, quod hoc adjectivum notionem prosternendi, quæ de athleta unire apta, non videatur adsciscere. Ad illam sententiam proxime accedit *Jacobsii* τις ἐπρωσεν. Sed longe leniorem opera reponas πρωστόν. » Quod recepi, hæsitans; sed de prostrato non est cogitandum; si vera scriptura, intellige ne propulsum sive impulsam quidem nedum victum ab illis adversariis. Boiss. : « Scripsi Ἐλλάδι καταστρωτὸν pro vulgato τὸ πρῶτον. » Cui rhythmici haud favent. Both. : « Lego τραπητὸν, in fugam conjiciendum. »

DCXCIII. Lemma : ἰαμβικόν· εἰς ναυαγὸν τινὰ Γῶνιν, deinde cancellata : εἰς παρῆνον (ω' posito super η) τεθαμνέον, apposita sigla ζῆται. In tumulum piscatoris, quem in rupe piscibus insidiantem unda dejecerat. — 2 πικρὴ *Cod.* — 3. « Ἐξ ἄκρης ἀπορῥῶγος » quæ sedes nota piscatoribus. Vide mea ad *Theocr.* XXI, 42 ed. sec. » *B.* — 4. « Verbalia paragona eueργέτης, συνεργέτης, quod ipsum non legitur, sed Apollonides hinc produxisse videtur, et aptius ad sententiam puto quam quod *Jacobs.* conjecit συνεργαστής, quia significantur ejusdem artis opifices, hi autem ἐργάται dicuntur, non ἐργασταί. » *Lobeck.* *Paralipom.* gr. p. 437. Heckerus : « Vix tamen crediderim συνεργή-

της sanum esse. Quum enim adjectiva in ἰτης constanter in Codice ita scripta sint ut in ἰτης vel εἰτης desinant, hoc loco συνεργέτης restituendum puto (exempla addens). Ceterum paulo audacius dictum γῶσαν de lapide sepulchrali, quum de tumuli humi dici soleat. » Boiss. ex alia *Jacobsii* conjectura ὅσος ἦν συνεργέτης (vel συνεργάτης) λαός. Apte comparatur ep. 295, 10 : συνεργατίνης; ἰθυόθλων θίασος. — 6. In ὁμή media vocalis solet produci.

DCXCIV. Lemma : εἰς Φιλοπράγμονα τινὰ δυσνόητον. Sane quidem, si pro ἐπιτυδίφ epigrammate habes, quod longe secus est. « De heroe Philopregmone, quem poeta dicit rogantibus felicem laborum successum imperitare, nihil aliunde constat. Muneri satis respondet nomen. Dæmon similis fuisse videtur Πρηξιδίῳ, de qua Hesych. : δαίμονι τινά φασι τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις· διὸ καὶ τὰ ἀνάμματα κεφαλῆς γίνεσθαι, καὶ τὰ θύματα ὁμοίως. » *Jac.* Plura in *Thes.* v. Πρηξιδίῳ. — 2 πόν' ἰδαίης καίμενος (sic) *Cod.*; sed καίμενον ibi legebat *Salmas.*, « quod lenius; sed etiam illud ferri potest. » *Jac.* — 3 ἐκείνῳ *Cod.*, corr. *Salmas.* — 4. Salem in σύν σοί latentem nemo non sentiet, unde totum epigramma ironiæ colorem accipit.

DCXCV. Lemma : εἰς Κασσίαν τὴν σώφρονα. Imagini in tumulo positæ subscriptum, ut videtur. — 3 ἡ τοῦ σώματος *Plan.*; quibus *Salmas.* ascripsit : « προσώπου v. c. Fort. ἡ τῆς ὁλως. » Quod Brunckius edidit tacitus. « Ad membr. lectionem propius accedit ἡ προσωμάτων, in qua voce pluralis pro singulari dicitur, ut *Homerus* πρόσωπα haud uno loco de unius hominis ore dicit. [Bothius malebat ἡ προσωπάτω.] Sensus est : Obiit quidem, sed animæ ejus pulchritudo noscitur adhuc virtutibus (virtutum quibus claruit memoria), magis etiam quam oris formositas. » *Jac.* Sed in notis mss. cum Brunckio distinguit post γνωρίζεται, subjecta hac conjectura : « Fortasse :

Ψυχῇ; δὲ κάλλος τοῦ προσώπου κάλλιον »

DCXCVI. Lemma : εἰς Σάτυρον χρεμασθέντα διὰ τὸ ἐρίσαι Ἀπόλλωνι, ὁμοιον (ὁμοίως *Jac.*) τῷ Μαρσύῳ (*Μαρσύς* *Jac.*, πότμω supplet *Pauls.*). « Errat auctor lemmatis. Satyrus ille est Marsyas ipse. *Conf.* App. *Plan.* ep. 8. » *B.* *Nymphæ* Marsyam in pinu suspensum lugent. Frustra interpretes in hoc carmine ironiam quæsierunt Quos falsa, quam de Marsya imbibentem, opinio fefellit. Non contemnendus ille erat musicus, quamvis nihil ad Apollinem. *Jac.* — 1 θηρίον *Cod.*, qui δέμας, non δέσμας. Heckerus δέρας, « quia pelis in pinu suspensa erat, non integrum corpus. » Qui poetam corrigat οὐκ εὐμούστω. Θήρειον, nam Satyri sunt θῆρες. — 3 αἰώρη; hic *Cod.* Ἀνάρσιον, periculosam, fatalem. — 4 κελαινὴν *Cod.*; κελαινὴν *Plan.* « Περώνη, rupem illam procul dubio, ubi *Nymphæ Marsyæ amore retentas considerare* poetæ dixerant, tradente *Curtio* III, 1. » *Jac.* Marsyas habitabat Celænis : vide *Larcher.* ad *Xenoph.* *Exped.* (I, 2, § 8) t. I, p. 14. *Schol.* *Wech.* : Παυσανίας I, ε' « ἔστιν ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος Μαρσύας, » καὶ Ὀλυμπος παρ' αὐτὸν παιδός· ἔστιν ὠραίου καὶ αὐλεῖν « διδασκομένου σχῆμα ἔχων » οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς Φρύγες ἐθέ- « λουσι μὲν ποταμὸν, ὃ διέξουσιν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, » « ἐκείνῳ ποτε εἶναι τὸν αὐλητήν » ἐθέλουσι δὲ καὶ εὐρύμα « εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρεῖον αὐλήμα » φασὶ δὲ ὡς καὶ « τὴν Γαλατῶν ἀπώσαντο στρατιάν, τοῦ Μαρσύου στίξιν » ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ὑδατὶ τε ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ μέλει « τῶν αὐτῶν ἀμύναντος. » Boiss. — 6 τῶς πάρος εἰ πευσόμενον (superposito θη) *Codex.*

DCXCVII. Lemma : εἰς Ἰωάννην τὸν ἐξ Ἐπιδόρμου ἡτις

(εἶπουν Boiss.) Δυρράχτιν ἀπὸ πόλεως Λυχνίδου (Λυχνιδού Boiss.), τὸν καὶ ὑπάτον γενόμενον ἀρετῆς ἕνεκα. « *Joannes erat praefectus Illyrici sub Anastasio. Consulatus ejus ad annum 500 refertur a Ducangio in Famil. Byzant. p. 36. Brunck. Sed Reiskius hunc Joannem Anastasii Dicori generum fuisse docte disputat p. 161. — 2 ἦν δὲ π. Plan. « Ab Heraclidis conditam esse Epidamnium auctor est Thucyd. I, 24 : ταύτην ἀπώκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀπ' Ἑρακλείδους. — 3 μέμερον Cod. Ἡρώς, Joannes, malorum hominum, seu alter Hercules, insectator. — 5 εὐσεβῶν Cod. — 7 Λύχναδον Plan., male. Urbs Illyriae ad lacum nominis ejusdem. Sequuntur lusus frigidi et inepti. » *Jac.* — 9 sic Cod., non ἀμειλαμψε.*

DCXCVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην, καὶ διὰ τεσσάρων καὶ δύο μόνον ἐνιαυτοὺς ἐπέβιω. Et paullo inferius : τοῦ αὐτοῦ Χριστοδωροῦ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ περιωνύμου οὗτος Αἰγύπτιος ἦν ἀπὸ τινος πόλεως ὀνομαζομένης Κοπτοῦ (sic). Conf. ad c. II init. Urbs Epidamnus loquitur. — 1 καίμαι Cod., correxit Reiskius; quod de *statua* Joannis intelligendum esse exposuit Jacobs., unde αὐτός. — 3 μουσαῶν et δ; πῖόν Cod. « Liberalitatem Joannis erga poetas his verbis laudari existimo, qui Epidamnium adducti ipsam urbem praesentia et carminibus suis illustrarunt. — 6 μέτριον Cod., sed i eraso. Salmasius et Brunck. ὀρίζομην, sed alterum servari posse existimo. Vulgaris ratio tulisset : ἢ αὐτοῦ παλάμη μόνη οὐκ εἶδε μέτρον ὀρίζομενον, epitheto ad orationis copiam augendam addito. Doctior est oratio sic conversa : ὀρίζομενον μέτρον οὐκ εἶδε τὴν αὐτοῦ παλάμην. Pro δωτίνῃ; autem (Codicis) haud scio an δωτίνῃ; legendum sit. [Quod recepit Boiss.] Sensus est : quum in aliis rebus omnibus modum sibi statuisset vir insignis temperantia, in una beneficentia modum et fines non noverat. » *Jac.* — 7 lacuna in Codice, quam implevit Reiskius; idem correxit ὑπὲρ ἡν scriptum in Cod. Significatur consularis dignitas. — 12 γινόμενων Cod., corr. Salmas. « Πατέρων, patre et matre, parentibus. Vide mea ad Georg. Pachym. p. 3, not. 4. » *B.*

DCXCIX. Lemma : εἰς τινὰ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει κινδυνεύσαντα, οὐ μὴν καὶ τελευτήσαντα, πλὴν διὰ τὴν Ἰκαρίην θάλασσαν ἰσχυρῶς ἐπιμέμεται. — 1 νεόφυτον a pr. m. fuisse videtur in Cod., deinde οἱ erasum et * νεόφυτον scriptum, cum ζητεῖ in marg. « Sic appellatur aer, tum primum Icarum tentatus alic. — 2 πετροδρομῆς Brunck.; νεοδρομῆς; Reiskius, frustra. — 3. Κεῖνο;., naufragus, cujus nomen in titulo scriptum fuisse puta. Ulinam nec Triton tibi locum in maris superficie tribuisset, i. e. utinam omnino non esses. » *Jac.* Hoc recte, sed κεῖνον equidem intelligam Icarum. Est devotio Icariae, non monumenti inscriptio. — 5 βόρως Cod., corr. Reiskius. — 6 ἀγὴν a pr. m. scriptum in Cod., deinde male in ἀγαιν mutatum. — 8. De hiatu conf. Jacobs. ad ep. 679, 8.

DCC. Lemma : εἰς Ῥουβίνου τινὸς γυναῖκα Παῦλον Ταρσίνην. Quae maritum a caedis crimine testimonio suo liberat. — 1 ἐκρυψεν Cod., corr. Salmas. — 2 τ' in Cod. omissum addidit Reisk. vel Salm. — 3 κατέκτανε Cod. — 4 βουφίνος (sic) Cod., quod optime correxit Heckerus, ut corripuntur apud seniores Λουκιανός, Ἰουστινιανός; et similia alia. Ῥουβίνος edebat Jacobs. cum Reiskio et Bernardo, sed rectissime explicat : Cur frustra est nomen, id est frustra infamia laborat? de quo sensu vide quae dixit ad ep. 639, 3. Heckerus tamen « haec sententia his verbis, quae nec recte quidem graeca videntur, inesse non posse videtur. » Quibus tenere, ut existimo, dictis subjicit : « Integrum distichon ita scribendum puto.

οὔτε μ' ἀνὴρ, δὲ λέγουσι, κατέκτανεν ἐς γάμον ἄλλης
παπταίνων, τὸ μάτην οὐνομζ, Ῥουβινός.

Verba τὸ μάτην οὐνομα referenda ad λέγουσι, ut dicitur λόγος; ταῦτα ἄλλως, et ὄνομα hic est fama inter homines sparsa, quam falsam esse docet adverbium μάτην, ut ep. 639, 3 : ἄλλως τοῦνομ' ἔχουσι. Compares Pausan. VIII, 3, 3 : ἔχοιεν δ' ἂν καὶ ἄλλως; τὸ ὄνομα οἱ ἀστέρες ἐπὶ τιμῇ τῇ Καλλιστοῦς, ἐπεὶ τάφον γὰρ αὐτῆς ἀποραίνουσιν οἱ Ἀρκάδες. » Illa num graece composita? — 6. « Ὀκύμορο; duplicem interpretationem admittit : et ea est quae immatura morte periit, et quae subito extincta est. De subito casu hoc loco agi, probabilius. » *Jac.*

DCCI. Lemma : εἰς Ἀγαθὸν τὸν Νικαέα, υἱὸν Διομήδου. — 1 τῶιδ' ἐπ' et ἦνεσ' Codex; ἦνεσ' Plan.; correxit Jos. Scaliger. — 2. Ἀσκανίη λίμνη in Bithynia, cui propinqua Nicæa; v. Strabon. XII, c. 4, § 5. — 3 δέ με Cod., alterum Plan. — 4 ὤψα. . . Cod., erasis ut videtur literis duabus et novo φposito super α. Salmas. ὤψαφ; enotavit; ὤψαφ; Plan. « Ἀνατείνω hic idem quod usitatus ἀνεγείρω. — 6 υἱεὶ φ Cod. et Plan.; contra mentem poetæ; correxerunt Salmas. et Casaub. Mire hoc distichon interpretatus est summus Grotius. » *Jac.*

DCCII. Lemma : εἰς Μενέστρατον ἀλιέα ἀποπνιγέντα ὑπὸ φυκίδος. Idem argumentum tractavit Leonidas Tar. supra ep. 504. — 2 ἐξαμίης Cod., item libri planudei cum vet. edd., ἐξ ἀμῖνης aliquot; ἰππαῖης edidit Stephanus, solitum lineæ epitheton; ἐξαμίης; Schneiderus, *sex setarum*, lineæ ex setis sex contorta. Probat Meinek. p. 200, ut in poeta, sed de terminatione feminina dubitat Heckerus, ipse proponens ἀμνεῖς ἐκ τριχός. Boiss. : « Recepi Scaligeri conjecturam ἐξ ἀλῖνης, sed quæ vix placere possit ob sequens ἐκ ταυχός. Erit ἐξ ἀλῖνης, *ex mari*. » Schol. Wech. pro illo conjiciebat εὐτρυχός, « ἦγον καλὰ; τρύχας; ἐχούσης δόνακος. » — 5 εἶδάρ Cod., sed recte Plan. « Verba φόνιον πλάνον, *fraudem latetam*, appositionis loco cum εἶδάρ ἀγκίστρον conjungenda sunt; nisi forte malis φονίον πλάνον, ut πλάνον adjectivum sit. » *Meinek.* In talibus locis constat quam facile labentur librarii; hic una litera mutata non contemnendus nitor versui accedit; conf. Theocr. XXI, 42 : ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐζωδῶν. Etiam Heckerus recepit, conferens Oppian. Cyn. I, 56; Hal. 43, IV, ubi ἀγκίστρον dicitur δατοινόν. — 4 δέειν ἐρυθρόν (sic, cum acuto) Cod., ἐρυθρὴ Plan. Deinde ἐπρίξε πάγην omnes, quod optime correxit Meinek. Jacobs. cogitabat de « lineæ, quam hamo inhærens piscis tremulo motu concussit », sed ipsum hamum dici δέειαν πάγην demonstravit Heckerus collato Archia versu, VI, ep. 192, 4 : ἀγκίστρον, κρυφῆν εἰναλίσιαι πάγην. De arundine intelligens Meinek. conjiciebat δξύτην, « ab ὄξύ, quo arboris genere pisces ad concifiendas arundines usos esse nequaquam improbabile est. Magis etiam placeret αἰσύνην. » — 5 ἀγρυμένη Cod.; ἀγρυμένη Plan. « Quæ lectio Jacobsio non displicuit, nec mihi. Idcirco Palatinam rejeci. » *B. Meinek.* : « Probandum videtur ἀγρυμένη, quod verbum de pisce spinis pleno, qualis phycis est [ἀκανθοστερῆς dicta Aristoteli], satis accommodata dicitur. Piscatores minutulos pisces dentibus necasse notum est. » Conf. ep. 504, 6. Alium morem ex Babrio Fab VI, 15, indicat Hecker. Deinde Plan. male ὑποδόντα, cum var. ap. Wech. ὑπ' ὀδόντα. « Ἀζήρω. Schol. Wech. : Πίνδρος λάβρον ἀντὶ τοῦ ὕψηλῳ ἐνόησεν. Respicere videtur Nonn., VIII, 79. » *B.* — 6. In fine γωμιδῖος de suo addidit Grotius.

DCCIII. Lemma : εἰς Θύρσιν τὸν κομήτην (sic), ὃν ἐπα-
νεῖ Θεόκριτος ὁ Δωριεύς. Apparet Cephalam eūde v. 3
male accepisse de perpetuo somno. « Tabulæ pictæ argu-
mentum hoc carmine enarrari suspicor : Thyrsis, qui
Nympharum greges solebat pascere, in pini umbra dor-
mit; prope adstat Amor, padoque sumpto pastorem agit.
Pro Amore sollicitus poeta Nymphas monet ut Thyrsidem
expergefiant, ne Amor ferarum præda fiat. — 1 Νυμ-
φικά. Habebant itaque Nymphæ quoque greges suos, eos-
que hominibus pascendos committebant. Αἰπολικαὶ et νόμια
Nymphæ sunt ap. Orph. Hymn. L, 11. Antoninus Lib.
c. 22, de Teramho, musico præstantissimo : ἐγένετο δ'
αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποιμαίνεν αὐτὸς, Νύμφαι
δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄζων ἐτερ-
πεν. » Jac. — 3 οἰνοπότη Cod.; τὴν π. Plan. Mediam vocis
ἐνδοῖς etiam Apollonius Rh. corripuit. — 4. Trajectionem im-
probans Peerlkampius correxuit αὐτὸς ἔρω· π. β. ἑλὼν, Nova
Bibl. crit. IV, p. 46. Bothius poiμένi scripsit. — 5, 6. Hoc
distichon non est in Codice, sed haud dubie a Myrino
scriptum. Δυκοθαρή; Hesychius explicat θρασύς, « lupi
more audax, lupina quadam audacia præditus, » HSteph.
— 6 γένηθ' ὁ ἔρω; Plan., corr. Brunck.

DCCIV. Lemma : ἀζηλον ἐπὶ τινὶ vel ἐπὶ τινὶ. Lemma
Plan. : ἐδέσποντος, οἱ δὲ Νέρωνος, sed ultima non leguntur
in codd. « Prior certe horum versuum diu ante Nero-
nem proverbii vim obtinuit. Sueton. c. 38 : *Dicente quo-
dam in sermone convivii,*

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μὴδ' ἔτω πυρ,

Imo, inquit, ἐμοῦ ζῶντος, planeque ita fecit. Cicero
De finib. III, 19, § 64 : *vox inhumana et scelerata
ducitur eorum qui negant se recusare quominus ipsis
mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur,
quod vulgari quodam versu græco pronuntiari solet.*
(Adde Senec. De clement. II, 2.) Eundem Tiberio cre-
bro in ore fuisse tradit Dio Cass. LVIII, 23. Alterum
versum subjectum legimus ap. Stobæum Ecl. phys. II,
6, 7, p. 252 seq., in loco ex Peripateticorum scriptis ex-
cerpto, Aristotelis inprimis et Theophrasti. » Jac. Julia-
num Orat. VIII, p. 242, B, addit Nauckius in Tragico-
rum Gr. fragmentis p. 719.

DCCV. Lemma : Ἀντιπάτρου. Ζήτηι τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι
δυσνόητόν ἐστι καὶ ἐσφαλμένον. « Gallice vertit et illustrat
Boivin. Memor. Acad. Inscript. t. II, p. 294. » B.
Amphipolin urbem olim deletam alloquitur et luget. —
1 πεπολισμένον Cod.; editur πεπολισμένον, quod commode
refertur ad ἥριον, nec oīus erat πεπολισμένη scribi cum
Bentleio. Sed dativus sine præpositione cum hoc verbo
admitti nequit; vera scriptura debetur Heckeri Philolog.
1849, p. 486, qui πεποτισμένη, addens : « Ex hoc quoque
loco luculenter constat omnem superiorem partem maris
Ægri ad littora Thraciæ dictam fuisse Ἑλλησπόντον. Fre-
tum vero οἱ ἀκριτέστεροι dicunt Ἑλλης πόρον vel πορθμόν. »
— 2 ἡδώνης et ἐμψιπόλει Codex, corr. Bentl. « Amphipo-
lis dicitur monumentum Phyllidi exstructum. Quæ Edo-
norum apud Thraces regina Demophoontem, Thesei fi-
lium, ex bello Trojano redeuntem, domo eua recepit.
Paullo post ille iter persequitur, pollicitus se, rebus
suis compositis, rediturum ad eam esse. Qui die con-
stitutata quum non venisset, illa eo die dicitur novies
ad littus cucurrisse, unde ille locus Ἐν-εάσδος; vel
Ἐννέα ὁδοί appellatus est. Tum desiderio mariti vitam
suspendio finivit et ad Strymonem sepulta est. Vid. Me-
ziriæ ad Ovidii Epist. her. t. II, p. 124. Sepulcrum
puellæ et ἄρομον ἐννεάκυκλον commemorat Coluthus 213

seqq. Oppidum ibi conditum loci nomen accepit, postea
Ἀμφίπολις nuncupatum est : unde apparet cur hic ἥριον
vocetur. — 3 αἰθιόπης Cod., correxit Bentl. In fine νηῶι
Cod., corr. Wesseling. Αἰθιόνη est Dianæ epitheton, pro-
prij nominis loco, ut solet in his, positum. Sappho supra
VI, ep. 269 :

Αἰθιόνη με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστώ.

Steph. Byz. : Αἰθιόνη, χωρίον Αἰθίας... ἀφ' οὗ ἡ Ἀρτεμὶς
Αἰθιόνη. Eadem Diana Braurωνία, a Braurone in Attica,
quem locum deæ sacris et cultu celeberrimum fuisse
constat. Hujus igitur Brauroniæ templum Athenienses
etiam Amphipoli erexerant. Λοιπὰ μίμνει, pro λείπεται.
Sed λοιπὰ vim sententiæ nonnihil imminuere videtur, ut
suspicer Antipatrum scripsisse λεπτὰ τοι, quemadmodum
Plinius dixit III, 4 : *magnæ urbis tenue vestigium.* —
4. Ἀμοιμάχτην, ob bella inter Spartanos, Athenienses et
Macedonas de illa urbe pugnata. Hinc v. 5 ἔρις, rixæ et
belli causa, Αἰγείδαις, Atheniensibus, fuisse dicitur. —
5. Inter hoc distichon et præcedentia spatium relictum
est in Codice, cum nota in marg. : ζήτηι, ἀζηλον ἐν τινὶ.
Cod. αἰγείδαις, sed ei in i mutato; correxit Bentl. In fine
idem ἀλκωνθείς, corr. Boivinus. Bentleius conj. ἀλκωνθής,
*tanquam laceros pannos post naufragium in litus
ejectos.* Sed alterum recte et eleganter dicitur : tanquam
pannum purpureum, splendidæ olim vestis frustum. Tali
comparatione de Smyrna utitur Aristides Orat. t. I,
p. 231, ubi urbem ornamentis refertam dicit, ὥσπερ οἱ
κατάπαστοι χιτῶνες. » Jac.

DCCVI. Lemma : εἰς Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον. Adscrip-
tum post siglam (fort. : ζήτηι) τὸ μέτρον. « Ex Diogene
Laert. VII, 184. Gallicis versibus reddidit Ricard. ad
Plutarch. Op. Mor. t. I, p. 161. » B. Epigramma sic
editur ex Codice :

Ἰλλυγίασε Βάκχον ἐκπιὼν χανδὼν Χρύσιππος,
οὐδ' ἐρείσαςτο οὐ τῆς στοᾶς, οὐδ' ἦς πάτρας,
οὐ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἦλθε δῶμα' ἐς Ἀΐδα.

Sed sunt disticha duo : trimetri scazontes, quos exci-
piunt dimetri iambici acatalecti. De re Diog. : τοῦτον ἐν τῷ
Ὁδείῳ σχολάζοντά φησιν Ἑρμῖππος ἐπὶ θυσίᾳ ὑπὸ τῶν μα-
θητῶν κληθῆναι ἔνθα προσενεγκάμενον γλυκὺν ἄφρων καὶ
Ἰλλυγιάσαντα πεμπταῖον ἀπελθεῖν εἰς ἀνθρώπων. — 1 Εἰλλυγ.
Cod. — 3 οὐχὺς πάτρας Cod.; οὐδ' ἦς (quod editur) πά-
τρης; Diog. « Fortasse rectius οὐ τῆς πάτρας. Literæ χ et τ
passim confusæ. » Jac.

DCCVII. Lemma : εἰς Σοσίου (sic) τινὸς τάφον ὑπο-
κρινόμενον τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις φερόμενα. ἐσφαλται τὸ ἐπι-
γραμμα παντάπασιν. Et ter appicta sigla ζήτηι. « Esse
videtur difficilior quam corruptius. » B. In Sositheum,
tragicum poetam ex Pleiade, de quo conf. Fragmenta
Tragicor. p. 149 seqq. in Biblioth. Didot. Scirtus satyrus
in tumulo stans laudes poetæ celebrat, ut Sophocles Sa-
tyrus alius supra in epigr. 37, cui respondet quodammodo
Scirtus in nostro carmine. Tractaverunt hoc epigramma
Hermannus in Opusc. vol. I, p. 53 seq., Nækius in Opusc.
philol. I, p. 8 seqq., Heckerus I, p. 268 seqq. et Welckerus
De tragædiis græcis p. 1253 seqq. — 1 ἄσκη, superposito
et, Codex. « In priorē sententiæ parte omissum est τὸ σ-
σον, ut I, ep. 17; XI, ep. 131; Theocr. IX, 34; Apoll.
Rh. II, 612. » Heck. Ex verbis ἐν ἄσκει apparere observat
Welckerus, Sositheii monumentum in agris positum
fingi, ob rusticum γρηχτήρα satyricæ veteris ab eo in-

stauratae, Sophoclis autem tragici in astu. — 2 ἄλλων et σοφοκλής (sic) Codex, quod nescio quare in nostro exemplo reduxit Jacobs.; consensu ceteri, ut ipse olim, probant correctionem Brunckii, Bothius Σοφοκλή. Nækius ἄλλου ὑπ' αὐθ. et Σοφοκλή, suppleto κομίζεται. Confertur quod Theocritus dixit XI, ep. 431 : εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρακοσίων. Heckerus : « Parum græcum videtur ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων, pro quo scriptum oportet ἀπ' ἡμῶν αὐθαίμων. Sed pro ἡμετέρων scribendum ἡμέτερον, ut sit sententia : Eadem cura Sositheï tumultum corporisque tueor, qua alius ex fratribus Sophoclem nobis dilectissimum. » — 3 σκιρτός (sic) ὁ πυρρός. Cod., non πυρρίγ. Satyri nomen ὅπο τοῦ σκιρτᾶν, ut alibi legitur σκιρτήτης Σάτυρος, « quia saltatione et choreis delectabatur Satyri; v. Nonn. Dion. XIV, 111, Lobeck. Aglaoph. II, p. 1311. » Heck. Hermannus : « Intelligenda est persona quam Pollux IV, 142, Σάτυρον ἀγέειον vocatam esse dicit. Πυρρός enim dicitur cui prima lanugo crescit, ut ap. Theocr. VIII, 3 : ἄμρω τῶγ' ἦν πυρρότριχος, ἄμρω νῆαίω. Vide Valcken. ad Adon. p. 409. » Ἐκισσοφύσσει, nam hedera cincti vel coronati agebant Satyri in dramate. Apogr. Par. ὄντρ. — 4 versum recte distinctit Jacobs.; male alii atque adeo Nækius post ἀξία incidunt. — 5. « Tragici poetæ laudes, quasi alterius Sophoclis, hucusque complexus Dioscorides jam celebrat dramatum satyricorum poetam, et hoc præcipue in Sositheo laudat, quod satyricæ poeseos genus ad pristinam revocavit oris magniloquentiam. Quom enim alii, ut Lycophro in Meneleum dramate satyrico, res ex media vita petitas sermone magis communi et quotidiano explicarent, ut poeseos hoc genus novis accommodaretur moribus, Sositheus dicendi genus animosius et magnificentius ei addidit et Satyros τραγικώτερον loquentes finxit, ut ex celebri fragmento *Litærsæ* intelligitur, et τὸν ἀρχαῖον τρόπον, qui jam in desuetudinem abierat, reduxit. Propter Pratinam igitur et Aristiam Philiados Satyrorum scriptores (Pausan. II, 13) hoc poeseos genus mox dicitur ὡριόμοσζ. » Heck. Similia Welckerus. — 6 εἰς σκη-ῆν Nækius, frustra. « Παιρὶς ἀναρχαίας significare videtur Sositheum, choris satyricis post longum intervallum restitutus, patriam vetusto hoc dramatis genere instruisse. » Jac. Sed rectissime struxit Heckerus : κῆμ ἀναρχαίας ἦγαγεν εἰς πατρίδα μνήμην. — 7 καὶ πάλιν Codex, lapsus, ut videtur. Deinde edebatur εἰσώρησα usque ad Heckerum, qui corripit, nam Sositheum hoc fecisse, non Satyrum, manifestum est. Idem de dativo confert Callimach. Del. 33 : εἰσεκύλισε θαλάσση, et fragm. 106 : ὅσσα δ' ἀκούναϊς εἰσεθέμην. De satyricæ saltationis alacritate Welck. citat Athen. XIV, p. 630, C, D. — 8. Participium accipiebatur pro εἰλόμην (εἰλκετο), sed multo probabilius ab Hermanno cum sequentibus jungitur; et sic Meinek. p. 164, Næk., Heck. et Boiss. — 9 ἐπὶ δέ μοι (vel ἐπὶ δέ μοι) ἔρπον τύπος; Codex; εὐαδεν ἥρώων Salmasius, in quo εὐαδε a plerisque probatum et verisimillimum est, vera autem Jacobsii emendatio τύρπον, qui præterea κτύπος, ut Eurip. Bacch. 240 : πούσω κτυπούντα τύρπον. Sed τύπος etiam Hermanno hic aptum videbatur. Quod sequitur οὐ χερί nemodum sanavit. Welckerus explicat « non arte renovata thyrsi forma, quali utebantur ante Sositheum, ramo frondoso, non manu edolato. » Quod non procedit. Hermannus ἐν χερί, quod recepit Boiss., jam a Jacobsio propositum (t. VII, p. 400). Nækius εὐαδεν ἥρώων τύπος; οὐχ ἐνί, prorsus rejectum ab Hermanno. Denique Heckerus : « Codicis scriptura ἐπὶ δέ fortasse non mutanda est, quum Pleiados tragicæ poetis annumeratus fuerit Sositheus. Qui quum septem numero fuerint, scribi inallim : ἐπὶ δέ τῶν ἀστέρων. Eorum dicendi τύπος humilior fuisse videtur, quem ore alius sonante permittavit Sositheus. In οὐ χερί verbum videtur latere, quod significat εὐημερεῖ, ut nobilissimus fuerit ex illis poetis. Satis præstantis autem fuisse ingenii poetam efficitur ex sequenti versu Dioscoridis, quocum confer hæc Longini c. 33, 2 : τὰς μὲν ταπεινάς καὶ μέγας φύσεις διὰ τὸ μὴ δὲ παρὰ κινδυνεύειν μὴδὲ ἐξίσθαι τῶν ἀκρῶν ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλίστῳ διαμένειν, τὰ δὲ μέγιστα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. »

theus. In οὐ χερί verbum videtur latere, quod significat εὐημερεῖ, ut nobilissimus fuerit ex illis poetis. Satis præstantis autem fuisse ingenii poetam efficitur ex sequenti versu Dioscoridis, quocum confer hæc Longini c. 33, 2 : τὰς μὲν ταπεινάς καὶ μέγας φύσεις διὰ τὸ μὴ δὲ παρὰ κινδυνεύειν μὴδὲ ἐξίσθαι τῶν ἀκρῶν ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλίστῳ διαμένειν, τὰ δὲ μέγιστα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. »

DCCVIII. Lemma : εἰς τινὰ κομωδικογράφον ὑπολαμβάνω δ' ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν Σωσίθεον. Ζῆται κἀναρὰ τὴν ἔννοιαν διὰ τὰ σφάλματα. « Non in Sositheum, sed in Machonem, ut patet ex versu secundo et ex diserta Atheni narratione VI, p. 241, F, § 40. » B. Qui hæc : Μάχων ὁ κομωδιοποιός, ὁ Κορίνθιος μὲν ἦ, Σικυωνίος γενόμενος, ἐν Ἀλῆξανδρείᾳ δὲ τῇ ἐμῇ καταβίους καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κομωδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ ὅς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξάνδρειᾳ, καὶ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τὸ μνήματι : Τῷ κωμωδογράφῳ κτλ. Barkerum ad Arcadium p. 278 seq. citat Jac. in nott. mss. — 1 φιλάγωνα etiam cod. Venet. Athenæi, cuius apographa φιλοαἰδόν. Notum hedera coronari poetas victores in certaminibus. Similis ἔννοια Siminiae supra ep. 22. — 2 ζῶντα μάχων Cod., literæ γ superposito x, ut corrector de μάχων cogitasse videatur, nomen proprium ignorans; ζῶντι Μάχων Athenæi, etiam cod. Ven. — 3 ἔχει σφήνας Codex, correctum ex Athen. Non ille veterum poetarum opera compilabat. Noti versus Hesiodi de fucis, Op. 300 : κτηρήσασιν... ὅτε μελισσῶν κάματα τρύχουσιν ἀεργοὶ ἔσθοντες. « Παλμπύλον vestimentum dicitur sæpius politum et lotum a fullonibus, ac proinde nullius pretii. Simillime τριζώνας appellabant senes effritos et reipublicæ inutilis. » Casaub. In fine Codex ἀλλὰ τι τέχνη, Athenæi, ἄρα τέχνης. — 4 ἀμύρσαι vulgo ap. Athenæi. — 5 δ' ὁ πρ. Athenæi; δὲ πρ. Cod. *Elia* ad Nilum, non in Attica solum. — 6 θυμός; Cod.; φρόν; vulgo ap. Athenæi. « Θύμος dicitur et θυμός. Δρυμός, ob mordaces illos sales, quibus Attica inprimis comædia redundabat. Ob frequentiam thymi in Attica scripta Attici saporis *thymu* « redolere dicuntur, Quintil. Instit. XII, c. 10, 25. Thucydideæ historiæ initium θυμός τοῦ Ἀττικῷ ἀπονείν dicit Lucian. De hist. conscr. c. 15. » Jac.

DCCIX. Lemma : Ἀλεξάνδρου. Ζῆται, ὅτι ἐσφαλται καὶ ἔστιν ἀδιανόητον. Est Alexandri *Ætoli* in Alcmanem poetam lyricum, qui loquitur, gratulans sibi quod Sardibus oriundus Sparta sit factus civis. Sine nomine poetæ habet Plutarchus De exilio p. 599, E. — 1 σαρβιαί (superscripto s) ἀργαίαι Cod., ἀργαῖαι apogr. Par.; ἀργαῖος; Plut., prælatum a Brunck., Jac. in Delectu p. 93, Meinekio Anal. Alex. p. 235. Sed recte alterum vindicat Heckerus collatis epp. 423 et 645 cap. IX. Vitiose νόμος Cod. et Plut. — 2 κέρνας; ἡτισσαν ἢ μακίλας Cod.; κέλας; ἢ τις ἐντὲρ μακίλας Plut.; γέρνας; ἢν τις ἀν ἢ βακίλας edebatur ex emend. Reiskii et Salmasii, qui prius scripserat καλλὰς, uno oculo, quales Viscontius citabat imagines sacerdotum Isidis altero oculo minore et lusco, coll. Persio Sat. V, 186. Sed « κέρνας est i. q. κερνοφόρος, ferens κέρνον, lancem sive crateram in Magnæ Matris mysteriis usurpata : quam rem illustravit Lobeck. Aglaoph. I, p. 26 seq. » Jac. Est βακίλας conjectura pro scripto μακίλας, que L. Dindorfio in Thes. Steph. non videtur extra dubitationem posita esse. Boiss. Neque Meinekio. Accipitur pro βακχίλος, eunuehus, ut ξερός dicitur pro ξερός; et alia quædam. « Idem Mein. scripsit ἦς τις ἀν, sed prima persona in Dorica dialecto est ἦν, non ἦς. Quare secundum Codicem (ἦς) dedi εἰς τις, apte oppositum nobili poetæ civique Spartano, et ἢ μακίλας, ex Callixeno ap. Athenæi.

V, p. 198, E (coll. Etym. M. p. 587, 53) : Μακίται αὖ καλούμεναι Μυαλλόνης καὶ Βασσάραι καὶ Λυδαὶ κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. » Hecker. De re conf. ep. 19 et not. — 3 Ἀλκμάν Plut.; ἄλλο Cod. « Ῥήσσαν τύμπανα, ut supra ep. 485. Similiter *tympana rumpere* divisisse Statium Theb. X, 644, annotavit Lobeck. Sed hæreo in καὶ, quum poeta hic non laudare tympana, sed cum quodam contemptu memorare debeat. Itaque scrib. videtur λάλα τύμπανα, s' *repentia*, quo epitheto utitur Erycius VI, ep. 234, et Dioscorides ib. ep. 220, 15 tympanum dixit ἀλάχημα. » Meinek. Heckerus refert ad luxum et divitias Lydorum, ornatis quippe tympanis utentium, et θυρσοφόρος scribit pro χρυσοφόρος, præterea ῥήσσαν, imperfecto, post εἰς τις ἄν. — 4 οὖνομα καὶ Plut.; οὖνομ' ex Cod. In fine Plut. corrupte εἰμι πολίτης. Capellmannus conjiciebat εἰμι πόλεως ῥόσσεμος, quod Sparta minime fuisse videatur πολυτρίπους. Heckerus intelligit de victoriis quas Spartani in ludis publicis multas reportaverint, ex his Pindari, Isthm. I, 19, de Castore et Iolao :

κεῖνοι γὰρ ἡρώων διρρηλάται Λακεδαιμόνι καὶ
Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·
ἐν τ' αἰθέλοισι θύγον πλείστων ἀγώνων,
καὶ τριπόδες σιν ἐκίσμησαν δόμον
καὶ λεδήτessιν φιάλαισι τε χρυσού,
γενόμενοι στεφάνων
νικαφόρων.

— 5 Ἑλληνίδας Plut., quod prætulit Meinek., coll. Plut. Mor. p. 422, D : Ἑλληνίδος μούσης ἀνάπλεως. — 6 δυσκόλω Cod., a superposito primæ syll.; κρείσσονα Plut. Verum Dascyles vel Dascylus non fuit tyrannus, sed Gygis tyranni pater, quare Bentleius correxit Κενδαύλω, quam correctionem multis tuetur Capellmannus De Alex. Etolo p. 62. Aliam difficultatem movet ὕγω correpta syllaba priore positum, quum ab omnibus producat. Quare Jacobsius in Delectu p. 94 proposuit :

αἶ με τυράννων
θῆχαν καὶ ὕγω (disyllabe) μέζονα Δασκύλω,

quod recepit Boiss., « probatum L. Dindorfio in Thes. v. ὕγης, » item Meinekio, sed τυράννων scribente pro τυράννων, quod improbabilius Jac. explicabat : *quum ceteris tyrannis, tum Gyge Dascyli filio*. Sed ipsam transpositionem admittere non est critici prudentis, quum Plutarchi testimonio traditus ordo præstetur inviolatus. Admitti potest antiqua omissio syllabæ καν in θῆχαν Κενδαύλω, ut reliquum δαύλω ob Gygis nomen in Δασκύλω fuerit a correctore mutatum. Quare aut Bentleio et Capellmanno assentiendum esse putamus, aut statuendum a poeta Dascylen quoque inter principes et tyrannos Lydiæ fuisse numeratum. Egrege vero animadversum ab Heckerio primam nominis ὕγης longam in bisyllabo, in producti forma genitivi ὕγω, potuisse corripri, ut in multis etiam appellativis nominibus factum esse docet post Lobeckium. Conjectura autem ejus τυράννων (pro τυράννων) quomodo stare possit non apparet.

DCCX. Lemma : εἰς Βρυκίδα (sic pro Βαυκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἡρίνης δὲ συνεταίριδα. Appictum in Cod. : σημειώσαι ὥραϊόν. Ipsa Baucis loquitur. — 1. « *Sirenium* imagines imponebantur tumulis, modo ad eloquentiæ defunctorum significandam dulcedinem, ut in Sophocle et Isocrate (Plut. Vitt. X oratt. p. 835), modo ad luctus rationem. Sirenes enim apud inferos esse fingebantur ut Proserpinæ æquales, ejus ad raptam omnia luctuosius vocibus impleverant; v. Plat. Cratyl. § 44,

p. 403, D. » Jac. Speciose Schneidewinus correxit στεῖλα, « sed binis columnis binas Sirenes impositas fuerant; v. Mnasealam supra ep. 491. » Bergk. Lyr. p. 703. — 2 τὰν δὲλ. σκοπιᾶν Cod. Reiskius malebat Ἀτῆα. — 3 τοῖς ἑμοῖς Cod., corr. Salmas. — 4 αἱ τὰστοι τε λῆθωνται θεωρεῖται πόλιος Codex; αὐτ' ἑτέρας πόλιος Reiskius, quod recepit Jac., quia non rara in Codice permutatio literarum ω et α, ι et ε. Heckerus ἑτεροῖς πόλιος, *alieni ab urbe*, εἰνοι. Bruckius post Heringam ἑτεροπόλεις, probante Bergkio. — 5 νόμφαν ἑοῖσαν malebat Jac., « ob rhythmum languentem; » in Addendisque et nostro exemplo præfert Bruckianam distinctionem : εἵπατε χαίρειν..., χάριτι με... ἔχει τάφος· εἵπατε καὶ τὸ, ὅτι τι (sic Br.) πατὴρ etc. Sed alterum recte tenent Boiss., Heck., Bergk. — 6 βρυκίδα Cod., correctum ex ep. 712. — 7 τῆνι δώσειδωντι Codex, corr. Pauwius et Heringa; Τῆνι· ὥς δ' εἰδῶντι Jacobs., ad sequentia referens, sed alterum recte amplexus in Delectu p. 290, addens : « Observa simplicitatem veteris sermonis. » Quum vero non tam Τῆ·ος Ionica, quam Τῆ·ος Dorica et Rhodo vicina fuerit Erinnes patria, cum Schneidewino (Delectu Lyr. p. 324) et Welchero Opusc. t. II, p. 146, corrigendum videtur Τῆ·λια. In fine συνεταίρις Codex, teste Paulss., « ut pluries », in marg. γρ. ἄ συνεταίρις (nam lapsus esse videtur typographus ap. Jac. p. 400 ima).

DCCXI. Lemma : εἰς Κλειναρέτην (-ετιν Cod.) Νικίππου καὶ Δημοῦς θυγατέρα, παρθένον τελευτήσασαν. In ipso nuptiarum apparatu extinctam morbo. — 1 Pitana est urbs Æolidis. Philodemus X, ep. 21 : ἀπὸ κρυαίων παστῶν. — 3 πεύκης Cod., corr. Bruck.; διωλένιοι Schneidewinus, coll. Arato v. 202 : διωλενίη τετάνυστο, ubi schol. ἐκτεταμένως ἔχουσα τὰς χεῖρας, « quales multos videre licet in priscis monumentis λαμπαδοφόρους. Ab iis autem qui faces gestabant, epitheton ad ipsas faces translatum. ita ut fax protensa, sublata significetur. » Jac. Heckerus tamen unum probat διωλένιοι, quod temere factum ostendit versus sequens. — 5 ἐφ' ἀρπάξασα Cod., correxit Bruckius, qui Δαμῶ. — 6. « Λάδας πύλαος, conf. ep. 716, 2. » B. — 7 ἐκάμαντο Cod. — 8 στερεοτυπῇ θαλάμῳ Cod., sine sensu; correxerunt Musgravius ad Eur. Suppl. 603, et jam olim Salmasius, addens : « non strepitum qui forium pulsatione fieri solet nuptiarum die, sed horrendum illum, qui planctu in funere editur, οὗ τὸν πάταγον τὸν γαμικόν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ πένθει γινόμενον κοπετόν. » Et hoc ipsum, κοπετόν, « rectius hic scribi » putat Heckerus. Sed ignoro prorsus θυρέτρων κοπετόν. De quorum πατάγῳ Jacobs. : « Strepitum saltantium et plaudentium in limine thalami intellige, quæ κτυπία vocatur. Hesych. : Κτυπία· ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος. Κτυπιῶν τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἐξωθεν, ὅταν συγκατακλίνηται τῷ νομφίῳ ἢ γυμναζομένη. Dictum autem ἐκάμαντο πάταγον significatione prægnante, ut Apoll. Rh. I, 1322 : Πολύτρημον πέπρωται Μυσοῖσι περικλῆς· ἄστν καμῶντα μοῖραν ἀναπλήσειν. »

DCCXII. Lemma : εἰς Βαυκίδα τινὰ νόμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν, Ἡρίνης. Appictum in Cod. siglis : σημειώσαι ὥραϊόν· μέλα vel μέλιστα. Eadem Baucis, de qua ep. 710. « De hoc epigrammate Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 110. » B. Suspectum erat epigramma Schneidewino in Delectu p. 325, « quamquam ex ejus v. 3 verba, βῆσκανός ἐσσι', Ἀτῆα, in suum de Erinna epigramma intulor vel Leonidas vel Meleager supra ep. 13, 4. » Et crediderim cum Bergkio epigramma nostrum serius fuisse compositum ad similitudinem carminis 710, a poeta minime malo, Erinnae admiratore. Post illud epigramma in

averso rippi latere lectum fuisse vix persuadebit Heckerus I, p. 100. — 1 ἐμμί ex apographis editur; ἐμμι in Cod. est, quid reducebat Boiss. — 2 ἀτὰρ Cod. — 3, 4 δὲ τοὶ καλὰ τὰ μετ' ὁρῶντι θυμάτα τὰ βαυκού; ἀγγ. τύχαι Cod.; τὰ δὲ πικρὰ γράμμαθ' sive τὰ δὲ τοὶ καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι Jacobsius; ὡσὸτάων Βαυκού; ἀγγ. τύχαν Salmasius; quæ a pluribus recepta. « Σήματα aut de inscriptione ipsa accipiendum, aut de signis quibusdam symbolicis cippo insculptis vel, ut Brunnckius, ornamentis miserrimum casum mulieris nuntiantibus. » Jac. De quibus exponit Welckerus in Sylloge p. xxvii-xxxii, ipsum carmen haud feliciter tractans. Heckerus ut propiora Codici proponit: τὰ δὲ τοὶ καλὰ καὶ μ' ἐφορῶντι γράμματα τὰν B. etc. : « ubi τὰ καλὰ γράμματα ipsius huius inscriptionis versus dici videntur, quibus non jam patria et genus Baucidis, sed miseranda sors enarratur. Ideo rectissimum καὶ μ' ἐφορῶντι, si etiam cippum ab altero latere inspicias. » Βαυκού et Βαυκίς, duæ ejusdem nominis formæ: quarum in eodem carmine usum ἐπιδεικτικὸν epigramma prodere, non vere incisum, recte animadvertit Welckerus. — 5 novum lemma habet: εἰς τὴν αὐτὴν Βαυκού, additis iisdem quæ supra siglis. Sic autem distichon scriptum in Codice: δ; τὰν παῖδ' ὑμέναιος; ἐρ' αὐτῷδετο πύχαις τὰν δ' ἐπὶ καλῆντας (superscriptis duobus α, et sic apogr. Par., καλῆντας autem Pauls. agnovit in ambiguo ductu) ἐργατε πυρκαϊῆς. « Non possunt hæc certo restitui, et similiter versu 7 καὶ οὐ μὲν aut corruptum est, aut excidit distichon. » Bergk. Cum Heckerus recepinus Schneidewini emendationem ἀείδετο, initio versus ὡς pro ὅς cum apographis quibusdam et Brunnckio; ἐρ' αἰς [καλὸς] ἦδετο π. Jacobs.; ὅρ' αἰς [δόμων] ἀγ-το πύχαις, τῷδ' Salmas. et Brunnck. — 6 ταῖσδ' Jacobsius, hac sententia: « quibus facibus prælucentibus modo hymenæus caneatur, iisdem socer puellæ corpus in rogo incendit. Ut hoc loco τὰν παῖδα ἐπέφλεγε πυρκαϊᾷ, sic Homerus II. Ψ, 52: ὅρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ. » In Add. malebat ταῖς sine δ', in nostro autem exemplo correxit τῷδ', sc. πυρκαϊᾷ, quo duplex datus vitatur. — 7 μελαῖων Bergkuis; edebatur μοῖλαιαν. — 8 γοερὸν Reiskius et Brunnck., quod poeta scripsisse videtur.

DCCXIII. Lemma: εἰς Ἡρίων (sic) τὴν Ἀσθεῖδαν ποιή-
τριαν ἥς οἱ τριακῶσαι στίχοι παραδίδονται Ὁμήρῳ. Cele-
bratam in epigrammatis Ἡλακτὴν dicit, de qua Suidas
et Eustath. : ποιήμα ἐστὶν Αἰολικὴ καὶ Δωριεὶ διαλεκτῇ,
ἐπὶ τριακῶσαι. Non esse sepulchre epigramma, sed
scriptum ut codici præponeretur, monet Heckerus I,
p. 187. — 1 Πανροπῆς, conf. supra ep. 11; IX, ep. 190.
— 2. Comparat Jac. IX, ep. 186, 3, de Aristophane: ἡνιό-
δων Διόνυσον ἔχει σελίς. — 4. « Pro κωλύεται aliud desi-
dero verbum, quod non succurrit. » Heck. Jacobs. :
« Nec ejus laus Orci tenebris, quibus premitur ipsa,
cohibetur, qua voce in eadem re utitur Horatius Carm.
II, od. 20, 7. » Ad ultimam vocem Boiss. adscripsit :
« Virgil. Æn. VIII, 369 :

Nox ruit, et fuscis tellurem amplectitur alis. »

— 5 ἀναριθμητοί Cod. cum α superposito literæ η. Σωρη-
δὸν dictum ut ἀγέληδον IX, ep. 24, 3. — 6. « Ματαινόμεθα
dicit se ipsum cum ceteris sui ævi poetis comprehen-
dens; ut minime necessarium sit cum Sonntagio Hist.
poes. brev. p. 21 dialogum statuere inter recentiores
poetas et Antipatrum. — 7 ἥδετο κολ. Cod., sed recte Plan.
cum Suida v. Λώιον. — 8. Eandem sententiam iisdem
fere verbis extulit Lucret. IV, 182 :

Parvus ut est cygni melior canor, ille gruam quam
clamor in ætheris dispersus nubibus austr.

Jac. Quibus commendari videatur quod Heckerus dedit
ἐν οὐρανίαις κιδν. νεφέλαις, sed hoc quomodo abiisset in
εἰσιναίς, quod ap. Suidam quoque legitur? Intellige de
adventu verno κολοῶν, avium peregrinantium quæ nobis
choucas.

DCCXIV. Lemma: εἰς Ἴδουκον τὸν λυρικὸν ποιητὴν.
« Attigit hoc epigr. Ibyci editor Schneidewinus p. 22. »
B. — 1 Ἰαλίη σταγανώδης Cod., σπε superscripto primæ
syllabæ; alterum Plan. Ἀεῖδε scribendum putabat Hecke-
rus, qui lapidem loquentem fingi opinaretur. — 2 sic
Cod. et veteres planudeæ, recentes Τρινακρίου, « sed
schol. Wech., qui: Τριναξ Σικελία, ὅθεν Τρινακίος Σικελι-
κός ἐστι, non videtur legisse Τρινακρίου. » B. Deinde
γευομένην Cod., γευομένης Plan., immemor aut nescius
ῥήγιον strui posse ac si πόλιν esset dictum. — 3 φιλέοντα
δὲ π. Cod., quod non debebat mutari secundum Planudem.
De eodem alius poeta IX, ep. 184, 6 :

ῥῆδ' τε πειθοῦς,

Ἴδουκε, καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυσσάμενε.

— 5 τῇδε τε πολλὰ Plan. male, quod Grotius utcumque
correxit. Deinde omnes ὑπὸ σήματι, quod correxit Hec-
kerus, coll. ep. 22, 1; 24, 3, etc. — 6. « Albicantis calami,
unde tibie siebant; v. Plin. H. N. XVI, 66, et Salmas.
Exerc. p. 82 seq. » Jac., qui in nott. mss. citat Welcker.
Musei Rhen. a. 1833, fasc. 3, p. 409 seq.

DCCXV. Lemma: εἰς Λεωνίδην τὸν Ταραντῖνον ἐπιγραμ-
ματογράφον, τὸν τὰ ἰσοφύρα γράψαντα τοῦ αὐτοῦ. « Non
Tarentinus Leonidas scripsit ἰσοφύρα epigrammata, sed
Alexandrinus. Anonymum vulgo est [in Palat. et planu-
deis edd. recentioribus, quæ: ἀδελον εἰς Λεωνίδην]. In-
scripsi Leonidæ, propter lemmatis verba τοῦ αὐτοῦ·
nam sic nonnunquam τοῦ αὐτοῦ non de auctore epigram-
matis præcedentis accipiendum, sed ipso præsentis. Vide
lemmata epigr. 593, 604, 669. Et fuerat Leonidæ jam
tributum in veteribus Planudeæ editionibus. » B. —
« 3. Τοιοῦτος, scil. πικρότατος, ac proinde ἄδισος. Nam το
στέρεσθαι πατρίδος; μεγιστον κακόν, ut Polynices dicit
Eur. Phœn. 388. » Jac. — 4 μελιχρῶν Cod. Notum est
ἀντί non recipere anastrophe. — 6. Ἡελίου; conf. ep.
17, 8: οὐδὲ τις ἐστὶ Τῆς λυρικῆς Σαπφούς; νόνημος; ἥλιος.

DCCXVI. Lemma: ἐπὶ τινὶ Ροζίῳ νέῳ τελευτήσαντι·
μήποτε δὲ Φαινόκριτος ἐπωνομάζετο. Appictum: ζήτει.
« Nulla fuit causa cur de nomine dubitaret. » B. —
1 ἰαλυσσο Cod., urbs Rhodi insulæ. Male Plan. Ἡλυσίοιο,
et ap. Grot. — 2. Conf. ep. 711, 6. — 5 φαίνοκρίτ', et
ἐπεσσομένοισιν ἀοιδῶ; Cod.; ἐπ' ἐσσομένοισιν (sed ed.
princ. ἐπεσσ.) ἀοιδῶ; Plan. Illud præferebat Brunnck., φθιγ-
έται passive accipiens.

DCCXVII. Lemma: εἰς Λεύκιππον γέροντα ἐν κυνηγεσίῳ
τελευτήσαντα Leucippus apiarius lepores sectando perie-
rat. — 1. « Ψυχρὰ esse videntur loca frigida quæ pasto-
res per æstatem sectari solent; conf. inprimis Virg. Georg.
III, 324 seqq. » Jac. — 2 ὑπεραινήν Cod., corr. Reiskius;
νισομ. Cod. — 5 αἶτε τὸν Cod. Γεῖτων ἀκρης, montium et
saltuum, ubi sunt pascua. « Sed de ἀκρης servando
valde dubito. An Ἀκρης, urbis cujusdam, ut Pauwius
voluit? an Ἀσκλης? » B. — 6 πομηνία Cod.

DCCXVIII. Lemma: εἰς Νοσσίδα τὴν ἐταίραν Σαπφούς;
τῆς Μιτυληναίας. Ex sepulcro in litore maris posito Nos-
sis alloquitur hospitem, in Sapphus patriam, si eo vela-
tur, nuntium de se ferre iubens. — 1 μυτιλίαν Cod. —
2 τὰν Cod. Ultimam vocem, minime apicram, nulli

mutaverunt : Bruckius cum Salmasio ἐναφόμενος, Sladus et Porsonus ad Hephæst. p. 10 Gaisf. ἐνοφόμενος, receptum a Boiss., sed apud Porsonum et a Jacobso in nostro exemplo (in ipsisque Analectis ed. Lips. I, p. 129) scriptum τὰν Σαπφῶν Χαρίτων ἀνθος ἐνοφόμενος, qui haud dubie voluerunt τὰν Σαπφῶν, recte repudiatum a Boiss. Ipse Jac. χάριτας de carminibus explicabat et Nossidem Sapphoni minime fuisse æqualem annotaverat. Heckerus :

γὰν Σαπφῶς, χαρίτων ἀνθος ἀμασάμενας,

ut alibi sæpe δρεψαμένης. Cui emendationi, per se probabili, ansam præbuerat Jacobs., olim propositis ἀμυσόμενος et ἀνθος γανυμένως. Verbum non tangebatur Bentleius in Dissert. Phalar. p. 198, neque Meinekius p. 9 : bene factum, nam in talibus verendum ne deleatur quod consulto sic scripserat poeta, quamquam hodie non plane intelligimus; neque corruptionis suspicio justa cadit in ἐναυόμενος. Ex hospitibus tumultum præternavigantibus eos alloqui videtur, quibus a poesi non alienis, commemoratio Mytilenæ etiam hunc fructum allatura sit, ut Lesbio carminum veneribus in ipsa poetriæ patria vividius tangantur, et accendantur animis adeo ut tali consilio illuc se conferre dici possint. Hos scire vult et Mytilenæis dicere etiam Locrenses habere virginem Musis dilectam. — 3, 4 φίλα τῆναι τε Λοκρὶς σα τίκτεν Ἰσας ὅς μοι Codex. Quæ Bentleius ita corrigebat : ὡς Μούσαισι φίλα, τῆναι τε Λοκρὶςσα (poetria) τίκτεν Ἰσας (sc. χάριτας), ὅτι ὅς οἱ τῶν. « ultimum temere, quum sæpius epigrammatographi a tertia persona ad primam, a prima ad tertiam transeant; quare malim τίκτεν Ἰσας, γὰς μοι τῶν. » Jac. Bruckius : Μούσαισι φίλαν, τῆναι τε Λοκρὶς γὰ τίκτεν Ἰσαν, ὅτι ὅς οἱ. Porsonus : Μούσαισι φιλοθην, ἃ τε Λοκρὶς γὰ τίκτεν, Ἰσας ὅς μοι. De quo Boiss. : « Recepti lectiones Porsoni, qui tamen Ἰσας ὅς sine necessitate scripsit pro Ἰσας ὅς. Est Ἰσας participium doricum verbi ἰσῆμι. » Quæ ante editum Delectum Meinekii scripta, idem docentis p. 97 : si præterea resciveris me Nossidem vocari, abi. Pro φιλοθην præter Meinekiū etiam Jacobs. in nostro exemplo φίλα τ' ἦν, « Reisigio » auctore. Meinekius præterea τίκτεν μ', cui τίκτεν præfert Heckerus, noto usu.

DCCXIX. Lemma : εἰς Τέλλην (imo Τέλληνα) τὸν γελοιοποιεῖν πρῶτον ἀράντα. De Tellene Zenobius Prov. I, 45 : Τέλλην αὐλητῆς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητῆς, παῖνιά τε κατέλειπεν εὐρυθύματα καὶ γάρην ἔχοντα πλείστην, καὶ σκώμματα κομψότατα. Vide Meinek. Hist. Comic. Gr. p. 38. — 1. « Non credibile est Leonidam, præsertim in tam brevi carmine, ultimam in Τέλληνα ante ὁδὸν produxisse. Poeta scripsit sine dubio Τέλληνος μὲν ὁ τύμβος. [Quod sententiæ non satis accommodatum esse rectè monet Geislius.] Deinde Cod. ὑπὸ βῶλω. Latere videtur adjectivum ad πρέσθον refereandum, ut ὀθλώδεα, nugacem. » Meinek. p. 130. Quod non probabile, neque Piccolou ἔχω δ' ὑπὸ μῶλῳκῃ πρ. Aptissimum Reiskii ὑπὸ βῶλακι πρ. « Apogr. Par. ὑποβῶλω. L. Dindorfius in Thes. Steph. sub τὸ βῶλος proposuit, ἔχω πρέσθον δ' ὑπὸ βῶλω. Feci compositum ὑποβῶλεως. Adde de hoc epigr. Ruhnken. Epist. ad Valckenar. p. 53 et 60. » B.

DCCXX. Lemma χαρὴ μῶνος, superposito c. — 1 κλειασσον τοικαίλιος; Cod., correxit Heckerus, Κλειάς δ' ἔτυμοι καίλιος. « De genitivo vide Ahrens. Dial. Æol. p. 202. Eadem corruptela in Pausan. III, 14, 7. » Legebatur Κλειάς Τιμοκλήος cum Ruhnkenio Epist. crit. I, p. 119, qui θυραῖν scripsit pro θυρίαν, quod est in Cod., item

emendatum a Dorvillio ad Charit. p. 422, et Neinek. p. 205. — 2 ἀμφιλόγον γὰν ἀμπετερόμενος Cod., « quod correxit Bæckhius Inscr. t. I, p. 554. » B. Et eodem modo Meinekius. Ut præterire liceat aliorum tentamina operosiora. Nota res de agro Thyreatico inter Spartanos et Argivos ἀμπίδωφ.

DCCXXI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ. Ζῆτει ὅτι ἀξιάγνωστον ἔστι τὸ ἐπίγραμμα. Loquuntur qui in eadem pugna de Thyreis occubuerant. « Gallice vertit et illustrat Larcher. ad Herodot. t. I, p. 350. » B. — 1 ἄργει παρθενίσι χέρες Cod., in quo latere Σπάρτην Ἰσαι et olim vidit Jacobs. (ad Anal. VIII, p. 174) et nunc Meinek. p. 206 : « Codicis scriptura manifesto ostendit τοῖς Ἀργεὶ Σπάρτην Ἰσαι χέρες, i. e. nus Sparta profecti, par numero exercitus, cum Argivis conflictati sumus. » Heckerus : « Sed mihi Argivi non recte dici videntur et Ἀργεὶ, neque primi disticti constructionem a scabritiei labe immunem puto. » Videndum an attractionis aliqua vis quaerenda in dativo Ἀργεὶ. Edebatur τοῖς Ἀργεὶ Σπάρτη τ' Ἰσαι (« melius τε Ἰσαι. » Mein.) χέρες ex Salmasii et Schæferi correctione in L. Bos. Ellips. p. 698. In Plan. : Τοῖς Ἀργείοις χῆμιν (χῆμιν Bruck.) Ἰσαι χέρες; sed in primis edd. χῆμιν non exstat. — 2 sic Plan., sed θυραῖ, Codex vero θυραῖ, qui initio σύμβολα μὲν θ., fine δόρυ. Salmasius Planudæ adscripsit : « Ita V. C. Sed correctum in membranis : σύμβολα μὲν θυραῖ [sic]. » — 3, 4. « Ἀκροφάσις, quovis prætexto, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus. » Ut in his Jacobsius mandavimus, ita Heckerus : « Aoristum pro præsentē λέγομεν requiri quisvis videt, quod vitium paulo audaciore mutatione tollere possis scripto : θανάτων ἀγγέλιαν λήπομεν. » Imo post συνεδζόμεν aptissime dicebant : nunc jacentes avibus mandamus.

Sequitur in Codice epigramma Dioscoridis, supra exhibitum n. 229.

DCCXXII. Lemma : εἰς Τιμοσθένην, υἱὸν Μολοσσῶ (sic). — 1 ἀκριζόν Cod., corr. Salmas., quod alibi est ἀκριζατος. Reiskius malebat κείῳ quam κλειῳ, quod in talibus cippis fere loquitur.

DCCXXIII. Lemma : εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν. « In Lacedæmonem ab Achæis bello devictam. Historia est ap. Livium XXXVIII, 32 seqq. Conf. Polyb. VII, 8. — 1 εὐδμητος; Plan., male; ἀμνητος conjiciebat Salmas. — 2. Καπνόν, nam gloriari solebant Lacedæmonii, ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακε πολέμιον, quo κυνηματί uti amabat Agesilaus; v. Plat. Vitæ Ag. c. 31, Xenoph. Hellen. VI, 5, 28. Olenus, Achæis urbs, una federatarum civitatum. Est igitur καπνὸς Ὀλένιος fumus e castris Achæorum, qui, incursione in agrum Laconicum facta, omnia ferro et igne vastaverant; hinc v. 3 ἀσκιος, ob excisas arbores. Gravis pictura regionis devastatæ. — 3. Κατὰ χθονός. Hoc expressum videri potest ex dicto Stesichori, Locrensis dicentis, ὅτι οὐδεὶς ὕβρισταίς εἶναι, ἵνα μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν φέωσι, ap. Aristot. Rhet. II, 21 et III, 11. » Jac. — 4 λύκους Cod., sed superscripto οι.

DCCXXIV. Lemma : εἰς Πρόαρχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μαχόμενον καὶ πεσόντα. — 1 ἦβα μὲν σε πρόαρχε ἴσαν παίδων ἅτε ματρός Cod., quod sic correxit Jacobs., post aliorum conatus immemorabiles, πατρός autem Græfius in Memor. Acad. Petropol. 1822, vol. VIII, p. 644 et Meinek.

p. 98. Heckerus conjiciebat : Ἡδὲ μὲν σε, Πρόρχ', αἱ σ' ἀρπαγε, δώμα τε π., quomodo legitur ep. 343, 6; 401, 5, et alibi cum Μοῖρα. Jacobs. confert Homericum (Il. Z, 407), ex Andromachæ ad Hectorem oratione :

Δαιμόνιε, φθίσι σε τὸ σὸν μένος.

— 2. Διοφορὸν πένθος ap. Æsch. Pers. 534.

DCCXXV. Lemma : εἰς Μενεκράτην οἰνωθέντα καὶ τελευτήσαντα. « Gallice vertit et illustrat Chardo Roch. Miscell. t. II, p. 297-300, quem plurimum sum sequutus. » B. — 1 καὶ σύ γ' ἄρ' Heckerus, ἄρα in talibus poni ostendens coll. ep. 661, 5; IX, ep. 310, 6; 371, 6, etc., sed hic γὰρ necessarium ob sequentia. Αἰνι, ex Ἄνο urbe Thraciæ, hominum vinositate famosorum. Simili structura Rhianus V, ep. 278 : Φοῖβε σὺ δ' Ἰλαιο; Δελφίνιε, a Meinek. collatus, et alia possunt afferri. Ὡδε, in terris. In fine Cod. οὐκέτι πολὺς, quod correxit Zedelius in Bibl. crit. Amstelod. II, p. 113 : *non diu vixisti*, et receperunt emendationem Jac., Heck. et Meinek. Hic tamen in Diatr. p. 294 mavult : οὐκέτι πολὺς εἶσθα, tali sensu : « Ænie Menecrates, nam tu quoque hic sepultus jaces; non tu es qui fueras, ex magno corpore in levem cinerem redactus. Sic Sophocles El. 1131, de cineribus Orestis : *σμηκρὸς προσήκεις ὄγκος*. Πολὺς de magna statura corporis dixit Plato Phædr. p. 253, D, ἔγκος πολὺς; neque alio sensu Aratus Phæn. 643 Orionem dixit πολλὸν ἴοντα. De forma compara *εἶσθα* ap. Theogn. 1316 et quæ collegit Baumeister. ad Hymnos Hom. p. 321. » Mire Chardo vertit : *tu n'as pas été le plus fort*, et ex Ruhnkenii schedis quibusdam hæc apponit : « Hemsterhusius discipulis suis Callimachum enarrans judicabat non Callimachi illud epigramma esse, sed recentioris ejusdam græculi. Omnibus persensis legendum puto : *εἰσέτι πολὺς ἦσθα*, *in hunc usque diem frequens nobiscum eras*. » — 2 ἴσως Zedelius et Eldickius; ὥστε Cod. — 3 ἦρατο καὶ Cod., correxit Zedelius. Ductum ex Hom. Od. Φ, 295 :

Ἄ θεῖλε ξείνων, ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἤβαιαι...
Οἶνός σε τρώει μελιγδής, ὅσα καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὅς ἐν μιν χανδὸν ἔλγ, μηδ' αἰσιμα πίνῃ
οἶνος; καὶ Κένταυρον ἀγκυλὸν Εὐρυτίωνα
ἄασεν.

Meinek. affirmative efferre maluit. — 4. Virgilium meminisse hujus epigrammatis commode admonuit Heckerus, quum hæc scriberet in *Octavii* poetæ et historici *mortem*, Catalect. XIV :

Quis deus, Octavi, te nobis abstulit? an quæ
Dicunt, ah! nimio pocula ducta mero?

Cui respondet Octavius :

Vobiscum, si est culpa, bibi. Sua quemque sequuntur
Fata : quid immeriti crimen habent cyathi?

DCCXXVI. Lemma : εἰς γραῦν Πλατθίδα τὴν φιλάργυρον, et ad extrema duo disticha : τοῦ αὐτοῦ A. εἰς τὴν αὐτὴν Πλατθίδα τὴν ὀδύσσοιτον. « Sed unum est carmen, scriptum in vetulæ memoriam, quæ pauperem quidem, sed jucundam vitam per octoginta annos lanificio toleraverat. » Jac. — 1 μ' ἦτοις ἀνώσατο Cod., correxit Toupus. Conf. Theocr. XXI, 20. — 2 γὰρ Cod. — 3. « De voce συνέρθεος monui ad Theophyl. Simocattam. Vide et Wernsdorf. ad Ilmer. p. 719. » B. — 4 ἀγγιθυρον (sic) Cod., quod adjectivum recte servat Heckerus, coll. Meleagro supra ep. 417, 8 : γήρεω; γείτων, et aliis, quæ v. ap. ipsum.

Legebatur cum Reiskio ἀγγι θυρῶν, comparato homerico ἐπὶ γήραος οὐδὲ. « Hujusmodi cantilenas, quibus mulierculæ pensa trahentes tempus fallebant, commemorant Athenæus XIV, p. 618, D, et Pollux IX, 125. » Jac. — 5 καὶ τι παριστ. Codex; correxit Heckerus : καὶ ἐτι, in ipsa usquedum senecta. In fine idem ἐπ' ἦτον. Δαινευμένη Cod. « Labor textricis comparatur cum cursu δολίχου, ubi stadium repetitis vicibus percurritur. Ἰστών παλιμδάμους ὁδούς appellat Pindar. Pyth. IX, 33. » Jac. Scite autem dicitur Plaththis δινεῖσθαι δολίχον, quem qui proprie peragunt τρέχουσι. Actumen fugit Heckerum, qui « malit διανευμένη. Cursus δολίχου virorum robore constat et velocitate, sed mulierum in opere textorio sedatior est et lenior, igitur δολίχος σύν Χάρισιν. » Imo Gratiae adsunt ob cantum vetulæ et ceteram elegantiam vel (si Jacobsium audis) « quia et ipsæ vestes texere dicebantur dearum. Venerem Diomedes vulnerabat ἀμφοτέρω δια πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί, H. E. 358. » — 6 τὸν χάρισιν δολίχον Cod.; prius correxit Brunck., alterum Meinek. p. 131. Κεῖνον refertur ad v. 3; frustra Ungerus Beitr. p. 37 κοινόν. Post hunc versum spatium in Codice et novum lemma. — 7 ἡ ῥίκη Cod.; prius correxit Meinek., « quoniam tertium opificii genus, quod vetula exercebat, commemoratur »; alterum Jac., cum χειρὶ jungendum. Idem confert Theocriti versus XXIV, 74 :

Πολλὰ Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίφοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμάναν ὀνομαστί.

Rarior sed non dubitabilis usus genitivi. Incredibiliter, alio Theocriti loco comparato, XVIII, 34 :

οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱσθῶ
κερκεῖδι συμπλέσασα μακρῶν ἑταίρ' ἐκ κελαινῶν,

Heckerus ῥικνὸν περὶ γούνατος ἄτριον vel ἦτρον, de « textura pellis », et ἱσθῶ, coll. VI, ep. 266, 4 : ἱσθῶ παρὰ πρόκαισι, corrupta esse pronuntians ἀρικιον ἱσθῶ. — 8 στοργυλάουσα Cod., corr. Brunckius vel Reiskius; deinde idem « Codex ἡμερόεσσα, et id retinui. Quod fuerat substitutum ἡμερόεσσα non intelligebam qui vetulæ Plaththidi conveniret. » B. Idem sensit Meinek., qui suspicatur ἡ μορόεσσα, *arummosa*, incerta significatione, neque accommodatum toti carmini, neque magis ἡμερόεσσα quod Heckerus proponit « si quid mutandum. » Geistius ἡμερόεσσα satis explicari putat laudibus quæ Plaththidi tribuuntur versibus 6 et 10; nec de alia voce ulla hic cogitari potest. Pro στοργυλάουσα non στοργυλλούσα, sed στοργυγλώουσα poni jubet Heckerus. — 10. Corrupta esse καὶ καὶ ὡς productio in thesi ostendit. Hecker. conjecit ἡλακάτην καλῶς.

DCCXXVII. Lemma : εἰς Φιλίαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκῆσοφον. Quod falsum est. Laudatur Phileas homo prudentissimus, sed dolet poeta in Orco laudem omnem exstingui. — 1 ἄλλω Hemsterhusius, recte; perperam ἄλλων Salmas. — 2. « Κλαίτω, nota imprecandi formula. Latine dixeris : *Rumpatur invidi*, si quos hæc de Phileæ offendit sententia. Martial. IX, 99 :

Rumpitur invidia, quod amamur quodque probamur.
Rumpatur quisquis rumpitur invidia.

— 3 ἄλθα Cod. Κενὴ χάρις est eorum quæ nihil prosunt. » Jac. — 4 μινω (superscripto μιν) θεραίτας (superscripto η) Cod.; μιν et μιν δ θεραίτας; optimi libri Suidæ v. Ἀτιμότερον, deinde aberratum in μιν δ, μιν δ, μένων. Lucianus :

ισοτιμία γὰρ ἐν ῥῶν καὶ ὁμοιοὶ ἀπαντᾷ, et similia alia in dialogis.

DCCXXVIII. Lemma : εἰς ἑξῆσαν τινὰ Δῆμητρον, γοαὺν αἰσίως τελευτήσαν· ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον (vel λαβόν). In marg. : ζῆται. « An ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετρ. referendum ad epigr. 663, 664, quod improbable. Puto corrigendum ἐπὶ τῷ ἀρχιλογεῖω τετραμ. Coinpendium brevis vocabuli rari et intricatius male fuerit per αὐτῷ explicatum. Conf. ad ep. 664. » B. Majores versus sunt Archilochici asynarteti, minores Phalæci hendecasyllabi. — 1 πάλι Cod. — 2 δινδυμίνης Cod. — 3 versus finis deest. « Jacobsius ἡ ὕ θεῶν ἑορταῖς. Malim tamen adjectivum aliquod cum nomine προστασίη in ablativo casu. » B. Similiter Meinekius : « Vix recte προστασία dicitur de præside. Possunt etiam alia conijci, nihilo tamen certiora velut ἡ ὕ θεῶν λέλογχεν πολλῶν προστασίην νέων γυναικῶν, vel ἡ θεῶν ἔκρητι προστατίης ἦν ν. γ. » Hagenbuchius : ἡ τὸ πρὶν κεκάσμεν π. προστασίη ν. γ. — 4 νέων in Cod. esse videtur.

Sequitur in Codice epigramma Dionysii, supra exhibitum n. 279.

DCCXXIX. Lemma : εἰς ἀρτίτοκόν τινά γυναῖκα τελευτήσαν. In Plan. est ἀδελφόν. In cod. Matritensi tribuitur *Callimacho*, dubiorum n. 11 ed. Meinek. — 1 εὐηθῆ (sive εὐθῆ superposito σ) τρίτωνος Cod., corr. Scaliger; εὐήθης etiam Plan., qui ἐλογεῖται, Cod. ἐλογεῖται. « Pro quo scribi possit ἐλογεῖται, et v. 2 ὠλεο. Non obstat quod poeta in sequentibus tertia persona utitur. » Meinek. p. 167. Etiam argumenti scriptor mulieris nomen corruptum esse videbat. — 2 ἀν supplevit Plan. — 3 ἀρτίτοκος Cod., deinde idem καταγνὴν βρέφος ἄδαν (« sed videtur prius fuisse αὐδαν. » Salmas.), Plan. κατήγαγεν ἐν βρέφος ῥῶν, quæ probat Meinek., ῥῶν scripto post Brunckium, et τὰ πολλὰ intelligens « magnam illam quæ ante uxoris obitum maritus fruebatur felicitatem. » Similiter Heckerus, addens : « Fons dictionis est Hom. Od. B. 58 : τὰ δὲ πολλὰ κατὰ νετα. Charilus Append. ep. 97, 5 : τὰ δὲ πολλὰ καὶ διθία κείνα λείλειπται » et Theocr. XVI, 42. » Sed valde improbabilius, quamvis lenissime, corrigit : τὰ δὲ πολλὰ κατὰ γῆν (pro κατὰ γῆν) ἐνὶ βρέφος ῥῶν σὺν κείνῃ, « ut verbis τὰ πολλὰ apposita sint βρέφος σὺν κείνῃ, et mater alio cum infante una eademque morte extincta esse dicatur. » Malim τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγε καὶ βρέφος Ἄδῃ σὺν κείνῃ, quod latine reddidi. Nam τὰ πολλὰ κατήγαγεν ἐν βρέφος vix serio dictum potest videri. Olim Jacobs. τὸ δὲ μοῖρα (hoc etiam Wakefieldus) κατήγε νέον βρέφος ῥῶν, postea in Add. et nostro exemplo μετὰ δ' οὐ πολὺ μοῖρ' ἔγαγεν βρέφος ῥῶν, ut ipsi quoque ἐν istud displicuisse appareat. — 4 σὺν κείνῃ et δανάτην σὺν ὑπὲρ ῥῶν Cod.; Plan. ut editum, sed quæri potest ipse poeta volueritne an noluerit particula δέ uti. Conf. ad VIII, ep. 167, 6.

DCCXXX. Lemma : εἰς Μνάσαλλον (et iterum ad v. 3 in nova pagina : καὶ ταῦτα εἰς Μνάσαλλον) καὶ Νεοτίμαν τὴν αὐτῆς θυγατέρα. De imposita Mnasyllæ sepulcro imagine, in qua Neotima filia conspiciebatur in matris ulnis puerperio animam agens, et Aristoteles pater summo dolore caput tangens. Quos vitæ dolorum ne in morte quidem oblivisci potuit. Quodammodo miratur, quum felicitatis domesticæ memoriam revocare soleant anaglypha in sepulcris posita. — 2 μνησμένη κόρυς Cod.; prius correxerunt Hermannus Opusc. t. V, p. 212 et Heckerus I, p. 97, alterum Jacobs., qui in notis mss. : « Γραπτός τύπος O. Müllerus ad Varkelii *Antiquar. Nachlass* p. 100 interpretatur de anaglypho. » Conf. Welcker. Syllog. epigr. p. 162.

— 3 Νεοτίμαν posuerunt Heckerus et Boiss., qui : « Scripsi Νεοτίμαν, appositum nomen ad κόρυς. » Sed alterum poeta voluisse videtur. Hermann. ἀπο pro edito ἀπο ψ. — 5 πλημύρουσα Cod., « ut solet », et μητρός. — 3 αἰ αἰ Cod., ut ubique. — 7 ἐπεμάσαστο (vel μασάστο) κῶ Cod.; ἐπεμάσαστο Hermannus et Jacobs. in nostro exemplo, qui ante ediderat ἐπεμάσσεται, præsens necessarium esse existimans. Non filii caput intelligendum, ut video hæc accipi, sed suum tangebatur pater præ dolore. Quod etiam Meinek. animadvertit ad ep. 648, 2.

DCCXXXI. Lemma : εἰς γέροντα βάκτρῳ σπριζόμενον, ὡς ἐπὶ καμάκῳ (sic, pro κάμακι) ἀμπέλους Γόργου; δ' ἦν αὐτοῦ τοῦνομα. — 1 ὡς ἤδη καμάτωι σπριζ. αὐτῷ Cod.; ὡς Meinek. p. 131; κάμακι Salmasius, quo ducebatur καμάκῳ in lemmate. « Duæ fortasse hic lectiones confusæ καμάκῳ et κάμακι. Arundinis enim plurimus usus in vinetis. » Jac. Boiss. καμάκῳ « cum lemmate. Sed quod fuerat substitutum κάμακι est certe melius et usitatius. » Denique recepi αὐφ, in quo consentiunt Jensius, Reisk. et Meinek. — 2 σπριζανίῳ Cod., o superposito literæ α. — 3 εἰ τρεῖς; Salmasius, quod cum Brunckio præfert Meinek. — 4. « Ποίης, ἀστῆτες; v. ad ep. 627. » B. Salmas. θαύψῃ. Meinekius præterea requirit ἐτι et scribit θάψῃ ἐτ' ἡλίῳ. Nolim poetæ eripi ὅτ', et notio vocis ἐτι quodammodo inest comparativo χαρίστερον, *gratius* scilicet quam quæ vixi, præter transactos annos. Θάψῃ neutraliter positum, de quo Meinek. memorat Lobeck. ad Ajac. p. 197 seq. ed. sec. « Ceterum suaviter hoc dictum de sene, cui nihil apricatione jucundius. » Jac. — 5. Sibi manum intulit. — 6. « Πλεόνων. Sic XI, ep. 42. Latine : *ad plures*. Quam locutionem tractavi ad Eunap. p. 309 et 587, et ad Aristoph. Concion. 1114. Adde Schweigh. ad Polyb. VIII, 30; Henel. Otium Vratislav. p. 148; Walz. ad Rhetores t. I, p. 577. » B. Μετοικεσίην « fortasse ductum ex Eurip. Hippol. 386 : τὸ κατὰ γὰς κνέρας μετοικεῖν ποδῶ. Mortem migrationem multi post Socratem dixerunt. » Jac.

DCCXXXII. Lemma : εἰς πρεσβύτην τινά : ἔστιν δὲ ἀδελφόν· διὰ τὰ σφάλματα. « Ruhnkenius Epist. ad Valcken. p. 56 putat esse scriptum vel in Cynicum philosophum, vel in senem decrepitem. » B. Imo in viridi et vegeta senecta obiit Cinesias, valde ob id laudatus ab Acheronte τῷ παντοδῷ, ut qui sponte et vi adhibita nulla debitum persolverit. Egregie Toupius vidit *funeratore* fuisse Cinesiam, de cujus sententia nemo debet dubitare. — 1 ὠχυνε τασκίπων Cod., corr. Piersonius et Reiskius. Deinde Cod. κινήσια ἔρμου ἄγρας, in marg. : ζῆται. Toupius ΑΤΠΙΕ vertit in ΑΑΤΠΙC, λάτρης, præ qua emendatione prope sordent ceteræ, etiam ob alias causas minus aptæ. Bæckhii conjecturam Ἐρμῶ ἄγρας recepit Boiss. Bothius Ἐρμού ἀγωγῇ. Heckerus Κινήσια Ἐρμού (patris nomen, cujus exempla citat), ἀντιρῶ ἐκτίσων Ἄτῳ etc. Jacobs. in notis mss. : « Fort. Ἐρμού ἐχρεῖος, Mercurio duce non indigens. » — 2 ἔκ τίσων Cod. « Opportune comparavit Pierson. Æschinem Socraticum Axiocho p. 367, D : εἰτα λαβὼν ὑπεσπῆλθε τὸ γῆρας, εἰς δ' πᾶν σφῆρει τὸ τῆς φύσεως ἐπίκτητον καὶ δυσσαλές· κἂν μὴ τις θάπτον ὡς χρεός· ἀποδοῦν τὸ ζῆν, ὡς ὀδοῖστάς· ἡ φύσις ἐπιστάτα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄφιν, τοῦ δὲ ἀκοῆν, πολλὰς δ' ἄμω. Adde ex vetere haud dubie philosopho ducta Plutarchi Mor. p. 106, F; 116, B. » Jac. — 3 γηραιά τάρτια Cod., quod Reiskius correxit. — 4 ἄγεων (sic) Cod., corr. Reisk. et Pierson. « Ruhnkenius vult omnino legi στέρεται. » B. Et necessarium est. Legebatur στέργει.

DCCXXXIII. Lemma : εἰς γραῦς τινὰς ἀδελφὰς Ἀναξῶ

καὶ Κληνώ, θυγατέρας Ἐπικρατίας (Ἐπικρατίως Boiss.), ὀδωκοντούτιδας θανούσας. Sorores geminæ, altera Cereris, Gratiarum altera antistita, eodem die obierunt. — 1 αἱ νόμιοι Cod., corr. Salmas. « Vera videtur correctio. Sunt *venerabiles*, *eximix* matronæ. » Jac., qui olim de κοινόλοι vel de latente nomine gentili cogitaverat. Rectius ceperis *legum observantes, probas*, cum Hectero, qui comparat Dion. Chrys. p. 9, C : νόμιμοι καὶ θεωρίῃ καὶ κόσμῳ. Articulus ostendit epigramma subscriptum fuisse anaglypho. Unde conicere subiit αἱ μόνημοι, nunc firmo et permanente marimore expressæ, non amplius caduæ et tremulæ anus. — 2 ἐπικρατίως Cod., corr. Reiskius. Usitatus nomen Κλεινώ posuit Salmasius; « sed nihil mutavi propter nomen Κληνίππιν in titulo ap. Bæckh. n. 1934, et Κληνός n. 3665. Possis etiam Γληνώ, quod nihil differt a nom. Γληνίς, VI, ep. 288, 2. » Meinek. p. 144. Qui malit διδύμει π. — 3. ἱερή, sacerdos, ἀντί τοῦ ἱερέα, Antiattic. p. 100, 9; quod ἱερή scribendum esse disputat Meinek., τεῖ Bæckh. sed v. Lobeck. Pathol. p. 44. — 4 προσέλω; Cod. Formulam explicat Bæckh. ad C. I. vol. II, p. 603. Legebatur ex Jacobsii conjectura προσελοῦ. — 5 ἐπιλείπομεν Cod.; ἐλ-λείπομεν Brunkius; ἀπελείπομεν Meinek. : quod ἀπελείπομεθα dicendum fuisse monet Heckerus, cui debetur quod posuimus. — 6 φθόνος ἰσοσίη Cod.; ἰσοδίας Salmasius. « Scripsi εἰς ὁσίους; scilicet piis hominibus multos annos dant *fata non invida*; quod quidem dici nec immerito potest, etsi contraria etiam sententia non falsa fuerit. » B. Idem coniecit Heckerus, ad sententiam conferens ep. 575, 5, ad dictionem VI, ep. 257, 3 : τίς δ' ὁφθόνος; εἰς ἐμὴ Βάχχου; Dubitanter Jacobsius εἰς ὁσίην, Meinek. εἰς ὁσίς. — 8 πρὸν ἀνιάμεθα Cod., correxit Hermannus; ἀευράμεθα præferebat Ungerus Beitr. p. 38. Legebatur ἀνιάμεθα e conj. Salmasii. « Nos ætate profectionis ante maritos et liberos ad inferos descendimus : quæ insignis pars est τῆς εὐθανασίας. » Jac.

DCCXXXIV. Lemma : εἰς πρεσβύτου τινὸς τάφον ἀνώνυμον. « Exhibui prius distichon ad fidem Codicis. Emendationem probabilem non reperi. Nil fere variat apographum : nam vix memorandum ibi esse ὡ ποτὶ, et ἦν. B. » In marg. versus 1 : ζῆται. Jacobsius coniciebat Ὡ ξέν' ὀδῖτα (sic Reiskius) στῆθι, vel

Μῆ, ξέν' ὀδῖτα, σπεῦδε· τί γάρ; νέκυς ὧ ποτὶ (pro·πρός) [παιδών]
τῶν ἀγαθῶν ὧς ἦν, ἄρχιγέρων δ' ὁ γέρων,
ἀλλὰ φίλος γ'.

« *valde grandævus ille, sed suis carus*. Reiskius Ἀρχιγέρων pro nomine proprio habet. Quæ sequuntur, sunt viatoris, qui bonis defuncti liberis, ut et ipsi ad senectutem perveniant, optat. Scribendum autem γένειτό τοι δέδια. » Jac. Heckerus hæc proponit, dorica dialecto :

α. Ὡ ξέν', ὅρα τί τοι τεῖδε; β. Τί γάρ; α. Νέκυς ὧ ποτὶ παιδών τῶν ἀγαθῶν ὧς ἦν, Ἀρχιγέρων ὁ γέρων.
β. Ἀλλὰ, φίλος γ' ὧ πρέσβυ, γένειτό τευ δέδια πάντα ἐλθεῖν καὶ λευκάς ἐς δόμον ἀλικίας.

« Ut χαιρε, μάκαρ' ὦ Λητώ, Hymn. Hom. I, 14, ubi v. interpretes. Nomen proprium est Ἀρχιγέρων. »

DCCXXXV. Lemma : εἰς Θεανῶ τινά, γυναῖκα Ἀπελλίχου, τελευτήσασαν. In Plan. edd. vet. ἀδῶλον, inde a Steph. ἀδῶλον, οἱ δὲ Δημάντου. Mulieris morituræ ad absentem maritum verba, amoris et desiderii plena. — 1 ὕστατον φων. Cod. « Scribo ὕστατον, ὡ Φώκαϊα. » Salmas., quod

recepit Brunck. « Invocatio civium urbis Phocææ hinc explicanda, quod in viis publicis et celebribus condebantur mortui, ut Atticus juxta viam Appiam. Cicero Tusc. V, 23, § 65 : *est enim ad portas Achradinæ magna frequentia sepulcrorum*. Conf. epigr. ap. Athen. X, p. 436, D :

ἥριον Ἀστεος ὠγκώσαν τᾶδε παρ' ἀτραπιτῶ. »

Hecker. I, p. 99. — 2 εἶπε; ἐξ Cod. Jac. coniecit εἰπ' ἔπο; ὀτρύγετον, maris et ætheris epitheton, hic de vasta nocte Orci. — 4 ἐπ' οἰκείῃ νηϊ περ εἰς πέλ. Cod., unde Jac. edidit ἐπ' οἰκείῃ νηϊ περ, quo οἰκείῃ recte offensus Heckerus scripsit ὠκείῃ, ut jam olim Planudes, qui πέρης. — 5. Novum hic lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ἕως ὥδε, quæ est nota ejus qui codicem cum autographo comparavit. Codex νόμος; pro μόρος. — 6 λαβούσα Cod. et margo Wech.; βαλούσα Plan. Comparat Jac. hæc Tibulli I, el. 1, 60 :

Te spectem, suprema mihi quum venerit hora,
Te teneam moriens deficiente manu.

DCCXXXVI. Lemma : παραναιτικὸν εἰς τὸ μὴ μεταβαίνειν ἐκ τόπου εἰς τόπον, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι ἐν ὁλίγοις. Multis se et longinquis itineribus jactatum fuisse queritur Leonidas supra ep. 715, quod epigramma in adverso latere cippi tumulo poetæ impositi vel fuisse vel fingi inscriptum, nostrum autem in averso latere, Heckerus observavit. — 1. Φθαίρεσθαι sæpe dictur de malis quæ peregrinantes perpetiuntur. Bion Εἰκων, etiam XI, ep. 62, 5. — 2. De vocis ἀνινδόμενος et forma et significatione qui dubitet Heckerus corrigit ἄλλην τ' ἐξ ἄλλης; εἰς χθὸν ἀμειβόμενος, rarius adjuncta præpositione, ut a Diodoro IX, ep. 219, 4 : ἐπ' ὠκυρόν Θυμβριν ἀμειψάμενος. — 3 εθεῖρ' ἐν κενεῇ σε π. καλῇ Cod.; μὴ φοβίεαι κενεῇ σε legebatur auctore Salmasio; καὶ εἰ σε Heckerus, de qua correctione sententiæ accommodatissima dubitari non posse videtur. Idem περυστέφανο satis defendi putat homerico ἀμρεκάλυψεν, Ocl. Δ, 618 : ἐὸς δόμος ἀμρεκάλυψεν καίσε με νοστήσαντα. Meinek. p. 123 coniciebat περυστέφανο. — 4. Conf. Leonidam ep. 648, 4 seqq., et Husch. ad Tibull. I, el. 1, 6. — 5 εἰ καὶ Cod.; ἡ καὶ malit Jacobs. « Scripsi ἦ, ubi. » Boiss. Itemque versu 7, pro ἡ καὶ σοι. Quæ dedimus ut Boiss. constituit. Heringa et Reisk. λιτὴ τε, quod fortasse recipiendum erat. — 6 φύσσει ἐν Cod. In rujus marg. scriptum : ζῆται τὰς λέξεις; τί σημαίνουσι. « Suidas versiculum recitat in Φυστῇ μάζα. » B. Est panis villoris genus, memoratum Aristophani Vesp. 610 et Athen. IV, p. 149. A : γρώνη autem, saxum excavatum, quo pro inactra utitur homo pauper. — 7. « Codex ter ἡ καὶ, quod pariter mutavi. Et scripsi μικρὸ; pro μικρός vulgato. » B. Postremum temere factum videtur. — 8. « Χόνδροι Suidas explicat ἀλὼν θρόμβοι, παχύ; ὧς. Esset igitur χόνδρο; ἐποψίδος, sal cum pane sumptum obsonii loco. Sal per se amarum, μικρόν, Atheniensis thymo commiscebant (v. Aristoph. Ach. 109 et 772, cum scholl.). Ἀλα; ἡδυσμένους commemorat Athen. IX, p. 366, B. » Jac. Quibus vox ἀδουμῆ; extra dubitationem ponitur.

DCCXXXVII. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν περνοῦ- μένον. — 1 ληστῆς Cod., et in marg. : ζῆται.

DCCXXXVIII. Lemma : εἰς Τίμαρχον ναυαγῆσαντα ἐν Σαλαμῖνι (Cypria). — 1 Κληίδες πόντου legebatur ex Codice et Plan., quod correxit Heckerus Philologo 1849, p. 486, bene usus Herodoti loco V, 108 : Ἴωνες δὲ δὴ παρῆσαν ἐς τὴν Κύπρον καὶ οἱ Πέρσαι νηυσὶ διαβάντες; ἐκ τῆς

Κιλίκης ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα πεζῇ· τῇσι δὲ νηοὶ αὖ Φοίνικες περιέπλων τὴν ἀκρὴν, αἱ καλεῦνται Κλητίδες τῆς Κύπρου. Adde Strab. XIV, p. 687. Salamis urbs in extrema ora Cypri posita. — 3 δὲ οὐ vel οὐ, ut apogr. Gothanum, etiam Salmas. legerat in Codice, sed ἔξ σου testatur Pauls. Distichon omissum in Plan. Habebat Grotius, item cum negatione. Brunnkius κόνην δ' οὐδ' ἀμφ., sed poeta dicit corpus fuisse ad cognatos relatum, ejectum, ut fit, ab undis et agnitum. Et similis res est in sequenti epigr.

DCCXXXIX. Lemma : εἰς ναυαγὸν Ἀρισταγόραν περὶ Σκιάθου κινδυνεύσαντα. Imo femina Aristagora sepelit maritum Polyanthum, cujus naufragi corpus inventum piscatores retulerant ad uxorem. — 2. ἀρισταγόρην Cod., corr. Heringa. Idem vitium in sequenti ep. v. 2. — 4. « Σκιάθος, insula prope Eubœam, Toronæo sinu ex adverso posita. Αἰμείνος· τοῦ Τορωναίου tranquillitas paræmiæ locum fecerat. » Jac. — 5 ὁ βρῖνοι μὲν Cod., corr. Reiskius.

DCCXL. Lemma : εἰς Κρίθωνα (sic) τινὰ πλουσιώτατον καὶ τῷ Γύγγι παρισσόμενον. — 1 αὐτὰ ἐπεὶ κρήθ. Cod.; Κρίθωνο; Brunnkii cod. Plan. et in lemmate. Vulgatum αὐτὰ correxit Meinek. p. 127. — 2 σποδιὰν Cod. — 3. Notæ divitiæ Gygis Lydi; Herodot. I, 12; Strabo XIV, p. 680, et poetæ passim. — 4 βουκαμίων Plan. male. — 5 μυθεύμ; ἐπὶ πᾶσι Plan. « Quod vix correctori debetur; quamquam trochaica in quarto pede cæsura, qua peiores poetæ epigrammatarii, ut Lucianus et Diogenes, sæpissime usi sunt, ne elegantiores quidem poetæ abstinuerunt. » Meinek. — 6 πεῦ οὐτος γαίης ὅσσον Plan.; πεῦ τόσσης γ. Brunck. « De tam amplis latifundiis quantillam portionem defunctus nunc habet! Ad structuram conf. ep. 268, 4. » Jac.

DCCXLI. Lemma : εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην. Male vel de primo disticho, a sequentibus avulso. Novum epigramma inchoatur versu 3, cum hoc lemmate : ἄδῃλον εἰς Ῥωμαίων στρατιωτῶν ἀριστεύσαντα ἐξαισίως. Cum sigla : ὤρασιον. In Planudea epigramma est integrum Κριναγόρου. — 2 καλὸς πολέμων Plan. pessime. Jacobsii correctionem, ἔργα κρατεῖ πολέμων Ἀρβίος stare non posse ostendit Meinek. p. 187, ipse scribens λάλει, *jacta*, coll. Diplili versu ap. Athen. VII, p. 292, B. Heckerus καλεῖ explicat *celebra*, coll. Append. ed. 340. Sed vere Boissonadius : « Reliqui lectionem Codicis. Poeta heroas maximos et maxima facinora bellica sibi adesse vult, coram quibus Arrium suum laudet. » Nam versu sequenti Scaligeri correctio Ἀρβίος a plerisque recepta. Heckerus, cui ἔργα πάντων πολέμων « vix bene dictum videretur », scribit ἔργα καλεῖ. Πο λέμων Ἀρεος αἰχμητῆς, nomen militis, quo nomine etiam alium bellatorem fortissimum haberi ap. Lucillum XI, ep. 210, annotat Geistius, Heckerum secutus. Sed nomen Romani militis aut ignorasse aut tacuisse videtur Crinagoras, metro fortasse non congruens aut non blandum auribus in græco versu. — 3. « Sic Nonnus Dion. XXXVII, 764 : Ἀρεος αἰχμητῆρες. » Heck. In fine Cod. νεῖλου, superscripto γρ. ῥήνου, et Ῥήνου habet Plan.; et Codex, Salmasio teste, a prima manu scriptum ostendit νεῖλου, et ex correctione demum νεῖλου, quod fugit Paulsenium; de re non dubitandum. In infima pagina distichon repetitur sine var. et sine illo γρ. « Verius esse Ῥήνου et facinus illud in Germania contigisse » jam Salmasius existimabat, et Geistius confirmat : « nam quo tempore Crinagoras Romæ versabatur, bellum nullum erat in Nili regionibus. » — 6 αὐθις Cod. — 7 ὅσπ' Cod., superposito altero σ. — 8. « Hoc eximium tulit, hoc ei

solī contigit, ut, quum interficeretur, non vineeretur. » Jac.

DCCXLII. Lemma : εἰς Τιμόκλειαν διδυμοτόκον. Non est ἐπιτύμβιον, sed « scriptum in mulierem, quæ, quum oculorum lumine privata esset, binos enixa pueros solem jam pluribus quam antea oculis aspicere videretur. » Jac. — 1 τὸν φῶς Cod., corr. Salmas. — 2 δυστόκῃ Cod.; Salmasii correctionem reduxit Boiss. Jacobs. : « Quum nulla exstent composita ex τοῖς, scripsi διδυμοτόκῃ. » — 3 ἀβροῖς περιθαλπῇ; Cod., corr. Salmas.; nam illud adjectivum neque aptum hic est nec per se bonæ auctoritatis; περικαλλῆς Reiskius. — 4. « Perfectior quodammodo et integrior dicitur mulier quæ peperit; sterilis contra mulier præcipua quadam honoris sui parte carere videtur. » Jac. Immo est : integrior nunc oculis quam quondam fuit, quum duobus luminibus gaudebat, nunc quippe quatuor ei sunt lumina.

DCCXLIII. Lemma : ὥρασιον Ἀντιπάρου εἰς Ἐρμοκράτειαν τινὰ γυναῖκα τακούσαν κθ' τέκνα καὶ μηδὲν ὥρασιον θάνατον. Σημείον (σημειῶ) θαυμαστόν. Suam felicitatem cum Niobæ clade comparat. — 2 πύγασμην Brunck. — 4 ἤε Cod., corr. Salmas., qui βέλοικεντῆτος malebat. — 4. Ἐμῶν, scilicet τῶν ἐμῶν κορών, mihi quidem integrum case videtur, et pronomen necessarium, neque Boiss. quicquam aut mutavit aut annotavit. Alii aliter hæc sollicitant, postremo Jac. in nostro exemplo et in Delectu p. 296 ἔλυσας λεγῶν ὥδ., *puerperarum*. Heckerus, ἔμπαλι δ' ἄν μὲν ἔλυσε νέων ὥδιν α. — 8 παῖσι καὶ Cod.; παῖσι τε καὶ Salmas.; ταυταλῖθη, superposito ας, Cod.; corr. idem. Παῖσι, tam numero quam felicitate liberorum meorum.

DCCXLIV. Lemma : εἰς Εὐδοκὸν Κριναγόρου (sic) τὸν Κνίδιον συγγραφεὶα περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευσάμενον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅτι γγ' ἐτῆ ἐπέζησεν. Nescio quo errore *Crinagoræ* nomen huc ingruit. Sunt *Diogenes Laertii* versus, quod ipse testatur : ἔστι καὶ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Qui de re § 90 : ἐτελεύτησεν Εὐδοκὸς τρίτον ἄγων καὶ πεντηκοστὸν ἔτος· ὅτε δὲ συνεγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Χονούριδι τῷ Ἡλιοπολίτῃ, ὃ ἄντι αὐτοῦ τοῖματιον περιελυμμήσατο. Ἐνδοκὸν οὖν αὐτὸν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον ἔρσαν οἱ ἱερεῖς· ἔσσεσθαι, καθά φησι· Φαβωρίνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. Diogenes carmen concinnavit *galliambo* versu, cujus metri ignarus Cephalas elegiaci quandam carminis umbram inanem et absurdam protulit, quæ hic exhibenda erat. Primus edidit Hirschkius *Analect. critt.* p. 218, subjiciens : « Huic metro versuumque generi nihil sani inesse, facile quivis animadvertet. Atque hoc causæ fuisse videtur cur Planudes totum carmen refingeret atque interpolaret. Dubitari enim nullo modo potest quin Planudes auctor aut hexametrorum qui leguntur I, tit. XXXVII, ep. 73 (p. 76 ed. Wech., 55 ed. Steph.). Nos e Codice hoc certe discimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius concinnasse, sed etiam more suo in auctoris nomine aliquid deliquisse. Inscriptis enim ἀδῃλον, satis gravem tamen causam habebat cur ejusmodi carmen Crinagoræ abjudicaret. » Veros versus, olim apud Diogenem non distinctos, restituerunt Buttmannus ap. Jacobs. p. 412, Grotfeldus in *Novis Actis soc. Latine Jenensis* vol. I, p. 167, Porsonus in *Gaisfordi notis ad Hephæst.* p. 326, probante Hermannō *Elem. d. metr.* p. 505. De Cephalæ furto Bothius : « Carmen memorabile, quippe variis conscriptum metris, iisque partim onolisitis et asynartetis. » Quod demonstrat multis, quæ onmitto. — 1. Boiss. ex schol. Wech. : Μῆμης ἐκίστημο· τὰ τῇ πόλιν καὶ μητρόπολιν Αἰγύπτου, ὅπου τὸν μόνον ἀθανάτου

τιμῆς ἤξισαν· ἐκαλεῖτο δὲ Ἄπις. Λέγει οὖν τὸν Εὐδοξὸν χρησθησόμενον περὶ τῆς τοῦ ἰδίου βίου τελευταίας ὑπὸ τοῦ ταύρου τὴν χλαμύδα δηγῆθαι· ἰδὲ δὲ ὡς ταχέως ἀποδύσει τὸ τοῦ βίου... Φασι δὲ αὐτὸν ἀκρατῆν γεγενῆσθαι τοῦ Πλάτωνος. — 5 ἐλιγμῆσατο στῶλον Cod. — 7. « Ὅσον οὐκω. Schol. W. : ἀντὶ τοῦ ταχέως » καὶ Εὐριπίδης· Ἡεὶ δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον ὅσον οὐκ ἤδη. Sed habet Euripides Hec. 143 : Ἡεὶ δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη. » B. — 8. « Trochaicum efficere voluisse videtur. Non παίδας eum, sed ποίας scripsisse existimo, de *anpis*, ut supra ep. 731, 627, et al. » Jac. Huscchius παίδας *sæculi* intellexerat, ut menses sunt παίδες anni in Cleobulinæ ænigmate ap. Diog. I, 91, et Suidam.

Boissonadius : « Neglecta Diogenis, qui se auctorem profitetur, quæ nunc fertur recensione, et lectione palatina et ipsa pessima, ionicis a minore tetrametros catalecticos exhibui ex docta Porsonis et Grotefendi scriptura, ab illa vix recedens : v. c. in fine mihi visum est facilius scribere quod scripsi, pro vulgato δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς, quam cum Grotefendo δεκ. πέντε γ' ἐπὶ τρεῖς, cum Porsonē, δεκ. πέντ' ἐπὶ τρισσαῖς. » Sic autem scripsit :

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὐδοξὸν ποτε μοῖρην παρὰ τοῦ καλλικέρω
ταύρου· κοῦδὲν ἐλεξεν· βοὶ γὰρ πόθεν λόγος;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχω ἄλλων Ἄπιδι στόμα.
Παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στάς ἐλιγμῆσατο στολὴν,
προφανὲς τοῦτο διδάσκων· Ἀποδύσῃ βιοτὴν
ὅσον οὐκω. Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἤλθε μόρος,
δεκάκις πέντε τε καὶ τρεῖς ἐσιδόντι πλειάδας.

Planudea denique sunt ejusmodi :

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοῖρην
Εὐδοξὸν Ἀπίδος τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου.
Κοῦδὲν ἐλεξε· (πόθεν; βοὶ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
οὐδὲ ἄλλον μόσχω Ἄπιδι στόμα·) ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
λέχρια καίνας στάς, προφανὲς ἐλιγμῆσατο λώπην·
δηλὸν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὐκω.
Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελὶλθεν αὐτίκα πότμος,
ἡελίους δεκάκις πέντ' ἤδη τρεῖς ἐσιδόντι.

DCCXLV. Lemma : εἰς Ἰδουκὸν τὸν λυρικὸν ὑπὸ ληστῶν περυνευμένον. Historia nota ex Plutarcho De garrul. p. 509, F, et Suida. « Vide Schneidewin. ad Ibyc. p. 22; Guill. Canter. Nov. Lectt. I, 12; Cruc. et Markl. ad Stat. Sil. V, 3, 152. » B. — 2 βάντος Cod.; βάντ' ἐς Stephanus ad Epigr. sel. p. 303 et Jacobs., qui struit ἐκθάντα εἰς ἐρημαίην ἡϊόνα νῆσον, probans Orellii correctionem νῆσου... ἐρημαίης, nisi potius legendum sit ἐκ ποτε νῆος, *e templo*. Et hoc in latinis posui, verissimum iudicans. Nimirum librarius non concoquebat ληστὰς; ἐκ νῆος βάντας et NHOC lapsum esse putabat, quum oporteret NHOCY. Deinde ἐς ἐρημαίην ἡϊόνα dictum pro ἐν ἐρήμῃ ἤβῃ, non byzantino abusu, sed per attractionem quandam reliquæ sententiæ, ut in optimis scriptoribus. — 3 ἐπιλωσαμένω Cod., superposito o extremis. Scaliger voluisse videtur ὡς οἱ ἴκοντο, non male. — 4. Metri vitium Passonius removet scripto ἀγίστους ὀλλυμένω θανάτους. Probabilius vir d. Ephem. Lips. 1816, p. 1999, μάρτυρες ἀγίστων... θανάτων, imo jam Salmasium annotasse video : « Lege ἀγίστων ὀλλ. θανάτων », quod alibi exponemus. — 5 ποινή τις Plan. præter edit. principem, quæ ποινήτης, ut Cod. Plutarch. loco cit. : ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ Ἐρινύος καὶ ποινής, βιασθέντες; ἐξαγορεύσαι τὸν φόνον. — 7. Ante hunc versum spatium relictum in Codice et novum lemma adscriptum : εἰς τὸν αὐτόν. εἰς Ἰδουκὸν τὸν ποιητὴν ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα — 8 περὶ ὁδὸς Cod., alterum Plan. — 9 αἰσίων Cod. sed recte Plan. « Aga-

memmo Clytæmnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Ægisthus, mulierem corrupturus, ἄγων εἰς νῆσον ἐρήμην, καλλίπεν οἰωνοῖσιν ἑλως καὶ κύρμα γενέσθαι, Hom. Od. I, 269 seqq., ubi v. schol. » Jac. — 10. « Μελαμπέπλων Εὐμεινίδων, quæ Æschylo sunt φοιχιτῶνες Choeph. 1036, ubi v. Blomf., μελαίνας Eum. 52, ubi Stanl., μελανέιμονες Eum. 372. Adde Potter. ad Lycophr. 1137. » B.

DCCXLVI. « Versus semel a librarii manu exaratus, sed bis a nugatore repetitus, qui illius scripturam exprimere vellet. In posteriore imitatione pro Ζάν dedit βοῦ; » Pauls. Sic :

ὦλε μέγα; κεῖται βοῦ; δν Δία κικλήσκουσιν.

DCCXLVII. Lemma : εἰς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα. « Sine auctoris nomine hoc distichon profert Zosimus III, 34 (ubi v. Reitem. p. 374 seq.), qui Juliani tumultu insculptum esse prodit. In Planudea ipsi Julliano inepte tributur. » Jac. Vide Cangium ad Zonar. p. 39. B. — 2. « Versus est homericus, Il. Γ, 279. Vide Menag. ad Amynt. p. 201. » B. Hoc uno versu servato cetera aliter profert Zonaras XIII, 13, iisdemque verbis Cedrenus. Conf. Banduri Antiqq. Const. t. II, p. 814. Jac.

DCCXLVIII. Lemma : εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν. « Dubitandum de lemmate, quod fictum videtur ex corrupto disticho ultimo. » B. Non satis probabiliter de templo et turre Belli cogitabat Buttmanus. « Mihi (Heckerus disputat I, p. 171) Tirynthis mania celebrari videntur, quæ dicuntur Κυκλώπια οὐράνια τείχη, nec dissimiliter in versu ignoti tragici quem ex duabus Hesychii glossis egregie concinnavit Meinekius Anal. Alex. p. 41 :

Τιρύνθιον πλίνθευμα, Κυκλώπων ἔδος.

Pausanias VII, 25, 3 : Μυκηναίως τὸ τίσιος ἐτετέχιστο κατὰ ταῦτα τῶ ἐν Τίρυνθι ὑπὸ τῶν Κυκλώπων καλουμένων. Et his apprime convenit vocabulum χώμα, v. 6 φυρῆθην, de opere rudiore arte facto. — 1. « Ἄπαν σὶ sincerum est, conjungi debet cum λαῖνον, totum ex lapidibus exstructum. » Jac. — 2 σμιράμεος Cod., alterum Plan. Sed æque legitima forma Σμιράμεος; locum tenere poterat. — 3 υἱὲς Cod. — 5 ἀθώος Cod. « Ἀθώος σὶ sanum est, repetenda est hæc forma a nominativo Ἀθώος, quæ nusquam, quantum scio, alibi occurrit. » Hecker. Jam schol. Wech. : ζῆται δὲ τὸ Ἀθώος ἀντὶ τοῦ Ἀθω. — 6. « Vocī φυρῆθην schol. Wech., qui totum carmen de Semiramidis ædificiis interpretatur, adscripsit : οὕτως εἶπεν διὰ τὴν ἀσπαστον. Debuit τὴν ἀσφαλτον. De calce macerata et subacta accipiendum, sed suspicor legendum esse πυργωθέν. » Jac. Hecker. confert Plan. ep. 191, de Mercurii imagine : πηλὸς ἐπυράθη. « Βίβρος. Schol. W. : παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν ἀγθὸς ἀροῦρης (Od. Γ, 379). Vide not. ad mea Anecd. t. V, p. 154. — 7, 8. Habes Codicis ipsius scripturam nondum correctam. » B. Omisit hoc distichon Plan. In Cod. δάμος et μακάριστο; et ἡρακλείης; posito o super η (ἡρακλείος). Item μακάριστο; in codice Mediceo, ex quo hoc distichon profert Bandin. Catal. p. 102, in eodemque post οὐρανίων v. 8 reliqua desunt, de Palatino autem accurate Salmasius : « V. C. οὐρανίων ἐνδυνάλων. Et repletum illud spatium recentiore manu : νερέων τεύξεν ἐπ', quod non convenit. » De qua re ne γὰρ quidem ille ἀκριβομικρολόγος; censor ap. Jacobs. Εὐρύδαλον ex interpolatione esse non poterat, sed vel maxime possunt quæ Salm. indicavit. Ut jam nova sint tentanda criticis, et fieri potest ut finis desit epigrammaticis, quod animo

suspensus esse videtur Heckerus. Jacobs. : « Fortasse scribendum δ; ἄστεσιν Ἡρακλῆος ἀτραπιτὸν νεφῶν τεύξεν ἐπ' εὐρύτων, *qui viam Herculeam ad nubes late vagantes [sic] paravit*, i. e. qui turribus in altum exstructis effecit ut ex urbibus ad nubes adscendi posset. » Hecker. : « Populus igitur Tirynthius hæc mœnia muniri curaverat, et postea hanc inscriptionem ruderibus incidi jussit. Tiryns enim est urbs Herculis, ut Hercules dicitur Τῖρυνθιος ἄμω a Callimacho Dian. 146. Scribo :

δαῖμος ἀεὶ μακαριστὸς δ; ἄστεος Ἡρακλῆος;
οὐράνιον νεφῶν τεύξεν ἐπ' εὐρυτάτων,

οὐράνιον jungens cum τεύξεν, ut in dictione οὐράνιον ἀναβοᾶν », et alia admovet alienissima. Piccolos p. 41 corrigit δ; ἄστεσιν Ἡρακλεῖος (æolica forma) ἁρμονίαν νεφῶν τεύξεν ἐπ' εὐρ., intelligens *coagmentationem, aptam commissuram*, ut in exemplis ap. Jacobs. ad IX, ep. 439, 2; supra ep. 480, 2; item IX, ep. 306, 4, ἐποίησεν ἁρμονίαν τοῖς ἄστεσιν Ἡρακλεῖος hac παραφράσει exponens : οὕτω συνέπηξεν καὶ συνήρμοσεν τὰ τῆς Ἡρακλεῖος πόλει, ὥστε διαμένειν ἀκλόνητα, καίπερ διὰ τὸ ὕψος τῶν νετῶν ἀπτόμενα καὶ οἶονε ἐπ' αὐτῶν ὀχούμενα. Quæ fluxa sunt omnia, quia fides non habita erat Brunckio, quæ nunc debetur Salmasio.

CAPUT VIII.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

1. Ἐπιτύμβιον εἰς Ἰωάννην καὶ Θεοδοσίον.

Ἐνθάδε τύμβος ἔχει θεοειδέας ἀνέρας ἐσθλοὺς,
θεῖον Ἰωάννην, τὸν πάνυ Θεοδοσίον,
ὧν ἀρετὴ πολυόλβος ἐς οὐρανοῦ ἄντυγας ᾗλθε,
καὶ φωτὸς μετόχους δέῃεν ἀκηρασίῳ.

2. Εἰς τὸν μέγαν Βασιλεῖον τὸν Καισαρείας ἐπίσκοπον τῆς ἐν
Καππαδοκίᾳ.

Σῶμα δίχα ψυχῆς ζῶειν πάρος ἡ ἐμὲ σεῖο,
Βασιλίε, Χριστοῦ λάτρι, φίλ', ὠτόμην·
ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα. Τί μέλλομεν; οὐ μ' ἀναείρας
θήσεις ἐς μακάρων σὴν τε χοροστασίην;
Μὴ με λίπης, μή, τύμβον ἐπόμνυμι· οὐ ποτε σεῖ
λήσομαι, οὐδὲ θέλω. Γρηγορίσιο λόγος.

3. Εἰς τὸν αὐτὸν Βασιλεῖον τὸν μέγαν.

Ἦνίκα Βασιλίῳ θεόφρονος ἤρπασε πνεῦμα
ἡ Τριάς ἀσπασίως ἔθεν ἐπιγομένου,
πᾶσα μὲν οὐρανὴ στρατὴν γήθησεν ἰόντι,
πᾶσα δὲ Καππαδοκῶν ἐστονάχησε πόλις
εὐχ ὅσον κόσμος δὲ μέγ' ἔαχεν· « Ὡλετο κήρυξ,
ὦλετο εἰρήνης δεσμός ἀριπρεπὲς ».

4. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κόσμος ὅλος μύθοισιν ὑπ' ἀντιπάλοισιν ἀεικῶς
σεύεται, ὁ Τριάδος κληρὸς ὁμοσθενέος·
αἰαῖ! Βασιλίου δὲ μεμυκῶτα χεῖλεα σιγᾷ.
Ἐγρεο· καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος
σαῖς τε θυηπολίησι· σὺ γὰρ μόνος ἴσον ἐφηνης
καὶ βίοντος μύθῳ καὶ βίότητι λόγον.

5. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἷς θεὸς ὑψιμέδων· ἓνα δ' ἄξιον ἀρχιερεῖα
ἡμετέρῃ γενεῇ εἶδὲ σε, Βασιλίε,
ἄγγελον ἀτρεκίης ἐρινηεᾶ, ὄμμα φαεινὸν
Χριστιανοῖς, ψυχῆς κάλλεσι λαμπόμενον,
Πόντου Καππαδοκῶν τε μέγα κλέος· εἰσέτι καὶ νῦν.
λίσσομ', ὑπὲρ κόσμου ἴστασο ὧρ' ἀνάγων.

6. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε Βασιλίῳ Βασιλῖον ἀρχιερεῖα

I.

Divinos hæc terra viros, mansuraque semper
Nomina, Johannem Theodosiumque dedit;

SELECTA EPIGRAMMATA SANCTI GREGORII THEOLOGI.

1. Sepulchrale in Joannem Chrysostomum et Theodosium.

Hic sepulcrum habet Deo-similes viros bonos,
divinum Joannem, excellentem Theodosium;
quorum virtus ditissima in cœli fornices pervenit
et lucis eos-participes exhibuit purissimæ.

2. In magnum Basilium Cæsareæ episcopum quæ est in
Cappadocia.

Corpus sine anima vivere olim potius quam me sine te,
Basili, Christi famule, amice, putabam;
sed tuli ac mansi. Quid cunctamur? nonne me in-altum-
collocabis in beatorum tuumque chorum? [rapiens
Ne me linquas, ne! sepulcrum testor: non unquam tui
obliviscar, nec si vellem. Gregorii sunt verba.

3. In eundem Basilium magnum.

Quando Basiliî divina-sapientis rapuit spiritum
Trinitas lubenter hinc properantis,
cunctus quidem cœlestis exercitus gavisus est eunte;
cuncta vero Cappadocum ingemuit civitas;
non tantum, sed mundus ingenti voce-clamavit: « Occidit
« occidit pacis vinculum eximîæ ». [præco,

4. In eundem.

Mundus totus sermonibus (sub) adversis fœde
quatitur, Trinitatis possessio viribus-æque:
heu, heu! et Basiliî clusa labra silent.
Surge; et stet tranquillum tua voce salum
tuisque sacrificiis. Tu enim solus pārem monstrasti
et vitam orationi et vitæ orationem.

5. In eundem.

Unus Deus alte-regnans; unum autem dignum pontificem
nostra generatio vidit te, Basili,
nuntium veritatis altisonantem, oculum coruscum
Christianis, animæ decoribus fulgentem,
Ponti Cappadocumque magnam laudem. Adhuc etiam
precor, pro mundo stes dona ferens. [nunc,

6. In eundem.

Hic Basiliî filium Basilium pontificem

Quos sua, quæ summum penetravit ad æthera, virtus
Nunc dat perpetuæ lucis habere domos.

HUGO GROT.

θέντο με Καισαρές, Γρηγορίοιο φίλον,
 ὃν περὶ κῆρι φίλησα· θεὸς δὲ οἱ ὀλβία δοίη
 ἄλλα τε, καὶ ζωῆς ὡς τάχος ἀντίασαι
 ἡμετέρης· τί δ' ὄνειαρ ἐπὶ χθονὶ δηθύνοντα
 τήκεσθ', οὐρανίης μνωόμενον φιλήεις;

7. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτθὸν ἔτι πνεύσεκας ἐπὶ χθονί, πάντα δὲ Χριστῷ
 δῶκας ἄγων, ψυχὴν, σῶμα, λόγον, παλάμας,
 Βασιλίε, Χριστοῖο μέγα κλέος, ἔρμ' ἱερῶν,
 ἔρμα πολυσχίστου νῦν πλὸν ἀτρεχίης.

8. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἵμ' ὕμνοι, ὦ ξυνὸς φιλήεις ὁμός, ὦ φίλ' Ἀθῆναι,
 ὦ θείου βιότου τηλόθε συνθεσίσαι,
 ἴστε τόδ', ὡς Βασιλεῖος ἐς οὐρανὸν, ὡς ποθέεσκεν,
 Γρηγόριος δ' ἐπὶ γῆς χεῖλεσι δεσμὰ φέρων.

9. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καισαρέων μέγ' αἶσιμα, φαάντατε ὦ Βασιλίε,
 βροντῇ σείο λόγος, ἀστεροπῇ δὲ βίαις·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔδρην ἱερὴν λίπες· ἤθελεν οὕτω
 Χριστὸς, ὅπως μίξῃ σ' ὡς τάχος οὐρανίοις.

10. Εἰς τὸν αὐτόν.

Βένθεα πάντ' ἐδάης τὰ πνεύματος, ὅσα τ' ἔασι
 τῆς χθονὸς σοφίης· ἐμπνοον ἱρὸν ἔης.

10 *. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὅκτάετες λαοῖο θεόφρονος ἡνία τείνας,
 τοῦτο μόνον τῶν σῶν, ὦ Βασιλεῖ, ὀλίγον.

11. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χαίροις, ὦ Βασιλίε, καὶ εἰ λίπες ἡμέας, ἐμπης·
 Γρηγορίου τόδε σοι γράμμ' ἐπιτυμβίδιον,
 μῦθος δὲ' ὃν φιλέεσκες· ἔχους χερὸς, ὦ Βασιλίε,
 τῆς φιλήεις καὶ σοὶ δῶρον ἀπευκτότατον.
 Γρηγόριος, Βασιλίε, τεῇ κόνι τήνδ' ἀνέθηκα
 τῶν ἐπιγραμματίων, θεῖε, δυωδεκάδα.

12. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ἐνθ' ἑκατονταέτης, ζωῆς βροτέης καθύπερθε,
 πνεύματι καὶ θύκω τεσσαρακονταέτης,
 μετρίχως, ἡδυεπῆς, λαμπρὸς Τριάδος ὑποφύτης,
 νήδυμον ὕπνον ἔχω, Γρηγορίοιο δέμας·
 ψυχὴ δὲ πετερόεσσα λάχεν θεόν. Ἄλλ' ἱερῆς
 ἀζόμενοι κείνου καὶ τάφον ἀμψέπετε.

13. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐκ με πικρῆς ἐκάλεσσε θεὸς μέγας ἀγριελαίης,
 ποίμνης [δ'] ἡγεμόνα ὅτῃς τὸν οὐδ' οἶων
 ἔσχατον· ἐκ πλευρῆς δὲ θεόφρονος ὀλβον ἐνειμεν·
 γῆρας [δ'] ἐς λιπαρὸν ἰκόμεθ' ἀμφότεροι.
 Ἰρὸς ἐμῶν τεκῶν ἀνανώτατος· εἰ δὲ τελευτήην

posuerunt me Cæsarienses, Gregorii amicū,
 quem valde animo dilexi : Deus autem illi felicia donet
 ceteraque, et vitam citissime ut-sortiatur
 nostram. Quid vero juvat in terra cunctantem
 tabescere, cœlestis memorem amicitia?

7. In eundem.

Paululum adhuc spirabas in terra; at cuncta Christo
 dederas ferens, animam, corpus, vocem, manus,
 Basili, Christi magnum decus, fulcrum sacerdotum,
 fulcrum valde-divisæ nunc plenum veritatis.

8. In eundem.

O sermones, o commune amicitia domicilium, o caræ
 o divina vitæ dudum inita-furdera, [Athenæ,
 scitote hoc, quod Basilius in cœlum abiit, ut cupiebat,
 Gregorius vero in terra est labiis vincla ferens.

9. In eundem.

Cæsariensium ingens laus, splendidissime o Basili,
 tonitru tuus sermo, fulgurque vita.
 Attamen et sic sedem sacram liquisti : volebat ita
 Christus, ut misceret te citissime cœlestibus.

10. In eundem.

Penetralia cuncta noveras Spiritus, ac quæcumque sunt
 terrenæ doctrinæ : vivum templum eras.

10 *. In eundem.

Octo-annis populi divina-sapientis habenas quum sis-mo-
 hoc unum tuorum operum, o Basili, paucum. [deratus,

11. In eundem.

Salve, o Basili, etsi reliqueris nos, tamen.
 Gregorii hæcce tibi scriptio sepulcralis,
 sermo hicce quem amabas. Habeas manus, o Basili,
 caræ, etsi tibi perillætabile, donum.
 Gregorius, Basili, tuo eineri hunc apposui
 inscriptionum, dive, duodenum-numerum.

12. In suum patrem.

Hic centenarius, vitam humanam supra,
 spiritu ac sede episcopali quadragenarius,
 mitis, suaviloquus, clarus Trinitatis interpres,
 dulcem somnum habeo Gregorii corpus;
 anima autem alata est-sortita Deum. At, sacerdotes,
 venerantes ejus etiam sepulcrum colite.

13. In eundem.

Ex amaro me vocavit Deus magnus oleastro,
 gregis custodem fecit qui ne ovium quidem eram
 ultimus. E costa (uxore) vero divina-sapiente felicitas-
 senectutem ad beatam pervenimus ambo. [tem tribuit;
 Sacerdos est meorum filiorum initissimus. Si vero mortem

ἐτλην Γρηγόριος, οὐ μέγα· θνητὸς ἔην.

14. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴ τις ὅρους καθύπερθεν ἀγνῆς ὁπὸς ἐπλετο μύστης
Μωσῆς, καὶ μεγάλου Γρηγορίου νόος,
ὅν ποτε τηλόθ' ἔόντα χάρις μέγαν ἀρχιερεῖα
θήκατο· νῦν δ' ἱερῆς ἐγγὺς ἔχει Τριάδος.

15. Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸς νηὸν ἔρεψα θεῷ, καὶ δῶχ' ἱερῆα
Γρηγόριον καθαρῇ λαμπόρμον Τριάδι,
ἄγγελον ἀτρεκίης ἐρινηεῖα, ποιμένα λαῶν,
ἡθεον σοφίης ἀμφοτέρης πρύτανιν.

16. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέκνον ἐμὸν, τὰ μὲν ἄλλα πατρὸς καὶ φέρτερος εἴης,
τὴν δ' ἀγανοφροσύνην ἄξιος (οὐ τί πλέον
εὐξασθαι θέμις ἐστί)· καὶ ἐς βαθύ γῆρας ἔκοις,
τοίου κηδεμόνος, ὦ μάκαρ, ἀντιάσας.

17. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκ οἶς, εἴτ' ὅταν προφερέστατος· αὐτὰρ ἔπειτα
ποιμὴν, εἴτα πατῆρ, καὶ νομέων νομέας,
θνητοὺς ἀθάνατόν τε θεὸν μέγαν εἰς ἓν ἀγείρων,
καίμαι Γρηγόριος Γρηγορίου γενέτης.
Ὅλβιος, εὐγῆρως, εὐπαις θάνον, ἀρχιερεὺς
ἀρχιερέυς τε πατῆρ, Γρηγόριος· τί πλέον;

18. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐτὶ μὲν ἐς πολύκαρπον ἀλὼν ὄρθριος ἦλθον,
ἔμπα δὲ τῶν προτέρων πλείονα μισθὸν ἔχω
Γρηγόριος, ποιμὴν τε καλὸς καὶ πλείονα ποίμνην·
Χριστῷ ἀναθρέψας ἤθεσι μελιχίους.

19. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐχ ὁσέης βίβης μὲν ἐγὼ θάλος, εὐαγίος δὲ
συζυγίης κεφαλὴ καὶ τεκέων τριάδος·
τίμινης ἡγεμόνευσα δμόφρονος· ἔνθεν ἀπῆλθον
πλήρης καὶ χθονίων κοῦρανίων ἐτέων.

20. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγόριος, τὸ δὲ θαῦμα, χάριν καὶ πνεύματος αἰγλήν
ἔθεν ἀειρόμενος ῥίψ' ἐπὶ παιδί φιλῶ.

21. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτθὴ μάργαρος ἐστίν, ἀτὰρ λιθάκεσσιν ἀνάσσει,
τυτθὴ καὶ Βηθλέμ, ἔμπα δὲ χριστοφόρος·
ὡς δ' ὀλίγην μὲν ἐγὼ ποίμνην λάχον, ἀλλὰ φερίστην
Γρηγόριος, τῇ σὺ, παῖ φίλε, λίσσομαι, ἄγοις.

22. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ποιμενίην σύριγγα τεαῖς ἐν χερσίν ἔθρακα
Γρηγόριος· σὺ δέ μοι τέκνον ἐπισταμένως
σημαίνειν· ζωῆς δὲ θύρας πετάσειας ἄπασιν,

tuli Gregorius, non mirum : mortalis oram.

14. In eundem.

Si quis monte super puræ vocis exstitit mysta
Moyses, etiam magni Gregorii mens *exstitit*,
quem quondam procul stantem gratia magnum pontificem
fecit; nunc autem sanctam propter degit Trinitatem.

15. In eundem.

Ipse ædem ornavi Deo, et dedi sacerdotem
Gregorium puræ inclitum Trinitati,
nuntium veritatis altisonum, pastorem populi,
juvenem doctrinæ utriusque principem.

16. In eundem.

Fili mi, cetera quidem patre etiam præstantior sis,
mansuetudine autem *illo* dignus (non quicquam amplius
precari fas est); et ad provecam senectutem pervenias,
talem ducem, o beate, nactus.

17. In eundem.

Non ovis, deinde ovium prima; tum postea
pastor, deinde pater, et pastorum pastor,
mortales immortalemque Deum magnum in unum adunans,
jaceo Gregorius, Gregorii genitor.
Felix, bona-senectute, bonis filiis-gaudens mortuus-soma,
pontifexque pater, Gregorius. Quid ultra? [pontificis

18. In eundem.

Non in frugiferam vineam veni matutinus,
attamen prioribus ampliorem mercedem habeo
Gregorius, pastorque bonus et majorem gregem
Christo qui-enutrivit moribus mitibus

19. In eundem.

Non sanctæ radicis ego surculus, pii vero
conjugii caput et liberorum trium;
gregis ductor-fui concordis; unde abii
plenus et terrenis et cœlestibus annis.

20. In eundem.

Gregorius, mirum! gratiam et spiritus lumen
hinc dum-aufertur-jecit in filium carum.

21. In eundem.

Exigua margarita est, sed in-lapidibus regnat;
exigua et Bethleem, attamen Christum-tulit.
Sic autem parvum quidem ego gregem sum sortitus, sed
Gregorius; quem tu, fili care, precor, ducas. [optimum,

22. In eundem.

Pastoritiam fistulam tuis in manibus posui
Gregorius; tu autem, mi nate, scite
guberna, vitæque fores reseres cunctis,

ἐς δὲ τάφον πατέρος ὥριος ἀντιάσας.

23. Εἰς τὸν αὐτόν.

Στράψε μὲν οἷς τὸ πάροιθεν ἐν οὐρεῖ Χριστὸς ἀμείβην,
στράψε δὲ Γρηγορίου τοῦ καθαροῦ νόῳ,
τῆμος δὲ εἰδώλων ἔφυγε ζόφον· ὅς δ' ἐκαθάρθη,
ῥῆσι θυηπολίας λαὸν δὴν εἰσέξ' ἄγει.

24. Εἰς τὴν μητέρα ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου προσληφθεῖσαν.

Παντός σοι μύθοιο καὶ ἔργματος ἦεν ἄριστον
ἡμῶν κυριακόν. Πένθει πένθος ἅπαν,
μητὲρ ἔμῃ, τίουςα, μόναις ὑπέκειες ἐορταῖς.
Εὐφροσύνης, ἀχέων ἱστορὰ νῆδον ἔχεις·
ῥῶρος ἅπας δάκρυσι τειοῖς σφρηγίζετο, μητὲρ·
μούνῳ δὲ σταυρῷ πῆγνυτο καὶ δάκρυα.

25. Εἰς τὴν αὐτὴν μητέρα Νόνναν.

Οὐποτε σεῖο τράπεζα θυηδόλος ἔδρακε νῶτα,
οὐδὲ διὰ στομάτων ἦλθε βέβηλον ἔπος·
οὐδὲ γέλως μαλακῆσιν ἐξίζανε, μύστι, παρειαῖς.
Σιγῇσω κρυφίους σεῖο, μάκαιρα, πόνους.
Καὶ τὰ μὲν ἐνδοθι τοια, τὰ δ' ἐκτοθι πᾶσι πέφανται·
τοῦνεκα καὶ θεῖῳ σώμ' ἀπέλειπες ἔδει.

26. Εἰς τὴν αὐτήν.

Πῶς ἐλύθη Νόννης καλὰ γούνατα; πῶς δὲ μέμυκεν
χεῖλα; πῶς ὄσσων οὐ προχέει λιβάδας;
Ἄλλοι δ' αὖ βοῶσι παρ' ἡρίων· ἡ δὲ τράπεζα
οὐκέτ' ἔχει καρποῦς τῆς μεγάλης παλάμης·
6 ῥῶρος δ' ἐστὶν ἔρημος ἀγνοῦ ποδός, οἱ δ' ἱερῆς
οὐκέτ' ἐπὶ τρομερὴν κρατὶ βαλοῦσι γέρα.
Χῆραι δ' ὀρφανικοὶ τε, τί βέζετε; παρθενίη δὲ
καὶ γάμος εὐζυγέων, κέρσατ' ἀπο πλοκάμους,
10 τοῖσιν ἀγαλλομένη κρατὸς φέρε πάντα χαμᾶζε,
τῆμος δὲ ἐν νηῶ ῥικνὸν ἀφῆκε δέμας.

27. Εἰς τὴν αὐτήν.

Σάρβρα σοφὴ τίουςα φίλον πόσιν· ἀλλὰ σὺ, μητὲρ,
πρῶτα Χριστιανὸν, εἴθ' ἱερῆα μέγαν,
σὸν πόσιν ἐσθλὸν ἔθηκας ἀπόπροθι φοιτὸς ἐόντα.
Ἄννα, σὺ δ' οὐα φίλον καὶ τέκες εὐξαμένη,
καὶ νηῶ μιν ἔδωκας ἀγνὸν θεράποντα Σαμουήλ·
ἡ δ' ἐτέρῃ κόλποις Χριστὸν ἔδεκτο μέγαν·
Νόννα δ' ἀμφοτέρων ἔλαχε κλέος· ὑστάτιον δὲ
νηῶ λισσομένη πάρθετο σώμῃ φίλον.

28. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐμπεδόκλεις, σὲ μὲν αὐτίκ' ἐτώσια φροσίωντα
καὶ βροτὴν Αἰτναίοιο πυρὸς χρητῆρες ἔδειξαν·
Νόννα δ' οὐ χρητῆρας ἐσθλάτο, πρὸς δὲ τραπέζῃ
τῇδ' ἐποτ' εὐχομένη καθαρὸν θύος ἐνδεν ἀέρθη,
καὶ νῦν θηλυτέρῃσι μεταπρέπει εὐσεβεέσσι,
Σουσάννῃ, Μαριὰμ τε καὶ Ἀνναίς, ἔρμῃ γυναικῶν.

inque sepulcrum patris maturus venias.

23. In eundem.

Refulsit eis quibus olim in monte Christus transfiguratus
refulsit et Gregorii puri menti, [est;
tunc quando idolorum fugit tenebras. Ut vero est-purifi-
catus suis sacrificiis populum suum adhucdum regit. [catus,

24. In matrem suam ex altari assumptam.

Omnis tibi sermonis et operis erat præcipuum
dies dominica. Luctu luctum omnem,
mater mea, honorans, solis cedebas festis.
Lætitia, dolorum conscium templum habes.
Locus omnis lacrimis tuis signabatur, mater;
una vero cruce sistebantur et lacrimæ.

25. In eandem matrem Nonnam.

Nunquam tuum mensa quæ sacrificium-excipit vidit dor-
neque per ora iit profanum verbum; [sum;
neque risus teneris insedit, sacris-initiata-mulier, genis.
Silebo occultos tuos, beata, labores.
Et quæ intus erant, talia; quæ extrinsecus cunctis per-
idcirco et divina corpus reliquisti in-aede. [spiciæ

26. In eandem.

Quomodo soluta-sunt Nonnæ pulchra genua? quomodo
labia? quomodo ex-oculis non profundit guttas? [clausa
Alii autem clamant juxta tumulum. Sed mensa
non-amplius habet fructus nobilis manus;
læusque est carens puro pede; sacerdotisque
non-amplius tremulam capiti imponent manum. [autem
Vidua vero orphanique, quid jam-facietis? Virginitas
et conjugium proborum-conjugum, tondite cincinnos,

quibus ornata capitis posuit cuncta humi,
tum quum in ecclesia rugosum reliquit corpus.

27. In eandem.

Sarra sapiens fuit honorans conjugem: at tu, mater,
primo Christianum, deinde sacerdotem magnum
tuum conjugem bonum fecisti, procul a-luce qui-erat.
Anna, tu autem filium carum et genuisti precata
et templo eum dedisti castum famulum Samuel;
altera vero Anna sinu Christum accepit magnum:
at Nonna ambarum sortita-fuit gloriam; postremo autem
in-ecclesia orans ibi-deposuit corpus suum.

28. In eandem.

Empedocles, te statim vana tumentem
ac mortalem Ætnæ flammæ crateres ostenderunt;
Nonna vero non crateras insiluit, sed juxta mensam
hancce quondam orans, pura hostia, hinc-rapta est,
et nunc mulieres-inter conspicua-est pias,
Susannam, Mariamque et Annas, præsidium feminarum.

29. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἡρακλῆς, Ἐμπεδοτίμῃ, Τροφώνιῃ, εἴχατε μύθων,
καὶ σύ γ' Ἀρισταίου κενεαυχέος ὄφρυς ἀπίστε·
ὕμεις μὲν θνητοὶ καὶ οὐ μάκαρες παθέεσσι·
θυμῷ δ' ἄρβρεν Νόννα βίου τμήξασα κέλευθον,
Χριστοφόρος, σταυροῦ λάτρις, κόσμοιο περίφρων,
ἤλατ' ἐπουρανίην εἰς ἀντυγα ὡς ποθέσκεν,
τρίσμακαρ ἐν νηῷ σῶμ' ἀποδυσάμενη.

30. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Γρηγόριον βοόωσα παρ' ἀνθοκόμοισιν ἀλωαῖς
ἦντεο, μῆτερ ἐμὴ, ξεινὴς ἀπο νισσομένοισι,
χεῖρας δ' ἀμπετάσασα φίλας τεκέσσι φίλοισι,
Γρηγόριον βοόωσα· τὸ δ' ἔξεν αἶμα τεκούσης
ἀμφοτέροις ἐπὶ παισὶ, μάλιστα δὲ θρέμματα θηλῆς·
τοῦνεκα καὶ σὲ τόσοις ἐπιγράμμασι, μῆτερ, ἔτισα.

31. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἄλλη μὲν κλεινὴ τις ἐνοικιδίοισι πόνοισιν,
ἄλλη δ' ἐκ χαρίτων ἡδὲ σαφορροῦνης,
ἄλλη δ' εὐσεβείης ἔργοις καὶ σαρκὸς ἀνίαις,
δάκρυσιν, εὐχολαῖς, χερσὶ πενητοκόμοις·
Νόννα δ' ἐν πάντεσσιν αἰδίδιμος· εἰ δὲ τελευτὴν
τοῦτο θέμις καλέειν, κάτθανεν εὐχομένη.

32. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Τέκνον ἐμῆς θηλῆς, ἱερὸν θάλος, ὡς ἐπόθησα,
οἴχομαι εἰς ζωὴν, Γρηγόρι', οὐρανίην·
καὶ γὰρ πόλλ' ἐμόγησας ἐμὸν κοιμῶν πατέρος τε
γῆρας, ἃ καὶ Χριστοῦ βίβλος ἔχει μεγάλη·
ἀλλὰ, φίλος, τοκέεσσιν ἐφέσπεο, καὶ σὲ τάχιστα
δεξιόμεθ' ἡμετέροις φάσει προφρονέως.

33. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ψυχὴ μὲν πετρόεσσα πρὸς οὐρανὸν ἦλυθε Νόννης,
σῶμα δ' ἄρ' ἐκ νηοῦ Μάρτυσι παρθέμεθα.
Μάρτυρες, ἀλλ' ὑπόδεχθε θύος μέγα, τὴν πολύμοχλον
σάρκα καὶ ὑμετέροις αἵμασιν ἐσπομένην,
αἵμασιν ὑμετέροισιν, ἐπεὶ ψυχῶν ὀλετήρος
δυναίοισι πόνοις κάρτος ἔπαυσε μέγα.

34. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Οὐ μόσγων θυσίην σκιοειδέα, οὐδὲ χιμαῶρων,
οὐδὲ πρωτοτόκων Νόνν' ἀνέθηκε θεῷ·
ταῦτα νόμος προτέροισιν, ὅτ' εἰκόνας· ἢ δ' ἄρ' ἑαυτὴν
δῶκεν δλην βίῳ, μάνθανε, καὶ θανάτῳ.

35. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Εὐχομένη βοόωσα παρ' ἀγνωτάτῃσι τραπέζαις
Νόννα λύθη, φωνὴ δ' ἐδόθη καὶ χεῖλεα καλὰ
γηραλέης. Τί τὸ θαῦμα; θεὸς θέλεν ὑμνήτειραν
γλῶσσαν ἐπ' εὐφήμοισι λόγοις κληῖδα βαλέσθαι·
καὶ νῦν οὐρανόθεν μέγ' ἐπεύχεται ἡμερίοισιν.

29. In eandem.

Hercules, Empedotimē, Trophonie, cedit fabulis,
et tu, Aristæi vana-superbientis supercilium infidum :
vos quidem mortales et non beati affectuum-causa ;
animo vero masculo Nonna vitæ secuit iter, et
Christo-plena, crucis famula, mundi contemtrix,
insiluit cœlestem currum ut cupiebat,
ter felix in ecclesia corpus quæ-exiit.

30. In eandem.

Gregorium inclamans juxta floriferos campos
occurrerbas, mater mea, peregrina ex terra venientibus,
manusque extendens tuas filiis caris,
Gregorium inclamans. Ebullebat autem sanguis matris
duobus super filiis, præsertim vero super alumno mammæ
Quare et te tot inscriptionibus, mater, honoravi. [Iux.

31. In eandem.

Alia quidem clara domesticis laboribus,
alia ex leporibus ac castitate ;
alia pietatis operibus et carnis cruciatibus,
lacrimis, precibus, manibus quæ-curant-pauperes :
Nonna vero in cunctis celebranda. Quodsi mortem
id vocare fas est, mortua-est orans.

32. In eandem.

Fili meæ mammæ, sacrum germen, ut cupivi,
abeo in vitam, Gregori, cœlestem.
Etenim multa es-perpessus meam curans patrisque
senectutem, quæ et Christi liber habet magnus.
At, o care, parentes sectare ; et te ocyus
accipiemus in-nostros splendores libenter.

33. In eandem.

Anima alata ad cælum venit Nonnæ,
corpus vero ex ecclesia apud-Martyres deposuimus.
Martyres, at excipite hostiam magnam, laboriosam
carnem ac vestros cruores insecutam,
cruores vestros : quandoquidem animarum perditoris
diuturnis laboribus potentiam fregit magnam.

34. In eandem.

Non vitulorum sacrificium umbratile, neque hircorum,
neque primogenitorum Nonna obtulit Deo.
Illa fuere lex prioribus, quando figuræ obtinebant, hæc
dedit totam vita, discite hoc, et morte. [vero se-ipsam

35. In eandem.

Orans, clamans juxta purissimas mensas
Nonna soluta-est, voxque ligata et labra pulchra
vetulæ. Quid mirum? Deus voluit hymnisonam
in linguam faustis verbis vectem injicere :
ac nunc cœlitus multum orat pro-mortalibus.

36. Εἰς τὴν αὐτήν.

Εὐχολαῖς καὶ πόντον ἐκοίμισε Νόννα θεοδῆς
οἷς τεκέσσι φίλοισι, καὶ ἐκ περάτων συνάγειρεν
ἀντολίης δύσιός τε, μέγα κλέος, οὐ δοκέοντας,
μητρὸς ἔρωσ' νοῦσόν τε πικρὴν ἀποέρραθεν ἀνδρός·
λισσομένη, τὸ δὲ θαῦμα, λίπεν βίον ἐνδοθὶ νηοῦ.

37. Εἰς τὴν αὐτήν.

Πολλάκις ἔκ με νόσων τε καὶ ἀργαλέων δρυμαγδῶν,
σεισμῶν τε κρουερῶν, καὶ ἄγρια κυμαίνοντος
οἰδματος ἐξεσάωσας, ἐπεὶ θεὸν ἔλαον εἶχες·
ἀλλὰ σάω καὶ νῦν με, πάτερ, μεγάλῃσι λιτῇσι,
καὶ σὺ, τεκοῦσα, μάκαιρα ἐν εὐχολῇσι θανοῦσα.

38. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόνναν ἐπουρανίοισιν ἀγαλλομένην φαέσσει,
καὶ ῥίζης ἱερῆς πτόρθον ἀειθαλέα,
Γρηγορίου ἱερῆος ὁμολύγα, καὶ πραπίδεσσιν
εὐαγέων τεκνέων μητέρα, τύμβος ἔχω.

39. Εἰς τὴν αὐτήν.

Εὐχαί τε στοναχαί τε φίλαι καὶ νύκτες αὔπνοι,
καὶ νηοῖο πέδον δάκρυσι δευόμενον,
σοι, Νόννα ζαθέη, τοίην βιότοιο τελευτήν
ᾤπασαν, ἐν νηῷ ψῆφον εἰλεῖν θανάτου.

40. Εἰς τὴν αὐτήν.

Μούνη σοι φωνὴ περιλείπετο, Νόννα φαεινὴ,
πάνθ' ἄμυδις ληνοῖς ἐνθεμένη μεγαλοῖς,
ἐκ καθαρθῆς κραδίης ἀγνὸν θύος· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν
ὑστατίην νηῷ λείπεις ἀειρομένη.

41. Εἰς τὴν αὐτήν.

Οὐδὲ θάνεν νηοῖο θυώδεις ἔκδοθι Νόννα,
φωνὴν δὲ προτέρην ἤρπασε Χριστὸς ἀναξ
λισσομένης· πόθεν γὰρ ἐν εὐχολῇσι τελέσσαι
τόνδε βίον πάσης ἀγνότερον θυσίης.

42. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόνν' ἱερὴ, σὺ δὲ πάντα θεῷ βίον ἀντίνασα
ὑστατίον ψυχὴν δῶκας ἀγνὴν θυσίην·
τῇδε γὰρ εὐχομένη ζῶην λίπες· ἡ δὲ τράπεζα,
μήτηρ ἐμὴ, τῷ σῷ δῶκε κλέος θανάτου.

43. Εἰς τὴν αὐτήν.

Τῇδε πατὴρ μὲν ἐμὸς λάτρις μέγας ἦε τραπέζης,
μήτηρ δ' εὐχομένη παρ ποσὶ λῆξε βίου,
Γρηγόριος Νόννα τε μεγακλέες· εὐχόμε' ἀνακτι
τοίαν ἐμοὶ ζῶην καὶ τέλος ἀντίσσαι.

44. Εἰς τὴν αὐτήν.

« Πολλὰ, τράπεζα φίλη, Νόννης καὶ δάκρυ' εἰδέξω·
δέχυσσο καὶ ψυχὴν, τὴν πυμάτην θυσίην. »

36. In eandem.

Precibus et mare sopivit Nonna divina
suis filiis caris; et ex finibus adunavit
orientis occidentisque (laus magna) non sperantes
matris amor : morbumque gravi avertit a-viro.
Orans, mirum, reliquit vitam intra ecclesiam.

37. In eandem.

Sæpe exque morbis me et gravibus turbis,
motibusque-terræ diris, et sæva tumultuanti
salo servasti, quia Deum propitium habebas.
At serva et nunc me, pater, validis precibus,
et tu, mater, beata-quæ in-mediis orationibus es-mortua.

38. In eandem.

Nonnam cœlestibus exsultantem splendoribus,
et radicis sacræ surculum semper-virentem,
Gregorii sacerdotis conjugem, et mente
piorum liberorum matrem, tumulus teneo.

39. In eandem.

Precesque gemitusque cari et noctes insomnes,
et ecclesiæ solum lacrimis madefactum,
tibi, Nonna divina, talem vitæ finem
dederunt, in ecclesia calculum accipere mortis.

40. In eandem.

Sola tibi vox erat-relicta, Nonna præclara,
euncta simul lacubus imponens magnis,
ex puro corde puram hostiam. Sed eam quoque
postremam ecclesiæ linquebas quum-rapta-es.

41. In eandem.

Nec mortua-est ecclesiam extra fragrantem Nonna,
nec vocem prius rapuit Christus dominus
orantis : cupiebat enim inter preces finire
hanc vitam omni puriorem hostia.

42. In eandem.

Nonna sacra, tu totam Deo vitam quæ-protenderas,
postremo animam dedisti, puram hostiam :
hic enim orans vitam liquisti; mensa vero,
mater mea, tuæ dedit decus morti.

43. In eandem.

Hujus pater quidem meus famulus insignis erat mensæ;
mater vero orans juxta ejus gradus desiit vivere,
Gregorius Nonnaque celeberrimi. Precor dominum
talis mihi vita ac finis ut-contingant.

44. In eandem.

« Multa, mensa cara, Nonnæ et lacrimas accepisti;
accipe et animam, ultimam hostiam. »

Ἐῖπε καὶ ἐκ μελῶν κέαρ ἔπτατο· ἐν δ' ἄρα μούνον,
παῖδ' ἐπόθει, τεκνέων τὸν ἔτι λειπόμενον.

45. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένης τόσσον νόος ἔπτατο Νόννης,
μέσφ' ὅτε καὶ ψυχὴ ἔσπετ' ἀειρομένη·
εὐχομένης δὲ νέκυσ ἱερῇ παρέκειτο τραπέζῃ.
Γράψατ' ἐπερχομένοις θαῦμα τόδ', εὐσεβέες.

46. Εἰς τὴν αὐτήν.

Τίς θάνεν ὡς θάνε Νόννα, παρ' εὐαγέεσσι τραπέζαις,
τῶν ἱερῶν σανίδων γεραῖν ἐφαπτομένη;
τίς λύσεν εὐχομένης Νόννης τύπον; ὡς ἐπὶ δηρὸν
ἤθελεν ἐνθα μένειν καὶ νέκυσ εὐσεβέων.

47. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένη Νόννη θεὸς ἔπεν ἄνωθεν·
« Ἐρχεο » ἡ δ' ἐλύθη σώματος ἀσπασίως,
χειρῶν ἀμφοτέρων τῇ μὲν κατέχουσα τράπεζαν,
τῇ δ' ἔτι λισσομένη· « Ἰλαθι, Χριστέ ἀναξ. »

48. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ῥίζης εὐσεβέος γενόμην καὶ σὰρξ ἱερῆος,
καὶ μήτηρ· Χριστῷ σῶμα, βίον, δάκρυα,
πάντ' ἐκένωσα φέρουσα· τὸ δ' ἔσχατον, ἐνθεν ἀέρην
νηγὶ γηραλέον Νόννα λιποῦσα δέμας.

49. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἦῖστις Ἐνῶχ μετέθηκε καὶ Ἠλίαν, ἐν δὲ γυναιξὶ
μητέρ' ἐμὴν πρῶτην· οἶδε τράπεζα τόδε,
ἐνθεν ἀναιμάκτοισιν ἁμῶς θυέεσσιν ἀέρθη
εἰσέτι λισσομένη σώματι Νόννα φίλῃ.

50. Εἰς τὴν αὐτήν.

Οὐ νόσος, οὐδέ σε γῆρας ὁμοῖον, οὐ σέ γ' ἀνίη,
καίπερ γηραλέην, μήτηρ ἐμὴ, δάμασεν·
ἀλλ' ἄτρωτος, ἀκαμπτος ἄγνοῖς ὑπὸ ποσσὶ τραπέζης,
εὐχομένη Χριστῷ Νόνν', ἀπέδωκας ὅπα.

51. Εἰς τὴν αὐτήν.

Δῶκε θεῷ θυσίην Ἀβραάμ παῖν, ὡς δὲ θυγάτρα
κλεινὸς Ἰεφθάς, ἀμφοτέροι μεγάλῃ·
μήτηρ ἐμὴ, σὺ δ' ἔδωκας ἄγνον βίον, ὑστάτιον δὲ
ψυχὴν, εὐχολῆς, Νόννα, φίλον σπράγιον.

52. Εἰς τὴν αὐτήν.

Σάρβρα φίλῃ, πῶς τὸν σὸν Ἰσαὰκ λίπες, ἢ ποθέουσα
τῶν Ἀβραάμ κόλπων ὡς τάχος ἀντιάσαι,
Νόννα, Γρηγορίου θεόφρονος; ἢ μέγα θαῦμα
μηδὲ θανεῖν νηῶν ἔκτοθι καὶ θυέων.

52*. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Μάρτυρες, ἰλήκοιτε· μόγοις γε μὲν οὐτὶ χερσίων
Νόννα φίλῃ, κρυπτῷ κρυφαδίῳ πολέμῳ.

Dixit, et ex membris cor evolavit. Unam vero solum-rem
filium desiderabat, e liberis adhuc superstitem.

45. In eandem.

Hic aliquando precantis tantum mens evolavit Nonnae,
donec et anima secuta-est raptam;
precantis autem cadaver sacrae adjacebat mensae.
Scribite posteris miraculum hocce, pii.

46. In eandem,

Quis est-mortuus ut est-mortua Nonna, prope purissimas
sacras tabulas manibus tangens? [mensas,
Quis solvit orantis Nonnae figuram? nam diu
volebat hic remanere etiam cadaver pium.

47. In eandem.

Hic aliquando precanti Nonnae Deus dixit ex alto:
« Veni ». Illa vero soluta-est corpore libenter,
ambabus manibus, hac quidem tenens mensam,
illa vero adhuc orans: « Propitius-sis, Christe domine ».

48. In eandem.

Radice ex pia orta-sum et fui caro sacerdotis
et mater: Christo corpus, vitam, lacrimas,
omnia effundi prompta; et postremo, hinc sublata-sum
ecclesiae vetulum Nonna linquens corpus.

49. In eandem.

Fides Enochum transtulit et Eliam, inter mulieres autem
matrem meam primam. Novit mensa hoc,
unde incruentis una-cum hostiis sublata-est
adhuc orans corpore, Nonna dilecta.

50. In eandem.

Non morbus, neque te senectus commune malum, non te
quamvis anum, mater mea, domuit; [mioror,
sed non-vulnerata, non-curvata puris subgradibus mensae,
orans Christo, Nonna, reddidisti vocem.

51. In eandem.

Dedit Deo hostiam Abrahamus filium, sicque filiam
clarus Jephthe, uterque hostiam magnam;
mater mea, tu vero dedisti castam vitam, postremoque
animam, orationis, Nonna, propriam hostiam.

52. In eandem.

Sara cara, quomodo tuum Isaacum liquisti, an cupiens
Abrahami sinum ocyus sortiri, [miraculum
Nonna, Gregorii uxor divina-sapientis? Profecto magnum
ne mori quidem templum extra et sacrificia.

52*. In eandem.

Martyres, propitii estote. Laboribus quidem non inferior
Nonna cara, in occulto et aperto bello.

Τούνεκα καὶ τοίης κύρσεν βίοτοιο τελευτῆς,
εὐχῆς καὶ ζωῆς ἐν τέλος εὐραμένη.

53. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἡ Τριάς ἦν ποθέσσκας, δμὸν σέλας, ἐν τε σέβασμα,
ἐκ νηοῦ μεγάλου σε πρὸς οὐρανὸν ἤρπασε, Νόννα,
εὐχομένην· ζωῆς δὲ τέλος καθαρώτερον εὔρες,
οὐποτε χεῖλα μίξας ἀνάγκοις χεῖλεσιν ἄγνα,
οὐδ' ἀθέω παλάμη καθαρὰν χεῖρα μέχρις ἐδωδῆς,
μῆτερ ἐμή· μισθὸς δὲ λιπεῖν βίον ἐν θυσέσσιν.

54. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἄγγελος αἰγλήεις σὲ φάντατος ἤρπασε, Νόννα,
ἐνθα ποτ' εὐχομένην, καθαρὴν μελέεσαι νόμῳ τε·
καὶ τὸ μὲν ἤρπασε σείο, τὸ δ' ἐνθάδε κάλλιπε νηῶ.

55. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Νηὸς δδ' (οὐ γὰρ δλην Νόννην θέμις ἦεν ἐρύξαι),
ψυχῆς οἰχομένης, μούνον ἐπέσχε δέμας,
ὥς πάλιν ἐρχομένη καθαρώτερον ἔνθεν ἀερθῆ,
σώματι τῷ μογερωῖ δοῦσαν ἐφεσσομένη.

56. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἄλλοις μὲν Νόννης τις ἀγνῶν ἐσθλοῖσιν ἐρίζοι,
εὐχολῆς δὲ μέτροισιν ἐριζέμεν οὐ θέμις ἐστίν·
τέκμαρ καὶ βίοτοιο τέλος λιτῆσι λυθέντος.

57. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ὡ στοναχῶν δακρύων τε καὶ ἐννυχίων μελεδώνων·
ὦ Νόννης καθῆς τετραμένα γυῖα πόνοισι!
Ποῦ ποτ' ἔην, νηὸς μόχθων λύσε γῆρας ἀκαμπτον.

58. Εἰς τὴν αὐτὴν.

[νηῶ.
α. Νόννη Φιλτατίου. β. Καὶ ποῦ θάνε; α. Τῷδ' ἐν
β. Καὶ πῶς; α. Εὐχομένην. β. Πηνίκα; α. Ἰηραλέη.
β. Ὡ καλοῦ βίοτοιο καὶ εὐαγέος θανάτοιο!

59. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἄρματι μὲν πυρόεντι πρὸς οὐρανὸν Ἡλίας ἦλθεν·
Νόνναν δ' εὐχομένην πνεῦμα ὑπέδεκτο μέγα.

60. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἐνθάδε Νόννα φίλῃ κοιμήσατο τὸν βαθὺν ὕπνον,
ἵλαος ἐσπομένη ὥς πόσι Γρηγορίῳ.

61. [Εἰς τὴν αὐτὴν]

Τάρβος μοῦ καὶ χάρμα! πρὸς οὐρανὸν ἔνθεν ἀέρθη
εὐχῆς ἐκ μεσάτης Νόννα λιποῦσα βίον.

62. [Εἰς τὴν αὐτὴν.]

Εὐχῆς καὶ βίοτου Νόννη τέλος· ἡ δὲ τράπεζα
μάρτυς ἀπ' ἧς ἤρθη ἄπνοος ἐξαπίνης.

Quare et talem obtinuit vitæ finem,
orationis et vitæ unum terminum nacta.

53. In eandem.

Trinitas, quam cupiebas, unum lumen unaque majestas,
ex ecclesia magna te ad cælum rapuit, Nonna,
orantem; vitæque finem puriorem nacta-fuisti.
Nunquam labra miscuisti impuris labris pura,
neque impiæ manui puram manum usque ad cibum,
mater mea: merces vero liquisse vitam inter sacra.

54. In eandem.

Angelus radians te fulgidissimus rapuit, Nonna,
hic aliquando orantem, puram membris menteque; [sia.
et hoc quidem rapuit tui, illud vero hic dereliquit eccle-

55. In eandem.

Ecclesia hæc (non enim totam Nonnam fas erat retinere),
animâ egressâ, solum retinuit corpus;
ut rursus veniens purius hinc exsurgat,
corpori ærumnoso gloriam indutura.

56. In eandem.

Aliis quidem Nonnæ aliquis sanctorum bonis æmuletur;
orationis vero mensuræ æmulari non fas est:
documentum est et vitæ finis inter-preces solutæ.

57. In eandem.

O gemitus, lacrimasque et nocturnas sollicitudines!
o Nonnæ divinæ attrita membra laboribus! [incurvam.
Ubi aliquando erat, ecclesia ærumnis solvit senectam non-

58. In eandem.

a. Nonna Philtatii. b. Et ubi est-mortua? a. Hac in ecclesia.
b. Et quomodo? a. Orans. b. Quando? a. Anus
b. O pulchram vitam et piam mortem!

59. In eandem.

Curru quidem igneo ad cælum Elias venit;
Nonnam vero orantem Spiritus suscepit magnus.

60. In eandem.

Hic Nonna cara dormivit profundum somnum,
lubens secuta suum conjugem Gregorium.

61. In eandem.

Timor simul et gaudium! ad cælum hinc sublata-est
oratione ex media Nonna linquens vitam.

62. In eandem.

Orationis ac vitæ Nonnæ finis idem fuit. Hæc mensa
testis, ex qua sublata-est exanimis repente.

63. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόννης ἦρλον εἰμὶ σαόφρονος, ἥ ῥα πύλῃσιν
ἔκριμψ' οὐρανίαις, πρὶν βίοτοιο λυθῆ.

64. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Δακρύετε θνητοὺς, θνητῶν γένος· εἰ δέ τις οὕτως
ὥς Νόνν' εὐχομένην κάθθανεν, οὐ δακρύω.

65. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόννης ἀζόμενος ἀγνὸν βίον, ἄζεο μάλλον
καὶ τέλος· ἐν νηῷ κάθθανεν εὐχομένην.

66. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐνθα ποτ' εὐχομένην πρηνῆς θάνε Νόννα φαινή·
νῦν δ' ἄρ' ἐν εὐσεβέων λίσσεται ἱσταμένη.

67. Εἰς τὴν αὐτήν.

Στήλῃ σοι θανάτου μελιτῆδος ἦδε τράπεζα,
Νόννα, παρ' ἧ λύθης εὐχομένην πύματα.
Μικρὸν ἔτι ψυχῆς ἦν τὸ πνέον· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸ
Νόνν' ἀπέδωκε θεῷ ἔνθα ποτ' εὐχομένην.

68. Εἰς τὴν αὐτήν.

Πέμψατε ἐκ νηοῦ θεοειδέα Νόνναν ἅπαντες,
πρέσβειραν μεγάλην πέμψατ' ἀειρομένην.

69. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐκ με θεὸς καθαροῖο πρὸς οὐρανὸν ἤρπασε νηοῦ
Νόνναν, ἐπειγομένην οὐρανίοις πελάσαι.

70. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόνν' ἀπανισταμένην νηοῦ μεγάλου τόδ' ἔειπε·
« Τῶν πολλῶν καμάτων μείζονα μισθὸν ἔχω ».

71. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Νόννα φίλης εὐχῆς ἱερῆϊον ἐνθάδε κεῖται·
Νόννα ποτ' εὐχομένην τῇδ' ἐλύθη βίотου.

72. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένης ψυχῇ δέμας ἔλλιπε Νόννης·
ἐνθεν ἀνέρθη Νόννα λιποῦσα δέμας.

73. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐκ νηοῦ μεγάλιο θύος μέγα Νόνν' ἀπανέστη·
νηῷ Νόνν' ἐλύθη· χαίρετε, εὐσεβεῖς.

74. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἦδε τράπεζα θεῷ θεοειδέα Νόνναν ἐπεμψεν.

75. Εὐχὴ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὸν μέγαν Γρηγόριον.

Εἴη σοι βίος ἐσθλὸς ἐπ' εὐλογίῃσιν ἀπάσαις
δασάταιι τοκέων υἱέσι γηροκόμοις·
καὶ κούφης βιότοιο τυχεῖν δόσεις τε τελευταῖας,
οἷον ἡμετέρῳ γήραϊ δῶκεν ἄναιξ,

63. In eandem.

Nonnæ sepulcrum sum castæ, quæ portas
attigit cælestes, antequam vita solveretur.

64. In eandem.

Flete mortales, mortalium genus. Si vero aliquis sic
ut Nonna orans mortuus sit, non fleo.

65. In eandem.

Nonnæ venerans puram vitam, venerare magis
et finem: in ecclesia mortua-est orans.

66. In eandem.

Hic aliquando orans prona obiit Nonna clara;
nunc autem in piorum regione orat stans.

67. In eandem.

Cippus tibi mortis dulcis est hæcce mensa,
Nonna, juxta quam soluta es-orans ultimum.
Tenuis adhuc animæ erat spiritus; ast et hunc
Nonna reddidit Deo hic aliquando orans.

68. In eandem.

Deducite ex ecclesia divinam Nonnam cuncti;
anum præclaram deducite sublatam.

69. In eandem.

Ex pura me Deus ad cælum rapuit ecclesia
Nonnam, properantem cælestibus propinquare.

70. In eandem.

Nonna exsurgens ex-ecclesia magna hoc dixit:
« Multorum laborum ampliorem mercedem habeo. »

71. In eandem.

Nonna suæ orationis hostia hic jacet.
Nonna aliquando orans hæcce soluta-est vita.

72. In eandem.

Hic aliquando orantis anima corpus reliquit Nonnæ;
hinc sursum rapta-est Nonna relinquens corpus.

73. In eandem.

Ex ecclesia magna hostia magna Nonna surrexit;
in ecclesia Nonna resoluta-est. Gaudete, pii.

74. In eandem.

Hæc mensa deo divinam Nonnam sursum-misit

75. Votum parentum pro magno Gregorio.

Contingat tibi vita felix cum benedictionibus cunctis
quæ parentum sunt in-filios senectam-curantibus,
ac facile vite nancisci sanctumque finem,
qualem nostræ senectuti dedit dominus,

ἡθίων λογίων τὸ μέγα κράτος, ἡδ' ἱερῶν,
καὶ πολλῆς σκίτων, Γρηγορί', ἡμετέρης.

76. Παρὰ τῶν γονίων.

Ἄσπάσιοι χθόνα τήνδε φίλαις ὑπὸ χεῖρεσι παιδὸς
ἑσάμεθ' εὐσεβέος Γρηγορίου τοκέες·
ὃς καὶ γῆρας ἔθηκεν ἑοῖς μόχθοισιν ἑλαφρὸν
ἡμέτερον, καὶ νῦν ἀμφιέπει θυσίαις.
Ἄμπνεε γηροκόμων καμάτων, μέγα φέρτατε παίδων
Γρηγορί', εὐαγέας Μάρτυσι παρθέμενος
σοὺς τοκέας μισθὸς δὲ μέγαν πατέρ' ἴλαον εἶναι,
πνευματικῶν τε τυχεῖν εὐσεβέων τεκέων.

77. Εἰς τὸν πάντων αὐτῶν τάφον.

Ἀῖας ὁ μὲν γενέτην τε καὶ υἷα κυδόνετας
κεῖθω Γρηγορίους, εἰς λίθος ἴσα ἀφῆ,
ἀμφοτέρους ἱερῆας· ὁ δ' εὐπατέρειαν ἐδέγμην
Νόνναν σὺν μεγάλῳ υἱεῖ Καίσαρίῳ.
Τῶς ἐδάσαντο τάφους τε καὶ υἷας· ἡ δὲ πορεῖη,
πάντες ἄνω· ζωῆς εἰς πόθος οὐρανίης.

78. Τίς πρῶτος καὶ τίς μετέπειτα ἀπῆρε.

Πρῶτος Καίσαριος ξυνὸν ἄχος· αὐτὰρ ἔπειτα
Γοργόνιον, μετέπειτα πατὴρ φίλος· οὐ μετὰ δὴρὸν
μήτηρ. Ὡς λυπρὴ παλάμη καὶ γράμματα λυπρὰ
Γρηγορίου· γράψω καὶ ἐμὸν μόρον ὑστατίου περ.

79. Εἰς ἐαυτόν.

Πρῶτα μὲν εὐξάμενη με θεὸς πόρε μητρὶ φαινή·
δεύτερον, ἐκ μητρὸς δῶρον ἔδεκτο φίλον·
τὸ τρίτον αὖ, θνήσκοντά μ' ἀγνὴ ἑσάωσε τράπεζα·
τέτατον, ἀμφῆκη μῦθον ἔδωκε Λόγος·
πέμπτον, Παρθενίη με φίλοις προσπτύζατ' ὀνείροις·
ἕκτον, Βασιλῆα σύμπνοα ἤρα φέρον·
ἑβδομον, ἐκ βυθίων με φερέσβιος ἤρπασε κόλπων·
ὄγδοον αὖ ὁσίους ἐξεκάθηρα χέρας·
εἵνατον ὁπλοτέρη Τριάς· ἡγαγον, ὦ ἄνα, Ῥώμῃ·
βέβλημαι δέκατον λάσειν ἡδὲ φίλοις.

80. Εἰς ἐαυτόν.

Ἐλλὰς ἐμὴ, νεότης τε φίλη, καὶ ὄσσα πεπάσμην,
καὶ δέμας, ὡς Χριστῷ εἴξατε προφρονέως.
Εἰ δ' ἱερῆα φίλον με θεῷ θέτο μητέρος εὐχὴ
καὶ πατρὸς παλάμη, τίς φθόνος; Ἀλλὰ, μάκαρ,
σοῖς με, Χριστέ, χοροῖσι δέχου, καὶ κῦδος ὀπάζεις
υἱεῖ Γρηγορίου σὺ λάτρι Γρηγορίῳ.

81. Ἐπὶ τῷ ἰδίῳ τάφῳ.

Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνθάδε κεῖται
τῆς ἱερῆς Τριάδος Γρηγορίου θεράπων,
καὶ σοφὴ σοφίης δεδραγμένος, ἡθιὸς τε
ἴσον πλοῦτον ἔχων ἐλπὶς ἐπουρανίην.

82. Εἰς ἐαυτόν.

Τυτθὸν εἴτι ζώσσκεις ἐπὶ χθονὶ, πάντα δὲ Χριστῷ

juvenum doctorumque-virorum magnum praesidium ac
et canitiei baculum, Gregori, nostras. [sacerdotum,

76. Ex persona parentum.

Libentes tellurem hanc caras per manus filii
induti-sumus pii Gregorii parentes ;
qui et senectutem fecit suis laboribus levem
nostram, et nunc tuetur sacrificiis.
Respira a tuis in-senectae-cura nostrae laboribus, prae-
Gregori, pios Martyribus apponens [stantissime filiorum
tuos parentes. Merces autem, magnum patrem propitium
spiritalisque te nancisci pios liberos. [esse,

77. In omnium ipsorum sepulcrum.

Lapis alter patremque et filium gloriosos
occulto Gregorios, lapis unus paria lumina,
ambos sacerdotes ; alter generosam recepi
Nonnam cum magno filio Caesario.
Sic sunt-partiti sepulcraque et filios : iter verò,
cuncti sursum : vitæ unus amor caelestis.

78. Quis primus et quis deinceps vita migravit.

Primus Caesarius, communis luctus; verum deinde
Gorgonium; postea pater dilectus; non diu post
mater. O tristem dextram et scripta tristia
Gregorii! scribam et meum fatum ultimi tamen.

79. In se ipsum.

Primo quidem precanti me Deus dedit matri claræ ;
secundo, a matre donum accepit gratum ;
tertio rursus, morientem me pura servavit mensa ;
quarto, utrimque-acutum sermonem dedit Verbum ;
quinto, Virginitas me amicis amplexa-est somnüs ;
sexto, Basilio conspirante-animo gratificari studui ;
septimo, ex profundis me pater rapuit abyssis ;
octavo, sanctis-operibus purificavi manus ;
nono, juniore Trinitatem, o domine, adduxi Romæ ;
percussus-fui decimo lapidibus et ab-amicis.

80. In se ipsam.

Græcia mea, juvenis que cara et quæcumque possedi,
et corpus, quam Christo cessistis alacriter !
Si vero sacerdotem dilectum me Deo fecit matris votum
et patris dextra, quæ invidia? At, beate,
tuos me, Christe, inter-choros suscipe, et gloriam tribuas
filio Gregorii tuo famulo Gregorio.

81. In proprium sepulcrum.

Gregorii Nonnaeque dilectus filius hic jacet,
sanctæ Trinitatis Gregorius famulus,
et doctrina doctrinam qui-prehendit, juvenisque
solas divitias habens spem caelestem.

82. In se ipsum.

Paululum adhuc vivebas super terram; sed cuncta Christo

δῶκας ἐκὼν, σὺν τοῖς καὶ περὶόντα λόγον·
 οὐν δ' ἐρῆα μέγαν σε καὶ οὐρανίῳ χορείῃς
 οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει, κύδιμε Γρηγόριε.

83. Εἰς ἐαυτόν.

Ἐκ με βρέφους ἐκάλεσσε θεὸς νυχίοισιν ὀνείροις·
 ἤλυθον εἰς σοφίης πείρατα, σάρκα λόγῳ
 ἤγνισα καὶ κραδίην· κόσμου φλόγα γυμνὸς ἀλύξας,
 ἴστην σὺν Ἀαρὼν Γρηγορίῳ γενέτη.

84. Εἰς ἐαυτόν.

Πατὴρ ἐγὼ ζῆθεῖο καὶ οὐνομα καὶ θρόνον ἔσχον,
 καὶ τῆρον· ἀλλὰ, φίλος, μνώσο Γρηγορίου,
 Γρηγορίου, τὸν μητρὶ θεόδοτον ὥπασε Χριστὸς
 φάσμασιν ἐννυχίοις, δῶκε δ' ἔρον σοφίης.

85. Εἰς Καيسάριον τὸν ἐκντοῦ ἀδελφόν.

Σχέτιός ἐστιν ὁ τύμβος. Ἐγὼγε μὲν οὐποτ' ἐώλπειν,
 ὥς ῥα κατακρύψει τοὺς πυμάτους προτέρους
 αὐτὰρ ὁ Καيسάριον, ἐρικυδέα ὕψα τοκίων,
 τῶν προτέρων πρότερον δέξατο· ποῖα δίκη;

85 *.

Οὐκ ἐστ' ὁ τύμβος αἷτιος· μὴ λοιδόρει.
 Φθόνου τόδ' ἐστὶν ἔργον· πῶς δ' ἤνεγκεν ἄν
 νέον γερόντων εἰσροῶν σοφώτερον;

86. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγόριε, θνητῶν μὲν ὑπείροχον ἔλλαχες ὕψα
 κάλλιε καὶ σοφίῃ, καὶ βασιλῆϊ φίλον·
 κρείσσονα δ' οὐκέτι πάμπαν ἀπηλεγέος θανάτοιο.

Ἥ μὴν ὠτόμην· ἀλλὰ τί φησὶ τάφος;
 « Τέτλαθι· Καيسάριος μὲν ἀπέφθιτο· ἀλλὰ μέγιστον
 « υἱὸς εὐχὸς ἔχεις, υἱὸς ἀντὶ φίλου. »

87. Εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ μεγάλου Γρηγορίου καὶ Καيسαρίου.

Ὁριοι εἰς τάφον ἦμεν, δε' ἐνθάδε τοῦτον ἔθηκαν
 λαῶν ἐφ' ἡμετέρῳ γήραϊ λαοτόμοι·
 ἀλλ' ἡμῖν μὲν ἔθηκαν· ἔχει δέ μιν οὐ κατὰ κόσμον
 Καيسάριος, τεκνέων ἡμετέρων πύματος.
 Ἐτλημεν πανάποτμα, τέκος, τέκος· ἀλλὰ τάχιστα
 δέξει εἰς ὑμέτερον τύμβον ἐπειγομένους.

88. Εἰς τὸν αὐτὸν Καيسάριον.

Τόνδε λίθον τοκέες μὲν εἶδον τάφον ἐστήσαντο,
 ἐλπόμενοι ζωῆς μοῖραν ἔχειν ὀλίγην·
 Καيسάριον δ' οὐκ ἐπὶ πικρῇ χάριν οὐκ ἐθέλοντες
 δῶκαν, ἀπὲι πρότερος τοῦδε λύθη βίотου.

89. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γῆρας ἐμὸν δῆθυνεν ἐπὶ χθονί· ἀντὶ δὲ πατὴρ
 λαῶν ἔχεις, τεκνέων φίλτατε, Καيسάριε.
 Τίς νόμος; οἷα δίκη; θνητῶν ἅνα, πῶς τόδ' ἐνευσας;
 ὦ μακροῦ βίотου! ὦ ταχέος θανάτου!

dederas sponte, cum hisque alatum sermone.
 Nunc vero sacerdotem magnum te et coelestem choram
 intra caelum habet, gloriose Gregori.

83. In se ipsum.

A parvulo me vocavit Deus nocturnis somniis;
 veni ad doctrinae terminos; carnem ratione
 purificavi et cor; mundi ignem nudus effugi-et
 aetati cum Aarone Gregorio patre.

84. In se ipsum.

Patris ego divini et nomen et sedem habebam,
 et sepulcrum. Ast, amice, recordare Gregorii,
 Gregorii, quem matri a-Deo-donum dedit Christus
 visis nocturnis, deditque ei amorem sapientiae.

85. In Caesarium ipsius fratrem.

Iniquus est tumulus. Equidem nunquam speraveram
 tecturum eum ultimos priores.
 Verum iste Caesarium, inclytissimum filium parentum,
 prioribus priorem excepit. Qualis justitia?

85 *.

Non est tumulus causa: ne conviciare.
 Invidiae hoc est facinus. Quomodo autem haec sustinisset
 juvenem senibus videre sapientiores?

86. In eundem.

Gregori, mortalium quidem praestantissimum sortitus-es
 pulcritudine et doctrina, et imperatori amicum; [filium
 fortiores vero non jam omnino salva morte.

Profecto opinabar. Sed quid ait tumulus?
 « Perfer. Caesarius quidem periit; sed maximam
 « filii gloriam habes filio pro dilecto ».

87. In parentes magni Gregorii et Caesarii.

Maturi sepulcro eramus, quando hic hunc posuerunt
 lapidem super nostra senectute lapidibus;
 sed nobis quidem posuerunt; habet vero eum non decente.
 Caesarius, filiorum nostrorum ultimus.
 Passi-sumus omnino-miserima, nate, nate. At protinus,
 suscipe in tuum tumulum properantes.

88. In eundem Caesarium.

Hunc lapidem parentes quidem suum sibi sepulcrum sta-
 sperantes vitae portionem habituros se parvam; [tuere,
 Caesario autem nato acerbam gratiam inviti
 dederunt, quandoquidem prior hacce solutus-est vita.

89. In eundem.

Senectus mea morata-est super terram; proque patre
 lapidem habes, filiorum carissime, Caesari.
 Quae lex! qualis justitia! mortalium domine, quomodo hoc
 O longam vitam! o celerem mortem! [annuisti?

90. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκ ἄγαμ', οὐκ ἄγαμαι δῶρον τόδε· τύμβον ἐδέξω
 μῦνον ἀφ' ἡμετέρων, Καίσαριε, κτεάνων,
 γηραλέων τοκέων πικρὸν λίθον· ὁ φθόνος οὕτως
 ἤθελεν. Ὡ ζωῆς πῆμασι μακροτέρης!

91. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πᾶσαν δση σοφίη λεπτιῆς φρενὸς ἐν μερόπεσιν
 ἀμφὶ γεωμετρίην καὶ θέσιν οὐρανίων,
 καὶ λογικῆς τέχνης τὰ παλαισμάτα, γραμματικὴν τε
 ἡδ' ἱστορίην, ῥητορικῆς τε μένος,
 Καίσαριος πτερόωντι νόμῳ μῦνος καταμάρψας,
 αἰαί! πᾶσιν δμῶς νῦν κόνις ἐστ' ὀλέγη.

92. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πάντα κασιγνήτοισιν ἑοῖς λίπες· ἀντὶ δὲ πάντων
 τύμβον ἔχεις δλίγον, κύδιμε Καίσαριε·
 ἥ δὲ γεωμετρίη τε, καὶ ἀστέρες ὧν θέσιν ἔγνων,
 ἥ τ' ἱστορίη οὐδὲν ἄκος θανάτου.

93. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κάλλιμον ἐκ πατρίδος σὲ μεγακλέα τηλόθ' ἔοντα,
 ἄκρα φέροντα πάσης, Καίσαριε, σοφίης,
 πέμπαντες βασιλῆϊ τὸν ἔσοχον ἱετήρων,
 φεῦ! κόνιν ἐκ Βιθυνῶν δεξάμεθ' αὖ σε πέδου.

94. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σεισμῶν μὲν κρυερῶν ἔφυγες στονόεσσαν ἀπειλήν,
 ἡνίκα Νικαίης ἄστρῳ μέγῃ διαπέδω·
 νοῦσάμ δ' ἀργαλέῃ ζωὴν λίπες. Ὡ νεότητος
 σώφρονος, ὦ σοφίης, κάλλιμε Καίσαριε!

95. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγορίου Νόννης τε θεοῦδός υἱά φέριστον
 τύμβος δδ' εὐγενέτην Καίσαριον κατέγω,
 ἔσοχον ἐν λόγιοις, ὑπεύροχον ἐν βασιλῆος,
 ἀστεροπὴν γαίης πείρασι λαμπομένην.

96. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καίσαριος φθιμένοιο κατήρησαν βασιλῆος
 αὐλαί, Καππαδόχαι δ' ἤμισαν ἑξαπίνης·
 καὶ καλὸν εἴ τι λέλαιπτο μετ' ἀνθρώποις ὀλωλεν,
 οἱ δὲ λόγοι σιγῆς ἀμφεβάλοντο νέφος.

97. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴ τινα δένδρον ἔθηκε γόος, καὶ εἴ τινα πέτρην,
 εἴ τις καὶ πηγὴν ῥεῦσεν ὀδυρομένη,
 πέτραι καὶ ποταμοὶ καὶ δένδρεα λυπρὰ πέλοιτθε,
 πάντες Καίσαρι' ἑγείτονας ἡδὲ φίλοι·
 Καίσαριος πάντεςσι τετιμένος, εὖχος ἀνάκτων,
 (αἰαί τῶν ἀχέων!) ἤλυθεν εἰς αἴδη.

98. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χεῖρ τάδε Γρηγορίοιο· Κάσιν ποθέων τὸν ἄριστον,

90. In eundem.

Non laudo, non laudo donum hoc: tumulum accepisti
 tantum de nostris, Cæsari, bonis,
 seniorum parentum acerbum lapidem. Invidia ita
 voluit. O vitam ad-æurnnas longiorem!

91. In eundem.

Omnem, quæcumque doctrina subtilis est ingenii inter ho-
 circa geometriam et positionem celestium, mines
 ac logicæ artis luctas, grammaticamque
 et medicinam, rhetoricæque vim,
 Cæsarius alata mente solus qui-apprehenderat,
 heu, heu! cunctis una-simul nunc pulvis est exiguus.

92. In eundem.

Cuncta fratribus tuis reliquisti, proque cunctis
 tumulum habes brevem, nobilis Cæsari.
 Geometria vero, et astra quorum situm noveras,
 medicinaque, nullum remedium sunt mortis.

93. In eundem.

Pulchrum ex patria te, celeberrimum late,
 primas ferentem cunctæ, Cæsari, doctrinæ,
 qui-miseramus imperatori præstantissimum medicorum,
 heu! pulverem ex Bithynorum recepimus rursus agro.

94. In eundem.

Terræ-motuum dirorum effugisti tristes minas,
 quando Nicææ civitas mixta-fuit solo;
 morbo autem sævo vitam reliquisti. O juventutem
 castam! o doctrinam, pulcher Cæsari!

95. In eundem.

Gregorii Nonnæque divinæ filium præstantissimum
 tumulus hicce nobilem Cæsarium teneo,
 egregium inter doctos, eximium in imperat. ris-domo,
 fulgur telluris ad fines splendens.

96. In eundem.

Cæsario mortuo, mærore-depressa-fuit imperatoris
 aula, Cappadocesque demisere caput repente;
 et pulchrum si quid reliquum-erat inter homines periit;
 sermonesque silentii se-involverunt nube.

97. In eundem.

Si quem arborem fecit dolor, ac si quem rupem,
 si quis et fons fluxit gemens,
 rupes et fluvii et arbores tristes fiatis.
 cuncti Cæsario vicini et amici.
 Cæsarius, cunctis honoratus, desiderium principum,
 (heu! heu! mærorem!) abiit ad inferos.

98. In eundem.

Manus hæc est Gregorii: Fratrem desiderans egregium,

κηρύσσω θνητοῖς τόνδε βίον στυγέειν.
 Καισαρίῳ τίς κάλλος ὁμοῖος; ἢ τίς ἀπάντων
 τόσσος ἔων τόσσης εἶλε κλέος σοφίης;
 Οὐτίς ἐπιχθονίων· ἀλλ' ἔπτατο ἐκ βιότοιο
 ὡς ῥόδον ἐξ ἀνθέων, ὡς ὁρόσος ἐκ πετάλων.

99. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γείτονες εὐμενέοιτε καὶ ἐν κόλποισι δέχοισθε,
 Μάρτυρες, ὑμετέροις αἶμα τὸ Γρηγορίου,
 Γρηγορίου Νόννης τε μεγακλέος, εὐσεβίῃ τε
 καὶ τύμβοις ἱεροῖς εἰς ἐν ἀγειρομένους.

100. Εἰς τὸν αὐτὸν καὶ εἰς Φιλάγριον.

Κλυθὶ, Ἀλεξάνδρεια· Φιλάγριος ὤλεσε μορφὴν
 τῆς λογικῆς ψυχῆς αὐτὶ χειριωτέρην,
 Καισαρίον δὲ νέον φθόνος ἥρπασεν· οὐποτε τοῖα
 πέμψεις εὐτίποισ ἀνθεα Καππαδόκαις.

101. Εἰς Γοργόνιον τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν.

Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνθάδε κείμεαι
 Γοργόνιον, ζωῆς μύστις ἐπουρανίης.

102. Εἰς Γοργόνιον.

Οὐδὲν Γοργόνιον γαίῃ λίπεν, ὅστέα μοῦνα·
 πάντα δ' ἔθηκεν ἄνω, Μάρτυρες ἀθλοφόροι.

103. Εἰς τὴν αὐτὴν καὶ εἰς Ἀλύπιον τὸν αὐτῆς ἀνδρα.

Κτῆσιν ἐὴν σάρκας τε καὶ ὀστέα πάντ' ἀνχεῖσα
 Γοργόνιον Χριστῷ, μοῦνον ἀφῆκε πόσιν·
 οὐ μὰν οὐδὲ πόσιν δηρὸν χρόνον· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 ἥρπασεν ἐξαπίνης κύδιμον Ἀλύπιον.
 Ὅλβιε δλβίστης ἀλόχου πόσι· τοῖς ῥα λοετροῖς
 λύματ' ἀποσάμενοι ζῆτε παλιγγενέες.

104. Ἐπιτάφιον εἰς Μαρτινιανόν.

Εἰ τις Τάνταλος ἐστὶν ἐν ὕδασι αὖτος ἀπίστοις,
 εἰ τις ὑπὲρ κεφαλῆς πέτρος αἰεὶ φοβέων,
 δαπτόμενόν τ' ὄρνισιν ἀγήραον ἤπερ ἄλιτροῦ,
 καὶ πυρόεις ποταμὸς, καὶ ζόφος ἀθάνατος,
 ταρτάρειο τέμυχοι καὶ δαίμονες ἀγριόθυμοι,
 ἄλλαι τε φθιμένων τίσις εἰν αἰδοί·
 ὅστις Μαρτινιανὸν ἀγακλέα δηλήσαιτο
 τύμβον ἀνοχλίζων, δείματα πάντα φέροι.

105. Κατὰ τυμβωρύχον.

Οὐρεά σοι καὶ πόντος, ἀτάσθαλε, καὶ πεδίοισι
 τέρπη πυροφόροις τετραπόδων τ' ἀγέλαις·
 καὶ χρυσοῖο τάλαντα καὶ ἄργυρος, εὐγενέας τε
 λαῖες καὶ σερῶν νήματα λεπταλέα,
 πάντα βίος ζωῶσι· λίθοι δ' ὀλίγοι τε φίλοι τε
 τοῖς φθιμένοις. Σὺ δέ μοι κἀνθάδε χεῖρα φέρεις,
 οὐδὲ σὸν αἰδόμενος, τλήμων, τάφον, ὃν τις δλέσσει
 ἄλλος σοῖσι νόμοις, χερσὶ δικαιοτέρας.

indico mortalibus ut hanc vitam oderint.

Cæsario quis pulchritudinem similis? aut quis e-cunctis,
 talis quum-esset, talis assecutus-est laudem doctrinæ.
 Nemo mortalium. Sed evolavit e vita
 velut rosa ex floribus, velut ros e foliis.

99. In eundem.

Vicini, propitii-estote et in sinum recipite,
 Martyres, vestrum sanguinem Gregorii,
 Gregorium Nonnamque famigeratissimam, pietateque
 et sepulcris sacris in unum adunatos.

100. In eundem et in Philagrium.

Ausculata, Alexandria. Philagrus perdidit formam
 rationali anima non pejorem;
 Cæsarium vero juvenem invidia rapuit. Nunquam tales
 mittes equestribus flores Cappadocibus.

101. In Gorgonium sororem.

Gregorii Nonnæque dilecta filia hic jaceo
 Gorgonium, vitæ initiata cœlesti.

102. In Gorgonium.

Nihil Gorgonium terræ liquit, ossa sola;
 cuncta sed reposuit sursum, Martyres victores.

103. In eandem et Alypium ejus virum.

Bona sua, carnesque et ossa, cuncta consecrans
 Gorgonium Christo, solum reliquit maritum.
 Attamen nec maritum per-longum-tempus; verum etiam
 rapuit derepente, illustrem Alypium. [hunc
 Felix felicissimæ conjugis vir! nam lavacris
 sordes postquam-rejecistis, vivite renati.

104. Epitaphium in Martinianum.

Si quis Tantalus est in aquis siccis infidis,
 si quod super caput saxum semper terrens,
 laniatumque avibus non-senescens jecur scelerosi,
 et igneus fluvius, et nox æterna,
 tartareique recessus et dæmones immani-corde,
 aliæque mortuorum pœnæ in inferis:
 quicumque Martiniano inclyto nocuerit,
 sepulcrum vecte-submovens, terrores canctos patiat.

105. In sepulcrorum perfossorem.

Montes tibi sunt et mare, impie; et agris
 gaudes frugiferis quadrupedumque gregibus
 et auri talenta et argentum, nobilesque
 lapides, et Serum texta tenuia, [cique carique
 cuncta hæc sunt vita (bona) viventibus; lapides vero pau-
 mortuis. Tu vero mihi et huc manum infers,
 ne tuum quidem reverens, miser, sepulcrum, quod aliquis
 alius, tuis legibus, manibus justioribus. [pessum dabit

106. Εἰς Μαρτινιανόν.

Ἦνίκα Μαρτινιανὸς ἔδω γθόνα, μητέρα πάντων,
 πᾶσα μὲν Αὐσονίων ἐστονάχησε πόλις·
 πᾶσα δὲ Σικανίη τε, καὶ εὐρέα πείρατα γαίης
 κείρατ', ἀπ' ἀνθρώπων οἰχομένης Θέμιδος.
 Ἡμεῖς δ' ἀντί νυ σείο τάφον μέγαν ἀμφιέποντες,
 αἰὲν ἐπερχομένοις ἐώσομεν ὥς τι σέβας.

107. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ Χριστὸν φορέοντες ἀκούσατε, ὅς τε θέμιστας
 εἰδότες ἡμερίων καὶ φθιμένων δαίην·
 πάντα λιπῶν, βασιλῆα, πάτρην, γένος, εὖχος ὑπάρ-
 αἶα! πᾶσιν δὲ ὧς νῦν κόνις εἰμ' ὀλίγη, [χων,
 Μαρτινιανὸς πᾶσι τετιμένος· ἀλλ' ἐπὶ τύμβῳ
 βάλλειν ἡμετέρῳ δάκρυα, μὴ παλάμας.

108. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μουσοπόλον, ρητῆρα, δικαστόλον, ἄκρον ἅπαντα,
 τύμβος δδ' εὐγενέτην Μαρτινιανὸν ἔχω,
 ναύμαχον ἐν πελάγεσσιν, ἀρῆιον ἐν πεδίοισιν·
 ἀλλ' ἀποτῆλε τάφου, πρὶν τι κακὸν παθεῖν.

109. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μὴ πόλεμον φθιμένοισιν — ἄλις ζῶντες, ἀλιτροί —
 Μὴ πόλεμον φθιμένοις· Μαρτινιανὸς ἐγὼ
 ταῦτα πᾶσιν ζῶσις ἐπιτέλλομαι. Οὐ θέμις ἐστὶν
 ὧν ὀλίγων φθοῖν τοῖς φθιμένοισι λίθων.

110. Εἰς τὸν αὐτόν.

ὦ Θέμι, τῆς πολλοῖσιν ἐγὼ νώμησα τάλαντα
 ὧ φοβεραὶ ψυχῶν μάστιγες οὐχ δαίων·
 ὧς τοι ἐμοῖσι λίθοισι φέρει στονόεντα σίδηρον·
 οὗτος ἐμοί. Φεῦ, φεῦ! ποῦ δὲ λίθος Σισύφου;

111. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὅλβιος, εὐγέρως, ἄσος θάνατον, ἐν βασιλῆος
 πρῶτα φέρων, ἱερῆς ἄκρον ἔχων σοφίης·
 εἴ τινα Μαρτινιανὸν ἀκούετε· ἀλλ' ἀπὸ τύμβου,
 μὴδὲ φέρειν ἐπ' ἐμοί δυσμενέας παλάμας.

112. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χάζεο, χάζεο τῆλε· κακὸν τὸν ἄεθλον ἐγείρεις,
 λῆας ἀνοχλίζων καὶ τάφον ἡμέτερον·
 χάζεο· Μαρτινιανὸς ἐγὼ, καὶ ζῶσιν ὄνειαρ
 καὶ νέκυς οὐκ ὀλίγον ἐνθάδε κάρτος ἔχω.

113. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καππαδοκῶν μέγ' αἶσιμα, φαάντα Μαρτινιανέ,
 σείο, βροτῶν γενεῇ, καὶ τάφον αἰδόμεθα·
 δὲ ποτ' ἐγὼ βασιλῆος ἐν ἔρκει κάρτος ὑπάρχων,
 δοῦρι δὲ Σικανίην κτήσαο καὶ Λιβύην.

114. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὅμνυμεν ἀθανάτοιο θεοῦ κράτος ἐψιμέδοντος,

106. In Martinianum.

Quando Martinianus subiit tellurem, matrem omnium,
 omnis Ausoniorum ingemuit civitas,
 totaque Sicania et lati fines telluris
 capillos sibi totonderunt, ex hominibus abeunte Themide.
 Nos autem pro te sepulcrum magnum colentes,
 usque posteris trademus ut quid sacrum.

107. In eundem.

Christum qui fertis auscultate, atque jura
 qui calletis vivorum et mortuorum religionem : [sectorum,
 Cuncta linquens, imperatorem, patriam, genus, honorem pra-
 heu, heu! cunctis pariter nunc sum pulvis exiguus,
 Martinianus cunctis honoratus. Ast in tumulum
 injicite nostrum lacrimas, non manus.

108. In eundem.

Musarum-cultorem, oratorem, judicem, summum in-u-
 sepulcrum hocce nobilem Martinianum teneo, [mnibus,
 de-nave-dimicantem in mari, martialem in campis.
 Sed procul abi a sepulcro, priusquam quid mali patiaris.

109. In eundem.

Ne bellum mortuis — satis sunt vivi, o scelesti —
 ne bellum mortuis! Martinianus ego
 hæc cunctis qui-vivunt indico. Non fas est
 exiguos invidere mortuis lapides.

110. In eundem.

O Themis, cujus multis ego movi lances!
 o terribilia animarum flagella non piarum!
 hic in eis saxis infert lacrimabile ferrum,
 hic mihi. Heu, heu! ubi autem lapis Sisyphi?

111. In eundem.

Felix, bona-usus-senecta, sine-morbis obil, in imperatoris
 primas ferens, sacræ culmen tenens doctrinæ, [domo
 si quem Martinianum audistis. At procul abi a sepulcro,
 neu feras in me hostiles manus.

112. In eundem.

Discede, discede procul. Funestum certamen excitas,
 lapides vecte-movens ac sepulcrum nostrum.
 Discede: Martinianus ego, et vivis utilis-fui,
 ac mortuus non minimam hic potentiam habeo.

113. In eundem.

Cappadocum magna laus, splendidissime Martiniane,
 tuum, mortalium genus, etiam sepulcrum veneramus,
 qui quondam eras imperatoris in arcibus robur præfec-
 hastaque Sicaniam acquisivisti et Libyam. [torum,

114. In eundem.

Juramus immortalis Dei potentiam alte-regnantis,

καὶ ψυχὰς νεκρῶν, κύνειμα, σὴν τε κόνιν,
μήποτε, Μαρτινιανέ, τοῖς ἐπὶ χεῖρας ἐνέγκαι
στήλη καὶ τύμβω· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἱεροῖς.

115. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥώμη καὶ βασιλῆες ἔμοι καὶ πείρατα γαίης
στήλῃ Μαρτινιανῶ, τὰς χρόνος οὐ θαλάσσει·
ἀλλ' ἔμπης ὀλίγῳ περιδείδια, μὴ τι πάθῃσι,
τῷδε τάφῳ· πολλῶν οὐχ ὀσαίαι παλάμαι.

116. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μαρτινιανοῦ σῆμα μεγακλέος, εἴ τιν' ἀκούεις
Καππαδοκῶν Ῥώμης πρόθρονον εὐγενέων,
παντοδαμοῖς ἀρετῇσι κεκασμένον, ἀλλὰ κόνιν περ
ἄζόμενοι στήλῃν καὶ τάφον ἀμφιπέπνι.

117. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐποτ' ἐγὼ φθιμένοισιν ἐπέγραον, οὐδ' ἀπὸ τύμβων
ἔργον ἔχειρα, δίκην ὀρνυμι καὶ φθιμένους·
τοῦνεκα μὴδ' ἐπ' ἐμοῖσι φέρειν λάεσσι σιδήρον·
εἰ δὲ φέροις, τὴν σὴν ἐς κεφαλὴν πεσέτω.
Μαρτινιανὸς ἐγὼ τάδε λίσσομαι· εἴ τις ἐμείο
κύδεός ἐστι χάρις, τύμβος αἰεὶ μενέτω.

118. Εἰς Λιβίαν τὴν γαμετὴν Ἀμφιλόχου.

Εἷς δόμος, ἀλλ' ὑπένερθε τάφος, καθύπερθε δὲ σηκός·
τύμβος δειμαμένοις, σηκός ἀεθλοφόροις·
καὶ ῥ' οἱ μὲν γλυκερὴν ἥδη κόνιν ἀμφεβάλλοντο
ὥς σὺ μάκαιρα δάμαρ Ἀμφιλόχου, Λιβίη,
κάλλιμέ θ' οὐίων, Εὐφήμε· τοῦσδ' ὑπόδεχθε,
μάρτυρες ἀτρεκέις, τοὺς ἔτι λειπομένους.

119. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ὁφελές, ὦ Λιβία, ζῶειν τεκέεσσι φίλοισιν·
ὠφελές ἄχρι πύλης γήραος ἐμπελάσαι·
νῦν δὲ σε μοῖρ' ἐδάμασεν αἰώνιον, εἰσέτι καλὴν,
εἰσέτι κουριδίους ἀνθεῖσι λαμπομένον.
Αἰαί! Ἀμφιλόχος δὲ τοὺς πόσις ἀντι δάμαρτος
ἐσθλῆς καὶ πινυτῆς τλήμονα τύμβον ἔχει.

120. Εἰς τὴν αὐτὴν Λιβίαν.

Αἰαί! καὶ Λιβίαν κατέχει κόνις. Οὐποτ' ἔγωγε
ὠϊσάμην θνητὴν ἔμμεναι, εἰσορόων
εἶδος, μελιχρὴν τε σαοφροσύνην τε γυναικός,
τοῖς φύλον πασέων καίνυτο θηλυτέρων·
τοῦνεκα καὶ τοίῳ σε τάφῳ κύδνηε θανοῦσαν
σῶν τε τριάς τεκνέων καὶ πόσις Ἀμφιλόχος.

121. Εἰς Εὐφήμεον καὶ Ἀμφιλόχον αὐταδέλφους.

Ἦν δυὰς ἦν ἱερὴ, ψυχὴ μία, σώματα δισά,
πάντα κασιγνήτω, αἷμα, κλέος, σοφίην,
οὐδὲν Ἀμφιλόχου, Εὐφήμεος Ἀμφιλόχος τε,
πᾶσιν Καππαδόχαϊς ἀστέρες ἐκφανέες.
Δεινὸν δ' ἀμφοτέρους φθόνος ἔδρακε· τὸν μὲν ἄμερσε

ANTHOLOGIA. I.

ac mortuorum animas, inclyte, tuumque pulverem,
nunquam, Martiniane, tuis manus inferre
cippo ac tumulo : neque enim nec sacris inferimus.

115. In eundem.

Roma, et imperatores mei, et fines telluris,
cippi sunt Martiniano, quos vetustas non abolebit.
Attamen exiguo valde metuo, ne quid patiat,ur,
huic se sepulcro : multorum non pie manus.

116. In eundem.

Martiniani monumentum famigeratissimi, si quem audisti
Cappadocum, Roma, praesidem nobilium,
omnigenis virtutibus ornatum; at, pulverem quamvis
venerantes, cippum et sepulcrum colite.

117. In eundem.

Nunquam ego mortuis insultavi, neque de sepulcris
opus exstruxi : Justitiam juro et mortuos.
Idcirco neque in meos ferte lapides ferrum;
si autem fers, tuum in caput cadat.
Martinianus ego haec precor : si qua mea
gloriae est gratia, sepulcrum semper remaneat.

118. In Liviam uxorem Amphilochoi.

Una domus, sed inferius est sepulcrum, supra sacrarium,
sepulcrum conditoribus, sacrarium victoribus Marty-
Et illi quidem dulcem jam pulverem induerunt, [ribus.
velut tu beata uxor Amphilochoi, Livia,
pulcherque filiorum, Euphemi. Illos autem excipite,
martyres veritatis, qui sunt adhuc superstites.

119. In eandem.

Debueras, o Livia, vivere liberis caris;
debueras usque ad limina senectutis accedere.
Nunc vero te fatum domuit immaturam, adhuc pulchram,
adhuc juvenilibus floribus nitentem.
Heu, heu! Amphilochoi autem tuus conjux pro uxore
bona ac prudenti triste sepulcrum habet.

120. In eandem Liviam.

Heu, heu! et Liviam retinet pulvis. Nunquam equidem
opinatus eram mortalem esse, intuens
formam, mansuetudinemque et castitatem feminae,
quibus genus cunctorum vincebat feminarum.
Idcirco et tali te sepulcro honoravit mortuam
tuorumque trias liberorum et conjux Amphilochoi.

21. In Euphemium et Amphilochoi fratres germanos.

Erat erat binarius sacer, anima una, corpora duo,
in-omnibus fratres, sanguine, gloria, doctrina,
filii Amphilochoi, Euphemius Amphilochoi et
cunctis Cappadocibus astra fulgentia.
Tortum vero ambos invidia aspexit; hunc privavit

ζωῆς, τὸν δ' ἔλιπεν ἤμισυν Ἀμφίλοχον.

122. Εἰς Εὐφήμιον.

Ῥήτωρ ἐν ῥητῆρσιν, αἰδοπόλος δ' ἐν αἰδοῖς,
κῦδος ἔης πάτρης, κῦδος ἔων τοκέων·
ἄρτι γενειάσκων Εὐφήμιος, ἄρτι δ' ἔρωτας
ἐς θαλάμους καλέων, ὦλετο· φεῦ παθέων!
ἀντι δὲ παρθενικῆς τύμβον λάχεν, ἥδ' ὑμεναίων
ἤματα νυμφιδίων ἤμαρ ἐπῆλθε γόων.

123. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκοσέτης πᾶσαν Εὐφήμιος, ὡς μίαν οὔτις,
Ἑλλάδα κ' Αὐσονίην μούσαν ἐφιπτάμενος,
στράπτων ἀγλαΐη τε καὶ ἤθεσιν ἦλθ' ὑπὸ γαίαν.
Αἰαί! τῶν ἀγαθῶν ὡς μόρος ὠκύτερος.

124. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χρυσείης γενεῆς Εὐφήμιος ἦν ἔτι τυτθὸν
λείψανον, εὐγενέτης ἤθεα καὶ πραπίδας,
μείλιχος, ἡδυεπής, εἶδος Χαρίτεσσιν ὁμοῖος·
τοῦνεκα καὶ θνητοῖς οὐκ ἐπὶ δὴν ἐμίγη.

125. Εἰς τὸν αὐτόν.

Στράψε μέγ' ἀνθρώποις Εὐφήμιος, ἀλλ' ἐπὶ τυτθόν·
καὶ γὰρ καὶ στεροπῆς οὐ μακρόν ἐστι σέλας·
στράψεν ὁμοῦ σοφίη τε καὶ εἰδῆ καὶ πραπίδεσσιν·
τὰ πρὶν Καππαδόκαις ἦν κλέα, νῦν δὲ γόος.

126. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς; τίνος; — Ἀμφίλοχου Εὐφήμιος ἐνθάδε κεῖται,
οὗτος ὁ Καππαδόκαις πᾶσι διὰ στόματος·
οὗτος δν αἱ Χάριτες Μούσαις δόσαν· οἱ δ' ὑμέναιοι
ἀμφὶ θύρας ἦλθεν δ' ὁ φθόνος ὠκύτερος.

127. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔρνος ἀμώμητον, Μουσῶν τέκος, ἔϊαρ ἐταίρων,
καὶ χρύσειον Χαρίτων πλέγμα ἰσοτεφῶν,
ῥήγετο ἐκ μερόπων Εὐφήμιος· οὐδ' ἔτ' ἀνίσχεν,
αἰαί! σοῖς θαλάμοις πυρσὸς δν ἤψεν Ἔρως.

128. Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἱ Χάριτες Μούσαισι· « Τί ῥέξομεν; οὐκέτ' ἀγαλμα
χειρῶν ἡμετέρων Εὐφήμιος ἐν μερόπεσσιν ».
Καὶ Μούσαις Χαρίτεσσιν· « Ἐπεὶ φθόνος ἐστὶν ἀλιτρός,
τόσσον ἔχοι· ἡμῖν δὲ τόδ' ὄρκιον ἐμπεδον ἔστω,
μηκέτ' ἀναστῆσαι τοῖον μερόπεσσιν ἀγαλμα ».

129. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κρῆναι καὶ ποταμοὶ καὶ ἄλσέα, καὶ λαλαγεῦντες
ὄρνιθες λιγυροὶ καλὸν ἐπ' ἀκρεμοίων,
αὔραι τε μαλακὸν συρίγμασι κῶμα φέρουσαι,
καὶ κῆποι Χαρίτων εἰς ἐν ἀγειρομένων,
κλαύσατε. ὦ χαρίεσσ' Εὐφημιάς! ὥς σε θανὼν περ
Εὐφήμιος κλεινὴν θήκατ' ἐπωνυμίην.

vita, illum vero reliquit dimidium Amphilochi.

122. In Euphemium.

Rhetor inter rhetores, poetaque inter poetas,
gloria suæ patriæ, gloria suorum parentum,
nuper pubescens Euphemius, nuperque amores
ad thalamos vocans, interiit. Heu ærumnæ!
proque virgine sepulcrum est-sortitus, et hymenæortum
dies sponsalium dies insecuta-est gemituum.

123. In eundem.

Viginti-annos-natus totam Euphemius, ut unam nemo,
Græcam et Ausoniam musam involitans,
fulgens decoreque et moribus, subiit terram.
Heu, heu! honorum quam mors est cita-nimis!

124. In eundem.

Aureæ ætatis Euphemius erat adhuc exigua
pars-reliqua, nobilis moribus et consiliis,
mansuetus, dulciloquus, formam Gratiis par.
Idcirco et mortalibus non diu mixtus-fuit.

125. In eundem.

Resplenduit valde inter-homines Euphemius, sed in breve
etenim fulguris quoque non longum est lumen:
resplenduit simul doctrinaque et forma et consiliis;
quæ prius Cappadocibus erant decora, nunc mœror

126. In eundem.

Quis? cujus? — Amphilochi filius Euphemius hic jacet,
ille Cappadocibus cunctis in ore,
ille quem Gratiæ Musis dederant. Hymenæi autem erant
ad fores; venit vero invidia citior.

127. In eundem.

Germen inculpandum, Musarum filius, ver sodalium,
et aureum Gratiarum sertum violis-coronatarum,
discessit e vivis Euphemius; neque illuxit
heu, heu! tuis thalamis tæda quam accendit Amor.

128. In eundem.

Gratiæ Musis: « Quid faciemus? non amplius simulacrum
manuum nostrarum Euphemius inter homines. »
Et Musæ Gratiis: « Quoniam invidia est impia,
id-tantum habeat. Nobis vero hocce jusjurandum stabile
non jam erigere tale inter-homines simulacrum ». [esto,

129. In eundem.

Fontes et fluvii et nemora, et garrientes
aves canoræ belle super ramis,
auræque mollem sibilis soporem ferentes,
atque horti Gratiarum in unum adunatarum,
lugete. O speciosa Euphemias! nam te mortuus licet
Euphemius claram fecit cognomine.

130. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κάλλιμος ἡιδέων Εὐφήμιος, εἶποτ' ἔην γέ·
κάλλιμος ἐν χώροις χῶρος δὲ ἡλύσιος·
τοῦνεκεν εἰς ἐν ἄγερθεν· ἐπεὶ ζῶν μὲν ἐλειψεν,
οὐνομα δ' ἐν χώρῳ κάλλιπεν ἡγαθέω.

131. Εἰς Ἀμφιλόχιον.

Ἦλυθε κ' Ἀμφιλόχοιο φίλον δέμας ἐς μέγα σῆμα,
ψυχὴ δ' ἐς μακάρων ὄρετ' ἀποπταμένη.
Πῶις πάντα πέπασσο, μακάρτατε· βίβλον ἐώξας
πῶσαν ὄση θνητῶν, καὶ τις ἐπουρανίη.
Ἰηραλέος φιλήν ὑπέδους χθόνα· τέκνα ἑλοίπας
κρείσσονα καὶ τοκίων· τὸ πλεόν οὐ μερόπων.

132. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀσμενος ἦ τε δάμαρτι καὶ υἱεὶ πάρθετο σῶμα
Ἀμφιλόχος, λιπαροῦ γήραος ἀντιάσας,
ὀλβίος, εὐγενέτης, μύθων κράτος, ἄλκαρ ἀπάντων,
πηῶν, εὐσεβέων, εὐγενέων, λογίων,
καὶ μύθοιο δοτῆρ περιώσιος. Ἦνιδ' ἐταίρων
αἶν ἐνός, ὦ φιλότης, γράμμι' ἐπιτυμβίδιον.

133. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁ μάκαρ', ὦ ζυνὸν πενήτης ἄκος, ὦ πτερόεντες
μῦθοι, καὶ πηγὴ πᾶσιν ἀρρομένη,
ἄσθματι πάντα λίπες πυμάτω· τὸ δ' ἄμ' ἔσπετο μοῦνον
ἔνθεν ἀειρομένῳ κῆδος αἰεὶ θαλέθον.
Ἰρηγόριος τάδ' ἔγραψα, λόγῳ λόγον ὃν παρὰ
Ἀμφιλόχ', ἐξεδάην ἀντιχαρίζομενος.

134. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀμφιλόχος τέθνηκεν· ἀπώλετο εἰ τι λείπειτο
καλὸν ἐν ἀνθρώποις, ῥητορικῆς τε μένος,
καὶ Χάριτες Μούσαισι μεμιγμέναι· ἔσχα δ' αὖτε
ἡ Διοκαισαρέων μύρατο πάτρα φίλη.

135. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτθὸν μὲν πολίεθρον, ἀτὰρ πολὺν ἀνέρα δῶκα
βήμασιν ἰθυοειδέσι, Διοκαισαρέων,
Ἀμφιλόχον· φθιμένῳ δὲ συνέφθιτο καὶ πυρόεσσα
ῥήτηρ, καὶ πάτρης εὖχος ἀριστοτόκου.

136. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν ῥήτηρ πυρόεσσαν ἐπ' ἀντιπάλοισι φέροντα,
τὸν μέλιτος γλυκίῳ ἤθεα καὶ πραπίδας
Ἀμφιλόχον κατέχω τυτθὴ κόνης, ἔκτοθι πάτρης,
υἱέα Φιλτατίου Γοργονίας τε μέγαν.

137. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥητῆρες, φεγγόισθε· μεμυκότα χεῖλεα σιγῇ
Ἀμφιλόχου μεγάλου τύμβος δδ' ἄμφις ἔχω.

138. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦρίον Ἀμφιλόχοιο μελίφρονος, ὅς ποτε ῥήτηρ

130. In eundem.

Pulcher adolescentium Euphemius, si quis fuit unquam;
pulcher inter campos campus hic Elysium.
Quare in unum *ambo* conjuncti sunt; nam vitam quidem
nomen vero in campo reliquit divino. [reliquit,

131. In Amphilocho.

Venit et Amphilocho dilectum corpus in magnum sepul-
anima vero in beatorum domos abiit evolans. [crum,
Affinibus cuncta possidebas, beatissime. Librum aperuisti
omnem quicumque mortalium *est*, et si quis divinus.
Senex amicam subiisti tellurem; liberos reliquisti [num.
meliores etiam parentibus. Majus quid non *est* homi-

132. In eundem.

Lubens suamque uxorem et filios juxta posuit corpus
Amphilochus, propectam senectutem nactus,
felix, generosus, sermonum vis, columen cunctorum,
affinium, piorum, nobilium, eruditorum,
et sermonis largitor egregius. En amicorum
tuorum unius, o caritas mea, carmen sepulcrale.

133. In eundem.

O beate, o commune paupertatis remedium, o alati
sermone, et fons omnibus hauste, [tum-est solum,
halitu cuncta reliquisti cum-supremo. Id vero una secu-
hinc dum-auferebaris, gloria semper virens.
Gregorius hæcce scripsi, orationi orationem quam a te,
Amphilochè, edidici vicissim rependens.

134. In eundem.

Amphilochus est-mortuus; periit si quod reliquum-erat
pulchrum inter homines, rhetoricesque vis,
et Gratiae Musis junctæ. Valde autem te
Diocæsariensium flevit patria cara.

135. In eundem.

Parva quidem civitas; at magnum virum dedi
tribunalibus æquis urbs Diocæsariensium,
Amphilochum. Extincto autem una-fuit-extincta et ignea
oratio, et patriæ gloria optimi-atris-civis.

136. In eundem.

Orationem igneam in adversarios ferentem,
melle dulciorem moribus et consiliis,
Amphilochum teneo exiguus pulvis, procul-a patria,
filium Philtatii Gorgoniæque magnum.

137. In eundem.

Oratores, loquimini. Clausa labra silentio
Amphilochi magni sepulcrum hoc contineo.

138. In eundem.

Sepulcrum Amphilochi mansueti, qui quondam oratione

πάντας Καππαδόκας καίνυτο καὶ πραπίσιν.

139. Εἰς Νικομήδην.

Οἶχεαι, ὦ Νικόμηδες, ἐμὸν κλέος· ἡ δὲ συνωρί
σῶν καθαρῇ τεκέων πῶς βίον ἐξανύσει;
τίς δὲ τέλος νηῶ περιβάλλει γαῖρ ἐπιθήσει;
τίς δὲ θεῶ πέμψει φρὴν τελέην θυσίην,
σεῖο, μάκαρ, μιγθέντος ἐπουρανίοισι τάχιστα;
ὦ γενεὴ τλήμων, οἶα πάθες, μερόπων!

140. Εἰς τὸν αὐτόν.

Δέρκεο καὶ τύμβον Νικομήδεος, εἴ τιν' ἀκούεις,
δὲ νηὸν Χριστῷ δειμαμένος μεγάλῳ,
αὐτὸν μὲν πρώτιστον, ἔπειτα δὲ τὴν περιβώτον
δῶκεν ἀγνὴν θυσίην παρθενὴν τεκέων,
φέρτερον οὐδὲν ἔχων, ἱερεὺς, γενέτης τε φέριστος.
Τούνεκα καὶ μεγάλη ὥκα μίγῃ Τριάδι.

141. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὑστατος ἐς βίον ἦλθες αἰδίδιμον, ἀλλὰ τάχιστα
ἐνθεν ἀνέρθης· τίς τὰδ' ἐνευσε δίχῃ;
Χριστὸς ἀναξ, Νικόμηδες, ὅπως σέο λαὸν ἀνωθεν
ἰθύνοις τεκέων σὺν ἱερῇ δοξάδι.

142. Εἰς Καρτέριον ἐταῖρον τοῦ μεγάλου Γρηγορίου.

Πῇ με λιπὼν πολύμοχθον ἐπὶ χθονί, φίλταθ' ἐταίρων,
ἡλυθες ἀρπαλέως, κύδιμε Καρτέριε;
πῇ ποτ' ἔβης νεότητος ἐμῆς οἰήϊα νωμῶν,
ἦμος ἐπ' ἀλλοδαπῆς μῦθον ἐμετρεῖμην,
δὲ βιότῳ μ' ἔζησας ἀσαρκεῖ; Ἦ ῥ' ἐτέον σοι
Χριστὸς ἀναξ πάντων φίλτερος, ὃν νῦν ἔχεις.

143. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀσπεροπῇ Χριστοῖο μεγακλέος, ἔρκος ἄριστον
ἡϊθέων, ζωῆς ἡνίοχ' ἡμετέρης,
μῦθεο Γρηγορίοιο, τὸν ἐπλασας ἤθεσι κεδνοῖς,
ἦν ὅτε ἦν, ἀρετῆς κοίρανε Καρτέριε.

144. Εἰς τὸν αὐτόν.

ὦ πηγαὶ δακρύων, ὦ γούνατα, ὦ θυέσιν
ἀγνοτάτοις παλάμαι Χριστὸν ἀρεσσάμεναι
Καρτερίου· πῶς λῆξεν ὁμῶς πάντεσσι βροτοῖσιν;
ἤθελεν ὑμνοπόλον κείθι χοροστασίῃ.

145. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦρπασας, ὦ Νικόμηδες, ἐμὸν κέαρ· ἤρπασας ὦκα
Καρτέριον, τῆς σῆς σύζυγον εὐσεβίης.

146. Εἰς τὸν αὐτόν.

ὦ Ξώλων ζαθέων ἱερὸν πέδον, οἷον ἔρεισμα
σταυροφόρων κόλποις Καρτέριον κατέχεις.

147. Εἰς Βάσσον τινὰ παρὰ ληστών ἀποκτανθέντα.

Βάσσε φίλος, Χριστῷ μεμελημένος ἔξοχον ἄλλων,

cunctos Cappadoceas vicit et consiliis.

139. In Nicomedem.

Abisti, o Nicomedes, meum decus. At biga
tuorum pura liberorum quomodo vitam absolvēt?
quæ autem finem ecclesiæ pulcherrimæ manus imponet?
quæ autem Deo mittet mens perfectam hostiam,
te, beate, permixto cælestibus citissime?
O genus miserum qualia perpassum-es mortalium!

140. In eundem.

Aspice et sepulcrum Nicomedis, si quem audisti,
qui ecclesiam Christo exstruxit magno-et
se ipsum primo, deinde inclytam
dedit puram hostiam virginitatem liberorum,
melius nihil habens, sacerdos paterque optimus.
Quare et magnæ ocyus mixtus-est Trinitati.

141. In eundem.

Sero ad vitam pervenisti gloriosam, sed citissime
hinc es-sublatus. Quæ hæc permisit justitia?
Christus dominus, Nicomedes, ut tuum populum cælitus
regas filiorum cum sacro binario

142. In Carterium sodalem.

Quo me deserens ærumnosum super terra, carissime so-
abiisti raptim, inclyte Carteri? [daliū.
quo tandem ivisti tu juventutis meæ gubernacula regens,
quando in alieno-solo verba metiebar, {tibi
tu-qui vitam me vivere-fecisti incorpoream? Profecto vere
Christus dominus cunctis carior, quem nunc tenes.

143. In eundem.

Fulgur Christi inclytissimi, propugnaculum optimum
juvenum, vitæ moderator nostræ,
memor-sis Gregorii, quem informasti moribus bonis,
tempore præterito, virtutis princeps Carteri.

144. In eundem.

O fontes lacrimarum, o genua, o sacrificiis
purissimis manus Christum quæ-placavistis
Carterii! quomodo cessavit pariter ac-cuncti mortales?
voluit hymnographum qui-ibi-est chorus.

145. In eundem.

Rapuisti, o Nicomedes, meum cor; rapuisti cito
Carterium, tuæ socium pietatis.

146. In eundem

O Xolorum divinatorum sacrum solum, quale columen
Christianorum in-sinu tuo Carterium possides!

147. In Bassum quandam a prædonibus interfectum.

Basse amice, Christo qui-curæ-eras præ aliis,

τῆλε τῆς πάτρης λήστορι χειρὶ δαμάσθης,
οὐδέ σε τύμβος ἔχει πατρώιος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσιν Καππαδόκεσσι μέγ' οὐνομα σείο λείπεται,
καὶ στήλαι παγίων μέγ' ἀμείνονες, αἷς ἐνιγράφθης.
Γρηγορίου τόδε σοι μνημῆϊον, ὃν φιλέσκες.

148. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὡς Ἀβραάμ κόλποισι τεθεὶς ὑποδέχυνσο, Βάσσε,
σὸν τέκος ἀτρεκέως πνεύματι Καρτέριον·
αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ σε τάφος σὺν πατρὶ καλύπτοι,
οὐποτ' ἀφ' ὑμετέρης στήσοι· ὁμοζυγίης.

149. Εἰς Φιλτάτιον.

Ἦθεον μεγάλοιο μέγαν κοσμήτορα λαοῦ
χθὼν ἱερῇ κεύθω Φιλτατίοιο δέμας.

150. Εἰς Εὐσέβειαν καὶ Βασιλισσαν.

Εὐσέβιον, Βασιλίσσα, μεγακλῆες, ἐνθάδε κεῖνται,
Ξώλων ἡγαθέων θρέμματα χριστοφόρα,
Καὶ Νόννης ζαθέης ἱερὸν δέμας. Ὅστις ἀμείβεις
τοῦσδε τάφους, ψυχῶν μύωο τῶν μεγάλων.

151. Εἰς Ἑλλάδιον καὶ Εὐλάλιον αὐταδέλφους.

Αἰεὶ σοι νόος ἦεν ἐς οὐρανὸν, οὐδ' ἐπὶ γαίης
ἤρειδες χθαμαλῆς ἔχρινον οὐδ' ὀλίγων·
τοῦνεκεν ὡς τάχος ἦλθες ἀπὸ χθονός· Εὐλάλιος δὲ
σὴν κόνιν ἀμφιέπει σὸς κάσις, Ἑλλάδιε.

152. Εἰς Ἑλλάδιον.

Τὸν νεαρὸν, Χριστῷ δὲ μέγαν, πολίον τε νόημα,
χώρος δδ' ἀθλοφόρων Ἑλλάδιον κατέχω·
οὐ νέμεσις· κείνοις γὰρ ὁμοῖον ἄλγος ἀνέβλη,
σθεννὺς ἀντιπάλου τοῦ φθονεροῦ μόθον.

153. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μικρὸν μὲν πνεύσεσκες ἐπὶ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκη,
πλείονα δὲ ζωῆς ὑψόθι μοῖραν ἔχεις,
Ἑλλάδιε, Χριστοῖο μέγα κλέος· εἰ δὲ τάχιστα
δεσμῶν ἐξελύθης τοῦτο γέρας καμάτων.

154. Εἰς Γεώργιον.

Καὶ σὺ Γεωργίοιο φίλον δέμας, ἐνθάδε κεῖσαι,
δς πολλὰς Χριστῷ πέμψας ἀγνάς θυσίας·
σὺν δὲ κασιγνήτῃ σῶμα, φρένας, ἡ Βασιλίσσα
ξυνὸν ἔχει μεγάλη καὶ τάφον ὡς βίοντον.

155. Εἰς Εὐπράξιον.

Χώρης τῆσδ' ἱερῆς Εὐπράξιον ἀρχιερεῖα
ἥδ' Ἀριανζαίῃ χθὼν μεγάλη κατέχω,
Γρηγορίοιο φίλον καὶ ἥλικα, καὶ συνοδίτην·
τοῦνεκα καὶ τύμβου γείτονος ἠντίασεν.

156. Εἰς Ναυκράτιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Ἰχθυόδολον ποτ' ἔλκε λίνον βυθίης ἀπὸ πέτρης

procul-a tua patria prædatrix manu necatus-es,
neque te sepulcrum habet patrium. Sed nihilominus
cunctis Cappadocibus magnum nomen tui relictum-est,
et cippi solidis longe præstantiores, quæ tu es-inscriptus.
Gregorii hocce tibi monumentum, quem diligebas.

148. In eundem.

Ut Abraham in-sinu situs suscipe, Basse,
tuum filium vere spiritu Carterium :
verum ego, etsi te sepulcrum cum patre abscondat,
nunquam a vestra desistam societate.

149. In Philtatium.

Juvenem magni magnum rectorem populi
tellus sacra condo Philtatii corpus.

150. In Eusebiam et Basilissam.

Eusebium, Basilissa, inclutissimæ, hic jacent,
Xolorum divinatorum alumni christophori,
et Nonnæ sanctæ sacrum corpus. Quisquis transis
hæc sepulcra, animarum memento magnarum.

151. In Helladium et Eulalium fratres germanos

Semper tibi mens erat in cælo, neque in solo
figebas humili vestigium ne paululum quidem :
idcirco citissime abiisti a terra ; Eulalius autem
tuum cinerem colit, tuus frater, Helladi

52. In Helladium.

Juvenilem, Christo sed magnum, canumque mentem,
campus hicce victorum-martyrum Helladium teneo. —
Non indignandum : illis enim parem cruciatum passus-est,
extinguens adversarii invidi bellum.

153. In eundem.

Paullum quidem spirabas super terram carnis necessitate,
majorem vero vitæ in alto partem habes,
Helladi, Christi magnum decus. Si autem citissime
vinclis exsolutus-es, id merces laborum.

154. In Georgium.

Et tu, Georgii carum corpus, hic jaces,
qui multas Christo misisti puras hostias ;
unaque soror corpore, mente, Basilissa
communem habet magna et tumultum ut vitam.

155. In Eupraxium.

Regionis hujus sacræ Eupraxium pontificem
hæc Arianzæa tellus magna teneo,
Gregorii amicum et coævum, et synoditam :
idcirco et sepulcrum vicinum est nactus.

156. In Naucratrium fratrem magni Basilii.

Piscatorium aliquando avellebat rete demersa ex rupe

Ναυκράτιος, δίναις ἐν ποταμοῦ βρυχίαις·
καὶ τὸ μὲν οὐκ ἀνέλυσεν· ὁ δ' ἔσχετο· πῶς ἀλιτῶ
εἵρυσεν ἀνθ' ἀλίης δίκτυον, εἰπὲς, λόγε·
Ναυκράτιον, καθαροῦ βίου νόμον, ὥσπερ ἔτακω,
καὶ χάριν ἐλθέμεναι καὶ μόνον ἐξ ὑδάτων.

157. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ναυκράτιος στροφάλιγγι θάνε φθονεροῦ ποταμοῖο,
δεσμοῖσιν βυθίης ἀρχυος ἐνσχόμενος·
ὥς κε μάθης σὺ, θνητέ, τὰ παίγνια τοῦδε βίοιο,
ἐνθεν ἀνηέρθη πῶλος δδ' ἄκρα θέων.

158. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ναυκράτιος πλεκτοῦ λίνου δεσμοῖσιν ἐλυσθείς,
δεσμῶν τοῦδε βίου ἐξ ἀλίης ἐλύθη.

159. Εἰς Μαξέντιον.

Αἵματος εὐγενέος γενόμεν, βασιλῆος ἐν αὐλαῖς
ἔστην, ὄφρ' οὐκ αἶρα κενόφρονα. Πάντα κεδάσας,
Χριστὸς ἐπέμεινέ με κάλεσσε, βίου πολλοῖσιν ἀταρποῖς
ἔγχεος ἔρριπα πόθοιο τινάγμασιν, ἄχρ' ἀνεῦρον
τὴν σταθερὴν· Χριστῷ τῆξα δέμας ἀλγεσι πολλοῖς·
καὶ νῦν κοῦφος ἔγω Μαξέντιος ἐνθεν ἀνέπτυν.

160. Εἰς τὸν αὐτὸν Μαξέντιον.

Πάλλετ' ἐμοὶ κραδίη, Μαξέντιε, σείο γράφουσα
οὐνομα, δς στυφελὴν ἤλθεσ δδὸν βιώτου,
ἄμβροτον, αἰπήσσαν, ἀτερπέα· σείο, φέριστε,
ἄτρομος οὐδὲ τάφῳ χριστιανὸς πελάει.

161. Εἰς Ἑμμελίαν τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

Ἑμμελίον τέθνηκε· τίς ἔφρασεν; ἢ γε τοσοῦτων
καὶ τοίων τεκέων δῶκε φάος βιώτου,
υἱέας ἡδὲ θυγάτρας ὁμοζυγας ἀζυγέας τε·
εὐπαις καὶ πολὺπαις ἤδε μόνῃ μερόπων.
Τρεῖς μὲν τῆσδ' ἱερῆς ἀγαλλέας, ἢ δ' ἱερῆος
σύζυγος· οἱ δὲ πέλας ὡς στρατὸς εὐαγέων.

162. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἑμμελίαν.

Θάμβος ἔχεν μ' ὁρώοντα τόσον γόνον Ἑμμελίοιο
καὶ τοῖον, μεγάλῃς νηδύος ὄλβον ὄλον·
ὥς δ' αὐτὴν φρασάμην Χριστοῦ κτέαρ, εὐσεβὲς αἷμα
Ἑμμελίον, τόδ' ἔφην· «Ὁ μὲγα· ῥίζα τόση».
Τοῦτό σοι εὐσεβίης ἱερὸν γέρας, ὦ παναρίστη,
τιμὴ σῶν τεκέων, οἷς πόθον εἶχες ἕνα.

163. Εἰς Μακρίναν τὴν ἀδελφὴν τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Παρθένον αἰγλήσσαν ἔγω χόνις, εἴ τι ν' ἀκούεις
Μακρίναν, Ἑμμελίου πρωτότοκον μεγάλῃς·
ἢ πάντων ἀνδρῶν λάθην ὄμματα· νῦν δ' ἐνὶ πάντων
γλώσση καὶ πάντων φέρτερον εὖχος ἔχει.

164. Εἰς Θεοσεβίον ἀδελφὴν Βασιλείου.

Καὶ σὺ Θεοσεβίον, κλεινῆς τέκος Ἑμμελίοιο,

Naucratius, vorticibus in fluvii horrissonis,
et illud quidem non retraxit, ipse vero retentus fuit. Quo-
traxit pro piscatione rete, dic, sermo. [modo piscatorem
Naucratio puræ vitæ normam, ut conjicio,
et gratiam venisse et mortem ex aquis.

157. In eundem.

Naucratius in vortice periit invidi fluvii,
vinculis demersi retis implicitus;
ut discas tu, mortalis, qui-sint ludi hujus vitæ,
inde sursum-elatus-est equus hic eximie currens.

158. In eundem.

Naucratius texti lini vinculis implicitus
vinculis hujus vitæ ex piscatione solutus-est.

159. In Maxentium.

Sanguine ex-nobili natus-sum; imperatoris in aula
steti; supercilium sustuli vesanum. Cuncta dispergens,
Christus postquam me vocavit, vitæ multis in-semitis
vestigium fixi desiderii motibus, donec inveni
solidam: Christo maceravi corpus ærumnis multis;
et nunc levis sursum Maxentius hinc evolavi.

160. In eundem Maxentium.

Palpitat mihi cor, Maxentie, tuum scribens
nomen, qui duram ingressus-es viam vitæ,
hominibus-carentem, altam, injucundam. Tuo, optime,
intrepidus ne sepulcro quidem christianus accedet.

161. In Emmeliam matrem magni Basilii.

Emmelium mortua est: quis dixisset? quæ tot
et tantorum liberorum dedit lumen vitæ,
filios atque filias, nuptos innuptosque: [lietum.
bonorum-liberorum-mater ac multorum hæc sola mu-
Tres quidem hujus sacerdotes illustrissimi, ipsaque sacer-
conjux; proxi iniqui vero tanquam exercitus piorum. [dotis

162. In eandem Emmeliam.

Miratio subibat me intuentem tantam prolem Emmelii
ac talem, generosi ventris thesaurum totum; [sanguineum
quum vero ipsam consideravi Christi possessionem, pium
Emmelium, hoc dixi: «Non magnum; radix tanta.»
Id tibi pietatis sacrum præmium, o in-omnibus-optima,
honos tuum liberum, quibuscum desiderabas idem.

163. In Macrinam sororem magni Basilii.

Virginem splendidam teneo pulvis, si quam audisti
Macrinam, Emmelii primogenitam magnæ,
quæ omnium virorum latuit oculos, nunc vero est in
lingua, et cunctis majus decus habet. [cunctorum

164. In Theosebium sororem Basilii.

Et tu Theosebium, claræ nata Emmelii,

Γρηγορίου μεγάλου σύζυγε ἀτρεκέως,
ἐνθάδε τὴν ἱερὴν ὑπέδυσ χθόνα, ἔρμα γυναικῶν
εὐσεβέων· βιότου δ' ὥριος ἐξελύθη.

165. Εἰς Γρηγόριον τῆς μητρὸς ἀδελφόν.

Γρηγόριον μήτρως, ἱερεὺς μέγας, ἐνθάδ' ἔθηκε
Γρηγόριος, καθαρῶς Μάρτυσι παρθέμενος,
ἡθέον, θαλέθοντα, νεόγονον· αἱ δὲ παροίθεν
τῆς γηροτροφίης ἐλπίδες ἤδε κόνις.

166. Πρὸς τοὺς ἐν μαρτυρίοις τρυφῶντας.

Εἰ φίλον ὀρχησταῖς ἀθλήματα, καὶ φίλον ἔστω
θρύψις ἀεθλοφόροις· ταῦτα γὰρ ἀντίθετα.
Εἰ δ' οὐκ ὀρχησταῖς ἀθλήματα, οὐδὲ ἀθληταῖς
ἡ θρύψις, πῶς σὺ Μάρτυσι δῶρα φέρεις
ἄργυρον, οἶνον, βρώσιν, ἐρεύγματα; ἢ ἅα δίκαιος
δὲ πληροὶ θυλάκους, ἂν ἀδικιώτατος ᾔ;

167. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μάρτυρες, εἶπατε ἅμιν ἀληθῶς, εἰ φίλον ὑμῖν
αἱ σύνοδοι; Τί μὲν οὖν ἦδion; Ἀντί τίνος;
Τῆς ἀρετῆς· πολλοὶ γὰρ ἀμεινους ὧδε γένοιnt' ἂν,
εἰ τιμῶnt' ἀρετήν. Τοῦτο μὲν εὖ λέγετε.
Ἡ δὲ μέθη, τό τε γαστρὸς ὑπάρχειν τοὺς θεοαπευτάς
ἄλλοις· ἀθλοφόρων ἑκλυσίς ἄλλοτρία.

168. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μὴ ψεύδεσθ' ὅτι γαστρὸς ἐπαινέται εἰσὶν ἀθληταί·
λαιμῶν οἶδε νόμοι, ὧ' γαθοὶ, ὑμετέρων·
Μάρτυσι δ' εἰς τιμὴν ἐν ἐπίσταται· ὕβριν ἐλαύνειν
ψυχῆς καὶ δαπανᾷν δάκρυσι τὴν πιμελήν.

169. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μαρτύρομ', ἀθλοφόροι καὶ μάρτυρες· ὕβριν ἔθηκαν
τιμάς ὑμετέρας οἱ φιλογαστροῖται.
Οὐ ζητεῖτε τράπεζαν ἐβντονον, οὐδὲ μαγεύρους·
οἱ δ' ἐρυγὰς παρέχουσ' ἂντ' ἀρετῆς τὸ γέρας.

170. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Τρισθανέες, πρῶτον μὲν ἐμίξατε σώματ' ἀνάγκων
ἀθλοφόροις, τύμβοι δὲ θυηπόλον ἀμφὶς ἔχουσι·
δεύτερον αὖτε τάφους τοὺς μὲν διεπέρσατ' ἀθέσμως,
αὐτοὶ σήματ' ἔχοντες ὁμοία· τοὺς δ' ἀπέδοσθε,
πολλάκι καὶ τρεῖς ἑκαστον· ὁ δὲ τρίτον, ἱεροσυλεῖς
μάρτυρας οὗς φιλεῖς· Σοδομίτιδες ἤξατε πηγαί.

171. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Παῖδες Χριστιανῶν τόδ' ἀκούσατε· Οὐδὲν ὁ τύμβος·
πῶς οὖν ὑμετέρους χώννυτ' ἀριπρεπέας;
Ἄλλ' ἔστιν καὶ πᾶσι γέρας τόδε, μηδὲ τάφοισιν
βαλλεῖν ἄλλοτρίοις δυσμενεῖς παλάμας.
Εἰ δ' ὅτι μὴ νέκυς οἶδε τὰ ἐνθάδε, τοῦτ' ἀδίκαστον,
πεῖθομαι, ἦν σὺ φέρης πατρὸς ὕβριν φοβιμένου.

Gregorii magni uxor revera,
hic sacram subiisti humum, columnen mulierum
piarum : vitā autem matura exsoluta-es.

165. In Gregorium matris fratrem.

Gregorium avunculus, sacerdos inagnus, hic posuit
Gregorius, puris martyribus commendans,
juvenem, florentem, prima-pubescentem-lanugine; pri-
curandi-senii spes hic sunt pulvis. [stinæ vero

166. Ad eos qui in martyrum ecclesiis lautius convivantur.

Si jucunda-res saltatoribus prœlia, etiam jucunda sit
voluptas victoribus-martyribus; hæc enim opposita.
Si vero non saltatoribus jucunda prœlia, nec athletic
voluptas, quomodo tu martyribus dona fers
argentum, vinum, cibum, eructationes? An justus
qui implet folles (corpus), etiamsi injustissimus sit?

167. In eosdem.

Martyres, dicite nobis vere, an grati vobis
conventus? Quid certe jucundius? Cujus causa?
Virtutis; multi enim meliores sic sient,
si honoretur virtus. — Id quidem bene dicitis.
Ast ebrietas, et ventris esse animos cultores,
esto aliis : a victoribus-martyribus relaxatio aliena.

168. In eosdem.

Ne mentiamini, quod ventris laudatores sint martyres :
gularum hæc leges, o boni, vestrarum. [lere
At martyribus in honorem unum hoc novi : probrum pel-
animæ et consumere lacrimis pinguedinem.

169. In eosdem.

Testor vos, victores et martyres : probrum fecerunt
honores vestros lurconidæ.
Non quaeritis mensam odorem neque coquos;
illi autem eructationes præbent pro virtute præmium.

170. In eosdem et contra sepulcrorum perfossores.

Ter-morte-digni, primo miscuistis corpora profanorum
martyribus, et sepulcra flaminem continent;
secundo rursus sepulcra alia evertistis nefarie,
ipsi monumenta habentes similia; alia vero vendidistis,
sæpe etiam ter unumquodque; tertio autem sacrilegus-es
in martyres quos diligit : Sodomitici erumpite fontes.

171. In eosdem et contra sepulcrorum perfossores.

Filii Christianorum, hoc audite : Nihil est tumulus :
quomodo igitur vestros struitis late-splendentes?
Sed est et cunctis honor hic, neque sepulcris
injicite alienis infensas manus. [immune est,
Si vero quod cadaver non-sentit quæ hic fiunt, id judicii-
credam, si tu feras patris contumeliam mortui.

172. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Τυμβολέται, γάστρωνες, ἔρευγόβιοι, πλατύνωται,
μέχρι τίνος τύμβοις Μάρτυρας ἀλλοτρίοις
τιμᾶτ', εὐσεβέοντες ἀμὴ θέμις; ἴσχετε λαιμοὺς,
καὶ τότε πιστεύσω Μάρτυσιν ἧρα φέρειν.

173. Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν ἐκ τάφων λίθων ναοὺς οἰκοδομοῦντας.

Τιμὴ Μάρτυσιν ἔστιν αἰὲ θνήσκειν βιότητι,
αἵματος οὐρανίου μνησμένους μεγάλου,
τύμβοι δὲ φθιμένοις· ὅς βήματα δ' ἔμιν ἐγείρει
ἀλλοτρίοισι λίθοις, μηδὲ τάφοιο τύχοι.

174. Πρὸς τοὺς ἐν μαρτυρίοις τρυφῶντας.

Μάρτυρες, αἶμα θεῷ μεγάλῃν ἐσπέισατε λοιπὴν,
καὶ μέντοι θεόθεν ἄξια δῶρ ἔχετε,
βήμαθ', ὕμνους, λαοὺς, εὐχῶν σέβας. Ἄλλ' ἀπὸ τύμβων
φεύγετε, νεκροκόμοι, Μάρτυσι πειθόμενοι.

175. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Δαίμοσιν εἰλαπίνᾳζον, ὅσοις τὸ πάροιθε μεμῆλעי
δαίμοσιν ἧρα φέρειν, οὐ καθαρὰς θαλάσας·
τοῦτου Χριστιανοὶ λύσιν εὗρομεν, ἀθλοφόροισι
στησάμεθ' ἡμετέροις πνευματικὰς συνοδοὺς.
Νῦν δέ τι τάρβος ἔχει με· ἀκούσατε οἱ φιλόκοιμοι·
πρὸς τοὺς δαιμονικοὺς αὐτομολεῖτε τύπους.

176. Κατὰ τυμβωρύχων.

Μηκέτι πηκτὸν ἄροτρον ἀνὴρ ἐπὶ γαῖαν ἐλαύνει,
μὴ πέλᾳγος πλώει, μὴ δόρυ θοῦρον ἔχει·
ἀλλὰ φέρων σκαπάνῃν τε καὶ ἄγριον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
ἐς τύμβους πατέρων χρυσὸν ἴοι ποθέων·
ὁππότε καὶ τοῦτόν τις ἐμὸν περικαλλέα τύμβον
σκάψεν ἀτασθαλέων εἵνεκα κερδοσύνης.

177. Ἄλλο.

Ἐπτά βίοιο πέλει τὰδε θαύματα· τεῖχος, ἄγαλμα,
κῆποι, πυραμίδες, νῆος, ἀγαλμα, τάφος·
ὄγδοον ἔσκον ἔγωγε πελώριος ἐνθάδε τύμβος,
ὑψιπαγῆς, σκοπέλων τῶνδ' ἀποτῆλε θέων·
πρῶτος δ' ἐν φθιμένοισιν αἰοίδιμος, ἔργον ἀπληστον
τῆς σῆς ἀνδροφόνει, μαινομένης παλάμης.

178. Ἄλλο.

Ἦν ὅτε ἦν ἀτίνακτος ἐγὼ τάφος οὖρεος ἄκρην
ποὺλς ὑπερτέλλων τηλεφανὲς σκόπελος·
νῦν δέ με θῆρ ἐτίναξεν ἐφ᾽ ἑστίος εἵνεκα χρυσοῦ·
ᾧδε δ' ἐτινάχθη γείτονος ἐν παλάμαις.

179. Κατὰ τυμβωρύχων.

Τὸν τύμβοιο τόσου ληίστορα, ὃν περὶ πάντῃ
λαῶν τετραπέδων ἀμφιθέει στέφανος,
ἄξιον αὐτίκ' ἦν, αὐτῷ ἐνὶ σήματι θέντας
αὐθὺς ἐπικλεῖσαι χάσματα δυσσεβεῖ.

172. In eosdem et contra sepulcrorum perfossores.

Sepulcrum-eversores, lurcones, qui-vivitis-ut-eructetis, ho-
usquequo tumulis martyras alienis [mines-latis-humeris,
honoratis, pii *his* quæ nefas est agere? continete gulas,
et tunc credam martyribus vos gratificari.

173. Ad eos qui ex sepulcrorum lapidibus ecclesias ædificant.

Honos martyribus est semper mori vitæ,
sanguinis cælestis memores gloriosi;
sepulcra autem mortuis. Qui vero sanctuaria nobis erigit
alienis lapidibus, nec sepulcrum nanciscatur.

174. Ad eos qui in ecclesiis martyrum lautius convivantur.

Martyres, sanguinem Deo magnam libavistis libationem,
et quidem a-Deo digna dona habetis, [Sed vos a sepulcris
sanctuaria, hymnos, populos, precationum reverentiam.
fugite, mortuorum-cultores, martyribus parentes.

175. Ad eosdem.

Dæmonibus epulabantur, quibus olim curæ-erat
dæmonibus grata offerre dona, non puras epulas.
Hujus-rei Christiani abolitionem invenimus, victoribus-
instituiumus nostris spiritalis conventus. [martyribus
Nunc vero quidam metus habet me: audite, o qui-amatis-
ad dæmoniaca transfugitis exempla. [comessationes:

176. Contra sepulcrorum perfossores.

Ne-amplius compactile aratrum vir in terram agat,
ne mare naviget, ne hastam violentam habeat;
sed ferens ligonemque et sævum in præcordiis animum,
in sepulcra patrum aurum eat cupiens;
quandoquidem et hoc aliquis meum pulcherrimum sepul-
effodit nefarie-agens, causa lucris. [crum

177. Aliud.

Septem vitæ (mundi) sunt hæcce miracula: murus, statua,
horti, pyramides, templum, statua, sepulcrum;
octavum eram ego ingens hic tumulus,
in-altum-structus, rupibus ab hisce longe procurrens.
Primus autem inter mortuos celebris, cado insatiabili
tua sub, homicida, furente manu.

178. Aliud.

Fuit-tempus, quando fui inconcussum ego sepulcrum, mon-
plurima superans longe-conspicua rupes; [tis cacumen
nunc vero me fera concussit domestica propter aurum:
sicque concussum-fui vicini a manibus.

179. In sepulcrorum perfossores.

pulcri tanti prædonem, quod circumquaque
lapidum quadratorum cingit-currens corona.
æquum protinus fuit, ipso in monumento quum-posuis-
rursus claudere hiatus super in-pio. [sent.

180. Κατὰ τυμβωρύχων.

Ἔργον ἀλιτρὸν ὅπωπα, κεχρηγὸτα τύμβον, δδείων·
χρυσοῦ ταῦτα πέλει ἔργματα τοῦ δολίου·
εἰ μὲν χρυσὸν ἔχεις, εὔρες κακόν· εἰ δ' ἄρα κεινὸς
ἔνθεν ἔβης, κενεὴν μῆσαο δυσσεβίην.

181. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὅσσατιον παράμειψα βροτῶν βίον· οὐδ' ἄρ' ἔμαλλον
ἐκφυγέειν παλάμας γείτονος οὐλομένας,
ὅς με καὶ αἰπὺν ἔοντα χαμαὶ βάλε νηλεῖ θυμῷ,
οὔτε θεὸν δέσας, οὔθ' ὁσίην φθιμένων.

182. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τὸν τύμβων κακοεργὸν ἀλάστορα φεύγετε πάντες·
ἡνὶδ' ὁσσην σκοπιῇν ῥήξατο ῥηϊδίως·
οὐ μὲν ῥηϊδίως ἐβῆξάτο· ἀλλ' ἀποτῆλε
χάεσθε· φθιμένους ὧδ' ἂν ἀρεσσάμεθα.

183. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Αἰαὶ ὥς τι κακὸν προτιόσσομαι ἐγγύθεν ἤδη
τοῖσί τε τυμβωρύχοις, τοῖς τε περικτιόσιν,
σῆματος ὑψιθέοντος ὀλωλότος! ἀλλὰ τὸν ἐχθρὸν
οἶδε δίκη· δακρύειν δ' ἡμέτερον φθιμένους.

184. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μαυσωλοῦ τάφος ἔστι πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσαι
τίμιος· οὗτις ἐκεῖ τυμβολέτης παλάμη·
Καππαδόκασιν ἔγωγε μέγ' ἔξοχος, ἀλλὰ δέδορκα
οἷα πάθον· στήλῃ γράψατε νεκροφόνον.

185. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τοῖχος ἐνὶ προπόδεσσι καὶ ὄρθιος· ἔνθεν ἔπειτα
ἔπιος, ἐκ λαγόνων εἰς ἐν ἀγειρομένων
τύμβος ἔην, καθύπερθε λόφου λόφος· ἀλλὰ τί ταῦτα;
οὐδὲν χρυσοφίαις οἷ μ' ἐτίναξαν ὄλον.

186. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Νεκρῶν νεκρὰ πέλοι καὶ μνήματα· ὅς δ' ἀνεγείρει
τύμβον ἀριπρεπέα τῇ κόνι, τοῖα πάθοι·
οὐ γὰρ ἂν οὗτος ἀνὴρ τὸν ἐμὸν τάφον ἐξαλάπαξεν,
εἰ μὴ χρυσὸν ἔχειν ἤλπετο ἐκ νεκύων.

187. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς τίνος; Οὐκ ἔρεει στήλῃ· πρὸ γὰρ ὤλετο τύμβου.
Τίς χρόνος; ἀρχαίης σῆμα τόδ' ἐργασίης.
Γίς δέ σ' ἐνήρατο; εἰπέ· φόνος τοῦδε. — Χεῖρες ἀλιτράι
γείτονος. — Ὡς τί λάβῃ; — Χρυσόν. — Ἐχοι σκοτίνῃ.

188. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, ἴσθι με ταῦτα
τοῦ νεοκληρονόμου χερσὶ παθόντ' ἀδίκως·
οὐ γὰρ ἔχον χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, ἀλλ' ἔδοκῆθην,
κάλλει μαρμαίρων τοσσατίων λαγόνων.

80. In sepulcrorum perfossores.

Facinus impium vidi, hians sepulcrum, iter-faciens :
auri hæc sunt opera dolosi.
Si quidem aurum habes, invenisti malum; si vero vacuus
hinc abiisti, vanam es-meditatus impietatem.

181. In eodem.

Quam-longam præterii hominum vitam! nec igitur debe-
effugere manus vicini perniciosas; [bam
qui me etiam excelsum humi jecit immisericordi mente,
neque Deum formidans, neque religionem defunctorum.

182. In eodem.

Sepulcrorum maleficum deprædatorem fugite cuncti.
En quantam speculam rupit facile!
non quidem facile rupit. Ast procul
recedite: mortuis ita placuerimus.

183. In eodem.

Heu, heu! quantum quid mali præsentio propinquum jam
sepulcrorumque perfossoribus, vicinisque,
monumento in-altum-excurrente destructo! Sed hostem
novit justitia: deflere autem nostrum est mortuos.

184. In eodem.

Mausoli sepulcrum immensum est, sed Caribus
venerandum: nulla ibi sepulcra-quæ-destruat manus
Cappadocibus ego valde eximium: at cernis
qualia sum-passus. Cippo inscribite cadavericidam.

185. In eodem.

Murus in radicibus-montis, isque rectus; hinc dein
supinum, ex lateribus in unum conjunctis,
sepulcrum erat, super collem collis. Sed quid hæc?
nihil auri-cupidis qui me concusserunt totum.

186. In eodem.

Mortuorum mortua sint et monumenta. Qui vero erigit
sepulcrum inclutum pulveri, talia patiatur.
Neque enim iste homo meum sepulcrum devastavisset,
nisi aurum habere sperasset ex mortuis.

187. In eodem.

Quis? cujus? non dicet cippus; ante enim eversus sepul-
Crus ætas? vetusti monumentum hoc operis. [crum est.
Quis te interfecit? dic. Cædes hoc. — Manus scelestæ
vicini. — Ut quid haberet? — Aurum. — Habeat tenebras.

188. In eodem.

Quicumque meum juxta monumentum fers pedem, scito
novi-hæredis inanimis passum-esse inique. [me hæc
Non enim habebam aurumque et argentum, sed videbar
habere, pulchritudine splendens tantorum laterum.

189. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆθι πέλας, καὶ κλαῦσον ἰδὼν τόδε σῆμα θανόντος,
εἴποτ' ἔην, νῦν αὖτε τάφον δηλήμονος ἀνδρός·
σῆμα πέλω μὴ τύμβον ἐγείρειε βροτὸς ἄλλος.
Τί πλέον, εἰ παλάμαισι φιλοχρῦσοισιν ὀλεῖται;

190. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Αἰὼν καὶ κληῖδες ἀμειδίτου θανάτοιο,
καὶ λήθη, σκοτίης βένθεα, καὶ νέκυες,
πῶς ἔτλη τύμβον τις ἐμὸν ἐπὶ χεῖρας ἐνεγκεῖν;
πῶς ἔτλη; φθιμένων κήδεταί οὐδ' ὁσίη;

191. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τέτρωμαι πληγῇσιν ἀεικελίησιν ὁ τύμβος
τέτρωμ', ὥς τις ἀνὴρ ἐν δατ' λευγαλέῃ.
Ταῦτα φίλα θνητοῖσι; τὸ δ' αἴτιον ὥς ἀθέμιστον!
τὸν νέκυν ὅλον ἔχων, χρυσὸν ἀποζέομαι.

192. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πρὸς σε θεοῦ ξενίου λιτάζομαι, ὅστις ἀμείβεις
τύμβον ἐμὸν, φράζειν· « τοῖα πάθοις ὁ δράσας! » —
Οὐκ οἶδ' ὄντινα τύμβος ἔχει νέκυν· ἀλλ' ἐρέω γε
δάκρυ' ἐπισπένδων· « τοῖα πάθοις ὁ δράσας! »

193. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

ἅντα λιπὼν, γαίης τε μυχοὺς καὶ πείρατα πόντου,
ῥήθας ἔχειν ποθέων χρυσὸν ἐμοῦ νέκυος.
Νεκρὸν ἔχω καὶ μῆνιν ὀλωλότος· ἦν τις ἐπέλθῃ,
ταῦτ', εἰ λήζει, δώσομεν ἀσπασίως.

194. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ σοι χρυσὸν ἔδωκα μόνῳ μόνος, οὐκ ἐφύλασσε
τοῦθ' ὅπερ εἰλήφεις; ἢ κακὸς ἦσθ' ἂν ἄγαν.
Εἰ δὲ τάφον σκάπτεις, τὴν αἰδέσιμον παραθήκην,
καὶ τὸδ' ἐπὶ χρυσῷ, ἄξιος, εἰπέ, τίνας;

195. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τοὺς ζῶντας κατόρουσε· τί γὰρ νεκροὺς κατορύσσεις;
ἄξιοί εἰσι τάφων, οἳ σὲ ζῆν εἶσαν οὕτω,
τὸν τῶν οἰχομένων ὕβριστήν καὶ φιλόχρυσον.

196. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Καὶ σὺ, τάλαν, παλάμῃσι τεαῖς ἢ μύστιν ἔδωδῃ
δέξῃ θαρσαλέως, ἢ θεὸν ἀγκαλέσεις
χείρεσιν αἷς διόρυζας ἐμὸν τάφον; ἢ βᾶ δίκαιοι
οὐδὲν ἔχουσι πλέον, εἰ σὺ τάλαντα φύγοις.

197. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Φησὶ Δίκη· τίς πίστις, ὅτ' ὤλεσας ὃν λαγόνεσσι
σῇσιν ἔδωκα, νέκυν, γαῖα φίλῃ, φθιμένον; —
Οὐ γαίῃ μ' ἐτίναξεν· ἀτάσθαλος ὤλεσεν ἀνὴρ,
καὶ φίλοκερδείης ἐννεκα. Τοῦτον ἔχε.

189. In eosdem.

Sta prope, et luge cernens hocce monumentum mortui,
si quando fui; nunc pro sepulcro malevoli hominis
monumentum sum, ne tumulum erigat mortalis alius.
Quid juvat, si manibus auri-avidis peribit?

190. In eosdem.

Ævum et claustra tristis mortis,
et oblivio, tenebrarum penetralia, et mortui,
quomodo sustinuit sepulcro aliquis meo manus inferre?
quomodo sustinuit? an mortuos tuetur nec sanctitas?

191. In eosdem.

Vulneratus-sum plagis indignis sepulcrum;
vulneratus-sum, ut aliquis vir in pugna sæva.
Hæc grata mortalibus? Causa vero quam contra-jus!
cadaver solum habens, ad aurum corrador.

192. In eosdem.

Per te deum hospitalem precor, quicumque pertransis
sepulcrum meum, ut dicas: « talia patiaris qui-fecisti! »
— Non scio quem sepulcrum habeat mortuum; sed dicam
lacrimas inspergens: « talia patiaris qui-fecisti! »

193. In eosdem.

Omnia linquens, terræque recessus et fines ponti,
venisti habere cupiens aurum mei mortui.
Cadaver habeo et iram mortui. Si quis aggressus fuerit,
hæc, si prædatur, dabimus lubenter.

194. In eosdem.

Si tibi aurum dedissem soli solus, nonne servares
id quod accepisses? aut malus esses valde.
Si vero sepulcrum effodis, venerandum depositum,
et hoc propter aurum, dignus, dic, cujus es?

195. In eosdem.

Vivos inhuma: quid enim mortuos inhumas?
Digni sunt sepulcris, qui te vivere siverunt ita.
in defunctos injuriosum et auri-avidum.

196. In eosdem.

Et tu, miser, manibus tuis vel mysticum cibum
accipies audacter, vel Deum invocabis
manibus quibus effodisti meum sepulcrum? Profecto justii
nihil habent amplius, si tu lances justitiæ effugeris.

197. In eosdem.

Ait Justitia: « Quæ fides, quando perdidisti quem laterabam
« tuis dedi, cadaver, tellus amica, peremptum »? —
« Non terra me excussit: impius perdidit vir
« et avaritiæ causa. Hunc teneto »

198. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πρόσθε τάδ' ἦεν ἄσυλα· θεὸς, νέκυς. Ἀλλὰ θεὸς μὲν
ἦλαος· εἰ δὲ νέκυς, ὅψεθ' ὁ τυμβολέτης.

199. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἦ ῥά σε δινήσουσιν Ἑρινύες· αὐτὰρ ἔγωγε
κλαύσοιμ' ἀποφθιμένων, κλαύσοιμ' ἄγος παλάμης.

200. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Λήξατε, τυμβοχόοι, ναὶ λήξατε βένθεσι γαίης
κεῦθιν τοὺς φθιμένους· εἴξατε τυμβολέταις.
Νεκρῶν καὶ τάδε γ' ἐστὶ σοφίσματα, ὡς φιλόφρουσον
εὐρωσιν παλάμην, σήματα τοῖα χέειν.

201. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς σ' ἀνέηκεν, ἀπληστε, τόσον κακὸν ἀντὶ τόσοιο
κέρδεος ἀλλάξαι, μὴδὲ παρεσταότος;

202. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆλαι καὶ τύμβοι, μέγα χαίρετε, σήματα νεκρῶν·
οὐκέτι κηρύξωι μνήμασι τοὺς φθιμένους,
τῆνίκα τὸν περίφαντον ἐμὸν τάφον ὤλεσε γείτων.
Γοῖα φίλη, σὺ δέ μοι δέχνησο τοὺς φθιμένους

203. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆλαι, καὶ πλακόντες ἐν οὐρεσιν, ἔργα γιγάντων,
τύμβοι, καὶ φθιμένου ἀφθιτε μνημοσύνη,
σεισμὸς πάντα βράσειεν, ἔμοις νεκύνεσσιν ἀρήγων,
οἷς ἐπὶ χεῖρ ὅλοη ἤλθε σιδηροφόρος.

204. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Ἦνίκα τὸν περιβίτον ἐπ' οὐρεος, ἄγριε Τίτᾶν,
τύμβον ἀνερῶν, πῶς εἶσιδες νέκυας,
ὡς δ' εἶσιδες, πῶς χεῖρες ἐπ' ὀστέα; ἢ τάχα κέν σε
τῇ σχέθον, εἰ θέμις ἦν τοῖσδ' ἓνα τύμβον ἔχειν.

205. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Σήματα, καὶ σποδιῇ, καὶ ὀστέα, οἳ τε πάρεδροι
δαίμονες, οἳ φθιμένου ναίετε τόνδε λόφον,
τόνδ' ἀλιτρὸν τίνυσθε, θεοὶ ὑμέας ἐξαλάπαξεν.
Τῶν δὲ περικτιόνων δάκρυον ὕμιν ὅσον!

206. Κατὰ τυμβωρύχων.

Τύμβοι, καὶ σκοπιαί, καὶ οὐρεα, καὶ παροδίται,
κλαύσατε τύμβον ἐμὸν, κλαύσατε τυμβολέτην·
Ἦ γὰρ δ' ἐκ σκοπέλων πυματογόρος ἀντιαγείτω
τῶνδε περικτιόνων· « κλαύσατε τυμβολέτην. »

207. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Κτείνετε, ληΐζεσθε, κακοὶ καχοκερδέες ἄνδρες·
οὕτως ἐπιστήσῃ τὴν φιλοφροσύνην.
Εἰ τάδ' ἔτιλς, καχοεργέ, κακόφρονος εἵνεκα χρυσοῦ,
πᾶσι τῇν ἐπέχειν ἀρπυγίην παλάμην.

198. In eosdem.

Olim hæcce erant asyla : deus, mortuus. Sed deus quidem
benignus : an vero mortuus, videbit sepulcri-eversor.

199. In eosdem.

Profecto te torquebunt Furia; ast ego
lugebo defunctos, lugebo piaculum manus.

200. In eosdem.

[terra
Desinite, tumulorum-exstructores, nã desinite visceribus
occultare mortuos; cedite sepulcrorum-destructores.
In-mortuos et ista sunt cavillationes : ut auri-avidam
experiantur manum, monumenta talia aggerere.

201. In eosdem.

Quis tibi persuasit, insatiabilis-homo, tantum malum
lucro permutare, neque presente? [tantillo

202. In eosdem.

Cippi et tumuli, multum vœlete, monumenta mortuorum :
non amplius jalam-faciam monumentis mortuos,
quoniam conspicuum-late meum sepulcrum destruxit
Tellus amica, tu vero mihi recipe mortuos. [vicinus.

203. Ad eosdem.

Cippi et lata in montibus, opera gigantum,
sepulcra, et mortuorum immortalis memoria,
motus-terræ cuncta discutiat, meis mortuis opem ferens,
queis super manus funesta venit ferrigera.

204. Ad eosdem.

Quando celebre in monte, sæve Titan,
sepulcrum effregisti, quomodo cernisti mortuos?
utque cernisti, quomodo manus in ossa tulisti? Sane te
hic retinuissem, si fas esset cum-his unum sepulcrum
[habere.

205. Ad eosdem.

Monumenta, et cinis, et ossa, et assessores
dæmones, qui mortui habitate hunc tumulum,
hunc impium punitote, qui vos est-deprædatus.
Conterminorum vero lacrimæ vobis quantæ!

206. Contra sepulcrorum perfossores.

Tumuli et speculæ et montes et viatores,
deflete meum sepulcrum, deflete sepulcri eversorem.
Echo autem de rupibus ultima-quæ-repetit resonet
hiscæ proximis : « deflete sepulcri-eversorem. »

207. In eosdem.

Intercite, prædamini, mali mala-lucrantes viri :
nemo cohibebit pecuniæ-cupiditatem.
Si talia ausus-es, malefice, malesuadi causa auri,
jam cunctis tuam intende rapacem manum.

208. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Οὗτος ἔπερσεν ἔμῳ φίλῳ τάφον ἐλπίδι κούφῃ,
 ὃν μοῦνον κτεάνων ἔνθεν ἀπῆλθον ἔχων·
 καὶ τοῦτόν τις ἀλιτρός ἑαῖς παλάμαις ὀλέσειεν,
 ἐκ δ' ὀλέσας τύμβου τῆλε βάλοι πατέρων.

209. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς τὸν ἔμῳ διέπερσε φίλον τάφον, οὔρεος ἀκρῆς
 τῆσδ' ἀναιρόμενον ἡλίκον ὀσσατίης;
 Χρυσὸς ἔθηξε μάχαιραν ἐπ' ἀνδράσι· χρυσὸς ἀπληστον
 κύμασι χειμερίοις ὥλεσε ναυσιβάτην·
 καί με χρυσὸς ἔπερσε μέγαν περικαλλέα τύμβον
 ἐλπισθεῖς· χρυσοῦ δεύτερα πάντ' ἀδίκους.

210. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχρυσεν ἐδίτης
 κύμασι πλαζόμενον, πολλάκι θηρολέτου·
 ἦδη καὶ πολέμῳ τις ὃν ὥλεσεν· ἀλλ' ἐμὲ γείτων
 ὠσθέντ' ἀλλοτρίαις χερσὶν ἔπερσε τάφον.

211. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

*Ὡ χρυσοῦ δολοῖο, πόσον κακὸν ἔπλεο θνητοῖς!
 ζῶσιν καὶ φθιμένοις χεῖρα φέρεις ἀδικῶν·
 οἷς γὰρ ἔμῳ τύμβον τε καὶ ὅστέα δῶκα φυλάσσειν,
 τῶνδ' ὑπο ταῖς μισραῖς ἐξολόμην παλάμαις.

212. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πάντ' ἔθανεν νεκύεσσι. Τί παίζομεν; οὔτις ἔτ' αἰδῶς
 ἐκ ζώντων φθιμένοις· δέρχεο τόνδε τάφον,
 ὃν γ' ἐλπίς χρυσοῖο διῶλεσε, τόσσον ἔοντα
 θαῦμα παρερχομένοις, θαῦμα περικτίοσιν.

213. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Λίσσομαι· ἦν γε θάνω, ποταμῷ δέμας ἡὲ κύνεσσιν
 ῥίψατε, ἡὲ πυρὶ δάψατε παντοφάγῳ·
 λόγιον ἢ παλάμῃσι φιλοχρύσοισιν ὀλέσθαι.
 Δεῖδία, τόνδε τάφον τοῖα παθόνθ' ὁρώων.

214. Ἄλλο.

Δήποτε Κῦρος ἀναξ βασιλῆϊον ὥς ἀνέωξεν
 τύμβον ἐπὶ χρυσῷ, γράμμα τόδ' εὔρε μόνον·
 « οἷγειν ἀπλήστοιο τάφους χερὸς ». *Ὡς δὲ σὺ τόσσον
 σῆμα τόδ' οὐχ ὀσίαις ὀξας, ἀνερ, παλάμαις.

215. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

*Ὅς κακὸς οὐ φθιμένοισι, τάχ' ἂν φθιμένοισιν ἀρήγοι·
 ὅς δ' οὐδὲ φθιμένοις, οὔ ποτ' ἂν οὐ φθιμένοις.
 *Ὡς δὲ σὺ τοῖς φθιμένοισιν ἐπεὶ τάφον ἐξαλάπαζας,
 οὔ ποτ' ἂν οὐ φθιμένοις χεῖρα φέροις ὀσίην.

216. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Μαρτύρομ'· οὐδὲν ἔχω· πτωχὸς νέκυς ἐνθάδε καῖμαι·
 μή με τεταῖς ἀτίσης τυμβοφρόνους παλάμαις·

208. In eosdem.

Hic vastavit meum carum sepulcrum spe inani,
 quod unum e-divitiis hinc abieram possidens:
 etiam hunc aliquis impius suis manibus perdat,
 et quum-perdiderit, sepulcro procul jaciatur parentum.

209. In eosdem.

Quis meum devastavit amicum sepulcrum, montis sum-
 hanc superans quantum quantam? [mitatem
 Aurum acuit gladium in homines; aurum insatiabilem
 undis hibernis perdidit navitam:
 et me aurum evertit magnum perpulcrum tumulum
 speratum. Auro posteriora cuncta improbis.

210. In eosdem.

Sæpe naufragi corpus inhumavit viator
 undis jactatum, sæpe hominis-a-feris-occisi;
 jam et in-pugna aliquis quem interfecit. Sed me vicinus
 congestum alienis manibus vastavit tumulum.

211. In eosdem.

O aurum dolosum! quanta calamitas fuisti mortalibus!
 vivis et mortuis manum infers inique-agens:
 quibus enim meum sepulcrumque et ossa dedi servanda,
 per hos scelestis perii manibus.

212. In eosdem.

Cuncta sunt-mortua mortuis. Quid nugamur? nulla adhuc
 vivorum in-mortuos. Aspice hoc sepulcrum, [reverentia
 quod quidem spes auri perdidit, tantum quum-esset
 miraculum prætereuntibus, miraculum finitimis.

213. In eosdem.

Precor: si morior, fluvio corpus vel canibus
 projicite, vel igne consumite omnivoro:
 melius id quam manibus auri-cupidis perire.
 Metuo, hocce sepulcrum talia perpesum cernens.

214. Aliud.

Olim Cyrus rex regium ut aperuit
 tumulum auri causa, scriptum hocce reperit tantum:
 « Aperire sepulcra insatiabilis manus est ». Sic et tu tantum
 monumentum hocce non piis aperuisti, homo, manibus.

215. In eosdem.

[ferat:
 Qui improbus est in-non-mortuos, forsitan mortuis opem
 qui vero ne mortuis quidem, nunquam non-mortuis.
 Sic tu mortuis quandoquidem sepulcrum es-populatus,
 nunquam non-mortuis manum præbebis piam

216. Ad eosdem.

Attestor: nil habeo: egens mortuus hic jaceo;
 ne me tuis lædas sepulcricidis manibus.

οὐδὲ γὰρ οὗτος ἔχεν χρυσὸν τάφος, ἀλλ' ἐδαίχθη·
πάντα φιλοχρύσοις ἐμβατα' φεῦγε Δίκη.

217. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Οἱ τύμβοι « φθιμένοισιν ἀρήξατε » εἶπον ἅπαντες,
ἡνίχ' ὁ λυσσῆεις τόνδ' ἐτίνασσε τάφον.
Οἱ νέκυες τύμβοισι· « τί βέβομεν; αὖθις ἀέρθη
« ὡς ἐπὶ βουκτασίῃ γαίαν ἀφεῖσα Δίκη ».

218. Ὁμοίως.

Ἦλυθεν εἰς Ἀΐδην τις· ὁ δ' ἔπτατο· ἄλλος ὄλεσσε
θῆρας· ὁ δὲ πλεκτόν υἱεῖ τεῦξε δόμον·
τούτων οὗτος ἀνὴρ οὐ δεύτερον ἔργον ἔραξεν,
τόνδε τάφον ῥήξας χεῖρεσιν οὐχ ὁσάταις.

219. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ τόσον ἔργον ἔγειρας ὀλωλότι, οὐ μέγα θαῦμα·
εἰ δὲ τόσον διέπερσας, αἰδιμός ἐσσομένοισιν·
καὶ σέ τις ἐν μεγάλοισιν ἀριθμήσει κακοεργοῖς,
τύμβον ἀναβρῆξανθ', ὃν καὶ τρομέουσι φονῆες.

220. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Χρυσὸς μὲν Ῥοδίοισιν ἐπέκλυσε· σοὶ δ' ἀπὸ τύμβων
χρυσὸν φέρει σίδηρος, ὃς κακὸν φέρει·
δρυσσ' δρυσσε πάντας· ἢ τάχ' ἂν σέ τις
τύμβος κ' ἐξολέσειε πεσών, νεκύεσσι δ' ἀρήγοι.

221. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τύμβος ἔην· ὣν δ' εἰμὶ λίθων χύσις, οὐκέτι τύμβος.
Ταῦτα φιλοχρύσοις εὐαδε· ποία Δίκη!

222. Ἄλλο.

Αἱαὶ καὶ τέφρη γενόμεν, καὶ χεῖρας ἀλιτρῶν
οὐκ ἔφυγον· χρυσοῦ τίπτε χειριότερον;

223. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Ἄζομαι ἀνδρομέης γενεῆς ὑπερ, εἰ σέ τις ἔτλη,
τύμβε, χαμαὶ βαλέειν οὐχ ὁσάταις παλάμαις.

224. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Τύμβος ἐγὼ, σκοπιή τις ἀπ' οὐρεος· ἀλλά με χεῖρες
θῆκαν ἴσον δαπέδῳ· τίς τάδ' ἄνωξε νόμος;

225. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Οὗτος ἐμὸς δόμος ἦεν ὀλωλότος· ἀλλὰ σίδηρος
ἦλθ' ἐπ' ἐμῷ τύμβῳ· σὸν δόμον ἄλλος ἔχει.

226. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τὴν σκαπάνην ἐπ' ἄρουραν, ἐμῷ δ' ἐπὶ σήματι βάλλειν
δάκρυα, μὴ παλάμας· ἦδε Δίκη φθιμένων.

227. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τὴν σκαπάνην ἐπ' ἄρουραν· ἐμοῦ δ' ἀποχάζεο τύμβου,
χάζεο· οὐδὲν ἔχω πλὴν ζακώτων νεκύων.

Neque enim hoc habuit aurum sepulcrum, at fuit-vastatum;
cuncta auri-avidis pervia : fugit Justitia.

217. Ad eosdem.

Sepulcra « mortuis opem ferre » dixerunt cuncta,
quando furiosus homo hocce concussit sepulcrum.
Mortui sepulcris : « quid faciemus ? rursus sublata-est
« ut propter boves-jugulatos terram relinquens Justitia ».

218. Pariter.

Descendit ad inferos aliquis : hic volavit ; alius occidit
feras ; ille plexilem filio struxit domum.
Illis iste homo non secundum (*posthabendum*) opus fecit,
hocce sepulcrum qui-fregit manibus non piis.

219. Ad eosdem.

Si tantum opus erexisti mortuo, res est non multum mi-
si vero tantum dissipasti, fabula fies posteris ; [randa ;
ac te aliquis inter magnos numerabit scelestos ,
sepulcrum qui-disruperia, quod formidant vel homicidæ.

220. Ad eosdem.

Aurum quidem Rhodios inundavit ; tibi vero de sepulcris
aurum affert ferrum quod malum affert.
Effode, effode cunctos : profecto brevi te aliquod
sepulcrum interficiet cadens , mortuisque feret open.

221. In eosdem.

Sepulcrum eram ; nunc vero sum lapidum congeries, non am-
Hæc auri-cupidis placuere. Quæ justitia ! [pius sepulcrum.

222. Aliud.

Heu, heu ! et cinis sum-factus, et manus impiorum
non effugi. Auro quid-tandem pejus ?

223. Ad eosdem.

Erubesco humana pro gente , si te aliquis ausus-est,
sepulcrum , ad terram dejicere non piis manibus.

224. Ad eosdem.

Sepulcrum ego, specula quædam de monte ; at me ma-
fecerunt æquum solo. Quis hæc jussit lex ? [nus

225. In eosdem.

Hæc mea domus fuit mortui ; sed ferrum
venit in meum sepulcrum : tuam domum alius habeat !

226. In eosdem.

Ligonem in agrum, meo autem in monumento inferte
lacrimas , non manus : hoc est jus mortuorum.

227. In eosdem.

Ligonem in agrum fer ; a-meo autem recede sepulcro ,
recede. Nihil habeo præter iratos mortuos.

228. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ σ', ἀπληστε, τάφων δηλήμονα τοῖον ἐώλπειν,
πάσσαλος ἂν τῇδε καὶ τροχὸς ἐκρέματο.

229. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίπτε μ' ἀνοχλίζεις κενὸν τάφον; ὁστέα μοῦνα
κεύθω καὶ σποδὴν τοῖσιν ἐπερχομένοις.

230. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Τύμβος ἐγὼ, τύμβων πανυπέρτατος· ἀλλ' ἐμὲ ᾤξεν,
ὥς τινα τῶν πολλῶν, ἀνδροφόνος παλάμη·
ἀνδροφόνος παλάμη με διώλεσε· λήξατε τύμβων,
θνητοὶ, καὶ κτερέων. Δεῦτ' ἐπὶ νεκρά, κύνες·
δεῦτ' ἐπὶ νεκρά, κύνες. Χρυσοῦ διφθόρες ἄνδρες
ἤδη καὶ νεκρῶν χρυσολογοῦσι κόνιν.

231. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἄλλος τύμβον ἔγειρε, σὺ δ' ὤλεσας· ἄλλος ἐγείροι
σὸν τάφον, εἶγε θέμις· ἄλλος ἔραζε βάλοι.

232. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἦδη καὶ νεκύεσσιν ἐπέχραον οἱ φιλόχρυσοι·
φεύγετε ἐκ τύμβων, εἰ σθένος, οἱ φθιμένοι.

233. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Τίπτε μ' ἀνοχλίζεις; νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
μοῦνα φέρω· τύμβων ὁστέα πλοῦτος ἅπας.

234. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Δαίμονας, οἳ με ἔχουσιν, ἀλεύσο· οὔτι γὰρ ἄλλο
τύμβος ἔχω· τύμβων ὁστέα πλοῦτος ἅπας.

235. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Εἰ χρυσοῦ δόμος ἦεν δλος τάφος, ὃ φιλόχρυσε,
οὔποτ' ἔδει τοῖν χεῖρα φέρειν φθιμένοις.

236. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Λήθη καὶ σιγὴ νεκρῶν γέρας· θε δ' ἀλάπαξεν,
ὁβτος ἐμὸν πολλοῖς θῆκεν αἶσμα τάφον.

237. Ὅμοιος.

Πάντ' ἔχετε ζῶντες· ἐμοὶ δ' ὀλίγοι τε φίλοι τε
λαῖες τῷ φθιμένῳ· φείδεο τοῦ νέκυος.

238. Πρὸς τοὺς αὐτούς.

Οὐ χρυσοῦ δόμος εἰμὶ· τί τέμνομαι; αὐτὸς ἐγωγε
τύμβος, θν ὀχλίζεις· πλοῦτος ἐμοῦ νέκυες.

239. Ὅμοιος.

Τύμβος ἐγὼ κλέος ἦα περικτιόνων ἀνθρώπων·
νῦν δ' εἰμὶ στήλη χειρὸς ἀλιτροτάτης.

240. Εἰς τοὺς αὐτούς.

Εἰ λίην φιλόχρυσον ἔχεις κέαρ, ἄλλον ὀρύσσειν

228. In eisdem.

Si te, insatiabilis homo, sepulcrorum talem hostem ex
clavus hic et rota fuissent-suspensa. [spectavissem,

229. In eisdem.

Quid me vecte-subvertis vacuum sepulcrum? Ossa sola
tego et cinerem accedentibus.

230. In eisdem.

Sepulcrum ego, sepulcrorum longe-celsissimum; sed me
ut quoddam e multis, homicida manus; [aperuit,
homicida manus me evertit. Desinite sepulcrorum,
mortales, et exsequiarum. Huc in cadavera, canes!
huc in cadavera, canes! Auri investigatores viri
jam et mortuorum aurum-colligunt in-cinere.

231. In eisdem.

Alius sepulcrum erexit, tu vero diruisti. Alius erigat
tuum sepulcrum, si quidem fas sit; alius humo affligat.

232. In eisdem.

Jam et mortuos adoriuntur auri-cupidi.
Fugite e sepulcris, si vis adest, vos mortui.

233. In eisdem.

Quid me vecte-subruis? mortuorum debilia capita
sola fero: sepulcrorum ossa divitiarum cuncta.

234. In eisdem.

Dæmones qui me tenent fuga; nihil enim aliud
sepulcrum habeo. Sepulcrorum ossa divitiarum cuncta.

235. In eisdem.

Si ex auro-domus foret tota sepulcrum, o auri-cupide,
minime oporteret talem manum inferre mortuis.

236. In eisdem.

Oblivio et silentium sunt mortuorum honor: qui vero est
ille meum multis fecit fabulam sepulcrum. [populatus,

237. Pariter.

Cuncta habetote viventes; mihi vero paucique carique
lapides mortuo. Parce mortuo.

238. Ad eisdem.

Non ex-auro domus sum. Quid dissecor? ipse equidem
sepulcrum quod diruis; divitiarum mearum sunt cadavera

239. Pariter.

Sepulcrum ego decus eram finitimorum hominum;
nunc vero sum cippus manus scelerosissimarum.

240. In eisdem.

Si valde auri-cupidum habes cor, aliud effode

χρυσόν· ἐμοὶ δ' οὐδὲν πλὴν φθιμένων κτερέων.

241. Ὁμοίως.

Μὴ δείξης μερόπεσσι γυμνὸν νέκυν, ἢ σε γυμνώσει
ἄλλος· ὁ δὲ χρυσὸς πολλάκις ἐστὶν ὄναρ.

242. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Οὐχ ἄλις ἦε βροτοῖσι βροτοὺς ἐπὶ χειρας ἰάλλειν,
ἀλλὰ καὶ ἐκ νεκρῶν σπεύδετε χρυσὸν ἔχειν.

243. Ὁμοίως.

Ὑμετέροις τύμβοισιν ἀρξήσασθε, οἱ τοῦδ' ὀρώντες
σῆμα δαΐχθ' ἐσον. Λεύσατε τυμβολέτην.

244. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς με τὸν ἐξ αἰῶνος ἀκινήτοισι λίθοισι
κευθόμενον θνητοῖς δεῖξε πένητα νέκυν;

245. Ὁμοίως.

Τίπτε τάφον διέκερσας ἐμὸν, τάλαν; ὧς διακέρσαι
σοὶ γε θεὸς βιοτήν, ὦ φιλόχρυσον ἄγος.

246. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μῦθος Τάρταρος ἦεν, ἐπεὶ τάφον οὐκ ἂν ἔωξεν
οὗτος ἀνὴρ· οἱμοι, ὡς βραδύπους σὺ, Δίκη.

247. Ὁμοίως.

Ὡς βραδύπους σὺ, Δίκη, καὶ Τάρταρος οὐκέτι δεινός!
οὐ γὰρ ἂν οὗτος ἀνὴρ τόνδ' ἀνέωξε τάφον.

248. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὡμοσα τοὺς φθιμένους, καὶ ὥμοσα Τάρταρον αὐτόν,
μήποτε τυμβολέταις εὐμενὲς ὄμμα φέρειν.

249. Ὁμοίως.

Οὐρεα καὶ πρῶνες τὸν ἐμὸν τάφον ὥς τιν' ἐταῖρον
κλαύσατε· πᾶς δὲ πέσοι τῷ σφε τεμόντι λίθος.

250. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πλούσιός εἰμι πένης· τύμβω πολὺς, ἔνδον ἄχρυσος·
ἴσθι καθυβρίζων νεκρὸν ἀσυλότατον.

251. Ὁμοίως.

Κὰν στῆς πυθμένος ἄχρὺς ἐμοὺς κευθμῶνας ὀρύσσων,
μόχθος σοὶ τὸ πέρας ὅστέα μῶνον ἔχει.

252. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τέμνετε, τέμνετε ὦδε· πολὺχρυσος γὰρ ὁ τύμβος
τοῖς ποθέουσι λίθους· τάλλα δὲ πάντα κόνις.

253. Ὁμοίως.

Γαῖα φίλη, μὴ σοῖσι θανόνθ' ὑποδέχνησο κλῆποις
τὸν τυμβωρυχίης κέρδεσι τερπόμενον.

aurum : mihi autem nihil præter mortuorum reliquiarum.

241. Pariter.

Ne ostendas hominibus nudum cadaver, aut te nudabit
alius. Aurum vero sæpe est somnium.

242. In eodem.

Non satis fuit hominibus homines manus injicere;
sed et ex mortuis properatis aurum habere.

243. Pariter.

Vestris sepulcris opitulamini, hoc cernentes [destructorem.
monumentum dirutum quantum. Lapidibus-obruite

244. In eodem.

Quis me ab ævo inconcussis lapidibus
absconditum mortalibus ostendit pauper cadaver?

245. Pariter.

Cur sepulcrum dissecasti meum, miser? Sic dissecet
tibi Deus vitam, o cupidum-auri scelus.

246. In eodem.

Fabula Tartarus erat, siquidem sepulcrum non aperuisset
iste homo. Hei mihi, quam tardigrada tu, Justitia!

247. Pariter.

Quam tardigrada tu, Justitia, et Tartarus non jam terri-
non enim iste homo hoc aperuisset sepulcrum. [bilis :

248. In eodem.

Juravi mortuos, et juravi Tartarum ipsum,
nunquam sepulcrorum-eversores benigno tueri oculo.

249. Pariter.

Montes et colles meum sepulcrum velut aliquem amicum
deflete; cunctusque cadat in eum qui id secuit lapis.

250. In eodem.

Dives sum pauper; sepulcro magnus, intus auro-carens.
Scito te-violare mortuum minime-exuendum.

251. Pariter.

Licet instes fundo tenus meos recessus fodiens,
labor tibi finem ossa solum habet.

252. In eodem.

Secate, secate sic. Dives enim auri sepulcrum
iis qui cupiunt lapides: cetera autem cuncta pulvis.

253. Pariter.

Tellus amica, ne tuis mortuum suscipe sinibus
qui de-sepulcrorum-dirutione lurro-facto gaudet.

254. Ὀμοίως.

Ὑβριστῆς ἐπ' ἐμ' ἦλθε τὸν οὐ ζῶντα σίδηρος·
καὶ χρυσὸν ποθέων εὔρε πένητα νέκυν.

254. Pariter.

Contumeliosum in me venit non viventem ferrum,
et aurum cupiens invenit pauperem mortuum.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VIII.

In superiore margine Codicis scriptum : ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου μέρος τι τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων. Et priora iterum tanquam titulus.

I. — « In Theodosium M. Imperatorem et Joannem Chrysostomum Constantinopoli in Apostolorum aede conditos. Hujus enim Comanis defuncti in urbem translatae reliquiae et in illa depositae aede. Epigramma Gregorii esse non potest. » Brunck. Et positum ante titulum statim referendum. — 3. « Sic Gregorius t. II, p. 115 : Δῶρον ἱπουρανίης ἐξ ἄντυχος. Conf. ep. 29, 6. » B. — 4 μετόχου Cod., corr. Salmas.

Sequitur novus titulus : Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου.

II. Iterum legitur in Codice infra cap. XV, post epigr. 39, cum plurimis aliis capitulis hujus. In Opp. Gregorii t. II, p. 152 seq. hoc ep. et sequentia usque ad ep. 11 junctim leguntur. « In lemmate pro Βασίλιον scripsi Βασίλειον ex apogr. Par. — 1 ζῶειν Cod., superscripto η, et altero loco ζῶην. — 2 βασιλεῖ Cod. altero loco. Etiam cod. Reg. 1760 Βασίλειε, et ep. 3, 1, Βασιλείου. Vulgo λάτρι φίλ'. Malui distinguere. » B. — 3 μὴν ἀείρας Cod., sed altero loco μ' ἀνείρας. — 4 σὴν τε Cod. altero loco, hīc ἐν τε. — 6. « Vulgo οὐδὲ θέλων. Apogr. altero loco, οὐδ' ἐθέλων. Et sic editio Gregorii Opp. t. II, p. 152, D, ubi hoc distichon repetitur. Conjecit Jacobs. οὐδὲ θανών, confers Opp. t. II, p. 135, A : σείο μὲν οὐδὲ θανών ἐπιλήσσομαι. Mihi satisfecit minor mutatio οὐ γε θέλων, ultro saltem » B. Nihil mutavi; acumen quaesivisse videtur Gregorius.

III. — 4 ἐστονάχισε Cod., sed alterum in ed. Operum. — 5 οὐκοῖον Cod. — 6. « Revocavi δεσμός, lectionem Palat., etiam codicum Reg. 993, 1760, atque editionis Operum t. II, p. 152, pro conjectura θεσμός. Erat Gregorius inter dissidentes vinculum pacis. » B.

IV. — 1. « Pro ἀεικῶς cod. 1760 ἀεὶ γάρ. — 3. Vulgo σιγῇ, et sic editio Opp. t. II, p. 153. Sed χεῖλε ἔγρεο dicere non potuit Gregorius. Sumi σιγῇ e cod. 1760, et nova sententia incipit cum verbo ἔγρεο. Est quidem et in Opp. t. II, p. 72, 1 : Σιγῇ δ' ἀμφοτέρησι μεμυκότα χεῖλε καίτο. Sed est apta syntaxis verbi καίτο. Conf. et ep. 26 et 137. Pariliter in X, ep. 5 : τρηχὺς σίγα μέμυκε πόρος. — 4. Gregorius Opp. t. II, p. 140, 2 : ἀλλὰ τάχιστα ἔγρεο καὶ στήσω σοῖσι λόγοις σάος. — 5. Ἴσον ἔφηνας βίοντον μῦθω. Similia contulit Tollius Insign. p. 8. » B. Plat. Lachet. p. 188, D, confert Jac.

V. Iterum legitur in cap. XV, post ep. 39, ubi novem paginas occupant epigrammata Gregorii. — 2 ἡμετέρη γενεῇ et βασιλεῖ Cod. altero loco. — 3 περιχέει Cod., sed recte altero loco. « Similiter Gregorius t. II, p. 134, Amphilochem vocat ἄγγελον ἀτρεκίης ἐρινηχέα, χυδός ἐμείο. Conf. mox ep. 15, 3. — 4 κάλλει Cod. altero loco. Quod praetulit Jac., « ut amphibolia (inquit) vitaretur » : puto, ne Χριστιανός, κάλλει lector male jungeret. Scilicet non distinctit Jac. post Χριστιανός, quod ipse feri, nec jam est

amphiboliae causa. Editio etiam Operum exhibet p. 153 : Χριστιανός, ψ. κάλλει λ. Et codex 993 κάλλεισι. » B. — 5 καπαδόκων Cod. altero loco.

VI. Iterum in c. XV. Loquitur Basilius. — 1 βασιλείο Cod. altero loco, ut aliquoties in his genitivis. — 2 γρηγόριοι (sic) Cod. altero loco. — 3 περιχέει Cod., altero loco περί κήρι, « sicut etiam cod. Reg. 1760 et editio Opp. Maluit Jac. περί κήρι. » B. Deinde δεοι et δέοι Cod. — 4 ἀλλά τε Cod. « pro more. » — 5 δυνειαρ et δηνθύνοντα Cod. hīc. — 6 φιλίας cod. Reg. 1760.

VII. Iterum in c. XV. — 1. « Idem initium ep. 87. Conf. ep. 153. — 3. Ἐρμ' ἱερῶν, conf. ep. 28. » B. Cod. hoc loco βοσσίη [sic] ἀχριστοτο. — 4. Jac. citat Gregor. Presb. in Vita dicentem de Greg. Naz., τοῦ πολυσχιδέϊ πλάνῃ κατεχομένου· εἰς μίαν ἄγων τρίβον. Latina sunt Boissonadii. Equidem intelligam : *fulcrum*, dum vivebas, *sacerdotum*, *nunc*, post tam admirabilem vitam, *magis etiam fulcrum veritatis* contrariis sententiis *multum divisae*.

VIII. Iterum in cap. XV. — 1 ἔννο· Cod., priore certe loco; μῦθοι altero; λόγοι in Opp. t. II. p. 253, B, ex Morelli correctione, ut recte statuit Jac., quem vide de incipiente hac barbarie ap. Gregorium. « Muratorius haec et alia hujus generis ad *Cappadocismum* quandam referebat. De Pausania, rhetore Cappadoce, Philostratus Vit. Soph. II, 13, p. 594 : ἀπ' ἡγεῖε δὲ αὐτὰ παρχεῖα τῇ γλώττῃ, καὶ, ὡς Καπαδόκιαις ξυνῆθεις, ξυγκρούων μὲν τὰ ξύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηχανούμενα, καὶ μηχανῶν τὰ βραχέα. » Jac. ad epigr. 93. « Conf. not. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 236, ubi apposui Nicetæ paraphrasim. — 2 τηλόθι Cod. altero loco, et cod. Reg. 993. — 3 ἴστε Cod. utrobique, et hīc ὡς. Reg. 1760 ποθέεσκε. Conf. ep. 29, 6. » B.

IX. Iterum in cap. XV. — 1 ἄισμα Cod. altero loco, et ὦ omisum. — 2. « De metaphora quæ est in voce βροντῇ vide Burmann. ad Petron. 2, p. 13 et 14; Lexic. Ernesti technolog in Ἐπιστράπτεισθαι. Prudentius de Symmacho : *quo nunc nemo disertior exultat, fremit, intonat*; uoi Gangraeus p. 140. Claudianus Epist. III, 4 : *Carmina seu fundis, seu Cicerona tonas*. Ibi Barth. De Gregorio poetaster a Matthæio editus ante Gregorii binas orationes p. 5 :

Καὶ βροντὰ· ἀρεῖς αἰθεροδόμου; λόγους
βροτοῦ; ἀνυψώσεων εὐσεβορρόνων.

Theodorus Prodr. in Notitt. mss. t. VIII, part. 2, p. 92 : τοὺς μετὰ Ἰωάννου βροντῶντας. De Joannis tonitru vide mea Anecd. t. V, p. 300, n. 3. Adde Psellum Opusc. p. 51, 126, 129, et not. p. 285. — 4. Legebatur μίτῃ. Scripsi μίτῃ σ' ex editione Opp. p. 153. Codd. 993 et 1760, μίτῃς, scilicet pro μίτῃ σ'. Et sic legit Nicetas Paphlago, cujus proferam epigrammatis totius enarrationem e codice 993, p. 141 : ὦ φαεινότητε καὶ λαμπρότατε Βασίλειε, μέγα κλέος καὶ χυδός Καισαρέων, ὁ σὸς λόγος οἷα βροντῇ ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐνηχεῖ, ὁ βίος δὲ ὡς ἀστραπὴ

τὰς θύρας καταλάμπει· ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ τὴν ἱερὰν κατελίπες
καθέσαν· πάντως οὕτως ἠθέλησε Χριστὸς, ὅπως σε τάχιστα
τοῖς οὐρανίοις συνόμιλον ποιήσῃ νόστι. » B.

X. Iterum in c. XV. — 2 βένθε' ἅπαντ' Cod., altero loco
βένθεος ἄ. c. « Βένθεα πάντα, quod Jac. proponebat, scripsi
secutus editionem Opp. p. 153 ac codices 993, 1760. Et
codex 993 obtulit mihi ἔσαι, quod prætuli vulgato ἔασαι
vel ἔασιν. Conf. not. ad Theoph. Simoc. p. 235, ad Pa-
chymer. p. 39. Gregorius t. II, p. 75 : « Ἡθεῖον... ἡ τιν'
ἐσμὲν Ναιετάειν θήρεσσιν ὁμείστις; οἱ γὰρ ἔσαι Πιστότεροι
μερόπων. Codices 39 et 993 ἔασιν. — 2 ἔης om. Cod. hic.
Vertit Billyus : *victima viva deo. Puto vertendum :*
vivum templum cras. Cod. 993, ἔμπνον ἱερὸν. » B.

X *. Etiam in c. XV. « Novum feci epigramma ex hoc
disticho, quod vulgo epigrammati præcedenti connexum
male est. Secutus sum codicem 993, unde et Nicetæ
paraphrasin descripsi, quam lege in notis ad Theoph. Si-
moc. Jam numerari poterunt epigrammata in Basilium
duodecim, quæ auctor memorat in ep. 11. Voluit Jaco-
bsius epigramma duodecimum facere ex altero disticho
epigrammatis undecimi, et sic Boydus in Classico Diario
t. IX, p. 130, qui in separandis duodecim hiscæ epigram-
matis non mediocrem subit laborem, quod editione ope-
rum sola usus, illa etiam in Anthologia exstare ignoraret.
Sed divisioni Jacobsonianæ obstat orationis color similis in
τοῦδε γράμμα, μῦθος ὅδε. — 1 ὀκταετῇ edit. Opp. Est τεῖνας
nominativus absolute positus. » B. Qui posterius ad Pa-
chymer. p. 39 : « Legitur vulgo ὀκταετῇ. Sed si Basilus
octennis puer populi pii tenuisset habenas, id inter ejus
vitæ acta non foret ὀλίγον, sed in miraculo prorsus.
Codex vetustus optime exhibet ὀκταέτες, *octennio*. For-
man adverbium ἑπτάετες; similem habet. » Episcopatum
tenuit Basilus per annos octo et menses aliquot. — 2 Sic
Cod. altero loco, hic ὡ βασιλείε λόγων. Jacobs. conj.
τοῦτο μὲν ὧν τῶν σῶν... ὀλίγον.

XI. Iterum in c. XV. — 1. « Plene distinxī post ἐμπης
secutus editionem Opp. — 3 ἔχοις χερὸς Cod. hic, ἔχεις
χρῖος; altero loco. Vulgo legitur χερῖος. Cod. 1760 χερὸς.
Cod. 993, μ. δ' ὄν φλ. ἔχοις χερὸς. Recepi χερὸς, quod
sententiam facit nitidiorem. » B. — 4 ἀπεικτατον Cod.
hic, altero loco recte. « Triste munus intelligit, defuncto
scilicet oblatum, quale nemo amico offerre velit. Verba
καὶ σοὶ sincera non videntur. » Jac. Fortasse καίτοι δ.
scripsit. Sequens distichon Jacobs. probabiliter separa-
bat, subscriptionem corollæ. — 5 τῇ κοινή ἀνέθ. edit.
Opp. — 6 ἐπιγραμμάτων Cod. hic. Cod. 993 τήνδε δυοκαι-
δεκάδα.

XII. Habet Murator. Anecd. p. 67. — 2. Accuratus
Gregor. Or. XVIII. p. 358 extr. ed. Bened.: ζήσας δὲ
σχεδόν τι περὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, πέρα τῶν Δαυιδικῶν ὥρων
περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου (Psalm. LXXXIX, 10), καὶ τού-
των αὐτῶν ἐν τῇ ἱεροσύνῃ πέντε καὶ τεσσαράκοντα, μέτρον
τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἔπειτα ἐν γῆρα καλῶ καταλύει τὸν βίον.
— 3. « Gregor. t. II. p. 108, de Theognio : μείλιχος,
ἡδυεπής... » B. — 4 ἔχει malebat Murat. — 6 ἀξ. Cod.;
ἀμείπτετε Cod. et liber Medic., corr. Murat.

XIII. Ap. Murat. p. 68. — 1. Sic Gregor. Orat. VII,
p. 199, D ed. Bened.: πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου κα-
λῶς ἐνκεντρίσθεις εἰς τὴν καλλιέλαιον, et aliis ll. a Jacobsio
collectis, metaphora Paulina, Ep. ad Rom. XII, 17. —
2. « Proposuit Jac. hic et v. 4 addere S'. Sed videntur
in hoc ep. asyndeta quæsitā. Ceterum librarii addunt et
omittunt copulas temere. » B. — 3. « Ἰδευρῆς θεόφρωνος,

de Nonna *conjugæ*, cui debebat fratritum ad Christi cul-
tum. Πλευρά pro *conjugæ* dixit noster etiam Carm. XLVII,
37, p. 606. Ὀλέον intelligi veram fidem, quæ ad beati-
tudinem ducit. Aliter schol. (quem v. 6.) » Jac. —
4. « Γῆρας ἐς λιπαρὸν illustravi ad Eunap. p. 171, 585; ad
Odys. A, 136. Conf. ep. 132. Gennadius in meis Anecd.
t. V, p. 131 : εἰς εὐδαιμον γῆρας καὶ λιπαρὸν ἀφιγμένον.
Scholium hocce e cod. Ambrosiano apposuit Muratorius
Anecd. p. 70 : ἐκ τῆς θεοφιλοῦς δὲ μου συζύγου πλούτου μοι
παρέσχε παιδῶν πολύτιμον, ὧν τὸ κεφάλαιον ὁ ἱερώτατος
καὶ θαυμαστότατος παῖς Γρηγόριος; ἀμρότεροι δὲ ἐγὼ καὶ
σύζυγος εἰς γῆρας λιπαρὸν κατηντήσαμεν. Εἰ δὲ θάνατον
ὑπέστην ἐγὼ ὁ Γρηγόριος, οὐδὲν θαυμαστόν· θνητὸς γὰρ ἄν-
θρωπος ἔν. » B.

XIV. Ap. Murat. p. 70. — 1. Schol. Ambros. ib. p. 71 :
εἰ τις ἐπὶ τοῦ ὄρου Μωσῆς τῆς καθαρᾶς τοῦ θεοῦ φωνῆς ἤκου-
σεν. — 2. « Νός, supple μύτης ἐγένετο τῆς θεοῦ εὐ-
ωνῆς. Cum Mose patrem comparat Carmine de rebus suis
v. 130, p. 33, C. — 3. τηλόθ' ἰόντα, procul a vera fide
stantem. » Jac.

XV. Ap. Murat. p. 72. — 1. δῶκ' Cod. « Ἐρεφα, schol.
Ambros.: κατασκευάσα. Sumpsit γῶν ἔρεφα ex Hom. II, A,
39, ubi Heyn. Descriptionem templi a Gregorio patre
extracti vide in oratione filii XIX, p. 313 (XVIII, p. 359
Bened.) : ἐπεὶ δὲ καὶ μνημόσυνον τῆς ἐκείνου μεγαλο-
υχίας ἔδει τῷ βίῳ καταλειπθήναι, τί μᾶλλον ἔδει ἢ τὸν νεῶν
τούτων, ὃν θεῷ τε ἡγεῖρα καὶ ἡμῖν; et quæ sequuntur. —
4. Σοφίης ἀμρότερης, et sacre et profanæ; conf. ep. 10,
et de πρώταν conf. VII, ep. 519, ubi de Periandro :
πλούτου καὶ σοφίης πρώταν. » B.

XVI. Ap. Murat. p. 71. — 4 ἀντάσαι ap. Mur.

XVII. Ap. Murat. p. 71. — 1, 2. « Distichon repetitur
Carm. IV, 217 seq., p. 76, C, ubi ἐξ ὧν δὲ legitur pro
αὐτὰρ ἔπειτα. In νομίας cum Codice conspirat liber Medic.;
in Ambros. νομείως νομείων. » Jac. His testimoniis per-
motus L. Dindorfius νομείας nominativum in Thes. recep-
pit. « Habeo νομείων pro participio verbi νομείω [cujus
exemplum aliud non affertur], et sic intellexit Billyus
t. II, p. 71 : *et pascens pastores*. Prioris versus memi-
nerat forsitan Gregorius Presb. Vita Naz., qui ait de
Gregorio patre p. 3 : πρόβατον μὲν ἐν πρώτοις, ἔπειτα δὲ
καὶ ποιμὴν ἐπιστήμων τῆς Ναζιαζού καταστάς Ἐκκλησίας.
Ipse Gregorius Naz. Opp. t. II, p. 2 :

Πλάνης τὸ πρόσθεν, ὕστερον Χριστοῦ φίλος,
Ἐπειτα ποιμὴν, ποιμένων ὁ τι κρῖτος. » B.

— 3. « Sententia est : homines cum Deo jungens, et
utramque naturam quodammodo miscens, quod per
mysterium eucharistiæ efficitur. Conf. Carm. I, p. 132
seq., p. 33, C. » Jac. Conf. ep. 99, 129, 130, 185. Boiss.
— 5 εὐγῆρος in Cod. esse videtur. Hoc distichon Murat.
cum sequente epigr. junxit effinxitque tetrastichon.

XVIII. Ap. Murat. p. 73. — 1. Respicitur parabola ap.
Matth. XX, 1-16. — 3. Hic novum in Codice lemma : εἰ;
τὸν αὐτὸν πατέρα. Sic etiam Murat. accepisse videtur.

XIX. Ap. Murat. p. 74. — 2. Conf. ad ep. 13, 3. « Nomine
κεραλή maritum se significat, respectu ad verba Pauli, I Ad
Cor. XI, 3 : κεραλή γυναικὸς ὁ ἀνὴρ. — 4 ἐτέων Cod. et
libri Muratorii, sed ille superscripto π, ἐπέων [quod mi-
rum est recipi a Jac. in exemplo ultimæ manus]. Varie
tas ἐπέων contemnenda est. Est πλήρης ἐτῶν locutio bi-

blica. Abraham mortuus est πρεσβύτης· καὶ πλήρης ἡμερῶν. Gilbertus oda pulcherrima : *Qu'ils meurent pleins de jours! que leur mort soit pleurée.* Qui sint anni terrestres ac celestes ipse explicat Gregorius ep. 12. » *B.* Atque sic acceperat etiam Jac. : « Οὐράνια, intellige annos in munere sacerdotali transactos. »

XX. Ap. Murat. p. 74. — 1 τὸδε θ. Cod. « Rectius ap. Murat. τὸ δὲ, quæ interjectionis vim habent; conf. ep. 36, 5. — 2. Πῶς. De Elia cogitasse videtur Gregorius. » *Jac.*

XXI. Ap. Murat. p. 75. — 2 Βηθίεμ cod. Medic. Vide Mich. V, 2; Matth. II, 6. — 3 ὡς δ' Cod. Otiosum est δ'. — 4 τὴν σοὶ cod. Ambros., « quod idem est ac τὴν σοῦ, aures fallente iotacismo. » *B.*

XXII. Ap. Murat. p. 76. — 1 ἐνὶ χειρὶ ap. Mur. — 2. « Vulgo σὺ δέ μοι, τέκνον. Malui ita distinguere, ut μοι τέκνον posset legendo divelli; est enim idem ac τέκνον μοι, τέκνον ἐμόν. Si quis tamen junxerit μοι σημαίνειν, pleonasmo noto pronominis, non valde repugnaverim. Nonnunquam in talibus est quædam distinguendi difficultas. Vid. not. ad Eurip. Iph. A. 603. » *B.*

XXIII. Ap. Murat. p. 77. — 1 στράψεν ἐν ap. Mur. « Verba sic jungenda : Χριστὸς ἤστραψε τούτοις, οἷς ποτε ἡμεῖς ἐν ὄρει, quibus præsens de monte in cælum est sublatus [imo, in monte est transfiguratus, Matth. XVII, 2]. Carm. XXXIX, 23, p. 101, C : ἡλλάξατο μοσφὴν, Στράψας· οἱ φίλοις ἡλείοιο πλέον' et Arcanor. I, 11, p. 161, A. » *Jac.* — 2 σταψε Cod., sed recte in apogr. Par. — 3 τήμοστ' Cod., sed recte ap. Mur. In fine Cod. ὡς δε· καθ., Mur. ὡς δὲ καθ., apographum ὡς δ' ἐκ. — In marg.: ἐως ὥδε τὰ εἰς τὸν πατέρα τοῦ θεολόγου ἐπιγράμματα.

XXIV. In marg.: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα Νόνναν καλοῦμένην. Ap. Murat. p. 77. « In lemmate προσληθεῖσαν illustrabit locus Gregorii Orat. XXI, p. 188, de Gorgoniæ ejus sororis morte : οὕτως ἐκείνη λύεται, ἢ προσλαμβάνεται κρείσσον εἰπεῖν, ἢ ἀρίπταται ἢ μετακίκεται. Conf. Murat. Anecd. p. 100. » *B.* — 1 ἦεν εἰρεῖσµα cod. Muratorii, « fortasse rectius. » *Jac.* — 3 ὑπόεικε cod. Ambros. « Vulgo distinguitur ἐορταί· εὐπροσύνης· ἀγέων etc. Sed quo sensu? quasyntaxi? an εὐπροσύνης? Sed displicet concursus dativorum. Malui distinguere, ut vides. Ut dolorum, ita et lætitiæ testem Dei ecclesiam habuit Nonna. Quum ob luctum et suum et aliorum dolebat, in ecclesia Deo lacrimas offerebat; quum gaudebat, ob diei sacri festivitatem læta, in ecclesia gaudebat pia femina, non ut alie in theatris et viis et locis aliis non sanctis. Se illustrabit ipse Pater Orat. XIX, p. 292, ubi de Nonna : καὶ ὁ τούτων θαυμαστότερον, τὸ μὴ ποτε τοσαύτων δοῦναι πένθει σωματικῶ, καίτοι γε διαπερόντως καμπομένην καὶ τοῖς τῶν ξένων πάθειν, ὥστε ἢ γοερὰν ποιεῖ πρὸ τῆς εὐχαριστίας· βαγῆναι φωνὴν ἢ δάκρυον ἐκπεσεῖν βλεφάρου μυστικῶς σπραγισθέντος, ἢ σχῆμα πίνθιμον παραμένειν, καίτοι γε πολλῶν πολλὰκις συμπέσοντων αὐτῇ λυπηρῶν, λαμπρᾶς παρούσης ἡμέρας· ψυχῆς γὰρ εἶναι θεοφιλοῦς· ὑποκλίνειν τοῖς ὑσίοις ἅπαν ἀνθρώπων. » *B.* — 5 δάκρυσσι Jac. in Add. et nostro exemplo; sed εἰρηρὸν· ap. Gregorium ὡ jam vidimus. — 6. « Sensus : sola crux vim habebat illos lacrimarum torrentes sistendi. » *Jac.*

XXV. Ap. Murat. p. 74. « Insigniter hoc epigr. illustratur Oratione XIX, p. 292. » *Jac.* Etiam præcedens ep., in ed. Bened. Or. XVIII, p. 335-337. — 4 μάκαιρα σεῖο Cod., sed recte ap. Mur. — 5 τοῖα δ' ἐκτοῦ ap. Mur. — 6 ἐξεί Cod.

XXVI. Ap. Murat. p. 81. — 2 προχέει Cod. « Seel προχέει firmatur scriptura προχέει codicis Ambrosiani et judicio Jacobsii. Nonna, dum vivebat, πένθει πένθος· ἀπαντίουσα fuit, teste filio, supra ep. 24. » *B.* — 3 ἤδε Cod.; ἤδε Mur., corr. Jac. — 4 ἀπαλῆ; corrigebat Passov., temere. Μεγάλη; Jac. accipiebat *potentis*, ut ad efficaciam precum Nonnæ respiceretur; Boiss. vertit *nobilis*, sed præferam alterum. — 7. Novum epigramma in Cod., cum lemmate εἰς τὴν αὐτὴν. Sed recte continuatur carmen ap. Murat., qui τί βέξετε, sed Cod. « et apogr. Par. βέξετε, quod malui : *facile aliquid quo luctum significetis.* [Scribit enim τι βέξετε, indefinite.] Novi tamen quid in re tali valeant codices. Perpetuo elementa ζ et ξ librarii permutant. In ep. 217 pro bono βέζοµεν apogr. βέζοµεν, et ep. 230 λήζετε pro λήζετε. — 8. Murator. p. 82 habuit κέρσατ' pro aoristo ἐκέρσατο, ego pro imperativo κέρσατε. — 9 κάρτος Cod.; κάρτος cod. Ambros. Unde feci κρατός, de quo et Murator. cogitavit [et Jac. Add. p. LXV; qui præterea coniecit σαρκός φ.]. Sed nec sic sententia nitida. Non potuit Nonna coma superbire, quum anus mortua est. Puto esse lacunam et hoc distichon alius esse epigrammatis deperdit finem. » *B.* De quo dubitari non posse videtur, et notavi lacunam. — 10 ἐκ νηῶ Cod., « sed recte ap. Mur. ἐν, conf. ep. 29, 7; 65, 2. » *Jac.*

XXVII. Ap. Murat. p. 82. — 1 Σορῆ, scil. ἦν. « Gregorius in Orat. XI, p. 178, matrem Saræ comparavit et patrem Abrahamo. Rursus Opp. t. II, p. 1 : Ἦν μοι πατήρ... Πάτερarchos· ὄντως Ἀβραάμ τις δευτέρως. » *B.* — 2 χριστιανῶν Cod., sed alterum libri Murat., et plurima sunt ap. Greg. exempla brevis syllabæ in hac sede pentametri. — 4. Mater Samuelis. — 5. Novum lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, sed sine sigla initiali. Et cohærent hæc in codd. Mur., quorum Ambros. γαμουσα pro Σαμουήλ. « Gregor. Orat. XL, p. 648 : ἡ Ἄννα δὲ, καὶ πρὶν ἢ γεννηθῆναι τὸν Σαμουήλ, καθυπέσχετο τῷ θεῷ, καὶ γεννηθέντα λερόν εὐδὺς ποιεῖ καὶ ἱερατικῇ στολῇ συνανέθρεψεν... » *B.* — 6. « Ἡ δ' ἐτέρη, Anna junior, quæ Christum in templo ulnis suscepit; vide Lucam II, 36. — 7. Ἀμροτέρων, utriusque Annæ laudem sibi vindicavit Nonna, quippe quæ et filium dicavit templo, seque ipsam Christo, et corpus denique inter preces depositum templo mandavit. » *Jac.* Boiss. : « Nonnam Annæ Samuelis matri comparat etiam Gregorius Presb. in Vita Nazianzeni p. 3. Ipse Pater Opp. t. II, p. 2 :

τῷ γὰρ θεῷ
παρίσταμ' ὡς ἄνός τις ἢ μόσχος φίλος,
θῦμ' εὐγενές τε καὶ Λόγῳ τιμωµένον·
ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὡς Σαμουήλ τις νέος,
πλὴν εἰ βλέποµι πρὸς πόθον δευωκότων. »

— 7, 8 ὑστάτιον δὲ νηῶ Cod., « ut solet in voce νηῶ » Encliticæ δὲ alia quoque exempla exstant in Codice, sed rariora, si res ubique notata.

XXVIII. Ap. Murat. p. 83. — 2 ἰδεῖαν Cod., alterum Mur. et apogr. Par. « Versus 1 et 2 leguntur etiam Carm. LXI, 281 seq., p. 145, B. » *Jac.* Hæc narratio de Empedoclis morte fuisse tractatur a Sturzio in Empedocle p. 122. Boiss. — 3 κρητήρας ἤλλατ' ο (sic) Cod., alterum Mur. ex cod. Ambros.

XXIX. Ap. Murat. p. 85. — « Versus 1 et 2 leguntur etiam Carm. LXI, 286 seq., p. 145, C, ubi λήζετε μύθων pro εἰζετε [quod servavit Boiss.], et verum videtur λήζετε, *desinite fabulas.* Cod. Ambros. λήζετε μύθους, ubi μύθου sine necessitate Salvinius. » *Jac.* Empedotimus,

philosophus Pythagoricus, « memoratus etiam a Psello Opusc. p. 152 : τὴν ἑμπεδοκίμου τοῦ νοῦ ἀρπαγὴν ubi vide quæ annotavi p. 330. » *B.* De hisdem sic Gregorius in *Invectivis* in Julianum, *Orat.* IV, p. 104 ed. Benedl. : ταῦτα μὲν παίζετοσαν παρ' ἐκείνους Ἑμπεδοκλεῖς· καὶ Ἀριστᾶταιοι καὶ Ἑμπεδοκίμοι τινες, καὶ Τρωάδικοι, καὶ τοιούτων δυστυχῶν ἀριθμὸς· ὧν ὁ μὲν τοῖς Σικελικοῖς κρατῆρσιν ἑαυτὸν θεώσας, ὡς ᾔετο... τῷ τριτάτῳ σκανδάλῳ κατεμηνύθη παρὰ τοῦ πυρὸς ἐκθρασθέντι... οἱ δὲ ὁδοῦται τοῖσιν ἑκαστοῦς ἐγκρύψαντες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου καὶ φιλαυτίας, εἰτ' ἐλεγχομένους, οὐ μᾶλλον ἐκ τῆς κληπῆς ἐτιμώθησαν ἢ ἐκ τοῦ μὴ λαθεῖν καθυδρισθῆσαν. — 7. Aristæus ὁ Κυρηναῖος vates ap. Clem. Al. *Strom.* I, p. 398, quem a Proconnesio distinguendum esse annotat Jacobs. « De Aristæo vate v. Nonnum *Hist.* p. 128 et schol. *Greg.* ed. Gaisf. p. 52. » *B.* — 4 τε τριῶ. *Cod.*, sed sine τε ap. *Mur.* — 6 ἡλλατ' *Cod.*, alterum ap. *Mur.* — 7 τρισμακάρο *Cod.*; τρις μάκαρ et ἀποδύσσαμα ap. *Mur.*; πᾶντ' ἀποδ. *cod. Medic.*

XXX. Ap. *Murat.* p. 88. — 1. Ἀλωαῖς translato sensu accipit *Jac.*, de templo, citans *Suiceri* *Thes.* p. 201. — 2 ξείνεις (ead. m. in ξείνι; mutatum) ἀπο νισομ. *Cod.*; ξείνεις ἀπο νενομ. ead. *Med.*; ξείνισσα πονησομένοσιν *cod.* *Ambros.* — 3 δ' om. *Mur.* — 5 θηνῆ; *Cod.*; θηλῆς *cod.* *Mur.* « Nonna solum Gregorium, filiorum maximum, lacte suo aluisse videtur. » *Jac.* *Conf.* ep. 32, 1. — 6 καὶ σε scribendum.

XXXI. Ap. *Murat.* p. 89. — 1 κίνη τις (sic) *Cod.*, et, ut videtur, ἐνοικεῖοις, quod nunc præfert *Jac.*, recte, puto. *Apogr. Par.* et *Mur.* ἐν οἰκίδιαις π., quod *Boiss.* servabat. — 3 ἔργον *Cod.* vitiose.

XXXII. Ap. *Murat.* p. 89. — 1 ὡς ἐπόδουσα *Cod.*, corr. *Jac.*; ὡς σε ποδούσα ap. *Mur.* — 3. « Gregorius item *Opp. t. II*, p. 33 :

Μοῦνον ἐμοὶ φίλον ἔσπε λόγων κλέος, οὐς συνάγειραν ἀντολίη τε δύσις τε, καὶ Ἑλλάδος εὐχος Ἀθῆναι· τοῖς ἐπὶ πόλ' ἔμ' ὁ γησα πολὺν χρόνον. » *B.*

— 6 φαεῖς *Cod.*

XXXIII. Ap. *Murat.* p. 91, qui sequens tetrastichum annexuit. — 2. « *Conf.* ep. 76, 6. » *B.* — 4 ἐσπ. *Cod.*, sed *apogr.* ἐσπ.

XXXIV. Ap. *Murat.* cum præcedente junctum. — 1. Σκισιδέα, nam *Vetus Testamentum* σκιά et τύπος vel εἰκὼν, *Novum* φῶς et ἀλήθεια. « *Gregorius Naz.* t. I, p. 366, historias plures e *vetere Fodere* tangens : ἐτι γὰρ ἐν σκιαῖς ἦν ἡ πίστις. Vide not. ad *Anecd. mea* t. III, p. 51 — 3 νόμοις ap. *Mur.* *Scripti* ἄν' εἰκόνες, duce *Muratorio.* » *B.* Non scripsit in græcia, εὖ ποιῶν. *Integerrimum* est enim δε. — 4 ὄλω ap. *Mur.*

XXXV. Ap. *Murat.* p. 92. — 2 ζωνή δ' ἔθηκε γ. *Cod.*, sed recte ap. *Mur.* — 4 κληῖδα *Cod.* « *Scribam* ἐπ' : scilicet βαλέσθαι ἐπὶ γλώσσῃν. Forsan ὑμνητεῖρα γλώσσῃ ἐπ' » *B.* Cujus latina reliqui, sed intelligo ἐπιβαλέσθαι κλειῖδα. *Deus* voluit ut hymnis dedita vox *Nonnæ* laudibus quas fundebat in terra jam finem imponeret; at in cælo nunc orat pro mortalibus.

XXXVI. Ap. *Murat.* *ibid.*, junctum cum præcedente. — 1. « Πόντον ἐκοίμισεν, quum in navigatione gravi tempestate jactaretur *Gregorius*, ut narrat *Orat.* XIX, p. 306 ταῦτο ἵπασχον μὲν ἐγὼ, συνέπασχον δὲ γεννήτορες,

νυκταρῆς φαντασίας τοῦ κινδύνου μετέχοντες, καὶ ἀπὸ γῆς ἐβοήθουν, τῶν κυμάτων δ' εὐχῆς κατεπάδοντες. — 2 συνέγειρεν *apogr. Par.* Ἐκ περάτων, nam ab *Athenis Gregorius*, ex *Asia minore Cæsarius Constantinopoli* convenerunt, indeque ad parentes perrexerunt. *Vid. Orat. X*, p. 164. » *Jac.* — 3 μεγαλῆς ap. *Mur.*, quod recepit *Jac.* « *Revocavi scripturam Codicis.* Vix capio qui se diceret ac fratrem *Gregorius* μεγαλῆας, etsi nonnunquam de se non verbis modestis loquatur. *Erit* οὐ δοκίοντες, non sperantes salutem. » *B.* — 4 ἀποέργαθον *Cod.* vitiose. De morbo illo patris v. *Orat. XIX*, p. 304 seq. — 5 λισσομένους *cod.* *Ambros.*; τόκε [sic] θαῦμα *Cod.*; το δὲ θ. ap. *Mur.*; *conf.* ad ep. 20, 1.

XXXVII. Ap. *Murat.* p. 94. — 2 σισμῶν *Cod.*, superposito ε. — 3 ἰαον *Cod.*

XXXVIII. Lemma : ἐλαφεῖα εἰς τὴν μητέρα. Ap. *Murat.* p. 90.

XXXIX. Ap. *Murat.* p. 91. — 1. « *Conf.* ep. 57. » *B.* Hic versus legitur etiam *Carm. XLVII*, 336, ubi sequitur : καὶ πηγαὶ δακρυῶν ἐνδοθὶ λειδομένων. *Jac.* — 3 νόνην *Cod.* « *Vulgo* Νόννη, ζαθέην τοῖν β. *Displecebat* valde ζαθέην τοῖν. *Est* τοῖς βίότοις τελευτῆς sine alio epitheto in ep. 52, 7. *Scripti* Νόννα ζαθέη, ex *Muratorio* p. 91. *Legitur* alibi Νόννα θεουδῆς, Νόννα φαινή Νόννα λεγῆ. *Ipsum* hoc Νόννης ζαθέης exstat ep. 57. » *B.*

XL. Ap. *Murat.* p. 95. — 2 πᾶν θ' ἄμυδις (ἀμ. *apogr.*) *Cod.* « *Scripti* πᾶνθ' ἄμυδις cum *cod.* *Ambros.* Ἄμυδις præ ἄμυδις nonnullis veterum placuisse apparet ex *Etym. M.* et schol. *Hom.* ap. *Heyn.* t. V, p. 526. » *Jac.* *Boiss.* : « *Posset* scribi πᾶνθ' ἄμυδις, ut ap. *Homerum.* *Gregorius* ipse t. II, p. 85 : πᾶνθ' ἄμυδις, βασιλεῖα καὶ ἄστεα καὶ ἱερῆας Ἀσπασίως προσφυνών. *Pro* μεγάροις ap. *Mur.* *Codex* μεγάλῃ, unde fere faciebat μεγάλῃς *Jacobsius*, quum sit duplex nominis ληνός genus. *Obiter* adimam solæcismum *Gregorio* sic edito t. II, p. 90 :

Πολλαὶ μὲν βίότοις πολυτλήτοις κέλευθοι·
ἀλλ' οὐ δ' ἄλλοις πῆμασι συμφέρεται.

Quum non sit duplex nominis κέλευθος genus, rescribam ἄλλῃ ex codice 993. » De sententia apponit *Jac.* *Suidam* : ληνός καὶ πολήνιον, αἱ ἐκκλησίαι παρὰ Δαβὶδ· καὶ ληνόζεται οἱ ἱερεῖς, ex *Theodoreto* in *Psalm. VIII*, 1, et exempla *Gregorii.* — 3. « *Pro* καὶ τὴν [Codex τὴν, acute] *apogr. Par.* καὶ τῇ. *Eadem* clausula versus *Gregoriani* t. II, p. 77 :

Μοῦνη μοι πάτερ περιλείπετο· ἀλλ' ἄρα καὶ τῇ
ὄρας οἶμα κείαινόν θ' βάσκανος ἤλασε δαίμων.

Lego quod inveni in *codd.* duobus, καὶ τῇ; scilicet καὶ ἐξήλασε ταύτης. *Iterum* p. 92, 5 :

Καὶ Παῦθ' εὐχοσμον ἔχεν βίον· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν
κλεινὴν ἀκροτάτῃ θῆκε φιλοξενίῃ.

Lego καὶ Παῦθ' οὐκ εὐχοσμον ... ἀκροτάτῃ θ. φιλοξενίῃ. » *Boiss.*

XLI. Ap. *Murat.* p. 95. — 1 οὐδ' ἔθνεον ap. *Mur.*, « *for* tasse rectius. » *Jac.* — 2 sic *Boiss.* *Equidem* paullo aliter capiebam : *Ne* obiit quidem *Nonna* extra ecclesiam, sed vocem orantis ante ipsam rapuit *Christus.*

XLII. Ap. Murat. p. 96, ubi prius distichon sequentis tetrastichi huic ep. adhæret.

XLIII. Ap. Murat. p. 96. — 1 τῆς δὲ Cod. — 2 πόσι ap. Mur., qui vertit *apud conjugem*. Infra ep. 50 : ἀγνοῖς παρὰ ποσὶ τραπέζης. — 3 μεγαλίο; Cod., alterum ap. Mur. — 4 τοῖν μοι ap. Mur.; τοῖαν μοι Jacobs., « nisi forte Gregorius an corripere ausus est »; quod recte adinisiit Boiss.

XLIV. Ap. Murat. p. 97. — 1 Νόννης ἡ δάκρυ' (pro καὶ δ.) probabiliter corrigit Jac. — 3 ἐν δ' Cod. et Mur., corr. Jac. — 4. « Ni legas τόν γ' ἔτι e Jacobsii conjectura, confugiendum erit ad liquidæ vim eam, ut pronuncietur τόν ἔτι, quæ in locis meliorum poetarum obtinet. Hæc illà ratio magis placet. Conf. ep. 78, 1. » B.

XLV. Ap. Murat. p. 98. — 3 εὐχομένη ap. Mur.; ἱερῇ π. τραπέζῃ Cod. — 4 εὐσεβεί; Cod.; recte ap. Mur.

XLVI. Ap. Murat. p. 98. — 4. « Ultima hujus ep. verba mihi obscura videntur. » Jac. Boiss. in latinis « cadaver *pium* », ut participium sit εὐσεβέων. Quo solvitur nodus. Non probabiliter Jac. tentabat :

τίς πλάσεν (vel πλάσει) εὐχομένης Ν. τύπον· ὡς ἐπὶ δεξιῶν
ἦθεν ἄντα μένειν καὶ νέκυς εὐσεβέων,

« in conspectu piorum. Hoc fieret, si aliæ mulieres Nonnæ precantis speciem æmularentur, et πλάσαιντο Νόννη; εὐχομένης τύπον. »

XLVII. Ap. Murat. p. 98. — 1 εὐχομένη νόνη Cod. — 4 ἐπιύσσουμένη ap. Mur.

XLVIII. Ap. Murat. p. 100. — 1 εὐγένεος cod. Medic. « Σάρξ ἱερῶς schol. ap. Mur. exponit σύζυγος ἱερέως. » B. — 3 ἐκείνωσα et ἐσχάτον [sic] Cod. Idem v. 4, ut videtur, γρηράλην.

XLIX. Ap. Murat. p. 101. — 1 ἥϊαν Cod., ut antiqui libri Patrum. « Proprium est μετέθηκε de Enoch Genes. V, 24 : μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Gregor. Naz. t. II, p. 47, pari initio versus : Πίστις Ἐνώχ μετέθηκε. Idem t. I, p. 366 : Ἐνώχ μετέθετο μικρὰς εὐσεβείας ἄθιον εὐράμενος τὴν μετέθεσιν. Conf. Psellus Orac. p. 57. Vide mea Anecd. t. III, p. 48. Ibi junguntur etiam Enoch et Elias. Quæ nominum societas frequens in libris Patrum. Irenæus Adv. hæres. V, c. 5, p. 404 : Ἐνώχ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ ἐν σώματι μετέθετο, τὴν μετέθεσιν τῶν δικαίων προμηνύων· καὶ Ἡλίας, ὡς ἦν ἐν τῇ τοῦ πλάσματος ὑποστάσει, ἀνελήθη, τὴν ἀνάληψιν τῶν πνευματικῶν προηρτεύων. Ibi Ferardent., quem vide et p. 405. Adde Dartigny Memor. t. I, p. 128. Tenuavi nomen Ἡλίου, ut est recte scriptum in apogr. et a Muratorio. Et sic ep. 59. In utroque loco secundam syllabam corripuit Gregorius, quam produxit t. II, p. 5 : Ἡλίαν εἶχον ἐν λόγῳ τὸν Θεοεπίτην. » B. — 3 ἀναμάχτησιν cod. Paris. — 4. Schol. ap. Mur. : ἐν-τεῦθεν γὰρ τελουμένων τῶν θυσιῶν ἀνέπητὴ πρὸς οὐρανόν.

L. Ap. Murat. p. 102. — 1 ἀνείη Cod. « Γῆρας ὁμῖον pessime reddidit Muratorius *senectus alter morbus*. Schol. : ἀνθρώπων, bene. Est γῆρας ὁμοῖον locutio homérica. » B.

LI. Ap. Murat. p. 102. — 1 ὁρραμ Cod. Spiritus asperitiam in antiquis Patrum libris. — 4 εὐχολογῆ; cod. Paris.

« Quod præstare putat Jac. Genitivus firmatur loco simili ep. 71. » B.

LII. Ap. Murat. p. 99. — 1 λίπες ποθέουσα Cod.; λίπες ἡ ποθ ap. Murat., quod recepit Boiss.; ἡ Jacobs. — 2. « Ἀβραὰμ κόλπων, v. not. ad ep. 148. » B. — 4 νηῶ Cod.; νηῶ ap. Mur., quod verum videtur; νηῶν Jac. et Boiss. — 5 μόγι; μὲν ap. Mur. « Illud nomen μόγοι Gregorio reddidi ex codice, not. 6 ad Epist. 55 Philostrati, p. 153. » B. Non dubito quin novum hoc sit tetrastichon, a priore separandum. Et separavi. — 7 τελευτήν ap. Mur. — 8 εὐρομένη ap. Mur.

LIII. Lemma : ἡρωϊκὰ εἰς τὴν αὐτὴν. Ap. Murat. p. 103, qui hoc ep. in duo divisit, probabiliter. — 1. Schol. cod. Ambros. : τὸ ὁμοούσιον φῶς, τὸ ἐν καὶ ὁμότιμον σῖσασμα. — 5. Ἀθέρ, schol. ἀπίστω. « Eandem severitatem in matre laudat Greg. Orat. XIX, p. 292, B : τὸ μήποτε δεξιὰν ἐμδληθῆναι ἡ γαίην μιγῆναι χερσὶν Ἑλληνικαῖς ἡ χεῖρσιν.... ἀλλὰ μὴδὲ ἄλῶν κοιωνῆσαι. » Jac. Et Or. XI, p. 178 : μὴ ἄλῶν ποτε κοιωνῆσαι τοῖς ἐξ εἰδῶλων. Boiss.

LIV. Ap. Murat. p. 105. — 2 καθαρὸν ap. Mur.

LV. Lemma : ἐλεγία (sic) εἰς τὴν αὐτὴν. Ap. Murat. p. 105. — 2 οἰχομένης cod. Paris. ap. Mur.; εὐχομένης Cod.; εὐχομένης; δ' Medic. — 3 ἐγρομένη Cod. et ed., quod in græcis non tetigit Boiss., annotans : « Sunt varietates ἐγρομένη [typographico, ut videtur, vitio ap. Mur.], ἐρχομένη [ἐργ. e cod. Paris. affertur]. Scripsi : ἐρχομένη. Anima οἰχομένη rursus veniet. » Legebatur ἀέρθη, quod Jac. explicat : ἐγρομένη ἐν τῷ νηφ ὅθεν ἀέρθη, et Boiss. *veniens purius unde sublata est*. Sed ita structuram video nullam. Quare cum Muratorio dedi ἀερέθη. — 4 ἐρεσσομένη etiam cod. Paris.; ἐρεσσαμένη Medic., quod Jac. in nostro exemplo posuit.

LVI. Ap. Murat. p. 92, junctim cum sequente ep. — 1 ἄλλος ap. Mur.; ἄγνων Cod., « ut solet. »

LVII. Ap. Murat., ibid., sed tertio versa auctius, cujus locus vacuus cernitur in Codice et in apographo Par. — 1. Legebatur ὦ στ. Conf. Boiss. ad ep. seq., v. 3. In egregio codice orationum Gregorii, quem sæc. IX Basilii Macedo imperator scribendum curavit, hoc discrimen diligenter observatum videas. — 3 additus a Boiss. et a Jac. in nostro exemplo.

LVIII. In Cod. sine lemmate, junctum cum epigr. præcedente, et adhaerente primo versu sequentis, Ὡ καλοῦ... Ap. Murat. p. 106. « Dialogus est tumuli et viatoris. — 1 νόνη Cod. — 3. Apographum Par. ac Muratorium secutus huic epigrammati attribui versum qui vulgo sequentis primus est. Ac scripsi ὦ, ut Muratorius, pro vulgato ὦ. Et sic ep. 89, 90, 211. » B.

LIX. Ap. Murat. p. 106. — 1 ἄρματι et ἡλία; Cod.

LX. Ap. Murat. p. 107. — 2 ὕλας Cod., « ut solet. » In eodem huic epigrammati coherentia sequentia duo; in Muratorii codd. sejuncta.

LXI. Ap. Murat. p. 107. — 1. Conf. ep. 55, 3.

LXII. Ap. Murat. p. 107. — 1 νόνη Cod.; εὐχῇ cod. Paris.

LXIII. Ap. Murat. p. 108.

LXIV. Ap. Murat. p. 108. In Cod. sine lemmate, ut ep. 66, 69, 71, et alia, ubi uncis indicamus. — 2 εὐχόμεν; Cod., sed recte cod. Mur.

LXV. Ap. Murat. p. 108.

LXVI. Ap. Murat. p. 108.

LXVII. Ap. Murat. p. 108, in duo disticha divisum, « fortasse rectius. » Jac. Cod. ἡ δὲ τρ. — 2 παρῇ λύθη; Cod : παρ' ἧς λύθη: εὐχόμενης cod. Paris.; παρ' ἧς ἐλύθη; Boivin; πύματον cod. Medic. « Parisini παρ' ἧς non videtur spernendum; v. ad VII, ep. 440, 7. » Jac.

LXVIII. Ap. Murat. p. 109. — 1 πέμψας' ἐκ Cod.; illud codd. Mur. — 2 ἀειρομένη Cod.

LXIX. Ap. Murat. p. 109. — 1 καθαροῖσι Cod., illud codd. Mur.

LXX. Ap. Murat. p. 109.

LXXI. Ap. Murat. p. 109. — 1. Conf. ep. 51, 4. » B. — 2 τοῦ δ' ἐλύθη ap. Mur.

LXXII. « Exstat ap. Murat. p. 94. » B.

LXXIII. Ap. Murat. p. 110.

LXXIV. Ap. Murat. p. 111, cujus codd. separant a precedente ep., quocum cohaeret in Codice qui ἦδε τρ. et νόν' ἀνέπεμφεν, quod vertit Boiss.

LXXV. Cod. in marg. : εἰς ἐαυτὸν παρὰ τῶν γονέων· εὐχὴ θυμιασμία καὶ ἀτία τῆς ἀγιοσύνης αὐτοῦ Ap. Murat. p. 110. — 1 εὐλογίαισιν Cod., alterum codd. Mur. — 2. Schol. Ambr. : δοαί γίνονται παρὰ τῶν τοκέων. — 5. Boiss. vertit λογίων τε μέγα. — 6 σκήπων ap. Mur. « Vide nott. ad Nicet. Eug. p. 384, ubi baculi metaphoram tractavi, quas reperitur et alibi ap. Gregorium, Orat. XLI, p. 674 extr.; et t. II, p. 33, B : Ὀϊόμην... Σοί, μάκαρ, ἡδὲ νόμοισι τοῖς; κεχαρισμένα ῥέζεις. Ὡς θνητοῖς ἐπικούρον ἔχειν αἰθέρος· νίας δαπασας Καὶ τρομεροῖς ἀτε βάκτρον ὑπὸ μελέεσσιν ἐρείδειν. Scrib. e cod. 993 : ῥέζεις, Ὡς θνητοῖς. In quo codice male correctum fuit ὡς a recentiore manu. Rectius Bilyus vertit. Eumathius Hymn. 3, p. 93 : ὁ πατήρ... σε γή:ως ἔχει βακτηρίαν. Theodoretus De provid. 8, p. 258 : μήτε τὸ γῆρας οὐκτεῖραντες καθάπερ τινὶ βακτηρίᾳ τῷ νέῳ σκηπτόμενον. Photius Epist. 109 : τῆς παιδείας ἡ κτῆσις τῷ γεγρακῶτι κρατίστη γίνεται βίου βακτηρία. Theophylactus Simoc. Hist. prief. extr. : Τῷ μὲν πρεσβύτῃ χειρουργός τις ἐτίει καὶ βακτηρία Quodque inagis ad ipsum epigramma facit, Gregorius Presb. Vita Nazianz. p. 15, hæc ipsa refert Gregorii patris ad filium verba : ὦ πατήρ, ζῶντι βακτηρία γενοῦ, τὸ γῆρας ὑποστηρίξων. » B.

LXXVI. Lemma : ἐλεγία (ἐλεγεία Boiss.) παρὰ τῶν γονέων τοῦ μεγάλου Γρηγορίου σὺν ἐκινήῳ καὶ εὐχῇ. Legitur iterum in cap. XV, post ep. 39, cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῶν γονέων· εὐχαριστία. Ap. Murat. p. 111. — 2 τοκέες. Schol. in Cod. : οἱ γεννητορεῖ. — 3 sic Cod. altero loco, ubi ex apographo γῆρας ἔτεκεν assertit Boiss. : hic γῆρας ἐνέβηκεν. — 4 θυσιᾷ hic Cod., altero loco θυσιᾷς, cum schol. ταῖς εὐχαῖς. — 5 ἀμπνευ Cod. hic. — 6 sic Cod. altero loco; hic vitiose γρηγορίου ἀγίας· μάρτυρι παρβέβηα. Conf. ep. 33, 2. — 8 τοκέων Cod. hic.

LXXVII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς, καὶ ὅτι ὁ μέγας Γρη-

γόριος σὺν τῷ ἰδίῳ πατρὶ τέθαπται, Καيسάριος δὲ σὺν τῇ μητρί. Alterum lemma ex Murat. p. 113. — 1 λάας Cod.; κυδῆντα cod. Paris. Schol. Ambros. : περιθόητους. — 2 γρηγορίου Cod., alterum ap. Mur. — 3 53' ap. Mur. — 5 τῶς Cod.

LXXVIII. « Lemma Codicis : εἰς ὅλην τὴν γενεὴν αὐτοῦ. Præ tuli lemma Muratorianum p. 114. » B. — 1. Meliori mensura Jac. legendum proponit Ἠρώτος ξυνὸν ἀγος Καيسάριος. « Ob brevem syllabam in ξυνὸν non est quod librarium erroris suspicemur. Vide not. ad ep. 44. — 2 πάτερ φίλε ap. Mur., sed alterum cod. Medic.; καὶ μετὰ δ. cod. Paris. — 3 γράμματα πικρά Cod. « Recepi varian-tem duorum codicum, Medic. et Paris, λυπρά, hoc enim, non λυγρά, præbent. » B. Optime reduxit λυπρὰ παιδείῃ καὶ γράμματα λυπρά. qualia in antiquissimis libris scripta sæpe correctæ deprehendi ab insequentibus librariis elegantia quæ ipsis videbatur studiosioribus.

LXXIX. Lemma : εἰς ἐαυτὸν, οἶω τρόπῳ γεγέννηται. Περιεχει τὸ ἐπίγραμμα νεβλάα ι'. Et ad singulos versus litteræ α—ι appictæ in Codice. Ap. Murat. p. 115. « Conferendum in primis carmen XXX, in Opp. t. II, p. 97, D. » Jac. — 2. « Ipse de matre Nonna Orat. XIX, p. 292 : πρὸ γενέσεως ἡμᾶς καθυπέσχετο τῷ θεῷ, μηδὲν τὸ μέλλον εὐλαθεύεσθαι καὶ γεννηθέντας εὐθύς ἀνέθῃκε. Conf. ep. 80, 3. — 4 ἀμάρτη. Schol. Ambros. : ἐκατέρωθεν ἤκοντων. Doctus erat sermones utriusque literaturæ, sacræ et profanæ. [Jacobsius confert Meleagrum VII, ep. 421, 9, de se : ἀμάρτης γέρας, ἔξ τε γέλωτα καὶ σπουδάν.] Tum laudat Gregorius in nominibus Λόγος de Verbo seu Christo, et μῦθον seu λόγον orationem. Quod fecit alibi, fecerunt et alii : vide inea Anecd. t. I, 249 et 288. Gregorius scilicet t. II, p. 131 : Πατροεαῖς μεγάλῳ νοῦν Λόγε, φέρτερε μῦθου. Et p. 181 : Τίς οἶδε τοῦτων τοὺς λόγους, πλὴν σου, Λόγε; Hieronymus [sic] De Trin. p. 50 : μὴ εἰπὴς : « ποῖα λόγῳ »; ὑπὲρ λόγον ὁ Λόγος. — 5 προπύζατ' Cod. Conf. Carm. IV, 229 seqq., Opp. p. 71, C, D. — 6. Vulgo legitur σύμπνοα ἴρα φερων. Intelligunt viri dd. de adscriptis ordini sacerdotum eodem tempore Basilio et Gregorio. Sed quam obscura verba! Scholiastes : σύμπνοους ἐγενόμην καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιλούτῃα (leg. ἐπλούτῃα) γνώμην Βασιλείῳ τῷ ἱερέϊ. Nec ille audiendus. Scripsi ἴρα pro ἱρά. Notissima formula ἴρα φέρειν. In epigr. 172, 4, idem mendum eodem modo correxit Jacobsius. — 7. Editio Jac. ἐκ βυθίων e Codice, et sic apogr. Sed id versus non admittit. Muratorius recte ἐκ βυθίων. Intelligitur a viris dd. φερέσθιος de Deo. Puto potius respici non deum sed patrem. In tempestate scilicet insperatum præstiterunt illis auxilium parentum preces. Ipsum audi Orat. XX, p. 306, verbis in not. ad ep. 36 appositis, et Gregor. presb. Vita Nazianz. p. 5, A. — 8. Legebatur ὀγδοὺν αὐ νοῦτοις ἐξεκάθηρα, in cod. Paris. ἐξεκάθηρε. Id non potuit explicare Muratorius. Est νοῦτοις corruptum. Quum meminisset legere in Gregorii Orat. I, p. 38, se non ausum esse ἱερέως σχῆμα καὶ ὄνομα υποδύεσθαι πρὶν ὅστις ἔργοις τελειῶσαι τὰς χεῖρας, sententiam eandem versiculo esse intellexi, et ὁσίοις correxi. De hiatu securus sum. — 9. Schol. Ambros. : τὴν Τριάδα φέρων παρέδωκα τῇ νεωτέρᾳ Ρώμῃ. Junior Roma est Constantinopolis. Sunt quæ huc faciunt in notis ad Aristanetea I, 26, p. 583 : πρὸς τῇ νέῃ τὴν πρεσβυτέραν ἱστούμεθα Ρώμῃ. Vide supra cap. I, ep. 5, et infra not. ad Planud. ep. 56. Adde quæ multa protulit Cangius in Cpoli Christ. I, p. 34, coll. Muratorio ad Paulinum Nat. XI, 338. Anonymus in Poet. Minus. Wernsd. t. V, p. 1357 : « Constantinopolis florens Nova Roma vocatur. » Ipse Gregorius Opp. t. II, p. 9 : Δῶ μὲν οὐ δέδωκεν ἔλιους φύσις, Δισσὸς δὲ Ρώμῃς, τῇ; ὅς τις οἰκου-

μένης Λαμπτήρας, ἀρχαίον τε καὶ νέον κράτος. Rursus p. 1: Ῥώμη νεουργής, εὐγενῶν ἄλλων ἔδος, Κωνσταντίνου πόλις τε καὶ στήλη κράτους. [Noti labores et successus Gregorii in Trinitatis dogmate ab erroribus tum Constantinopoli grassantibus vindicando.] — 10 λέεσιν ἡδὲ φίλοις. Schol.: δέκατον, βέβηται· ἴθις, βέβηται δὲ καὶ φίλοις. Sed oratio fit male contorta. Malim habere φίλοις pro epitheto lapidum. Persecutionem diligit episcopus christianissimus. Ipse loco jam ab aliis indicato Opp. t. II, p. 11: Λίθου· παρήτω τὴν ἐμὴν πανθασιάαν, Ὡν ἔν τι μέμφοι· οὐ γὰρ ἦσαν εὐστοχοί. Τούτων τυγχόντες ὧν τυχεῖν κενός φόνος. Idem in Tollianis pp. 6, 14: βαλλέτω με πᾶς... Ὑφ' ὧν λιθασθεῖς εἰσόδον προσίμην Ἐκατέρησα. Ibi Tollius. Sententiae quam promittit scholiastes favere poterit alius locus Opp. t. II, p. 73:

Τίποτε τόσους ἀχέεσσι καὶ εἰν ἄλλι καὶ κατὰ γαῖαν
ἐχθροῖσιν τε φίλοις τε, καὶ ἡγεμόνεσσι κκιστοῖς,
ἐξίνοις ἡμεδαποῖς τε, καὶ ἀμπαδὸν ἢ λοχῶσι,
μύθοις τ' ἀντιθέτοις καὶ λαϊνέαις νιράεσσι
βέβηται. »

Boiss. Quæ ipsa in nostro versu decimo extulit brevis.

LXXX. Lemma: εἰς ἐαυτὸν ἐπιδεικτικόν. Iterum legitur in c. XV. Ap. Murat. p. 119. — 1 πεπλεγμένη Codex hic, altero loco et Mur. πεπλάσμη. Sic Jac., sed Boiss.: « Jacobs. edidit πεπλάσμη, ex Codice ut ait: sed apogr. habet πεπλάσμη, et Muratoriis etiam πεπλάσμη, quod statim recepi. Gregorius t. II, p. 107: Χριστῷ πάντ' ἀνέθηκε φέρον, Αὐτὸν (potius αὐτόν) μὲν πρώτιστον, ἔπειτα δὲ ὅσ' ἐπέπαστο· ibi glossa codicis 993, ἐκείνητο Conf. ep. 131. » — 2 ἤετα Cod. altero loco. — 6 λάτρη Cod. altero loco.

LXXXI. Ap. Murat. p. 119. — 3 σοφίης. Cod. — 4. « In apographo est ολον, male. Gregorius t. II, p. 134:

Οἷον ἐμοὶ κτέαρ ἔσκεν ἐράσιμον, οἷος ἀπ' ἄλλων
πλούτος, θαλπωρὴ λησιμσύνης καμάτων,
τῆς μεγάλης Τριάδος ξυγόν σέλας.

Forsan, θαλπωρὴ, λησιμσύνη καμ. Idem p. 91:

Ὅλβιος δὲ πάντων κτεάνων ὠνήματο Χριστίν,
καὶ κτέαρ οἷον ἔχει σταυρόν ὃν ὤψι φέρει.

Codex 993 οἷον, cum glossa μόνον. Conf. ep. 191, 4. » B.

LXXXII. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 120. — 1. « Idem initium epigrammatis 7. » B. — 3 οὐρανίω Cod. sec. Pauls.

LXXXIII. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 121. — 3 αὐτῶν ap. Mur. — 4 συναπαρῶν (sine acc.) Cod. hic, συναπαρῶν altero loco, συναπαρῶν cod. Ambros., quod recepit Jac.: « patris in sacerdotio adjutor. Aaron enim pro sacerdote eximie ponitur. » Boiss.: « Vulgo συναπαρῶν, quod intelligit de coadjutore, de collega in ministerio sacerdotii, quasi de co-Aarone. Apographum et codices duo ap. Murat. divisim, σύν Ἀαρών, quod scripsi, compositum συναπαρῶν non concoquens. Patrem suum ut sacerdotem vocat Aaronem. »

LXXXIV. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 122. — 2 φάωσ Cod. hic, μνώω altero loco et Mur. — 3. « De adjectivo θεόσδοτος notavi ad Anecd. t. V, p. 85. Gregorius t. II, p. 42, D: Παρθένη, μέγα χαῖρε, θεόσδοτε, δώτω ἑαῶν. Codex 993 δώτω. Theodorus Prodr. Rhod. II,

p. 69: θεῖον τὸ κάλλος καὶ θεόσδοτος χάρις. Tzetzes Epist. post Chiliades p. 525: δεκτὰ καὶ ἀποδεκτὰ τὰ πᾶ δοκοῦσι δωρήματα καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι, θεόσδοτα. — 4 δῶκεν ἔρον cod. Paris. unus ap. Mur. Gregorius Presb. Vita Nazianzeni p. 3: διὰ νυκτερινῆς ὀφειω; προδείκνυσιν αὐτῇ (deus Nonnæ) παῖδα τὸν ἔτι μέλλοντα. » B.

LXXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 49 junctum cum sequente, quod Cæsarii responsionem continet. — 1. « In Ranis 627, σχέλια καὶ δεινὰ, de re injusta nec toleranda. » B. Altero loco Cod. μιν superposito ε. — 3 δ Jac.; δ Cod. — 4. Similiter VII, ep. 228, 4. « Ποία δίκη, conf. ep. 89 et not. » B.

LXXXV*. Lemma: ἱαμδικὰ εἰς τὸν αὐτὸν Καιράριον. « Est tumuli responsum epigrammati præcedenti. » B. Iterum in cap. XV. — 3 εἰσορᾶν ap. Mur.

LXXXVI Lemma: ἐλαγία [sic] εἰς τὸν αὐτὸν Καιράριον. Ap. Murat. p. 51. — 1. « Distinctionem post ὑλα sustuli, ut jungerentur ὑπείροχον κάλλει καὶ σοφίῃ. Et sic jam Muratorius. De Cæsarii pulcritudine vide epigr. 98, 3. — 2. Fuisse Cæsarium imperatoribus carum testatur Gregorius et Orat. X, p. 165 et 166. Conf. ep. 99, 5. » B. — 4 ἢ etiam codices ap. Murat., qui οὐ μὴ ex cod. Paris. — 5. « In apographo hinc incipit novum epigr., cum lemma εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. — 6. Sententia vix bona est. Forsan, μέγιστον υἱός εὐχος, ἔχεις υἱός ἀντὶ φίλου. Sed quæ maxima filii christianissimi laus est, habes pro filio amico in carlo apud Deum. » B.

LXXXVII. Lemma: εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ μεγάλου Γρηγορίου καὶ εἰς Καιράριον. Ap. Murat. p. 51. — 1. « Vulgo ἐνήκαν. Malui Muratorianum ἐθηκαν, quod firmat repetitio v. 3. » B. — 2 λᾶν Cod., etiam alibi; ἡμετέρων idem, alterum cod. Mur. — 3. « De formula οὐ κατὰ κόσμον monui ad Theocrit. XXII, 49 ed. sec. » B. — 5. « Novum lemma in marg.: εἰς τὸν αὐτὸν Καιράριον, non huc pertinet, sed ad epigr. 88, cui nihil adscriptum. » Jac. Cod. πανάποτμον, recte ap. Mur. — 6 ἡμετέρων omnes. « Sed scripsi ὑμέτερον, pro σόν. Nihil frequentius permutatione illorum pronominum et usu pluralis ὑμέτερος pro singulari σός. » B.

LXXXVIII. Ap. Murat. p. 52. — 4 sic et cod. Medic.; τοῦδ' ἐλῶθη cod. Paris.

LXXXIX. Lemma: εἰς τὸ αὐτὸν Καιράριον παρὰ τῶν γονέων. Ap. Murat. p. 52. — 3. « Vulgo οἶα δίκη. Apogr. οἶα δ., quod scripsi [cum Jacobs., quem conf. Add. p. LXV]. Sic ep. 85, ποῖα δίκη. Quæ clausula redit epigr. 271. Opp. t. II, p. 85, ποῖα δίκη inchoat hexametrum. » B. — 4 ὦ ap. Mur.; ὦ tenebat Jac. « ut σχετικιστικόν. »

XC. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν Καιράριον. Ap. Murat. p. 53. — 4 ὦ Cod.; ὦ Mur.

XLI. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως, ἐγκωμιστικόν. Ap. Murat. p. 53. « De eruditione Cæsarii vide Orat. X, p. 163, C, D. » Jac. — 2. « Θεῖον οὐρανίον, conf. ep. 92, 3. » B. — 4 ἡτ. Cod. — 5 περὶνεντι ap. Mur. — 6 ὅμως ap. eund., item ut ep. 107, 4. Ὅμως pro ὁμοῦ positum.

XCH. Ap. Murat. p. 55. — 1 κασιγνήτοις τοῖς Mur. ex cod. Paris., sed alterum hoc ipsum significat.

XCHH. Ap. Murat. p. 56. In Codice prius distichon male cohaeret cum ep. præcedente. — 1 μέγα κλεα Cod.;

τηλεθόντα cod. Medic.; τηλεθώντα Barocc.; τηλεθανόντα Ambrus.; τηλεθανῆ Paris. — 2. « Ἄκρα φέροντα, ut πρώτα φέρων ep. 111, 2. De activo φέρειν pro φέρεσθαι egi non semel : vide ad Anecd. t. III, p. 20; t. V, p. 218. » B. — 3. In Cod. incipit novum epigr. cum lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « De re conf. Orat. X, p. 166 seq. » Jac. Qui notat vitiosam prosodiam in voce Βιθυνῶν. — 4 δεξάμεθά σε cod. Paris.

XCIV. Ap. Murat. p. 57. In Cod. male coheret cum ultimo disticho epigr. præcedentis. — 1. Vide Orat. X, p. 167, A. — 2 Νικαίας cod. Barocc. — 3 ὦ Cod. — 4 ὦ idem; σοφίη cod. Barocc.

XCv. Ap. Murat. p. 58. — 2 κατέχων cod. Medic. — 3 λογίσις καὶ ὕπ. cod. Paris.; βασιλῆος Jacobs., pro βασιλῆος. In Codice βασιλῆος, in Muratorianis βασιλῆος. — 4 λαμπόμενῃ iidem, quod prætulit Boiss.; λαμπόμενον Codex, « quod per synesin explicari potest. » Jac.

XCvi. Ap. Murat. p. 59. — 1 Καισαρίο Cod., recte ap. Mur. — 3 λελίπτο Cod. « Conf. epigr. 134. » B.

XCvii. Ap. Murat. p. 59. — 1. « In arbores mutatas memini præ dolore summo Phaethontis sorores, in saxum diriguissæ Nioben, in fontem liquissæ Byblin, Egeriam. » B. — 2 πηγὴν cod. Medic. — 5 τετιμημένος cod. Barocc.

XCviii. Ap. Murat. p. 60. — 1 ποθέοντος ἄριστον cod. Paris. — 2 κηρύσσων cod. Ambr. — 6 ἐξ ἀκνηθῶν Codex; alterum codd. Ambros. et Paris.

XCix. Ap. Murat. p. 61. — 3 μέγα κλέος Cod. — 4 ἀγερομένων cod. Barocc. « Syntaxis non potest institui. Forsan Γρηγόριον Νωναν τε μεγακλέας : quod verti. » Boiss. Quod minime necessarium puto, sed omnia sana. Non valde absimilis ἀνακελοσύη in ep. 161, v. 2 et 3.

C. Ap. Murat. p. 62. « De Philagrio Cappadoce vide Orat. XXI, p. 390, C, Epist. p. 802 seq. » Jac. — 1 μορφή Cod. — 3 νέον νόσο; cod. Barocc. Sed conf. ep. 85.

CI. Ap. Murat. p. 63. — 1 κείμεν etiam cod. Medic.; alii κείμεν. Huic epigrammati in Cod. adherent ep. 102 et 103 usque ad v. 3.

CII. Ap. Murat. p. 65. — 1. « Ex comparatione cum sequenti epigr. legendum videtur : λίπεν ὀστέα, σῶμα, Πάρις ἀνέθηκεν ἄνω. Iterum quidem ὀστέα μούνα legitur ep. 229 et in Opp. t. II, p. 89, C, sed in contextu longe alio. » Jac. Cod. γαίη et ὀστέα.

CIII. Lemma versui tertio adscriptum. Ap. Murat. p. 65. — 5 τοιρα Codex et Ambros.; τοῖς βᾶ cod. Paris. « Λοετροῖς, baptismo, qui illis temporibus morte appropinquante sumebatur; v. Orat. XI, p. 188, A. » Jac.

CIV. Ap. Murat. p. 4 — 2. « De saxo quod Tantali capiti imminabat vide epigr. 131 Plan., cum scholio, et notata a me ad Philostr. Her. p. 638 et ad Pindarica Ol. I, 92 : πατὴρ ὑπερεκρέμασεν καρτερὸν αὐτῷ λίθον, τὸν αἰ μενοινῶν κεφαλᾷς βαλεῖν εὐπροσύναι; ἀτάται. Synesius De regno p. 22 : οἰεσθαι τὸν Ταντάλου λίθον ὑπὲρ τῆς πολιτείας λεπτοῖς καλωδίσις ἡρτήσθαι. Niceph. Gregoras Hist. XIX, 4, p. 580. Τάνταλον, ὃν ... λόγος φρεθείσθαι αἰ τὸν ἀφόρητον οὐρόν ἐκείνον τοῦ λίθου. Adde interpret. ad Anton. Lib. c. 36, Heyn. ad Virg. Æn. VI, 602, Davis. ad Cic. Tusc.

IV, 16, etc. » B. — 3 παραλιτροῦ Cod. — 6 ἄλλαι τεθριμένων cod. Ambros., « quod Muratorius pessime correxit τετρυμένων scribens. » B.

CV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 6. Ambigue scriptum lemma κατὰ τυμβωρύχ. τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ut posui legam potius quam τυμβωρύχων quod editur, quum singulari numero loquatur carmen. — 4. « Σηρῶν νήματα λεπταλέα. Sic Operum t. II, p. 57, 9 : Ῥωγαλέον τε χιτῶνα καὶ οὐ τρυζέωντα (imo τρυζώντα, quod habet codex 993) κάρηνα Αἰδεο, μὴ σηρῶν καλὰ νήματα. Et p. 203 :

Καρπούς ἄρουρα, χρυσὸν ἡ ψάμμος φέρει
σῆρε; δὲ λεπτὰ νήμαθ', οἱ τάρτοι κόνιν.

Et p. 106 :

Ἄλλοι μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ τὰ σηρῶν
δῶρα φέρουσι θεῶν νήματα λεπταλέα.

Ibi ad σηρῶν glossa codicis 993 : σκολήκων. Herodianus Epim. p. 125 : σῆρ, ὁ σκόληξ. Ibi nota, coll. p. 257. — 5. Πάντα βίος ζωῶσι. Muratorius : omnia viventibus vita suppeditat. Subaudiebat διδωσι : sed oportuit scribi λᾶξ. Distinxi melius : πάντα, βίος ζ', hac sententia : Cuncta, vitæque ipsa, bonum id maximum, viventibus adsunt. » B. Imo βίος hic sonat Facultates, Bona, Fortunæ, satis noto usu. — 6 φέροις Cod. hic, altero loco φέρεις (ut Mur.) superposito tamen εἰς. — 7 sic etiam cod. Medic.; ὅστις διεσσαν Mur. ex aliis.

CVI. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 8. — 1. « Μητέρα πάντων : vide notata ad Niceph. Chumnum p. 79. » B. ἑστονάχισε Cod. altero loco. — 7 ἀμπίπονται cod. Ambros.

CVII. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 10. — 3 βατίλεια Mur. « Apographum altero loco εὐχος ὑπάρχου. Conf. ep. 97 : εὐχος ἀνάχτων. » B. — 4 ὅμως Mur. Lemma hic repetitum in nova pagina. — 5 τετιμημένος Codex. — 6 « Conf. ep. 226. » B.

CVIII. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 10. — 3. « Adjectivo ἀρήιος Gregorius usus est aliis locis quos tractavi ad Philostr. Epist. 153. — 4. Ἀποτῆλε τάφου, conf. ep. 111, 3. Male scriptum est adverbium in Opp. t. II, p. 66, 2 : Ἐσχατίαι; ναίουσι, βροτῶν δ' ἀπο τῆλε θέουσι : et p. 81 : εἰ καὶ με κακὸν καὶ ἀνάριστον ἄνδρα Πάντες ὁμοῦ θείητε, γοροῦ δ' ἀπο τῆλε οἰοίσθε Ἰμετέρου. Codex 993 utroque loco ἀποτῆλε. Præterea velim διείσθε, ab εἰρήμ. Est ἀπο τῆλε infra ep. 177 in edit. Murat. p. 142. Conf. ep. 182; X, ep. 3; Plan. ep. 86. Est ἀποτῆλ' in Plan. ep. 261. » B.

CIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 11. Alloquitur τυμβωρύχους. — 2 πᾶσιν in Codice utroque loco et in cod. Medic.; πᾶσι τὰδε Mur. ex Ambros. ut videtur.

CX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 11. — 1 τῆ; πολλοῖσιν Codex altero loco et πολλῶν in marg.; τῆσι πολλοῖσιν hic; τῇ πολλῶν ποτ' cod. Ambros.; τῇ πολλῶν cod. Medic. « Malim tamen τᾷς πολλοῖσιν ἐγὼ v. Conf. ep. 106, v. 1-4. » Jac. — 2. « Vitium quantitatis in μέστιγες; possit corrigi, si transposueris : Μᾶστιγες; ψυχῶν οὐχ ὁσίων φοβεραί. Verum sæpe poeta doctus et ingeniosus quidem, sed Cappadox [vide not. ad epigr. 8], syllabarum quantitatem violat. — 4. De Sisyphei saxo Odys. A, 593. » B.

CXI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 12. — 1 ἐν βᾶ-

σιλείαι; cod. Ambros. — 3 ἀκούσατε idem cod., male. « Eadem formula ep. 116, 140, 163. Et Opp. t. II, p. 108 : Φειδω καὶ μεγάλου Νικομήδεος, εἰ τιν' ἀκούεις. Lucian. Gymnas. 35 : κατὰ τὸν τῆς Ὑδρας μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας. Philostratus Icon. II, 24 : Θεοδόμαντα τὸν Διόνειον, εἰ ποὺ ἀκούσας ἔχεις. Conf. VII. ep. 397; Plan. ep. 25. » B.

CXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 13. — 1 τὸν (superposito τιν') ἀέθλ. altero loco Cod., versu 2 λάας utroque.

CXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 13. — 1 sic Jac. « constantiae causa »; καππαδόκων Cod. utroque loco. — 3 ποτ' ἔης; Cod. sec. Pauls.; ποτ' ἔης; apogr. Par. utroque loco et Mur.; v. Boiss. ad Georg. Paclym. p. 310. — 4 δευρὶ hīc Cod.

CXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 14. — 3 ἐνεργεῖν Cod. altero loco et Mur.

CXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 15. — 2 στήλη cod. Ambros. « Sic Orat. X, p. 163, D, de Cæsario : ἑώπα τε ὁμοῦ λῆξιν καὶ ἐσπέρους, καὶ ὁσην ἐκεῖνος ἐπῆλθεν ὕστερον, ἐπίσημοι στήλαι τῆς ἐκείνου παιδείσεως. » Jac. Qui vid. de Μαρτινιαῶν hīc quadrisyllabo. Sequentibus admo- vet Boiss. Opp. t. II, p. 111 :

Τοῦτό σοι ἡμετέρῃ ζεινήϊον, ὦ πανάριστέ,
πέμπει ὁμηλικίῃ, δ' χρόνος οὐ δαμάσει.

— 3 Novum lemma in Cod.; παθήσῃ cod. Medic.; πάτησῃ Ambros. — 4 πολλῶ Ambros.

CXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 16. — 1. Conf. ep. 111, 3, et not. — 2 sic Jac; καππαδόκων Cod. utroque loco; altero εὐγενέτην, sed in marg. γρ. εὐγενέων. « Pro Ῥώμης, an Ῥώμη, in Roma, Romæ, vel Ῥώμη, vocative? scil. εἰ τινα. Ῥώμη, ἀκούεις. Hoc verti. » B. — 4 ἀζόμ. Cod. bis; ἐξόμενοι Ambros.; conf. ep. 12, 6.

CXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 16. — 1 « Ἐπέχραον. Sic Gregorius t. II, p. 35 : Τούνεκά μοι καὶ πάντες ἐπέχραον, ubi glossa codicis 993 : ἐπέδραμον. Conf. ep. 232. Apographum altero loco οὐδ' ἀπὸ τύμβου. — 2. Ἔργον ἔχειρα intelligo de ædificiis privatis quæ sibi ex substantia sepulcrorum a se subversorum impij violatores construebant. » B. — 6 κύδεος ἐστὶ Cod., et in marg.: ἔως ὥστε τὰ εἰς Μαρτ.

CXVIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 17. « Amphilo- chium Liviae maritum Gregorius commemorat Epist. 106, p. 849; 110, p. 851. » Jac. — 1 σιχαῦ Cod. altero. — 2. « Ἀεθλοφόροις, Martyribus scilicet; conf. ep. 102, 152, 166, 167, 168, 169, 170, 175. » B. — 3 ἀμφιβάλλ. cod. Ambros. — 5 ὑποδέχθῃ Ambr. « Κῶλιν δ' υἱῶν, conf. ep. 130 » B.

CXIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 1. « Habui texiēssai pro dativo commodi. Muratorius : cum uat- tis. » B. — 2 πύλαι Cod. altero loco. Heckerus Com- ment. p. 294=310 corrigit ἀγχι πύλης, coll. Agathia XI, ep. 372, 2 : μή ποτε θαρσύνῃς ἀγχι τινὸς πελίσσαι. Sed ἀγχι minime absonum videtur.

CXX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 4 πα- σῶν Cod. utroque loco, alterum Mur. « De Alcmena He- siodus Scuti initio : Ἥ βῃ γυναικῶν ζῶλον ἐκείνυτο θυλν- »

τερῶν Εἶδ'ε τε μεγέθει τε. » B. — 4 τοκέων et ἀμφιλόγιος Codex hīc, sed recte altero loco.

CXXI. Lemma : εἰς Εὐσῆμιον υἱὸν Ἀμφιλόγου καὶ Αἰδίας. « Duo sunt in apographo Paris. lemmata; melius sum- si. » B. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 1 ἦν δ' ἱερῇ Cod. altero loco, male. Distinctionem recte emenda- vit Boiss., hæc annotans : « Sententiam illam de uno spiritu in geminis corporibus tractavi ad Nicetam p. 74 et 291, ad Eunap. p. 593, ad Niceph. Chumnum p. 150, 151. Gregorius Orat. XX, p. 330 : μία μὲν ἀμφοτέρους ψυχὴ δύο σώματα φέρουσα. Auctor in Bekkeri Anecd. p. 73 : ψυχὴ μία εἰς ἦν ἐπὶ τῶν σφόδρα στεργόντων ἀλλήλου; καὶ οἶον συμπεφυκότων ἐν φιλίᾳ. An ἦσαν pro ἦν? » B. — 2 κα- σιγνήτωι Cod. utroque loco. — 3. Hīc lemma epigrammati præpositum a Boiss. — 5 ἔδρασε cod. Medic. — 6. « Mur- rat. ἤμισυν Ἀμφιλόγου. Correxeram olim ad Eunap. l. c. ἤμισυν Ἀμφιλόγον, non cognita Anthologiae lectione. Sic Gregorius Ipse t. II, p. 108, 4 :

Τὸν βᾶ κασιγνήτοιο μέγα σθένος Ἑλλαδίοιο
ἤμισυν ἀρτί λιπὼν φέρετ' ἀποπτάμενος
ἐς χορὸν δν ποθέσκειν.

Libanius Epist. 1083 : ἤρετο· ποῦ δέ σου τὸ ἤμισυν; Ovidius Metam. VIII, 405 : *O me mihi carior, inquit; Pars animæ consistit mæx*; ubi Ciofan. Adde Casaub. ad Pers. V, 23. Chaulieus ad Lafarium amicū : *O toi qui de mon dme es la chère moitié*. Prevostus Cleve. l. 4 : *il me répondit ... que nous faisons tous deux la meilleure partie de lui-même.* » B.

CXXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 22. — 1 ἀοι- δοπόλις τ' ἐν codd. Muratorii. — 3 ἀρτιγενεῖσκαων una voce Codex, ut videtur. « Sed apographum utroque loco divisim, quod mihi placuit. Et sic Murator. » B. — 5 ἐ; δ' ὕμ. cod. Ambros. — 6 ῥήματα idem.

CXXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 23. — 1 πᾶ- σαν scrib. — 2 μούνος Cod. altero loco, sed μούσαν in marg. — 4 ὡ; μόνος cod. Ambros.; φθόνος Mur. e conj., coll. ep. 126, 4.

CXXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 24. — 1 χρυσίης Cod. utroque loco; recte Mur.

CXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 24. — 2 καὶ γὰρ ἀστεροπῇ; codices Mur. — 4 ἦν Mur.; καππαδόκαις ἦν Cod. hīc; καππαδόκεσσι κλέος altero loco.

CXXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 25. — 2 « Διὰ στόματος, vide not. ad IX, ep. 62. » B. — 4 ἀμρω θύρας Cod. hīc; ἀμφιθύρας altero loco.

CXXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 25. — 1 sic Cod. altero loco; hīc ἀμίμητον. — 2 ισοτεράνων Codex et nonnulli ap. Mur.; ισοτερέων cod. Medic., « quod præ- tuli probante Muratorio. » B. — 3 οὐδ' ἔτ' ἀνέσχεν Cod. « Rescribendum videtur οὐδέ τ', ut est ap. Mur. et in codice quem vidi. Præterea ex cod. Mediceo. monentibus Muratorio et Jacobsio. ἀνίσχεν substitui edito ἀνέσχεν. » Boiss. ad Georg. Pachym. p. 310 et ad Choric. p. 3.

CXXVIII. Lemma : ῥωϊκά. Εἰς τὸν αὐτὸν Εὐσῆμιον. Ap. Murat. p. 26. « Color ductus ex epigrammate Musicii, IX, ep. 39. » Jac.

CXXIX. Ap. Murat. p. 26. — 1 seq. Ex Theocrito VIII

37. — 3 αὐραῖται Codex; αὐραῖ τε Mur., quod edebatur; αὐραῖ θ' αἱ Jacobs. in nostro exemplo; melius Boiss.: « Nullus fere dubito quin sit rescribendum αὐραῖ ται μάλ. » — 3 εὐφρόμιος Ambros., male. Regionem vel agrum ab Euphemio ibi sepulto vocatum dicit (v. epigr. sequens, v. 5) ut Crinagoras VII, ep. 628, Ὀξείας insulas æquum censet deinceps vocari Ἐρωτίδας ab Ἐρωτι puero ibi sepulto. Finem versus sic exhibent codices Muratorii, Palat. vitiose ὡς ἐθανόν περ. — 6. « Pro κατ' ἐπώνυμην. » B.

CXXX. Ap. Murat. p. 27, cohærens cum præcedente. — 1 εἰποτ' ἦν γε, formula homerica, II. Γ, 180 et alibi. — 3 sic codices Mur.; Palat. vitiose οἱ ἐναγάρθεν, et in fine ἔλειψε. — 4 δ' αὖ γ. Mur. Vide epigr. præced.

CXXXI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 28. « Vulgo εἰς Ἀμφιλόχιον, et sic lemma ep. 134. Quod mutavi quum Ἀμφιλόχος nominetur et hic v. 1, et epp. 120, 121 seqq. In ep. 134, 1, Codex quidem altero loco Ἀμφιλόχιος habet, metro repugnante, sed altero melius Ἀμφιλόχος. » B. Relinquendum erat in lemmatis nomen verum, quod versus non admittebat. — 2. Conf. ad VII, ep. 362. — 6 τεκῶων Ambros. et Codex hic, recte altero loco. « Major et amplior felicitas in mortales non cadit. » Jac.

CXXXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 29 junctim cum sequente. In Codice hic primum distichon cohæret cum ep. præcedente, et tertio vsui lemma additum. — 1 ἦν τε cod. Ambros. — 5. « Murat.: *divini verbi præco sanctissimus*. Quam versionem non confirmavit. Significari puto fuisse Amphilocho in narrando et fabulando fluentissimum et suaviter abundantem; de quo dicitur in ep. sequente: ὦ πτερόεντες, μῦθοι καὶ πηγὴ πᾶσιν ἀρυσόμενοι. » B. Ap. Mur. distinctum περιώσιος ἦν ἴσ'. Codex hic ἦν δ', altero loco ἦν δ' ἐταίριον. — 6 γράμματ' Cod. hic. « De formula ὦ ἰλότῃ; vide not. ad Theoph. Simoc. p. 180. » B.

CXXXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 29, junctum præcedenti. — 2 Ἀρσόμενη, cum schol.: ἀντλούμενη. — 3 ἔσπετο Cod. — 4 βαλερόν Murat. In marg. Codicis: σημείον ὥρατον.

CXXXIV. Lemma hic: εἰς Ἀμφιλόχιον ἐλεγίον (sic) ἄλλο. In cap. XV: εἰς τὸν αὐτὸν Ἀμφιλόχιον. — 1 sic altero loco Codex, hic ἀμφιλόχος, utroque λείπτο. — 2. « Murator.: *rhetoricæ delubrum*. Sed jam bene ep. 91: ῥητορικῆς τε μένος, et καλὸν εἰ τι λείπειτο ep. 96. » B.

CXXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 32. — 1 δῶκε cod. Medic. « Similiter Gregorius t. II, p. 111:

Τυτθὴ μὲν πόλις ἐσμέν, ἄτῳρ ποῦλ' σείο, φέριστε,
δῶσομεν ἀνθρώποις ἡ Διοκχισαρείων
οὐνομα » B.

— 2 ἰθυόειχς Mur.

CXXXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 33. — 1. « Gregorius similiter t. II, p. 34: ῥήτραις τε εἶρεν κλόνον ἀντ.παύσιον. — 2 γλυκίων Cod. utroque loco; γλυκείω cod. Medic.; γλυκίω Mur. — 3. Est κόνη tumultus, terra in qua cadaver conditum jacet. Sic in Peplo infra Append. 9, 43, 68, 98. Locum Gregorii explicat et tuetur Dorvill. in Misc. Observ. t. I, p. 14; Wernsdorf. ad Himer. p. 776; Letronnius Lycæo t. IV, p. 82. » B.

CXXXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 34. —

2 δ' ὁδ' Cod. altero loco. « Ἀμχι: ἔγω est περιέγω, ut ap. Hom. Odys. Θ, 340. Conf. ep. 170. Carmine 22. Opp. t. II, p. 95, A: ὦμοι ἐγών, ὅτι δὴ με ... σῶμα τόσ' ἀμχι: ἔχει. » Jac.

CXXXVIII. Iterum in cap. XV. Utrouque loco junctum cum præcedente ep., sejuncta ap. Murat. p. 34.

CXXXIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 34. « De Nicomede v. Gregor. Carm. XLVII, 143 seqq. Opp. t. II, p. 108, B. » Jac. — 2 sic Cod. altero loco, hic male καθαρῶν τοκέων. — 3 φρὴν τελέην Mur. et Cod. altero loco, hic φρηντελέην superposito ρικαλέην. Quod Jacobs. in nostro exemplo posuit, postquam in Pal. diverat: « Facile crediderim verius esse φρικαλέην θυσίην, quod de missæ sacrificio accipiendum. » Cui bene respondet Boiss.: « Non prætulerim varietatem φρικαλέην θυσίην, quoniam videtur esse quæsitâ nominum γειρ et φρὴν antithesis. » — 6 τλήμων Cod. altero loco; τλήμον hic, τλήμον Mur.

CXL. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 36. — 3. « Pro αὐτόν, suadente Jacobsio, scripsi αὐτόν. Conf. similia in not. ad ep. 80. — 5. Sic Gregorius etiam t. II, p. 108:

Πολλὰ μὲν εὐσεβίης παιδεύματα τοῖσιν ὁπάζων,
οὕτω δ' ἤς ἀρετῇ; φέρτερον οὐδὲν ἔχων. » B.

— 6 μεγάλην Cod. hic, sed recte altero loco et Mur.

CXLI. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37. — 1 ὕστατον Mur. Tandem vertit Boiss.; posui sero. — 4 ἰθύνεις Jacobsius; ἰθύνεις Cod. hic, altero loco et Mur. ἰθύνει. Noli dubitare de σύν in arsi producto.

CXLII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37. « De Carterio v. Gregorium Carm. XLVII, 139 seqq. Opp. t. II, p. 108, A. » Jac. — 1 πει Cod. hic, πει altero loco. — 4 ἦμος Cod. — 5 βιώτωι ἔχσας Cod. hic, β. μὲν ἔχσας altero loco; μ' ἐνέδσας codices Muratorii, quod recepit Jac. « Ego servavi Palatinam scripturam, quum sit nota e Bibliis significatio activa verbi ἔσω. » B. Deinde Cod. ἀσαρκεῖ hic, — καί altero loco. — 6 νὺν legitur in codd. Jac. in nostro exemplo: « Fort. ὃν συνέχεις. »

CXLIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37 et in Cod. præcedenti junctum. — 1 sic codices Mur.; μέγα κλέος in Palat. utroque loco. — 3 μνώμεο Cod. hic, recte altero loco. — 3 ἦν ὅτι ἦν omnes et in aliis Nostri locis ap. Jac. p. LXVI, nec tetigit Boiss., qui: « Hanc formulam exposui in not. ad Zachar. Mityl. p. 425. »

CXLIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 39. — 2 ἀγνοτάται; παλάμαι Cod. hic et Ambros; ἀγνοτάτοις (superscripto ταις) παλάμαις altero loco. — 3 ἰχθὲν ὁμῶς Cod. hic; ἰχθῆς ὁμῶς altero loco; ἰχθῆσ' ὁμῶς Mur., quod edidit Jac. « Restitui scripturam Codicis ἰχθὲν, Carterius scilicet. Est ἰχθῆτε incommmodum. » B. Cod. βροτοῖσι. — 4. Ὑμνοπόλον, nam Carterius Gregorio juveni magister fuerat μύθον μετρούμεν, ep. 142, 4. Itaque aberrare videtur Piccolus hæc disserens: *Il faut écrire ὕμνοπόλων, scil. Ἀγγέλων: « le chœur des Anges nous demandait, nous appelait au ciel. » Cette signification de ὕμνω, qui implique une ellipse, s'est conservée dans le grec moderne, p. ex. σὲ θελεῖ ἐπάνω ἡ κυρά, madame vous appelle en haut.*

CXLV. Iterum in cap. XV. Hic junctim cum præcedente et sequente epigrammatis, ut tria sint quasi unum poemation. Ap. Murat. p. 40.

CXLVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 40. — 1 ξωλῶν Mur., qui Ζηλῶν legendum esse suspicatur. Recurrit Ξωλῶν, ep. 150, 2, « et testatur Hesychius : Ξωλῶν, ἔθνος βαρβάρων. » B. In fine Codex hic ἐρίσμα, recte altero loco. — 2 σταυροφόρον Codex altero loco et Murat., qui præterea καλῆσας pro κολποις. Quod in latinis reddebat Boiss : *quale columen, Christophoro vocato Carterio, possides!* de dignitate σταυροφόρων in ecclesia Sophiae cogitans. Hoc loco de Christianis orthodoxis dici videtur. Infra ep. 150, 2, Codex Ξωλῶν χριστοφόρων.

CXLVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 41. — 1 φίλ' ὧς γρ. Codex utroque loco, quod in nostro exemplo Jac. restituit; φίλος Murat. ex suis, quod cum Boiss. reliquit. — 4 καὶ pro μέγ' Ambros. cod.; ἡλείπται Palat. — 5. ἐνι γράσθῃ; Mur. « Sententia est : Columnæ quibus tu inscriptus es, scilicet animus et memoria hominum, præstantiores sunt solidis illis (τῶν παγίων), quæ aliis ponuntur. Conf. ep. 115 » Jac.

CXLVIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 41. — 1 κολποισι τε τοῖς Murat. et Jac. « Servavi scripturam Codicis κολποισι τεθείς, hac sententia : ut in sinu Abraham jam situs, tu qui mortuus jam es et in sinu Dei positus quiescis. Formula mystica οἱ κολποι Ἀβραάμ, qua jam est usus ep. 52. In Murat. Anecd. Græc. p. 207 et in Tollerianis p. 104, 37 :

Τίς Ἀβραάμ δώσει με τοῖς κολποις φέρων;

Vide mea Anecd. t. IV, p. 462. » B. — 2 πνεύμα τε Cod. altero loco. — 3. « Omnes ei καί με. Quod non possum capere. Scripsi σε, nempe te, Carterium. » B. — 4 στή-
σομαι συζυγίης Cod. altero loco, sed in margine quod legitur.

CXLIX. Ap. Murat. p. 42.

CL. Iterum in cap. XV, cum lemmate : εἰς Εὐσέβιον. Ap. Murat. p. 42. — 1 Εὐσέβιος Mur., male; εὐσεβῶν Cod. altero loco; καίται Cod. hic, sed altero loco correctum. Vix opus monitu Εὐσέβιον εἶναι ὑποκρινιστικόν. Sic Ἑμμελίον de Ἑμμελίῳ ep. 161 et seqq. — 1 ξωλῶν ἤγαθ. Cod. hic. Edebatur χριστοφόρων sine var.; conf. ep. 146; 2. Sed Boiss.: « Pro vulgato χριστοφόρων scripsi, post Muratorium, χριστοφόρα, quod et altero loco fert apographum Par. »

CL. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 43. « Helladius et Eulalius fratres commemorantur in Gregorii Carm. XLVII, 129 seqq. Opp. t. II, p. 108, A. » Jac.

CLII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 44. In Cod. adhærens præcedenti. — 1. « Νεαρόν, πολὺν τε νόημα illustretur, si tanti sit, ex meis Anecd. t. V, p. 162. Gregorius Or. XX, p. 332 : τίς οὕτω πολὺς τὴν σύνεσιν καὶ πρὸ τῆς πολιᾶς; Philo Legat. 21 : ἔτι νέος ὢν ὁ [dele] πρεσβύτης; ἐλέγετο δὲ αἰδῶ τὴν περὶ τὴν ἀγγίοναν. Adde Curt. ad Plin. Epist. V, 9; Barth. ad Claud. Olybr. 68, 154; Cons. Mall. 16, 18, 19; Held ad Plut. Timol. 3. Conf. et supra VII, ep. 603, 604. Dryden de Shadwello : *Mature in dulness from his tender years.* » B. — 2. Conf. ep. 155, 2. — 3 ἀνέτις; Codex hic et liber Ambros.; ἀνέτιχον (superposito σ) Cod. altero loco; ἀνέτιχ correxit Murat., quod recipiendum putavi.

CLIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 45. — 1. « Similiter Gregorius t. II, p. 71, de parentibus :

Βαῖὸν μὲν πνείοντες ἐπὶ γῆνι, σαρκὸς ἀνάγκη,
πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες ἄνω » B.

— 4 μεγαχλέος Cod. altero loco, hic sine acc.

CLIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 45. — 1 καῖος Codex hic, recte altero loco. — 2 πέμφεν cod. Ambr. — 4 βιότων Cod. hic, recte altero loco.

CLV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 46.

CLVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 123. — 1 ἔννε omnes, ut videtur, præter cod. Medic. ex quo male edebatur ἔννε. « Gregorius Nyssenus t. II, p. 183, de Naueratii hujus obitu : ἐπὶ θύραν δὲ ἡσάζας, δι' ἧς παρῆγε τοῖς γηροκομουμένοις τὰ ἐπιτῆδεα, νεκρὸς τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐπανάγεται. Plura vide in nota Muratorii. Revocavi scripturam ἔννε. B. — 2 βρύχιος Mur. et Cod. hic, sed ut ex βρυχίσι effectum videatur, altero loco βρυχίας. « Ποταμοῦ, cui nomen erat Iris. Nyssenus ibid. p. 182, de Naueratio : διῆγε καθ' ἐαυτὸν ἐσχατιάν τινα λαβὼν πρὸς τῇ Ἱερὶν ποταμὸς δὲ ὁ Ἱρις ἐστὶ μέσση διαβρίων τὸν Πόντον... Quem fluvium significat locus Suidæ : Ἱρις, ἀρσενικόν, ὄνομα ποταμοῦ. » B. — 3 sic Mur. et Cod. altero loco, hic οὐκ ἂν ἔλυσεν. — 4 εἰπέ (sic) Cod. hic. « Ἐξ ἀλίης, sic et ep. 158. Gregor. Opp. t. II, p. 31 : Ἰχθυόδολος μὲν ἀνακτι, ὁ δ' ὥπασεν ὃ θεράποντι τὴν ἀλίην. » B. — 5. Cod. utroque loco cum lemmate : εἰς τὸν αὐτόν, altero loco ὅπερ εἰσκω. — 6. « Pro ἐλθόμεναι exstat Boivini conjectura ἐλκόμεναι recepta a Muratorio, sed quæ tamen vix placet. An suppressit auctor præpositionem εἰς, quod sæpe accidit verbis motis cum loci nomine? ἐλθόμεναι εἰς Ναυκράτιον. Significat χάριν, gratiam baptismi. » B. Probabilis emendatio Jacobsii Ναυκράτιω, quam in latinis posui. Idem observat infinitivum pendere ab εἰσκω, quamvis secundariæ enuntiationis verbo, ut non raro loquuntur vel optini.

CLVII. Iterum in cap. VV. Ap. Murat. p. 126. — 3 θνητά τε Cod. hic, altero loco θνητά (litteræ α superposito ε) τὰ π. « Hanc varietatem prætuli pro edito θνητά τε π. Jam erat τα in Muratoriana. Malim etiam, θνητί, τι παύγια. — 4. Πῶλος; Eadem metaphora in Opp. t. II, p. 3, 6 : Ὡς πῶλος ἀπτιων εἰς δρόμους θυμοῦ πλέως. Leg. ἀπτιων. Qua de permutatione egi ad Philostr. Her. p. 600. Adde Walz. ad Rhetores t. I, p. 146. » B.

CLVIII. Iterum in cap. XV, utrobique cohærens cum præced. ep. Ap. Murat. p. 126. — 2 ἐξαλίης Cod., ut ἀνθαλίης ep. 156, 4, ubi videt not.

CLIX. Lemma : εἰς Μαζεκτίον τινα εὐγενῆ καὶ φοβερόν ἄνδρα. Ap. Murat. p. 135. — 2 κεδάσας Cod., corr. Jac.; κεδάσσαν cod. Medic. — 4 ἐρείσας et ἀγρι Cod. — 5. « Iterum brevis syllaba in arsi; sed hoc loco vix dubito Gregorium dedisse : τῆξα Χριστῷ δέουσι. » Jac. — 6 ἀνέπτῃ omnes, corr. Murat. « Similiter Opp. t. II, p. 130 :

Καὶ κτεάνων βαρὺν ὄγκον ἀνέπτυσσα, ὥς κεν ἀερῶ
κῦβος ἀποσκηδῆσας πρὸς θεὸν ἄχθος ἄπαν. » B.

CLX. Ap. Murat. p. 136. — 2 et 3 versuum prima tantum vocabula οὐνομα et ἀμβροστον habet Codex, reliqua ex Mur. accesserunt. — 3. « Σείο, φέριστε! eadem clausula versus in not. ad ep. 135. » B. — 4 πιδάσει Mur.

CLXI. Iterum in cap. XV cum lemma : εἰς τὴν μητέρα Βασιλείου Ἐμμελίαν τὴν μεγάλην. Ap. Murat. p. 126. « De Emmelia v. Greg. Or. XX, p. 322, C. » Jac. — 2 τοκέων Cod. hic, sed recte altero loco. — 3. Accusativi πρὸς τὸ νοούμενον. — 4. « Πολύπτυς. Decem liberorum mater, inter quos eminebant SS. Basilius, Gregorius Nyssenus, Petrus Sebastenus et S. Macrina. V. Murat. p. 128. » Jac. — 5 τῆς Mur. — 6 εὐαγεος Cod. hic, recte altero loco cum cod. Medic.; οὐρανίων cod. Paris.

CLXII. Iterum in cap. XV, adhærens præcedenti. Ibidem adscriptum : εἰς τὸν πατέρα τοῦ μεγάλου Βασιλείου (item Basilium nomine) οὗχ εὐρον. Ap. Murat. p. 126. — 1 ἔχει omnes ut videtur, corr. Jacobs. — 5 πανάριστε Cod. hoc loco. — 6 ἐς πόσον Cod. utrobique ; οἷς Mur.

CLXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 130. — 1 ἔχει Cod. hoc loco. — 2. Μάκριναν melius scribas ob correptum, quod posteriores sibi concedunt v. c. in Αἴγνα et al.; v. Jac. ad VII, ep. 700. — 3. « Ἐνὶ πάντων γλώσσῃ, vide not. ad IX, ep. 62. » B.

CLXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 131. — 2. « De uxore Gregorii Magni v. Epist. 95, p. 816, D : Θεοσεβίαν τὴν ὄντως ἱερὰν, καὶ ἱερώς σύζυγον καὶ ὁμότιμον, καὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων ἄξιαν. » Jac.

CLXV. Iterum in cap. XV, ubi lemma : εἰς Γρ. μητριαδέφρον (τοῦ μεγάλου Γρηγορίου addit apogr. Par.). Ap. Murat. p. 134. — 1 μήτρω Cod, altero loco — 4 οὐδὲ x. Cod. hic, εἶδε (sic) x. altero loco; εἰσι x. cod. Paris.; ἦδε κόνη; ex emendatione Muratorii recepit Boiss.

CLXVI. Ap. Murat. p. 203, qui de convitiis in Martyrum honorem institutis exponit p. 245. « Μαρτύρια hic et ep. 174 sunt ecclesiæ martyribus sacræ. Acta S. Arethæ in meis Anecd. t. V, p. 43 : συναξὶς Τιμόθεος ... πάντας τοὺς ὀρθοδόξους ... εἰς τὸ ἀγιάτωσαν μαρτύριον τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Μάρκου. Ibi not. — 2. Intelligo ἀεθλοφόροις et sequens ἀθληταῖς de Martyribus (vide not. ad ep. 168); Muratorius intellexit de athletis ac militibus. Schol. : ταῦτα οἱ πόνοι καὶ ἡ ἀνεσις. (Nota admissum hiatum duplicem in v. 3. — 5. Lemma repetitum in nova pagina.) — 6 ὡς πλ. Cod. Θύλακας sunt metaphorice corpora. Vide VII, ep. 133; not. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 318; Elmenh. ad Arnob. p. 106; Haverc. ad Tertull. Apolog. p. 431; Fischer. indice Æschin. in Σκῆνος; Casaub. ad Theophr. Char. V, p. 67. » B.

CLXVII. In Codice adhærens superiori. Ap. Murat. p. 204. — 1 ἡμῖν Codex; ἡμῖν Mur. ex codd. Paris. et Ambros., J.c. in nostro exemplo et Boiss. — 2. Martyrum responsum est τί μὲν οὖν ἦτιον; et continuatur dialogus. — 3 ἀμείνονες mavult Jac. — 5 Legebatur ὑπάρχον τοὺς θεράπ., sed articulus hinc alienissimus; correxi vitium neglectum. — 6 ἀλλοφώρων δ' Codex, sine δ' codices Mur., quod recte prætulisse videtur Boiss.

CLXVIII. Ap. Murat. p. 206. — 1. « Ἀθληταῖ. Schol. : μάτρες. Vide not. ad ep. 118. » B. — 2 ὡ γὰρ Cod. et liber Ambros., ubi glossa : ὡ ἀνθρώπε. « Præ tuli varietatem codicis Parisini ap. Murat., propter pluralem φεῦδασθε. » B.

CLXIX. Ap. Murat. p. 206, præcedenti adhærens. — 2 φιλογαστριδίαι cod. Ambros. — 4 οὐδ' ἐργ. idem.

CLXX. Ap. Murat. p. 138, cum lemma : εἰς τοὺς ἀνο-

ρῦττοντας τάφους προβάσει μαρτύρων. « Gallice versum epigramma in Mabillonis Dissert. sur le culte des Saints inconnus p. 48. Multis explicuit Murat. p. 258 seqq. — 1, 2. Schol. cod. Ambros. ap. Mur. p. 211 : ὡ τρισπαστάρατοι καὶ τρισθάντατοι, πρῶτον μὲν ἐμίξατε σώματα ἀνθρώπων ἀνδρῶν τοῖς τῶν ἁγίων Μαρτύρων σώμασι τῶμος ἐξ βεβήτων θυσιολόν πολιτικῆς μέσον ἔχουσι κείμενον. Puto fere sententiam secundi versiculi hanc esse : sepulcra scilicet Martyrum continere sacerdotis pagani cadaver; quod ut inuenerem, θυσιολόν per flaminem reddidi. Pro ἀλλοφώροις, Martyribus (v. not. ad ep. 118), est varietas τοῖς ὁσίοις, pro scholio habenda. » B. Ἀμφὶς ἔχουσι (sic Cod.), v. ad ep. 137, 2. — 4 sic ap. Mur.; αὐτοῖς εἴμπτ' ἔχοντες; Codex, « pro quo Mabillon. coniecit αὐτοὶ σώματ' ἔχοντες. » B. In fine Cod. ἀπεδοσθαί. — 5 καὶ δις corrigat Murator. « Pro ὁ δὲ τρίτον scripsi ὁ δὲ tr. Fit oppositio præcedentibus πρῶτον, δεύτερον. Deinde ex Codice legebatur ἱεροσύλοις, pro quo recepi Muratorii scripturam ἱεροσύλεις. [Item Jac. in nostro exemplo.] — 6 εἶλατε codices. Intelligebat Muratorius p. 267 : Sodoma, cede; major enim est horum quam tua improbitas. Sed quid ad hanc sententiam facit πηγαι; Novi quid iotacismus suadeat scribendum, nisi vetet Patris os sanctum. Quærendum vitium in verbo. Jacobs. edidit ἔλατε, forma rariore, qua vix uti voluisset reor Gregorium. Præ tuli Salvini conjecturam ἔλατε. Talis aoristus fuit forsitan et melioribus scriptoribus non ignotus. Vide meam notulam ad Æsch. Prometh. 135, Matth. ad Eur. Iphig. Aul. 416. Malim etiam ἔλατε. » B.

CLXXI. Ap. Murat. p. 139, junctim cum tribus sequentibus. — 1 τ' ἰδ' ἄκ. Cod. « De periphrasi quæ est in παιδὲς Χριστιανῶν pro Χριστιανῶι, divi ad Æneam Gæzæum. Conf. VII, ep. 257; X, ep. 80, 4. Muratorius instituit dialogum, quem non inesse puto. Ad οὗδεν ὁ τύμβος subaudiam φεατὶ δῆθεν. » B. Qui sequentem versum vertebat : Quomodo igitur vestros inhumatis illustres viros? Conf. ep. 186. — 3 ἔστιν et μῆδε Cod. — 6. « Edit. Jacobs. habet παιδὸς ὄφιν. Sed Murat. et apographum πατρός. Videtur παιδὸς esse lapsus calami; tacet tamen Paulsen. Omnino πατρός est sententiæ aptius. » B.

CLXXII. Ap. Murat. p. 139, junctim cum præcedente et sequente. — 1. « Murat. συμβολίσαι, et verlit compositores. An συμβολίσαι? (Idem ἐργυρόδοι, sed cod. Medic. ἐρεγγ., ut Palat.) Respici puto convivia lautiora, in ecclesiis martyrum instituta. — 2. Vulgatum τύμβος non bene intelligebam. Scripsi κύμβος, poculis. Quæ cumulantur epitheta et sequens ἴσχετε λαίμους; a sententia valde sunt aliena, quam τύμβος parit. Vide epigr. sequens. » B. Non esse admittendam conjecturam puto, causa duplici : ex ipso quod admoveatur epigrammate patere videtur τύμβος; ἀλλοτρίους intelligi qui sunt ἀλλοτρίοις λίθοις (ep. seq. v. 4), lapidibus impio furto ablati, structi; deinde quis affirmaverit docto episcopo non arrisisset similitudinem quandam cum famigeratis γυαθοῖσιν ἀλλοτρίοισιν (Od. Y, 347), quos non ex animo sive alienis animis movebant proci ex alienis lurcones? — 3 λαίμοις Cod., recte ap. Mur. — 4. « Codex ἱδρὰ φέρειν. Correxii Jacobsius ἱδρὰ φέρειν optime, et sic voluisse videtur Muratorius vertens gratificari. Eandem feci correctionem ejusdem mendi in ep. 79. Conf. ep. 175, 2. » B.

CLXXIII. Ap. Murat. p. 139, junctim cum præcedentibus. « Martyres loquuntur. — 1. Θνήσκειν βιότῃ, eos nempe qui honorant martyres. Paulus Epist. ad Galat. VI, 11 : ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. » B.

— 3 ἡμῖν Cod.; ἡμῖν codd. Medic. et Paris; ἄμῖν e codice Ambros. Mur. et Jac. — 4 τὴν Cod., illud ap. Mur.

CLXXIV. Ap. Murat. p. 39 junctim cum præcedentibus. — 3 λαός Mur.; * ἄμους Codex. « Apographum ἄμους. Potest conjiungi δῆμους. Esset alienum ἄμους. Sed λαός, quod e codice exhibet Murat., est proprium de cœtu fidelium et laicorum plebe. Gregorius Opp. t. II, p. 1 : λαοὺ πρόεδροι. Idem a Tollo editus p. 12, 83 : καὶ λαὸς ὁρθόδοξος; ἀλλ' οὐπω πλατὺς. Et p. 84, 3 : λαός, νόμοι, τράπεζα, βήματα, θρόνοι. Et p. 90 : Σιών ὁδοὶ πενθοῦσαι, τὸν νόμον λάτρην λαὸν ποθοῦσαι. ἡμέρας ἑορταίαι. Πενθῶ δ' ἔγωγε λαὸν οὐχ ὁρώμενον ἔμοις βέοντα πρὸς λόγους. Ibidem : Ἀναστασίας ὡς λαὸς τῆς ἐμοῦ φίλης. Conf. ep. 141. Pro ψυχῶν (sic Cod. et Mur.) σίθας conjiecti et scripsi εὐχῶν σέδας. » B. — 4 sic Mur.; Codex νεκροκόμοις, ultimis superposito ων. Aut alia vox aut acumen hic latet.

CLXXV. Lemma : πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ὅτι οὐδεὶς ἐν μαρτυρίαις τρυπᾷ. Ap. Murat. 205. — 2 θυσίας cod. Ambros. — 5 ὦ φίλῳ. Mur.

CLXXVI. Lemma : κατὰ τυμῶν. τοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολόγου. Ap. Murat. p. 141.

CLXXVII. Ap. Murat. p. 142. « Delevi lemma : ἐπὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων, quod est alienum. » B. — 1. Glossator Codicis : θαυμαστὸν περὶ τῶν ζ' θεαμάτων. Πρῶτον τεύχος τὸ ἐν Βαβυλῶνι Σεμράμω; β' ἐν Ὀλυμπίᾳ Ζεὺς χρυσὸς σφυρήλατος; γ' Αἰγύπτου πυραμίδες; δ' οἱ ἐν Κολόσσαις κῆποι; ε' ἐν Ἐφέσῳ νῶς τῆς Ἀρτέμιδος; ς' ὁ ἐν Ῥόδῳ κολοσσός; ζ' ὁ Μαυωλοῦ τάφος. — 2 in fine τάφος Mur., τύμβος Cod. « Hortos significari non dubito pensiles, κάπων αἰώρημα Antipatri IX, ep. 58. Colossenses hortos ignoro. Vix puto ἀγαλμα his posuisse negligentius Gregorium venæ felicioris poetam. — 3 ἔσχον Cod. — 4 ἀπο τῆς Mur., vitiose, ut supra exposui ad epigr. 108, 4 Θέων, currens in altum, ὠφειῶν, ut est ep. 183. — 5. Malim ἔργον ἀπλήστου. Ἔργον hoc sensu illustravi ad Nicet. Eug. p. 59. » B.

CLXXVIII. Ap. Murat. p. 143. — 1. Vide ad ep. 143, 4. — 4 ὥδε (sic) et δὲ τινάχθην Cod.; δ' ἔτιν. nunc Jac., ut Mur. « Γεῖτον; conf. ep. 181, 187, 202, 210; Opp. t. II, p. 203, D. » Boiss.

CLXXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ κ. τ. Πάντα ταῦτα εἰσὶ τοῦ θεολόγου. Ap. Mur. p. 143. — 1 τόσον cod. Medic. — 3 αὐτίχ' ἦν (sic) Codex.

CLXXX. Ap. Murat. p. 144. — 3. « Apographum χεῖνός (sic). Et alibi librarii in hoc vocabulo titubant. Conf. Heyn. ad Pind. Ol. III, 81. » B.

CLXXXI. Ap. Murat. p. 144. — 1 ὁσσάτεον Cod., recte cod. Medic. « Ὀσσάτιος de longiore spatio sæpe apud seniores; de majore numero Agathias VI, ep. 80, 4, ubi v. not. » Jac. — 2 οὐλομένου Mur.

CLXXXII. Ap. Murat. p. 145. — 1 τύμβον Cod., recte cod. Medic. « Greg. Opp. t. II, p. 202 : τὸν τυμβορόντην, τὸν τάφον ἀλάστορα. — 2 ἦν ἰδ' ὅσην Cod.; εἰ δὲ τόσην Mur. — 3 ἐβρίχτε Cod., alterum cod. Medic., recte. Poeta se corrigit. — 4 λάξεσθε et ἀναραισάμεθα Codex. « Murator. φθιμένοις. Accusativus cum ἀρέσκειν dicitur esse Atticorum a Gregorio Cor. § 23, qui allegato Sophoclis versu Aj. 585 : Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τεληγμένη, ait esse ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. Sed ipsa est ejus sententia μ' esse pro

με, et scriptura μοι est lapsus calami, ni voluerit dicere esse ἀντὶ τοῦ ἐν συνθειᾷ μοι. Dio Chrys. Orat. I, p. 49 : ὅστις δὲ κακὸς ὢν, ἡγείται ποτε θεοῦ; ἀρέσκειν, κατ' αὐτὸ τοῦτο πρῶτον οὐχ ὁσιὸς ἐστίν, inveni in codice θεοῖς accusativo edito postponendum. » B.

CLXXXIII. Ap. Murat. p. 145. — 1 ὥς τι (non ὥστε) Codex; ὡς τι cod. Medic. Illud restituit Boiss. — 2. « Περιτίσιν, conf. ep. 203, 206, 212, 239. » B.

CLXXXIV. Ap. Murat. p. 146. Sepulcrum loquitur. — 1 μαυωλοῦ Mur. — 2 τυμβολεῖται; Mur.

CLXXXV. Ap. Murat. p. 146. — 1 τεύχος Cod. et Mur., corr. Jacobs. — 2. « Λαγόνες; sunt latera muri, ut ep. 186, 4, latera sepulcri. Sed malim sane ἐκ λαῶν, la, idibus. Murus fuerat ad montis radices; illo diruto, ex saxis circumjacentibus sepulcrum in montis cacumē e structum erat. » Jac. Aliter Boiss. : « Significare videtur monumentum habere formam pyramidalem, angulis laterum in summitate conniventibus. » — 4 χρυσοφίλοι; Mur. Depravate χρυσοφίλε σοίμε τιναξονόλον Codex. « Præferendam esse varietatem χρυσοφίλαις dixi ad Philostrati Epist. p. 135. Idonea forma φιλόχρυσος reperietur ep. 189, 195, 200, 213, 215, 221, 232. » B.

CLXXXVI. Ap. Murat. p. 147. — 1 καὶ μνήματος δ' ἀνεγείρατο Cod. depravate. — 3 ἐξίαπαζει Cod. — 4 οὐ μὴ Cod.; εἰ Mur.

CLXXXVII. Ap. Murat. p. 147. — 1 οὐκερῆει Cod. recte; οὐκηνεῖ Cod. Paris; οὐ κενεῇ conj. Salvinus. Deinde Codex depravate πρὸς; γὰρ ὥς τὸ τύμβον. — 2 σῆματος cod. Paris; unde Salvin. conj. ἀργαῖν σήματος ἐργασίη. — 3. Edebatur ἐπὶ φθόνος; τὸ δὲ. Optime Boiss. : « Scripsi φόνος. Hæc nomina passim confusa fuerunt. Addit ἔφονος, ut explicet et vindicet iniquitatem quæ videtur esse verbi ἐνέρατο. Sic νεκροφόνος ep. 184; τυμβοφόνος παλάμαι ep. 216, et Opp. t. II, p. 202, D, τυμβοφόντης. » B.

CLXXXVIII. Ap. Murat. p. 148. — 1 sic cod. Medic.; depravate πόδα σοι μετὰ ταῦτα Palat. A Callimacho hæc sumpta, VII, ep. 525, 1. — 3 ἀλλεδοκήθη Codex, alterum Mur.

CLXXXIX. Ap. Murat. p. 148. — 2 νῦν τε τάφον cod. Medic.; νῦν τε τάφου Mur. Quæ Jacobsius ita emendavit : νῦν ἂν τὶ τάφου δηλήμονος ἀνδρός; Σῆμα πέλω, optima ni fallor sententia, quam in latinis posui. Vulgatam distinctionem servat Boiss., hæc annotans : « Τάφον Muratorius mutat in τάφου, nequicquam. Scribo τάφρον, fossam. Illud σῆμα nihil est jam præter rudera et fossam. — 3. Junxi σῆμα πέλω μὴ..., i. e. σημαίνω μὴ... Sic est in apographo distinctum. » Quæ interpretatio genitivum δηλήμονος ἀνδρός; minime respuit. — 4 ἡ καλὰ μοι φιλοχρυσίῃ; Mur.

CXC. Ap. Murat. p. 149. — 1 κληνίδες Cod., qui versu 4 desinit in φθιμένων. Reliqua suppleta ex Mur.

CXCI. Ap. Murat. p. 149. — 4 οἶον Cod.; οἶον Mur. « Illud verum. Irridentur enim οἱ τυμβωρύχοι, aurum quærentes in sepulcro, quod nihil continebat præter ossa et cineres. » Jac. Docta brevitate dictum videtur χρυσὸν ἀποξέομαι, aurum abrador, radior ut auferatur (quod non inest) aurum, et sic concido. Boiss. : « Forsan χρυσός (ὡς χρυσός;) vel χρυσοῦ (ἐνενα χρυσοῦ). »

CXCII. Ap. Murat. p. 150, ubi alterum distichum excidit, ob ὁμοιοτέλευτον. — 1 πρὸς γε Cod.; πρὸς τε Mur., correxit Jacobs. In Codice notatur insolens productio primæ vocalis in λιτάζομαι, ob quam Jac. etiam ξενίου σε λιτάζομαι proponebat, sed altera emendatio potior. — 2. « Male corripuit penultimam in δράσας. Sic peccavit in Tollianis p. 10 : Τί μοι παρείται μὴ δέον; τί δ' ἔδρασα; et p. 86 : εἰ δὲ θέλει; Πολλοὶς λαλεῖν με, Νοῦ; μέγας, τί γὰρ δρᾶσαι, Scribendum saltem erit δράσαι. Sed si erravit circa vocales natura dubias, in his quæ sunt natura constantes, regulæ paruisse opinor. Inde non scripsisse putandus est versum sic a Tollio editum p. 4 : Αὐτὸς δὲ μικρῶ τοὺς ἑμοῦ; λόγῳ πλήξω Φονεῖ; Leunclavius πλέξω conjecit, sententia repugnante. Lego transpositione facta πλήξω λόγῳ. Obiter emendare liceat Molierium sic editum *Dépit* IV, sc. 2 :

*La partie brutale alors veut prendre empire
Dessus la sensitive.*

Vitium animadvertit Martinus et putat legi posse : *la partie animale*. Sed mendum vel calami vel typorum corrigam facilius, vocabulis transpositis : *la brutale partie*. » B.

CXCIII. Ap. Murat. p. 150. — 4 ταῦτ' εἰ λειψῇ Cod.; ταῦτα λελαιμένῳ Mur. « quod emendanti librario debere videtur. Legendum suspicor : ταῦτά τε ληψῇ, si quis advenierit, corpusque sepultum et defuncti iram sibi rapere voluerit, libenter dabimus. » Jac. Boiss. : « Apographum εἶλε ἔχῃ. Inde feci, εἰ ληψῇ. »

CXCIV. Ap. Murat. p. 150. — 1 et 2 sic Boiss. cum Mur. Jacobs. sine interrogandi signo post εἰλήσεις, ἡ (affirmative) κακὸς ᾗσθ' ἂν ἄγαν, et οὐδ' ἐρύσσας; corrigens. — 2 literæ ταυθ' δ ex cod. Medic. suppletæ, a Palatino absunt, qui ἡ præbere videtur, non ἡ. — 4 εἶπε Cod.

CXCV. Ap. Murat. p. 151.

CXCVI. Ap. Murat. p. 151. — 2 λέξει θαρσ. Cod. vitiose; ἀγκαλέσει cod. Mur., qui edidit ἀγκαλίσεις. — 4. Intellige τὰ τῆς δίκης τάλαντα.

CXCVII. Ap. Murat. p. 151, sed primo disticho adhærente precedenti epigrammati, altero sequenti. — 1 δίκης cod. Mur. — 3. Defunctus respondet Justitiæ. — 4 εἵνεκα τούτῃν ἔχω Cod., quæ Jacobso felicius correxit Boiss. : « Distinxi post εἵνεκα, et ἔχε scripsi. »

CXCVIII. Ap. Murat. p. 152. — 1 πρόσθετα δ' Mur. — 2 ὁψέθ' (sic) Cod.

CXCIX. Ap. Murat. p. 153. In Codice præcedenti adhærens.

CC. Ap. Murat. p. 153, in duo epigrammata divisum. — 1 vxi om. cod. Mur. — 2 κεύθω et τυμβολέται Cod. et liber Medic.; utrumque correxit Salvinus. — 3. « Sensus hujus distichi mihi non expeditus. Suspiciari licet : Νε-κροκόμων τάτε γ' ἐστὶ σοφ. Sed vereor ut hoc sufficiat. » Jac. Imo valde probabilis, ni fallor, conjectura Boiss. : « Forsan σοφίσματα in mendo cubat. Bene vertisse vix opinor. Conf. tamen ep. 212. »

CCI. Ap. Murat. p. 153. — 1 in fine ἀντιγρόντος Mur. « Ducta hæc ex epigrammate Platonis VII, 268 : τόσσον ἄγος τόσσον κέρδεος ἄράμενος. » Jac.

CCII. Ap. Murat. p. 153. — 3 htc lemma in Codice : πρὸς τοὺς αὐτοὺς, et sigla initialis. Idem om. τάζον, ex Mur. supplet.

CCIII. Ap. Murat. p. 154. Sine lemmate Codex, et in duo epigrammata divisum. — 4 ἐπειχειρολήθη Cod., et puncta imposita literis ληθ.

CCIV. Ap. Murat. p. 154. — 1 πικρα, primæ literæ superposito η, Codex. « Gregor. Opp. t. II, p. 203 :

Σκείρων τις οὗτος; ἡ Τυρῶνους ἡ Γίγας
ἦκει τυραννῶν νερέτους τύμβον τ' ἐμόν. » B.

— 2 ὡς pro πῶς Cod. — 3 ὡς δ' εἶδ' ἐστὼς Cod. « Unde Jac. fecit ὡς δ' εἶδες πῶς. Murat. : ὡς εἶδες; πῶς. Plus est vis in repetitione Muratoriani libri. » B. In fine Codex ἡ τάχα κείν σε, Mur. ἡ τάχα μέν σε, correxit Jac. — 4 τι σχ. Cod.

CCV. Ap. Murat. p. 155. — 3 τίνυσθε θεὸς Cod.; ὁ Mur. — 4 ἡμῖν Cod. « Initio Murat. τῶν δὲ, quod prætulit edito τῶνδε. » B.

CCVI. Ap. Murat. p. 155. — 3 ἦκα et πύμα τήγορος ἀντία χειρῶν Codex; πυμάτης ὁδός Murat.; ἀντιαχείτω cod Medic., quod verum. Ὑστερόζωνον Ἥχῳ ex alio loco Gregorii memorat Jac. — 4 κτιόνων syllabæ absunt a Codice, suppletæ ex cod. Medic.

CCVII. Ap. Murat. p. 155. — 2 ἐτι σχῆσει cod. Medic., quod fortasse verum. — 3 χρυσοῦ cod. Medic., χρῶς ex Palat. — 4 ἐπέχει cod. Medic.; ἐπ' ἔχει; Mur.

CCVIII. Ap. Murat. p. 156. — 3 τοῦτον τίς Cod.

CCIX. Ap. Murat. p. 156. — 2 τῆσδ' cod. Medic., etiam in Palatino τῆσ δ', literæ η superposito ι, et rursus transfixo. — 5, 6 in Codice novum epigramma cum novo lemmate. Idem καμὲ (Mur. καί με) et πέρι καλλέα. — 6 πάντα δίκαιοι Cod.; ἐπανθ' ἀδικοῖς Mur.

CCX. Ap. Murat. p. 156, præcedenti adhærens. — 1 ναυηγῶ Cod. — 3 novum lemma in Codice.

CCXI. Ap. Murat. p. 157. — 1 ὦ Boiss.; ὦ codd.; ἐπλετο ἀνθρώcis cod. Medic.; ἐπλετ' ἀνθρώcis Salvinus. « Vulgo ἐπλετο, δηλοῖται; ὡς καὶ εἰρημένους γ. Duce Muratorio melius distinxi. In ἀνθρώcis nihil querendum nisi δηλοῖται. » B. — 2. Sic χειρὰ εἶρεν τινί etiam ep. 235. In fine ἀδίκων cod. Medic., ἀδίκων Mur., quod præferre videtur Boiss. — 4 ταῖς ἀλιτροῖς cod. Medic. « Deinde ex Palat. editum ἐξολόμην. Murat. ἐξολόμην, quod sunsi. » B.

CCXII. Ap. Murat. p. 157. — 1 παντὸ βανές cum signis τῷ ὑπὲν Codex; πάντ' ἐθανέν νεκύεσσιν ἐπαίζομεν cod. Medic. « Quid nugamur et ludimus, sepulcra erigentes, vano et inutili laboris? Conf. ep. 200. » B. « Deinde οὐ τι σ' ἐτ' αὐδ' ὡς Codex.

CCXIII. Ap. Murat. p. 158. — 1 ἡδὲ Cod. — 2. « Δάψατε vi transitiva : consumendum date. Alibi flamma dicitur δαπτειν. Vide an fuerit παρὶ θάψατε. » Jac., exempla citans, et hoc ipsum nostro exemplo intulit. Sed Boiss. : « Pro δάψατε proposita fuit conjectura θάψατε, quam probabilem facit permutatio literarum δ et θ non infrequens. Sed est ὁρατῶ in inferiorum ritibus verbum honestum; ac sententia postulat facta quæ sint violenta, non legitima,

ρίψατε, δάψατε. » — 3 φιλογρύησιν cod. Medic. Eadem varietas ep. 189, 4.

CCXIV. Scholium : τοῦτο εἰς τὸν Κύρου τάφον ἐγένετο, ὡς Ἡρόδοτος. Errat glossator. Res nota: Ap. Murat. p. 158. — 1 κύρος; Cod. — 3 ὡς δὲ codd., corr. Jac. — 4 οἷζα; Mur.

CCXV. Ap. Murat. p. 159. — 1 τάχα φθ. Mur. — 3 ὡς; δὲ codd., corr. Jac.

CCXVI. Ap. Murat. p. 159. — 2 τίσης Cod., recte ap. Mur. — 3 οὐ γὰρ Codex, sed recte cod. Medic. « Quod loquitur sepulcrum ostendit vicinum sibi sepulcrum aliud, quod nec aurum habuit et violatum fuit. — 4 ἐν-
δατα Cod., corr. Jac.; ἀμετα Mur. Deinde vulgo φεῦγε Δίχην. Scripsi φεῦγε Δίχην, post Muratorium. Conf. epigr. sequens. » B.

CCXVII. Sejunguntur in Codice hæc disticha, et alteri adscriptum ὁμοίως. Ap. Murat. p. 160 juncta sunt. — 2 λυσσεῖς cod. Medic. — 4 γαιαναρθείσα Cod., sed recte Medic. « Respicitur Aratus in Phænom. 132, seq. » Jac.

CCXVIII. Ap. Murat. p. 160. — 2 πλεχτον Νηρεΐ τεύξε δ. probabiliter tentat Jacobs., de nave. — 3. « Adeo solidum fuit et saxis adeo magnis ædificatum sepulcrum, ut qui id everterit, rem fecerit non minus prodigiosam quam Orpheus, Dædalus, Hercules vel Theseus. Fabricator domus textilis adhuc quaeritur nec invenitur. » B.

CCXIX. Ap. Murat. p. 161. — 4 τύμβον β' ἀσφ. Cod.

CCXX. Ap. Murat. p. 161. — 1. « Petita res ex Pindaro Olymp. VII, 62 seqq. » Jac. — 2 φέρεις et ὡς Cod. — 3. In Codice novum epigr. incipit. « Sic Gregor. Opp. t. II, p. 203 :

Ῥορυσσ' ὀρυσσε τύμβον ὡς αὐτῷ βόθρον
εὐ ἰσθ' ὀρυσσεις.

Deinde vulgo ἡ τάχ'. Scripsi ἡ. » B. — 2 ἡ ἐξολ. Mur. In fine Codex δ' ἀρηγός.

CCXXI. Lemmati accedit ὁμοίως. Ap. Murat. p. 162. — 2 ποῖα codd. Jacobs conj. ποῖα Δίχην; scil. ἀνδρ.αι. « De ποῖα correpto α vide not. ad ep. 89. » B.

CCXXII. Ap. Murat. p. 162. — 2 ἐκφυγον et τί με cod. Medic.; τί γε Mur.

CCXXIII. Repetitur in lemmate κατὰ τυμβωρύχων. Hinc quæ sequuntur in Codice sunt *tetrasticha*, non disticha. — 1 ὑπὲρ εἰ σέ (ead. m. in εἰσὶ mutatum) τί; Codex.

CCXXIV. Ap. Murat. p. 163. — 2 ἴσον Cod.

CCXXV. Ap. Murat. p. 163. — 2 τύμπωι Cod.

CCXXVI. Non habet Murat. — 1. « Forsan ἐπ' ἀρούρα, ut est statim datus ἐπὶ σήματι. — 2. Δάκρυα, μὴ παλάμας, conf. ep. 107. » B.

CCXXVII. Ap. Murat. p. 163. — 2. « Ζαχότων, conf. ep. 193. » B.

CCXXVIII. Ap. Murat. p. 163. — 1 ζειλήμονα Cod;

τάφον cod. Medic.; ἐόλπειν Mur. — 2 « Πάσσαλος καὶ τρο-
χός, debiti instrumenta supplicii. » B. An τηδὶ?

CCXXIX. Ap. Murat. p. 163.

CCXXX. Ap. Murat. p. 163. — 1 ἀλλά μ' ἐφῆεν Mur. et Jac.; ἀλλεμέ ωῖξεν Codex, « ἀλλ' ἐμὲ ὡξέν apographum, quod retinui memor tot versuum Gregorii, in quibus hiant syllabæ. Vide mox epp. 232, 252. Et in Tollianis p. 104 : Γρηγόριον δέξασθ', ἀνάξιον, ἀλλ' ἱερῆα. Scribendum δέξασθ' ἀνάξιον. Cum præcedentibus confer Opp. t. II, p. 202 : δ; τῶν σημάτων Πάντων ὑπερτέλλοντα τέτμηκεν τάφον. — 5 δει-
φύτορες; Cod.; διφ. cod. Medic. Muratorius elidit διζήτορες, ex conjectura, puto. Gregor. ibid. p. 203 : τάρους ὀρύσσων καὶ κόνιν διτῶμενος. » B. Antiquos poetas imitatur hemistichia repetens, gratiam simul et vim non male aucupatus.

CCXXXI. Ap. Murat. p. 164. — 1 ἔγειρα, 2 βάλλαι Codex, sed recte liber Medic.

CCXXXII. Ap. Murat. p. 164. — 1 ἐπέγραψον Codex. — 2 δ' ἐκ Mur., sed de conjectura inutili; v. ad ep. 230, 1.

CCXXXIII. Ap. Murat. p. 164.

CCXXXIV. Ap. Murat. p. 165.

CCXXXV. Ap. Murat. p. 165. — 2. Conf. ep. 211, 2

CCXXXVI. Ap. Murat. p. 165. — 1 ὡς ἀλαπάξας Cod.; ὡς ἀλάπαξεν cod. Mur.; δς δ' Jacobsius.

CCXXXVII. Ap. Murat. p. 165. — 2 φείδεο οὐ νέκ. Codex; φείδεο σύ v. cod. Medic.; τοῦ νέκ. Jacobsius.

CCXXXVIII. Ap. Murat. p. 165. — 1. Αὐτὸς fere sonat : nihil aliud nisi (tumulus). — 2 ἐμοῦ (superposito ι) νέκυος (superposito ε) Codex : « unde optio datur trium diversarum lectionum : ἐμοῦ νέκυος. ἐμοὶ νέκυες. ἐμοῦ νέκυες. Sed quam Jac. posuit verissima videtur. » Pauls.

CCXXXIX. Ap. Murat. p. 165.

CCXL. Ap. Murat. p. 166. — 1 λείην Cod.

CCXLI. Ap. Murat. p. 166. — 1 γύμνωσεν Cod.; recte Medic. — 2 ἐστιν Cod.

CCXLII. Ap. Murat. p. 166. — 1 ἡὲ Cod.; ἡε Medic.; exempla Gregorii ap. Jac. p. LXVI. Usitatum ἦεν. — 2 ἄλλα Cod.

CCXLIII. Ap. Murat. p. 166. — 2 δ' αἰχθέν (sic) Codex. « Vulgo σῆμα δαίχθην ὅσον λεύασε τυμβ. Murat. ὅσον λεύασε τυμβ., et vertit : *quam magnum cernitis tumulicidam!* Sed olov, non ὅσον, fuisset hoc sensu scribendum. Distinxi ut est distinctum in apographo Paris. *Videntes hoc monumentum disiectum, monumentum quantum! lapidibus obruite sacrilegum.* Qui λεύσσουσιν oculis, non ἀρῆγουσιν, sed qui λεύσσουσι manibus ultricibus. » B.

CCXLIV. Ap. Murat. p. 166.

CCXLV. Ap. Murat. p. 166. — 1 διέπερσας cod. Medic.; qui in fine διακέρση, Palat. διακέρσαι (sic), uterque ὡς, quod corr. Jacobs. — 2. « Muratorius ultima verba a præcedentibus divellit. Juncta reperi et reliqui. » B.

CCXLVI. Ap. Murat. p. 168. — 1 οὐκ ανίωξεν Cod.; οὐκ ανίωξεν Medic., corr. Jac.

CCXLVII. Ap. Murat. p. 168, junctim cum præcedente. Quod mihi quidem rectissimum et restituendum esse videtur.

CCXLVIII. Ap. Murat. p. 167.

CCXLIX. Ap. Murat. p. 167. — 2 τωσ ετεμόντι λίθον Cod.; τῷ σε τεμόντι λίθος Mur. et Jac. « Sed pronomen σε sententiæ non convenit. Scripsi τῷ σφε. » B.

CCL. Ap. Murat. p. 167.

CCLI. Ap. Murat. p. 167. — 1 κἂν τλῆς mavult Jac. —

2. Idem distinguit cum Mur. μόθος σοι τὸ πέρας· ὁστέα μόνον ἔχω (sic cod. Medic.). « Retinui Palatinam scripturam. » B.

CCLII. Ap. Murat. p. 167. — 1. « Forsan πολύχρηστος. Sed est in πολύχρηστος aliquid acuminis. » B. Quod verum : dicit multi auri pretium habentem, postquam sefellit prima specie vocabuli.

CCLIII. Ap. Murat. 167.

CCLIV. Sine lemmate et postea additum in Codice, ejusdem tamen, ut videtur, librarii manu. Ap. Murat. p. 168. — 2 ἤρπε cod. Medic.

Τέλος τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ θεολόγου Cod.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Prorsus integram annotationem BOISSONADII a quinto demum capite exhibuimus; in quattuor prioribus quæ brevitati studentes negligi posse putabamus, ea, ne quid desit, hoc loco supplemus.

CAPUT I.

II. — « De *Blachernis* monui ad Anecd. t. II, p. 130. Adde Hardt. Catalog. bibl. Monac. fasc. I, p. 15; præcipue Reisk. ad Constant. Cerim. p. 195. Infra ep. 120, 121. — 1. Zonaras l. c. ἤν δὲ τούτου γαμετῇ Σοφία. » B.

IV. — 2. « Bondelmontius in descriptione Constantinopoleos p. 124 : S. *Johannes de Studio*. Ibi Ducang. p. 240. » B.

V. — « Zonaras Annal. XIV, 5, p. 58 : οὗτος (Aman-tius) τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ ἐδομήσατο διὰ καὶ τὴν κλη-σιν ἐκείνου σώζει, τοῦ Ἀμαντίου καλούμενος. Plurima dabit Ducang. CP. Christ. IV, p. 116, § 34, inter quæ Codini verba allata. Conf. infra ep. 95. » B.

VI. — « Quum lemmatis verba exhibeat compendiose Codex ἐν τ, legendum esse suadet v. d. ἐν τῷ. Sed scriptura Jacobsii firmatur usu : dicebant enim τὰ Σφωραχίου. Vide loca ap. Ducang. CPol. II, p. 178, § 83; IV, p. 139, § 102. In apographo Par. lemma : ἐν τῷ λογάρι εὐρέθη. » B.

VII. — 3. Jacobs. scribit ὡς τε καὶ ἄλλ.

VIII. — « In lemmate apographum τὰ Ὁρμισδου. Editio τὴν Ὁρμ. Paulssen. τὰ præfert, τὴν omnino rejicit. Utroque modo scribi potest. Inveniuntur enim τὰ Ὁρμισδου et ἡ Ὁρμισδου μονή, ἡ Ὁρμ. αὐλή. De his ecclesiis vide Ducang. ad Bondelm. p. 237, et in CP. Christ. IV, p. 115, § 26; p. 135, § 88. Qui p. 115, § 23, hos versus recitat :

Ἀθανάσιος θρέμμα Παυλοπετρίου
Ἀποστόλοις σύνεστι Παῦλον καὶ Πέτρον. » B.

X. — 3. « Conf. ep. 16, 3. — 15. Conf. v. 21. — 29. In scholio pro ἀρίστε forsan leg. ἀρίστως, aut melius ἀρ-τία, ἀρτίως, ἀρτίως ἐτι. — 35. Αἱ ζώουσας divisi, secutus apographum. Et divisio placebat Fixio in Thes. Steph. — 59. Ex Salmasii Solinianis p. 1213 hos versus sibi cogni-tos laudat Ducang. CP. Christ. IV, p. 133, § 81, cum mutatione ἐμμεγίστατο. — 62. Οὗς, scil. λειμῶνας. Facilius foret ὦν, scil. μεταλλῶν. — 64. Scribo τελέσθη et χαμού-σης. Ne hæreat lector in hiatu verborum θέσκελα ἔργα, meminerit Homerum sic non semel junxisse. — 70. Re-cepim meam conjecturam ἐνθ', ut locus posset intelligi. — 72. Λύσανν merito puto recepisse Jacobsium. Ipse scripsi tamen ἰονίκα λύσσην, quod ipsum volebat qui λήθην scripsit. » B.

XI. — « De sanctis Ἀναργύροις vide Ducang. Gloss.; Morcell. ad Kalend. Constant. t. I, p. 202; Villosion. Me-mor. Acad. Inscriptt. t. XLVII, p. 289. De eorum eccle-

sia Constantinopoli ἐν τοῖς Βασιλικῶν Morcell. l. c. p. 214. Vulgata Codicem exhibens in sex versus non versus epi-gramma diviserat; quos in iambicos quattuor compuli. » B. Item Jacobs. in nott. mss., citans Friedemann. De media syll. pentam. p. 331.

XII. — 10. « Scripsi ὦδ'. Epigramma sic fere pro in-tegro haberi poterit, et lector non criticus ac properans non multum retardabitur. Fateor tamen critico qui fue-rit non sic satisfactum esse. Opinor finem epigrammatis non periisse, sed verba tantum nonnulla quæ fuerunt media inter versum 10 et epigramma 15, quod huic ad-nectendum est. Mancum versum poteris supplere sic, πα-λαίτερον ὦδ' ἐκπάγλως vel ἐς τὸδε κάλλους, vel ἐς τὸσον εἶ-δος. Non displiceat ἐς τὸδε κάλλους, etiam ob repetitum κάλλους. » B.

XIII, XIV. — « Quum prius distichum ab epigr. præ-cedente non disjunxerit librarius, putat Paulssenius con-tinua serie jungendos versus : ὦδ' ἐμὸν ἔργον Κἄλλος ἔχον... Sed non persuasit mihi posse poematium heroicum idque genus pentametro claudi. Ἐχον quod Paulssenio participium est, mihi est imperfectum. In apographo Par. nullum quidem est intervallum inter epigrammata 12 et 13 relictum, sed Κἄλλος; litera magna pictum. — 3. Τη-θήν. Conf. ad ep. 12, 9. » B.

XV. — 2. « De S. Euphemia martyre v. Morcell. ad Kalend. t. I, p. 151. » B.

XIX. — 3. « Codex θεωρήτοιο, superscripto υ, id est varietate θεωρήτοιο. Θεόρῳτος; βίος melius quidem πηγῇ conveniret quam θεόρῳτος, sed metro non convenit. — 5. Gesnerus vertit locum servato μέγα, sed vertit, non intellexit : *valide constituens*, quum sit στήθα; *inhi-bens, reprimens, sistens*. » B.

XX. — 1. « Joannes Euchaitensis p. 16 : τοὺς οὐρανοὺς ἔχοντα, δέσποτα, θρόνον. Claudiani editiones habent υἱέ νεοττί. » B.

XXX. — Sine lemmate. « Infra altero loco lemma ei; τὸν σωτήρα. — 1. Conf. ep. 117, 1. » B.

XXXII. — 3. « Πόνων φύσις periphrasis ἀντι τοῦ πόνου, quam tractavi ad Simocattam p. 237, ad Æneam p. 184. Adde Krabing. ad Synes. Ægypt. p. 132. » B.

XXXIV. — 1. « Suidas in Σκοπῶν. Conf. ep. 36, 2. — 2. Hinc Suidas : ἃ θαυμαστικὸν ἡσύνεται. Vulgo tamen non aspiratur. — 7. Brunckius Anal. t. III, p. 47, 1, edi-dit βαρύν, imprudens forsan. Nam nihil varietatis e libris fuit enotatum; qui si βαρύν dedissent, id valde place-ret. » B.

XXXVI. — « De S. Theologo Bibl. Gr. t. IV, p. 775; Anecd. inea t. V, p. 300. De Ὡλοῦστριο; Casaub. ad Dio-gen. II, 74. » B.

XLVI. — « Utrumque nomen, ὑπαντή et ὑπαπαντή, quod in usu est de Occursu Symeonis seu de Purificatio-nis festo, multis tractavi in Addendis ad Babrium p. 253,

254. (Conf. ep. 113.) Ibidem p. 254 tuitus sum optativum λύσει, nam optativus pro futuro valde placuit poetis recentioribus. » B. Qui ad vacuum inter σε ε locum animum non intendit.

LII. — « De εἶπον vide Anecd. mea t. IV, p. 475. » B.

LIII. — 1. « Christus dictus fuit θύμα mystice; conf. Anecd. mea t. IV, p. 463. » B.

LV. — 1. Non erat prætereunda Jacobsii conjectura perprobabilis :

Παρθένου υἱὸς ἔφη τὸν παρθένον ἄλλον ἐκντόν.

LVI. — 1. « Conf. ep. 119, 24. » B.

LX. — 1. Codex Palat. Μωσῆς, quod servari poterat. — 2. « Τύκω, scilicet typo crucis Christi. Gregor. Or. I, p. 35 : τίς νικήσει τούτον (τὸν πονηρόν); Μωσῆς ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἢ ὁ σταυρὸς ἰσχύση τυπούμενος καὶ προμηνύμενος. Idem Or. XXX, p. 495 : οὗτος (ὁ Κύριος) κατεπόλεμηση τὸν Ἀμαλήκ χειρῶν ἀποβήτην καὶ μυστικῶ σχήματι. Eustath. Opusc. p. 11, 31 : αἱ Μωσαϊκαὶ χεῖρες... ἐνήργουν τυπωδῶς τὰ ἐν ὑστέρω χρόνῳ σταυρικά τεράστια. Diabolus est alter Amalec. Theodorus Prodr. Tetrast. p. 32 :

Ἦ χεῖρες αἱ προτέταντο, καὶ ὤρνωτο φύξ' ἐπ' Ἀμαλήκ!
Ἦ χεῖρες αἱ προτέταντο, καὶ ἰσχυε γούνατ' Ἰακώβ!
Ἄν δι χεῖρες προταθῇ καὶ ἀντιθίσουσιν ἐμοῖσιν,
καὶ τάχ' ἂν εὖχος ἄροισι, Σατὰν ἀπὸ κάρτου ὀλέσας.

Codex 2831, αἱ δὲ χεῖρες προτάθηται καὶ... Quam lectionem Suvignys qui repererat editam mutavit, malo consilio. Capiendum vocative αἱ χεῖρες : O manus, extendimini et in adversarios meos. » B.

LXI. — 1. « Scripsi Μωσῆς, ut ep. 60. Abiit sigma finale in ι, quod frequens. — 2. Vide Anecd. mea t. IV, p. 463, n. 9, et conf. ep. 70. » B.

LXVI. — 2. « Conf. Gregor. Naz. Or. XXXVI, p. 592. Fuerunt theologi adeo absurdi, ut non typum Christi, sed ipsum fuisse Christum Melchisedec crederent. Quos refutaverunt Alard. Epiphyl. I, c. 7; J. Buxtorf. Them. Misc. § 12; multi alii. » B.

LXXIV. — 1. « Vide Glossar. in N. F. p. 59 cum nota Alberti. » B.

LXXVI. — « Conf. ep. 59, 8. De miraculi Canæ mysterio exstat Nicephori Chumni epistola in meis Anecd. tom. V. » B.

LXXXVI. — 2. « Exempla positi ἴσα cum dativo vide sis infra cap. VI, ep. 78 et 384; IX, ep. 186, collata nota ad Aristonet. I, 17; Reisig. Enarr. ad Cæd. Col. 164. » B.

XCIV. — « Est καίμησις de ea re proprium; vide Anecd. mea t. II, p. 126, n. 3. » B.

XCVIII. — « Obiter dicere liceat me in Relandi Fastis, quos evolvebam Theodorum quæsiturus, reperisse citatam ex Sirmondo et emendate inscriptionem, quam, quum olim eam inemendam legissem in Muratorii Thesaurο, correxi ad Anecd. t. V, p. 402. » B.

C. — « Salmasius ait vidisse se idem epigramma ad finem Nili Narrationis cum εἶδε pro οἶδε, ἡδύνειν pro λαίνειν, sed, nisi fallor, corrupto, ait vir d. tunc timidiōr. » B.

CI. — 5. Legitur δύναμις φλογός ap. Menandrum p. 238 Fragn. Hist. Gr. Mülleri vol. IV.

CVI. — 13. « Nicephorus De imaginib. p. 178 : νόες δὲ ἔντες καὶ ἐν τόποι; νοητοῖς εἰσιν. Holobolus p. 168 : Μεχαήλ τῶν νόων πρωτοστάτης 169 : φυλάττοιέν σε, βασιλεῦ, τοῖνον οἱ θεῖοι νόες; 181 : τῶν ἀύλων νοων. » B.

CIX. — « De Ignatio Magistro et diacono vide Bibl. Gr. t. I, p. 635; Coray. ante Æsopum p. 27. Ejus poemata duo edidi in Anecd. t. I, et t. IV. » B.

CXI. — 1. « Locos nonnullos huc multum facientes adposuit Jacobsii erudita diligentia, in quibus hac verba e carmine De resurrectione in Append. Scriptt. Byz. p. 90 :

Πολλοὺς δὲ νεκροὺς τῇ φθορᾷ τεθηγμένους
ἐκ τῆς σκοτεινῆς κοιλίας ἱρεύεται,
καὶ τὴν ἀτακτον ἐμφορήσας γαστέρα,
ἀπεψίαν πέπονθεν ἐξ ἀπληστίας.

Legerim τεθηγμένους, corruptione contactos. » B.

CXII. — 2. « Apogr. Par. παλαιοτάτου, quod omnino posset servari. Sed quum taceat Pauls., puto esse παλαιότατου in Codice. Præterea pedes disyllabi unice placebant his poetastris. » B.

CXV. — « Sic passim ludunt. Quam inepte Ennodius :

Nec rima cessit arctior.
Dic, mater et virgo, precor,
Quisnam recludit exiens? » B.

CXVII. — 2. « Deus ὁ πάντα βλέπων ὀφθαλμῶ; dicitur in Historia Barlaam Anecd. Gr. t. IV, p. 34. » B.

CXVIII. — 1. « De metaphora τρικυμίας notavi ad Nicetæ Eugen. verba ἐκ παθῶν τρικυμίας, p. 384; conf. p. 417. — 5. Στορεστά; conf. ad VII, ep. 668. — 27. Homericus color : δεκάτῃ ἐπᾶνῃ φαεσίμβροτος ἡώς. » B.

CXX. — 3 αὐτῇ γὰρ Codex male. « Præfero Ducangii scripturam ut veriolem, quum tunc iambici plerumque forent dodecasyllabi. Dorvillius quattuor primos versus recitavit ut sunt in Codice, nihil de mendo monens. » B.

CXXI. — 4. « Theodorus Hyrtac. in meis Anecd. t. II, p. 420, n. 6 : Μωσεία δὲ πλάκας ἐγκεχειρισμένον τὰς θεογράφους. » B.

CXX. — 2. « Μητροθή; speciosum quidem est, non tamen verbo μένει convenit. Remansit quod erat ante partum, virgo scilicet, non μητροθή; » B.

CAPUT II.

« De urbe Copto lege Steph. Quatremer. Memor. Geogr. t. I, p. 149. Ducangium l. c. miror quod, men-

tione injecta Christodori poematis, ex Anthologiae Planudeae lemmate verba *Θηβαίου Κοπύτου* repeliverit nec correxerit. » *B.*

11. « Merito praetulit Jacobs. aoristum; quam syntaxin saepe librarii vel grammatici male seduli mutaverunt. Vide not. ad Babrii fab. 123, p. 240 seq. Philostratus V. Ap. I, 31 : ἔκπον... καταθύειν ἐμῆλλε τῷ ἡλίῳ· quod bene scriptum est; sed quum codex optimus 1696 habeat καταθύσειν, poterit hærere futurus editor. Tres enim sunt τοῦ ἐμῆλλεν construendi modi, cum futuro, et praesente, et, quod multis displicuit, cum aoristo. Quæ ad Aristæon. p. 496 monui de aoristo cum verbis sperandi et optandi etiam huc conveniunt. » *B.*

13. « Metaphoram verbi ἀστράπτειν de oratoribus tractavi ad Pselli Opuscula p. 283. » *B.*

29. « De δρόμῳ orationis vide mea ad Niceph. Chumnium p. 155 seq. Conf. infra Plan. ep. 36. » *B.*

32 seqq. « Hunc de Euripide locum latinis versibus reddidit Barnes. Vita Eur. § 7. » *B.*

37. « Fabricius tacite scripserat στεφόμενος, non male omnino : ἐπρεπε στεφόμενος, coronam manu tenens in eo esse videbatur ut illam imponeret capiti. Conf. v. 368. » *B.*

61—64 versus in Codice omissos esse scribit Jacobs., tacentibus et Paulsenio et Boissonadio de apographo, quamquam hic assert « Lemma : εἰς Ἀμυμώνην τοῦ Διονύσου θυγατέρα. » Mirum est igitur quod Salmasius his adscripsit in Planudeae exemplo Buheriano : « Ex V. C. reponendum est istud epigramma (61—64) post sequens in Neptunum (65—68). »

82. « De verbo τέθηπα monui ad Opuscula Pselli p. 253. » *B.*

91. Pro ἀπλεκτος Boisson. εὐπλεκτος proponit ad V, ep. 287, 6 : εὐπλεκτος βότρυν κόμης.

96. « Ἀκούων, dictus; vide not. ad Philostr. Her. p. 307. » *B.*

111. « De Terpendro egit Bod. in Orpheo p. 10 seqq., et peculiariter p. 16 de ea re quam tangit poeta. » *B.*

125. « Locum adhibet et illustrat Klein. De Stesichoro p. 16. » *B.*

139. « De Auges et Herculis fabula vide Creuzer. ad Hecat. p. 48 et 233; Clavier. ad Apollod. t. II, p. 415; Matth. ad Eurip. Augen. » *B.*

155, lin. 4 corrige « propensionem illustrandam faciunt. »

221. « De Cebrenia urbe et regione Troadis vide Staver. ad Hygin. p. 170. » *B.*

243. « De Melampode vide Franz. Præf. ad Scriptores physiognomonicæ, inter quos est Pseudo-Melampus p. 24; not. ad Marinum p. 88 et Notitt. Mas. t. XI, part. 2, p. 88. — 245. De hoc loco J. B. Pius Annot. Poster. c. 193. » *B.*

263. Hic Boiss. contra Jacobsium disputabat de accentu proprii Ἀγλαός, sed major pars periit notæ in hæc desinentis : « Vide ad cap. V, ep. 9, 1; ep. 154, 185, 218; VI, ep. 125. » Post versum 267 Boissonadiana οὐ σώζονται.

CAPUT III.

Meinekus in Philologo 1860, p. 158 seq. : « Cyzicena hæc epigrammata ab homine indiligentissimo et indoctissimo relata sunt ex marmoribus, qui ubi scripturam sæpe deletitiam non assequatur, impudenter sua barbara et inepta antiquis substituebat. Nativa enim elegantia in his poematibus etiam nunc agnoscitur; quare summa injuria critici ad ipsum auctorem carminum referunt

scabra illa et insulsa et a sana ratione aliena quibus nunc scatent. » Quod egregii viri iudicium sero cognovi.

III. — « Historiam illustrant Clavier. ad Apollod. III, 14, p. 463; Meziriac. ad Ovid. Epist. t. I, p. 251. » *B.* Qui ad Tzetze Allegor. p. 27 : « Versu 2 Codex ἡ δ' ἐθελε. Nil mutandum erat. Junxerim ἔρκει Φοίνικος ἡ δ' ἐθαλει... *Alcimedea sponsum Amyntora a Phœnice inhihet filio; vult autem patris iram placare.* Potuisse videtur epigrammaticus, cui fuit παῦσαι pro trochæo, Φοίνικος, usu despecto, facere dactylum. » Versu 1 Ἀλκιμήδεια σύννευον Meinekus.

IV. — 3. « De Cleopatra Phinei uxore Clavier. ad Apollod. t. II, p. 177. » *B.*

V. — 2 μινανέιν Meinekus, coll. Schæf. ad Gnomicos p. 16.

IX. — 4. Καθεζομένους. « Hoc illustrat Otto Jahm in Berol. annal. archæol. 1853, Oct. p. 127, collato speculo in Mus. Gregor. I, 22, ubi juvenes duo in saxis sedent, media stante Inone. » *Wolff.*

X. — « Sunt quæ huc faciant collecta a Matthia ad Euripidis Hypsipylem. » *B.* — 2 Ὑψιπύλαν ἔκτειν Meinekus, ut in notis msa. Jacobs. — 3 ἤμο; ἀπούρας Meinek., probabilius quam ceteri.

XIV. — 4. Ἐπὶ γὰρ (pro γῆ) probabiliter correxit Boiss. ad Choricium p. 318.

XV. — 1. « Lege : Οὐκείτῃ Προϊντιάδου φόνον ἔσχετο Βελλ. » *Meinek.*

XVI. — « Vide Matthia collectanea ad Euripidis Melanippen. » *B.* — 4 δῆ; δ' ἀρ' ἀπ' Ἀονίης Meinekus pro misero ἀπὸ Βοιωτίας.

XVII. — « Adde Catalog. Clark. a Gaisfordio editum p. 20. » *B.*

XVIII. — « In lemmate apogr. Par. ἐν δὲ τῷ IH Κλειδίῳ τε καὶ B. De quibus multis indicant locos Fischer. ad Axioch. 10, Fabric. ad Sextum Emp. Hypot. III, 24, p. 286. Vide et Hering. Observ. p. 29. Conf. infra Append. ep. 264. » *B.*

XIX. — 2. « Scribendum : Ἐὼ μέν τε ξυνῶν καὶ Παμόλον λεγίων. » *Meinek.*

CAPUT IV.

I. — 47. « De formula καὶ μὲν καὶ vide not. ad Nicet. Eugen. p. 387, ad Simoc. p. 204, ad Zachariam Mityl. p. 94, 18, ad Choricium p. 328. Conf. et Agathiae procem. infra v. 82. Eam citra necessitatem Bruncchius substituit modo v. 43 scriptæ lectioni καὶ μὲν καὶ. » *B.*

IV. — 7. « De verbo βρανθεσθαι vide not. ad Zachar. Mityl. p. 429. » *B.*

CAPUT V.

II. — 2. Corrigendum ἐρεσσομένην, sed in antiquis membranarum fuisse EPETT. monstrat depravatio EPETΓ.

IV. — 4. Πηκτὴν est Salmasii : « Forte πηκτὴν. Κλεῖτε πηκτά δωμάτων. »

IX. — In Plan. versus 3—8 male avulsi a primo disticho alibi ut ἀδῆλον ponuntur.

XIII. — Secundum et quartum disticha delevit Plan.

XVIII. — 6. Sed dubito an ἀλογίζομαι verbum tribui possit Rufino.

XXIII. — 4. Οὐδ' ὅναρ ἡντίασας tuetur Meinekianus ad Callim. p. 295 : « nam ἀντίαζω cum genitivo significat *participem esse alicujus rei*; ut qui ab omni misericordiæ sensu alienus est recte dicatur οὐκ ἀντίαζειν ἑλέου. » Idem Heckeri « parilitatem » vanam esse ostendit, et minime necessariam versu 6 correctionem αὐτίς, quum « αὐτίς » sæpe nihil differat ab ὕστερον. » Quod huic loco imprimis aptum statim reduxi.

XXV. — 6. Etiam Salmasius : « οἶδα melius. »

XXVII. — 5. Iterum Brunckius ex Salmasianis : « ταχία perperam; γρ. ἐπὶ ποσὶ, βραχεία. »

XXX. — 6. Hermannus, cujus censura Meinekiani Delectus (Annal. litt. Vindorb. t. CIV, p. 225 seqq.) nunc demum contigit frui, proponebat : Ὡς πλεονέκται οἱ πλούτου, πενήνην ὥς ἀδικαίτε μόνον, ut fere jam Plan., non probabiliter.

XXXVI. — 4. Salmasius : « Leg. νέκταρ ἀλειφόμεναι. »

XXXIX. — 2, 3. Hermannus debile videbatur illud *nulli me tollent*, et firmitus argumentum expectari a potatore insanabili; expectari etiam πολλοὶ οἱ μ' ἄρουσιν. Quare corripiebat :

πολλοὶ μαργαίνουσιν. Ἐὰ χυλὸν με γενέσθαι
τῶνδ' ἑνὲν γ' ἴσθ' ὥς οὐ ποτ' ἐὼ θιάσους.

Posteriori vere, puto : prius a poeta non potuisse scribi apparet.

LII. — 6. Hermannus Reiskium putat verum tetigisse altera conjectura μεμψαμένης.

LIV. — 1. Etiam Schneidewinus προστῶν λῆχος, quod recipiendum erat.

LVI. — 4. Ad εὐφρέας Salmasius : « Correctum in V. C. ἐκφρέας. »

LIX. — 2. « Πυκνά debilissimum; συχνά διωκόμενος poeta scripsisse videtur. » Hermann.

LXXIV. — 2. Ἦν ἡμ. « Videtur prius scriptum fuisse ἐφ' vel ἐν ἡμετέrais. » Salmas.

LXXXVII. — 6. Τὴν ἀπιθῆ « Fuisse prius videtur in V. C. τὴν ἀπαύθῃ, quod rectius est. » Salmas.

XCII. — 3. προθύρων ὑπὲρ ἐκκρ. enotavit Salmas. « Hoc epigr. et sequens carmine latino vertit Vavassor Epigr. p. 144. » Buher. — 6 πείσσετε Codex, non πείσσετε, ut opinabatur Meinek. ad Theocr. p. 357, quod nunc restitui.

CIII. — 1 ἀχρὶ τίνος τε (non σε) enotavit Salmas., et de v. 2 : « στερεὴν prius in V. C. fuit. »

CVI. — 4. Salmasius : « Perperam in V. C. ἰδὲκτῃν. » Et L. Dindorfio ad Thes. v. Εἰδικός; Planudæ ἰδὲκτῃν verum videtur, nisi quid delitescat. Etiam Meinek. ἰδὲκτῃν Philologo 1860, p. 155, ubi versu 1 mavult ἀλυκτεῖς, i. e. δυσχεραίνεις. « Sed apposita imago in ὕλακτεῖς, ut de cane lupos ab agna arcente. » Wolff.

CVII. — 8. « Cod. ἡμερμαϊάδος, et correctum ναϊάδος » Salm.

CVIII. — Non esse ἐρωτικὸν apparet, sed in defunctam compositum, fortasse *Primam*, nobilis cujusdam Romani filiam, quæ Geistii est opinio probabilis.

CX. — 1. Λυσιδίχη ex Codice profert Salmas. Chardo adscripsit : « Ἐγγεῖ Λυσιδίχης, vide Bentleium in Callimachi Epigr. p. 206. »

CXI. — 3 ἰδὲ χρόνος Salmas. ut ex Codice.

CXIV. — 1. Salmasius correxit, qui v. 3 φαίνεται enotavit.

CXV. — 3. « Ὑστιαχῆς vel Ὑστιακῆς. Ὑστία est urbs Bæotiæ. » Salm.

CXVIII. — 1. Salmasius sic : « Lege δοδεκς. Ἦα correctum ex membranarum. Sed prius fuit εὐδεκς, quod verum est. »

CXXI. — 5. « V. C. φιλαίνιον, sed ex correctione. » Salmas.

CXXVII. — 2. « Deest αὐτὴν in V. C.; sed additum recenti manu. » Salmas.

CXXXI. — « Suspicio esse Platonis ex nomine Ξανθίππης. » Salmas.

CXXXVIII. — 3 οὐδὲν ἴσα; Δαν. conj. Hermann.

CXXXIX. — 1. « Videtur aliud quid fuisse in V. C. quam μέλιτες : correctum enim est; μελ tamen fuit. — 2. Forte legendum λιγὺ καὶ ἀδὺ κρέκεις τι μέλος. » Salmas. Qui versu 5 ἄ γάρ μοι enotavit, non 7.

CXLV. — 5 ὥς ἀν ἐκείνου corripiebat Schneidewin., pro ἄμεινον. — 6. « Κόρη (pro κόμη) in V. C., sed correctum; nam κόμη est in contextu. Et de puero loquitur, non de puella. » Salmas.

CXLVII. — 5. Salmasius ad μυροδοσπύρου : « Fuit olim in membranarum μυροδότρους, de quo nos alibi dicemus. » Hic quoque tacet Pauls., sed Brunckius retulerat. Conf. infra ad ep. 251, 3.

CLII. — 3. « Φιλοῦσα videtur prius fuisse; postea correctum φιλοῦντων. » Salmas.

CLIII. — 2 ὑφορῶν Schneidewinus; ὑφολῶν Codex. Edebat Reiskii ὑφολῶν.

CLXII. — 3, 4. « Scribendum videtur: εἰ γὰρ ἐταίρα, νοσταζὼν ἐπέβην οὐδὲ θιγὼν γ' Ἄϊδα. *Nam si etaira est, perii ne tacta quidem.* Quippe non solus habiturus. » *Hermann.* Quod præcedentibus affectu plenius minime respondet.

CLXIII. — 3. Salmasii est δυσποιστον. Qui ad v. 5: « τοῦτ' εἶπας ὦ φιλέστα. Ita V. C., sed loco ὦ aliud prius fuit; nam ex manu correctoris est. Forte ἦϊ. »

CLXIV. — 4 μέμψαιτ' ἐτ' ἐμοῖς; etiam Hermannus et Schneidewin.

CLXVII. — 3 seqq. Hæc ita scribebat Hermannus:

Ἄλλ' ὁ καλὸς Μόσχος πλέον ἴσχυεν. « Εἰ σὺ γὰρ οὕτως ἤλυθες οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσύχασας τῆνδε τοσαύτ' » ἐδόξα « βεβρεγμένος. Ἀχρὶ τίνας, Ζεῦ, Ζεῦ φίλε, σιγήσω; καὶ τὸς ἐρᾶν ἔμαθες. »

Versu 3 εἰ γὰρ optantis esse.

CLXVIII. — 3 πόθοις in Plan.

CLXXIX. — 3 γελᾶν, non γελᾷ, enotavit Salm.; tum versu 7 ἐν (sic) σε, non εἰ, et v. 9 λαδὼν ἐπὶ, sine δ'.

CLXXX. — 6. « Τραχὺ βοᾷ, γενετις, ita paret in V. C.; reliqua correctia sunt. — 8 ἴσαν. (Deinde ad sequentia Ἄρεος δ' αἰματόφυρτα β. :) Hæc mala manu interpolata sunt in V. C. » *Salmas.*

CLXXXI. — De corrupto et manco carmine hæc fero Hermannus: « Baccho aliquis, propere convivium apparatus, et famulus colloquantur. In ipso initio mandatorum Bacchonis pars periit, ut nescias τῶν παριῶν λάβε κλώνακας utrum ad prius memoratas lauros spectet, quarum præteritis ramulos decerpere jubetur, an ad homines, τῶν παρ' ἰῶν λάβε. Versu 10 ληύθους significari a materia, ἀργυρίας, vehementer dubium, nisi μύρου quandam speciem in talibus modo thecis servari solitam statuas. Hæc autem ad Codicis scripturam quam proxime accedere videntur:

* * * * *

Τῶν παριῶν λάβε κλώνακας. Θ. Ἀλλὰ πόθ' ἤξει —

B. Καὶ πέντε στεφάνους τῶν βοδίνων. Τί; Θ. Τὸ πάξ.

B. Οὐ φῆς κέρματ' ἔχειν; διοιῶλαμεν. Οὐ τροχίει τις τὸν Λαπίθην; ληστήν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.

5 Οὐκ ἀδικεῖς; Θ. Οὐδέν. B. Φέρε τὸν λόγον· ἐλθέ λαβοῦσα, Φρύνη, τὰς ψήφους. Ὡ μεγάλου κινάδου.

Θ. Πέντ' οἶνος δραχμῶν· ἄλλος δυοκαίδεξ. B. Ἐπίσχες.] Θ. Ὡταλγεῖς; σκόμβροι, θρυμματίδες, σχαδόνες.

10 Αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα· νῦν δὲ πρὸς Αἰσχραν τὴν μυρόπιον ἰὼν πέντε λάβ' ἀμφορέας, εἰπὲ δὲ σημείων, Βάκχων ὅτι πέντ' ἐφίλησεν ἔξῃ, ὃν κλίνῃ μάρτυς ἐπεγράφετο.

Famulus tot mandatorum impatiens v. 1 ἀλλὰ πόθ' ἤξει τὸ πάξ; *quando erit finis?* dicturus ab hero alia porro mandante interruptus. V. 8 θρυμματίδας memorat Athenæus IV, p. 133, C; 147, B. Versu 10 hyperbolicum est ἀμφορέας de vasculo unguentario. »

CLXXXII. — 1. Bruncii nota tota est Salmasii.

CLXXXVIII. — 3. Θερμῷ β' ἐπὶ θερμὸν ἰάλλει ἀτρακτον planudeum tenet Hermannus.

CXCII. — « Hoc epigramma interpretatur Salmasius in Append. ad Comment. in inscript. vet. p. 223. » *Buher.*

CXCIV. — 5 « πολλοῖς; in V. C. Et correctum πολλούς. » *Salm.*

CXCVII. — 3. « Forte Ἰσιάδος, cujus infra meminit. » *Salm.*

CXCIX. — 5 μαστῶν εἰλύματα egregie Meinekii in Philologo vol. XIV, p. 34.

CCII. — 4. « Recte vidit Guyetus ἀντιερρασσομένον scribendum esse, de æmulante muliercularum prurigine. » *Hermann.*

CCIV. — 9, 10. « Scribendum ζωὸς ἐὼν, pro eo quod legitur ἐτ' ὢν, et πλεύσεται· ἐν ἡρ ἐπιβάς, quia plane abundet ἄνωθ'. » *Hermann.*

CCX. — 1. « Τῷ θαλλῷ V. C. Melius τῷ θαλλῷ. » *Salm.* Hermannus: Τῷ πρῶτῳ μῶ (accusativo) Διδύμῃ με συνήρπασεν, quod non esse hujus loci videtur.

CCXI. — 4. « Ἄλγος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγ. Ita correctum est in membranis: nam aliud fuit. Ἄλγος et κρίνων apparent; sed quod medium est delevit corrector, et reposuit μὴ. Lege ἄλγος ὁ μὴ κρίνων. Πόθος ἐξ Ἀφροδίτης ὁ μὴ κρίνων ἄλγος ἄγοντι. Ita exponendum. » *Salmas.* Quod Bruncius suum fecit. Salmasio teste etiam κοινὸν non integrum est in Codice. Quod legitur, Hermannō iudice, obscurius est pro tali poematio; concipit autem: αἱ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης

ἄλγος, ὁ μὴ κρίνων (scil. ἄλγος) καινὸν ἄγων τε πόθος.

CCXXV. — 3 εἰμὶ γὰρ ἐκ Hermannus. Edebat εἰμὶ καὶ ἐκ.

CCXXVIII. — 6 ἡροπόλης Codex sec. Salmas.

CCXXXII. — 3. Πλεξαμένη Ξάνθον pro περιπλεξαμένη sine exemplo est et analogiæ repugnat.

CCXXXIX. — 6. Jam Salmasius: « Forte legend. φορδῆς ἡπανίη. »

CCXLII. — 8. Mire Salmas.: « In membranis legitur μὴ σκαζίνην ὀλέσεις, imo μὴ σκευὴν ὀλέσας. Lego κεφαλὴν ὀλέσας. » Sic apographum Buher.

CCL. — 1, 2 ἡδὺ καὶ αὐτῶν legebatur; ἡδὺ κατ' αὐτῶν Meinekii in Philologo 1860, p. 155. « Ut Callimach. Apoll. 96: οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Βαττιάδῃ. Homerus δᾶκρυ χεῖν vel ἵναι ἀπὸ βλεφάρων, sed jam Euripides Hippol. 1396: κατ' ὄσων βαλεῖν δάκρυ. » Nil illi est καὶ αὐτῶν.

CCLI. — 3. Ad εὐδόστρυχον Salmas.: « εὐδόστρυχον in multis locis scriptum reperi. »

CCLVI. — 6. « In V. C. ἴην, et correctum ἔδην. » *Salm.*

CCLXIX. — 1. Δισσῶν θηλυτέρων ποτὲ μόνος enotavit Salmasius (non μόνος ποτε), quod minime displicet.

CCLXX. — 4. « Adscriptum est : γρ. ἀπ' εὐτήκτου. — 5. Apud Suidam legitur : ἦν δῶς ὑάκινθον ἔχειν. — 6. Lege λοχάδων. » *Salm.*

CCLXXIV. — 1. « Pro Ἐρωσ aliud fuit, sed deletum et repositum ἔρωσ. Deest autem θρασύς. » *Salm.*

CCLXXVIII. — 2. Salmas. enotavit ἐχθόμενοι (sic).

CCLXXXVI. — 3. Ad αἰδώς Salmas. : « αἰδής V. C., h. e. φόβος. — 4 τοῖς δὲ V. C., et mox βαλλόμενοις. » Jun- genda igitur διακρίνει πλέγματα, et de locutione πλέγματα βάλλεσθαι valde dubitabam. Jam sunt οἱ βαλλόμενοι qui versu 2 οἱ κλονούμενοι.

CCXCH. — 3. « Lege ἐνθάδε καυχάζουσιν. » *Salm.* — 6 ἐνδιαγούσα Plan.

CCXCV. « Λεωνίδου Plan., sed Aldina edit. et V. C. Αισοντίου. — 1. Εὐρὺς videtur prius fuisse ἤρες. » *Salm.*

CCC. — « Respondet Paulus epigrammati Agathiae quod praecedit. » *Salm.*

CCCI. — 1. « Interpolatus hic versus in membranis ad hunc modum : πτηνὸς ἔρωσ πτηνὸν κείσε με ὥστε φέρειν. Φέρεαι tamen prius fuisse videtur, et πτηνῶ. Reliqua divinare non potui, nisi quod με φέρεαι aperte apparet; nulla tamen vestigia vocis τάχει. » *Salmas.* — 7 ἱμερόεντι Plan.

CCCVI. — « De puella accipiunt vulgo; ego de viro, de quo meretrix quaedam haec dicit. — 4. Verba οὐδὲν ἔρῳντος ἔχεις sunt correctoris : nam aliud horum verborum loco fuit in membranis. » *Salmas.*

CCCVIII. — « Recentiore manu additum ἡ μάλλον Φιλοδήμου. » *Salm.*

CAPUT VI.

II. — 1. Probabiliter Meinek. ad Theocr. p. 352 : « Lege Ὁπλὰ τάδε πτ. »

VIII. — 1. Conf. Meinek. Delect. p. 127.

IX. — 4. Δυσμενέες est Salmasii.

XV. — 1. Hic Κλείτων Salmas. ex Codice.

XXI. — 6. Salmasius ex Codice ἀρτιφασὺς profert et ἀρτιφασὺς conjicit.

XXII. — 2. Brunckii nota de ἐπομαλίον tota est Salmasii, qui versu 5 ἀγριώται (sic) enotat. Versu 4 etiam Hermannus ἀρτιδορον.

XXIII. — 3. « Pro ἄλμη aliud scriptum fuit in membran. » *Salm.*, qui v. 8 λιμνορυτῖ.

XXXIX. — 2. Salmas. enotat Ξύθου. — 6 & τρίτατη Codex.

XLIII. — 8. « Εὐρε etc. Ita legitur. Expletum hoc epigramma in membran. recente manu, nec eadem qua

liber totus est descriptus, sed veteri tamen. » *Salmas.*

LI. — 10. Etiam Salmas. ἀγρειοσύνης, qui ex Codice profert ἀγρειωσύνης.

LIII. — 2 λαμπροτάτω Rauchensteinii Philologo t. IX, p. 693, « qualis ad ventilandum aptissimus. » — 3 εὐξαμένῳ γὰρ δ' γ' ἦλθε nunc Meinek.

LVII. — 6. Salmasius & ἐπι.

LXIII. — 1. Γραμμοτόκον (sic) ex Codice Salm.

LXV. — 10. « Εὐγραφέος indicat fuisse καλλιγράφον, non ταχυγράφον. » *Salm.*

LXX. — 5. Salmas. enotat πόρου.

LXXIII. — 3. Salmasius ἀνέθηκα ut ex Codice profert. Planudes quidem non legerat, qui μελίσσομαι mutarit; sed haud dubie praestat.

LXXXV. — 1. Salmas. enotavit τὰν θῶ, ad planudeum τὸν θῶ.

CII. — 5. « In V. C. legebatur χροζόντζ, sed correctum est γνοζόντζα. Sic lege, et ita apud Aristophanem interpretem legitur : τουτέστι, inquit, τὸν πέπον. » *Salmas.*

CIII. — 4. Salmas. βίμματα ut ex Codice affert. Versu 8 idem ἀπέλυσας, addens : « Sed ἀπέδυσας in V. C. »

CVI. — 1 ἀγρειάδο; Salm. e Codice.

CIX. — 8. Salmas. : « ἀρην prius in V. C. fuit; sed correctum ἀρχυν. »

CX. — 4 φράγματα πρὸς ταναῶν Jacobs. ad Analecta t. VII, p. 92, sed in Pal. praepositionem non tangebant. « Quae ferri non potest, sed ostendit πέτραν scripsisse poetam, non πίνυν. Clavo affigi aliquid potest super saxo, minime super pinu. » *Hermann.* Edendum erat igitur : ὑπὲρ κραναῶν ἄλος ἐπαξε πέτραν.

CXI. — 1. « V. C. λάμωνα, et correctum λάζωνα. » *Salm.*

CXIII. — « Σιμίον in V. C.; additum alterum μ, ut esset Σιμίμου. Et dicitur γραμματικὸς in membran. » *Salm.* — 2 δοῖόν ἐτι γλ. Hermannus, ut Ungerus.

CXIV. — « Αὐτοῦ in serie. Recenti manu ad oram adscriptum est : Φιλίππου Θεσσαλονικεύς. » *Salm.* Qui versu 6 enotat τοιοῦτον.

CXV. — 3. Ὁλετῆρ est Salmasii, « ut ad Philippum referatur. »

CXVI. — 3. Τὸν ὕβρει κυδ. est Salmasii.

CXXII. — 4. Δήτιον verbum esse non concedit Hermannus, nec potuisse sic accipi a quoquam in verbis δῆτιον ἀμ πεδίων. Explicat ἦ (vel ἦν) γὰρ τοῦ, nam *hujus eram*.

CXXIII. — 1, 2 μὴδ' ἐτι λυγρῶν... στάζε φόνον βανίδων Hermannus, collato Suida.

CXXIV. — 1. Τιμάνωρος ἀνμαι Salmas ex Codice.

CXXV. — 5. « Κλειτοῖο V. C. Et est nomen proprium. » *Salm.*

CXXVIII. — 3, 4. Hermannus hæc ludit :

Πολλὰκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χερσὶν
μαρναμένον χροσεῖαν [ἐστὺν ἐλπίξαν ἴτυν
ταρφέες ἀντιβίων τοὶ κάμακες τε βαρεῖται.
τῶν αἰγμᾶς ἀνέγων] οὐκ ἐκόνισσε γδύ. »

CXXIX. — 1. « Scribendum κρᾶνε'. » *Schneidew.*

CCXXVIII. — O. Benndorfius De Anth. Gr. epigram-
matis ad artes spectantibus (Bonnæ, 1862) p. 9, « in
obscuris versibus et mancis » scribit Τὶν μὲν Καλλιτέλῃς,
coll. Callimachi infra ep. 351, 1.

CLXIX. — Minime de « curuli victoria Euæneti », sed
de ipsius galli gallinacei victoria cogitandum esse de-
monstrat Meinekius Callim. Diatrib. p. 291 seq. Pro-
strato adversario mortuus est ipse, quare se ignorare
victoriam et Euæneto fidem habere dicit. Corrige v. 2 :
victoria me pro ΜΕΛ.

CLV. — 2. « Πλέξατο legit Salmas. in Epist. de coma
p. 267. » *Buher.*

CLX. — Salmasius enotat ὀρθρινά v. 1, πηγιάς v. 5.

CLXI. — Ἰπάτου ab recentiore manu esse testatur
Salmas.

CLXIII. — 1 θρηγχοῖσιν Codex ap. Jac., θρηγχοῖσιν ap.
Salmas.

CLXXV. — 5. « Αἴγων deest in V. C.; sed spatium
repletum est hac voce a recenti manu. » *Salm.*

CLXXXI. — 1 « οὐρέσιοι καὶ, perperam. » *Salm.*

CLXXXVI. — Etiam Salmas versum 3 « ineptum »
dicit.

CLXXXVII. — Salmas. ad ΑΛΦΕΙΟΥ : « Ita mem-
branæ; sed correctum Ἀλκαίου. »

CLXXXVIII. — 1. « Θηρόμαχος prius erat in V. C. »
Salm. Inde glossator. — 6. Jacobsii emendatio etiam
Hermannii plausum tulit.

CXC. — Conf. ipsius Leonidæ epigramma infra 300,
unde hoc et sequens expressa. — 5. Salm. ἀπέτιλλον ex
Cod. profert. Qui ad v. 10 : « Forte θύσει. Sed δάσει [sic;
an ἔωσει?] non muto. »

CXCVI. — 1 ροισοσελεῖ δῖχαλον Salm. ex Cod. — 4
ὠρμηθῶλος Schneidewinus.

CXCVIII. — 1. « Ὠριον. Ita correctum in V. C. : nam
prius legebatur αὔριον. » *Salm.*

CCI. — 2 ὠραίων σῦλον ἀπὸ πλοκάμων Meinekius
(pro οὐλον) Philologo t. XIV, p. 33, coll. Catullo LXVI,
62 : *devotæ flavi vorticis exuvix*, de comis. — 6 ὅχκεν
ἐν Ἀρτέμιδος Hermannus, pro ὅπ.

CCIII. — 7 ἔχουσι διν ὦν ἐν τὸς ὑγρὸν οἶκίον J. Fl.
Lobeckius in Philologo a. 1850, p. 248, quæ Philippi
manus esse videtur; nam adjectivum hoc loco sane in-
commodum.

CCIV. — « Additum Ταρνεῖνου in membranis, sed
manu recentiore. » *Salm.*

CCVIII. — 4. « Quum nullum Aristomachum artifi-
cem, at Aristomenem pictorem eumque Thasium (de
poetica cognominatione Στρυμόνιο; vide Franz. C. I. vol.
III, ad n. 6288), non licet, sed debet legi Ἀριστομένους. »
Benndorfius p. 50.

CCXXVIII. — ΑΛΚΑΙΟΥ. « Additum Μετοληναίου in
membranis, sed manu recentiore. — 2 ὤλῃς, sed ex cor-
rectione; nec sciri potest quid prius fuerit. — 9 εἰσατ'
ὄρειν' sive εἰσατο βεῖην V. C. » *Salm.* Versu 5 Herman-
nus ὠκὺς ἀράξας Τύμπανον, bene, sed a tralitis ductibus
abhorret.

CCXIX. — 15 « ἀπάντων prius erat in membranis, sed
correctum ἀπαντα. » *Salm.*

CCXX. — 13. « Integrum ἀκοῆς. Quicquid audimus
est ἀκοή. » *Hermann.*

CCXXI. — 7. Hermannus quoque χεῖμα δὲ θερμήνας.
— 9. « Lege ἀκρολοῖται Ζαῖ. Vide Meleagri carmen ap.
Vavassor. De epigr. p. 176. » *Buher.*

CCXXV. — 1. Hermannus quoque ἀκτιτον, quod sua-
det locus Apollonii; nihil ob stare monens quin femina
Φιλῆτις hæc dedicaverit. Schneidewinus conj. ὄρο;
Ἀκριδος.

CCXXVI. — 1 Τοῦτ' ἐλαγὺ Κλ., et v. 3 φράγμα τε ῥω-
πεύειν ὀλιγὸς. conjecit Hermann., τοῦτο v. 3 esse putans
librarii lacunam male explentis.

CCXXVII. — 2. Geistius conjicit δικρατὴν κάλαμον,
quasi δικρατίαν (vide ad v. 3), idem quod δικραῖον sive
δικραῖρον.

CCXXVIII. — 1 τετρυμμένον Salm. e Codice, τετρυμμέ-
νον Plan.

CCXXIX. — 2 βαπτῶ scribendum putat G. Dindorf.
in Thes. v. Κύανο; quum flos modo sit feminini generis,
Meleag. IV, proœm. 1, 40. — 5, 6. Geistius conjicit οἶα
δὲ δαιτὸς δῶρον ὁπάονα σοί.

CCXXXII. — Geistius, cujus *Crinagoram* (Giessæ
1849) sero accepi, primus advertit in hoc epigrammate
structuram insolentissimam et prorsus incongruens disti-
chon extremum. « In tanto numero ἀναθηματικῶν, inquit,
haud inveneris, præter ep. 292 obscurum et depravatam,
quod similem in modum donaria nominativo efferat et
ἀσυνδέτως subijciat ἀνατίθεται, nec λιτήν profecto δαίτα
sex versibus apponit. » Quare post versum 6 finem epi-
grammatis Crinagorei periisse, initium autem alius poe-
matii, minime illius, ut videtur, ad Crinagoram auctorem
referendi, sed simplicioris, nunc desiderari, omnes a
Geistio admoniti fatebuntur. — 3. Idem pro depravatis
habet verba δαίται δάκνεσθαι, et versu 5 de αἱ μελιπιδάκκας
cogitabat, coll. ep. 22, 3, βοτρὺν μεθυπιδάκκας. Emperius
proponerat ὀλοχολάδες.

CCXXXIV. — 3. Imo ταύτα Hermannus, non ταύτη, Schneidewinus καὶ ἂν Ματέρι τύπανα, pro τάδε.

CCXLI. — Salmasius annotat : εἰς χράνον.

CCXLII. — 5. Hic quoque ut V, ep. 23, Meinekii monitu l. c. reduxi αὐτίκα, in notis Heckero obsecutus. — 6. Εὐκλείδην non fuisse fratrem poetæ Geistius disputat contra Jacobsium; nam romanum fuisse morem, eumque nobilissimorum, festum agendi diem primæ cadentis barbæ, minime morem græcum; quare εὐκλεία corrigendum proponit.

CCXLIII. — 6. « Videtur aliud prius fuisse in membris loco istius ἐμέγχε. » Salm.

CCXLIV. — 5 ἐκνή τε Geistius recte.

CCXLVI. — 3. « Lege οἰσύνην καὶ ῥάβδον, vel οἰσύνην δ' ἔτι ῥάβδον. » Salmas.

CCXLVII. — 5. Salmas. : « ὁδόντι est ex correctione. » — 8 Αἰσινὴ Plan

CCXLIII. — Crinagoræ epigrammata pleraque quum Romæ scripta sint neque ἐπιδεικτικά, sed visa fere ipsi et βεβιωμένα referant, Geistius Κασσαίην πέτρην ad Sabinæ silvæ rupem spectare putat, unde prodit Casinus rivus Casinum coloniam militarem alluens et ad Interamnam Lirin fluvium augens; nec fere necessarium esse ut Κασσίνης πέτρης corrigatur.

CCLVIII. — 5 ἀρούρα, ut Jacobs. in mss., etiam Meinek. ad Theocrit. p. 263, qui p. 248 animadvertit in usu non fuisse disyllabas furmas ut ἀνοις, quod v. 6 volebant Passov. et Hecker.

CCLXI. — 1. Geistius valde probabiliter Ἰσθμικὸν ἔργον, *Corinthiacum opus*, « ut ap. Theocr. II, 156, Δωριδα ὅπαν scholiastes exponit : Δωριδα ἄντι Κορινθίας τὰ γὰρ Κορινθία χαλκώματα διαβεβόηται. Neque opus est ut de *are Corinthio* quod vocant in specie cogitetur. Unum horum operum genus *candidum argento nilore quam proxime accedens*, Plin. Hist. Nat. XXXIV, 3. » — 3. Idem vir doctus observat mirum *Simonem* Romanum, et depravationis suspicionem injici a Suida qui v. Ὀλπη totum epigramma repetens præterierit verba υἱὸ Σίμωνος, ut non intellecta sibi etiam alibi omittit. Scripsisse Crinagoram videri υἱὸ Λίθωνος, et erant tum Livii et Scribonii Libones etiam consulu ornati.

CCCLXIII. — 3. Error Brunckii ortus ex brevitate Salmasii : « ex Suida ita supplendum. »

CCCLXIV. — 4 ἄς ἔθιγον Schneidewinus.

CCCLXVIII. — 2. « Egregie Jacobsius χεῖρα σὺ δ' εὐθέρου, recte idem animadvertens distichon in fine perisse. » Hermann. — 3. « Lege εὐτε κατ' (pro εἴτε), nisi Οὐπι legendum cum Hauptio. » Meinek. ad Theocr. p. 392. Etiam Schneidew. εὐτε, qui versu 4 ἐγκλονέουσα.

CCCLXIX. — 1 παῖδες ἄφωνος Codex, quod correxit Hermannus, idemque τὰδ' pro τερ', Bergk. τὸδ'. Non adeo probare debebam τὸτ'.

CCCLXX. — 3 ὦν σε μετ' εὐχολῶς Hermannus.

CCLXXI. — 5, 6. « In his subjectum desideratur. Leni transpositione scribendum νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέτ παῖδα Λέοντος Νεῦσον κοῦρον ἰδεῖν υἱέ' ἀεζόμενον. Id est, νεῦσον Λέοντος υἱέα, νηπιαχον καὶ εἰσέτι παῖδα, ἀεζόμενον. ἰδεῖν κοῦρον. » Hermann.

CCLXXXIII. — Versum 3 ante Heckerum emendavit Schneidewinus.

CCLXXXVI. — 3, 4. Hermannus tuetur ἐπὶ κούρη et αἰτέομεν. Sed verum est quod Heckerus scripsit, ἐπὶ κόρησ.

CCLXXXI. — 5. « Minime vero probabile in *multis* templis Cybelæ saltasse virginem, et poetæ etiam παρὰ βωμοῖς dicendum erat. Scribendum κατὰ καλὰ προνήα. » Hermann. Sed ausus videtur poeta quod ex Geistii censura attuli.

CCLXXXIII. — 2. Etiam Salmas. θεῶν ex Codice.

CCLXXXV. — 10. « Vide Salmas. De fenore trapez. p. 478. » Buher.

CCLXXXVIII. — 5. Hermannus conjicit καὶ σπάθας, εὐδαιθείς τ' ἀγνυθας τάσδε πενιχραὶ, afferens Polluc. VII, 36; X, 125, et Suid. v. Ἀγνυθας. Versu 9 Jacobsianam scripturam tenet ut integerrimam.

CCXCI. — 3. « Lege διὰ καῦμα φύγω, hoc est διαφύγω. — 7. Lege λεπτόν. » Salmas., qui πυκνήν enotat, non ποικνῶν.

CCXCII. — 1. « De vocis ἔνδυμα recte correpta penultima hic et ep. 201, vide Cobet. in Mnemos. VII, p. 439. » Wolff. — 5 καλλίστεια Cod. sec. Salm.

CCXCV. — 1. Σμῖλαν Ἀπεσκῶνδας Codex, quod calidius mutavi. « Σμῖλαν inutili conjectura tentavit Heckerus. » Meinek. ad Theocr. p. 392.

CCXCVI. — 1 δούνακας ἐντευχτῆρας Hermann. — 5, 6. « Lege, ἐπεὶ παρενίστατο τὸ πλεῦν ἡλικίης, γήρωος δ' ἀδρανὴν δέζεται. » Meinek. ad Theocr. p. 362.

CCC. — 1. Hermannus scribendum putat : Ἀρρογε-νές, σπανίης ταύτην χάριν.

CCCH. — 7 λειτὰ Cod. sec. Salm.

CCCH. — 1. Ad μυζόν : « videtur aliud fuisse, sed correctum in membranis. — 2 λειτὴν V. C. » Salm.

CCCIV. — 2 λάδ' εὐαρχον tenet Hermannus, alterum ab hac poesi alienum judicans. Idem « sententia duce » tertium distichon præponit secundo sic scriptum :

αὐτὸ τὸν αὐδάσει μετ' οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
τιμῶντα ψαπαροῦ κλάματος εἰς ἀπάταν,

vertens : quem id ipsum vocabis, aliquem non carnem, sed mare probantem, in fraudem arida offæ.

CCCVIII. — 6 « Καλά, id est εἰς κάλλος. » Salm. — 3. « Si scribas καὶ νηπίαχον Μούσαις, servari potest θῆμας in versu 4. » Meinek. Ibi Hermannus πρεσδὺν σὺν θυρήθω.

CCCIX. — 1. Lobeck. Aglaoph. p. 701 conjicit *εὐνητον*. « Sed *εὐνητον* *σφαίραν* dici *quæ strepitum non edat*, apparet ex opposita ei *εὐκροτάλῳ πλατάγῳ*. » *Hermann*.

CCCX. — Rectius de hoc epigrammate statuere videtur Benndorfius (De epigr. ad artes spectantibus) p. 43 : « Conferendum est ep. 308. Ubi ut Connarus puer victor in ludo literario Musis posuit comicam personam inter condiscipulorum clamores : sic in nostro Simus, puer nimirum, ante certamen in ludo *εὐμαθίην* *ἤτειρε* et Musis ponebat τὸν τραγικὸν Διόνυσον, qui vel positus vel cum poneretur audiebat condiscipulos Euripidea illa clamantes novitiamque sapientiam puerili more jactantes. » Non nominato Callimacho citat Apollonius De syntaxi p. 341, 15 ed. Bekk.

CCCXIV seqq. — « Ἀνακυκλικά dicuntur Porphyrio. » *Salm.*

CCCXXXI. — 4. Salmas. : « ἤϊζεν τυτθὸν ὑπερθε βρ. Ita V. C. »

CCCXXXIV. — 3 πετάγλωχιν altero loco sec. *Salm.*

CCCXXXVI. — 5 ὁ μάχλος jam Reiskius.

CCCXXXIX. — 2 πᾶρ σὲ τὸν ᾄδ. Ahrensius, quod multum præstat edito καὶ σέ.

CCCLII. — 1 Δέρξ' ἀταλᾶν Diltheyus ap. Benndorf. p. 6.

CCCLVIII. — 3 καὶ ἐς τότε καὶ πάλιν nunc Meinek. ad Theocr. p. 235. Hermannus καὶ οἱ τότε, καὶ πάλιν οἱ νῦν, *felix es et iis quæ olim es expertus apud Omphalen, et eo quod nunc es dedicatus in templo*.

CAPUT VII.

II. — 5. Ad quintum versum hujus ep. Salmas. referebat notam in margine Codicis : ζήτει λείπει ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιγράμματος.

V. — 2. « Scribendum στήσαιτα. » *Hermann*. Sic corrige. — 6. Salmas. enotat *κασιν* (sic), et *ἀείσαιτ'* ab Allatio addit.

VI. — « Additum recentiori manu Σιδωνίου. » *Salm.* Idemque annotat in epigr. 8.

IX. — 4 ἀγέλαι enotat *Salm.*

XV. — « Statuæ Sapphonis subscripta fuisse videntur. » *Benndorf*.

XIX. — 3. « Αὐσθος. Ita V. C. Sed prius fuit *λάσθος*, aut aliud quid, quod erasum est. » *Salm.* [Cujus testimonio egregie confirmatur quod ingeniose conjecerat Piccolos, *λασθη*; *ἀχθος*.

XXIV. — 2. Ad planudeum οὐλῆς ἢ σκολιὸν Salmas. : « Ita V. C., sed ex correctione; antea enim fuit οὐλῆ σκολιὸν. » — 5 *φῶα* *κώμω* enotat idem.

XXV. — 8. « Σμερδίω Θρήκα πόθον ne in Leonida quidem tolerari potest. Scribe *πλόκον*. Qui ubique Leonidam imitatur, Antipater Sidonius hos versus ante oculos habuit ep. 27, 6 : *Κίχονα Θρηκὸς Σμερδίω πλόκαμον*. Anacreon ipse fragm. 50, p. 786 Bergk.: *Θρηκείην σίοντα χαίτην*. » *Benndorf*. p. 12. Optime, sed mirum in tot epigrammatis Leonidæ vix semel inveniri hanc licentiam, *ἔδραψε κλάδους* IX, ep. 99, 2.

XXVI. — 2. Hic certe dicam mihi hunc versus novitium et perditum vicarium semper esse visum.

XXVII. — 5. « Recte *Μεγίστην*, ut *Τύδην* pro *Τυδείᾳ* *Æolice*. » *Salm.* Sequens distichon, v. 7, 8, intolerabilis tautologia gravius laborare prodit.

XXIX. — 2. « Δ' deest in V. C. Lege *εὐδὲ χη γλυκερή*. » *Salm.* ad Planud. qui εὐδὲ δ'.

XXXI. — 2. Conf. Meinek. ad Theocr. p. 305.

XXXV. — Per errorem, ut videtur, Salmas. : « Ἀντιπάτρου Σιδωνίου in membranis. Eadem alio loco *Platonis* asserunt. »

XXXVII. — 7 *δε*, 2 *ἐλαχεν* Plan.

XLVIII. — « Verisimillimum periisse initium epigrammatis; legam v. 1 : *σάρκες δ' αἰθαλέοιο πυρὸς ῥιπήσι* *τρυγηλαί*. Versu 2 recte *ἐπαιθόμεναι*, nam cremandum corpus igni imponitur. » *Hermann*.

XLIX. — Corrige Βιάνορος Βιθυνοῦ. Sic Codex.

L. — 6. « Ἐα στέφανο; V. C.; et supra correctum *στεφάνους*. » *Salm.*

LI. — 4 καίται Codex.

LXVII. — 7 *Ταῦθ' ὅσα* etiam Salmasius testatur, quod pro *Ἰάνθ'* restituendum.

LXX. — 4 « *Φλέγμα* melius, hoc est *χολήν*. » *Salm.*

LXXV. — 3 *πυθαγόρα* enotat *Salm.*

LXXVIII. — 4. « Videtur prius fuisse *μαϊνάς* *ἐπευτρώτω*. » *Salm.* Sic.

LXXIX. — Hermannus post primum distichon Meinekii sic scribit :

Λὰξ γὰρ καππατέων ἀστῶν, ξένη, δύσφρονας ἄνδρα.
ὕλαπτευν. β. Λαμπρά θρεψαμένοισι χάρις.
α. Οὐκ ἀπ' ἐμοῦ : β. Μὴ τρηχύς. α. Ἐπεὶ τάχα καὶ σὺ
[τι πείσῃ
τρηχύτερον πάτρης. β. Χαίρε. α. Σὺ δ' ἐξ Ἐρέσου.

Postrema sonant : *Tu vero facesse Epheso*.

LXXXIV. — 1 *σῆμα* Cod. sec. *Salm.*

LXXXV. — 1 *ἡέλιε* sec. *Salm.*

CXXXVII. — Ultimum distichon abest a Plan., inde non habet Grotius.

CXL. — « Ἀρχίου voci *Μακεδόνης* additum recentiore manu. » *Salm.*

CLXVII. — 2 ἔμειναν enotat Salm.

CLXII. — 2. Salmasii est εἰμὶ γὰρ ἐκ.

CLXIX. — In lemma Salmas. ἐπὶ χίονος; (sine τοῦ), melius.

CLXX. — « Videtur fuisse παρὰ φρίσθαι in membranis, sed correctum περί. » Salm.

LXXI. — 2. « Wakefieldi conjecturam ἀδδείης; pro ἀδείας receptam velim. » Hermann.

CLXXIX. — 2 ἐπιλαθόμενος enotavit Salmas., qui ad v. 6 : « Ἐν γρείψ, unde χρειακοὶ ministri Arriano in Periplo Euxini maris. »

CLXXXVII. — 1. Sed in Addendis p. 312 Meinekius : « Præstat ἡ γρήθ; Νικώ. »

CXCVIII. — 1. « El μικρός τις ἰδεῖν V. C., sed ex correctione. » Salm. — 5. Recte observat Hermannus non suo loco positum esse τὴν καλαμίτιν, quod cum τὴν ἀκανθοδάτιν jungendum erat. Sic autem scribit : ἐφίλατο καὶ καλαμίτιν κάτθε τ' (in tecto suo posuit), ἐφηνιδίω χρηραμένη πατάγῃ.

CC. — « Facile restituas hoc epigramma. Scribe v. 1 τανύφυλλον ὑπὸ πτόχῃ κλωνός; et v. 3, χεῖρα γὰρ εἰς ἡγρίαν παιδός. » Hermannus. Quæ cognita recepisse mus.

CCII. — 3 « Σίνις non est κλέπτης, qui illud abstulisset potius, aut saltem aliter occidisset quam impresso ungue. Vulpem igitur intelligit, aut aliud animal βλαπτικόν. » Salmas.

CCIII. — 1. « Apparet fuisse δρύος; in V. C., sed correctum δρύος. » Salm.

CCCI. — « Bene Jacobsius ἀυαλίαν, sed scribendum ὑποδ' αὐαλ., pro ἐπί. » Hermann. Salm. : « V. C. ἔδυσσε φόνος, sed correctum φόνος. »

CCXV. — 3. Hermannus οὐδὲ πέρα σκαρθημοῖσι νέως περί χάλκεα χεῖλη ποιφύξω, recte damnans περικάλλεα, « quod ipsa αὐξητική præpositio reddit elumbe. » Versu 6 βρόνταν significare tenuem et angusti spatii tractum litoris.

CCXX. — « Recentiore manu adpositum est nomen Agathiæ. » Salm. Qui v. 1 ἀγχιέλευθον enotat.

CCXXIII. — 7. « Χαίρετε καὶ θ', ita V. C.; additur aliena sed vetusta manu ad supplendum versum 4 μυρίπνοος. » Salm.

CCXXXVI. — 2. « V. C. καχοκρίσις. Sed aliud fuit prius; nam correctum est. » Salm.

CCLII. — 2. Ἀρετὴν exponendum erat statuam Virtutis, quod docet Benndorfius p. 48.

CCLIX. — 2. « Vide Ovidii Trist. I, el. 1, 128, et quæ ibi notavi. » Buher.

CCLXII. — « Quod in epigraphe legitur compendio

scriptum κορ. [imo κίρην sec. Pauls.] dubium mihi est utrum κίρην an Κορινθίαν legendum sit. » Meinek. ad Theocr.

CCLXXII. — 4. Heckerus I, p. 321 corrigit τοῦνομα, nomen Lyci.

CCLXXIII. — 6. « Male Plan. correxit Codicis οἰχέμα. Scribere debebat ὀρχέμα, vehor. » Hermann.

CCLXXV. — « Γαιτοῦλλου hoc loco in membranis. » Salm.

CCLXXXIX. — 4. « Membranæ πικρότερα, sed supra correctum πιστότερα, quod verum est. » Salm.

CCXCI. — 1 κοῦρα enotat Salm.

CCXCIII. — 2. Salmasii est ὠδὸς Λιθύσσης κύματ' οὐ κατέκλυσεν.

CCXCV. — 3. « Sic distincta hæc tria articulum requirunt suum quodque. Adjective quum dicta sint, scribendum ἰχθύσι θρηγτήρα σαγηνεία χρηματοῦτην. » Hermann.

CCCXLIV. — Non ita parcendum erat, ut feci, disticho alteri, quod recte damnavit etiam Meinekius Diatrib. Callim. p. 301.

CCCLXII. — « Additum paulo recentiore manu Φιλίππου Θεσσ. — 3. Deest δ' in V. C., ubi mox habetur Αἰδαο δόμους, sed postea correctum δέμας. — 4. Ad oram ζε, hoc est ζήτει. » Salmas. Nisi est ζήτει illud quod primo versui ep. sequentis adscriptum.

CCCLXIII. — Unius urbis cives fuisse videntur hi tres ἀθλοφόροι.

CCCLXXX. — Non esse Crinagoræ, sed ab alio poeta ex ep. 401 expressum suspicatur Geistius.

CDVII. — 1. Hermannus metaphoram quæ est in προσανάκλιμα prorsus repudians conjicit : ἥδιστον φ. νίοις ποτ' ἀνάκλιμα ἑρώτων, « juvenibus olim quæ dulces aperiebas amores. Sumptum ab homerico ἀνακλίνω, II. E, 751, quod Hesychius exponit ἀνοῖται. » Quod nemini probabit. Sed versu 10 egregie animadvertit voces νῦν ἐν τῇ mala manu huc ingruisse hominis deperdita suppleturi, ut jam pœniteat receptæ conjecturæ ἀγομην. Nec satisfacit Hermannī ἀθανάτας ἔχοντες θεῶς ἀπο θυγατέρας.

CDVIII. — 3. « Non offendendum videtur in disyllabo βαύας, quum descendat a βαῦ. Ad Codicis scripturam, εἰα β., propius accedit τοκέων ἐπὶ βαύας. » Hermann.

CDXIII. — 7 αἶμι δὲ M. x. αἶμιν Ἀτ. enotavit Salm.

CDXX. — 3. « Nihil in epigrammate cur etiam Amores rejiciantur. Scrib. αὖ μετ' ἑρώτα... κουρότται. — 6. Otiosum plane, præterea insolentissimum Acherontis epitheton τέρως. Tibiæ usus in sacris et in choreis. Quare scribendum puto :

αὐλοὶ δ' ἀφθεγγοῦνται καὶ ἀπενυθείας οἱ δ' ἐνέπνοοι (Herm. καὶ θ', ἐπὶ οὐδ' ἐπ' οἱδ' οὐδὲ χοροῦ; Ἀχέρων. »

CDXXII. — 3 γε μὴ δὲ Hermannus. Legebatur γε μὴν ἔτι.

CDXXIII. — 7, 8. « Ultimum hoc distichon nihil ad cetera pertinet, sed ponendum in fine epigrammatis 427, Antipatri ejusdem. » Hermann. Quorum prius facile concedas, alterum pergravate.

CDXXXIII. — 6. Salmasii est οὐ σ' ἔτεκον.

CDXXXIX. — 3 ἐπισύσασα ex Codice Salmas., ἐπισύσασα corrigens.

CDXL. — 8. Salmasius ἰδύνων κοινὴν εὐκ., cum versu 5 continuans.

CDXLVIII. — 3, 4. « Quæ de Pratalida prædicantur varia, minime commendant hariolationem de Thaletate. Probabilius Minoem cogitant Brunck. et Jac. Convenientius etiam foret »

Χρόνιοι συναριθμοῖεν ὑμῖν
τοῦτον Κρηταίης Κρήτα παροικίσασα. » Hermann.

CDLV. — In Plinii verbis : MYRONIS anus ebria est Smyrnæ inprimis incluta (XXXVI, c. 33) errorem esse ex vetulæ nomine Μαρωνίς ortum, similem illi qui ad ep. 190 notatus est, suspicatur A. Schœnius in Annal. archæol. Berol. a. 1862, dec. p. 334 seq.

CDLVIII. — 3 εἰλ' ἀπὸ ληνοῦ Heckerus, quod non recepi; deinde viso loco Anytes πῶνι posse putabam. Meinekius Philologo 1860, p. 156, τῷ ἀπὸ λ., sed aptius verbum desiderans, et versu 4 πλησσομένη. Deinde v. 5 πρὶν δ' ἀνύσσει, quod haud dubie scripsit Aristo; pronus in lapsum librarii hic locus. Versu 6 idem Meinekius νῆος ὑποβρύχιος, deleta vocula ὡς, quæ, ut fit, ab librario accesserit comparativam particulam desideranti.

CDLXX. — 2. Salm.: « V. C. κρανίδεω, sed correctum, et εὐχεσι (sic)..... »

CDLXXII. — Etiam Hermannus carmen integrum prioribus distichis tribus confici statuit, et a versu 7 incipere aliud. In quo dubitari non posse scribit quin transposita fuerint disticha; et epigramma hunc in modum constituit :

Ἦνερ, ἦ δ' ὡς ἀχρεῖον ἔχει περὶ νήματο; ἄκρον
εὐλὴ ἀκέραιστον λῶπος ἐφεζομένη.
Ἐκ τοίης ὠνθρωποὶ ἀπηκιδωμένοι ὁστέων
ἀρμονίης ὑψοῦντ' αἰθέρα καὶ νερέλας
Ἦοῦν ἐξ ἡοῦς ὅσον σθένος; ὧν ἀνερευνῶν
θείης ἐν λιτῇ κεκλιμένον βιοτῇ
τοῖον τὸ ψαλᾶθρειον ἀπεφλωμένον, οἷον
πολλῷ ἀραχναίου στυγνότερον σκελέτου,
αἰεὶ τοῦτο νόμῳ μεμνημένος, ἄχρις ὁμιλῆς
ζωοῖς, ἐξ οἷς ἀρμόνισαι καλὰ μῆκος.

Versu 15 αἰὲν τοῦτο νοοῦ Scheidewinus.

CDLXXIX. — 6 ὠλακτῆτάν enotat Salm.

CDLXXXIII. — 1 Salmasii est τίποτε τοι οὕτω.

CDLXXXVIII. — 4 ἐκ κραδία; conj. Schneidew. Sed « deesse videtur distichon, ut annotavit schol. Eo refe-

rendum ἐκ καρδιάς, nam sequebatur fortasse τὴν λουσα τραγῆς vel simile aliquid. » Hermann. Abuti sane illo λέγει glossator vel corrector reperitur nonnunquam, ubi structuram non expedit, sed in nostro loco non erat contemnendum.

CDLXXXIX. — 3 νοσθᾶι correctio Salmasii.

CDXC. — « Non aptum πρόσω, nam nulla hic in longinquum prolata spes. Quare scribam : ἀλλ' ἐνὶ πάντων ἐλπίδας... Μοῖρ' ἐκύλισε βόλῳ. » Hermann.

CDXCI. — 1 ἄ; ὑπο, ut Boiss., etiam Hermannus, cui hoc epigramma, ut sequentia duo, in virginem esse scriptum videtur quæ mori quam hosti se dare maluerit; et excidisse distichon videri inter prius et alterum.

CDXCII. — 2 ὕβριν ἀναι. omnes; correxit Meinekius; v. ad v. 6. — 3 « V. C. ὧν ὁ βίαιος, sed ex correctione. Βίαιος quidem fuisse prius videtur, et ω...., sed reliquæ litteræ a correctore sunt. » Salm. — 6. « Recte Heckerus scripsit εἰδόμεθα, in ceteris a recta via aberrans. Scribebendum videtur :

Ἦχόμεθ', ὦ Μῦντε, φίλῃ πατρὶ, τὰν ἀθέμιστον,
τὰν ἀνομον Γαλατᾶν κ' ὑπὲρ ἡναινόμεναι....
Οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἄμμα τὸ δυσσεβές; οὐδ' ὕμναιον
νύμφιον, ἀλλ' Ἄδην κηδεμόν' εἰδόμεθα.

Quorum versuum secundo ὕβριν legitur, sed κ' ὑπὲρ verum esse ostendit verbum ἀναινόμεναι. Versu ultimo νύμφιον posui pro νύμφιον, nuptiarum præsidem. Nota est Ἀρροδίτη νύμφια ex Pausania. » Meinek. ad Theocr. p. 345.

CDXCV. — 2. Planudis Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόνον unum esse verum censet Hermannus; et altera scripturâ multo sane melius procedit. Ex Codice autem Salmasius hæc : « ἀσπασίως, et correctum ἀσπασίος. »

DII. — 4 πανσούδιῃ enotavit Salm.

DV. — 1 μερίσκος sec. Salm.

DVI. — 2 ἡνυσάμην cum Huetio necessarium judicat Schneidew. — 8 « ἀπέρουζεν V. C., sed correctum ὀπίρουζεν. » Salm.

DVII. — 4. « Lege θαλάμους aut θάλαμον. » Salm.

DXXV. — 6 ἀρχιδίου; Keilius, quem vide de hoc epigr. accurate disserentem in Philologo a. 1863, suppl. II, p. 554.

DXXXI. — 6 οἷα λέαινα solum probat Meinek. ad Theocr. p. 355.

DXXXV. — 5 ἄγρη ap. Salm.

DXXXVI. — « Respicit hoc ep. Tzetzes in Cram. Anecd. Ox. vol. III, p. 339. » Schneidew.

DXXXVIII. — 1. « Scribendum Μάνης δούλος ἀνὴρ, pro οὔτος. Nam strenua oppositio flagitatur, quam simplex Μάνης nomen, sæpius, non semper de servis dictum, præbere nequit. — 2. Darium Codomannum dici putaveris olymp. 112, 3, quum Alexandrum fugeret, repente interfectum. » Benndorf. p. 37.

